

Regeringens proposition till Riksdagen om godkännande av vissa bestämmelser i fördraget om Finlands anslutning till Europeiska unionen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att Riksdagen godkänner fördraget mellan Finland, Norge, Sverige och Österrike samt Europeiska unionens medlemsstater Belgien, Danmark, Tyskland, Grekland, Spanien, Frankrike, Irland, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Portugal och Storbritannien, om Norges, Österrikes, Finlands och Sveriges anslutning till Europeiska unionen. Fördraget undertecknades på Korfu den 24 juni 1994. Till fördraget hör som en integrerad del därav en anslutningsakt med bilagor och protokoll, som innehåller villkoren för anslutningen och anpassningen av fördragen som ligger till grund för unionen. I slutakten från signatärstaternas konferens ingår förklaringar som getts av anslutningsfördragets parter.

Genom fördraget om anslutning blir Finland fördragsslutande part i de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen och delaktig av de rättigheter och skyldigheter som tillkommer medlemsstaterna i unionen, sådana dessa rättigheter och skyldigheter är enligt nämnda fördrag samt anslutningsfördraget och anslutningsakten. Fördragen som ligger till grund för unionen är fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, enligt den lydelse som

fördragen har efter ändringar och tillägg, som gjorts genom fördrag eller akter före anslutningen, samt fördraget om Europeiska unionen.

Anslutningsfördraget träder i kraft den 1 januari 1995, förutsatt att fördragets samtliga parter har deponerat sina ratifikationsinstrument hos Italiens regering senast den 31 december 1994. Om någon av de stater som ansöker om medlemskap inte har ratificerat fördraget t.o.m. denna dag, träder fördraget i kraft den 1 januari 1995 för de stater som har deponerat sina ratifikationsinstrument. I så fall skall Europeiska unionens råd, inbegripet de nya medlemsstater som har ratificerat anslutningsfördraget, genast enhälligt besluta om nödvändiga anpassningar av fördraget och anslutningsakten.

I propositionen ingår ett förslag till lag om godkännande av vissa bestämmelser i fördraget om Finlands anslutning till Europeiska unionen. Tidpunkten för ikraftträdandet av den föreslagna lagen fastställs genom förordning.

Den föreslagna lagen avses träda i kraft samma dag som fördraget om anslutning. Meningen är att de övriga i lagen avsedda fördragen som ligger till grund för Europeiska unionen skall träda i kraft samma dag som fördraget om anslutning.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

	Sida		Sida
ALLMÄN MOTIVERING	6	5.1.8. Energi	66
1. Inledning	6	5.1.9. Socialpolitik	68
2. Nuläget och ärendets beredning	7	5.1.10. Utbildning	70
2.1. Utvecklingen av Finlands Europapolitik	7	5.1.11. Kultur	70
2.2. Beredningen av ett medlemskap i Europeiska unionen	8	5.1.12. Konsumentpolitik	71
3. Europeiska unionens struktur och karaktär ...	10	5.1.13. Forskning och utveckling	71
3.1. Europeiska unionens utveckling	10	5.1.14. Miljö	73
3.2. Unionens struktur och verksamhetsområden	11	5.1.15. Statistik	74
3.2.1. Unionens institutioner och deras uppgifter	11	5.2. Den ekonomiska och monetära unionen.	74
3.2.2. De rättsliga utgångspunkterna för verksamheten	14	5.2.1. Den ekonomiska och monetära politikens allmänna linje	74
3.2.3. Förfaringssätten vid beslutsfattandet	15	5.2.2. Den ekonomiska och monetära unionen	74
3.3. Europeiska unionens utrikesrelationer ...	17	5.2.3. Samarbetsformerna inom den ekonomiska och monetära unionen	76
3.3.1. Internationell handlingsförmåga ...	17	5.2.4. Verkningar för Finland	79
3.3.2. Internationella avtal	17	5.3. Utrikes- och säkerhetspolitik	80
4. Verkningar av ett medlemskap i Europeiska unionen på Finlands rättsordning och systemen för beslutsfattande	21	5.3.1. Läget i Europa efter det kalla krigets slut	80
4.1. Allmänt	21	5.3.2. Utgångspunkter och verksamhetsformer för EU:s gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik	81
4.2. Verkningar med tanke på suveräniteten ..	21	5.3.3. Försvarsdimensionen	82
4.3. Lagstiftningsmakten	22	5.3.4. Verkningar för Finland	82
4.4. Den utrikespolitiska makten	22	5.4. Rättsliga och inrikesfrågor	83
4.5. Förvaltnings- och verkställighetsmakten ..	23	5.5. Unionsmedborgarskap	85
4.6. Budget- och beskattningsmakten	23	5.6. Finansieringen av Europeiska unionen ..	86
4.7. Den dömande makten	24	5.6.1. Gemenskapens finansierings-system	86
4.8. Kompetensförhållandena mellan statsorganen	25	5.6.2. Principerna för uppgörandet av budgeten	87
4.9. De grundläggande fri- och rättigheterna ..	26	5.6.3. Budgetförfarandet	87
5. Det huvudsakliga innehållet och betydelsen av ett medlemskap i Europeiska unionen	26	5.6.4. Gemenskapens egna medel	88
5.1. Gemenskapspolitikens områden	26	5.6.5. Gemenskapens preliminära budgetförslag för 1995	89
5.1.1. Inre marknaden	26	5.6.6. Unionsmedlemskapets verkningar på statsbudgeten och den övriga hushållningen	89
5.1.1.1. Fri rörlighet för varor	27	5.7. Ålands ställning	90
5.1.1.2. Fri rörlighet för tjänster	29	5.7.1. Anslutningen	90
5.1.1.3. Fri rörlighet för kapital	33	5.7.2. Bestämmelser som tillämpas beträffande Åland	91
5.1.1.4. Fri rörlighet för personer	34	5.7.3. Verkningar för Finland	91
5.1.2. Konkurrenspolitik och industripolitik	35	6. Ekonomiska verkningar av ett medlemskap i Europeiska unionen	91
5.1.2.1. Konkurrenspolitik	35	6.1. Verkningarnas karaktär	91
5.1.2.2. Industripolitik	38	6.2. Utrikeshandeln och produktionsfaktorsströmmarna	92
5.1.3. Jordbrukspolitik och fiskeripolitik ..	38	6.3. Livsmedelshushållningen	94
5.1.3.1. Jordbruk	38	6.4. Beskattningen	95
5.1.3.2. Fiske	48	6.5. Den offentliga ekonomin	97
5.1.4. Regional- och strukturpolitik ...	50	6.6. Den ekonomiska politiken	97
5.1.5. Tullunionen och handelspolitik ..	54	6.7. Sammandrag med avseende på samhälls-ekonomi	99
5.1.5.1. Tullunionen	54		
5.1.5.2. Handelspolitik	58		
5.1.6. Biståndssamarbete	61		
5.1.7. Beskattning	62		

7. Propositionens verkningar i fråga om organisation och personal	100	Kapitel 3: Fiske	128
7.1. Allmänt	100	Kapitel 4: Förbindelser med tredje land, tullunion	128
7.2. Finländarnas placering i unionens institutioner	105	Kapitel 5: Bestämmelser om finansiering och budget	129
8. Anslutningsfördragets ikraftträdande i Finland	106	Avdelning III: Övergångsbestämmelser för Österrike	129
9. Propositionens samband med andra propositioner och internationella avtal	107	Kapitel 1: Fri rörlighet för varor	129
9.1. Samband med andra propositioner	107	Kapitel 2: Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital	129
9.2. Samband med andra internationella avtal	107	Kapitel 3: Konkurrenspolitik	130
DETALJMOTIVERING	109	Kapitel 4: Förbindelser med tredje land, tullunion	130
1. Fördraget om Konungariket Norges, Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges anslutning till Europeiska unionen	109	Kapitel 5: Bestämmelser om finansiering och budget	130
1.1. Fördragets struktur och förhållande till de fördrag som ligger till grund för unionen	109	Avdelning IV: Övergångsbestämmelser för Finland	131
1.2. Fördraget mellan Konungariket Belgien, Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Helleniska republiken, Konungariket Spanien, Franska republiken, Irland, Italienska republiken, Storhertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna, Portugisiska republiken, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland (Europeiska unionens medlemsstater) och Konungariket Norge, Republiken Österrike, Republiken Finland och Konungariket Sverige om Konungariket Norges, Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges anslutning till Europeiska unionen	110	Kapitel 1: Fri rörlighet för varor	131
1.3. Akten om villkoren för Konungariket Norges, Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges anslutning till de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen och om anpassning av fördragen	111	Kapitel 2: Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital	131
Del ett: Principer	111	Kapitel 3: Fiske	132
Del två: Anpassning av fördragen	117	Kapitel 4: Förbindelser med tredje land, tullunion	133
Avdelning I: Institutionella bestämmelser	117	Kapitel 5: Bestämmelser om finansiering och budget	138
Kapitel 1: Europaparlamentet	117	Avdelning V: Övergångsbestämmelser för Sverige	139
Kapitel 2: Rådet	117	Kapitel 1: Fri rörlighet för varor	139
Kapitel 3: Kommissionen	118	Kapitel 2: Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital	139
Kapitel 4: Gemenskapens domstol	118	Kapitel 3: Fiske	139
Kapitel 5: Revisionsrätten	119	Kapitel 4: Förbindelser med tredje land, tullunion	140
Kapitel 6: Ekonomiska och sociala kommittén	119	Kapitel 5: Bestämmelser om finansiering och budget	140
Kapitel 7: Regionkommittén	119	Avdelning VI: Jordbruk	140
Kapitel 8: Rådgivande kommittén för kol- och stålfrågor	119	Kapitel 1: Bestämmelser om statligt stöd	141
Kapitel 9: Vetenskapliga och tekniska kommittén	119	Kapitel 2: Andra bestämmelser	143
Avdelning II: Annan anpassning	119	Avdelning VII: Andra bestämmelser	144
Del tre: Anpassning av institutionernas rättsakter	122	Del fem: Genomförandebestämmelser	146
Del fyra: Övergångsbestämmelser	127	Avdelning I: Upprättande av institutioner och organ	146
Avdelning I: Institutionella bestämmelser	127	Avdelning II: Tillämpning av institutionernas rättsakter	147
Avdelning II: Övergångsbestämmelser för Norge	128	Avdelning III: Slutbestämmelser	150
Kapitel 1: Fri rörlighet för varor	128	Bilagor	150
Kapitel 2: Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital	128	Protokoll	150
		1.4. Slutakt	152
		2. Fördraget om Europeiska unionen	156
		Avdelning I: Gemensamma bestämmelser	156
		Avdelning II: Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen i syfte att upprätta Europeiska gemenskapen	159
		Avdelning III: Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stål-gemenskapen	159
		Avdelning IV: Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen	160

Avdelning V:	Bestämmelser om en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik	160	Fjärde delen: Associering av utomeuropeiska länder och territorier	486
Avdelning VI:	Bestämmelser om samarbete i rättsliga och inrikesfrågor	169	Femte delen: Gemenskapens institutioner	491
Avdelning VII:	Slutbestämmelser	182	Avdelning I: Institutionella bestämmelser	491
Protokoll	184	Kapitel 1: Institutionerna	Avsnitt 1: Europaparlamentet	491
Slutakt	184	Avsnitt 2: Rådet	Avsnitt 2: Kommissionen	496
3. Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen	187	Avsnitt 3: Domstolen	Avsnitt 3: Revisionsrätten	508
Första delen: Principerna	187	Avsnitt 4: Revisionsrätten	Kapitel 2: Gemensamma bestämmelser för flera institutioner	512
Andra delen: Unionsmedborgarskap	205	Kapitel 2: Avskaffandet av kvantitativa restriktioner mellan medlemsstaterna	Kapitel 2: Ekonomiska och sociala kommittén	531
Tredje delen: Gemenskapens politik	210	Avsnitt 2: Upprättandet av den gemensamma tulltaxan	Kapitel 3: Regionkommittén	540
Avdelning I: Fri rörlighet för varor	210	Kapitel 2: Avskaffandet av kvantitativa restriktioner mellan medlemsstaterna	Kapitel 4: Europeiska investeringsbanken	542
Kapitel 1: Tullunionen	211	Jordbruk	Avdelning II: Finansiella bestämmelser	542
Avsnitt 1: Avveckling av tullar mellan medlemsstaterna	211	Avdelning III: Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital	Sjätte delen: Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser	561
Avsnitt 2: Upprättandet av den gemensamma tulltaxan	211	Kapitel 1: Arbetstagare	Upprättande av institutionerna	601
Kapitel 2: Avskaffandet av kvantitativa restriktioner mellan medlemsstaterna	244	Kapitel 2: Etableringsrätt	Slutbestämmelser	602
Avdelning II: Jordbruk	246	Kapitel 3: Tjänster	Bilagor och protokoll	602
Avdelning III: Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital	350	Kapitel 4: Kapital och betalningar	4. Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen	606
Kapitel 1: Arbetstagare	350	Avdelning IV: Transporter	Avdelning I: Gemenskapens uppgifter	606
Kapitel 2: Etableringsrätt	357	Avdelning V: Gemensamma regler om konkurrens, beskattning och tillnärmning av lagstiftning	Avdelning II: Bestämmelser för att främja framsteg på kärnenergiområdet	606
Kapitel 3: Tjänster	361	Kapitel 1: Konkurrensregler	Kapitel 1: Främjande av forskning	606
Kapitel 4: Kapital och betalningar	363	Avsnitt 1: Regler tillämpliga på företag	Kapitel 2: Informationsspridning	607
Avdelning IV: Transporter	366	Avsnitt 2: Dumpning	Avsnitt 1: Information som gemenskapen förfogar över	607
Avdelning V: Gemensamma regler om konkurrens, beskattning och tillnärmning av lagstiftning	373	Avsnitt 3: Statligt stöd	Avsnitt 2: Övrig information	608
Kapitel 1: Konkurrensregler	373	Kapitel 2: Bestämmelser om skatter och avgifter	Avsnitt 3: Sekretessbestämmelser	610
Avsnitt 1: Regler tillämpliga på företag	373	Kapitel 3: Tillnärmning av lagstiftning	Avsnitt 4: Särskilda bestämmelser	611
Avsnitt 2: Dumpning	374	Avdelning VI: Ekonomisk och monetär politik	Kapitel 3: Hälsoskydd	612
Avsnitt 3: Statligt stöd	374	Kapitel 1: Ekonomisk politik	Kapitel 4: Investeringar	620
Kapitel 2: Bestämmelser om skatter och avgifter	378	Kapitel 2: Monetär politik	Kapitel 5: Gemensamma företag	621
Kapitel 3: Tillnärmning av lagstiftning	395	Kapitel 3: Institutionella bestämmelser	Kapitel 6: Försörjning	623
Avdelning VI: Ekonomisk och monetär politik	407	Kapitel 4: Övergångsbestämmelser	Avsnitt 1: Byrån	623
Kapitel 1: Ekonomisk politik	407	Avdelning VII: Gemensam handelspolitik	Avsnitt 2: Malmer, råmaterial och speciella klyvbara material från gemenskapen	624
Kapitel 2: Monetär politik	415	Avdelning VIII: Socialpolitik, utbildning, yrkesutbildning och ungdomsfrågor	Avsnitt 3: Malmer, råmaterial och speciella klyvbara material från länder utanför gemenskapen	625
Kapitel 3: Institutionella bestämmelser	421	Kapitel 1: Sociala bestämmelser	Avsnitt 4: Priser	626
Kapitel 4: Övergångsbestämmelser	422	Kapitel 2: Europeiska socialfonden	Avsnitt 5: Bestämmelser om försörjningspolitik	627
Avdelning VII: Gemensam handelspolitik	432	Kapitel 3: Utbildning, yrkesutbildning och ungdomsfrågor	Avsnitt 6: Särskilda bestämmelser	627
Avdelning VIII: Socialpolitik, utbildning, yrkesutbildning och ungdomsfrågor	452	Avdelning IX: Kultur	Kapitel 7: Säkerhetskontroll	628
Kapitel 1: Sociala bestämmelser	452	Avdelning X: Folkhälsa	Kapitel 8: Egendomsordning	632
Kapitel 2: Europeiska socialfonden	459	Avdelning XI: Konsumentskydd	Kapitel 9: Den gemensamma marknaden på kärnenergiområdet	632
Kapitel 3: Utbildning, yrkesutbildning och ungdomsfrågor	461	Avdelning XII: Transeuropeiska nät	Kapitel 10: Yttre förbindelser	634
Avdelning IX: Kultur	464	Avdelning XIII: Industri	Avdelning III: Institutionella bestämmelser	637
Avdelning X: Folkhälsa	465	Avdelning XIV: Ekonomisk och social sammanhållning	Kapitel 1: Gemenskapens institutioner	637
Avdelning XI: Konsumentskydd	465	Avdelning XV: Forskning och teknisk utveckling	Avsnitt 1: Europaparlamentet	637
Avdelning XII: Transeuropeiska nät	465	Avdelning XVI: Miljö	Avsnitt 2: Rådet	637
Avdelning XIII: Industri	467	Avdelning XVII: Utvecklingssamarbete	Avsnitt 3: Kommissionen	638
Avdelning XIV: Ekonomisk och social sammanhållning	467		Avsnitt 4: Domstolen	638
Avdelning XV: Forskning och teknisk utveckling	476		Avsnitt 5: Revisionsrätten	639
Avdelning XVI: Miljö	478			
Avdelning XVII: Utvecklingssamarbete	485			

Kapitel 2: Gemensamma bestämmelser för flera institutioner	639	Protokoll	669
Kapitel 3: Ekonomiska och sociala kommittén	639	Övriga handlingar	669
Avdelning IV: Finansiella bestämmelser	640	6. Fördrag och akter som ändrar fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna ...	670
Avdelning V: Allmänna bestämmelser	641	6.1. Inledning	670
Avdelning VI: Bestämmelser om inlednings-skedet	643	6.2. Konventionen om vissa institutioner som är gemensamma för Europeiska gemenskaperna	670
Avsnitt 1: Upprättandet av institutionerna	643	6.3. Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna	670
Avsnitt 2: Bestämmelser om den inledande tillämpningen av detta fördrag	644	6.4. Fördraget om ändring av vissa budgetbestämmelser i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna och i fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna samt fördraget om ändring av vissa finansiella bestämmelser i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna och i fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna	672
Avsnitt 3: Övergångsbestämmelser	644	6.5. Fördraget om ändring av vissa bestämmelser i protokollet om Europeiska investeringsbankens stadga	672
Slutbestämmelser	644	6.6. Akten om allmänna direkta val av företrädare i församlingen, bifogad rådets beslut av den 20 september 1976 samt rådets beslut av den 1 februari 1993 om ändring av den akt om allmänna direkta val av företrädare i Europaparlamentet som bifogats rådets beslut av den 20 september 1976	672
Bilagor	644	6.7. Europeiska enhetsakten	673
Protokoll	644	6.8. Tidigare anslutningsfördrag samt fördraget om Grönlands utträde ur gemenskapen	674
5. Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen	645	7. Motivering till lagförslaget	675
Första avdelningen: Europeiska kol- och stål-gemenskapen	645	8. Närmare stadganden och bestämmelser	676
Andra avdelningen: Gemenskapens institu-tioner	645	9. Ikraftträdande	676
Kapitel I: Höga myndigheten	646	10. Lagstiftningsordning	676
Kapitel II: Europaparlamentet	648	11. Behovet av riksdagens samtycke	680
Kapitel III: Rådet	648	LAGTEXTEN	681
Kapitel IV: Domstolen	649		
Kapitel V: Revisionsrätten	652		
Tredje avdelningen: Ekonomiska och sociala bestämmelser	652		
Kapitel I: Allmänna bestämmelser	652		
Kapitel II: Finansiella bestämmelser	653		
Kapitel III: Investeringar och finansiellt stöd	655		
Kapitel IV: Produktion	657		
Kapitel V: Priser	658		
Kapitel VI: Karteller och företagskoncentra-tioner	660		
Kapitel VII: Ingrepp i konkurrensförhål-landen	662		
Kapitel VIII: Arbetstagarnas löner och rör-lighet	663		
Kapitel IX: Transporter	663		
Kapitel X: Handelspolitik	664		
Fjärde avdelningen: Allmänna bestämmelser	665		
Bilagor	669		

ALLMÄN MOTIVERING

1. Inledning

I regeringens proposition till Riksdagen om godkännande av vissa bestämmelser i fördraget om Finlands anslutning till Europeiska unionen redogörs för innehållet i och verkningarna av ett medlemskap i Europeiska unionen. Det material som behandlas i regeringens proposition är exceptionellt omfattande. Anslutningsfördraget och den därtill hörande anslutningsakten jämte bilagor och protokoll omfattar ca 430 tryckta sidor. De fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen och de fördrag eller akter som ändrar dessa fördrag, i vilka Finland blir fördragsslutande part, är sammanlagt 15 till antalet. EG:s lagstiftning omfattar för närvarande ca 60 000 tryckta sidor.

Fördragen som Europeiska unionen grundar sig på indelas enligt sin betydelse i fyra huvudfördrag, vilka är fördraget om Europeiska unionen och fördragen om upprättandet av de tre gemenskaperna, dvs. Europeiska gemenskapen, Europeiska atomenergigemenskapen samt Europeiska kol- och stålgemenskapen, och i andra fördrag, vilka tillkommit före unionsfördraget och genom vilka fördragen om upprättandet av gemenskaperna har ändrats eller kompletterats. Till de sistnämnda räknas tidigare fördrag om anslutning till gemenskaperna. Europaparlamentets valstadga jämföras med de mellan unionens medlemsstater slutna fördragen som ligger till grund för unionen.

Propositionen innehåller två delar, varav den del som omfattar den allmänna motiveringen innefattar en övergripande allmän beskrivning av Europeiska unionens rättsliga utgångspunkter och dess verksamhet. I samband med vart och ett av unionens verksamhetsområden redogörs sammanfattningsvis för det ifrågasvarande verksamhetsområdets innehåll, förhandlingsresultaten och verkningarna för Finland.

Propositionens detaljmotivering har uppgjorts fördragsvis i enlighet med rådande rättsläge så, att i samband med artikelredogörelserna för vart och ett fördrag behandlas med artikeln eller artiklarna förknippad EG-lagstiftning, andra för sektorn i fråga betydelsefulla akter, EG:s rättspraxis samt denna reglerings förhållande till den nationella lagstiftningen.

I förslaget till lag om godkännande av vissa bestämmelser i fördraget om Finlands anslutning till Europeiska unionen föreligger texterna

till fördragen som ligger till grund för Europeiska unionen och till fördrag och akter som ändrar dem i ursprunglig, s.k. historisk lydelse i kronologisk ordning från det äldsta till det nyaste. Enligt det fördragsbruk som medlemsstaterna i EU följer ansluter sig en ny medlemsstat som fördragsslutande part i de ursprungliga fördragen. De finsk- och svenskspråkiga texterna av anslutningsfördraget och de grundläggande fördragen har autentifierats gemensamt av samtliga fördragsslutande parter och de äger samma giltighet som tidigare språkversioner.

Riksdagens grundlagsutskott fastställde i sitt utlåtande till utrikesministeriet den 24 maj 1994, efter att ha fått en i 53 § 2 mom. riksdagsordningen avsedd utredning, att överläggningen till finska och svenska av EG:s sekundärlagstiftning, för att inte tala om autentifieringsförfarandet, på grund av materialets omfattning oundvikligen kommer att vara ofullbordad när propositionen om Finlands anslutning till EU avläts. Utskottet ansåg att riksdagens tillgång till information i denna på grund av sin undantagskaraktär speciella situation bäst kan tryggas genom att sekundärlagstiftningen tillhandahålls riksdagen i maskinläsbar form i lämpliga helheter i den takt överlämningsarbetet framskrider.

Det har senare överenskommit att till riksdagens textarkiv överföra sekundärlagstiftningen klassificerad och indexerad på samma sätt som i det av EG publicerade lagstiftningsregistret.

I den slutakt som de fördragsslutande parterna antog i samband med underteckningskonferensen återges den mellan de ansökande länderna och ordföranden för rådet förda skriftväxlingen angående informationsutbytes- och förhandlingsproceduren, som iakttas med avseende på beslut som inom EU fattas under tiden mellan undertecknandet av anslutningsfördraget och dess ikraftträdande. Nya EG-rättsakter som är betydelsefulla för behandlingen av ärendena kommer att bringas till riksdagens kännedom i samband med utskottsbehandlingen.

I propositionen har man försökt använda den terminologi som används i de grundläggande fördragen. Uttrycket "gemenskapen" har använts vid hänvisningar som avser frågor som regleras i fördragen om upprättandet av de

tre Europeiska gemenskaperna, medan uttrycket "unionen" har använts vid beskrivning av frågor som uttryckligen gäller unionen. Det bör samtidigt påpekas att användningen av dessa uttryck inte heller inom unionen ännu är vedertagen och att de officiella namnen på vissa institutioner har ändrats efter att unionsfördraget trätt i kraft.

2. Nuläget och ärendets beredning

2.1. Utvecklingen av Finlands Europapolitik

Efter andra världskriget dominerades Finlands Europapolitik av två grundläggande strävanden: å ena sidan behovet av att säkerställa konkurrenspositionerna på den västeuropeiska marknaden, å andra sidan strävandet att undvika att Finland drabbades av stormaktskonflikterna under det kalla kriget. I bakgrunden av de omedelbara ekonomiska och politiska intressena invercade naturligtvis Finlands och finländarnas på nordiska och europeiska traditioner grundade värderingar, ekonomi och kultur.

Under det kalla kriget undvek Finland deltagande i sådana internationella organisationer och arrangemang som kunde anses stöda sig på en politisk tudelning. För att trygga sina ekonomiska intressen skapade Finland likväl omfattande avtalsarrangemang med flertalet av sina handelspartner och deltog aktivt också i den västeuropeiska integrationsutvecklingen.

Den västeuropeiska integrationen har framskridit i etapper och i växelverkan med den globala utvecklingen. Omedelbart efter andra världskrigets slut lades grunden till världshandeln och ett globalt penning- och valutasystem i form av GATT- och Bretton Woods-arrangemangen. Vid samma tid inledes under Förenta Staternas ledning Marshallprogrammet för återuppbyggandet av Väst-europa.

Den västeuropeiska integrationsutvecklingens politiska och samhällspolitiska bakgrund utgjordes av erfarenheterna från andra världskriget, vars upprepning man ville undvika genom att skapa arrangemang i syfte att undanröja möjligheten till krig mellan flerhundraåriga fiender. Dessa strävanden konkretiserades först i Europeiska kol- och stålgemenskapen, som upprättades 1952 och sedan i Europeiska ekonomiska gemenskapen, som

uppstod vid ingången av 1958. De länder som stannade utanför Europeiska ekonomiska gemenskapen bildade för sin del Europeiska frihandelssammanslutningen EFTA 1960. Frihandeln med industriprodukter mellan dessa båda organisationers medlemsstater skapades under de första åren av 1970-talet efter den första utvidgningen av gemenskapen.

Finland anslöt sig både till GATT och till Bretton Woods-arrangemanget, men avstod från att ta emot Marshallhjälpen. Finland anslöt sig inte heller till EFTA som fullvärdig medlem, utan ordnade sitt förhållande till denna organisation genom FINNEFTA-avtalet, som tillförsäkrade Finland samma frihandelsfördelar som ett fullvärdigt EFTA-medlemskap. Finland ingick frihandelsavtal med Europeiska gemenskapen samtidigt som andra EFTA-länder.

Utvidgningen av frihandeln till länderna i Väst-europa sammanhänger med den första utvidgningen av EG under de första åren av 1970-talet när två av de ursprungliga EFTA-medlemmarna, Danmark och Storbritannien, samt Irland anslöt sig till gemenskapen. Alltsedan dess har det varit kännetecknande för EG att integrationsprocessen växelvis utgjorts av fördjupningsfaser och utvidgningsfaser. Grekland anslöt sig till EG 1981, efter att landet demokratiserats, samt Spanien och Portugal 1986.

Europeiska gemenskapens inre utveckling förlamades på 1970-talet av ekonomiska svårigheter och också av olika uppfattningar om, i vilken riktning och hur långt integrationen överhuvud skall föras. Vändpunkten kom först i mitten av 1980-talet, när medlemsstaterna kom till insikt om Europas ökade ekonomiska eftersläpning i förhållande till Förenta Staterna och Japan.

Som en motreaktion godkändes inom EG 1985 det s.k. programmet för den inre marknaden. Syftet med detta program var att före 1993 skapa en verklig gemensam marknad, som i själva verket var det ursprungliga mål som uppställt i gemenskapens grundläggande fördrag. Programmet för den inre marknaden visade sig framgångsrikt och avancerade snabbt i slutet av 1980- och början av 1990-talet.

Det kalla krigets slut och Sovjetunionens sönderfall förorsakade världspolitiskt och i synnerhet i Europa en ny situation. För att kunna behärska denna förändring och för att ge den europeiska integrationsprocessen en ny

inriktning ingick medlemsstaterna i Europeiska gemenskapen Maastrichtfördraget 1992. Genom detta fördrag lades grunden till en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik samt antogs en plan för gradvis etablering av en ekonomisk och monetär union.

För Finland och övriga EFTA-länder medförde EG:s program för den inre marknaden en ny utmaning i form av hot om förlust av en jämbördig konkurrensställning. Detta hot avvärdades till en början genom ett målinriktat samarbete, men efter att detta samarbete visat sig otillräckligt inleddes förhandlingar om ett heltäckande avtal för skapande av ett Europeiskt ekonomiskt samarbetsområde. En bakomliggande orsak var också gemenskapens dåvarande strävan att inte uppta nya medlemmar innan programmet för den inre marknaden införts och Maastrichtfördraget färdigställt. EES-avtalet trädde i kraft den 1 januari 1994.

För Finland var EES-avtalet ursprungligen en långsiktig lösning i avsikt att trygga de ekonomiska intressena. Det förändrade allmänna läget i Europa och Europeiska gemenskapens beslut att genom Maastrichtfördraget skapa en Europeisk union ledde dock till att Finland, i likhet med fyra andra EFTA-länder, satte som sitt mål ett medlemskap i unionen.

2.2. Beredningen av ett medlemskap i Europeiska unionen

När regeringen våren 1991 godkände sitt regeringsprogram fastställde den att den följer EG:s inre utveckling och utvidgning och eftersträvar lösningar som på bästa möjliga sätt tryggar våra nationella intressen.

Österrike ansökte om medlemskap i Europeiska gemenskaperna i juli 1989 och Sverige i juli 1991.

Hösten 1991 började regeringen samla utredningar, som syftade till en bedömning av ett eventuellt EG-medlemskaps verkningar med avseende på utrikes- och säkerhetspolitiken, den ekonomiska och sociala politiken samt rättsordningen och det politiska beslutsfattandet. På grundval av dessa utredningar gav regeringen till riksdagen den 9 januari 1992 statsrådets redogörelse om verkningarna av ett EG-medlemskap för Finland. Redogörelsen sändes för preliminär behandling till riksdagens utrikesutskott, som begärde utlåtanden om redogörelsen av de övriga specialutskotten.

Statsrådets meddelande till riksdagen angå-

ende ansökan om medlemskap i Europeiska gemenskaperna gavs den 5 mars 1992. Riksdagen avslutade överläggningen gällande meddelandet i enlighet med 36 § 1 mom. riksdagsordningen den 18 mars 1992 med klar röstmajoritet.

I riksdagens utrikesutskotts betänkande angående statsrådets redogörelse, till vilket anslöt sig utlåtanden av övriga specialutskott (UtUB 6/1992 rd.) förutsattes bl.a. att regeringen i medlemskapsförhandlingarna på bästa möjliga sätt skall beakta de ståndpunkter som framförts i betänkandet samt informera riksdagens specialutskott om förhandlingarnas gång och om de frågor som behandlas under dessa förhandlingar.

Finland ansökte den 18 mars 1992 om medlemskap i Europeiska kol- och stålgemenskapen, Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen.

EG:s ministerråd begärde vid ingången av april 1992 att kommissionen på grund av Finlands ansökan om medlemskap skulle bereda det utlåtande som beslutet att inleda förhandlingar förutsatte. För detta utlåtande begärde kommissionen en stor mängd information från Finland och förde klagande och omfattande överläggningar med finska myndigheter. Kommissionens utlåtande, som förordade inledandet av medlemskapsförhandlingar med Finland, blev färdigt i november 1992.

Redan under toppmötet i Lissabon i juni 1992 hade EG:s medlemsstater godkänt utgångspunkterna och tidtabellen för de anslutningsförhandlingar som skulle föras med de tre länder som ansökt om medlemskap. Förhandlingarna kunde inledas omedelbart efter att fördraget om Europeiska unionen trätt i kraft och efter att överenskommelse träffats om finansieringsprogrammet på medellång sikt, dvs. det s.k. Delors II-paketet. Dessutom fastställdes det att unionen kunde utvidgas med de EFTA-länder som ansökt om medlemskap på basen av de institutionella lösningar som överenskommit i unionsfördraget.

Vid Europeiska rådets möte i Edinburgh i december 1992 fattades beslutet att inleda förhandlingar med Finland samt med Österrike och Sverige vid ingången av 1993. Anslutningsförhandlingarna skulle inte slutföras förrän fördraget om Europeiska unionen hade ratificerats av unionens samtliga medlemsstater. Förhandlingarna skulle ändras till förhandling-

ar om anslutning till Europeiska unionen efter att Maastrichtfördraget trätt i kraft.

Förhandlingarna mellan EG:s medlemsstater och de ansökande länderna öppnades vid ett ministermöte den 1 februari 1993. Dessa förhandlingar blev från och med den 1 november 1993 förhandlingar om anslutning till Europeiska unionen.

Norge, som hade ansökt om medlemskap i november 1992, inledde sina egna förhandlingar några månader senare.

Schweiz, som stannat utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, inlämnade också sin ansökan om medlemskap i maj 1992.

Det nationella beredningsmaskineri som behövdes för medlemskapsförhandlingarna skapades våren 1992 när beslut fattades om ansökan om medlemskap. En EG-ministergrupp (fr.o.m. november 1993 EU-ministergrupp) under statsministerns ledning sattes att leda förberedelserna och att godkänna förhandlingsmandat.

I januari 1993 tillsatte republikens president Finlands förhandlingsdelegation, som leddes av utrikeshandelsminister Pertti Salolainen och utrikesminister Paavo Väyrynen, fr.o.m. maj 1993 av utrikesminister Heikki Haavisto. Delegationens viceordförande och huvudförhandlare på tjänstemannanivå var från första början utrikesministeriets statssekreterare Veli Sundbäck

Förhandlingsmålen bereddes inom en omfattande underorganisation till EU-ministergruppen, vartill hörde en kommission för integrationsärenden med representation av ministeriernas kanslichefer samt närmare 30 beredningssektioner, varvid varje sektion svarade för ett sakområde i anslutningsförhandlingarna. Intresseorganisationerna var representerade i beredningssektionerna.

I den av statsministern ledda delegationen för integrationsärenden var förutom statsförvaltningen och intresseorganisationerna även partierna, Ålands landskapsstyrelse och same-delegationen representerade.

De grundläggande mål som regeringen uppställt för medlemskapsförhandlingarna förelades riksdagen i det ovan nämnda meddelande som statsrådet gav i mars 1992 och i den omfattande redogörelse av verkningarna av ett medlemskap som gavs i januari samma år. Regeringen ansåg det vara viktigt att utskotten erhåller information om hur förhandlingarna framskrider och om de frågor som varit uppe

till behandling. Utskotten har haft möjlighet att höra förhandlingsdelegationens ledning och medlemmar.

Massmedierna och medborgarna har fortlöpande och regelbundet informerats om anslutningsförhandlingarnas gång under iakttagande av största möjliga öppenhet och offentlighet. Förutom att finländarnas tillgång till information velat tryggas har även unionen därigenom gjorts uppmärksam på den offentlighetspraxis som Finland anser vara viktig.

De officiella anslutningsförhandlingarna fördes vid en konferens mellan unionens medlemsstater och Finland. Konferensen sammanträdde både på ministernivå och på hög tjänstemannanivå, dvs. på ställföreträdarnivå. Under förhandlingarna behandlades sammanlagt 29 olika sakområden. Dessa bereddes preliminärt tillsammans med representanter för den förhandlingsorganisation som kommissionen bildat för förhandlingarna och fördes därifrån till ställföreträdar- och ministermötena. När förhandlingarna var slutförda hade sammanlagt sju ministermöten och sammanlagt tio ställföreträdarmöten hållits.

I det toppmöte som hölls i Bryssel i oktober 1993 påskyndade unionen förhandlingarna så att de skulle slutföras före den 1 mars 1994 och så att en utvidgning av unionen skulle kunna genomföras vid ingången av 1995.

De sista och avgörande förhandlingarna om jordbruksfrågor, strukturpolitiska frågor och budgetfrågor fördes på ministernivå de sista dagarna i februari 1994. Den 1 mars 1994 kunde det konstateras, att förhandlingarna i sak var slutförda. Förhandlingskonferensens slutsession hölls den 12 april 1994, då parterna enhälligt godkände anslutningsinstrumentens texter.

Statsministerns upplysning om resultatet av anslutningsförhandlingarna gavs till riksdagen den 4 mars 1994.

Efter att Europaparlamentet den 4 maj 1994 med klar röstmajoritet godkänt resultatet av anslutningsförhandlingarna, fattades beslut om dagen för undertecknande av anslutningsfördraget.

Finland jämte Österrike, Norge och Sverige, undertecknade anslutningsfördraget med unionens medlemsstater på Korfu den 24 juni 1994.

Fördraget skall ratificeras av samtliga fördragsslutande parter och ratifikationsinstrumenten skall deponeras senast den 31 december 1994. I de ansökande länderna skall dessutom

hållas rådgivande folkomröstningar. Folkomröstningen i Österrike den 12 juni 1994 gav ett för medlemskap positivt resultat. Finlands folkomröstning äger rum den 16 oktober 1994, Sveriges den 13 november 1994 och Norges den 28 november 1994.

Finland och de övriga ansökande länderna har alltsedan anslutningsfördraget undertecknades deltagit med observatörs status i rådets och därunder lydande ständiga kommittéers och andra gruppers möten på alla Europeiska unionens verksamhetsområden. Enligt det informationsutbytes- och konsultationsförfarande som överenskommits förhandlar de ansökande länderna med kommissionen under beredningen av beslut och ärenden, vilka inför ett medlemskap har betydelse för dem. Rekryteringen av finländare till unionens olika institutioner har inletts. De ansökande ländernas folkrepresentationer har kunnat sända observatörer till Europaparlamentets och dess utskotts sammanträden.

3. Europeiska unionens struktur och karaktär

3.1. Europeiska unionens utveckling

Den politiska utvecklingen i Västeuropa sedan andra världskriget har utmärkts av ekonomisk och politisk integration. Den drivande kraften bakom integrationsutvecklingen var en strävan att lösgöra sig från ekonomiska och politiska strukturer som hade lett till två världskrig mellan stater i Europa. Integrationsutvecklingen påverkades också centralt av en strävan att finna en europeisk identitet i en värld som till följd av det kalla kriget kännetecknades av tudelningen mellan grupperingar ledda av Förenta Staterna och Sovjetunionen och en därav följande minskning av Västeuropas politiska och ekonomiska tyngd. Politiska förutsättningar för integrationsutvecklingen skapades även genom att ett integrerat Europa framstod som ett långsiktigt mål för de politiska krafter, främst de kristdemokratiska och socialdemokratiska partierna, som hade en gemensam erfarenhet i de krigstida motståndsrörelserna.

Inom de Europeiska gemenskaperna har den ekonomiska och politiska integrationen förverkligats genom samarbetsformer som är fastare och mer förpliktande än traditionella

internationella fördrag eller organisationer. Förutom integrationens innehåll har detta även gällt dess institutionella ramar. Genom fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, som undertecknades i februari 1951 och som trädde i kraft i juli 1952, överfördes på gemenskapens institutioner med avseende på begränsade områden av näringslivet, uppgifter och befogenheter som kan karaktäriseras som överstatliga. Deltagandet i gemenskapen förutsatte att medlemsstaterna var beredda att överföra delar av sin nationella beslutsmakt till gemenskapens institutioner.

Genom fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skapades också den institutionella struktur som därefter utgjort grunden för EG. För gemenskapen bildades således en hög myndighet som närmast svarar för verkställighetsuppgifter, ett ministerråd som svarar för beslutsfattande, en domstol som svarar för laglighetskontrollen, en församling som utövar demokratisk tillsyn över beslutsfattandet samt en rådgivande kommitté för representation av intresseorganisationer. När Europeiska ekonomiska gemenskapen upprättades genom Romfördraget som undertecknades år 1957 och som trädde i kraft år 1958 skapades för denna gemenskap motsvarande institutioner som för kol- och stålgemenskapen, dvs. kommissionen, rådet, domstolen, församlingen samt ekonomiska och sociala kommittén. Även för Europeiska atomenergigemenskapen (Euratom) skapades motsvarande institutioner.

I samband med upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Euratom bildades av församlingen och domstolen i kol- och stålgemenskapen och i de två nya gemenskaperna gemensamma institutioner för de Europeiska gemenskaperna. Genom 1965 års fusionsfördrag beslöt man att även sammanslå gemenskapernas skilda råd och kommissioner till enhetliga institutioner. Efter detta har man framförallt i det politiska språkbruket börjat uppfatta EG som en enda helhet, dvs. Europeiska gemenskapen.

Redan under 1970-talet förekom i den politiska diskussionen inom gemenskapen initiativ med syftet att fördjupa medlemsstaternas ekonomiska och politiska integration till en europeisk union. Initiativtagare var förutom vissa medlemsstater även Europaparlamentet, som år 1984 avlät ett förslag till fördrag om en europeisk union.

I dessa planer för en europeisk union eftersträvade man dels en konsolidering av den ekonomiska integrationen så att medlemsstaterna skulle ingå i en ekonomisk och monetär union med en gemensam valuta, och dels ett förverkligande av den politiska integrationen i form av en politisk union. Till unionen skulle vidare höra samhällelig och ekonomisk samhörighet och solidaritet i syfte att utjämna skillnaderna i utvecklingen hos olika medlemsstater (kohesion).

Utvecklandet av gemenskapens institutionella struktur har haft en central roll i skapandet av Europeiska unionen. I detta avseende har man framförallt velat öka det parlamentariska inflytandet inom gemenskapen genom att ge Europaparlamentet nya maktbefogenheter och genom att effektivisera beslutsfattandet inom gemenskapen bl.a. genom att möjliggöra majoritetsbeslut i fler frågor. I diskussionen om Europeiska unionen fick å andra sidan den s.k. subsidiaritets- eller närhetsprincipen stor betydelse. Genom denna princip försöker man ställa upp gränser för centraliseringen av beslutsfattandet inom EG.

Under toppmötet i Maastricht i december 1991 kunde man enas om att förverkliga Europeiska unionen, och ett fördrag om Europeiska unionen (Maastrichtfördraget) undertecknades den 7 februari 1992. Genom unionsfördraget har man beslutat att förverkliga den ekonomiska och monetära unionen i etapper, att ha en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik som i sinom tid kan leda till ett gemensamt försvar och att idka samarbete i rättsliga och inrikesfrågor. Fördraget utvidgar även EG:s befogenheter och uppgifter till nya områden, och det utökar också Europaparlamentets maktbefogenheter. Unionsfördraget trädde i kraft den 1 november 1993.

3.2. Unionens struktur och verksamhetsområden

Europeiska unionen består av de tre Europeiska gemenskaperna (Europeiska kol- och stålgemenskapen, Europeiska gemenskapen dvs. f.d. Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigenskapen) samt av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och av samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor.

Samarbetet inom EG-pelaren eller de Europeiska gemenskaperna är till sin natur över-

statligt. Medlemsstaterna har inom vissa sakområden och och för vissa slag av frågor överfört lagstiftningsmakt och övriga maktbefogenheter på gemenskaperna. I den andra och den tredje pelaren, dvs. i den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och i samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor, är det däremot inte fråga om överstatlighet utan om samverkan mellan regeringar. Inom dessa områden är enhällighet därför utgångspunkten för beslutsfattandet.

Europeiska unionen är inte en internationell organisation eller en förbundsstat och den har överhuvudtaget inte rättskapacitet. De Europeiska gemenskaperna är däremot internationella organisationer som i frågor som hör till deras behörighet utövar de befogenheter som medlemsstaterna har överfört på dem.

Medlemskapet i Europeiska unionen ålägger medlemsstaterna vissa förpliktelser som på vissa områden begränsar deras rätt att ensamma bestämma om sin egen lagstiftning eller om sina relationer till främmande stater. Unionens medlemsstater är trots detta suveräna självständiga stater.

3.2.1. Unionens institutioner och deras uppgifter

Europeiska rådet, dvs. unionens toppmöte, har till uppgift att ge unionen de impulser som behövs för dess utveckling samt fastställa allmänna politiska riktlinjer för unionen. Europeiska rådet är därför till sin natur ett politiskt samarbetsforum som inte fattar formella beslut. Europeiska rådet är heller inte i rättslig mening någon institution inom gemenskaperna. Europeiska rådet består av medlemsstaternas stats- och regeringschefer som biträds av utrikesministrarna. Kommissionens ordförande och en av dess ledamöter deltar i dess sammanträden. Frankrike företräds i Europeiska rådet av presidenten medan de övriga medlemsstaterna företräds av sina statsministrar.

Europaparlamentet är unionens folkrepresentation. Parlamentets valperiod är fem år. Valet av företrädare i parlamentet sker genom direkta allmänna val. I övrigt tillämpas i huvudsak den nationella vallagstiftningen, varför rösträtten och valbarheten samt valkretsarna och valsättet varierar i de olika medlemsstaterna. Medborgarna i Europeiska unionen har rösträtt och är valbara vid val till Europa-

parlamentet i den medlemsstat där de är bosatta trots att de inte är medborgare i denna stat.

Antalet ledamöter i parlamentet skulle efter Finlands och de tre övriga ansökande staternas anslutning vara 641. I Finland skulle 16 ledamöter väljas. I Finland bör ett fyllnadsväl för att välja Finlands företrädare i parlamentet ordnas inom två år från Finlands anslutning. Före det företräds Finland i parlamentet av de ledamöter som riksdagen utser inom sig, om vilket stadgas särskilt. Parlamentets ledamöter verkar i partigrupper och inte som nationella grupper.

Europaparlamentet deltar i utfärdandet av gemenskapens rättsakter och i det övriga beslutsfattandet inom gemenskapen antingen som avgivare av yttranden eller som en egentlig beslutsfattare. Det sist nämnda gäller fall då beslutet fattas genom ett gemensamt beslut av ministerrådet och parlamentet eller då parlamentets godkännande måste erhållas för beslutet. Parlamentet har också rätt att be kommissionen framlägga förslag till rättsakter.

Parlamentet har vidare rätt att övervaka institutionernas, särskilt kommissionens, verksamhet samt tillsätta undersökningskommittéer. Till parlamentets övervakningsrättigheter hör dess rätt att få regelbundna berättelser av olika institutioner samt rätten att ställa frågor. Ett nytt drag i parlamentets övervakningsrättigheter är ombudsmannasystemet. På parlamentet ankommer att bevilja kommissionen ansvarsfrihet för budgetens genomförande.

Parlamentet har vidare rätt att ge kommissionen i dess helhet mistroendevotum, men däremot inte kommissionens enskilda ledamöter. Medlemsstaterna skall höra parlamentet om den person som de vill utse till kommissionens ordförande. Parlamentet skall dessutom godkänna kommissionens sammansättning innan den utses slutgiltigt.

Europeiska unionens råd (ministerrådet) är EU:s högsta egentliga beslutsfattande organ. Rådet består av en företrädare för varje medlemsstat.

Beroende på de ärenden som skall behandlas sammanträder rådet i olika sammansättningar. Rådet för allmänna ärenden består av utrikesministrarna. Rådet för allmänna ärenden behandlar frågor av vittgående betydelse inklusive utrikespolitiska frågor. I specialråden samlas ministrarna för berörda område.

Som ordförande för rådet fungerar varje

medlemsstat i tur och ordning för sex månader åt gången. Stats- eller regeringschefen i den stat som utövar ordförandeskapet fungerar även som ordförande för Europeiska rådet. I frågor med anknytning till den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken biträds den stat som utövar ordförandeskapet av den stat som senast har utövat ordförandeskapet och den stat som närmast står i tur att utöva detta. Dessa tre medlemsstater utgör EU:s s.k. trojka. Ifall alla ansökande stater ansluter sig till unionen kommer Finland att fungera som ordförande för unionen under första halvåret år 2000.

Rådets uppgifter och befogenheter varierar enligt det ärende som behandlas. I den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken är rådets uppgift att fatta beslut och verkställa dem på grundval av allmänna riktlinjer från Europeiska rådet. På motsvarande sätt är rådet ett forum där samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor koordineras och där övrig samverkan sker.

I fråga om gemenskapens egentliga angelägenheter skall rådet i syfte att uppnå målen för fördraget se till att medlemsstaternas allmänna ekonomiska politik samordnas, fatta beslut i de frågor som bestäms i fördraget samt enligt huvudregeln delegera till kommissionen de befogenheter som verkställigheten av rådets rättsakter förutsätter. Rådets beslutsmyndighet består huvudsakligen av lagstiftningsmyndighet, budgetmyndighet och myndighet att ingå avtal. I vissa i fördraget bestämda situationer sammanträder rådet på stats- eller regeringschefsnivå.

Rådets sammanträden bereds i de ständiga representanternas kommitté som består av medlemsstaternas representanter hos EG (*Comité des représentants permanents, Coreper*). Före detta skede behandlas förslagen i arbetsgrupper som lyder under rådet och som består av tjänstemän från medlemsstaterna. De ärenden som man under beredningsskedet har konstaterat att är oproblematiska tas vid rådets sammanträden upp som s.k. A-listaärenden. I dessa ärenden är rådets beslut endast formellt. Övriga ärenden är s.k. B-listaärenden. Om dessa ärenden för ministrarna överläggningar i rådet och avgör vid behov ärendet genom omröstning.

Rådet kan fatta sitt beslut antingen med enkel majoritet, med kvalificerad majoritet eller enhälligt. Enkel majoritet är i princip huvudregeln, men dess faktiska användning begränsas

initiativ avge yttranden och godkänna berättelser i frågor som anknyter till EG:s verksamhet.

Europeiska gemenskapernas domstol utövar domsrätten i EG. I samband med domstolen fungerar en skild *förstainstansrätt*. Vissa grupper av ärenden har överförts på förstainstansrätten, vars avgöranden i rättsfrågor kan överklagas hos den egentliga domstolen. EG-domstolens behörighet utsträcker sig inte till den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Även samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor faller utanför domstolens behörighet om annat inte bestäms i ett särskilt fördrag.

Den egentliga domstolen består av en domare från varje medlemsstat samt, för att uppnå ett ojämnt antal domare, en domare som utses av de fem största medlemsstaterna i tur och ordning. Vid domstolen finns dessutom åtta generaladvokater, som har till uppgift att lägga fram utlåtanden i ärenden som handläggs vid domstolen. Förstainstansrätten består av en domare från varje medlemsstat.

EG-domstolen har i uppgift att handlägga talan som kommissionen eller en medlemsstat väcker mot en annan medlemsstat som baserar sig på att medlemsstaten inte har uppfyllt sina medlemsskyldigheter. Talan kan vidare väckas mot institutionernas beslut. Talan kan väckas av de övriga institutionerna och medlemsstaterna samt de fysiska och juridiska personer som direkt och individuellt berörs av ett ärende.

Domstolen har också i uppgift att meddela förhandsavgöranden åt de nationella domstolarna, när det i ett mål som de handlägger uppkommer frågan om tolkningen av gemenskapsrätten eller om giltigheten av en gemenskapsrättsakt. Den nationella domstol som i berörda fråga fungerar som sista rättsinstans är skyldig att begära ett förhandsavgörande. EG-domstolens förhandsavgörande är slutgiltigt beträffande frågan om tolkningen och giltigheten av gemenskapsrätten, men det ankommer på den nationella domstolen att fatta ett konkret tillämpande beslut i ärendet.

Revisionsrätten är den institution som övervakar att gemenskapens budget iakttas. Den avger ett yttrande till parlamentet och rådet då dessa behandlar frågan om beviljande av ansvarsfrihet åt kommissionen för budgetens genomförande. Efter utvidgningen av unionen kommer revisionsrätten att ha 16 ledamöter.

Enligt unionens språkregler kommer de officiella språken och arbetsspråken för institutionerna förutom de tidigare nio officiella språken efter utvidgningen av unionen att vara finska, svenska och norska.

3.2.2. De rättsliga utgångspunkterna för verksamheten

Utgångspunkten för beslutsfattandet inom EG är lagbundenhetsprincipen. Institutionerna kan fatta beslut endast i de fall och under de förutsättningar som bestäms i fördragen. Unionen har således inte någon allmän behörighet utan den kan fatta beslut endast i ärenden i fråga om vilka medlemsstaterna har överfört den nödvändiga beslutsmakten på unionen.

Överförandet av beslutsmakt innebär att medlemsstaternas egna statsorgan inte längre kan utöva lagstiftningsmakt till den del denna makt enligt fördragen ankommer på gemenskapen. Begränsningarna för den nationella beslutsmakten som följer av detta är av olika grad. EG:s utslutande behörighet begränsar sig närmast till frågor om jordbrukspolitik, tullunionen och handelspolitiken. Inom övriga områden utsträcker sig EG:s befogenheter till att koordinera medlemsstaternas verksamhet samt till att utfärda enhetliga eller harmoniserade normer i frågor med gränsöverskridande dimensioner. Däremot är utgångspunkten att verkställigheten och administrationen av EG:s rättsakter ankommer på medlemsstaternas myndigheter. På motsvarande sätt tillämpas EG:s rättsakter av de nationella domstolarna med undantag för frågor om tolkningen av gemenskapsrätten eller om giltigheten av en gemenskapsrättsakt, beträffande vilka EG-domstolen är behörig.

Genom Maastrichtfördraget kompletterades fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen med närhets- eller subsidiaritetsprincipen. Enligt denna princip skall gemenskapen på de områden där den inte är ensam behörig vidta en åtgärd endast om och i den mån som målen för den planerade åtgärden inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och därför, på grund av den planerade åtgärdens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på gemenskapsnivå. Vid toppmötet i Edinburgh i december 1992 beslöt Europeiska rådet om riktlinjerna som iakttas då närhetsprincipen tillämpas.

Enligt EG-domstolens rättspraxis utgör de

grundläggande fri- och rättigheterna en del av gemenskapens rättssystem. Enligt Maastrichtfördraget respekterar unionen som allmänna principer för gemenskapsrätten de grundläggande rättigheterna, såsom de garanteras i den europeiska människorättskonventionen och såsom de följer av medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner. Inom samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor skall man iakttä Europarådets konvention om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (FördrS 18—19/90) samt konventionen om flyktingars rättsliga ställning (FördrS 77—78/68). I Maastrichtfördraget hänvisas också till slutakten från KSSE i Helsingfors år 1975.

Grunden för EG:s rättssystem eller gemenskapsrätten (*droit communautaire, community law, Gemeinschaftsrecht*) utgörs av fördragen om upprättande av de Europeiska gemenskaperna och med dem jämförbara fördrag mellan medlemsstaterna. De fördrag som hör till denna *primärrätt* är till formen fördrag mellan medlemsstaterna. Förutsättningen för att ändringar i dessa fördrag skall träda i kraft är, med undantag för vissa ändringar av mindre betydelse, att samtliga medlemsstater ratificerar dem enligt de konstitutionella kraven i respektive medlemsstat.

Primärrätten kan anses utgöra gemenskapens statsförfattning, som utgör den rättsliga grunden för gemenskapens verksamhet. Gemenskapens och dess institutioners uppgifter och befogenheter definieras i fördragen. Deras sådana åtgärder, som med avseende på syfte eller innehåll inte kan härledas ur fördragen, är ogiltiga.

Det centrala verksamhetssättet för EG är att med stöd av den lagstiftningsmakt som genom fördragen delegerats gemenskapens institutioner utfärda allmänna regler som är i kraft överallt inom gemenskapen. Denna EG:s härledda rätt eller *sekundärrätt* omfattar numera ca 60 000 tryckta sidor. Den politiskt och rättsligt sett centralaste delen av sekundärrätten utgörs av rådets förordningar, direktiv och beslut. Antalsmässigt utgörs den överväldigande delen av sekundärrätten av administrativ reglering, som utfärdats av kommissionen, om den gemensamma jordbrukspolitikens och verkställigheten av tullunionen.

Förordningarna är allmänna rättsakter som är direkt tillämpliga i varje medlemsstat. *Direktiven* är till medlemsstaterna riktade normer

som binder medlemsstaterna med avseende på det resultat som inom en bestämd tid skall uppnås men som överlåter åt medlemsstaterna att bestämma form och tillvägagångssätt för genomförandet. *Besluten* är administrativa rättsakter som är konkretare än förordningarna och direktiven. EG har befogenhet att ingå avtal med tredje länder och internationella organisationer. Dessa avtal är också en del av gemenskapens rättssystem.

En central betydelse inom gemenskapsrätten har de allmänna rättsprinciper som framgår av EG-domstolens rättspraxis. Dyliga principer är bl.a. skyddet för de grundläggande fri- och rättigheterna samt allmänna förvaltningsrättsliga principer så som förbudet mot maktmissbruk och proportionalitetsprincipen. Principerna om gemenskapsrättsens omedelbara rättsverkan och företräde som har utvecklats i EG-domstolens rättspraxis har blivit grundprinciper för gemenskapsrätten.

Domstolen har i sin rättspraxis konstaterat att fördragens klara, ovillkorliga och precisa bestämmelser har omedelbar rättsverkan, och medlemsstaternas domstolar är skyldiga att ge medborgarna och företagen rättsskydd för att förverkliga rättigheterna enligt dessa bestämmelser. Principen har tillämpats även på direktiven efter det att den tidsfrist som uppställts för deras genomförande har gått ut. Ifråga om direktiven gäller den omedelbara rättsverkan emellertid endast rättigheter som enskilda har i förhållande till den offentliga makten. Om direktiven å andra sidan inte kan ges omedelbar rättsverkan är berörda medlemsstat skadeståndsskyldiga för de skador som förorsakats av att den inte på behörigt sätt har genomfört direktivet i sin nationella lagstiftning.

Enligt EG-domstolens vedertagna rättspraxis har gemenskapsrätten ovillkorligt företräde i förhållande till nationell lagstiftning som strider mot gemenskapsrätten. Gemenskapsrätten äger företräde i förhållande till i utgångspunkten all nationell lagstiftning oberoende av denna lagstiftnings författningshierarkiska nivå, eftersom medlemsstaterna i de frågor som hör till gemenskapens behörighet har överfört sin lagstiftningsmakt på gemenskapen.

3.2.3. Förfaringssätten vid beslutsfattandet

Utgångspunkten för beredningen av EG:s rättsakter är kommissionens initiativmonopol.

Rådet fattar i allmänhet sitt beslut på förslag eller rekommendation av kommissionen. Inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och inom samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor har såväl medlemsstaterna som kommissionen initiativrätt. Enligt huvudregeln beslutar kommissionen självständigt om hur de nya EG-rättsakterna bereds. Efter det att kommissionens förslag har avgetts till rådet sker den fortsatta beredningen av förslaget i rådet vanligtvis i en arbetsgrupp som består av tjänstemän från medlemsstaterna.

Vid godkännandet av EG:s rättsakter tillämpas tre grundalternativ. Enligt det äldsta alternativet, dvs. *yttrandeförfarandet*, antar rådet rättsakten efter att ha hört Europaparlamentet och i allmänhet ekonomiska och sociala kommittén. Ifråga om yttrandeförfarandet fattar rådet i allmänhet sitt beslut enhälligt, men undantag finns.

Genom enhetsakten utvidgades Europaparlamentets deltagande i beslutsfattandet rörande EG:s rättsakter genom att det s.k. samarbetsförfarandet togs i bruk. Genom Maastrichtfördraget togs dessutom i bruk det s.k. medbeslutandeförfarandet, som ytterligare stärker parlamentets ställning.

Innehållet i samarbets- och medbeslutandeförfarandena är följande: I vardera förfarandet utgörs begynnelsekedet av ett förslag från kommissionen, parlamentets yttrande över förslaget samt en gemensam ståndpunkt som rådet antar efter att ha mottagit parlamentets yttrande. Den gemensamma ståndpunkten kan antas med kvalificerad majoritet om den överensstämmer med kommissionens förslag. Rådet kan avvika från kommissionens förslag endast genom enhälligt beslut. Efter att rådet antagit en gemensam ståndpunkt återgår ärendet till parlamentet. Om parlamentet inom tre månader godkänner rådets gemensamma ståndpunkt eller inte har fattat något beslut godkänner rådet förslaget i enlighet med den gemensamma ståndpunkten.

Under ovan nämnda tre månaders tid som följer på rådets gemensamma ståndpunkt har parlamentet möjlighet att försöka ändra på förslaget till rättsakt eller föreslå att det avvisas. I detta skede divergerar samarbets- och medbeslutandeförfarandena.

I *samarbetsförfarandet* kan parlamentet föreslå ändringar i rådets gemensamma ståndpunkt eller föreslå att den avvisas. Rådet kan emellertid genom enhälligt beslut anta rättsakten i

enlighet med den gemensamma ståndpunkten eller anta sådana ändringar i kommissionens förslag som parlamentet har föreslagit men som kommissionen inte har godkänt. De av parlamentets ändringsförslag som även kommissionen har godkänt kan rådet anta med kvalificerad majoritet. Om rådet inte har fattat sitt beslut inom tre månader från det att parlamentet har avvisat den gemensamma ståndpunkten eller föreslagit ändringar i den, förfaller ärendet.

Även i *medbeslutandeförfarandet* kan parlamentet föreslå ändringar i den gemensamma ståndpunkten eller ange att den avser att avvisa den gemensamma ståndpunkten. Efter detta kan rådet med kvalificerad majoritet godkänna de ändringar som parlamentet föreslagit till den del kommissionen förordar dem, eller enhälligt om kommissionen avstyrker dem. Om parlamentet helt och hållet vill avvisa förslaget eller föreslår sådana ändringar, som rådet inte kan godta, behandlas ärendet i parlamentets och rådets gemensamma förlikningskommitté, som består av rådets medlemmar eller företrädare för dessa och lika många företrädare för parlamentet. Om man i förlikningskommittén eller därefter uppnår enighet avgörs ärendet genom likalydande beslut i rådet och parlamentet. I annat fall förfaller ärendet.

Vid godkännandet av EG:s rättsakter kan förutom ovan beskrivna tre huvudalternativ särskilda förfaringsätt bli tillämpliga, av vilka vissa innehåller kravet att parlamentet skall godkänna beslutet.

EG:s budgetförfarande kan indelas i tre skeden. Det första skedet utgörs av att ett preliminärt budgetförslag uppgörs av kommissionen. I det andra skedet bildar rådet sin ståndpunkt om budgetförslaget och framlägger ett förslag till parlamentet. Parlamentet behandlar budgetförslaget, men i sådana fall då det vill avvika från rådets ståndpunkt återgår ärendet till rådet. I detta skede av behandlingen leder reglerna för beslutsfattandet till att beslutsmakten i fråga om utgifter som är bundna av rättsakter i sista hand tillkommer rådet, medan parlamentets ståndpunkt blir avgörande i fråga om de frivilliga utgifterna. Parlamentet har dessutom möjlighet att avslå budgetförslaget i dess helhet och begära att få ett nytt förslag framlagt.

3.3. Europeiska unionens utrikesrelationer

3.3.1. Internationell handlingsförmåga

Europeiska unionen är inte i sig ett rättssubjekt enligt folkrätten som kunde åta sig rättigheter och skyldigheter i förhållande till tredje stater eller mellanstatliga organisationer. Unionen företräds på politisk nivå av en medlem av rådet från den stat som innehar ordförandeskapet i rådet, vanligtvis statens utrikesminister. Enligt unionsfördraget är kommissionens ordförande eller en medlem av kommissionen berättigad att företräda unionen i samtliga ärenden som hör till kommissionens befogenheter. Unionens institutioner, närmast rådet och kommissionen, är skyldiga att också i fråga om de relationer med omvärlden som hör till Europeiska gemenskapernas befogenheter iaktta målen för och besluten inom unionens gemensamma utrikespolitik (artikel C.2 i Maastrichtfördraget).

Var och en av de Europeiska gemenskaperna är en juridisk person (artikel 210 i Romfördraget, artikel 184 i Euratomfördraget och artikel 6 i Parisfördraget). Dessa gemenskaper åtnjuter möjligast omfattande handlingsförmåga som medlemsstaterna tillerkänner juridiska personer gällande bl.a. rätten att anskaffa och överlåta fast och lös egendom och rätten att vara part i judiciellt förfarande. Gemenskaperna företräds i detta avseende av kommissionen.

Var och en gemenskap är också ett rättssubjekt enligt folkrätten och kan upprätthålla diplomatiska förbindelser till tredje stat och till andra internationella organisationer och vara part i internationella avtal tillsammans med dessa. EG har målmedvetet strävat att utveckla en egen, av medlemsstaterna oberoende folkrättslig rättförmåga, och EG:s ställning som part i internationella avtal är numera allmänt erkänd av tredje stater och internationella organisationer. EG:s internationella förbindelser utgör en avsevärd del av dess verksamhet och de ökar alltefter som EG utsträcker sin verksamhet till nya områden.

I Europeiska gemenskaperna har ackrediterats diplomatiska representanter från över 100 stater. Kommissionen ansvarar för Europeiska gemenskapernas diplomatiska representation i tredje stater. Kommissionen har delegationer åtnjutande diplomatiska privilegier ackrediterade i ett flertal stater och internationella organisationer. Dessa delegationer upprättas i

allmänhet genom avtal mellan kommissionen och regeringen i förläggningslandet. Överenskommelsen om upprättandet i Finland av en delegation för Europeiska gemenskapernas kommission och om delegationens privilegier och immunitet (FördrS 14—15/93) ingicks 1992.

Europeiska gemenskapernas ställning som internationell organisation i medlemsstaterna regleras av det till fusionsfördraget av år 1965 fogade protokollet om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier. Protokollet innehåller bestämmelser, motsvarande internationell kutym avseende mellanstatliga organisationer, om immunitet och privilegier som Europeiska gemenskaperna och deras institutioner och deras tjänstemän och andra anställda samt medlemsstaternas regeringsrepresentanter skall åtnjuta. Enligt kapitel III i protokollet skall Europaparlamentets ledamöters rörelsefrihet, yttrandefrihet och personliga immunitet respekteras i medlemsstaterna enligt de regler som tillämpas på de egna riksdagsmännen eller som tillämpas på representanter för främmande staters regeringar.

Europeiska gemenskapen har ingen diplomatisk representation i medlemsstaterna, utan informationsenheter som upprätthålls av kommissionen. Vid Finlands medlemskap i Europeiska unionen ersätts den mellan Finlands regering och Europeiska gemenskapernas kommission ingångna överenskommelsen om upprättandet i Finland av en delegation för Europeiska gemenskapernas kommission och om delegationens privilegier och immunitet av det ovan nämnda tilläggsprotokollet till fusionsfördraget av år 1965. Däremot bevarar Finlands hos Europeiska gemenskaperna ackrediterade ständiga delegation och dess personal sin nuvarande ställning.

3.3.2. Internationella avtal

Allmänt

Internationella överenskommelser som Europeiska gemenskaperna ingått med tredje stater eller internationella organisationer brukar kallas för EG:s externa avtal eller gemenskapsavtal. I fråga om externa avtal tillämpas i avtalsrelationen mellan EG och dess avtalspart allmänna traktatsrättsliga principer, om inte annat följer av avtalens innehåll. Gemenskaps-

avtalen utgör dock ur medlemsstaternas och institutionernas synpunkt samtidigt även en del av EG:s rättsordning, och man tillämpar gemenskapsrättens principer på dem t.ex. med avseende på befogenhet att ingå avtal och avtalens rättsverkningar.

EG har också interna överenskommelser. Till den viktigaste gruppen hör sådana statsfördrag mellan medlemsstater om vilkas ingående fördragen innehåller uttryckliga bestämmelser (t.ex. Romfördragets artikel 220 om avskaffandet av dubbelbeskattning inom gemenskapen och om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar samt artikel K.3 angående avtal som ingås om rättsliga och inrikesfrågor). Sådana överenskommelser mellan medlemsstaterna ingås enligt vedertagna förfaranden som avser ingåendet av statsfördrag.

En egen undergrupp av de interna överenskommelserna utgörs av de beslut som representanterna för medlemsstaternas regeringar i rådet fattar angående frågor, som representanterna för medlemsstaternas regeringar skall enas om enligt bestämmelserna i fördragen (t.ex. valet av ordförande för kommissionen och fattandet av beslut om institutionernas förläggningsplatser). Sådana interna överenskommelser kan vad avser deras rättsverkan jämföras med beslut av rådet, och de behöver inte, bortsett från några få undantag, godkännas särskilt i medlemsstaterna.

Grunderna för EG:s befogenheter att ingå avtal

En internationell organisations befogenhet att för sina medlemmars räkning sluta överenskommelser med utomstående parter (traktatkompetens) regleras enligt ifrågavarande organisations stiftelseurkund. Inom EG definieras institutionernas traktatkompetens dels på basen av uttryckliga bestämmelser i de grundläggande fördragen, dels på basen av EG-domstolens rättspraxis, och är resultatet av en historisk utveckling.

Europeiska kol- och stålgemenskapen var inte en tullunion och den hade ingen gemensam handelspolitik. Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen innehåller inga uttryckliga bestämmelser om gemenskapens befogenheter att ingå avtal. Utgångspunkten är att kol- och stålgemenskapen och dess medlemsstater tillsammans ingår de internationella avtal som hör till fördragets område.

Eftersom fördraget ger kommissionen omfattande befogenheter att ingripa i prissättning, produktion och utrikeshandel med stålprodukter, har kommissionen kunnat använda dessa befogenheter också genom att ingå avtal med stålproducerande länder utanför EG, dock så att rådet övervakar hur kommissionens befogenheter används.

Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen innehöll från första början bestämmelser om gemenskapens befogenheter att ingå avtal. De viktigaste av dessa bestämmelser är fortfarande artikel 113, som innehåller bestämmelser bl.a. om avtal som gemenskapen skall ingå för genomförande av en gemensam handelspolitik samt artikel 238 om s.k. associationsavtal. Associationsavtalen har använts för olika ändamål: som en form av utvecklingssamarbete, som ett steg som föregår medlemskap i gemenskapen samt som ett arrangemang som ersätter ett medlemskap. I artiklarna 229 — 231 i Romfördraget finns bestämmelser om gemenskapens relationer till FN och dess fackorgan, till GATT, till Europarådet och till OECD. Enligt de ovan nämnda bestämmelserna ansvarar kommissionen för att förbindelser upprätthålls med dessa organisationer.

Europeiska ekonomiska gemenskapens avtalsbefogenheter utsträcktes genom enhetsakten av år 1986 till att omfatta forskning och utveckling (artikel 130 m) samt miljöskydd (artikel 130 r). Genom Maastrichtfördraget intogs i artikel 109 i Romfördraget regler om gemenskapens befogenhet att ingå avtal som gäller monetära frågor.

Subsidiaritetsprincipens inverkan syns i de genom Maastrichtfördraget ändrade bestämmelserna i Romfördraget gällande bl.a. utbildning, kultur, folkhälsa, transeuropeiska nätverk och utvecklingssamarbete. I dessa bestämmelser konstateras att gemenskapen och medlemsstaterna samarbetar med tredje land och organisationer, var och en inom ramen för sina egna befogenheter. Artikel 235 i Romfördraget, som berättigar rådet att genom enhälligt beslut på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet fatta beslut om de åtgärder som behövs för förverkligandet av en gemensam marknad, om det är fråga om ett ärende angående vilket det inte finns någon annan uttrycklig befogenhetsgrund i fördraget, har använts också som befogenhetsgrund för avtal som EG slutit.

I kapitel X i Euratomfördraget befullmäktigas gemenskapen att ingå avtal med tredje land, internationella organisationer och medborgare i tredje land om frågor som hör till Euratoms kompetensområde. Genom dessa bestämmelser regleras bl.a., utan att medlemsstaternas avtalsfrihet i sig utesluts, kommissionens och Euratoms försörjningsbyrås specialbefogenheter att iaktta Internationella atomenergiorganisationen IAEA:s säkerhetskrav i anslutning till icke-spridning av kärnvapen och likaså att övervaka upphandlingen av kärnbränsle inom gemenskapen.

Utvecklingen i fråga om EG:s befogenheter att ingå avtal har på ett avgörande sätt påverkats av den rättspraxis som EG-domstolen utvecklat. Domstolen har konsekvent betonat att ett effektivt och enhetligt uppnående av gemenskapens mål förutsätter enhetlighet också i de internationella relationer som berör EG:s kompetensområde.

I sitt s.k. ERTA-avgörande (fra. AETR, fall 22/70, kommissionen v. rådet) ansåg domstolen, att gemenskapens befogenheter att ingå avtal förutom på en uttrycklig bestämmelse i ett grundläggande fördrag också kan grunda sig på en sådan bestämmelse i ett grundläggande fördrag som inte innehåller någon fullmakt att ingå avtal, eller på ett beslut som gemenskapen fattat med stöd av en sådan bestämmelse. Detta förutsätter, att det är fråga om en exakt fastställd reglering som binder medlemsstaterna och som förutsätter enhetlig verkställighet och således också ett konsekvent utträdande i utrikesrelationerna. Domstolen har i flera avgöranden fastställt, att den s.k. härledda eller implicita traktatkompetensen hos EG, som baseras på ERTA-avgörandet, följer ur överförandet av befogenheter från medlemsstaterna till gemenskapens institutioner.

Gemenskapen har avtalsbefogenheter som utesluter medlemsstaternas egna avtalsbefogenheter, eller s.k. exklusiv traktatkompetens, i frågor som hör till området för EG:s uteslutande lagstiftningsbehörighet eller annat beslutsfattande. Sådana uteslutande avtalsbefogenheter anses EG entydigt ha på den gemensamma handelspolitikens område (artikel 113) och i fråga om avtal som innebär en associering, dvs. associationsavtal (artikel 238). Inom den gemensamma jordbrukspolitikens och den gemensamma fiskeripolitikens område har EG också ensamrätt att med utomstående parter sluta avtal som gäller områdena i fråga. Om ett

avtal också innehåller bestämmelser som inte helt omfattas av EG:s befogenheter, är avtalslutande parter utöver gemenskapen dessutom medlemsstaterna och avtalet skall ratificeras särskilt i medlemsstaterna i enlighet med medlemsstaternas konstitutionella bestämmelser.

När EG ingår avtal på områden, i fråga om vilka EG:s inre lagstiftningsmakt inte är uttömmande och i fråga om vilka medlemsstaterna därför har behållit sin nationella lagstiftningsmakt, begränsas gemenskapens befogenheter att ingå avtal till frågor beträffande vilka det finns bindande regler på gemenskapsnivå, och det utesluter inte medlemsstaternas egna avtalsbefogenheter. När medlemsstaterna använder sina egna avtalsbefogenheter skall de dock se till att deras folkrättsliga förpliktelser inte äventyrar genomförandet av gemenskapens verksamhet. Kommissionen har möjlighet att som en del av tillsynen över att den allmänna EG-rätten iaktas ingripa i sådana av medlemsstaterna ingångna avtal som strider mot EG:s mål, i sista hand genom att väcka talan vid EG-domstolen.

Inom EG har tills vidare tillämpats en systematisk kontroll av medlemsstaternas avtal endast i fråga om avtal på handelspolitikens område (artikel 113). Genom två beslut, 69/494/EEG och 74/393/EEG, har medlemsstaterna ålagts en skyldighet att meddela kommissionen om avtal som de ingått eller förhandlat med tredje stater och som gäller handel och ekonomiskt samarbete.

Av EG:s gällande avtal med tredje stater och grupper av stater är största delen handelspolitiska och de har i allmänhet ingåtts med stöd av artikel 113. En allmän översikt över EG:s ekonomiska avtal ingår i avsnitt 5.1.5.2, som gäller den gemensamma handelspolitiken.

Avtalsförfarandet och avtalens ställning inom EG-rätten

Genom Maastrichtfördraget har de beslutsprocedurer som gäller EG:s avtal med tredje part förenhetligats och förenklats. Bestämmelser om dessa beslutsprocedurer ingår i den ändrade artikel 228 i Romfördraget. Enligt artikeln är det kommissionens uppgift att dels ta initiativ till inledandet av avtalsförhandlingar genom till rådet avlåten rekommendation och dels att på EG:s vägnar svara för förhandlingarna eller, där även medlemsstaterna blir

parter i avtalet, leda förhandlingarna. Kommissionen måste av rådet befullmäktigas att öppna avtalsförhandlingar och den är bunden av rådets instruktioner. Under förhandlingarnas gång är kommissionen skyldig att rådgöra med medlemsstaterna, vanligen i en kommitté underställd rådet eller tillsatt av den för ändamålet.

Med undantag av de handelspolitiska avtalen skall Europaparlamentet höras eller dess samtycke genom majoritetsbeslut fås innan ett avtal godkänns slutgiltigt av rådet. Parlamentets samtycke behövs för associationsavtal och för avtal, genom vilka ett organ inrättas eller vilka föranleder en ändring i en rättsakt som antagits av rådet och parlamentet genom ett gemensamt beslut. Rådet godkänner i regel förhandlingsfullmakterna och det förhandlade avtalet genom beslut med kvalificerad majoritet. Rådet skall besluta enhälligt om associationsavtal som avses i artikel 238 och om avtal, som omfattar ett område där det krävs enhällighet för att interna regler skall kunna antas.

Ett sådant avtal med tredje part som föranleder ändringar i ett grundläggande fördrag får inte godkännas förrän ändringarna i det grundläggande fördraget först har godkänts i enlighet med artikel N i Maastrichtfördraget. Dessutom får rådet, kommissionen eller en medlemsstat begära ett bindande utlåtande av EG-domstolen, huruvida ett framförhandlat avtal står i överensstämmelse med ett grundläggande fördrag. Om utlåtandet är negativt, återstår i praktiken inga andra alternativ än att avtalet omförhandlas till de delar utlåtandet förutsätter.

Rådet godkänner ett avtal genom beslut eller förordning. Avtalstexten publiceras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning, i allmänhet som bilaga till beslutet om godkännande av avtalet. Efter att avtalet har publicerats blir det omedelbart bindande för gemenskapens institutioner och medlemsstaterna, myndigheterna i dessa och under vissa förutsättningar även privata rättssubjekt.

Om medlemsstaterna också är avtalslutande parter skall avtalet, efter att rådet fattat beslut om dess godkännande, godkännas särskilt av medlemsstaterna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser. Efter att medlemsstaterna meddelat att avtalet har godkänts kan ett sådant blandat avtal publiceras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning, varvid av-

talet inte heller separat bringas i kraft i medlemsstaterna.

Det är inte heller sällsynt inom EG, att kommissionen har på delegering grundade inskränkta avtalsbefogenheter, antingen i stöd av fördragsbestämmelse eller rådsbeslut.

Gemenskapsavtalen och de blandade avtalen utgör en del av EG:s rättsordning och på dem tillämpas EG-rättens ledande rättsprinciper, såsom principerna om omedelbar rättsverkan och företräde. I hierarkiskt hänseende har bestämmelserna i de av rådet godkända avtalen med tredje part ansetts ha företräde framom bestämmelserna i en EG-förordning eller ett EG-direktiv, om de sistnämnda klart strider mot avtalet (fall 181/73 Haegeman).

EG-domstolen har ansett att EG:s materiellt-rättsliga tolkningsprinciper inte som sådana kan tillämpas på EG:s internationella förpliktelser. För att den fria rörligheten för varor, tjänster, personer och kapital skulle kunna förverkligas inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet på lika villkor, blev det nödvändigt att i EES-avtalet ta in uttryckliga bestämmelser om beaktande av EG:s rättspraxis.

För en stat som eftersträvar medlemskap i EU utgör de avtal med tredje part som gäller vid tidpunkten för medlemskapets ikraftträdande således en del av den EG-rätt som staten i fråga förbinder sig till och som den skall iaktta. Ett medlemskap har också verkningar på de statsfördrag som den anslutande staten har ingått före sin anslutning. Artikel 234 i Romfördraget, som vad grundtanken beträffar motsvaras av artikel 105 i Euratomfördraget, erkänner å ena sidan att ett medlemskap inte i sig kan inverka på giltigheten hos avtal som en stat som ansluter sig till gemenskapen har ingått med tredje parter. I artikeln förutsätts dock att en ny medlemsstat skall vidta behövliga åtgärder för att anpassa sina egna statsfördrag till de förpliktelser som följer av ett medlemskap. Sådana åtgärder kan vara uppsägning eller ändring av tidigare avtal.

Verkningar för Finland

Ett medlemskap i Europeiska unionen innebär i enlighet med det som refererats ovan, att Finland inom vissa av gemenskapens verksamhetsområden överför behörighet att ingå avtal till gemenskapens institutioner. Finland skulle

som medlem av gemenskapen delta i utvecklandet av gemenskapens avtalspolitik. Överförandet av avtalsbefogenheter till gemenskapens institutioner strider mot regeringsformens och riksdagsordningens stadganden om ingående av statsfördrag och kräver därför godkännande i grundlagsordning.

I anslutningsakten ingår bestämmelser om Finlands anpassning till EG:s internationella avtal med tredje part. Den allmänna regeln är, att avtal som faller inom EG:s uteslutande traktatkompetens blir bindande för Finland med stöd av anslutningsakten eftersom de utgör en del av den gällande EG-rätten, medan det i.o.m. medlemskapet uppstår en rättslig förpliktelse för Finland att ansluta sig till avtal, där såväl EG som medlemsstaterna är avtalsparter.

De av EG:s internationella avtal, vartill Finland sluter sig i egenskap av part i avtalet, kommer att i sedvanlig konstitutionell ordning underställas riksdagen för godkännande. Enligt allmänna gemenskapsrättsliga principer måste Finland vid ett EU-medlemskap vidta nödvändiga åtgärder för att anpassa gällande överenskommelser som Finland själv har slutit till de krav som medlemskapet ställer. I praktiken innebär detta, att Finland säger upp eller omförhandlar sina egna avtal till den del de innehåller bestämmelser som står i strid med EG-rätten. Anslutningsakten innehåller bestämmelser om vissa avtal, vilka Finland har plikt att säga upp till dess medlemskapet i EU träder i kraft. De skildras närmare nedan under avsnitt 5.

Avsikten är, att de åtgärder som föranleds av anpassningen av Finlands statsfördrag till EU-medlemskap skall beredas under hösten 1994 av utrikesministeriet i samarbete med övriga myndigheter.

4. Verknningar av ett medlemskap i Europeiska unionen på Finlands rättsordning och systemen för beslutsfattande

4.1. Allmänt

En del av gemenskapsrätten infördes i Finlands rättsordning redan genom EES-avtalet. Ett medlemskap i EU innebär förutom införande av den del av gemenskapens regelverk som faller utanför EES också att beslutsmakt

överförs på gemenskapens institutioner samt att Finland fullvärdigt deltar i denna maktutövning. Deltagandet i utfärdandet av normer och ingåendet av avtal sker i allmänhet i rådet. I fråga om övervaknings-, förvaltnings- och domsmakten sker Finlands deltagande i form av de nationella myndigheternas och domstolarnas medverkan.

4.2. Verknningar med tanke på suveräniteten

De självständiga staternas snabbt växande antal och det allt djupare ömsesidiga beroendet mellan stater har medfört att umgänget och samarbetet mellan staterna har ökat. Den tekniska utvecklingen har inte endast underlättat mellanstatliga kontakter utan även utvidgat områdena för samarbete mellan staterna. Mellanstatliga organisationer har bildats som ett resultat av samarbetet mellan staterna och de verkar i enlighet med sina medlemsstaters gemensamma intressen.

Statssuveräniteten har varit föremål för folkrättsliga studier och undersökningar utan att någon allmängiltig begreppsbestämning kunnat uppnås. Statssuveräniteten uppfattades förr såsom närmast absolut, fastän stater i alla tider funnit sig i t.o.m. betydande inskränkningar av suveräniteten. Numera uppfattar man statssuveräniteten som ett relativt begrepp, eftersom stater kan vara bundna av talrika statsfördrag och däri ingående förpliktelser och övervakningsmekanismer och eftersom staters internationella förpliktelser varierar. Enligt en mycket allmänt omfattad uppfattning innebär varje statsfördrag i någon utsträckning en inskränkning av suveräniteten. Å andra sidan har man velat understryka betydelsen av det samtyckte som fordras av en stat för ingående av statsfördrag. Detta samtycke har ansetts innebära att en stat vid ingående av statsfördrag inte inskränker sin suveränitet som stat utan utövar de rättigheter som på grundval av suveräniteten tillkommer den, vilket även kan innefatta att rättigheter som ingår i suveräniteten kan överföras till internationella organ.

Enligt 1 § regeringsformen är Finland en suverän republik, vars konstitution är fastställd genom regeringsformen och övriga grundlagar. I Finland uppdelas suveräniteten ofta i en inre och en yttre suveränitet. Med inre suveränitet avses Finlands herravälde över sitt eget territorium och dess statsorgans ensamrätt att

utöva makt på Finlands territorium. Med yttre suveränitet avses åter Finlands oavhängighet i förhållande till andra stater och internationella organisationer. Grundlagsutskottet har ofta ansett att fördrag som inskränker den inre suveräniteten avviker från grundlagarna. Dessutom har man regelmässigt begärt riksdagens godkännande för fördrag som i betydande utsträckning inskränker den yttre suveräniteten.

Vid bedömning av hur ett medlemskap i EU förhåller sig till regeringsformens stadganden med avseende på suveräniteten, är det nödvändigt att skilt granska medlemskapets inverkan på grundlagarnas stadganden om maktbefogenheter och deras utövande. Regeringsformens stadganden med avseende på suveräniteten har dock fått en vedertagen tolkning, enligt vilken det står klart, att ett medlemskap i EU endast kan genomföras i grundlagsordning. Som medlem i EU är Finland en suverän och självständig stat i likhet med unionens nuvarande medlemsstater.

4.3. Lagstiftningsmakten

Ett medlemskap i EU skulle medföra att en del av den lagstiftande makt som tillkommer Finlands lagstiftande organ överförs till EU:s institutioner. Närmast i fråga om den gemensamma jordbrukspolitiken, tullunionen samt handelspolitiken är överförandet av lagsstiftande befogenheter omfattande. På andra områden avser regleringen på unionens nivå närmast att lösa problem som överskrider medlemsstaternas gränser eller att säkerställa att konkurrensförhållandena inte snedvrids. Överförandet av lagstiftningsmakt skulle innebära, att rättsakter som antagits inom EG inte i efterhand godkänns, sätts i kraft eller publiceras i författningssamlingen i Finland. Nationellt utfärdas de stadganden och bestämmelser som EG-direktivens verkställighet fordrar samt övriga förvaltnings- och påföljdsnormer som behövs. EG:s rättsakter skulle publiceras på finska och svenska i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

Finlands deltagande i beslutsfattandet inom unionen ersätter delvis överförandet av maktbefogenheter. Detta förutsätter emellertid att den nationella politiken inriktas på att koncentrerat påverka beslutsfattandet inom gemenskapen.

För att säkerställa riksdagens lagstiftande

makt borde riksdagen kunna delta i den nationella beredningen av EG-reglerna enligt 33 a § regeringsformen och för regeringen framlägga sin ståndpunkt om EG-reglerna innan de antas i unionens råd.

4.4. Den utrikespolitiska makten

I Finland grundar sig presidentens makt att leda utrikespolitiken huvudsakligen på stadgandena i 33 § regeringsformen och på tolkningen av dem. Enligt dessa stadganden har presidenten även makt att ingå fördrag dock sålunda, att riksdagen måste godkänna fördrag som innehåller stadganden som hör till området för lagstiftningen eller som enligt konstitutionen annars kräver riksdagens godkännande. Enligt 30 § regeringsformen tillkommer presidenten dessutom högsta befälet över krigsmakten, vilket framhäver hans ställning som ledare av säkerhetspolitiken. Angående krig och fred beslutar presidenten med riksdagens bifall.

Till EG:s makt att ingå fördrag hör bl.a. handelspolitiken i sin helhet. Ett medlemskap i EU innebär således att man gör undantag från stadgandena i regeringsformen och riksdagsordningen om ingående av statsfördrag.

Enligt Maastrichtfördraget kan frågor som berör försvaret inte vara föremål för gemensamma åtgärder och inom försvarsområdet kan beslut inte fattas med kvalificerad majoritet. Besluten om ett eventuellt gemensamt försvar för EU fattas tidigast år 1996. Om dessa beslut förutsätter att Maastrichtfördraget ändras träder ändringarna i kraft först efter det att samtliga medlemsstater ratificerat dem i enlighet med sina respektive konstitutionella krav.

Genom Maastrichtfördraget kompletterades fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen med artikel 228 a som gäller ekonomiska sanktioner. Artikel 228 a förutsätter att ett enhälligt beslut om ibruktagandet av ekonomiska sanktioner först fattas enligt bestämmelserna om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Finland kunde därför förhindra att ett dylikt beslut fattas. Efter att ovan nämnda sanktionsbeslut har fattats, kan rådet med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen besluta om att helt eller delvis avbryta eller begränsa de ekonomiska förbindelserna med en eller flera tredje stater.

4.5. Förvaltnings- och verkställighetsmakten

Genomförandet av fördragen om upprättandet av de Europeiska gemenskaperna förutsätter förutom utfärdande av normer även konkreta förvaltningsåtgärder. Den administrativa verkställigheten är i stor utsträckning decentraliserad till medlemsstaternas myndigheter. Även övervakningssystemet stöder sig i väsentlig utsträckning på medlemsstaternas egna myndigheter. De administrativa åtgärder som är riktade mot medlemsstaterna ankommer på unionens institutioner, närmast på kommissionen.

Ett medlemskap i EU skulle innebära att de finska förvaltningsmyndigheterna bör sörja för att EG:s rättsakter och beslut verkställs i Finland. Åtgärderna riktar sig till företag och enskilda medborgare. Förvaltningsmyndigheterna skall i sin verksamhet tillämpa gemenskapsrätten så att den enhetliga tolkningen av denna inte äventyras. Av ett medlemskap följer för förvaltningsmyndigheterna även en skyldighet att samarbeta med kommissionen och övriga institutioner. Förfaringsätten och förvaltningsstrukturen bibehålls i princip, men gemenskapsrätten kommer att ställa vissa krav på dem. Förvaltningsmyndigheterna i Finland kommer också att sörja för uppbörden av de avgifter som tillfaller gemenskapen.

Även det övervakningssystem som skapats för att säkerställa genomförandet av gemenskapsrätten kommer delvis att stöda sig på de finska myndigheterna. Inom vissa områden har kommissionen emellertid övervakningsuppgifter som direkt riktar sig mot finska företag.

Inom konkurrensrätten kan kommissionen genomföra undersökningar huruvida de finska företagen iakttar EG:s konkurrensregler. Undersökningen kan omfatta inspektioner i företagens lokaliteter, varvid kommissionens företrädare har makt att granska företagets bokföring. Förutom inspektioner omfattar övervakningsmakten att böter och viten kan påföras företagen för överträdelse av konkurrensreglerna. Besluten om påförande av böter och viten skulle vara verkställbara i Finland. Kommissionen har även med stöd av fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen samt fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen vissa omedelbara befogenheter som riktar sig mot företagen inom berörda branscher.

Revisionsrätten skulle även i Finland kunna

genomföra en granskning av EG:s inkomster och utgifter. Granskningen skulle genomföras i samarbete med finsk myndighet som emellertid kan meddela att den inte deltar i granskningen. Den finska myndigheten skall på revisionsrättens begäran till denna överlämna de handlingar och den information som revisionsrätten behöver för att kunna fullgöra sin uppgift.

Grundlagsutskottet (GrUU 15/1992 rd.) ansåg att det i EES-avtalet reglerade systemet för övervakning av konkurrensreglerna står i strid med stadgandena i 1 och 2 §§ regeringsformen om statens suveränitet. Utskottets utlåtande kan tillämpas även på kommissionens system för tillsyn av konkurrensreglerna enligt fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Detsamma gäller för vissa av de befogenheter som ingår i kommissionens övervakningsmakt som regleras i fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen samt i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen samt vissa av de befogenheter som ingår i revisionsrättens behörighet.

4.6. Budget- och beskattningsmakten

Vid anslutning till unionen godkänner Finland att reglerna i gemenskapsrätten och om tillämpningen av dem blir bindande för Finland. Europeiska gemenskapens rätt att påföra medlemsstaternas medborgare avgifter av skattemässig natur innebär ett undantag från riksdagens beskattningsmakt. Att överföra påläggandet och uppbörden av tullar samt olika importavgifter och acciser på EG enligt bestämmelserna i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen avviker från 61 och 62 §§ regeringsformen och förutsätter genomförande i grundlagsordning.

I fråga om dylika skatter kommer den finska staten närmast att fungera som en teknisk uppbördsmyndighet, varvid endast de reella uppbörds- och redovisningskostnaderna och ersättningarna för dessa skulle intas i statens budget. Den avgift till EG som baserar sig på mervärdesskattens grund fastställs enligt en kalkylerad skattegrund och motsvarar inte direkt den skatt som uppbärs i Finland. Avgiften skulle erläggas ur anslag som intas i statsbudgeten. Den finansieringsandel som bestäms enligt bruttonationalprodukten är också en på staten ankommande prestation som borde intas

i statsbudgeten. Avgifts- och finansieringsandelsskyldigheten förutsätter riksdagens samtycke i enlighet med gällande praxis rörande statsfördrag.

Finansiella transaktioner från Europeiska gemenskapen till Finland bör ur konstitutionell synvinkel granskas skilt från fall till fall. Då prestationerna riktar sig till enskilda eller kommuner har de i princip inte en sådan inverkan på statshushållningen att de borde intas i budgeten. I de preliminära planerna har man emellertid utgått från att också dylika prestationer styrs via staten till de slutliga mottagarna, varvid de skulle intas i budgeten. Då Europeiska gemenskapen och finska staten deltar i finansieringen av ett visst projekt intas vardera partens betalningsandelar i den finska statsbudgeten till bruttobelopp.

Finansiering från Europeiska gemenskapen innebär samtidigt att en inkomstpost som intas i budgeten binds för ett bestämt ändamål. En sådan bindning begränsar i princip riksdagens budgetmakt. Eftersom finansiering som erhålls från EG förutsätter att ett avtal ingås med kommissionen i sådana fall då denna finansiering inte hänför sig till genomförandet av gemenskapens gemensamma politik (varvid staten fungerar som teknisk räkenskapsmyndighet) är det emellertid inte egentligen fråga om att budgetmakten binds av EG utan om myndigande för regeringen att i enskilda fall ingå avtal som binder budgetmakten.

Säkerställandet av riksdagens budgetmakt i detta sammanhang är avhängig av dess rätt att delta i den nationella beredningen av gemenskapens budget och finansieringsplanerna på mellanlång sikt. EG:s budgeter och finansieringsplaner verkställs med EG-normer. Riksdagen kommer att delta i den nationella beredningen av dessa normer på samma sätt som i fråga om övriga EG-normer.

4.7. Den dömande makten

Grundstadgandet om den dömande makten finns i 2 § regeringsformen. Den dömande makten handhas av från de övriga organen för offentlig maktutövning oberoende statsorgan, nämligen av oberoende domstolar, i högsta instans av högsta domstolen och högsta förvaltningsdomstolen.

Finland har ingått många statsfördrag som innehåller bestämmelser om förfaranden vid

lösning av tvister eller om motsvarande övervakningssystem. Före erkännandet av Europeiska domstolens för de mänskliga rättigheterna behörighet, som skedde i samband med anslutningen till Europarådet, hade man inte ansett att dessa arrangemang hade beröringspunkter med stadgandena i regeringsformen om Finlands suveränitet. Grundlagsutskottet ansåg (GrUU 2/1990 rd.) att Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna hade sådan behörighet att erkännandet av den innebar en avvikelse från regeringsformens stadganden om Finlands suveränitet.

Till samma slutresultat kom man i samband med behandlingen av de avtal som hängde samman med EES-arrangemanget (GrUU 15/1992 rd.) beträffande EFTA-domstolens behörighet enligt artikel 33 i avtalet mellan EFTA-staterna om upprättande av en övervakningsmyndighet samt beträffande skiljedomsförfarandet i artikel 11.4 i EES-avtalet.

Som en följd av ett EU-medlemskap blir gemenskapsrättsens normer tillämpliga i de nationella myndigheterna. Detta gäller även de nationella domstolarna, då det i medlemsstaterna i första hand ankommer på de nationella domstolarna att meddela rättsskydd inom området för gemenskapsrätten. De nationella domstolarna tillämpar då sina nationella processregler. Utgångspunkten är således ett decentraliserat nationellt rättsskipningssystem inom området för gemenskapsrätten. Varje medlemsstat kan självständigt organisera sitt domstolsväsen och sina processregler.

Enligt 92 § regeringsformen får en domare eller annan tjänsteman inte tillämpa ett stadgande i en förordning som står i strid med grundlag eller annan lag. Man har ansett att detta stadgande innebär att det i en tillämpningssituation inte är tillåtet att pröva om lagar är förenliga med grundlagen (GrUU 2/1990 rd.). I en situation då Finland är medlem i EU skulle en finsk tjänsteman vara skyldig att låta bli att tillämpa t.o.m. en lag, om denna är oförenlig med EG-lagstiftningen. Då det är domstol som i sista hand konstaterar, huruvida ett dylikt rättsläge är för handen, kommer arrangemanget att utvidga de nationella domstolarnas behörighet. Även en finsk domstol skulle att vara tvungen att pröva, huruvida en nationell lag är förenlig med en EG-norm.

Förfarandet med förhandsavgöranden enligt artikel 177 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen kommer att påverka

de finska domstolarnas och vissa andra lagskipningsorgans behörighet. I vissa situationer kommer en finsk domstol att vara skyldig att begära att EG-domstolen ger ett förhandsavgörande om tolkningen av en EG-norm som inverkar på handläggningen av ett mål. Ett förhandsavgörande kan också begäras om giltigheten av ett beslut av en EG-institution. Tolkningen av EG-normen samt yttrandet om giltigheten av EG-institutionens beslut i förhandsavgörandet binder alltid den domstol som begärt förhandsavgörandet på så sätt att den inte kan tolka EG-normen på ett annat sätt. Förhandsavgörandet skall beaktas också i andra ärenden vid tillämpningen av en EG-norm eller ett beslut av en EG-institution, angående vilka ett förhandsavgörande har meddelats.

Ett förhandsavgörande enligt artikel 177 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen är till sin natur alltid ett abstrakt yttrande och omfattar inte en tillämpning av gemenskapsrätten på ett enskilt fall. EG-domstolen prövar inte och tar inte ställning till fakta i huvudsaken. Den yttrar sig inte heller om tolkningen av den nationella rätten. EG-domstolens uppgift är endast att ge ett sådant förhandsavgörande om gemenskapsrätten, som är till hjälp för den nationella domstolen då den dömer i en sak där gemenskapsrätten skall tillämpas.

EG-domstolen är inte kompetent att ändra på högsta domstolens eller högsta förvaltningsdomstolens avgöranden. I denna bemärkelse kommer EG-domstolen inte att stå ovanför högsta domstolen eller högsta förvaltningsdomstolen. Då EG-domstolen i förfarandet med förhandsavgöranden inte avgör ett konkret mål kommer detta förfarande inte att avskaffa de högsta rättsinstansernas behörighet att som sista instans avgöra ett ärende som hör till Finlands jurisdiktion. Förfarandet med förhandsavgöranden ändrar inte det nationella domstolssystemet. I praktiken kan EG-domstolens förhandsavgöranden ha en i sak avgörande inverkan på det nationella avgörandet i målet.

I artiklarna 172—176 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen har det skapats en laglighetskontroll av EG-institutionernas åtgärder. Den omfattar talan genom vilken den lagstridiga åtgärden kan upphävas. Den omfattar även ett förfarande i vilket man kan konstatera att en institution har underlåtit

att vidta åtgärder. Inom området för gemenskapsrätten kommer man inte att vid en finsk rättsskipningsmyndighet kunna väcka talan mot allmänna eller individuella beslut som en EG-institution har fattat. Den nationella myndigheten kan i ett ärende som är anhängigt vid myndigheten vända sig till EG-domstolen i avsikt att undvika tillämpningen av en EG-norm som anses rättsstridig. De finska rättsskipningsmyndigheternas brist på möjligheter att kontrollera EG-institutionernas beslut utgör emellertid inte skilt för sig en inskränkning av den nationella domsmakten.

Trots att Finlands nationella domstolar och med dem jämförbara rättsskipningsmyndigheter vid ett medlemskap bevarar sitt oberoende är det på grund av sakens principiella betydelse och i skenet av tidigare lagstiftningspraxis emellertid uppenbart, att även bestämmelserna om den dömande makten i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen kan genomföras endast i grundlagsordning.

4.8. Kompetensförhållandena mellan statsorganen

Ett EU-medlemskaps inverkan på kompetensförhållandena mellan statsorganen har utretts i betänkandet avgivet av Statsförfattningskommittén 1992 (komm.bet. 1994:4).

De högsta statsorganens ställning i det finska statssystemet bestäms samfällt på basen av de uppgifter som anförtrotts dem och deras inbördes förhållanden. I 2 § regeringsformen stadgas om riksdagens, republikens presidents och statsrådets allmänna ställning. Utgående från detta stadgande preciseras annorstädes i grundlagen statsorganens uppgifter och arbetsfördelningen mellan organen.

Statsmakten i Finland tillkommer folket, som företräds av dess till riksdag församlade representation. Detta lagrum uttrycker folkrepresentationens ställning som det centrala statsorganet. Riksdagen utövar omedelbar statlig makt genom att fatta samhälleliga grundläggande beslut i egenskap av lagstiftare samt som innehavare av beskattnings- och budgetmakten. Riksdagens medverkan krävs även för de viktigaste utrikespolitiska avgörandena.

Regeringen har för avsikt att avlåta en skild proposition om de ändringar i statsförfatt-

ningen, särskilt kap. 4 a riksdagsordningen vilka är nödvändiga på grund av Finlands EU-medlemskap.

4.9. De grundläggande fri- och rättigheterna

Europeiska gemenskapen är i sin lagstiftning och sin övriga verksamhet bunden av de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna såsom de följer av medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner och av de människorättskonventioner som medlemsstaterna har ratificerat, särskilt av Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

Trots att EG i sitt beslutsfattande är bunden av de grundläggande fri- och rättigheterna är skyddet inte exakt det samma som i Finlands nuvarande människorättssystem. Av den principiella åtskillnaden mellan EG:s rättssystem och det nationella rättssystemet följer, att i frågor som faller under EG:s befogenhet tillämpas EG:s system gällande grundläggande fri- och rättigheter och i frågor som faller under medlemsstatens behörighet tillämpas respektive stats grundlag och de människorättskonventioner som staten har ratificerat.

Europeiska unionens råd har närmast i specialsituationer med anknytning till regleringen av jordbruksprodukter och kärnenergin befogenhet att utfärda sådana bestämmelser, som i Finland borde stadgas genom en undantagslag. Till denna del kan ett EU-medlemskap försvaga det förfaringsmässiga skyddet för de grundläggande fri- och rättigheterna. EG är emellertid inte kompetent att ingripa i de grundläggande fri- och rättigheternas väsentliga innehåll. Då EG:s system inte känner till förfarandet med undantagslagar är skyddet för de grundläggande fri- och rättigheternas väsentliga innehåll i detta avseende starkare inom EG än i Finland.

Ett medlemskap i EU skulle i Finland även effektivisera efterhandskontrollen av tillämpningen av de grundläggande fri- och rättigheterna. EG-domstolen och de finska domstolarna får då de tillämpar rättsakterna, rätt att undersöka huruvida bestämmelserna överensstämmer med medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner och med de människorättskonventioner som medlemsstaterna har ratificerat, särskilt Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Denna ökning av

domstolarnas behörighet gäller emellertid endast frågor i vilka EG ensam har lagstiftningskompetens eller i vilka EG:s och medlemsstaternas lagstiftningskompetens delvis täcker varandra.

Ett medlemskap i EU försvagar inte möjligheterna att lämna vilande ett lagförslag som försämrar det lagstadgade grundläggande utkomstskyddet.

I regeringens proposition till riksdagen med förslag till ändring av grundlagens stadganden om de grundläggande fri- och rättigheterna (RP 309/1993 rd.) som avläts till riksdagen i december 1993 har ett eventuellt finskt EU-medlemskap beaktats. Grundrättsreformen kommer inte att öka faran för konflikter mellan det nationella och EG:s system för de grundläggande fri- och rättigheterna, men den kommer att inverka på så sätt, att frågor med anknytning till skyddet för de grundläggande fri- och rättigheterna allt oftare kan avgöras i ett nationellt förfarande.

5. Det huvudsakliga innehållet och betydelsen av ett medlemskap i Europeiska unionen

5.1. Gemenskapspolitikens områden

5.1.1. Inre marknaden

Europeiska gemenskapen har alltsedan den ekonomiska gemenskapen upprättades 1958 grundat sig på en tullunion och på skapandet av en gemensam marknad för medlemsstaterna. På den gemensamma marknaden skulle i handeln med varor mellan medlemsstaterna gradvis avskaffas tullar och kvantitativa begränsningar samt övriga åtgärder med verkan motsvarande kvantitativa begränsningar, dvs. handelshinder. Inom den gemensamma marknaden skulle också undanröjas hindren för den fria rörligheten för personer, tjänster och kapital. I väsentlig anknytning till uppnåendet av tullunionens och den gemensamma marknadens mål skapades också en gemensam jordbrukspolitik och transportpolitik. För att nå målen för den gemensamma marknaden infördes dessutom ett förbud mot all diskriminering på grund av nationalitet, gemensamma konkurrensregler och på gemenskapens institutioner överförda befogenheter att förenhetliga medlemsstaternas lagstiftning i syfte att förhindra

uppkomsten av hinder för det fria varuutbytet samt snedvridande av konkurrensen. Till den ekonomiska gemenskapens områden hörde ursprungligen också socialpolitik, som i början närmast gällde främjandet av arbetstagares rörlighet och arbetsförhållanden och främjandet av jämställdheten mellan könen. Ett av de ursprungliga målen för Romfördraget är också en tillnärmning av de nationella åtgärderna på den ekonomiska politikens område.

Den ekonomiska gemenskapens verksamhet inleddes genom att avskaffa tullarna i handeln mellan medlemsstaterna. Detta mål nåddes 1968. Undanröjandet av återstoden av de otaliga andra hinder som störde det faktiska förverkligandet av en gemensam marknad fördröjdes dock på 1970-talet som följd av depressionen och politiska meningsskiljaktigheter. När gemenskapen kom till insikt om att den började släpa efter i den ekonomiska utvecklingen bl.a. i förhållande till Förenta Staterna och Japan, igångsattes vid ingången av 1980-talet ett vittgående program för ett fullständigt uppnående av målen för den gemensamma marknaden.

Kommissionens vitbok om förverkligandet av den inre marknaden före ingången av 1993 COM (85) 310 final) gavs 1985. Utgångspunkten för vitboken var att undanröja de fysiska, tekniska och fiskala hindren för den ekonomiska verksamheten mellan medlemsstaterna. Undanröjandet av dessa tre hinder innebär fri rörlighet över medlemsstaternas gränser för de fyra friheterna, dvs. arbetskraft, varor, tjänster och kapital. Ett viktigt mål var avskaffandet av gränskontroller för personer och varor mellan staterna inom gemenskapen. Andra åtgärder för förverkligande av den inre marknaden har bl.a. gällt indirekt beskattning, statistikföring, jordbrukspolitik, transporter, valutafrågor och varumärkesbestämmelser.

Programmet för förverkligandet av den inre marknaden, som innehöll närmare 300 förslag till rättsakter och åtgärder, hade i huvudsak verkställts i medlemsstaterna vid ingången av 1993. Uppnåendet av detta mål underlättades av den reform av beslutsproceduren som genomfördes genom Europeiska enhetsakten och enligt vilken beslut om merparten av åtgärdsförslagen i vitboken kunde fattas med kvalificerad majoritet. Genom enhetsakten fogades till de grundläggande fördragen även nya verksamhetsområden såsom forskning och utveck-

ling, miljöpolitik, ekonomisk och social solidaritet, dvs. kohesion samt politiskt samarbete mellan medlemsstaterna.

Gemenskapens inre marknad öppnades den 1 januari 1993, till vilken tidpunkt man också försökte förlägga avtalet om ett Europeiskt ekonomiskt samarbete (EES). EES-avtalet, som trädde i kraft den 1 januari 1994, och den i Finland med stöd av EES-avtalet antagna EES-lagstiftningen täcker största delen av EG:s normer för den inre marknaden och tillträde till den inre marknaden, på de villkor och med de begränsningar som framgår av EES-avtalet. Däremot blir Finland inte med stöd av EES-avtalet direkt delaktig i det beslutsfattande genom vilket den inre marknaden utvecklas vidare inom EG.

5.1.1.1. Fri rörlighet för varor

Varors fria rörlighet inom gemenskapen grundar sig på en tullunion som omfattar all handel med varor. Förbudet mot tullar på import och export samt alla avgifter med motsvarande verkan har röjt undan de tariffära hindren för handeln mellan medlemsstaterna. Övriga handelshinder avskaffas genom bestämmelserna i Romfördragets artiklar 30—36, som gäller förbud mot kvantitativa import- och exportrestriktioner samt alla åtgärder med motsvarande verkan, och de rättsakter som närmast med stöd av artikel 100 och 100 a i Romfördraget har antagits för harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning. En egen viktig del utgör de bestämmelser som med stöd av artikel 43 i fördraget har utfärdats om veterinära frågor och växtskydd och som refereras nedan i punkt 5.1.3. Frågor som gäller tullunionen redogörs för i punkt 5.1.5.1.

Artiklarna 30—37 i Romfördraget bildar en helhet som ligger till grund för den fria rörligheten för varor inom EG. Särskilt bestämmelsen om förbud mot åtgärder med liknande verkan som kvantitativa importrestriktioner har getts en vidsträckt tolkning i EG-domstolens rättspraxis. Bestämmelsen är av avgörande betydelse vid genomförandet av den fria rörligheten för varor på sektorer för vilka det inte finns någon gemensam lagstiftning. Ett viktig avgörande av EG-domstolen i fråga om artiklarna 30 och 36 ingår i det s.k. Cassis de Dijon -utslaget (fallet 649/79, Rewe v. Bundesmonopolverwaltung für Branntwein),

där domstolen fastställde en tolkning enligt vilken en produkt som lagligen tillverkats och marknadsförts i en medlemsstat får marknadsföras fritt också i övriga medlemsstater.

I det här sammanhanget måste dock de grunder för avvikelser från principen om fri rörlighet beaktas som bestäms i artikel 36 och befästs genom rättspraxis. Artikel 37 i Romfördraget gäller anpassningen av statliga handelsmonopol till den fria rörligheten för varor.

De ovan beskrivna allmänna reglerna för handeln med varor tillämpas bara då det inte finns någon harmoniserad lagstiftning. De rättsakter om harmonisering som gäller fri rörlighet för varor har en mycket stor räckvidd. Syftet med dessa är att förenhetliga produktkraven i de olika medlemsstaterna. De gäller bl.a. motorfordon, traktorer, lyftanordningar, gasanordningar, byggprodukter, elapparater, livsmedel, läkemedel, gödselmedel, leksaker, kosmetika och kemikalier. Det finns flera än 900 rättsakter på området.

Viktiga sektorer som kompletterar arbetet för varors fria rörlighet är standardiseringen i olika europeiska standardiseringsorgan, dvs. Europeiska standardiseringskommittén (Comité européen de normalisation, CEN), Europeiska elektriska standardiseringskommittén (Comité européen de normalisation électrotechnique, CENELEC) och Europeiska institutet för telekommunikationsstandarder (European Technology Standards Institute, ETSI), samt den europeiska kvalitetspolitiken vad gäller varors konformitet med säkerhetskrav och det tillhörande europeiska samarbetet mellan provnings-, kontroll-, certifierings- och ackrediteringsorgan.

EES-avtalets sakinnehåll motsvarar nästan fullständigt gemenskapslagstiftningen om fri rörlighet för varor. Tillämpningen av EES-avtalet begränsas dock av att dess varutäckning är snävare och av att vissa bestämmelser är tillämpliga endast på produkter med ursprung i EES-länderna. En anslutning till EU utsträcker den fria rörligheten för varor till att gälla också jordbruksprodukter, vilket innebär att kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande verkan som gäller dessa måste upphävas. Förbudet mot kvantitativa restriktioner kommer att gälla också produkter med ursprung i tredje land som före införseln till Finland har släppts ut på marknaden i något annat land inom gemenskapen. De rättsakter för harmonisering av medlemsstaternas lagstift-

ning som avser fri rörlighet för varor ingår nästan utan undantag i EES-avtalet, och en anslutning till unionen innebär därför inte betydande ändringar med avseende på harmoniseringen av produktbestämmelser.

Verkningar för Finland

Utgående från de förhandlingsuppgörelser som gäller tekniska bestämmelser kan Finland fortfarande bibehålla sin höga skyddsnivå i fråga om miljön. Tillfredsställande lösningar underlättades i hög grad av att EG antingen redan håller på eller snart kommer att revidera den lagstiftning som annars kunde ha varit problematisk för Finland.

Under de avtalade övergångsperioderna skall man på basis av en gemensam omvärdering av de diskuterade bestämmelserna försöka få upp EG:s regler till den nivå Finland förutsätter. Denna granskning av sakkunniga skall utföras på vetenskapliga grunder enligt normal praxis inom EG. Finland deltar i granskningen. Efter övergångstiden skall Finland tillämpa EG-bestämmelserna på samma villkor som de nuvarande medlemsstaterna. Om övergångstiderna konstateras allmänt taget att den övervakning som under dessa inriktas på produkterna i fråga inte får vara gränskontroll. Uppgörelsen gäller bl.a. Finlands striktare bestämmelser eller användningsförbud i fråga om asbest, pentaklorfenol, kadmiumhalten i gödselmedel, bekämpningsmedel samt bilbälten i baksätet.

Med uppgörelsen sammanhänger de fördragsslutande parternas gemensamma förklaring (nr 6), där de betonar vikten av en hög skyddsnivå för hälsa, säkerhet och miljö och av vissa strikta normer som behövs p.g.a. speciella geografiska förhållanden eller klimatförhållanden.

Under medlemskapsförhandlingarna fastställdes genom skriftväxling mellan kommissionen och den finska regeringen en gemensam tolkning enligt vilken artikel 37 i Romfördraget och artikel 16 i EES-avtalet, vilka gäller statliga monopol, kräver att Oy Alko Ab:s exklusiva rättigheter skall upphävas med undantag av minutförsäljningsmonopolet. Att minutförsäljningsmonopolet bibehålls förutsätter dessutom garantier för att monopolet inte diskriminerar importprodukter. Överenskommelsen om minutförsäljningsmonopolet gäller dock endast

ett rättsläge som baserar sig på existerande rättspraxis. Till skriftväxlingen hänvisas i en gemensam förklaring (nr 50) av Finland och Sverige i slutakten.

EES-avtalet medför en skyldighet att anpassa lagstiftningen om Oy Alko Ab:s monopol och Helsingfors universitets almanackprivilegium. I ärendena avläts separata regeringspropositioner under år 1994. Propositionen angående Oy Alko Ab (RP 119/94 rd.) avläts i juni 1994.

De import- och exportmonopol som Statens spannmålsförråd innehar bör likaså upphävas i enlighet med kravet i artikel 37.

Till följd av EES-avtalet har Finland till stor del anpassat sin lagstiftning efter gemenskapsreglerna om fri rörlighet för varor. Den mest betydande ändringen kommer att vara genomförandet av den fria rörligheten för jordbruksprodukter enligt förbudet mot kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande verkan. Då den fria rörligheten utsträcks till att gälla också produkter med ursprung i tredje land möjliggörs en mer omfattande handel mellan Finland och de övriga medlemsstaterna med produkter från tredje land. Att de återstående gränsformaliteter avskaffas och de gemensamma rättsakterna och förfarandena blir klarare i och med EU-medlemskapet kommer i praktiken att främja varors fria rörlighet också på de sektorer som omfattas av EES-avtalet.

5.1.1.2. Fri rörlighet för tjänster

Romfördragets bestämmelser om fri rörlighet för tjänster har skapat en gemensam marknad inom gemenskapens territorium för dem som tillhandahåller och tar emot tjänster. Den fria rörligheten för tjänster har ett nära samband med fördragets bestämmelser om etableringsrätt. Tjänsterna har anknytningspunkter också till varuhandeln och den fria rörligheten för kapital. Också de gemensamma bestämmelserna om konkurrens- och konsumentpolitik, statligt stöd, offentlig upphandling och godkännande av produkter tillämpas på tillhandahållande av tjänster. Syftet med bestämmelserna om fri rörlighet för tjänster är att avveckla inskränkningar som gäller friheten för medborgarna i EU:s medlemsstater och juridiska personer som etablerat sig inom en annan medlemsstats territorium att tillhandahålla tjänster inom EG.

Friheten att tillhandahålla tjänster innefattar tillträde till en marknad, vistelserätt och frihet att idka näring under samma förutsättningar som lokala tillhandahållare av tjänster. Med tjänster avses enligt Romfördraget prestationer mot ersättning, i den utsträckning de inte faller under bestämmelserna om fri rörlighet för varor, kapital och personer. Tjänsterna omfattar speciellt verksamhet av industriell och kommersiell natur samt verksamhet inom hantverk och fria yrken. Fysiska personer som tillhandahåller tjänster skall vara medborgare i någon EU-medlemsstat. Juridiska personer skall ha sitt säte, sin centraladministration eller sitt huvudkontor inom unionens territorium. Juridiska personer skall också vara grundade enligt lagstiftningen i någon EU-medlemsstat.

Medborgarna i medlemsstaterna har enligt Romfördraget rätt att tillfälligt tillhandahålla tjänster inom en annan medlemsstats område. Friheten att tillhandahålla tjänster är beroende av verksamhetens tillfälliga natur. Den som erbjuder tjänster får i överensstämmelse med principen om icke-diskriminering bedriva sin verksamhet i en annan EU-medlemsstat. Är verksamheten mer permanent än tillfällig, skall bestämmelserna om etableringsrätt tillämpas.

Verkningar för Finland

Stadgandena om fri rörlighet för tjänster har i huvudsak anpassats efter gemenskapens rättsnormer redan i samband med att EES-avtalet trädde i kraft. Den mest betydande verkningen är att Finlands förhållande till tredje land faller under EG:s lagstiftning vad friheten att tillhandahålla tjänster beträffar. De stadganden i lagen om rättighet att idka näring (228/93) som gäller EES-avtalet kommer att revideras så att de motsvarar situationen vid ett EU-medlemskap. En separat regeringsproposition avläts i ärendet. Denna lagstiftningsändring kommer att ha indirekta verkningar också på regleringen av tjänstenäringsarna.

Försäkringstjänster

I EG infördes den inre marknaden för försäkringstjänster i början av juli 1994. Efter det skall medlemsstaterna tillämpa nya bestämmelser som grundar sig på det tredje skadeförsäkringsdirektivet (92/49/EEG) och det tredje

livförsäkringsdirektivet (92/96/EEG). Detta innebär att ett försäkringsföretag kan på basis av en koncession som beviljats i hemlandet driva en försäkringsrörelse i alla EU-medlemsstater. Övervakningen av företagens ekonomi sköts enbart av hemlandets övervakningsmyndigheter.

I enlighet med Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 i mars 1994 har ovan nämnda direktiv fogats till EES-avtalet. Enligt beslutet skall dock det tredje skadeförsäkringsdirektivet inte tillämpas på Finland, men enligt ett gemensamt uttalande av EFTA-staterna som utgör bilaga till beslutet, är det dock meningen att direktivet skall tillämpas i relationerna mellan Finland och övriga EFTA-stater. Finland uppgav dessutom att landet är villigt att tillämpa tredje skadeförsäkringsdirektivet reciprokt också i relationer mellan Finland och EU-stater.

Ett medlemskap i EU innebär att det tredje skadeförsäkringsdirektivet skall tillämpas också i Finland, fastän Finland och kommissionen har olika uppfattning om huruvida den finska lagstadgade olycksfallsförsäkringen omfattas av det tredje skadeförsäkringsdirektivet eller inte. I andra avseenden är de näringsrättsliga normerna för försäkringsföretag desamma i EES som vid EU-medlemskap.

Medlemskapet föranleder inte någon ändring av den redan i samband med EES-arrangemanget överenskomna lösningen att livförsäkringsdirektiven inte skall tillämpas på den lagstadgade arbetspensionsförsäkringen i Finland.

Efter en anslutning till unionen kan Finland i egenskap av medlem vara med i olika gemenskapsorgan. I fråga om försäkrings-tjänster gäller detta bl.a. deltagandet i den försäkringskommitté som tillsatts genom direktiv (91/675/EEG).

I fråga om förhållandet till tredje land kan kommissionen vara förhandlingspart i ärenden som gäller försäkringstjänster, bl.a. om finska försäkringsföretag råkar ut för svårigheter när de skall etablera sig i tredje land.

Finansiella tjänster

I EG:s lagstiftning har bestämmelserna om kreditinstitut samordnats, ramerna för tillsynen över kreditinstitutens verksamhet fastslagits och hindren för konkurrens avskaffats.

Finansiella institut fungerar enligt principerna om en enda auktorisation (koncession) och om hemlandstillsyn. En bank som beviljats auktorisation i sitt hemland kan med stöd av denna bedriva verksamhet var som helst inom EG:s territorium. Villkoren för att auktorisation skall beviljas har förenhetligats med avseende på startkapitalet och ägarnas egenskaper. Medlemsstatens finansmyndigheter övervakar av dem auktoriserade bankers verksamhet i olika medlemsstater, inklusive filialer. Övervakningsmyndigheterna samarbetar med varandra.

En bank kan på vissa villkor upprätta filialer och tillhandahålla banktjänster i andra medlemsstater utan att behöva ansöka om tillstånd på förhand av värdlandets myndigheter. Värdlandets myndigheter skall underrättas om avsikten att upprätta en filial. När det gäller dotterbanker måste en ansökan om auktorisation lämnas in.

På området finns enhetliga bestämmelser om t.ex. villkoren för etablering av kreditinstitut, tillhandahållande av tjänster, kapitalbas (eget kapital), kapitaltäckningsgrad (soliditet), ägare, tillsyn samt årsboksut och koncernredovisning. För fall där kreditinstitut äger aktier i andra bolag än sådana som bedriver kreditverksamhet finns vissa begränsningar i fråga om ägandet. Riskkoncentrationen per enskild kund eller grupp begränsas. Synnerligen stränga bestämmelser har införts för att förhindra penningtvätt. Bankerna är skyldiga att underrätta myndigheterna om misstänkta fall.

Verkningar för Finland

Redan i stöd av EES-avtalet tillämpas EG:s regler till vissa delar på ett annat sätt i Finland än i andra länder.

Vid beräkningen av bankers soliditet och begränsning av stora riskkoncentrationer jämföras i Finland krediter som har bostadsaktier som säkerhet med krediter som har en inteckning som säkerhet.

Under medlemskapsförhandlingarna infördes Kera Ab, Finlands Exportkredit Ab och Fonden för industriellt samarbete i förteckningen över undantag enligt det första kreditinstitutdirektivet (77/780/EEG). Dessa kan därför lämnas utanför direktivets tillämpningsområde.

De ändringar som behövs i Finland för den fria rörligheten för banktjänster är ringa, och

de gjordes nästan helt i samband med att EES-avtalet trädde i kraft. Eftersom bankverksamheten är av internationell karaktär, har harmonisering skett redan tidigare. Särskilt liberaliseringen av kapitalrörelser har haft betydande verkningar.

De största förändringarna medför ett medlemskap med avseende på förhållandet till tredje land. Om Finland träffar på svårigheter med tillträdet till marknaden i tredje land, underrättas kommissionen om detta och den förhandlar om saken. Utöver förhandlingarna kan beslut fattas om att medlemsstaterna skall begränsa eller skjuta upp beslut om ansökningar om auktorisation som lämnats av kreditinstitut i ett sådant tredje land.

En medlemsstat får inte ge filialer till tredje länders banker en förmånligare behandling än filialer till EU-medlemsstaters banker. Detta förutsätter inga ändringar för Finlands vidkommande.

Värdepappersmarknaden

Ett av syftena med den inre marknaden är att skapa en effektiv och enhetligt reglerad värdepappersmarknad. Avsikten är att bolag och andra sammanslutningar som bedriver ekonomisk verksamhet skall få bättre möjligheter att skaffa kapital på medlemsstaternas marknader.

Genom direktiv samordnas bestämmelser om upptagande av värdepapper till officiell notering vid fondbörs, emittentens skyldighet att offentliggöra information, insiderhandel samt placeringsfonder. Placerarna garanteras ett likvärdigt minimiskydd inom hela EG. Därigenom skapas förutsättningar för ett ömsesidigt erkännande av andra medlemsstaters tillsyn över att skyldigheten att offentliggöra information fullgörs.

Avsikten med bestämmelserna om skyldigheten att offentliggöra information är att förbättra placerarnas möjligheter att fatta motiverade investeringsbeslut. Detta mål har man strävat efter genom att öka företagens skyldighet att sprida information. Skyldigheten gäller information då värdepapper emitteras, regelbunden information i form av bokslutsuppgifter och delårsrapporter samt fortlöpande information i samband med oväntade händelser som inverkar på värdepapprens värde.

Också direktiv 89/592/EEG, som gäller insi-

derhandel med värdepapper och kontrakt med avseende på sådana, är avsett att skydda placerare.

När ett företags aktier och masskuldebrev har upptagits till notering på en börs inom området, är det lättare att få dem upptagna på de övriga börslistorna, eftersom börsprospektet godtas som sådant, översatt till respektive språk.

Genom placeringsfonddirektivet (85/611/EEG) skapas ett minimiskydd för andelsägarna. Tack vare detta kan placeringsfonderna med stöd av hemstatens auktorisation vara verksamma inom hela EU, under tillsyn av hemstatens myndigheter.

Med tanke på placeringstjänsteföretag har ett direktiv utfärdats om de egna medlems tillräcklighet (93/6/EEG), som ställer krav på företagen beträffande startkapital och täckning för marknadsrisken. Placeringsstjänstedirektivet (93/22/EEG) innefattar en princip om en enda auktorisation och i regel hemlandstillsyn.

Trots det harmoniseringsarbete som görs för den inre marknaden skiljer sig värdepappersmarknaderna i de olika medlemsstaterna fortfarande från varandra till sin struktur och utvecklingsgrad.

Verkningar för Finland

EG:s nuvarande regler för värdepappersmarknaden har införts i Finland enligt EES-avtalet.

Teletjänster och audiovisuella tjänster

När det gäller audiovisuella tjänster har EG som mål att åstadkomma gemensamma verksamhetsregler samt främja den tekniska utvecklingen, undanröja hinder för fördelning via satellit och stöda europeisk programproduktion. Syftet med regleringen inom den audiovisuella branschen är att förbättra den europeiska audiovisuella produktionens konkurrenskraft i förhållande till amerikanska och japanska storföretag.

Finland har redan i samband med EES-arrangemangen anpassat sin lagstiftning så att den motsvarar EG-lagstiftningen om televisionsverksamhet. EG:s och Finlands ambitioner att utveckla sin audiovisuella produktion är

sammanfallande och öppnar nya utsikter också för finländska företag och yrkesmän i branschen.

EG:s mål är en så omfattande frihet som möjligt för tjänster inom telekommunikationen samt kompatibilitet mellan medlemsstaternas telenät. Meningen är att telefontjänsterna skall släppas fria före ingången av år 1998. Möjligheten att utsträcka den fria konkurrensen till infrastrukturen, dvs. telenäten, undersöks ännu.

Ett annat av EG:s mål är att få till stånd sameuropeiska telenät som erbjuder allmänna tillämpningar eller bastjänster. I det första skedet avses de viktigaste tätorterna inom unionen bli förenade genom tjänsteintegrerade digitalnät (ISDN), som utvecklas till en infrastruktur för telekommunikation med alleuropeisk omfattning. Inga bindande bestämmelser har ännu utfärdats om utvecklandet av nätet. Inom EG förbättras dessutom som bäst dataöverföringen mellan medlemsstaternas förvaltningar (IDA).

Verkningar för Finland

Finlands telekommunikationsmarknad skiljer sig till sin struktur från marknaderna i andra länder i Europa. I Finland finns fler televerk än i det övriga Västeuropa sammanlagt. Liberaliseringen av telekommunikationen har framskridit snabbare här än i EU:s nuvarande medlemsstater. Finland har inte haft några svårigheter att anpassa sig efter EG:s lagstiftning om telekommunikation. Televerksamheten i landet har nästan fullständigt öppnats för konkurrens. Den framstegsvänliga finska lagstiftningen inom branschen och det högklassiga tekniska kunnandet tryggar den finska telekommunikationssektorns ställning också i framtiden. Televerken i Finland deltar i utarbetandet av ett sameuropeiskt telenät enligt ISDN-principen.

Lagstiftningen om öppnande av posttjänsterna för konkurrens är först nu under beredning i EG. I Finland trädde postlagen (907/93) i kraft vid ingången av 1994, och den ger frihet till konkurrens om posttjänster mellan företag som har beviljats koncession enligt lagen. EU:s medlemsstater har inte ännu nått enighet om i vilken mån det i framtiden är skäl att skydda bastjänster för konkurrens.

Transporter

Principerna för EG:s transportpolitik är att avskaffa kvantitativa restriktioner på trafik-tjänster och restriktioner som gäller transportföretagens nationalitet eller etableringsort. Transportföretagens verksamhet och inträde i branschen övervakas med hjälp av olika kvalitativa kriterier. På transporter inom gemenskapen tillämpas också lagstiftningen om konkurrens och statligt stöd, som begränsar avtal och arrangemang mellan företagen samt det ekonomiska stödet från offentliga myndigheter. Dessutom harmoniseras medlemsstaternas nationella indirekta skattesystem för transportväsendet. Också EG:s regelverk för harmonisering av de tekniska bestämmelserna om transporter är omfattande.

Ett direktivförslag som gäller harmonisering av vikterna och dimensionerna för tunga fordon i nationell trafik är som bäst anhängigt i EG. Med sitt nu föreslagna innehåll skulle direktivet öka transportkostnaderna och miljökonsekvenserna betydligt i Finland. Finland motsätter sig aktivt att direktivet antas med det föreslagna innehållet.

Genom Maastrichtfördraget fogades bestämmelser om transeuropeiska nät (Trans-European networks) till Romfördraget. Syftet med dessa sameuropeiska infrastrukturnät är att avhjälpa bristande jämlikhet mellan olika områden inom unionen, att öka samhörigheten inom unionen samt att stöda och förbättra de fria transportmarknadernas funktion. För varje transportgren har en egen nätverksplan gjorts upp. Meningen är att näten senare skall anslutas till varandra. Enligt kommissionens uppskattning behövs fram till år 1999 ca 220 miljarder ecu för infrastrukturen för transporter. Eftersom investeringsbehovet är så pass stort, krävs en ny typ av samverkan mellan privat och offentlig finansiering.

Verkningar för Finland

Finland har redan vid uppgörelsen om EES-avtalet visat att landet är berett att godta målen för EG:s transportpolitik. Den finska lagstiftningen inom transportsektorn har reviderats under senare år för att den skall motsvara EG-lagstiftningen. Harmoniseringen av lagstiftningen i Finland har slutförts i samband med arrangemangen för EES-avtalet. Finland

förutsätter dock att dess avsidet läge och särdrag från transportsynpunkt i fortsättningen skall beaktas vid ytterligare harmonisering av den europeiska transportpolitiken. Finland förhandlar om införlivande av landets viktigaste internationella förbindelser med transeuropeiska nät. En gemensam förklaring (nr 22) av Finland och EU-medlemsstaterna om tryggnad av Finlands transportförbindelser, särskilt sjövägen, ingår i slutakten. Vid EU-medlemskap vore de finanskällor som står till buds för utvecklande av transportens infrastruktur inom unionen tillgängliga också för Finland. Trafikministeriet har under våren 1994 inlett en utredning av de finansieringsmöjligheter som EG erbjuder.

5.1.1.3. Fri rörlighet för kapital

Kapitalrörelser

Artiklarna 67—73 i Romfördraget som gäller kapital har från och med den 1 januari 1994 ersatts med artiklarna 73 b—73 g i kapitel 4, enligt vilka alla restriktioner för kapitalrörelser och betalningar mellan medlemsstater samt mellan medlemsstater och tredje land skall vara förbjudna.

Medlemsstaterna har emellertid rätt att vidta alla nödvändiga åtgärder för att förhindra överträdelser av lagar om beskattning och tillsyn över stabiliteten i de finansiella institutens verksamhet. Medlemsstaterna har också rätt att på allvarliga politiska grunder och av brådskande skäl vidta ensidiga åtgärder mot tredje land beträffande kapitalrörelser och betalningar.

Kommissionen och de övriga medlemsstaterna skall underrättas om sådana åtgärder. Detta begränsar inte tillämpningen av övriga artiklar i syfte att hindra att gemenskapens verksamhet påverkas av exceptionella åtgärder som en medlemsstat vidtar bl.a. för att upprätthålla lag och ordning, i händelse av krig eller vid en allvarlig internationell spänning som innebär krigsfara (artikel 224). Artikel 73 g skapar grunden för en begränsning av penningtransaktioner i samband med ekonomiska sanktioner (artikel 228 a) som fastställts av EU.

Verkningar för Finland

Valutaregleringen har avskaffats i Finland

och kapital och betalningar rör sig fritt. Fullmakterna enligt valutalagen (945/85) är emellertid fortfarande i kraft till utgången av 1995. En tidsbestämd förlängning av fullmakterna ansågs motiverad på hösten 1993 eftersom tillsynen över stabiliteten i de finansiella institutens utlandsverksamhet samt insamlingen av statistiska uppgifter fortfarande baserar sig på valutalagens fullmakter. I EES-avtalet har de avtalslutande staterna dessutom getts rätt att på nationell nivå vidta också valutareglingsåtgärder vid allvarliga störningar som riktar sig mot samhällsekonomin. Därför är det motiverat att också Finland i sin lagstiftning upprätthåller beredskap att vidta eventuellt nödvändiga regleringsåtgärder.

I stället för den nuvarande valutalagen behövs i fortsättningen en annan permanent lagstiftningslösning, enligt vilken det blir möjligt att vid behov ingripa särskilt i valutatransaktionerna vid allvarliga interna störningar. Stadganden i anslutning till valutaregleringen finns också i beredskapslagen (1080/91).

Lagstiftningen om utländskt ägande

Förbudet mot restriktioner för kapitalrörelser innebär att en medlemsstat inte kan begränsa rätten för en medborgare eller ett företag från en annan medlemsstat att förvärva företag eller fast egendom.

Verkningar för Finland

Finland har redan på grundval av EES-avtalet avskaffat nästan alla begränsningar av rätten för utlänningar att förvärva fast egendom samt aktier och andelar i finländska företag. I fråga om företagsförvärv förutsätter ett medlemskap i EU att lagen om tillsyn över utlänningars företagsköp (1612/92) ändras så att bekräftelseförfarandet slopas till andra delar än i fråga om företag som tillverkar försvarsmateriel. Denna ändring skall enligt övergångsbestämmelserna i anslutningsakten genomföras senast den 31 december 1995.

I fråga om förvärv av fast egendom innebär en anslutning till EU att begränsningarna av rätten för utomlands bosatta personer i fråga om att förvärva fritidsbostäder i Finland måste upphävas. Enligt den övergångsbestämmelse som ingår i anslutningsakten får Finland fort-

sätta att tillämpa sin nationella lagstiftning under fem år efter tidpunkten för anslutningen. Dessutom godkände de fördragsslutande parterna en gemensam förklaring (nr 5), enligt vilken ingenting i gemenskapsrätten hindrar enskilda medlemsstater från att vidta nationella, regionala eller lokala åtgärder beträffande fritidsbostäder i fall då de är nödvändiga för markanvändning, planläggning eller miljöskydd och tillämpas utan någon direkt eller indirekt diskriminering av medborgare i medlemsstater.

5.1.1.4. Fri rörlighet för personer

Enligt artiklarna 48—51 i Romfördraget skall fri rörlighet för arbetstagare och egenföretagare inom EG säkerställas. Detta innebär att all diskriminering av arbetstagare från medlemsstaterna på grund av nationalitet samt därtill hörande begränsningar i fråga om vistelse, social trygghet och erkännande av examensbevis skall avskaffas. Bestämmelser om arbetstagares fria rörlighet finns också i fördragen om upprättande av Europeiska kol- och stålgemenskapen (artiklarna 68—69) och Euratom (artikel 96). Genom unionsfördraget har alla rättigheter som gäller unionsmedborgarnas rätt till fri rörlighet och vistelse inom gemenskapen förverkligats (se 5.5.).

Bestämmelser för fri rörlighet för arbetstagare och egenföretagare ingår nästan som sådana redan i EES-avtalet.

En arbetssökande eller arbetstagare kan förflytta sig fritt från en medlemsstat till en annan utan att på förhand ha skaffat arbets- eller uppehållstillstånd. En arbetstagare kan i regel söka arbete, under tre månader men får även efter detta söka arbete om han kan påvisa att han fortfarande aktivt söker arbete och att han har en sådan yrkesskicklighet som ger honom realistiska möjligheter att få arbete. Tidsgränsen på tre månader är betydande då det är fråga om arbetslösa arbetssökanden. Arbetslöshetsskydd kan erhållas från utgångslandet för högst tre månader och för att bibehålla rätten till arbetslöshetsskydd skall arbetssökanden återvända till sitt utgångsland innan tidsfristen på tre månader har löpt ut. Arbetstagaren omfattas av socialskyddet i det land där han söker arbete som en följd av att ett anställningsförhållande uppstått.

En arbetssökande har rätt att använda sig av

arbetsförmedlingsmyndigheternas tjänster i det land där han söker arbete. Arbete kan också sökas utgående från det land där han är bosatt. Uppgifter om lediga arbetsplatser samt levnads- och arbetsförhållanden fås med hjälp av gemenskapens EURES-arbetsförmedlingssystem. När en arbetstagare fått anställning får han automatiskt uppehållstillstånd. Arbetstillstånd behövs inte. I regel beviljas uppehållstillstånd för fem år i taget och det förnyas om arbetsförhållandet fortsätter.

En arbetstagare skall ha samma ställning som medborgarna i det land där han arbetar när det gäller arbete, lön och övriga arbets- och anställningsvillkor samt till exempel när det gäller fackföreningsverksamhet. Han har rätt till att få samma sociala och skattemässiga förmåner som medborgarna i landet och rätt att delta i yrkesutbildning.

Anställning i offentlig tjänst kan begränsas. Sådana befattningar och tjänster som hänför sig till nyttjande av den offentliga makten kan reserveras endast för personer som är medborgare i staten.

Familjemedlemmar som flyttat tillsammans med arbetstagaren får uppehållstillstånd oberoende av nationalitet och de har rätt att arbeta och barnen har rätt till utbildning. Som familjemedlem anses make, barn yngre än 21 år samt även äldre barn och någondera makens föräldrar om de är ekonomiskt beroende av arbetstagaren.

En arbetstagare och en egenföretagare inklusive familjer hör då de rör sig inom gemenskapens territorium till något socialskyddssystem, vanligen systemet i staten där arbetet utförs. Förmånerna beviljas enligt lagstiftningen i denna medlemsstat och på denna stats bekostnad. Målet är inte en harmonisering av socialskyddet utan en koordinering av de nationella systemen för social trygghet mellan medlemsstaterna.

Verkningar för Finland

Ett EG-medlemskap skulle inte väsentligt påverka Finland emedan Finland genom EES-avtalet godtagit de ovan nämnda EG-normerna och förfarandena.

Erkännande av examina

Med stöd av artiklarna 49 och 57 har för att

främja fri rörlighet för arbetstagare och för att underlätta för personer att starta och utöva förvärvsverksamhet som egenföretagare utfärdats direktiv som syftar till ömsesidigt erkännande av examens-, utbildnings- och andra behörighetsbevis.

Den generella ordningen för erkännande av examina gäller högskoleexamina och andra examina som följer efter ungdomsstadiet och som omfattar minst tre års studier. Som villkor för erkännande av en examen kan uppställas tilläggskrav på grund av skillnader i utbildningens längd eller en utbildnings eller ett yrkes innehåll. I juni 1994 trädde, i följd av Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94, direktivet 92/51/EEG om en andra generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning, i kraft. Direktivet gäller erkännande av högskoleexamina och yrkesexamina som omfattar mindre än tre års studier.

Speciallagstiftning finns om erkännande av examina för läkare, tandläkare, sjukskötare, barnmorska, provisor, veterinär och arkitekt. I lagstiftningen uppräknas den yrkeskompetens som ömsesidigt skall erkännas. Enligt de direktiv som gäller yrken inom industrin, handeln och servicebranschen skall en person erkännas som behörig yrkesutövare, om han under en viss tid har utövat sitt yrke i en annan medlemsstat.

Verkningar för Finland

Direktiven om ömsesidigt erkännande av examens-, utbildnings- och andra behörighetsbevis ingår i EES-avtalet. De ändringar av lagstiftningen som beror på dem har gjorts i samband med införandet av EES-avtalet och Gemensamma EES-kommitténs beslut Nr 7/94 (530/94).

5.1.2. Konkurrenspolitik och industripolitik

5.1.2.1. Konkurrenspolitik

Principen om fri rörlighet för varor och tjänster inom EG:s gemensamma marknad stöds avsevärt av den konkurrenspolitik som bygger på bestämmelserna i fördragen om upprättande av Europeiska gemenskapen och Europeiska kol- och stål gemenskapen. Den innefattar konkurrensregler tillämpliga på fö-

retag, bestämmelser om statliga stödåtgärder och regler för offentlig upphandling. Kommissionen har särskilt i fråga om konkurrensregler omfattande befogenheter för övervakning och verkställighet när det gäller företag som är verksamma i medlemsstaterna. Kommissionens behörighet sträcker sig också till verksamhet som företag belägna utanför gemenskapen utövar, om verksamheten i strid med EG:s konkurrensregler begränsar konkurrensen i relationer mellan medlemsstaterna.

Konkurrensregler

Gemenskapens konkurrensregler i fråga om företag, som grundar sig på artiklarna 85—90 i Romfördraget, förbjuder sådana avtal mellan företag, beslut av företagsammanslutningar och samordnade förfaranden som kan begränsa konkurrensen i handeln mellan medlemsstater. Likaså förbjuds missbruk av en dominerande ställning på marknaden inom gemenskapens område. Kommissionen har antagit flera förordningar som befriar vissa typer av avtal mellan företag från anmälningsskyldigheten under förutsättning att vissa villkor uppfylls. Kommissionen kan också tillåta en konkurrensbegränsning som i sig är förbjuden, om företaget har anmält denna och kommissionen anser att arrangemanget har fler drag som ökar konkurrensen än sådana som begränsar den. I fråga om missbruk av en dominerande ställning på marknaden kan dock inga undantag beviljas. På detta grundar sig kommissionens kontroll av företagskoncentrationer, dvs. dess rätt att ingripa i uppkomsten av en företagskoncentration om denna kan skapa eller förstärka en sådan ställning på marknaden som i betydande grad försvårar effektiv konkurrens.

I fördraget om upprättande av kol- och stål gemenskapen finns särskilda konkurrensregler som skall tillämpas på företag i branschen.

Verkningar för Finland

Finland har tillägnat sig merparten av EG:s konkurrensregler redan i samband med EES-avtalet, eftersom de har godkänts som konkurrensregler tillämpliga också inom EES.

För konkurrensreglernas del innebär ett unionsmedlemskap att de blir tillämpliga också

på produktion av och handel med jordbruksprodukter. Vid medlemskapsförhandlingarna fann man inga speciella problem i tillämpningen av EG:s konkurrensregler på jordbruksprodukter. Om Finland blir medlem i EU får finska företag en sex månaders övergångstid för att anpassa konkurrensbegränsande avtal som gäller jordbruksprodukter efter EG:s konkurrensregler.

Den rättsliga tillsynen över konkurrensreglerna har i samband med EES-avtalet fördelats mellan å ena sidan kommissionen och EG-domstolen och å andra sidan EFTA-staternas övervakningsmyndighet och domstol. Vid ett medlemskap överförs tillsynen på gemenskapsorganen. I syfte att bl.a. skydda sådana företags rättigheter som berörs av konkurrensärenden som eventuellt är anhängiga i EFTA-staternas organ, har i anslutningsakten tagits in särskilda bestämmelser om att ärendena skall överlämnas till EG-organen på ett sådant sätt att förlust av rättigheter kan undvikas.

Offentlig upphandling

Syftet med att öppna offentliga upphandlingar för konkurrens är att utsträcka den fria rörligheten för varor och tjänster också till förvärv inom central-, regional- och lokalförvaltningen. Avsikten är att öka konkurrensen, få ner priserna och på så sätt skapa förutsättningar för ett effektivare offentligt anskaffningsväsende.

Värdet av offentliga varu- och tjänsteköp samt byggnadsentreprenader är nästan 20 % av EU-ländernas sammanlagda bruttonationalprodukt, dvs. ca 3 500 miljarder mark. Det beräknas att en effektiv konkurrens kan medföra t.o.m. 5 — 10 % inbesparingar i anskaffningskostnaderna.

Upphandlingsbestämmelserna tillämpas på upphandling av varor, byggnadsentreprenader och tjänster som görs av statliga och kommunala myndigheter och affärsverk, vissa statliga och kommunala aktiebolag samt av offentliga och privata sammanslutningar som med stöd av särskilda rättigheter eller ensamrätt är verksamma inom bastjänstesektorn (vatten-, energi-, transport- och telekommunikationssektorerna).

Om upphandlingar som överstiger ett visst tröskelvärde skall annonseras i Finlands och EG:s officiella tidningar. Vid varu- och tjäns-

teupphandling är tröskelvärdet 200 000 ecu. För upphandlingar inom bastjänstesektorns vatten-, energi- och transportsektorer är tröskelvärdet emellertid 400 000 ecu och inom telekommunikationssektorn 600 000 ecu. I fråga om byggnadsentreprenader är tröskelvärdet 5 miljoner ecu.

Vid upphandling skall antingen öppet, selektivt eller förhandlat förfarande tillämpas. Inom bastjänstesektorn kan dessutom ett register över leverantörer användas. Vid varuupphandling och byggnadsentreprenader skall i första hand tekniska krav som överensstämmer med europeiska standarder tillämpas.

Kriterierna för urval av anbudsgivare skall vara icke-diskriminerande och opartiska. De krav som gäller den ekonomiska situationen och teknisk kapacitet och som behövs för att fastställa leveransförmåga och pålitlighet har begränsats. Antagandet av ett anbud skall basera sig antingen på det lägsta priset eller på att anbudet är det totalekonomiskt förmånligaste. Grunderna för en totalekonomisk bedömning kan vara kvalitet, livslängdskostnader, leveranstid, möjligheter till service, miljökonsekvenser eller andra liknande faktorer. Inhemska företag eller företag som är verksamma i den egna kommunen får inte gynnas, utan valet skall göras enligt icke-diskriminerande principer som upphandlingsenheten har fastställt på förhand.

Verkningar för Finland

Ett EU-medlemskap medför inga betydande ändringar i finsk upphandlingslagstiftning, eftersom EG-direktiven om offentliga upphandlingar har trätt i kraft i Finland enligt EES-avtalet.

Enligt EG:s bastjänstdirektiv (93/38/EEG) kan ett anbud som kommer från ett land utanför EG avslås om mindre än hälften av de varor som anbudet gäller har sitt ursprung i gemenskapen. Ett anbud som lämnats av ett företag inom EG:s territorium skall ges förtur före ett likvärdigt anbud från tredje land, om det anbud som lämnats av EG-företaget är högst tre procent dyrare. EG-företag skall sålunda ges en prisförmån om tre procent. I praktiken är dock anbuden sällan så likadana att kravet på likvärdighet uppfylls. Denna möjlighet ingår inte i regleringen enligt EES-avtalet.

Statligt stöd

Artiklarna 92—94 i Romfördraget gäller statligt stöd. Principen för bestämmelserna är att förebygga att stöd som beviljas för näringsverksamhet snedvrider konkurrensen och handeln mellan medlemsstater.

Artiklarna om statsstöd har ett allmänt tillämpningsområde. På jordbruksprodukter tillämpas artiklarna 92—94 dock endast till den del som rådet har bestämt, men i praktiken tillämpas statsstödsbestämmelserna på de flesta jordbruksprodukter.

Med statsstöd avses i vid bemärkelse olika stöd som av offentliga medel beviljas näringslivet. Sådana är bl.a. direkta bidrag, skattelättnader och subventionerade lån. Allmänna ekonomisk-politiska åtgärder som riktar sig till alla företag utgör inte statligt stöd.

Statligt stöd är oförenligt med den gemensamma marknaden om det snedvrider eller hotar att snedvrider konkurrensen och om det påverkar handeln mellan medlemsstater. I artikel 92 i Romfördraget uppräknas de stödformer som är förenliga med den gemensamma marknaden eller som kan anses vara det. Förenligt med den gemensamma marknaden är stöd av social karaktär som ges till enskilda konsumenter utan diskriminering med avseende på varornas ursprung samt stöd för att avhjälpa skador som orsakats av naturkatastrofer eller andra exceptionella händelser.

I fråga om stöd som under vissa förutsättningar kan anses vara förenliga med den gemensamma marknaden har kommissionen meddelat åtskilliga icke-bindande anvisningar. I dessa anvisningar anses bl.a. stöd till små och medelstora företag, regionalt stöd samt stöd för forskning och utveckling enligt begränsande kriterier vara tillåtna. Exportstöd och verksamhetsstöd är i regel förbjudet.

I artikel 93 i Romfördraget bestäms hur det stöd som medlemsstaterna beviljar skall övervakas. Kommissionen iakttar ständigt i vilken mån gällande stödprogram i medlemsstaterna är förenliga med den gemensamma marknaden. Den har rätt att granska alla stödprogram som förekommer i medlemsstaterna, även om den har godkänt dem tidigare.

Kommissionen skall underrättas om planer på ett nytt stöd i så god tid att den kan yttra sig om dessa. Utgångspunkten är en tidsfrist om två månader. Det planerade stödet får inte genomföras innan kommissionen har godkänt

det. Om kommissionen anser att planen inte är förenlig med den gemensamma marknaden, inleder den ett granskningsförfarande. Kommissionen kan besluta att ålägga en skyldighet att slopa stödet eller att ändra det.

Om ett stöd inte har anmälts till kommissionen eller en stödåtgärd har genomförts trots att kommissionen har meddelat att den som bäst granskar saken, kan detta leda till en skyldighet att återkräva stödet av förmånstagaren.

EG:s statsstödsbestämmelser är i princip desamma som skall tillämpas enligt artiklarna 61—64 i EES-avtalet.

Verkningar för Finland

De behövliga ändringarna i lagstiftningen om de stödprogram som hör till EES-avtalets tillämpningsområde har i huvudsak gjorts redan p.g.a. avtalet.

Lagstiftning som gäller stöd till livsmedelsindustrin under övergångsperioden måste anpassas enligt EG:s regelverk för statsstöd.

Genom ett statsrådsbeslut (1605/93) har bestämmelser utfärdats om anmälning av statligt stöd till EFTA:s övervakningsmyndighet. Då tillsynen över statsstöden i och med ett EU-medlemskap överförs på kommissionen bör motsvarande bestämmelser utfärdas om anmälning av stöden till kommissionen.

Industriell äganderätt och upphovsrätt

EG:s bestämmelser om immateriell, industriell och kommersiell egendom tillämpas på varor och tjänster.

Den industriella äganderätten omfattar patent, nyttighetsmodeller, ensamrätt till kretsmönstret för en integrerad krets, växtförädlarens rätt, varumärken, modellrätt, firmor samt beteckningar och benämningar som utvisar produktens ursprung. Upphovsrätten omfattar förutom skyddet för de egentliga verken också upphovsrätten närstående rättigheter, såsom utövande konstnärers, fonogramproducenters samt radio- och televisionsföretags rättigheter.

Ett EU-medlemskap medför en skyldighet att förenhetliga lagstiftningen om industriell äganderätt och upphovsrätt med de rättsakter som antagits i EG på detta område.

Verkningar för Finland

Största delen av EG-reglerna har redan

införlivats eller kommer att införlivas med EES-avtalet. Unionsmedlemskapet innebär inte någon särskilt stor ändring jämfört med EES.

När det gäller ändringar i industriell äganderätt medför ett EU-medlemskap bl.a. att patenttiden för läkemedel förlängs och att märkning som anger geografiskt ursprung skyddas. På det upphovsrättsliga området innebär medlemskapet att skyddstiden förlängs för vissa alster som omfattas av upphovsrätt och att hyresrättigheterna i fråga om sådana utvidgas.

I och med ett medlemskap skulle Finland komma att ansluta sig till vissa skyddssystem i fråga om industriell äganderätt. Inom EG gäller redan rådets förordning (EG) nr 40/94, om gemenskapsvarumärken, som innebär att ett varumärkessystem som omfattar alla medlemsstater skall bildas. Det här betyder att ett varumärke kan registreras inom hela EU med en enda ansökan. Systemet förutsätter vissa ändringar i den nationella lagstiftningen.

EU-medlemsstaterna har berett en konvention om gemenskapspatent. Syftet med konventionen är att skapa ett enhetligt patenträttssystem som omspannar alla EU-stater. Ett beviljat patent skall automatiskt omfatta alla medlemsstater med enhetliga rättsverkningar i dem alla. Konventionen om gemenskapspatent är inte ännu i kraft. Finland vore skyldigt att tillträda konventionen i sinom tid.

5.1.2.2. Industripolitik

Artikel 130 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, vilken ändrats genom Maastrichtfördraget, innehåller linjedragningen för Europeiska gemenskapens industripolitik. Gemenskapen och dess medlemsstater skall säkerställa att det finns nödvändiga förutsättningar för gemenskapsindustrins konkurrensförmåga. Målet är att påskynda industrins strukturella anpassning, främja etablering och utveckling av företag, uppmuntra till samarbete mellan företag samt bättre utnyttja uppfinningar och ny teknologi.

I samverkan med kommissionen skall medlemsstaterna samråda inbördes och samordna sina insatser. Rådet får också enhälligt besluta om särskilda åtgärder till stöd för de insatser som görs av medlemsstaterna för att de industripolitiska målen skall uppnås.

EG driver industripolitik på ett flertal sätt, såsom genom regionalpolitiken, konkurrenspo-

litiken, forskningsprogram och miljöpolitiken. Rådet och kommissionen har dessutom utfärdat flera övergripande eller sektorinriktade industripolitiska meddelanden av icke-bindande karaktär.

Verkningar för Finland

För Europeiska gemenskapens industripolitik har inte antagits något särskilt bindande regelverk som skulle föranleda behov att ändra lagstiftningen i Finland. En anslutning till Europeiska unionen gör inte den nationella industripolitiken överflödigt. Anslutningen innebär emellertid att eventuella industripolitiska åtgärder kräver samråd med de övriga medlemsstaterna och kommissionen. Å andra sidan får Finland i egenskap av medlem en möjlighet att delta i utformningen av ramarna för unionens industripolitik.

5.1.3. Jordbrukspolitik och fiskeripolitik

5.1.3.1. Jordbruk

Mål och principer för jordbrukspolitiken

Målen för EG:s gemensamma jordbrukspolitik har fastställts i Romfördraget. Målen är att höja produktiviteten inom jordbruket, tillförsäkra jordbruksbefolkningen en skälig levnadsstandard, stabilisera marknaderna, trygga försörjningen och tillförsäkra konsumenterna tillgång till varor till skäliga priser. EG har bemyndigats att ensamt verka för att de jordbrukspolitiska målen skall uppnås. Medlemsstaterna kan inte bedriva nationell jordbrukspolitik. Av EG-lagstiftningen på ca 60 000 tryckta sidor gäller ungefär hälften den jordbrukspolitiska sektorn.

EG följer tre grundläggande principer inom jordbrukspolitiken: en gemensam inre marknad, gemenskapspreferens och gemensam finansiering. Med gemensam inre marknad avses att tullar, importavgifter, kvantitativa restriktioner och övriga handelshinder mellan medlemsstaterna är förbjudna. Vid handel med tredje land iakttar medlemsstaterna gemensamt överenskomna regler. Också bestämmelserna om livsmedlens kvalitet och säkerhet är enhetliga inom hela gemenskapen. Med gemenskapspreferens avses att gemenskapens egna

produkter gynnas i förhållande till tredje land. Preferensen verkställs med hjälp av gränsskydd.

Den gemensamma jordbrukspolitiken finansieras genom EG:s budget via Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, EUGFJ (European Agricultural Guidance and Guarantee Fund, EAGGF). Fondens sammanlagda utgifter uppgick år 1993 till 53 % av EG:s totala budget. Av fondens medel används 90 % till omkostnader för marknadsorganisationerna, dvs. kostnader för export, intervention samt stödåtgärder och produktionsstyrning (garantisektionen). Garantisektionen finansierar också jordbrukets miljöstöd. Återstoden av medlen används för strukturpolitiska åtgärder (de strukturpolitiska målen 5a, 5b och 6), såsom investeringsstöd, startbidrag, produktionsstöd för mindre gynnade områden och stöd för samarbete mellan jordbrukare samt landsbygdsutveckling (utvecklingssektionen). Fonden stöder också sådan förädling och marknadsföring som livsmedelsindustrin utför.

I syfte att lösa problemet med överproduktion genomförde EG år 1992 en vidsträckt reform av jordbrukspolitiken. Mängden stöd som är bundet vid produktionskvantiteterna minskades. Jordbrukarna kompenseras för prissänkningen, som har till syfte att förbättra EG-jordbruksproduktionens konkurrenskraft på världsmarknaden, genom direkt inkomststöd och strukturpolitiska åtgärder.

Den gemensamma jordbrukspolitiken kan i princip indelas i pris- och marknadspolitik (jordbrukets marknadsorganisationer) och strukturpolitik (strukturstöd). Vidare finns det bestämmelser om bl.a. veterinära frågor, växtskydd, skogsbruk och administration. I det följande redogörs kortfattat för dessa olika jordbrukspolitiska områden.

Jordbrukets marknadsorganisationer

Allmänt

EG:s marknadsorganisation för jordbruksprodukter är mångfasetterad. De 19 organisationerna för olika produktgrupper baserar sig dock i huvudsak på samma principer: ett gemensamt prissystem, gränsskydd, exportbidrag och olika stöd- och produktionsstyrningssystem.

Det gemensamma prissystemet består av

administrativa priser, dvs. oftast riktpris, interventionspris och tröskelpris eller motsvarande. Riktpriset är det pris som producenterna borde få för sina produkter när marknaden är i balans. Interventionspriset åter är det pris till vilket EG köper upp vissa överskottsprodukter för att placera dem i interventionslager. Interventionspriset är därmed i regel det lägsta möjliga pris som jordbrukarna kan få på marknaden. Tröskelpriset hänför sig till gränsskyddet och utgör i praktiken det lägsta importpriset.

Genom gränsskyddet hindras import till ett pris som ligger under riktpriset genom att importpriserna hålls högre än världsmarknadspriset och hemmamarknadspriset. Gränsskyddet består av rörliga importavgifter och tullar. Sådana importrestriktioner som är baserade på licenser tillämpas i princip inte inom EG. I och med det nya jordbruksavtal som ingicks i samband med GATT:s Uruguayrunda kommer EG:s gränsskyddsmekanismer att förändras.

Exportbidrag används för att utjämna pris skillnaden mellan EG och världsmarknaden.

Utöver det prisstöd som genomförs med hjälp av gränsskyddet används också produktionsbidrag för vissa produkter och direkt inkomststöd. Kvotssystemen och trädningen är exempel på produktionsstyrningssystemen.

Vegetabilieproduktion

De marknadsorganisationer för vegetabilier som är viktigast för Finland är marknadsorganisationerna för spannmål, oljeväxter och proteingrödor, socker, trädgårdsodlingsprodukter och utsäde.

Inom växtproduktionen har en basareal fastställts för varje medlemsstat. För den odlingsareal som överstiger basarealen betalas inget direktstöd. Till denna basareal räknas arealerna för jordbruksgrödor, men inte vallarealen.

Marknadsorganisationen för spannmål ändrades i samband med reformen av EG:s jordbrukspolitik. Organisationen omfattar inte bara spannmål utan också produktion av stärkelsepotatis och oljeväxter samt, i fråga om prissättningen, produktion av ärtor och bönor. Organisationen innefattar bestämmelser om bl.a. prissättningen för spannmål, interventionsuppköp, exportbidrag och import. Prissystemet grundar sig på administrativa priser. Riktpriset motsvarar prissättningen i underskotts-

områden. När interventionspriset fastställs beaktas situationen i områden med överproduktion av spannmål. Genom att fastställa priset enligt överskottsområdena hindrar man att stödet för spannmålsproduktionen stiger alltför högt i de övriga områdena. Tröskelpriset bestäms fritt i spannmålsimporthamnen i Rotterdam. Inget riktpreis fastställs för oljeväxter. Stärkelseodlingen stöds genom produktionsbidrag. Havre är ingen interventionsprodukt, men exportbidrag kan betalas för havre.

Utgångspunkten för den jordbrukspolitiska reformen var att de administrativa spannmålspriserna skulle närma sig världsmarknadspriserna. Avsikten var att stärka spannmåls konkurrenskraft gentemot importerat foder. Det inkomstbortfall som prissänkningen leder till för jordbrukarna kompenseras genom direktstöd som betalas enligt odlingsarealen för stråsäd. Stödberättigade är de som producerar spannmål, oljeväxter och proteingrödor på en kvoterad basareal. Det stöd som jordbrukarna får beräknas enligt genomsnittsavkastningen i produktionsregionen. Boningsorten inverkar inte på om en jordbrukare är stödberättigad eller inte. För att erhålla stöd skall jordbrukaren tråda 15 % av odlingsarealen. Befriade från trädningssättagandet är dock de producenter som producerar mindre än 92 000 kg spannmål, olje- eller baljväxter enligt produktionsregionens genomsnittsavkastning.

Sockerproduktionen inom EG regleras genom administrativa priser och s.k. A-, B- och C-kvoter. För socker inom A-kvoten får jordbrukaren ett baspris. Priset för B-kvoten är ungefär en tredjedel lägre än för A-kvoten, medan C-sockret är socker som produceras ytterom de ovan nämnda kvoterna och priset på det motsvarar världsmarknadspriset. A- och B-kvoterna utgör sammanlagt 12,8 milj. ton. Sockerodlingen inom EG är kontraktproduktion. Kvoterna har fördelats mellan sockerindustrin, som fördelar dem vidare. Marknadsorganisationen för socker skiljer sig från marknadsorganisationerna för de övriga vegetabilerna i det avseendet att interventionsuppköpen inte omfattar sockerbeter eller sockerrör utan raffinerade produkter, dvs. råsocker eller vitsocker. Marknadsorganisationen innehåller dessutom bestämmelser om bl.a. export och import av socker.

Trädgårdsprodukterna omfattas av marknadsorganisationen för frukt, bär och grönsaker och marknadsorganisationen för motsva-

rande bearbetade produkter samt marknadsorganisationen för blommor och levande växter. Målet är att skapa förutsättningar för lönsam produktion av frukt, bär och grönsaker genom att främja produktionen och saluföringen av kvalitetsprodukter samt en stabil utveckling vad gäller utbud och efterfrågan.

Marknadsorganisationen för färska frukter och grönsaker innehåller bestämmelser om bl.a. kvalitetsklassificering, startbidrag för producentorganisationer, prisuppföljning, administrativa priser, interventionsuppköp samt exportbidrag och importskydd. Inom organisationen för bearbetade produkter ingår bl.a. bestämmelser om stöd till produktion, lagring och export. Marknadsorganisationen för blommor och levande växter upptar närmast bestämmelser om kvalitetsnormer och importskydd.

Genom organisationen av marknaden för utsäde har det skapats ett stödsystem för utsädesproduktion som omfattar ca 40 olika växtslag, närmast foderväxter. Stöd betalas för certifierat utsäde som producerats på grundval av registrerade avtal. Kommissionen fastställer stödets storlek för två år i sänder med hänsyn till marknadssituationen.

EG har dessutom marknadsorganisationer för bl.a. vin, olivolja, lin och hampa samt torrfoder.

Animalieproduktion

De marknadsorganisationer inom animalieproduktionen som är viktigast med tanke på Finland är marknadsorganisationerna för mjölk, nötkött, griskött, ägg och fjäderfäkött samt får- och getkött.

EG är världens största mjölkproducent. Produktionen utgör ungefär en fjärdedel av den sammanlagda produktionen i världen. Produktionen och saluföringen regleras genom ett administrativt prissystem, interventionsåtgärder samt export- och importarrangemang. Export- och importarrangemangen utgör grunden för marknadsorganisationen. Import är inte möjlig till priser som är lägre än gemenskapens jordbrukspriser. Överskott kan i stället exporteras.

Sedan år 1984 har mjölkproduktionen också reglerats genom landsvisa produktionskvoter, som inbegriper kvoter för mjölk som levereras till mejeri och för mjölk som säljs direkt. Konsumtionen och förbrukningen av mjölk-

produkter främjas dessutom med hjälp av stödprogram. De viktigaste stödprogrammen är försäljning av smör och smörolja till nedsatt pris till icke vinstdrivande organisationer, storkök och livsmedelsindustrin. Lagringsstöd betalas för lagring av smör och skummjörkspulver samt vissa lagringsbeständiga ostar. Stöd till privat lagring av mjörkprodukter betalas också. Användningen av mjörkpulver som foder är ett sätt att öka användningen av överskottsmjörk på gårdarna. Gemenskapen stöder också användningen av mjörk i skolorna och främjar saluföringen av mjörkprodukter genom särskilda avsättningsprogram. Marknadssituationen på gemenskapens jordbruksmarknader inverkar på stödets storlek.

Inom organisationen av marknaden för nötkött har riktpriiset ersatts med ett orienteringspris som fastställs årligen. Interventionsåtgärderna är offentliga uppköp och stöd till privat lagring. I samband med reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken kom man överens om ett kvantitativt tak för uppköp av nötkött som skall lagras, och taket sjunker årligen fram till år 1997. De stödformer som tillämpas inom marknadsorganisationen är bidrag för tjuarar, säsongutjämningsbidrag för vårslakt, bidrag för am- och dikor, tilläggsbelopp vid extensivering av produktionen samt slaktbidrag för kalvar. Antalet bidragsberättigande am- och dikor samt nötkreatur har kvoterats i de olika länderna. Marknadsorganisationen innehåller också bestämmelser om exportbidrag och import. Gemenskapen främjar dessutom avsättningen för nötkött genom ett särskilt program.

Regleringen av griskött påverkas i hög grad av marknadsorganisationen för spannmål, eftersom EG allmänt uppfattar grisköttet som en spannmålsförädlingsprodukt. Marknadsorganisationen för griskött baserar sig på ett prissystem där ett baspris och ett slusspris som motsvarar rikt- och tröskelpriiset fastställs och på reglering av exporten och importen. I princip tillämpas också interventionsåtgärder, men i praktiken har offentlig intervention inte tillgripits. Separata stödssystem finns inte. I praktiken bildas priserna på griskött synnerligen fritt på marknaden enligt utbud och efterfrågan. Produktionen och konsumtionen av griskött är nära nog i balans i medlemsstaterna, så marknadssituationen är tämligen god jämfört med många andra produkter.

Marknadsorganisationerna för ägg och fjä-

derfäkött är nästan likadana till sin uppbyggnad och sitt innehåll. Broilerproduktionen är en del av kontraktsproduktionen. Organisationerna baserar sig på ett administrativt prissystem och på reglering av importen och exporten. Gränsskyddet härleds ur gränsskyddet för spannmål som används som foder. Ingendera marknadsorganisationen medger interventionsåtgärder, och särskilda stödssystem är inte i bruk. Produktpriserna avgörs i praktiken enligt utbudet och efterfrågan på marknaden. Organisationerna innehåller detaljerade bestämmelser om klassificering av ägg och fjäderfäkött.

I fråga om färkött fastställs ett baspris som motsvarar riktpriiset. Importavgifter och exportbidrag fastställs för olika produktgrupper. För tackor betalas utgående från landsvisa kvoter ett produktionsbidrag som baserar sig på underskridning av riktpriiset. Intervention kan verkställas genom stöd till privat lagring.

Strukturstöd

Syftet med EG:s strukturstöd inom jordbruket är bl.a. att förbättra effektiviteten vad gäller jordbrukets produktionsstruktur, utveckla förädlingen och marknadsföringen av produkter, förbättra skogsbrukets verksamhetsbetingelser och skydda landsbygdens miljö. EG finansierar en del av strukturstödet. Denna finansieringsandel utgör 25—50 % av det stöd som beviljas. I de svagast utvecklade regionerna kan EG:s andel av finansieringen stiga till tre fjärdedelar av hela stödbeloppet.

Investeringsstöd till jordbruksföretag

Investeringsstöd till jordbruksföretag lämnas i alla medlemsstater. Stöd villkoren och maxibeloppen definieras i detalj i EG-lagstiftningen. Till de viktigaste villkoren för det stöd som EG delfinansierar hör att mottagaren har jordbruk som huvudsysselsättning och att en utvecklingsplan utarbetas för anläggningen. Stöd kan beviljas för bl.a. miljöprojekt, förbättring av produktkvaliteten eller differentiering av företagets funktioner och energisparande och förbättring av hygien i husdjursbesättningar samt för gemensamma investeringar. Stöd beviljas inte för markköp och byggande av bostäder. Vanligen finansieras inte heller sådana investeringsprojekt som syftar till att

öka produktionen, om normala marknader inte finns för produkten i fråga. Medlemsstaterna kan bevilja nationellt investeringsstöd för bl.a. markköp och bygande.

Etableringsbidrag

Etableringsbidrag betalas inom EG till unga jordbrukare under 40 år. Stöd villkoren definieras i detalj i gemenskapslagstiftningen. Investeringsstödet till unga jordbrukare kan dessutom höjas med högst en fjärdedel.

Övrigt strukturstöd

Andra former av strukturstöd inom EG är bl.a. redovisningsstöd, bidrag för inledande av samarbete, bidrag för yrkesutbildning och bidrag till föreningar som tillhandahåller vikariatjänster. En strukturpolitisk stödform är också systemet med förtidspension och skogsplantering, som sågs över i samband med att jordbrukspolitikerna reviderades år 1993. Det främsta målet för systemet är att öka företagsstorleken och göra de företag där jordbruk fortsätter att bedrivas mera livsdugliga.

EG stöder inte endast investeringar på anläggningarna utan deltar också i investeringar som syftar till att förbättra förädlingen och marknadsföringen av jord- och skogsbruksprodukter. EG stöder också bildandet av producentorganisationer i syfte att förbättra saluföringen av produkter.

Stöd för bergsområden och mindre gynnade odlingsområden (LFA)

Det s.k. LFA-stödet (less favoured areas) till mindre gynnade områden kompenserar kostnader som beror på ogynnsamma produktionsförhållanden. Av EG:s yta utgör något mer än hälften sådana här områden. I EG-lagstiftningen definieras kraven på stödområdena i detalj. Stödområdena är närmast bergsområden och områden med vikande befolkningsunderlag samt sådana regioner som är utsatta för speciella nackdelar och där man vill bibehålla jordbruket för att skydda landskapet och landsbygds miljön.

De mindre gynnade områdena beviljas i regel

kompensationsbidrag som betalas per hektar eller per djurenhet. Medlemsstaterna kan gradera stödet enligt naturförhållandena.

Jordbrukets miljöstöd

Miljöprogrammet för jordbruket godkändes i samband med reformen av den gemensamma jordbrukspolitikerna. Medlemsstaterna utarbetar egna miljöprogram för jordbruket. EG betalar 50—75 % av stödet beroende på region. Genom stödåtgärderna kompenseras inkomstbortfall som beror på att produktionen minskar eller kostnaderna ökar. Stöd kan också betalas i en situation där landsbygden hotas av avfolkning. EG-lagstiftningen innehåller närmare bestämmelser om kriterierna för beviljande av stöd. Närmare föreskrifter om genomförandet utfärdas nationellt, t.ex. utgående från regionala behov.

Bestämmelser om veterinära frågor och växtskydd

EG:s bestämmelser på det veterinära området omfattar inte bara egentliga veterinära frågor utan också bestämmelser om husdjursavel och djurfoder. Till växtskyddsområdet åter räknas både egentligt växtskydd och bestämmelser om utsäde och plantmaterial.

Veterinära frågor

EG:s rättsakter om veterinära frågor gäller bl.a. djursjukdomar, kött och köttprodukter, mjölk och mjölkbaserade produkter, fisk och fiskeriprodukter, äggprodukter, övervakningen av vissa främmande ämnen i animaliska livsmedel och djurskydd. Målet för gemenskapslagstiftningen är att hindra spridningen av djursjukdomar och att säkerställa den livsmedelshygieniska kvaliteten och säkerheten hos animaliska livsmedel. Målet är att hela gemenskapen skall bli fri från de allvarligaste djursjukdomarna såsom svinpest. EG deltar i kostnaderna för bekämpning av dessa sjukdomar. Ett annat mål för lagstiftningen är att främja den fria handeln med djur och animaliska produkter. EG har avstått från interna gränskontroller och ersatt dem med veterinärkontroller som sker i det land därifrån djuren eller produkterna avsänds.

Informationsutbytet mellan medlemsstaterna säkerställs genom datanätet ANIMO, med vars hjälp det går att följa transporter av levande djur inom gemenskapen. Gränskontrollerna gäller djur och animaliska produkter som införs från länder utanför EG. Med tanke på dessa kontroller inrättas särskilda gränskontrollstationer för ändamålet vid EG:s yttre gränser. Datanätet SHIFT har upprättats med tanke på uppföljning av djur och produkter som införs från länder utanför EG.

EG-bestämmelserna om husdjursavel reglerar aveln med nötkreatur, svin, får, getter och hästar samt hästtävlingarna. Syftet med bestämmelserna är att främja husdjursaveln och därmed animalieproduktionen och att avreglera hästtävlingens verksamhet. Det förväntas att avelsarbetet främjas i och med att handeln med avelsdjur av olika raser är fri. Handeln inom gemenskapen med avelsdjur som har införts i officiellt erkända avelsorganisationers stamböcker får inte begränsas på avelsmässiga grunder.

EG:s lagstiftning om djurfoder inbegriper bestämmelser om bl.a. saluföring av fodermedel och foderblandningar, tillsatser i foder och kriterier för godkännande av dem, största tillåtna halter av främmande ämnen och produkter i foder samt vissa produkter som används i djurfoder och utvärdering av dem. Flera särskilda direktiv har utfärdats om provtagnings- och analysmetoder som skall användas vid den officiella foderkontrollen. EG vill genom kvalitetskraven för fodermedel främja husdjursutfodringens produktivitet och hindra marknadsföringen av fodermedel med menlig verkan samt å andra sidan främja den fria handeln med fodermedel inom gemenskapen genom en harmonisering av kraven.

Växtskydd

Målet för EG:s bestämmelser om växtskydd är att hindra skadegörare från att nå gemenskapen och spridas där. Vid handeln mellan medlemsstaterna på den inre marknaden kontrolleras varorna inte längre vid statsgränserna. Därför kontrolleras vegetabiliska varor som är avsedda för EG:s inre marknad på produktionsstället. Producenterna av vissa vegetabilieprodukter skall övervakas och registreras av myndigheterna. De registrerade producenterna får använda ett växtpass för sina produkter

som berättigar till fri rörlighet för varorna inom EG. Med tillstånd av kommissionen kan skyddade zoner inrättas i medlemsstaterna för att hindra spridning av sådana skadegörare som inte förekommer i området men för vilkas spridning förhållandena är gynnsamma.

EG godkände år 1991 ett direktiv (91/414/EEG) om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden. Enligt direktivet får endast preparat som har registrerats som växtskyddsmedel saluföras som sådana. Medlemsstaterna kan registrera endast preparat som innehåller de verksamma ämnen som kommissionen har godkänt. När preparatet registreras skall medlemsstaterna iaktta principen om ömsesidigt erkännande. Enligt denna får en medlemsstat inte ställa förnyad testning som krav för registrering av ett bekämpningsmedel, om preparatet har testats och registrerats i en sådan annan medlemsstat där förhållandena med tanke på miljön och bedrivandet av jordbruk samt växtskyddsbehovet är likartade.

Rättsakter om produktion och marknadsföring av utsäde av stråsåd, foder-, olje-, fiber- och köksväxter samt betor och utsädespotatis ingår i EG-lagstiftningen om utsäde. Huvudregeln är att det är tillåtet att marknadsföra endast utsäde som har certifierats officiellt. Endast utsädespartier av sorter som är införda i den nationella sortlistan får certifieras. Det finns dessutom rättsakter om upprättande och förande av listor över växtsorterna och om kriterierna för godkännande av sorter för införande i listan. I takt med att växtförädlingen framskrider kommer ett allt större antal nya sorter ut på marknaden. Syftet med rättsakterna är att säkerställa att den som köper utsäde får utsäde som är rätt namngivet beträffande sorten och uppfyller vissa minimikvalitetskrav.

EG-lagstiftningen om plantmaterial gäller produktion och saluföring av prydnadsväxter, grönsaker samt växter som är avsedda för frukt- och bärproduktion och förökningsmaterial av dem. Bestämmelserna syftar till att förbättra plantmaterialets kvalitet, sortäktighet och sundhet samt avreglera handeln.

Skogsbruk

EG:s rättsakter om skogsbruk gäller de genetiska egenskaperna och den yttre beskaffenheten hos skogsodlingsmaterial, skogsbrukets datasystem, uppföljning av skogarnas häl-

sotillstånd och gemenskapens delfinansiering av åtgärder som syftar till att utveckla skogsbruket och utnyttja skogarna. Till de åtgärder som finansieras hör projekt som förbättrar förädlings- och marknadsförhållandena för skogsbruksprodukter och olika skogsförbättringsarbeten. Åtgärderna syftar till att främja inrättandet av nya arbetsplatser inom skogsbruket. Genom stödet till skogsbruket främjas också miljövärden och miljöskyddet i landsbygdsregionerna.

Administration

De jordbrukspolitiska åtgärderna bereds av kommissionen samt de förvaltnings- och andra kommittéer som verkar i anslutning till den och där medlemsstaterna är företrädde. Bland annat har varje marknadsorganisation en egen förvaltningskommitté. Den högsta beslutanderätten i jordbruksfrågor tillkommer rådet. Under rådet lyder specialkommittén för jordbruk med underlydande arbetsgrupper och flera andra arbetsgrupper. Medlemsstaterna är företrädde också i dessa organ. Vid kommissionen verkställs besluten av generaldirektoratet för jordbruk (DG VI) och i medlemsstaterna i regel av jordbruksministerierna och den förvaltning som lyder under dem.

I samband med reformen av EG:s jordbrukspolitik har gemenskapen tagit i bruk ett s.k. integrerat kontroll- och administrationssystem. Systemet tillämpas på det stöd som betalas inom marknadsorganisationerna för spannmål och vissa animalieprodukter samt på administrationen och kontrollen av LFA-stödet.

Förhandlingsresultatet

Stödarrangemang och andra allmänna arrangemang

Det bortfall i nettoinkomsterna som blir följden för jordbrukare och trädgårdsproducenter av ett medlemskap i EU täcks genom stödarrangemang om vilka det avtalades vid medlemskapsförhandlingarna. De omfattar stöd för mindre gynnade områden, stöd för miljövänligt jordbruk, nordiskt stöd och ett särskilt nationellt specialstöd. Under övergångstiden behövs dessutom anpassningsstöd, eftersom producentpriserna omedelbart sänks

till EG:s prisnivå, medan produktionskostnaderna inte sjunker genast.

Enligt anslutningsfördraget kan Finland få stöd för mindre gynnade områden (LFA-stöd) för 85 % av åkerarealen enligt EG:s nuvarande ordning. Hela det stödberättigade området behandlas som bergsområde, varvid stöd kan betalas för traditionella jordbruksprodukter med undantag för vete. Det sammanlagda stödbeloppet uppgår till ca 1,5 mrd. mk beroende på regiondefinitionen. Miljöstöd för jordbruket enligt EG:s nuvarande system kan dessutom betalas i Finland. Förhandlingsparterna kom överens om att Finland skulle få 135 milj. ecu (ca 850 milj. mk) av EG för miljöstöd. Det sammanlagda miljöstödsbeloppet beräknas uppgå till ca 1,7 mrd. mk.

Utöver de ovan nämnda stöden som EG delfinansierar behövs nationellt stöd till jordbrukarna och trädgårdsproducenterna. Enligt anslutningsfördraget får Finland betala sådant stöd norr om den sextioandra breddgraden och under vissa förutsättningar i några närliggande områden. För att kompensera den kostnads-sänkning för jordbruket och trädgårdssektorn som sker långsammare kan stegvis minskande stöd som är knutet till produktionsmängden dessutom betalas under en övergångstid. För att kunna hantera allvarliga svårigheter har Finland dessutom rätt att genomföra nationella stödåtgärder inom jordbruket och trädgårdsodlingen eller av EG delfinansierade normala strukturstöd i hela Finland. Regeringen har i enlighet med detta fattat ett principbeslut om de nationella åtgärderna som ansluter sig till medlemskapsfördraget och avlåter skilda propositioner om dessa till riksdagen i början av höstsessionen 1994.

För att hindra marknadsstörningar under medlemskapet har Finland rätt att kräva att kommissionen skall vidta åtgärder inom 24 timmar efter det att hotet om störningar har konstaterats.

Värdeminskningen för spannmålen i Statens spannmålsförråds lager, livsmedelsindustrins och centralaffärernas lager kompenseras fullt ut för att marknadsstörningar under den tid som föregår medlemskapet skall kunna undvikas.

Finland har enligt anslutningsfördraget dessutom rätt att stöda den kostnads- och strukturanpassning för jordbruket och livsmedelsindustrin som beror på den omedelbara prispassningen under den fem år långa övergångs-

tiden. EG finansierar jordbrukets anpassning i fyra års tid med 457 milj. ecu, dvs. ca 2,9 mrd. mk.

Produktspecifika arrangemang

Vid medlemskapsförhandlingarna strävade Finland efter att basarealen för direktstöd utöver den nuvarande odlingsarealen för spannmåls-, olje- och baljväxter och trädesarealen skulle omfatta en del del av ensillagerarealen, sammanlagt 1,8 milj. hektar. Basarealen fastställdes till 1,6 milj. hektar. Målet att havre skulle bli en interventionsprodukt uppnåddes inte, men havre omfattas i EG av normalt exportbidrag. Produktionen av havre- och kornstärkelse kan stödas i enlighet med målet, men inom ramen för den etablerade produktionen på 50 000 ton. Överenskommelser om koeficienterna ingicks inte.

Beträffande nötkött var målet för Finland att få bidragsrättigheter för tjuvar och am- och dikor som skulle möjliggöra den nuvarande produktionen. För tjuvbidragen fastställdes kvoten till 250 000 stycken och för am- och dikor till 55 000 stycken, vilket möjliggör den nuvarande produktionen av tjurkött och ger tillfälle att öka dikoproduktionen något. Under övergångstiden kan Finland dessutom använda nationella medel till ett am- och dikobidrag som är högre än vad som anges i EG-bestämmelserna. Vidare kan också tjurkött i klass O säljas till intervention under den femåriga övergångstiden.

Enligt förhandlingsresultatet är kvoten för mejerimjök 2 342 milj. kg, vilket gör det möjligt att producera ungefär lika mycket mejerimjök i Finland som nu. Dessutom fick gårdarna rätt till en direktförsäljningskvot om 10 milj. kg. Finlands kvot för mejerimjök får dessutom höjas med sammanlagt 200 milj. kg, som bör reserveras för att sådana producenter som för närvarande omfattas av avtal om minskad mjölkproduktion eller som tillfälligt har upphört med mjölkproduktion på frivillig väg i övrigt skall kunna återuppta produktionen. En kvot om 1 700 ton beviljades Finland för lagringsstöd till lagringsbeständiga ostar. Vidare får Finland fortsätta sitt nuvarande ostavtal med USA under en treårig övergångstid.

I fråga om fårkött fastställdes Finlands kvot för tackor till 80 000 stycken. Det ursprungliga

förhandlingsmålet var 150 000 tackor. Förhandlingsresultatet gör det emellertid möjligt att öka produktionen av fårkött i Finland, vilket överensstämmer med målet.

När det gäller socker ville Finland få en A-kvot om 183 000 ton och en B-kvot om 25 620 ton. Motsvarande mål i fråga om isoglukos var 18 000 ton och 2 520 ton. För sockrets del blev Finlands A-kvot 133 433 ton och B-kvoten 13 343 ton. A-kvoten för isoglukos blev 10 845 ton och B-kvoten 1 085 ton. Kvoten för importsocker, som fastställdes till 40 000 ton under det första året, blev för de kommande årens del delvis beroende av på vilket sätt Finlands GATT-åtaganden övergår till att bli gemenskapsåtaganden.

Jordbrukets strukturpolitik

Enligt anslutningsfördraget får Finland under den femåriga övergångstiden stöda investeringar inom svin- och fjäderfäsektorn nationellt på vissa villkor. Finland kan dessutom fortsätta sitt skuldsaneringsprogram med nationella medel i sju års tid. Vidare får Finland under en sjuårig övergångstid betala nationell tilläggspension utöver gemenskapens förtidspension vad skogsinkomsterna beträffar.

När det gäller regional- och strukturpolitiken har parterna dessutom enats om ett nytt specialmål 6 för glest befolkade regioner i Norden. Till innehållet motsvarar målet mål 1. Anslutningsfördraget innehåller bestämmelser om villkoren för tillämpning av mål 6, målområdena, stödets nivå och stödvillkoren.

Veterinära bestämmelser och växtskyddsbestämmelser

Finlands mål vid förhandlingarna om veterinära frågor var bl.a. att den goda smittskyddssituationen skulle bibehållas. Vid förhandlingarna erhöles en övergångsperiod i fråga om sådana sjukdomar som är viktiga för Finland ekonomiskt sett, exempelvis tre år för förhindrande av fisksjukdomars spridning, under vilken tid handel mellan Finland och EG med levande fisk och rom för odling och utplantering är förbjuden.

Å andra sidan måste Finland för att visa att landet är fritt från djursjukdomar upprätta omfattande program för uppföljning och kon-

troll av dem. I sådana fall där Finland via ett uppföljningsprogram kan visa att landet är fritt från vissa djursjukdomar eller där Finland har ett kontrollprogram för sjukdomen i fråga får det för djur och animaliska produkter som importerats till Finland krävas vissa tilläggsutredningar om att djuren eller produkterna inte föranleder risk för spridning av djursjukdomar. Med tanke på t.ex. salmonellabekämpning får Finland tillämpa samma krav på djur och animaliska livsmedel som införs från de övriga medlemsstaterna som på Finlands egen animalieproduktion. Denna ömsesidighetsprincip förutsätter att ett särskilt kontrollprogram för salmonella verkställs i Finland redan före medlemskapet.

EG-lagstiftningen om levande djur och vissa animaliska produkter förutsätter att informationsutbytet säkerställs genom särskilda data-nät. Finland beviljades en övergångstid och kommer eventuellt att beviljas ekonomiskt stöd för upprättande av dem, liksom för byggande av gränskontrollstationer vid EG:s yttre gränser. En övergångstid beviljades också för registrering av djurbesättningarna och upprättande av ett identifieringssystem för djur.

I EG:s lagstiftning om kött och fiskeriprodukter ingår möjligheten för anläggningar som verkar i hemlandet att beviljas undantag för viss tid från kraven på konstruktioner och redskap. EG fastställde samma övergångstider som ingår i EES-avtalet, dock med undantaget att övergångstiden för anläggningar som behandlar fiskeriprodukter förlängdes med två år. Övergångstiderna varierar för de olika produkterna och de varar som längst till ingången av år 1998.

Lagstiftningen i EG om djurskydd och djurtransporter förbjuder transport av sådana hjorddjur som har blodhorn. Förbudet omfattar dock inte renar, eftersom renen inte anses vara ett hjorddjur i EG-lagstiftningen. EG-bestämmelserna om vilt i hägn tillåter nationell reglering i fråga om renkött som konsumeras i hemlandet.

Beträffande djurfoder får Finland under en treårig övergångsperiod begränsa användningen av vissa antibiotika i fodermedel.

Inom växtskyddet var målet att enas om arrangemang som skulle möjliggöra att Finlands nuvarande förhållandevis goda nivå på växtskyddet bibehålls vid ett medlemskap. I detta syfte förhandlades det om erkännande av skyddade zoner för flera skadegörare. Vidare

försökte förhandlarna få gemenskapen att godkänna skyddszonen för Centralen för utsädespotatis. Å andra sidan blev Finland tvunget att anhålla om förlängning av tidsfristen för genomförande av bestämmelserna om utrotning av vissa skadegörare.

Vad gäller de skyddade zonerna var gemenskapen redo att godkänna närmast sådana som tidigare hade erkänts för vissa medlemsstaters del. Dessutom godkändes Finland som skyddad zon för vissa sådana skadegörare som inte har erkänts på andra håll inom gemenskapen. Vidare enades förhandlarna om att gemenskapen ännu skall undersöka Finlands krav beträffande vissa skadegörare och sedan beslutar utgående från en tilläggsutredning som Finland sammanställer. Förhandlingsresultatet om erkännande av skyddade zoner kan anses vara tillfredsställande. Finlands krav på erkännande av skyddszonen för Centralen för utsädespotatis godkändes inte av gemenskapen. I gengäld enades parterna om att gemenskapen skall undersöka möjligheterna att erkänna området som ett i EG-lagstiftningen avsett område för högklassig produktion, vilket mycket väl skulle motsvara Finlands ursprungliga mål. Ett års övergångstid erhöles för genomförande av bestämmelserna om ringröta på potatis. Under denna tid får potatis inte exporteras från Finland till andra delar av gemenskapen.

I fråga om utsäde enades parterna om motsvarande arrangemang och övergångstider som i EES-avtalet. Enligt EES-avtalet får Finland bl.a. till utgången av år 1996 behålla sina stadganden om produktion av utsäde av stråsåd och foderväxter.

Beträffande plantmaterial eftersträvades rätten att kräva att härkomsten skall anges för visst plantmaterial. Denna rätt beviljades för en övergångstid om två år.

Skogsbruk

I fråga om härkomsten för och beskaffenheten hos skogsodlingsmaterial får Finland i fem års tid behålla sin nationella lagstiftning i huvudsak oförändrad. Stadgandena om import måste ändras så att tillträdet till den finska marknaden tryggas för utsädes- och plantmaterial som uppfyller EG-kraven. Material som avviker från EG:s härkomstkrav får endast med undantagstillstånd exporteras från Finland till andra länder inom gemenskapen.

Verkningar för Finland

Jord- och skogsbruk

För Finland innebär en övergång till EG:s jordbrukspolitik i praktiken att största delen av Finlands nuvarande lagstiftning om jordbruket upphävs eller ändras och ersätts med motsvarande EG-lagstiftning. Största delen av EG:s rättsakter om jordbruk är förordningar, så de blir direkt bindande för Finland vid ett medlemskap. Utöver förordningarna är det möjligt att det behövs kompletterande nationella stadganden, bl.a. om behöriga myndigheter i Finland, påföljder av förseelser, verkställande av förordningarna och de bemyndiganden som detta kräver samt frågor som enligt förordningarna eller anslutningsfördraget skall beslutas på nationell nivå. Inom direktivens tillämpningsområden behövs nationella verkställighetsförfattningar, till den del sådana inte redan vidtagits i samband med EES-avtalet. Avsikten är att separata regeringspropositioner med förslag till stadganden på lagnivå skall avlåtas. Dessa propositioner kommer att innehålla bl.a. en lag om fullmakt att verkställa alla förordningar om marknadsorganisationer och stödssystem samt stadganden på lagnivå om nationellt stöd.

Införandet av marknadsorganisationerna för jordbruksprodukter innebär att motsvarande stadganden i Finland om priser, stöd- och produktionsstyrningsåtgärder samt exportstöd och import upphävs. Detta gäller bl.a. Finlands marknadssystem för lantbruksprodukter, systemen med etableringstillstånd och kvoter inom husdjursköttsektorn, åtgärderna enligt lagen om balansering av lantbruksproduktionen (1261/89), systemen med marknadsförings- och exportkostnadsavgifter samt lagarna om specialväxter. I fråga om importlagstiftningen ersätter EG:s tulltariff och gränsskyddssystem Finlands motsvarande importlagstiftning. Införandet av EG:s system förutsätter ytterligare att Finland ordnar interventionsverksamheten och utbetalningen av stöd. En särskild fond kan dock komma att behövas för skötsel av den finansiering som ansluter sig till EG:s marknadsorganisationer. Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlåtas.

Inom strukturpolitiken behövs ändringar bl.a. i lagstiftningen om finansiering av landsbygdsnärings- och i pensionslagarna. En över-

gång till EG:s skogslagstiftning förutsätter bl.a. att den finländska lagstiftningen om handel med skogsodlingsmaterial och skogsförbättring ändras. Separata regeringspropositioner om detta kommer att avlåtas.

Veterinära frågor och växtskydd

EG:s rättsakter om veterinära frågor, husdjursavel, djurfoder och utsäde ingår i huvudsak i EES-avtalet eller i Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94. Utanför avtalet står dock vad de veterinära frågorna och husdjursaveln beträffar bestämmelserna om gränskontroller, varor som importeras från länder utanför gemenskapen, finansiella arrangemang och djurskydd. Medlemskapets verkningar inom dessa områden är i alla händelser mindre än den inverkan som EES-avtalet har haft.

Inom de områden som EES-avtalet täcker har lagstiftningen i Finland redan harmoniserats med lagstiftningen inom EG. Med anledning av EES har totalreformer av lagstiftningen om köttbesiktning och mjölkkontroll genomförts genom köttthygienlagen (511/94) och mjölkhygienlagen (671/94), och helt nya lagar — fiskhygienlagen (330/94) och äggproduktthygienlagen (517/94) — har stiftats. I samband med EES har också totalreformer av lagstiftningen om fodermedel, utsädehandel och gödselmedel genomförts, och en ny lag om husdjursavel och en ny hästhushållningslag har givits.

EG:s lagstiftning om växtskydd och plantmaterial omfattas inte ännu av EES-avtalet. Ikraftsättandet av dessa bestämmelser i Finland förutsätter en totalreform av lagstiftningen på områdena. Separata regeringspropositioner om detta kommer att avlåtas.

Administration

Åstadkommandet av den växelverkan mellan Finland och EG som behövs samt verkställandet av EG:s system förutsätter vissa administrativa tilläggsarrangemang i Finland. Jord- och skogsbruksministeriet har för avsikt att utvärdera behovet av administrativ omorganisering och eventuella tilläggsresurser innan medlemskapet vidtar.

5.1.3.2. Fiske

Den gemensamma fiskeripolitiken

De generella målen för EG:s fiskeripolitik motsvarar i stora drag målen för EG:s jordbrukspolitik, som framgår av punkt 5.1.3.1. EG:s gemensamma fiskeripolitik täcker verksamhet som hänför sig till fiskeriekonomiskt utnyttjande av de levande vattentillgångarna och vattenbruk samt förädling av och handel med fiskeriprodukter och vattenbruksprodukter. Den består av resurspolitik, marknadspolitik och strukturpolitik samt av ett kontrollsystem för dessa. EG sköter också relationerna med tredje land för medlemsstaternas räkning. Den gemensamma resurspolitiken omfattar bestämmelser om tillträde till fiskevatten.

Tillträde till fiskevatten

Utgångspunkten inom EG är att medborgarna i varje medlemsstat har fritt tillträde till att fiska på varje medlemsstats vattenområde. Undantag från denna huvudregel har gjorts så att en zon om 12 sjömil vid varje medlemsstats kust lyder under medlemsstatens jurisdiktion för fiskets del till år 2002. EG kommer att se över undantagsbestämmelsen år 2001.

EG har godkänt ett undantag enligt vilket Finlands och Sveriges hävdvunna fiskerättigheter bibehålls inom 4—12 sjömil i kustområdena under respektive lands jurisdiktion i Östersjön.

Interna fiskresurser och fiskekvoter

EG fastställer årligen den största tillåtna totala fångstkvantiteten för olika fiskarter och medlemsstaternas andelar av den. EG beviljar också medlemsstaterna fiskekvoter för vissa fiskarter. Kvoteringen gäller bl.a. lax, torsk, strömming och vassbuk (skarp-sill). En kvotöverskridning dras av från följande års kvot.

Vid medlemskapsförhandlingarna ansåg EG att det för att gemenskapens regelverk om fördelning av fångstmängderna och/eller fångst-ansträngningarna mellan de gamla och de nya medlemsstaterna skall kunna iaktas är nödvändigt att förhandlingsresultatet återspeglar den balans som råder vid anslutningen och leder till en metod att fördela fångstandelarna där hänsyn tas till alla medlemsstaters in-

tressen. För allt fiske måste då fiskeverksamheten under den representativa referensperioden 1989—1993 beaktas.

Finland föreslog att den rådande situationen skulle bibehållas vad gäller fiskekvoterna i Östersjön inom en zon norr om meridian 59° 30' (zon MU 3). EG har godkänt Finlands krav endast beträffande strömming. EG beviljade dock Finland fiskekvotsandelar (lax, torsk, strömming och vassbuk) som i stort sett motsvarar Finlands nuvarande kvotandelar.

Enligt EG:s bestämmelser är det förbjudet att fånga och använda sill, inklusive strömming, som foder. Vid förhandlingarna om medlemskap föreslog Finland att rätten att fånga strömming för andra ändamål än människoföda skulle bibehållas. Finland fick en övergångstid om tre år för fiske av foderströmming. Under övergångstiden utreds de verkningar som foderströmmingsfisket medför för fiskbeståndet och havsekosystemet. Innan övergångstiden löper ut tas frågan upp till förnyad behandling inom EG.

Den gemensamma marknadsorganisationen för fiskeri- och vattenbruksprodukter

Syftet med den gemensamma marknadsorganisationen för fiskeri- och vattenbruksprodukter är bl.a. att stabilisera marknaderna för fiskeriprodukter, dra tillbaka produkter med otillfredsställande kvalitet från marknaden, främja konkurrens, förbättra lönsamheten, anpassa utbudet till efterfrågan och säkerställa fiskarna en skälig inkomst. Marknadspolitikerna inom EG genomförs närmast via producentorganisationer som fiskarna har bildat. Bland annat drar producentorganisationerna tillbaka från marknaden sådana fiskpartier som inte går att sälja till ett fastställt minimipris. De stöd som ingår i marknadsorganisationen betalas till producentorganisationerna. I Finland finns det för närvarande inga sådana producentorganisationer.

Vid importen och exporten av fiskprodukter mellan medlemsstaterna är det förbjudet att ta ut tullar och motsvarande avgifter och att tillämpa kvantitativa restriktioner. Medlemsstaterna är dessutom skyldiga att följa den gemensamma tulltariffen och de gemensamma bestämmelserna om gränsskydd vid handel med tredje land.

Vid medlemskapsförhandlingarna krävde

Finland bibehållet prisstöd för strömming och lagringsstöd för foderströmming och rensavfall samt en övergångstid för de anpassningar som behövs. EG godkände inte kravet på fortsatt lagringsstöd för foderströmming. EG kommer också att utreda om transportstöd för livsmedelsfisk och foderströmming, räntegottgörelse för räntestödslån till fiskerihushållningen och statligt stöd till fiskeriförsäkringar kan tillåtas efter anslutningen.

Fiskerinäringens gemensamma strukturpolitik

Målet för fiskerinäringens gemensamma strukturpolitik är att skapa gemensamma regler för havsfiske som säkerställer alla fiskare inom gemenskapen likvärdiga möjligheter att utnyttja fiskbestånden. Strukturpolitiken syftar också till att säkerställa att fiskbestånden används rationellt.

Genom de strukturpolitiska åtgärderna vill EG särskilt förbättra näringsfiskets konkurrenskraft. Det strukturpolitiska instrumentet är det strukturstöd som EG:s finansiella instrument för utveckling av fisket, FIUF (Financial Instrument for Fishery Guidance, FIFG) beviljar. På strukturpolitiska grunder kan bidrag beviljas för utveckling av fiskodlingen, modernisering av fiskefartyg, reducering av fiskekapaciteten, beredning och avsättning av fisk, främjande av fiskkonsumtionen och vissa andra projekt som förbättrar fiskerihushållningens struktur. Det är möjligt att erhålla stöd av EG endast om medlemsstaten i fråga finansierar en del av projektet med nationella medel. Erhållandet av stöd av FIUF:s medel förutsätter en sektorplan för utveckling av fiskerihushållningens struktur. Stödsystemet är med andra ord programbaserat. Strukturstöd beviljas inte för täckande av driftsutgifter.

I någon mån kan också EG:s övriga fonder bevilja regionalpolitiskt stöd för fiskerihushållning. Regionalpolitiska stöd kan beviljas bl.a. för omskolning av fiskare, utveckling av fisketurism och finansiering av offentliga infrastrukturprojekt (fiskehamnar o.dyl.). Också detta stöd är programbaserat.

Det gemensamma kontrollsystemet

Det kontrollsystem som tillämpas på EG:s gemensamma fiskeripolitik har reviderats vid

ingången av år 1994. Kontrollsystemet omfattar minimikrav på hur bibehållandet och administrationen av fiskresurserna, strukturåtgärderna inom fisket och de övriga åtgärder som ansluter sig till den gemensamma marknadsorganisationen skall kontrolleras i medlemsstaterna. De nationella kontrollåtgärderna bör gälla bl.a. granskning av fiskefartyg och deras verksamhet, fångstkvantiteter, fångstredskap och fångstplatser, landning av fångster, anpassningsåtgärder för fisket och den gemensamma marknadsorganisationen. Kontrollsystemet förutsätter att fiskedagbok förs på fartyg som är över 10 meter långa, anmälningar om fångster och försäljningar görs samt myndighetskontroller utförs. EG kontrollerar för sin del att medlemsstaterna följer systemet.

Verkningar för Finland

Genom EES-avtalet avskaffades importtullarna för fisk och fiskprodukter och avgifter med motsvarande verkan samt de kvantitativa importrestriktionerna för fisk enligt protokoll 9. För lax och strömming samt vissa fiskprodukter som framställs av dessa erhöles en kort övergångstid under vilken handelshindren och de konkurrenssnedvridande statliga stöden skulle undanröjas också för dessa produkter. EES-avtalet har inte haft andra verkningar för fiskerinäringen i Finland.

I anslutningsakten förbinder sig Finland att utöver det ovan sagda följa EG:s gemensamma fiskeripolitik i sin helhet. Tillämpningen av EG:s gemensamma fiskeripolitik innebär bl.a. att EG kan begränsa fisket tidsmässigt och kvantitativt. Om en medlemsstat överskrider sin kvot dras den mängd som motsvarar överskridningen av från den kvot som beviljas följande år. EG övervakar att kvoterna följs.

Finlands fiskezon omfattar numera det område av Östersjön som gränsar till Finland och fastställs enligt grundlinjepincipen. Vid ett medlemskap i EU kommer Finlands jurisdiktion beträffande fisket att sträcka sig över kustfiskeområdet 12 sjömil utanför grundlinjen med undantag för Finska viken och delar av Bottenviken, Kvarken och Ålands hav, där området är smalare. Området utanför detta kommer att ingå i EG:s fiskezon, där fartyg från de medlemsstater som ligger vid Östersjö-kusten får fiska enligt EG:s system med fiske-tillstånd och inom ramen för de kvoter som har

beviljats respektive stat, med undantag för strömmingsfiske inom regleringsområde 3 (zon MU 3) som är beläget norr om breddgraden 59° 30'N vid Östersjöns huvudbassäng och Bottniska viken. Motsvarande ändring gäller Sveriges ekonomizon.

I fråga om tillträde till vattnen förbättras fångstmöjligheterna för finländska fiskare genom att de finska fiskefartygen inom ramen för de kvoter som har beviljats Finland utan särskilt tillstånd får fiska i EG:s fiskezon i Östersjön utanför gränserna på 12 sjömil. De svenska fiskefartygen har motsvarande rättighet. De utländska fartygens fiskeverksamhet väntas öka på vattnen i Finlands fiskezon utanför gränsen på 12 sjömil när systemet för tillträde till vattnen förändras. Det är främst lax och eventuellt torsk som kommer att fångas.

Införandet av EG:s gemensamma marknads politik innebär att prisstödet för strömming och lagringsstödet för foderströmming som snedvrider konkurrensen måste avskaffas vid anslutningen. Stöd för förbättring av fiskets struktur tillåts i begränsad utsträckning. Möjligheten att tillåta statligt stöd i fråga om transportbidrag för fisk, räntestödslån till fisket och lagringsstöd för rensavfall kommer att utredas av EG efter medlemskapet. Å andra sidan öppnar ett medlemskap i EU en marknad bestående ca 370 miljoner människor för finska fiskprodukter, och det är en marknad där konsumtionen hela tiden är större än den egna produktionen av fiskeriprodukter.

EG:s strukturpolitik för fisket lämpar sig för Finlands förhållanden som sådan. De strukturpolitiska stödåtgärderna för fisket väntas också motsvara det finska näringsfiskets utvecklingsbehov. Erhållandet av strukturpolitiska stöd förutsätter att en sektorplan och utvecklingsplaner utarbetas.

Fiskeriinkomstlagen (621/75) måste upphävas vid ett medlemskap, eftersom de pris- och lagringsstöd för strömming som lagen innehåller stadganden om är konkurrensnedvridande stöd enligt artikel 92.1 i Romfördraget.

Införandet av EG:s stödsystem förutsätter smärre ändringar av lagen om förfarandet vid skötseln av stöduppgifter i fråga om landsbygdsnäringar (1336/92).

Ikraftsättandet av kontrollsystemet för den gemensamma fiskeripolitiken förutsätter särskilda åtgärder i Finland. Det förutsätter bl.a. att granskningen av fiskefartyg och fångstred-

skap samt lossningen, försäljningen, transporten och lagringen av fisk ordnas. Kontrollsystemet förutsätter också noggrann bokföring över de lossade fångsterna och de sålda fiskeriprodukterna och lämnande av uppgifter om fångster, priser och fångstplatser till kontrollmyndigheterna. Systemet ålägger också fiskarna och de näringsidkare som köper fisk av fiskare att lämna motsvarande upplysningar till kontrollmyndigheterna. EG förutsätter dessutom att olika statistikuppgifter lämnas beträffande fångsten av både kvoterade och icke kvoterade fiskarter och priserna för fångsten. En revidering av kontrollsystemet jämte datasystem kommer att medföra kostnader vilkas belopp ännu inte går att uppskatta.

Rådets förordning (EEG) nr 2847/93 om inrättandet av ett kontrollsystem för den gemensamma fiskeripolitiken förutsätter att kontrollen verkställs, sanktioner införs och vissa andra åtgärder vidtas genom den nationella lagstiftningen. Detta förutsätter bl.a. att fiskerilagstiftningen och bestämmelserna om fiskerifartygsregistret ses över. Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlåtas.

Finland är avtalspart i konventionen rörande fisket och bevarandet av de levande tillgångarna i Östersjön och Bälten (FördrS 40/74). Finland har också ingått bilaterala fiskerιαvtal med Sverige, Estland, Ryssland, Lettland och Litauen. Enligt anslutningsakten administrerar EG dessa fiskeavtal efter anslutningsdagen under bevarande av Finlands rättigheter under avtalen tills dessa ersätts genom andra arrangemang. Finland är också avtalspart i vissa internationella avtal som närmast gäller skydd för fiskbeståndet. De åtgärder som ett medlemskap i EU medför med avseende på dessa avtal kommer att ses över senare i samråd med EG.

5.1.4. Regional- och strukturpolitik

Allmänt

Vid sidan av att öka konkurrensen och utvidga marknaden är en av unionens grundidéer en inre solidaritet inom gemenskapen. I praktiken innebär detta att utvecklingen av gemenskapens svagaste delar — länder, regioner och socialgrupper — stöds genom gemensamma åtgärder. Detta kallas stärkning av gemenskapens ekonomiska och sociala sam-

manhållning (kohesion). EG:s regionalpolitiska verksamhet är en central del av kohesionspolitiken.

Man försöker i främsta hand stärka sammanhållningen genom gemenskapens egna strukturpolitiska medel, av vilka de s.k. strukturfonderna, kohesionsfonden samt Europeiska investeringsbanken är centrala. Merparten av deras finansiering inriktas på utjämning av utvecklingsskillnaderna mellan olika områden. Dessa strukturpolitiska åtgärder utgör kärnan i EG:s gemensamma regionalpolitik. Strävan är också att i större utsträckning beakta en regionalpolitisk synvinkel inom gemenskapens andra sektorer, t.ex. i jordbrukspolitiken, industripolitiken, trafik- och energipolitiken, utbildnings- och forskningspolitiken samt miljöpolitiken.

Det finns en viktig anknytning mellan EG:s regionalpolitik och konkurrenspolitik. Dessa är sammankopplade genom företagens regionala stöd som är ett viktigt regionalpolitiskt medel men som man också försöker begränsa av konkurrenspolitiska skäl. Företagsstödens betydelse är särskilt stor i den nationella regionalpolitiken och de medel som medlemsländerna använder till detta överstiger mångfaldigt gemenskapens regionalpolitiska företagsstöd. I kommissionen hänför sig övervakningen av den nationella regionalpolitiken till konkurrenspolitiken. Övervakningsreglerna tillåter ett starkare stöd i fattiga länder och i fattiga regioner i enlighet med sammanhållningsmålen.

Regionalpolitiken hör för närvarande till EG:s viktigaste verksamhetssektorer. Den strukturpolitiska finansieringens andel av gemenskapens budget är ca 30 %, endast jordbrukets andel är större. Ökningen av regionalpolitikens betydelse är emellertid ett nytt fenomen och anknyter sig nära till både EG:s utvidgning och djupare integration.

Behovet av en gemensam regionalpolitik dök upp i mitten av 1970-talet till följd av gemenskapens första utvidgning. I synnerhet Irlands anslutning till gemenskapen ökade regionala utvecklingsskillnader, vilket ledde till att Europeiska regionala utvecklingsfonden inrättades 1975. Fonden var till en början närmast finansierad av medlemsländernas regionalpolitik med anledning av initiativet förblev hos medlemsländerna.

Greklands, Spaniens och Portugals anslutning till gemenskapen på 1980-talet ökade gemenskapens underutvecklade områden i betydande grad. I gemenskapen uppstod en tydlig

underutvecklad del som bestod av Medelhavsområden samt Irland. Samtidigt startades ett ambitiöst program för skapande av gemenskapens inre marknad före slutet av 1992. Man trodde att öppnandet av marknaderna skulle på längre sikt utjämna de regionala skillnaderna, men detta skulle även förutsätta insatser för stärkande av de svagaste områdenas konkurrensförmåga.

Grunden för gemenskapens nuvarande regionalpolitik antogs i 1986 års enhetsakt. Däri skapades en ram för effektivt genomförande av programmet för den inre marknaden och i den intogs bestämmelser om ekonomisk och social sammanhållning. I praktiken effektiviserades regionalpolitiken vid den s.k. strukturfondsreformen år 1989. Verksamheten inom EG:s strukturfonder samordnades och man beslöt fördubbla deras resurser före 1993. Medlen skulle inriktas på enhetliga grunder i hela gemenskapen och finansieringen riktas till de allra svagast utvecklade områdena mera målmedvetet än förut.

Sammanhållningens betydelse betonades mer än tidigare i Maastrichtfördraget. Som grund omnämndes nu närmast de utvecklingskrav som inom gemenskapens svagaste områden förorsakas av den planerade ekonomiska och monetära unionen. Utöver stärkandet av strukturfondernas verksamhet och resurser beslöt man att inrätta en särskild sammanhållningsfond (kohesionsfond) i syfte att hjälpa gemenskapens svagast utvecklade länder, dvs. Spanien, Grekland, Irland och Portugal, att uppnå den nivå som är villkor för medlemskapet i den ekonomiska och monetära unionen.

Strukturfonderna och andra regionalpolitiska finansieringskällor

Vid strukturfondsreformen samordnades verksamheten inom EG:s tre strukturfonder — Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och utvecklingssektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket. Fonderna fortsätter sin verksamhet som relativt självständiga, även om deras verksamhetsprinciper förenhetligades. Strukturfonderna är trots sitt namn inte egentliga fonder, utan de får sina medel direkt från EG:s budget. Alla tre fonderna beviljar endast bidrag.

Fondernas betydelse som regionalpolitiska

finansiärer varierar. Regionala utvecklingsfonden har uttryckligen till uppgift att minska de regionala utvecklingskillnaderna i gemenskapen. De övriga fonderna är inte på samma sätt enbart regionalpolitiska till karaktären, men också av deras medel riktas huvuddelen till gemenskapens svagaste regioner.

Trots att reformen direkt gällde bara strukturfonderna, var strävan att samordningen skulle omfatta även EG:s övriga finansieringsinrättningar. Den viktigaste av dessa är Europeiska investeringsbanken, som är en betydande medfinansierare av strukturfondsprojekt.

Strävan var att öka effektiviteten hos strukturfondernas verksamhet genom att koncentrera deras stöd till fem gemensamma mål. Målen är:

- Mål 1 att främja utvecklingen och den strukturella anpassningen av regioner som utvecklas långsammare. I Finland, Sverige och Norge motsvaras det av mål 6: att främja utvecklingen och den strukturella anpassningen av regioner som är ytterst glesbefolkade
- Mål 2 att omvandla de regioner, gränsregioner och delar av regioner (inklusive arbetsmarknadsområden och tätorter) som allvarligt påverkas av industriell tillbakagång
- Mål 3 att bekämpa långvarig arbetslöshet och underlätta integrationen i arbetslivet av unga människor och av personer som drabbats av utestängning från arbetsmarknaden
- Mål 4 att underlätta anpassningen av arbetstagare till industriella förändringar och förändringar i produktionssystemen
- Mål 5 att främja landsbygdens utveckling genom
- a) att påskynda anpassningen av jordbruksstrukturerna inom ramen för reformen av den gemensamma jordbrukspolitikerna,
 - b) att underlätta landsbygdens utveckling och strukturanpassning

Mål 1 (regioner som utvecklas långsammare), mål 2 (industriregioner på tillbakagång) och mål 5 b (landsbygdens utveckling) är till karaktären regionala och de medel som riktas till dessa utgör kärnan i EG:s regionalpolitiska finansiering. För dessa mål har man fastställt geografiska stödområden 1, 2 och 5 b. De övriga målen är horisontella och de gäller att

bekämpa arbetslösheten (mål 3) samt att främja strukturomvandlingen inom industrin (mål 4) och jordbruket (mål 5 a). Också finansieringen av dessa riktas till en stor del till ovan nämnda stödområden.

Vid medlemskapsförhandlingarna kom man överens om ett nytt regionalt mål 6 som gäller ytterst glesbefolkade regioner. Avsikten är att tillämpa detta mål i Finland, Sverige och Norge.

I och med strukturfondsreformen övergick man inom administreringen av stödåtgärderna från en årlig behandling av enskilda fall till mera omfattande fleråriga åtgärdsprogram. En förutsättning för stödet är att ett program för varje enskilt mål utarbetas. Programmen för målen 1 (6), 2 och 5 b utarbetas områdesvis, de övriga är riksomfattande. Ett system av denna typ förutsätter bl.a. effektiv uppföljning och utvärdering av stödet.

Den allmänna principen för förvaltningen av fonderna är samarbete mellan regionala, nationella och gemenskapens myndigheter, dvs. den s.k. partnership-principen. Detta gäller alla skeden av programmeringen och uppföljningen.

Erhållande av finansiering från strukturfonderna förutsätter nationell delfinansiering. EG förutsätter att den finansiering som gemenskapen beviljar skall utgöra ett nettotillägg till medlemslandets respektive offentliga utgifter (den s.k. additionalitetsprincipen). Övervakningen av detta effektivteras i framtiden. En del av fondernas medel (ca 9 %) reserveras för program som inleds på gemenskapsinitiativ och utgår från gemenskapssynvinkel. Avsikten är att även dessa gemenskapsinitiativ i främsta hand riktas till stödområdena. Åtgärdsprogrammen utarbetas och genomförs av regionerna och medlemsländerna.

Regional planering

Kommissionen har sedan slutet av 1980-talet strävat efter att utvidga innehållet i gemenskapens regionalpolitik i riktning mot regional planering. Detta motiveras i främsta hand med internationaliseringen av planeringsfrågorna. Från kommissionens sida betonas att verksamheten har utredningskaraktär. Kommissionen utarbetar regionala utvärderingar som täcker hela Europa och som nationella, regionala och lokala myndigheter kan utnyttja i sin egen

planering. Kommissionen försöker inte utveckla en egen regionplaneringspolitik, även om avsikten är att utnyttja utvärderingarna vid utvecklandet av EG:s olika politikområden.

Övervakning av den nationella regionalpolitiken i EG

Övervakningen av den nationella regionalpolitiken riktas endast till regionalt företagsstöd och den är en del av den allmänna övervakning av statsstöd som bedrivs av EG. Sålunda kan t.ex. systemet med statsandelar till kommunerna jämte bärkraftsklassificeringen liksom även inriktningen av offentliga investeringar på regionala grunder beslutas helt och hållet på nationell nivå. Strävan är att genom övervakningen likrikta olika länders stödpolitik i syfte att förenhetliga förutsättningarna för konkurrens samt i allmänhet minska beviljandet av företagsstöd i syfte att effektivisera produktionen och användningen av ekonomiska resurser.

Det finns bestämmelser om statsstöd i artiklarna 92—94 i Romfördraget. Dessa grundläggande bestämmelser kompletteras av en omfattande samling av tolkningsanvisningar som till största delen inte är rättsligt bindande. I praktiken har de emellertid en stark ställning, eftersom kommissionen har omfattande självständig prövningsrätt i konkurrenspolitiska frågor. I kommissionen ansvarar huvudavdelningen IV för konkurrensfrågor. I sista hand uppstår artiklarnas tolkningspraxis genom beslut av kommissionen och EG-domstolen.

Kommissionen skall följa upp och bedöma medlemsländernas alla statsstödssystem. Ytterligare skall medlemsländerna anmäla alla nya stöd som planeras och ändringar i gällande stödssystem för kommissionen. Anmälningssplikten gäller både stödssystem och större enskilda stöd. Stöd får inte beviljas förrän kommissionen har godkänt det. Genom bestämmelser på lägre nivå har den allmänna anmälningssplikten begränsats och behandlingsförfarandet preciserats.

Om kommissionen misstänker att ett stöd som har beviljats eller planerats kan snedvrída konkurrensen, kan den inleda ett undersökningsförfarande. Konstaterar kommissionen att stödet inte lämpar sig för den gemensamma marknadens verksamhet, skall den bestämma att stödet indras eller ändras. Om medlemslandet inte följer beslutet, kan saken dras under

EG-domstolens prövning. Också försummelsen av anmälningssplikten kan medföra påföljder.

I praktiken ligger övervakningens tyngdpunkt på stöd till stora företag och till branscher som med tanke på konkurrensen är ömtåliga, medan toleransen är större i fråga om stöd till små och medelstora företag. I fortsättningen torde särskilt övervakningen av de rikaste medlemsländernas stödpolitik åstramas i syfte att stödja sammanhållningsmålet.

Förhandlingsresultatet

Finlands målsättning vid medlemsförhandlingarna var att landskapen Lappland, Kajana-land, Norra Karelen, Södra Savolax och Södra Österbotten samt Kuusamo ekonomiska region och vissa andra ekonomiska regioner som gränsar till ovan nämnda regioner skall utses till regioner som är berättigade till stöd från strukturfonderna enligt mål 1.

Finland föreslog också att de regioner som uppfyller strukturfondernas förutsättningar enligt mål 2 och mål 5 b skall utses till regioner som är berättigade till stöd från strukturfonderna enligt dessa mål. Finland förutsatte ytterligare att vårt lands svåra ekonomiska läge och höga arbetslöshet skall sakenligt beaktas, när EG:s kommission fattar beslut om stöd enligt målen 3 och 4.

Vid medlemsförhandlingarna kom man överens om att landskapen Lappland, Kajana-land, Norra Karelen och Södra Savolax samt åtta ekonomiska regioner utnämndes till stödberättigade regioner enligt mål 6 som motsvarar mål 1. Det nya målet 6 kompletterar BNP-kravet för mål 1 så att till stödberättigade regioner utsågs regioner i vilka befolkningstätheten är högst åtta personer per kvadratkilometer.

Mål 6 är avsett för främjande av utvecklingen och den strukturella anpassningen av ytterst glesbefolkade regioner. I Finland bor ca 840 000 invånare inom dessa områden, dvs. 16,6 % av befolkningen.

Vid förhandlingarna kom man vidare överens om att Finland kan få sammanlagt 1 704 milj. ecu (ca 10,7 mrd. mk) i stöd från strukturfonderna under åren 1995-1999. Stödet är i genomsnitt 341 milj. ecu per år och fördelas på olika år så att det är under periodens första år 315 milj. ecu och under det sista 366 milj. ecu. I penningssumman ingår

stödet enligt mål 6, i genomsnitt 102 milj. ecu (ca 641 milj. mk) per år. Summorna är inte slutgiltiga utan riktgivande.

Vid förhandlingarna kom man inte i detalj överens om stödberättigade regioner enligt målen 2 och 5 b eller om penningbeloppen per mål i fråga om målen 2, 3, 4, 5 a och 5 b. Finland skall göra en framställning om dem till kommissionen.

Verkningar för Finland

Medlemskapet i EU inverkar både direkt och indirekt på den regionalpolitik som bedrivs i landet. Direkta verkningar uppstår genom EG:s bestämmelser och system gällande regionalpolitiken. Indirekta verkningar uppstår genom de ändringar i statsekonomi, företagens verksamhetsmiljö och den allmänna regionala utvecklingen som inverkar på förutsättningarna för och behoven av att utveckla regionalpolitiken.

EG:s regelverk gällande statsstöd ingår som sådant redan i EES-avtalet. Ytterligare ingår i avtalet en gemensam förklaring om beaktande av bl.a. gles bebyggelse vid bedömningen av de nationella stödområdenas godtagbarhet. För övervakning av stödet skapades ett parallellt system för EFTA-länderna. När ett EFTALand ansluter sig till unionen övergår behörigheten i frågor gällande övervakning av statsstöden från EFTA:s övervakningsorgan till kommissionen.

EG:s verksamhetsprinciper för strukturpolitiken ökar behovet att stärka regionalförvaltningens roll i det regionala utvecklingsarbetet. För detta finns det inte något EG:s regelverk, varför avgörandena måste sökas på nationell nivå. Genom lagen om regional utveckling (1135/93) har ansvaret för utvecklingen på regional nivå överförts från länsstyrelserna till förbunden på landskapsnivå, vilkas förutsättningar att sköta dessa uppgifter har förstärkts.

Ärenden som gäller administreringen av regional- och strukturpolitiken måste beaktas i statens berednings- och beslutsfattningsorganisationer. För att säkerställa stödet från strukturfonderna måste man besluta, hur beredning, genomförande, uppföljning och administrering av regionala och riksomfattande utvecklingsprogram i anslutning till strukturfondernas mål organiseras i regionerna och centralförvaltningarna. Ytterligare måste man komma överens om

de frågor som ansluter sig till budgeterings- och betalningsarrangemangen gällande stödet från strukturfonderna. I landskapet Åland hör regionalpolitiken enligt självstyrelselagen till landskapets behörighet.

5.1.5. Tullunionen och handelspolitik

5.1.5.1. Tullunionen

Grunden för den Europeiska gemenskapen är enligt artikel 9 i Romfördraget en tullunion, som berör all handel med varor. Alla import- och exporttullar och avgifter med samma verkan är förbjudna i handeln mellan tullunionens medlemsstater. Tullunionens medlemsstater har gemensam tulltariff och tullagstiftning som tillämpas i handeln mellan unionen och tredje land. Dessa ersätter medlemsstaternas nationella tulltariffer och till största delen den nationella tullagstiftning.

EG:s tullunion förverkligar också den fria omsättning av varor inom gemenskapen, som utöver medlemsstaternas ursprungsprodukter också berör ursprungsprodukter från tredje land, som har förtullats i en medlemsstat och för vilka gängse tullar, avgifter eller skatter har uppburits. Principen om varornas fria omsättning gäller även andra handelshinder än tullar.

Tullarna avskaffades i EG:s inre handel t.o.m. 1968, varvid övergångsbestämmelserna i Romfördraget om avskaffandet av tullarna förklarade sin betydelse. De medlemsstater som senare har anslutit sig till gemenskapen har inte längre några gällande övergångsperioder för anpassningar av tullar.

Som en del av det program för den inre marknaden som framläggs i kommissionens vitbok och i den europeiska enhetsakten från år 1986, har också gränskontrollerna vid EG:s inre gränser förbjudits från början av år 1993. Tullkontroller görs numera enbart vid gemenskapens yttre gränser. Däremot kan medlemsstaterna tillgripa s.k. interna, administrativa övervakningsåtgärder. Sloandet av gränskontroller förutsätter ett effektivt samarbete mellan medlemsstaternas tullmyndigheter i fråga om informationsöverföring och förvaltningsförfaranden.

Medlemsstaternas tullmyndigheter ansvarar för tullklarering och uppbärandet av tullar vid gemenskapens yttre gränser. EG:s importtullar och -avgifter utgör en del av unionens inkom-

ter och de nationella tullmyndigheterna överför dem direkt till EG. Medlemsstaterna erhåller ett uppbärningsarvode på tio procent av de tullar och avgifter som redovisats direkt till EG.

Tullunionen baserar sig, i likhet med frihandelsområdet, på artikel XXIV i GATT-avtalet om bildandet av tullunioner och frihandelsområden. Med stöd av artikeln kan stater som deltar i sådana arrangemang sinsemellan tillämpa en behandling som är förmånligare (liberalare) än den behandling enligt mest gynnad nation som tillämpas i internationell handel. I GATT-systemet är tullunionen part vid multilaterala förhandlingar om bl.a. tullar. Tullunionen förhandlar för sina medlemsstater med tredje GATT-part om tullmedgivanden enligt GATT-reglerna. Kommissionen förhandlar vid behov om ändringar av de GATT-bundna tullarna i fråga om nya medlemsstater, som följer av dessa staters anpassning till EG:s tulltariff. I förhandlingarna deltar den medlemsstat eller de medlemsstater vilkas intressen det gäller och de framför sina åsikter i rådet eller i dess kommittéer.

Tullunionens externa politik syftar till att bevara de förmåner för medlemsstaterna d.v.s. de preferenser som har uppnåtts i den inre handeln. Detta inverkar även på varje ny medlemsstats anpassning till tullunionen.

För tillfället bildar Finland, de övriga EFTA-länderna och den Europeiska gemenskapen ett frihandelsområde. Gentemot länder som står utanför frihandelsområdet tillämpar varje part sina egna tulltariffer. EES-avtalets tullfria handel omfattar industriprodukter och vissa förädlade livsmedel. Större delen av jordbruksprodukterna och de förädlade livsmedlen omfattas inte av EES-avtalet. En central del av frihandelsavtalen är de ursprungskrav som varje vara måste uppfylla för att tullfrihet skall beviljas. Avsikten med ursprungsreglerna är å ena sidan att begränsa frihandelsavtalets förmåner till varor som har producerats eller tillverkats inom frihandelsområdet och å andra sidan att säkerställa att handeln inte snedvrids som en följd av skillnader mellan de tullar parterna tillämpar på en och samma vara.

Ett finländskt medlemskap i tullunionen innebär att alla EG:s bestämmelser om tullunionen, häri inbegripet hela tullagstiftningen omedelbart blir bindande för Finland. Vid import från tredje land tillämpas bestämmel-

serna i EG:s tullagstiftning och — med några få undantag — också EG:s tulltariff.

Gemenskapens tulltariff avviker från den gällande finska tulltariffen i fråga om såväl struktur som tullsatser. Enligt den finska tulltariffen är råmaterial och halvfabrikat, som inte kan erhållas i Finland, i regel tullfria, inom EG är de däremot vanligen tullbelagda. Dessutom är Finlands tullar för vissa konsumtionsvaror, såsom textilier och kläder, mycket höga, ofta till och med dubbelt så höga som EG:s motsvarande tullar.

Ett medlemskap i EU medför att Finland i fråga om jordbruksprodukter och förädlade livsmedel kommer att övergå till EG:s tulltariff i handeln med tredje land samtidigt som importen av dessa produkter från EG och från de EFTA-länder som ansluter sig till EG blir fri.

Anpassningen av tullarna

I samband med den senaste utvidgningen av gemenskapen tillämpades för de nyanslutna länderna, vilka skulle anpassa sig till tullfri handel med de gamla medlemsländerna samt börja använda den gemensamma tulltariffen, ett övergångsarrangemang som genomfördes enligt en viss tidtabell. Finland föreslog vid förhandlingarna med gemenskapen motsvarande övergångsarrangemang. I fråga om industriprodukter föreslogs övergångsperioder både för produkter vilkas tullar i och med medlemskapet kommer att stiga och för produkter i fråga om vilka tullarna kommer att sjunka. För jordbruksprodukternas och de förädlade livsmedlens del föreslogs en gradvis skeende övergång till fri handel gentemot EU:s övriga medlemsstater och de nyanslutna EFTA-länderna och en gradvis skeende övergång till EG:s tulltariff samt vissa andra arrangemang beträffande importen av dessa produkter.

EG ställde sig delvis negativt till de övergångsarrangemang som föreslagits av Finland. Beträffande de fall där Finland hade föreslagit en gradvis övergång till EG:s tullar emedan nuvarande tullar är betydligt lägre än gemenskapens tullar, var inställningen till Finlands förslag negativ eftersom detta kunde tänkas förutsätta återinförande av de inom EG förbjudna gränskontrollerna, och också därför att enligt tullunionens grundprinciper samma tullar bör tillämpas inom hela området. Från

EG-håll konstaterades ytterligare att även en temporär tillämpning av lägre tullar skulle rubba jämvikten i konkurrensförhållandena, emedan den finska industrin då skulle få en konkurrensfördel i form av tullåtnader för insatsprodukter inom produktionen vilket industrin i andra medlemsländer inte skulle få. De flesta av de ifrågavarande produkterna är tillgängliga tullfritt inom EG:s område och i de fall då en produkt inte är tillgänglig inom EG, kan tullfrihet eller nedsatt tull beviljas i form av industriförmån för produkten. Beträffande jordbruksprodukter och förädlade livsmedel knöts tullbehandlingsfrågorna samman med frågan om prisanpassningen.

EG godkände de övergångsarrangemang som föreslagits av Finland beträffande varor för vilka gemenskapens tullar är lägre än Finlands. Övergången till EG-tullar sker gradvis under en period av tre år och så att Finland har rätt att bibehålla sina nuvarande tullar under hela år 1995. Dessa tullar reduceras genom tullsänkningar som träder i kraft den första januari åren 1996 och 1997. Från början av år 1998 tillämpas tullsatserna enligt EG:s tulltariff.

Övergångsarrangemang kan tillämpas i fråga om de i anslutningsaktens bilaga XI uppräknade cirka 190 varugrupperna, av vilka 8 hör till metallindustrin, 18 till gummi- och plastindustrin, 13 till sko- och läderindustrin samt 150 till textil- och beklädnadsindustrin. Skillnaderna i importtullarna är störst i fråga om färdigsydda textilprodukter och kläder för vilka Finlands tullsatser vanligen är 35 % medan gemenskapens tull är högst 14 %.

Övergångsarrangemanget träder i kraft i Finland som en del av anslutningsfördraget. De nödvändiga nationella stadgandena om verkställighet avläts till riksdagen i en separat regeringsproposition.

Med undantag av ovan nämnda övergångsarrangemang börjar Finland tillämpa EG:s tulltariff omedelbart när medlemskapet trätt i kraft. De uppburna tullarna med undantag av ett uppbärningsarvode på 10 % redovisas till EG. I fråga om tullar som uppbärs för produkter som berörs av Finlands övergångsarrangemang, tillfaller skillnaden mellan Finlands tullar och gemenskapens tullar Finland under övergångsperioden.

Anslutningen till tullunionen betyder i förhållandet till GATT ett avstående från den nationella tariffen. Ett GATT-medlemsland

utanför EG som är en ledande leverantör till Finland av varor under en viss position i EG:s tulltariff kan kräva kompensation av EG, om den av Finland tillämpade tullen stiger som följd av anslutningen till EG:s tullunion. Med tanke på eventuella GATT-förhandlingar utarbetas i Finland en jämförelsetabell som innehåller de gällande finska tulltariffpositionerna jämte tullsatser och motsvarande positioner inom EG:s tulltariff. I tabellen anges i varje position importsiffrorna för de tre senaste åren vid import till Finland samt de viktigaste leverantörländerna. EG:s institutioner ansvarar för eventuella kompensationsförhandlingar.

Tullagstiftningen

Vid medlemskap börjar Finland omedelbart tillämpa också annan tullagstiftning inom EG. EG:s tullagstiftning baseras på rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om en tullkodex för gemenskapen, kommissionens förordning (EEG) 2454/93 om verkställande av tullkode-xen jämte senare tillkomna ändringar och rådets förordning (EEG) nr 918/93 om ett tullfrihetssystem för gemenskapen jämte ändringar. Dessa bestämmelser motsvarar i stort sett standgandena i tullagen (573/78), tullskattelagen (575/78) och tullvärdeslagen (906/80) samt de förordningar som har utfärdats med stöd av dessa lagar.

EG:s tullagstiftning innehåller endast bestämmelser om den egentliga tullverksamheten och innehåller således inte bestämmelser om tullverkens organisation på nationell nivå eller om de nationella tullmyndigheternas befogenheter. Den innehåller inte heller bestämmelser om tullbrott, utredning av tullbrott eller bestämmelser om påföljder av tullbrott eller försummelse av tullagstiftningens bestämmelser. Regeringsproposition med förslag till nödvändiga ändringar i tullagstiftningen avläts skilt till riksdagen.

På internationell nivå har ingåtts många avtal om tullar, tullförfaranden och tullbehandling, till vilka både EG och Finland har anslutit sig. Som en följd av detta kan man inte påvisa några egentliga principiella skillnader mellan lagstiftningen i EG och i Finland. EG:s tullagstiftning är däremot avsevärt mer detaljerad än motsvarande finsk lagstiftning på grund av den likvärdighet och enhetliga behandling som skall gälla inom ett vidsträckt tullområde.

Tulltarifferna inom både EG och Finland

baserar sig på det system för harmoniserad varubeskrivning och kodifiering (HS-nomenklaturen) som har fastställts av tullsamarbetsrådet. Lagen om tulltariff (660/87) motsvarar i princip rådets förordning (EEG) nr 2658/87 om tariffnomenklatur och statistisk nomenklatur samt om en gemensam tulltariff (den kombinerade nomenklaturen). Med stöd av förordningen utfärdas årligen genom kommissionens förordning en s.k. integrerad nomenklatur, som utöver den kombinerade nomenklaturen även innehåller kompletterande statistiska uppdelningar, uppgifter om de tullförmåner som tillämpas i varje enskild position samt ett flertal andra bestämmelser som tillämpas vid in- eller utförsel. EG:s kombinerade nomenklatur innehåller ca 10 000 positioner och underpositioner. Den integrerade nomenklaturen innehåller 16 000 statistiska uppdelningar eller tarifftrader som informerar om tullbehandlingen. Den integrerade nomenklaturen kan närmast jämföras med den av tullstyrelsen utarbetade s.k. brukstarriffen som innehåller knappt 6 400 positioner och underpositioner.

I EU:s medlemsländer utarbetas årligen en nationell brukstarriff, som inte är en rättsakt eller författning. Den integrerade nomenklaturen måste härvid i sin helhet inrymmas i den nationella brukstarriffen, som dessutom kompletteras med nationella bestämmelser om bl.a. tillämpningen av icke-harmoniserade skatter och andra avgifter.

Tullar i enlighet med EG:s tulltariff uppbärs på all import till gemenskapen för vilken ingen undantagsbehandling har fastställts. Tariffenlig tull tillämpas inte på import från länder med vilka EG har ett frihandelsarrangemang för ifrågavarande produkter och inte heller på import från länder för vilka EG unilateralt har beviljat tullförmåner.

I EG:s alla frihandelsavtal och unilaterala tullpreferenssystem ingår bestämmelser om varornas ursprung. En ovillkorlig förutsättning för tullfrihet eller annan tullförmån är att de berörda varorna fyller de krav som anges i ursprungsreglerna. Dessa ursprungsbestämmelser överensstämmer på det hela taget med varandra såväl principiellt som strukturellt. De ursprungsregler som tillämpas i fråga om ensidigt beviljade tullpreferenser ingår i EG:s tullagstiftning. På frihandelsarrangemang och andra tullpreferenser som grundar sig på avtal, tillämpas ursprungsregler enligt avtalen. Varor med ursprung i gemenskapen kan enligt frihan-

delsavtalen och enligt en del av de tullförmånsarrangemang som grundar sig på avtal användas för tillverkning av produkter som åtnjuter tullförmånsbehandling. I de unilaterala tullförmånsarrangemangen förutsätts i regel att den preferensberättigande tillverkningen sker i förmånstagarlandet.

I samband med tullförmånsarrangemang används ursprungscertifikat. När tullförmånsbehandling krävs för en importvara, är tullmyndigheterna skyldiga att kontrollera att varan uppfyller villkoren för tullförmånsbehandling på basen av ursprungscertifikat och att också de övriga villkoren för förmånsbehandlingen uppfylls.

I de fall där import från tredje land förorsakar marknadsstörningar inom EG tillämpas rådets förordning (EEG) nr 2423/88 om skyddsåtgärder mot dumpad eller subventionerad import från länder utanför Europeiska ekonomiska gemenskapen. EG tillämpar för närvarande antidumpingtullar på knappt hundra varor. I likhet med lagen om förhindrande av dumping (387/80) baserar sig också EG:s förordning på GATT:s dumpingkonvention från år 1980. Enligt EG:s förordning kan åtgärder mot dumping vidtas också när marknadsstörningarna berör endast en del av gemenskapens område. Den antidumping- eller utjämningsstull som stadgats uppbärs inom EG:s hela område även om dumpingen inte skulle ha förorsakat skada i det medlemsland, till vilket importen sker. Det är tullverkets uppgift att uppbära antidumping- och utjämningsstullar i samband med importklareringen.

EG:s lagstiftning innehåller inte bestämmelser om de nationella tullverkens organisation. Tullverkets organisation omfattar tullstyrelsen som är ett centralt ämbetsverk underställt finansministeriet och sju tulldistrikt som lyder under tullstyrelsen. I tulldistrikt finns en distriktstullkammare samt tullkammare och andra tullanstalter som sköter import- och exportvarornas tullklarering. Medlemskap i EU förutsätter inte ändringar i tullverkets organisation. Det förhindrar inte heller tullverket från att sköta andra uppgifter som på grund av annan lagstiftning hör till verkets nuvarande uppgifter. Sådana uppgifter är vid sidan av accisbeskattningen, uppbörderna bl.a. av vissa andra importskatter och -avgifter samt övervakningen av bestämmelser om konsumentskydd och produktsäkerhet beträffande importvaror.

Förvaltningen

Ett medlemskap skulle ställa nya krav på tullverket i fråga om övervakningen av person- och godstrafiken. Förverkligandet av den inre marknaden som i sin tur innebär avskaffandet av gränsformaliteter vid de nationella gränserna förutsätter en intensifierad tullövervakning vid de yttre gränserna. Om Finland, Sverige och Norge anslutar sig till EU kommer tullövervakningsgränserna att utgöras av landgränsen mellan Finland och Ryssland, Finlands territorialvattengränser samt de tullanstalter, där internationell trafik förekommer. Tullövervakningsuppgifter bör även utföras på tullanstalter i de inre delarna av landet för övervakning av person- och godstrafik mellan gemenskapen och tredje land.

Medlemsländerna är ansvariga för att tullövervakningen och andra tullåtgärder vid de yttre gränserna är effektiva och tryggar hela områdets intressen. En ökad insats från myndigheternas sida krävs också med tanke på tillämpningen av EG:s omfattande frihandels- och tullpreferenssystem samt de talrika undantag från den vanliga tullbehandlingen som hänför sig till tullförmåner, den import som är underkastad kvoter eller licensiering samt import och export av jordbruksprodukter och förädlade livsmedelsprodukter. Övervakningen av exportförtullning och -leveranser bör särskilt betonas, emedan gemenskapens exportkompensation och -restitution erläggs på grunden av de exportdokument, som verifieras av tullen. Ett nytt arbetsfält för tullverket är dessutom övervakningen av import som hänför sig till rättsskyddet för den industriella äganderätten.

En central uppgift för tullövervakningen är förebyggandet av tullbrott. På detta område måste effektiviteten ökas ytterligare både av nationella skäl och för att uppfylla EU-medlemskapets förpliktelser. Övervakningens betydelse accentueras också därav att gränskontroller vid unionens inre gränser avskaffas. Som en följd av avskaffandet av gränskontrollerna kommer tullverket att i samarbete med såväl EU-länderna som de länder vilka ansökt om medlemskap utveckla nya åtgärder som ersätter eller kompletterar gränskontrollerna.

5.1.5.2. Handelspolitik

Den bestämmelse som ligger till grund för

den gemensamma handelspolitiken är den genom Maastrichtfördraget ändrade artikel 113 i Romfördraget. Artikeln innehåller de viktigaste principerna och tillämpningssätten för den gemensamma handelspolitiken samt bestämmelser om beslutsfattandet.

Den gemensamma handelspolitiken utgår ifrån enhetliga principer, vilka tillämpas bl.a. vid ändring i EG:s tullar, slutandet av handelsavtal, övrig liberalisering av handeln samt ifråga om handelspolitiska skyddsåtgärder.

Kommissionen framställer förslag till rådet för genomförande av den gemensamma handelspolitiken. Inom området för handelspolitiken fattas beslut av rådet med kvalificerad majoritet.

EG är ensam behörig i frågor som avser den gemensamma handelspolitiken. EG-domstolen har fastställt att gemenskapens exklusiva kompetens utesluter medlemsstaterna från att vidta nationella handelspolitiska åtgärder i andra än sådana fall, där dessa uttryckligen tillåts enligt gemenskapsrätten.

I gemenskapens importsystem gjordes i mars 1994 ändringar som följd av den inre marknaden och avskaffandet av den inre gränskontrollen. Genom de nya bestämmelserna slopades nationella importbegränsningar och importbegränsningar på gemenskapsnivå minskades avsevärt. Samtidigt ändrades de beslutsprocedurer som gäller skyddsåtgärder så att de blev effektivare.

Rådets förordning (EG) nr 518/94 om allmänna, gemensamma importbestämmelser tillämpas i förhållande till parter i GATT. Utgångspunkten för denna förordning är fri import från dessa länder till gemenskapens territorium. Genom förordning fastställs förutsättningarna för införandet i EG av importbegränsande åtgärder mot tredje GATT-länder. Åtgärderna kan omfatta hela gemenskapen eller ett eller flera områden därav. Om en produkt importeras i så mycket större mängder än tidigare eller på sådana villkor att importen förorsakar eller hotar förorsaka allvarlig skada för producenterna av en motsvarande eller konkurrerande produkt inom gemenskapen, kan beslut fattas om att importen av produkten i fråga skall bli beroende av tillstånd.

Rådets förordning (EG) nr 519/94 om gemensamma bestämmelser för import från vissa tredje länder tillämpas på import från de i

bilagan till förordningen uppräknade statshandelsländerna och Folkrepubliken Kina.

Rådets förordning (EEG) nr 2423/88 innehåller bestämmelser om skyddsåtgärder mot dumpad eller subventionerad import från länder utanför Europeiska ekonomiska gemenskapen. Förordningen innehåller bestämmelser om hur dumping eller subventionerad export definieras, hur skada och gemenskapens intressen definieras och vilka skyddsåtgärder som kan vidtas. Förordningen har uppgjorts i överensstämmelse med GATT:s dumpingskod. I EG:s interna handel är dumping ett okänt begrepp.

Dumpingförordningen har tillämpats i ganska stor omfattning. Antalet gällande förordningar eller beslut av kommissionen som innehåller bestämmelser om dumpingåtgärder eller utjämningsstullar var något över 100 år 1993. Av dessa förordningar och beslut gäller den största delen import som har sitt ursprung i länderna i Fjärran östern eller i statshandelsländer. Enligt värdet av handeln riktas den mest betydande delen av dumpingåtgärderna mot produkter av japanskt ursprung. Under de senaste åren, i samband med försöken att fastställa befintligheten av ett gemenskapsintresse, har det blivit allt viktigare att ställa de kortsiktiga fördelarna för produkternas användare och konsumenter i relation till de skador som åsamkas industrin.

När medlemskapsförhandlingarna inleddes konstaterades det att Finland i fråga om industriprodukter inte använder sig av sådana handelspolitiska åtgärder mot andra länder som förorsakar problem om ett medlemskap förverkligas. Vissa handelspolitiska åtgärder och arrangemang som tillämpas inom EG — bl.a. antidumpingpolitiken — kräver anpassning från finländsk sida, men något behov av övergångsperioder föreligger inte i detta hänseende.

EG deltar i ett flertal internationella organisationer. Gemenskapen representeras i synnerhet inom GATT av kommissionen. EU:s medlemsstater skall handla gemensamt inom de internationella ekonomiska organisationerna. Rådet beslutar på förslag av kommissionen om verkställigheten av en sådan gemensam verksamhet med kvalificerad majoritet.

Medlemsstaternas roll inom GATT begränsas både med stöd av befogenhetsförhållandena i enlighet med gemenskapens gemensamma handelspolitik och med stöd av den praxis som utformats till rollen som observatör. Medlems-

staterna påverkar EG:s ståndpunkter i enlighet med förfaringssätten för den gemensamma handelspolitiken inom EG.

När EG avser att ingå ett avtal på handelspolitikens område med tredje land eller med en internationell organisation, skall kommissionen förelägga rådet en rekommendation i ärendet. Rådet skall bemyndiga kommissionen att inleda förhandlingar. När rådet ger fullmakt beslutar det i allmänhet i detalj om, på vilka villkor avtalet får ingås. Avtalen skall godkännas av rådet med kvalificerad majoritet. Skyldigheten att höra parlamentet omfattar inte rent handelspolitiska avtal.

EG i egenskap av gemenskap har över 300 gällande avtal med tredje länder. Den största delen av dessa avtal gäller handel och ekonomiskt samarbete.

Rådet har antagit besluten 69/494/EEG och 74/393/EEG om en anmälnings- och förhandlingsprocedur för förlängning av giltighetstiden för avtal om handelsförbindelser mellan medlemsstater och tredje länder eller för förhandlingar om avtal med tredje länder.

I konsultationer mellan medlemsstaterna och kommissionen skall fastställas, om avtalen i fråga innehåller bestämmelser som hör till handelspolitikens område och, om så är fallet, huruvida bestämmelserna i avtalet utgör ett hinder för förverkligandet av en gemensam handelspolitik. Om avtalen inte utgör något hinder för förverkligandet av en gemensam handelspolitik, kan rådet tillåta att avtalens giltighet förlängs med högst ett år i sänder. Kan bestämmelserna i ett avtal utgöra ett hinder för förverkligandet av en gemensam handelspolitik, kan kommissionen beviljas fullmakter att förhandla med tredje land om ett nytt avtal. Rådet kan också befullmäktiga medlemsstaterna att föra förhandlingar.

Medlemsstaterna har fortfarande ovan avsedda avtal med tredje länder som rådet årligen ger sitt samtycke till.

Mellan EG och Ryssland samt övriga OSS-länder gäller tills vidare det mellan EG och Sovjetunionen 1989 ingångna avtalet om handel samt om kommersiellt och ekonomiskt samarbete. Det är fråga om ett avtal som beaktar GATT:s principer och som grundar sig på preferens. Detta avtal omfattar varuhandel samt innehåller allmänna mål som gäller ekonomiskt samarbete. Vad den grundläggande strukturen och innehållet beträffar motsvarar avtalet det mellan Finland och Ryssland 1992

ingångna avtalet om handel och ekonomiskt samarbete (FördrS 67—70/92). På OSS-länderna, inklusive Ryssland, tillämpar EG det allmänna preferenssystemet till förmån för utvecklingsländer (GSP).

Den kommande ställningen för de avtal om handel och ekonomiskt samarbete som ingåtts mellan Finland och Ryssland är beroende av vilka nya avtalsarrangemang EG vidtar med Ryssland. EG undertecknade i juni 1994 tillsammans med Ryssland ett nytt omfattande avtal om partnerskap och samarbete, som skall ersätta handelsavtalet mellan EG och Ryssland. EG har samtyckt till att en ändring av det nya avtalet till ett frihandelsavtal tas upp till behandling 1998. EG undertecknade ett motsvarande avtal med Ukraina i juni 1994.

Finland kan också som medlem i EU fortsätta sitt bilaterala tekniska och ekonomiska samarbete med Ryssland. Avtalsbestämmelserna gällande samarbetskommissionen, närområdessamarbetet och motköpsarrangemangen mellan företagen strider inte mot tullunionen eller den gemensamma handelspolitiken och de får stå kvar även i fall av ett medlemskap.

Finlands avtalsrelationer till de övriga OSS-länderna i fall av ett medlemskap i EU är beroende av EG:s framtida avtalspolitik. Om EU nöjer sig med den nuvarande avtalsbasen i förhållande till övriga OSS-länder, kan Finlands nuvarande handelsavtal i huvudsak fortsätta att gälla. Tills vidare har EG inte beslutat om vilka avtalsmål som skall eftersträvas i förhållande till de övriga OSS-länderna.

EG och dess medlemsstater har ingått associationsavtal, dvs. s.k. Europaavtal, med Polen, Ungern, Tjeckien och Slovakien. Dessa avtal är mer omfattande än de av Finland ingångna s.k. KEVSOS-avtalen eller de handelsavtal som EFTA-länderna förhandlat med dessa länder. EG:s avtal innehåller förutom bestämmelser om frihandel med varor dessutom artiklar om utbud av tjänster, kapitalrörelser, grundande av företag samt om samarbete på det finansiella området. Dessa avtal har också vissa politiska syften. EG har förhandlat motsvarande avtal med Bulgarien och Rumänien.

I fall av ett medlemskap i EU upphör KEVSOS-avtalen och de av EFTA-länderna ingångna frihandelsavtalen för Finlands del att gälla och ersätts av EG:s motsvarande associationsavtal. För Finlands del innebär denna ändring inga betydande anpassningssvårigheter.

EG har, i motsats till den nordiska länderna, ännu inga frihandelsavtal i kraft med Estland, Lettland och Litauen. I medlemskapsförhandlingarna krävde Finland, Sverige och Norge att frihandeln skall kunna fortsätta utan avbrott. Lösningen blev att EU har förhandlat frihandelsavtal med de baltiska länderna. Avtalen undertecknades den 18 juli 1994. De är avsedda att träda i kraft inom förloppet av innevarande år.

EG har ingått associationsavtal med Turkiet, Malta och Cypern och ett frihandelsavtal med Israel.

Finland har tillsammans med EFTA-länderna ingått frihandelsavtal med Turkiet och Israel. Ett medlemskap i EU skulle således inte till denna del förorsaka några stora förändringar. På grund av att handeln med Cypern och Malta haft liten ekonomiska betydelse är det inte svårt att anpassa sig till de avtal som ingåtts med dem.

EG har ingått samarbetsavtal med Algeriet, Egypten, Jordanien, Libanon, Marocko, Syrien och Tunisien. Ett medlemskap i EU innebär att Finland beviljar dessa länder tullfrihet i enlighet med avtalen. Dessa länder åtnjuter dock redan nu tullförmåner enligt Finlands GSP-system.

Vid tiden för Romfördragets tillblivelse hade EG:s stiftande medlemmar fortfarande kolonier. På grund av att kolonierna blev självständiga blev det nödvändigt att ordna deras ställning i förhållande till EG. För närvarande gäller den s.k. fjärde Lomékonventionen, som ingicks 1989 med 70 utvecklingsländer (AVS-länderna, dvs. stater i Afrika, Västindien och Stilla havet).

Denna konvention är till sin natur ett samarbetsavtal, som förutom handelspolitiska bestämmelser innehåller bestämmelser om finansiellt bistånd, stabilisering av exportintäkterna av basförnödenheter samt om tekniskt samarbete. Konventionens huvudsakliga handelspolitiska innehåll är ett från tullar och kvantitativa begränsningar fritt tillträde till EG-marknaden utan reciprocitet. Detta gäller industriprodukter och de jordbruksprodukter som inte omfattas av EG:s jordbrukspolitiska marknadsarrangemang.

De tillätnader som beviljats inom ramen för Finlands GSP-system omfattar delvis samma produkter, men inte i lika stor omfattning. För Finlands del skulle Lomékonventionen således

innebära ett sänkt importskydd i fråga om importen av vissa produkter från dessa länder.

Avtalet om internationell handel med textil, dvs. Multifiberavtalet (MFA), är ett avtalssystem som omfattas av GATT och inom ramen för vilket det är tillåtet att ingå exportbegränsningsavtal mellan länder som exporterar och länder som importerar kläder och textilier. EG har ett tjugotal sådana avtal.

Finlands nätverk av multifiberavtal är mindre omfattande än EG:s. Det innefattar ett tiotal länder och en mindre produkttäckning. Ett medlemskap i EU innebär att Finland måste säga upp sina avtal och anpassa sig till EG:s avtalssystem. I samband därmed avgörs hur de avtal som EG har ingått eventuellt ändras till följd av Finlands anslutning till EU.

EG eller dess medlemsstater är parter i olika s.k. gråzonsavtal, vilkas ställning inom GATT-systemet är oklar. I allmänhet är det fråga om avtal om frivillig exportbegränsning.

Om ett EU-medlemskap förverkligas kommer ovan nämnda, på gemenskapsnivå ingångna gråzonsavtal att beröra även Finland. Det viktigaste av dessa avtal är det avtal om bilar som ingåtts med Japan. Enligt detta avtal skall japanska bilars marknadsandel inte få överstiga 16 % av den totala marknaden inom EU. Denna marknadsandel kommer, efter att ha setts över, att gälla också de nya medlemsstaterna. Däremot föreligger ingen skyldighet att ta i bruk eventuella landsvisa importkvoter, som för närvarande tillämpas av fyra EU-länder. I praktiken torde detta arrangemang inte inverka på importen av japanska bilar till Finland.

EG har ett flertal olika handels- och andra samarbetsavtal med olika länder eller grupper av länder. Det gemensamma draget för dessa avtal i handelspolitiskt hänseende är att de inte innehåller tulllättnader eller andra lättnader. Därför har de ingen omedelbar inverkan på handeln mellan Finland och länderna i fråga.

5.1.6. Biståndssamarbete

Medlemsstaterna bedriver självständigt sitt eget utvecklings- och biståndssamarbete inom EU. Det biståndssamarbete som medlemsländerna bedriver kompletterar det biståndssamarbete som bedrivs av Europeiska gemenskapen.

Huvudprinciperna för Europeiska gemenskapens biståndssamarbete fastställs i de genom

Maastrichtfördraget ändrade artiklarna 130 u — 130 y i Romfördraget. Fördraget ger för första gången Europeiska gemenskapen klart fastställda befogenheter inom biståndssamarbetspolitikens område, även om bestämmelserna i fjärde delen i Romfördraget om utomeuropeiska länder och territorier samt artikel 238, som gäller associationsavtal, lade den rättsliga grunden till gemenskapens relationer till utvecklingsländerna.

En traditionell del av det biståndssamarbete som EG bedriver utgörs av samarbetet med de s.k. AVS-länderna (länderna i Afrika, Västindien och Stilla havet). AVS-samarbetet grundar sig på de s.k. Lomékonventionerna. Den fjärde Lomékonventionen, som EG och dess medlemsstater ingick med 70 länder i Afrika, Västindien och Stilla havet, gäller till utgången av februari 2000. Lomékonventionen är omfattande och innehåller förutom biståndssamarbete dessutom bl.a. arrangemang som har samband med handelspolitik och basförnödenheter samt arrangemang som gäller det stöd som riktas till strukturanpassning.

Med länderna vid Medelhavet och i Asien och Latinamerika har EG inte ingått någon likadan heltäckande konvention som med AVS-länderna, utan i stället har samarbetsavtal sluitits mellan EG och enskilda stater. Innehållet i dessa samarbetsavtal har anpassats enligt utvecklingsnivån i mottagarlandet, så att biståndssamarbete bedrivs med de fattigaste länderna och ekonomiskt samarbete med de rikare länderna.

Dessutom ger EG bl.a. en avsevärd mängd livsmedelsbistånd och humanitärt bistånd. För båda dessa ändamål anvisas särskilda anslag i EG-budgeten. Användningen av dessa anslag är inte geografiskt begränsad.

EG:s och Finlands linjedragningar beträffande målen för biståndspolitik är sammanfallande.

Eftersom biståndsfrågorna ofta hänför sig till avtal eller arrangemang som omfattar också andra områden, bl.a. handelspolitik, sker beslutsfattandet på ministernivå inom EG, oftast i rådet för allmänna ärenden. Beslut om ärenden som gäller t.ex. Lomékonventionen fattas således i rådet för allmänna ärenden. I medlemsstaternas biståndsministrars sammansättning möts rådet vanligen en gång om året för att avhandla generella biståndspolitiska frågor.

Biståndsfrågor bereds i flera av rådet tillsatta arbetsgrupper, varav den viktigaste är gruppen

för biståndsfrågor. Operativa spörsmål såsom biståndsprogram för specifika mottargarländer och biståndsprojekt bereds av administrativa kommittéer under ledning av kommissionen och där medlemsstaterna är representerade.

Verkningar för Finland

Medlemsstaterna bedriver biståndssamarbete självständigt både med tredje länder och med internationella organisationer. Ett medlemskap skulle dock innebära begränsningar och skyldigheter för Finlands eget biståndssamarbete. Gemenskapen och medlemsstaterna skall koordinera sin biståndssamarbetspolitik och konsultera varandra beträffande sina biståndsprogram. Gemenskapen och medlemsstaterna kan inleda gemensamma projekt. Medlemsstaterna skall vid behov delta i fullföljandet av gemenskapens biståndsprogram.

I egenskap av samarbetspart skulle Finland kunna bidra med sina egna synpunkter och insatser i utformningen av den gemensamma politiken, men Finland skulle också bli mottagande part. En av de positiva effekterna av ett medlemskap vad biståndssamarbetet beträffar kan bestå av utökade erfarenheter och sakkunskap.

EG och medlemsstaterna skall vid offentlig upphandling iakttäta principen om öppenhet och icke-diskriminering. En klar majoritet av medlemsstaterna har förhållit sig positivt till att de allmänna EG-reglerna om offentlig upphandling skall utsträckas till att omfatta även utvecklingsbiståndets område, vilket skulle innebära att bindningen mellan biståndet och de nationella leveranserna undanröjs. Denna fråga har dock inte avancerat.

I Maastrichtfördraget har gemenskapen och dess medlemsstater bekräftat sina åtaganden inom ramen för FN. Ett av dessa är målet att anvisa 0,7 % av bruttonationalprodukten till utvecklings- och biståndssamarbete.

En del av kostnaderna för EG:s biståndssamarbete täcks med medel ur gemenskapens budget och genom finansiering av Europeiska investeringsbanken. Enligt uppskattning kommer biståndssamarbetets andel av Finlands betalningsandel till gemenskapens budget att uppgå till ca 200 milj. mk 1995.

Huvuddelen av EG:s biståndssamarbete sker inom ramen för Lomékonventionen. Lomékonventionen finansieras förbi EG-budgeten via

Europeiska utvecklingsfonden (European Development Fund, EDF). Den nuvarande, i ordningen sjunde fondens finansieringsperiod löper ut i februari 1995. Enligt rådande uppskattningar kommer Finlands betalningsandel till Europeiska utvecklingsfonden under den femårsperiod som börjar den 1 mars 1995 att uppgå till 350 milj. mk per år, dvs. sammanlagt 1 750 milj. mk. En förbindelse omfattande hela perioden skall ges 1995. Utbetalningarna för de program som finansieras med medel ur fonden kommer dock att ske med ett dröjsmål om några år i enlighet med en tidtabell som överenskomms genom förhandlingar. Inga betalningar torde därför behöva göras till fonden 1995.

Enligt medlemsstaternas sjunde interna avtal om Europeiska utvecklingsfonden förbinder sig medlemsstaterna att i proportion till sina kapitalandelar fungera som garantier för Europeiska investeringsbanken till den del det är fråga om lån som banken beviljat för verkställande av vissa bestämmelser i Lomékonventionen. Det är uppenbart att motsvarande villkor tas in också i de bestämmelser som reglerar verksamheten för den följande fonden. Således tvingas också Finland att delta i garantiansvaret i fråga.

5.1.7. Beskattning

Harmoniseringen av beskattningen inom EG gäller nästan enbart den indirekta beskattningen. Det är viktigt att denna beskattningsform harmoniseras för att verksamheten på den inre marknaden skall kunna tryggas. Kraftiga variationer i förnödenheternas skattebörd i de olika medlemsstaterna skulle medföra betydande konkurrenssnedvridningar.

Harmoniseringen av den indirekta beskattningen omfattar skapandet av ett enhetligt mervärdesskattesystem och punktskattesystem (accissystem). EG har dessutom eftersträvat en harmonisering av de skattesatser som tillämpas inom mervärdesbeskattningen och punktbeskattningen. Till denna del har målet uppnåtts endast delvis.

EG:s inre marknad förverkligades och gränssformalitetserna slopades vid gränserna mellan medlemsstaterna vid ingången av 1993. Harmoniseringen av beskattningen pågår dock fortfarande i syfte att trygga och utveckla en fungerande inre marknad.

De EG-beslut som gäller beskattningen skall

vara enhälliga. Detta krav har försvårat uppnåendet av de mål som uppställts för harmoniseringen.

Om Finland blir medlem i EU, måste mervärdesskatte- och accissystemen ändras så att de överensstämmer med EG-direktiven. EES-avtalet innehåller inga bestämmelser som gäller beskattningen, med undantag av ett allmänt förbud mot diskriminerande beskattning och vissa mindre undantag som gäller motorfordonsbeskattningen.

Mervärdesbeskattningen

De EG-bestämmelser som gäller mervärdesbeskattningen förutsätter att medlemsstaterna tillämpar ett enhetligt mervärdesskattesystem. Att medlemsstaternas finansiella bidrag till gemenskapens budget till stor del bestäms på grundval av underlaget för mervärdesskatten utgör också en särskild orsak att harmonisera mervärdesbeskattningen. En harmonisering av beskattningen har genomförts genom rådets sjätte direktiv om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om omsättningsskatt (77/388/EEG) och de direktiv genom vilka detta har ändrats.

Harmoniseringen av mervärdesbeskattningen inom EG har gällt skattegrunden samt antalet skattesatser och nivån på dem. Dessutom har det behövts enhetliga bestämmelser genom vilka förbrukningsstatens beskattningsrätt har tryggats då gränsformalitetserna har slopats vid gränserna mellan medlemsstaterna.

Skattegrunden enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet är bred. Överlåtelse av varor och tjänster som sker i form av affärsrörelse är skattepliktig, om inte undantag från detta medges särskilt. Den normala skattesats som tillämpas inom mervärdesbeskattningen skall vara minst 15 %. På vissa särskilt bestämda förnödenheter får dessutom tillämpas en eller två lägre skattesatser, som skall vara minst 5 %.

Sedan gränsformalitetserna slopades har nya arrangemang införts vid mervärdesbeskattningen av handeln mellan medlemsstaterna. Det temporära beskattningssystem som har tagits i bruk för handeln med varor inom EG grundar sig i regel fortfarande på destinationslandsprincipen. Enligt den uppbyggs och betalas mervärdesskatten i destinationslandet, dvs. där som varan förbrukas. Tillämpningen av destina-

tionslandsprincipen tillför emellertid en inre marknad utan gränser och tullformaliteter nya dimensioner.

Inom handeln mellan företag har beskattningen överförs från gränsen för att ske i samband med beskattningen i hemlandet: i stället för beskattning av importen beskattas de anskaffningar som görs i en annan medlemsstat. Försäljningen till konsumenten beskattas i regel enligt ursprungslandsprincipen i försäljningslandet och inte i förbrukningslandet. På postförsäljning och annan distansförsäljning, handeln med nya transportmedel samt sådana företags och juridiska personers anskaffningar som står utanför beskattningen tillämpas speciella förfaranden. Slopandet av gränskontrollerna förutsatte att ett nytt, ADB-baserat informations- och övervakningssystem (VAT information exchange system) skapades.

EG:s slutliga mål för handeln mellan medlemsstater är att övergå till beskattning i ursprungslandet också när det gäller gemenskapsleveranser mellan företag. Vid beskattning i ursprungslandet debiteras skatten i säljarens stat, enligt den skattesats som gäller där. Genomförandet av beskattningen i ursprungslandet förutsätter ett från beskattningsförfarandet separat centraliserat clearingsystem som omfattar alla medlemsländer för att skatteinkomsterna skall kunna fördelas mellan medlemsstaterna enligt destinationslandsprincipen.

Avsikten är att en övergång till ett slutligt system som bygger på ursprungslandsprincipen skall ske vid ingången av 1997. Tillämpningen av det temporära systemet fortgår dock också efter 1996, om inte samförstånd kan nås om en övergång till det slutliga systemet.

Verkningar för Finland

Finlands EU-medlemskap förutsätter att ett mervärdesskattesystem som överensstämmer med direktiven införs.

En betydande del av anpassningsåtgärderna har redan vidtagits då Finland genom mervärdesskattelagen (1501/93), som trädde i kraft den 1 juni 1994, övergick från omsättningsbeskattning till mervärdesbeskattning. Även om mervärdesskattelagen rätt långt har harmoniserats med gemenskapsrätten, har dock vissa avvikelser från bestämmelserna i direktiven gjorts.

Vid medlemskapsförhandlingarna har Fin-

land utgått från att mervärdesskattelagen kommer att anpassas till bestämmelserna i direktiven om Finland blir medlem. Vid förhandlingarna har närmast behandlats sådana avvikelser från bestämmelserna i direktiven som de nuvarande medlemsstaterna har rätt till på grundval av övergångsbestämmelserna i direktiven. Finlands förhandlingsmål har i huvudsak antecknats i anslutningsfördraget.

De största ändringarna som medlemskapet föranleder i mervärdesskattelagen gäller antagandet av de direktiv som gäller den inre marknaden. Detta innebär att beskattnings- och kontrollåtgärderna vid gränsen slopas vid handeln mellan medlemsstater. Vid gemenskapshandeln mellan skattskyldiga företag sker en övergång från importbeskattning vid gränsen genom tullmyndigheternas försorg till beskattning i samband med beskattningen i hemlandet genom länsskatteverkens försorg.

I framtiden kan enskilda personer köpa varor genom att betala mervärdesskatt för inköpet i säljarens stat enligt den skattesats som tillämpas där utan att behöva betala skatt för anskaffningen i den stat där de bor. På postförsäljning och annan distansförsäljning, handeln med nya transportmedel samt icke skattskyldiga företags och juridiska personers anskaffningar kommer speciella förfaranden som överensstämmer med destinationslandspincipen att tillämpas.

Den viktigaste av de andra ändringar som EU-medlemskapet föranleder i mervärdesskattelagen gäller livsmedel. Då Finland blir medlem slopas det nuvarande systemet med primärproduktavdrag för livsmedel och i stället skall en lägre skattesats tillämpas på försäljning av livsmedel.

Punktbeskattning (accis)

Harmoniseringen av den indirekta beskattningen inom EG omfattar också punktbeskattningen, som likaså ändrades den 1 januari 1993. Anpassningen innebär också att beskattnings- och kontrollåtgärderna vid gränsen slopas inom handeln mellan medlemsstater. Inom gemenskapshandeln verkställs beskattningen på samma sätt som för varor som tillverkats i hemlandet.

Då skatteintressena i fråga om punktskatter ofta är stora och då inga gränskontroller längre finns, har ett från den övriga beskattningen

separat punktskattesystem utvecklats med tanke på skatteuppbörden och övervakningen. Avsikten är att på detta sätt säkerställa fri rörlighet för punktskattebelagda varor inom handeln mellan medlemsstater och att dessa varor beskattas på behörigt sätt.

De varor som omfattas av systemet rör sig skattefritt inom och mellan medlemsstaterna enligt ett system med uppskavsregler. Det gemenskapsdirektiv (92/12/EEG) som gäller detta system innehåller bl.a. bestämmelser om beskattningsförfarandet, tillverkning, bearbetning och förvaring av punktskattebelagda varor samt om förflyttning av varor.

Punktskatten uppbärs i en varas slutliga förbrukningsland, då varorna släpps för konsumtion eller då lagerbrister har registrerats. Med frisläppande av varor för konsumtion avses varje avvikelse från uppskavsreglerna eller all införsel av punktskattebelagda varor, om de inte längre omfattas av uppskavsreglerna.

För tryggnad av skattebetalningen och förebyggande av missbruk har till systemet fogats ett garantiarrangemang. Förflyttning av varor under skatteuppskov förutsätter ett medföljande dokument. För förflyttning och kontroll av varorna skapas ett särskilt datasystem. Avsikten är att senare övergå från medföljande dokument till ADB-uppföljning.

De procedurbestämmelser som gäller punktbeskattningen skall tillämpas endast på sådana varor som omfattas av punktbeskattning i samtliga medlemsstater. Eftersom endast bestämmelser om harmonisering av skatten på tobaksprodukter, alkohol och alkoholdrycker samt mineraloljor har utfärdats, skall systemet inom EG tillämpas endast på dessa varor.

För punktskattebelagda varor kan även andra indirekta skatter uppbäras. Dessutom kan medlemsstaterna uppbära punktskatt också för andra varor, förutsatt att de inte medför gränsformaliteter inom handeln mellan medlemsstater.

Enligt anslutningsfördraget får Finland på miljöbaserade grunder rätt att fortsätta med den differentiering av skatten på dieselolja samt blyhaltig och blyfri motorbensin som tillämpas för närvarande. Skattebeloppen får dock inte heller i dessa fall understiga den minimiskattenivå som gäller inom EG.

Finland får likaså rätt att lämna flytgas och metan obeskattade oberoende av deras använd-

ningsändamål. Dessa produkter är inte heller för närvarande skattepliktiga.

När det gäller skattefrihet för bränslen som används inom allmän flyg- och småbåtstrafik kommer Finland dessutom att få rätt till den avvikelse från EG:s skattebestämmelser som begärts.

Verkningar för Finland

En övergång till handel på EG:s inre marknad förutsätter att ett helt nytt accisystem skapas. Härvid får inga gränssformaliteter finnas inom handeln mellan Finland och EG. Ett system med skattefria upplag måste skapas, som visserligen i huvudsak motsvarar det system som redan tillämpas vid bränslebeskattningen i Finland. Ett motsvarande system infördes i samband med ändringen (532/94) av lagen om skatt på alkoholdrycker den 1 juli 1994. Tillståndsförfarandet i fråga om skattefria upplag och auktoriserade lagerhållare samt registreringssystemet för andra näringsidkare måste dock fortfarande utvecklas. Alla accislagar måste stiftas på nytt. EG-direktiven förutsätter dessutom vissa ändringar i produkttäckningen enligt de materiella accislagarna.

Finland har vissa acciser som inte hör till de skatter som skall harmoniseras. Av dem är sötsaks- och läskedrycksaccisen rent fiskala, medan de övriga acciser som uppbärs för närvarande närmast är av lantbruks- eller miljöpolitisk natur. Uppbörderna av accis på gödselmedel har redan slopats. Dessutom blir det nödvändigt att slopa fett- och proteinaccisen på foder, sockeraccisen, accisen på ätbara fetter samt accisen på livsmedelsprodukter. För de övriga del, närmast sötsaker och läskedrycker, torde det vara möjligt att finna en beskattningsmodell som med tillräckligt stor säkerhet skulle omfatta de varor som importeras från andra medlemsländer, även om inga gränskontroller finns.

Beskattningen av varor som införs av enskilda personer (hemkomstgåvor)

Då punktskattebelagda varor förvärvats av enskilda personer för deras eget bruk och

transporteras av dem påförs punktskatten i den medlemsstat där de förvärvats. Vid förflyttning inom EG-området kan medborgarna utan begränsningar för eget bruk i någon annan medlemsstat skaffa vilka varor som helst som beskattas i denna stat. De rekommenderade rikt mängder som anges för alkohol och tobaksprodukter och som anses vara för eget bruk nämns särskilt i det direktiv som gäller punktbeskattning.

I anslutningsfördraget får Finland rätt att avvika från den allmänna principen för den inre marknaden och får beskatta hemkomstgåvor vilka såsom skattepliktiga anskaffats i en annan stat som hör till den inre marknaden till den del dessa mängder överskrider följande: 300 st. cigarretter eller motsvarande mängd andra tobaksprodukter, 1 liter starka alkoholdrycker (över 22 volymprocent), 3 liter medelstarka drycker (högst 22 volymprocent), 5 liter svaga viner och 15 liter öl. Starka alkoholdrycker och medelstarka drycker är alternativa varor i dessa mängder.

Undantaget gäller åtminstone till utgången av 1996. Det har kopplats till det motsvarande undantag som medgivits Danmark och i det ingår en möjlighet till förlängning.

Eftersom EG inte ställer några kvantitativa begränsningar i fråga om öl som resande inför från tredje land, har Finland fått rätt att säkerställa att införsel från dessa länder inte är bättre gynnad än motsvarande införsel från ett medlemsland.

Skattefri försäljning

När den lagstiftning som gäller punktskatter och hänför sig till den inre marknaden träder i kraft slopas begreppet skattefri försäljning (tax free) i princip. För att mildra ändringen har i det direktiv som gäller punktbeskattningen emellertid tagits in en övergångsbestämmelse, enligt vilken medlemsstaterna tills vidare kan tillåta försäljning av skattefria varor till dem som med flyg eller sjövägen reser från en medlemsstat till en annan. En motsvarande bestämmelse ingår också i det direktiv som reglerar mervärdesbeskattningen. Skattefriheten kan endast gälla sådana produkter och mängder som resande som anländer från tredje land skattefritt får införa till gemenskapen. Dessa bestämmelser gäller till den 30 juni 1999.

Andra indirekta skatter

Bilbeskattning

Enligt lagen om bil- och motorcykelskatt (482/67) är beskattningen av bilar som har tillverkats någon annanstans än i Finland importbeskattning så att skattskyldigheten uppkommer då bilen överläts från tullkontrollen för att användas i Finland. På den inre marknaden kan tullgränsen inte användas som skattetröskel. Därför kommer bilbeskattningen att ändras så att betalningen av skatten blir en beskattning inom landet som sker i samband med att bilen registreras.

Motorfordonsbeskattning

I november 1993 antog EG ett direktiv 93/89/EEG om medlemsstaternas tillämpning av skatter på vissa fordon som används för godstransporter på väg och tullar och avgifter för användningen av vissa infrastrukturer. Syftet med direktivet är att avlägsna snedvridning av konkurrensen mellan transportföretag i medlemsstaterna genom att avgiftssystemen harmoniseras och att rättvisa ordningar införs för att ta ut infrastrukturkostnader av åkare. Direktivet gäller motorfordon som är avsedda för godstransporter på väg och med en bruttovikt av minst 12 ton. De skatter som regleras i direktivet är fordonsskatt, vägtullar och trafikavgifter. Det viktigaste i direktivet med tanke på gällande motorfordonsbeskattning i Finland är den miniminivå som bestäms för fordonsskatten. Den är betydligt lägre än den nuvarande nivån i Finland. Direktivet medför sålunda inte till denna del något behov att ändra motorfordonsbeskattningen. I anslutning till tilläggsprotokollet till EES-avtalet kommer stadgandena i lagen om skatt på motorfordon att ses över så att skattelättnaderna inte heller leder till att skattens minimibelopp underskrids.

Direkt beskattning

I fråga om inkomstbeskattningen är harmoniseringen av skatterna inom EG obetydlig och gäller endast företagsbeskattningen i begränsad omfattning. Det finns två direktiv, 77/799/EEG och 79/1070/EEG, som gäller detta. Direktiven gäller företagsarrangemang som överskrider statsgränser samt beskattningen av vinstfördel-

ningen mellan bolag i olika stater som står i intressegemenskap med varandra. Till genomförandet av dem hänför sig vissa behov av närmast tekniska ändringar av skattelagstiftningen. Ett problem i samband med genomförandet är också att det torde bli nödvändigt att ändra den lagstiftning som gäller bolagsrätt för att sådana företagsarrangemang som avses i direktivet och som överskrider statsgränserna skall bli möjliga. Samtliga nuvarande medlemsstater har också undertecknat ett avtal som gäller förhindrande av dubbelbeskattning (90/436/EEG), som dock inte ännu har trätt i kraft.

5.1.8. Energi

Då idén om en inre marknad har utsträckts till energiekonomin har strävan att förbättra konkurrensförhållandena inom energisektorn gjort sig gällande inom EG. Ett antagande av dessa principer och de rättsakter som grundar sig på dem kunde stödja motsvarande nationella strävanden.

En annan omständighet av betydelse vad gäller EG:s energipolitik är de krav på ändringar som föranleds av gemenskapens mål att reducera koldioxidutsläppen. Kraven gäller både en strukturomvandling i energiproduktionen och en minskning av energiförbrukningen. Av dessa orsaker får strävan att främja energisparande och utnyttjandet av förnybara energikällor allt högre prioritet bland EG:s energipolitiska mål.

EG har en mängd direktiv och beslut av rådet som härstammar från 1960- och 1970-talet och som avses skydda gemenskapsländernas energiförsörjning vid eventuella störningar i tillförseln av olja. De skyldigheter som ålagts medlemsländerna motsvarar i hög grad det mål som Finland har redan som medlem i Internationella energiorganet (IEA). Med avvikelse från IEA:s praxis specificerar den skyldighet som EG ålägger också kategorierna av oljeprodukter, vilket innebär att den nuvarande lagstiftningen i Finland inte garanterar att EG:s krav uppfylls vad produktfördelningen beträffar.

Utöver de rättsakter som direkt gäller energisektorn styrs verksamheten inom den av vissa normer som ansluter sig till miljöskydd och beskattning. Dessa beskrivs i samband med sakhelheterna i fråga.

Verkningar för Finland

Europeiska gemenskapens energipolitik är tills vidare inte särskilt vittgående eller intensiv. Till den del som gemensamma normer förekommer kan målen för EG:s energipolitik konstateras vara synnerligen likriktade med målen för den finska energipolitiken. Detta gäller framför allt främjande av konkurrens, ökad användning av förnybar energi och energisparande.

EES-avtalet innefattar till stor del de färs-kaste rättsakterna med direkt inriktning på energisektorn. De viktigaste ändringar som ett EU-medlemskap medför gäller närmast genomförandet av de direktiv som tar sikte på att lindra följderna av störningar i oljetillförseln. Detta sker genom en ändring av lagen om tryggnad av försörjningsberedskapen (1390/92). Vid medlemskapsförhandlingarna fick Finland en övergångstid om ett år för att genomföra rättsakterna.

Euratom

Enligt fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen är gemenskapens ursprungliga mål att genom att skapa de förutsättningar som behövs för en snabb organisation och tillväxt av kärnenergiindustrin i Europa bidra till en höjning av levnadsstandarden i medlemsstaterna och till utvecklingen av förbindelserna med övriga länder. Då Euratom-gemenskapen upprättades planerades den få en central roll i arbetet för att utveckla medlemsstaternas kärnenergiindustri och styra den gemensamma kärnmaterialmarknaden samt i politiken om icke-spridning av kärnvapen. I praktiken har Euratoms uppgifter inom flera verksamhetsområden förblivit mer inskränkta än vad som ursprungligen var tänkt.

Euratom har i praktiken inte någon gemensam politik för användningen av kärnenergi. Verksamheten syftar nuförtiden i huvudsak till att främja kärn- och strålsäkerheten i medlemsstaterna, säkerställa anskaffningen av kärnbränslen, idka forskningssamarbete och sköta kontroll av kärnmaterial.

I slutakten finns en gemensam förklaring (nr 4) enligt vilken medlemsstaterna själva kan bestämma om användningen av kärnenergi. I

samma förklaring konstateras att varje medlemsstat avgör vilken politik den skall föra när det gäller använt kärnbränsle.

I Euratomfördraget finns särskilda bestämmelser om en gemensam marknad för kärnteknik. När övergångsperioderna har gått ut i fråga om bestämmelserna om den gemensamma marknaden i Euratomfördraget och Romfördraget, skiljer sig bestämmelserna i praktiken inte från varandra. I slutakten finns en gemensam förklaring (nr 23) om transporter av radioaktivt avfall, som hänför sig till den gemensamma marknaden. I förklaringen bekräftar de avtalsslutande parterna att EG-lagstiftningen inte innebär någon skyldighet för en medlemsstat att ta emot transporter av kärnavfall eller annat radioaktivt avfall från andra medlemsstater. Rättsakterna om den gemensamma marknaden förutsätter att alla begränsningar som gäller nationalitet slopas i kärnenergilagen (990/87).

Euratom har inga gemensamma bestämmelser om kärnsäkerhet. Rådet har antagit en resolution som avses öka samarbetet inom kärnenergiesektorn och harmonisera säkerhetsföreskrifterna. Kärnsäkerhetsbestämmelserna i Finland stämmer överens med gemenskapens rekommendationer.

Med stöd av Euratomfördraget har ett stort antal direktiv och förordningar om strålskydd antagits. Bestämmelserna grundar sig på Internationella strålningsskyddskommissionens (ICRP) rekommendationer i likhet med motsvarande finska bestämmelser. I Finland är bestämmelserna om dosgränser strängare än gällande EG-bestämmelser. Kommissionen har överlämnat ett förslag till nya dosgränsbestämmelser, och dessa motsvarar de krav som för närvarande ställs i Finland. Enligt anslutningsfördraget har Finland en övergångstid om två år innan Euratoms bestämmelser om dosgränser behöver iaktas här. Euratoms nya bestämmelser torde träda i kraft under denna övergångstid.

De speciella klyvbara materialen, dvs. anrikat uran och plutonium, är gemenskapens egendom. Utanför äganderätten blir bara speciella klyvbara material som används för försvarsändamål. Medlemsstater, personer och företag har emellertid en obegränsad rätt att använda och förbruka material av detta slag som på föreskrivet sätt har kommit i deras besittning, om förpliktelserna enligt Euratomfördraget iaktas.

När det gäller anskaffning av ämnen som behövs för framställning av kärnbränsle har kommissionen avsevärda befogenheter. I praktiken skall alla upphandlingskontrakt som gäller kärnbränsle underställas den bränsleförsörjningsbyrå som är anknuten till kommissionen. Byrån kan förkasta ett planerat kontrakt om den anser att det kan snedvrída kärnbränslemarknaden eller i övrigt äventyra kärnbränsleförsörjningen. Bränsleförsörjningsbyrån har på sista tiden begränsat införseln av uran från f.d. Sovjetunionens område.

Under medlemskapsförhandlingarna träffades en överenskommelse om att de upphandlingskontrakt som gäller vid anslutningen inte behöver underställas upphandlingscentralen. I praktiken innebär detta framför allt att kärnbränsleförsörjningen för kärnkraftverket i Lovisa kan skötas enligt nuvarande kontrakt utan att bränsleförsörjningsbyrån ingriper i saken. Industrins Kraft Ab torde bli tvunget att i någon mån minska sin upphandling av uran i Ryssland efter att de nuvarande upphandlingskontrakten har löpt ut.

Enligt Euratomfördraget har kommissionen till uppgift att genom lämplig kontroll garantera att kärnmaterial inte används för andra ändamål än de avsedda. Kärnanläggningarna skall rapportera till kommissionen om de kärnmaterial de har i sin besittning. Kommissionens inspektörer övervakar att uppgifterna är riktiga genom att förrätta inspektioner vid anläggningarna.

Det avtal om kontroll som Finland och Internationella kärnenergiorganet (IAEA) har ingått (FördrS 1—2/72) ersätts med ett motsvarande avtal mellan Euratom, EU:s kärnva-penfria länder och IAEA.

Övervakningspraxis ändras inte i någon betydande grad från vad som gäller för närvarande i Finland. De största skillnaderna består i att innehavarna av kärnanläggningar står i direkt kontakt med kommissionen då övervakningen genomförs och i att förutom inspektörer från IAEA också Euratoms inspektörer utför granskningar i kärnanläggningar i Finland. I Finland bibehålls det nationella system för övervakning av kärnmaterial som upprätthålls av Strålsäkerhetscentralen. De befogenheter som kommissionen enligt Euratomfördraget kan tillämpa direkt på företagen bör godkännas i den ordning som gäller för stiftande av grundlag.

5.1.9. Socialpolitik

Grundläggande bestämmelser om socialpolitiken finns i artiklarna 117—128 i Romfördraget (socialfonden; artiklarna 123—128) och i det därtill anslutna protokollet om socialpolitik (nr 14) mellan 11 medlemsstater samt det avtal som fogats till det.

Socialpolitiska åtgärder på gemenskapsnivå är direktiv, samarbete mellan medlemsstaterna (inklusive internationellt samarbete) och direkt ekonomiskt stöd från gemenskapen för medlemsstaternas åtgärder. Direktiven utgör huvudsakligen s.k. miniminormer. Medlemsstaterna kan utfärda nya nationella författningar som är strängare än gemenskapens direktiv, dock under förutsättning att de nationella åtgärderna inte försvårar genomförandet av de fyra friheterna eller verksamheten på den gemensamma marknaden.

I de nyaste direktiven konstateras uttryckligen att medlemsstaterna inte får sänka den nuvarande nivån på skyddet.

Utgångspunkten är att socialpolitiken hör till medlemsstaternas egen behörighet och att deras åtgärder är primära. Verksamheten på gemenskapsnivå skall stödja och komplettera medlemsstaternas verksamhet i enlighet med subsidiaritetsprincipen. Åtgärder på gemenskapsnivå vidtas endast om de är nödvändiga och målet på bästa möjliga sätt kan uppnås endast på gemenskapsnivå. När åtgärder som gäller socialpolitiken vidtas på gemenskapsnivå skall beaktas skillnader i nationell praxis, en bibehållen konkurrenskraft och i synnerhet de små och medelstora företagens ställning.

På gemenskapsnivå är målet för åtgärderna inom socialpolitiken att främja samarbetet mellan medlemsstaterna på socialpolitikens område och i synnerhet på följande områden: sysselsättning samt återinträde på arbetsmarknaden av personer som står utanför denna, arbetsrätt och arbetsvillkor, grundläggande och kvalificerad yrkesutbildning, social trygghet, arbetarskydd, arbetshygien, information till och samråd med arbetstagarna samt förhandlingsrätt, rätt till lika lön, jämlikhet mellan könen samt föreningsfrihet och dialog mellan arbetsmarknadens parter.

De beslut som gäller arbetsrätt och arbetstagarens arbetarskydd och arbetshygien fattas i regel med kvalificerad majoritet. Genom det avtal som genom protokollet om socialpolitik fogats till Romfördraget har antalet ärenden i

vilka beslut skall fattas med kvalificerad majoritet utökats. Enhällighet förutsätts dock fortfarande i beslut som gäller social trygghet, skydd efter att ett anställningsförhållande upphört, företrädande och kollektivt tillvaratagande av arbetstagarnas intressen, inbegripet medbestämmande, anställningsvillkor för medborgare i tredje land samt ekonomiska bidrag till åtgärder för att främja sysselsättningen.

Genom protokollet om socialpolitik och avtalet i anslutning till det ökades arbetsmarknadsparternas möjligheter att påverka beredningen och verkställigheten av gemenskapens rättsakter på det sociala området. Dessutom erkänns i det avtal som fogats till protokollet, att den allmänna principen är att genomförandet av direktiven på nationell nivå kan ske genom kollektivavtal, förutsatt att medlemsstaten i fråga kan garantera att tillräckliga och heltäckande åtgärder har vidtagits.

Avtalet om socialpolitik utgör en fortsättning på de riktlinjer som drogs upp i den sociala stadgan från 1989 och åtgärdsprogrammet i anslutning till den. Förenade konungariket Storbritannien har stannat utanför såväl den sociala stadgan som det särskilda avtalet om socialpolitik. Medlemsstaternas samarbete på socialpolitikens område har också främjats genom olika åtgärdsprogram och samarbetsnät. Inom EG finns t.ex. sociala åtgärdsprogram som gäller arbetshygien och arbetarskydd, åldringar, handikappade och motarbetande av fattigdom. Inom alla socialpolitiska sektorer där medlemsstaterna anses ha gemensamma mål finns olika slag av samarbetsnät, vilkas uppgift är att åstadkomma utbyte av i synnerhet information och erfarenheter mellan medlemsstaterna.

Direkt ekonomiskt stöd kan medlemsstaterna få genom Europeiska socialfonden. Socialfonden är den äldsta av strukturfonderna, och den inrättades på basis av artikel 123 i Romfördraget. Fonden finansierar medlemsstaternas arbetskraftspolitiska åtgärder. Fondens uppgift är att förbättra arbetstagarnas sysselsättningsmöjligheter och deras geografiska och yrkesmässiga rörlighet samt att underlätta deras anpassning till förändringar inom industrin och i produktionssystemen. Socialfondens andel av den totala finansieringen som förmedlas genom fonderna har varit ca 30 %.

Socialfonden stöder medlemsstaterna när dessa vidtar åtgärder för att förebygga långtidsarbetslöshet, underlätta ungdomars inträde i

arbetslivet, förhindra att personer blir utanför arbetsmarknaden samt främja jämställdheten mellan kvinnor och män på arbetsmarknaden (mål 3). Dessutom stöder fonden åtgärder som gäller förebyggande av sysselsättningsproblem till följd av strukturförändringar (mål 4). De centrala medel för uppnående av dessa mål för vilka stöd från fonden betalas är yrkesutbildning och förberedande utbildning. Socialfondens mål är riksomfattande, dvs. de täcker medlemsstaternas hela territorium. Fonden deltar också tillsammans med de övriga fonderna i utvecklandet av regionerna.

För att finansiering skall fås från socialfonden förutsätts alltid nationell delfinansiering, som i allmänhet skall vara minst 50 %. En medlemsstat får inte ersätta sina egna utgifter genom finansiering från EG. För att få finansiering skall varje medlemsstat göra upp riksomfattande planer för arbetskraftspolitiska åtgärder som gäller mål 3 och 4. I fråga om de regionala målen ingår de arbetskraftspolitiska åtgärderna i regionala utvecklingsprogram.

I november 1993 godkände kommissionen en grönbok som gäller socialpolitiken (COM (93) 551 final). I boken dryftas riktlinjerna för den framtida utvecklingen av gemenskapens socialpolitik. Kommissionen sammanställer som bäst material (bl.a. utlåtanden av medlemsstaterna och medborgarorganisationer) för ett nytt socialpolitiskt åtgärdsprogram. Programmet beräknas vara klart på hösten 1994.

Verkningar för Finland

Så gott som alla de av gemenskapens rättsakter som gäller arbetsrätt, arbetarskydd och arbetshygien samt likabehandling av kvinnor och män är redan bindande för Finland genom EES-avtalet. De nödvändiga ändringarna i lagstiftningen gjordes redan i och med införandet av avtalet eller Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 (530/94). Eventuella ändringar av lagstiftningen som föranleds av rådets direktiv 93/104/EG om arbetstidens förlängning i vissa avseenden, vilket inte ingår i avtalet, utreds särskilt och en separat regeringsproposition avläts vid behov.

Vid förhandlingarna om medlemskap har Finland godkänt det särskilda avtal om socialpolitik som genom protokollet om socialpolitik fogades till Romfördraget och målen i detta avtal. Om Finland blir medlem deltar vi således

i två separata system för beslutsfattande på socialpolitikens område, dvs. det förfarande enligt Romfördraget som är bindande för alla medlemsstater och förfarandet enligt det avtal om socialpolitik som fogats till Maastrichtfördraget.

Om Finland blir medlem av EU förbättras möjligheterna att delta i beredningen och beslutsfattandet inom socialpolitiken jämfört med EES-avtalet. Som medlem av EU blir Finland också delaktig av den finansiering för arbetskraftspolitiska åtgärder som beviljas genom socialfonden. Bestämmelserna om socialfonden medför enligt regeringens åsikt inget behov att ändra lagstiftningen.

5.1.10. Utbildning

Ett medlemskap i Europeiska unionen förutsätter inte att Finlands lagstiftning om utbildning eller om yrkesutbildning ändras. Enligt artikel 126 och 127 i EG-fördraget som ändrades genom unionsavtalet hör utbildning i sin helhet till gemenskapens verksamhetsområde, medan gemenskapens verksamhet tidigare endast gällde yrkesutbildningens allmänna principer. Medlemsstaterna bär ansvar för sitt nationella utbildningssystem och undervisningens innehåll. Gemenskapens uppgift är att bidra till utvecklingen av en högststående utbildning och bedriva en sådan yrkesutbildningspolitik som stöder och kompletterar medlemsstaternas åtgärder. I praktiken har gemenskapen inom utbildningssektorn stött samarbetet mellan medlemsstaterna genom att organisera omfattande handlingsprogram. Genom EES-avtalet deltar Finland från början av 1995 i alla gemenskapens utbildnings- och ungdomsprogram.

I kommissionens nya förslag till handlingsprogram som nu är under behandling tillämpas artiklarna om utbildning i fördraget för första gången. Förslagen eftersträvar gemenskapens mål i fråga om utbildnings- och yrkesutbildningspolitik genom att slå samman programmen hittills till omfattande helheter, som dels hänger samman med de utbildningsåtgärder som stöds av Europeiska socialfonden, dels med ramprogrammet för forskning och teknologisk utveckling inom EG. Som medlem i unionen är det möjligt för Finland att nationellt organisera den utbildning som strukturfonderna stöder och det europeiska samarbetet

i fråga om utbildningsprogrammen så att de stöder varandra.

Ett medlemskap utvidgar finska medborgares rättigheter till utbildning i Europa och de övriga medlemsstaternas rätt till utbildning i Finland. Medborgarna i medlemsstaterna har rätt att söka sig till och bli antagna till utbildning och att studera och avlägga examina i de övriga medlemsstaterna på samma villkor som medborgarna i staten i fråga. Efter att Finland blivit medlem kan av finska medborgare som studerar i andra medlemsstater, i motsats till under EES-avtalets giltighet, inte längre uppbäras högre studieavgifter än av medborgarna i staten i fråga.

5.1.11. Kultur

På det sätt som anges i EG-fördraget (artikel 128) strävar Europeiska gemenskapen efter att stöda kulturen i medlemsstaterna genom att respektera deras nationella och regionala mångfald. Gemenskapen strävar efter att uppmuntra samarbetet mellan medlemsstaterna och vid behov stöda och komplettera det. Målet är att stärka de nationella och regionala kulturella särdragen.

Ett medlemskap i Europeiska unionen ger kulturen i Finland nya möjligheter till samarbetsprogram. För kulturlivet i Finland öppnar ett medlemskap möjligheten att delta i sådana av gemenskapens program för kultur och kulturarv som sakkunniga inom kulturlivet har ansett vara viktiga.

Ett medlemskap ger också möjlighet att av gemenskapens strukturfond få stöd för olika kulturprojekt. I syfte att få stöd kan i de regionala utvecklingsplanerna ingå kulturprojekt, såsom renovering av byggnader för kulturlivets behov eller kulturevenemang och liknande. Den kulturpolitiska sakkunskapen bland de organ som utarbetar de regionala utvecklingsplanerna på landskapsnivå måste därför förbättras.

Ett medlemskap föranleder inte något behov att ändra kulturpolitiken i vårt land, ty gemenskapens mål är inte att i medlemsstaterna harmonisera kulturlagstiftningen. Hänsyn bör emellertid tas till frågan om att dra nytta av de möjligheter som strukturfonderna har att erbjuda när det gäller att utveckla den regionala kulturförvaltningen.

Ett medlemskap ger möjlighet att i alla

unionens organ påverka beslutsfattandet i fråga om nya kulturprogram och annan verksamhet. Hit hör även möjligheten att utöva inflytande på att hänsyn till kulturella aspekter tas i alla sådana av unionens verksamhetsområden som i medlemsstaterna påverkar verksamhetsbetingelserna för kulturlivet.

5.1.12. Konsumentpolitik

Alla de rättsakter som ingår i EG:s konsumentskyddslagstiftning har genomförts i den finska konsumentskyddslagstiftningen redan till följd av EES-avtalet. EES-avtalet innefattar också alla icke-bindande resolutioner, program och rekommendationer som hör till EG:s konsumentpolitik. Ett medlemskap i EU föranleder därför inte för konsumentskyddets vidkommande några ändringar på grund av gemenskapslagstiftningens omfattning, men det gör det möjligt att fullödigt delta i beredningen av ärendena och i beslutsfattandet.

Konsumentfrågor har behandlats inom EG ända sedan 1970-talet. Målet att uppnå en hög konsumentskyddsnivå togs in i artikel 100 a i Romfördraget genom enhetsakten 1986.

Tack vare Maastrichtfördraget har konsumentpolitiken och konsumentskyddet fått en starkare ställning. Enligt den nya artikel 3 s i Romfördraget ingår stärkandet av konsumentskyddet bland EG:s målsättningar.

Enligt Romfördragets artikel 129 a skall gemenskapen bidra till att en hög konsumentskyddsnivå uppnås genom att ställa detta som mål för lagstiftning som grundar sig på artikel 100 a och genom andra särskilda åtgärder. I kommissionens andra åtgärdsprogram för konsumentpolitiken för åren 1993—1995, som godkändes i juli 1993, har i främsta rummet ställts åtgärder som syftar till att konsolidera och utveckla lagstiftningen, effektivisera konsumentupplysningen, förbättra och utvidga samförståndet, främja möjligheterna till rättskydd samt lösning av tvister, anpassa finansiella tjänster efter konsumenternas behov samt bereda nya etappmål. Särskild uppmärksamhet fästs vid konsumenternas möjligheter till rättskydd bl.a. i handel över medlemsstaternas gränser.

Verkningar för Finland

Lagstiftning som räknas till konsumentskydd

ingår också i sådana krav på produkter som berörs av harmoniseringen. Finlands produktsäkerhetslag (914/86) stämmer överens med EG:s allmänna produktsäkerhetsdirektiv (92/59/EEG), vars bestämmelser de nuvarande medlemsstaterna måste ha infört i sin nationella lagstiftning senast vid utgången av juni 1994.

5.1.13. Forskning och utveckling

De huvudsakliga målen för EG:s forskningspolitik har fastställts i artiklarna 130 f—130 p i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Sådana mål är att stärka industrins internationella konkurrensförmåga och dess vetenskapliga och teknologiska grund, att höja livskvaliteten samt att ge vetenskapligt och tekniskt stöd inom EG:s övriga verksamhetsområden, såsom transport, miljö, jordbruk, den inre marknaden och transportpolitiken.

Planeringen i EG:s forskningspolitik bygger på ramprogram, i vilka rådet enhälligt och genom ett gemensamt beslut med Europaparlamentet fastställer huvudlinjerna för en 4—5 års period och fördelar den finansiering ur EG:s budget som behövs för genomförande av ramprogrammet. Ramprogrammet består av separata forskningsprogram, som i sin tur är indelade i projekt. För närvarande pågår det sista året av EG:s tredje ramprogram.

Beslutet om ett fjärde ramprogram (1994—1998) fattades i april 1994. Det är indelat i följande forskningsprogramområden: data- och teleteknologi, industriell teknologi, miljö, biovetenskaper, energi, transport och socioekonomi. Dessutom ingår internationellt samarbete, utnyttjande av forskningsresultat samt åtgärder för att främja forskares rörlighet som separata delområden. Budgeten för det fjärde ramprogrammet är 12,3 miljarder ecu, och de första anbudstävlingarna torde offentliggöras i slutet av året 1994.

Också inom forskning och utveckling tillämpas subsidiaritetsprincipen. Endast sådana ämnen tas med i gemenskapens forskningsprogram som genom gemenskapsforskning ger tydlig nytta och mervärde.

Forskningsprogrammen genomförs med följande medel: samfinansierad forskning, forskningssamarbete, stipendier, utbildningskampanjer, forskarnas rörlighet, stöd till utom-

stående projekt, seminarier och spridning av kunskap samt särskilda åtgärder för att utnyttja forskningsresultaten.

De som skall genomföra projekten väljs i regel på basis av anbudstävlingar. Största delen av projekten samfinansieras, så att EG betalar 50 % av en deltagares kostnader och 50 % hämtas ur nationella källor. Universitet och högskolor kan få t.o.m. 100-procentig finansiering för sina projekt.

Finland har målmedvetet byggt ut och fördjupat forskningssamarbetet med EG under hela den tid som EG har fört sin forskningspolitik i dess nuvarande form. Finland har genom projektsamarbete deltagit i EG:s ramprogram för forskning sedan 1987 i enlighet med ramavtalet om forskningssamarbete mellan Finland och EG (FördrS 49/87). Samarbetsavtalet, som täcker hela ramprogrammet, var som en del av EES-avtalet en naturlig fortsättning på samarbetet och förstärkte dess grunder ytterligare. Tack vare avtalet har finländarnas möjligheter att påverka också den europeiska forskningens inriktning ökat, men i det egentliga beslutsfattandet kan Finland inte delta. Under EES har deltagandet gällt bara forskningsprogram inom det tredje ramprogrammet med undantag av program inom kärnenergisektorn enligt Euratomfördraget. Finländska företag, forskningsinstitut och universitet har ansett det vara mycket viktigt och nyttigt att kunna delta i EG:s forskningsprogram, och den finska insatsen i dessa program har ökat kraftigt år för år.

Verkningar för Finland

Inom forsknings- och utvecklingsverksamheten innebär en anslutning till EU att Finland som likvärdig medlem kan delta i beslutsfattandet och påverkan inom alla sektorer av EG:s FoU-system. Det blir lättare att få in sådana områden i forskningsprogrammen som är av betydelse när det gäller att utveckla det finska näringslivet och samhället. Dessutom blir de finländska deltagarnas ställning i forskningsprogrammen klarare och fullt likvärdig med den ställning som deltagarna från medlemsländerna har. EG:s forskningsverksamhet har anknytning också till gemenskapens övriga behörighetsområden. Tack vare medlemskapet är det möjligt utöva likvärdigt inflytande också på åtgärdsprogrammen för dessa områden och

på så sätt uppnå ytterligare fördelar för forskningsverksamheten.

Ett EU-medlemskap föranleder inga ändringar i den finska lagstiftningen på området för forskning och utveckling.

Små och medelstora företag

Med avseende på EES-avtalet medför ett finskt EU-medlemskap för företagsverksamhetens vidkommande ändringar som inverkar på utvecklingsarbetet och tillämpningen av olika åtgärder. Finland får möjlighet att redan i planeringsskedet fullödigt delta i EG-program som gäller små och medelstora företag. Företagen får också större nytta av EG:s omfattande ramprogram för teknisk forskning och utveckling, och i planeringsskedet kan dessutom särdragen inom denna företagssektor beaktas.

De små och medelstora företagen kan i sin finansiering utnyttja de tjänster som Europeiska regionala utvecklingsfonden och Europeiska investeringsbanken erbjuder särskilt små och medelstora företag. Vidare kan företagen mer fullödigt delta i verksamhet som olika internationella nätverk för samarbete och underentreprenader bedriver samt dra nytta av offentliga upphandlingar.

Ett EU-medlemskap för med sig viktiga ändringar också i fråga om möjligheterna att utveckla den regionala näringspolitiken. Som medlem i EU kan Finland delta fullödigt i gemenskapens regionpolitik och genom denna bl.a. få del av de fördelar den gemensamma strukturfonden erbjuder också när det gäller att utveckla särskilt de mindre företagens verksamhet.

De små och medelstora företagen berörs av en stor del av den allmänna EG-lagstiftning som reglerar närings- och företagsverksamheten samt personers rörlighet. Företagens särställning har beaktats genom förenklade förfaranden. Vad deras verksamhet beträffar föranleder ett EU-medlemskap inte i sig några behov att ändra eller revidera lagstiftningen i Finland utöver de ändringar som beror på EES-avtalet.

Turism

Med avseende på EES-avtalet medför ett finskt EU-medlemskap synnerligen små änd-

ringar inom turismen. De viktigaste ändringarna äger rum på den regionpolitiska nivån. Som medlem i EU har Finland möjlighet att delta fullödigt i gemenskapens regionpolitik och genom denna få del av de fördelar som den gemensamma strukturfonden erbjuder.

Turistnäringen berörs av en stor del av den allmänna EG-lagstiftning som reglerar närings- och företagsverksamheten samt personers rörlighet. På grund av de lagstiftningsändringar som EES-avtalet har krävt föranleder ett EU-medlemskap inga behov att ändra eller revidera lagstiftningen i Finland vad turismen beträffar.

5.1.14. Miljö

Inom miljöområdet medför ett medlemskap i Europeiska unionen knappast något större behov av ändringar, eftersom de viktigaste miljöbestämmelserna redan ingår i EES-avtalet. Det är bara bestämmelserna om naturvård som lämnats utanför det. De utgör följaktligen största delen av de nya bestämmelser som följer av medlemskapet.

Den väsentliga skillnad som medlemskap innebär jämfört med EES-avtalet är att medlemskapet gör det möjligt för Finland att delta i utvecklingen av EG:s miljöpolitik. I och med medlemskapet har Finland möjligheter att arbeta för en striktare och bättre miljöpolitik inom EG.

Under förhandlingarna om medlemskap gick Finland in för att den höga miljöskyddsnivå vi har skall bibehållas också om vi går med. I fråga om de finländska miljönormer, som är strängare än de gemenskapsnormer som kräver harmonisering eftersträvades övergångsperioder under vilka det förväntas att gemenskapsbestämmelserna ändras så att de motsvarar vår kravnivå, eller att vetenskaplig undersökning föreligger till grund för en hög skyddsnivå. Dessa mål nåddes huvudsakligen.

I fråga om habitatdirektivet (92/43/EEG) bekräftades under medlemskapsförhandlingarna att direktivet också kommer att tillämpas på habitat inom den boreala biogeografiska zonen (där också det subarktiska området ingår). Dessutom har förteckningen över skyddskrävande arter utökats med sådana sällsynta arter som förekommer i Finland men inte tidigare nämnts i direktivet. På förslag av Finland kommer jakt på varg fortfarande att vara tillåten i vårt renskötselområde. Jakt på björn

och lo är enbart tillåten enligt artikel 16 i direktivet och med särskilt tillstånd.

I fråga om fågeldirektivet (79/409/EEG) beslöts under förhandlingarna att i Finland förekommande sällsynta fågelarter införlivas i direktivets förteckning över sällsynta fågelarter som kräver skydd. Dessutom bekräftades att det i Lappland är tillåtet att snara snöripa och fjällripa.

Finlands kvalitetskrav på badvatten uppfyller EG-normerna, men förfarandet vid kontroll av vattenkvaliteten avviker från vad EG:s direktiv om kontroll av badvatten (76/160/EEG) kräver. Finland förde under förhandlingarna fram önskemålet att eftersom kvalitetskraven i direktivet uppfylls, få fortsätta att använda finskt mättingsförfarande. Förslaget godtogs dock inte som sådant. Finland kan alltså definiera vilka badstränder som skall kontrolleras, vilket innebär att den praktiska betydelsen av ändringen är ringa.

I fråga om import av radioaktiva ämnen meddelade Finland under medlemskapsförhandlingarna som sin ståndpunkt att import av radioaktivt avfall inte framgent kommer att tillåtas. EG utgick under förhandlingarna från att den nationella beslutanderätten i fråga om import av radioaktivt avfall bibehålls. De nationella besluten får dock inte vara diskriminerande och skall fattas från fall till fall. Som ett resultat av förhandlingarna infördes i slutakt en gemensam förklaring (nr 23) i vilken avtalsparterna bekräftar att EG-lagstiftningen inte förpliktar medlemsstaterna att ta emot försändelser av radioaktivt avfall från andra medlemsstater.

Finland tillämpar striktare strålskyddsbestämmelser än vad EG gör. EG reviderar som bäst sina rättsakter. Finland beviljades under förhandlingarna en två års övergångsperiod i fråga om strålskyddsdirektivet (80/836/Euratom), och under denna tid får Finland följa sina egna striktare bestämmelser.

Verkningar för Finland

Såsom tidigare konstateras gäller behovet av ändringar i Finlands miljölagstiftning vid medlemskap speciellt naturvårdsområdet.

Habitatdirektivet och fågeldirektivet förutsätter ändringar i lagen om naturskydd (71/23) och jaktlagen (615/93). Förordningen om handel med hotade arter innehåller harmonise-

ringsbestämmelser som syftar till att unionens medlemsstater skall tillämpa CITES-konventionen om handel med hotade arter på ett enhetligt sätt. Oavsett att Finland är part i CITES-konventionen (FördrS 44—45/76), måste lagen om naturskydd och med stöd därav utfärdade stadganden revideras så att de inte avviker från EG-förordningen. Regeringen kommer att avlåta särskilda propositioner till riksdagen om ändringarna.

5.1.15. Statistik

EG:s statistiksamarbete baserar sig på bestämmelsen i artikel 213 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen beträffande kommissionens rätt att inhämta all den information som behövs för att fullgöra dess uppgifter. Syftet med statistiksamarbetet är att producera enhetliga och jämförbara uppgifter för beskrivning och följdning av de olika sektorerna av EG:s verksamhetspolitik, och som underlag för gemensamt beslutsfattande. Målet är att få till stånd ett enhetligt statistiksystem för EG i enlighet med EG:s särskilda statistikprogram. En del statistiker baserar sig på rättsakter, medan andra uppgörs på basis av överenskommelser. Ansvar för produktionen av statistikuppgifter åligger enligt huvudregeln de nationella statistikverken.

För att Finlands statistik skall fås att motsvara EG-rättsakternas krav krävs det ändringar i flera statistiker. EES-avtalet omfattar en generell övergångsperiod fram till år 1995. Dessutom har avtalet för Finlands del vissa särskilda övergångsperioder fram till år 1997 (vissa industristatistiker, näringsgrensindelningen). Dessa särskilda övergångsperioder som krävs för att förnya statistikerna godkändes till behövliga delar också i medlemsförhandlingarna.

Anslutningsfördraget omfattar nya rättsakter om statistik och ändringar i det som avtalats i EES-avtalet. Dessa tillägg och ändringar gäller statistiker över de områden som inte omfattas av EES-avtalet (handeln mellan medlemsländerna, kol- och stålgemenskapen, regional- och jordbrukspolitik).

5.2. Den ekonomiska och monetära unionen

5.2.1. Den ekonomiska och monetära politikens allmänna linje

Till följd av Maastrichtfördraget framhävs

den ekonomiska och monetära politikens betydelse inom gemenskapen allt mer. De bestämmelser som gäller den ekonomiska och monetära unionen ingår i avdelning VI artikel 102 a - 109 m i Romfördraget. Gemenskapen har som mål att genom att upprätta en gemensam marknad och en ekonomisk och monetär union samt genom andra åtgärder som överensstämmer med fördraget främja en harmonisk och hållbar, icke-inflatorisk ekonomisk tillväxt, som tar hänsyn till miljön. Målet är en hög nivå i fråga om sysselsättning och socialt skydd samt en höjning av levnadsstandarden och livskvaliteten samtidigt som de ekonomiska skillnaderna mellan medlemsländerna jämnas ut. Mellan medlemsländerna eftersträvas en ekonomisk och social sammanhållning och solidaritet.

Den ekonomiska och monetära unionens tredje etapp innebär en övergång till en gemensam monetär politik, vars främsta mål är att upprätthålla prisstabilitet. Genom den gemensamma monetära politiken kan gemenskapens allmänna ekonomiska politik dessutom stödas utan att den monetära politikens främsta mål åsidosätts. Som en del av den gemensamma monetära politiken läses valutakurserna oåterkalleligen och tas en gemensam valuta, ecu, i bruk.

5.2.2. Den ekonomiska och monetära unionen

Den ekonomiska och monetära unionens första etapp började den 1 juli 1990. Då skulle medlemsstaterna frigöra alla kapitalrörelser. Under den första etappen började medlemsstaterna också utarbeta s.k. konvergensprogram, vilkas syfte är att minska skillnaderna i medlemsstaternas samhällsekonomiska utfall.

Innan den ekonomiska och monetära unionens andra etapp började vid ingången av 1994 hade vissa ändringar av sekundärrätten som Romfördraget förutsatte genomförts. Den viktigaste ändringen var ett förbud mot beviljande av centralbanksfinansiering för den offentliga sektorn. En annan viktig ändring var ett förbud mot särbehandling av den offentliga sektorn hos finansinstitut. Avsikten med dessa förbud är att förhindra att medlemsstaternas offentliga skuld ökar okontrollerbart.

Bestämmelser om det monetära samarbetet under den andra etappen ingår i avdelning VI kapitel 3 och 4 i Romfördraget. När den

ekonomiska och monetära unionens andra etapp började inledde också ett europeiskt monetärt institut (EMI) sin verksamhet. Bestämmelser om det ingår också i EMI:s stadga, som har bifogats fördraget.

EMI skall stärka samarbetet mellan de nationella centralbankerna och förbereda det europeiska centralbankssystem (ECBS), som skall införas under den ekonomiska och monetära unionens tredje etapp, samt en övergång till den gemensamma valutan. Enligt fördraget skall EMI dessutom övervaka det europeiska monetära systemets (EMS) funktion, sköta kreditarrangemang samt underlätta användningen av eucun. EMI:s beslutanderätt binder inte de nationella centralbankerna, utan varje centralbank bedriver en självständig monetär politik under den andra etappen. EMI skall förbereda de instrument som behövs för att en gemensam monetär politik skall kunna föras under den ekonomiska och monetära unionens tredje etapp samt främja harmoniseringen av de regler som hänför sig till bedrivandet av denna politik och vid behov utarbeta nya regler.

Under den andra etappen fortgår det monetära samarbetet i stor utsträckning enligt samma principer som tidigare. Fram till början av den tredje etappen skall varje medlemsstat behandla sin valutapolitik som en fråga av gemensamt intresse. I praktiken sker det monetära samarbetet inom ramen för det avtal om ett europeiskt monetärt system som medlemsstaternas centralbanker ingick 1979. Det europeiska monetära systemet består av tre självständiga delar: en växelkursmekanism (Exchange Rate Mechanism, ERM), kreditarrangemang i anslutning till försvarandet av kurserna samt en ecu-valutakorg som består av samtliga medlemsländers valutor. Det normala förfarandet är att när ett land ansluter sig som medlem till unionen undertecknar landets centralbank EMS-avtalet, vilket i och för sig endast innebär att den förbinder sig till informationsutbyte med de andra EG-centralbankerna. Deltagandet i de olika delarna av EMS eller vilken kombination av dem som helst är frivilligt.

Tillnärmningen av den ekonomiska utvecklingen i medlemsländerna och deras ekonomiska politik, som inleddes under den ekonomiska och monetära unionens första etapp, fortgår också under den andra etappen med hjälp av de konvergensprogram som medlemsstaterna gör upp. Medlemsstaterna skall också försöka

undvika alltför stora underskott i den offentliga ekonomin. Det ekonomiska samarbetet blir bindande under den tredje etappen.

Bestämmelser om den ekonomiska och monetära unionens tredje etapp ingår i avdelning VI kapitel 2, 3 och 4 i fördraget. Under den andra etappen skall kommissionen och EMI rapportera till rådet om hur medlemsstaterna fullgör sina förpliktelser när det gäller att förverkliga den ekonomiska och monetära unionen. Dessa rapporter skall särskilt omfatta en granskning av i vilken utsträckning varje medlemsstats nationella lagstiftning är förenlig med fördraget. I rapporterna skall också granskas huruvida en hög grad av varaktig konvergens har uppnåtts.

Under den ekonomiska och monetära unionens tredje etapp upprättas Europeiska centralbankssystemet, som består av Europeiska centralbanken och de nationella centralbankerna. Europeiska centralbankssystemets grundläggande uppgift är att utforma och genomföra gemenskapens monetära politik. Den europeiska centralbanken och de nationella centralbankerna har en självständig ställning och är oberoende av gemenskapens institutioner och de politiska beslutsfattande organen i medlemsstaterna.

Kriterierna för den ekonomiska och monetära unionens ikraftträdande

I Romfördraget ingår de villkor och den tidsplan som gäller övergången till den ekonomiska och monetära unionens tredje etapp. Medlemsländernas förutsättningar att övergå till en gemensam valuta bedöms enligt fördraget och det protokoll som ingår som bilaga till det utgående från de s.k. konvergenskriterierna. Kriterierna gäller inflation, offentlig ekonomi, räntor och valutakurser.

Stegringen i konsumentpriserna i medlemsländerna får vara högst 1,5 procentenheter snabbare än i de tre EU-länder som har den lägsta inflationen under de 12 månader som föregår granskningstidpunkten. Underskottet i den offentliga sektorns (stat, kommuner och andra offentliga samfund) finanser (nettokreditupptagning) får inte överstiga 3 % av bruttonationalprodukten till marknadspris. Bruttoskuldssättningen i den offentliga sektorn får inte överstiga 60 % av bruttonationalprodukten. Den långa räntan (räntan på statens långfris-

tiga obligationer) får med högst två procentenheter överstiga räntenivån i de tre medlemsstater som har den långsammaste inflationstakten.

Valutakursen i medlemslandet skall under minst två år ha iakttagit det normala fluktuationsutrymmet enligt växelkursmekanismen utan allvarligare spänningar. Landet får inte heller devalvera sin valuta på eget initiativ i förhållande till någon annan medlemsstats valuta under ifrågavarande tid.

Enligt Romfördraget har kommissionen och rådet i någon mån prövningsrätt när de bedömer om en medlemsstat uppfyller kriterierna för den tredje etappen. Härvid beaktas bl.a. de åtgärder som vidtagits för att få den offentliga ekonomin i balans och granskas särskilt hur snabbt medlemsstaten kan uppfylla underskotts- och skuldkriterierna, även om de fortfarande överskrids vid tidpunkten för granskningen.

Enligt Romfördraget är kommissionen skyldig att övervaka den offentliga ekonomins utveckling i medlemsstaterna. Medlemsstaterna är i sin tur skyldiga att regelbundet lämna uppgifter om de offentliga samfundens ekonomiska läge och i synnerhet om underskott och skulder.

Tidtabell

Tidtabellen för den ekonomiska och monetära unionens tredje etapp beror på hur medlemsstaterna uppfyller konvergenskriterierna. Med beaktande av kommissionens och Europeiska monetära institutets rapporter skall rådet, som skall sammankomma på ekonomi- och finansministernivå, bedöma vilka länder som uppfyller kraven för en övergång till den tredje etappen. Fördraget ger rådet dock en viss prövningsrätt i fråga om tillämpningen av kriterierna.

Rådet, som skall sammanträda på stats- eller regeringschefs-nivå, skall före utgången av 1996 med kvalificerad majoritet på grundval av rådets rekommendationer besluta i frågan om en majoritet av medlemsstaterna uppfyller de nödvändiga villkoren för införande av en gemensam valuta och om det är ändamålsenligt att gå över till den tredje etappen. Samtidigt fastställer rådet den tidpunkt då den tredje etappen skall börja.

Om den tidpunkt då den tredje etappen skall börja inte har fastställts vid utgången av 1997,

skall den tredje etappen börja den 1 januari 1999 enligt fördraget. Härvid skall rådet, som skall sammanträda på stats- och regeringschefs-nivå, före den 1 juli 1998 bekräfta vilka medlemsstater som uppfyller de nödvändiga villkoren för införande av en gemensam valuta.

De medlemsstater som då inte uppfyller villkoren för en övergång till den tredje etappen skall ges undantag tills dessa villkor uppfylls. Läget i dessa medlemsstater med undantag skall bedömas på nytt minst en gång vartannat år och de kan ansluta sig till den tredje etappen senare när villkoren har uppfyllts.

I Maastrichtfördraget gavs Storbritannien och Danmark rätt att särskilt meddela om de ämnar delta i den ekonomiska och monetära unionens tredje etapp.

5.2.3. Samarbetsformerna inom den ekonomiska och monetära unionen

De viktigaste verksamhetsformerna i anslutning till den allmänna ekonomiska politiken inom den ekonomiska och monetära unionen är konvergensprogrammen, de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken, multilateral övervakning av den ekonomiska politiken och förfarandet vid alltför stora underskott i den offentliga ekonomin.

Konvergensprogram

Innan den ekonomiska och monetära unionens första etapp började beslöt rådet att medlemsländerna skall uppgöra s.k. konvergensprogram. I dem skall medlemsstaterna ange de ekonomiskpolitiska åtgärder och program som syftar till att uppnå en konvergens mellan medlemsländernas samhällsekonomiska utveckling och ekonomiska utfall som ett nödvändigt villkor för införandet av en gemensam valuta.

Skyldigheten att uppgöra ett konvergensprogram är inte rättsligt bindande, men efter mitten av 1991 har alla de medlemsländer i gemenskapen som inte uppfyllde den ekonomiska och monetära unionens kriterier gjort upp ett program. Under den andra etappen fortgår uppgörandet av konvergensprogram, och det huvudsakliga syftet med dem är att bedöma medlemslandets förutsättningar att uppfylla den ekonomiska och monetära unio-

nens kriterier i synnerhet i fråga om den offentliga ekonomin. Målet är att varje medlemsstats budgetsituation bedöms åtminstone en gång per år i samband med det program som medlemsstaten företer. Härvid bedöms i synnerhet hurdan anpassning den offentliga ekonomin kräver för att den ekonomiska och monetära unionens villkor skall uppfyllas. Det bedöms också om det behövs andra åtgärder utöver finanspolitiska åtgärder för att kriterierna skall uppfyllas. Medlemslandet svarar för att ett program uppgörs och för innehållet i det.

Den ekonomiska politikens allmänna riktlinjer

Enligt Romfördraget skall medlemsstaterna betrakta den ekonomiska politiken som en fråga av gemensamt intresse och samordna denna politik inom rådet. Avsikten med den rekommendation som anger de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken är att medlemsstaterna skall föra en enhetlig och koordinerad ekonomisk politik.

Kommissionen skall utarbeta ett utkast till allmänna riktlinjer för medlemsstaternas och gemenskapens ekonomiska politik, som först skall behandlas av den monetära kommittén. Rådet skall diskutera utkastet och fatta beslut om det med kvalificerad majoritet samt skicka det till Europeiska rådet. Europeiska rådet skall diskutera en slutsats. På grundval av Europeiska rådets slutsats skall rådet anta rekommendationer med kvalificerad majoritet. Europaparlamentet skall också underrättas om de rekommenderade allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken.

Multilateral övervakning

Den ekonomiska utvecklingen i varje medlemsstat och inom gemenskapen samt den ekonomiska politikens överensstämmelse med antagna rekommendationer övervakas regelbundet på grundval av rapporter från kommissionen för att en fastare samordning av den ekonomiska politiken och en varaktig konvergens mellan medlemsstaternas ekonomiska utfall skall kunna säkerställas. För denna s.k. multilaterala övervakning skall medlemsstater-

na lämna uppgifter till kommissionen om den ekonomiska utvecklingen och de åtgärder som de har vidtagit inom ramen för sin ekonomiska politik.

Om det vid den multilaterala övervakningen visar sig att en medlemsstats ekonomiska politik inte är förenlig med de godkända allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken eller att det finns risk för att denna politik kan äventyra den ekonomiska och monetära unionens funktion, kan rådet med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen lämna den berörda medlemsstaten de rekommendationer som behövs. Rådet kan dessutom med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen besluta att offentliggöra sina rekommendationer. Rådet lämnar årligen i december en redogörelse till Europeiska rådet om hur de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken har följts.

Rådets ordförande och kommissionen skall rapportera till Europaparlamentet om resultaten av den multilaterala övervakningen. Rådets ordförande kan också anmodas att framträda inför den behöriga kommittén hos Europaparlamentet, om rådet har offentliggjort sina rekommendationer.

Förfarandet vid alltför stora underskott i den offentliga ekonomin

Inom den ekonomiska och monetära unionen centraliseras inte finanspolitiken i motsats till den monetära politiken. Ansvaret för finanspolitiken kvarstår hos medlemsstaternas regeringar och parlament.

I Romfördraget ingår bestämmelser om vissa allmänna villkor för finansieringen av medlemsstaternas offentliga ekonomi. Till dem hör bl.a. förbud mot centralbanksfinansiering för den offentliga ekonomin samt förbud mot positiv särbehandling av enheter inom den offentliga sektorn hos finansinstitut.

Fördraget innehåller ett antal bestämmelser som syftar till att förbättra budgetdisciplinen i medlemsstaterna. Den viktigaste bestämmelsen ingår i artikel 104 c, enligt vilken medlemsstaterna skall undvika alltför stora underskott i den offentliga sektorns finanser under den ekonomiska och monetära unionens tredje etapp. Under den andra etappen är denna förpliktelse inte bindande, utan medlemsstater-

na strävar efter att undvika alltför stora underskott. Artikeln och det protokoll som hänförs till den (protokoll om förfarandet vid alltför stora underskott) fastställer de krav som medlemsstaternas offentliga ekonomi skall uppfylla.

Kommissionen skall övervaka den ekonomiska utvecklingen i medlemsländerna och i synnerhet utvecklingen inom den offentliga ekonomin. Medlemsstaterna skall regelbundet inlämna jämförbara uppgifter om utvecklingen i fråga om bruttonationalprodukten och offentliga samfund. Protokollet och den förordning som hänförs till det innehåller ytterligare bestämmelser om medlemsstaternas rapporteringsförfarande.

Kommissionen skall bedöma hurvida en medlemsstat uppfyller de kriterier som gäller den offentliga ekonomin. Vid bedömningen av alltför stora underskott skall utöver underskotts- och skuldkriteriet utvecklingsprognoserna för medlemsstatens samhällsekonomi och offentliga ekonomi på medellång sikt samt de ekonomiskpolitiska åtgärder som medlemsstaten har vidtagit beaktas.

Rådet skall med kvalificerad majoritet, på rekommendation av kommissionen, avgöra om ett alltför stort underskott eller risk för ett alltför stort underskott föreligger i en medlemsstat. Om det slås fast att ett alltför stort underskott eller risk för ett sådant föreligger, skall rådet ge rekommendationer till den berörda medlemsstaten i syfte att få denna situation att upphöra. Om rekommendationerna inte har medfört några effektiva åtgärder inom den fastställda tiden, får rådet offentliggöra rekommendationerna. Om en medlemsstat även i fortsättningen underlåter att efterkomma rådets rekommendationer, kan rådet besluta att förelägga medlemsstaten att inom en fastställd tidsfrist vidta de åtgärder för att minska underskottet som rådet anser nödvändiga.

Så länge en medlemsstat inte efterkommer rådets beslut, kan rådet allt efter omständigheterna besluta att tillämpa eller skärpa en eller flera av följande åtgärder:

- att kräva att den berörda medlemsstaten offentliggör de ytterligare uppgifter som rådet närmare anger, innan medlemsstaten utger obligationer och andra värdepapper,

- att anmoda Europeiska investeringsbanken att ompröva sin utlåningspolitik gentemot den berörda medlemsstaten,

- att kräva att den berörda medlemsstaten

rättelöst deponerar ett belopp av lämplig storlek hos gemenskapen, till dess att det alltför stora underskottet har korrigerats, eller

- att påföra böter av lämplig storlek.

Den gemensamma monetära politiken

När den tredje etappen börjar övergår de medlemsstater som uppfyller den ekonomiska och monetära unionens krav till en gemensam monetär politik, som Europeiska centralbanks-systemet (ECBS) svarar för. Det består av Europeiska centralbanken (ECB) och de nationella centralbankerna. ECBS:s grundläggande uppgifter är att utforma och genomföra gemenskapens monetära politik, genomföra valutatransaktioner, inneha och förvalta medlemsstaternas officiella valutareserver samt främja ett väl fungerande betalningssystem. ECB har ensamrätt att tillåta sedelutgivning inom gemenskapen.

Huvudmålet för den monetära politik som ECBS driver skall enligt fördraget vara att upprätthålla prisstabilitet. Utan att åsidosätta detta mål skall ECBS stödja den allmänna ekonomiska politiken inom gemenskapen.

Beslutsfattandet inom den monetära politiken har koncentrerats till Europeiska centralbanken. Europeiska centralbanken leds av ett råd, som består av cheferna för de nationella centralbankerna och ECB:s direktionsledamöter. Rådet utformar den gemensamma monetära politiken. ECB:s direktion består av ordföranden, vice ordföranden och fyra andra ledamöter. Direktionen skall genomföra gemenskapens monetära politik och valutapolitik. För tryggande av ECBS:s självständiga ställning förbjuder fördraget varje medlem av ECB:s eller de nationella centralbankernas beslutande organ att begära eller ta emot instruktioner från gemenskapsinstitutioner eller gemenskapssorgan, från medlemsstaternas regeringar eller från något annat organ.

Då ECBS upprättats och ECB inlett sin verksamhet fastställs medlemsländernas valutakurser slutligt. Efter detta är avsikten enligt fördraget att så fort som möjligt övergå till en gemensam valuta.

Så snart ECBS har inlett sin verksamhet skall ECB, om det behövs, överta EMI:s uppgifter. Om och så länge det finns medlemsstater med undantag skall ett allmänt råd för ECB upprättas som ett organ för dessa länder.

Också medlemsstaterna med undantag skall behandla sin valutapolitik som en fråga av gemensamt intresse.

5.2.4. Verkningar för Finland

När anslutningsfördraget har trätt i kraft deltar Finland fullvärdigt i unionens ekonomisk-politiska samarbete. Redan efter det att anslutningsfördraget har undertecknats deltar Finland som observatör i arbetet inom de viktigaste organ som koordinerar den ekonomiska politiken, den monetära kommittén och ECOFIN-rådet (ekonomi- och finansministrarna). Samma instanser som svarar för beredningen av den ekonomiska politiken i Finland, finansministeriet och Finlands Bank, svarar också för deltagandet i unionens ekonomiska och monetära politik.

Verkningar i fråga om det ekonomisk-politiska samarbetet

Genast efter anslutningen och redan för det intensifierar kommissionen och EU:s kommittéer (bl.a. den monetära kommittén och kommittén för ekonomisk politik) samt ECOFIN-rådet uppföljningen av ekonomin och den ekonomiska politiken i Finland.

Det förväntas att Finland och likaså de andra nya medlemsländerna ganska snart efter anslutningen upprättar ett konvergensprogram som gäller landets ekonomi. Om Finland blir medlem i EU vid ingången av 1995, kommer Finlands konvergensprogram att upprättas våren 1995, varvid det blir den regering som bildas efter riksdagsvalet i mars 1995 som skall upprätta programmet.

Medlemsstaten svarar för att ett konvergensprogram upprättas och det förväntas att den regering som upprättar programmet förbinder sig till de mål som anges i det och de åtgärder dessa förutsätter. I vissa länder diskuteras programmet också i parlamentet.

Finansministeriet i Finland har enligt hävdvunnen tradition utarbetat utvecklingsprognoser på medellång sikt för samhällsekonomin och den offentliga ekonomin. När följande ekonomiska översikt på medellång sikt görs upp kan också de krav som ett konvergensprogram ställer beaktas.

De nya medlemsstaternas ekonomiska poli-

tik kommer också att undersökas redan under det första medlemskapsåret. I Finland svarar finansministeriet och Finlands Bank, som från tidigare har erfarenhet av motsvarande ekonomisk-politiska undersökningar inom OECD, för förberedelserna inför dessa undersökningar. I det samarbete som gäller den ekonomiska utvecklingen och den ekonomiska politiken kan Finland såsom medlem av EU föra fram sådana synpunkter och faktorer som är speciellt viktiga för Finland och sålunda påverka innehållet i de prognoser och de ekonomisk-politiska rekommendationer som bereds. Detta ansluter sig också till beredningen av de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken och den multilaterala övervakningen av ekonomierna inom unionen.

Verkningar på lagstiftningen

Till ekonomiska och monetära unionens andra etapp, som pågår som bäst och började den 1 januari 1994, hänför sig inte några direkta behov att ändra lagstiftningen. De förpliktelser enligt fördraget som hänför sig till ekonomiska och monetära unionens tredje etapp har däremot mera genomgripande verkningar i fråga om lagstiftningen i Finland. Under den tredje etappen, som enligt fördraget börjar senast den 1 januari 1999, upprättas Europeiska centralbankssystemet, överförs det monetära beslutsfattandet från de nationella centralbankerna till Europeiska centralbanken och införs en gemensam valuta så snart som möjligt.

Fördraget samt Europeiska centralbankssystemets och Europeiska centralbankens stadga blir som en följd av Finlands EU-medlemskap direkt förpliktande rätt i Finland. Nationella normer om de frågor som ingår i fördraget måste stiftas endast om en särskild bestämmelse i fördraget, rättstillståndets klarhet eller genomförandet av fördraget kräver det. De medlemsstater som övergår till den tredje etappen skall se till att den nationella lagstiftningen överensstämmer med fördraget samt med ECBS:s och ECB:s stadga då den tredje etappen börjar.

Att Finlands Bank blir en del av Europeiska centralbankssystemet medför inget behov av innehållsmässiga ändringar i de stadganden i grundlagen som gäller Finlands Bank. Under den andra etappen skall dock alla medlemssta-

ter vid behov inleda ett förfarande, som leder till att den nationella centralbankens oavhängighet förverkligas. Finlands Banks författningsrättsliga ställning som riksdagens bank kan redan för närvarande anses överensstämma med de bestämmelser i fördraget som framhåller en sådan oavhängighet.

Godkännandet av de förpliktelser enligt fördraget som hänför sig till ekonomiska och monetära unionens tredje etapp förutsätter i och för sig att den ordning som gäller stiftande av grundlag tillgrips. Till de bestämmelser i fördraget som inverkar på statsförfattningen och begränsar Finlands suveränitet hör överförandet av de uppgifter som för närvarande ankommer på centralbanken till ECBS, övernationella beslut inom den monetära politiken, ECB:s rätt att utfärda rättsakter, EG-domstolens befogenhet, ECB:s rätt att förelägga sanktioner samt införandet av en gemensam valuta. I förhållande till den lagskipande makten har ECB en sådan rätt att föra talan, i fall av förseelser, som direkt riktar sig mot medlemsstaternas centralbanker. Detta avviker från de bestämmelser i artikel 169 som gäller EG:s rätt att föra talan. ECB:s rätt att föra talan avviker också från principen att talan skall väckas mot stat.

Det är motiverat att de ändringar i Finlands statsförfattning som de medlemsförpliktelser som hänför sig till den tredje etappen förutsätter görs först när förpliktelserna träder i kraft och innehållet i dem preciseras. Bl.a. upprättandet av Europeiska centralbankssystemet föranleder vissa ändringar i lagen om Finlands Bank. Enligt stadgan för ECBS och ECB skall en centralbankschefs mandattid vara minst fem år och kan han befrias från sitt uppdrag endast om han har gjort sig skyldig till en allvarlig förseelse eller om han inte längre uppfyller de krav som uppdraget ställer. Till dessa delar förutsätter bestämmelserna nationell normgivning. Arbetsfördelningen mellan bankfullmäktige och direktionen måste också ses över. I lagen om Finlands Bank kan för tydlighetens skull också intas ett omnämnande av att banken i EG-domstolen representeras av direktionen.

Under ekonomiska och monetära unionens tredje etapp förutsätter de bestämmelser som gäller utgivande av sedlar och metallmynt samt införandet av en gemensam valuta ändringar i lagstiftningen. Ändringarna berör 72 § RF,

myntlagen (358/93) och delvis också lagen om Finlands Bank.

5.3. Utrikes- och säkerhetspolitik

5.3.1. Läget i Europa efter det kalla krigets slut

De stora politiska omvälvningarna under de senaste åren har påverkat säkerhetssituationen i hela Europa.

Den tyska återföreningen och godkännandet av Parisstadgan för ett nytt Europa inom KSSE 1990 samt det minskade hotet av ett storkrig väckte förväntningar om ökad stabilitet.

I Europa uppkom dock samtidigt riskfaktorer av ett nytt slag. Sådana faktorer är bl.a. den interna instabiliteten i de nya självständiga staterna, de etniska och nationella problemen i östra och sydöstra Europa, miljö- och kärnsäkerhetsproblemen samt den ökade internationella kriminaliteten. Jämsides med de nya problemen kvarstod dessutom tidigare orosmoment, t.ex. de ökade flyktingströmmarna.

Det mest oroväckande och tragiska fenomenet i den europeiska utvecklingen är den situation som uppkommit i det tidigare Jugoslavien och som förbrukar stora mängder av det internationella samfundets resurser.

Finlands närområden har genomlevt stora förändringar. En av Finlands grannstater är återigen Ryssland, som genomgår en djup samhällelig och ekonomisk omvandlingsprocess. Också de baltiska ländernas återvunna självständighet har ändrat constellationerna i Finlands närområden.

När säkerhetsbedömningar görs måste fortfarande beaktas möjligheten av väpnade konflikter och de öppna frågor som har samband med art, mängd, kontroll och förläggning av väpnade styrkor. Trots de framsteg som har gjorts i nedrustningen av kärnvapen kvarstår de strategiska kärnvapens betydelse som avskräckande faktor.

Ett gynnsamt drag har varit avtalet om konventionella väpnade styrkor i Europa och den kontinuerliga tillämpningen av detta avtal. Till de positiva utvecklingsdragen hör också olika åtgärder som syftar till åstadkommandet av en säkerhet som bygger på samarbete. En kontinuerlig utveckling pågår av de multilaterala säkerhetsarrangemang som initierats av KSSE och NATO.

Europeiska unionen utövar ett centralt infly-

tande på utvecklingen i Europa både i politiskt, ekonomiskt och samhälleligt hänseende. EU spelar således en viktig roll för främjandet av fred och säkerhet i hela världsdelen.

5.3.2. Utgångspunkter och verksamhetsformer för EU:s gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik

Utgångspunkterna för de grundläggande fördragen inom EU är främjandet av internationell fred och internationellt samarbete samt ett allt intensivare samarbete mellan de europeiska folken. Det centrala målet för Parisfördraget var att förhindra uppkomsten av nya krig i Europa. Genom Romfördraget intensifierades samarbetet via den gemensamma marknaden. Syftet med Euratomfördraget återigen var att garantera en fredlig och säker användning av kärnkraft.

Efter att gemenskapen hade upprättats började den successivt utveckla en egen utrikespolitisk roll och ett inflytande i förhållande till tredje länder. I synnerhet från och med 1970-talet intensifierades det utrikespolitiska samarbetet mellan medlemsstaterna i och med att integrationen blev mera genomgripande. Som en konsekvent fortsättning på denna utveckling skrevs i avdelning V i Maastrichtfördraget in bestämmelser om en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik.

Den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitikens utveckling har påverkats av att medlemsstaterna har avvikande viktiga nationella intressen, olika nationella resurser och olika synsätt i internationella politiska frågor. De har också olika åsikter vad gäller sätten att utveckla EU:s gemensamma politik.

Eftersom Maastrichtfördraget trädde i kraft först den 1 november 1993, är den praktiska tillämpningen av dess bestämmelser ännu i begynnelseskedet. Den gemensamma politiken och förfaringssätten för den utvecklas enligt hur de tillämpas.

Syftet med den gemensamma politiken är att garantera gemensamma värderingar, grundläggande förmåner och oavhängighet samt att förbättra säkerheten med högaktande av de principer som godkänts inom ramen för FN och KSSE. Målet är att tyngdpunkten skall överföras från den tidigare reaktiva verksamheten till en aktiv och förebyggande verksamhet.

Den gemensamma utrikes- och säkerhetspo-

litiken kompletterar medlemsstaternas nationella utrikespolitik. Medlemsstaterna diskuterar sinsemellan om utrikes- och säkerhetspolitiska frågor och gör gemensamma bedömningar. På grundval av dessa bedömningar beslutar medlemsstaterna om gemensamma ställningstaganden och åtgärder. Initiativrätt har förutom samtliga medlemsstater dessutom kommissionen.

I EU:s utrikespolitiska beslutsfattande respekteras medlemsstaternas vitala nationella intressen. Detta säkerställs genom att besluten i regel skall fattas enhälligt.

Europeiska rådet beslutar om, vilka områden som skall omfattas av den gemensamma verksamheten och om de riktlinjer som skall iakttas i verksamheten. De egentliga besluten angående den gemensamma verksamheten fattas av rådet, som särskilt kan besluta om ibruktagandet av kvalificerad majoritet vid beslutsfattandet.

Den gemensamma verksamheten kan utvecklas på de områden inom vilka medlemsstaterna har viktiga gemensamma intressen att försvara.

Medlemsstaterna agerar inom EU utgående från sina egna nationella utgångspunkter och intressen. De agerar inom EU för att uppnå sina egna mål. Å andra sidan skall medlemsstaterna i sin nationella politik beaktas de beslut som har fattats inom EU. Detta gäller i synnerhet de frågor som omfattas av den gemensamma verksamheten. Har en medlemsstat stora svårigheter att förverkliga den gemensamma verksamheten, skall den föra den uppkomna situationen till rådet för behandling.

De medel som används för att verkställa den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken är bl.a. deklARATIONER, gemensamma ståndpunkter i internationella organisationer, demarscher, dialoger med ett eller flera tredje länder eller ländergrupper, sanktioner o.s.v. Enligt artikel 228 a i Romfördraget skall ekonomiska sanktioner som godkänts enhälligt av medlemsstaterna verkställas genom bindande beslut som fattats med kvalificerad majoritet.

EU avger årligen drygt hundra deklARATIONER om internationella politiska händelser. Många av dessa deklARATIONER mister småningom sin betydelse när det internationella läget förändras. En varaktigare betydelse har de gällande sanktionsbestämmelserna och de av Europeiska rådet under årens lopp godkända vittgående riktlinjerna och principbesluten.

Den gemensamma verksamheten finansieras både med medel ur EG:s budget och med medlemsstaternas medel. Förvaltningsutgifterna finansieras med medel ur gemenskapsbudgeten, i vilken den andel som reserverats för utrikesrelationer är totalt ca 6 %. EG överenskommer från fall till fall med medlemsstaterna om hur de egentliga omkostnaderna skall täckas.

Europaparlamentet skall höras om utrikespolitikens principer och linjeval. Parlamentets synpunkter skall såvitt möjligt beaktas på ett adekvat sätt. Europeiska gemenskapernas domstol har ingen domsrätt på den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitikens område.

Under de senaste åren har EU agerat på ett synligt sätt i synnerhet i fråga om försöken att lösa konflikten i Jugoslavien. Rådet har fattat beslut om humanitärt bistånd till Bosnien som en gemensam aktion från EU:s sida. EU har varit en viktig aktör i strävandena att söka en internationell förhandlingslösning på konflikten i Bosnien.

EU stöder aktivt också fredsprocessen i Mellanöstern och demokratiseringen i Sydafrika, beträffande vilka det har överenskommit om gemensam verksamhet.

I KSSE-frågor är samarbetet och koordineringen mellan EU:s medlemsstater etablerat och effektivt.

Vid den regeringskonferens som skall sammankallas 1996 kommer Maastrichtfördragets bestämmelser om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken att tas upp till ny granskning utgående från erfarenheterna av verkställigheten av fördraget.

5.3.3. Försvarsdimensionen

EU:s gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik omfattar i princip även försvarsfrågor. EU har som mål att på lång sikt utforma en gemensam försvarspolitik, som med tiden kan leda till ett gemensamt försvar.

Maastrichtfördraget respekterar medlemsstaternas nationella grundläggande säkerhets- och försvarspolitiska lösningar. Med undantag av Irland är EU:s medlemsstater medlemmar i NATO.

I det läge som har uppkommit efter det kalla krigets slut tvingas de västeuropeiska länderna ta allt större ansvar för sitt eget försvar. Flera

stater har betraktat Västeuropeiska unionen som ett tänkbart organ för ett gemensamt försvar.

Västeuropeiska unionen (Western European Union, WEU) bildades 1948, och den består av EU:s tio medlemsstater. Organisationen har även observatörer (Irland och Danmark), associerade medlemmar (europeiska NATO-medlemmar som står utanför EU, dvs. Turkiet, Norge och Island) och associerade parter (stater som har ingått Europaavtal med EU). Västeuropeiska unionen är samtidigt en del av Västeuropeiska unionens försvar och NATOS europeiska stöttepelare.

Enligt Maastrichtfördraget utgör Västeuropeiska unionen en fast beståndsdel i EU:s utveckling. Europeiska unionens medlemsstater har kallats till medlemmar i WEU eller, om de så önskar, till observatörer.

Västeuropeiska unionen har till uppgift att bereda och verkställa sådana EU-beslut som inverkar på försvaret.

Vid utvecklandet av EU:s försvarsdimension och relationerna mellan EU, Västeuropeiska unionen och NATO, blir säkerhetsgarantierna en central fråga. EU ger inte sina medlemmar några säkerhetsgarantier i motsats till Västeuropeiska unionen eller NATO, som är militärpakter.

Meningen är att en eventuell utvidgning av EU:s försvarsdimension skall dryftas på 1996 års konferens. Utvecklingen påverkas förutom av medlemsstaternas egna strävanden också av situationen i Europa i sin helhet.

5.3.4. Verknningar för Finland

Centrala frågor för Finlands utrikes- och säkerhetspolitik med tanke på ett EU-medlemskap är förhållningssättet till internationella konflikter, unionens försvarsdimension samt Rysslands betydelse som Finlands granne.

Vid en anslutning till EU godkänner Finland medlemskapsförpliktelse och utvecklingsmålen enligt Maastrichtfördraget. Finland godkänner de hittills uppnådda resultaten, målen och förfaringssätten i fråga om Europeiska unionens utrikespolitiska samarbete.

Finland företräder tillsammans med EU:s medlemsländer samma värderingar och ekonomisk-sociala utvecklingsstadium. Finland har på denna grund samma mål som EG i fråga om internationella relationer. Finlands stånd-

punkter i internationella frågor har redan länge varit parallella med EU:s linjedragningar.

Till den finska utrikespolitiken har inte hört åsiktsyttringar lika ofta och över lika många teman som till EU:s utrikespolitik. Deltagandet i EU:s gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik utvidgar avsevärt Finlands utrikespolitiska verksamhetsfält.

Finland har redan via KSSE och flera internationella avtal förbundit sig att främja principerna för demokrati och mänskliga rättigheter samt de marknadsekonomiska principerna och de principer som gäller för en rättsstat. En anslutning till Europeiska unionen ökar Finlands möjligheter att påverka nåendet av dessa mål.

Av EU:s medlemmar krävs att de förbinder sig att iaktta gemensamt antagna förpliktelser och mål, att de bidrar med en konstruktiv insats i gemensamma strävanden och lösningar samt att de solidariskt, iakttar dessa. I fall av ett medlemskap placerar sig Finland i en ny referensgrupp, vilket ändrar Finlands internationella ställning både i förhållande till EU:s övriga medlemsländer och i förhållande till tredje länder.

De bilaterala relationernas betydelse förblir stor trots ett EU-medlemskap. Den nationella verksamheten framhävs även i det fallet att en gemensam ståndpunkt inte har utformats inom ramen för EU.

Inom internationella organisationer och vid internationella konferenser, som t.ex. FN och dess fackorgan, KSSE och Europarådet, deltar Finland i koordineringsarbetet mellan EU-länderna.

I egenskap av medlemsstat kan Finland vara skyldig att delta i finansieringen av den gemensamma verksamheten med nationella medel. I vissa fall kan finansieringsbehoven uppkomma med kort varsel.

Finlands neutralitet har haft en geopolitisk utgångspunkt och en säkerhetspolitisk uppgift. Ett trovärdigt försvar har stött neutraliteten. Slutet på tudelningen av Europa och antagonismen mellan stormakterna omöjliggjorde en omfattande neutralitetspolitik. Samtliga europeiska stater har inom ramen för KSSE förbundit sig till samma värdegemenskap. De internationella relationernas utveckling bestäms av hur principerna för denna värdegemenskap respekteras.

Finlands militära alliansfrihet och ett trovärdigt självständigt försvar bevarar som försvars-

politisk lösning sin betydelse för Finlands säkerhet. Samtidigt garanterar denna lösning Finlands handlingsfrihet och erbjuder olika alternativ när nya säkerhetslösningar övervägs.

Medlemmarna i Europeiska unionen har gemensamt förbundit sig att stöda unionens och dess medlemsstaters säkerhet och oavhängighet. I egenskap av EU-medlem skall Finland visa solidaritet gentemot övriga medlemsländer och på motsvarande sätt räkna med deras stöd för den egna säkerheten.

Finlands insats i den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken stärker för sin del unionens ställning och dess möjligheter att agera till förmån för gemensamma värderingar samt för att stärka säkerheten och stabiliteten i Nordeuropa och i hela världsdelen. Med hjälp av sin trovärdiga nationell försvarsförmåga bidrar Finland med sin insats till unionens och dess medlemmars gemensamma säkerhet.

Finland avser att även som medlem i EU aktivt stöda stärkandet av FN och KSSE för att upprätthålla internationell fred och säkerhet. Finland måste bl.a. bereda sig på insatser för krishantering.

Genom Finlands medlemskap skulle EU få en lång landgräns gemensam med Ryssland. Viktigt för Finlands del är att inga nya politiska, militära eller ekonomiska skiljelinjer uppkommer i Europa.

Relationerna mellan Europeiska unionen och Ryssland har en avsevärd inverkan på utvecklingen i hela Europa. Unionen har som mål att samarbeta med Ryssland och få med landet också i andra europeiska samarbetsarrangemang. Finland strävar efter att främja reformutvecklingen i Ryssland i synnerhet inom sina närområden. Finland fäster stor vikt vid att unionens resurser styrs till utvecklingen av dessa områden och till Baltikum.

5.4. Rättsliga och inrikesfrågor

Områden och förfaringssätt för samarbete

Samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor är enligt Maastrichtfördraget (artiklarna K.1-K.9) ett nytt samarbetsområde mellan regeringarna och det utgör den s.k. tredje pelaren i EU. Det innehåller medlemsstaternas samarbete inom sådana områden som asylpolitik, invandrapolitik, politik gällande medborgare i tredje land, personers överskridande av medlemsstaternas

ytte gränser, kampen mot narkotikamissbruk, civilrättsligt och straffrättsligt samarbete, tull-samarbete och polissamarbete. Inom dessa områden har medlemsstaterna redan tidigare haft samarbete, vilket fullföljts bl.a. av minister- och tjänstemannagrupper som har uppgjort konventioner och handlingsprogram. Bestämmelserna om rättsliga och inrikesfrågor i Maastrichtfördraget har ett nära samband med vissa bestämmelser i Romfördraget, särskilt med en ny artikel 100 c, enligt vilken en enhetlig visumpolitik skall införas beträffande staterna utanför EU.

Medlemsstaternas verksamhet i rättsliga och inrikesfrågor samordnas av K.4-kommittén som har inrättats genom Maastrichtfördraget och består av medlemsstaternas högre tjänstemän. Under K.4-kommittén arbetar tre ledningsgrupper, av vilka en ansvarar för invandrings- och asylfrågor, den andra för polissamarbete och narkotikafrågor samt den tredje för samarbetet i rättsliga frågor. Under varje ledningsgrupp arbetar flera arbetsgrupper. K.4-kommittén bereder ärenden som skall beslutas av rådet (justitie- och inrikesministrar). Enligt fördraget bereder K.4-kommittén också ärenden som gäller visumpolitik (artikel 100 c).

För områden gällande rättsliga och inrikesfrågor finns ännu inte någon lagstiftning som har antagits på EU-nivå, utan huvudsakliga samarbetsformer utgörs å ena sidan av ministerbeslut, resolutioner och rekommendationer rörande samarbete i olika former samt å andra sidan av konventioner mellan medlemsstaterna. Enligt artikel K.9 får rådet enhälligt besluta om att majoritetsbeslut enligt artikel 100 c kan tillämpas för beslut i ärenden som avses i artikel K.1 punkterna 1—6. Beslut om användning av majoritetsbeslut enligt artikel 100 c måste dessutom godkännas särskilt också i medlemsstaterna. Enligt artiklarna 3 och 4 i anslutningsakten förutsätter medlemsskapet att Finland solidariskt genomför de samarbetsprojekt om vilka rådet har beslutat och att Finland ansluter sig till de konventioner som ingåtts eller kommer att ingås mellan EU:s medlemsstater och som är oskiljaktigt förbundna med förverkligandet av Maastrichtfördragets mål inom området för rättsliga och inrikesfrågor. Till artikel 3 i anslutningsakten ansluter sig Norges, Österrikes, Finlands och Sveriges gemensamma förklaring (nr 49) om att de ärenden som EU:s nuvarande medlemsstater före ikraftträdandet av medlemsskapet redan har

avtalat sinsemellan inte längre öppnas från de nya medlemsstaternas sida vid anslutningen till konventionerna.

Anslutningen till dessa konventioner sker i sinom tid enligt Finlands konstitutionella förfaranden gällande ingående av statsfördrag.

Ett tiotal konventioner har ingåtts eller förhandlas som bäst mellan EU:s alla medlemsstater eller några av dem. Konventionerna gäller i allmänhet civilrättslig och straffrättslig handräckning eller rättshjälp mellan medlemsstaterna. De nyaste, såsom 1990 års s.k. Dublinkonvention om asyl samt konventionen om yttre gränser ställer som mål samarbete för verkställandet av en enhetlig politik. Med tanke på samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor anser EU också anslutningen till de konventioner viktig som har ingåtts inom ramen för övriga internationella organisationer såsom Europarådet och Förenta Nationerna om bl.a. mänskliga rättigheter och grundläggande friheter, flyktingars rättsliga ställning, bekämpandet av internationell brottslighet samt rättshjälp. Finland är part i nästan alla sistnämnda konventioner.

Artikel K.2.1 i Maastrichtfördraget har en tydlig anknytning till skyddet för de grundläggande rättigheterna som erkänns i EG:s rättsordning. Enligt den nämnda punkten skall inom samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor iaktas bestämmelserna i Europarådets konvention om skydd för de mänskliga rättigheterna (FördrS 18—19/90) och konventionen om flyktingars rättsliga ställning (FördrS 77—78/68).

Verkningar för Finland

Vid medlemskapsförhandlingarna konstaterades att utvecklingen av samarbetet i EU mellan regeringarna i rättsliga och inrikesfrågor inte medför problem för Finland eller omedelbart behov av ändringar i lagstiftningen. I Finland har nyss förnyats bl.a. lagstiftningen om internationell rättshjälp i straffrättsliga frågor, vilket underlättar myndigheternas samarbete också med EU:s medlemsstater. I fortsättningen kan samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor medföra andra behov av lagändringar. Dessa kan huvudsakligen utredas vid Finlands anslutning till ovan nämnda konventioner och kan genomföras i det sammanhanget.

I rättsliga och inrikesfrågor har Finland ett traditionellt och omfattande internationellt

samarbete även i form av multilaterala och bilaterala överenskommelser bl.a. med de nordiska länderna och inom ramen för Europarådet. Detta samarbete kan Finland fortsätta med, dock genom beaktande av att samarbetet inte strider mot Finlands förpliktelser i EU. Detsamma är utgångspunkten för Finlands samarbete bl.a. med närliggande stater i utlännings-, polis- och tullfrågor samt vid gränsövervakning.

Redan genom EES-avtalet har den fria rörligheten för personer genomförts mellan Finland och andra EES-stater. Medlemskapet i EU medför dock nyheten att gränskontroller vid EU-medlemstaternas inre gränser avskaffas. Avsikten är att ersätta dessa genom andra åtgärder bl.a. i syfte att bekämpa brottsligheten. Om kontrollen vid EU:s yttre gränser fås att fungera bra och om de åtgärder som ersätter kontrollen vid inre gränser kan införas i samtliga medlemsstater så enhetligt som möjligt, torde slopandet av kontrollen vid inre gränser knappast ha någon betydelse med tanke på allmän ordning och säkerhet.

5.5. Unionsmedborgarskap

Unionsmedborgarnas rättigheter

Genom Maastrichtfördraget fogades till fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen en andra del (artiklarna 8—8 e) om unionsmedborgarskap. Enligt fördraget är varje person som är medborgare i en medlemsstat även medborgare av unionen och har vissa rättigheter som definieras i fördraget. Enligt medlemsstaternas egen lagstiftning definieras däremot fortfarande villkoren för erhållande av medborgarskap i medlemsstaterna och dess innehåll. De rättigheter som grundar sig på unionsmedborgarskapet kan inte genom unionens rättsakter eller genom tolkning utvidgas till att gälla andra än medborgarna i EU:s medlemsstater. Unionsmedborgarskapets innehåll omfattar fem olika rättigheter, dvs. rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier, rösträtt och valbarhet vid kommunala val i medlemsstaterna, rösträtt och valbarhet vid val till Europaparlamentet, rätt till skydd i tredje stater samt rätt att göra framställningar till Europaparlamentet och vända sig till parlamentets ombudsman.

Varje unionsmedborgare har rätt att fritt

röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier. Som villkor för unionsmedborgarnas rätt att fritt röra sig och uppehålla sig får inte uppställas speciella förutsättningar så som sökande efter arbete, bosättning eller studier i en annan medlemsstat. Unionsmedborgarnas rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inverkar emellertid inte t.ex. på av medlemsstaterna uppställda fordringar beträffande inresa i landet, så som krav om tillräckliga tillgångar, giltig sjukförsäkring eller begränsningar som är nödvändiga för att säkerställa den allmänna ordningen, säkerheten och folkhälsan.

Rådet kan enhälligt på förslag av kommissionen och efter samtycke av Europaparlamentet anta rättsakter om rätten att fritt röra sig och uppehålla sig. Unionsmedborgarnas rätt att fritt röra sig och uppehålla sig innebär i praktiken närmast ett befästande och förenhetligande av den i EG existerande rätten som gällt persons fria rörlighet.

Varje unionsmedborgare har rösträtt och är valbar vid kommunala val i den medlemsstat där han eller hon är bosatt. Avsikten är att rådet före utgången av år 1994 genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet skall anta närmare bestämmelser om genomförandet av unionsmedborgarnas kommunala rösträtt och valbarhet. Dessa bestämmelser kan även föreskriva undantag i fråga om en medlemsstat som har särskilda problem att genomföra valrättigheterna i fråga om kommunala val.

Varje unionsmedborgare har rösträtt och är valbar vid val till Europaparlamentet i den medlemsstat där han eller hon är bosatt. Förutsättningarna för utövandet av rösträtten och valbarheten i en annan medlemsstat förenhetligades genom ett direktiv som rådet utfärdade i december 1993 (93/109/EG). Då valen till Europaparlamentet ännu grundar sig på vallagstiftningen i medlemsstaterna innehåller direktivet bl.a. bestämmelser som syftar till att förhindra att en person röstar två gånger eller kandiderar i två medlemsstater i samma val. Till principerna i direktivet hör också möjligheten för en unionsmedborgare att välja att utöva valrättigheterna i den stat där han eller hon är medborgare eller i den stat där han eller hon uppehåller sig.

Varje unionsmedborgare har rätt att erhålla beskydd av en EU-medlemsstats diplomatiska eller konsulära beskickning i tredje stat. Rätten

till beskydd är subsidiär i den meningen att den endast gäller i tredje stat, där unionsmedborgarens nationalitetsstat inte har någon diplomatisk representation. Med beskydd avses bistånd som staters diplomatiska beskickningar i allmänhet ger åt egna medborgare i utlandet vilka befinner sig i nöd. Europeiska rådet har godkänt riktlinjer för EU:s medlemsstater om skydd som skall ges åt medborgare i en annan medlemsstat, vilka trädde i kraft den 1 juli 1993. De nordiska länderna har sinsemellan tillämpat liknande samarbete sedan 1975.

Unionsmedborgarnas rättigheter stärks ännu av den s.k. petitionsrätten, dvs. rätten att klaga hos Europaparlamentet och dess ombudsman enligt artiklarna 138 d och 138 e i Romfördraget. Denna petitionsrätt samt inrättandet i Europaparlamentet av ett ombudsmannainstitut stärker medborgarnas rättskydd och parlamentets möjligheter att övervaka lagligheten av EU-institutionernas verksamhet. Parlamentets och ombudsmannens övervakningsrätt utsträcker sig inte till EG-domstolens och förstains-tansrättens lagskipning.

I syfte att övervaka tillämpningen av fördragets bestämmelser om unionsmedborgarskap har kommissionen ålagts en särskild rapporteringskyldighet till Europaparlamentet vart tredje år. Rådet kan dessutom enhälligt på förslag av kommissionen och efter samtycke av Europaparlamentet besluta om att förstärka eller komplettera bestämmelserna om unionsmedborgarnas rättigheter. Ett dylikt beslut måste godkännas av medlemsstaterna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser.

Verkningar för Finland

Bestämmelserna om unionsmedborgarskap har ingen verkan med avseende på de stadganden som i Finland reglerar villkoren för erhållandet av och innehållet i finskt medborgarskap. Bland de rättigheter som tillkommer unionsmedborgare har redan genom EES-avtalet i praktiken införts de rättigheter som följer av fri rörlighet och fri uppehållsrätt. Utsträckandet av den kommunala rösträtten och valbarheten på enahanda grunder till medborgarna i samtliga medlemsstater i unionen förutsätter ändringar av kommunallagen (953/76) och kommunala vallagen (361/72). Behovet av ändringar kan närmare bedömas efter det att unionen har utfärdat sina närmare

bestämmelser. Behovet av lagstiftningsändringar som anknyter till valet till Europaparlamentet har utretts i en av justitieministeriet tillsatt arbetsgrupp, som lämnat sitt betänkande den 9 juni 1994. Genomförandet av diplomatiskt skydd för unionsmedborgarna förutsätter för Finlands del att man mellan medlemsstaterna överenskommer om nödvändigt praktiskt samarbete.

5.6. Finansieringen av Europeiska unionen

5.6.1. Gemenskapens finansieringssystem

Europeiska gemenskapens väsenligaste finansieringsinstrument är budgeten, som skall uppgöras årligen enligt de finansiella bestämmelserna i Romfördraget (artiklarna 199—209). Utgiftssidan delas upp i två delar som följer:

I Kommissionens och andra institutioners (rådet, parlamentet, domstolen, revisionsrätten) administrativa kostnader

II Finansiering av unionens politikområden — Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, garantisektionen.

— Strukturpolitiska satsningar och andra satsningar som hänför sig till jordbruk och regionpolitik samt fiske.

— Intern verksamhet; praktik, ungdomsfrågor, informationsutbyte, kultur, sociala satsningar.

— Energi, Euratoms kärnsäkerhet och miljö.

— Konsumentskydd, inre marknaden, industri och internt informationsnät.

— Forskning och teknisk utveckling.

— Samarbete med utvecklingsländer och andra tredje länder.

— Återbärningar av anslag, garantier och reserver.

Utgifterna i budgeten täcks med jordbruks- och sockeravgifter, tullintäkter, momsavgifter och BNI-avgifter samt inkomster av blandad natur.

EG finansierar sin verksamhet också ur andra källor än budgeten. T.ex. Europeiska kol- och stålgemenskapen har en egen driftbudget, ur vilken t.ex. forskningsverksamheten finansieras och sociala bidrag utges. Den får sina medel i form av produktionsavgifter som kol- och stålproducenterna betalar. Europeiska investeringsbanken är likaså ett organ som inte är beroende av budgeten. Dock ingår vissa

garantier som gemenskapen ställer för bankens utlånings- och inlåningsoperationer i den allmänna budgeten.

Budgeten motsvarar för närvarande ca 1,2 % av medlemsländernas sammanlagda bruttonationalinkomst (BNI) och ca 4 % av deras offentliga utgifter.

5.6.2. Principerna för uppgörandet av budgeten

Rådets finansförordning av den 21 december 1977 (377X1231(01)), som gäller Europeiska gemenskapernas allmänna budget, jämte ändringar är den viktigaste rättsakten inom sekundärrätten som gäller uppgörandet av budgeten.

Budgeten skall uppgöras årligen särskilt för anslagen för ekonomiska åtaganden och anslagen för betalningar. Med anslagen för ekonomiska åtaganden täcks det totala beloppet av de lagenliga förpliktelserna under det kommande budgetåret.

Med anslagen för betalningar täcks de faktiska utbetalningarna av nya och redan befintliga ekonomiska åtaganden under året i fråga. Beloppet av dessa åtaganden är alltid större än utbetalningarna och skillnaden mellan dem visar icke täckta (utestående) åtaganden. För att budgeten skall vara i balans måste anslagen för betalningar varje år täckas med motsvarande inkomster.

Budgeten måste årligen uppgöras så att den är i balans. De uppskattade inkomsterna måste således vara lika stora som anslagen för betalningar under budgetåret. Någon egentlig rättsakt som gäller inlåning, med stöd av vilken ett budgetunderskott kunde täckas, finns inte bland de finansiella rättsakterna. Budgetårets överskott kan överföras som inkomst till följande år. Ett mindre verksamhetsunderskott kan likaså överföras till följande år. En betydande avvikelse från den ursprungliga budgeten förutsätter däremot att en kompletterande budget eller rättelsebudget ges.

Budgetens ettårsprincip innebär att budgeten godkänns endast för ett år och att såväl anslagen för ekonomiska åtaganden som anslagen för betalningar för det berörda året skall användas under detta år. Anslagen för ekonomiska åtaganden täcker årets nya åtaganden, medan anslagen för betalningar däremot måste täcka både de nya och tidigare åtaganden som skall betalas det året.

Ettårsprincipen hindrar inte att vissa åtagan-

den kan omfatta en längre tid än ett år. T.ex. sådana projekt som gäller strukturfonderna, forskningen och externa relationer förutsätter ekonomiska åtaganden som omfattar flera år. Ett förfarande med periodisering av anslagen inom dessa uppgiftsområden möjliggör användningen av årliga åtaganden och utbetalningar.

Skillnaden mellan obligatoriska och andra utgifter i budgeten definieras i artikel 203 i Romfördraget så att obligatoriska utgifter är de som föranleds av fördraget eller av rättsakter som antagits i enlighet med det.

Garantisektionen för jordbruket är den sektor med obligatoriska utgifter där de anslag som godkänts i budgeten traditionellt har överskridits under tidigare år. Avtal som ingåtts med tredje land, vilka innebär ett ekonomiskt åtagande för gemenskapen som omfattar flera år, är också obligatoriska utgifter. Den övriga delen av budgeten omfattar andra än nödvändiga utgifter.

När budgeten bereds beslutar rådet i sista hand om dimensioneringen av de obligatoriska utgifterna och parlamentet om dimensioneringen av andra anslag. Frågan huruvida en viss utgift skall hänföras till obligatoriska utgifter eller inte har tidvis gett upphov till konflikter mellan rådet och parlamentet.

I enlighet med fullständighetsprincipen hålls inkomsterna och utgifterna i budgeten skilt från varandra, utom i fråga om vissa undantag som noggrant fastställs i finansförordningen. Samtliga inkomster kan med vissa undantag användas för täckande av samtliga utgifter.

Budgeten innehåller ca 1 000 enskilda anslagsposter, som har tagits in i särskilda delar av budgeten enligt de centrala politikområdena. Dessa indelas i sin tur i avdelningar, kapitel och moment. I samband med varje anslagspost i budgeten anges beloppet av anslagen för ekonomiska åtaganden och anslagen för betalningar för berörda år samt en detaljerad definition av för vilket ändamål anslaget får användas.

5.6.3. Budgetförfarandet

Rådet representerar medlemsländernas regeringar och deras intressen och har två uppgifter. För det första är rådet den centrala lagstiftande institutionen, som bestämmer gränserna för godkännande och genomförande av budgeten.

Det antar finansförordningarna som ger de finansiella fördragsbestämmelserna att detaljerat innehåll. Dessutom antar rådet de rättsakter med hjälp av vilka unionens verksamhetsprogram styrs och som utgör den lagliga grunden för de viktigaste utgiftsposterna i budgeten. Rådets andra uppgift är att fungera som den institution som utövar budgetmakten.

En annan institution som utövar budgetmakt är Europaparlamentet, som bestämmer om andra än obligatoriska utgifter. Det har dessutom en rådgivande ställning, som blir allt starkare, i samband med beredningen av rättsakter för budgetens verkställande. Parlamentet skall dessutom på grundval av revisionsrättens årsrapport besluta om beviljande av ansvarsfrihet för kommissionen för genomförande av budgeterna för föregående år. Parlamentet skall likaså godkänna den slutliga budgeten.

Kommissionen har initiativmonopol med avseende på beredningen av budgeten och på de rättsakter som ligger till grund för budgeten och olika verksamhetsprogram. Enligt artikel 205 i Romfördraget skall kommissionen genomföra budgeten under eget ansvar och inom ramen för de beviljade anslagen i överensstämmelse med principerna för en sund ekonomisk förvaltning.

Revisionsrätten granskar alla de frågor som hänför sig till genomförandet av budgeten. Dess befogenheter fastställs i artikel 209. Revisorerna skall dessutom ha tillsyn över genomförandet av budgeten på nationell nivå samt över unionens inlånings- och utlåningsverksamhet.

EG-domstolen skall bl.a. medla i budgettvister mellan rådet, kommissionen och parlamentet. Domstolen kan på laglighetsgrund avslå en budget helt eller delvis eller uppställa villkor för genomförandet av den.

5.6.4. Gemenskapens egna medel

Den centrala principen för insamlande av gemenskapens egna medel är att alla utgifter för verksamheten under ett budgetår skall kunna täckas med de medel som samlas in. I kommissionens förslag till ett rådsbeslut som gäller gemenskapernas egna medel (COM (93) 438 final) konstateras, att rådet i sina beslut skall beakta att gemenskapen har tillräckligt med medel till sitt förfogande för finansiering av sin politik, att budgetdisciplin

upprätthålls inom gemenskapens hela utgiftsekonomi, vilket förutsätter prioriteringar inom olika uppgiftsområden, att medlemsstaternas bidrag baserar sig på deras betalningsförmåga och att de åtgärder som avtalats vid toppmötena i Maastricht och Lissabon vidtas.

Bestämmelser om unionsmedlemmarnas finansiella bidrag till budgeten ingår i rådets beslut 88/376/EEG. I det fastställs de inkomstkällor med vilka budgeten finansieras samt avgifternas övre gränser.

Enligt ovan nämnda rättsakt intäktsförs följande inkomster i budgeten:

— importavgifter för jordbruksprodukter (spannmål, socker, mjölkprodukter, olivolja). Avgifterna är utjämningsavgifter, som definieras som skillnaden mellan ett tröskelpris, som motsvarar den eftersträvade prisnivån på hemmamarknaden, och världsmarknadspriset. Eftersom gemenskapen stöder den gemensamma marknadsföringen av socker, samlar den in avgifter av sockerproducenterna för täckande av marknadsföringskostnaderna.

— tullintäkter från handeln med länder utanför gemenskapen (tullar för industriprodukter och jordbruksprodukter).

Jordbruks- och sockeravgifterna samt tullintäkterna kallas för gemenskapens traditionella egna medel. Av intäkterna av dem får medlemslandet innehålla 10 % i form av uppbörds-kostnader.

— en avgift som baserar sig på underlaget för mervärdesskatten (momsbas). För närvarande får denna avgift vara högst 1,4 % av momsbasen, men den sjunker stegvis till 1,0 % före 1999. Momsbasen får inte överstiga 55 % av landets bruttonationalinkomst (BNI). Fr.o.m. 1995 är den övre gränsen i förhållande till BNI 50 % för fattiga länder, dvs. de medlemsländer vilkas BNI understiger 90 % av gemenskapens genomsnittliga bruttonationalinkomst. För rikare länder sjunker den övre gränsen i förhållande till BNI gradvis så att 50 % införs 1999.

— en avgift som grundar sig på bruttonationalinkomsten (BNI-avgift). Storleken på denna avgift fastställs årligen i förhållande till gemenskapens sammanräknade bruttonationalinkomst. BNI-avgiften är en balanserande post i budgeten och storleken på den varierar årligen.

För säkerställande av budgetdisciplinen har en gräns för maximibeloppet för EG:s egna medel bestämts, enligt vilken anslagen för

betalningar inte får överskrida 1,2 % av gemenskapens sammanräknade bruttonationalinkomst. Denna gräns gäller fram till 1995. Därefter höjs anslagstaket successivt så att det är 1,27 % år 1999. Anslagen för betalningar höjs på motsvarande sätt så att de 1999 får vara högst 1,32 % av EG:s sammanräknade BNI.

5.6.5. Gemenskapens preliminära budgetförslag för 1995

Det av kommissionen uppgjorda preliminära budgetförslaget för budgetåret 1995 gavs till rådet och parlamentet den 19 april 1994. Enligt det uppgår budgetens anslag för ekonomiska åtaganden till 76,3 mrd. ecu och anslagen för betalningar till 72,3 mrd. ecu. Jordbruksanslagen för 1995 uppgår till 37,0 mrd. ecu, vilket motsvarar maximibeloppet enligt den 7-åriga

finansieringsplanen. De struktur- och regionalpolitiska anslagen för ekonomiska åtaganden stiger till 25,2 mrd. ecu, vilket också motsvarar anslagstaket i denna undertitel. De anslag som är avsedda för EG:s interna verksamhet ökar med knappt 6 % och anslagen för extern verksamhet med 5,8 %. De administrativa anslagen ökar med knappt 1 %.

I sin helhet motsvarar det preliminära budgetförslaget 1,205 % av unionens sammanräknade BNI. Då motsvarande maximibelopp 1995 får vara 1,21 %, kan rådet och parlamentet höja kommissionens förslag med högst knappt 600 milj. ecu. Totalt ökar anslagen för ekonomiska åtaganden med 3,9 % och anslagen för betalningar med 3,3 % jämfört med föregående år. Då prisstegringen har uppskattats till 3,1 %, ökar anslagen reellt sett endast något. Budgetförslaget innehåller inte några anslag som gäller de länder som ansökt om medlemskap, med undantag av EES-anslag.

Europeiska gemenskapernas preliminära budgetförslag för 1995

Undertitel	1994 andel %	1994 budget	1995 anslags- tak mrd. ecu	1995 budget förslag
Jordbruk	49,7	36,4	37,0	37,0
Strukturfonder	31,5	23,2	25,2	25,2
Intern verksamhet	5,9	4,3	4,7	4,6
Extern verksamhet	5,9	4,3	4,6	4,6
Administration	4,9	3,6	3,9	3,8
Reserver	2,1	1,5	1,1	1,1
Sammanlagt	100,0	73,3	76,5	76,3

5.6.6. Unionsmedlemskapets verkningar på statsbudgeten och den övriga hushållningen

Unionsmedlemskapet har en mängd olika verkningar på Finlands ekonomi. För det första blir staten tvungen att till EG-budgeten betala en avgift som grundar sig på underlaget för mervärdesskatten och en som grundar sig på bruttonationalinkomsten enligt gällande gemenskapslagstiftning. De tullar och jordbruksavgifter som uppbärs till EG innebär att staten inte längre får dessa inkomster.

Unionsmedlemskapet påverkar också till vissa delar den finska statsbudgetens struktur och hushållningen utanför budgeten. Även om de

slutliga besluten fattas på basis av de erfarenheter som fås, kommer bl.a. följande ändringar att göras i budgeteringen till en början.

Att de tullar och jordbruksavgifter som hör till gemenskapens traditionella egna medel uppbärs till gemenskapen innebär att dessa inkomster inte längre upptas i statsbudgeten för Finland, i vilken enligt 67 § regeringsformen kan tas in endast finska statens inkomster och utgifter. Tullstyrelsen bär upp tullarna och jordbruksavgifterna och överför dem direkt till EG. På samma sätt lämnas de nya sockeravgifter som uppbärs till EG också utanför statsbudgeten. Jord- och skogsbruksministeriet uppbär och överför dem till EG. För ovan nämnda avgifter får Finland en uppbörspro-

vision om 10 %, som budgeteras under inkomster av blandad natur inom finansministeriets förvaltningsområde. De faktiska förvaltningsutgifter som uppbörden medför budgeteras inom respektive förvaltningsområde.

De avgifter som grundar sig på underlaget för mervärdesskatten och bruttonationalinkomsten och som skall betalas till unionens budget är nya statliga utgifter, som tas in i statsbudgeten och budgeteras som utgift inom finansministeriets förvaltningsområde.

Avgifterna utanför EG:s budget upptas i statsbudgeten som utgift inom det förvaltningsområde till vars verksamhetsområde avgifterna i fråga hänför sig. I enlighet med detta kommer avgiften till Europeiska utvecklingsfonden att upptas inom utrikesministeriets förvaltningsområde. Den del av aktiekapitalet i Europeiska investeringsbanken som skall betalas i pengar och avgifterna till reservfonderna budgeteras inom finansministeriets förvaltningsområde. Fondandelen till Europeiska kol- och stålgemenskapen och kapitalavgiften till Europeiska atomenergigemenskapens bränsleförsörjningsbyrå budgeteras inom handels- och industriministeriets förvaltningsområde.

Ur budgeten betalas till medlemsstaterna stöd enligt EG:s gemensamma jordbrukspolitik, regional- och strukturpolitiskt stöd och stöd som hänför sig till övriga sektorer inom gemenskapens politik, såsom forskning och utbildning, näringspolitik samt socialpolitik. Dessutom har det överenskommit att de nya medlemsstaterna under en övergångsperiod får betala stöd till jordbruket och livsmedelsindustrin till följd av den omedelbara anpassningen av priserna inom jordbruket. EG betalar en del av detta stöd.

Av kostnaderna för EG:s gemensamma jordbrukspolitik har det planerats att exportstöden, interventionsköpen och stödet för privat upplagring skall skötas genom en interventionsfond, som inrättas i samband med budgeten för 1995 och är en fond som står utanför budgeten. Fonden förmedlar dessa stöd vidare till producenterna. EG svarar för största delen av fondens utgifter. Andra inkomster som beviljas Finland av garantisektionen vid utvecklings- och garantifonden för jordbruket i EG:s budget än sådana som skall inkomstföras i interventionsfonden budgeteras enligt bruttoprincipen som inkomster inom jord- och skogsbruksministeriets förvaltningsområde. På motsvarande sätt budgeteras reformstödet för jordbrukspo-

litiken samt de inkomststöd till jordbruket, av vilka EG endast betalar en del, i statsbudgeten för Finland enligt bruttoprincipen som separata utgiftsmoment inom jord- och skogsbruksministeriets förvaltningsområde. Under dessa moment skall klart kunna urskiljas den andel som fås från EG och andelen nationellt stöd.

Unionens regional- och sysselsättningspolitik samt strukturpolitiken inom jordbruket finansieras med medel ur de strukturfonder som ingår i gemenskapens budget. I den finska statsbudgeten upptas alla de stöd som erhålls ur EG:s strukturfonder för finansiering av mål 2, 3, 4, 5 a, 5 b och 6. Vid registreringen av dem iaktas bruttoprincipen. Den finansieringsandel som erhålls av EG skall enligt planerna upptas fondvis i den finska statsbudgeten under ett inkomst- eller utgiftsmoment som inkomst eller utgift för inrikesministeriet, jord- och skogsbruksministeriet och arbetsministeriet. Avsikten är att den nationella andelen av finansieringen tas in under ifrågavarande utgiftsmoment inom respektive förvaltningsområde.

Finland har möjlighet att gå med i EG:s olika forsknings- och utbildningsprojekt. Beloppet av intäkterna från dessa är beroende av hurudan framgång de finländska universiteten, högskolorna och forskningsinstituterna samt företagen har vid anbudstävlingarna i fråga om de olika programmen. De intäkter som erhålls från EG tas in i statsbudgeten enligt brutto- eller nettoprincipen när det gäller statliga budgetavhängiga ämbetsverk och inrättningar i enlighet med hur ämbetsverkets eller inrättningens motsvarande verksamhet budgeteras.

Medlemskapet förutsätter inte nödvändigtvis att budgetlagstiftningen ändras på lagnivå. Det kan dock vara ändamålsenligt att vissa ändringar görs i den, t.ex. till de delar som gäller budgetens struktur. Inrättandet av interventionsfonden utanför budgeten förutsätter en lag som ges i den ordning som gäller för stiftande av grundlag. Det kan också bli nödvändigt att se över den lagstiftning som gäller det statsekonomiska revisionsväsendet.

5.7. Ålands ställning

5.7.1. Anslutningen

Enligt förhandlingsresultatet gällande Åland är tillämpningen beträffande Åland av de tre

fördragen om upprättande av de Europeiska gemenskaperna beroende av att Finland i samband med ratifikationen av anslutningsfördraget avger en förklaring att Åland blir en del av Europeiska gemenskapernas territorium. För att denna förklaring skall kunna avges, förutsätts det att för anslutningsfördraget erhålls i självstyrelselagen för Åland avsett bifall av lagtinget.

5.7.2. Bestämmelser som tillämpas beträffande Åland

Ifall Finland avger den ovan nämnda förklaringen tillämpas på landskapet de undantag som preciserats i det särskilda protokollet nr 2 till anslutningsakten. Enligt dessa bestämmelser krävs det tillstånd av myndigheterna på Åland för fysiska personer som inte har hembygdsrätt på Åland samt för alla juridiska personer att förvärva och inneha fast egendom i landskapet eller bedriva näringsverksamhet där. Då landskapets myndigheter beviljar dylika tillstånd skall de likabehandla medborgare i Finland som inte har hembygdsrätt och medborgare i de övriga medlemsstaterna.

I Ålandsprotokollet utesluts landskapets territorium dessutom från EG:s beskattningsterritorium till den del det är fråga om tillämpningen av direktiven om omsättningsskatt och acciser. Undantaget möjliggör bl.a. att den skattefria försäljningen i färjtrafiken till och från Åland kan fortsätta också efter år 1999. Beträffande den direkta beskattningen har Åland däremot inte någon särställning, och i samband med att förhandlingarna om Åland avslutades förklarade den finska regeringen att den inte har för avsikt att skapa ett skatteparadis av Åland. Enligt den anpassning som genom anslutningsfördraget gjordes i EG:s tullkodex hör Åland till gemenskapens tullområde, ifall Finland avger en förklaring om att fördragen om upprättande av de Europeiska gemenskaperna tillämpas beträffande Åland.

Beträffande rösträtten och valbarheten vid kommunala val intogs i slutakten från anslutningskonferensen en förklaring (nr 32) enligt vilken frågan avgörs med beaktande av Ålands särpräglade situation i enlighet med Finlands önskemål inom sex månader från Finlands anslutning, om Finland har avgett ovan nämnda förklaring om att fördragen om upprättandet av de Europeiska gemenskaperna skall

omfatta Åland. Lösningen grundar sig på att de i Maastrichtfördraget förutsatta direktiven om de kommunala valrättigheterna inte ännu har behandlats inom unionen.

5.7.3. Verknningar för Finland

Om Finland i samband med ratifikationen av anslutningsfördraget kan avge en förklaring om att fördragen om upprättandet av de Europeiska gemenskaperna skall omfatta Åland, vilket förutsätter ett i 59 § självstyrelselagen för Åland (1144/91) avsett bifall av Ålands lagting, tillämpas beträffande Åland EG:s rättsakter under samma förutsättningar som i de övriga delarna av Finland, om inte annat följer av särbestämmelserna i protokoll nr 2 till anslutningsakten. Skilt för sig måste utredas hur de åländska självstyrelsemyndigheternas möjligheter att påverka Finlands ställningstaganden i Europeiska unionens råd garanteras under ett EU-medlemskap med beaktande av principerna i 58 § självstyrelselagen om underläggande av landskapet om internationella förhandlingar. Likaså måste särskilt utredas vilka lagstiftnings- och administrativa arrangemang Ålands särställning inom den indirekta beskattningen förutsätter.

Förhandlingsresultatet inverkar inte på Ålands militärpolitiska ställning. Enligt självstyrelselagen hör utrikespolitiken till rikets behörighet, och Åland intar inte någon särställning med tanke på samarbetet inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken eller samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor.

6. Ekonomiska verkningar av ett medlemskap i Europeiska unionen

6.1. Verknigarnas karaktär

Ett medlemskap i Europeiska unionen påverkar samhället på många sätt. Ur ekonomisk synpunkt är det i första hand fråga om ett allt intensivare deltagande i integrationsutvecklingen i Europa. Bindningen till integrationens fortskridande fördjupades betydligt redan i och med att EES-avtalet godkändes. Ett medlemskap i unionen medför inflytande vid utformningen av förpliktelserna samt vid tryggandet av nationellt sett viktiga intressen.

Det är mycket svårt att på ett täckande sätt uppskatta de ekonomiska verkningarna av ett medlemskap i unionen. Medlemskapet berör många ekonomiska delområden och detaljer. Många verkningar är dessutom indirekta och kommer till synes först när verksamhetsformerna och institutionerna ändras. Verkningarna kan dessutom vara mycket olika beroende på om de granskas på kort eller lång sikt.

Integrationen är en process som syftar till att öka välståndet genom att effektiviteten och produktiviteten förbättras. Resultaten av processen kommer således i första hand till synes först på lång sikt. Speciellt säkra uppskattningar av medlemskapets verkningar kan inte göras i detta avseende, eftersom själva processen ändras och utvecklas hela tiden.

Medlemskapets ekonomiska verkningar har undersökts i Finland och i de andra länder som ansökt om medlemskap. Med tanke på helheten har ett medlemskap enligt beräkningarna positiva verkningar, i synnerhet på lång sikt. På kort sikt kan den totala fördelen bli snävare på grund av de inkomstbortfall som uppkommer inom de områden där behovet av anpassning är störst. En central fråga vid bedömningen av de ekonomiska verkningarna är vad som antas vara alternativet till ett medlemskap i unionen.

Avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet gav Finland tillträde till EG:s inre marknad. Ett oförändrat tillstånd i detta avseende kan dock inte nödvändigtvis tas som utgångspunkt då de ekonomiska verkningarna bedöms. EES-avtalets betydelse kan minska eller rentav upphöra helt, om endast ett par EFTA-länder blir kvar inom det sedan unionen har expanderat.

På längre sikt kan valet att bli utanför den västeuropeiska integrationen för en liten öppen ekonomi som Finland orsaka mångfald mera djupgående tryck på samhällliga förändringar än om landet håller sig till den referensgrupp till vilken det traditionellt har hört. Bedömningarna av de ekonomiska verkningarna är således alltid mer eller mindre bristfälliga, eftersom ett medlemskap jämförs med en framtid som liknar den nuvarande situationen eller annars är reaktiv till yttre förändringar.

Ett medlemskap i EU och EES-avtalet skiljer sig från varandra inte enbart i fråga om möjligheterna att påverka beslutsfattandet utan också i vissa andra avseenden. De viktigaste direkta skillnaderna med tanke på de ekonomiska verkningarna är att Finland, som

unionsmedlem, börjar tillämpa gemenskapens gemensamma jordbrukspolitik, avstår från det nationella gränsskyddet i förhållande till de länder som hör till den inre marknaden, blir en del av tullunionen enligt den gemensamma handelspolitiken samt deltar i gemenskapens budget. Medlemskapet kräver också en harmonisering av den indirekta beskattningen och ger Finland möjlighet att få stöd ur gemenskapens strukturfonder bl.a. för regionalpolitiska satsningar. En direkt följd av medlemskapet är att konkurrensen effektiveras i synnerhet inom livsmedelshushållningen. Medlemskapet ger också företagen säkerhet om att den inre marknaden är bestående och sålunda förutsättningar för en höjning av investeringsgraden. På den ekonomiska politiken ställer ett medlemskap bestämda krav, men det öppnar även möjligheter att delta i och påverka gemenskapens ekonomiska politik.

6.2. Utrikeshandeln och produktionsfaktorsströmmarna

Större delen av den finska industrin har i huvudsak redan hunnit anpassa sig, sedan tullarna mellan Finland och Europeiska gemenskapen till största delen slopades redan under 1970- och 1980-talet. Avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet öppnade relativt få helt nya direkta exportmarknader. De största verkningarna av avtalet i fråga om utrikeshandeln och exportmarknaderna är en omfattande harmonisering av standarder och tekniska föreskrifter samt liberalisering av den offentliga upphandlingen. Också den komplicerade regleringen av handeln med tjänster håller på att avvecklas, men utrikeshandelns andel kommer fortsättningsvis att vara rätt liten på många av dessa områden.

Anpassningen till Europeiska gemenskapens gemensamma handelspolitik och övergången till tullunionen medför i viss mån anpassningsbehov företags- och branschvis. När de samhällsekonomiska verkningarna bedöms måste man dock se långt in i framtiden. De yttre ekonomiska förhållandena och den europeiska konkurrensmiljön kommer alltså att förändras under kommande år. En av de viktigaste frågorna med tanke på utrikeshandeln och produktionsstrukturen är hur Europeiska gemenskapens handelspolitik utformas på längre sikt i takt med att världshandeln liberaliseras.

Inom synhåll ligger åtminstone vissa öst- och centraleuropeiska länders successiva inträde på den västeuropeiska marknaden och kanske i ett senare skede även ett EU-medlemskap för dessa länder.

Enligt gjorda utredningar kan den för Finland traditionellt viktiga östhandeln bäst tryggas genom att Finland deltar i Europeiska gemenskapens verksamhet. På handelspolitikens område verkar det som om speciellt den finska skogsindustrin dessutom skulle ha direkta intressen att bevaka i de länder som hör till Europeiska unionen. Dessa intressen är bl.a. kopplade till eventuella konkurrensbegränsande verkningar av den lagstiftning som gäller avfallsåtervinning. Därför är möjligheten att delta i och påverka beslutsfattandet inom EG viktig.

Det väsentliga med tanke på utvecklingen inom Europeiska unionen är huruvida stärkandet av den europeiska industristrukturen lyckas i enlighet med de mål som uppställdes i det program för den inre marknaden som inleddes under förra årtiondet samt i den vitbok som lades fram i slutet av 1993 och som gäller sysselsättning, tillväxt och konkurrens. Ju bättre dessa föresatser kan förverkligas, desto smärtlättare blir anpassningen till den öppnare världshandeln och desto större kan den välfärdsnytta som integrationsutvecklingen medför bli på lång sikt. Därför ansluter sig de viktigaste verkningarna av integrationen till effektiviteten och konkurrenskraften. Satsningarna i synnerhet på dyrbar produktutveckling och den allt mer riskfyllda högteknologin förutsätter i allt högre grad samarbete över gränserna mellan stater och företag i framtiden. Vid organiseringen och finansieringen av detta samarbete har Europeiska gemenskapen en central roll. De relativt små företagen i ett litet land som Finland har speciellt svårt att klara sig på detta område med stöd av endast nationella resurser.

Det har beräknats att fördelarna av integrationen inom den Europeiska unionen huvudsakligen kommer att härröra från den starkare konkurrensen och den ökade effektivitet som anpassningen av den ekonomiska strukturen föranleder. Den svaga konkurrensen och den ineffektiva organiseringen av de ekonomiska funktionerna samt inkomsternas och prisernas inflexibilitet har varit den centrala orsaken till den låga produktiviteten i flera branscher, i synnerhet inom den slutna sektorn. Detta gäller

även Finland. En betydande verkning av ett medlemskap i Europeiska unionen i fråga om utrikeshandeln är sloandet av gränsformaliteterna, vilket på ett betydande sätt effektiviserar logistikfunktionerna i Västeuropa och härigenom kännbart påverkar konkurrensförhållandena.

Att gränserna öppnas i takt med att integrationen framskrider förbättrar Finlands möjligheter att konkurrera om utländska företags direkta investeringar. Också en del av de investeringar som inhemska företag har planerat i utlandet torde i stället riktas till hemlandet efter det att osäkerheten i fråga om integrationen har avtagit. På basis av förfrågningar till företagen kan den slutsatsen dras att osäkerheten i fråga om integrationsbeslutet ännu förra året på ett betydande sätt styrde inriktningen av investeringarna i Finland. På grund av olikriktade faktorerers samverkan kan en sådan ändring av investeringsklimatet ha en klart gynnsam inverkan på utvecklingen av den totala produktionen.

Integrationen gör ekonomin öppnare, vilket återspeglar sig som en ökning av utrikeshandelns andel. Bedömningen av de strukturella verkningarna av en sådan utveckling kan baseras på de utredningar som har gjorts om den finska industrins relativa fördelar och konkurrenskraft samt på erfarenheterna av utvecklingen i andra länder i motsvarande situation. På denna grund verkar det som om ett medlemskap i Europeiska unionen skulle stärka produktions- och exportstrukturen i Finland och göra den mångsidigare framför allt till följd av en ökning i inombranschhandeln. Då produktionsstrukturen blir starkare och mångsidigare torde också ekonomins konjunkturskänslighet avta.

Ökningen i utrikeshandeln och utrikeshandelns strukturella utveckling står i nära samband med att produktionsfaktorerna får röra sig fritt. På kort och medellång sikt har frigörelsen av kapitalrörelserna och i synnerhet den förväntade ökningen i de direkta investeringarna betydelse. Erfarenheterna av verkningarna av företagsköpen de senaste åren tyder på att de direkta investeringarna på ett betydande sätt i synnerhet i ett litet land som Finland har bidragit till att företagen blivit mera dynamiska i samband med krävande internationella funktioner samt ställt nya resurser till deras förfogande, som hänför sig till finansiering, marknadskännedom samt forsk-

nings- och produktutveckling. Ett medlemskap i Europeiska unionen skulle skapa förutsättningar för ytterligare ökning av direkta investeringar.

Program för den inre marknaden har hittills i stor utsträckning fäst uppmärksamhet vid utvecklandet av den europeiska marknaden. Det har många gånger konstaterats att integrationen har verkningar som diskriminerar handeln med tredje länder. Nu kan det märkas att företagen såväl i Finland som i Europeiska unionens nuvarande medlemsländer i allt högre grad börjar intressera sig för världshandeln, som väntas växa kraftigt till följd av att det nya GATT-avtalet träder i kraft. Det är naturligt att se Europa som ett slags språngbräde för finska företag när de i framtiden deltar i världshandeln och den internationella arbetsfördelningen.

Förändringarna i arbetskraftens rörlighet torde bli betydligt långsammare. En orsak är att arbetskraften i de västeuropeiska länderna, såsom också i Finland, är etablerad och koncentreras till högre åldersklasser. Den stora arbetslösheten i de flesta europeiska länder dämpar dessutom flyttningsrörelserna de närmaste åren. Några drastiska förändringar är sålunda inte att vänta. Nationella arbetskollektivavtal kommer att kvarstå i varje land trots integrationen, vilket medför att skillnaderna i arbetskraftskostnaderna inom unionen inte kan jämnas ut alltför snabbt. Arbetsmarknadens flexibilitet skulle dock öka. Redan erfarenheterna av den nordiska arbetsmarknaden ända från 1950-talet tyder emellertid på att skillnaderna kan utjämnas på lång sikt, då det ekonomiska samarbetet fortskrider och förhållandena i de olika delarna av Europa också annars småningom börjar likna varandra.

6.3. Livsmedelshushållningen

Jordbruket är den sektor vars verksamhetsmiljö ett medlemskap i unionen förändrar mest. Jordbrukspolitikerna är en del av gemenskapspolitiken, varvid beslutsrätt överförs till kommissionen. Genast när medlemskapet inträder avskaffas det nationella gränsskyddet för jordbruksprodukter och livsmedel och gemenskapens prisnivå börjar tillämpas i handeln med dessa förnödenheter. För statshushållningen innebär detta ett bortfall av såväl exportstödsutgifter som av tull- och importavgiftsintäkter.

Skillnaden mellan Finlands och EG:s producentpris inom jordbruket är betydande. Enligt gjorda beräkningar kommer under skördeperioden 1995/96, då de prissäskningar som överenskommit vid jordbruksreformen införts till fullt belopp, de med EG:s produktionsmängder vägda genomsnittliga producentpriserna i EG att ligga 40—45 % lägre än motsvarande genomsnittliga producentpriser i Finland. Priset på oljevaxter, spannmål och svinkött sjunker relativt sett mest.

Det stöd som betalas enligt gemenskapens normala regelverk täcker endast en del av det inkomstbortfall som sänkningen av producentpriset och sloandet av det nuvarande inkomststödet medför inom jordbruket. En direkt övergång till gemenskapens prisnivå utan nationella stödåtgärder skulle innebära ett drastiskt bortfall i jordbruksinkomsten. Det beräknas att bortfallet minskar inom några år, när jordbrukskostnaderna har anpassats. Kostnaderna minskar bl.a. till följd av sänkningen i prisen på foder och utsäde samt sloandet av gödselaccisen, foder- och proteinaccisen och marknadsföringsavgifterna vid export. Kostnaderna minskar med tiden också på grund av att jordbruket blir mervärdesskattepliktigt på samma sätt som annan företagsverksamhet, varvid den skatt som ingår i anskaffningarna av insatsvaror får avdras inom denna bransch. På lång sikt torde också kapitalkostnaderna inom jordbruket minska, då markpriset anpassas till den minskade avkastningen. På medellång sikt skulle jordbruksinkomsten dock minska väsentligt jämfört med den nuvarande nivån utan nationella säråtgärder.

Vid anslutningsförhandlingarna fick Finland rätt att betala nordiskt stöd med nationella medel för att trygga bevarandet av förutsättningar för bedrivande av jordbruk. Om formerna för och beloppet av det nationella stödet avtalas i sista hand med gemenskapen. Beräknat på basis av kompensationskalkylerna är det nationella stöd som jordbruket behöver på grund av den snabba sänkningen av producentpriserna år 1995 ca 3 mrd. mk större än det som ingår i statsbudgeten för 1994. På medellång sikt, när kostnadsanpassningen har framskridit, sjunker behovet av stöd från denna nivå så att det är en halv miljard mark mindre än 1994.

Trots det stöd som jordbruket får kommer dess verksamhetsförutsättningar att försämmas. Stödet ändras i huvudsak till direkt inkomst-

stöd och det är inte längre beroende av de producerade mängderna. Det är svårt att uppskatta hur stora produktionsmängder och hurdan struktur inkomststödssystemet tillsammans med de betydligt lägre prisen leder till i synnerhet på lång sikt. Det kan antas att produktionen både minskar och extensifieras.

Vid anslutningsförhandlingarna uppställdes som ett villkor för betalningen av nationellt stöd att resultatet inte får bli att produktionsmängderna ökar. Allt som allt verkar en ökning av produktionsmängderna i fråga om traditionella jordbruksprodukter dock inte sannolik. Den prisnivå som gemenskapen tillämpar sporrar knappast i någon betydande grad till stora produktionsmängder i finländska förhållanden.

Vid ett medlemskap i unionen, söker sig jordbruksidkarna nya verksamhetsformer. Det är att hoppas, att resurser inte frigörs inom branschen på ett okontrollerbart sätt i en samhällsekonomi som också i övrigt tills kommer att vara undersysselsatt de närmaste åren.

Frågan om hur gemenskapen förmår fullgöra de skyldigheter som GATT ställer på den kan ha betydelse för jordbruket i slutet av innevarande decennium. En prissänkning och en ökning av det direkta inkomststödet enligt den jordbruksreform som genomfördes inom EG 1992 är åtgärder som överensstämmer med den sänkning av det interna stödet som GATT förutsätter. Det kan dock behövas ytterligare åtgärder från gemenskapens sida, om jordbruksreformen inte sänker produktionsmängderna och priserna inom jordbruket i tillräckligt hög grad. Vid bedömning av jordbrukets anpassningsproblem bör det dock uppmärksammas, att problemen är betydande även i den situationen att Finland inte blir medlem i unionen.

Ett unionsmedlemskap påverkar inte livsmedelsindustrin lika starkt som jordbruket. Priset på de jordbruksprodukter som industrin använder som råvara har redan för närvarande sänkts på statsmaktens försorg med hjälp av primärproduktavdrag och ett prissänkningssystem vid omsättningsbeskattningen. Livsmedelsprisen vid export har sänkts till världsmarknadsnivån huvudsakligen med hjälp av priskompensationsersättningar. Vid ett unionsmedlemskap avskaffas dessa stödsystem. Livsmedelsindustrin köper då sin råvara och säljer sina produkter till den prisnivå som gäller inom gemenskapen. Vid export utanför gemenskapen

ersätts ur gemenskapens medel skillnaden mellan jordbruksråvarornas världsmarknadspris och EG:s administrativa pris. En avsevärd andel av livsmedelsindustrin är dock beroende av inhemska råvaror och klarar sig inte om det inhemska råvaruproduktionsunderlaget brister.

Till följd av ett medlemskap kommer i synnerhet de branscher och företag inom livsmedelsindustrin som hittills med stöd av det höga nationella gränsskyddet har inriktat sig på hemmamarknadsproduktion att stöta på en hårdare konkurrens. Med hjälp av nationella åtgärder enligt det principbeslut som statsrådet fattade den 27 maj 1994 underlättas den strukturella anpassningen inom industrin.

Med tanke på samhällsekonomin yttre balans är det av betydelse vilken livsmedelskedjans konkurrenskraft blir vid ett unionsmedlemskap. En omfattande och snabb marknadsförlust till förmån för importen skulle påverka bytesbalansen i en tydligt negativ riktning. Det kan inte förutsättas att de resurser som frigörs i livsmedelskedjan automatiskt styrs till andra branscher tillräckligt effektivt och snabbt i en ekonomi som tyngs av arbetslöshet. I vilken mån det stödsystem som skall tas i bruk sporrar till nya produktidéer och får till stånd konkurrenskraft på enskild nivå är svårt att bedöma i detta skede.

6.4. Beskattningen

Europeiska gemenskapen kan fatta beslut som gäller beskattningens nivå och form. I detta avseende avviker medlemskapet formellt från EES-avtalet, som inte omfattar beskattningen. Inom gemenskapen skall de beslut som gäller beskattningen emellertid fattas enhälligt, och en medlemsstat kan således förhindra ett beslut som är ofördelaktigt för den. De beslut som gemenskapen hittills har fattat har i första hand harmoniserat formerna för den indirekta beskattningen. De beslut som har fattats om beskattningens nivå har varit allmänna. Man har enats endast om miniminivån på mervärdesskattesatsen och minimibeloppen för de harmoniserade punktskatterna.

Programmet för genomförandet av den inre marknaden och stävande av skattekonkurrensen är målen för skatteharmoniseringen. I länder med en hög beskattning riskerar skatteinkomsterna att minska då varor och tjänster kan röra sig fritt. Skattekonkurrensen har inte

avskaffats helt, eftersom de beslut som gäller beskattningens nivå enligt subsidiaritetsprincipen skall fattas av medlemsstaterna själva enligt deras behov.

I praktiken är skillnaden mellan unionsmedlemskapet och EES-avtalet liten i detta sammanhang. Redan EES-avtalet gör Finland till en del av den inre marknaden, varvid skattekonkurrensen har samma verkan oberoende av om landet formellt följer gemenskapens harmoniseringsbeslut eller inte. Detsamma gäller i framtiden också en eventuell harmonisering av minimiskattesatsen vid bolagsbeskattningen och minimiskattesatsen vid räntebeskattningen, som har diskuterats inom gemenskapen. Några planer på en harmonisering av beskattningen av arbetsinkomsterna har unionen inte. I praktiken är det många faktorer som hindrar arbetskraftens fria rörlighet. Höga marginalskattegrader inom inkomstbeskattningen kan i och för sig ha stor betydelse för den högt utbildade arbetskraftens rörlighet. Finland kommer dock att ställas inför behovet att sänka de höga marginalskattegraderna, oberoende av om landet blir medlem eller inte.

Ett medlemskap medför ekonomiska verkningar via beskattningen närmast av den orsaken att Finland måste anpassa den indirekta beskattningen så att den överensstämmer med gemenskapens regelverk. De rättsakter som gäller minimiskattesatserna ändrar inte beskattningens nivå, med undantag för den accis som uppbärs för cigaretter, som måste höjas något. I övrigt överstiger alla de skattesatser som tillämpas för närvarande gemenskapens minimigräns. En del av acciserna måste dock slopas av andra skäl då medlemskapet inträder.

De största ändringarna av punktbeskattningen (accis) föranleds av att det inte längre finns behov att finansiera exporten av jordbruksprodukter och livsmedel med nationella medel då gemenskapens gemensamma jordbrukspolitik följs. Därför slopas fett- och proteinaccisen på foder samt accisen på gödselmedel. Uppbörderna av accis på gödselmedel upphörde den 16 juni 1994. Sockeraccisen, accisen på livsmedelsprodukter och marknadsföringsavgifterna för jordbruksprodukter slopas också. Slopandet av dessa skatter och avgifter sänker närmast jordbrukskostnaderna och påverkar inte i någon högre grad statsekonomins finansiella balans. Den gemensamma jordbrukspolitiken innebär däremot också att sta-

ten inte längre för sin del behöver delta i finansieringen av exporten. I statsbudgeten för 1994 uppgår beloppet av ovan nämnda skatter och marknadsföringsavgifter till sammanlagt 1,5 mrd. mk. Statens andel av det anslag för exportstöd för lantbruksprodukter och förädlade livsmedel som ingår i statsbudgeten är 1,8 mrd. mk, varav 0,6 mrd. mk har samlats in i form av tullar på lantbruksprodukter. Utöver ovan nämnda acciser måste eventuellt några andra, mindre betydelsefulla acciser slopas av skattetekniska skäl. Detta skulle sänka konsumentprisen i någon mån.

Alkoholbeskattningen måste strukturellt revideras så att den överensstämmer med unionens harmoniserade skattesystem. En sådan revidering genomfördes genom lagen om skatt på alkoholdrycker (532/94), som trädde i kraft den 1 juli 1994. Nivån på alkoholbeskattningen ändras i framtiden. Inom den inre marknaden kan enskilda personers förvärv av skattebelagda alkoholdrycker inte begränsas inom hela det område som den inre marknaden omfattar, men vid anslutningsförhandlingarna fick Finland en övergångstid som möjliggör en begränsning. Nivån på beskattningen av alkoholdrycker kan sjunka, i synnerhet om det undantag i fråga om en begränsning av införseln som avtalats vid anslutningsförhandlingarna inte kan förlängas efter 1996.

Ett medlemskap kräver ännu vissa ändringar i den mervärdesskattelag som nyligen trädde i kraft i Finland. De ekonomiskt sett viktigaste innehållsmässiga ändringarna gäller livsmedelsbeskattningen. Medlemskapet medför att primärproduktavdraget slopas.

Enligt det principbeslut som statsrådet fattade den 27 maj 1994 blir primärproducenterna skattskyldiga och på livsmedel tillämpas en lägre skattesats om 12 %. Under övergångstiden 1995—97 är skattesatsen dock tillfälligt 17 %. Denna lösning stöder en sänkning av livsmedelsprisen, en ökning av hushållens köpkraft samt en konkurrenskraftig prissättning av livsmedlen i Finland jämfört med marknaden i andra länder, speciellt de närliggande länderna. Med tanke på statsekonomi är en temporär tillämpning av en högre skattesats nödvändig på grund av det stora underskottet i statsekonomi.

Vid ett unionsmedlemskap är behovet att med hjälp av skattestöd sänka konsumentprisen på livsmedel inte nödvändigtvis så stort som för närvarande, eftersom prisen på jord-

ruksprodukter kommer att sjunka betydligt. Enligt gjorda utredningar är skillnaden i prisnivån på jordbruksprodukter och trädgårdsprodukter mellan Finland och unionen över 9 mrd. mk enligt jordbruksproduktionens nuvarande nivå. Primärproduktavdraget innebär för närvarande en sänkning i prisnivån på drygt 4 mrd. mk. Också utan åtgärder i beskattningshänseende medför ett medlemskap således en betydande kostnadsinbesparing för förädlingssektorn, handeln och konsumenterna. Med en temporär skattesats om 17 % bedöms livsmedelsprisen sjunka med 8—10 % till följd av medlemskapet.

Ett medlemskap i tullunionen medför inga betydande verkningar i fråga om handeln med industriprodukter. Verkningarna i fråga om handeln med jordbruksprodukter är däremot betydande. En sänkning av gränsskyddet till den nivå som tillämpas inom gemenskapen är en faktor, som medför att prisen på jordbruksprodukter i Finland sjunker till följd av ett medlemskap i unionen. Handeln med jordbruksprodukter, i synnerhet importen kan öka märkbart. Medlemskapet torde också medföra att importen till Finland, som tidigare skedde från länder utanför unionen, sker från den inre marknaden, eftersom gemenskapen upprätthåller ett relativt högt gränsskydd för jordbruksprodukter. Fullgörandet av skyldigheterna enligt GATT-avtalet sänker detta skydd i förhållande till utomstående länder före år 2000.

6.5. Den offentliga ekonomin

För statsfinanserna medför ett medlemskap i Europeiska unionen betydande ökning i de direkta utgifterna jämfört med EES-avtalet. Enligt preliminära beräkningar kommer staten att till unionen betala sammanlagt ung. 6 mrd. mk årligen i avgifter som baserar sig på underlaget för mervärdesskatten och avgifter som grundar sig på bruttonationalinkomsten. En liknande börda utgör dessutom de tullar och importavgifter som samlas in till unionen på Finlands import från tredje land och som delvis innebär förlorad nettoinkomst för staten.

Som motvikt till de utgående penningflödena får landet av unionen jordbruksstöd, struktur- och regionalstöd och annat stöd. De hänförs dock i regel inte till statens inkomster, även om de inverkar på samhällsekonomin och sålunda mer eller mindre indirekt på statens inkomstbas

med en viss eftersläpning. I början av medlemskapet tillför unionen samhällsekonomin uppskattningsvis 6 mrd. mk i inkomster årligen. När övergångsstödet upphör minskar denna summa.

De direkta penningflöden som medlemskapet föranleder försämrar statsekonomin finansiella balans. Denna verkan är synnerligen stark det år medlemskapet inträder, trots att staten av unionen de fyra första åren får ett stöd som stegvis trappas ned för täckande av kostnaderna för den direkta prisanpassningen inom jordbruket. En orsak till försämringen är i synnerhet att staten, för att marknaden skall fungera, blir tvungen att med egna medel ersätta de förluster som den plötsliga sänkningen av prisen på de produkter som jordbruket, industrin och handeln har i lager medför. Denna kostnad berör endast det år då medlemskapet inträder.

Inom några år framskrider anpassningen av kostnaderna och kapaciteten inom livsmedels-hushållningen. Det finns inte längre något behov av att betala stöd till livsmedelsindustrin. Det nationella stödet till jordbruket lägger sig på en nivå, som är betydligt lägre än vad som skulle betalas enligt det gällande systemet, om landet stannar utanför unionen.

Det kan antas att de utgifter som medlemskapet föranleder för statsekonomin inte är särskilt stora några år efter det att livsmedels-hushållningen har anpassat sig. Bidragen till gemenskapens budget innebär en bestående ökning i statens utgifter, men t.ex. stödutgifterna för jordbruket kan sänkas efter övergångstiden. Intäkterna från den indirekta beskattningen sjunker något.

Unionsmedlemskapet medför verkningar som allmänt ökar den ekonomiska aktiviteten och som med tiden ökar skatteinkomsterna och minskar utgifterna för utkomstskyddet för arbetslösa och andra liknande utgifter. Hur snabba dessa verkningar är beror på hur dynamisk ekonomin är. Med tanke på ekonomin är det yttersta målet för integrationen att öka effektiviteten och sålunda erbjuda resurser också för sådana uppgifter som medlemsstaterna vill utföra via den offentliga sektorn.

6.6. Den ekonomiska politiken

Ett medlemskap i Europeiska unionen påverkar den ekonomiska politiken på många sätt.

För det första växer den ekonomiska politikens internationella dimension. Medlemskapet ställer tydliga krav på den ekonomiska politiken, men öppnar samtidigt också nya möjligheter.

Finlands samhällsekonomi har redan länge varit bunden till utvecklingen inom utrikeshandeln och den internationella ekonomin. Beroendet av det huvudsakliga marknadsområdet för exporten, vilket utgörs av länderna inom det nuvarande Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, har varit speciellt stort. Under hela självständighetstiden har utrikeshandeln och balansen i den i betydande grad reglerat den ekonomiska politiken, som har anpassat sig till ändringarna i efterfrågan på viktigare exportprodukter och spelreglerna inom den internationella handeln. Som medlem i Europeiska unionen skulle Finland vara med och bestämma om den ekonomiska politiken, med hjälp av vilken efterfrågan och villkoren för utrikeshandeln på det huvudsakliga marknadsområdet för exporten kan påverkas.

Ökad internationell ekonomisk växelverkan har redan nu minskat den nationella ekonomiska politikens möjligheter att påverka den totala ekonomiska utvecklingen. Som medlem i unionen skulle Finland delta fullödigt i utvecklandet av Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och i det för samhällsekonomi viktigaste internationella ekonomiskpolitiska samarbetet.

Det ekonomiskpolitiska samarbetet inom unionen sker inom den ekonomiska och monetära unionen, som nu har framskridit till sin andra fas. Avsikten är att den ekonomiska och monetära unionens tredje och sista etapp skall börja senast vid ingången av 1999, varvid målet för de länder som deltar i den slutliga ekonomiska unionen är att övergå till en gemensam valuta, som administreras av en gemensam centralbank. Genom övergången till en gemensam valuta kan fördelarna med en gemensam marknad utnyttjas effektivare än tidigare. De instabila valutakurserna är inte längre en central osäkerhetsfaktor som stör hushållens och företagens verksamhet.

Man har försökt säkerställa stabiliteten i det system som bygger på en gemensam valuta med hjälp av konvergenskriterier, som medlemsländerna skall uppfylla före övergången till den tredje etappen. Syftet med kriterierna är att hindra att underskotten och skuldsättningen inom den offentliga ekonomin blir så stora att de utgör ett hot mot en stabil penningpolitik. Kriterierna förutsätter också en låg inflation

och låga långa räntor samt stabila valutakurser i minst två år före övergången till den ekonomiska och monetära unionens tredje etapp. Det är klart att ovan nämnda kriterier i stor utsträckning är sådana mål som den ekonomiska politiken måste sträva mot oberoende av unionsmedlemskapet. En balanserad offentlig ekonomi, en låg inflation och en låg räntenivå samt en stabil penningmarknad är de viktigaste förutsättningarna för en hållbar ekonomisk tillväxt.

Tidpunkten för övergången till den monetära unionens tredje etapp är osäker och beroende av den ekonomiska utvecklingen. När den tredje etappen genomförs utesluter den valutapolitiken från de nationella ekonomiskpolitiska instrumenten. Ett särproblem för Finland har varit en relativt stor inflationskänslighet samt skogs- och metallindustrins basprodukters relativa andel av exporten och industriproduktionen. Den gemensamma europeiska penningpolitiken ökar de krav som riktar sig mot prisens och kostnadernas flexibilitet.

I förhållanden med en oreglerad penningmarknad och fria kapitalrörelser är det speciellt viktigt att skapa en stabil valuta- och finansmarknad. En återgång till en fast valutakurs kan mycket väl visa sig vara en övermäktig uppgift utanför unionen och den ekonomiska och monetära unionen. Deltagandet i den ekonomiska och monetära unionen ökar penningpolitikens trovärdighet och stöder strävan mot en permanent låg räntenivå.

Under den ekonomiska och monetära unionens tredje etapp kvarstår det allmänna nationella ekonomiskpolitiska ansvaret närmast för finanspolitikens del, medan det penningpolitiska beslutsfattandet överförs till Europeiska centralbanken. Denna förändring bör dock inte överdimensioneras, ty räntenivån i Finland har redan en längre tid varit bunden till räntenivån i utlandet och speciellt i länderna inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Skillnaden i förhållande till räntenivån i det övriga Europa har i stor utsträckning återspeglat valutakursförväntningarna samt den ekonomiska situationen och endast delvis den monetära politik som har bedrivits. Genom att delta i beredningen av Europeiska centralbankens monetära politik och beslutsfattandet där kan man på ett mera direkt sätt påverka den rådande räntenivån. I Europeiska centralbankens högsta organ, ECB:s råd, skulle Finlands representant ha lika stor rösträtt som representanterna

för varje annat land som deltar i den ekonomiska och monetära unionens tredje etapp.

Som medlem i Europeiska unionen skulle Finland delta i beredningen av den ekonomiska politiken och det beslutsfattande som berör den samhällsekonomiska verksamhetsmiljön. De utmaningar som ett medlemskap medför är rätt långt desamma som den ekonomiska politiken i alla fall kommer att ställas inför.

6.7. Sammandrag med avseende på samhälls-ekonomi

Internationaliseringen och den fördjupade integrationen innebär att konkurrensen blir effektivare. Ett deltagande i dessa processer gör det möjligt att förbättra produktiviteten och höja levnadsstandarden men medför samtidigt krav på en anpassning av samhälls ekonomin, som är desto svårare ju större andel i ekonomin de för konkurrensen skyddade funktionerna har. Finland har redan en längre tid deltagit i det internationella utbytet.

Under de senaste åren har ekonomin genomgått en djup brytning vid anpassningen av strukturerna under den ekonomiska kris som följde på den egna överhettningen i slutet av 1980-talet. Anpassningen pågår fortfarande och knäckandet av arbetslösheten kräver ännu tid. Statens skuldsättning har ännu inte stannat av.

Som ett resultat av anpassningsprocessen kan redan i detta skede ses en starkare företagssektor, som har förutsättningar till framgång i en allt djupare internationell integration. Företagssektorns, särskilt exportindustrins konkurrenskraft är god utom i en del av livsmedelsbranschen som måste anpassa sig till en ny konkurrenssituation. En anslutning till Europeiska unionen ger Finland inflytande i de frågor som gäller det egna landet och garanterar de finländska företagen jämlika verksamhetsregler. En intensivare investeringsverksamhet och därav följande mångsidigare produktion är de fördelar av en djupare integration som säkrast förverkligas i samband med ett unionsmedlemskap.

Nya investeringar och stärkt produktionskapacitet är särskilt viktiga för att samhälls ekonomien skall kunna övervinna skuldsättningen och undersysselsättningen. I takt med utvecklingen de senaste åren har möjligheterna att med åtgärder från den offentliga maktens sida

sätta fart på de produktiva investeringarna visat sig vara relativt små och möjligheterna kommer inte att förbättras i någon väsentlig grad de närmaste åren. Därför är det viktigt att sörja för ett stabilt investeringsklimat.

En ökning i de produktiva investeringarna återspeglar samhälls ekonomin genom högre realinkomster, bättre sysselsättning och på lång sikt en starkare bytesbalans och en mera balanserad offentlig sektor. En minskning av den utländska nettoskulden och en nedgång i statens skuldsättning minskar i sin tur ränteutgifterna och frigör resurser för annat bruk: i företagen för investeringar och reallöner och inom den offentliga sektorn för upprätthållande av serviceuppgifter samt en sänkning av beskattningen.

Finlands finansieringsandel i gemenskapens budget medför betydande utgiftsökningar för statsekonomin jämfört med EES-avtalet. Som motvikt erhålls olika stöd från gemenskapen, vilka dock inte hänförs till statens inkomster. På kort sikt, i synnerhet det år då Finland ansluter sig som medlem, kommer medlemskapet att försämra statens finansiella balans, men på längre sikt kommer de verkningar som ökar den ekonomiska aktiviteten också att öka skatteinkomsterna.

Konsumenterna drar nytta av den gemensamma jordbrukspolitiken. Livsmedelsprisen sjunker. Livsmedelskonsumtionen stiger på grund av sänkningen av de relativa prisen på livsmedel. Hushållens totala konsumtion torde stiga i takt med den förbättrade köpkraften.

För samhälls ekonomins yttre balans är det av betydelse hur produktionen av jordbruksprodukter och livsmedel kan hävda sig i konkurrensen med unionens medlemsländer. Om den inhemska produktionen sjunker kraftigt, har detta en negativ verkan på bytesbalansen ända tills de frigiorda resurserna söker sig till nya områden. Verkningsen i fråga om bytesbalansen är inte utan betydelse, om den inhemska jordbruksproduktionen t.ex. skulle sjunka till hälften av den mängd som motsvarar konsumtionen. Situationen kan bli ännu mer problematisk, om en betydande del av livsmedelsindustrin inte förmår konkurrera med de övriga producenterna inom unionen. Syftet med stödsystemet för livsmedelshushållningen är att ge branschen möjligheter till en positiv anpassning så att nya balansproblem med nationalekonomisk verkan inte uppstår.

Enligt anslutningsfördraget får Finland bidrag ur unionens strukturfonder för regional- och strukturpolitiken. Stödet som riktar sig till sex olika målområden utgör huvudsakligen en delfinansiering och medlemslandet får inte med det ersätta den egna budgetfinansieringen. Penningflödena ur strukturfonderna tillför sålunda ekonomin extra resurser.

Ett medlemskap i Europeiska unionen innebär deltagande i en process som oavbrutet förändras och utvecklas och som påverkar synnerligen många sektorer inom samhällslivet. På grund av att medlemskapet är mångdimensionellt och föränderligt kan verkningarna av det inte bedömas på ett sätt som skulle göra det möjligt att entydigt avväga fördelarna och nackdelarna med medlemskapet och att fatta beslut om det på denna grund. Med tanke på samhällsekonomin är det dock av betydelse att Finland då det godkände avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet fick tillträde till den inre marknaden. Samtidigt har landet godkänt de viktigaste av unionens ekonomiska mål samt förbundit sig att iakttä flera av de procedurer om vilka unionens medlemsländer avtalar sinsemellan.

En betydelsefull del av de ekonomiska verkningar som medlemskapet i unionen har kan följa av att Finland fullödigt är med och påverkar det beslutfattande som gäller uppställandet av målen och utformningen av verksamhetsformerna. Den redan genom EES införda fria rörligheten för varor och tjänster, arbete och kapital på den inre marknaden innebär att effektiviteten och konkurrensen framhävs. Den innebär också att ett enskilt lands möjligheter att påverka den samhällsekonomiska verksamheten är väsentligt mindre än de var på den tiden då förhållandena var reglerade. Därför ökar den inre marknaden behovet av ett gemensamt beslutfattande, där självständiga stater genom att delta i den gemensamma processen samtidigt bevakar sina nationellt sett viktiga intressen.

Ett medlemskap i unionen ger en möjlighet att medverka till att det regelverk som gäller den inre marknaden inte utvecklas på ett sätt som skulle medföra problem speciellt för Finland. Som medlem har Finland på motsvarande sätt möjlighet att främja uppnåendet av de mål som är viktiga för landet. Tilliten till en stabil verksamhetsmiljö är en faktor som väsentligt påverkar en balanserad ekonomisk utveckling och möjligheterna att upprätthålla

en välfärdsstat. Möjligheterna till en positiv ekonomisk utveckling kan bedömas som större om landet är medlem i unionen än om landet stannar utanför den.

7. Propositionens verkningar i fråga om organisation och personal

7.1. Allmänt

Ett finskt medlemskap i Europeiska unionen har avsevärda verkningar för statsrådets verksamhet och myndigheternas uppgifter. En betydande del av den lagstiftning som binder Finland och som blir en del av vårt rättssystem kommer att beredas och beslutas av unionen och dess institutioner. Finlands representation i samt ett effektivt framförande av finska synpunkter och förslag i EU:s omfattande berednings- och beslutsmaskineri ställer särskilda krav både på ministeriernas förvaltningsområden och med avseende på sammanjämkningen av olika synsätt.

De finska myndigheterna ansvarar i huvudsak för verkställigheten och tillämpningen av de åtgärder som EG:s lagstiftning och politik förutsätter. Beträffande vissa verksamhetsområden, som t.ex. jordbrukspolitik och tullunionen, innebär detta en ändring av funktionerna inom förvaltningsområdena i fråga. På samtliga nivåer, i synnerhet inom ministeriernas förvaltningsområden, ställer ett EU-medlemskap höga krav i fråga om språkkunskaper och behärskande av internationellt förhandlingsbeteende. Redan i anledning av EES-avtalet har i en omfattande utbildningsverksamhet inletts i statsförvaltningen och i andra kretsar. Sådan utbildning, som delvis kan ske även i form av tjänstgöring inom EU:s institutioner och praktik inom dessa, kommer att ha stor betydelse för Finlands intressebevakning inom unionen.

Avsikten är inte att ändra kompetensfördelningen mellan ministerierna till följd av beredningen av EU-frågor. Meningen är att koordineringen av EU-frågorna skall ordnas på följande sätt.

Vid statsrådet skall inrättas ett särskilt, av statsministern lett EU-ministerutskott, som skall sammanträda varje vecka. Utskottet skall behandla politiskt och ekonomiskt betydelsefulla frågor under beredning inom EU samt sammanjämka de åsiktsskillnader som inte har kunnat lösas på tjänstemannanivå.

En kommitté för EU-frågor avses inrättas på

tjänstemannanivå. Denna kommitté skall ledas av statssekreteraren vid utrikesministeriet och bestå av ministeriernas kanslichefer och de ledande tjänstemännen vid vissa andra myndigheter. Drygt 50 beredningssektioner skall vara underställda denna kommitté.

Meningen är att beredningssektionerna skall utföra sitt arbete under ledning av det behöriga ministeriet för vart och ett område, och att medlemmar i dessa sektioner utses från myndigheter som bör höras i frågor som gäller substansområdet i fråga. Sektionerna skall också höra olika intressegrupper. Om enighet om Finlands ståndpunkter kan nås i sektionerna, skall dessa ståndpunkter utgöra instruktion för Finlands representanter i EU-organen. De frågor som förorsakar meningsskiljaktigheter inom sektionerna eller som har vittgående betydelse skall behandlas av kommittén för EU-frågor samt av EU-ministerutskottet för fastställande av Finlands ståndpunkter.

I regeringens aftonskola den 15 juni 1994 överenskomms att det för tiden mellan under-tecknandet och det eventuella ikraftträdandet av anslutningsfördraget, under vilken tid Finland deltar som aktiv observatör i EU:s verksamhet, temporärt bildas ett ministerutskott för EU-frågor samt på tjänstemannanivå temporärt en av kanslicheferna bestående kommitté för EU-frågor. Om den permanenta organisationen, resurserna och uppgifterna för skötseln av EU-ärenden fattas senare skilt beslut.

Ett medlemskap i EU utökar kraftigt integrationsfrågornas andel i myndigheternas arbetsområden. De nya uppgifterna handhas huvudsakligen genom omfördelning av nuvarande personresurser och andra resurser inom förvaltningen. Eventuella framställningar om nödvändiga resurser kommer att intas i budgetförslaget.

Avsikten är att till *utrikesministeriet* förlägga ett sekretariat för behandling av EU-frågor. Detta sekretariat skall bereda de ärenden som behandlas av ministerutskottet och kommittéen för EU-ärenden. Ministeriet skall vara representerat i beredningssektionerna.

I enlighet med beslut i regeringens aftonskola den 15 juni 1994 har vid utrikesministeriet inrättats ett temporärt EU-sekretariat, som har till uppgift att koordinera utformningen av de nationella ståndpunkterna i EU-frågor under tiden mellan under-tecknandet och det eventuella ikraftträdandet av anslutningsfördraget. Sekretariatet har till uppgift att tjäna som

sekretariat för EU-ministerutskottet och kommittén för EU-frågor, handha beredningen av de ståndpunkter som hör till de nämnda organens kompetensområden samt anpassningen av dessa ståndpunkter till Finlands EU-politik, se till att informationen löper mellan de nationella myndigheterna och EU-representationen och att anvisningar ges EU-representationen, följa med och analysera utvecklingen inom EU samt sköta de uppgifter som hänför sig till EES. Avsikten är att det temporära sekretariatet senare skall få en permanent ställning och att det skall bestå av ca 40 personer, inklusive den tekniska personalen.

Den temporära EES-enheten vid *justitieministeriets* lagberedningsavdelning blir permanent från och med ingången av 1995 och ombildas till lagberedningsavdelningens enhet för integrationsrätt. Enheten skall, på samma sätt som under EES-tiden, ha till uppgift att vara sakkunnigorgan i integrationsrättsliga frågor samt att bistå andra myndigheter i frågor som gäller verkställighet av gemenskapsrätten och tillsynen över att gemenskapsrätten efterlevs. Den viktigaste verksamhetsformen i anslutning därtill är att avge utlåtanden om lagberedningsfrågor som gäller införandet av EG-direktiven. Personalstyrkan vid enheten för integrationsrätt skall uppgå till sex årsverken.

Det projekt för översättning till finska av EG-rättsakter som pågått vid justitieministeriets EES-enhet upphör med sin verksamhet i sin nuvarande form om ett medlemskap förverkligas. I samband med att detta projekt avslutas, skall dock utredas den beredskap till samarbete som översättningen till finska av EG-domstolens rättspraxis kräver av finska myndigheter och förberedelser skall göras för den nationella beredskap som denna samarbetsberedskap kräver. Det samma gäller de tjänster som enheterna för finska språket vid de olika EU-institutionerna behöver bl.a. inom området för terminologiskt samarbete.

Justitieministeriets förvaltningsområdes deltagande i beredningen av EU-beslut i rådets och kommissionens arbetsgrupper samt ministeriets deltagande i den nationella beredningen av EU-beslut skall skötas inom ramen för nuvarande resurser. Det samma gäller den utbildning som ges domstolsväsendet samt till justitieförvaltningens område rörande samarbete med gemenskapens domstol och förstarättsinstansen.

Inom *inrikesministeriets* förvaltningsområde

har en anslutning till Europeiska unionen verkningar i fråga om organisation och personal i synnerhet vad gäller regional utveckling, polisförvaltning och utlänningsärenden. Personal kommer att tilldelas i synnerhet för skötseln av dessa uppgifter. Dessa arrangemang skall dock såvitt möjligt vidtas genom interna arrangemang inom förvaltningsområdet.

Ansvar för den regionala utvecklingen på regionnivå överfördes från och med ingången av 1994 genom lagen om regional utveckling (1135/93) från länsstyrelserna till förbunden på landskapsnivå, dvs. samkommunerna. Genom sistnämnda lag skedde en övergång till en programbaserad regionalpolitik. Det åligger i huvudsak förbunden på landskapsnivå att ordna det programarbete som denna programbaserade regionalpolitik förutsätter. Detta har krävt en omfördelning av resurser från länsförvaltningen till förbunden på landskapsnivå. Programarbetet i anslutning till strukturfonderna ställer allt större krav på det programarbete som utförs inom regionerna, för att den möjlighet till främjande av regional utveckling som fonderna erbjuder skall kunna utnyttjas effektivt.

Inom polis- och utlänningsförvaltningen förutsätter en anslutning till unionen deltagande i unionens samarbete på dessa områden. Finlands ställning som unionens yttre gräns ställer också särskilda krav på gränsbevakningen när kontrollerna mellan de interna gränserna slopas.

Inom *finansministeriets* förvaltningsområde förorsakar ett EU-medlemskap avsevärda förändringar beträffande tullväsendet och acciserna.

Europeiska gemenskaperna utgör både en tullunion och, från och med ingången av 1993, också en inre marknad utan interna gränser för varutrafiken. Rörligheten för varor över gränserna mellan medlemsstaterna får inte försvåras t.ex. genom kontroll- eller beskattningsåtgärder. I Finland skall endast förtullas sådant från tredje land ankommande gods som inte har förtullats någon annanstans inom gemenskapen. Mervärdesbeskattningen av gods som i fri rörelse ankommer från gemenskapens territorium skall verkställas av skatteförvaltningen i samband med den inhemska beskattningen. Däremot är avsikten att verkställandet och tillsynen av påförandet av accis skall förbli tullväsendets uppgift, också i fråga om handel på den inre marknaden. Eftersom Finland utan

nämnda övergångsarrangemang ansluter sig till gemenskapens inre marknad och handelspolitiska system är det nödvändigt att tullväsendet tillförsäkras tillräckliga resurser. Tullverkets uppgifter samt tyngdpunktsområden kan utvärderas först senare när tullverkets ställning och resursbehov klagjorts.

Deltagandet i mervärdesbeskattningen av EU:s interna handel kommer att öka skatteförvaltningens uppgifter. I huvudsak är de ökade uppgifterna och de helt nya uppgifterna förknippade med att den beskattning som gäller handeln på den inre marknaden överförs från gränserna mellan medlemsstaterna och i stället blir skattemyndighetens uppgift. Avsikten är att de ökade uppgifterna skall kunna skötas genom interna förflyttningar inom förvaltningen.

Övervakningen av handeln på den inre marknaden mellan medlemsstaterna utförs med hjälp av ett inkom för detta ändamål skapat ADB-baserat övervakningssystem. Detta övervakningssystem grundar sig på registreringen landsvis av de företag som bedriver handel inom EU:s territorium samt på företagens skyldighet att kvartalsvis lämna kundvisa uppgifter om sin försäljning till olika EU-länder. Administreringen av detta system i Finland och skapandet och upprätthållandet av dess serviceförmåga förutsätter att en särskild samsarbetsmyndighet inrättas i Finland inom finansministeriets kompetensområde.

Bil- och motorcykelbeskattningen av fordon som importerats från EU:s territorium skall verkställas som registreringsbeskattning om Finland blir medlem i EU. Beskattningen skall åtminstone i början skötas av tullväsendet.

Inom *undervisningsministeriets* förvaltningsområde kräver ett EU-medlemskap inga väsentliga ändringar i fråga om det redan genom EES-avtalet förverkligade deltagandet i de program och datanät som gäller ungdoms- och kommunikationsområdet samt forsknings- och utvecklingsarbetet och i fråga om den nationella förvaltningen av dessa program och datanät.

Vad gäller undervisningsministeriets förvaltningsområde är det väsentligt att den förvaltning som gäller strukturfonderna ordnas så, att undervisningsministeriets förvaltningsområde i tillräcklig utsträckning kan påverka beredningen, valet och genomförandet av projekt som finansieras med medel ur strukturfonderna och som gäller nationell utbildning, vetenskap och kultur och därigenom stöda och komplet-

tera övrigt utvecklingsarbete inom undervisningsområdets förvaltningsområde. Beredningen och koordineringsuppgifterna ökar undervisningsministeriets arbetsmängd jämfört med EES-avtalet. De nya uppgifterna skall såvitt möjligt skötas genom att resurser omfördelas, men uppgifterna kräver också att ministeriet får tilläggspersonal.

För *jord- och skogsbruksministeriets* förvaltningsområde har ett medlemskap i unionen en avsevärd inverkan på uppgifter och verksamhets sätt. Uppskattningsvis över hälften av EG:s regelverk gäller jordbruk, inklusive skogs-, veterinärmedicin- och växtskyddslagstiftningen, eller fiske. Dessa sektorer har en motsvarande andel av gemenskapens budget. EES-avtalet omfattar inte jordbruk och fiske.

Förvaltningens uppgifter ökar totalt sett. Detta gäller i synnerhet det administrativa beslutsfattandet och myndighetsövervakningen. Också förvaltningens verksamhets sätt kommer att ändras avsevärt. Beredningen av den nationella politiken förvandlas till påverkande av gemenskapsberedningen och bevakande av de nationella intressena inom gemenskapen. Samarbetsuppgifterna ökar både på det nationella och det internationella planet. Detta ställer nya krav på förvaltningsområdets tjänstemän i synnerhet i fråga om språkkunskaper och förhandlingsskicklighet. Utbildningsbehoven ökar, och likaså behovet av information mellan medborgarna i Finland och i utlandet. En ny verksamhet som måste ordnas är jourberedskap inom förvaltningen.

Jord- och skogsbruksförvaltningens organisation kommer att bibehålla sin grundläggande struktur. Detta gäller centralförvaltningen och distriktsnivån samt det kommunala systemet med näringssekreterare för landsbygden. Inom förvaltningen kräver skötseln av de ändrade och ökade uppgifterna dock vissa extra arrangemang, såsom ordnande av interventions-, betalnings- och övervakningsverksamheten samt av olika uppgifter som gäller godkännande, inspektion, registrering och sjukdomsbekämpning. Dessa åtgärder kommer att kräva en omvärdering åtminstone av uppgifter och organisation vid jord- och skogsbruksministeriet, datatjänstcentralen, Statens spannmålsförråd, anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, landsbygdsnäringsdistrikten och -sekreterarna samt förvaltningsområdets förhandlingsorganisationer. Jord- och skogsbruksministeriet har för avsikt att bedöma behovet av en

ändring av förvaltningen och eventuella tilläggsresurser innan ett medlemskap förverkligas. Redan i detta skede är det dock klart att ordnandet av den nödvändiga växelverkan mellan Finland och unionen samt verkställigheten av EG:s system kommer att kräva att antalet årsverken inom förvaltningsområdet utökas.

De nya uppgifterna förorsakar ett ökat behov av arbetsrum samt anskaffningar av inventarier och apparater i proportion till det ökade antalet anställda. Införandet av EG-systemen kommer dessutom att kräva bl.a. en omorganisering av dataförvaltningen.

Inom *trafikministeriets* förvaltningsområde föranleder ett finländskt EU-medlemskap inga omedelbara ändringar i de förvaltningsprocedurer som har tagits i bruk redan på grund av EES-avtalet. Ett medlemskap i EU förutsätter inte heller någon ändring av kompetensfördelningen mellan förvaltningsområdets myndigheter.

En mindre mängd nya tjänster måste inrättas vid trafikministeriet för skötseln av de ökade uppgifter som ett finländskt EU-medlemskap medför. De nya tjänsterna skall om möjligt i första hand skapas genom en omfördelning av ministeriets och förvaltningsområdets personalresurser.

Vad gäller organisationen inom *handels- och industriministeriets* förvaltningsområde ökar ett EU-medlemskap Teknologiska utvecklingscentralens och det därtill anslutna EG & FoU-sekretariatets uppgiftsområde som koordinatörer och informatörer i fråga om EU:s teknologiprogram. Målet är att genom projektdelta-gande utvinna största möjliga nytta ur EU:s forskningsprogram för Finland och i synnerhet för företagen samt en ekonomisk återbäring som motsvarar våra årliga medlemsavgiftsandelar. I synnerhet EUREKA-verksamheten, som betjänar företagets behov, skall fortsätta, och med ett medlemskap i ESA som hägrande mål skall en satsning göras på industriell tillämpning av rymdteknologi.

Inom handelspolitikens område svarar handels- och industriministeriet för import- och exportreglerna för varuhandeln samt för uppgifter i samband med skyddsåtgärder. De uppgifter som hänför sig till åtgärder gällande dumping och utjämningstull skall således överföras från finansministeriet till handels- och industriministeriet. Den tillståndsförvaltning som gäller övervakning och begränsningar av importen skall överföras till tullväsendets an-

svarsområde. Exportövervakningen och tillståndsförfarandena i samband därmed skall skötas av handels- och industriministeriet.

Kärnmaterialövervakningen enligt Euratomfördraget grundar sig på direkt kontakt mellan anläggningsinnehavarna och kommissionen. Eftersom Finland i sista hand ansvarar för att de förbindelser som ingåtts genom avtalet om icke-spridning av kärnvapen och vissa bilaterala avtal efterlevs, kvarstår jämsides med den övervakning som utövas av Euratom dessutom fortfarande den övervakning som utövas av strålsäkerhetscentralen i samma omfattning som tidigare.

I budgeten för 1995 måste i fråga om de viktigaste nationella programmen för företagsstöd förutses den finansieringsandel som fås av medel ur strukturfonderna. Handels- och industriministeriet kommer att få en avsevärd mängd uppgifter som gäller planering, genomförande, betalning och övervakning av finansieringen.

Handels- och industriministeriets företags-tjänst kommer att få ökade uppgifter, eftersom en del av EG:s program för små och medelstora företag i Finland genomförs via företags-tjänsten.

Den tekniska inspektionen förändras i och med ett EU-medlemskap. Huvudvikten kommer att förläggas på en harmonisering av inspektioner och krav i EG-lagstiftningsarbetet samt inom EU-samarbetsorganisationerna. Ett medlemskap i EU kräver en sådan ändring i tillsynen över efterlevnaden av produktsäkerhetslagen att ansvaret för övervakningen av konsumtionsvaror som kommer från EU:s territorium helt åligger konsumentverket. Detta är förenligt med de allmänna principerna för en revidering av den tekniska inspektionen.

I händelse av ett EU-medlemskap skall konkurrensverket, i egenskap av nationell myndighet som tillämpar EG:s konkurrensregler, ha samma uppgifter som för närvarande i fråga om EES-konkurrensreglerna. Samarbetet med kommissionen kommer dock att vara intensivare och verket skall även inom ramen för sina befogenheter kunna tillämpa EG:s konkurrensregler på konkurrensbegränsningsfall.

I samband med anslutningen till Europeiska patenträttskonventionen överförs de internationella patentansökningarna till Munchen och Haag, medan de inhemska patentansökningarna stannar i Finland.

I och med ett EU-medlemskap kommer

arbetsmängden inom handels- och industriministeriets förvaltningsområde att öka avsevärt. Avsikten är att de nya arbetsuppgifterna skall skötas genom en omfördelning av resurserna och genom en omprioritering av uppgifterna. Trots detta är behovet av nyanställningar betydande inom förvaltningsområdet. En precisering av behovet av nyanställningar görs i samband med uppgörandet av budgetpropositionen. De ökade uppgifterna förorsakar ett behov av utrymme, anläggningar samt avlönings-, rese- och andra utgifter som står i relation till personalökningen.

Inom *social- och hälsovårdsministeriets* förvaltningsområde innebar EES-avtalet lösningar gällande organisation och anställda i synnerhet funktionerna vid ministeriets försäkringsavdelning i fråga om socialförsäkring och privatförsäkringar. För socialpolitikens del innebar EES-avtalet endast partiellt deltagande i EG:s verksamheter. En anslutning till Europeiska unionen innebär att samarbetet intensifieras mellan EG och Finland i social- och hälsovårdspolitiska frågor.

Ett medlemskap i EU ställer ökade krav på de anställda för stärkande och förbättrande av de färdigheter som det internationella samarbetet förutsätter. EG:s verksamhetsprogram inom det sociala området (i handikapp-, fattigdoms- och åldringsfrågor) samt hälsovårdspolitiska program (AIDS och cancerprogrammet samt verksamheter i folkhälsofrågor) kommer i egenskap av nya verksamheter att öka arbetsmängden inom de respektive avdelningarna vid ministeriet. Deltagandet i dessa program och beredningen av de nya programmen kräver ökade resurser både av ministeriet och de ämbetsverk och inrättningar som är underställda ministeriet. Beredningen av EG-lagstiftningen inom hälsovårdens område kräver likaså ett aktivt deltagande från ministeriets sida.

Verksamheten som medlem i EU förutsätter att de anställda utbildas i integrationsfrågor och att språkutbildningen effektiveras. En anslutning till EU innebär också att informationstjänsten i fråga om integrationsfrågor måste utvecklas.

Inom *arbetsministeriets* förvaltningsområde förorsakar ett EU-medlemskap betydande nya uppgifter på grund av de uppgifter som hänförs sig till Europeiska sociala fonden. Arbetsministeriet är det ministerium som administrerar sociala fondens åtgärder. På unionsnivå administreras fonden av kommissionen, som bistås

av en trepartskommitté. På nationell nivå har för beredningen och tillsynen av de åtgärder som sociala fonden förorsakar planerats tillsätandet av en särskild delegation vid ministeriet. Denna delegation skall bestå av företrädare för respektive ministerier, för arbetsmarknadsparterna och för andra intressegrupper. Det är inte ändamålsenligt att en särskild enhet inrättas vid ministeriet för färdigställande av de planer och program som krävs för erhållande av finansiering, utan uppgifterna skall skötas av de grupper av sakkunniga som ingår i ministeriets normala organisation och som behandlar olika mål. Särskilda grupper skall koordinera sakkunniggruppernas arbete.

De uppgifter som ett medlemskap medför förutsätter ingen reform av arbetsförvaltningens organisation. Samtliga avdelningar och enheter inom ministeriet skall ansvara för skötseln av de internationella uppgifterna inom sitt kompetensområde. De ökade uppgifter som ett medlemskap förorsakar skall skötas med ministeriets befintliga personalstyrka, vid behov genom att uppgifterna omprioriteras och gallras. I fråga om distriktsförvaltningen skall ännu utredas ett eventuellt behov av nyanställningar. Målet är att personalens beredskap att sköta uppgifterna skall förbättras ytterligare genom utbildning, i synnerhet med tonvikten förlagd på kännedom om EU-institutionernas verksamhet samt på bätte språkkunskaper och större förhandlingsskicklighet.

För *miljöministeriets* förvaltningsområde har ett medlemskap i EU avsevärda verkningar. En betydande del av den miljölagstiftning som är bindande för Finland kommer i fortsättningen att beredas på gemenskapsnivå. Med avvikelser från EES-avtalsskedet berättigas Finland i och med ett medlemskap att självt aktivt påverka det beslutsfattande som gäller gemenskapens miljölagstiftning, vilket förutsätter att miljöministeriet aktivt deltar i EG-samarbetet. Arbetsuppgifterna har redan organiserats inom ministeriet med beaktande av Finlands observatörsstatus och medlemskap. Den ökade arbetsmängd som ett medlemskap förorsakar förutsätter dock tilläggspersonal, vilket avses skötas genom intern omfördelning av personal.

På grund av verkställigheten av miljöskyddslagarna har kompetensfördelningen mellan de olika förvaltningsområdena setts över redan till följd av EES-avtalet. Sådana områden är i synnerhet kemikalieövervakningen, industrisä-

kerheten, vattenvården, luftvården, bedömningen av miljöverkningar samt i fortsättningen den tillsyn som gäller bioteknik.

Som en del av det projekt som gäller Finlands miljöcentral (SYKE) skall kompetensfördelningen mellan miljöministeriet och den blivande centralen genomföras också med tanke på ett EU-medlemskap. Avsikten är att miljöministeriet i synnerhet skall sköta uppgifter som gäller miljöpolitik och strategi, medan SYKE återigen i synnerhet skall vara ett sakkunnigorgan. Beträffande vissa författningar skall SYKE kunna vara behörigt organ samt ansvara för rapportering, uppföljning och styrning som gäller verkställigheten av författningarna.

7.2. Finländarnas placering i unionens institutioner

Unionens institutioner förväntas, om Finland blir medlem i unionen, anställa ca 500 finländare under medlemskapets första tre år. Avsikten är att enligt befolkningsunderlag och bruttonationalprodukt tillförsäkra Finland 2,6 % av tjänsterna vid institutionerna, vilket motsvarar Danmarks och Irlands samt för Norge planerade andelar.

Kommissionen avser att anställa sammanlagt 127 översättare och tolkar, 130 tjänstemän (löneklass A) till sakkuningsuppdrag, 85 tjänstemän (löneklass B) till bistående sakkuningsuppdrag samt ca 157 personer till sekretariats- och tekniska uppdrag. Därtill beräknas ytterligare 15 finska sakkunniga behövas, varav 8 stycken i löneklass A. Till tjänster inom rådets sekretariat beräknas ca tjugo finländare.

En del av den tekniska personalen, inklusive översättare och tolkar, avses anställas redan 1994 i avsikt att säkerställa deras funktion omedelbart vid medlemskapets inträde. I övrigt är avsikten att trygga en geografisk balans för Finlands del så att 30 % av Finlands anställningskvot rekryteras under det första medlemsåret, 50 % under det andra och 20 % under det tredje medlemsåret.

Enligt planerna avses Finland besitta sammanlagt en generaldirektörsplats och sex direktörsplatser. Generaldirektörerna utses av kommissionens ledamot med ansvar för fackområdet i fråga, medan direktörerna utses av vederbörande huvuddirektorats generaldi-

rektör. Även för dessa tjänster iaktas en övergångsperiod om tre år och tjänsterna besätts alltefter de blir lediga.

8. Anslutningsfördragets ikraftträdande i Finland

Regeringens proposition innehåller ett förslag till lag om godkännande av vissa bestämmelser i fördraget om Finlands anslutning till Europeiska unionen. Den föreslagna lagen är en s.k. blankettlag, genom vars ikraftträdelsestadganden anslutningsfördraget samt de i artikel 1.1 i anslutningsfördraget avsedda fördragen, som ligger till grund för Europeiska unionen och som Finland genom ratificering av anslutningsfördraget blir part i, träder i kraft. De grundläggande fördragen uppräknas i lagen.

Det föreslås att lagen skall träda i kraft genom förordning så, att den träder i kraft samtidigt som anslutningsfördraget och de i anslutningsfördragets artikel 1.1 avsedda fördragen. Lagen föreslås bli behandlad i grundlagsordning enligt 69 § 1 mom. riksdagsordningen.

De till lagförslaget fogade fördragens texter återges på finska och svenska, vilka texter äger lika giltighet med tidigare autentiska språkversioner, i ursprungliga historiska versioner i kronologisk ordning. Finland ansluter sig som fördragsslutande part till dessa ursprungliga fördrag.

Till riksdagens förfogande ställs separat en konsoliderad version på finska och svenska av de grundläggande fördragen.

I enlighet med det utlåtande som riksdagens grundlagsutskott avlät till utrikesministeriet den 24 maj 1994 skall EG:s sekundärlagstiftningsmaterial till sina väsentliga delar lämnas till riksdagen i maskinläsbar form på finska och svenska i lämpliga helheter i den takt översättningsarbetet framskrider. Materialet lämnas till riksdagens textarkiv klassificerat och indexerat enligt det lagstiftningsregister som EG har publicerat. Under tiden mellan undertecknandet av anslutningsfördraget och dess ikraftträdande skall riksdagen i samband med utskottsbehandling informeras om nya bestämmelser som trätt i kraft inom EG, vilka har betydelse för ett medlemskap.

EG:s sekundärlagstiftning som är i kraft vid anslutningen, publiceras i Europeiska gemen-

skapernas officiella tidning på finska och svenska, i autentisk språkversion. Ansvar för publicering åligger EG.

Ikraftträdelselagen blir, i fall av Finlands medlemskap, grundförfattningen för Finlands medlemskap i Europeiska unionen, varför det inte är ändamålsenligt, att lagen senare ändras uteslutande på grund av nationella lagstiftningsbehov. Det är motiverat, att från början vidta nationella lagstiftningsåtgärder som ett medlemskap försakar medelst skilda författningar.

Inom ministeriernas förvaltningsområden finns uppskattningsvis ca 100 lagar, som måste ändras i händelse av ett medlemskap. De största ändringsbehoven gäller lagstiftningen om jord- och skogsbruk och livsmedelshushållning samt skatte- och tulllagstiftningen. Eftersom EG-reglerna delvis är omedelbart tillämpliga, måste flera lagar upphävas helt eller delvis. I stället måste genom nya ramlagar skapas en nationell organisation och behövliga myndighetsbefogenheter för tillämpningen av EG-bestämmelserna.

För att vissa allmänna förpliktelser i fördragen skall kunna iaktas på vederbörligt sätt i Finland krävs dessutom verkställighetsförfattningar på lagnivå. Detta gäller bl.a. straffpåföljderna för brott mot den tystnadsplikt som åligger medlemmarna i institutioner och andra organ samt institutionernas tjänstemän och anställda, samt säkerställandet av verkställbarheten hos de beslut som fattas av institutionerna och som innehåller rättsliga påföljder, t.ex. böter som kommissionen ålägger företag för brott mot konkurrensreglerna.

Genom nationella författningar bör dessutom säkerställas, att kommissionen, EG-domstolen samt förstainstansrätten kan ges handräckning och rättshjälp vid mottagande av utlåtanden, hörande av vittnen eller i andra ärenden och att på vittnen som kallats från Finland skall kunna tillämpas nationella påföljdsstadganden om falsk utsaga eller om annan tredska.

De regeringspropositioner som avses ovan avläts separat till riksdagen. Dessa propositioner föreslås behandlas så, att lagarna kan träda i kraft senast samtidigt som anslutningsfördraget, om inte i fördraget särskilt bestäms om övergångsperiod, som tillåter senare verkställighet av nödvändig lagstiftning.

Ett medlemskap i unionen har verkningar för de fördrag som har samband med EES och för

tillämpningen av de EG-rättsakter som omfattas av EES-avtalet. Dessa frågor behandlas nedan i avsnitt 9.2.

9. Propositionens samband med andra propositioner och internationella avtal

9.1. Samband med andra propositioner

I avsnitt 8 hänvisas till de lagändringsbehov som ett unionsmedlemskap förorsakar.

Statsrådet gav den 24 september 1992 i uppdrag åt den i mars samma år tillsatta Statsförfattningskommittén 1992 att utreda behovet av och medlen för reform av det utrikespolitiska beslutssystemet samt att utreda och göra förslag om verkningarna av ett eventuellt finländskt EG-medlemskap på statsorganens maktbefogenheter och på systemen för beslutsfattande och arbetsfördelning i samband med dem samt om eventuella andra ändringar i statsförfattningen som beror på ett medlemskap. Statsförfattningskommittén avlät sitt betänkande (komm.bet. 1994:4) den 17 mars 1994. Betänkandet har sänts på remiss till republikens presidents kansli, riksdagspartierna, ministerierna och andra myndigheter. De förslag som gäller de ändringar som behöver göras i statsförfattningen på grund av fördraget om Finlands anslutning till Europeiska unionen skall avlåtas till riksdagen under höstsessionen 1994. Genom dessa ändringar avses vissa stadganden i riksdagsordningen ändras så, att riksdagens medbestämmande och tillgång till information tryggas i fråga om ärenden som behandlas av Europeiska unionen. I propositionen kan också ingå de ändringar som skall göras i lagen om statsrådet (78/22), sådan den lyder ändrad genom lagen 1118/93 och lagen 1120/93).

Propositionen föreslås behandlas så, att lagarna kan träda i kraft samtidigt som anslutningsfördraget.

Den arbetsgrupp som justitieministeriet tillsatte den 25 februari 1993 avlät den 9 juni 1994 sitt betänkande angående lagstiftning om valet av företrädare för Finland till Europaparlamentet. Arbetsgruppen föreslog att det stiftas en lag om valet av företrädare för Finland till Europaparlamentet, en lag om arvode och pension till företrädare för Finland i Europaparlamentet, en lag om ändring av lagen om

riksdagsmannaarvode och en lag om ändring av 52 § riksdagsordningen. Genom sistnämnda lagändring avses säkerställas att riksdagsman som valts från valdistriktet landskapet Åland har närvaro- och yttranderätt i stora utskottet vid behandlingen av integrationsfrågor. Nödvändiga lagförslag för behandling under höstsessionen 1994 avses avlåtas till riksdagen inom kort.

9.2. Samband med andra internationella avtal

Allmänt

I egenskap av unionsmedlem vore Finland med stöd av artikel 3, artikel 4.2 och artikel 5.2 i anslutningsakten skyldig att ansluta sig till vissa internationella avtal som ingåtts mellan unionens nuvarande medlemsstater. En anslutning till dessa avtal skall ske i överensstämmelse med den sedvanliga ordningen vid ingående av statsfördrag. De avtal som innehåller bestämmelser som hör till lagstiftningens område eller som i övrigt kräver riksdagens samtycke skall i sinom tid överlämnas till riksdagen för godkännande i enlighet med statsförfattningen. De regeringspropositioner som gäller Finlands anslutning till avtal som ingåtts mellan unionens nuvarande medlemsstater är inte beroende av anslutningsfördragets ikraftträdande, utan de kan avlåtas också efter det medlemskapet har trätt i kraft.

Finlands anslutning som avtalslutande part till de avtal med tredje part som EG och dess medlemsstater har ingått tillsammans kräver i regel godkännande i sedvanlig ordning av riksdagen av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen eller som i övrigt kräver riksdagens samtycke. Dessa avtal godkänns också genom beslut av unionens råd och publiceras i allmänhet i Europeiska gemenskapernas officiella tidning, varvid de inte sätts i kraft särskilt i medlemsländerna. Detta skulle avvika från de konstitutionella bestämmelserna om bringande i kraft av statsfördrag och kräva, att ett stadgande om publicering i Europeiska gemenskapernas officiella tidning fogas till lagen om publicering av internationella överenskommelser (360/82), sådan den lyder ändrad genom lagen 1045/92.

På grund av ett medlemskap i unionen måste vissa internationella avtal som Finland ingått sägas upp eller ändras. Vissa avtal upphör att

gälla eftersom de ersätts av EG:s regelverk. Avsikten är att utrikesministeriet tillsammans med andra myndigheter hösten 1994 skall utreda vilka anpassningar som på grund av ett medlemskap behöver göras i de avtal som Finland har ingått. Om detta arbete leder till lagändringsbehov skall regeringen i sinom tid till riksdagen avlåta särskilda propositioner som gäller dessa lagändringsbehov.

Avtal som hänför sig till EES

Enligt bestämmelserna i avtalet mellan EFTA-staterna om upprättandet av en övervakningsmyndighet och en domstol (1507—1509/93) och avtalet om upprättandet av en gemensam kommitté för EFTA-staterna (1511—1513/93) leder ett utträde ur EFTA till att de nämnda avtalen upphör att gälla vid samma tidpunkt. Enligt anslutningsakten skall de ansökande staterna frånträda EFTA t.o.m. den 1 januari 1995. På grund av de ärenden som är anhängiga vid övervakningsmyndigheten och domstolen är det meningen att verksamheten vid dessa institutioner skall fortsätta under en övergångsperiod, till dess att de anhängiga klagomåls- och besvärärendena i enlighet med artikel 172 i anslutningsakten lämnas över till EG:s institutioner för fortsatt handläggning. Om Finland blir unionsmedlem, bör stadganden om EFTA-staternas organ i lagen om ikraftträdande av avtalet om upprättande av en övervakningsmyndighet och en domstol upphävas senast vid utgången av en eventuell övergångsperiod.

EES-avtalet kommer uppenbarligen att gälla med nuvarande innehåll när medlemskapet

förverkligas. Enligt Romfördraget är EES-avtalet ett associationsavtal, som är bindande för Finland även i det fallet att landet är medlem i EU.

I förhållande till de nuvarande och nya medlemsstaterna som har ratificerat anslutningsfördraget tillämpar Finland inte EES-avtalet, utan i stället skall EG-rätten tillämpas. EES-avtalet har aldrig ägt tillämpning i relationerna mellan unionens medlemsstater.

Finland skulle dock fortsätta att tillämpa EES-avtalet och till dess område hörande normer i relationerna med de EES-avtalslöslutande parter som står utanför unionen, men då i form av särskilda folkrättsliga förpliktelser i den form dessa binder unionen och dess medlemsstater. I praktiken har detta ingen nämnvärd betydelse för tillämpningen av de EG-rättsakter som hör till EES-avtalets område. EES-avtalet trädde i kraft inom EG genom rådets och kommissionens beslut (EKSG, EG) nr 1/94 och nr 2/94.

Om samtliga ansökande stater ratificerar anslutningsfördraget, är det möjligt att EES-avtalet ändras. Därför anser regeringen att det vore för tidigt att i detta skede vidta andra nationella lagstiftningsåtgärder än sådana som måste vidtas på grund av ett medlemskap i unionen.

Om Finland blir medlem i unionen, måste de materiellrättsliga stadgandena i 2—15 §§ i lagen om ikraftträdande av EES-avtalet (1504/93), vilka kan tillämpas endast i fråga om den lagstiftning som omfattas av EES-avtalet, upphävas och till behövliga delar ersättas av särskilda nationella författningar på det sätt som konstateras ovan i samband med avsnitt 8.

DETALJMOTIVERING

1. FÖRDRAGET OM KONUNGARIKET NORGES, REPUBLIKEN ÖSTERRIKES, REPUBLIKEN FINLANDS OCH KONUNGARIKET SVERIGES ANSLUTNING TILL EUROPEISKA UNIONEN

1.1. Fördragets struktur och förhållande till de fördrag som ligger till grund för unionen

Enligt artikel O i fördraget om Europeiska unionen sker en anslutning till unionen och samtidigt till de tre gemenskaperna genom ett avtal som förhandlas fram mellan unionens medlemsstater och de ansökande staterna. Detta fördrag skall innehålla de till följd av utvidgningen av unionen nödvändiga anpassningarna av de fördrag som unionen bygger på samt villkoren för de ansökande ländernas anslutning. Anslutningsfördraget är ett fördrag som ändrar och kompletterar de gällande fördrag som unionen bygger på och det utgör således en del av den s.k. primärrätten. För att anslutningsfördraget skall träda i kraft krävs inte endast samtliga fördragsslutande parter godkännande utan också Europaparlamentets samtycke samt kommissionens förordande utlåtande. Dessutom skall Europeiska unionens råd godkänna anslutningsfördraget genom ett särskilt beslut.

Innan unionsfördraget trädde i kraft innehöll vart och ett av fördragen om upprättandet av de tre europeiska gemenskaperna, dvs. Europeiska ekonomiska gemenskapen, Europeiska kol- och stålgemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen ett särskilt anslutningsförfarande, som har ersatts av det ovan nämnda förfarandet i artikel O i unionsfördraget. Trots det ändrade förfarandet motsvarar den grundläggande strukturen i anslutningsfördraget den praxis som blivit vedertagen i samband med de tre tidigare utvidgningarna av EG.

Det egentliga anslutningsfördraget innehåller tre artiklar. I den första artikeln konstateras att Finland och övriga nya medlemsstater blir medlemmar i Europeiska unionen och parter i de fördrag som ligger till grund för unionen. Dessutom konstateras i artikeln att villkoren för anslutningen och de ändringar som på grund av anslutningen görs i de fördrag som

ligger till grund för unionen ingår som en oskiljaktig del i den anslutningsakt som bifogats anslutningsfördraget. Artiklarna 2 och 3 i fördraget innehåller bestämmelser om ratificeringen, ikraftträdandet samt om de språk på vilka fördraget har upprättats.

Anslutningsakten, som innehåller villkoren för anslutningen, består av fem delar, som indelas i avdelningar, kapitel, avsnitt och artiklar. Anslutningsakten består av sammanlagt 177 artiklar. Del ett (artiklarna 1—10) innehåller principer, del två (artiklarna 11—28) de anpassningar av de grundläggande fördragen som beror på anslutningen och del tre (artiklarna 29—30) anpassning av institutionernas rättsakter. Del fyra (artiklarna 31—153) innehåller övergångsbestämmelser för var och en av de nya medlemsstaterna. De övergångsbestämmelser som gäller Finland ingår i artiklarna 84—103. Avdelning VI i del fyra (artiklarna 137—150) innehåller för de nya medlemsstaternas del samtliga övergångsbestämmelser som gäller jordbruk. Del fem i anslutningsakten (artiklarna 154—177) innehåller genomförandebestämmelser. Dessa artiklar innehåller bestämmelser om upprättande av institutioner, om tillämpning av institutionernas rättsakter samt anslutningsaktens slutbestämmelser.

Bilagorna och protokollen utgör en oskiljaktig del av anslutningsakten. I anslutningsakten ingår 19 bilagor (bilagorna I—XIX), varav 12 gäller Finland. Protokollen är tio till antalet (Protokoll nr 1—10), varav fem gäller Finland.

I slutakten, som undertecknades den 24 juni 1994 i samband med undertecknandet av anslutningsfördraget vid den konferens som arrangerades på Korfu, uppräknas alla de akter som har samband med anslutningen. I slutakten ingår också de förklaringar som unionens nuvarande medlemsstater och de nya medlemsstaterna tillsammans och separat har givit. Dessa förklaringar, som ingår i slutakten, är

sammanlagt 50 till antalet. Slutakten utgör inte en del av anslutningsfördraget, utan är ett separat dokument.

Österrikes, Norges, Finlands och Sveriges anslutningsfördrag utgör en del av gemenskapens s.k. primärrätt på motsvarande sätt som de anslutningsfördrag som upprättats i samband med de tre tidigare anslutningarna. Därför skall ändringar som gäller bestämmelser i anslutningsakten enligt artikel 7 göras med iakttagande av samma förfarande som när andra fördrag som ligger till grund för unionen ändras.

1.2. Fördraget mellan Konungariket Belgien, Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Helleniska republiken, Konungariket Spanien, Franska republiken, Irland, Italienska republiken, Storbritannien och Nordirland (Europeiska unionens medlemsstater) och Konungariket Norge, Republiken Österrike, Republiken Finland och Konungariket Sverige om Konungariket Norges, Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges anslutning till Europeiska unionen

Artikel 1. I punkt 1 konstateras att Norge, Österrike, Finland och Sverige blir medlemmar i Europeiska unionen samt att dessa stater blir parter i de fördrag som ligger till grund för unionen. Enligt bestämmelsen blir de nya medlemsstaterna parter i fördragen enligt den lydelse de har efter ändringar och tillägg vid tidpunkten för anslutningen.

Enligt punkt 2 anges villkoren för de nya medlemsstaternas anslutning i den akt som är bifogad till anslutningsfördraget. Denna anslutningsakt innehåller även den anpassning av fördragen som ligger till grund för unionen, som behövs för de nya medlemsstaternas anslutning. Bestämmelserna i anslutningsakten utgör en integrerad del av anslutningsfördraget.

Enligt punkt 3 tillämpas på anslutningsfördraget de bestämmelser i de grundläggande fördragen enligt punkt 1 som gäller rättigheter och skyldigheter för medlemsstaterna eller uppgifter och befogenheter för unionens institutioner. Av bestämmelsen följer bl.a. att de bestämmelser i fördraget om upprättandet av

Europeiska gemenskapen som gäller kommissionens och domstolens befogenheter att övervaka tillämpningen av gemenskapsrätten och att tolka gemenskapsrätten även gäller anslutningsfördraget.

Närmare bestämmelser om rättsverkningarna av artikelns bestämmelser med tanke på de nya medlemsstaternas ställning ingår i artiklarna 2—10 i anslutningsakten.

Artikel 2. Artiklen innehåller bestämmelser om ratifikation av anslutningsfördraget och om tidpunkten när fördraget träder i kraft, om förfarandet i fall av att någon av de ansökande staterna inte har ratificerat fördraget inom utsatt tid samt om rätten för unionens institutioner att vidta åtgärder som förutsätts i anslutningsfördraget redan innan anslutningsfördraget har trätt i kraft.

Enligt punkt 1 skall de fördragsslutande staterna, dvs. de nuvarande medlemsstaterna och de ansökande staterna, ratificera anslutningsfördraget i enlighet med deras respektive konstitutionella krav. Ratifikationsinstrumenten skall deponeras hos Italiens regering senast den 31 december 1994. Italiens regerings status som deponent av de grundläggande fördragen grundar sig på att den fungerade som deponent för Romfördraget.

Enligt punkt 2 första stycket träder anslutningsfördraget i kraft den 1 januari 1995, förutsatt att alla ratifikationsinstrument har deponerats före den dagen, dvs. senast den 31 december 1994. Bestämmelsen möjliggör inte att fördragets ikraftträdande framskjuts i händelse av att någon av de fördragsslutande staterna inte hinner deponera sitt ratifikationsinstrument inom utsatt tid. Av bestämmelsen framgår också att en förutsättning för att anslutningsfördraget skall träda i kraft är att unionens samtliga nuvarande medlemsstater ratificerar fördraget.

Andra stycket i punkt 2 innehåller däremot särskilda bestämmelser för den händelse att någon av de ansökande staterna inte ratificerar anslutningsfördraget inom utsatt tid. I denna situation träder anslutningsfördraget i kraft den 1 januari 1995 mellan de ansökande stater som inom utsatt tid har deponerat sina ratifikationsinstrument samt de nuvarande medlemsstaterna. Ifall ingen av de ansökande staterna ratificerar anslutningsfördraget inom utsatt tid förfaller anslutningsfördraget.

Om någon av de ansökande staterna inte ratificerar anslutningsfördraget inom utsatt tid,

men de ratifikationer som anslutningsfördragets ikraftträdande förutsätter har genomförts — dvs. av samtliga nuvarande medlemsstater samt åtminstone en ansökande stat — beslutar rådet omedelbart om den anpassning av artikel 3 i anslutningsfördraget samt av anslutningsakten som situationen kräver. Rådets beslut fattas enhälligt. Rådet kan å ena sidan göra en anpassning av de artiklar i anslutningsfördraget vilka förutsätter att unionen skall ha 16 medlemsstater. Detsamma gäller för anslutningsfördragets protokoll 1 och 6 samt dess bilaga I. Å andra sidan kan rådet upphäva eller göra en anpassning av sådana bestämmelser i anslutningsakten eller dess protokoll och bilagor som uttryckligen hänvisar till stater som inte deponerat sina anslutnings- och ratifikationsinstrument.

Ovan nämnda förfarande om anpassning av anslutningsfördraget var man tvungen att tillämpa då Norge inte ratificerade 1972 års anslutningsfördrag. I beslutet av Europeiska gemenskapernas råd om anpassning av dokumenten angående nya medlemsstaters anslutning till Europeiska gemenskaperna, som fattades och som trädde i kraft den 1 januari 1973, beslöts om de anpassningar som situationen krävde.

Artikel 1 innehåller inga särskilda bestämmelser om ställningen för en ansökande stat som inte ratificerar anslutningsfördraget. En sådan stat är i förhållande till unionen tredje stat och dess relationer till unionen bestäms utgående från de fördrag som är i kraft oberoende av ansökan om medlemskap. Om denna stat på nytt vill ansöka om att bli medlem av unionen, skall förfarandet i artikel O i Maastrichtfördraget tillämpas och den omständigheten, att denna stat redan en gång tidigare har gått igenom medlemskapsförhandlingarna, saknar rättslig betydelse.

I punkt 3 förbehålls möjlighet för unionens institutioner att redan före anslutningen genomföra åtgärder som förutsätts i anslutningsfördraget. Denna möjlighet gäller framför allt vissa åtgärder som hänför sig till införandet av den gemensamma fiskeripolitiken och den gemensamma jordbrukspolitiken i de nya medlemsstaterna. De åtgärder som avses i bestämmelsen träder i kraft den dag då anslutningsfördraget träder i kraft och under förutsättning att detta fördrag träder i kraft.

Artikel 3. Artikel 1 innehåller en bestämmelse om den språkliga återgivningen av anslutnings-

fördraget. Fördraget är upprättat på 13 språk, inklusive finska och svenska, vilka samtliga texter är lika giltiga. Originalexemplaret deponeras hos Italiens regering.

1.3. Akten om villkoren för Konungariket Norges, Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges anslutning till de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen och om anpassning av fördragen

Del ett

Principer

Artikel 1. Artikel 1 innehåller definitioner av vissa centrala begrepp som används i anslutningsakten. Den första strecksatsen i artikel 1 innehåller en definition av de grundläggande fördragen, dvs. den s.k. primärrätten. De grundläggande fördragen, sådana de lyder kompletterade eller ändrade genom fördrag eller andra akter som trätt i kraft före tidpunkten för anslutningen, är:

— Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, som slöts mellan Belgien, Tyska förbundsrepubliken, Frankrike, Italien, Luxemburg och Nederländerna i Paris den 18 april 1951. I anslutningsakten benämns detta fördrag "Parisfördraget".

— Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, som slöts mellan Belgien, Tyska förbundsrepubliken, Frankrike, Italien, Luxemburg och Nederländerna i Rom den 25 mars 1957. Genom artikel G i fördraget om Europeiska unionen har uttrycket "Europeiska ekonomiska gemenskapen" på samtliga ställen i detta fördrag ersatts av uttrycket "Europeiska gemenskapen", och fördraget benämns i anslutningsakten "Romfördraget".

— Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, som slöts mellan Belgien, Tyska förbundsrepubliken, Frankrike, Italien, Luxemburg och Nederländerna i Rom den 25 mars 1957. I anslutningsakten benämns detta fördrag "Euratomfördraget".

Före tidpunkten för anslutningen ändrades de ovan nämnda fördragen genom konventionen av år 1957 om vissa för Europeiska gemenskaperna gemensamma institutioner, det s.k. fusionsfördraget av år 1965, fördraget av år 1970 om vissa finansiella bestämmelser,

fördraget av år 1972 om Danmarks, Irlands samt Storbritanniens och Nordirlands anslutning, fördraget av år 1975 om vissa finansiella bestämmelser, fördraget av år 1979 om Greklands anslutning, fördraget av år 1984 om ändring av Europeiska gemenskaperna beträffande Grönland, anslutningsakten av år 1985 för Spanien och Portugal, Europeiska enhetsakten av år 1986 samt genom fördraget av år 1992 om Europeiska unionen. Med primärrätten likställs den 1976 antagna rättsakten om direkta val till Europaparlamentet.

— Fördraget om Europeiska unionen, som slöts mellan Belgien, Danmark, Tyskland, Grekland, Spanien, Frankrike, Irland, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Portugal samt Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland i Maastricht den 7 februari 1992. Detta fördrag benämns i anslutningsakten "Maastrichtfördraget".

I den andra strecksatsen i artikeln uppräknas EG:s nuvarande medlemsstater, om vilka i anslutningsakten används uttrycket "nuvarande medlemsstater".

Enligt den tredje strecksatsen avses med "unionen" den europeiska union som upprättats genom Maastrichtfördraget. Till grund för unionen ligger Europeiska gemenskaperna kompletterade med samarbete i fråga om utrikes- och säkerhetspolitik samt rättsliga frågor och inrikesfrågor.

I den fjärde strecksatsen konstateras att med uttrycket "gemenskapen" i anslutningsakten, allt efter omständigheterna, avses antingen EG, EKSG eller Euratom tillsammans eller separat.

Enligt den femte strecksatsen avses i anslutningsakten med uttrycket "nya medlemsstater" Norge, Österrike, Finland och Sverige.

Enligt den sjätte strecksatsen avses i anslutningsakten med "institutioner" de institutioner som upprättats genom de grundläggande fördragen. Gemenskapens egentliga institutioner är Europaparlamentet, rådet, kommissionen samt gemenskapens domstol och revisionsrätt, vilkas sammansättning och behörigheter behandlas nedan i detaljmotiveringen till artiklarna 137 — 192. Gemenskapernas institutioner utgör en del av unionens gemensamma institutionssystem, till vilket utöver de ovan nämnda institutionerna dessutom hör Europeiska rådet. Denna institution refereras i samband med detaljmotiveringen till artikel D i Maastrichtfördraget.

Artikel 2. Artikeln innehåller en bestämmel-

se, enligt vilken bestämmelserna i de grundläggande fördragen och i rättsakter som har antagits av institutionerna före anslutningen, är bindande för de nya medlemsstaterna från dagen för anslutningen, dvs. från och med den 1 januari 1995.

Enligt artikeln förbinder sig Finland och de övriga nya medlemsstaterna att iaktta Romfördragets, Parisfördragets, Euratomfördragets samt Maastrichtfördragets bestämmelser på de villkor som uppställs i vart och ett av dessa fördrag. Dessutom skall i fråga om dessa fördrag beaktas de ändringar som med stöd av bestämmelserna i anslutningsakten görs i de grundläggande fördragen.

Finland och de övriga nya medlemsstaterna förbinder sig med stöd av artikeln att iaktta de rättsakter som har antagits av institutionerna samt de bestämmelser som ingår i dessa rättsakter. Dessa rättsakter och deras verkningar på den finländska lagstiftningen behandlas närmare i samband med detaljmotiveringen till artiklarna i vart och ett av de grundläggande fördragen.

Artikel 3. Artikeln innehåller bestämmelser om förpliktelser som gäller rättsliga frågor och inrikesfrågor. De nya medlemsstaterna förbinder sig att ansluta sig till de konventioner och instrument på rättsväsendets och inrikespolitikens område som är oskiljaktigt förknippade med uppnåendet av Maastrichtfördragets mål och som vid tiden för anslutningen är öppna för undertecknande. Målen för Maastrichtfördraget refereras i detaljmotiveringen till artikel B i Maastrichtfördraget. De flesta av de avtal som avses här är internationella konventioner, i vilka Finland redan är part. Sådana konventioner som kan anses oskiljaktigt förbundna med förverkligandet av Maastrichtfördragets mål är den i Rom den 4 november 1950 ingångna konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (FördrS 18—19/90), den i Strasbourg den 26 juni 1987 ingångna europeiska konventionen om förhindrande av tortyr och omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning (FördrS 16—17/91), den i Genève den 28 juli 1951 ingångna konventionen angående flyktingars rättsliga ställning (FördrS 77/68) och det därtill anslutna, i New York den 31 januari 1967 uppgjorda protokollet angående flyktingars rättsliga ställning (FördrS 78/68), den i New York den 30 mars 1961 ingångna allmänna narkotikakonventionen (FördrS

43/65) och det i Genève den 25 mars 1972 uppgjorda protokollet rörande ändringar i allmänna narkotikakonventionen (FördrS 42/75), den i Wien den 21 februari 1972 ingångna konventionen angående psykotropiska ämnen (FördrS 60/76) samt den i Wien den 20 december 1988 ingångna Förenta Nationernas konvention mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen (FördrS 44/94).

Dessutom har för EU:s medlemsstater på det sätt som avses i artikeln öppnats för undertecknande den i Dublin den 15 juni 1990 ingångna konventionen om samordnad handläggning av asylansökningar. Konventionens innehåll och dess verkningar på lagstiftningen i Finland behandlas närmare nedan i detaljmotiveringen till artikel K.1 i Maastrichtfördraget.

De nya medlemsstaterna förbinder sig dessutom att ansluta sig till sådana konventioner eller instrument på rättsväsendets och inrikespolitikens område som rådet har utarbetat enligt avdelning VI i Maastrichtfördraget och som medlemsstaterna har rekommenderats att anta. Tills vidare har inga sådana konventioner förhandlats fram, men flera konventioner är under beredning. Följande utkast till konventioner har utarbetats: ett utkast till konvention om överskridande av Europeiska gemenskapernas medlemsstaters yttre gränser, ett utkast till konvention mellan Europeiska gemenskapens medlemsstater om användning av informationsteknologi för tulländamål, ett utkast till konvention om inrättande av ett datasystem för Europa, ett utkast till konvention om Europeiska polisbyrån (Europol) samt ett preliminärt utkast till konvention om fastställande av den stat som skall undersöka asylansökningar (en parallellkonvention till Dublinkonventionen). De nya medlemsstaterna har gett en till slutakten bifogad förklaring, enligt vilken de i fråga om sådana konventioner och instrument på rättsväsendets och inrikespolitikens område som avses i artiklarna 3 och 4.2 och som ännu är föremål för förhandlingar godtar de punkter som de nuvarande medlemsstaterna eller rådet på dagen för anslutningen har enats om (förklaring 49).

Till rättsliga frågor och inrikesfrågor hör förutom de ovan nämnda konventionerna ett flertal andra sådana konventioner om straff- eller civilrättsligt samarbete som upprättats i samband med det s.k. europeiska utrikespolitiska samarbetet (European Political Cooperation, EPC) eller i andra sammanhang, t.ex.

inom Europarådet. Finland är part i de flesta av de ovan nämnda konventionerna. Konventioner som gäller straffrättsligt samarbete och i vilka Finland är avtalslutande part är den i Paris den 13 december 1957 ingångna konventionen angående utlämning för brott (FördrS 32 — 33/71) och det i Strasbourg den 17 mars 1978 uppgjorda andra tilläggsprotokollet till sistnämnda konvention (FördrS 15/85), den i Strasbourg den 27 januari 1977 ingångna europeiska konventionen om bekämpande av terrorism (FördrS 16/90), den i Strasbourg den 21 mars 1983 ingångna konventionen om överförande av dömda personer (FördrS 13/87) samt den i Strasbourg den 8 november 1990 ingångna konventionen om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott (FördrS 53/94).

Motsvarande konventioner på det civilrättsliga samarbetets område i vilka Finland är part är den i Haag den 15 november 1965 ingångna konventionen angående delgivning i utlandet av rättegångs- och andra handlingar i mål och ärenden av civil- eller handelsrättslig natur (FördrS 51/69), den i Haag den 18 mars 1970 ingångna konventionen om bevisupptagning i utlandet i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (FördrS 37/76), den i Haag den 25 oktober 1980 ingångna konventionen om internationell rättshjälp (FördrS 47/88), den i Strasbourg den 28 januari 1981 ingångna konventionen om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter (FördrS 35—36/92) samt den i New York den 20 november 1989 ingångna konventionen om barnets rättigheter (FördrS 59—60/91).

Finlands skyldighet att ansluta sig till de konventioner som omfattas av EPC-samarbetet fastställs på samma sätt som för EU:s nuvarande medlemsstater, som inte har någon rättslig skyldighet att ansluta sig till dessa konventioner.

Enligt den andra strecksatsen förbinder sig de nya medlemsstaterna att införa administrativa eller andra arrangemang för att underlätta praktiskt samarbete mellan medlemsstaternas institutioner och organisationer på rättsväsendets och inrikespolitikens område. En särskild hänvisning görs till de arrangemang som de nuvarande medlemsstaterna eller rådet har antagit vid tiden för anslutningen. Sådana arrangemang har vidtagits i fråga om immigration, verkställigheten av den ovan nämnda Dublinkonventionen, utvisning, informations-

utbyte som gäller de yttre gränserna, förfalskade handlingar samt övervakningen av narkotika. Dessa arrangemang behandlas närmare i detaljmotiveringen till artikel K.1 i Maastrichtfördraget.

Artikel 4. Enligt artikeln ansluter sig de nya medlemsstaterna genom anslutningsakten till de beslut och avtal som företrädare för medlemsstaternas regeringar har fattat eller ingått vid sammanträden i rådet. Med beslut avses faktiska beslut som företrädare för medlemsstaterna har fattat med stöd av de grundläggande fördragen, som t.ex. utnämning av medlemmar till kommissionen. Med avtal avses överenskommelser som medlemsstaterna träffat i rådet om t.ex. EG-institutionernas verksamhetsställen eller om sådant samarbete mellan medlemsstaterna som kompletterar gemenskapens åtgärder. I denna bestämmelse fastställs dessutom särskilt de nya medlemsstaternas skyldighet att ansluta sig till alla andra avtal som de nuvarande medlemsstaterna har ingått och som gäller unionens funktion och dess verksamhet. De beslut och avtal som åsyftas i artikeln avser således inte rättsakter som antagits med stöd av artikel 189 i Romfördraget, dvs. förordningar, direktiv eller beslut, eller avtal som gemenskapen ingått inom ramen för sina befogenheter. Här avses beslut och avtal som inte omfattas av de egentliga EG-institutionernas rättsliga behörighet, men som ändå berör gemenskapen verksamhet eller hänför sig till den.

Enligt punkt 2 i artikeln förbinder sig de nya medlemsstaterna att ansluta sig till de konventioner som avses i artikel 220 i Romfördraget eller som är oskiljaktigt förbundna med förverkligandet av Romfördragets mål. Medlemsstaterna har med stöd av artikel 220 i Romfördraget ingått tre sådana konventioner som avses ovan. Finland förbinder sig att ansluta sig till den i Bryssel den 27 september 1968 ingångna konventionen om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område och till det därtill hörande, i Luxemburg den 3 juni 1971 uppgjorda protokollet angående tolkningar som görs av Europeiska gemenskapens domstol. Den andra av de konventioner som avses ovan är den i Rom den 19 juni 1980 ingångna konventionen om den lag som skall tillämpas på avtalsrelationer och de därtill hörande, i Bryssel den 19 december 1988 uppgjorda två protokollen angående tolkningar som görs av Europeiska

gemenskapens domstol. Den tredje konventionen är den i Lugano den 16 september 1988 ingångna konventionen om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område, i vilken Finland redan är part (FördrS 43—44/93). Dessutom ingicks den 29 februar 1968 en konvention om ömsesidigt erkännande av bolag. Denna konvention har dock på grund av alltför få ratificeringar inte trätt i kraft och Finland har ingen skyldighet att ansluta sig till den, eftersom gemenskapens senare rättsliga utveckling har ersatt konventionen.

De ovan nämnda konventionerna och de därtill hörande protokollen behandlas närmare i detaljmotiveringen till artikel 220 i Romfördraget och artikel K.1 i Maastrichtfördraget.

En konvention på rättsväsendets och inrikespolitikens område som ingåtts mellan de nuvarande medlemsstaterna och som Finland dessutom förbinder sig att ansluta sig till är den i Rom den 7 september 1967 ingångna konventionen om ömsesidig handräckning mellan tullförvaltningarna, dvs. den s.k. Neapelkonventionen, och det därtill hörande, samma dag uppgjorda tilläggsprotokollet, som hänför sig till det samarbete i rättsliga frågor och inrikesfrågor som avses i punkt 8 i artikel K.1.

Enligt punkt 3 i artikeln skall de nya medlemsstaterna ha samma ställning som de nuvarande när det gäller förklaringar, resolutioner eller andra ståndpunkter av Europeiska rådet eller av rådet. Detsamma gäller förklaringar, resolutioner eller andra ståndpunkter som medlemsstaterna efter gemensam överenskommelse antagit i frågor om gemenskaperna eller unionen. De nya medlemsstaterna förbinder sig enligt denna bestämmelse att beakta de principer och riktlinjer som kommer till uttryck i dessa förklaringar, resolutioner eller andra ställningstaganden och skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa genomförandet.

Dessa förklaringar, resolutioner eller andra ståndpunkter är politiskt bindande för medlemsstaterna. Syftet med förklaringarna är att dra upp riktlinjerna för gemenskapernas eller unionens kommande verksamhet. För förverkligande av dessa riktlinjer utfärdas vid behov särskilt de rättsakter som behövs med stöd av bestämmelserna i Romfördraget.

Artikel 5. Artikeln innehåller bestämmelser om Finlands och de övriga nya medlemsstater-

nas skyldigheter i förhållande till överenskommelser eller avtal som någon av gemenskaperna har ingått med ett eller flera tredje länder, med en internationell organisation eller med en medborgare i tredje land

Enligt punkt 1 i artikeln skall sådana överenskommelser eller avtal som någon av gemenskaperna har ingått med ett eller flera tredje länder, med en internationell organisation eller med en medborgare i tredje land var bindande för de nya medlemsstaterna på de villkor som anges i de grundläggande fördragen och anslutningsakten. Genom denna bestämmelse förbinder sig Finland att iakttä de internationella avtal som gemenskapen har ingått. Avtal som avses i punkt 1 i artikeln är bl.a. de frihandels- och samarbetsavtal som EG har ingått med tredje länder, angående vilka artiklarna 102 och 103 i anslutningsakten innehåller särskilda bestämmelser för Finlands del. Dessutom omfattar bestämmelserna t.ex. de avtal om fredlig användning av atomenergi som Euratom har ingått med vissa tredje länder. Sådana avtal har Euratom ingått med t.ex. Förenta Staterna och Canada.

Enligt punkt 2 i artikeln förbinder sig de nya medlemsstaterna att, på de villkor som anslutningsakten anger, ansluta sig till de överenskommelser och avtal som de nuvarande medlemsstaterna samt någon av gemenskaperna har ingått tillsammans med tredje länder. Dessutom förbinder sig de nya medlemsstaterna att ansluta sig till de överenskommelser som har samband med de överenskommelser som avses ovan och som någon av gemenskaperna och de nuvarande medlemsstaterna har ingått. Gemenskapen och de nuvarande medlemsstaterna skall bistå de nya medlemsstaterna med att uppfylla villkoren i denna bestämmelse.

Sådana överenskommelser är bl.a. den konvention som gemenskapen den 15 december 1989 ingick med 70 länder i Afrika, Västindien och Stilla havet, den s.k. AVS/EEG-konventionen (91/400/EKSG, EEG) samt vissa associationsavtal, i vilka avtalsslutande parter är både EG och medlemsstaterna samt tredje land. Artiklarna 102 och 103 i anslutningsakten innehåller bestämmelser om tillämpningen av dessa överenskommelser för Finlands del samt om Finlands anslutning till dem.

De nuvarande medlemsstaterna har ingått vissa interna överenskommelser, som har samband med tillämpningen av de överenskommelser eller avtal som avses i punkt 2. Enligt punkt

3 i artikeln ansluter sig de nya medlemsstaterna genom anslutningsakten och på de villkor som den anger till dessa interna överenskommelser. Sådana överenskommelser är för det första sådana överenskommelser som har samband med tillämpningen av vissa associationsavtal och som närmast gäller förfaringsätt samt sådana överenskommelser som gäller fördelningen mellan medlemsstaterna av bistånd som i enlighet med associationsavtalen ges tredje länder. En sådan överenskommelse anknäver bl.a. till tillämpningen av den ovan nämnda fjärde AVS/EEG-konventionen, dvs. den s.k. Lomékonventionen. Dessa överenskommelser ingås av företrädare för medlemsstaterna vid sammanträden i rådet och till dessa överenskommelser ansluter sig de nya medlemsstaterna med stöd av bestämmelsen i artikel 4.1 i anslutningsakten.

De nya medlemsstaterna skall enligt punkt 4 i artikeln vid behov vidta lämpliga åtgärder för att de rättigheter och skyldigheter som följer av anslutningen till unionen skall anpassas i förhållande till internationella organisationer och i förhållande till de internationella avtal, i vilka också någon av gemenskaperna eller någon annan medlemsstat är part.

De grundläggande fördragen innehåller bestämmelser om medlemsstaternas rättigheter och skyldigheter i förhållande till internationella avtal och internationella organisationer. Artikel C i Maastrichtfördraget, som hör till de gemensamma bestämmelserna, innehåller en bestämmelse enligt vilken unionen särskilt skall säkerställa att den genomgående handlar konsekvent i relationerna med omvärlden inom ramen för sin utrikes- och säkerhetspolitik, ekonomiska politik och biståndspolitik. Vad gäller utrikes- och säkerhetspolitiken innehåller artikel J.2 i Maastrichtfördraget dessutom en bestämmelse, enligt vilken medlemsstaterna skall samordna sitt uppträdande inom internationella organisationer och på internationella konferenser. I fråga om rättsliga och inrikesfrågor skall medlemsstaterna i de fall då en gemensam ståndpunkt antagits i enlighet med artikel K.5 i Maastrichtfördraget företräda denna gemensamma ståndpunkt inom internationella organisationer och på internationella konferenser. Vad gäller avtal som har ingåtts med tredje länder innehåller artikel 234.2 i Romfördraget en bestämmelse, enligt vilken medlemsstaterna skall vidta alla lämpliga åtgärder för att undanröja det som är oförenligt

mellan Romfördraget och ett avtal som har ingåtts med tredje land.

Denna bestämmelse ålägger inte Finland någon skyldighet att ansluta sig till sådana internationella organisationer eller internationella avtal, i vilka Finland inte är part för närvarande. Dessutom bör observeras att den anpassningsskyldighet som följer av anslutningsakten och som gäller internationella avtal och internationella organisationer begränsar sig till de rättigheter och skyldigheter som följer av en anslutning till unionen, dvs. de omständigheter gällande internationella organisationer och internationella avtal om vilka särskilda bestämmelser ingår i anslutningsakten eller i de grundläggande fördragen.

Artikel 6. Enligt artikeln skall artikel 234 i Romfördraget och artiklarna 105 och 106 i Euratomfördraget gälla också de nya medlemsstaterna i fråga om sådana överenskommelser och avtal som ingåtts före anslutningen. Huvudregeln är att Finlands anslutning till Europeiska unionen inte automatiskt inverkar på de internationella avtal som Finland före tidpunkten för anslutningen har ingått med tredje länder. De nya medlemsstaterna skall dock i fråga om sådana avtal vidta nödvändiga åtgärder, om det uppdragas att sådana fördrag som de nya medlemsstaterna har ingått tidigare innehåller sådant som är oförenligt med de grundläggande fördragen. Hänvisningen i artikeln till de avtal (contracts) som avses i Euratomfördraget innebär att en anslutning inte automatiskt inverkar heller på gällande upphandlingsavtal på kärnkraftens område.

Artiklarna 7—10. Artiklarna innehåller bestämmelser om den rättsliga statusen av bestämmelserna i anslutningsakten samt om det förfarande som skall tillämpas då dessa bestämmelser ändras.

Enligt artikel 7 kan bestämmelserna i anslutningsakten ändras, upphävas eller tillfälligt sättas ur kraft (suspenderas) endast i den ordning som gäller för ändring av de ursprungliga fördragen. Till sin status är anslutningsakten således primärrätt, och på ändring av akten tillämpas som regel förfarandet i artikel N i Maastrichtfördraget. Ändringar i anslutningsakten görs därför genom fördrag som förutsätter ratifikation av samtliga medlemsstater.

Undantagsvis kan anslutningsakten innehålla särskilda bestämmelser om ändring av vissa delar av akten genom ett förenklat förfarande. Detta gäller framförallt anpassningar i sekun-

dära rättsakter som gjorts genom anslutningsakten. Också i sådana fall då man genom en bestämmelse i anslutningsakten anpassar en bestämmelse i de ursprungliga fördragen som är underkastad ett särskilt ändringsförfarande, tillämpas detta särskilda ändringsförfarande också på motsvarande bestämmelse i anslutningsakten. Ett exempel på detta är artikel 17 i anslutningsakten, genom vilken man ändrar första stycket i artikel 165 i Romfördraget, som gäller antalet domare. Med stöd av fjärde stycket i artikel 165 kan rådet genom enhälligt beslut på begäran av domstolen öka antalet domare och göra nödvändiga ändringar i artikeln, som samtidigt också innebär en ändring av artikel 17 i anslutningsakten.

Då man i anslutningsakten uppställer övergångsperioder för ikraftträdandet av vissa rättsakter i de nya medlemsstaterna ändrar detta enligt artikel 8 inte rättsakternas rättsliga status. Detta gäller framför allt förfarandet för ändring av rättsakterna. Sådana EG-rättsakter som berörs av övergångsbestämmelser i anslutningsakten kan således ändras under övergångsperioden. Då man ändrar rättsakten kan man med beaktande av artikel 7 å andra sidan inte ändra själva anslutningsakten, och ändringen av rättsakten kan således inte innebära att övergångsperioden upphävs.

Till den del man genom anslutningsakten anpassar EG:s rättsakter i annat syfte än som en övergångsåtgärd har de aktuella bestämmelserna i anslutningsakten enligt artikel 9 samma rättsliga status som de bestämmelser som är föremål för anpassning. Detta innebär att t.ex. de anpassningar av EG:s rättsakter som ingår i bilaga I kan ändras genom samma förfarande som gäller för ändring av den ursprungliga rättsakten som är föremål för anpassning. En artikel i ett direktiv, vars text har ändrats genom en anpassning som ingår i bilaga I till anslutningsakten, kan således ändras i samma ordning som de övriga artiklarna i direktivet.

Enligt domstolens rättspraxis avser bestämmelserna i artiklarna 8 och 9 det förenklade förfarande för ändring av de av anslutningsaktens bestämmelser som utgör en del av sekundärrätten, men genom dem upphävs inte statusen av primärrättslig reglering hos de anpassningar som genom anslutningsakten gjorts i det sekundärrättsliga regelverket (se fallen 31 och 35/86, LAISA m.m.). I enlighet med detta

kan talan om ogiltighet som avses i artikel 173 i Romfördraget inte riktas mot de anpassningar som överenskommit i bilaga I.

Enligt artikel 10 tillämpas de grundläggande fördragen och institutionernas rättsakter, som en övergångsåtgärd, med de avvikelser som föreskrivs i anslutningsakten.

Del två

Anpassning av fördragen

Avdelning I

Institutionella bestämmelser

Kapitel 1

Europaparlamentet

Artikel 11. Artikeln ersätter artikel 2 i den rättsakt om allmänna direkta val till Europaparlamentet som är intagen som bilaga i beslutet 76/787/EKSG, EEG, Euratom, vilken innehåller bestämmelser om antalet företrädare i Europaparlamentet som väljs i varje medlemsstat. Enligt artikeln väljs i Finland 16 företrädare, i Norge 15, i Österrrike 21 och i Sverige 22 företrädare. Genom artikeln ändrar man inte antalet företrädare som väljs i de nuvarande medlemsstaterna. En närmare redogörelse för bestämmelserna om sammansättningen av Europaparlamentet finns i motiveringen till artikel 138 i Romfördraget.

Kapitel 2

Rådet

Artikel 12. Genom artikeln ersätts artikel 27 andra stycket i Parisfördraget, artikel 146 andra stycket i Romfördraget och artikel 116 andra stycket i Euratomfördraget med en bestämmelse, enligt vilken varje medlemsstat i tur och ordning fungerar som ordförande i rådet i sex månader åt gången enligt en turordning som bestäms genom enhälligt beslut av rådet. En närmare redogörelse för den turordning för ordförandeskapet som träder i kraft efter anslutningen finns i motiveringen till artikel 146 i Romfördraget.

Artikel 13. Artikeln innehåller som en följd

av utvidgningen av unionen nödvändiga ändringar i artikel 28 i Parisfördraget, som gäller de särskilda regler för beslutsfattande i rådet i ärenden som gäller kol- och stålgemenskapen.

Enligt första stycket skall rådet överlägga men behöver inte rösta i sådana fall när rådet hörs av kommissionen. Protokoll över överläggningarna överlämnas till kommissionen.

Enligt andra stycket skall i sådana fall, då rådets samtycke krävs för ett beslut, sådant samtycke anses ha lämnats, om kommissionens förslag får stöd

— av en absolut majoritet av medlemsstaternas företrädare, däribland rösterna från två medlemsstater som var och en svarar för minst en tiondel av det totala produktionsvärdet för kol och stål i gemenskapen, eller

— vid lika röstetal och om kommissionen efter en andra överläggning vidhåller sitt förslag, av företrädarna för tre medlemsstater som var och en svarar för minst en tiondel av det totala produktionsvärdet för kol och stål i gemenskapen.

Tredje stycket gäller de fall då det krävs enhällighet eller samtycke. Ett sådant beslut anses ha fattats vederbörligen om samtliga medlemmar i rådet röstar för. Vid tillämpningen av artiklarna 21, 32, 32 a, 45 b och 78 h i Parisfördraget samt artiklarna 16, 20 tredje stycket, 28 femte stycket och 44 i protokollet om domstolens stadga skall det förhållandet, att någon som är personligen närvarande eller som företräds av någon annan i rådet avstår från att rösta dock inte hindra rådet att fatta sådana beslut som kräver enhällighet.

Andra rådsbeslut än sådana som kräver kvalificerad majoritet eller enhällighet skall enligt fjärde stycket fattas av en majoritet av medlemmarna i rådet. Som majoritet anses en absolut majoritet av medlemsstaternas företrädare, däribland rösterna från två medlemsstater som var och en svarar för minst en tiondel av det totala produktionsvärdet för kol och stål i gemenskapen. Vid tillämpningen av artiklarna 45 b, 78 och 78 b i Parisfördraget, enligt vilka det krävs en kvalificerad majoritet, vägs medlemmarnas röster i rådet på samma sätt som vid omröstningar i ärenden som gäller Europeiska gemenskapen (se motiveringen för artikel 148 i Romfördraget). I beslut som kräver kvalificerad majoritet krävs det minst 64 röster från minst 11 medlemsstater.

Enligt femte stycket kan en rådsmedlem vid omröstningar endast företräda en annan med-

lem. Rådet står i förbindelse med medlemsstaterna genom sin ordförande (sjätte stycket). Rådets beslut offentliggörs på det sätt som rådet bestämmer (sjunde stycket).

Artikel 14. Genom artikeln görs en ändring, som föranleds av det ökade antalet medlemsstater, i fjärde stycket i artikel 95 i Parisfördraget, som gäller s.k. små ändringar. Enligt artikelns nya ordalydelse fattar rådet sitt beslut med tretton sextondelars majoritet.

Artikel 15. Artikeln innehåller bestämmelser om hur medlemsstaternas röster skall vägas då Europeiska unionens råd fattar beslut med kvalificerad majoritet enligt artikel 148.2 i Romfördraget, enligt artikel 118.2 i Euratomfördraget, enligt artikel J.3.2 andra stycket och artikel K.4.3 andra stycket i Maastrichtfördraget samt enligt punkt 2 andra stycket i Romfördragets protokoll om socialpolitik.

När rådets beslut skall fattas med kvalificerad majoritet vägs medlemsstaternas röster på följande sätt:

Tyskland, Frankrike, Italien, Förenade kungarikerna	10 röster
Spanien	8 röster
Belgien, Grekland, Nederländerna, Portugal	5 röster
Österrike, Sverige	4 röster
Danmark, Irland, Norge, Finland	3 röster
Luxemburg	2 röster
summa	90 röster

När rådet fattar sitt beslut på förslag från kommissionen är den kvalificerade majoriteten 64 röster. I andra fall förutsätts dessutom att den kvalificerade majoriteten om 64 röster kommer från minst 11 medlemsstater. Denna förutsättning gäller också de fall då rådet enligt artikel J.3.2 andra stycket och artikel K.4.3 andra stycket i Maastrichtfördraget med kvalificerad majoritet kan fatta beslut om en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik och om samarbete i rättsliga och inrikesfrågor.

I fråga om det protokoll om socialpolitik som ingår som bilaga till Romfördraget utgör den kvalificerade majoriteten enligt artikeln 54 röster. Denna kvalificerade majoritet beror på att man från den kvalificerade majoritet om 64 röster som i allmänhet tillämpas i unionen har dragit av Förenade kungarikets 10 röster, eftersom protokollet om socialpolitik inte tillämpas på denna stat.

Kapitel 3

Kommissionen

Artikel 16. Genom artikeln ökas antalet ledamöter i kommissionen till 21 i respektive artiklar i fördragen (artikel 9.1 första stycket i Parisfördraget, artikel 157.1 första stycket i Romfördraget och artikel 126.1 första stycket i Euratomfördraget).

Kapitel 4

Gemenskapens domstol

Artikel 17. Genom punkt 1 i artikeln ökas antalet domare i gemenskapens domstol till 17 i respektive artiklar i fördragen (artikel 32 första stycket i Parisfördraget, artikel 165 första stycket i Romfördraget och artikel 137 första stycket i Euratomfördraget).

Genom punkt 2 i artikeln ökas antalet domare i förstainstansrätten till 16 i rådets berörda beslut (88/591/EKSG, EEG, Euratom, artikel 2 första stycket).

Artikel 18. Genom artikeln ändras artikel 32 andra stycket i Parisfördraget, artikel 165 andra stycket i Romfördraget, artikel 137 andra stycket i Euratomfördraget samt artikel 18 första stycket i protokollet om stadgan för Europeiska kol- och stålgemenskapens domstol så, att gemenskapens domstol också kan sammanträda i avdelningar med sju domare. För tillfället kan domstolens avdelningar bestå av antingen tre eller fem domare.

Artikel 19. Artikeln innehåller de ändringar i fördragens bestämmelser om domstolarnas beslutförhet som föranleds av det ökade antalet domare (artikel 18 andra stycket i protokollet om stadgan för Europeiska kol- och stålgemenskapens domstol, artikel 15 i protokollet om stadgan för Europeiska gemenskapens domstol, artikel 15 i protokollet om stadgan för Europeiska atomenergigemenskapens domstol). Genom artikeln höjs gränsen för beslutförhet vid domstolens sammanträde i plenum till nio domare och gränsen för beslutförhet i de nya avdelningarna med sju domare sätts vid fem domare.

Artikel 20. Genom artikeln ökas antalet generaladvokater vid gemenskapens domstol till åtta i respektive artiklar i fördragen (artikel 32 a första stycket i Parisfördraget, artikel 166

första stycket i Romfördraget och artikel 138 första stycket i Euratomfördraget). Enligt den gemensamma förklaringen om Europeiska gemenskapernas domstol (förklaring 3) som ingår i slutakten kan rådet vidta sådana ytterligare åtgärder som kan visa sig nödvändiga som en följd av de nya medlemsstaternas anslutning samt öka antalet generaladvokater till nio.

Artikel 21. Genom artikeln görs de anpassningar som föranleds av det ökade antalet domare och generaladvokater vid gemenskapens domstol i de artiklar i fördragen som gäller rotationssystemet för dessa tjänster (artikel 32 b andra och tredje stycket i Parisfördraget, artikel 167 andra och tredje stycket i Romfördraget och artikel 139 andra och tredje stycket i Euratomfördraget).

Kapitel 5

Revisionsrätten

Artikel 22. Genom artikeln ökas antalet ledamöter i revisionsrätten till 16 i respektive artiklar i fördragen (artikel 45 b.1 i Parisfördraget, artikel 188 b.1 i Romfördraget och artikel 160 b.1 i Euratomfördraget).

Kapitel 6

Ekonomiska och sociala kommittén

Artikel 23. Denna artikel ersätter artikel 194 första stycket i Romfördraget och artikel 166 första stycket i Euratomfördraget, vilka gäller antalet ledamöter i ekonomiska och sociala kommittén. Enligt artikeln utses i Finland och Norge vardera nio ledamöter samt i Österrike och Sverige vardera 12 ledamöter. Genom artikeln ändrar man inte antalet ledamöter som utses i de nuvarande medlemsstaterna. En närmare redogörelse för bestämmelserna om ekonomiska och sociala kommitténs sammansättning finns i motiveringen till artikel 194 i Romfördraget.

Kapitel 7

Regionkommittén

Artikel 24. Denna artikel ersätter artikel 198 a andra stycket i Romfördraget som gäller

antalet ledamöter i regionkommittén. Enligt artikeln utses i Finland och Norge vardera nio ledamöter samt i Österrike och Sverige vardera 12 ledamöter. Genom artikeln ändrar man inte antalet ledamöter som utses i de nuvarande medlemsstaterna. En närmare redogörelse för bestämmelserna om regionkommitténs sammansättning finns i motiveringen till artikel 198 a i Romfördraget.

Kapitel 8

Rådgivande kommittén för kol- och stålfrågor

Artikel 25. Med anledning av utvidgningen ökas genom denna artikel minimi- och maximumantalet ledamöter i rådgivande kommittén för kol- och stålfrågor som nämns i artikel 18 första stycket i Parisfördraget. Det nya minimumantalet är 87 och det nya maximumantalet är 111. Till kommittén hör lika många företrädare för producenterna, för arbetstagarna och för förbrukarna och handeln. Av artikel 161 i anslutningsakten framgår att för Österrike, Sverige och Finland skall utses fyra ledamöter i kommittén och tre för Norge.

Kapitel 9

Vetenskapliga och tekniska kommittén

Artikel 26. Genom denna artikel ökas antalet ledamöter till 39 i vetenskapliga och tekniska kommittén som nämns i artikel 134.2 första stycket i Euratomfördraget. Av artikel 162 i anslutningsakten framgår att för Österrike och Sverige skall för vardera utses två ledamöter i kommittén och för Norge och Finland vardera en ledamot.

Avdelning II

Annan anpassning

Artikel 27. Genom artikeln fogas till artikel 227.1 i Romfördraget ett omnämnande av de nya medlemsstaterna. Denna bestämmelse i fördraget innehåller huvudregeln för fördragets territoriella tillämpningsområde.

Artikel 28. Genom artikeln införs i artikel 227.5 i Romfördraget en ny punkt d, i artikel 79 i Parisfördraget en ny punkt d och i artikel

198 i Euratomfördraget en ny punkt e, enligt vilka punkter dessa fördrag inte skall omfatta Åland. Finlands regering kan dock, genom en förklaring som vid ratifikationen av fördragen deponeras hos Italienska republikens regering, anmäla att fördragen även skall omfatta Åland i enlighet med de bestämmelser som finns i protokoll 2 till anslutningsakten. Italienska republikens regering överlämnar en bestyrkt kopia av förklaringen till medlemsstaterna.

Genom bestämmelsen, som har sin förebild i motsvarande bestämmelse om Färöarna i 1972 års anslutningsfördrag, garanteras Finland möjlighet att inhämta i självstyrelselagen för Åland förutsatt bifall av lagtinget för anslutningsfördraget.

Om Finland på grund av att lagtingets bifall inte erhållits eller av någon annan orsak inte kan avge den i bestämmelsen avsedda förklaringen om att de nämnda fördragen skall omfatta Åland, kommer landskapet att stå utanför tillämpningsområdet för dessa gemenskapens rättsordningar. Detta innebär bl.a. att landskapet skulle stå utanför tullunionen, varför produkter från Åland skulle behandlas som produkter från tredje land i EU, inberäknat det övriga Finland. På dessa produkter skulle således tillämpas de tullar och kvantitativa begränsningar som gäller för produkter från tredje land, och mellan landskapet och det övriga EU skulle finnas en tullgräns. Vidare skulle landskapet stå utanför den gemensamma jordbrukspolitik och den gemensamma fiskeripolitiken. Eftersom EES-avtalet efter Finlands anslutning inte längre skulle vara i kraft mellan Finland och EG, skulle Åland även med tanke på de fyra friheterna på den inre marknaden inta samma ställning som utomstående tredje länder. Finland skulle inte ha möjlighet att genom ensidiga nationella åtgärder lindra ovan nämnda följder, eftersom beslutanderätten på ifrågavarande områden i och med ett medlemskap ankommer på EG.

De allvarliga svårigheter som denna situation skulle förorsaka landskapets näringsliv och samhälleliga utveckling förutsätter att Finland och EG skulle förhandla om ett särskilt avtal om relationerna mellan landskapet och gemenskapen. Det är inte känt med vilken tidtabell och under vilka förutsättningar EG skulle vara berett att ingå ett sådant säravtal.

Bestämmelsen begränsar inte att de bestämmelser i Maastrichtfördraget som inte gäller ändringar i fördragen om upprättandet av de

europiska gemenskaperna tillämpas på Åland. På landskapet tillämpas således under samma villkor som i fråga om Finlands övriga territorium Maastrichtfördragets allmänna bestämmelser, bestämmelserna om en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik, bestämmelserna om samarbete i rättsliga och inrikesfrågor samt slutbestämmelserna, även om Finland inte skulle avge den i bestämmelsen avsedda förklaringen. Detta beror på att dessa delar av Maastrichtfördraget i sin helhet faller inom rikets lagstiftningsbehörighet. Om det med stöd av Maastrichtfördragets bestämmelser om samarbete i rättsliga och inrikesfrågor senare ingås konventioner som innehåller bestämmelser som hör till landskapets lagstiftningsbehörighet, skulle deras ikraftträdande i landskapet förutsätta att i 59 § självstyrelselagen för Åland (1144/91) avsett bifall inhämtas särskilt.

Om Åland stannar utanför tillämpningsområdet för de grundläggande fördragen ändrar detta inte fördelningen av behörigheten mellan riket och landskapet enligt självstyrelselagen. Också i en situation då Åland skulle stå utanför tillämpningsområdet för dessa fördrag skulle riket således ha kvar sin lagstiftningsbehörighet bl.a. i fråga om statsbeskattningen, tullagstiftningen, regleringen av utrikeshandeln och jordbrukets prispolitik.

I en situation då Finland avger den i bestämmelsen avsedda förklaringen tillämpas på landskapet de särskilda bestämmelserna i protokoll 2 om Åland i anslutningsakten. Till den del detta protokoll inte innehåller undantag i fråga om Åland, skall på landskapet tillämpas gemenskapsrättens bestämmelser under samma förutsättningar som i fråga om övriga Finland.

Gemenskapsrätten som reglerar förhållandet mellan Finland och EG ändrar inte behörighetsförhållandena enligt självstyrelselagen. I enlighet med detta ankommer verkställigheten och tillämpningen av gemenskapsrätten i Åland antingen på rikets eller landskapets organ enligt behörighetsfördelningen i självstyrelselagen. Beredningen och stiftandet av eventuella ändringar i självstyrelselagens behörighetsförhållanden sker i den ordning som självstyrelselagen förutsätter, och ett finländskt medlemskap i EU har ingen inverkan på detta.

Protokoll nr 2 om Åland

Enligt ingressen till protokollet skall med

hänsyn till Ålands särställning enligt folkrätten de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen omfatta Åland med de undantag som preciseras i protokollet. Hänvisningen i ingressen till Ålands internationella ställning togs med på förslag av EU, och syftet med den är att motivera undantagen i artikel 1 i protokollet från vissa av gemenskapsrättens grundprinciper som EU av princip har mycket svårt att godkänna. Hänvisningen till Ålands internationella ställning avser garantierna i Nationernas Förbunds råds resolutioner av den 24 och 27 juni 1921 om den åländska befolkningens språk, kultur och svenska traditioner.

Enligt artikel 1 i protokollet hindrar bestämmelserna i Romfördraget inte att de bestämmelser om Åland tillämpas som är i kraft den 1 januari 1994 och som gäller

— inskränkningar, på icke-diskriminerande grund, i rätten för fysiska personer som inte har hembygdsrätt på Åland samt för juridiska personer att förvärva och inneha fast egendom på Åland utan tillstånd av Ålands behöriga myndigheter,

— inskränkningar, på icke-diskriminerande grund, i etableringsrätten och i rätten att tillhandahålla tjänster för fysiska personer som inte har hembygdsrätt på Åland eller för juridiska personer utan tillstånd av de behöriga myndigheterna på Åland.

Bestämmelserna i artikeln motsvarar till sitt sakinhåll de särskilda bestämmelserna om Åland i artikel 126.2 i EES-avtalet. Från EES-avtalet skiljer sig artikeln likväl på så sätt, att endast de inskränkningar som har varit i kraft redan den 1 januari 1994 är tillåtna. Artikeln ger således inte möjlighet att nya inskränkningar i fråga om rätten att förvärva fast egendom eller i fråga om näringsrätten tas i bruk i landskapet. I artikeln betonas också särskilt betydelsen av icke-diskrimineringsprincipen.

Artikeln innehåller inte några bestämmelser om rösträtt och valbarhet vid kommunala val på Åland. Av den förklaring av de nuvarande medlemsstaterna om Åland som ingår i slutakten (förklaring 32) framgår att de inskränkningar som Finland förutsätter i denna fråga genomförs inom sex månader från anslutningen, om Finland avger en förklaring om att Romfördraget skall omfatta Åland.

Enligt artikel 2.a i protokollet utesluts Åland från tillämpningsområdet för direktiven om omsättningskatt och acciser och anses vara ett

sådant nationellt område som jämföras med tredje land. Till denna del har landskapet samma ställning som Helgoland, Büsingen, Ceuta, Melilla, Kanarieöarna, Liviogno, Campione d'Italia, den italienska delen av Luganósjön, de franska utomeuropeiska departementen samt berget Athos.

Detta undantag återverkar emellertid inte på gemenskapens egna intäkter. I enlighet med detta bestäms i artikel 108 i anslutningsakten att gemenskapens egna intäkter från mervärdesskatten beräknas i fråga om Finland som om Åland omfattades av tillämpningsområdet för det sjätte direktivet om omsättningskatt (77/388/EEG). Då Åland utesluts från gemenskapens beskattningsterritorium i fråga om indirekta skatter gäller detta emellertid inte tillämpningen av rådets direktiv om indirekta skatter som betalas i samband med kapitalöverföringar (69/335/EEG). Nämda direktiv tillämpas således beträffande Åland på samma sätt som i de övriga delarna av Finland.

Undantaget i fråga om beskattningen innebär att Finland inte beträffande Åland behöver tillämpa EG:s direktiv om indirekta skatter. Av detta följer bl.a. att den skattefria trafiken mellan Åland och Sverige kan fortsätta också efter juli 1999, då den skattefria försäljningen i den interna trafiken inom gemenskapen i övrigt upphör. Den skattefria försäljningen kan fortsätta också efter juli 1999, förutsatt att färjorna stannar på Åland och att passagerarna har faktiska möjligheter att gå i land under stoppet.

Lösningen som gäller Ålands beskattningsmässiga ställning innebär inte att landskapet kommer att stå utanför gemenskapens tullunion. Eftersom landskapet emellertid kommer att stå utanför EG:s system om indirekta skatter måste mellan landskapet och de övriga delarna av EG, inberäknat Finland, uppenbarligen skapas en förtullningsgräns, med vars hjälp man sköter uppbörderna av indirekta skatter i varutrafiken mellan landskapet och de övriga delarna av gemenskapen. I praktiken torde man börja tillämpa ett s.k. internt förpassningssystem som baserar sig på enhetstullakten (Single Administrative Document).

Enligt punkt b i artikeln är syftet med undantaget att bevara en livskraftig lokal ekonomi på Åland, och undantaget återverkar inte negativt på unionsintressena eller unionens gemensamma politik. Om kommissionen finner att det inte är motiverat att behålla de bestämmelser som finns i punkt a, särskilt med tanke

på sund konkurrens och egna intäkter, skall kommissionen förelägga rådet ändamålsenliga förslag som rådet skall besluta om i enlighet med tillämpliga bestämmelser i Romfördraget.

Denna bestämmelse innebär att man genom Ålands beskattningsmässiga särställning och i enlighet med Finlands förhandlingsmålsättningar strävar efter att garantera det åländska näringslivets särskilda behov som beror på dess särdrag. Syftet med bestämmelsen är däremot inte att den skall bli ett medel med vars hjälp undantaget från gemenskapens beskattningssystem används för att snedvrída konkurrenssituationen på ett sätt som har återverkningar utanför landskapets territorium. Under anslutningsförhandlingarnas ifrågavarande session försäkrade man från den finländska regeringens sida att Finlands regering inte har för avsikt att skapa ett skatteparadis av Åland.

Den skyddsmekanism som möjliggörs av bestämmelsen ger kommissionen en möjlighet att ingripa i sådana fall då den anser att undantaget har förlorat sitt berättigande. Rådet fattar sitt beslut i enlighet med tillämpliga bestämmelser i fördragen, vilket torde innebära att artikel 235 eller alternativt artikel 99 i Romfördraget tillämpas. I vardera fallet förutsätts att rådet fattar sitt beslut enhälligt, varför Finland kan förhindra att kommissionens förslag godkänns. Det förfarande för beslutsfattandet som avses i bestämmelsen gör det inte möjligt att ändra texten i själva Ålandsprotokollet, men med stöd av bestämmelsen kunde man godkänna gemenskapsrättsakter som preciserar eller ändrar tillämpningsförutsättningarna i artikel 2. Enligt artikel 7 i anslutningsakten förutsätter en ändring av själva protokollet att ett fördrag ingås mellan medlemsstaterna i den ordning som föreskrivs i artikel N i Maastrichtfördraget.

Enligt artikel 3 i protokollet skall Republiken Finland se till att alla fysiska och juridiska personer i medlemsstaterna likabehandlas på Åland. Även denna bestämmelse motsvarar de särskilda bestämmelser om Åland som redan ingår i EES-avtalet. Under förhandlingarna förutsatte emellertid EU att det, till skillnad från motsvarande bestämmelse i EES-avtalet, av artikeln tydligt framgår skyldigheten för Republiken Finland att i egenskap av medlemsstat sörja för att icke-diskrimineringsprincipen tillämpas även på Åland. I artikel 126.2 c i EES-avtalet bestäms att denna skyldighet endast skall gälla myndigheterna på Åland.

Del tre

Anpassning av institutionernas rättsakter

Artikel 29. Enligt artikeln skall de rättsakter som uppräknas i bilaga I till anslutningsakten anpassas på det sätt som anges i bilagan. De rättsakter som skall ändras förtecknas enligt ämnesområde. Anpassningarna har beaktats i samband med detaljmotiveringen till de grundläggande fördragen.

Bilaga I: Förteckning enligt artikel 29 i anslutningsakten

Anpassningarna i bilaga I om den inre marknaden innehåller de anpassningar av teknisk natur som gjorts i EES-avtalet och i tilläggsprotokollet till EES-avtalet. De motive- ringar som gäller dessa anpassningar ingår i respektive regeringspropositioner.

De anpassningar som ingår i EES-avtalet har betydelse endast med tanke på tillämpningen av detta avtal. De grundläggande EG-bestämmelserna ändrades inte i samband med EES. Det som föreskrivs i bilaga I ändrar däremot enskilda bestämmelser permanent. Vissa ordalydelser har därför ändrats jämfört med EES-avtalet.

Andra i EES-fördraget överenskomna anpassningar än anpassningar av rent teknisk natur (t.ex. de undantag som gäller kreditinstitut och vårt obligatoriska arbetspensionssystem) var föremål för omförhandlingar i medlemskapsförhandlingarna. De inskrivningar som följer av resultaten av förhandlingarna refereras här, och likaså de inskrivningar som gjorts i de rättsakter som inte omfattas av EES-avtalet.

Bilaga I innehåller också ändringar som skall göras i flera rättsakter angående ändring av platser och röstetal i kommittéer och andra liknande organ när antalet medlemsländer ökar. EES-avtalet, som inte innefattar medbestämmanderätt i olika organ, innehåller inte dessa anpassningar.

I Förbindelser med tredje land. Det är fråga om ändringar i den sekundärrätt som gäller ekonomiska förbindelser med tredje land. Ändringarna är tekniska och gäller närmast bestämmelser om kreditgarantier och finansieringskrediter.

II Kapitalrörelser, ekonomisk och monetär politik. I rådets förordning (EEG) nr 1969/88 om upprättandet av ett enda system för me-

delfristigt ekonomiskt stöd till medlemsstaters betalningsbalans har gjorts anpassningar, genom vilka fastställs de övre gränserna landsvis i fråga om de olika medlemsländernas rätt att använda en finansieringsstödmekanism. Dessa gränser grundar sig på omfattningen av ifrågasvarande länders ekonomi och befolkning. Detta arrangemang är avsett att gälla under en övergångsperiod, före den ekonomiska och monetära unionens tredje skede.

Med hjälp av medelfristiga kreditkvoter på medellång sikt kan kommissionen med stöd av beslut av rådet bevilja medlemsländerna medelfristiga krediter, som är ett villkor för genomförande av rådets finanspolitiska program.

III Konkurrens. Europeiska unionens konkurrensregler ingår i EES-avtalet. En del av bestämmelserna har gällt i Finland från den 1 januari 1994 med stöd av EES-avtalet, en del av dem från och med att tilläggs paketet till EES-avtalet trädde i kraft.

De bestämmelser som anpassas indelas i fyra kategorier: bemyndigandeförordningar, förfarandeförordningar, genomförandeförordningar och gruppundantagsförordningar.

Genom bemyndigandeförordningarna har rådet bemyndigat kommissionen att utfärda mer detaljerade bestämmelser om vissa grupper av avtal (gruppundantagsförordningar), genom vilka vissa, egentligen förbjudna avtal anses tillåtna.

Rådets förfarandeförordningar innehåller för sin del detaljerade bestämmelser om tillämpningen av konkurrensartiklarna i det grundläggande fördraget.

I rådets genomförandeförordningar ingår bestämmelser om genomförande, dvs. närmast bestämmelser som gäller klagomål, ansökningar och förhör.

Genom gruppundantagsförordningarna beviljas avtal eller andra arrangemang som uppfyller kraven i en förordningen allmän dispens från konkurrensbegränsningar som egentligen är förbjudna.

I fråga om var och en förordning har gjorts en teknisk anpassning, varav framgår den övergångsperiod inom vilken konkurrensbegränsningsavtal som ingåtts före anslutningen till Europeiska unionen skall bringas i överensstämmelse med förordningen. Avtal som ingåtts efter anslutningen skall omedelbart stämmas överens med bestämmelserna. De tekniska anpassningarna gäller inte de sistnämnda av-

talen. De tekniska anpassningarna gäller inte heller de arrangemang som redan vid tidpunkten för anslutningen omfattas av tillämpningsområdet för artikel 53.1 i EES-avtalet.

IV Socialpolitik. Detta kapitel omfattar anpassningar inom följande områden: social trygghet, fri rörlighet för arbetstagare, jämställdhet mellan kvinnor och män, arbetsrätt, hälsa och säkerhet samt handikappade.

Dessa anpassningar ingår redan i EES-avtalet. Den kvantitativt största delen av inskrivningarna beror på de anpassningar som görs i gemenskapens socialskyddsregelverk. I rådets förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare och deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, har införts de bestämmelser i de av ansökarländerna ingångna bilaterala socialskyddsavtalen som fortsätter att gälla efter anslutningen.

V Jordbruk. Beträffande jordbruket innebar många av förhandlingsresultaten att undantag skrevs in i EG:s regelverk.

Anpassningarna gällde de allmänna jordbruksbestämmelserna, de gemensamma marknadsarrangemangen, strukturpolitiken samt bestämmelserna om veterinärmedicin och växtskydd.

Allmänna bestämmelser. Enligt de anpassningar som skall göras i bestämmelserna om ett nätverk för att samla in uppgifter om jordbruket skall antalet uppgiftslämnande företag i Finland uppgå till 1 100 den 1 mars 1995. Finland skall inrätta en nationell, till detta system hörande kommitté inom 6 månader från anslutningen.

Vad statistiken beträffar innehåller jordbrukskapitlet vissa övergångsperioder som gäller insamlingen av uppgifter (spannmålsproduktion, fruktodling, jordbruksarbetstagares förvärvsinkomster) samt vissa andra anpassningar av teknisk natur. Motsvarande övergångsperioder har överenskommit beträffande gemenskapsbestämmelserna om kvalitetspolitiken i fråga om jordbruksprodukter och livsmedel.

Gemensamma marknadsorganisationer. Förhandlingsresultatet om Finlands mejerimjölkskvoter (2 342 milj. kg.) och direktförsäljningskvoter (10 milj. kg.) har skrivits in i rådets förordning (EEG) nr 3950/92 om tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter. Mejerimjölkkvoten kan dessutom höjas med sammanlagt 200 milj. kg., vilken kvot skall

reserveras för vissa producenter som temporärt avstått från mjölkproduktion. Den genomsnittliga fetthalten i mjölk fastställdes för Finlands del till 4,34 %. Under de anpassningar som ingår i bilaga I beviljades Finland en kvot om 1 700 ton för privat lagring av lagringsbeständig ost. Dessutom har fil och smetana fogats till beteckningarna för produkter tillverkade av mjölk. I EG:s rättsakter om mjölk och mjölkprodukter har gjorts också andra ändringar av rent teknisk natur.

I rådets förordning (EEG) nr 805/68 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött har skrivits in Finlands kvot av bidrag för tjurar (250 000 djur) och kvot av dikor (55 000 djur). För kvalitetsklassificeringen av slaktkroppar av nötkreatur finns en övergångsperiod. De anpassningar som gäller utsäde omfattar endast produktionsstöd för utsäde som produceras i Finland eller Norge.

De anpassningar som gäller ägg och fjäderfä är av rent teknisk natur, och likaså en del av de anpassningar som gäller marknadssystemen för socker, vin och spritdrycker samt får- och getkött.

I rådets förordning (EEG) nr 1785/81 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker har skrivits in Finlands socker- och isoglukoskvoter (A-kvoten för socker 133 433 ton och B-kvoten 13 343 ton och A-kvoten för isoglukos 10 845 ton och B-kvoten för isoglukos 1 085 ton) samt kvoten för importerat socker (40 000 ton under det första medlemskapsåret).

Bär som växer vilt i Finland (hjortron, åkerbär, tranbär, lingon och havtorn) har fogats till EG:s förteckning över råämnen för spritdrycker och finländsk vodka till den kategori av varubenämningar som är skyddade inom gemenskapen.

I fråga om fårkött har Finlands kvot av tackor fastställts till 80 000 djur.

Vidare har införts att produktionen av stärke som erhålls från korn och havre kan beviljas bidrag inom ramen för den traditionella produktionen om 50 000 ton. Dessutom fastställs under vilka förutsättningar stöd får lämnas till produktion av renar och renprodukter.

Jordbrukets struktur och kompletterande åtgärder inom den gemensamma jordbrukspolitiken. Inom området för strukturpolitiken i fråga om jordbruk innehåller bilaga I vissa bestämmelser som gäller definitioner och övergångs-

perioder samt vissa anpassningar av teknisk natur. Med bergsområden och mindre gynnade jordbruksområden likställs under de förutsättningar som införts i rådets direktiv 75/268/EEG om jordbruk i bergsområden och i vissa mindre gynnade områden de områden i Finland som är belägna norr om sextioandra breddgraden och några närliggande områden. När dessa bestämmelser tillämpas skall alla utsatta områden i Finland betraktas som bergsområden enligt gemenskapsbestämmelserna.

De överenskomna övergångsperioderna gäller lämnandet av information och planer som gäller marknadsföring och förädling av jordbruksprodukter, investeringsstöd, miljöstöd och skogsbruksåtgärder. Enligt bestämmelserna skall etableringsstödet till producentorganisationerna omfatta hela Finland.

Lagstiftning om växtprodukter och fodermedel. De anpassningar av växtskyddsbestämmelserna som gjorts i bilaga I gäller skyddszoner mot skadegörare på växter. De anpassningar som gäller naturenlig odling är av rent teknisk natur.

Veterinärlagstiftning och zooteknisk lagstiftning. Beträffande veterinärlagstiftningen innehåller bilaga I huvudsakligen anpassningar av teknisk natur samt vissa enskilda, sakligt betydelsefulla specialarrangemang som gäller EFTA-staterna. Sådana arrangemang är bl.a. frister som gäller vissa ur finländsk synvinkel ekonomiskt betydande djursjukdomar. T.ex. för förebyggande av att fisksjukdomar sprider sig finns en frist på tre år. Under denna frist är handeln med levande fisk och rom för odlings- eller utplanteringsyfte förbjuden mellan Finland och EG.

I bilagan har inskrivits en frist samt en möjlighet till erhållande av ekonomiskt bidrag för upprättande av ADB-baserade datanät och likaså för byggande av gränsstationer som upprättas vid EG:s yttre gränser.

I bilagan finns en inskrivning om frister även i fråga om registrering av djurlägenheter och för upprättande av ett identifieringssystem för djur.

I bilaga I har till EG-lagstiftningen om kött och fiskeriprodukter fogats en möjlighet för inhemska anstalter att för viss tid beviljas undantag från de krav som gäller strukturer och utrustning. I bilagan fastställs samma frister som de som överenskomts i EES-avtalet, dock med det undantaget att den frist som gäller anstalter som behandlar fiskeriprodukter

har förlängts med två år. Övergångstiderna varierar produktvis och de utsträcker sig högst till utgången av 1998.

VI Transport. Anpassningarna är tekniska och ingår redan i EES-avtalet.

VII Utveckling. Denna punkt innehåller en teknisk anpassning, som har samband med handlingar som gäller import av varor.

VIII Miljö. Anpassningarna omfattar förutom de anpassningar som ingår i EES-avtalet dessutom anpassningar i rådets direktiv 79/409/EEG om bevarandet av vilda fåglar och i rådets direktiv 92/43/EEG om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter.

Till bilagan till direktivet om bevarandet av fåglar, i vilken uppräknas de fågelarter vilkas livsmiljöer kräver särskilt skydd, fogas på förslag av Finland följande arter: salskrake, jaktfalk, myrspov, tereksnäppa, hökuggla, slaguggla och lappuggla.

I den bilaga i vilken uppräknas fågelarter som får jagas införs följande arter som får jagas i Finland: ejder, alfågel, sjöorre, svärta, knipa, småskrake, storskrake, järpe, orre, tjäder, gråtrut, fiskmå, havstrut, björktrast, dalripa, skata, kaja, kråka.

Den finska populationen av dalripa fogas till förteckningen över de arter som får saluföras inom EG:s territorium. Följande fågelarter införs i respektive förteckning så, att de får saluföras i Finland: grågås, bläsand, kricka, stjärtand, skedand, brunand, vigg, ejder, sjöorre, tjäder, sothöna, morkulla. En särskild anpassning gäller fångande av dalripa och fjällripa med snaror.

Enligt de anpassningar som skall göras i direktivet om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter skall vargen inte omfattas av fridlysning på renkötselområdena i Finland.

Boreala skogar fogas till de biogeografiska områden som definieras i direktivet. Aapa myrarna och blandmyrarna av pals-typ samt de gamla naturskogarna fogas på förslag av Finland till de livsmiljöer som skall skyddas särskilt.

Saimensäl, fjällräv och flygekorre fogas till den bilaga till direktivet i vilken uppräknas de arter vilkas skydd kräver att särskilda skyddsområden skapas. Saimensälen, fjällräven och flygekorren fogas dessutom till förteckningen över helt fridlysta arter.

De finska populationerna av följande arter: europeisk bäver, varg, björn, lo, nejonöga,

bäcknejonöga, insjölox, asp, nissöga och sten-simpa införs som undantag i förteckningen över arter för vilka särskilda skyddsområden skall upprättas.

IX Vetenskap, forskning och utveckling. Inskrivningarna gäller ändringar i kommittéernas platsantal.

X Fiske. I rådets förordning (EEG) nr 3760/92 om ett gemenskapssystem för fiske och vattenbruk har gjorts en teknisk anpassning, i vilken fastställs vilka medlemsländer som får fiska inom varandras kustvatten. Finland har rätt att fiska inom Sveriges kustvatten och Sverige har i stället rätt att fiska inom Finlands kustvatten. Dessutom uppräknas de områden om vilka uppgifter som gäller fiske insamlas.

XI Den inre marknaden och finansiella tjänster. De anpassningar som gäller bolagsrätt, medbestämmande i arbetslivet och redovisningsregler ingår också i EES-avtalet. Reglernas egna interna ikraftträdelsepunkter börjar löpa från och med den 1 januari 1995. Särskilda inskrivningar, så som i fråga om EES-avtalet, finns således inte beträffande bestämmelsernas ikraftträdande.

De anpassningar som gäller direkt beskattning och som hänför sig till bolagsrättens område är de samma som i EES-avtalet.

I den del som gäller försäkringar har i rådets första direktiv 79/267/EEG om samordning av lagar och andra författningar om rätten att starta och driva direkt livförsäkringsrörelse gjorts en anpassning om vilken överenskomms i förhandlingarna.

I artikel 4 i rättsakten har gjorts ett tillägg, enligt vilket direktivet inte skall omfatta pensionsverksamhet inom sådana pensionsförsäkringsföretag som avses i lagen om pension för arbetstagare (APL) eller annan finsk lagstiftning på området.

Pensionsförsäkringsbolagen skall från och med den dag Finland ansluter sig till Europeiska unionen bilda särskilda bolag eller andra rättssubjekt för utövande av verksamheten.

De finländska myndigheterna får inte diskriminera medborgare och bolag från EU:s medlemsstater, om det är fråga om bildande av ett försäkringsbolag som bedriver lagstadgad pensionsförsäkring eller om det är fråga om ägande av andelar i Finland enligt finsk lag.

I den del som gäller kreditinstitut har i rådets första direktiv 77/780/EEG om samordning av lagar och andra författningar om rätten att starta och driva verksamhet gjorts en anpas-

sning, enligt vilken Fonden för industriellt samarbete AB, Finlands Exportkredit AB och Kera AB inte skall omfattas av direktivets tillämpningsområde.

Dessutom har till rådets direktiv 89/647/EEG om kapitaltäckningsgrad för kreditinstitut gjorts ett tillägg, enligt vilket en kredit som är säkrad genom aktier i bostadsbolag i Finland skall likställas med en kredit som är säkrad genom inteckning.

Samma anpassning har gjorts i rådets direktiv 92/121/EEG, som gäller övervakning och kontroll av kreditinstituts stora exponeringar.

Anpassningarna i den del som gäller fri rörlighet för varor är desamma som i EES-avtalet.

Detta gäller också de anpassningar som gäller ömsesidigt erkännande av examina. I de anpassningar som gäller examina har beaktats de ändringar som gjorts i examensbenämningarna efter EES-avtalet, bl.a. yrkeshögskoleexamen och sloandet av hälsovårdarexamen.

De anpassningar som gäller offentlig upphandling är desamma som i EES-avtalet, dock med den preciseringen att förteckningen över statliga centrala upphandlande enheter i direktivet om offentlig upphandling av varor har ändrats så att den motsvarar de ändringar som skett i fråga om de centrala upphandlande enheterna.

Vid rättsakterna om immateriell äganderätt och produktansvar har i rådets förordning (EEG) nr 1768/92 om införande av tilläggskydd för läkemedel gjorts en anpassning om att godkännanden enligt finländsk nationell lagstiftning för att släppa ut en produkt på marknaden skall beaktas när förlängningar av patenttiderna uträknas. Godkännande enligt finsk nationell lag för att släppa ut en produkt på marknaden likställs med gemenskapsgodkännanden. Förlängningen kan gälla läkemedel, för vilka godkännande har getts för att släppa ut en produkt på marknaden efter den 1 januari 1988.

XII Energi. I de anpassningar som gäller energi ingår jämfört med EES-avtalet ett tillägg i form av en anpassning till stadgan för Euratoms bränsleförsörjningsbyrå (358 X 1101 P 0534). I denna anpassning fastställs Finlands andel av byråns kapital samt konstateras det platsantal som Finland på grundval av sin kapitalandel skall ha i den rådgivande kommittén vid byrån.

XIII Tull och indirekt beskattning. Den del som gäller tull omfattar de behövliga tekniska anpassningarna i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen samt i de bestämmelser som gäller tillämpningen av denna kodex (kommissionens förordningar (EEG) nr 2454/93 och (EEG) nr 3665/93).

Gemenskapens tullområde ändras till att omfatta bl.a. Republiken Finlands territorium. Till bilagorna till rådets förordning om tillämpningen av tullkodexen samt till de formulär som ingår i dessa bilagor fogas uppgifter om de nya medlemsländerna. I den del som gäller beskattning kompletteras beskattningsbestämmelserna med finska skattepositioner.

XIV Utbildning. I denna del görs en teknisk ändring, genom vilken antalet ledamöter i rådgivande kommittén för yrkesutbildning ändras.

XV Statistik. De tekniska anpassningarna gällande statistik är till stora delar desamma som i EES-avtalet. Om regionklassificering enligt NUTS-systemet avtalas senare mellan Eurostat och de finska statistikmyndigheterna.

XVI Konsumentskydd. I det regelverk som gäller konsumentskydd görs en teknisk anpassning, som gäller den mening som i handlingar skall användas vid identifiering av farliga produkter.

XVII Struktur- och regionalpolitik. Rådets förordning (EEG) nr 2052/88 om strukturfondernas uppgifter och effektivitet och om samordning dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbanken och andra befintliga finansieringsorgans verksamheter har kompletterats så, att av förordningens bilaga III framgår ansökarländernas årliga strukturfondsandelar under tiden 1995—1999 beträffande målen 1—5 b.

I tabellen i bilaga III ingår i siffrorna för Österrike dessutom siffrorna för Burgenland, som är ett målområde enligt mål 1. Beträffande övriga ansökarländer gäller tabellen däremot endast målen 2—5 b. För andra nya medlemsstater än Österrike överenkoms i förhandlingarna om ett nytt målområde 6, som grundar sig på kriteriet glesbebyggt område. Fondandelarna enligt mål 6 fastställs i ett särskilt protokoll nr 6 till anslutningsakten.

XVIII Övrigt. I denna del görs en anpassning till rådets förordning nr 1 av den 15 april 1958 om vilka språk som skall användas i Europeiska ekonomiska gemenskapen. Artikel 1 i för-

ordningen ändras så, att bl.a. svenska och finska blir officiella språk och arbetsspråk inom unionen.

Enligt dessa anpassningar kommer förordningar och andra texter av allmän betydelse att avfattas på de tolv officiella språken (finska och svenska ingår i detta antal). Europeiska gemenskapernas officiella tidning kommer att ges ut på tolv språk.

Samma anpassningar görs i den förordning som gäller de språk som skall användas i Europeiska atomenergigemenskapen.

Artikel 30. I artikeln konstateras att de rättsakter som förtecknas i bilaga II skall anpassas på det sätt som nämns i den bilagan. Anpassningarna skall göras enligt det förfarande som anges i artikel 169 i anslutningsakten, ändringstexterna skall med andra ord avfattas av kommissionen eller rådet beroende på vilkendera som har utfärdat rättsakten i fråga.

Bilaga II: Förteckning enligt artikel 30 i anslutningsakten

I bilaga II förtecknas de rättsakter som skall ändras innan medlemskapet förverkligas. De rättsakter som skall ändras är fyra till antalet.

På handelspolitikens område ändras rådets förordning (EG) nr 517/94, som gäller allmänna regler för import av textilvaror från vissa tredje länder. Denna rättsakt gäller import av sådana textilvaror som inte omfattas av bilaterala avtal, protokoll eller arrangemang eller av andra särskilda gemenskapsregler om import.

Förordningens bilagor III B, IV och VI innehåller årliga kvantitativa begränsningar för vissa varor med ursprung i det tidigare Jugoslavien, folkrepubliken Kina och Nordkorea. De tabeller som anger de kvantitativa gränserna kommer vid behov att ändras så, att de beaktar de nya medlemsstaterna.

En motsvarande ändring kommer att göras i rådets förordning (EEG) nr 3951/92 om arrangemang för import av vissa textilvaror med ursprung i Taiwan.

De rättsakter som skall ändras beträffande fiske är rådets förordning (EEG) nr 3759/92 om den gemensamma organisationen av marknaden för fiskeri- och vattenbruksprodukter samt kommissionens förordning (EEG) nr 2210/93 om uppgiftslämnande för den gemensamma organisationen av marknaden för fiske- och vattenbruksprodukter. Den förstnämnda rättsakten kommer före ett medlemskap att

ändras så, att till förordningen fogas nya fiskarter. Den senare rättsakten kommer återigen att ändras så, att förteckningen över representativa marknader och hamnar kommer att fastställas före anslutningen.

Del fyra

Övergångsbestämmelser

Avdelning I

Institutionella bestämmelser

Artikel 31. Artikeln innehåller bestämmelser om val av företrädare i Europaparlamentet i de nya medlemsstaterna. Enligt punkt 1 skall var och en av de nya medlemsstaterna inom två år från anslutningen hålla ett allmänt direkt val av sitt lands folks företrädare i Europaparlamentet i enlighet med bestämmelserna i rättsakten av den 20 september 1976 om allmänna direkta val till Europaparlamentet. Ett direkt val av ledamöter i Europaparlamentet skall således hållas i Finland före utgången av år 1996.

Enligt punkt 2 skall parlamentet i var och en av de nya medlemsstaterna inom sig utse företrädare i Europaparlamentet för sitt lands folk på det sätt som medlemsstaten själv bestämmer, tills det i artikel 1 nämnda direkta valet har hållits.

Under medlemskapsförhandlingarna förde Österrike fram sin avsikt att hålla val till Europaparlamentet redan innan landet anslutit sig till Europeiska unionen. Detta har gjorts möjligt i punkt 3 i artikeln samt i därtill hörande protokoll 8 i anslutningsakten. Bestämmelserna i detta protokoll baserar sig på Europaparlamentets valrättsakt, och de förutsätter att medborgare i de nuvarande medlemsstaterna som bor i berörda nya medlemsstater också får delta i valet.

Enligt punkt 4 skall mandatperioden för de företrädare i Europaparlamentet som väljs genom direkta val i de nya medlemsstaterna löpa ut samtidigt med mandatperioden för de företrädare som har valts i de nuvarande medlemsstaterna för femårsperioden 1994—1999.

Lagstiftningen om val av Finlands ledamöter i Europaparlamentet har utretts i en av justitieministeriet tillsatt arbetsgrupp, som avlät sitt betänkande den 9 juni 1994. En regeringsproposition i saken avläts under höstsessionen.

Avdelning II

Övergångsbestämmelser för Norge

Kapitel 1

Fri rörlighet för varor

Avsnitt I

Normer och miljö

Artikel 32. Artikeln innehåller bestämmelser om övergångsåtgärder som gäller fri rörlighet för varor. Artikel 32 i anslutningsakten innehåller en hänvisning till bilaga III, i vilken förtecknas de EG-bestämmelser som inte tillämpas under fyra års tid från och med tidpunkten för anslutningen. Sistnämnda rättsakter innehåller bestämmelser om förpackning och märkning av bekämpningsmedel och farliga ämnen som används vid växtskydd samt om kadmiumhalten i gödselmedel, och de är delvis desamma som de bestämmelser som avses i artikel 84 i anslutningsakten och som gäller Finland.

Avsnitt II

Övrigt

Artikel 33. I artikel 33 föreskrivs om de övergångsåtgärder som gäller klassificeringen av rundvirke. Denna artikel har samma innehåll som motsvarande bestämmelse i artikel 85, som gäller Finland.

Kapitel 2

Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital

Artiklarna 34—35. Enligt artikel 34 i anslutningsakten får Norge under fem år från dagen för anslutningen behålla sin befintliga lagstiftning om fritidsbostäder. Denna bestämmelse har samma innehåll som motsvarande bestämmelse i artikel 87, som gäller Finland. Enligt artikel 35 i anslutningsakten får Norge dessutom under tre år behålla inskränkningar i fråga om utlänningars rätt att äga norska fiskefartyg.

Kapitel 3

Fiske

Artiklarna 36—53. Artiklarna innehåller

övergångsbestämmelser som gäller Norge i fråga om fiske. I dessa artiklar föreskrivs om tillträde till vatten, modernisering av fiskefartyg, gemenskapens fiskekvotsandelar som beviljats Norge, tillåtna regionala totala fångstmängder beträffande vissa kvoterade fiskarter, administreringen av vissa fiskeriavtal, övergångsperioder samt om exporten till EU:s medlemsstater av vissa havsprodukter av norskt ursprung. Norges fiskerättigheter förblir dock åtminstone på samma nivå som före anslutningsaktens ikraftträdande. Norge avstår likväl från 1 000 ton av sin torskkvot inom NAFO-området (Canadas kustvatten) till förmån för EU:s nuvarande medlemsstater och får i gengäld rätt att till den 30 juni 1998 själv fastställa nivån på beskattningen av fiskbestånden i de vatten under norsk jurisdiktion som är belägna norr om 62° breddgraden. Norge får också frister på 1—4 år för ordnande av vissa fiskerifrågor mellan EU och Norge. Artikel 53 innehåller bestämmelser om leveranser av lax, sill, forell och vissa andra havsprodukter av norskt ursprung till medlemsstaterna i unionen. Till denna del tillämpas under en frist på fyra år ett system för handelsövervakning, som administreras av kommissionen. Kommissionen fastställer de riktgivande fångstmängderna, inom vilka exporten av nämnda produkter är fri. Om fångstmängderna överskrids eller om marknaden drabbas av allvarliga störningar, får kommissionen vidta de åtgärder som behövs för att balansera läget. Efter den nämnda fristen på fyra år slopas alla import hinder i handeln mellan EU:s medlemsstater även i fråga om de produkter som nämns i artikel 53, varvid importen av norsk havslax till Finland sannolikt kommer att öka. Denna import bedöms ha en försämrande inverkan på konkurrenskraften för havslax och eventuellt också forell som fångas i Finland.

De nuvarande medlemsstaterna i unionen får fiska på vatten under Norges överhöghet och jurisdiktion i samma omfattning som omedelbart före anslutningsaktens ikraftträdande.

Kapitel 4

Förbindelser med tredje land, tullunion

Artiklarna 54—62. Gemenskapens tullagstiftning, i vilken för Norges del görs undantag enligt artikel 54, ingår i bilaga VI. Artikel 54 är

identisk med artikel 97, som gäller Finland.

Den bastullsats som enligt artikel 55 skall tillämpas för Norges del skall den 1 januari 1994 vara den tullsats som Norge faktiskt tillämpar. Motsvarande bestämmelse som gäller Finland ingår i artikel 98. Enligt artikel 56 får Norge behålla sin tullsats under tre år för vissa textilvaror som anges i bilaga VII. Styckena 2 och 3 i artikeln innehåller bestämmelser om hur Norge gradvis skall anpassa sin bastullsats till den gemensamma tulltaxan till ingången av 1998. Artikel 99 och bilaga XI innehåller överenskommelser om undantag från tulltaxorna för Finlands del samt om anpassning av tulltaxan.

I artikel 57 ingår bestämmelser om de arrangemang som gäller textilhandel. Artikeln är identisk med artikel 100, som gäller Finland. Artikel 58 innehåller ett undantag som gäller import av styren och som motsvarar det undantag som överenskommit för Finlands del i artikel 101.

I artiklarna 59 och 60 ingår bestämmelser som gäller tillämpningen av handelsavtal som gemenskapen ingått med tredje länder. Artiklarna är identiska med artiklarna 102 och 103, som gäller Finland.

Artiklarna 61 och 62 innehåller för Norges del bestämmelser om EFTA-konventionen samt om frihandeln med de baltiska staterna som motsvarar de bestämmelser som för Finlands del ingår i artiklarna 104 och 105.

Kapitel 5

Bestämmelser om finansiering och budget

Artiklarna 63—68. De övergångsåtgärder som gäller Europeiska gemenskapens finansiering och budget ingår för Norges del i artiklarna 63 — 68 i anslutningsakten. Bestämmelserna motsvarar i huvudsak det som överenskommit för Finlands del i artiklarna 106—111. Till Norge skall 1995—1998 från gemenskapens budget betalas ersättningar för de kostnader som föranleds av övergången till EG:s jordbrukspolitik. I fråga om 1995 betalas ersättningar därför att de nya medlemsstaterna ännu inte är berättigade till vissa bidrag som har samband med EG:s jordbrukspolitik. Dessutom kommer gemenskapen att 1995—1998 betala en gradvis minskande ersättning på grund av att de nya medlemsstaterna från och

med anslutningen skall anpassa priset på sina jordbruksprodukter till gemenskapens priser på jordbruksprodukter.

Beloppen av de utgifter som betalas till Norge från Europeiska gemenskapernas budget ingår i artikel 66. Norge får 201 milj. ecu av budgeten 1995, varav 46 milj. ecu i jordbrukspolitiska ersättningar och 155 milj. ecu i ersättning för prisanpassning. I ersättning för prisanpassning betalar gemenskapen till Norge 128 milj. ecu 1996, 52 milj. ecu 1997 och 26 milj. ecu 1998.

Artiklarna 67 och 68 innehåller bestämmelser om att de betalningsandelar som Norge betalar enligt EES-avtalet skall beaktas i gemenskapens allmänna budget. Norges EES-förpliktelser uppgår till sammanlagt 228 milj. ecu 1995 — 1998. Dessa bestämmelser motsvarar det som överenskommit för Finlands del i artiklarna 110 och 111.

Avdelning III

Övergångsbestämmelser för Österrike

Kapitel 1

Fri rörlighet för varor

Enda avsnittet

Normer och miljö

Artikel 69. Artikeln innehåller en bestämmelse om övergångsåtgärder som gäller fri rörlighet för varor. I artikeln hänvisas till bilaga VIII, i vilken uppräknas de EG-bestämmelser som inte skall tillämpas under de fyra år som följer närmast efter anslutningen. Sistnämnda rättsakter innehåller bestämmelser om förpackning och märkning av bekämpningsmedel och farliga ämnen som används vid växtskydd samt om kadmiumhalten i gödselmedel, och de är delvis desamma som de bestämmelser som nämns i artikel 84 i anslutningsakten och som gäller Finland.

Kapitel 2

Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital

Artikel 70. Enligt artikeln får Österrike

under fem år från dagen för anslutningen behålla sin befintliga lagstiftning om fritidsbostäder. Denna bestämmelser har samma innehåll som motsvarande bestämmelse gällande Finland i artikel 87.

Kapitel 3

Konkurrenspolitik

Artiklarna 71—72. Enligt artikel 71.1 skall Österrike inom tre år efter anslutningen anpassa sitt statliga tobaksmonopol så, att ingen diskriminering med avseende på tillverknings- och omsättningsvillkor förekommer mellan medlemsstaternas medborgare. Enligt första stycket i punkt 2 skall Österrike inom tre år från dagen för anslutningen avskaffa ensamrätten att importera de varor som finns förtecknade i bilaga IX. Detta sker genom gradvis ökande importandelar.

Enligt andra stycket i punkt 2 skall Österrike avskaffa de begränsningar som gäller de kvoter som nämns i första stycket, och inom dessa kvoter skall import vara tillåten för alla. Enligt artikeln får Österrike inte bevilja ensamrätt vid omsättning på grossistnivå. Dessutom skall detaljhandel med varor som importerats enligt kvoterna tillhandahållas konsumenter på ett icke-diskriminerande sätt. Enligt punkt 3 i artikeln skall Österrike senast inom ett år efter anslutningen inrätta en oavhängig myndighet som skall pröva frågor om tillstånd till detaljhandel i överensstämmelse med Romfördraget.

Enligt artikel 72 får Österrike under ett år från och med anslutningen behålla de tullar och utskänkingsarrangemang som landet tillämpade på dagen för anslutningen förutsatt att dessa arrangemang tillämpas på ett icke-diskriminerande sätt.

Kapitel 4

Förbindelser med tredje land, tullunion

Artiklarna 73—78. Gemenskapens tulllagstiftning, i vilken enligt artikel 73 görs undantag för Österrikes del, ingår i bilaga VI. Artikeln är identisk med artikel 97, som gäller Finland.

Enligt artikel 74 får Österrike fram till utgången av 1996 gentemot Bulgarien, Polen,

Rumänien, Slovakien, Tjeckien och Ungern behålla de importrestriktioner som gäller lignit. Dessutom innehåller artikeln bestämmelser om tillämpningen av de s.k. europaavtalen som slutits med dessa länder.

I artikel 75 ingår bestämmelser om de arrangemang som gäller textilhandel. Artikeln är identisk med artikel 100, som gäller Finland. Artiklarna 76 och 77 innehåller bestämmelser om tillämpningen av handelsavtal som gemenskapen ingått med tredje länder. Artiklarna är identiska med artiklarna 102 och 103, som gäller Finland.

Enligt artikel 78 skall Österrike med verkan från och med den 1 januari 1995 frånträda konventionen om upprättandet av Europeiska frihandelssammanslutningen EFTA. En motsvarande bestämmelser för Finlands del ingår i artikel 104.

Kapitel 5

Bestämmelser om finansiering och budget

Artiklarna 79—83. Övergångsbestämmelser som gäller Europeiska gemenskapernas finansiering och budget ingår för Österrikes del i artiklarna 79—83 i anslutningsakten. Bestämmelserna motsvarar i huvudsak det som överenskommits för Finlands del i artiklarna 106—111. Till Österrike skall 1995—1998 från gemenskapens budget betalas ersättningar för de kostnader som förorsakas av övergången till EG:s jordbrukspolitik. I fråga om 1995 betalas ersättningar därför att de nya medlemsstaterna ännu inte är berättigade till vissa av EG:s jordbrukspolitiska bidrag. Dessutom kommer gemenskapen 1995—1998 att betala en gradvis minskande ersättning på grund av att de nya medlemsstaterna från och med anslutningen skall anpassa priset på sina jordbruksprodukter till priserna på jordbruksprodukter i unionen.

Beloppen av de utgifter som betalas till Österrike från gemenskapens budget ingår i artikel 81. Österrike får 583 milj. ecu av budgeten 1995, varav 296 milj. ecu i jordbrukspolitiska ersättningar och 287 milj. ecu i ersättning för prisanpassning. I ersättning för prisanpassning betalar gemenskapen till Österrike 106 milj. ecu 1996, 71 milj. ecu 1997 och 35 milj. ecu 1998.

I artiklarna 82 och 83 ingår bestämmelser om att de betalningsandelar som Österrike

betalar enligt EES-avtalet skall beaktas i Europeiska gemenskapernas allmänna budget. Österrikes EES-förpliktelser uppgår 1995 — 1998 till sammanlagt 176 milj. ecu. Bestämmelserna motsvarar det som överenskommits för Finlands del i artiklarna 110 och 111.

Avdelning IV

Övergångsbestämmelser för Finland

Kapitel 1

Fri rörlighet för varor

Avsnitt I

Normer och miljö

Artikel 84. Punkt 1 i artikeln innehåller en bestämmelse om en frist på fyra år, under vilken de bestämmelser som nämns i bilaga X till fördraget inte skall tillämpas på Finland.

Enligt punkt 2 i artikeln skall bestämmelserna ses över inom den angivna tiden i enlighet med EG:s förfaranden. När fristen har löpt ut skall gemenskapsrätten gälla för de nya medlemsstaterna på samma villkor som för de nuvarande medlemsstaterna. Detta innebär dock inte att den översyn som avses ovan inte sker förutsättningslöst.

De rättsakter som nämns i bilaga X är:

— rådets direktiv 91/173/EEG om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av pentaklorfenol (nionde ändringen av rådets direktiv 76/769/EEG);

— artikel 7 i rådets förordning 76/116/EEG om gödselmedel, till den del artikeln gäller kadmiumhalten i gödselmedel;

— rådets direktiv 78/631/EEG om klassificering, förpackning och märkning av bekämpningsmedel;

— artikel 3 i rådets direktiv om svavelhalten i vissa flytande bränslen, såvitt avser svavelhalten i gasoljor enligt artikel 2.2; samt

— artikel 15 och artikel 16 f i rådets direktiv 91/414/EEG om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden, såvitt dessa bestämmelser hänvisar till ovan nämnda direktiv 78/631/EEG.

Slutakten innehåller, i anslutning till den ovan behandlade övergångsbestämmelsen, två gemensamma förklaringar, i vilka avtalsparterna preciserar karaktären hos den gemensamma

översyn som ingår i övergångsbestämmelserna. I den gemensamma förklaringen om normer för miljöskydd, hälsa och produktsäkerhet (förklaring 6) betonar parterna betydelsen av en hög skydds nivå som ett led i gemenskapens verksamhet och hänvisar till resolutionen av den 1 februari 1993 om miljön och en hållbar utveckling. Samtidigt medger parterna att de nya medlemsstaternas högre normnivå på vissa områden skapar ett behov av att i vissa avseenden se över gällande gemenskapsregler. Det fastställs att de nya medlemsstaterna under full medverkan deltar i det överenskomna översynsförfarandet. Parterna förbinder sig att slutföra översynen före utgången av den fastställda övergångstiden. Efter övergångstidens utgång skall gemenskapens regelverk i sin helhet tillämpas i de nya medlemsstaterna på samma villkor som i unionens nuvarande medlemsstater.

I den gemensamma förklaringen om artiklarna 32, 69, 84 och 112 i anslutningsakten (förklaring 7) hänvisas till det ministermöte som hölls den 21 december 1993. I förklaringen nämns särskilt de principerna, att eventuella beslut skall fattas före utgången av övergångstiden, att översynen skall ske förutsättningslöst och att vid översynen också skall beaktas de kriterier som anges i Romfördragets artikel 130 r.3.

Artikel 85. På grundval av artikeln får Finland fortsätta att tillämpa sitt nuvarande system för klassificering av rundvirke till utgången av år 1997. Enligt bestämmelsen får den nationella lagstiftningen och administrativa arrangemang på området emellertid inte strida mot gemenskapslagstiftningen om den inre marknaden eller om handel med tredje land. Detta gäller särskilt artikel 6 i direktiv 68/89/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om klassificering av rundvirke, enligt vilken medlemsstaterna med anledning av att direktivet träder i kraft skall upphäva bestämmelserna om klassificering av rundvirke från gemenskapens övriga medlemsstater. Enligt artikeln kommer direktivet att ses över enligt det förfarande som anges i Romfördraget.

Kapitel 2

Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital

Artikel 86. Artikeln fastställer en övergångs-

tid för liberaliseringen av kapitalrörelser i samband med företagsköp i Finland.

Artikel 73 b i Romfördraget kräver att de begränsningar av utlänningars rätt att förvärva egendom i Finland som fortfarande finns i lagstiftningen till stor del skall upphävas. Enligt artikel 86 i anslutningsakten får Finland trots detta tillämpa lagen om tillsyn över utlänningars företagsköp (1612/92) till den 31 december 1995. Enligt lagen har i vissa fall bekräftelse av handels- och industriministeriet krävts för en överföring i stora finska företag av det röstetal som ett aktieinnehav medför. Denna tillsyn kan enligt artikeln fortsätta till ingången av år 1996 när det gäller företagsköp som görs från medlemsstaterna, men efter det måste tillsynen inställas.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

En anslutning till Europeiska unionen medför inget behov att ändra lagen om tillsyn över utlänningars företagsköp. För andra medlemsstaters vidkommande kan tillsynen över företagsköp enligt lagens 12 § inställas genom förordning.

Artikel 87. Artikel 87 i anslutningsakten fastställer en övergångstid för avreglering av förvärv som gäller fritidsbostäder. Enligt artikeln får Finland rätt att vidmakthålla den lagstiftning som gäller fritidsbostäder i fem år från anslutningen. Under denna övergångstid skall begränsningarna upphävas för medborgarna i unionens medlemsstater.

I en gemensam förklaring om fritidsbostäder i slutakten (förklaring 5) konstateras dessutom att gemenskapsrätten inte hindrar nationella, regionala eller lokala åtgärder som behövs för markanvändning, planläggning eller miljöskydd, under förutsättning att de inte medför någon direkt eller indirekt diskriminering.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Artikeln förutsätter att lagen om kontroll av utomlands bosatta personers och utländska sammanslutningars fastighetsförvärv (1613/92) ändras så att skyldigheten att ansöka om tillstånd till förvärv av en fritidsbostad upphävs för medborgarna i unionens medlemsländer senast då övergångsperioden har gått ut.

Avsikten är att den nödvändiga regeringspropositionen om detta avläts separat.

Dessutom planeras en utredning om huruvida styrningen av markanvändningen bör utvecklas särskilt till den del som ökande utländskt ägarskap kan göra det svårare att bevara miljövärden.

Kapitel 3

Fiske

Avsnitt I

Allmänna bestämmelser

Artikel 88. Enligt artikeln skall anslutningsakten till alla delar tillämpas också på fiske-sektorn, om inte annat föreskrivs i de övergångsåtgärder som gäller Finlands fiske, dvs. i artiklarna 88—96. De beslut som är nödvändiga för genomförande av övergångsåtgärderna i fråga om fiskeriprodukter fattas enligt punkt 2 enligt det förfarande som anges i artiklarna 148 och 149.

Avsnitt II

Tillträde till vatten och resurser

Artikel 89. I fråga om tillträde till fiskevatten skall enligt artikel 89 undantagsbestämmelsen i artikel 14.2 i rådets förordning (EEG) nr 3760/92 om ett gemenskapssystem för fiske och vattenbruk gälla. Enligt den ingår det i varje medlemsstats jurisdiktion som gäller fiske en zon vid medlemsstatens kust som sträcker sig över högst 12 sjömil. Undantagsbestämmelsen är i kraft till dess gemenskapens system med fisketillstånd träder i kraft, dvs. till år 2002. Systemets ikraftträdande kommer att ses över inom gemenskapen år 2001.

Artikel 90. Enligt artikeln definieras i artiklarna 90—94 ett system som skall tillämpas på fartyg som seglar under finsk flagg eller som är registrerade eller inskrivna i en finsk hamn och deras tillträde till de nuvarande medlemsstaternas vatten.

Artikel 91. Enligt artikeln får Finland inte tillträde till vatten där medlemsstaterna i unionen som den är sammansatt i dag har överhöghet eller jurisdiktion och som ligger innan-

för gränsen på 12 sjömil i FN:s livsmedels- och jordbruksorganisations (FAO) statistikområde ICES III d, som omfattar hela Östersjön. De finska fiskefartygens fiskerättigheter utsträcks dock till de vattenområden som ingår i gemenskapens fiskezon utanför den nämnda gränsen på 12 sjömil, närmast vid den tyska och den svenska kusten. Denna utvidgning skall tillämpas till dess att gemenskapssystemet med fisketillstånd börjar tillämpas, dvs. till år 2002.

Artikel 92. Närmare bestämmelser om utvidgningen av fiskerättigheterna för finska fiskefartyg enligt artikel 91 skall enligt artikeln beslutas före anslutningstidpunkten enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 18 i rådets förordning (EEG) nr 3760/92 om ett gemenskapssystem för fiske och vattenbruk.

Artikel 93. Enligt artikeln skall de hävdvunna fiskerättigheter som grundar sig på ömsesidiga fiskeavtal mellan Finland och Sverige förbli oförändrade innanför avtalsparternas gräns på 12 sjömil fram till dess att gemenskapssystemet med fisketillstånd börjar tillämpas, dvs. åtminstone till år 2002. För att detta skall vara möjligt, skall tillämpningsföreskrifter för detta enligt punkt 2 beslutas före anslutningstidpunkten enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 18 i ovan nämnda förordning (EEG) nr 3760/92.

Artikel 94. Finland får den andel som anges i artikel 94 av de sammanlagda kvoter som gemenskapen fastställer för Östersjöområdet och som gäller sill/strömming, vassbuk, lax och torsk. Andelarna motsvarar i stort sett Finlands nuvarande kvotandelar, som följer rekommendationer givna av Internationella fiskerikommissionen för Östersjön, och unionen skall enligt punkt 2 fastställa dem före utgången av år 1994. Fångsten av icke kvoterade fiskarter i gemenskapens vatten skall enligt punkt 3 förbli på nuvarande nivå åtminstone till utgången av år 1997.

Artikel 95. De av unionens medlemsstater som har en Östersjökust får fiska i Finlands fiskezon utanför gränsen på 12 sjömil. Också denna bestämmelse skall tillämpas till dess att gemenskapssystemet med fisketillstånd börjar tillämpas, och bestämmelser om tillämpning av den skall beslutas enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 18 i förordning (EEG) 3760/92.

Avsnitt III

Externa resurser

Artikel 96. Enligt artikeln skall Finlands fiskeavtal med tredje länder förbli i kraft. Administrationen av Finlands fiskeavtal övergår dock till EG enligt punkt 1.

Enligt punkt 2 skall Finlands särskilda rättigheter med stöd av fiskeavtalen vara oförändrade under den tid då bestämmelserna i dessa avtal bibehålls provisoriskt.

Med stöd av punkt 3 skall rådet med kvalificerad majoritet på förslag kommissionen så snart som möjligt och i vart fall före utgången av giltighetstiden för Finlands nuvarande fiskeavtal fatta ändamålsenliga beslut i syfte att behålla det fiske som avtalen avser. Vidare får rådet besluta om en förlängning av Finlands fiskeavtal för perioder på högst ett år i sänder.

Kapitel 4

Förbindelser med tredje land, tullunion

Artikel 97. Enligt artikeln skall de rättsakter som förtecknas i bilaga VI till anslutningsakten tillämpas i förhållande till Finland på de villkor som anges i bilagan.

I bilaga VI uppräknas de bestämmelser enligt vilka Finland under den övergångsperiod som nämns i varje punkt kan avvika från bestämmelserna i EG:s tullkodex (rådets förordning (EEG) nr 2913/92) samt kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93, som givits med stöd av förstnämnda förordning och som innehåller tillämpningsföreskrifter för den, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EEG) nr 3665/93, samt från de protokoll om ursprungsregler som finns i preferensavtal som gemenskapen ingått. Undantagen gäller de ursprungsintyg som förutsätts i preferensavtal som gemenskapen ingått samt de bestämmelser om vissa tillstånd och förvaltningssamarbete som ingår i avtalen. Dessutom ingår i bilagan bestämmelser om övergångsbestämmelser i tillstånd som ansluter sig till vissa tullförfaranden och som utfärdats före anslutningstidpunkten samt om efteruppbörd och återbetalning av samt befrielse från eller eftergift av tull. I bilagan ingår också bestämmelser om när avkastningen på tull som uppbärs i övergångs-

skedet tillfaller Europeiska gemenskapen och när den tillkommer den nya medlemsstaten.

De nya medlemsstaterna skall säga upp de preferensavtal som de har ingått med tredje länder från och med anslutningen. Bestämmelserna i gällande avtal tillämpas dock under den övergångsperiod som nämns i bilaga VI. Ursprungsintyg som utfärdats inom ramen för dessa avtal eller ensidigt inom ramen för de nya medlemsstaternas nationella lagstiftning, skall godtas under förutsättning att ursprungsintyget och transportdokumenten har utfärdats före anslutningen och ursprungsintyget tillställs tullmyndigheterna inom fyra månader efter anslutningen.

De nya medlemsstaterna får liksom låta sådana tillstånd fortsätta att gälla ett år efter anslutningen, varigenom någon har blivit "godkänd exportör" inom ramen för avtal med tredje länder, förutsatt att en sådan bestämmelse finns också i avtal som dessa tredje länder har ingått med unionen och att den godkända exportören tillämpar gemenskapens ursprungsregler. De gällande tillstånden skall inom ett år efter anslutningen ersättas med nya tillstånd som överensstämmer med gemenskapslagstiftningen.

Om ursprungsintyget och/eller transportdokumenten har utfärdats före anslutningen och om tullformaliteter är nödvändiga vid handel mellan de nya medlemsstaterna och unionen eller mellan de nya medlemsstaterna inbördes, skall de bestämmelser tillämpas som finns i protokoll 4 om ursprungsregler i EES-avtalet och de bestämmelser om ursprungsintyg som finns i protokoll 3 till frihandelsavtalen mellan EG samt Österrike, Finland, Norge och Sverige. Detta gäller handeln mellan de nya medlemsstaterna eller mellan dem och gemenskapen och dess medlemsstater före medlemskapet, och i första hand situationer där ursprungsintyget har försvunnit eller något ursprungsintyg inte har utfärdats i samband med exporten. I sådana fall är det möjligt att utfärda ett ursprungsintyg i efterhand.

Unionens nuvarande och nya medlemsstater skall på begäran inom två år från det att ett sådant ursprungsintyg utfärdades som avses i ovan nämnda avtal kontrollera intyget i efterhand.

Bilaga VI innehåller dessutom bestämmelser, enligt vilka de nya medlemsstaterna ges rätt att låta sådana tillstånd till vissa tullförfaranden som har utfärdats före anslutningen fortsatta

att gälla på oförändrade villkor. Dessa tillstånd skall inom ett år efter anslutningen ersättas med nya tillstånd som överensstämmer med gemenskapslagstiftningen.

Dessa tillstånd gäller rätten att använda periodisk deklaration, som tar sikte på förenklade tullformaliteter och -förfaranden (artikel 76 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen). Till denna grupp hör likaså lagring i tullager (artiklarna 98—113 i tullkodexen) och tillstånd till aktiv förädling (artiklarna 114—129 i tullkodexen). Det sistnämnda motsvarar närmast det gällande förfarandet med exportförmån.

Andra tillstånd som avses i bilaga VI gäller bearbetning under tullkontroll (artiklarna 130—136 i tullkodexen), temporär import (artiklarna 137—144 i tullkodexen) och passiv förädling (artiklarna 145—160 i tullkodexen). Till sist nämns i bilaga VI tillstånd till frizoner och frilager (artiklarna 166—181 i tullkodexen). Behöriga myndigheter i de nya medlemsstaterna skall inom ett år efter anslutningen godkänna bokföringen för frizonerna på de villkor som gemenskapslagstiftningen anger.

Bilaga VI innehåller också bestämmelser om övergångsbestämmelser gällande bokföring och tullrättelse eller efterförtullning samt återbetalning av tull (artiklarna 201—232 och 235—242 i tullkodexen). Huvudprincipen är att tullrättelse eller efterförtullning liksom även återbetalning av tull och befrielse från tull skall göras enligt gemenskapslagstiftningen. Om en tullskuld har uppkommit före dagen för anslutningen, skall dock den lagstiftning som varit gällande före anslutningen tillämpas på tullrättelsen och betalningen tas upp av och tillfalla den staten. Ifall en begäran om återbetalning eller befrielse avser en tullskuld som uppkommit före dagen för anslutningen, skall dock den nya medlemsstaten i fråga genomföra och bekosta åtgärden i enlighet med den lagstiftning som varit gällande före anslutningen.

Tullförfaranden för tullager, intern förädling, bearbetning under tullkontroll, temporär import och extern förädling skall avslutas enligt gemenskapslagstiftningen. Om det då uppkommer en tullskuld, skall det belopp som betalas anses som gemenskapens egen intäkt. Beloppet av den tullskuld som uppkommer när ett förfarande avslutas beräknas enligt de regler som före anslutningen gällde i den nya medlemsstaten i fråga, om deklarationen för detta förfarande har tagits emot före anslutningen.

Om en tullskuld uppkommer vid förfarandet för bearbetning under tullkontroll, skall det belopp som betalas anses som gemenskapens egen intäkt i samtliga fall. I detta avseende finns inga övergångsbestämmelser.

Övergångsbestämmelserna i bilaga VI tryggar en smidig och klar övergång från tillämpningen av den gällande tullagstiftningen och de preferensavtal som Finland ingått till en tillämpning av Europeiska unionens avtal och tullagstiftning i de frågor som nämns i bilagan. Nationella beslut får fattas om tillståndsförfarandena. För närvarande utfärdar i regel tullmyndigheterna de tillstånd som nämns i bilagan. Tillstånd till frizoner utfärdas dock av finansministeriet.

Artiklarna 98—99. Tullbestämmelserna i dessa artiklar innebär för Finland rätt att avvika från skyldigheten enligt artikel 2 i anslutningsfördraget att räknat från anslutningstidpunkten tillämpa bestämmelserna i unionens grundläggande fördrag samt de rättsakter som har antagits av dess institutioner före anslutningen. Omedelbart när medlemsskapet börjar skall Finland i enlighet med artikel 2 övergå till att tillämpa tullsatsen enligt EG:s tulltariff på varor som importerats från tredje länder, med undantag av de i bilaga XI angivna varorna, för vilka tullsatsen enligt artikel 99 gradvis skall minskas till EG:s tullnivå.

Eftersom beslut om övergångstidens uppbörd av tull på ifrågavarande produkter skall fattas i den ordning som gäller för stiftande av skattelag, avläts till riksdagen en separat proposition om de tullsatsen som skall tillämpas under övergångstiden tills dess de gradvis har förenhetligats med den nivå som EG:s tulltariff anger.

Enligt bestämmelsen i artikel 98 skall bas-tullsatsen, som skall ligga till grund för förenhetligandet av Finlands tullsats för de varor som anges i bilaga XI med den gemensamma tulltariffen enligt artikel 99, för varje vara, vara den tullsats som Finland faktiskt tillämpade den 1 januari 1994.

Finland har enligt artikel 99 rätt att under 1995 behålla den tullsats för dessa varor som gällde den 1 januari 1994. Den 1 januari 1996 skall skillnaden mellan tullsatserna för varje vara minskas till 75 % av den nuvarande skillnaden och den 1 januari 1997 skall skillnaden mellan tullsatserna minskas till 40 %. Finland skall tillämpa gemenskapens tulltariff fullt ut från och med den 1 januari 1998.

Förteckningen i bilaga XI upptar sådana industriprodukter vars produktion i Finland har ansetts känslig och för vilka Finlands nuvarande tullsats är väsentligt högre än tullsatserna för motsvarande varor i EG:s tulltariff. Förteckningen innehåller ca 190 benämningar på varor som har ansetts känsliga. Antalet varor från metallindustrin är åtta, från gummi- och plastindustrin 18, från sko- och läderindustrin 13 samt från textil- och beklädnadsindustrin 150. Skillnaderna mellan importtullarna är störst beträffande textilvaror som är färdiga att användas och kläder, där den tullsats som Finland nu tillämpar i regel är 35 % och EG:s tullsats som högst 14 %.

Artikel 100. I artikeln föreskrivs att Finland från och med den dag då medlemskapet börjar skall tillämpa överenskommelsen rörande internationell textilhandel (FördrS 46/1974) och dess tilläggsprotokoll och/eller resultaten av det textilavtal som är ett resultat av Uruguayrundan inom GATT. Finland skall också tillämpa de bilaterala avtal och arrangemang om textilier som gemenskapen slutit med tredje land.

Enligt punkt 2 i artikeln skall gemenskapen förhandla om och anpassa protokollen till de bilaterala avtalen och arrangemangen om textilier så, att de kvantitativa begränsningarna av exporten från länderna i fråga beaktas när de nya medlemsstaterna ansluter sig till unionen.

Enligt punkt 3 i artikeln skall gemenskapen, om denna process inte har slutförts före den 1 januari 1995, vidta de åtgärder som behövs för att genomföra de nödvändiga övergångsåtgärderna.

Artikel 101. Finland får enligt bestämmelserna i artikel 101 fram till den 31 december 1999 öppna en årlig tullfri kvot på 21 000 ton styren (KN-nummer 2902 50/00) under förutsättning att övergången till fri rörlighet för varorna sker på Finlands territorium och att de också används där, eller att varorna bearbetas på Finlands territorium så att de blir att betrakta som varor med ursprung i gemenskapen och att varorna förblir under tullövervakning enligt gemenskapsbestämmelserna om användning för särskilda ändamål (rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om en tullkodex för gemenskapen, artiklarna 21 och 82).

Dessa bestämmelser skall tillämpas endast i fall då deklarationen för övergång till fri rörelse åtföljs av ett intyg av en behörig finsk myndighet att varorna omfattas av bestämmelserna i punkt 1.

Kommissionen och de behöriga finska myndigheterna skall vidta alla åtgärder som behövs för att säkerställa att den slutliga förbrukningen av de ifrågakvarande varorna eller den bearbetning, genom vilken de blir att betrakta som varor med ursprung i gemenskapen, äger rum på finländskt område.

Bestämmelserna i artikeln förutsätter inga särskilda lagstiftningsåtgärder i Finland. Öppnandet av kvoten och beviljandet av de tillstånd som motsvarar den ankommer på den myndighet som utses till behörig finsk myndighet med ansvar för EU:s övriga import som är beroende av tillstånd.

När kvoten har öppnats kan Finland upp till den övre gränsen för kvoten importera styren tullfritt från vilket som helst tredje land som inte är föremål för några begränsande åtgärder.

Artikel 102. Artikeln innehåller bestämmelser om tillämpningen för Finlands del av de avtal som gemenskapen ingått med tredje länder. Enligt punkt 1 förbinder sig Finland i denna artikel till att från och med dagen för anslutningen tillämpa bestämmelserna i de avtal som anges i artikel 103. Dessa avtal är associations-, frihandels- eller samarbetsavtal som gemenskapen ingått med tredje land.

Punkt 2 innehåller en bestämmelse, enligt vilken separata protokoll om eventuella anpassningar som gäller Finland och som gäller de ovan nämnda avtalen skall sättas upp tillsammans med de stater som är parter i avtalen. Avtalen i fråga har ändrats genom protokoll på motsvarande sätt på grund av de tidigare anslutningsfördragen.

Punkt 3 innehåller bestämmelser för den händelse att de protokoll som anges i punkt 2 inte ingås före anslutningen. I det fallet vidtar gemenskapen vid anslutningen arrangemang, med hjälp av vilka verkställigheten av de avtal som anges i artikel 103 utsträcks till att omfatta Finland och de övriga nya medlemsstaterna.

Artikel 103. De avtal som Finland har ingått med de länder som individualiseras i artikeln skall Finland med stöd av artikel 102 tillämpa från och med den 1 januari 1995. De avtal som gemenskapen har ingått med de länder som förtecknas i artikelns första strecksats skall från och med anslutningen tillämpas också på den nya medlemsstaterna.

I de avtal som avses i artikeln ingår följande avtal som gemenskapen har ingått med nämnda länder:

— det med Algeriet den 26 april 1976 ingångna samarbetsavtalet (rådets förordning (EEG) nr 2210/78) och det samma dag ingångna avtalet rörande EKSG samt det till samarbetsavtalet hörande, den 25 juni 1987 upprättade tilläggsprotokollet (rådets beslut 87/510/EEG);

— det med Andorra den 28 juni 1990 ingångna avtalet om en tullunion (rådets beslut 90/680/EEG);

— det med Bulgarien den 8 maj 1990 ingångna frihandelsavtalet (rådets beslut 90/519/EEG);

— det med Egypten den 18 januari 1977 ingångna samarbetsavtalet (rådets förordning (EEG) nr 2213/78) samt det samma dag ingångna avtalet rörande EKSG (277A0118(02)) samt det till samarbetsavtalet hörande tilläggsprotokollet av den 25 juni 1987 (rådets beslut 87/511/EEG);

— det med Island den 22 juli 1972 ingångna frihandelsavtalet (rådets förordning (EEG) nr 2842/72) jämte senare ändringar samt det samma dag ingångna avtalet rörande EKSG (273A0722(01));

— det med Israel den 11 maj 1975 ingångna frihandelsavtalet (rådets förordning (EEG) nr 1274/75) samt det samma dag ingångna avtalet rörande EKSG (275A0511(01)), det till frihandelsavtalet hörande tilläggsprotokollet av den 8 februari 1977 om finansiellt samarbete (rådets förordning (EEG) nr 2217/78), det tredje tilläggsprotokollet, upprättat den 18 december 1984 (rådets förordning (EEG) nr 3565/84), det fjärde tilläggsprotokollet, upprättat den 15 december 1987 (rådets beslut 88/596/EEG), protokollet av den 15 december 1987 om finansiellt samarbete (rådets beslut 88/597/EEG) samt tilläggsprotokollet av den 12 juni 1991 om finansiellt och tekniskt samarbete (rådets beslut 92/210/EEG);

— det med Jordanien den 18 januari 1977 ingångna samarbetsavtalet (rådets förordning (EEG) nr 2215/78) samt det samma dag ingångna avtalet rörande EKSG (277A0118(04)) samt det till samarbetsavtalet hörande tilläggsprotokollet av den 9 juni 1987 (rådets beslut 87/512/EEG);

— det med Cypern den 12 december 1972 ingångna associationsavtalet (rådets förordning (EEG) nr 1246/73) och avtalet av den 19 oktober 1987 om genomförande av associationsavtalets andra skede (rådets beslut 87/607/EEG),

— det med Libanon den 3 maj 1977 ingångna samarbetsavtalet (rådets förordning (EEG) nr 2214/78), det samma dag ingångna avtalet rörande EKSG (277A0503(02)) samt det till samarbetsavtalet hörande tilläggsprotokollet av den 9 juni 1987 (rådets beslut 87/513/EEG);

— det med Malta den 5 december 1970 ingångna associationsavtalet (rådets förordning (EEG) nr 492/71), protokollet av den 4 december 1985 om finansiellt och tekniskt samarbete (rådets förordning (EEG) nr 2458/86) samt tilläggsprotokollet av den 14 december 1989 (rådets beslut 89/207/EEG);

— det med Marocko den 27 april 1976 ingångna samarbetsavtalet (rådets förordning (EEG) nr 2211/78) samt det samma dag ingångna avtalet rörande EKSG (rådets förordning (EEG) nr 2211/78), det till samarbetsavtalet hörande tilläggsprotokollet av den 26 maj 1988 (rådets beslut 88/452/EEG) samt protokollet av den 20 juni 1991 om tekniskt och finansiellt samarbete (292A1202(01));

— det med Polen den 16 december 1991 ingångna s.k. europaaavtalet (rådets och kommissionens beslut 93/743/EG, EKSG, Euratom);

— det med Rumänien den 4 mars 1991 ingångna frihandelsavtalet (rådets beslut 91/159/EEG);

— det med Slovenien den 5 april 1993 ingångna frihandelsavtalet (rådets beslut 93/598/EEG);

— det med Schweiz den 22 juli 1972 ingångna frihandelsavtalet (273A0722(02)) jämte senare ändringar;

— det med Syrien den 18 januari 1977 ingångna samarbetsavtalet (rådets förordning (EEG) nr 2216/78) samt det samma dag ingångna avtalet rörande EKSG (277A0118(06)) och det till samarbetsavtalet hörande tilläggsprotokollet av den 16 juni 1988 (rådets beslut 88/598/EEG);

— det med den tidigare Tjeckiska och Slovakiska federativa republiken ingångna frihandelsavtalet av den 7 maj 1990 (rådets beslut 90/520/EEG), som gäller i relation till successionsstaterna, dvs. Tjeckien och Slovakien;

— det med Tunisien den 25 april 1976 ingångna samarbetsavtalet (rådets förordning (EEG) nr 2212/78) samt det samma dag ingångna avtalet rörande EKSG (276A0425(02)),

det till samarbetsavtalet hörande tilläggsprotokollet av den 26 maj 1987 (rådets beslut 87/514/EEG);

— det med Turkiet den 12 september 1963 ingångna associationsavtalet (rådets beslut 64/732/EEG), tilläggsprotokollet av den 23 november 1970 (rådets förordning (EEG) nr 2760/72) samt tilläggsprotokollet av den 23 juli 1987 (rådets beslut 88/89/EEG); samt

— det med Ungern den 16 december 1991 ingångna s.k. europaaavtalet (rådets och kommissionens beslut 93/742/EG, EKSG, Euratom).

Dessutom skall Finland enligt vad som föreskrivs tillämpa bestämmelserna i de i Romfördragets bilaga II uppräknade avtal om handeln med jordbruksprodukter som gemenskapen ingått med tredje länder. Handeln med de produkter som nämns i Romfördragets bilaga II omfattas av den gemensamma jordbrukspolitik, så på dessa avtal kan tillämpas den primärrätt och de rättsakter som gäller skapandet av en gemensam jordbrukspolitik och som blir bindande för Finland i och med en anslutning. Tillämpningen av sådana avtal förorsakar således inga problem för Finlands del.

I artikelns andra strecksats fastställs att Finland från och med anslutningen skall tillämpa den AVS/EEG-konvention som Europeiska ekonomiska gemenskapen den 15 januari 1989 ingick med 70 länder i Afrika, Västindien och Stilla havet. Denna konvention, som allmänt kallas den fjärde Lomékonventionen, behandlas närmare nedan i detaljmotiveringen till artikel 238 i Romfördraget.

I artikelns tredje strecksats fastställs att artikel 102 också skall tillämpas på andra motsvarande avtal, som ingås före anslutningen. Sådana avtal är under beredning bl.a. med vissa länder i Central- och Östeuropa, vilka befinner sig i ett ekonomiskt övergångsskede. Mellan EG och Ryssland undertecknades ett samarbetsavtal på Korfu den 24 juni 1994.

En del av de ovan nämnda avtalen innehåller bestämmelser, som inte endast gemenskapen har befogenheter att besluta om, utan dessa avtal skall ingås av gemenskapen och medlemsländerna och tredje länder. Sådana kombinerade avtal, som t.ex. de med Cypern, Malta och Turkiet ingångna associationsavtalen samt AVS/EEG-konventionen, innehåller sådana bestämmelser som inte omfattas av de

gemenskapsregler som blir bindande för Finland i och med ett medlemskap och som enligt den finska statsförfattningen kräver riksdagens godkännande. De protokoll som enligt artikel 102.2 skall upprättas över Finlands anslutning till sådana avtal kommer att tillställas riksdagen för godkännande genom separata regeringspropositioner.

Artikel 104. Enligt artikeln förbinder sig Finland att frånträda vissa bestämda frihandelsavtal, eftersom gemenskapen med stöd av Romfördragets artikel 113 genomför den gemensamma handelspolitiken. För det första förbinder sig Finland, på samma sätt som de andra nya medlemsstaterna, att enligt artikeln frånträda konventionen av den 4 januari 1960 om upprättandet av Europeiska frihandelssammanslutningen (FördrS 15—16/61, FördrS 71—72/85) jämte däri senare gjorda ändringar.

Dessutom förbinder sig Finland att frånträda de frihandelsavtal som landet undertecknat med de baltiska staterna. De avtal som avses i artikeln är det med Estland den 13 februari 1992 ingångna protokollet om temporära arrangemang rörande handel och ekonomiskt samarbete (FördrS 103—104/92), det motsvarande med Litauen den 5 juni 1992 ingångna protokollet (FördrS 116—117/92) samt det med Lettland den 26 november 1992 ingångna protokollet (FördrS 28—29/93). Beträffande de baltiska staterna innehåller artikel 105 bestämmelser om specialarrangemang.

Artikel 105. Artikeln innehåller bestämmelser om de frihandelsarrangemang som skall tillämpas på de baltiska staterna i en situation, där inga frihandelsavtal har ingåtts mellan gemenskapen och de baltiska staterna senast dagen för anslutningen. Enligt bestämmelserna skall gemenskapen i det läget vidta de åtgärder som behövs för att varor med ursprung i Estland, Lettland och Litauen också efter anslutningen skall ha tillträde till den finska marknaden i oförändrad omfattning, dvs. på ett sätt som motsvarar de mellan Finland och de baltiska staterna ingångna protokollen som nämns ovan i samband med motiveringen till artikel 104. Gemenskapen har den 18 juli 1994 undertecknat frihandelsavtal med de baltiska staterna. Avsikten är att avtalen skall träda i kraft före utgången av detta år.

Kapitel 5

Bestämmelser om finansiering och budget

Artikel 106. Enligt artikeln skall anslutningsaktens hänvisningar till rådets beslut om systemet med gemenskapernas egna intäkter betraktas som hänvisningar till rådets beslut av den 24 juni 1988 om systemet med gemenskapens egna intäkter (88/376/EEG, Euratom) jämte ändringar. Ifall nämnda beslut har ersatts med ett nytt beslut, avser hänvisningarna detta nya beslut. Kommissionen har den 14 september 1993 gjort ett förslag (COM (93) 438 final), om att ersätta beslutet om egna intäkter med ett nytt beslut med samma namn. Förslaget har ändrats genom ett förslag av den 7 mars 1994, (COM (94) 71 final).

Artikel 107. Finland får med stöd av artikel 99 i vissa fall under tre års tid tillämpa en tullsats som är högre än gemenskapens allmänna tulltariff i handeln med tredje land. Vid beräkning av den andel enligt artikel 2.1 b i rådets beslut 88/376/EEG, Euratom av gemenskapens egna intäkter som Finland skall betala och som baserar sig på tullintäkter som inflyter av handeln med tredje länder, beaktas dock med stöd av artikel 107 endast tull enligt den gemensamma tulltariffen eller annan tull. Finland betalar således under den tre år långa övergångsperioden ingen avgift som baserar sig på tullintäkterna till gemenskapens egna intäkter av de tullar som är högre än gemenskapens egna tulltariff och som Finland med stöd av artikel 99 har rätt att uppbära.

Artikel 108. Enligt artikel 2 a i protokoll 2 om Åland i anslutningsakten skall Åland inte omfattas av EG-bestämmelser om indirekt skatt, t.ex. mervärdesskatt. Enligt nämnda punkt skall detta undantag inte återverka på gemenskapens egna intäkter. Av denna anledning skall även Ålands mervärdesskattebas, trots att Åland inte omfattas av EG-rättsakterna i fråga, beaktas vid beräkningen av den avgift som Finland skall betala till gemenskapens egna intäkter och som bestäms på grundval av mervärdesskattebasen.

Artikel 109. Enligt artikeln skall till Finland varje månad från gemenskapens allmänna budget betalas en tolfedel av följande årliga belopp: 476 milj. ecu 1995, 163 milj. ecu 1996, 65 milj. ecu 1997 och 33 milj. ecu 1998. Av nämnda belopp på 476 milj. ecu som skall betalas 1995 skall 280 milj. ecu kompensera det

att Finland annars inte ännu 1995 skulle få vissa stöd som ansluter sig till gemenskapens gemensamma jordbrukspolitik. Resten av det belopp som skall betalas 1995 samt de belopp som skall betalas 1996 — 1998 ersätter de kostnader som Finland åsamkas på grund av den direkta anpassningen av jordbrukspriserna.

Artikel 110. Enligt artikeln skall Finlands andel i finansieringen av de betalningar som efter anslutningen återstår enligt artikel 82 i EES-avtalet, betalas från gemenskapernas allmänna budget. Artikel 82 i EES-avtalet avser samarbete vid sidan om de fyra friheterna, t.ex. samarbete inom ramen för gemenskapens verksamhet på områden som gäller forskning, teknisk utveckling, informationstjänster, miljö, utbildning och socialpolitik.

Artikel 111. Enligt artikeln skall Finlands andel i finansieringen av den finansiella mekanism som anges i artikel 116 i EES-avtalet betalas från gemenskapernas allmänna budget. Enligt protokoll 38 till EES-avtalet finansierar EFTA-staterna en finansiell mekanism som består av räntesubventioner och bidrag. Enligt protokollet uppgår beloppet av de lån som skall vara berättigade till räntesubventioner 1993—97 till 1,5 mrd. ecu. Summan av de bidrag som beviljas under samma år uppgår till 500 milj. ecu. EFTA:s ständiga kommitté har den 10 januari 1994 godkänt den finansiella mekanismens första betalningspost, som omfattar 110 milj. ecu. Finlands andel av den första betalningsposten är 18,69 %, dvs. ca 20,6 milj. ecu.

De förpliktelser som följer av EES-avtalet och som avses i artiklarna 110 och 111 i anslutningsakten ökar utgifterna på gemenskapernas allmänna budget med sammanlagt ca 118 milj. ecu för Finlands del.

Avdelning V

Övergångsbestämmelser för Sverige

Kapitel 1

Fri rörlighet för varor

Avsnitt I

Normer och miljö

Artikel 112. Artikeln innehåller en bestäm-

melse om övergångsåtgärder som gäller fri rörlighet för varor. I artikeln hänvisas till bilaga XII, i vilka förtecknas de EG-rättsakter som under de fyra år som följer närmast efter anslutningen inte skall tillämpas. Dessa rättsakter innehåller bestämmelser om förpackning och märkning av bekämpningsmedel och farliga ämnen som används vid växtskydd samt om kadmiumhalten i gödselmedel. Bestämmelserna är delvis desamma som de bestämmelser som avses i artikel 84 och som gäller Finland.

Avsnitt II

Övrigt

Artikel 113. Artikeln innehåller en bestämmelse om övergångsåtgärder som gäller klassificeringen av rundvirke. Bestämmelsen har samma innehåll som artikel 85, som gäller Finland.

Kapitel 2

Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital

Artikel 114. Enligt artikeln får Sverige under fem år från dagen för anslutningen behålla sin befintliga lagstiftning om fritidsbostäder. Artikeln har samma innehåll som artikel 87, som gäller Finland.

Kapitel 3

Fiske

Artiklarna 115—125. Artiklarna innehåller övergångsåtgärder i fråga om fiske för Sveriges del. I artiklarna föreskrivs om tillträde till vatten och om användningen av fiskeresurser utgående från samma principer som i artiklarna 88—94, som gäller Finland. Vad beträffar användningen av fiskeriresurser har utgångspunkten även för Sveriges del varit fiskeriverksamheten under perioden 1989 — 1993. Dessutom har beaktats det 1978 ingångna fiskeriavtalet mellan Sverige och EG, de arrangemang som gäller Skagerrak och Kattegatt samt de arrangemang som överenskommit inom ramen för Fiskerikommissionen för Östersjön. De bestämmelser som gäller Sverige har inga verk-

ningar för Finland. Sveriges fiskerirättigheter förblir oförändrade. Förvaltningen av fiske-riavtalen överförs dock på EG.

Kapitel 4

Förbindelser med tredje land, tullunion

Artiklarna 126—131. Gemenskapens tullagstiftning, i vilken enligt artikel 126 görs undantag som gäller Sverige, ingår i bilaga VI. Artikeln motsvarar vad innehållet beträffar artikel 97, som gäller Finland.

I artikel 127 ingår bestämmelser om arrangemang som gäller textilhandel. Artikeln motsvarar innehållsmässigt artikel 100, som gäller Finland. Artiklarna 128 och 129 innehåller bestämmelser om tillämpningen av de handelsavtal som gemenskapen ingått med tredje länder. Artiklarna motsvarar vad innehållet beträffar artiklarna 102 och 103, som gäller Finland.

Artiklarna 130 och 131 innehåller för Sveriges del bestämmelser om konventionen om upprättandet av EFTA samt om frihandeln med de baltiska staterna och de motsvarar vad innehållet beträffar artiklarna 104 och 105, som gäller Finland.

Kapitel 5

Bestämmelser om finansiering och budget

Artiklarna 132—136. De övergångsåtgärder angående gemenskapens finansiering och budget som gäller Sverige ingår i anslutningsaktens artiklar 132—136. Artiklarna motsvarar i huvudsak det som överenskommit för Finlands del i artiklarna 106—111. Av medel ur gemenskapens budget betalas 1995 — 1998 till Sverige ersättningar närmast för kostnader som förorsakas av övergången till EG:s jordbrukspolitik. I fråga om 1995 betalas ersättningar därför att de nya medlemsstaterna ännu inte är berättigade till vissa bidrag i anknytning till EG:s jordbrukspolitik. Dessutom betalar gemenskapen 1995 — 1998 en gradvis minskande ersättning på grund av att de nya medlemsstaterna från och med dagen för anslutningen anpassar priset på sina jordbruksprodukter till unionens motsvarande priser. Sveriges kan delvis räkna sig till godo också tidigare vidtag-

na anpassningsåtgärder som gäller jordbruket.

Beloppen av de utgifter som betalas till Sverige från Europeiska gemenskapens budget ingår i artikel 134. Sverige får 488 milj. ecu av budgeten 1995, varav 285 milj. ecu i jordbrukspolitiska ersättningar och 203 milj. ecu i ersättning för prisanpassning. I ersättning för prisanpassning betalar gemenskapen till Sverige 432 milj. ecu 1996, 76 milj. ecu 1997 och 31 milj. ecu 1998.

I artiklarna 135 och 136 ingår bestämmelser om att de betalningsandelar som Sveriges betalar enligt EES-avtalet skall beaktas i gemenskapens allmänna budget. Sveriges EES-förpliktelser 1995 — 1998 uppgår till sammanlagt 228 milj. ecu. Bestämmelserna motsvarar det som för Finlands del överenskommit i artiklarna 110 och 111.

Avdelning VI

Jordbruk

I avdelning VI i anslutningsaktens fjärde del ingår bestämmelser om övergångsåtgärder för jordbruket.

Artikel 137. I punkt 1 definieras avdelningens tillämpningsområde. Enligt detta gäller bestämmelserna i avdelningen jordbruksprodukter med undantag för fiskeri- och vattenbruksprodukter. I punkterna 2 och 3 definieras den tidsmässiga tillämpligheten för bestämmelserna om jordbruk. Enligt punkt 2 skall bestämmelserna om gemenskapens handelspolitik och om fri rörlighet för varor (handel, importavgifter och kvantitativa restriktioner samt avgifter och åtgärder med motsvarande verkan) samt de rättigheter och skyldigheter som följer av den gemensamma jordbrukspolitiken tillämpas på de nya medlemsstaterna fullt ut genast från ingången av medlemskapet, om något annat inte föreskrivs i anslutningsakten. Punkt 3 anger den allmänna övergångstid som fastställts för jordbrukets övergångsåtgärder och som skall tillämpas, om inte något annat föreskrivs i de relevanta bestämmelserna i avdelning VI. För Finland, Norge och Österrike är övergångstiden fem år räknat från anslutningen, dock så att övergångsbestämmelserna skall tillämpas på den samlade produktionen för år 1999. Den sistnämnda bestämmelsen har sin grund i att en del av 1999 års skörd kommer att saluföras år 2000.

Kapitel 1

Bestämmelser om statligt stöd

Avdelningens första kapitel innehåller åtgärder beträffande statligt stöd för jordbruket och trädgårdsnäringen som skall betalas i de nya medlemsstaterna (artiklarna 138—144). Åtgärderna omfattar stöd under den egentliga övergångstiden, nordiskt stöd och statligt specialstöd.

Artikel 138. Artikeln gäller statligt anpassningsstöd som betalas under övergångstiden. Enligt punkt 1 får Finland, Norge och Österrike, om kommissionen lämnar sitt tillstånd, under den femåriga övergångstiden lämna ett gradvis minskande och regionalt differentierat stöd till producenter av sådana basprodukter inom jordbruket som omfattas av den gemensamma jordbrukspolitikens. Enligt punkt 2 förutsätter kommissionens tillstånd att skillnaden i nivå mellan det stöd som betalades i medlemsstaten före anslutningen och det stöd som kan lämnas enligt den gemensamma jordbrukspolitikens är minst 10 %. Stödet kan uppgå till högst denna skillnad. Kommissionens tillstånd beviljas i överensstämmelse med gemenskapens internationella åtaganden, och när beslut om det fattas skall hänsyn tas till nedgången i foderpris i de nya medlemsstaterna såvitt gäller griskött, ägg och fjäderfä. Tillstånd beviljas inte för tobak.

Stödbeloppet skall enligt punkt 3 beräknas per produkt. Vid beräkningen skall hänsyn tas till prisstödjande åtgärder genom intervention eller andra mekanismer, arealstöd, prisstöd, stöd knutet till storleken av produktionen eller till produktionsenheten samt stöd till företaget (dvs. lägenheter) för specifika produkter. Enligt punkt 4 skall kommissionen godkänna den högsta nivån för stöd som får lämnas initialt, i vilken takt stödet gradvis skall minska och, när så behövs, på vilka villkor det får lämnas, varvid hänsyn skall tas också till annat stöd enligt gemenskapslagstiftningen. Tillståndet kan begränsas eller stödbeloppet eller villkoren för redan tillåtet stöd ändras, om utvecklingen av den gemensamma jordbrukspolitikens eller prisnivån så kräver. Ändringar i stöd som har tillåtits tidigare görs på begäran av kommissionen eller på grundval av ett beslut av den.

Enligt punkt 5 tillåter kommissionen ytterligare framför allt sådant nationellt stöd som anges i bilaga XIII till anslutningsavtalet på de

villkor som bilagan föreskriver. Bilaga XIII upptar för varje ny medlemsstat de stöd för vilka man har velat ställa särskilda krav beträffande övergångsstödet jämfört med de allmänna bestämmelserna i punkterna 1—4. Dessa stöd är för Finlands vidkommande stöd som kompletterar utjämningsbelopp för stärkelsepotatis inom ramen för produktionsvolymen före anslutningen, stöd som motsvarar skillnaden i nivå mellan de befintliga am- och dikobidragen före anslutningen och inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitikens, sådant stöd för levande växter och blomsterodling som inte medför någon produktionsökning efter anslutningen och som beviljas inom individuella ramar, höjning av produktionsstödet för torrfoder under de två försäljningsår som följer på anslutningen samt produktionsstöd för utsäde av foderväxter, särskilt timotej, rödklöver, ängssvingel och hundäxing, som beviljas per 100 kg och begränsas till högst de kvantiteter som producerades före anslutningen.

Artikel 139. Artikeln upptar bestämmelser om sådant statligt stöd som betalas i Finland, Norge och Österrike under övergångstiden och som inte är knutet till en viss produktion och därför enligt punkt 1 inte skall tas med i beräkningen av det produktspecifika stödbeloppet under övergångstiden som avses i artikel 138. På grundval av artikeln tillåts framför allt stöd som beviljas individuellt och gäller hela företaget. Beviljandet av stöd förutsätter att kommissionen lämnar tillstånd. På kommissionens tillstånd tillämpas bestämmelserna i artikel 138.4. Stöd som är av samma slag och som lämnas inom den gemensamma jordbrukspolitikens eller i överensstämmelse med gemenskapslagstiftningen skall avräknas från det stöd som lämnas på grundval av artikeln. Enligt punkt 4 gäller bestämmelsen inte investeringsstöd.

Artikel 140. Artikeln innehåller bestämmelser om investeringsstöd på nationell nivå som lämnas under övergångstiden. Sådana stöd får enligt artikeln beviljas i Finland, Österrike och Norge inom de ramar och på de villkor som bilaga XIV föreskriver. Lämnandet av stöd förutsätter att kommissionen tillåter det. I sitt tillstånd skall kommissionen ange initialnivån för stödet, om särskilda bestämmelser om detta inte ingår i bilaga XIV, och i vilken takt stödet skall minska.

De investeringsstöd som anges i bilaga XIV

gäller för Finlands vidkommande tilläggsstöd som kompletterar det produktspecifika stödet i regioner där det traditionellt odlas brödvete, brödråg och maltkorn samt investeringsstöd inom svin, ägg-, fjäderfä- och trädgårdsodlingssektorerna på de villkor som bestäms i bilagan. Ett tilläggskrav för lämnande av de sistnämnda stöden är att dessa inte ger upphov till någon ökning av den samlade produktionskapaciteten och att de lämnas inom individuella produktionsramar som skall fastställas enligt förfarandet i artikel 29 i rådets förordning (EEG) nr 4253/88 om genomförandebestämmelser för förordningen (EEG) nr 2052/88 i fråga om samordningen av strukturfondernas verksamhet dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens verksamheter och de övriga finansieringsorganen.

Artikel 141. I artikeln ingår bestämmelser om nationella stödåtgärder som kan behövas för att avhjälpa allvarliga svårigheter (nationellt specialstöd). Enligt artikeln får kommissionen tillåta betalning av stöd på nationell nivå för att underlätta producenternas integration i den gemensamma jordbrukspolitiken, om anslutningen ger upphov till allvarliga svårigheter som kvarstår i Finland eller i Norge sedan alla andra artiklar om statligt stöd (138—140 och 142) samt andra åtgärder enligt befintliga gemenskapsregler har utnyttjats fullt ut. Stödets art och beskaffenhet har inte föreskrivits i anslutningsakten.

Artikel 142. Finland, Norge och Sverige får dessutom lämna långsiktigt stöd på nationell nivå för att behålla jordbruksverksamheten i särskilda specialområden (nordiskt stöd). Detta stöd kan enligt punkt 1 betalas norr om den sextioandra breddgraden och i några sådana närliggande områden söder om den breddgraden, där det råder liknande klimatförhållanden som gör det särskilt svårt att bedriva jordbruk. Enligt punkt 2 skall kommissionen fastställa vilka närliggande områden med liknande förhållanden som omfattas av punkt 1 och då ta hänsyn till framför allt låg befolkningstäthet, jordbruksarealens andel av den totala arealen och den andel av jordbruksarealen som används till odling för livsmedel. Stöd kan enligt punkt 3 betalas på grundval av fysiska produktionsförhållanden, t.ex. arealens storlek eller antalet djur. Stöd får dock lämnas endast med beaktande av de begränsningar som förekommer i de gemensamma marknadsorganisatio-

ner och inom ramen för det historiska produktionsmönstret för varje gård. Stödets belopp får inte vara knutet till framtida produktion eller leda till att produktionen ökar eller överskrida nivån för det samlade stödet under en av kommissionen bestämd referensperiod före anslutningen. Stödet kan regionalt differentieras. Det skall lämnas framför allt för att behålla sådan traditionell primärproduktion och bearbetning som är särskilt lämpad för klimatförhållandena i regionen, för att förbättra strukturerna för produktion, saluföring och bearbetning av jordbruksprodukter, för att underlätta avyttrandet av produkterna och för att skydda miljön och bevara landsbygden.

Artikel 143. Artikeln upptar bestämmelser om anmälningsförfarandet beträffande stöd. Enligt punkt 1 skall allt statligt stöd anmälas till kommissionen. Med statligt stöd förstås i artikeln sådant stöd som avses i artiklarna 138—142 och varje annan form av statligt stöd som enligt anslutningsakten kräver tillstånd av kommissionen. Nationella stadganden om stöd får inte tillämpas förrän kommissionen har gett sitt tillstånd. Sådana uppgifter om befintliga eller planerade stödåtgärder som de nya medlemsstaterna har lämnat före anslutningen skall enligt bestämmelsen betraktas som anmälningar gjorda dagen för anslutningen. Enligt punkt 2 sker uppföljningen av stöden första gången ett år efter anslutningen och sedan vart femte år, varvid kommissionen lämnar till rådet en rapport om de tillstånd som har beviljats och verkningarna av stödet. Som underlag för rapporten skall medlemsstaterna i god tid lämna kommissionen upplysningar om effekten av stödet. Av upplysningarna skall framgå hur jordbruksekonomi i regionerna har utvecklats.

Artikel 144. Artikeln innehåller övergångsbestämmelser i fråga om anmälning av stöd som omfattas av EG:s allmänna regler för statligt stöd (artiklarna 92—93 i Romfördraget). Enligt a i första stycket skall som "förekommade" stöd efter anslutningen anses stöd som har beviljats i de nya medlemsstaterna före anslutningen endast om kommissionen får meddelande om stödet före den 30 april 1995. Enligt b skall befintliga eller planerade stödåtgärder i de nya medlemsstaterna om vilka uppgifter har lämnats till kommissionen före anslutningen betraktas som stöd vilka anmälts dagen för anslutningen.

Kapitel 2

Andra bestämmelser

Avdelningens andra kapitel innehåller vissa andra bestämmelser om jordbrukets övergångs-åtgärder, såsom bestämmelser om lager och kompensation för att dessa minskar i värde, skyddsklausul, gemenskapens beslutsförfarande vid utfärdande av bestämmelser om verkställande av övergångsåtgärderna och vid ändring av avtalsbestämmelser som gäller jordbruket samt bestämmelser om beslut om särskilda övergångsarrangemang som gäller gemenskapens marknadsorganisationer.

Artikel 145. I artikeln ingår bestämmelser om åtgärder som gäller jordbrukets lager vid anslutningen. Enligt punkt 1 skall de offentliga lager som dagen för anslutningen finns i de nya medlemsstaterna övertas av gemenskapen till ett värde som skall bestämmas genom tillämpning av artikel 8 i rådets förordning (EEG) nr 1883/78 om fastställande av allmänna bestämmelser om finansiering av interventionsåtgärder genom Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, garantisektionen, och som i praktiken är gemenskapens interventionspris. För Finlands vidkommande gäller bestämmelsen den spannmål som finns i Statens spannmålsförråds lager och i princip de offentliga lager som hålls i syfte att stöda marknaderna. Enligt punkt 2 skall lagren av varor i fri omsättning som är större än vad som kan anses motsvara en normal lagring avvecklas på de nya medlemsstaternas bekostnad före anslutningsdagen. Begreppet normal lagring skall för varje varuslag definieras på grundval av de kriterier och mål som gäller för den gemensamma organisationen av marknaden för varan. Enligt punkt 3 skall de sammanräknade offentliga lager som avses i punkt 1 avräknas från den mängd som överstiger normal lagring.

Artikel 146. Artikeln upptar övergångsbestämmelser om Statens Kornforretning i Norge och dess monopolställning. Bestämmelsen saknar betydelse för Finland.

Artikel 147. Artikeln innehåller bestämmelser om särskilda skyddsåtgärder för jordbruket (skyddsklausul). Med stöd av bestämmelsen får bl.a. Finland kräva att kommissionen skall vidta åtgärder för att inom 24 timmar efter det att kommissionen mottagit en sådan begäran hindra marknadsstörningar som uppstår under medlemskapet. Enligt bestämmelsen skall kom-

missionen besluta om de skyddsåtgärder som den finner nödvändiga, så den har i praktiken fri prövningsrätt. Enligt bestämmelsen skall åtgärderna dock ta hänsyn till alla berörda parter intressen, och de får inte innefatta några gränskontroller. Åtgärderna skall gälla med omedelbar verkan. Skyddsklausulen kan enligt bestämmelsen tillämpas till ingången av år 2000.

Artikel 148. I artikeln ingår bestämmelser om de beslutsförfaranden som skall gälla då gemenskapen beslutar om de bestämmelser om genomförande som jordbrukets övergångsåtgärder kräver eller om anpassning av dessa åtgärder med anledning av ändringar i gemenskapslagstiftningen. Enligt punkt 1 är det i allmänhet rådet som med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen beslutar om de bestämmelser som behövs för tillämpningen. Punkt 2 gäller ändring av bestämmelserna i anslutningsakten, och enligt den kan anpassning av dem ske endast genom enhälliga beslut av rådet på förslag av kommissionen. Innan beslut fattas skall rådet höra Europaparlamentet.

Artikel 149. Artikeln gäller beslut om särskilda övergångsåtgärder beträffande den gemensamma marknadsorganisationen för jordbruksprodukter. Om sådana åtgärder behövs för att underlätta övergången från den ordning som gäller i de nya medlemsstaterna till den som skall gälla vid en gemensam organisation av marknaden, skall om dem fattas beslut enligt punkt 1 enligt bestämmelserna om förvaltningskommittéförfarande i fråga om marknadsorganisationerna. Åtgärderna skall enligt bestämmelsen beslutas före utgången av år 1997, och de får inte tillämpas efter den dagen. Enligt punkt 2 får rådet emellertid genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet förlänga fristen för övergångsåtgärderna.

Artikel 150. Punkt 1 i artikeln gäller vidtagandet av andra åtgärder om den gemensamma jordbrukspolitikerna än de som anges i anslutningsakten, t.ex. strukturpolitiska åtgärder. Enligt artikeln skall sådana åtgärder vidtas före anslutningen enligt det förfarande som föreskrivs nedan i punkt 3. Åtgärderna kan träda i kraft tidigast på dagen för anslutningen. Enligt punkt 2 i artikeln skall de åtgärder som nämns i artikeln i synnerhet avse anpassningar av sådana gemenskapsrättsakter, som innehåller föreskrifter om medfinansiering till fördel för

de nuvarande medlemsstaterna av vissa åtgärder inom området statistik och utgiftskontroll.

Punkt 2 andra stycket gäller ersättningar för värdeminskningar som betalas till enskilda fysiska eller juridiska personer som vid ingången av 1995 har lager av jordbruksprodukter eller varor som är framställda av sådana produkter. I ersättning kan enligt bestämmelsen betalas högst skillnaden mellan det pris som gällde före anslutningen och det pris som följer av anslutningsakten.

Punkt 3 innehåller bestämmelser om förfarandet i fråga om genomförandet av de ändringar som krävs av de övergångsåtgärder som avses i artikeln. Enligt bestämmelsen skall övergångsåtgärderna antingen beslutas av rådet med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen eller av kommissionen under iakttagande av de bestämmelser som gäller förvaltningskommittéförfarandet i fråga om marknadsorganisationerna, beroende av vilkendera av de nämnda institutionerna som har antagit den rättsakt som övergångsåtgärden gäller.

Avdelning VII

Andra bestämmelser

Artikel 151. I punkt 1 föreskrivs att de rättsakter som finns förtecknade i bilaga XV till anslutningsakten skall tillämpas i förhållande till de nya medlemsstaterna på de villkor som anges i bilagan. Bilaga XV innehåller övergångstider och temporära undantag för tillämpningen av delar av rättsakterna.

I punkt 2 föreskrivs att rådet, efter en väl underbyggd begäran av en ny medlemsstat, före den 1 januari 1995 kan bevilja avvikelser från tillämpningen av sådana rättsakter som har antagits efter den 1 januari 1994, men innan anslutningsfördraget undertecknades.

Bilaga XV: Förteckning enligt artikel 151 i anslutningsakten

Som ett resultat av förhandlingarna beviljades Finland olika långa övergångstider för tillämpning av flera rättsakter. De rättsakter som innehåller övergångstider förtecknas områdesvis.

I Fri rörlighet för varor. I rådets direktiv om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om bilbälten och fasthållningsanordningar i

motorfordon (77/541/EEG), i den form direktivet gäller för närvarande, krävs tvåpunktsbilbälten i baksätet. Enligt kommissionens direktiv 90/628/EEG om en ändring av direktivet krävs trepunktsbilbälten i EU:s medlemsländer från och med den 1 juli 1997.

Med stöd av denna anpassning har Finland rätt att kräva trepunktsbilbälten i fordon i kategori M1 till dess att kravet börjar gälla i EU-länderna. Enligt anpassningen får Finland inte bevilja EG-typgodkännanden enligt direktiv 90/628/EEG före den 1 juli 1997.

II fri rörlighet för personer, tjänster och kapital. Övergångsbestämmelserna gäller Österrike och Sverige.

III Transportpolitik. Övergångsbestämmelserna gäller Norge.

IV Statistik. Beträffande rådets direktiv om samordnad framställning av konjunkturstatistik inom industri och hantverk (72/211/EEG) får Finland skjuta upp insamlandet av uppgifter enligt direktivet till den 1 januari 1997. Tillämpningen av rådets förordning (EEG) nr 3037/90 om statistisk om näringsgrensindelning i Europeiska gemenskapen får i Finland skjutas upp till den 1 januari 1997. Kommissionens beslut 3731/91/EKSG om inlämnandet av frågeformulär som gäller vissa stålprodukter får skjutas upp till den 1 januari 1996. Tillämpningen av rådets förordning (EEG) nr 3924/91, som gäller insamling av uppgifter om industriproduktion, får Finland skjuta upp till den 1 januari 1997.

V Socialpolitik. Övergångsbestämmelserna gäller Österrike.

VI Miljö. Finland får behålla sin nationella lagstiftning om svavelhalten i dieselolja fram till den 1 januari 1996 och i detta avseende avvika från rådets direktiv 93/12/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om svavelhalten i vissa flytande bränslen.

Vissa artiklar i rådets direktiv 90/641/Eurat om praktiskt strålskydd för externa arbetstagare som löper risk att utsättas för joniserande strålning i sin verksamhet inom kontrollerade områden får tillämpas först från och med den 1 januari 1997.

VII Jordbruk. Övergångsbestämmelserna gäller i gemenskapslagstiftningen ingående allmänna bestämmelser, marknadsorganisation, strukturer inom jordbruket, djurfoder samt utsäde och förökningsmaterial.

A. Allmänna bestämmelser. Inskrivningarna innehåller temporära undantagsarrangemang

som gäller nätverk för att samla in uppgifter om jordbruket samt integrerad kontroll av jordbruket (rådets förordningar (EEG) nr 79/65 och (EEG) nr 3508/92). Enligt bestämmelserna skall anpassningen i fråga om arten av uppgifter och företag genomföras före utgången av 1997. De bestämmelser som gäller det integrerade systemet skall i fråga om ansökningar om stöd och integrerad kontroll börja tillämpas den 1 mars 1995 och i fråga om andra delar av systemet vid ingången av 1997.

Enligt bestämmelserna skall Finland vidta de administrativa, budgetmässiga och tekniska åtgärder som är nödvändiga för att de olika delarna av det integrerade systemet skall tas i bruk från och med de angivna dagarna. Om någon eller några delar av systemet är färdiga att tas i bruk före dessa dagar, får de nya medlemsstaterna använda dem för förvaltning och kontroll. Kommissionen antar detaljerade rättsakter om tillämpningen av bestämmelserna och då särskilt om övergångsåtgärder för ingångsättningen av systemet i de nya medlemsstaterna.

B. Marknadsorganisation. Inskrivningarna gäller för Finlands del mjölk och mjölkprodukter (rådets förordning (EEG) nr 1411/71) samt frukt och grönsaker (rådets förordning (EEG) nr 1035/72). I fråga om mjölk har överenskomits om en övergångstid på tre år för s.k. ettans mjölk, under vilken gemenskapslagstiftningen skall ändras i detta avseende. Vad beträffar frukt och grönsaker har överenskomits om en övergångstid på två år för kvalitetskontrollen av grönsaker.

C. Jordbruksgrödor. Övergångsbestämmelserna gäller Sverige.

D. Struktur. Övergångsbestämmelser som gäller investeringsstöd till jordbruket samt förädling och marknadsföring av jordbruksprodukter. I fråga om rådets förordning (EEG) nr 2328/91 om förbättring av jordbruksstrukturernas effektivitet har Finland rätt att fram till utgången av 2001 lämna nationellt stöd för investeringar till de jordbrukslägenheter vars arbetsinkomst överskrider den referensinkomst som definieras i EG:s bestämmelser. Inom samma övergångstid får Finland lämna nationellt stöd till förmån för lägenheter som är i finansiella svårigheter. Bestämmelserna om förädling och marknadsföring medför i praktiken en möjlighet att avvika från de finansieringsvillkor som ställs i respektive EG-förordning samt att av nationella medel lämna ett stöd

som överstiger det i förordningen föreskrivna högsta stödet. Enligt bestämmelserna får kommissionen lämna ett bemyndigande att bevilja ett sådant stöd endast om det säkerställs att de som får stöd själva finansierar investeringarna på lämpligt sätt.

E. Djurfoder. Inom sektorn djurfoder innehåller bilagan en övergångsbestämmelse som gäller Finland om användningen av viss antibiotika vid utfodring av djur (avoparcin för mjölkkor, tylosinfosfat, spiramycin och antibiotika med motsvarande verkan).

F. Utsäde och förökningsmaterial. I fråga om utsäde får Finland enligt rättsakterna fram till utgången av 1996 behålla sin nuvarande lagstiftning om produktion och saluföring av utsäde av spannmåls- och foderväxter. Finland får dessutom tillämpa sin nationella sortförteckning fram till utgången av 1995. I fråga om skogsförökningsmaterial får Finland likaså behålla sin nationella lagstiftning till utgången av 1999. Dessutom får i Finland fram till utgången av 2001 saluföras också sådant plantmaterial som inte uppfyller EG:s krav. Saluföringen av sådant material i andra länder inom gemenskapen begränsas. Finland skall dock garantera att sådana plantor som uppfyller gemenskapens krav skall få saluföras i Finland. Dessutom får Finland enligt bilagan fram till utgången av 1999 behålla sina bestämmelser om kvaliteten på plantor. Saluföringen av plantor som avviker från gemenskapens krav i andra länder inom gemenskapen är också i detta fall begränsad.

VIII Fiske. Vad gäller tillämpningen av rådets förordning (EEG) nr 2115/77 har i bilagan inskrivits ett undantag, om vilket överenskommelse nåddes i förhandlingarna. Fartyg som seglar under finsk flagg får under tre år från dagen för anslutningen fiska strömming för andra ändamål än livsmedelsändamål. Före treårsperiodens utgång skall rådet se över den förordning som förbjuder fångst av fisk för foderändamål.

IX Beskattning. Som ett resultat av förhandlingarna beviljades Finland rätt att avvika från rådets sjätte direktiv 77/388/EEG om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om omsättningsskatt.

Enligt de undantag som inskrivits i bilagan får Finland under en övergångsperiod bevilja skattebefrielse för ringa verksamhet (årlig omsättning under 10 000 ecu), försäljning och leasing av fartyg i inhemsk trafik samt arbets-

prestationer som gäller sådana fartyg, tillhandahållande av tidningar och tidskrifter till prenumeranter, tryckning av publikationer som distribueras till medlemmar i allmännyttiga sammanslutningar, tjänster som tillhandahålls av författare, konstnärer och artister, verksamhet som utövas av blinda, överlåtelse av nybyggnader och byggnadsmark samt persontransporter. Dessutom får Finland under en övergångsperiod beskatta icke-kommersiell rundradioverksamhet.

Dessa avvikelser får behållas till dess att de nuvarande medlemsstaterna slopar dem. Skattefriheten för fartyg gäller dock endast till år 2000. Dessutom måste skattefriheten för tillhandahållande av tidningar och tidskrifter till prenumeranter samt tryckningen av publikationer som distribueras till medlemmar i allmännyttiga sammanslutningar slopas i samband med övergången till ett slutgiltigt beskattningssystem för den inre handeln.

Som ett resultat av förhandlingarna beviljades Finland undantag också från rådets direktiv 92/12/EEG, som gäller import av alkohol och tobaksprodukter (av utlandsresenärer medhavda inköp). Dessa undantag behandlas närmare i samband med artikel 99 i Romfördraget.

Finland har dessutom beviljats rätt att differentiera skatten på dieselolja, gasolja med låg svavelhalt (i finsk lagstiftning lätt brännolja) samt blyfri eller blyhaltig motorbensin. Avvikelse som gäller detta har gjorts i rådets direktiv 92/81/EEG om en harmonisering av strukturerna för punktskatter på mineraloljor. Finland har också beviljats rätt att låta bli beskattning av gasol (i Finland flytgas) och metangas oberoende av deras användningsändamål. Dessutom har Finland fått sitt begärda undantag i fråga om skattefrihet för bränsle till fritidsbåtar. Dessa undantag refereras närmare i samband med artikel 99 i Romfördraget.

X Övrigt. Anpassningarna gäller Norge och Sverige.

Artikel 152. Artikeln innehåller en allmän skyddsklausul. Enligt artikeln får en ny medlemsstat till den 1 januari 1996 ansöka om bemyndigande att vidta skyddsåtgärder för att skydda någon ekonomisk sektor eller geografiskt område från hotande allvarliga problem. För att skyddsåtgärder enligt artikeln skall kunna föreslås, skall problemet ha betydande konsekvenser, leda till bestående förändringar eller allvarligt försämra det ekonomiska läget.

Under samma förutsättningar får var och en av de nuvarande medlemsstaterna ansöka om bemyndigande att vidta skyddsåtgärder som kan avse någon eller några av de nya medlemsstaterna.

Enligt punkt 2 kan kommissionen, efter uttrycklig begäran av den berörda medlemsstaten, i brådskande ordning fatta beslut om skyddsåtgärder inom fem arbetsdagar från det att den fick begäran. De åtgärder om vilka beslut fattas på detta sätt skall gälla med omedelbar verkan. Skyddsåtgärdernas art definieras inte närmare i artikeln, men de får dock inte förutsätta kontroller vid gränserna mellan medlemsstaterna. En särskild skyddsklausul som gäller jordbruk ingår ovan i artikel 147.

Artikel 153. Enligt denna artikel får tillämpningen av de nya medlemsstaternas nationella regler inte under övergångstiderna försvara den inre marknadens funktion eller leda till kontroller vid gränserna mellan medlemsstaterna.

Del fem

Genomförandebestämmelser

Avdelning I

Upprättande av institutioner och organ

Artikel 154. Enligt artikeln sammanträder Europaparlamentet inom en månad efter anslutningen. Parlamentet beslutar om de ändringar i sin arbetsordning som behövs på grund av anslutningen.

Artikel 155. Enligt artikeln beslutar rådet om de ändringar i sin arbetsordning som behövs på grund av anslutningen.

Artikel 156. Enligt punkt 1 utvidgas kommissionen efter anslutningen genom att ytterligare fyra ledamöter utses, vilkas mandattid går ut vid samma tidpunkt som mandattiden för de ledamöter som kommissionen har vid tiden för anslutningen. Enligt punkt 2 beslutar kommissionen om de ändringar i sin arbetsordning som behövs på grund av anslutningen.

Artikel 157. Enligt punkt 1 utvidgas gemenskapens domstol och gemenskapens förstainstansrätt efter anslutningen genom att fyra domare utses för vardera. Enligt punkt 2 a skall ämbetstiden för två av de domare i domstolen som utses enligt punkt 1 gå ut den 6 oktober 1997. Vilka domare som detta skall

gälla avgörs genom lottning. Ämbetstiden för de båda andra domarna går ut den 6 oktober 2000. Enligt punkt 2 b skall ämbetstiden för två av de domare i förstainstansrätten som utses enligt punkt 1 gå ut den 31 augusti 1995. Vilka domare som detta skall gälla avgörs genom lottning. Ämbetstiden för de båda andra domarna går ut den 31 augusti 1998.

Efter anslutningen utses en sjunde och en åttonde generaladvokat vid gemenskapens domstol (punkt 3). Ämbetstiden för en av de generaladvokater som utses enligt punkt 3 går ut den 6 oktober 1997 och ämbetstiden för den andra generaladvokaten går ut den 6 oktober 2000 (punkt 4). Enligt den gemensamma förklaringen som ingår i slutakten från anslutningskonferensen (förklaring 2), skall de nya medlemsstaterna delta i ett system enligt vilket tre tjänster som generaladvokater roterar. I detta system deltar inte de medlemsstater som har en permanent generaladvokat. Gemenskapens domstol och förstainstansrätten beslutar om de ändringar i sina rättegångsregler som behövs på grund av anslutningen. Rådet skall enhälligt godkänna de ändrade rättegångsreglerna (punkt 5). Då domstolen eller förstainstansrätten avgör ett mål i vilket de har inlett ett muntligt förfarande före den 1 januari 1995, skall domstolarna i plenum eller i avdelningarna avgöra målet i den sammansättning som de hade före anslutningen och tillämpa de rättegångsregler som gällde den 31 december 1994 (punkt 6).

I den förklaring om Europeiska gemenskapernas domstol som ingår i slutakten (förklaring 3) konstateras, att rådet skall vidta sådana ytterligare åtgärder, som kan vara nödvändiga till följd av de nya medlemsstaternas anslutning. Rådet kan på begäran av domstolen öka antalet generaladvokater till nio.

Artikel 158. Enligt artikeln utvidgas revisionsrätten efter anslutningen genom att ytterligare fyra ledamöter utses. Ämbetstiden för två av dessa ledamöter går ut den 20 december 1995. Vilka ledamöter som detta skall gälla avgörs genom lottning. Ämbetstiden för de båda andra ledamöterna går ut den 9 februari 2000.

Artikel 159. Enligt artikeln utvidgas ekonomiska och sociala kommittén efter anslutningen genom att 42 ledamöter utses som företrädar olika slag av ekonomisk och social verksamhet i de nya medlemsstaterna. Mandattiden för dessa ledamöter går ut vid samma

tidpunkt som mandattiden för de ledamöter som kommittén har vid tiden för anslutningen.

Artikel 160. Enligt artikeln utvidgas regionkommittén efter anslutningen genom att 42 ledamöter utses som företrädar regionala och lokala organ i de nya medlemsstaterna. Mandattiden för dessa ledamöter går ut vid samma tidpunkt som mandattiden för de ledamöter som kommittén har vid tiden för anslutningen.

Artikel 161. Enligt artikeln utvidgas rådgivande kommittén för kol- och stålfrågor efter anslutningen genom att ytterligare 15 ledamöter utses. För Österrike, Sverige och Finland utses för samtliga fyra ledamöter och tre för Norge. Mandattiden för dessa ledamöter går ut vid samma tidpunkt som mandattiden för de ledamöter som kommittén har vid tiden för anslutningen.

Artikel 162. Enligt artikeln utvidgas vetenskapliga och tekniska kommittén efter anslutningen genom att ytterligare sex ledamöter utses. För Österrike och Sverige utses för vardera två ledamöter och för Norge och Finland för vardera en ledamot. Mandattiden för dessa ledamöter går ut vid samma tidpunkt som mandattiden för de ledamöter som kommittén har vid tiden för anslutningen.

Artikel 163. Enligt artikeln utvidgas monetära kommittén efter anslutningen genom att två ledamöter utses för var och en av de nya medlemsstaterna. Mandattiden för dessa ledamöter går ut vid samma tidpunkt som mandattiden för de ledamöter som kommittén har vid tiden för anslutningen.

Artikel 164. Enligt artikeln görs de anpassningar av de grundläggande fördragets regler om kommittéer och av arbetsordningar för kommittéer som behövs på grund av anslutningen så snart som möjligt efter anslutningen.

Artikel 165. Enligt punkt 1 skall mandattiden för nya ledamöter i de kommittéer som finns förtecknade i bilaga XVI gå ut vid samma tidpunkt som mandattiden för de ledamöter som kommittéerna har vid tiden för anslutningen. Enligt punkt 2 skall efter anslutningen alla platser nybesättas i de kommittéer som finns förtecknade i bilaga XVII.

Avdelning II

Tillämpning av institutionernas rättsakter

Artikel 166. Enligt artikeln skall efter anslut-

ningen EG:s och Euratoms direktiv och beslut samt rekommendationer och beslut enligt artikel 14 i Parisfördraget anses vara riktade till de nya medlemsstaterna, såvida dessa rättsakter är riktade till alla de nuvarande medlemsstaterna. Med undantag för de direktiv och beslut som antagits enligt medbeslutandeförfarandet, som för att träda i kraft förutsätter att de offentliggörs i Europeiska gemenskapernas officiella tidning, skall de nya medlemsstaterna vid anslutningstidpunkten anses ha blivit delgivna dessa direktiv, rekommendationer och beslut.

Artikel 167. Enligt artikeln får tillämpningen i varje ny medlemsstat av de rättsakter som finns förtecknade i bilaga XVIII till anslutningsakten skjutas upp under den tid och på de villkor som bilagan anger. I nämnda bilaga finns förtecknade de förordningar och direktiv som i någon av de nya medlemsstaterna tillämpas i sin helhet först efter en övergångsperiod.

Artikel 168. Enligt artikeln skall de nya medlemsstaterna vidta de åtgärder som är nödvändiga för att från dagen för anslutningen följa bestämmelser i EG:s och Euratoms direktiv och beslut samt bestämmelser i rekommendationer och beslut enligt artikel 14 i Parisfördraget. Undantag från detta utgörs av de direktiv, beslut och rekommendationer, för vilka gäller en i bilaga XIX eller på annat ställe i anslutningsakten bestämd övergångsperiod.

Artikel 169. Artikeln gäller förfarandet i sådana fall då det på grund av att gemenskapen utvidgas visar sig nödvändigt att anpassa sådana EG:s rättsakter som inte har anpassats i anslutningsakten. I dessa fall träder de anpassade rättsakterna i kraft vid anslutningen (punkt 1). Rättsakterna utarbetas antingen av rådet med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen eller av kommissionen beroende på vilken av dessa institutioner som har utfärdat den ursprungliga rättsakten (punkt 2).

Artikel 170. Enligt artikeln skall texter på finska, norska och svenska till de rättsakter som institutionerna har antagit före anslutningen och som upprättats av rådet eller kommissionen vara giltiga från dagen för anslutningen på samma villkor som texterna på de nuvarande nio språken. De skall offentliggöras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning, om texterna på de nuvarande språken har offentliggjorts där.

Artikel 171. Artikeln innehåller övergångsbestämmelser om konkurrensbegränsningar inom tillämpningsområdet för Parisfördraget. Enligt

artikeln skall avtal, beslut och samordnade förfaranden, som gäller eller tillämpas vid tiden för anslutningen och som genom anslutningen kommer att omfattas av artikel 65 i Parisfördraget, anmälas till kommissionen inom tre månader från anslutningen. Endast om anmälan görs skall ett sådant avtal eller beslut fortsätta att gälla i väntan på kommissionens beslut. Denna artikel gäller dock inte sådana avtal, beslut och samordnade förfaranden som vid tiden för anslutningen redan omfattas av artiklarna 1 och 2 i protokoll 25 till EES-avtalet.

Artikel 172. Artikeln innehåller övergångsbestämmelser som skall gälla då de nya medlemsstaterna går över från EES-avtalssystemet till EU. Så som av en gemensam förklaring som ingår i slutakten till anslutningsfördraget framgår (förklaring 9), kan inte alla frågor som gäller förhållandet mellan EES-avtalet och utvidgningen av EU avgöras utan samtycke av de EFTA-stater som är parter i EES-avtalet men inte avser att ansluta sig till unionen. Meningen är att EFTA-staterna skall ingå ett särskilt avtal om arrangemang som gäller EFTA:s övervakningsmyndighets och domstols ställning i situationen efter det att EU har utvidgats.

Enligt punkt 1 i artikeln skall de nya medlemsstaterna från dagen för anslutningen säkerställa att kommissionen utan dröjsmål får alla relevanta anmälningar och underrättelser som före anslutningen har lämnats till EFTA:s övervakningsmyndighet eller Ständiga kommittén för EFTA-staterna enligt EES-avtalet. Överlämnandet kommer att betraktas som en anmälan eller underrättelse till kommissionen vid tillämpningen av motsvarande gemenskapsbestämmelser.

Enligt punkt 2 skall de nya medlemsstaterna från dagen för anslutningen säkerställa att sådana ärenden som omedelbart före anslutningen är anhängiga vid EFTA:s övervakningsmyndighet enligt EES-avtalets bestämmelser om konkurrens, statligt stöd och offentliga upphandlingar och som omfattas av kommissionens behörighet på grund av anslutningen utan dröjsmål lämnas över till kommissionen. Detta gäller även ärenden där de faktiska omständigheterna har inträffat före anslutningen.

Kommissionen fortsätter handläggningen av de ärenden som lämnats över av EFTA:s övervakningsmyndighet i enlighet med motsva-

rande gemenskapsbestämmelser och säkerställer samtidigt att rätten för intressenter att bli hörda bibehålls. Detta innebär att övergången från EES-systemet till EU:s system inte får äventyra de berörda företagens rättsskydd vad beträffar de juridiska verkningar som deras genmälen till EFTA:s övervakningsmyndighet eller deras övriga agerande vid övervakningsförfarandet kan ha vid tillämpningen av de relevanta bestämmelserna i EES-avtalet och motsvarande gemenskapsbestämmelser.

Enligt punkt 3 handlägger kommissionen med tillämpning av relevanta gemenskapsbestämmelser ärenden som är anhängiga hos kommissionen enligt EES-avtalets konkurrensregler och som på grund av anslutningen omfattas av tillämpningsområdet för konkurrensreglerna i Romfördraget eller i Parisfördraget. Detta gäller även ärenden där de faktiska omständigheterna har inträffat före anslutningen.

Av bestämmelserna i punkterna 2 och 3 följer att till exempel ett sådant fall som gäller tillämpningen av artikel 53 i EES-avtalet på konkurrensbegränsningar mellan företag och som har anhängiggjorts hos EFTA:s övervakningsmyndighet före EFTA-staten i fråga har anslutits till unionen, skall avgöras av kommissionen med tillämpning av artikel 85 i Romfördraget, om behörigheten i fallet i fråga enligt EES-avtalets bestämmelser om uppgiftsfördelningen mellan EES-avtalets övervakningsmyndigheter skall överföras på kommissionen vid en utvidgning av unionen.

I punkt 4 fastställs att sådana beslut om undantag och icke-ingripandebesked som EFTA:s övervakningsmyndighet har meddelat företag enligt EES-avtalets konkurrensregler gäller också vid ett EU-medlemskap. Besluten förblir i kraft till dess att den tid går ut som anges i besluten eller kommissionen bestämmer något annat genom ett motiverat beslut i överensstämmelse med gemenskapsrättens grundläggande principer.

I punkt 5 utsträcks principen om erkännande av giltigheten av beslut som EFTA:s övervakningsmyndighet har fattat enligt EES-avtalet så, att den efter utvidgningen av unionen skall gälla också beslut med tillämpning av avtalets bestämmelser om statligt stöd. Kommissionen kan dock enligt artikel 93 i Romfördraget bestämma att ett beslut av EFTA:s övervakningsmyndighet inte längre skall vara i kraft. Beslut av EFTA:s övervakningsmyndighet

kommer sålunda att ha samma rättskraft som de beslut som kommissionen själv fattar i ärenden som gäller statligt stöd.

Som ett undantag i fråga om erkännande i den utvidgade unionen av beslut som EFTA:s övervakningsmyndighet har fattat i statsstödsärenden, nämner bestämmelsen att principen inte gäller sådana beslut av övervakningsmyndigheten som berörs av förfarandet i artikel 64 i EES-avtalet. Enligt nämnda artikel kan EES-avtalets övervakningsmyndigheter under vissa förutsättningar vägra att godta varandras beslut och hänskjuta ärendet till Gemensamma EES-kommittén för handläggning. I slutet av punkt 5 bestäms att statligt stöd, som en ny medlemsstat har beviljat under år 1994 och som den i strid med EES-avtalet eller arrangemang enligt det avtalet inte har anmält till EFTA:s övervakningsmyndighet eller som den har anmält dit men lämnat före det att EFTA:s övervakningsmyndighet har fattat beslut i saken, inte skall anses som förekommande statligt stöd i den mening som avses i Romfördragets artikel 93.1. Bestämmelsen förhindrar att de EFTA-stater som har ansökt om medlemskap väljer att försumma sin skyldighet enligt EES-avtalet att till EFTA:s övervakningsmyndighet anmäla statliga stöd som beviljats under år 1994 för att stöden skall få en juridiskt sett mer skyddad ställning än de statliga stöd har som anmälts på tillbörligt sätt.

Enligt punkt 6 skall de nya medlemsstaterna från dagen för anslutningen säkerställa att alla andra ärenden, som före anslutningen har väckts hos EFTA:s övervakningsmyndighet inom ramen för övervakningsförfarandet enligt EES-avtalet, utan dröjsmål lämnas över till kommissionen. Denna fortsätter handläggningen av ärendena som fall som hör till tillämpningsområdet för motsvarande gemenskapsbestämmelser och säkerställer samtidigt att rätten för intressenter att bli hörda bibehålls.

Enligt punkt 7 skall beslut som EFTA:s övervakningsmyndighet har fattat fortsätta att gälla efter anslutningen, om inte kommissionen bestämmer något annat genom ett motiverat beslut i överensstämmelse med gemenskapsrättens grundläggande principer. Bestämmelsen begränsar inte tillämpningen av bestämmelserna i punkt 4 och 5. Den tillämpas sålunda på beslut av EFTA:s övervakningsmyndighet i andra ärenden än de som gäller konkurrens och statligt stöd.

Artikel 173. Artikeln fastställer den tremåna-

dersfrist som gäller lämnandet av underrättelse enligt artikel 33.3 i Euratomfördraget om bestämmelser i lagar och andra författningar. En motsvarande bestämmelse, som gäller de ursprungliga medlemsstaterna, ingår i artikel 219 i Euratomfördraget.

Avdelning III

Slutbestämmelser

Artikel 174. Enligt artikeln skall bilagorna I-XIX och protokollen 1—10 till anslutningsakten utgöra en integrerad del av den.

Artiklarna 175—177. Enligt artikel 175 skall Frankrikes regering till de nya medlemsstaterna överlämna en bestyrkt kopia av Parisfördraget och av de fördrag som ändrar det och som är deponerade hos Frankrikes regering. Enligt artikel 176 första stycket skall Italiens regering överlämna en bestyrkt kopia på EU:s nio officiella språk av Romfördraget, av Euratomfördraget och av de fördrag som ändrar dessa båda fördrag. Enligt andra stycket skall texterna till dessa fördrag på finska, norska och svenska bifogas anslutningsakten och de skall vara giltiga på samma villkor som de fördragstexter på de nuvarande språken som anges i första stycket. Enligt artikel 177 skall generalsekretären överlämna till de nya medlemsstaternas regeringar en bestyrkt kopia av de internationella avtal som generalsekretariatet hos Europeiska unionens råd förvarar i sitt arkiv.

Bilagor

Anslutningsakten har sammanlagt 19 bilagor (bilagorna I-XIX), som innehåller anpassningar av gemenskapens rättsakter till följd av anslutningen. Övan nämnda bilagor, som ansluter sig till artiklarna 29, 30 och 32, artikel 39.1 och 39.5, artiklarna 54, 73, 97 och 126, artiklarna 56 och 69, artikel 71.2, artiklarna 84, 99, 112, 138, 140 och 151, artikel 165.1 och 165.2 samt artiklarna 167 och 168, behandlas i behövlig omfattning i motiveringen till varje artikel.

Protokoll

Protokoll 1 om Europeiska investeringsbankens stadga

De anpassningar som skall göras i Europeis-

ka investeringsbankens stadga med anledning av anslutningen beskrivs i motiveringarna till artiklarna 187 d—e i Romfördraget.

Protokoll 2 om Åland

En redogörelse för bestämmelserna i protokollet finns ovan i samband med motiveringen till artikel 28 i anslutningsakten.

Protokoll 3 om det samiska folket

Genom protokollet erkänner parterna i anslutningsfördraget det samiska folkets särställning som ursprungsfolk i Norge, Sverige och Finland och garanterar i anknytning till detta möjligheten att ge det samiska folket ensamrätt till renskötsel inom traditionella samiska områden också under ett EU-medlemskap.

I ingressen till protokollet erkänner parterna i anslutningsfördraget att Norge, Sverige och Finland har förpliktelser och åtaganden gentemot det samiska folket enligt nationell och internationell rätt. Parterna tar särskilt i beaktande att Norge, Sverige och Finland har förbundit sig att bevara och utveckla det samiska folkets försörjningsmöjligheter, språk, kultur och levnadssätt, och anser att den traditionella samiska kulturen och samernas försörjning är beroende av primära förvärvskällor som renskötsel i de traditionella områdena för samisk bosättning.

Enligt artikel 1 i protokollet kan trots bestämmelserna i Romfördraget det samiska folket ges ensamrätt till renskötsel inom traditionella samiska områden. Motiveringen för artikeln är att i Norge och Sverige är renskötsel det samiska folkets ensamrätt.

Enligt 4 § renskötsellagen (848/90) får renar ägas endast av sådana medborgare i en EES-stat som har varaktig hemort inom renskötselområdet samt av renbeteslag. Undantaget i artikeln har därför inte omedelbar betydelse för Finlands del. Samerna i Finland har emellertid i olika sammanhang föreslagit att samerna skulle ges ensamrätt till renskötsel inom det samiska området. Av artikeln följer att ett EU-medlemskap inte utgör hinder för att en dylik reform genomförs i Finland.

Artikel 2 i protokollet gör det möjligt att utvidga protokollet så att det tar hänsyn till en fortsatt utveckling av sådana exklusiva rättig-

heter för samerna som är knutna till deras traditionella näringar. På förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och regionkommittén kan rådet enhälligt besluta om nödvändiga ändringar i protokollet.

Protokoll 4 om petroleumsektorn i Norge

I detta protokoll, som endast gäller Norge, erkänns den stora betydelse som petroleumsektorn har för Norge samt fastställs de viktigaste principerna för utvinning av petroleumtillgångarna och för statens deltagande i denna utvinning.

Protokoll 5 om de nya medlemsstaternas bidrag till Europeiska kol- och stålgemenskapens budget

Europeiska kol- och stålgemenskapens medel består av de avgifter som påförs produktionen av kol och stål enligt artikel 49 i Euratomfördraget samt av gemenskapens upplåning. Under kol- och stålgemenskapens verksamhet har dessutom medel inlutit till dess olika fonder och reservfonder. Sådana är bl.a. garantifonden och den tidigare pensionsfonden samt den s.k. specialreserven. Medlen i dessa fonder var enligt kol- och stålgemenskapens bokslut för 1992 ca 678 miljoner ecu. När nya medlemsstater har anslutit sig till gemenskapen har de betalat in en viss andel till dessa fonder. Finlands andel i fonderna är vid en anslutning 12,1 miljoner ecu, vilket betalas i två lika stora räntefria rater vid ingången av åren 1995 och 1996.

Protokoll 6 om särskilda bestämmelser för mål 6 inom ramen för strukturfonderna i Finland, Norge och Sverige

Enligt artikel 1 skall strukturfonderna, det finansiella instrumentet för utveckling av fisket (FIUF) och Europeiska investeringsbanken bidra till ytterligare ett prioriterat mål 6 utöver de fem som anges i artikel 1 i rådets förordning (EEG) nr 2052/88. Detta mål skall vara att främja utvecklingen och strukturanpassningen i regioner som är ytterst glesbefolkade. Enligt tredje stycket i ingressen kommer detta övergångsarrangemang att utvärderas och ses över

år 1999 samtidigt med rådets förordning (EEG) nr 2052/88.

För att ett område skall omfattas av mål 6 krävs det enligt artikel 2, att befolkningstätheten i en region på NUTS II-nivå eller i en del därav är högst 8 personer per kvadratkilometer. Med förbehåll för koncentrationskravet kan målet utvidgas att gälla också närliggande, mindre områden enligt samma kriterier. De regioner som omfattas av mål 6 anges i bilaga 1 till protokollet.

Mål 6-regioner i Finland är landskapen Lappland, Kajanaland, Norra Karelen och Södra Savolax samt Ii, Pyhäntä, Kuusamo, Nivala, Nilsjä, Saarijärvi, Viitasaari och Kaustby ekonomiska regioner. Fastän det konstateras i bilagan att landskapen i Finland hänförs till regioner på NUTS III-nivå, föregriper enligt sista stycket i bilagan referenser till "NUTS" i bilagan inte den slutliga definitionen av NUTS-nivåer för de ovan nämnda regionerna och områdena,

I mål 6-regionerna beviljas sammanlagt 1109 ecu i 1995 års prisläge under åren 1995-1999 från strukturfonderna och det finansiella instrumentet för utveckling av fisket (FIUF). Medelsfördelningen på år och medlemsstater finns i bilaga 2 till protokollet. Enligt den vägledande förbindelsen däri skall Finland få 90 milj. ecu år 1995, 95 milj. ecu år 1996, 101 milj. ecu år 1997, 110 milj. ecu år 1998 och 115 milj. ecu år 1999. Det stöd som Finland skall under åren 1995-1999 få är sammanlagt 511 milj. ecu. I beloppen ingår även de anslag som inom mål 6-regionerna har beviljats för målen 3, 4 och 5 a samt anslagsåtaganden för pilotprojekt, aktioner av nydanande karaktär, studier och gemenskapsinitiativ enligt artikel 3 och 12.5 i rådets förordning (EEG) nr 2052/88.

Medel för mål 6-regionerna betalas enligt rådets förordning (EEG) nr 2052/88 från strukturfonderna och FIUF. De minskar inte stödet från fonderna till de gamla medlemsländerna, om vars utbetalning redan har överenskomits.

De bestämmelser som avser mål 1 i rådets förordningar (EEG) nr 2080/93, 2052/88, 4253/88, 4254/88, 4255/88 och 4256/88, skall enligt artikel 4 gälla för mål 6 med de undantag som följer av artiklarna 1, 2 och 3.

Bestämmelserna i protokollet skall år 1999 ses över samtidigt med förordning (EEG) nr 2052/88 enligt de förfaranden som anges i den förordningen. Samtidigt skall även urvalet av

regioner för stöd från strukturfonderna enligt bilaga 1 ses över.

Protokoll 7 om Spetsbergen

Protokollet innehåller särskilda bestämmelser som gäller Spetsbergen. Dessa bestämmelser är nödvändiga på grund av att Spetsbergen inte skall omfattas av de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen.

Protokoll 8 om val till Europaparlamentet i de nya medlemsstaterna under tiden fram till anslutningen

Protokollet innehåller bestämmelser om det val till Europaparlamentet som nämns i artikel 31.3 i anslutningsakten, som kan hållas redan innan anslutningen träder i kraft. Så som det konstateras i motiveringen till artikel 31, togs detta arrangemang med i anslutningsakten på Österrikes initiativ, medan Finland inte har för avsikt att ordna val till Europaparlamentet innan anslutningen träder i kraft.

Protokoll 9 om väg-, järnvägs- och kombi-transport genom Österrike

Protokollet angående Österrike innehåller bestämmelser, enligt vilka gemenskapsländernas varutransporter via Österrike skall begränsas genom ett system med s.k. miljöpoäng. Protokollet grundar sig på det avtal som ingicks mellan Österrike och EG år 1992 och som har ändrats något. Med stöd av protokollet tvingas Finland, Norge och Sverige att anpassa de med Österrike överenskomna bilaterala kvoterna till miljöpoängsystemet. Med hjälp av avtalet skall den miljöpoängkvot som gemenskapen beviljar medlemsstaterna minska med 60 % till år 2003.

Protokoll 10 om bruket av specifikt österrikiska ord i tyska språket inom ramen för Europeiska unionen

Protokollet innehåller bestämmelser om bruket inom ramen för Europeiska unionen av specifikt österrikiska ord i tyska språket som

finns i den österrikiska rättsordningen. Uttrycken i fråga uppräknas i bilagan till protokollet.

1.4. Slutakt

Europeiska unionens nuvarande medlemsstater samt Norge, Österrike, Finland och Sverige undertecknade på Korfu den 24 juni 1994 anslutningsfördraget och en särskild slutakt. I slutakten konstaterar de stater som deltagit i konferensen, att i förhandlingskonferensen med företrädare för EU:s nuvarande medlemsstater och för Norge, Sverige, Finland och Österrike har utarbetats och godkänts fördraget om Norges, Sveriges, Finlands och Österrikes anslutning till Europeiska unionen samt texterna till akten om villkoren för anslutningen och om anpassning av fördragen. I slutakten konstateras vidare att till akten om villkoren för anslutning och om anpassning av fördragen har bifogats texterna till de 19 bilagorna och de 10 protokollen samt texterna på norska, svenska och finska till fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen och till de fördrag som ändrar eller innehåller tillägg till dessa fördrag samt till fördraget om Europeiska unionen.

Dessutom godkände de befullmäktigade ombud som undertecknade slutakten nio gemensamma förklaringar, som bifogas slutakten (förklaringarna 1 — 9). Till slutakten har dessutom fogats sammanlagt 41 förklaringar (förklaringarna 10 — 50), som Norge, Sverige, Finland och Österrike och de nuvarande medlemsstaterna har avgett tillsammans eller separat.

Slutakten innehåller vidare skriftväxlingen mellan Europeiska unionen och de nya medlemsstaterna om ett förfarande för information och samråd inför vissa beslut och åtgärder under tiden fram till anslutningen.

Gemensamma förklaringar

1. Gemensam förklaring om gemensam utrikes- och säkerhetspolitik

Enligt förklaringen bekräftar de nya medlemsstaterna att de godtar de rättigheter och skyldigheter som är förknippade med unionen och dess institutionella regelverk. Detta gäller

framför allt innehållet i de grundläggande fördragen, inklusive fördraget om Europeiska unionen, och dessas principer och politiska mål.

2. Gemensam förklaring om artikel 157.4 i anslutningsakten

Denna förklaring har behandlats i motiveringen till ifrågasvarande artikel i anslutningsakten.

3. Gemensam förklaring om Europeiska gemenskapernas domstol

Denna förklaring har behandlats i motiveringen till artikel 20 i anslutningsakten.

4. Gemensam förklaring om tillämpning av Euratomfördraget

Denna förklaring har behandlats i motiveringen till artikel 2 i Euratomfördraget.

5. Gemensam förklaring om fritidsbostäder

Enligt denna förklaring hindrar ingenting i gemenskapsrätten enskilda medlemsstater från att vidta åtgärder beträffande fritidsbostäder i fall då åtgärderna är nödvändiga för markanvändning, planläggning och miljöskydd. Denna förklaring kompletterar anslutningsaktens artikel 87, som gäller den övergångstid på fem år som Finland beviljats beträffande lagstiftningen om fritidsbostäder.

6. Gemensam förklaring om normer för miljöskydd, hälsa och produktsäkerhet

De avtalslutande parterna fäster enligt förklaringen stor vikt vid att en hög skyddsnivå för hälsa, säkerhet och miljö främjas som ett led i gemenskapens verksamhet. Parterna har enats om ett förfarande för att se över gällande gemenskapsregler med beaktande av de nya medlemsstaternas starka önskan att hålla fast vid de miljönormer som de tillämpar, särskilt som en följd av deras speciella geografiska förhållanden och klimatförhållanden. Denna

förklaring refereras i detaljmotiveringen till artikel 84 i anslutningsakten.

7. Gemensam förklaring om artiklarna 32, 69, 84 och 112 i anslutningsakten

Denna förklaring gäller den översyn av institutionernas rättsakter som följer av miljönormerna. Förklaringen kompletterar de övergångstider som beviljats de nya medlemsstaterna och som gäller fri rörlighet för varor. Denna förklaring har behandlats i motiveringen till anslutningsaktens artikel 84, som gäller Finland.

8. Gemensam förklaring om institutionella förfaranden i anslutningsfördraget

Enligt denna förklaring enas medlemsstaterna och ansökarländerna om att den konferens med företrädare för medlemsstaternas regeringar som skall sammankallas 1996, skall överväga de frågor som gäller antalet ledamöter i kommissionen och hur medlemsstaternas röster i rådet skall vägas samt vad som kan behöva göras för att underlätta institutionernas arbete och garantera att de fungerar effektivt.

9. Gemensam förklaring om artikel 172 i anslutningsakten

Denna förklaring har behandlats i motiveringen till artikeln i fråga.

De befullmäktigade ombuden för medlemsstaterna konstaterar att de utöver de gemensamma förklaringarna beaktar den brevväxling som är bifogad slutakten och som avser de arrangemang som man har kommit överens om för att fatta vissa beslut och vidta vissa andra åtgärder under tiden fram till anslutningen.

Övriga förklaringar som är bifogade slutakten

A. Gemensamma förklaringar av de nuvarande medlemsstaterna och Norge

De nuvarande medlemsstaterna och Norge har avgett gemensamma förklaringar om förvaltning av fisketillgångarna i vattnen norr om 62°N (förklaring 10), om 12-milsgränsen (för-

klaring 11), om äganderätt till fiskefartyg (förklaring 12), om råvaruförsörjningen för fiskeindustrin i Nordnorge (förklaring 13), till artikel 147 om den norska livsmedelsindustrin (förklaring 14) samt om Spetsbergen (förklaring 15).

B. Gemensamma förklaringar av de nuvarande medlemsstaterna och Österrike

De nuvarande medlemsstaterna och Österrike har avgett gemensamma förklaringar om fri rörlighet för arbetstagare (förklaring 16), om skyddsåtgärder enligt avtalen med länder i Central- och Östeuropa (förklaring 17), om lösning av utestående tekniska frågor på transportområdet (förklaring 18), om vikter och dimensioner för vägtransportfordon (förklaring 19), om tunneln under Brenner (förklaring 20) och om artiklarna 6 och 76 i anslutningsakten (förklaring 21).

C. Gemensamma förklaringar av de nuvarande medlemsstaterna och Finland

22. Gemensam förklaring om garantier för Finlands transportförbindelser

I denna gemensamma förklaring erkänner de avtalsslutande parterna att sjötrafikleder är viktiga för Finland och är överens om att man i relevanta unionssammanhang skall ägna tillbörlig uppmärksamhet åt att behålla och utveckla förbindelserna sjövägen mellan Finland och unionen i övrigt, bl.a. i samband med utvecklingen av transeuropeiska nät i Nordeuropa. Omkring 85 % av transportererna i Finlands utrikeshandel måste på grund av vårt geografiska läge skötas sjövägen. Den största delen av dessa transporter går till EU:s territorium. Också en betydande del av transportererna mellan Finland och områden utanför Europa företas som matartrafik via de stora europeiska omlastningshamnarna.

23. Gemensam förklaring om transporter av radioaktivt avfall

Denna förklaring har behandlats i motiveringen till artikel 30 i Euratomfördraget.

24. Gemensam förklaring om fördraget om icke-spridning av kärnvapen

De avtalsslutande parterna betonar vikten av fördraget om förhindrande av spridning av kärnvapen (FördrS 10—11/70) och betonar att de stöder detta fördrag. Denna förklaring redogörs i motiveringen till artiklarna 101—103 i Euratomfördraget.

D. Gemensamma förklaringar av de nuvarande medlemsstaterna och Sverige

De nuvarande medlemsstaterna och Sverige har avgett gemensamma förklaringar om fördraget om icke-spridning av kärnvapen (förklaring 25) och om artikel 127 i anslutningsakten (förklaring 26).

E. Gemensamma förklaringar av de nuvarande medlemsstaterna och flera nya medlemsstater

De nuvarande medlemsstaterna samt Österrike, Norge och Sverige har avgett en gemensam förklaring om PCB/PCT (förklaring 27).

De avtalsslutande parterna har avgett en gemensam förklaring om nordiskt samarbete (förklaring 28), om antalet djur som berättigar Norge och Finland till dikobidrag (förklaring 29), gemensam förklaring om Finlands och Sveriges fiskemöjligheter i Östersjön (förklaring 30) samt en förklaring om tillverkningsindustrin i Österrike och Finland (förklaring 31).

De avtalsslutande parterna konstaterar i förklaring 28 att Norge, Finland och Sverige avser att fortsätta sitt nordiska samarbete, både inbördes och tillsammans med andra länder och territorier, i full överensstämmelse med gemenskapsrätten och andra bestämmelser i Maastrichtfördraget. I förklaring 29 konstateras att om det till följd av anslutningen skulle uppstå en oproportionerlig minskning i produktionsvolymerna för andra huvudhandelsvaror, så kommer det att tas upp till förnyad prövning hur många djur i Norge och Finland som skall kunna komma i fråga för dikobidrag. Förklaring 30 gäller fördelningen av fiskeresurser i Östersjön. I förklaringen konstaterar de avtalsslutande parterna att de är ense om fullt utnyttjande av mål 5a-åtgärder för att dämpa effekter av anslutningen samt om flexibilitet

beträffande sådana nationella stödprogram som avser att underlätta omstrukturering.

F. Förklaringar av de nuvarande medlemsstaterna

De nuvarande medlemsstaterna har avgett en gemensam förklaring om Åland (förklaring 32). Denna förklaring behandlas i samband med motiveringen till artikel 28 i anslutningsakten.

Vidare har de nuvarande medlemsstaterna avgett gemensamma förklaringar om relativ stabilitet (förklaring 33), om lösning av de miljöproblem som trafik med tunga lastbilar orsakar (förklaring 34), om uppfyllande av åtaganden enligt sådana rättsakter om jordbruk som inte finns med i anslutningsakten (förklaring 35), om miljövänligt jordbruk (förklaring 36) samt om bergsområden och mindre gynnade områden (förklaring 37). I förklaring 37 konstateras för Finlands del att 85 % av jordbruksarealen får omfattas av det jordbruksstöd som gäller bergsområden.

G. Förklaringar av Norge

Norge har avgett förklaringar om norska språket (förklaring 38), om samefrågor (förklaring 39) samt om öppenhet (förklaring 40).

H. Förklaringar av Österrike

Österrike har avgett förklaringar om artikel 109 g i Romfördraget (förklaring 41), om sändning av TV-program (förklaring 42), om prissättning av kombitransport på Brennerförbindelsen (förklaring 43) och om artikel 14 i

protokoll 9 om väg-, järnvägs- och kombitransport genom Österrike (förklaring 44).

I. Förklaringar av Finland

Finland har avgett en förklaring om öppenhet (förklaring 45). I denna förklaring betonas den pågående utvecklingen inom unionen mot större öppenhet. I förklaringen konstateras att Finland kommer att fortsätta att tillämpa sin egen offentlighetsprincip i överensstämmelse med sina rättigheter och skyldigheter som medlem i Europeiska unionen. I förklaringen konstaterar Finland att offentlighetsprincipen, inbegripet rätten att ta del av allmänna handlingar, är en princip av grundläggande rättslig och politisk betydelse.

J. Förklaringar av Sverige

Sverige har avgett förklaringar om socialpolitik (förklaring 46) och om offentlighetsprincipen (förklaring 47), i vilken ingår en svarsförklaring av de nuvarande medlemsstaterna.

K. Förklaringar av flera nya medlemsstater

Norge och Sverige har avgett en gemensam förklaring om fiske (förklaring 48). Alla de fyra nya medlemsstaterna har avgett en gemensam förklaring om artiklarna 3 och 4 i anslutningsakten (förklaring 49). Den sistnämnda förklaringen behandlas i detaljmotiveringen till artikel 3 i anslutningsakten.

Finland och Sverige har vidare avgett en gemensam förklaring om alkoholmonopol (förklaring 50). Den skriftväxling som nämns i förklaringen behandlas i detaljmotiveringen till artikel 37 i Romfördraget.

2. FÖRDRAGET OM EUROPEISKA UNIONEN

Avdelning I

Gemensamma bestämmelser

Artikel A. Genom bestämmelserna i artikeln upprättas Europeiska unionen. Artikeln består av tre stycken. Enligt det första stycket upprättar de höga fördragsslutande parterna mellan sig en europeisk union, som härafter kallas "unionen". I det andra stycket ger parterna uttryck för fördragets betydelse som en ny fas i processen för att skapa en allt fastare sammanslutning mellan de europeiska folken, där besluten skall fattas så nära medborgarna som möjligt. Enligt det tredje stycket skall unionen grundas på Europeiska gemenskaperna samt den politik och de samarbetsformer som införs genom fördraget. Unionen skall ha till uppgift att på ett konsekvent och solidariskt sätt organisera förbindelserna mellan medlemsstaterna och mellan deras folk.

I det andra stycket i artikeln hänvisas i allmänna ordalag till de historiska utgångspunkterna för en kontinuerlig integration, samtidigt som parterna hänvisar till vikten av insyn och demokrati, särskilt i unionens beslutsprocess. Redan i ingressen till Romfördraget 1957 hänvisades till en allt fastare sammanslutning mellan de europeiska folken. Hänvisningen till att besluten skall fattas så nära medborgarna som möjligt togs däremot in i fördraget i anslutning till de talrika bestämmelser som genom unionsfördraget fogades till Romfördraget för att främja demokrati och insynen i unionens beslutsprocess. De viktigaste av dessa är bestämmelserna i artikel 3 b om den subsidiaritetsprincip som unionen skall iaktta i sin verksamhet samt flera av de bestämmelser som är avsedda att förstärka Europaparlamentets rättigheter och ställning, såsom artiklarna 138 b—138 e. Gemenskapens institutioner, särskilt kommissionen, har vidtagit åtgärder för att öka offentligheten i beredningen och beslutsfattandet. Till de politiska målen för Maastrichtkonferensen hör också att öka de nationella parlamentens tillgång till information och möjligheter att delta i beredningen av ärendena inom unionen.

Unionens struktur och juridiska karaktär

framgår av det tredje stycket i artikel A. Unionen grundas på de Europeiska gemenskaperna (Europeiska gemenskapen, Europeiska atomenergigemenskapen, Europeiska kol- och stål gemenskapen) vilka tillsammans bildar den egentliga integrationens område som har övernationella drag. Det kompletteras av en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik enligt avdelning V i unionsfördraget samt av bestämmelser om regeringssamarbete i rättsliga och inrikesfrågor enligt avdelning VI i unionsfördraget.

Den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken samt de rättsliga och inrikesfrågorna inom Europeiska unionen skiljer sig från gemenskapsverksamheten däri, att den juridiska utgångspunkten är en annan. På dessa områden bygger verksamheten på samarbete mellan medlemsstaternas regeringar och besluten skall i huvudsak fattas enhälligt. I ärenden som ankommer på Europeiska gemenskaperna kan medlemsstaterna däremot inte utan att ändra de grundläggande fördragen göra ingrepp i de självständiga befogenheter som har överlämnats till gemenskapens institutioner och som verksamheten inom gemenskapen huvudsakligen är grundad på.

I motsats till de tre gemenskaperna är Europeiska unionen ingen juridisk person eller mellanstatlig organisation. Unionen kan inte i sig vara subjekt för rättigheter eller skyldigheter, vilket innebär att gemenskaperna formellt svarar för relationer av folkrättslig karaktär till tredje stater och internationella organisationer. Det högsta politiska beslutande organet inom Europeiska unionen är Europeiska rådet, som består av medlemsstaternas stats- eller regeringschefer. Europeiska rådet biträds av unionens institutioner (se artikel C nedan).

Enligt artikel O i unionsfördraget förutsätter medlemskap i Europeiska unionen medlemskap i samtliga tre gemenskaper samt tvärtom.

Artikel B. I artikeln definieras unionens allmänna mål, som är av fem olika slag. Först nämns målet att främja väl avvägda och varaktiga ekonomiska och sociala framsteg, vilket särskilt eftersträvas genom ett område utan inre gränser, dvs. en inre marknad, genom att stärka den ekonomiska och sociala sam-

manhållningen och genom att upprätta en ekonomisk och monetär union som på sikt skall omfatta en gemensam valuta.

Det andra målet för unionen är enligt artikeln att skapa sig en stark och självskriven ställning i den internationella politiken, vilket uttrycks med orden "hävda sin identitet i internationella sammanhang". För att nå detta mål skall unionen ha en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik, som på sikt skall omfatta en gemensam försvarspolitik som med tiden skulle kunna leda till ett gemensamt försvar.

Såsom sitt tredje mål uppställer unionen att stärka skyddet av medlemsstaternas medborgares rättigheter och intressen genom att införa ett unionsmedborgarskap och såsom sitt fjärde mål att utveckla ett nära samarbete i rättsliga och inrikesfrågor. Enligt artikel B skall unionen ytterligare ha som mål att fullt ut upprätthålla gemenskapens regelverk och bygga ut det samt att därvid, enligt förfarandet i artikel N.2, överväga i vilken utsträckning den politik och de samarbetsformer som införs genom fördraget kan behöva revideras för att säkerställa samarbetets effektivitet. I artikeln hänvisas till den konferens för översyn av fördragen som enligt artikel N.2 skall hållas 1996. Konferensen skall bl.a. diskutera behovet av utvecklade samarbetsformer inom utrikes- och säkerhetspolitiken.

Enligt det andra stycket i artikel B skall unionens mål uppnås i enlighet med bestämmelserna i detta fördrag och i överensstämmelse med de villkor och den tidsplan som fastställs i fördraget, dock med beaktande av subsidiaritetsprincipen i artikel 3 b i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Målen i artikel B återspeglar i detalj det samförstånd som medlemsstaterna nådde under förhandlingskonferensen i Maastricht. Målen närmare innebörd samt de metoder med vilka de skall förverkligas framgår mer exakt av ifrågavarande bestämmelser i unionsfördraget och fördraget om upprättande av Europeiska gemenskapen.

Artikel C. Unionen har enligt artikeln en gemensam institutionell ram, som skall säkerställa konsekvens och kontinuitet i verksamheten för att nå dess mål samtidigt som gemenskapens regelverk (acquis communautaire) följs och byggs ut. Enligt det andra stycket i artikeln skall unionen genomgående handla konsekvent i relationerna med omvärlden inom ramen för sin utrikes- och säkerhetspolitik, ekonomiska

politik och biståndspolitik. Rådet och kommissionen skall vardera inom ramen för sina befogenheter svara för sådan konsekvens. Med tanke på att unionen är uppbyggd på de tre s.k. pelarna är artikeln viktig, eftersom den syftar till att bevara unionens enhetliga operativa struktur. Artikeln garanterar unionens institutioner egna uppgifter i alla unionsfrågor. Särskilt med tanke på rådets och kommissionens ställning har artikel C dock en allmänare betydelse. Ansvar för att unionens verksamhet är konsekvent och kontinuerlig vilar på rådet, vars ordförandeland skall representera unionen på politisk nivå, samt på kommissionen, som skall svara för gemenskapernas relationer till omvärlden.

Artikel D. I unionsfördragets artikel D finns bestämmelser om Europeiska rådet. Europeiska rådet, dvs. unionsstaternas toppmöte, är inte en av Europeiska gemenskapernas institutioner. Europeiska rådet är det högsta politiska beslutsfattande organet inom unionen och biträds av unionens institutioner, främst av rådet. Europeiska rådet består av medlemsstaternas stats- eller regeringschefer samt kommissionens ordförande. Dessa biträds av medlemsstaternas utrikesministrar och en medlem av kommissionen. I Europeiska rådet leds ordet av stats- eller regeringschefen i den medlemsstat som innehar ordförandeskapet i rådet. Europeiska rådet skall enligt artikeln sammanträda minst två gånger om året. Europeiska rådets sekretariatuppgifter handhas av rådets generalsekretariat. Maastrichtfördragets ikraftträdande innebär också att sekretariatet för politiskt samarbete slogs samman med generalsekretariatet. Europeiska rådet avger Europaparlamenten rapport efter varje sammanträde samt en skriftlig årsberättelse om unionens framsteg.

Benämningen Europeiska rådet har sedan 1975 använts för att beteckna toppmötena mellan medlemsstaternas stats- eller regeringschefer. Europeiska rådets ställning som högsta ledande politiska organ för det politiska samarbetet och gemenskapssamarbetet i Europa konstaterades 1986 formellt i artikel 2 av Europeiska enhetsakten. Unionsfördraget har numera ersatt enhetsaktens bestämmelser om europeiskt politiskt samarbete.

Enligt artikel D skall Europeiska rådet ge unionen de impulser som behövs för dess utveckling och fastställa allmänna politiska riktlinjer för denna utveckling. I princip skulle Europeiska rådet ha möjlighet att verka som

unionens råd, men i praktiken har toppmötet önskat hålla sig till sin roll som politisk beslutsfattare. I praktiken har de politiska frågor som inte kunnat lösas i rådet av ministerrna hänskjutits till Europeiska rådet.

Europeiska rådet fattar i allmänhet sina beslut i samförstånd och besluten offentliggörs i slutsatser av ordföranden eller genom gemensamma uttalanden. Besluten är inte juridiskt bindande för institutioner, medlemsstater eller enskilda. Europeiska rådets ställning som unionens högsta politiska beslutsfattande organ har dock medfört att unionens institutioner i sina beslut iakttar Europeiska rådets avgöranden.

Utöver sin allmänna politiska styrningsuppdrag har Europeiska rådet även vissa andra uppgifter, som definieras närmare i unionsfördraget. Enligt artikel J.8 skall Europeiska rådet bestämma de allmänna riktlinjerna för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Enligt artikel 103 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, sådan den lyder ändrad genom Maastrichtfördraget, skall Europeiska rådet dra slutsatser om de allmänna riktlinjerna för medlemsstaternas och gemenskapens ekonomiska politik, på grundval av vilka rådet med kvalificerad majoritet antar rekommendationer.

Enligt Romfördragets bestämmelser om en ekonomisk och monetär union (artiklarna 109 j och 109 k) skall rådet sammanträda på stats- eller regeringschefsnivå för att besluta om övergång till den tredje etappen. Besluten utfärdas i så fall i rådets och inte i Europeiska rådets namn, och besluten har de rättsverkningar som framgår av ifrågasvarande bestämmelser i det grundläggande fördraget.

Artikel E. Enligt artikeln utövar Europaparlamentet, rådet, kommissionen och domstolen sina befogenheter på de villkor och för de syften som har fastställts dels genom bestämmelserna i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna och i senare fördrag och rättsakter om ändring eller komplettering av dessa fördrag och dels genom de övriga bestämmelserna i fördraget om Europeiska unionen. I artikeln upprepas på unionsnivå den princip om begränsade befogenheter som kan härledas ur de grundläggande fördragen. Principen innebär att institutionerna inte får handla på ett sätt som innebär att fördragets syften eller deras betydelse tänjs ut. Endast medlemsstaterna kan genom ändringar och kompletteringar av fördragen utvidga området för unio-

nens eller gemenskapernas verksamhet. Institutionerna skall även utöva sina befogenheter inom de gränser som de i fördragen föreskrivna uppgifterna förutsätter. Genom artikel E utsträcks denna princip till Europeiska unionen och skall därför även gälla den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken samt rättsliga och inrikesfrågor. Gemenskapens domstol är inte behörig att handlägga utrikes- och säkerhetspolitiska ärenden och i rättsliga och inrikesfrågor är domstolens behörighet huvudsakligen begränsad till de befogenheter som medlemsstaterna särskilt överlämnat till den (artikel L).

Artikel F. I punkt 1 utfäster sig unionen att respektera den nationella identiteten hos sina medlemsstater, vars styrelseformer bygger på demokratiska principer. Respekt för den nationella identiteten nämns även i artikel 126.1 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, sådan den lyder ändrad genom unionsfördraget. Enligt artikeln skall gemenskapen i sin utbildningspolitik respektera medlemsstaternas kulturella och språkliga mångfald och enligt artikel 128.1 i samma fördrag i sin kulturpolitik visa respekt för medlemsstaternas nationella och regionala mångfald.

Enligt artikel F.2 skall unionen som allmänna principer för gemenskapsrätten respektera de grundläggande rättigheterna, såsom de garanteras i Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (FördrS 18—19/90) och såsom de följer av medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner. I artikel K.2 i Maastrichtfördraget finns ett särskilt stadgande om att samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor skall regleras av Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna samt konventionen om flyktingars rättsliga ställning (FördrS 77/68). Skyddet för mänskliga rättigheter och grundläggande friheter nämns också i artikel B i samband med unionsmedborgarskapet samt i artikel J.1, som också hänvisar till slutakten för Helsingforskonferensen om säkerhet och samarbete 1975 samt till Parisstadgan om ett Nytt Europa 1990.

I fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och de rättsakter som kommit till med stöd av fördraget regleras många sådana frågor som kan hänföras till området för mänskliga rättigheter och grundläggande friheter, t.ex. unionsmedborgarskapet, förbud mot

diskriminering enligt medborgarskap, principen om lika lön för män och kvinnor samt jämlikhet mellan könen, social trygghet för migrerande arbetare samt protokollet och avtalet om socialpolitik mellan 11 stater, vilka har fogats till Maastrichtfördraget.

Unionen eller EG har ännu inget övergripande system för grundläggande rättigheter. Europeiska gemenskapen har inte anslutit sig till Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, eftersom endast stater har rätt att ansluta sig till konventionen. Europaparlamentet och kommissionen har aktivt talat för att de mänskliga rättigheterna på ett mera över- och genomgripande sätt borde erkännas såsom en del av gemenskapsrätten. På initiativ av kommissionen bereds som bäst ett tilläggsprotokoll till konventionen om mänskliga rättigheter, vilket skall göra det möjligt för gemenskapen att ansluta sig till konventionen. Konventionen blir i så fall direkt bindande för Europeiska gemenskapen. Europaparlamentet har understött tanken på ett enhetligt regelverk om de mänskliga rättigheterna och antog 1989 en deklaration med detta innehåll.

Ordalydelsen i artikel F återspeglar den tolkning som gemenskapens domstol omfattade redan på 1970-talet (Stauder 29/69, Handelsgesellschaft 11/70 och Nold II 4/73). Tolkningen innebär att de grundläggande mänskliga rättigheterna uppfattas som en väsentlig del av gemenskapens rättsordning och att gemenskapens institutioner skall respektera rättigheterna sådana de framgår av medlemsstaternas gemensamma konstitutionella tradition och de konventioner om mänskliga rättigheter som har ratificerats av medlemsstaterna. Domstolen har i tiotals fall hänvisat till Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Domstolen tillämpar dock de grundläggande fördragen inom unionen samt gemenskapsrätten, vilket innebär att skyddet för de grundläggande rättigheterna inte är identiskt inom unionen och i medlemsstaterna.

Enligt artikel F.3 skall unionen se till att den har de medel som den behöver för att nå sina mål och genomföra sin politik. Uttalandet gäller finansieringen av unionens verksamhet. Unionen har på många sätt försökt förbättra budgetdisciplinen, bl.a. genom s.k. finansiella planer på medellång sikt och bestämmelserna i en ny artikel 201 a, som föreskriver att kom-

missionen skall försäkra sig om att dess förslag kan finansieras inom ramen för gemenskapens egna medel. Enligt artikel 209 a skall medlemsstaterna vidta effektiva åtgärder för att bekämpa bedrägerier som riktar sig mot gemenskapens ekonomiska intressen. Enligt en förklaring (nr 18) som antogs av Maastrichtkonferensen förbinder sig kommissionen att i sina förslag till rättsakter ta hänsyn till kostnaderna för medlemsstaternas myndigheter och alla berörda parter.

Artiklarna A—F i fördraget om Europeiska unionen har ett generellt innehåll. Med eventuellt undantag av artikel D, enligt vilken Europeiska rådet skall inrättas, ger artiklarna A—F utan annat självständigt innehåll uttryck för unionens allmänna mål och ramarna för dess verksamhet. Liksom motsvarande bestämmelser i de övriga grundläggande fördragen, har artiklarna dock betydelse för tolkningen av de mera detaljerade bestämmelserna i Maastrichtfördraget.

Avdelning II

Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen i syfte att upprätta Europeiska gemenskapen

Artikel G. I artikeln ingår alla de ändringar som Maastrichtfördraget medför i fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen. Enligt punkt A i artikel G skall uttrycket "Europeiska ekonomiska gemenskapen" i hela fördraget ersättas med uttrycket "Europeiska gemenskapen". De ändringar som punkterna B—F i artikel G medför i fördraget refereras närmare nedan i det avsnitt av detaljmotiveringen som gäller fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Avdelning III

Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen

Artikel H. I artikeln ingår alla de ändringar som Maastrichtfördraget medför i fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stål-gemenskapen. Ändringarna refereras närmare nedan i det avsnitt av detaljmotiveringen som

gäller fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen.

Avdelning IV

Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen

Artikel 1. I artikeln ingår alla de ändringar som Maastrichtfördraget medför i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen. Ändringarna refereras närmare nedan i det avsnitt av detaljmotiveringen som gäller fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen.

Avdelning V

Bestämmelser om en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik

Genom Maastrichtfördraget ersattes medlemsstaternas utrikespolitiska samarbete enligt enhetsakten med en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik. På detta sätt förtydligades den gemensamma politikens mål, räckvidd, behörighetsfördelning och beslutsfattande.

Man räknar med sex centrala mål för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Dessa är aktivitet, enhet och följdriktighet, säkerheten i alla dess former, respekt för åtagandenas bindande karaktär, ett synligt och enhetligt uppträdande utåt samt ett effektivt beslutsfattande. De viktigaste medlen för att uppnå dessa mål är förenhetligandet av uppgifterna hos unionens institutioner samt en effektiv användning av medlemsstaternas och unionens resurser.

Artiklarna om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken är på många punkter beroende av tolkning. Deras betydelse klagörs i takt med tillämpningen. De metoder och den behörighetsfördelning som iakttas inom utrikes- och säkerhetspolitiken avviker på många sätt från gemenskapens verksamhetsmetoder.

Artikel J. Genom denna artikel tas Europeiska unionens gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik i bruk. Den ersätter det tidigare politiska samarbetet mellan medlemsstaterna.

Artikel J.1. Enligt punkt 1 i artikeln omfattar den gemensamma utrikes- och säkerhetspoliti-

ken alla områden inom utrikes- och säkerhetspolitiken. Fördjupandet av den försvarspolitiska behörigheten har inskrivits i form av mål. Den gemensamma utrikespolitiken formuleras och genomförs av unionen och dess medlemsstater. Det är i första hand medlemsstaterna som svarar för genomförandet av politiken. Enligt artikel J.4 är det Västeuropeiska unionen som utvecklar och genomför de beslut av unionen som berör försvaret.

I punkt 2 uppräknas den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitikens mål, vilka i allmän form lagts fram i ingressen till Maastrichtfördraget och i artikel B. De baserar sig framför allt på de centrala FN- och KSSE-principer som reglerar relationerna mellan stater. Meningen är bl.a. att säkerställa unionens och medlemsstaternas oavhängighet och säkerhet.

Enligt punkt 3 eftersträvas målen genom systematiskt samarbete mellan medlemsstaterna på det sätt som fastställs i artikel J.2 och på områden där medlemsstaterna har viktiga gemensamma intressen och genomför gemensamma åtgärder gradvis i enlighet med artikel J.3. Sådant intresse kan basera sig på geografisk närhet till tredje land eller region, på dess politiska eller ekonomiska stabilitet eller på hot mot unionens säkerhetspolitiska intressen. Europeiska rådets möte i Bryssel i oktober 1993 godkände som områden för gemensamma åtgärder upprätthållandet av freden och stabiliteten i Europa, i synnerhet i Central- och Östeuropa, i Mellanöstern, Sydafrika, f.d. Jugoslavien, (främst humanitärt bistånd till Bosnien) och i Ryssland (observatörer till parlamentsvalet i december 1993). Under Europeiska rådets möte i Maastricht i december 1991 godkändes KSSE-processen, nedrustningen, icke-spridningen av kärnvapen samt överföringen av vapentechnologi och kontrollen av vapenexport som möjliga områden för gemensamma åtgärder med anknytning till säkerheten. Meningen är att nya områden skall godkännas gradvis.

Enligt punkt 4 i artikeln skall medlemsstaterna stödja unionens politik i en anda av lojalitet och ömsesidig solidaritet. Medlemsstaterna får inte handla mot unionens intressen. De skall avstå från varje handling som strider mot unionens intressen eller kan minska dess effektivitet som en sammanhållande kraft i de internationella relationerna. Detta betyder att unionens beslut är förpliktande för medlems-

staterna. Rådet skall säkerställa att dessa principer följs.

Artikel J.2. Artikeln gäller formerna för det systematiska samarbetet och bildandet av en gemensam ståndpunkt.

I punkt 1 bestäms om utbyte av information i utrikes- och säkerhetspolitiska frågor av allmänt intresse. Avsikten är att utöva medlemsstaternas samlade inflytande så effektivt som möjligt genom ett gemensamt och konvergent uppträdande.

Enligt punkt 2 fastställer rådet en gemensam ståndpunkt när det anser att detta behövs. I annat fall kan medlemsstaterna fatta sina beslut unilateralt, även om de förbinder sig att informera varandra och beakta unionens politik i sin nationella politik.

I punkt 3 bestäms om samordnandet av medlemsstaternas uppträdande och om gemensamma ståndpunkter inom internationella organisationer och på internationella konferenser. Medlemsstaterna skall hävda de gemensamma ståndpunkterna i sitt agerande inom internationella organisationer och konferenser också i sådana fall att alla medlemsstater inte deltar i organisationen eller konferensen. Om detta och i synnerhet om medlemsstaternas agerande i FN:s säkerhetsråd bestäms i artikel J.5.

Artikel J.3. I artikeln ingår bestämmelser om beslutsordningen för gemensamma åtgärder.

Enligt punkt 1 beslutar rådet om gemensamma åtgärder. Vid beslutsfattandet skall rådet beakta allmänna riktlinjer som fastställts av Europeiska rådet. Till dessa hör fastställandet av de områden inom vilka gemensamma åtgärder får vidtas. Rådet fastställer också åtgärdens räckvidd i detalj, dess allmänna och särskilda mål, medel, metoder och villkor samt, om det behövs, dess varaktighet.

Enligt punkt 2 identifierar rådet de frågor där beslut skall fattas med kvalificerad majoritet. Beslutet om kvalificerad majoritet skall fattas enhälligt. Avsikten är att kvalificerad majoritet framför allt skall användas i frågor som gäller genomförande av beslut för att göra unionens utrikes- och säkerhetspolitiska beslutsfattande effektivare. För att säkerställa systemets funktion är det meningen att stor uppmärksamhet skall fästas på valet av de frågor som föreslås bli föremål för beslut med kvalificerad majoritet. För beslut med kvalificerad majoritet krävs s.k. förstärkt kvalificerad majoritet. Detta betyder att ett beslut

behöver 54 röster, vilka representerar minst åtta medlemsstater. Enligt artikel 15.2 i anslutningsakten kommer den kvalificerade majoritet som behövs, om de fyra ansökande länderna blir medlemmar av unionen, att vara 64 röster från minst 11 medlemsstater. Nästa konferens år 1996 torde ta upp frågan om att öka antalet beslut som fattas med kvalificerad majoritet.

Enligt punkt 3 skall rådet se över principerna och målen för gemensamma åtgärder, om förhållandena ändras så att detta är av väsentlig betydelse för frågor som är föremål för gemensamma åtgärder.

Enligt punkt 4 skall gemensamma åtgärder vara förpliktande för medlemsstaterna. Detta förstärks av de riktlinjer som på förhand har ställts upp av Europeiska rådet. Rättsligt bindande är beslut i lagstiftningsform, t.ex. de rättsakter om verkställighet av ekonomiska sanktioner som utfärdas med stöd av artikel 228 a i Romfördraget. EG-domstolen har inte behörighet på det utrikes- och säkerhetspolitiska området.

Punkt 5 innehåller bestämmelser om den nationella politiken i samband med gemensamma åtgärder. Information skall lämnas på förhand och vid behov skall samråd äga rum inom rådet.

Enligt punkt 6 gäller förhandsinformationen också sådana brådskande åtgärder av medlemsstaterna som på grund av situationens utveckling är absolut nödvändiga och som beaktar de allmänna målen för den gemensamma åtgärden.

Enligt punkt 7 skall en medlemsstat lägga fram sin sak för rådet, om genomförandet av en gemensam åtgärd medför allvarliga svårigheter för medlemsstaten. Rådet överväger frågan och söker lämpliga lösningar. Lösningarna får dock inte strida mot målen för den gemensamma åtgärden eller minska dennas effektivitet. Eventuell dispens ger således inte medlemsstaten rätt att lösgöra sig från den överenskomna politiken. Den kommer endast att gälla enskilda verkställighetsåtgärder och innebär inte ett permanent undantagsförfarande. Artikel 224 i Romfördraget innehåller bestämmelser om medlemsstaternas eventuella unilaterala åtgärder i exceptionella situationer.

Artikel J.4. I artikeln finns bestämmelser om säkerhetspolitiska frågor, inklusive försvarsdi-

mensionen, samt om förhållandet mellan Europeiska unionen och Västeuropeiska unionen.

Enligt punkt 1 i artikeln omfattar den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken alla frågor om unionens säkerhet. På sikt innebär detta en gemensam försvarspolitik som med tiden skulle kunna leda till ett gemensamt försvar.

I punkt 2 fastställs att det är Västeuropeiska unionens uppgift att utarbeta och genomföra de beslut av unionen som berör försvaret. Enligt Europeiska rådets beslut i oktober 1993 kan detta bli fallet i fråga om sådana beslut av unionen som gäller antingen unionens direkta säkerhetsintressen eller en politisk eller ekonomisk kris som berör unionen. Det kan också gälla en biståndsbegäran från FN eller KSSE eller logistik i samband med humanitära insatser. Rådet skall i samråd med Västeuropeiska unionens institutioner godkänna nödvändiga praktiska arrangemang. Tio medlemsstater i Europeiska unionen är medlemmar av Västeuropeiska unionen. Irland och Danmark är observatörer i organisationen.

Enligt punkt 3 skall det förfarande som gäller gemensamma åtgärder inte tillämpas på frågor som omfattas av denna artikel.

Enligt punkt 4 påverkar unionens politik inte den särskilda karaktären av vissa medlemsstaters säkerhets- och försvarspolitik. Den respekterar vissa medlemsstaters förpliktelser enligt Nordatlantiska fördraget. Den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik som bedrivs inom ramen för Atlantpakten är förenlig med Europeiska unionens politik. Med undantag av Irland är samtliga nuvarande medlemsstater i Europeiska unionen medlemmar av NATO.

I punkt 5 tillåts ett närmare samarbete mellan två eller flera medlemsstater inom ramen för Västeuropeiska unionen eller Atlantpakten. Ett sådant samarbete får inte strida mot eller störa det samarbete som föreskrivs i denna avdelning. Ett exempel är den euroarmékår som består av franska, tyska, belgiska och spanska trupper.

I punkt 6 konstateras att fördraget om Västeuropeiska unionen upphör att gälla år 1998. Med beaktande av detta och för att främja målen i Maastrichtfördraget kan artikeln revideras på det sätt som anges i artikel N.2. Revideringen skall ske på grundval av en rapport som utarbetas år 1996. Meningen är att rapporten skall innefatta en utvärdering av

de framsteg som gjorts och de erfarenheter som vunnits fram till dess. Samma fråga behandlas också i artikel J.10.

I den förklaring I om Västeuropeiska unionen (nr 30) som medlemsstaterna i Västeuropeiska unionen gav vid Maastrichtkonferensen preciseras Västeuropeiska unionens roll som en del av Europeiska unionens försvar och som Atlantpaktens europeiska pelare. I ländernas förklaring II om Västeuropeiska unionen (nr 30) inbjuds medlemsstaterna i Europeiska unionen att bli medlemmar i Västeuropeiska unionen eller, om de så önskar, observatörer. De medlemsstater som stått utanför Västeuropeiska unionen har sedermera svarat på inbjudan, varvid Grekland valt att inträda i Västeuropeiska unionen och Danmark och Irland stannat för att bli observatörer i organisationen.

Artikel J.5. I artikeln finns bestämmelser om yttranderätt och verkställande inom utrikes- och säkerhetspolitiken. Unionen representeras utåt av ordförandestaten som också svarar för genomförandet av gemensamma åtgärder. I princip är det också ordförandestaten som uttrycker unionens ståndpunkt inom internationella organisationer och på internationella konferenser. Denna bestämmelse hindrar inte medlemsstaternas yttranderätt.

Enligt punkt 3 fortsätter det s.k. trojka-systemet där ordförandestaten vid behov biträds av den medlemsstat som senast varit ordförande och den medlemsstat som står närmast i tur att bli ordförande. Kommissionen skall fullt ut delta i unionens uppgifter beträffande representation och verkställighet.

Enligt punkt 4 skall de medlemsstater som är företrädare inom internationella organisationer och på internationella konferenser informera de icke-deltagande medlemsstaterna om samtliga frågor av gemensamt intresse. De medlemsstater som är företrädare skall samråda med varandra och hävda gemensamma ståndpunkter som binder medlemsstaternas handlande. De medlemsstater i unionen som är medlemmar av FN:s säkerhetsråd skall samråda med varandra och hålla övriga medlemsstater fullt informerade. De medlemsländer i unionen som är permanenta medlemmar av säkerhetsrådet skall tillvarata unionens intressen och ståndpunkter i säkerhetsrådet. Detta skall dock inte påverka deras ansvar enligt bestämmelserna i Förenta Nationernas stadga.

Artikel J.6. I artikeln ingår bestämmelser om samarbetet mellan medlemsländernas och

kommissionens beskickningar i tredje land. Syftet med bestämmelsen är att säkerställa att unionens gemensamma ståndpunkter och åtgärder iakttas och genomförs, varvid ordförandelandets samordnande roll betonas. Samarbetet mellan de beskickningar som representerar länderna i trojkan är likaså centralt, i synnerhet vid demarscher. Beskickningarna skall också verkställa skyldigheter som anknyter till det gemensamma unionsmedborgarskapet i enlighet med artikel 8 c i Romfördraget. Om de praktiska konsekvenserna av denna skyldighet har tillämpningsföreskrifter utfärdats till medlemsländernas beskickningar i tredje länder.

Artikel J.7. I artikeln ingår bestämmelser om Europaparlamentets roll inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Ordföranden i rådet skall höra parlamentet om de viktigaste aspekterna och de grundläggande valmöjligheterna när det gäller den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Det tillser att vederbörlig hänsyn tas till Europaparlamentets synpunkter. Ordföranden i rådet och kommissionen skall regelbundet hålla parlamentet informerat om utvecklingen av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. I praktiken får de berörda kommittéerna ganska ofta muntliga redogörelser av representanter för kommissionen och ordförandestaten. Parlamentet får för sin del framställa frågor hos rådet eller lämna rekommendationer. I parlamentet förs årligen en debatt om framstegen i fråga om genomförandet av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Ibland ordnar också representanter för parlamentet seminarier om vissa aktuella utrikespolitiska frågor.

Artikel J.8. Artikeln innehåller flera olika bestämmelser som gäller beslutsfattandet och förfarandet.

Enligt punkt 1 i artikeln skall Europeiska rådet bestämma principerna och de allmänna riktlinjerna för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. I artikel J.1.3 och i J.3.1 har Europeiska rådets roll behandlats.

Enligt punkt 2 är rådet det egentliga beslutsfattande organet. Det säkerställer enhetlighet, konsekvens och effektivitet i unionens handlande. Rådet fattar sina beslut enhälligt utom i procedurfrågor och i frågor om gemensamma åtgärder, beträffande vilka man enhälligt kommit överens om att tillämpa kvalificerad majoritet. I en förklaring (nr 27) från Maastrichtkonferensen har det dessutom framställts att medlemsstaterna i fråga om sådana beslut av

rådet som kräver enhällighet, i mån av möjlighet, skall undvika att hindra att enhälliga beslut fattas, om beslutet har stöd hos en kvalificerad majoritet. Genom bestämmelsen vill man säkerställa det utrikes- och säkerhetspolitiska beslutsfattandets effektivitet.

Enligt punkt 3 har såväl medlemsstaterna som kommissionen rätt att lägga fram förslag. Kommissionen saknade denna rättighet före Maastrichtfördraget. I praktiken har ordförandestaten en central roll vid utformningen av förslag. Vilken gemensam utrikes- eller säkerhetspolitisk fråga som helst kan läggas fram i rådet.

Enligt punkt 4 kan ordförandestaten på eget initiativ eller på begäran av en medlemsstat eller kommissionen kalla till extra rådssammanträde inom 48 timmar eller, i en nödsituation, inom kortare tid. Det bör dock ihågkommas att kommunikationsnätet COREU (Correspondence européen) möjliggör kontinuerligt beslutsfattande utan att rådet kallas in.

I punkt 5 ingår bestämmelser om den politiska kommitténs roll. Tidigare beredde den självständigt ministrarnas beslut inom ramen för det politiska samarbetet. I praktiken svarar den fortsättningsvis för beredningen av de gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiska besluten och övervakar genomförandet av dem. Kommittén har kvar möjligheten att på eget initiativ eller på begäran av rådet avge yttranden direkt till rådet. Enligt artikel 151 i Romfördraget skall dock de ärenden som läggs fram i rådet förberedas i de ständiga representanternas kommitté, vilket också gäller frågor om utrikes- och säkerhetspolitiken. Om samarbetet mellan dessa två kommittéer har närmare föreskrifter utfärdats.

Artikel J.9. Enligt artikeln skall kommissionen fullt ut delta i arbetet inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Det har redan tidigare separat bestämts att kommissionen har förslagsrätt och att den regelbundet lämnar uppgifter till Europaparlamentet. Ett nytt generaldirektorat DG I A har upprättats vid kommissionen och dess chef deltar i arbetet i den politiska kommittén. Kommissionen är också representerad i arbetsgrupperna.

Artikel J.10. I artikeln bestäms att 1996 års regeringskonferens skall pröva dels behovet av eventuella ändringar i artikel J.4 om säkerhetsfrågor, dels behovet av ytterligare ändringar i andra bestämmelser om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Ändringarna

skall respektera målen i artiklarna A och B i Maastrichtfördraget. Till dessa hör bl.a. unionens slutliga politiska mål (*finalité politique*) samt konsekventa och solidariska relationer mellan medlemsstaterna och deras folk. Dessutom eftersträvas hävdandet av unionens identitet i internationella sammanhang genom en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik som på sikt skall omfatta en gemensam försvarspolitik som med tiden skulle kunna leda till ett gemensamt försvar. Målen förverkligas med hjälp av subsidiaritetsprincipen.

Artikel J.11. I artikeln bestäms vilka av artiklarna i Romfördraget som skall tillämpas på området för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.

Beträffande Europaparlamentet tillämpas alla bestämmelser utom de som gäller parlamentets begäran hos kommissionen att framställa förslag, undersökningskommittéer, petitionsrätt till parlamentet, ombudsmannens verksamhet, kommissionens årsrapport till parlamentet samt misstroendevotum för kommissionen. Beträffande rådet tillämpas främst bestämmelserna om medlemskap, ordföranderotation, röstetal och de ständiga representanternas kommitté. Beträffande kommissionen tillämpas inte artikel 155 i Romfördraget om kommissionens allmänna behörighet. Dessutom tillämpas artikel 217 i Romfördraget, som gäller de språk om skall användas inom gemenskapens institutioner. Genom en förklaring (nr 29) från Maastrichtkonferensen om de språk som skall användas inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken har det överenskommit att engelska och franska används som arbetspråk på utrikes- och säkerhetspolitikens område.

I punkt 2 i artikeln bestäms hur de utgifter som föranleds av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken skall täckas. I regel skall institutionernas förvaltningsutgifter belasta unionens budget. Utgifterna för att genomföra bestämmelserna får genom enhälligt beslut av rådet belasta EG-budgeten eller så kan rådet bestämma att dessa utgifter skall belasta medlemsstaterna, enligt en fördelningsnyckel som senare fastställs. Av EG-budgetens slutsumma reserveras drygt 6 % för yttre förbindelser före år 1999. I praktiken har gemenskapen ofta deltagit i inte bara förvaltningsutgifterna utan också framför allt i utgifterna för biståndsverksamheten. I fråga om sådana åtgärder av unionen och dess medlemsstater som medför

omfattande kostnader, kommer självfallet medlemsstaternas nationella insats att betonas.

Innehållet i det utrikespolitiska samarbetet

Medlemsstaternas utrikespolitiska samarbete (det s.k. *acquis politique*) har till sin natur varit en process som inneburit informationsutbyte, samråd, formulering av ställningstaganden, konsulärt samarbete, samordning i internationella organisationer och konferenser samt gemensamma åtgärder, t.ex. demarscher. Omfattande biståndsverksamhet har genomförts i form av samarbete mellan gemenskapen och dess medlemsstater. Dialogen med tredje länder och grupper av länder är omfattande och livlig.

Särskilda områden för politiken är bl.a. de mänskliga rättigheterna samt icke-spridning av kärnvapen och vapenexport.

Det politiska samarbetet har inte ersatt medlemsstaternas bilaterala förbindelser med tredje länder. Det har skapat förpliktelser som efterlevs gemensamt och som samtidigt kompletterat den nationella diplomatin i medlemsstaterna. Verkställigheten av besluten har i regel ankommit på medlemsstaterna.

Det politiska samarbetet har i praktiken omfattat alla utrikespolitiska frågor. Mer än 20 arbetsgrupper har varit verksamma inom samarbetet. Politiska kommittén har sammanträtt åtminstone en gång per månad, liksom också utrikesministrarna.

Resultatet av unionens utrikespolitiska verksamhet utgörs framför allt av de ställningstaganden och deklarationer som godkänts under drygt 20 års tid. Årligen uppgår de till mer än 100 stycken. Det är fråga om politiska ställningstaganden som är förankrade i en viss tidsperiods politiska konjunkturutveckling, läge eller händelser. Många av dem är självfallet föråldrade eller har förlorat sin betydelse i och med att det internationella läget har förändrats. Vissa är dock fortfarande aktuella. I synnerhet de långtbärande riktlinjer som angetts av Europeiska rådet och vissa ställningstaganden och sanktionsbeslut från senare tid är fortfarande tillämplig unionspolitik.

Unionen och dess medlemsstater har främst skött sina relationer med tredje länder eller grupper av länder genom överenskommelser med framför allt handelspolitiskt innehåll. Dyliga överenskommelser är de olika avtalen om partnerskap, samarbete och anslutning, vilka har behandlats närmare i samband med gemen-

skapernas yttre handelsförbindelser. I dessa överenskommelser avtalas i regel också om den politiska dialogen mellan parterna och presenteras unionens politiska villkor för tillämpningen. I synnerhet betonas unionens intresse för den andra partens sätt att behandla den demokratiska utvecklingen och respekten för de mänskliga rättigheterna. Ett omnämmande i denna riktning finns bl.a. i Lomékonventionen IV, som gäller 70 utvecklingsländer, och i associationsavtalen med länderna i Central- och Östeuropa. Meningen är att ett liknande villkor skall skrivas in i de överenskommelser som förhandlas fram med de baltiska länderna och OSS-länderna.

Den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik som fastställs i Maastrichtfördraget ändrar inte nämnvärt uttrycken för verksamheten. Också för närvarande utgör avtalsarrangemang och dialog, gemensamma ställningstaganden och demarscher de viktigaste inslagen i unionens verksamhet. De gemensamma åtgärderna innebär dock beslut som publiceras i EG:s officiella tidning.

Europeiska unionens utrikespolitiska förbindelser

I detta sammanhang behandlas några centrala utrikespolitiska arrangemang och ställningstaganden som fortfarande gäller.

Europeiska unionen upprätthåller en intensiv politisk dialog med flera länder och geografiska grupper av länder. I första rummet kommer självfallet de europeiska förbindelserna. De utomeuropeiska grupperna enligt EU-prioritering är: de atlantiska förbindelserna, Maghreb-länderna, dvs. Algeriet, Marocko och Tunisien, Mashreq-länderna, dvs. Egypten, Jordanien, Libanon och Syrien, samt Afrika, Latinamerika och Asien.

Stabiliteten i länderna i Central- och Östeuropa och i de baltiska länderna omfattas av de gemensamma åtgärderna enligt Maastrichtfördraget. En intensiv politisk dialog förs med länderna i denna region. Ländernas speciella ställning får stöd av deras strävanden att bli medlemmar i unionen. Unionen fäster särskild uppmärksamhet vid ländernas utrikespolitik och vid deras inbördes minoritets- och gränsproblem. Inom ramen för koordineringen inom den s.k. G-24 gruppen, har unionen och dess medlemsländer svarat för huvuddelen av den internationella hjälpen till Central- och Östeu-

ropa. I försöken att lösa krisen i det forna Jugoslavien har unionen varit den viktigaste aktören vid sidan av FN.

Unionen sköter också sina relationer med Ryssland inom ramen för de gemensamma åtgärderna enligt Maastrichtfördraget. Unionen och dess medlemsstater har redan under flera år varit det viktigaste stödet för reformerna i OSS-länderna, i synnerhet i Ryssland. Unionen följer noga den demokratiska utvecklingen och läget för de mänskliga rättigheterna i Ryssland. Unionen har undertecknat en överenskommelse om partnerskap och samarbete med Ryssland i juni 1994 och betraktar samarbetet med Ryssland som viktigt för lösandet av internationella kriser. Unionen har också föreslagit regelbundna toppmöten mellan parterna. Om unionens omfattande tekniska biståndsprogram för OSS-länderna har överenskommelse träffats fram till år 1996.

Turkiet är med tanke på landets storlek och läge ett viktigt område för unionen. Under hela 1980-talet stördes relationerna mellan parterna av läget på Cypern. Numera söker unionen igen fastare förbindelser med landet och stöder FN:s strävanden för en lösning av Cypernfrågan genom försöken att skapa ett självständigt och enhetligt Cypern. I fråga om Turkiet har unionen fäst uppmärksamhet vid dess förhållande till demokratiseringen och minoritetsfrågorna. Unionen för dock en allt intensivare politisk dialog med Turkiet inom ramen för regelbundna möten på minister- och tjänstemannanivå.

År 1991 utarbetade unionen och dess medlemsstater särskilda gemensamma deklARATIONER om relationerna med Förenta Staterna, Kanada och Japan, vilka också omfattar den politiska dialogen. DeklARATIONERNA bildar underlag för toppmöten och en regelbunden dialog. I dem uppräknas de gemensamma värderingar som parterna delar samt målen i politiska och ekonomiska frågor. Meningen är att regelbundet samråd skall förekomma på olika plan.

De politiska förbindelserna mellan unionen och Förenta Staterna är livliga och särskilt viktiga. Parterna för en intensiv dialog om internationella frågor. Förenta Staternas centrala säkerhets- och försvarspolitiska roll, i internationellt hänseende och framför allt i Europa, har lett till att landet blivit unionens främsta samtalspartner.

Fredsprocessen i Mellanöstern omfattas av unionens gemensamma åtgärder. Unionen har

redan länge spelat en central roll i Mellanöstern genom sina strävanden efter en politisk lösning i området. Unionen har också betraktat Mellanöstern som sitt eget marknadsområde och hjälpt de av Israel ockuperade områdena från och med år 1967. Redan innan principavtalet mellan Israel och PLO ingicks hösten 1993 hade unionen planerat ett femårigt åtgärdsprogram om 500 milj. ecu för utvecklande av de ockuperade områdena. Programmet förverkligas antagligen inte, utan ersätts av multilateralt ekonomiskt bistånd. Unionen har meddelat att den i första hand stöder ett brett fredsavtal. Unionens roll i området kommer antagligen att betonas också i fortsättningen på grund av det omfattande ekonomiska biståndet samt eventuella förtroende- och säkerhetsskapande åtgärder och övervakningsuppdrag under fredsprocessen.

Inom ramen för den s.k. euroarabiska dialogen har unionens samarbete med Maghreb-länderna och Mashreq-länderna utvecklats från ett tidigare tämligen renodlat ekonomiskt samarbete i en allt mera politisk riktning. Unionen har försökt dämpa ländernas svåra sociala problem och det emigrationstryck som följer härav, genom att lämna omfattande ekonomiskt stöd. Då Algeriet förkastade fundamentalisternas valseger blev unionen tvungen att ompröva tillämpligheten av demokrati- och människorättskriterierna i regionen. Det ömsidiga beroendet mellan Medelhavets nord- och sydkust försöker unionen behärska genom en allt intensivare dialog och partnerskap.

Unionens relationer till Gulfländernas samarbetsråd (Cooperation Council For The Arab States Of The Gulf, GCC) är en del av de euroarabiska förbindelserna och den dialog som unionen för på regionala grunder. Av ekonomiska orsaker har förbindelserna med GCC alltid varit synnerligen viktiga för unionen. Efter Gulfkriget har förbindelserna fått nya politiska betoningar. Vid de årligen återkommande mötena på ministernivå har i synnerhet händelserna i Mellanöstern och området kring Persiska viken behandlats. GCC har en egen representant i Bryssel.

De historiska och ekonomiska förbindelserna är starka mellan flera EU-stater och Afrika. I unionens åtgärdsprogram för Afrika har huvudvikten lagts på stödandet av demokratin samt på den fredsbevarande verksamheten och på övervakning och samarbete. Unionen försöker bl.a. upprätta regionala fredsbevarande

styrkor i samråd med staterna i området. Förbindelserna med vissa afrikanska stater störs av de negativa åtgärder som unionen tillämpar på grund av kränkningar av demokratin och de mänskliga rättigheterna i dessa länder.

Unionens relationer till Republiken Sydafrika omfattas av de gemensamma åtgärderna enligt Maastrichtfördraget. Unionen har haft ett speciellt Sydafrika-program sedan år 1990, vilket syftar till att skapa förutsättningar för demokratiseringen av landet. Unionen har följdriktigt slopat sina sanktioner mot landet och lämnat finansiellt bistånd till landets demokratiska krafter.

Unionens förbindelser med länderna i Afrika, Västindien och Stilla havet (AVS-länderna) grundar sig främst på Lomékonventionen IV. Utrikesministermöten anordnas varje år med den s.k. Rio-gruppen (de 11 största latinamerikanska staterna) och San José-gruppen (staterna i Centralamerika). Tyngdpunkten i de politiska samtalen ligger på respekten för demokrati, mänskliga rättigheter och rättsstatsprinciperna samt på framstegen inom fredsprocessen i Centralamerika.

Genom undertecknandet av samarbetsavtalet mellan gemenskapen och ASEAN (samarbetsorganisation för sydostasiatiska stater) år 1980 ville EG för sin del skingra misstankarna om diskriminering av länder som inte omfattas av Loméavtalet. Inledandet av förhandlingarna om ett nytt samarbetsavtal har störts av brotten mot de mänskliga rättigheterna i Östtimor. Unionen och ASEAN ordnar utrikesministermöten med 18 månaders intervaller. Unionen deltar också i dialogen i ASEAN Regional Forum, som behandlar säkerhetsfrågor i området.

Unionens Kina-politik präglas av betoningen av människorättsfrågorna. Efter händelserna på Himmelska fridens torg i juni 1989 fattade medlemsstaterna ett beslut om att avbryta de officiella förbindelserna med Kina och att medlemsstaternas långivning till Kina skulle upphöra. I oktober 1990 fattades ett beslut om successiv normalisering av förbindelserna. Förbudet mot besök i Kina gäller fortsättningsvis för statsöverhuvuden.

Samordnandet av KSSE-frågorna är en av det politiska samarbetets främsta och mest framgångsrika former. Samarbetet är stabilt och effektivt. De mest krävande KSSE-frågorna som t.ex. krishanteringen behandlas vid

medlemsländernas samordningsmöten i Wien. Samordningen gäller dock inte rent militära frågor som t.ex. konventionell nedrustning, förtroende- och säkerhetsskapande åtgärder eller Open Skies, vilka samordnas inom NATO-samarbetet. I princip har KSSE och nedrustningsfrågorna godkänts som en del av unionens gemensamma åtgärder.

Unionen och Europarådet för en dialog om sin verksamhet i syfte att undvika överlappningar. Organisationerna uppfattas som komplement till varandra, i synnerhet vad gäller mänskliga rättigheter och kulturfrågor. För närvarande regleras samarbetet av det fyrapunktsavtal som ingicks mellan sekretariaten år 1987. Unionen förbereder också en anslutning till Europeiska människorättskonventionen. Det faktum att unionens institutioner och beslut inte omfattas av de europeiska människorättsorganens kontroll, medan samtliga medlemsländer gör det, har uppfattats som ett problem. Medlemsländerna i Europeiska unionen strävar i allmänhet inte efter gemensamma ställningstaganden på Europarådets samarbetsområden, vilka i regel uppfattas som en del av medlemsstaternas behörighet. Undantag utgör de centrala utrikespolitiska frågorna, där unionen bildar en gemensam ståndpunkt.

Unionen stöder arbetet i FN på många olika sätt. Inom unionens utrikes- och säkerhetspolitik och biståndspolitik iaktas de principer som antagits inom FN:s ram. Vid lösandet av internationella kriser och regionala konflikter har FN och unionen ofta samarbetat. Unionen uppträder gemensamt i ekonomiska frågor som omfattas av gemenskapsbehörigheten inom ramen för FAO:s, UNCTAD VIII:s, UNCED:s och FN:s ekonomiska världskonferenser. Också beträffande frågor som berör den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken har medlemsstaternas samarbete i FN blivit fastare. Medlemsstaternas FN-delegationer samråder regelbundet med varandra. FN:s säkerhetsråd utgör ett undantag. Tidigare har varje land uppträtt självständigt i säkerhetsrådet, utan samordning av unionen. En bestämmelse om detta finns i artikel J.8 i Maastrichtfördraget.

Europeiska unionens sanktionspolitik

I de flesta fall har sanktionerna baserat sig på genomförandet av FN:s säkerhetsråds beslut på gemenskapsplanet. Unionen har kunnat genomföra säkerhetsrådets beslut antingen med

samma innehåll eller genom att foga mera detaljerade gemenskapsbestämmelser till dem.

Romfördraget påverkar inte EU-staternas förpliktelser enligt FN-stadgan. Bestämmelser om detta ingår i såväl artikel 224 i Romfördraget som i artikel 103 i FN-stadgan.

Utöver de sanktioner som beslutats av FN:s säkerhetsråd har unionen utfärdat egna sanktioner enligt sina politiska överväganden. Unionspraxis gör ingen klar skillnad mellan säkerhetsrådets sanktioner och de egna sanktionerna. I de förstnämnda fallen har det dock under den senaste tiden till gemenskapens sanktionsnorm fogats en hänvisning till säkerhetsrådets beslut. Unionens egna sanktioner har gällt bl.a. Iran år 1980, Polen och Sovjetunionen år 1982, Argentina år 1982, Sydafrika från år 1985 och Syrien år 1986. Vissa länder i tredje världen, inklusive Kina, har blivit föremål för negativa åtgärder till följd av dessa länders brott mot demokratin och de mänskliga rättigheterna.

Unionens sanktionsbehörighet var oklar före Maastrichtfördraget. Den baserade sig på den gemensamma handelspolitiken enligt artikel 113 i Romfördraget i de fall när sanktionerna var av klart handelspolitisk karaktär. Politiska beslut att införa sanktioner har fattats enhälligt inom ramen för europeiskt politiskt samarbete.

Majoriteten av medlemsstaterna har utgått från att beslut om sådana sanktioner som inte är handelspolitiska hör till medlemsstaternas behörighet med stöd av artikel 224 i Romfördraget. Artikel 224 gäller särskilda åtgärder som medlemsstaterna kan vidta i händelse av krig eller internationell spänning eller vid allvarliga interna störningar, eller åtgärder som förankras i en stats skyldighet att bevara fred och internationell säkerhet. Enligt artikeln skall medlemsstaterna samråda med varandra för att försöka hindra störningar i den gemensamma marknadens funktion till följd av att de agerar skilt.

Enligt artikel 223 i Romfördraget hör tillverkning av och handel med vapen, ammunition och krigsmateriel till medlemsstaternas behörighet. Sanktioner som gäller detta har överlåtit på den nationella beslutanderätten.

Variationerna i den nationella verkställigheten av sanktionerna har utgjort problem, liksom också det faktum att medlemsstaterna inte alltid har deltagit i unionens sanktioner på samma sätt.

Maastrichtfördraget förtydligar situationen i

fråga om de artiklar som ligger till grund för sanktionsbesluten och konsoliderar unionens sanktionspolitiska ställning. Om Europeiska unionens sanktioner mot tredje länder fattas enhälliga beslut inom ramen för unionens gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik. Eventuella verkställighetsåtgärder fastställs med kvalificerad majoritet i enlighet med artikel 228 a som fogats till Romfördraget genom Maastrichtfördraget. Detta betyder att sanktionerna alltid kräver ett enhälligt politiskt beslut och i fråga om ekonomiska sanktioner ytterligare en särskild, med kvalificerad majoritet antagen gemenskapsnorm för genomförandet av det politiska beslutet.

Enligt artikel 228 a skall rådet med kvalificerad majoritet och på förslag av kommissionen besluta om de brådskande åtgärder som är nödvändiga, om beslut har fattats inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken om en åtgärd som avser att helt eller delvis avbryta eller begränsa de ekonomiska förbindelserna med ett eller flera tredje länder.

Om åtgärder från gemenskapens sida anses nödvändiga i de fall som avses i artikel 228 a, får rådet enligt artikel 73 g i Romfördraget med kvalificerad majoritet vidta nödvändiga brådskande åtgärder som gäller kapitalrörelser och betalningar. Före detta får en medlemsstat, på allvarliga politiska grunder av brådskande karaktär, vidta dessa ensidiga åtgärder, dock utan att påverka tillämpningen av artikel 224 i Romfördraget. Rådet får med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen besluta att den berörda medlemsstaten skall ändra eller upphäva sådana åtgärder. Rätten till snabbare åtgärder baserar sig på antagandet att den stat sanktionerna gäller försöker lyfta sina tillgångar på unionens område så snabbt som möjligt.

En medlemsstat kan avvika från gemenskapens sanktionspolitik i enlighet med artikel 224 i Romfördraget och i de situationer som avses i den. Denna rättighet har dock tolkats snävt. Dessutom ger artikel 225 i Romfördraget EG-domstolen behörighet att pröva frågan om en medlemsstat har agerat enligt bestämmelserna i artikel 224 eller ej.

Enligt Maastrichtfördraget får en medlemsstat också sträva efter befrielse från verkställandet av sanktioner som överenskommit inom unionen enligt artikel J.3.7 då unionens sanktionsbeslut baserar sig på gemensamma åtgärder enligt denna artikel. Härvid skall

samråd ske med de andra medlemsstaterna i unionen.

För närvarande har unionen gällande sanktioner, som också fastställts genom EG:s rättsakter, mot Haiti, Irak, Libyen och Serbien-Montenegro, vilka alla grundar sig på beslut av FN:s säkerhetsråd och som de motsvarar i hög grad i fråga om innehållet. EU har dessutom bestämt om förbud mot vapenexport till Kina, Burma, Zaire och Sudan.

Användningen av EU-sanktioner kan bli allmännare också i andra sammanhang än militära kriser. I medlemsländerna finns en allt större beredskap att använda sanktioner som ett medel inom människorättspolitiken. Unionen har i flera av sina handelsavtal bestämt att tillämpningen av avtalen kan avbrytas, om den andra parten kränker de mänskliga rättigheterna. Erfarenheterna av sanktionsbeslutet mot Sydafrika kan eventuellt öka användningen av sanktioner i större utsträckning för att försöka tvinga regeringar till inre reformer. I fråga om Libyen bör uppmärksamhet fästas vid att det är fråga om en exceptionell situation som gäller bekämpande av terrorism. Också andra allvarliga problem eller internationella förbrytelser kan bidra till en ökning av användningen av ekonomiska sanktioner, vilka traditionellt har räknats till säkerhetspolitiken.

Medlemsstaterna i unionen iakttar följande rättsakter om sanktioner: rådets förordning (EEG) nr 2340/90 av den 8 augusti 1990 om förhindrande av gemenskapens handel med Irak och Kuwait, rådets förordning (EEG) nr 3155/90 av den 29 oktober 1990 om utvidgning och ändring av förordningen (EEG) nr 2340/90 om förhindrande av gemenskapens handel med Irak och Kuwait samt beslutet av den 8 augusti 1990 av företrädarna för Europeiska kol- och stålgemenskapens medlemsstater, som möttes inom rådet, om förhindrande av gemenskapens handel med Irak och Kuwait (90/414/EKSG).

Dessa sanktioner har sedermera upphävts i fråga om Kuwait.

Dessutom iakttar medlemsstaterna i unionen följande rättsakter om sanktioner: rådets förordning (EEG) nr 3541/92 av den 7 december 1992 om förbud mot uppfyllande av sådana irakiska krav som gäller avtal och affärstransaktioner som avses i FN:s säkerhetsråds resolution 661 (1990) och i resolutioner som anknuter till den, rådets förordning (EEG) nr 1432/92 av den 1 juni 1992 om förbud mot handel mellan Europeiska ekonomiska gemen-

skapen och Serbien och Montenegro, beslutet av den 1 juni 1992 av företrädarna för medlemsstaterna, som möttes inom rådet, om förbud mot handel mellan Europeiska kol- och stålgemenskapen samt Serbien och Montenegro (92/285/ESKG), rådets förordning (EEG) nr 990/93 av den 26 april 1993 om handel mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Jugoslavien (Serbien och Montenegro), rådets förordning (EEG) nr 945/92 av den 14 april 1992 som förhindrar tillhandahållande av varor och tjänster till Libyen, rådets förordning (EEG) nr 1608/93 av den 24 juni 1993 om embargo mot handel mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Haiti och rådets förordning (EEG) nr 3028/93 av den 28 oktober 1993 om hävande av frysningen av embargot mot handel mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Haiti samt om ändring av förordningen (EEG) nr 1608/93 om embargo.

De uppräknade gemenskapsförordningarna om sanktioner och EKSG:s sanktionsbeslut baserar sig på FN:s säkerhetsråds beslut. I vissa delar är de mera detaljerade än säkerhetsrådets beslut. Sådana är bl.a. bestämmelserna om beviljandet av exporttillstånd och utfärdandet av nationella straffstadganden.

Som grund för verkställigheten av sanktionerna har använts artikel 113 i Romfördraget om en gemensam handelspolitik. Reglering av vapenexporten till Libyen och det forna Jugoslavien samt besluten om frysningen av de irakiska tillgångarna har däremot verkställts nationellt.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Ett medlemskap i unionen påverkar inte lagstiftningen i Finland på utrikes- och säkerhetspolitikens område, med undantag av eventuella ändringar i vår sanktionslagstiftning.

Finlands deltagande i FN:s säkerhetsråds sanktionsbeslut regleras av lagen från år 1967 om uppfyllande av vissa förpliktelser, vilka grundar sig på Finlands medlemskap i Förenta Nationerna (659/67). Med stöd av denna får bindande beslut av säkerhetsrådet om ekonomiska sanktioner eller sanktioner av ekonomisk karaktär sättas i kraft genom förordning. Sådana sanktioner som hör till området för lagstiftningen och som inte omfattas av den nämnda fullmaktslagen skall sättas i kraft genom särskilda lagar.

Den nämnda fullmaktslagen möjliggör inte i sin nuvarande form att unionens sanktioner sätts i kraft i Finland, utan verkställigheten av dem förutsätter antingen att fullmaktslagen om FN ändras eller att en ny fullmaktslag stiftas. En särskild proposition om detta kommer att avlätas till riksdagen.

Avdelning VI

Bestämmelser om samarbete i rättsliga och inrikesfrågor

Artikel K. I fördraget om Europeiska unionen definieras regler för ett systematiskt samarbete mellan medlemstaterna i rättsliga och inrikesfrågor. Bestämmelserna reglerar huvudsakligen den fria rörligheten för personer, allmän ordning och säkerhet samt samarbete i rättsliga frågor.

Innan fördraget om Europeiska unionen trädde i kraft avgjordes samsamarbetsformerna för varje enskilda fall för sig. Sammanträden hölls regelbundet mellan de ministrar från medlemsstaterna som hade ansvar för den fria rörligheten för personer. Samarbetet grundade sig till stor del på resolutioner vid ministermöten samt några andra dokument, de viktigaste av vilka skall refereras i stora drag nedan. Samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor har bedrivits mellan regeringarna utanför unionsstrukturen. Fördraget om Europeiska unionen intensifierar samarbetet men även i fortsättningen skall detta bedrivas mellan regeringarna.

I EG-kommissionens vitbok beträffande förverkligandet av den inre marknaden (COM (85) 310 final) från 1985 föreslog kommissionen en samordning av bestämmelser som gäller vistelse, inresa och arbete av andra än unionsmedborgare och poängterade vikten av att skapa en enhetlig visumpolitik.

År 1986 i samband med enhetsaktens godkännande gav medlemsstaternas regeringar en politisk deklaration där de, för att främja den fria rörligheten för personer, lovade samarbeta utan att överträda gemenskapens befogenheter i frågor som berör inresa, rörlighet och vistelse av medborgare från tredje länder.

En förteckning över de stater av vilkas medborgare samtliga medlemsstater skall kräva visum upprättades för första gången i ett

sammanträde av de för immigrationsfrågor ansvariga ministrarna i Köpenhamn i december 1987.

Före fördraget om Europeiska unionen utvecklades samarbetsformer även i den rapport om den fria rörligheten för personer som samordningsgruppen lade fram för Europeiska rådet i Madrid den 5—6 juni 1989 (det s.k. Palmadokumentet). Dokumentet innehåller en förteckning över åtgärder beträffande den fria rörligheten för personer i syfte att upprätta en inre marknad.

Den s.k. TREVI-gruppen som har hand om polissamarbetet och kampen mot terrorism och annan organiserad brottslighet grundades år 1975. Gruppens handlingsprogram blev färdigt år 1990.

Programmet mot narkotika, den s.k. CE-LAD-rapporten, lades fram för rådet i Rom den 13—14 december 1990.

Artikel K.1. I enlighet med artikeln och utan att detta påverkar Europeiska gemenskapens befogenheter betraktar medlemsstaterna nio särskilt uppräknade områden som frågor av gemensamt intresse för att förverkliga unionens mål. Områdena är asylpolitiken, reglerna för personers överskridande av medlemsstaternas yttre gränser och kontrollförfaranden i samband med detta, invandringspolitik, den särskilt individualiserade politiken mot medborgare i tredje land, civilrättsligt samarbete, straffrättsligt samarbete, tullsamarbete och polissamarbete samt kampen mot narkotikamissbruk och kampen mot bedrägerier i internationell skala på de grunder som artikeln närmare definierar.

Artikeln förteckning över samarbetsområdena är inte uttömmande. Artikeln samarbetsområden omfattar huvudsakligen mellanstatligt samarbete. Enligt artikel K.9 som refereras nedan kan rådet ändå enhälligt besluta att artikel 100 c i Romfördraget skall tillämpas inom de områden som artikel K.1.1 — 6 avser, vilket betyder att samarbetet överförs till gemenskapens befogenheter. Frågan som gäller överföring av befogenheterna i dessa frågor till gemenskapens befogenheter skall tas upp på nytt före slutet av år 1995.

Artikel K.3 som refereras nedan innehåller bestämmelser om informationsutbyte och förhandlingar i frågor som avses i artikel K.1. I enlighet med artikel K.3 kan rådet även ingå konventioner inom de områden som avses i olika stycken i artikel K.1.

Asylpolitik i enlighet med punkt 1 avser bestämmelser om procedurer som tillämpas i behandlingen av asylansökningar som lämnats in i en medlemsstat samt de krav som medlemsstaten ställer för att bevilja asyl.

Alla medlemsstater i Europeiska unionen har undertecknat konventionen om flyktingars rättsliga ställning som ingicks i Genève år 1951 (FördrS 77/68) samt tilläggsprotokollet till detta som uppsattes i New York 1967 (FördrS 78/68). I enlighet med allmänna humanitära principer vill medlemsstaterna i Europeiska unionen ge skydd åt de asylsökande som har ett särskilt starkt skyddsbehov. Medlemsstaternas mål är att på grundval av humanitära principer harmonisera både formella bestämmelser och procedurbestämmelser i asylfrågor. Asylpolitikens harmonisering är en naturlig del av samarbetet inom rättsliga och inrikesfrågor.

Samarbetet inom asylpolitikens område som avses i artikel K.1.1 i fördraget om Europeiska unionen har utvecklats även med hjälp av konventioner.

Konvention om bestämmandet av den stat som har ansvar för behandlingen av en asylansökan som lämnats in i en medlemsstat av Europeiska gemenskaperna, upprättad i Dublin den 15 juni 1990 (den s.k. Dublinkonventionen)

Medlemsstaterna i unionen har i konventionen kommit överens om vilken stat som ansvarar för behandlingen av en asylansökan som lämnats in i en medlemsstat av Europeiska gemenskaperna. I konventionen definieras alternativt den medlemsstat som är skyldig att behandla en asylansökan som lämnats in vid gränsen eller på territoriet av vilken som helst medlemsstat i Europeiska unionen. Alternativa grunder för att bestämma behandlingsstaten är den stat som har beviljat visum eller uppehållstillstånd eller den stat dit den sökande har kommit utan tillstånd eller som tredje alternativt den stat som har varit ansvarig för eller har gjort inresekontroll. Målet är att bara en medlemsstat skall behandla asylansökan i enlighet med sin nationella lagstiftning. Om beslutet är negativt måste den sökande lämna medlemsstaternas territorium.

Konventionen innehåller bestämmelser om överflyttning av den sökande och hans ansökan till en annan medlemsstat och om ett obligatoriskt och frivilligt informationsutbyte mellan medlemsstaterna då asylärenden behandlas. I

enlighet med konventionen skall en kommitté tillsättas som har till uppgift att behandla frågor förknippade med konventionens tillämpning och tolkning.

Enbart medlemsstaterna i Europeiska unionen kan ansluta sig till konventionen. Alla medlemsstater har undertecknat konventionen men hittills har bara Danmark, Grekland, Italien, Luxemburg, Portugal, Storbritannien, Frankrike och Tyskland ratificerat den. Dublinkonventionen förmodas ändå träda i kraft i början av 1995.

För att verkställa Dublinkonventionen har flera tilläggsregelverk förberetts som ännu inte har trätt i kraft. Ett av de viktigaste är beslutet om verkställighet av Dublinkonventionen som reglerar när asylansökan anses vara inlämnad, hur de utsatta tiderna skall räknas, bestämmelser om avlägsnande av en utlänning, om utresa från medlemsstaternas territorium, om ansvaret som avgörs enligt visum, om olovligt gränsöverskridande, om positiva beslut i asylärenden och delgivning. En resolution utfärdades i London år 1992 beträffande överföring av en asylsökande i enlighet med artiklarna 11 och 13 i Dublinkonventionen. Dessutom har kommissionen utfärdat ett utkast till Dublinkonventionens parallellkonvention och till denna konvention kunde utöver medlemsstaterna i Europeiska unionen även andra stater ansluta sig som har anslutit sig till konventionen om flyktingars rättsliga ställning. EFTA-länderna utanför Europeiska unionen och särskilt Kanada har visat intresse för parallellkonventionen, vars avsikt är att utvidga ansvaret för behandlingen av asylansökan som bygger på Dublinkonventionen att omfatta tredje länder utanför Europeiska unionen. Ikraftträdande av parallellkonventionen är knuten till ikraftträdande av Dublinkonventionen.

För att genomföra Dublinkonventionen har bl.a. följande dokument redan avfattats: en detaljerad blankett för att bestämma vilken medlemsstat som är skyldig att behandla asylansökan och räkna de utsatta tiderna som avses i Dublinkonventionen; bestämmelserna om överföring av asylsökande enligt artiklarna 11 och 13 i Dublinkonventionen, samt en handbok beträffande tillämpningen av Dublinkonventionen. Den 11 juni 1992 beslöt ministerrådet i medlemsstaterna i anslutning till artikel 14 i Dublinkonventionen att upprätta ett centrum för informationsutbyte i asylfrågor (Centre for Information, Research and Exchange on

Asylum, CIREA). Det skall samla, byta och organisera information i asylfrågor bl.a. för att harmonisera asylprocedurer och -politik i medlemsstaterna.

I toppmötet i London mot slutet av år 1992 antogs dessutom tre resolutioner som är förknippade med asylpolitiken. Den första resolutionen definierar de stater där det inte finns något allvarligt hot om förföljelse. Antalet av asylansökningar från ett land i vilka positiva beslut givits, respekt för de mänskliga rättigheterna, de befintliga demokratiska institutionerna samt det stabila läget i landet kan enligt resolutionen tolkas som tecken på att inget allvarligt hot om förföljelse förekommer i landet.

Den andra resolutionen behandlar uppenbart ogrundade asylansökningar. Enligt den kan en asylansökan betraktas som uppenbart ogrundad om de grunder den sökande lägger fram beträffande förföljelse i sitt eget land saknar verklighetsgrund eller om berättelsen om förföljelse är avsiktligt vilseledande eller om ansökan annars kan betraktas som felaktigt utnyttjande av asylproceduren.

Den tredje resolutionen innehåller en deklARATION om en enhetlig inställning till en tredje mottagarstat. Resolutionen reglerar hur den tredje mottagarstatens princip skall tillämpas.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Bestämmelserna om asyl i den gällande utlänningslagen i Finland (378/91) grundar sig på Genèvekonventionen av 1951 om flyktingars rättsliga ställning (FördrS 77/68) och tilläggsprotokollet om flyktingars rättsliga ställning av 1967 (FördrS 78/68). Asylpolitiken i Finland bygger alltså på samma grundläggande principer som medlemsstaterna i Europeiska unionen följer. Finland har anmält sitt intresse för att ansluta sig till arrangemanget i enlighet med Dublinkonventionen (s.k. parallellkonvention) som reglerar hur man definierar den stat som är skyldig att behandla asylansökningar. Enligt artikel 3 i anslutningsakten antas Finland, om det blir unionsmedlem, ansluta sig till Dublinkonventionen i vedertagen ordning.

Regler för personers överskridande av medlemsstaternas yttre gränser och kontrollförfaranden i samband med detta betraktas av unionen som en fråga av gemensamt intresse enligt artikel K.1.2.

Enligt punkt 2 i artikel 7 a i Romfördraget omfattar den inre marknaden ett område utan inre gränser där den fria rörligheten för varor, personer, tjänster och kapital garanteras i enlighet med bestämmelserna i Romfördraget. Till följd av dessa bestämmelser skall gränskontrollen av personer vid inre gränser avskaffas, vilket ökar betydelsen av kontrollerna vid unionens yttre gränser. Nationella myndigheter skall ändå vara behöriga att sköta kontrollen på sina egna territorier ända fram till gränserna som en del av ett statstäckande bevakningsarrangemang.

Konvention mellan Belgien, Nederländerna, Luxemburg, Tyska förbundsrepubliken och Frankrike angående det gradvisa avskaffandet av kontroller vid de gemensamma gränserna, upprättad i Schengen den 14 juni 1985 (det s.k. Schengenavtalet)

Då Tyskland, Frankrike, Belgien, Nederländerna och Luxemburg ville förverkliga den fria rörligheten och avskaffa de inre gränserna snabbare än de flesta av medlemsstaterna undertecknade de ett avtal i Schengen den 14 juni 1985 om det gradvisa avskaffandet av kontroller vid de mellanstatliga gränserna.

Avtalet kompletteras av en fristående konvention av den 19 juni 1990 om tillämpningen av Schengenavtalet.

Konventionen om tillämpningen av Schengenavtalet innehåller bestämmelser om åtgärder som skall ersätta den avskaffade gränskontrollen och är förknippade med staternas inre säkerhet. Sådana är t.ex. bestämmelserna om gemensamma villkor för inresa för medborgare i tredje land, beviljande av visum, behandlingen av asylansökningar, bevakningen av yttre gränser och gränskontroller samt ett gemensamt registrerings- och informationssystem (Schengen Information System, SIS)

Senare har Italien, Spanien, Portugal och Grekland anslutit sig till Schengenavtalet och konventionen om dess tillämpning. Av medlemsstaterna har bara Storbritannien, Irland och Danmark stannat utanför Schengenarrangemang. Våren 1994 anhöll Danmark om en observatorsställning i Schengengruppen. Schengenavtalet tillämpas inte tillsvidare.

Det finns två olika tolkningar när det gäller relationen mellan fördraget och artikel 7 a i Romfördraget. De till Schengenavtalet anslutna medlemsländerna anser att den fria rörlig-

heten gäller även för medborgare i tredje land som lagligt vistas på territoriet. Länderna utanför Schengenavtalet anser att den fria rörlighet som artikeln talar om angår enbart medborgare i medlemsstaterna. EG-domstolen kan behandla oenigheten om en medlemsstat eller kommissionen lägger fram ärendet för behandling.

Förslag till en konvention om överskridning av de yttre gränserna till medlemsstaterna i Europeiska gemenskaperna

Enligt det på artikel K.3 grundade beslutsförslaget som kommissionen lade fram den 10 december 1993 borde medlemsstaterna — i enlighet med sina konstitutionella bestämmelser — godkänna den nedan refererade konventionen beträffande personkontroll vid överskridning av yttre gränser, före den 31 december 1994. I detta sammanhang gav kommissionen ett förslag till förordning (OJ 94/C 11/06) i enlighet med artikel 100 c i Romfördraget, som innehåller bestämmelser om visum samt om de stater vilkas medborgare måste ha visum för att få gå över gränsen.

Den grundläggande principen i utkastet till konventionen är att gränsövergång får ske enbart på de ställen där medlemsstaterna regelbundet bevakar gränsområdet. Konventionen innehåller detaljerade bestämmelser om gränskontroll. Dessutom innehåller konventionen bestämmelser om uppehållstillstånd, inreseförbud till en medlemsstat, informationsutbyte, transportföretagets ansvar, olaglig överskridning av yttre gränser, jämn fördelning av kostnader förorsakade av avlägsnande samt gemensam visumpolitik och visum.

För att verkställa det ovan nämnda utkastet till konventionen har ad hoc-ledningsgruppen som behandlar immigrationsfrågor gjort utkast till instruktioner beträffande förutsättningar för avvissning och avvissningsprocedurer, utkomstkontroll, personkontroll, resedokument och inresedokument samt förteckningar över uppehållstillstånd och länder vilkas medborgare bör ha visum till alla medlemsstater. Därtill har ad hoc-ledningsgruppen gjort utkast till en resolution som innehåller principer om införandet av en gemensam visumpolitik. Dessutom har man på basis av ett beslut från mötet av de för immigrationsfrågor ansvariga ministrarna grundat ett centrum för information, utredning och informationsutbyte beträffande gränsö-

verskridning vid unionens yttre gränser och invandring (Centre for Information, Research and Exchange on the Crossing of Borders and Immigration, CIREFI).

Dessutom har rådet antagit följande resolutioner och rekommendationer:

— en resolution om harmonisering av nationella principer och praxis beträffande familjeåterföring i Köpenhamn den 1—2 juni 1993. Resolutionen reglerar vilka familjemedlemmar som är allmänt berättigade att bosätta sig hos en familjemedlem som vistas i medlemsstaten. Maka/make, barn och andra familjemedlemmar nämns särskilt. Resolutionen innehåller även allmänna instruktioner om inresa till och vistelse i landet,

— en rekommendation om harmoniseringen av nationella avlägsnandeprocédurer som gjordes i London den 1 december 1992,

— en rekommendation om transittrafik i utvisningsavsikt som gjordes i London den 1 december 1992,

— en rekommendation beträffande kontroll och utvisning av medborgare i tredje land som utan tillstånd vistas och arbetar i landet som gjordes i Köpenhamn den 1—2 juni 1993 samt

— en resolution gjord i Köpenhamn den 1—2 juni 1993 angående en större flexibilitet i tillämpningen av transitbestämmelser i utvisningsfall.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

När det gäller en utlännings inresa samt vistelse och arbete i Finland tillämpas utlänningslagen (378/91), bestämmelser utfärdade i enlighet med den samt internationella avtal som förpliktar Finland.

I enlighet med 11 § passlagen (642/86) och 3 § utlänningslagen skall resa till och från landet ske via passgranskningsställen om annat ej följer av ett internationellt avtal som förpliktar Finland. Ett brott mot föreskrifter om överskridande av Finlands gränser eller deltagande i förberedelse till brott är enligt 42 kap. 2 § strafflagen (425/44) en straffbar handling.

I överenskommelserna som ingicks år 1954 och 1957 (FördrS 17/54 och 10/58) enas om nordisk passfrihet och upphävande av passkontroll. Enligt överenskommelserna skall systematisk passkontroll avskaffas vid de internor-

diska gränserna. Effektiv passkontroll förutsätts vid de nordiska yttergränserna.

Det ovan nämnda utkastet till konvention om överskridande av de yttre gränserna förutsätter inga förändringar på lagnivå i lagstiftningen i Finland. Vår gränsbevakning och personkontroll kan skötas även i den utsträckning som överenskommelsen förutsätter.

Dublinkonventionen och Schengenavtalet innehåller bestämmelser om informationsutbyte. Finland är inte direkt anslutet till internationella informationsregister med anslutning till gränsbevakning och gränskontroll. Även förslaget till konvention om de yttre gränserna förutsätter ett gemensamt informationssystem. Den europeiska konventionen om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter trädde i kraft i Finland den 1 april 1992 (FördrS 36/92). Anslutning till Dublinkonventionen och Schengenavtalet skulle antagligen medföra ett behov av att ändra personregisterlagen (471/87) eller andra bestämmelser som reglerar personregister och informationsöverföring. Regeringspropositioner avslåts skilt till riksdagen om nödiga lagändringar.

I punkt 3 i artikel K.1 finns bestämmelser om invandringspolitiken och om politiken mot medborgare i tredje land. Under punkt 3 a omfattas villkoren för inresa till och rörlighet inom medlemsstaternas territorium för medborgare i tredje land, enligt punkt 3 b villkoren för bosättning inom medlemsstaternas territorium för medborgare i tredje land inklusive villkoren för familjeåterföring och tillträde till arbetsmarknaden samt enligt punkt 3 c kampen mot olaglig invandring, bosättning och arbete inom medlemsstaternas territorium när det gäller medborgare i tredje land.

Invandringspolitiken innehåller de åtgärder av den offentliga makten som reglerar utlänningsarnas inresa till landet. Den grundläggande tanken i unionens nuvarande invandringspolitik är att begränsa inflyttningen till unionen men främja den fria rörligheten för personer inom unionen.

Det viktigaste i försöken att hindra olaglig invandring anses vara åtgärderna mot olaglig inresa, vistelse och arbete. Över 8 miljoner invandrare från tredje land bodde i unionens medlemsstater år 1991, vilket är ca 2,5 % av unionens totalbefolkning. Det finns ändå stora skillnader mellan medlemsstaterna. I Spanien

är det procentuella antalet invandrare bara ca 0,4 % av befolkningen medan invånarnas andel av befolkningen i Tyskland är ca 5,2 %. Under de senaste två åren har ungefär fem miljoner invandrare kommit till Västeuropa. Inflyttarna består av invandrare, flyktingar, asylsökande samt olagliga inflyttare som antas vara över två och en halv miljoner till antalet på unionens territorium.

Under de senaste åren har kommissionen vidtagit åtgärder för att underlätta invandrartrycket genom att utreda orsaker till problem och bistå medborgare i tredje land i integrationen. Man har också strävat efter en effektiv övervakning av invandring. Flertalet medlemsstater samt kommissionen anser att medborgare i tredje land som lagligt har kommit till landet och är bosatta där har också rätt att fritt röra sig mellan olika länder i unionen samt att söka arbete inom den gemensamma arbetsmarknaden på territoriet.

Enligt artikel 100 c som med hjälp av fördraget om Europeiska unionen lades till Romfördraget bestämmer rådet de tredje länder vilkas medborgare bör ha visum när de överskrider medlemsstaternas yttre gränser. Beslutet skall fattas med kvalificerad majoritet från och med den 1 januari 1996.

I resolutionen som gjordes i Köpenhamn i juni 1993 om harmoniseringen av nationella principer och praxis angående familjeåterförning regleras vilka familjemedlemmar som är allmänt berättigade att bosätta sig hos en i medlemsstaten bosatt familjemedlem. Sådana är maka/make, barn och andra familjemedlemmar. Dessutom innehåller resolutionen allmänna regler angående inresa till och vistelse i landet.

Dessutom har man i unionen förberett flera tilläggsregelverk de viktigaste av vilka är den i London år 1992 avfattade rekommendationen om harmonisering av nationella åtgärder vid avlägsnande ur landet och en rekommendation om transittrafik i utvisningsfall. I juni 1993 lades en rekommendation fram i Köpenhamn om kontroll och utvisning av medborgare i tredje land som olovligt vistas och arbetar i en medlemsstat.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Invandringsspolitiken i Finland har varit fast ansluten till sysselsättningssituationen. Inresa

till Finland förutsätter i regel visum eller uppehållstillstånd samt försäkringen att kostnader för vistelse i landet kan täckas. Finland har avtal om visumfrihet med cirka 80 länder. Inresa med avsikt att varaktigt flytta till eller arbeta i landet förutsätter i allmänhet att man i förväg skaffar uppehålls- och arbetstillstånd.

Så tidigt som år 1954 ingick de nordiska länderna sinsemellan en överenskommelse om gemensam nordisk arbetsmarknad (ersattes med ett nytt avtal år 1982, FördrS 39—40/83), vilket har möjliggjort en fri flyttrörelse mellan de nordiska länderna. Enligt överenskommelsen om upphävande av passkontroll mellan Finland, Norge, Sverige och Danmark, som från och med 1966 omfattar även Island (FördrS 10/58), är Finland och de övriga nordiska länderna skyldiga att företa inresekontroll av resande till det nordiska passfrihetsområdet och hindra oönskade personers inresa.

Medborgarna i de länder som är med i EES-avtalet garanteras — med begränsningar enligt avtalet — fri rörlighet och vistelse på en annan avtalsstats territorium. Inget på förhand skaffat arbetstillstånd krävs och uppehållstillstånd beviljas automatiskt de personer som den fria rörligheten omfattar. Enligt artikel 8 a i Romfördraget omfattar rätten till den fria rörligheten och vistelsen på medlemsstatens territorium alla medborgare i unionens medlemsstater.

Utlänningslagen innehåller nödvändiga nationella bestämmelser om avvisning eller utvisning av personer som olagligt kommit till landet samt om straff- och övriga påföljder av olagliga gärningar. Utlänningslagen stadgar ett straff för olovlig vistelse i landet samt för olovligt arbete, och ytterligare följer i allmänhet avvisning enligt 37 § utlänningslagen, utvisning enligt 40 § och inreseförbud enligt 43 §. Inreseförbud utfärdat av ett nordiskt land hindrar enligt artikel 9 i överenskommelsen om passgranskning inresa till alla nordiska länder utan ett särskilt tillstånd.

En arbetsgivare eller dennes företrädare som anställer eller i sin tjänst håller en utlänning som saknar behövligt arbetstillstånd kan enligt 64 § utlänningslagen dömas till fängelsestraff eller böter. Bestämmelsen motsvarar villkoren i överenskommelse nr 143 av Internationella arbetsorganisationen (ILO) även angående straffet.

64 b § utlänningslagen stadgar att ordnande av olovlig inresa är en straffbar handling. Även

transportmedel som har använts för begående av ovan nämnda brott kan enligt 64 c § dömas förbrutet till staten.

Av en utlänning som har ansökt om asyl eller som enligt vad som har bestämts skall avvisas eller utvisas eller vars identitet är oklar, kan man enligt 53 a § utlänningslagen ta fingeravtryck, fotografier samt andra signalement för identifiering och registrering. Bestämelsen har för avsikt att hindra framför allt att en asylansökning lämnas in flera gånger av samma person med olika personuppgifter. Syftet är också att avslöja de personer som har sökt asyl i flera länder.

Finlands förteckning över visumfria stater avviker i någon mån från förteckningen som bifogats kommissionens förslag till förordning som är förknippad med avtalet om yttre gränser (OJ 94/C 11/06). Som unionsmedlem skall Finland ändå förbinda sig att harmonisera visumpolitiken. Detta kan leda till ett behov att granska visumfriheten särskilt angående de länder med vilka Finland — avvikande från medlemsstaternas ståndpunkt — inte har genomfört visumfrihet.

Inga omedelbara ändringar i lagstiftningen behövs för att delta i samarbete inom invandringspolitiken enligt punkt 3 artikel K.1 i fördraget om Europeiska unionen.

Artikel K.1.4 avser kampen mot narkotikamissbruk i den mån området inte omfattas av 7—9.

Den europeiska institutionen mot narkotika, CELAD, grundades under det franska ordförandeskapet år 1989. CELAD har i uppgift att samordna och stärka EG:s samarbete i den förebyggande kampen mot narkotika. Varje medlemsstat har fått en nationell narkotikasamordnare utnämnd inom ramen för CELAD.

Via CELAD har medlemsstaterna och kommissionen fått möjlighet till ett effektivt opinionsutbyte. Den har också styrt utformningen av medlemsstaternas och kommissionens ställningstaganden i relation till tredje länder samt i internationella sammanträden.

Vid Europeiska rådets möte i Edinburgh i december 1992 beslutades att CELAD:s verksamhet skall upphöra efter unionsfördraget har trätt i kraft. Nationella samordnare nådde ändå så goda resultat att arbetet fortsätter för att samordna medlemsstaternas ställningstaganden i relation till internationella organisationer. Utvecklingen av den europeiska kamp-

en mot narkotika har däremot överförts till narkotikaenheten i Europol (Europol Drugs Unit).

Under CELAD:s verksamhet har de Europeiska gemenskaperna och medlemsstaterna anslutit sig till Förenta Nationernas konvention som ingicks i Wien den 20 december 1988 mot olaglig hantering av narkotika och psykotropiska ämnen (FördrS 44/94) och utvecklat lagstiftningen som är förknippad med kampen mot narkotika. Dessutom har CELAD förbättrat EDMC (European Drugs Monitoring Centre) och verksamhetens organisering i europeiska samarbetsgruppen för narkotika (Dublin Drugs Cooperation Group) samt organiserat bl.a. en europeisk vecka mot narkotika den 16—22 november 1992.

Artikel K.1.5 reglerar kampen mot bedrägerier i internationell skala i den mån detta område inte omfattas av 7, 8 och 9.

Bedrägerier i internationell skala kan drabba både gemenskapens egna medel och medel utanför gemenskapen. Därför har både medlemsstaterna och gemenskapens egna institutioner ställt kampen mot bedrägeri som mål. Kommissionen har övervakat användningen av gemenskapens egna medel och försökt hindra missbruk av pengar. Åtgärder mot annat internationellt bedrägeri, särskilt sådant som riktar sig mot medlemsstaterna och är förknippat med utvecklingen av den inre marknaden, har tagits upp i samarbetet mellan medlemsstaternas justitie- och inrikesmyndigheter.

Bedrägerier förorsakar stora kostnader: år 1993 anmälde medlemsstaterna 1298 bedrägerier som enbart riktade sig mot gemenskapens pengar och förorsakade en förlust på 284,3 miljoner ecu. År 1992 anmälde 1 028 fall och en förlust på 117,8 miljoner ecu.

Punkt 5 i artikeln bestämmer att kampen mot bedrägerier i internationell skala är ett nytt samarbetsområde som hör till medlemsstaternas gemensamma intressen som inledningen till artikeln avser, och i detta samarbete deltar även gemenskapens institutioner i enlighet med bestämmelserna i avdelning VI i fördraget om Europeiska unionen. Syftet med bestämmelsen är att göra medlemsstaternas samarbete mer systematiskt och långsiktigt samt att effektivisera kampen särskilt genom att samordna kommissionens och medlemsstaternas åtgärder. Samtidigt blir kampen en integrerad del av unionens helhet: enligt artikel K.3 förpliktar stycket

medlemsstaterna att samarbeta, samordna sina åtgärder i denna fråga samt följa fördragets beslutssystem.

Punkt 5 är sekundär jämfört med 7—9 i samma artikel. Om brottsligheten hellre är grov internationell brottslighet, t.ex. terrorism, än internationellt bedrägeri, har kommissionen ingen rätt till att ta initiativ. Då kan man inte heller vidta åtgärder enligt artikel 100 c i Romfördraget.

Punkt 5 är nära förknippad med artikel 209 a i Romfördraget som reglerar hur gemenskapens egna medel skall skyddas. Sistnämnda artikel förpliktar medlemsstaterna att vidta samma åtgärder för att skydda gemenskapens ekonomiska intressen mot bedrägeri som de gör för att skydda sina egna ekonomiska intressen samt att samordna sin verksamhet. Artikel 209 a har företräde framom artikel K.1.5 då den förpliktar medlemsstaterna att samarbeta för att förhindra missbruk av stöd från gemenskapens budget. Artikeln förutsätter ändå mer detaljerade åtgärder från medlemsstaterna än artikel K.1.5 (jfr detaljmotiveringen till artikel 209 a).

Samarbetet, som avses i punkt 5 i artikel K.1, söker fortfarande sina former och sitt innehåll. Gemensamma informationssystem och informationsutbytet är av väsentlig betydelse. Kommissionens dataresurser t.ex. har ökats och nya datasystem, gemensamma medlemsstaterna, har införts. Samarbetsavtal i kampen mot bedrägerier har ingåtts eller förhandlas även med länder utanför unionen. Målet för bestämmelsen är effektiviteten i sanktionssystemet och att personer som misstänks för bedrägeri skall effektivt ställas till svars. Detta kan reflekteras som strävan efter harmonisering av nationell lagstiftning, även om bestämmelsens avsikt inte är att ingripa på befogenhetsfördelningen mellan medlemsstaterna och gemenskapen i straffrätten och i straffprocessrätten.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Om påföljder och ansvar i bedrägerier stadgas bl.a. i 29 kap. strafflagen (om brott mot den offentliga ekonomin, som också innehåller bestämmelser om subventionsbedrägeri) och i bestämmelserna i 36 kap. (om bedrägeri och annan oredlighet) (769/90). Även bestämmelserna i 1 kap. strafflagen (320/63) om

tillämpningsområdet för finsk straffrätt är förknippade med frågan. Förundersökning och tvångsmedel som kan användas regleras av lagstiftningen angående dessa frågor, (förundersökningslagen, 449/87; tvångsmedelslagen, 450/87).

Det är inte avsikten med punkt 5 i artikel K.1 att öka gemenskapens befogenheter i straff- och straffprocessrätten. I detta skede medför artikel K 1.5 alltså inte något behov av ändringar i bestämmelser i finsk straff- och straffprocessrätt.

Kommissionen har ändå ställt som mål för samarbetet att påföljder skall vara effektiva och att personer som misstänks för bedrägeri skall ställas till svars. Dessutom har några medlemsstater föreslagit att åtgärder i artiklarna K skall vidtas för att fatta bindande beslut om innehållet i nationella strafflagar angående grova bedrägerier. Antas sådana beslut, är det möjligt att harmoniseringen av medlemsstaternas lagstiftning kunde följa.

I den mån gemenskapens ekonomiska intressen skall skyddas mot bedrägerier förutsätter artikel 209 a ändringar i strafflagens ovan nämnda bestämmelser om subventionsbedrägeri (29 kap. 9 § 2 mom. strafflagen) som har ett begränsat nationellt tillämpningsområde. Behovet av ändringar i finsk lagstiftning refereras i motiveringarna till artikeln i fråga.

Samarbetet enligt punkt 6 i artikel K.1 på civilrättens område har hittills pågått mellan medlemsstaterna utanför unionens institutioner. Medlemsstaterna har ingått avtal sinsemellan eller anslutit sig till andra, t.ex. avtal som Europarådet ingått, samt deltagit i de internationella organisationernas verksamhet.

Grunden för unionens rättsliga samarbete på området kan anses vara de avtal som gäller mellan medlemsstaterna. Sådana är konventionen mellan medlemsstaterna om tillämplig lag vid avtalsrelationer (Rom den 19 juni 1980), konventionen om domstolens befogenheter och verkställigheten av domar på privaträttens område (s.k. Brysselkonvention av den 27 september 1968) samt tre Haagkonventioner, dvs. konventionen angående delgivning i utlandet av rättegångs- och andra handlingar i mål och ärenden av civil- eller handelsrättslig natur (FördrS 51/69), konventionen om bevismottagning i utlandet i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (FördrS 37/76) och konven-

tionen om internationell rättshjälp (FördrS 47/88).

På civilrättens område finns även andra viktiga avtal som underlättar samarbetet vilkas antagande ändå inte har ansetts vara nödvändigt för medlemskapet. Sådana är konventionen angående civilprocessen (FördrS 2/57), konventionen om de civila aspekterna på internationella bortföranden av barn (FördrS 57/94), den europeiska konventionen om erkännande och verkställighet av avgöranden rörande vårdnad om barn samt återställande av vård av barn (FördrS 56/94), konventionen om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter (FördrS 35—36/92) samt konventionen om barnets rättigheter (FördrS 59—60/91).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

De viktigaste bestämmelserna angående civilrättsliga frågor som hör till det internationella rättshjälpsområdet ingår delvis i Finlands inre lagstiftning (lagen om samverkan mellan finska och utländska myndigheter vid rättegång samt om verkställighet i vissa fall av utländsk domstols beslut, 171/21), delvis i de ovan nämnda tre Haagkonventionerna. I Finland gäller dessutom lagen om tillämplig lag vid avtal av internationell karaktär (466/88). Finland har också anslutit sig till den i Lugano den 16 september år 1988 upprättade konventionen om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (FördrS 43—44/93).

Finland måste ratificera de ovan nämnda s.k. Rom- och Brysselkonventionerna skilt för sig, vilket ändå inte kommer att medföra något väsentligt behov av ändringar i lagstiftningen i Finland.

Det rättsliga samarbetet på straffrättens område som punkt 7 i artikel K.1 avser har huvudsakligen bedrivits mellan medlemsstaterna och utanför unionens institutioner. Samarbetet har till väsentliga delar grundat sig på medlemsstaternas anslutning till de i andra sammanhang, särskilt i Europarådet, träffade avtalen och deltagandet i internationella organisationers verksamhet.

Till straffrättens område hör några avtal som anses tjäna unionens mål. Sådana är narkotikakonventionen (FördrS 43/65), protokollet

rörande ändring i denna (FördrS 42/75), konventionen angående psykotropiska ämnen (FördrS 60/76) samt FN:s konvention mot olaglig hantering av narkotika och psykotropiska ämnen (FördrS 44/94).

Andra avtal som underlättar straffrättsligt samarbete, även om det inte har betraktats som nödvändigt att de skall gälla i medlemsstaterna, är den europeiska konventionen om utlämning för brott (Fördr 32—33/71), dess två tilläggsprotokoll (FördrS 15/85), den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål (FördrS 29—30/81) och dess tilläggsprotokoll (FördrS 13—14/85), den europeiska konventionen om bekämpande av terrorism (FördrS 16/90), den europeiska konventionen om överförande av dömda personer (FördrS 13/87) samt den europeiska konventionen om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott (FördrS 53/94).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Finland har godkänt de för unionens målsättning nödvändiga konventionerna angående den olagliga hanteringen av narkotika och psykotropiska ämnen. Även de överkommelser vilkas ratificering inte har betraktats som nödvändig för medlemskapet har Finland antagit. Det enda undantaget gäller det första tilläggsprotokollet till den europeiska konventionen om utlämning för brott.

Enligt artikel K.1.8 anses samarbetet i tullfrågor höra till frågor av gemensamt intresse, och för detta finns rådets förordning (EEG) nr 1468/81 om ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaternas förvaltningar och samverkan mellan förvaltningarna och kommissionen för att garantera en korrekt tillämpning av tullagstiftningen eller lagstiftningen om jordbruksfrågor. Förordningen har ändrats med rådets förordning (EEG) nr 945/87. Den 23 december 1993 gav kommissionen ett utkast till förordning (93/C 56/01) för att ersätta ovan nämnda förordning. Rådets direktiv av den 21 november 1989 (89/608 EEG) antogs för att garantera korrekt tillämpning av lagstiftningen angående medicinsk behandling av djur och husdjursavel samt samarbete i samband med detta. Direktivet ingår också i bilaga I i EES-avtalet.

Neapelkonventionen av 1967 reglerar samarbetet angående kontroll och undersökning av

tullbrott. Detta samarbete hör enbart till medlemsstaternas befogenheter och bedrivs mellan dessa.

Förutsättningen för att tullunionen och den gemensamma jordbrukspolitiken skall skötas i vederbörlig ordning är att det finns ett nära samarbete mellan olika medlemsstaters förvaltningsmyndigheter som har ansvar för verkställigheten av föreskrifterna. Myndigheterna i jord- och skogsbruksförvaltningen skall vara samarbetsmyndigheter för tullmyndigheterna. Samverkan sker genom att förebygga och övervaka sådana handlingar som strider eller verkar strida mot bestämmelser.

Förordningen har två huvudavdelningar som innehåller bestämmelser om handräckning på begäran eller på eget initiativ. Av särskild betydelse är tullar och andra motsvarande avgifter. Vidare vill man garantera en korrekt tillämpning av bestämmelserna om avgifter för jordbrukspolitiken förverkligande samt trygga de åtgärder som berör Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket.

Handräckning på begäran innebär bl.a. skyldighet att övervaka personer, platser, varor och fordon. De myndigheter som sänt begäran om handräckning och de som fått begäran kan komma överens om att myndigheterna i den första staten kan göra utredningar hos den andra statens myndigheter genom att utnyttja dokument och annat material. En likadan anmälningsskyldighet gäller för bistånd på begäran och för de på eget initiativ till en annan medlemsstat lämnade upplysningar som erhållits i bevakande av olika föremål. Medlemsstaterna är också skyldiga att på eget initiativ informera kommissionen om sådana omständigheter som är av betydelse för flera medlemsstater. Förordningen gör det möjligt att i vissa fall samarbeta även med tredje länder. En särskild arbetsgrupp svarar för bevaknings-samarbetets samordning.

Ändringsförslaget som ersätter förordningen innehåller likadana grundbestämmelser om handräckning på begäran och på eget initiativ. Dessutom innehåller det noggrannare bestämmelser om samarbetet med tredje länder och dess avtalsrättsliga grund.

Centrala delar i förslaget är bestämmelserna om tullbevakningens informationssystem (CIS, Customs Information System) med anslutande datasekretess. Tullövervakningens informationssystem skall innehålla upplysningar om varor, fordon, affärer, personer, smuglingsätt

och experter som kan anlitas. En gemensam centraliserad databas skall grundas för systemet som redan nu fungerar som budskapsförmedlingssystem och som används när överträdelser av jordbruks- och tullagstiftningen skall förebyggas och utredas. Personuppgifter kan sparas i systemet enbart om personen med sannolika skäl misstänks ha begått eller begå en överträdelse av tull- eller jordbrukslagstiftningen.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Sedan den internationella varuhandeln blivit friare, gränsformalitetsfria färre och gränsövergång snabbare samt persontrafiken livligare har det blivit nödvändigt att utveckla samarbetet mellan tullmyndigheterna i olika stater. Särskilt sedan narkotikabrottsligheten samt den ekonomiska brottsligheten internationaliserats och ökat har det blivit nödvändigt att utveckla samarbetet genom internationella överenskommelser.

Finland har ingått bilaterala tullsamarbetsavtal med nio länder för förebyggande och utredning av tullöverträdelser och ett multilateralt avtal med de nordiska länderna (FördrS 43—44/82). För tillfället har Finland av unionens medlemsstater ett bilateralt tullsamarbetsavtal med Tyskland (FördrS 58/76), Nederländerna (FördrS 31/85), Frankrike (FördrS 58/89), Italien (FördrS 9/90) samt Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland (FördrS 74/91). Danmark är en av de avtalslutande parterna i det multilaterala avtalet med de nordiska länderna. Protokoll 11 till avtalet om det Europeiska ekonomiska samarbetsområdet innehåller bestämmelser om ömsesidig handräckning i tullfrågor. Protokollet utvidgar samarbetet att omfatta 18 länders tullförvaltningar, och då täcker samverkan hela Västeuropa.

Bestämmelserna om bevakningssamarbete i Europeiska unionen liknar till sin struktur Finlands nuvarande tullsamarbetsavtal och protokoll 11 till EES-avtalet. De praktiska samarbetsformerna är likadana. Tullsamarbetet kan effektiviseras av ett gemensamt informationssystem för tullbevakning. De avtal som Finland har ingått med tredje länder skall fortfarande gälla och de bilaterala avtalen med

EU-länderna skall komplettera rättsaktsgunden beträffande tullsamarbetet. Om vidare förmedlingen av information från tredje stater även till EU:s medlemsstaterna krävs utredningar.

Tullagstiftningen innehåller inga bestämmelser om överföring av information till utlandet. Särskilt utlämnande av information på elektronisk väg skulle förutsätta ett preciserande i tullagen. Tillika kan problem uppstå i samband med utlämnande av personuppgifter såsom massöverföring till utlandet. Om ändringar som hör till lagstiftningens område avslåts regeringspropositioner vid behov särskilt.

Som frågor av gemensamt intresse betraktas också enligt punkt 9 i artikel K.1 polissamarbete — inklusive, om så behövs, visst tullsamarbete — för att hindra och bekämpa terrorism, olaglig narkotikahandel och andra grova former av internationell brottslighet, i samband med organisationen av ett unionstäckande system för informationsutbyte inom en europeisk polisbyrå (Europol).

Samarbetet mellan polismyndigheterna i Europeiska unionens medlemsstater har stor betydelse vad gäller effektiveringen av den inre säkerheten på unionens territorium.

Då den fria rörligheten på Europeiska unionens område har ökat och gränskontroller vid inre gränser har avskaffats har det blivit nödvändigt att utveckla och införa ersättande åtgärder för att garantera statens inre säkerhet. Kontakterna mellan myndigheterna som ansvarar för säkerheten i Europeiska unionen bör vara regelbundna och öppna bl.a. därför, att de vidtagna säkerhetsåtgärderna skall vara så likvärdiga och parallella som möjligt på hela unionens området.

Europols verksamhet inleddes år 1994 genom att samla, analysera och byta information via narkotikaenheten (EDU) som nämndes ovan i motiveringen till punkt 4. Meningen är att Europols verksamhet skall utvecklas och befästas och i detta syfte förbereds ett avtal om Europol. Det skall bli färdigt hösten 1994. Den fast anställda personalen till Europol skall enligt planerna rekryteras i början av 1994. 80 miljoner belgiska franc har anslagits i unionens budget för Europols verksamhet år 1994.

För närvarande sköts polisens internationella kontakter i anslutning till brottsförebyggande och förundersökning huvudsakligen via

I.C.P.O. — Interpol, vars nationella kontaktpunkt i Finland är centralkriminalpolisens kontor för internationella ärenden.

Frågor beträffande datasekretess för personer och på detta beroende behov av ändringar vad gäller bestämmelserna om datasekretess för personer måste utredas. På inget annat sätt anses Europeiska unionens polissamarbete påverka lagstiftningen i detta skede.

Artikel K.2. Artikeln innehåller en bestämmelse som föreskriver att frågor som avses i föregående artikel skall behandlas genom att följa Europarådets konvention av den 4 november 1950 om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (FördrS 18—19/90) och konventionen av den 28 juli 1951 om flyktingars rättsliga ställning (FördrS 77/68). I punkt 2 stadgas att bestämmelserna i denna avdelning inte skall påverka medlemsstaternas ansvar för att upprätthålla lag och ordning samt skydda den inre säkerheten.

Syftet med konventionen om flyktingars rättsliga ställning är att skydda en person som vistas utanför sitt hemland eller det land där han stadigvarande bor, därför att han känner fruktan för att där bli utsatt för förföljelse på grund av ras, religion, nationalitet, tillhörighet till en viss samhällsgrupp eller på grund av sin politiska uppfattning och på grund av sin fruktan inte vill begagna sig av denna stats skydd. Konventionen om flyktingars rättsliga ställning förpliktar ändå ingen att bevilja asyl, men den förpliktar staten som anslutit sig till konventionen att på ett eller annat sätt avstå från utvisning eller återsändning av en flykting till gränserna av sådana områden där hans liv eller frihet hotas på grund av ras, religion, nationalitet och tillhörighet till en samhällsgrupp eller på grund av en politisk uppfattning (artikel 33, återsändningsförbud eller en s.k. non-refoulement-princip).

I behandlingen av de frågor som artikel K.1 avser förpliktar artikeln att ta hänsyn till det skydd som medlemsstaterna ger personer som förföljs av politiska skäl. Samtliga medlemsstater har anslutit sig till den ovan nämnda konventionen om flyktingars rättsliga ställning. Asyl beviljas i enlighet med medlemsstaternas nationella lagstiftning. Ovan i samband med vederbörande bestämmelser i artikel K.1 berördes samarbetet mellan medlemsstaterna i flykting- och asylpolitiken.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Finland anslöts sig till konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och tilläggsprotokollet till denna (FördrS 19/90) den 18 maj 1990. Konventionen om flyktingars rättsliga ställning antog Finland den 5 december 1968 (FördrS 77/68). Enligt utlänningslagen (378/91) kan personer som förföljs av politiska skäl beviljas asyl i Finland.

Artikeln medför inget behov av ändringar i lagstiftningen i Finland eftersom den reglerar befogenheterna mellan unionen och medlemsstaterna samt beslutsordningen.

Artikel K.3. Artikeln bestämmer vilken ställning och verksamhet medlemsstaternas och unionens institutioner skall ha på de samarbetsområden som artikel K.1 avser. Artikeln angår särskilt rådet som är den beslutsfattande institutionen. Sålunda liknar unionens beslutsproducent i rättsliga och inrikesfrågor dem som gäller i utrikes- och säkerhetspolitiken.

Punkt 1 i artikeln förpliktar medlemsstaterna i rådet att samverka på de samarbetsområden som artikel K.1 anger. Medlemsstaterna skall informera och samråda med varandra i syfte att samordna sitt handlande samt för detta ändamål intensifiera samarbetet mellan justitie- och inrikesförvaltningarna. I artikel K.4 i fördraget om Europeiska unionen finns bestämmelser om upprättandet av en samordningskommitté.

Punkt 2 innehåller bestämmelser om de åtgärder som rådet kan vidta för att upprätta samarbete. Rådet kan enhälligt på initiativ av en medlemsstat eller kommissionen (med undantag av områdena i punkter 7—9) anta gemensamma ståndpunkter, främja samarbete, besluta om unionens gemensamma åtgärder samt utarbeta konventioner som det skall rekommendera medlemsstaterna att anta. Rådet kan besluta att föreskrifter om verkställighet av en gemensam åtgärd som avses i artikel 2 skall antas med en kvalificerad majoritet. När beslut skall fattas om åtgärder för verkställighet av konventioner räcker det i rådet med en majoritet av två tredjedelar av de fördragsslutande parterna, om inte annat anges i konventionen.

Med en gemensam ståndpunkt (artikel K.3.2 a) anges en sådan gemensam inställning som

medlemsstaterna kan hänvisa till på internationella sammanträden eller inom internationella organisationer. Enligt artikel K är medlemsstaterna skyldiga att försvara en sådan ståndpunkt. Förutsättningen för samarbetet, är att det till form och förfaringssätt är ändamålsenligt samt tjäna unionens mål. De gemensamma åtgärderna inom unionen (artikel K.3.2 b) är däremot möjliga enbart i den mån unionens mål på grund av den planerade åtgärdens omfattning eller verkningar bättre kan förverkligas genom ett gemensamt handlande än genom att medlemsstaterna handlar var för sig, dvs. subsidiaritetsprincipen tillämpas i den gemensamma verksamheten. I samband med fördraget om Europeiska unionen enades bl.a. om deklarationen om asyl som tar hänsyn till möjligheten att godkänna några gemensamma åtgärder som harmoniserar medlemsstaternas asylpolitik. Då medlemsstaterna rekommenderas verkställa konventionerna (artikel K.3.2 c) skall hänsyn tas till kraven i medlemsstaternas konstitutioner och bestämmelserna i artikel 220 i Romfördraget.

I konventionerna kan föreskrivas att EG-domstolen enligt närmare regler i konventionerna skall vara behörig att tolka konventionsbestämmelserna och avgöra alla tvister om deras tillämpning. Annars har EG-domstolen inga befogenheter i rättsliga och inrikesfrågor.

Vid sidan av bestämmelserna om förfaringssätt och innehåll som stadgas i artikel K.3 regleras rådets beslutanderätt på de samarbetsområden som avses i artikel K.1 av de övriga bestämmelserna i fördraget, såsom artikel K.4.2. Bestämmelserna i avdelning VI i fördraget om Europeiska unionen påverkar varken unionens redan befintliga befogenheter eller beslut t.ex. i enlighet med artikel 235 i Romfördraget.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Artikeln medför inget behov att ändra lagstiftningen i Finland eftersom den reglerar befogenheterna mellan unionen och medlemsstaterna samt beslutsordningen.

Artikel K.4. I artikeln bestäms att en samordningskommitté av ledande tjänstemän skall tillsättas. Kommittén skall enligt artikeln heta K.4-kommittén. Kommittén har till uppgift att samordna arbetet och att bereda ministerrådets

arbete. Kommittén består av ledande tjänstemän från alla medlemstater. Avsikten är att kommittén avgör frågor av grundläggande natur innan saken läggs fram för de ständiga representanternas kommitté, Coreper och vidare för ministerrådet.

Tre ledningsgrupper lyder under K.4-kommittén. Den första ledningsgruppens uppgifter består av invandrings- och asylfrågor. Frågorna behandlas närmare i arbetsgrupper som kan tillsättas vid behov. Arbetsgruppen upphör när den har slutfört sin uppgift. För närvarande finns det sju arbetsgrupper under den första ledningsgruppen på följande områden: invandring, asyl, visum, yttre gränser, falska dokument, ett centrum för informationsutbyte i asylfrågor (CIREA) och ett centrum för informationsutbyte i invandringsfrågor (CIREFI).

Den andra ledningsgruppens ansvarsområde består av polis- och tullsamarbe. För tillfället lyder fem arbetsgrupper under den: terrorism, polissamarbe, organiserad brottslighet och narkotika, tull samt Europol.

Den tredje ledningsgruppen som behandlar samarbetet i rättsliga frågor har för närvarande arbetsgrupper på följande områden: utlämning, organiserad brottslighet, straffrätt och körkort.

I punkt 2 stadgas om kommissionens deltagande i behandlingen av frågor. Fördraget om Europeiska unionen ger kommissionen en viktigare ställning i rättsliga och inrikesfrågor. Kommissionen har bl.a. initiativrätt. Medlemsstaterna har en med kommissionen parallell initiativrätt med undantag av de frågor som enligt artikel 100 c i Romfördraget hör uteslutande till kommissionens befogenheter.

I punkt 3 finns bestämmelser om rådets befogenheter samt omröstningsregler. Enligt bestämmelsen avgör rådet frågorna enhälligt med undantag av några särskilda fall. Om rådets beslut förutsätter en kvalificerad majoritet vägs medlemmarnas röster enligt artikel 148.2 i Romfördraget. Skulle alla ansökande länder upptas i unionen betyder detta 64 röster representerande 11 medlemsstater för beslut.

Artikel K.5. Artikelns berör relationerna som medlemsstaterna i unionen har till tredje länder. Enligt artikeln skall medlemsstaterna inom internationella organisationer och på internationella konferenser företräda de gemensamma ståndpunkter som har antagits i rättsliga och inrikesfrågor. Artikelns kompletterar artikel K 3.2 a som reglerar medlemsstaternas inbördes relationer.

Artikel K.6. Artikelns skapar ett kontaktsystem i avsikt att säkerställa Europaparlamentets ställning i samarbetet beträffande rättsliga och inrikesfrågor. Rådets ordförandestat och kommissionen skall lämna information om frågor som hör till artikel K. Dessutom skall rådets ordförande i centrala frågor höra parlamentet som även på eget initiativ kan ställa rådet frågor och ge rekommendationer.

Parlamentets inflytande är rådgivande. Då rådets ordförande ändå skall se till att parlamentets åsikter uppmärksammas har parlamentets inflytande också en viss rättsgrund i denna bestämmelse i fördraget om Europeiska unionen. Först med tiden kan man se hurdana påverkningsmöjligheter parlamentet i praktiken får.

Vid sidan av det ovan nämnda debatterar parlamentet årligen utvecklingen av samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor.

Artikel K.7. Enligt artikeln skall bestämmelserna i avdelningen för rättsliga och inrikesfrågor i fördraget om Europeiska unionen inte hindra närmare samarbete mellan två eller flera medlemsstater, såvida ett sådant samarbete inte strider mot eller stör samarbetet. Som ett exempel på samarbete med större omfattning, som avses här, kan nämnas Schengenavtalet som behandlas i samband med artikel K.1.2 och som har nio av EU:s nuvarande medlemsstater som avtalsparter.

Artikel K.8. Enligt punkt 1 i artikeln kan bestämmelserna i artiklarna 137, 138, 139—142, 146, 147, 150—153, 157—163 och 217 i Romfördraget tillämpas på bestämmelserna om samarbete i rättsliga och inrikesfrågor. Artikel 137 i Romfördraget innehåller bestämmelser om Europaparlamentets befogenheter, artikel 138 om förrättande av val i medlemsstater, artikel 139 om Europaparlamentets sammanträden, artikel 140 om arbete i parlamentet, artikel 141 om beslutsfattande i parlamentet, artikel 142 om arbetsordning och utgivning av parlamentets dokument, artikel 146 om rådets sammansättning, medlemmarnas befogenheter samt ordförandeskap, artikel 147 om sammankallande av rådet, artikel 150 om representation vid omröstningen av rådets medlem, artikel 151 om rådets arbete, artikel 152 om rådets rätt att begära utredningar och förslag av kommissionen, artikel 153 om utfärdande av regler för kommittéer som avses i fördraget om upprättandet av rådet, artikel 157 om kommissionens medlemmar och medlem-

marnas ansvar, artikel 158 om val av kommissionens medlemmar och ordförande, artikel 159 om avgång av kommissionens medlem, artikel 160 om avsättande av kommissionens medlem, artikel 161 om kommissionens vice ordförande, artikel 162 om reglerna för samverkan mellan kommissionen och rådet samt om kommissionens arbetsordning, artikel 163 om kommissionens beslutsfattande samt artikel 217 om språken som skall användas i institutionerna.

Punkt 2 föreskriver hur utgifterna till följd av EG:s nya åtgärder i samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor skall fördelas.

Punkt 2.1 innehåller bestämmelser om institutionernas förvaltningsutgifter i ovan nämnda frågor. I den föreskrivs att institutionernas förvaltningsutgifter till följd av bestämmelserna i avdelningen skall belasta Europeiska gemenskapernas budget. Bestämmelsen avser bl.a. samordningskommittén i enlighet med denna avdelning. Bestämmelsen är ovillkorlig. Med förvaltningsutgifter avses de utgifter som direkt hänförs till institutionerna. Dessa utgifter regleras av EG:s egna bestämmelser om den ekonomiska förvaltningen.

Punkt 2.2 reglerar driftsutgifter till följd av de ovan nämnda nya frågorna. Enligt stycket kan rådet också enhälligt besluta att driftsutgifterna för att genomföra de nämnda bestämmelserna skall belasta Europeiska gemenskapernas budget eller konstatera att de skall belasta medlemsstaterna. Om medlemsstaterna belastas av dessa utgifter kan detta ske enligt en fördelningsnyckel som skall fastställas för sig. Enbart efter rådets enhälliga beslut om ärendet kan driftsutgifter för att genomföra bestämmelserna belasta EG:s budget. I så fall tillämpas budgetförfarandet enligt Romfördraget. Bara ett konstaterande från rådet behövs för att utgifterna skall belasta medlemsstaterna.

Kostnaderna till följd av deltagandet i möten som lyder under rådet ersätts tillsviðare till medlemsstaterna huvudsakligen från rådets medel. Enligt rådets nya förslag skall budgetkommittén uppta frågan till behandling så fort som möjligt. EG:s finansförvaltningsförordning håller på att ändras till följd av kostnaderna som Maastrichtfördraget medför.

Artikel K.9. Enligt artikeln kan rådet enhälligt besluta att tillämpa artikel 100 c i Romfördraget inom de områden som avses i artikel K.1.1—6. Antingen kommissionen eller en medlemsstat kan ta initiativ. Rådet kan samti-

digt bestämma om omröstningsvillkoren beträffande frågan. Ett beslut om överföring av ärendet till artikel 100 c skall godkännas i medlemsstaterna enligt deras konstitutionella bestämmelser.

Artikel K.9 gör det möjligt att överföra beslutsfattandet i vissa frågor beträffande samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor från mellanstatlig nivå till gemenskapsbefogenheterna enligt artikel 100 c i Romfördraget. Enligt detta skall rådet fatta beslut med en kvalificerad majoritet från och med den 1 januari 1996. Enbart de frågor som är uppräknade i artikel K.1.1—6 avses i artikeln, men däremot inte straffrättsligt samarbete och tull- eller polis-samarbete (punkt 7—9). Artikeln visar en kompromiss mellan medlemsstaterna av vilka vissa poängterar samarbetet mellan regeringarna och andra beslutsfattande inom gemenskapen.

Avdelning VII

Slutbestämmelser

Artikel L. Enligt artikeln är EG-domstolen behörig med avseende på Maastrichtfördraget i fråga om ändring av fördragen om upprättande av Europeiska gemenskaperna, i fråga om de konventioner som avses i artikel K.3.2 c i vilka särskilt föreskrivs att EG-domstolen är behörig samt i fråga om fördragets slutbestämmelser (artiklarna L—S). Utanför EG-domstolens behörighet faller således Maastrichtfördragets allmänna bestämmelser, den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken samt med ovan nämnda undantag samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor.

Artikel M. Enligt artikeln skall ingen bestämmelse i unionsfördraget inverka på fördragen om upprättande av Europeiska gemenskaperna eller på senare fördrag och rättsakter om ändring eller komplettering av fördragen, om annat ej följer av Maastrichtfördraget.

Artikel N. Artikeln gäller ändring av de fördrag som unionen bygger på. Artikeln skall ersätta motsvarande bestämmelser i artikel 236 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, artikel 96 i fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stål-gemenskapen samt artikel 204 i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen.

Enligt första stycket i punkt 1 i artikeln kan varje medlemsstats regering eller kommissionen

förelägga rådet förslag till ändringar av de fördrag som unionen bygger på. Om rådet efter att ha hört Europaparlamentet och kommissionen uttalar sig för att sammankalla en konferens med företrädare för medlemsstaternas regeringar, skall konferensen sammankallas av rådets ordförande i syfte att i samförstånd komma överens om de ändringar som skall göras i fördragen. Även Europeiska centralbanken skall höras när det är fråga om institutionella ändringar på det monetära området. Ändringarna skall träda i kraft när de har ratificerats av samtliga medlemsstater i överensstämmelse med deras konstitutionella bestämmelser.

Punkt 2 i artikeln gäller den konferens som skall sammankallas 1996 för översyn av bestämmelserna i fördraget. Konferensen skall i enlighet med målen i artiklarna A och B granska de bestämmelser för vilka en översyn är föreskriven.

Enligt artikel J.4.6 skall det ovan sagda även gälla de erfarenheter som fram till dess har vunnits inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. En viktig fråga för konferensen 1996 är även den s.k. institutionella reformen (jfr artikel B).

Artikel O. Artikeln gäller ansökan av medlemskap i Europeiska unionen och det förfarande som skall iaktas vid ansökan om medlemskap. Enligt den första punkten i artikeln får varje europeisk stat ansöka om att bli medlem av unionen. Ansökan skall ställas till rådet som skall besluta enhälligt efter att ha hört kommissionen och efter samtycke av Europaparlamentet, som skall fatta sitt beslut med absolut majoritet av sina ledamöter. En absolut formell förutsättning är även att kommissionen har förordat ansökan.

Artikeln ersätter artikel 237 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, artikel 98 i fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stål gemenskapen samt artikel 205 i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen.

Artikelns bestämmelser om medlemskap i Europeiska unionen slår fast att det inte är möjligt att ansöka om medlemskap endast i en del av unionen eller att begränsa medlemskapet till gemenskaperna eller en av dessa. Medlemskap i unionen innebär förutom anslutning till gemenskaperna även anslutning till de gemensamma bestämmelserna i avdelning I av Maastrichtfördraget, bestämmelserna om en gemen-

sam utrikes- och säkerhetspolitik i avdelning V av samma fördrag samt bestämmelser om samarbete i rättsliga och inrikesfrågor i avdelning VI.

Finland ansökte den 18 mars 1992 om medlemskap i Europeiska gemenskapen, Europeiska kol- och stål gemenskapen samt Europeiska atomenergigemenskapen. Eftersom de ovan nämnda artiklarna om medlemskap i dessa gemenskaper den 1 november 1993 ersattes med artikel O i fördraget om Europeiska unionen, som då trädde i kraft, fastställdes det genom skriftväxling mellan Finland och rådets ordförande att medlemskapsförhandlingarna från och med den 1 november 1993 skulle fortsätta med artikel O som grund. Någon ny ansökan om unionsmedlemskap behövdes följaktligen inte.

I fördraget anges inte närmare vad som avses med "europeiska" stater. Utgångspunkten för tolkningen måste vara geografisk. Det kan konstateras att motsvarande artikel 237 i Romfördraget inte har ansetts hindra Turkiet att eventuellt bli medlem, fastän största delen av det turkiska territoriet finns i Asien. Marocko, som ansökte om medlemskap den 8 juli 1987, har däremot inte betraktats som ett europeiskt land. Artikeln ställer inga andra krav på unionsmedlemmarna. När rådet fattar beslut om medlemskap skall hänsyn dock tas till demokratiska principer enligt artikel F samt till bestämmelser om grundläggande mänskliga rättigheter, såsom de uttrycks i Europarådets konventionen om de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna samt i medlemsstaternas konstitutionella bestämmelser. Att de stater som ansöker om medlemskap iakttar ovan nämnda principer betraktades redan innan unionsfördraget trädde i kraft som ett villkor för medlemskap. Likaså förutsätts det att sökanden godkänner målen i de grundläggande fördragen och förmår fullgöra sina skyldigheter enligt fördragen.

Artikel P. Enligt punkt 1 i artikeln upphävs artiklarna 2—7 och 10—19 i fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna, undertecknat i Bryssel den 8 april 1965. Enligt punkt 2 upphävs artikel 2, artikel 3.2 och avdelning III i den 1986 undertecknade Europeiska enhetsakten.

Artikel Q. Enligt artikeln har fördraget ingåtts på obegränsad tid. Till ordalydelsen motsvarar artikeln artikel 240 i fördraget om

upprättandet av Europeiska gemenskapen och artikel 208 i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen. Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skiljer sig däremot från de två andra fördragen däri, att fördraget enligt artikel 97 gäller i 50 år från ikraftträdandet. Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen trädde i kraft den 25 juli 1952 och gäller till 2002.

Utöver bestämmelsen om att fördraget har ingåtts på obegränsad tid, blir även frågorna om utträde och utslutning ur Europeiska unionen aktuella i samband med artikel Q samt motsvarande bestämmelser i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen.

På denna punkt kan det konstateras att ovan nämnda fördrag inte innehåller några bestämmelser om avstängning av en avtalspart från gemenskapernas verksamhet. Fördragen skiljer sig på denna punkt bl.a. från artikel 6 i Förenta Nationernas stadga och Europarådets stadga (FördrS 21/89) enligt vilka en medlemsstat till följd av ett allvarligt avtalsbrott kan utslutas från organisationen. Detta talar för slutsatsen att en medlemsstat inte kan avstängas från Europeiska unionens eller gemenskapernas verksamhet.

Ingen medlemsstat har tills vidare utträtt ur unionen.

Grönland, som lyder under Danmark, beslöt dock efter en folkomröstning 1982 att dra sig ur gemenskapen. Danmark och gemenskapen enades om en ändring av artikel 236 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, vilken innebar att endast artiklarna 131—136 om associering skall tillämpas på Grönland. Ändringen av fördraget trädde i kraft den 1 februari 1985.

I Storbritannien företogs 1974 en folkomröstning om bibehållet medlemskap eller utträde ur gemenskapen. Omröstningen gav uttryck för uppfattningen att en stat kan utträda ur Europeiska gemenskapen. Frågan blev dock inte aktuell, eftersom majoriteten röstade för bibehållet medlemskap.

En medlemsstat kan inte i praktiken hindras att utträda ur Europeiska unionen och avsluta sitt deltagande i unionens verksamhet. De ekonomiska frågor och andra frågor som ett utträde väcker måste dock avgöras i samråd

med övriga medlemsstater. Beträffande förfarandet skall artikel N i unionsfördraget tillämpas.

Artikel R. I artikeln finns bestämmelser om ratificering av fördraget samt om när fördraget skall träda i kraft. Enligt punkt 1 skall fördraget ratificeras i enlighet med de fördragsslutande parternas konstitutionella bestämmelser och ratifikationsinstrumenten skall deponeras hos Italienska republikens regering. Enligt punkt 2 skulle fördraget träda i kraft den 1 januari 1993, förutsatt att samtliga ratifikationsinstrument hade deponerats då. I annat fall skulle fördraget träda i kraft den första dagen i den månad som följde efter det att det sista ratifikationsinstrumentet hade deponerats. Av medlemsstaterna ratificerade Förbundsrepubliken Tyskland sist fördraget, som trädde i kraft den 1 november 1993.

Artikel S. I artikeln finns bestämmelser om de olika språk på vilka fördraget skall upprättas. Fördraget har upprättats på tio språk, vilka alla är lika giltiga. I de grundläggande fördragen används förutom de nio officiella språken även iriska.

Protokoll

Till fördraget om Europeiska unionen har fogats 17 protokoll. Enligt slutakten skall protokollen nr 1—16 fogas till fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och protokollet nr 17 såväl till fördraget om Europeiska unionen som fördragen om upprättande av Europeiska gemenskaperna. Protokollen nr 1—16 refereras i anslutning i detaljmotivering till fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

I protokoll nr 17 avtalas att inga bestämmelser i fördraget om Europeiska unionen, i fördragen om upprättande av Europeiska gemenskaperna eller i fördrag eller rättsakter om ändring eller komplettering av dessa fördrag skall påverka tillämpningen i Irland av artikel 40.3.3 i Irlands författning, som förbjuder abort.

Slutakt

I slutakten konstateras det att företrädare för medlemsstaternas regeringar har samman kallats i Rom den 15 december 1990 för att i

samförstånd besluta om ändringar i fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen i syfte att förverkliga den politiska unionen och slutetapperna i den ekonomiska och monetära unionen. I slutakten konstateras också att medlemsstaterna sammankallats till konferenser i Bryssel den 3 februari 1992 för att ändra fördragen om upprättande av Europeiska kol- och stål gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen till följd av de planerade ändringarna i fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen. I slutakten konstateras att konferenserna har antagit texterna för fördraget om Europeiska unionen. Konferenserna antog även texterna för 17 protokoll, av vilka protokoll nr 1—16 skulle fogas till fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och protokoll nr 17 såväl till fördraget om Europeiska unionen som fördragen om upprättande av de tre Europeiska gemenskaperna.

Konferenserna beslöt även anta 33 förklaringar, som bifogades slutakten. Av de förklaringar som bifogas slutakten berör deklARATIONERNA nr 1—26 samt nr 33 främst fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och förklaringarna nr 27—32 de avdelningar i fördraget om Europeiska unionen vilka gäller utrikes- och säkerhetspolitiken samt rättsliga och inrikes frågor. Nedan refereras förklaringarna i sammandrag. De förklaringar som berör fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen behandlas även i motiveringen till de artiklar som förklaringarna har samband med.

Förklaringar

Förklaring nr 1 gäller frågan om att ta in avdelningar om räddningstjänst, energi och turism i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Frågan prövas på grundval av en rapport som kommissionen förelägger rådet.

Förklaring nr 2 gäller medborgarskap i en medlemsstat. I förklaringen konstateras att frågan om medborgarskap skall avgöras utslutande genom hänvisning till den berörda medlemsstatens egen lagstiftning.

Förklaring nr 3 gäller praxis vid tillämpningen av bestämmelserna i tredje delen, avdelning III kapitel 4 om kapital och betalningar samt

avdelning VI om ekonomisk och monetär politik i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

I förklaring nr 4 konstateras att ekonomi- och finansministrarna skall inbjudas till Europeiska rådets sammanträden när rådet behandlar frågor om den ekonomiska och monetära unionen.

I förklaring nr 5 konstateras att gemenskapen i samarbete med andra europeiska länder och sådana utomeuropeiska länder som gemenskapen har nära ekonomiska förbindelser med skall sträva efter att bidra till stabila internationella monetära relationer.

Förklaring nr 6 gäller de monetära relationerna med Republiken San Marino, Vatikanstaten och Furstedömet Monaco.

Förklaring nr 7 gäller tillämpning av artikel 73 d i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Artikel 73 d gäller beskattning av kapitalrörelser och betalningar.

I förklaring nr 8 konstateras att termen "formella avtal" i samma fördrag inte är avsedd att skapa en ny kategori av internationella avtal enligt gemenskapsrätten.

Enligt förklaring nr 9 bör gemenskapen, då den utövar sina befogenheter enligt de artiklar i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen vilka gäller miljön, ta hänsyn till den ökande betydelsen av naturvård på nationell, gemenskaps- och internationell nivå.

Förklaring nr 10 gäller relationen mellan principen om gemenskapens s.k. härledda befogenhet att ingå avtal och vissa bestämmelser i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Principen fastställdes av gemenskapens domstol i AETR-målet (fall 22/70).

Förklaring nr 11 gäller de undantag som har beviljats Spanien och Portugal från direktivet av den 24 november 1988 om utsläpp från brännanläggningar.

I förklaring nr 12 fastslås att Europeiska utvecklingsfonden även i fortsättningen skall finansieras genom nationella bidrag.

Enligt förklaring nr 13 skall de nationella parlamentens engagemang i Europeiska unionens verksamhet främjas bl.a. genom ökat informationsutbyte samt intensivare kontakter mellan de nationella parlamenten och Europaparlamentet.

I förklaring nr 14 anmodas Europaparlamentet och de nationella parlamenten att vid

behov sammanträda som parlamentskonferens, som kan höras om huvudlinjerna för Europeiska unionen.

Förklaring nr 15 gäller antalet ledamöter i kommissionen och Europaparlamentet.

Enligt förklaring nr 16 skall den regeringskonferens som skall sammankallas 1996 undersöka i vilken utsträckning det är möjligt att ompröva klassificeringen av gemenskapens rättsakter i syfte att upprätta en lämplig rangordning mellan de olika kategorierna av rättsakter.

Förklaring nr 17 gäller ökad insyn i gemenskapens beslutsprocess.

Enligt förklaring nr 18 skall kommissionen i sina förslag till rättsakter ta hänsyn till kostnaderna och nyttan för berörda parter.

I förklaring nr 19 understryks vikten av att gemenskapsrätten tillämpas på ett enhetligt sätt i medlemsstaterna, särskilt i fråga om verkställigheten av direktiven.

Enligt förklaring nr 20 skall kommissionen i sina förslag och medlemsstaterna vid genomförandet av dessa fullt ut ta hänsyn till miljökonsekvenserna och till principen om hållbar tillväxt.

I förklaring nr 21 understryks den särskilda vikt som konferensen fäster vid revisionsrättens uppgift.

I förklaring nr 22 fastställs att ekonomiska och sociala kommittén skall ha samma självständighet i fråga om budget och personalförvaltning som revisionsrätten hittills har haft.

Förklaring nr 23 understryker vikten av gemenskapens samarbete med välgörenhetsorganisationer för de mål som anges i artikel 117 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

I förklaring nr 24 anmodas Europaparlamentet, rådet, kommissionen och medlemsstaterna att i olika sammanhang ta hänsyn till djurens välbefinnande.

Förklaring nr 25 gäller representation av de utomeuropeiska länder och territorier som avses i artikel 227 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Enligt förklaring nr 26 skall regionerna i gemenskapens yttersta randområden (de franska utomeuropeiska departementen, Azorerna,

Madeira och Kanarieöarna) visas särskild hänsyn för att det skall bli möjligt för dessa regioner att uppnå den genomsnittliga ekonomiska och sociala nivån inom gemenskapen.

I förklaring nr 27 konstateras att konferensen är enig om att medlemsstaterna, i fråga om beslut som kräver enhällighet, så långt som möjligt skall undvika att hindra enhällighet när det finns en kvalificerad majoritet för beslutet.

Förklaring nr 28 gäller praktiska arrangemang i samband med den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. I förklaringen konstateras att arbetsfördelningen mellan politiska kommittén och ständiga representanternas kommitté (Coreper) skall ses över på ett senare stadium; detsamma gäller de praktiska bestämmelserna om sammanslagning av sekretariatet för politiskt samarbete med rådets generalsekretariat och om samarbetet mellan det senare och kommissionen.

I förklaring nr 29 konstateras att de regler för språkanvändningen som gäller för Europeiska gemenskaperna skall tillämpas i samband med den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, dock så att arbetspråken är engelska och franska.

I förklaring nr 30 ingår två förklaringar av Västeuropeiska unionen (WEU). I förklaring I behandlas Västeuropeiska unionens relationer till Europeiska unionen och Atlantpakten (NATO) samt operativa och andra åtgärder som gäller Västeuropeiska unionen. I förklaring II uppmanas medlemsstaterna i Europeiska unionen att ansluta sig till Västeuropeiska unionen eller, om de så önskar, bli observatörer. Förklaringarna behandlas i motiveringen till artikel J.4 i fördraget om Europeiska unionen.

Förklaringarna nr 31 och 32 gäller samarbete i rättsliga och inrikesfrågor. Förklaring nr 31 gäller behandling av medlemsstaternas asylpolitik inom ramen för det samarbete som föreskrivs i artiklarna K.1 och K.3. Förklaring nr 32 gäller polissamarbete.

Förklaring nr 33 gäller handläggning av tvister mellan Europeiska centralbanken och Europeiska monetära institutet och deras personal.

3. FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA GEMENSKAPEN

Första delen

Principerna

Artikel 1. Artikeln innehåller den grundläggande bestämmelsen om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Enligt den ursprungliga artikeln upprättade de höga fördragsslutande parterna mellan sig en europeisk ekonomisk gemenskap. Gemenskapen omfattar formellt tre olika gemenskaper, nämligen f.d. Europeiska ekonomiska gemenskapen, Europeiska kol- och stålgemenskapen samt Europeiska atomeenergigemenskapen.

Europeiska gemenskapen är ett internationellt rättssubjekt. Gemenskapen är även en juridisk person, som kan vara föremål för rättigheter och skyldigheter. Att gemenskapen är en juridisk person konstateras uttryckligen i artikel 210. I sin nationella lagstiftning skall medlemsstaterna således garantera gemenskapen de rättigheter och skyldigheter som tillkommer en juridisk person. Bestämmelsen i nämnda artikel har även samband med artikel 3 b.1, enligt vilken gemenskapen skall handla inom ramen för de befogenheter som den har tilldelats och de mål som har ställts upp för den genom det grundläggande fördraget.

Befogenheterna och målen enligt fördraget om upprättandet av gemenskapen (nedan Romfördraget) anger även gränserna för gemenskapens samt Europeiska kol- och stålgemenskapens och Europeiska atomeenergigemenskapens befogenheter. I frågor som gäller gemenskapens och medlemsstaternas befogenheter skall även beaktas den subsidiaritetsprincip som framgår av artikel 3 b.2. Enligt principen skall på de områden där gemenskapen inte är ensam behörig beslut fattas på gemenskapsnivå endast i den mån som ett beslut på gemenskapsnivå är absolut nödvändigt med tanke på främjandet av integrationsprocessen. Med hänsyn till målen för gemenskapen skall artikel 3 b tillämpas med beaktande av bestämmelserna i artikel 2.

Gemenskapen har även en självständig rätt att ingå avtal. Denna rätt är allmän och begränsas således inte enbart till de frågor som

särskilt nämns i fördraget. Bestämmelserna om gemenskapens befogenheter att ingå avtal behandlas utförligare i samband med ifrågavarande avsnitt.

Även om gemenskapen med hänsyn till de grundläggande fördragen kan betraktas som en internationell organisation, innebär dess roll som en del av Europeiska unionen dock att den har sådana särdrag som i avgörande mån skiljer den från övriga organisationer.

Artikel 2. Artikeln, som ändrades genom Maastrichtfördraget, ger uttryck för de materiella grundprinciperna i gemenskapens rättsordning. I artikeln anges målen för upprättandet av gemenskapen samt de medel med vilkas hjälp dessa skall nås.

Målet för gemenskapen är en harmonisk och väl avvägd utveckling av näringslivet inom gemenskapen som helhet samt de nya mål som antagits genom unionsfördraget, nämligen en hållbar och icke-inflatorisk tillväxt som tar hänsyn till miljön, en hög grad av ekonomisk konvergens, en hög nivå i fråga om sysselsättning och socialt skydd, en höjning av levnadsstandarderna och livskvaliteten samt främjande av en ekonomisk och social sammanhållning och solidaritet mellan medlemsstaterna.

Såsom medel för att nå dessa mål nämner artikeln upprättandet av en gemensam marknad och en ekonomisk och monetär union samt fullföljandet av sådan gemensam politik och verksamhet som avses i artiklarna 3 och 3 a. Bestämmelsen skall således ses i nära anslutning till artiklarna 3 och 3 a, i vilka anges gemenskapens funktioner för att nå målen i artikel 2. Ett nära samband råder också mellan tillämpningen och tolkningen av artiklarna 2, 3 och 3 a samt bestämmelserna i artikel 5 om medlemsstaternas skyldighet att främja gemenskapens mål, vilka är av avgörande betydelse för att gemenskapens rättsordning skall fungera. När de olika delarna av gemenskapsrätten tillämpas, skall uppmärksamhet ägnas det inbördes förhållandet mellan artikel 2 och artikel 3, som kompletterar artikel 2, artikel 3 a samt enskilda bestämmelser i vissa specialfrågor. Dessutom är det skäl att konstatera, att eftersom det grundläggande fördraget till sin karak-

tär är ett slags ramavtal, har dess bestämmelser på vissa delområden kompletterats med vissa bestämmelser på lägre nivå inom gemenskapens sekundärrätt.

I artikeln nämns två särskilda medel att nå målen i fördraget. Dessa är upprättandet av en gemensam marknad och en ekonomisk och monetär union. Den ekonomiska och monetära unionen skall genomföras stegvis. Unionen skall för medlemsstaterna leda till en gemensam monetär politik, en gemensam centralbank och en gemensam valuta. Målet är också att den ekonomiska unionen skall resultera i en enhetlig finanspolitik, som innefattar beslut om offentliga utgifter och inkomster.

Artikel 3. Denna artikel som ändrades genom Maastrichtfördraget anger i detalj gemenskapens funktioner för att nå målen i artikel 2. De olika funktionerna är avsedda att skapa en gemensam marknad och en ekonomisk och monetär union. Alla de funktioner som helt allmänt nämns i artikel 3 preciseras och kompletteras genom andra bestämmelser i fördraget.

Avveckling av tullar och kvantitativa restriktioner mellan medlemsstaterna vid import och export av varor samt avveckling av alla övriga åtgärder med motsvarande verkan nämns i stycke a. Detaljerade bestämmelser i dessa frågor ingår i den andra delen av fördraget. Fastän tullunionen genomfördes redan 1968, existerar inom gemenskapen fortfarande t.o.m. betydande handelshinder som försvårar genomförandet av tullunionen och skapandet av en inre marknad. Gemenskapen har även försökt avlägsna handelshindren genom den politik om begränsning av inre handelshinder som gemenskapens domstol har utformat i sin rättspraxis. Handelshinder kan t.ex. vara bestämmelser om marknadsföring och beskattning av varuhan- del, om bestämmelserna i praktiken begränsar varornas fria rörlighet.

I stycke b nämns genomförandet av en gemensam handelspolitik. Gemenskapen är enligt sitt grundläggande fördrag en tullunion. I relation till stater utanför gemenskapen tillämpas därför en gemensam tulltariff och handelspolitik. Genom unionsfördraget ströks bestämmelsen om en gemensam tulltariff ur fördraget. En sådan har redan genomförts. Den gemensamma handelspolitiken innebär att gemenskapen för uppföljning av importen och exporten tillämpar gemensamma importregler, tulltariffer, tullsuspensionssystem samt dumpnings-

och utjämningstullar. Med tredje stater har gemenskapen ett omfattande nätverk av handelsavtal, inom OECD har gemenskapen en särställning och den är även part i väsenliga GATT-avtal.

Arbetet med att genomföra en gemensam handelspolitik anknyter direkt till målet att upprätta en ekonomisk och monetär union enligt artikel 2. Begreppet ekonomisk union förutsätter i praktiken en sådan handelspolitik. Inom den ekonomiska unionen eftersträvas såväl en gemensam handelspolitik som en finanspolitik med beslut om offentliga utgifter och inkomster. Frågan refereras utförligare nedan i tredje delen, avdelning VI, där den ekonomiska och monetära politiken behandlas.

Enligt stycke c skall en inre marknad skapas. Den inre marknaden omfattar ett område utan interna gränser, inom vilket fri rörlighet för varor, personer, tjänster och kapital garanteras enligt bestämmelserna i fördraget. Arbetet på att skapa en sådan marknad inleddes ursprungligen genom kommissionens vitbok 1985 (COM (85) 310 final) och funktionen intogs i fördraget genom Enhetsakten 1986.

Ett direkt samband råder mellan målet att skapa en inre marknad och förverkligandet av fri rörlighet för varor, personer, tjänster och kapital, de s.k. fyra friheterna samt avlägsnandet av hindren för dessa. Detaljerade bestämmelser som syftar till skapandet av en sådan marknad finns i artikel 7 a, där det föreskrivs att gemenskapen i enlighet med bestämmelserna i artiklarna 7 b, 7 c, 28, 57.2, 59, 70.1, 84, 99, 100 a och 100 b skulle besluta om åtgärder i syfte att gradvis upprätta den inre marknaden under tiden fram till och med den 31 december 1992. Enligt artikel 100 a skall beslut om åtgärder för tillnärmning av sådan lagstiftning som syftar till att upprätta den inre marknaden och få den att fungera antas med kvalificerad majoritet.

I stycke d hänvisas till artikel 100 c. I artikeln finns bestämmelser om personers tillträde till den inre marknaden och rätt att förflytta sig inom området. Avsikten med bestämmelserna är att visumpraxisen skall harmoniseras så, att en effektiv inre marknad kan skapas. Enligt artikel 100 c, som antogs genom unionsfördraget, skall rådet enhälligt på förslag av kommissionen fastställa de tredje länder vars medborgare måste ha visum vid passage av medlemsstaternas yttre gränser. Avsikten är att dessa beslut från ingången av 1996 skall

fattas med kvalificerad majoritet. Medlemsstaterna får dock utan hinder av artikel 100 c vidta behövliga åtgärder för att upprätthålla allmän ordning och skydda sin inre säkerhet.

I stycke e föreskrivs en gemensam politik på jordbruks- och fiskeområdet. Ett av de grundläggande målen för den gemensamma jordbrukspolitiken är en tryggad inkomstnivå för jordbrukarna, en balansering av marknaden samt en tryggad tillgång på livsmedel. Målet för den gemensamma prispolitiken, som utgör en del av jordbrukspolitiken, är att priset på importerade livsmedel skall regleras med hjälp av importavgifter. Exportpriserna regleras på motsvarande sätt i syfte att främja exporten. Det viktigaste delområdet inom jordbrukspolitiken är inverteringsverksamheten, som garanterar producenter av viktiga råvaror en viss inkomstnivå. Den gemensamma jordbrukspolitiken är gemenskapens ekonomiskt viktigaste funktion och ett nära samband råder mellan jordbrukspolitiken och den gemensamma handelspolitiken. Fiskepolitiken är intimt förknippad med genomförandet av jordbrukspolitiken.

En gemensam politik på transportområdet föreskrivs i stycke f. En sådan politik är av vikt med tanke på varornas fria rörlighet samt genomförandet av en gemensam handels-, jordbruks- och fiskepolitik. Målet är å ena sidan en fri transporttjänstmarknad för hela gemenskapsområdet och å andra sidan att skapa ett allmäneuropeiskt infrastrukturnät som tryggar en ostörd verksamhet på marknaden samt gemenskapens inre sammanhållning. Avsikten var ursprungligen att transporttjänsterna från ingången av 1993 skulle tillhandahållas utan några som helst kvantitativa begränsningar eller begränsningar i fråga om företagets nationalitet eller verksamhetsort. Liberalisering har emellertid inte förverkligats i den utsträckning som ursprungligen planerades.

I stycke g nämns en ordning som säkerställer att konkurrensen inom den inre marknaden inte snedvrids. Konkurrenshinder bekämpas främst genom åtgärder som innebär förbud mot karteller och ekonomisk koncentrerings samt dumpning och statligt stöd. Detaljerade bestämmelser härom ingår i artiklarna 85—99. Med tanke på verkställigheten av bestämmelserna om varors fria rörlighet är det av stor betydelse att en snedvridning av konkurrensen inom gemenskapen kan förhindras, även om dessa två frågor begreppsmässigt är självständiga.

Enligt stycke h skall medlemsstaternas nationella lagstiftning i anslutning till genomförandet av den gemensamma marknaden tillnärmast. Bestämmelsen ansluter sig till artikel 100, enligt vilken rådet enhälligt på förslag av kommissionen skall utfärda direktiv om tillnärmning av sådana lagar och andra författningar i medlemsstaterna som direkt inverkar på den gemensamma marknads upprättande och funktion, samt artikel 100 a, enligt vilken rådet på förslag av kommissionen med kvalificerad majoritet skall besluta om åtgärder för tillnärmning av sådana bestämmelser i lagar och andra författningar i medlemsstaterna som syftar till att upprätta den inre marknaden och få den att fungera.

I stycke i nämns socialpolitiska åtgärder. Gemenskapens socialpolitiska åtgärder syftar till en optimal arbetsmarknad, som samtidigt skall främja personers rörlighet, samt till att de socialpolitiska åtgärderna skall utgöra en del av en modern samhällspolitik.

Medlemsstaterna får i princip själva besluta om sina socialpolitiska åtgärder och riktlinjerna för sin socialpolitik. Åtgärder på gemenskapsnivå blir aktuella endast när de nationella åtgärderna är otillräckliga för att integrationsprocessen skall lyckas (subsidiaritetsprincipen). Inom gemenskapen innebär socialpolitik främst bestämmelser om arbetsmiljö, arbetsrätt, lika lön, jämlikhet mellan könen samt arbetsmarknadsdialog.

Ministerrådet antog i december 1989 en social stadga om arbetstagares sociala grundrättigheter (COM (89) 471 final). Kommissionen har godkänt ett åtgärdsprogram för verkställighet av stadgan (COM (89) 568 final) med förslag till direktiv och förordningar på området där en harmonisering av lagstiftningen är nödvändig. I anslutning till begreppet socialpolitik förekommer även begreppet social dimension. Med social dimension avses alla faktorer av betydelse för den enskilda medborgarens ställning och förhållanden. Kommissionen antog den 17 november 1993 en s.k. socialpolitisk grönbok (COM (93) 551 final), som skall ange riktlinjerna för den socialpolitiska utvecklingen.

Genom sina socialpolitiska regelverk eftersträvar gemenskapen en minimistandard, som skall balansera den regionala utvecklingen och eliminera snedvridning av konkurrensen till följd av relativ brist på jämlikhet mellan medlemsstaterna.

En stärkning av den ekonomiska och sociala samhörigheten, den s.k. kohesionen, nämns i stycke j. Målet är att minska skillnaderna i utveckling mellan olika områden samt eftersträva på de minst utvecklade områdena. För att nå ekonomisk och social kohesion har gemenskapen tre strukturpolitiska stödfonder. Dessa är utvecklings- och garantifonden för jordbruket (European Agricultural Guidance and Guarantee Fund), socialfonden (European Social Fund) samt regionala utvecklingsfonden (European Regional Development Fund). Kohesion eftersträvas även genom Europeiska Investeringsbanken (EIB) och den nya Europeiska kohesionsfonden (European Cohesion Fund).

Miljöpolitiken nämns i stycke k. Genom att iaktta en gemensam miljöpolitik skall medlemsstaterna på internationell nivå bidra till lösningen av regionala eller globala miljöproblem. Gemenskapens miljömål, nämligen en högtstående miljövård, prioritering av preventiv verksamhet (den s.k. försiktighetsprincipen) samt skadeståndsskyldighet för dem som vållar miljöskador är allmänt godkända internationella mål. En långsiktigare miljöpolitik bedrivs med hjälp av åtgärdsprogram. I anslutning till programmen beslutar gemenskapen också vilka områden som under de närmaste 5—7 åren skall prioriteras samt hur miljövårdsresurserna skall allokteras. Av gemenskapens miljöbestämmelser är flera miniminormer, som ger medlemsstaterna rätt att i sin nationella lagstiftning ställa högre miljövårdskrav. Nya handelshinder får dock inte uppstå. Även diskriminering av övriga medlemsstater är förbjuden. Dessutom stöder gemenskapen ekonomiskt vissa miljövårdsprojekt t.ex. i Ryssland och de baltiska länderna.

Stärkande av gemenskapsindustrins konkurrenskraft nämns i stycke l. Avsikten är att göra det lättare för industrin att anpassa sig till strukturförändringar, att skapa en gynnsam företagsmiljö särskilt för små och medelstora företag, främja företagsamarbete och skapa bättre möjligheter att utnyttja den industriella potentialen inom innovations-, vetenskaps- och teknologipolitiken.

Främjande av forskning och teknisk utveckling nämns i stycke m. Funktionen gäller främst en förstärkning av industrins konkurrenskraft genom att den vetenskapligt-tekniska grunden för industrin förbättras. I andra hand berör den även gemenskapens övriga funktio-

ner. Det vetenskapliga och teknologiska samarbetet är en del av det multilaterala europeiska vetenskapliga och teknologiska samarbetet.

Gemenskapens ramprogram för forskningssektorn består av forskningsprogram för olika områden. Dessa program består i sin tur av olika projekt och utgör en central del av det europeiska vetenskapliga och teknologiska samarbetet. Rådets beslut om ramprogrammet för utvecklandet av forsknings- och teknologisamarbetet inom gemenskaperna (1987—1991) (87/516/Euratom, EEG) och rådets beslut för utvecklandet av forsknings- och teknologisamarbetet inom gemenskaperna (1990—1994) (90/221/Euratom, EEG) ger samarbetet dess legislativa grund och programbeskrivning. Det gällande tredje ramprogrammet (1990—1994) omfattar femton forskningsprojekt. Kommissionens förslag till ett fjärde ramprogram (1994—1998) avläts till rådet 1993 och omfattade alla de program som hittills stått utanför ramprogrammen. Forskningen är även avsedd att på ett centraliserat sätt stöda övrig gemenskapspolitik. Miljöfrågor och sociala frågor skall också beaktas i mån av möjlighet.

Genom unionsfördraget godkändes en funktion som gäller stimulans till att upprätta och utveckla transeuropeiska nät och som nämns i stycke n. Avsikten är att främja upprättandet och utvecklandet av transeuropeiska nät inom trafiken, datakommunikationen och energin. Funktionen har nära anknytning till en ökad kohesion och förbättrad kontakt mellan medlemsstaterna och olika områden inom gemenskapen. Funktionen innebär detaljerade program och planer för näten.

I stycke o nämns en hög hälsoskyddsnivå. Särskild vikt läggs vid preventiv sjukvård och bekämpning av de vanligaste folksjukdomarna. I verksamheten ingår också bekämpning av narkotika.

I stycke p nämns bidrag till god utbildning, yrkesutbildningen medräknad, samt till kulturens utveckling i medlemsstaterna. Härmed avses alla de åtgärder som gäller grund-, yrkes- och högskoleutbildning, även främjande av en större rörlighet bland studerandena, ömsesidigt erkännande av examina samt samarbete mellan läroanstalterna.

I artikel 128 i unionsfördraget konstateras kulturen vara en del av den europeiska integrationsprocessen. Kulturella åtgärder innebär ökad information och ökat utbyte av information om de europeiska folkens kultur och

historia, skydd för det europeiska kulturarvet, främjande av kulturellt utbyte samt skapande av konst och litteratur, även audiovisuell konst. Gemenskapen antog 1993 ett uttalande om riktlinjer för gemenskapens kulturella verksamhet.

I stycke q nämns politiken på området för utvecklingssamarbete. Gemenskapens åtgärder är avsedda att komplettera medlemsstaternas utvecklingsbistånd. Avsikten är att utvecklingsländerna, särskilt de sämst utvecklade, kontinuerligt skall utvecklas ekonomiskt och socialt. Samtidigt skall dessa länder undan för undan integreras i den globala ekonomin och fattigdomen bekämpas. Största delen av utvecklingsbistandsarbetet sker inom ramen för Lomé IV-konventionen. Parter i konventionen är förutom unionens medlemsstater 70 länder i Afrika, Västindien och Stilla havet (de s.k. AVS-länderna). Lomé IV-konventionen gäller åren 1990—1999. Den garanterar AVS-länderna 12 mrd. ecu under de första fem åren samt vissa utrikeshandelsförmåner. Lomékonventionen finansieras via Europeiska utvecklingsfonden.

I stycke r nämns associering av utomeuropeiska länder och territorier. Dessa länder associeras med gemenskapen i syfte att öka handelsutbytet. Medlemsstaterna försöker även gemensamt främja dessa länders och områdets ekonomiska och sociala utveckling.

Bidrag till att stärka konsumentskyddet nämns i stycke s. Unionens konsumentskydd skall slå vakt om konsumenternas hälsa, trygghet och ekonomiska förmåner samt främja fri rörlighet av varor och tjänster. Konsumenterna skall även skyddas genom en harmoniserad konsumentskyddslagstiftning. Unionens åtgärder hindrar inte medlemsstaterna att nationellt hålla en högre nivå inom konsumentskyddet än vad fördraget föreskriver, förutsatt att ingen konflikt uppstår med bestämmelserna i fördraget.

I stycke t nämns åtgärder på områdena energi, räddningstjänst och turism. Gemenskapens viktigaste energifunktioner gäller distribution av naturgas och el. Gemenskapen försöker främst främja konkurrensen inom energisektorn genom att avlägsna konkurrenshindren mellan energiprodukter och företag. Koncentrering inom energisektorn godkänns endast när den är nödvändig för produktion av offentliga tjänster utanför den fria marknaden.

Ökat internationellt umgänge förutsätter en-

hetlig beredskap med tanke på olycksrisker bl.a. så, att farliga ämnen skall märkas, lagras och transporteras på ett enhetligt sätt samt att säkerhetssystemen skall vara enhetliga och anges på ett enhetligt sätt. Genom sin räddningstjänst vill gemenskapen slå vakt om dessa faktorer. Turismen har i sin tur anknytning till gemenskapens mål att genom mellanstatligt samarbete öka turistindustrins allmänna operativa förutsättningar.

Artikel 3 a. I artikel 2 i Romfördraget definieras de allmänna målen för gemenskapens ekonomiska politik. I artikel 3 a, som fogats till fördraget genom Maastrichtfördraget, definieras de allmänna ekonomisk-politiska principer som gemenskapen och medlemsländerna skall iaktta för att dessa mål skall uppnås. Gemenskapens ekonomiska politik skall enligt artikeln baseras på en nära samordning av medlemsstaternas ekonomiska politik, på den inre marknaden och på fastställda gemensamma mål och bedrivs enligt principen om en öppen marknadsekonomi med fri konkurrens.

I tredje delen avdelning VI i Romfördraget bestäms under vilka förutsättningar samt enligt vilka förfaranden och vilken tidsplan den gemensamma ekonomiska politiken skall intensifieras. Detta innebär en oåterkallelig lösning av växelkurserna som skall leda till att en gemensam valuta, ecu, införs och till att en gemensam penning- och valutapolitik bedrivs. Huvudmålet är en låg inflation som stöder den allmänna ekonomiska politik som bedrivs inom gemenskapen inom ramen för fri konkurrens och marknadsekonomi.

Enligt artikeln styrs gemenskapens och medlemsländernas verksamhet av följande vägledande principer: stabila priser, sunda offentliga finanser och monetära förhållanden samt en stabil betalningsbalans.

Artikel 3 b. Enligt denna artikel som fogades till fördraget genom Maastrichtfördraget skall gemenskapen handla inom ramen för de befogenheter som den har tilldelats och de mål som har ställts upp för den i Romfördraget. Enligt det tredje stycket i artikeln får gemenskapen i sin verksamhet inte vidta någon åtgärd som går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målen i detta fördrag. Gemenskapens mål anges i artikel 2.

Enligt det andra stycket skall subsidiaritetsprincipen tillämpas. Denna princip är viktig med tanke på fördelningen av befogenheter

mellan gemenskapen och medlemsstaterna. Enligt subsidiaritetsprincipen skall gemenskapen på de områden där den inte är ensam behörig vidta en åtgärd endast om och i den mån som målen för den planerade åtgärden inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och därför, på grund av den planerade åtgärdens omfattning och verkningar, bättre kan uppnås på gemenskapsnivå. Gränserna för gemenskapens befogenheter vid tillämpningen av subsidiaritetsprincipen anges genom en hänvisning till gemenskapens mål enligt fördraget.

I vissa frågor är dock gemenskapen ensam behörig i främst i fråga om tullunionens verksamhet, konkurrens-, jordbruks- och fiskepolitiken, den gemensamma handelspolitiken, upprättandet av den inre marknaden samt ett gradvist genomförande av en gemensam monetär politik före 1999.

Artikel 4. Artikel 4 som ändrades genom Maastrichtfördraget anger huvudregeln beträffande nya institutioner inom gemenskapen. Gemenskapens institutioner är Europaparlamentet, rådet, kommissionen, domstolen och revisionsrätten. Varje institution skall handla inom ramen för de befogenheter som den har tilldelats genom fördraget och vilka refereras närmare i motiveringen till artiklarna 137—188 c. Enligt punkt 2 skall rådet och kommissionen biträdas av en ekonomisk och social kommitté och en regionkommitté med rådgivande uppgifter.

Artikel 4 a. Enligt artikeln, som fogades till fördraget genom Maastrichtfördraget, skall ett europeiskt centralbanksystem, ECBS (European System of Central Banks) och en europeisk centralbank, ECB (European Central Bank) upprättas; systemet och banken skall handla inom ramen för de befogenheter som de har tilldelats genom fördraget och den stadga för ECBS och ECB som fogats till fördraget. ECBS är ett centralt organ inom den europeiska monetära och ekonomiska unionen. Det är helt oberoende av övriga unionsinstitutioner och nationella myndigheter, och skall alltid höras om sådana förslag på unionsnivå som berör den monetära politiken. ECBS består av en europeisk centralbank (ECB), som utformar unionens monetära politik samt de nationella centralbankerna, som verkställer den monetära politiken. De nationella bankerna avstår från sina egna valutaserver och ECBS förvaltar den gemensamma valutaservan. ECB skall

också ha ensamrätt att tillåta sedelutgivning inom gemenskapen.

Protokoll om stadgan för Europeiska centralbanksystemet och Europeiska centralbanken

I artikel 1 i stadgan bestäms om upprättandet av ECBS samt om systemets basstruktur. Beträffande upprättandet av ECBS hänvisas i punkt 1 till artikel 4 a i Romfördraget, enligt vilken ECBS och ECB skall upprättas. ECBS och ECB skall fullgöra sina uppgifter i enlighet med bestämmelserna i Romfördraget och enligt mera detaljerade bestämmelser i stadgan. I punkt 2 upprepas bestämmelsen i artikel 106.1 i Romfördraget som avser ECBS basstruktur. ECBS består av Europeiska centralbanken och medlemsstaternas centralbanker.

I artikel 2 upprepas de mål och allmänna principer för ECBS som anges i artikel 105.1 i Romfördraget. Huvudmålet för ECBS skall vara att upprätthålla prisstabilitet. Utan att åsidosätta detta mål skall ECBS stödja den allmänna ekonomiska politiken inom gemenskapen i syfte att bidra till att förverkliga gemenskapens mål enligt artikel 2 i Romfördraget. ECBS skall handla i överensstämmelse med principen om en öppen marknadsekonomi med fri konkurrens som främjar en effektiv resursfördelning och iaktta de principer som anges i artikel 3 a i EG-fördraget. Syftet med penningpolitiken är att genom att upprätthålla prisstabiliteten stödja en marknadsekonomi där målet är en jämn tillväxt och där resurserna utnyttjas så effektivt som möjligt.

Artikel 3 innehåller sådana bestämmelser om de grundläggande uppgifterna för ECBS som till sitt innehåll motsvarar artikel 105 i Romfördraget. Dessa uppgifter är att utforma och genomföra gemenskapens penningpolitik och att genomföra valutatransaktioner enligt bestämmelserna i artikel 109 i Romfördraget. I ECBS uppgifter ingår vidare att inneha och förvalta medlemsstaternas officiella valutaserver och att främja väl fungerande betalningssystem. Bestämmelsen om innehav av medlemsstaternas officiella valutaserver begränsar dock inte medlemsstaternas regeringars möjlighet att inneha och förvalta rörelsemedel i utländsk valuta. ECBS medverkar även till att myndigheterna smidigt kan genomföra sin politik när det gäller tillsyn över kreditinstitut och det finansiella systemets stabilitet.

I artikel 4 anges de ärenden i vilka ECB skall höras. Artikel 4 motsvarar till sin ordalydelse

artikel 105.4 i Romfördraget. ECB skall höras om varje sådant förslag inom ECB:s behörighetsområde som avser gemenskapsrättsakter och nationell lagstiftning. ECB får även i frågor inom sitt behörighetsområde avge utlåtanden till institutioner eller organ inom gemenskapen eller till nationella myndigheter.

Artikel 5 innehåller bestämmelser om insamlingen av de statistiska uppgifter som behövs för att utföra ECBS:s uppgifter. En förutsättning för skötseln av den gemensamma penningpolitiken och av ECBS:s övriga uppgifter är att medlemsstaterna lämnar tillräckliga och enhetliga statistiska uppgifter. Enligt punkt 1 samlar ECB med hjälp av de nationella centralbankerna in de statistiska uppgifter som behövs. Uppgifterna kan samlas in från de behöriga nationella myndigheterna eller direkt från fysiska eller juridiska personer.

I punkt 2 konstateras i enlighet med subsidiaritetsprincipen att de nationella centralbankerna så långt som möjligt skall samla in de statistiska uppgifterna. I fråga om insamlandet av statistik understryks betydelsen av internationellt samarbete. Vid behov bidrar ECB till harmoniseringen av regler och praxis för statistikföringen. Avsikten med bestämmelsen är att åstadkomma sinsemellan jämförbart statistiskt material. Tillämpningen av artikeln förutsätter kompletterande gemenskapslagstiftning i fråga om de förpliktelser som hänför sig till tredje part. Enligt punkt 4 fastställer rådet enligt förfarandet i artikel 42 kretsen av uppgiftsskyldiga fysiska och juridiska personer, sekretessföreskrifter samt bestämmelser om genomförande och påföljder.

Artikel 6 gäller det internationella samarbete som hänför sig till de uppgifter som har anförtrotts ECBS. ECB bestämmer hur ECBS skall företrädas i detta samarbete. ECB och, med dess godkännande, de nationella centralbankerna får delta i internationella monetära institutioner. Dessa bestämmelser påverkar dock inte tillämpningen av artikel 109.4 i Romfördraget.

Artikel 7 innehåller bestämmelser om ECB:s och de nationella centralbankernas oavhängighet. Artikeln motsvarar till sin ordalydelse artikel 107 i Romfördraget.

I artikel 8 upprepas den i artikel 106.3 i Romfördraget nämnda principen om att ECB:s råd och direktion, vilka utgör ECB:s egna beslutande organ, samtidigt leder hela centralbankssystemet.

Enligt artikel 106.2 i Romfördraget är ECB en juridisk person. I artikel 9.1 i stadgan definieras innebörden av ECB:s rättskapacitet mera ingående. I artikeln fastställs att ECB i varje medlemsstat skall ha den mest vittgående rättskapacitet som tillerkänns juridiska personer enligt den nationella lagstiftningen.

Enligt artikel 9.2 i stadgan skall ECB säkerställa att de uppgifter som har tilldelats ECBS utförs antingen inom ramen för ECB:s egen verksamhet eller så att den delegerar uppgifterna till de nationella centralbankerna. I stadgan fastställs inte uppgiftsfördelningen mellan ECB och de nationella centralbankerna närmare. I sista hand är det ECB som beslutar om hur de nationella centralbankernas uppgiftsområde i framtiden kommer att utformas.

I artikel 10 ingår bestämmelser om ECB:s råd sammansättning och röstningsförfarande, vilka återspeglar ECBS:s federativa karaktär. Chefdirektörerna för alla de nationella centralbankerna är på tjänstens vägnar medlemmar i ECB:s råd. ECB:s råd består dessutom av ECB:s direktionsledamöter.

Bestämmelserna om röstningsförfarandet understryker betydelsen av att medlemmarna är personligen närvarande. Avsikten med bestämmelserna är att accentuera att ECB:s råd medlemmar personligen ansvarar för de politikbeslut som fattas inom ECBS. Enligt punkt 2 i artikeln kan det i arbetsordningen föreskrivas att medlemmar av ECB:s råd får rösta vid telefonkonferenser och att en medlem av ECB:s råd som är förhindrad att rösta under en längre period får utse en ersättare som medlem av ECB:s råd.

Varje medlem av ECB:s råd som närvar vid ett sammanträde har rösträtt, om inte annat följer av artikel 10.3. Principen ”en man — en röst” tillämpas på alla beslut utom på dem som är särskilt uppräknade i artikel 10.3 och artikel 11.3. Vid beslut som fattas enligt de i artikel 10.3 nämnda artiklarna skall medlemmarnas röster vägas enligt de nationella centralbankernas andelar i ECB:s tecknade kapital. Besluten fattas med vägda röster bl.a. i frågor som gäller ECB:s eget kapital och ökning av detta samt vid överföring av centralbankernas valutareserver till ECB. Direktionsledamöternas röstvikt skall vara noll, vilket innebär att dessa inte kan delta i röstningen då beslut fattas om ovan nämnda frågor. Ett beslut som kräver kvalificerad majoritet skall antas om det stöds av röster som representerar minst två tredjedelar

av ECB:s tecknade kapital och minst hälften av andelsägarna. När röstning förrättas med vägda röster kan en centralbankschef som är förhindrad att delta i sammanträdet utse en ersättare för att avge hans röst. Enligt artikel 11.3 har direktionsledamöterna inte heller röst rätt när beslut fattas om anställningsvillkoren för direktionsledamöterna eller om deras löner, pensioner och andra sociala trygghetsförmåner.

I punkt 4 i artikel 10 sägs att rådets sammanträden skall vara hemliga. Rådet kan dock besluta om att offentliggöra resultaten av sina överläggningar. Enligt punkt 5 sammanträder ECB:s råd minst tio gånger om året.

I artikel 11 föreskrivs om sammansättningen och utnämningförfarandet i fråga om ECB:s direktion samt om röstningsförfarandet i direktionen. Såsom i artikel 109 a.2 a i Romfördraget bestäms skall direktionen bestå av en ordförande, en vice ordföranden och fyra andra ledamöter. Ledamöterna skall utföra sina uppgifter på heltid och de får inte utöva någon annan avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet, om inte ECB:s råd undantagsvis ger tillstånd till det.

I artikel 11.2 fastställs behörighetskraven för direktionsledamöterna. Ledamöterna utses bland personer vars auktoritet och yrkeserfarenhet inom den finansiella sektorn är allmänt erkända. Utnämningen sker på rekommendation av rådet och genom överenskommelse mellan medlemsstaternas regeringar på stats- eller regeringschefsnivå. Rådet ger sin rekommendation efter att ha hört Europaparlamentet och ECB:s råd.

Avsikten är att direktionsledamöternas oavhängighet skall tryggas genom att för dessa fastställs mandattid och uppsägningsgrunder. Ledamöternas mandattid är åtta år och deras mandat kan inte förnyas. Enligt artikel 11.4 kan EG-domstolen på begäran av ECB:s råd eller direktionen avsätta en direktionsledamot om han inte längre uppfyller de krav som ställs för att han skall kunna utföra sina uppgifter eller om han har gjort sig skyldig till allvarlig försummelse.

Punkt 5 i artikel 11 gäller röstningsförfarandet. Varje ledamot som är närvarande har rösträtt och förfogar för detta ändamål över en röst. Direktionen beslutar med enkel majoritet, om inte något annat har bestämts. Vid lika röstetal har ordföranden utslagsröst. Enligt punkt 6 ansvarar direktionen för ECB:s löpande verksamhet.

Artikel 12 innehåller bestämmelser om en gemensam penningpolitik. En gemensam penningpolitik tillhör de centrala principerna inom den ekonomiska och monetära unionen. Inom ECBS är de penningpolitiska besluten koncentrerade till ECB:s råd. I artikel 12.1 konstateras att ECB:s råd skall anta de riktlinjer och fatta de beslut som behövs för att säkerställa att de uppgifter utförs som har anförtrotts ECBS. ECB:s råd utformar gemenskapens penningpolitik, beslutar om de intermediära målen för penningpolitiken, om räntesatser och tillförseln av reserver inom ECBS samt antar de riktlinjer som behövs för att genomföra besluten. Förutom dessa beslut gällande den penningpolitiska strategin består genomförandet av penningpolitiken på marknaden dessutom av en mängd dagliga operativa beslut. För dessa beslut ansvarar ECB:s direktion. I artikeln konstateras att direktionen genomför penningpolitiken enligt ECB:s råds riktlinjer och beslut. Dessutom kan vissa befogenheter genom beslut av ECB:s råd delegeras till direktionen.

Vid genomförandet av penningpolitiken har direktionen rätt att ge de nationella centralbankerna anvisningar. Enligt den av gemenskapen antagna subsidiaritetsprincipen konstateras i artikeln att ECB i den utsträckning som det anses möjligt och ändamålsenligt skall anlita de nationella centralbankerna för skötseln av uppgifter som ankommer på ECBS.

Enligt punkt 2 i artikel 12 ansvarar direktionen för förberedelserna av ECB:s råd sammanträden, enligt punkt 4 utövar ECB:s råd de rådgivande funktioner som avses i artikeln 4 och enligt punkt 5 skall ECB:s råd fatta de beslut som avses i artikel 6.

I artikel 13 fastställs ordförandens uppgifter. Ordföranden skall leda sammanträdena i ECB:s råd och ECB:s direktion samt företräda ECB utåt. Ordföranden kan även utse en annan person att representera ECB. Med representation avses i detta sammanhang t.ex. informera om ECB:s penningpolitik eller offentliggöra av uttalanden om ECB:s åtgärder. Bestämmelsen begränsar därmed inte tillämpningen av artikel 39, som gäller representerande av ECB i rättsligt avseende.

I artikel 14.1 upprepas den bestämmelse i artikel 108 i Romfördraget enligt vilken varje medlemsstat senast då ECB upprättas skall säkerställa att dess nationella lagstiftning är förenlig med Romfördraget och stadgan.

De beslutande organens oavhängighet är en

av delfaktorerna i fråga om den oavhängighet som centralbankerna förutsätts ha. Avsikten är att de nationella centralbankernas oavhängighet skall tryggas genom att man på förhand fastställer ämbetstidens längd och avsättningsgrunderna för centralbankscheferna. Artikel 14.2 innehåller en av de få bestämmelser i stadgan som förpliktar den nationella normgivningen. I den nationella lagstiftningen skall uttryckligen fastställas att ämbetstiden för chefen för den nationella centralbanken skall vara minst fem år.

I fråga om chefen för den nationella centralbanken gäller samma avsättningsgrunder som för ledamöterna i ECB:s direktion. En centralbankschef får avsättas endast om han inte längre uppfyller de krav som ställs för att han skall kunna utföra sina uppgifter eller om han har gjort sig skyldig till allvarlig försummelse. Ett beslut om avsättning får överklagas vid EG-domstolen. En sådan talan kan väckas av den berörda centralbankschefen eller av ECB:s råd.

Också efter det att ECBS upprättats behåller medlemsstaternas centralbanker sin på den nationella lagstiftningen baserade ställning som nationella centralbanker, trots att centralbankerna samtidigt är en integrerad del av centralbankssystemet och i enlighet med artikel 14.3 skall handla i överensstämmelse med ECB:s riktlinjer och instruktioner. I ECBS:s gemensamma beslut företräds de nationella centralbankerna av sina chefsdirektörer, vilket även konstaterats ovan.

Artikel 14.4 gör det möjligt för de nationella centralbankerna att utföra även andra uppgifter än de som anges i stadgan. Härvid anses den nationella centralbanken inte agera inom ECBS. ECB:s råd kan med en majoritet av två tredjedelar av de avgivna rösterna besluta att dessa uppgifter strider mot ECBS:s mål och funktioner.

I det till Romfördraget fogade protokollet om Danmark konstateras att bestämmelserna i artikel 14 i ECBS:s stadga inte skall inverka på Danmarks nationalbanks rätt att utföra sina nuvarande uppgifter vad beträffar de delar av Konungariket Danmark som inte utgör en del av gemenskapen.

I artikel 15 ingår bestämmelser om offentliggörande av vissa uppgifter och rapporter. Även om det i många sammanhang betonas att ECB och de nationella centralbankerna skall vara oavhängiga, är det inte meningen att ECBS

skall stå helt utanför unionsorganens kontroll. En metod när det gäller att förverkliga demokratisk ansvarighet är offentliggörandet av uppgifter och rapporter om verksamheten på ett sätt som stadgas i artikel 15. ECB upprättar och offentliggör rapporter om ECBS:s verksamhet minst varje kvartal. ECBS:s konsoliderade balansräkning offentliggörs varje vecka. ECB upprättar vidare en årsrapport om verksamheten inom ECBS och om penningpolitiken under det föregående och det innevarande året. Denna rapport tillställs Europaparlamentet, rådet och kommissionen samt Europeiska rådet. I artikeln konstateras även att rapporterna och uppgifterna kostnadsfritt skall ställas till förfogande för intresserade.

Artikel 16 innehåller en bestämmelse som till sitt innehåll motsvarar artikel 105 a. 1 i Romfördraget och som gäller sedelutgivning samt definitionen på sedlar som gäller som lagliga betalningsmedel. I artikeln konstateras att ECB såvitt möjligt skall ta hänsyn till gällande praxis när det gäller utgivning och utformning av sedlar.

I artikel 17 skapas tekniska förutsättningar för de monetära transaktionerna. Enligt artikeln kan ECB och de nationella centralbankerna öppna konton för kreditinstitut, offentliga organ och andra marknadsaktörer och som säkerhet ta emot tillgångar, inklusive värdepapper i form av värdeandelar.

I artikel 18 anges de transaktioner som ECB och de nationella centralbankerna får utföra för att förverkliga målen för ECBS och för att utföra dess uppgifter. Artikeln möjliggör sådana normala marknadsoperationer som centralbankerna redan i detta nu tillämpar inom sin penning- och valutapolitik. Dessa operationer kan bestå av köp och försäljning av fordringar och lätt omsättningsbara värdepapper för omgående leverans eller på termin eller enligt återköpsavtal, såväl i gemenskapsvalutor som i tredje lands valutor. Likaså är lånetransaktioner med marknadsaktörer tillåtna, men då bör det observeras att tillfredsställande säkerheter krävs om krediter beviljas marknadsaktörer.

Artikel 18.2 ger även ECB rätt att fastställa allmänna principer för marknads- och kredittransaktioner som utförs av ECB själv eller av de nationella centralbankerna samt att tillkännage de villkor enligt vilka ECB och de nationella centralbankerna är beredda att delta i sådana transaktioner.

En delfaktor av centralbankens oavhängig-

het är operativ självständighet. Stadgan ger ECBS omfattande operativ självständighet genom att ramarna för genomförandet av penningpolitiken definieras rätt fritt. Följaktligen kan ECBS rätt fritt välja de instrument och förfaranden som behövs för verkställandet av penningpolitiken.

Genom att på förhand tillkännage de verksamhetsvillkor som ansluter sig till olika omständigheter avser ECB att effektivisera verksamheten på marknaden. En öppen information om de grundprinciper som gäller marknadsoperationer och kreditgivning är dessutom nödvändig med tanke på att marknadsaktörerna skall säkerställas ett jämbördigt bemötande.

Artikel 19 innehåller bestämmelser om minimireserver. I artikeln skapas endast ramarna för det system med minimireserver som skall införas inom ECBS. Den närmare definieringen av systemets innebörd har anförtrotts rådet och ECB:s råd. Enligt artikel 19.1 kan ECB, för att uppfylla målen för penningpolitiken, kräva att kreditinstitut som är etablerade i medlemsstaterna skall hålla minimireserver hos ECB eller de nationella centralbankerna. ECB:s råd fastställer reglerna för beräkning och fastställande av reserverna. Om kraven åsidosätts har ECB rätt att förelägga sanktioner.

Enligt artikel 19.2 skall rådet enligt förfarandet i artikel 42 fastställa grunderna för minimireserverna och det högsta tillåtna beloppet för dessa reserver. Systemet med minimireserver är i likhet med marknadsoperationerna ett centralt element vid utövandet av penningpolitiken. Detta innebär att artikeln inte i fråga om sin substans inverkar på nuvarande praxis.

Enligt artikel 20 får ECB:s råd med en majoritet av två tredjedelar av de avgivna rösterna besluta om tillämpning av sådana andra styrmedel som anses ändamålsenliga med tanke på utövandet av penningpolitiken. Rådet skall enligt förfarandet i artikel 42 fastställa tillämpningsområdet för dessa, om de innebär förpliktelser för tredje man. Avsikten med artikeln är att ge de penningpolitiska instrumenten möjlighet att utvecklas i takt med marknaden och så att penningpolitiken alltid kan bedrivas så effektivt som möjligt.

I artikel 21.1 upprepas det förbud som ingår i artikel 104 i Romfördraget och enligt vilket ECB och de nationella centralbankerna förbjuds att bevilja offentliga samfund rätt att övertrassera sina konton eller att ge dem andra former av krediter. I punkt 2 i artikeln ges

ECB och de nationella centralbankerna möjlighet att fungera som förmedlare av offentliga samfunds skatter och betalningar.

Enligt artikeln är det möjligt för offentliga samfund att anlita ECB eller de nationella centralbankerna som kontoförande banker, om det är ändamålsenligt med tanke på betalningsrörelsen. Bestämmelserna i artikeln avviker endast i liten utsträckning från rådande praxis, eftersom i ett flertal länder de offentliga samfunden har rätt att ha konton i centralbanken. Skillnader kan förekomma endast i fråga om behandlingen av övertrasseringar, men dessa skillnader försvinner småningom med stöd av artikel 104 i Romfördraget.

Enligt artikel 22 får ECB och de nationella centralbankerna ställa tjänster till förfogande och ECB utfärda förordningar för att säkerställa effektiva och tillförlitliga clearing- och betalningssystem inom gemenskapen och i handeln med tredje land. Effektiva och tillförlitliga clearing- och betalningssystem bidrar till att penningpolitiken kan bedrivas så effektivt som möjligt och med en minimering av systemriskerna.

Artikel 23 innehåller bestämmelser om de externa transaktioner som ECB och de nationella centralbankerna får utföra. ECB och de nationella centralbankerna får upprätta förbindelser med centralbanker och finansiella institut i tredje land samt med internationella organisationer, köpa och sälja, för omgående leverans eller på termin, valutatilgångar och ädelmetaller samt inneha sådana tillgångar och utföra banktransaktioner med tredje land och internationella organisationer, inklusive upplåning och utlåning. Härmed är det möjligt för nationella centralbanker och ECB att fungera normalt på den finansiella marknaden. Framför allt får ECB möjlighet att vid behov intervensera på valutamarknaden.

Artikel 24 gör det möjligt för ECB och de nationella centralbankerna att utöver de transaktioner som följer av deras egentliga uppgifter inom penningpolitiken även utföra transaktioner för egna administrativa ändamål eller för sin personal.

Enligt artikel 25 har ECB i fråga om tillsynen över kreditinstitutens verksamhet och det finansiella systemets stabilitet närmast en rådgivande roll. I artikel 25.1 konstateras att ECB kan ge råd till och konsulteras av rådet, kommissionen och medlemsstaternas myndigheter om tillämpningen av sådan lagstiftning

som avser tillsynen över stabiliteten. Enligt punkt 2 kan rådet ge ECB i uppdrag att utföra särskilda uppgifter i samband med tillsynen över kreditinstituten.

Artikel 26 innehåller bestämmelser om ECB:s och de nationella centralbankernas räkenskaper. Enligt punkt 1 skall ECB:s och de nationella centralbankernas räkenskapsår börja den 1 januari och sluta den 31 december. Detta motsvarar praxis i både Finland och övriga europeiska länder.

Punkt 2 i artikeln handlar om ECB:s årsbokslut. ECB:s råd fastställer principerna för upprättandet av bokslutet. ECB:s bokslut upprättas av direktionen. Bokslutet skall godkännas av ECB:s råd och därefter offentliggöras.

Enligt artikel 26.3 upprättar direktionen en konsoliderad balansräkning för ECBS. Balansräkningen upprättas för analytiska och operativa ändamål. Den konsoliderade balansräkningen skall omfatta sådana tillgångar och skulder hos de nationella centralbankerna som hänför sig till ECBS. Det finns ingen bestämmelse om att den konsoliderade balansräkningen skall offentliggöras i samband med att bokslutet offentliggörs, men i artikel 15.2 stadgas att en konsoliderad översikt över ECBS:s finansiella ställning skall offentliggöras varje vecka.

I punkt 4 bestäms att ECB:s råd för tillämpningen av denna artikel skall fastställa de regler som behövs för att standardisera bokföring och rapportering av de nationella centralbankernas transaktioner.

Artikel 27 innehåller bestämmelser om revisionen beträffande ECB och de nationella centralbankerna. Enligt punkt 1 skall ECB:s och de nationella centralbankernas räkenskaper granskas av oavhängiga externa revisorer som ECB:s råd har rekommenderat och rådet godkänt. Revisorerna har befogenhet att granska alla räkenskapshandlingar och konton hos ECB och de nationella centralbankerna samt att få alla uppgifter om deras transaktioner.

I punkt 2 avgränsas bestämmelserna i artikel 188 c i Romfördraget, vilka gäller revisionsrätten, att tillämpas endast vid granskning av effektiviteten i ECB:s förvaltning.

Artikel 28 innehåller bestämmelser om ECB:s eget kapital och om dess belopp. Enligt punkt 1 skall ECB:s kapital när verksamheten inleds vara 5 miljarder ecu. Kapitalet kan ökas genom beslut av ECB:s råd med kvalificerad majoritet enligt artikel 10.3, inom de gränser

och på de villkor som fastställs av rådet enligt förfarandet i artikel 42. ECB:s råds rätt att höja ECB:s eget kapital är av central betydelse med tanke på ECB:s finansiella självbestämmanderätt och oavhängighet.

Enligt punkt 2 skall de nationella centralbankerna vara de enda tecknarna och innehavarna av kapital i ECB. Varje centralbank tecknar kapital enligt den fördelningsnyckel som fastställs enligt artikel 29. Enligt punkt 3 skall ECB:s råd med kvalificerad majoritet enligt artikel 10.3 bestämma i vilken omfattning och form som kapitalet skall betalas in. Enligt punkt 4 får de nationella centralbankernas andelar i ECB:s tecknade kapital, om inte annat följer av artikel 28.5, inte överlätas, pantsättas eller utmätas.

I artikel 28.5 föreskrivs hur man skall förfara om den fördelningsnyckel som avses i artikel 29 ändras. Om fördelningsnyckeln ändras skall de nationella centralbankerna överlåta kapitalandelar till varandra i den omfattning som behövs för att säkerställa att fördelningen av kapitalandelar motsvarar den ändrade nyckeln. ECB:s råd fastställer de detaljerade villkoren för sådana överlåtelser.

Artikel 29 innehåller bestämmelser om fördelningsnyckeln för teckningen av ECB:s kapital. Enligt punkt 1 skall fördelningsnyckeln för teckning av ECB:s kapital fastställas när ECBS och ECB har upprättats enligt förfarandet i artikel 109.1 i Romfördraget. Varje nationell centralbank skall tilldelas en vikt i denna nyckel som motsvarar summan av följande två faktorer: för det första 50 % av den berörda medlemsstatens andel av gemenskapens befolkning för näst sista året före upprättandet av ECBS och för det andra 50 % av den berörda medlemsstatens andel av gemenskapens bruttonationalprodukt till marknadspris under de senaste fem åren före näst sista året före upprättandet av ECBS. Procentsatserna avrundas uppåt till närmaste multipel av 0,05 procentenheter.

I artikel 29.2 föreskrivs om det statistiska underlag som skall användas för tillämpningen av denna artikel. Kommissionen skall utarbeta det nödvändiga statistiska underlaget enligt de regler som rådet antar enligt förfarandet i artikel 42.

Punkt 3 i artikeln bestämmer om ändringen av vikterna. De vikter som tilldelats de nationella centralbankerna skall ändras vart femte år efter upprättandet av ECBS; därvid skall

bestämmelserna i artikel 29.1 tillämpas. Den ändrade fördelningsnyckeln tillämpas från och med den första dagen i det närmast följande året.

I artikel 29.4 sägs att ECB:s råd skall vidta alla övriga åtgärder som behövs för tillämpningen av denna artikel.

I artikel 30 ingår bestämmelser om överföring av de nationella centralbankernas valutareserver till ECB. Enligt punkt 1 skall de nationella centralbankerna upp till ett belopp som motsvarar 50 miljarder ecu förse ECB med valutareserver. De reserver som överförs till ECB får dock inte bestå av medlemsstaternas valutor, ecu, reservtrancher i Internationella valutafonden eller särskilda dragningsrätter. ECB:s råd beslutar om vilken andel som skall betalas in till ECB efter dess upprättande och vilka belopp som skall betalas in vid senare tidpunkter. ECB har obegränsad rätt att inneha och förvalta de valutareserver som överförs till ECB och att använda dem för de ändamål som anges i stadgan.

Artikel 30.2 innehåller bestämmelser om de nationella centralbankernas bidrag när det gäller överföringen av valutareserver till ECB. Bidraget från varje nationell centralbank fastställs i förhållande till bankens andel i ECB:s tecknade kapital.

Enligt artikel 30.3 krediterar ECB varje nationell centralbank med en fordran som motsvarar dess bidrag. ECB:s råd fastställer sådana fordringars valutaslag och förräntning.

Enligt punkt 4 i artikeln kan ECB kräva inbetalning av valutareserver utöver det i artikel 30.1 fastställda beloppet. Detta skall ske enligt artikel 30.2 och inom de gränser och på de villkor som fastställs av rådet enligt förfarandet i artikel 42.

I artikel 30.5 sägs att ECB får inneha och förvalta reservtrancher i Internationella valutafonden och särskilda dragningsrätter samt bestämma att sådana tillgångar skall läggas samman.

Enligt artikel 30.6 förpliktas ECB:s råd att vidta alla övriga åtgärder som behövs för tillämpningen av denna artikel.

Artikel 31 innehåller bestämmelser om användningen av de valutareserver som de nationella centralbankerna innehar. Enligt punkt 1 skall de nationella centralbankerna ha rätt att utföra transaktioner för att uppfylla sina förpliktelser mot internationella organisationer i enlighet med artikel 23.

Artikel 31.2 innehåller bestämmelser om de nationella centralbankernas rätt att för andra ändamål utöver dem som nämns i punkt 1 använda sådana valutareserver som kvarstår i dessa banker efter de överföringar som avses i artikel 30. Bestämmelserna i punkt 2 gäller också medlemsstaternas transaktioner med rörelsemedel i utländsk valuta. Alla sådana transaktioner som de nationella centralbankerna vidtar över det gränobelopp som fastställts i enlighet med bestämmelserna i artikel 31.3 skall godkännas av ECB. Genom detta förfarande säkerställs att transaktionerna stämmer överens med gemenskapens penning- och valutapolitik.

Enligt artikel 31.3 skall ECB:s råd utfärda riktlinjer för att underlätta sådana transaktioner.

Artikel 32 innehåller bestämmelser om de nationella centralbankernas monetära inkomster, fastställandet av dessa, överföringen av dessa till ECB samt fördelningen av dessa mellan de nationella centralbankerna. Enligt punkt 1 definieras de monetära inkomsterna som den del av de nationella centralbankernas inkomster som centralbankerna har genom att de fullgör monetära uppgifter för ECBS. De nationella centralbankernas monetära inkomster fördelas vid utgången av varje räkenskapsår mellan dessa banker i enlighet med bestämmelserna i denna artikel.

I artikel 32.2 preciseras grunderna för fastställandet av de monetära inkomsterna. Om inte annat följer av punkt 3 skall summan av de monetära inkomsterna för varje nationell centralbank motsvara centralbankens årliga inkomster av de tillgångar som den innehar som motvärden till sedlar i omlopp och till förpliktelser på grund av inlåning från kreditinstituten. ECB:s råd fastställer de riktlinjer enligt vilka de nationella centralbankerna skall avsätta ovan nämnda tillgångar.

Bestämmelserna i artikel 32.3 gäller situationen i början av den tredje etappen. Om ECB:s råd då finner att det på grund av de nationella centralbankernas balansräkningsstrukturer inte är möjligt att tillämpa artikel punkt 2, kan ECB:s råd med kvalificerad majoritet och med avvikelser från bestämmelsen i punkt 2 besluta om att de monetära inkomsterna skall beräknas enligt någon annan metod under en tid av högst 5 år.

I det första stycket i artikel 32.4 bestäms att varje nationell centralbanks monetära inkomster skall minskas med ett belopp som motsva-

rar centralbankens räntebetalningar till följd av förpliktelser på grund av inlåning från kreditinstituten enligt artikel 19. I det andra stycket i artikel 32.4 föreskrivs om andra fall där de nationella centralbankerna skall ersättas för vissa kostnader. För det första kan de nationella centralbankerna ersättas för kostnader i samband med sedelutgivning. För det andra kan dessa banker i undantagsfall ersättas för särskilda förluster till följd av monetära transaktioner som företagits för ECBS. ECB:s råd beslutar om ersättningarna och dessa lämnas i den form som ECB:s råd finner lämplig. Ersättningar av ovan nämnt slag får avräknas från de nationella centralbankernas monetära inkomster.

Enligt artikel 32.5 skall summan av de nationella centralbankernas monetära inkomster fördelas på de nationella centralbankerna. Summan fördelas på de nationella centralbankerna i förhållande till deras betalda andelar av ECB:s kapital, om inte annat följer av beslut som ECB:s råd fattar enligt punkt 2 i artikeln.

I artikel 32.6 bestäms att avräkning och betalning av saldona från fördelningen av de monetära inkomsterna skall utföras av ECB enligt ECB:s rads riktlinjer.

Enligt artikel 32.7 vidtar ECB:s råd alla övriga åtgärder som behövs för tillämpningen av denna artikel.

Med monetära inkomster enligt artikel 32 avses sådana inkomster som de nationella centralbankerna får av de räntebärande tillgångar som de innehar som motvärden till sedlar i omlopp och till bankernas depositioner i centralbanken, dvs. den monetära basen. Dessa inkomster härrör från den penningpolitik som bedrivs inom systemet och de fördelas mellan de nationella centralbankerna på ovan nämnt sätt. De nationella centralbankerna disponerar själva över sina andra inkomster. Likaså svarar de nationella centralbankerna själva för sina egna kostnader, med undantag av de fall som nämns i artikel 32.4.

Artikel 33 innehåller bestämmelser om fördelningen av ECB:s nettovinst och nettoförlust. Enligt punkt 1 a bestämmer ECB:s råd det belopp av ECB:s nettovinst som skall avsättas till den allmänna reservfonden. Detta belopp får inte överstiga 20 % av nettovinsten och den allmänna reservfondens maximibelopp är 100 % av kapitalet. I artikel 33.1 b stadgas att den återstående nettovinsten fördelas mellan ECB:s

andelsinnehavare i förhållande till deras betalda andelar.

Artikel 33.2 innehåller bestämmelser om förfarandet vid förlust för ECB. I första hand avräknas underskottet mot ECB:s allmänna reservfond. Vid behov kan ECB:s råd besluta att underskottet avräknas mot de monetära inkomsterna för räkenskapsåret i fråga. Detta sker då i förhållande till och upp till de belopp som fördelas på de nationella centralbankerna enligt artikel 32.5.

Enligt artikel 34 har för undvikande av osäkerhet i rättsligt avseende till följd av frågan, om de allmänna bestämmelser som gäller unionens organ lämpar sig för centralbankssystemet, i kapitel VII inskrivits de bestämmelser som är nödvändiga för ECB:s del. Dessa bestämmelser motsvarar till sitt innehåll på många punkter motsvarande bestämmelser om unionens organ i Romfördraget.

Artikel 34 motsvarar till sin ordalydelse artikel 108 a i Romfördraget. Artikeln innehåller dels bestämmelser om ECB:s rätt att utfärda förordningar och att fatta beslut samt avge rekommendationer och yttranden, dels bestämmelser om på vilket sätt dessa är juridiskt bindande. Enligt punkt 3 kan ECB förelägga företag böter eller viten om de inte uppfyller sina förpliktelser enligt ECB:s förordningar och beslut. Tillämpning av artikeln förutsätter en mer detaljerad gemenskapslagstiftning i och för precisering av de omständigheter under vilka sanktioner kan komma i fråga. Rådet bestämmer i enlighet med förfarandet enligt artikel 42 i stadgan vilka begränsningar och villkor som gäller vid föreläggande av böter eller vite.

Avsikten med artikel 35 är att säkerställa en domstolskontroll på samma nivå som den som tillämpas på gemenskapens organ. Enligt punkt 1 kan ECB:s åtgärder eller underlåtenhet att handla prövas eller tolkas av gemenskapens domstol i de fall och på de villkor som fastställs i Romfördraget. Detsamma gäller ifall ECB har väckt talan.

Enligt artikel 35.2 kan ECB:s privaträttsliga tvister avgöras av de nationella domstolarna, utom när gemenskapens domstol är behörig. EG-domstolen kan likaså behandla ärendet med stöd av en skiljedoms klausul i ett avtal som har ingåtts av ECB.

Enligt punkt 3 i artikeln skall ECB ansvara enligt artikel 215 i Romfördraget. De nationella centralbankerna skall ansvara enligt sin nationella lagstiftning.

Enligt punkt 5 fattar ECB:s råd beslut om att föra ärendet vidare till domstol.

I artikel 35.6 fastställs EG-domstolens behörighet i tvister om en nationell centralbanks fullgörande av sina förpliktelser enligt stadgan. ECB:s rätt att ställa en nationell centralbank inför EG-domstolen motsvarar i fråga om förfarandet den rätt att väcka talan som ingår i artikel 169 i Romfördraget och enligt vilken talan på grund av en medlemsstats fördragsbrott dock alltid väcks mot staten och inte mot myndigheterna och alltid av kommissionen.

Om ECB anser att en nationell centralbank har underlåtit att fullgöra en förpliktelse enligt stadgan, avger den ett motiverat yttrande i ärendet efter att ha hört den berörda nationella centralbanken. Om detta yttrande inte iakttas inom utsatt tid kan ECB väcka talan vid domstolen. Syftet med bestämmelsen är att utesluta möjligheten att åtgärder som vidtagits med stöd av artikel 169 i Romfördraget visar sig ineffektiva gentemot nationella centralbanker som är oberoende av de nationella regeringarna.

Enligt artikel 36 skall ECB:s råd fastställa anställningsvillkoren för ECB:s personal. Enligt artikeln är EG-domstolen behörig att avgöra tvister mellan ECB och dess anställda.

Enligt artikel 37 beslutar medlemsstaternas regeringar på stats- eller regeringschefsnivå i samförstånd om var ECB skall ha sitt säte.

I artikel 38 föreskrivs att ledamöterna av de beslutande organen i ECB och de nationella centralbankerna även sedan deras uppdrag har upphört skall vara förpliktade att inte lämna ut upplysningar som omfattas av tystnadsplikt.

I artikel 39 definieras de personer genom vilka ECB blir rättsligt bunden. Artikeln gäller alltså rättsligt bemyndigande, medan artikel 13.2 avser andra situationer där ECB företräds utåt genom t.ex. utlåntanden som görs på ECB:s vägnar.

Enligt artikel 40 skall ECB på de villkor som anges i protokollet om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier inom medlemsstaternas territorier åtnjuta den immunitet och de privilegier som krävs för att de skall kunna fullgöra sina uppgifter.

Artikel 41 gäller ett förenklat ändringsförfarande i fråga om vissa i stadgan särskilt uppräknade artiklar som inte gäller grunderna för systemet. Rådet kan ändra dessa artiklar antingen genom beslut med kvalificerad majoritet på rekommendation av ECB och efter att

ha hört kommissionen eller genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen och efter att ha hört ECB. I båda fallen krävs Europaparlamentets samtycke. En rekommendation av ECB enligt denna artikel kräver ett enhälligt beslut av ECB:s råd.

I artikel 42 konstateras att rådet omedelbart efter beslutet om tidpunkten för början av den tredje etappen med kvalificerad majoritet skall anta de bestämmelser som avses i artiklarna 4, 5.4, 19.2, 20, 28.1, 29.2, 30.4 och 34.3 i stadgan.

Artikel 43 innehåller allmänna bestämmelser i anslutning till övergångsperioden. I punkt 1 konstateras att ett undantag enligt artikel 109 k. 1 i Romfördraget skall medföra att den berörda medlemsstaten inte får några rättigheter eller skyldigheter enligt följande artiklar i stadgan: 3, 6, 9.2, 12.1, 14.3, 16, 18, 19, 20, 22, 23, 26.2, 27, 30, 31, 32, 33, 34, 50 och 52. De medlemsstater som stannar utanför den tredje etappen utesluts genom bestämmelsen från tillämpningsområdet för ovan nämnda artiklar. Centralbankerna i dessa medlemsstater behåller sina penningpolitiska befogenheter enligt nationell lagstiftning.

För undvikande av oklarheter förtydligas i artikeln vissa begrepp, eftersom det i fråga om artiklarnas tillämpningsområde kommer att bli nödvändigt att skilja mellan medlemsstater som deltar i den tredje etappen och medlemsstater som stannar utanför denna etapp.

Med medlemsstat avses endast länder som deltar i den tredje etappen och med nationella centralbanker centralbankerna i de länder som deltar i den tredje etappen. Andelsägare är centralbankerna i de länder som deltar i den tredje etappen. Med ECB:s tecknade kapital avses ECB:s kapital tecknat av centralbankerna i de länder som deltar i den tredje etappen.

Enligt artikel 44 skall ECB överta de av Europeiska monetära institutets (EMI) uppgifter som fortfarande måste utföras under den tredje etappen på den grund att en eller flera medlemsstater har stannat utanför den tredje etappen. ECB ger råd under förberedelserna inför medverkan i den tredje etappen.

Artikeln är närmast en teknisk precisering angående skötseln av samarbetet mellan de medlemsstater som stannat utanför den tredje etappen och de stater som deltar i den.

Artikel 45 innehåller bestämmelser om ECB:s tredje organ, dvs. ECB:s allmänna råd. Det allmänna rådet är ett gemensamt organ för centralbankerna i både de medlemsstater som

deltar i den tredje etappen och de länder som stannar utanför. Det allmänna rådet består av ECB:s ordförande och vice ordförande samt cheferna för de nationella centralbankerna. Övriga direktionsledamöter får delta utan rösträtt i det allmänna rådets sammanträden. Det allmänna rådets ansvarsområden uppräknas i artikel 47.

Artikel 46 innehåller bestämmelser om det allmänna rådets arbetsordning. ECB:s ordförande eller, i hans frånvaro, vice ordförande leder sammanträdena i det allmänna rådet. Rådets ordförande och en ledamot av kommissionen får delta utan rösträtt i det allmänna rådets sammanträden. Ordföranden förbereder det allmänna rådets sammanträden. Det allmänna rådet antar sin egen arbetsordning. ECB tillhandahåller det allmänna rådets sekretariat.

I artikel 47 anges det allmänna rådets ansvarsområden uttömmande. Det allmänna rådet skall utföra de uppgifter som avses i artikel 44 samt medverka till att fullgöra de rådgivande funktioner som avses i artiklarna 4 och 25.1. Det allmänna rådet skall medverka till att samla in statistiska uppgifter och till ECB:s rapporteringsverksamhet, till att införa de regler som behövs för tillämpningen av artikel 26, till åtgärder som behövs för tillämpningen av artikel 29 och till att fastställa anställningsvillkoren för ECB:s personal.

Det allmänna rådet skall även bidra till de nödvändiga förberedelserna för att oåterkalleligen låsa växelkurserna för valutorna i de medlemsstater som stannat utanför den tredje etappen i förhållande till valutorna eller den gemensamma valutan i de medlemsstater som deltar i den tredje etappen.

ECB:s ordförande underrättar det allmänna rådet om ECB:s råds beslut.

Artikel 48 föreskriver om övergångsbestämmelser för ECB:s kapital. Enligt artikel 29.1 tilldelas varje nationell centralbank en vikt i fördelningsnyckeln för teckning av ECB:s kapital. De nationella centralbankerna i sådana medlemsstater som stannar utanför den tredje etappen behöver inte betala in sin andel av kapitalet medan de står utanför nämnda etapp. Enligt artikel 48 kan det allmänna rådet dock med en majoritet av minst två tredjedelar av ECB:s tecknade kapital och minst hälften av andelsägarna besluta att centralbankerna i de medlemsländer som stannar utanför den tredje

etappen skall betala in bidrag till ECB:s driftskostnader.

Enligt artikel 49 skall centralbanken i en medlemsstat som senare deltar i den tredje etappen, dvs. centralbanken i en medlemsstat vars undantag har upphävts, i anslutningsskedet betala sin andel av ECB:s kapital samt föra över valutareserver enligt artikel 30.1 i stadgan. Vidare skall en sådan centralbank bidra till ECB:s reserver, till sådana avsättningar som är likvärdiga med reserver samt till de belopp som återstår att tillföra reserverna och avsättningarna enligt saldoot för resultaträkningen per den 31 december året innan undantaget upphävdes.

Artikel 50 innehåller bestämmelser om förfarandet vid det första valet av ledamöter i ECB:s direktion. Direktionsledamöterna utses genom överenskommelse mellan medlemsstaternas regeringar på stats- eller regeringschefsnivå på rekommendation av rådet. Rådet ger sin rekommendation efter att ha hört Europaparlamentet och EMI:s råd. Vid det första valet av direktionsmedlemmar i samband med bildandet av ECB görs vissa avvikelser från de åtta års mandat som normalt gäller. Direktionens ordförande utses dock för åtta år, men vice ordföranden för fyra år och de övriga ledamöterna för mellan fem och åtta år. Mandaten kan inte förnyas. Antalet direktionsledamöter kan vara lägre än vad som sägs i artikel 11.1, men får inte i något fall understiga fyra.

I artikel 51 stadgas om en avvikelse från artikel 32. Om ECB:s råd efter början av den tredje etappen finner att tillämpningen av artikel 32 medför väsentliga ändringar i de nationella centralbankernas relativa inkomstlägen, skall i enlighet med artikel 51.1 storleken på de inkomster som skall fördelas enligt artikel 32 minskas med en enhetlig procentsats som inte får överstiga 60 % under det första räkenskapsåret efter början av den tredje etappen och som för varje följande räkenskapsår skall sättas ned med minst 12 procentenheter. Enligt punkt 2 i artikeln skall avvikelsen inte tillämpas under mer än fem räkenskapsår efter början av den tredje etappen.

Artikel 52 innehåller bestämmelser om växling av sedlar i gemenskapsvalutor. ECB:s råd skall ombesörja att sedlar utställda i valutor med oåterkalleligen låsta växelkurser växlas av de nationella centralbankerna till parivärdet.

I artikel 53 konstateras att artiklarna 43—48 skall tillämpas så länge det finns medlemsstater med undantag.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Regleringen av den gemensamma ekonomiska politiken och penningpolitiken i relation till lagstiftningen i Finland samt behovet av ändringar behandlas allmänt i samband med motiveringarna till artiklarna 102 a—109 m. Nedan beskrivs närmast stadgans förhållande till lagstiftningen i Finland.

Finlands Banks rätt att få upplysningar grundar sig på valutalagen (954/85). I 6 § valutalagen stadgas att var och en på anfordran skall tillstålla Finlands Bank de anmälningar, utredningar och handlingar som behövs för övervakningen av att valutalagen eller med stöd av den utfärdade bestämmelser eller tillståndsvillkor efterlevs, eller för statistiska ändamål. Enligt 7 § valutalagen har Finlands Bank, utan hinder av sekretesstadgandena, rätt att lämna ut uppgifter som behövs för att syftet med valutalagen skall nås. Finlands Bank har inte rätt att utan bemyndigande i lag med stöd av valutalagen lämna ut uppgifter till en utländsk myndighet eller någon annan. Inom ramen för det internationella statistiksamarbetet lämnar Finlands Bank till andra länder ut uppgifter endast på s.k. aggregationsnivå, vilket inte möjliggör identifiering av fysiska personer eller enskilda företag. Med stöd av valutalagen samlar Finlands Bank in uppgifter för bland annat betalningsbalansstatistiken. Dessutom samlar Finlands Bank in uppgifter i anslutning till penningmarknaden. Denna insamling baserar sig dock inte för närvarande på något stadgande om rapporteringsskyldighet.

Om de nationella centralbankerna i enlighet med artikel 5 i stadgan i framtiden handhar uppgifter som är förknippade med insamling av statistiska uppgifter ur nationella källor, är den rätt som Finlands Bank enligt gällande lag har att erhålla uppgifter för statistiska ändamål alltför begränsad, vilket kräver att lagstiftningen ändras på denna punkt.

Lagen om Finlands Bank (365/25) innehåller inga stadganden om förfarandet eller grunderna i fråga om uppsägning av chefsdirektören eller en medlem av direktionen eller om ämbetstidens längd. De stadganden i statstjänstemannalagen (755/86) som gäller uppsägning av tjänstemän tillämpas också på dem som står i tjänsteförhållande till Finlands Bank. I statstjänstemannalagen nämns inte uttryckligen medlemmarna i Finlands Banks direktion, men

i motiveringen konstateras att till de i lagrummet avsedda tjänstemännen hänförs sådana befattningshavare som utnämnts av republikens president med öppet brev medan den tidigare lagstiftningen varit i kraft.

De ovan nämnda uppsägningsgrunderna avviker från de avsättningsgrunder som ingår i artikel 14 i stadgan. För att den nationella lagstiftningen skall harmoniera med Romfördraget och stadgan måste åtminstone uppsägningsgrunderna och uppsägningsförfarandet i fråga om direktionens ordförande ändras att motsvara fördraget och stadgan. I den nationella lagstiftningen måste dessutom föreskrivas att ämbetstiden för centralbankens chefsdirektör skall vara minst fem år.

Finlands Bank har redan med stöd av den gällande lagstiftningen möjlighet att utföra i artikel 18 i stadgan definierade öppenmarknads- och kredittransaktioner. I den andra strecksatsen i artikel 18.1 konstateras att de nationella centralbankerna kan bevilja kreditinstitut och andra marknadsaktörer lån mot tillfredsställande säkerheter. I de stadganden som avser Finlands Bank har inga krav på säkerheter vid kreditgivning ställts, men i praktiken har detta krav dock iakttagits på senare tid. Det är skäl att lagstiftningen preciseras på denna punkt.

Systemet med minimireserver tillämpas också i Finland. Enligt 1 a § lagen om Finlands Bank har Finlands Bank rätt att ålägga depositionsbanker, kreditinstitut samt utländska kreditinstitut filialkontor i Finland att i Finlands Bank hålla en räntefri minimireserv, som kan utgöra högst 5 % av beloppet av den reservskyldiges främmande kapital. Behovet att ändra lagen om Finlands Bank bör övervägas i det fallet att det inom ECBS tillämpade systemet med minimireserver till sitt innehåll avviker från det system som för närvarande gäller i Finland. Under alla omständigheter kommer en lagändring att krävas på den grund att det i framtiden inte längre är Finlands Bank som beslutar om minimireserverna.

Beträffande Finlands Banks bokslut stadgas i 26 § lagen om Finlands Bank. I paragrafen konstateras att bankens bokslut uppgörs kalenderårsvis. Enligt lagrummet skall direktionen före den 15 påföljande februari ge en berättelse om bankens tillstånd, rörelse och förvaltning. Vidare stadgas att årsberättelsen skall offentliggöras i tryck. Utöver årsberättelsen skall

banken fyra gånger i månaden uppgöra en balansräkning. Balansräkningen skall offentliggöras i officiella tidningen.

Bestämmelserna i artikel 26 i stadgan gäller ECB:s och de nationella centralbankernas räkenskapsperiod, ECB:s bokslut och ECBS:s konsoliderade balansräkning. Bestämmelser om de nationella centralbankernas bokslut ingår i den nationella lagstiftningen. Bestämmelserna i artikeln hindrar inte de nationella centralbankerna från att uppgöra sina egna balansräkningar enligt gällande nationella bokföringsnormer.

Utöver de av rådet valda revisorerna kan revisionen av de nationella centralbankerna regleras även i den nationella lagstiftningen. Enligt 27 § lagen om Finlands Bank verkställs revisionen av revisorer som valts med stöd av riksdagsordningen. Revisionen skall verkställas med iakttagande av den instruktion som riksdagen godkänner. Enligt 1 § i instruktionen väljer revisorerna bland sig en ordförande samt utser en sekreterare som skall vara av Centralhandelskammaren godkänd revisor.

Enligt 3 § instruktionen för Finlands Banks revisorer skall revision verkställas årligen före utgången av mars månad efter räkenskapsåret. Revisorerna har dock rätt att redan under räkenskapsåret granska bankens räkenskaper och förvaltning.

I praktiken kommer den nationella centralbankens räkenskaper i framtiden att kunna granskas både av de revisorer som rådet har utsett och av de revisorer som valts på nationell basis, såvida detta anses ändamålsenligt.

De monetära inkomsterna och bestämmelserna om överföring av dessa till ECB föranleder ändringar i lagen om Finlands Bank. Ändringarna avser bl.a. 4 § som gäller bankens fonder samt 30 § som gäller användningen av vinsten.

Om ändringar i lagstiftningen kommer separata regeringsspropositioner att avlätas.

Artikel 4 b. Enligt denna artikel, som fogades till fördraget genom Maastrichtfördraget, skall en europeisk investeringsbank upprättas. Banken skall handla inom ramen för de befogenheter som den har tilldelats genom Romfördraget och den stadga som fogats till fördraget. Europeiska investeringsbanken beviljar lån och ställer garantier för den privata och offentliga sektorns investeringar. Den finansierar såväl investeringar i medlemsstaterna som i Central-

och Östeuropa samt i utvecklingsländerna. Banken har som mål att finansiera investeringar som främjar en balanserad utveckling inom unionen och minskar de ekonomiska och sociala skillnaderna i utvecklingen. Europeiska investeringsbankens befogenheter och stadga refereras i samband med artiklarna 198 d—198 e i Romfördraget.

Artikel 5. Artiklarna 5 och 6 i fördraget ger uttryck för allmänna principer som medlemsstaterna och gemenskapen skall följa och anger följaktligen även principerna för gemenskapens institutioner och samarbetet mellan medlemsstaterna för upprättandet av en inre marknad och koordinering av den ekonomiska politiken. Enligt det första stycket i artikeln skall medlemsstaterna vidta alla lämpliga åtgärder, både allmänna och särskilda, för att säkerställa att de skyldigheter fullgörs som följer av fördraget eller av de åtgärder som vidtagits av gemenskapens institutioner. Härmed avses medlemsstaternas allmänna skyldighet att främja gemenskapens syften. Skyldigheten preciseras genom mera detaljerade bestämmelser i fördraget. Enligt det andra stycket i artikeln är medlemsstaterna likaså skyldiga att avstå från varje åtgärd som kan äventyra att fördragets mål uppnås.

Enligt artikeln har medlemsstaterna positiva och negativa skyldigheter, vilka förpliktar såväl de högsta statliga organen i medlemsstaterna som alla nationella myndigheter, oberoende av om myndigheterna utövar lagstiftande, dömande eller verkställande makt. Bestämmelserna i artikeln skall även tillämpas på statlig näringsverksamhet, statliga företag samt regionala och administrativa myndigheter. Alla myndigheters åtgärder och försummelser som strider mot artikel 5 kan betraktas som brott mot artikeln.

I gemenskapens rättsordning anses artikel 5 även ge uttryck för medlemsstaternas skyldighet att ta hänsyn till de allmänna gemenskapsrättsliga principer som härletts ur gemenskapens fördrag och medlemsstaterna rättsordningar. Ett exempel på en sådan fördragsbaserad princip är artikel 6 i Romfördraget, vilken förbjuder all diskriminering på grund av nationalitet. Gemenskapens domstol har omfattat en praxis enligt vilken bestämmelserna i artikel 6 tillsammans med andra bestämmelser i frågan utgör en allmän grund för jämlikhetsreglerna inom gemenskapen. Exempel på allmänna rättsprinciper som har härletts ur medlemsstaternas rättsordningar är rättssäkerhetsprincipen

och det därtill anslutna förbudet mot retroaktiv rättstillämpning, proportionalitetsprincipen, principen om respekt för grundläggande rättigheter och friheter samt principen om parterts rätt att bli hörda.

De skyldigheter som enligt artikeln åligger medlemsstaterna är självständiga och inte direkt bundna till andra särskilda skyldigheter i fördraget. I praktiken och i konkreta fall tillämpas dock bestämmelserna i artikeln mot bakgrund av bestämmelserna i artikel 2 och andra bestämmelser i särskilda frågor. Enligt artikel 169 kan kommissionen kräva att en medlemsstat fullgör sin skyldigheter enligt artikel 5. Övriga medlemsstater kan likaså kräva det med stöd av artikel 170. I praktiken är det dock sällsynt att en medlemsstat väcker talan mot en annan medlemsstat enligt artikel 170.

Ett exempel på medlemsstaternas positiva skyldigheter finns i artikel 93.3, enligt vilken en medlemsstat i tillräckligt god tid på förhand skall underrätta kommissionen om sina planer att vidta eller ändra stödåtgärder, så att kommissionen kan pröva huruvida stödåtgärden är förenlig med den gemensamma marknaden. Eftersom föreskrifterna i artikel 5 inte uppfyller kraven på en direkt tillämplig norm, av vilken den förutsätts att den skall vara klar och entydig, är det osäkert huruvida enskilda medborgare eller företag kan åberopa artikel 5 inför nationella domstolar (se t.ex. fallet 9/73, *Schulter v. Hauptzollamt Lörrach*). Skyldigheten att avhålla sig från åtgärder som kan äventyra målen i fördraget kan dock åberopas inför nationella domstolar i sådana fall där skyldigheten har preciserats genom andra bestämmelser i fördraget, i verkställighetsföreskrifter på lägre nivå eller kan utläsas av domstolens praxis.

Medlemsstaternas skyldighet att avhålla sig från åtgärder som äventyrar målen för gemenskapen innebär bl.a. en hänvisning till medlemsstaternas skyldighet att avhålla sig både från åtgärder som strider mot gällande gemenskapsrätt och åtgärder som står i strid med framtida beslut för uppnåendet av dessa mål, enhetlig tillämpning av gemenskapsrätten eller med en i praktiken välfungerande gemenskapsrätt.

Enligt EG-domstolens praxis (se t.ex. fallet 68/79, *Hans Just I/S v. Danish Ministry for Fiscal Affairs*) förpliktar artikel 5 de nationella myndigheterna att slå vakt om enskilda medborgares och företags rätt att för sina rättig-

heter åberopa de direkt tillämpliga normerna i gemenskapsrätten. Betydelsefulla avgöranden i denna fråga är fallen 47 & 48/83, *Pluimvee-slachtereij Midden-Nederland v. B.V. et al.*

Artikel 6. Enligt Maastrichtfördraget blev artikel 7 i fördraget artikel 6, eftersom artikel 6 utgick. Första stycket innehåller ett allmänt förbud mot diskriminering på grund av nationalitet som gäller fördragets hela materiella tillämpningsområde. Bestämmelsen som förbjuder diskriminering har i praktiken stor betydelse med tanke på förverkligandet av de fyra friheterna. Flera specialbestämmelser i fördraget och flera bestämmelser i gemenskapens sekundärrätt kompletterar det allmänna diskrimineringsförbudet. Fördraget innehåller bestämmelser som också förbjuder diskriminering på annan grund. T.ex. i artikel 119 förbjuds könsdiskriminering.

Enligt andra stycket kan rådet med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen och tillsammans med Europaparlamentet anta verkställighetsregler om diskrimineringsförbudet. Denna bestämmelse har dock inte tillämpats i praktiken. Bestämmelserna i artikeln har således omedelbar rättsverkan (se EG-domstolens beslut 14/68, *Wilhelm et al. v. Bundeskartellamt*), på basis av vilken talan om överträdelse av diskrimineringsförbudet kan väckas vid en domstol i en medlemsstat. Eftersom det allmänna diskrimineringsförbudet i artikeln kompletteras med flera av fördragets bestämmelser som gäller särfrågor, bör man försäkra sig om huruvida särbestämmelser om diskriminering t.ex. ingår i gemenskapsrättens regler om fri rörlighet för varor, personer, tjänster och kapital, i gemenskapens konkurrensbestämmelser eller i de särskilda diskrimineringsförbuden i fråga om jordbruk och trafikfrågor. Artikelns tillämpningsområde omfattar således i praktiken huvudsakligen diskriminering som framkommer i frågor som faller under befogenheten för medlemsstaternas myndigheter samt dessutom diskriminering som framkommer i sådana företags verksamhet som inte har dominerande ställning då dessa verkar utanför tillämpningsområdet för gemenskapens konkurrensregler. Enligt EG-domstolens avgörande 36/74, *Walrave & Koch v. Association Union Cycliste Internationale et al.* gäller det allmänna diskrimineringsförbudet i artikeln även diskriminering som utövas av enskilda medborgare och näringsidkare i frågor som faller inom tillämpningsområdet för fördraget.

Diskrimineringsförbudet skyddar även medlemsstaternas egna medborgare och näringsidkare (se fall 14/68, Wilhelm et al. v. Bundeskartellamt. Jfr dock fall 175/78, i vilket rörligheten för personer inte förverkligades mellan medlemsstaterna). Det allmänna diskrimineringsförbudet gäller dessutom gemenskapens egna institutioner i all verksamhet som faller inom deras befogenhet.

EG-domstolen har i praktiken preciserat det allmänna diskrimineringsförbudets materiella innehåll. Kännetecknena för förbjuden diskriminering uppfylls således då likadana fakta behandlas på olika sätt och då olika fakta ogrundat behandlas på samma sätt (se fallen 13/63, Italien v. kommissionen och 106/83, Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zuccherio et al.). I praktiken kan man likväl inte åberopa diskrimineringsförbudet i fall när den olika behandlingen av medlemsstaternas medborgare eller näringsidkare grundar sig på skillnader i lagstiftningen mellan medlemsstaterna. T.ex. artiklarna 92 — 94 om statligt stöd och artiklarna 100 — 102 om tillnärmning av lagstiftningen försöker eliminera olik behandling i syfte att effektivt förverkliga den inre marknaden.

Som begrepp skall diskrimineringsförbudet tolkas extensivt. Förbudet omfattar således alla allmänna och särskilda åtgärder av gemenskapens institutioner, medlemsstater och företag som medför diskriminering. Enligt EG-domstolens rättspraxis utgör förutom yttrycklig diskriminering även dold diskriminering sådan förbjuden verksamhet som avses i artikeln (se fall 152/73, Sotgiu v. Deutsche Bundespost). T.ex. beträffande den fria rörligheten för personer kan förbudet i praktiken inte kringgås genom konstgjorda krav på boningsort eller språkkunskaper, vilka i praktiken ändå skulle leda till diskriminering på grund av medborgarskap av en medborgare i en annan medlemsstat. Eftersom det allmänna diskrimineringsförbudet i artikeln gäller diskriminering på grund av medborgarskap faller diskriminering som grundar sig på rent ekonomiska faktorer och således olik behandling som grundar sig på olika marknadsförhållanden utanför dess tillämpningsområde. Det diskrimineringsförbud som gäller i artikel 37 avsedda statliga handelsmonopol, kartellavtal, företag med dominerande ekonomisk ställning och dumpning är emellertid till sitt materiella innehåll mer

omfattande än det allmänna diskrimineringsförbudet.

Artikel 7. Genom Maastrichtfördraget blev artikel 8 artikel 7. I artikeln anges övergångstiderna och tidtabellerna för ett gradvist upprättande av den gemensamma marknaden. Artikeln har i praktiken mist sin betydelse.

Artikel 7 a. Genom Maastrichtfördraget blev artikel 8 a i fördraget artikel 7 a. Av artikeln framgår huvudregeln om upprättandet av en inre marknad. Enligt bestämmelsen, som togs in i fördraget genom enhetsakten, skall gemenskapen besluta om åtgärder i syfte att gradvis upprätta den inre marknaden under tiden fram till och med den 31 december 1992. Den inre marknaden skall omfatta ett område utan inre gränser, där fri rörlighet för varor, personer, tjänster och kapital säkerställs i enlighet med bestämmelserna i fördraget.

Enligt bestämmelserna skall den inre marknaden upprättas genom beslut med stöd av artiklarna om den gemensamma tulltariffen (artikel 28), rätten att starta förvärvsverksamhet (artikel 57), fritt tillhandahållande av tjänster (artikel 59), kapitalrörelsernas frihet (artikel 70), sjö- och lufttransporter (artikel 84), indirekt beskattning (artikel 99) samt tillnärmning av lagstiftning (artiklarna 100 a och 100 b). Besluten om upprättandet av den inre marknaden kan med vissa undantag fattas med kvalificerad majoritet.

Artikel 7 b. Genom Maastrichtfördraget blev artikel 8 b i fördraget artikel 7 b. Artikeln ansluter sig till artikel 7 a. Före den inre marknaden upprättades den 1 januari 1993 skulle kommissionen rapportera till rådet om ännu oharmoniserad lagstiftning.

Artikel 7 c. Genom Maastrichtfördraget blev artikel 8 c artikel 7 c. Enligt artikeln skall kommissionen när den utformar programmet för upprättandet av den inre marknaden ta hänsyn till prestationsnivån hos nationella ekonomier på olika utvecklingsnivåer.

Andra delen

Unionsmedborgarskap

Artikel 8. Genom Maastrichtfördraget fogades till Romfördraget en ny andra del gällande unionsmedborgarskap. I artikeln finns en grundläggande bestämmelse om införande av ett unionsmedborgarskap. Varje person som är

medborgare i en medlemsstat skall enligt punkt 1 samtidigt också vara unionsmedborgare. Unionsmedborgares rättigheter och skyldigheter definieras enligt punkt 2.

Unionsmedborgarskapet påverkar inte en medlemsstats rätt att bestämma om förutsättningarna för beviljandet av medborgarskap i eget land. Eftersom unionsmedborgarskapet bestäms på grundvalen av medborgarskapet i en medlemsstat, beslutar medlemsstaterna indirekt vem som är unionsmedborgare.

Bestämmelser om de rättigheter som ansluter sig till unionsmedborgarskapet ingår i artiklarna 8 a—8 d. De viktigaste av dessa rättigheter är rätten att delta i val till Europaparlamentet och i lokala val inom en annan medlemsstats territorium enligt artikel 8 b samt rätten att få diplomatiskt skydd i ett tredje land enligt artikel 8 c. Utövandet av dessa rättigheter kräver dock ännu noggrannare reglering i unionens och medlemsstaternas lagstiftning. Enligt punkt 2 kan till unionsmedborgarskapet även ansluta sig skyldigheter (t.ex. skatteplikt). Bestämmelser om detta finns dock inte i fördraget.

Medborgarskapet i Europeiska unionen kompletterar medborgarskapet i en stat men ersätter det inte. Också efter införandet av ett unionsmedborgarskap finns det skillnader mellan medborgare i de olika medlemsländerna t.ex. i fråga om möjligheter att inverka på statliga ärenden, tillträde till offentliga tjänster och rätt att få sociala förmåner.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Huvudstadganden om finskt medborgarskap ingår i 4 § regeringsformen. Närmare stadganden om saken finns i medborgarskapslagen (401/68) och medborgarskapsförordningen (699/85). Fastän unionsmedborgarskapet inte innebär ett nödvändigt behov att ändra dessa författningar, kan det bli behövligt att till medborgarskapslagen foga en förtydligande hänvisning till bestämmelserna om unionsmedborgarskap.

Artikel 8 a. Genom artikeln ges varje unionsmedborgare rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier på de villkor och med de begränsningar som ställs i Romfördraget och i gemenskapens rättsakter. Artikeln ersätter med en enda rättighet som

gäller alla den rätt till bosättning och fri rörlighet som medborgarna i medlemsstaterna hittills haft såsom medlem av en särskilt definierad grupp, t.ex. såsom arbetstagare. Rätten till bosättning och fri rörlighet som ansluter sig till unionsmedborgarskapet är inte beroende av idkande av ekonomisk verksamhet.

Den faktiska förändring som artikeln medför ligger dock närmast däri att den gör det gällande systemet mera samlat och enhetligare. Den rörelsefrihet som ursprungligen gavs endast vissa grupper — såsom arbetstagare och egenföretagare — och som var förbunden med idkande av ekonomisk verksamhet, har i gemenskapsrätten småningom utvidgats så att rätten till bosättning slutligen beviljats på vissa villkor för alla sådana medborgare i medlemsstaterna som ännu inte har haft nämnda rätt med stöd av någon annan föreskrift eller bestämmelse i gemenskapens lagstiftning (rådets direktiv 90/364/EEG, se närmare RP 95/1992 rd. s. 207—208).

Unionsmedborgares rätt att fritt röra sig och uppehålla sig i en annan medlemsstat är inte absolut, utan den är enligt punkt 1 i artikeln bunden av de villkor och begränsningar som finns i bestämmelserna i Romfördraget och i de bestämmelser som i sekundärrätten preciserar dem. Sådana krav är bl.a. att personen har tillräckliga medel och är sjukförsäkrad samt att den allmänna ordningen, säkerheten och folkhälsan tryggas.

Punkt 2 befullmäktigar rådet att på förslag av kommissionen och efter samtycke av Europaparlamentet enhälligt anta bestämmelser i syfte att underlätta utövandet av dessa rättigheter. Kravet på samtycke av parlamentet i stället för tidigare hörande inskränker rådets möjligheter till beslutsfattande.

Om allmän rörelsefrihet finns bestämmelser också i artikel 7 a som gäller upprättande av den inre marknaden.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar.

Om finsk medborgares rätt till fri rörlighet stadgas i 7 § regeringsformen samt närmare i passlagen (642/86) och i passförordningen (643/86). På utlänningars inresa till landet samt på uppehåll och arbete i Finland tillämpas utlänningslagen (378/91) och utlänningsförordningen (142/94), bestämmelser och föreskrifter som har utfärdats med stöd av dessa samt internationella fördrag som är bindande för

Finland, t.ex. överenskommelser om nordisk passunion (FördrS 17/54 och 38/55).

Artikel 1 motsvarar artiklarna 28—35 i EES-avtalet vad beträffar det materiella innehållet i fråga om rörelsefrihet. De rättsakter gällande rörlighet och bosättning som har givits med stöd av Romfördraget är en del av EES-avtalet med stöd av dess bilagor V och VIII. Innehållet i dessa refereras i regeringens proposition angående godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 132—142 och 205—211).

Artikel 8 b. Punkt 1 i artikeln ger varje unionsmedborgare rösträtt och valbarhet vid kommunala val och punkt 2 vid val till Europaparlamentet i den medlemsstat där han är bosatt men där han inte är medborgare. Medlemsstatens egna medborgare och unionsmedborgarna skall härvid behandlas lika.

Av artikel 138.3 framgår skyldigheten att genomföra val av företrädare i Europaparlamentet genom direkta val med iakttagande av ett enhetligt valsätt i samtliga medlemsstater. Från år 1979 har valen varit direkta, men valsättet är ännu inte enhetligt inom hela gemenskapen. Vid val av företrädare i Europaparlamentet grundar sig den närmare regleringen av valsättet således tillsvidare på nationella system, fastän villkoren för utövande av rösträtt och valbarhet i en annan medlemsstat än unionsmedborgarens egen hemstat förenhetligades genom ett rådsdirektiv för vilket redogörs senare. Eftersom målet fortfarande är att åstadkomma ett enhetligt valsätt som gäller samtliga medlemsstater bestäms i artikel 8 b.2, att bestämmelserna om unionsmedborgarnas rösträtt och valbarhet vid val till Europaparlamentet inte begränsar Europaparlamentets rätt att enligt artikel 138.3 första stycket utarbeta förslag om ett enhetligt valsätt eller rådets rätt att enligt artikel 138.3 andra stycket med parlamentets samtycke förelägga medlemsstaterna en enhetlig valordning för godkännande.

Om utövandet av de rättigheter som nämns i artikel 8 b i fördraget antar rådet ytterligare närmare bestämmelser genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet. Enligt artikeln skall närmare bestämmelser om den kommunala rösträtten och valbarheten antas före den 31 december 1994. I fråga om val till Europaparlamentet utfärdades ett direktiv om saken den 6 december 1993. Dessa bestämmelser kan föreskriva undantag, om det är motiverat med

hänsyn till särskilda problem i en medlemsstat. Med detta syftas speciellt på Luxemburg, av vars invånare över en fjärdedel är medborgare i en annan medlemsstat.

Rådets direktiv 93/109/EG, av den 6 december 1993, om fastställande av närmare bestämmelser för rösträtt och valbarhet vid val till Europaparlamentet för unionsmedborgarskap som är bosatta i en medlemsstat där de inte är medborgare

Enligt artikel 1 gäller direktivet möjligheterna för en unionsmedborgare som bor utanför den stat där han eller hon är medborgare att delta i val till Europaparlamentet. Villkor för rättigheterna, som innefattar rösträtt och rätt att kandidera, är unionsmedborgarskap och bosättning i den medlemsstat där personen enligt artikel 3 vill utöva rättigheterna. De närmare villkoren för rättigheterna bestäms enligt vällagstiftningen i medlemsstaten, men unionsmedborgarnas likställdhet måste garanteras. Detta gäller även administrativa stadganden och bestämmelser om utövandet av valrätten i den stat där personen är bosatt. Om den nationella vällagstiftningen innehåller stadganden om en minimibosättningstid som villkor för utövandet av rättigheterna, beaktas enligt artikel 5 bosättning inom unionens hela territorium vid beräkningen av denna tid.

I artikel 4 förbjuds unionsmedborgarna att rösta två gånger eller att kandidera i två medlemsstater i samma val. En unionsmedborgare får fritt välja om han utövar sina rättigheter i den stat där han är medborgare eller i den stat där han är bosatt. Om unionsmedborgaren beslutar att rösta i den stat där han är bosatt skall han göra en anmälan om detta. Enligt artikel 8 innebär denna anmälan samtidigt att personen avstår från att rösta i den stat där han är medborgare.

Enligt artikel 6 måste en unionsmedborgare vara valbar för att kunna kandidera i den stat där han är bosatt. Avsaknad av valbarhet, dvs. ett juridiskt hinder för att kandidera, kan basera sig på stadganden eller beslut antingen i den stat där personen är bosatt eller i den stat där han är medborgare. Genom den parallella tillämpningen försöker man bl.a. förhindra att en person som har förlorat sin valbarhet i praktiken kan återfå den genom att flytta till en annan medlemsstat.

När en unionsmedborgare ställer upp som kandidat måste han enligt artikel 10.1 avge en

försäkran om att han inte kandiderar i någon annan medlemsstat. Enligt artikel 6.2 skall myndigheterna i bosättningsstaten också kräva att han företer ett i artikel 10.2 nämnt intyg från den stat där han eller hon är medborgare, att unionsmedborgaren inte har förlorat sin valbarhet i denna stat eller att myndigheterna har kännedom om någon annan omständighet som förorsakar avsaknad av valbarhet. Om ett sådant intyg inte kan företes skall personens ansökan om att få ställa upp som kandidat lämnas oprövad. Avsaknad av valbarhet som konstaterats i den stat där personen är medborgare binder bosättningsstaten.

Bestämmelserna om förlust av rösträtten i artikel 7 är däremot flexibla. Den stat där unionsmedborgaren är bosatt får överväga om den kräver en i artikel 9.3 avsedd försäkran att rösträtten inte har gått förlorad samt om den beaktar en eventuell förlust av rösträtten.

För att förhindra att rättigheterna utövas två gånger skall bosättningsstaten meddela hemstatens myndigheter om de medborgare i hemstaten som har anmält att de utövar sina valrättigheter i den stat där de uppehåller sig. Enligt artikel 13 skall hemstaten i sådana fall vidta effektiva åtgärder för att förhindra att rättigheterna utövas två gånger.

I artiklarna 9 och 10 finns dessutom bestämmelser om tidsfrister för utövande av rösträtt och valbarhet och om nödvändiga handlingar, i artikel 11 om sökande av ändring, i artikel 12 om skyldigheten för bosättningsstaten att lämna upplysningar samt i artikel 14 undantagsbestämmelser som närmast tillämpas endast beträffande Luxemburg.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

I samband med artikel 31 i anslutningsakten finns en redogörelse för bestämmelserna i anslutningsakten om övergångsperioden beträffande val till Europaparlamentet.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Enligt 51 § 3 mom. regeringsformen stadgas genom lag om utlänningars deltagande i kommunernas förvaltning. Stadganden om utlänningars rösträtt och valbarhet i kommunalval finns i 16 § 2 mom. och 17 § kommunallagen (953/76) samt i 8 § 1 mom. kommunala vallagen (361/72).

Rösträtt har de danska, isländska, norska eller svenska medborgare som uppfyller de allmänna förutsättningar för rösträtt som även krävs av finska medborgare och som har haft hemort i Finland under de två åren närmast före valåret. Samma rätt har även andra utlänningar som i Finland har haft hemort under de fyra åren närmast före valåret. Finska medborgare får enligt 16 § 1 mom. kommunallagen rösträtt i kommunalval redan det år från vars början de har haft hemort i Finland. I 102 c § kommunallagen stadgas på motsvarande grunder om rösträtten vid rådgivande kommunala folkomröstningar. Enligt 17 § 1 mom. 2 punkten kommunallagen är rösträtt en av förutsättningarna för valbarhet.

Det finska valsyste­met förutsätter inte att medborgarna särskilt anmäler att de vill utöva sin rösträtt eller att de företer utredningar som stöder deras rösträtt. I lagen om riksdagsman­naval (391/69) stadgas att de basförteckningar som används som underlag för vallängderna uppgörs på basis av uppgifterna i centrala befolkningsregistret. En person som obehörigen utelämnats ur vallängden kan framställa skriftligt yrkande på rättelse. Samma system används i tillämpliga delar i kommunalval.

Med anledning av Romfördraget bör stadgandena om rösträtt och valbarhet i kommunallagen och kommunala vallagen ändras. Fördraget medför uttryckligen skyldighet att garantera varje unionsmedborgare rösträtt och valbarhet på samma villkor som medborgarna i medlemsstaten har. Kravet på en viss tids bosättning som utgör ett av villkoren för rösträtt och valbarhet borde därför vara det samma för medborgare i någon annan medlemsstat som bor i Finland som för finska medborgare.

Trots att syftet med fördraget är att utvidga möjligheterna för unionsmedborgarna att delta i den politiska verksamheten på lokal nivå förpliktar artikeln inte, om den tolkas ordagrant, att ge unionsmedborgarna rätt att delta i rådgivande kommunala folkomröstningar.

Bestämmelserna om den försäkran om att vederbörande inte röstar två gånger eller redan kandiderar som finns i artikel 9.2 i rådets direktiv rörande deltagande i val till Europaparlamentet i en annan medlemsstat samt bestämmelserna i artikel 10.2 om intyg om att vederbörande inte har förlorat sin valbarhet i sin hemstat bör införas i vår lagstiftning. Förbudet mot dubbel kandidatur i artikel 4.2 i

direktivet samt förlusten av valbarhet som beror på att vederbörande i sin hemstat har dömts att förlora sin valbarhet, förutsätter också ändringar i lagstiftningen. Också bestämmelsen i artikel 13 om myndigheternas skyldighet att lämna upplysningar till myndigheterna i de övriga medlemsstaterna om utövandet av valrättigheterna bör tas in i vår lagstiftning.

Sättet att välja Europaparlamentet håller ännu på att utformas. Bl.a. valbarheten, proportionaliteten mellan partierna och de valdas territoriella representativitet samt ordnandet av valförrättningen förutsätter reglering i Finland. Till sina huvuddrag bygger det föreslagna systemet på gällande system för statliga val.

Utövandet av rösträtt och valbarhet i kommunala val beror ytterligare på de närmare rättsakter som rådet utfärdar. Behovet av ändringar i det finska kommunalvalssystemet kan därför bedömas efter att dessa rättsakter har utfärdats. I fråga om ändringar som hör till området för lagstiftningen kommer särskilda regeringspropositioner att avlätas.

Artikel 8 c. Enligt artikeln har varje unionsmedborgare rätt till skydd inom ett tredje lands territorium av varje medlemsstats diplomatiska eller konsulära myndigheter på samma villkor som medborgarna i den staten. Skyddet är dock till sin karaktär sekundärt eftersom det förutsätts att unionsmedborgarens egen medlemsstat, som i första hand skall skydda honom, inte är representerad i det tredje landet.

Medlemsstaterna har hittills endast skyddat sina egna medborgare. Om även de andra medlemsstaternas medborgare skall ha rätt till skydd, behövs överenskommelser om exaktare arrangemang. Artikeln förpliktade medlemsstaterna att före den 31 december 1993 komma överens om de inbördes regler som behövs och inleda de internationella förhandlingar som krävs för att säkerställa detta skydd. Förhandlingarna faller dock utanför unionens behörighet och rätt att utöva tillsyn.

Riktlinjer för det skydd som unionsstaternas representationer skall ge unionsmedborgare som saknar representation i ett tredje land

Riktlinjerna, som har antagits av Europeiska rådet och som trädde i kraft den 1 juli 1993, är inte juridiskt bindande för unionen, utan preciserar endast utgångspunkterna för de regler som skall gälla. Enligt riktlinjerna skall sam-

tycke av unionsmedborgarens egen medlemsstat såvitt möjligt inhämtas när skydd meddelas. Om skyddet medför kostnader är samtycke nödvändigt. Skydd meddelas i följande fall: När en unionsmedborgare avlider, drabbas av allvarlig olycka eller sjukdom, anhålls, häktas, blir offer för våldsbrott eller drabbas av andra liknande svårigheter. Det kan bli fråga om rådgivning, bidrag eller hjälp med att sända hem en person. I länder där inte alla medlemsstaterna har representation kan medlemsstaterna komma överens om i vilken ordning de skall ansvara för medborgarna i de medlemsstater som saknar representation i landet. En unionsmedborgare kan vända sig till någon av representationerna, som hänvisar honom till den representation som står i turen. Detsamma skall även gälla unionsmedborgare som inte är bosatta i den stat där de är medborgare samt personer som inte är unionsmedborgare, men har fått passersedel av en medlemsstat. Till sistnämnda grupp hänförs också flyktingar som har beviljats asyl i en medlemsstat.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finlands lagstiftning finns inga uttryckliga stadganden om statens skyldighet att ge sina medborgare diplomatiskt skydd, utan denna skyldighet har ansetts basera sig på allmänna folkrättsliga principer. Stadganden om bistående av en finsk medborgare som utomlands råkat i nödställt läge ingår i 8 § lagen om utrikesförvaltningen (1164/87), 11 § 2 mom. förordningen om utrikesförvaltningen (485/90) samt 43 § förordningen om utrikesrepresentationen (159/64).

De nordiska länderna har slutit en samarbetsöverskommelse (FördrS 28/62), där det i artikel 34 föreskrivs att varje nordiskt land skall bistå en medborgare i ett annat nordiskt land utanför de nordiska länderna när hans eget land saknar representation i ifrågavarande land.

Finland är skyldig att ge diplomatiskt skydd under de förutsättningar som bestäms i artikeln och på det sätt som närmare anges i de detaljerade föreskrifterna. Bestämmelserna i Romfördraget medför inte några större behov av att ändra lagstiftningen. Det skydd som skisseras i riktlinjerna avviker inte väsentligt från rådande praxis mellan de nordiska länderna. Ovan nämnda stadganden om finska med-

borgare i lagstiftningen om utrikesförvaltningen måste dock eventuellt kompletteras så, att av dem även framgår unionsmedborgarnas rätt att under vissa förutsättningar få skydd av Finlands utrikesrepresentation.

Artikel 8 d. Enligt första stycket i artikeln har varje unionsmedborgare rätt att göra framställningar till Europaparlamentet och enligt andra stycket rätt att vända sig till ombudsmannen vid parlamentet i enlighet med bestämmelserna i artiklarna 138 d och e i Romfördraget.

Möjligheten att göra framställningar till Europaparlamentet har funnits redan på basis av parlamentets egen arbetsordning med stöd av artiklarna 128 och 130. Genom att säkerställa rätten att göra framställningar (petitionsrätten) genom att skriva in den i fördraget och genom att grunda en befattning som ombudsman vid parlamentet strävar man efter att förbättra medborgarnas rättsskydd och parlamentets möjligheter att övervaka lagligheten i institutionernas förvaltningsverksamhet. Undersökningsrätten utsträcker sig inte till lagskipningen i gemenskapens domstol.

De egentliga bestämmelserna om Europaparlamentets möjligheter att ta emot framställningar och utse en ombudsman samt om förutsättningarna för utövandet av formerna för tillsyn finns i artiklarna 138 d och 138 e i fördraget. Artikel 8 d i fördraget innehåller närmast ett konstaterande om unionsmedborgarnas rätt att ty sig till dessa tillsynsformer så som en av de rättigheter som tillkommer dem.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Europaparlamentets och ombudsmannens tillsynsmakt gäller institutionernas förvaltningsverksamhet och utsträcker sig inte till medlemsstaterna, inte ens då dessa verkställer gemenskapens lagstiftning. Därför medför artikeln inga omedelbara behov av ändringar i lagstiftningen i Finland.

Artikel 8 e. Artikeln förpliktar kommissionen att före den 31 december 1993 och sedan vart tredje år rapportera till Europaparlamentet, rådet och ekonomiska och sociala kommittén om tillämpningen av bestämmelserna i andra delen i fördraget. I rapporten skall hänsyn också tas till unionens utveckling.

Skyldigheten för kommissionen att rapportera till parlamentet tryggar parlamentets möjligheter att övervaka tillämpningen av bestämmelserna om unionsmedborgarskap. Samtidigt strävar man efter att säkerställa medborgarskapsinstitutionens utveckling och knyta den till unionens allmänna utveckling.

På basis av rapporten kan rådet med iakttagande av det förfarande för beslutsfattandet som bestäms i artikeln anta bestämmelser för att komplettera de rättigheter som hänger samman med unionsmedborgarskapet. Förutsättningen för att dessa bestämmelser skall träda i kraft är att respektive medlemsstat antar dem i enlighet med sina konstitutionella bestämmelser. En inskränkning eller väsentlig utvidgning av de rättigheter som hänger samman med unionsmedborgarskapet eller påförande av förpliktelser förutsätter att fördraget ändras med iakttagande av det förfarande som bestäms i artikel N i Maastrichtfördraget.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Eftersom artikeln är en intern procedurbestämmelse för gemenskapen förutsätter den inte ändringar i lagstiftningen i Finland. I samband med den nationella handläggningen av de bestämmelser som rådet med stöd av andra stycket eventuellt antar görs en bedömning av deras inverkan på lagstiftningen i Finland.

Tredje delen

Gemenskapens politik

Avdelning I

Fri rörlighet för varor

Bestämmelserna gäller tullunionen, dess verkställande och varornas fria rörlighet inom ramen för tullunionen. Den största delen av bestämmelserna gäller utarbetandet av en gemensam tulltariff vid tidpunkten för tullunionens grundande, harmoniseringen av de dåvarande medlemsländernas nationella tulltariffer samt andra bestämmelser som är förknippade med den gemensamma tulltariffen. Till dessa delar har bestämmelserna inte längre någon praktisk betydelse och för dem redogörs inte i detalj.

Artikel 9. Enligt punkt 1 grundar sig gemenskapen på en tullunion, som omfattar all

handel med varor. Export- och importtullar samt avgifter med samma verkan är förbjudna mellan medlemsstaterna, och i förhållande till tredje stater förverkligas en gemensam tulltariff (tulltaxa).

Enligt punkt 2 tillämpas bestämmelser beträffande tullunionen på medlemsstaternas ursprungsprodukter samt på sådana produkter som härstammar från tredje länder och som är i fri omsättning i medlemsstaterna.

Efter det att den inre marknaden har införts i början av 1993 förverkligas den i artikeln nämnda fria omsättningen överallt på unionens område utan hänsyn till de nationella gränserna.

Artikel 10. I punkt 1 definieras förutsättningarna för fri omsättning av varor som härstammar från tredje länder. Förutsättningarna är att tullformaliteter iakttas samt att stadgade tullar och avgifter med samma verkan har uppburits och att de inte efteråt helt eller delvis har återburits.

Enligt punkt 2 befullmäktigades kommissionen att definiera metoder för det administrativa samarbetet som tullunionen förutsätter samt att föreskriva vissa andra bestämmelser, som hänför sig till handeln mellan medlemsstaterna i fråga om produkter som härstammar från tredje länder.

Artikel 11. Artikeln förpliktade medlemsstaterna att skrida till åtgärder som är befogade för att inom stadgad tid uppfylla de förpliktelser som gäller tullar.

Kapitel 1

Tullunionen

Avsnitt 1

Avveckling av tullar mellan medlemsstaterna

Artiklarna 12—17. I artiklarna ingår bestämmelser i anslutning till avvecklandet av tullar mellan medlemsstaterna och som har förlorat sin betydelse. Enligt dessa bestämmelser förpliktade sig medlemsstaterna att inte införa nya export- eller importtullar och att inte höja de dåvarande export- och importtullarna i inbördes handel.

Den gemensamma marknaden skulle förverkligas gradvis under en övergångsperiod av tolv år räknat från grundandet av den Euro-

peiska ekonomiska gemenskapen. Övergångsperioden var delad i tre fyraåriga etapper, under vilka avskaffandet av importtullar mellan medlemsstaterna således skedde gradvis. Under både den första och andra fyraåriga etappen skulle tullarna sänkas med 25 % av bastullen och de återstående sänkningarna skulle förverkligas under den tredje etappen. Samma övergångsreglering tillämpades på de s.k. fiskala tullarna, dock så, att medlemsstaterna berättigades att ersätta de fiskala tullarna med interna skatter.

Export- och importtullar och avgifter med samma verkan skulle avskaffas under den första etappen.

Avsnitt 2

Upprättandet av den gemensamma tulltaxan

Artikel 18. Artikeln innehåller en allmän deklARATION, enligt vilken medlemsstaterna är beredda att bidra till utvecklingen av den internationella handeln och avvecklingen av handelshinder på basis av ömsesidighet och gemensamma fördelar genom att sänka tullarna under den allmänna nivå som följer efter grundandet av tullunionen.

Artikel 19. Artikeln innehåller bestämmelser för fastställandet av tullar inom den gemensamma tulltariffen. Den huvudsakliga grunden för fastställandet av tullar var att beräkna ett aritmetiskt medeltal av tullar enligt den tulltariffposition som vid anslutningstiden tillämpades av de anslutande länderna. Produkterna var indelade i grupper, för vilka stadgats gruppvisa övre gränser för de tullar som skulle införas.

Artikel 20. I artikeln finns en bestämmelse om hur gemensamma tullar i fråga om vissa särskilt uppräknade produkter skall bestämmas avvikande från de principer som nämnts ovan i artikel 19. Beträffande dessa produkter skulle medlemsstaterna komma överens om en gemensam tulltariff och kommissionen skulle övervaka förhandlingarna i fråga. Rådet fastställde tullarna, om medlemsstaterna inte kunde enas i frågan inom en viss tid.

Artikel 21. Enligt bestämmelsen hade rådet befogenhet att på kommissionens förslag utfärda direktiv om artiklarna 19 och 20 för att lösa tekniska problem vid tillämpningen av dessa artiklar samt att med kvalificerad majoritet

besluta om de anpassningsåtgärder som på grund av enhetligheten var nödvändiga för en gemensam tulltariff.

Artikel 22. Enligt artikelns bestämmelser skulle kommissionen bestämma hur man tar hänsyn till vissa fiskala tullar vid beräkningen av det aritmetiska medeltalet enligt artikel 19. Dessutom hade medlemsländerna rätt att inom en viss tid ansöka om undantag beträffande det i artikel 20 stadgade förfarandet.

Artikel 23. Artikelns innehåller närmare bestämmelser om ett gradvist förverkligande av den gemensamma tulltariffen samt om de förutsättningar, under vilka ett medlemsland fick avvika från huvudreglerna i denna artikel.

Artikel 24. Enligt bestämmelserna i denna artikel fick medlemsländerna ändra sina tullar snabbare än vad som förutsätts i artikel 23.

Artikel 25. Artikelns innehåller bestämmelser, enligt vilka rådet hade befogenhet att på förslag av kommissionen berättiga ett medlemsland att ta i bruk tullkvoter antingen i form av sänkta tullar eller utan tull i fråga om vissa särskilt specificerade produkter, om en förändring i försörjningsskällor eller ett otillräckligt utbud inom gemenskapen kunde ha skadliga följder för medlemsstatens förädlingsindustri.

Artikel 26. Enligt artikelns hade kommissionen befogenhet att under noggrant bestämda förutsättningar tillåta att ett medlemsland beträffande en tariffposition och under en viss tid skjuter upp en sänkning eller höjning av tullar.

Artikel 27. Enligt bestämmelserna i denna artikel skulle medlemsstaterna efter den första övergångsetappen vid behov börja tillnärma sina lagar, förordningar och administrativa bestämmelser beträffande tullar.

Artikel 28. Enligt bestämmelsen i artikelns beslutar rådet med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen om en ensidig förändring eller upphävning av den gemensamma tulltariffen.

Bestämmelsen i artikelns och de med stöd av den utfärdade rättsakterna är centrala för gemenskapens tullpolitik. Den väsentligaste delen av gemenskapens tullagstiftning baserar sig på denna artikel. De viktigaste rättsakterna är rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om tullkodex, rådets förordning (EEG) nr 2658/87 om en kombinerad tullnomenklatur och -tariff samt rådets förordning (EEG) nr 918/83 om

gemenskapens tullfrihetssystem jämte senare ändringar. För dessa förordningar redogörs senare.

På basis av artikelns kan tullar inom den gemensamma tulltariffen antingen permanent eller temporärt ändras samt, då andra internationella förpliktelser, till exempel GATT-bestämmelserna, det tillåter också höjas. Om någon produkt inte alls tillverkas inom gemenskapen, kan produkten beviljas en s.k. tull suspension, vilket innebär att importen beviljas antingen tullfrihet eller nedsatt tull för en bestämd tid. Om gemenskapens egen produktion är otillräcklig, kan för produkten i fråga fastställas en s.k. tidsbestämd tariffkvot, inom ramen för vilken produkten upp till en viss mängd kan införas tullfritt eller med nedsatta tullar.

Tull suspensions- och tariffkvotsystemet som tillämpas av gemenskapen är ett internationellt godkänt sätt att med tullpolitiska medel erbjuda möjligheter för det egna landets produktion till en fördelaktig införsel av insatsprodukter, då de införda produkterna inte kan anskaffas inom det egna området. Härvid förutsätter dock GATT:s bestämmelser att tullförmånen tillämpas likvärdigt på alla GATT-medlemsländer.

Den finska tullagstiftningen är en del av skattelagstiftningen, vars grundstadganden ingår i regeringsformen och riksdagsordningen. Om tullar skall stadgas genom lag.

Gemenskapens tull suspensions- och tariffkvotsystem motsvaras i Finland av lagstiftningen om industritullar och delvis av lagstiftningen om s.k. e-tullar. Det finska industritullsystemet skiljer sig från gemenskapens tull suspensions- och tulltariffsystem på så sätt att i Finland med stöd av 4 § tulltarifflagen (660/87) kan beviljas industriförmån eller s.k. t-tull också för maskiner och apparater som används inom den industriella produktionen, medan tullförmånen i gemenskapen endast beviljas för produkter som blir beståndsdelar av den tillverkade varan. Enligt 3 § tulltarifflagen kan för en sådan vara, vars motsvarighet inte fabriksmässigt tillverkas i Finland, beviljas en speciell nedsatt tull eller tullfrihet, om det i tulltariffens ifrågasvarande position finns en anteckning om en sådan tull (e-tull). Förordningen om tillämpning av tulltarifflagen (1167/87) omfattar noggrannare bestämmelser om tillämpning av e-tull.

Rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen samt kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning om inrättandet av en tullkodex sådan den lyder genom kommissionens förordning (EEG) nr 3665/93 av den 21 december 1993

Avdelning I i rådets förordning, i fortsättningen tullkodex, innehåller de allmänna bestämmelserna om tillämpningsområdet för tullkodexen. Förordningens artiklar 1—4 innehåller bestämmelser om tullkodexens materiella och geografiska tillämpningsområde samt bestämmelser om begrepp som används vid dess tillämpning. I artikel 5 i tullkodexen bestäms om representation, former för representationen och om rätten att verka som representant inom gemenskapens tullområde.

I den finska tullagen finns inga uttryckliga stadganden om representation, utan i fråga om representation dvs. befullmäktigande har stadgandena om bl.a fullmaktsrepresentation och ställningsfullmakt i lagen om rättshandlingar på förmögenhetsrättens område (228/29) och i lagen om förvaltningsförvarande (598/82) tillämpats.

Artiklarna 6—10 i tullkodexen innehåller bestämmelser om beslutsfattandet och verkställighet i fråga om tillämpningen av tullagstiftningen. Enligt huvudregeln måste tullmyndigheternas beslut motiveras och ändring i beslut kan sökas. Ändringssökandet hindrar inte beslutets verkställighet. Beslut utfärdade av finska tullmyndigheter kan verkställas omedelbart efter utfärdandet.

Tullmyndighetens beslut kan förklaras ogiltigt om det har fattats på grund av felaktiga eller bristfälliga uppgifter av sökanden. Beslutet kan upphävas eller ändras om förutsättningarna för dess fattande inte längre föreligger eller om en i beslutet fastställd förpliktelse försummas. Motsvarande stadganden finns inte i den finska tullagstiftningen.

I artikel 11 i tullkodexen bestäms om lämnande av uppgifter i frågor som gäller tillämpningen av tullagstiftningen. Att lämna uppgifter är i princip avgiftsfritt, om inte åtgärderna förorsakar särskilda kostnader för tullmyndigheterna som t.ex. för sakkunnigvärderingar eller återlämnande av varor till personen som hade bett om uppgifter. I sådana fall kan

kostnaderna uppbäras av den person som bett om uppgifterna.

Den rådgivning som de finska tullmyndigheterna ger i materiella frågor som t.ex i fråga om varans skattemässiga behandling, är nuförtiden avgiftsbelagd med stöd av lagen om grunderna för avgifter till staten (150/92).

Enligt artikel 12 i tullkodexen skall tullmyndigheterna på skriftlig begäran meddela bindande förhandsbesked om tariffen. Förhandsbeskedet är vad gäller tariffpositionen bindande för tullmyndigheterna i alla medlemsstater gentemot den som erhållit beskedet. Ett bindande förhandsbesked om tariffen är i kraft i sex år från den dag det utfärdades. Om den som erhållit förhandsbeskedet har lämnat felaktiga eller bristfälliga uppgifter, måste förhandsbeskedet förklaras ogiltigt. Ett bindande förhandsbesked upphör att vara giltigt bl.a. då bestämmelserna om nomenklatur eller tarifiering eller tolkningen av dem ändras så att förhandsbeskedet står i strid med de ändrade bestämmelserna.

Bindande förhandsbesked tillämpas på fastställandet av import- eller exporttullar samt vid beräkningen av exportrestitutioner och avgifter enligt den gemensamma jordbrukspolitik.

Enligt förordningen (EEG) nr 2454/93 om verkställighet av tullkodexen (i det följande verkställighetsförordningen) är ett förhandsbesked som i unionens medlemsstat meddelats till en sökande för den som erhåller beskedet i kraft i alla medlemsländer. Stadgandet motsvarar 45 § i tullagen (573/78). För förhandsbesked debiteras en av tullstyrelsen fastställd avgift som baserar sig på lagen om grunderna för avgifter till staten.

Enligt 46 § tullagen är ett förhandsbesked som vunnit laga kraft bindande för staten under ett år från den dag då beskedet meddelades, såvida inte det stadgande, som tillämpats i ärendet, därförinnan ändrats eller tullstyrelsen av särskilda skäl återkallat förhandsbeskedet.

I och med Finlands medlemskap kan förhandsbesked som är bindande också för myndigheterna i de andra medlemsstaterna meddelas endast i fråga om tarifiering av varor, och beskedens giltighetstid är sex år. Finland måste i regel meddela bindande förhandsbesked avgiftsfritt. Förhandsbesked som meddelats med stöd av den gällande tullagen kommer inte att tillämpas på sådan import som sker efter anslutningen.

I artiklarna 13—14 i tullkodexen föreskrivs om tullmyndigheternas befogenhet att vidta nödvändiga kontrollåtgärder samt om parts skyldighet att tillstålla tullmyndigheterna alla behövliga handlingar och allt behövt bidrag. Bestämmelserna motsvarar den finska lagstiftningen.

I artikel 15 i tullkodexen ingår bestämmelser om sekretess för uppgifter som tullmyndigheter fått kännedom om i tjänsten. Konfidentiella eller konfidentiellt givna uppgifter får inte utlämnas utan tillstånd av den person som har givit uppgifterna eller av myndigheten. Utlämnandet av uppgifter är dock möjligt, om tullmyndigheterna på grund av gällande bestämmelser, i synnerhet bestämmelser om daskydd eller i samband med en rättegång är förpliktade eller berättigade därtill. Bestämmelserna motsvarar huvudskaligen de gällande finska stadgandena.

Enligt artikel 16 i tullkodexen måste handlingarna bevaras för tullinspektion minst tre år oberoende av dagen för utgivningen. Tidsfristen börjar från utgången av det år då deklarationen om övergång av varan till fri omsättning eller deklarationen beträffande utförelse har mottagits, och i fråga om annat tullförfarande från den dag då förfarandet har slutförts.

Enligt artikel 17 i tullkodexen kan de tidsfrister som föreskrivits i tullkodexen inte förlängas eller uppskjutas utan uttrycklig bestämmelse om detta. I vissa fall möjliggör tullkodexen ett nationellt förlängande av tidsfrister och beviljande av undantag i deklarationsskyldigheten. Enligt 17 § 1 mom. i den finska tullagen (573/78) kan distriktstullkammaren i enskilda fall bevilja undantag från deklarationsskyldigheten. Som sådant undantag nämns i lagrummet uttryckligen förlängning av tullklareringstiden. I tullskattelagen ingår också stadganden om möjligheten att förlänga tidsfrister.

I artikel 18 i tullkodexen föreskrivs om den växelkurs som i tullagstiftningen tillämpas när penningssummor uttryckta i ecu växlas till nationella valutor. Enligt huvudregeln används som växelkurs kursen för den första arbetsdagen i oktober varje år.

I artikel 19 i tullkodexen ingår en allmän bestämmelse om tillämpning av tullagstiftningen genom ett s.k. förenklat förfarande.

Ett förenklat förfarande innebär att tullmyndigheterna har rätt att tillåta att en importvara överläts till fri omsättning trots att importören vid deklarationstillfället inte avger alla nödvän-

diga uppgifter för tullklarering. Detaljerade bestämmelser om tillämpningen av det förenklade förfarandet ingår i tullkodexen och i de bestämmelser i verkställighetsförordningen som redogörs för senare. Bestämmelserna motsvarar stadgandena i den finska tullagstiftningen.

Avdelning II i tullkodexen innehåller bestämmelser om grunderna för tillämpningen av import- och exporttullar och av andra åtgärder beträffande varuhandel.

Enligt artikel 20 i tullkodexen måste tullar som upp bärs grunda sig på Europeiska gemenskapens tulltariff. Denna tariff innehåller en kombinerad nomenklatur samt andra nomenklaturer som baserar sig på denna och till vilka har tillagts underindelningar och vilka har bekräftats genom särskilda stadganden för tillämpningen av tariffbestämmelser beträffande varuhandel. I tariffen finns upptagna de avgifter och andra debiteringsgrunder, importavgifter för jordbruket och andra importavgifter som vanligen tillämpas på de varor som nämns i den kombinerade nomenklaturen. Bestämmelser om tullförmåner som ingår i konventioner som berättigar till tullförmånsbehandling, gemenskapens ensidiga tariffbestämmelser, ensidiga suspensionsbestämmelser samt andra tullbestämmelser i gemenskapens övriga lagstiftning, anses också vara en del av tulltariffen.

På varuhavarens begäran måste de ovan nämnda tullförmånerna tillämpas i stället för allmänna tullar och avgifter, om importvaran uppfyller de stadgade förutsättningarna. Om tillbehandlingen beror på en kvot, upphör förmånsbehandlingen när kvoten har blivit fylld.

I artikel 21 i tullkodexen definieras tullförmånsbehandling. Vidare är tillämpningen av tullförmånsbehandling förknippad med sådana varumässiga specialvillkor som eventuellt har ställts för användningen av tullförmåner.

Artikel 20 i tullkodexen motsvaras i Finland närmast av 1 § tullskattelagen, enligt vilken för en vara som har införts i landet upp bärs tull i enlighet med den till tulltariffen anslutna tulltariffen, om inte annat stadgas eller bestäms i denna lag, genom internationella avtal eller på något annat sätt. Denna bestämmelse täcker i sakligt hänseende definitionen som upptas i artikel 20 med undantag för importavgifter för jordbruket och andra importavgifter. Dessa har sin motsvarighet i de finska stadgandena om importavgifter och om importavgifter på livs-

medel, vilka inte anses utgöra en del av tulltariffen. Utanför tulltariffen blir också bestämmelserna om gemenskapens mervärdes-skatt och acciser.

Artiklarna 22—27 i tullkodexen innehåller ursprungsregler, vilka å ena sidan är förknip-pade med tillämpningen av tullåttnader som beviljats för vissa produkter från tredje länder, och å andra sidan med övervakningen av olika andra åtgärder som bestäms på grund av varans ursprungsland. Deras syfte är att för-hindra en snedvridning av handeln genom ett system som säkerställer att tullförmånsbehand-ling beviljas endast för avtalsparters produkter och att skyddsåtgärder inte kringgås genom att via andra länder importera varor till gemen-skapen. Tullkodexen innehåller andra allmänna ursprungsregler som gäller annat än ursprung som berättigar till förmånsbehandling samt dessutom sådana ursprungsregler om förmåns-behandling, som gemenskapen ensidigt beviljar till vissa länder och områden. Ursprungsregler om tullförmånsbehandling på grund av frihand-elsavtal med tredje länder ingår däremot i själva avtalen.

Detaljerade ursprungsregler ingår i artiklar-na 35—140 i förordningen om verkställandet av tullkodexen. De allmänna ursprungsreglerna tillämpas på alla andra åtgärder av gemenska-pen i fråga om varuhandel med undantag för bestämmandet av ursprungslandet som berät-tigar till tullförmånsbehandling och på grund av dessa åtgärder bestäms varans ursprungs-land i utrikeshandelsstatistiken. Att bestämma varans ursprungsland är nödvändigt också bl.a. vid tillämpningen av dumping- och utjämnings-tullar, kvantitativa restriktioner samt olika andra skydds- och bevakningsåtgärder.

Ursprunget bestäms på basis av två huvud-sakliga kriterier. Produkter som helt har till-verkats av produkter från ett enskilt land och vid vars tillverkning inte har använts några importerade beståndsdelar, anses vara produk-ter som helt tillverkats i landet i fråga. Sådana produkter är naturprodukter, såsom mineraler, basprodukter från djur- och växtvärlden och produkter som har tillverkats genom förädling av dessa produkter. I artikel 23 av tullkodex finns en förteckning över de kriterier enligt vilka de produkter som är helt producerade produkter bestäms.

Om importerade beståndsdelar har använts vid tillverkningen eller om tillverkningen har

skett i flera länder, anses ursprungslandet vara det land, där den sista betydande tillverkningen eller behandlingen har skett.

De allmänna ursprungsgrunderna motsvarar de bestämmelser som tillämpas i Finland.

Gemenskapen beviljar med stöd av verkstäl-lighetsförordningen ensidiga tullförmåner till utvecklingsländer inom ramen för det allmänna tullförmånssystemet (GSP) och till vissa sådana länder och områden med särskild politisk status, såsom de av Israel ockuperade om-rådena och vissa stater och områden i det förra Jugoslavien, samt Ceuta och Melilla som inte hör till gemenskapen.

Alla ursprungsregler inom gemenskapen som berättigar till tullförmånbehandling baserar sig på samma allmänna principer som också mot-svarar de principer som Finland har följt i sina frihandelsavtal. Som ursprungsprodukter anses produkter som helt har producerats på den andra avtalspartens territorium eller produkter som i tillräcklig grad har tillverkats där.

Ursprungsreglerna i gemenskapens och EFTA-ländernas skilda s.k. GSP-system, som gäller utvecklingsländer, har delvis harmonise-rats. En vara kan återexporteras på EFTA-ländernas och gemenskapens område genom utnyttjandet av ett fortsättningbevis utfärdat av återexportlandets tullmyndigheter. Särdrag i gemenskapens GSP-ursprungsregler är bl.a. den regionala kumulation, som tillåter att produkter från andra länder inom området används vid tillverkningen och de undantag i fråga om villkoren för ursprungsregler som har beviljats de minst utvecklade länderna. I det finska GSP-systemet har den regionala kumu-lationen beviljats endast i en begränsad omfatt-ning. Mera detaljerade bestämmelser om de produktvisa tillverkningsvillkoren i GSP-regler-na ingår i bilaga 15 i verkställighetsförord-ningen.

I artiklarna 28—36 i tullkodexen och i artiklarna 141—181 i förordningen ingår be-stämmelser om varors tullvärde.

Det tullvärde som har fastställts enligt tull-värdebestämmelserna används både vid beräk-nandet av tullar enligt gemenskapens tulltariff och vid tillämpningen av andra särskilda be-stämmelser beträffande varuhandel. Tullvärde-bestämmelserna baserar sig på överenskommel-sen (FördrS 83/80) om tillämpningen av artikel 7 i det allmänna avtalet om tulltariffer och handel (GATT).

Bestämmelserna om tullvärde innehåller ock-

så de principer, enligt vilka den växelkurs bestäms som tillämpas vid fastställandet av tullvärdet. I Finland finns inga lagstadganden om den växelkurs som tillämpas. Bestämmelserna innebär en ändring i nuvarande finsk praxis bl.a. i fråga om dagen för fastställandet av växelkurserna och uppföljningsmekanismen för kursförändringar.

I artiklarna 37—39 i tullkodexen ingår bestämmelser, som tillämpas på varor som införts i gemenskapens tullområde intill dess formen för tulldeklareringen har angetts. Varor som införts i gemenskapens tullområde lyder från tidpunkten för införseln under tullövervakning tills det utretts om varorna härstammar från gemenskapen eller inte. Varor från tredje länder är underkastade tullövervakning tills deras tullrättsliga ställning förändras.

Varorna som har införts i gemenskapens område måste anmälas till tullen så snart de har anlänt till en tullanstalt eller annan plats som hänvisats eller godkänts av tullmyndigheter. Enligt tullkodexen kan tullmyndigheter som allmän deklaration godkänna alla kommersiella eller administrativa handlingar, som innehåller nödvändiga uppgifter för varans identifiering. För tullen uppvisade övriga varor än gemenskapsvaror skall enligt huvudregeln i tullkodexen anmälas för tullklarering inom 45 dagar efter det en summarisk deklaration avgetts, ifall de befordrats sjövägen, i övriga fall inom 20 dagar. Ifall omständigheterna det påkallar, kan tullmyndigheterna utsätta en kortare tidsfrist eller förlänga den. I Finland tillämpas för närvarande en frist på 15 dagar oberoende av transportsätt.

Bestämmelser om temporär lagring av varor ingår i artiklarna 50—53 i tullkodexen och i artiklarna 185—188 i förordningen om dess verkställande.

Varor som har deklarerats till tullen har ända tills formen för deras tullklarering angetts samma tullrättsliga ställning som temporärt lagrade varor. I artiklarna bestäms också om förutsättningarna för uppbevarande av samt om tillåten behandling av temporärt lagrade varor samt om åtgärder, som tullmyndigheterna måste vidta om nödvändiga åtgärder för att ange formen för tullklareringen inte har vidtagits i tid, inklusive försäljning av varan. Tullmyndigheten kan på varuhavarens ansvar och bekostnad förflytta varor till ett särskilt ställe som är i tullmyndighetens övervakning.

I den gällande finska tullagstiftningen ingår

inte stadganden om temporär lagring av varor.

Varor från tredje länder som har befordrats i förpassningsförfarande underlyder bestämmelserna i artiklarna 54—55 i tullkodexen. Med förpassning avses ett förfarande där tullklarering till fri omsättning för en vara som anlänt till området med hjälp av tullhandlingen förflyttas från införselorten till en annan tullanstalt.

En vara som har förpassats till gemenskapens område måste utan dröjsmål befordras till en tullanstalt eller annan av tullmyndigheten godkänd plats. Under förpassningen anses varan vara under tullövervakning. När den förpassade varan har anlänt till destinationsorten på gemenskapens område måste den tulldeklarerars. Förfarandet motsvarar det förfarande som tillämpas i Finland.

Enligt artiklarna 56 och 57 i tullkodexen har tullmyndigheten på grund av omständigheterna rätt att låta förstöra varan på varuhavarens bekostnad.

Beträffande varor som har införts i gemenskapens område i strid med bestämmelserna eller varor som har undanhållits tullövervakningen, skall tullmyndigheterna vidta alla nödvändiga åtgärder för att rätta till läget, däri inbegripet försäljning av varan. Enligt den finska lagstiftningen har tullmyndigheterna i vissa fall samma befogenhet.

Bestämmelser om formen för tulldeklareringen ingår i artiklarna 58—182 i tullkodexen och i artiklarna 198—843 i förordningen om dess verkställande.

Den allmänna principen i tullkodexen är att varor som är införda i gemenskapens tullområde när som helst kan tullklareras på det sätt som bestäms i kodexen. Principen förhindrar dock inte tillämpningen av förbud eller begränsningar som är motiverade i syfte att upprätthålla allmän moral, allmän ordning eller säkerhet, för att skydda människors, djurs eller växters hälsa och liv, för att skydda konstnärliga, historiska eller arkeologiska nationella skatter eller för att skydda industriell eller kommersiell äganderätt. Undantag kan stadgas till exempel av handelspolitiska skäl. Tullkodexen förpliktar medlemsstaterna att definiera befogenheten för tullanstalterna på sitt tullområde om gemenskapens tullagstiftning inte innehåller bestämmelser om detta. Finlands stadganden om tulldeklarationer motsvarar tullkodexens bestämmelser.

För att kontrollera tulldeklarationer kan

tullmyndigheterna vid sidan av att kontrollera själva deklarationen jämte bilagor, också ta prov för analysering och detaljerad undersökning. Varuhavaren ansvarar för kostnaderna för kontroll eller provtagning, tullmyndigheterna för analys- och undersökningskostnader.

Detta innebär en förändring för Finland där tulllaboratoriet debiterar varuhavaren för genomförda undersökningar.

Varor får inte överlätas förrän en av förtullningsförfarandet eventuellt föranledd tullskuld har blivit betald eller säkerhet har ställts för dess betalning. Detta motsvarar förfarandet i Finland.

Varor som inte har kunnat överlätas från tullövervakningen på grund av skäl som beror på varuhavaren eller som inte har hämtats inom en skälig tid efter deras överlåtande från tullövervakning, skall konfiskeras eller säljas. En motsvarande möjlighet under samma förutsättningar ingår också i vår gällande tullagstiftning.

Enligt artikel 76 i tullkodexen kan tulldeklareringen förenklas så, att också en ofullständig tulldeklaration godkänns. Den kan vara ofullständig antingen på den grund, att någon nödvändig uppgift fattas eller på den grund, att alla nödvändiga handlingar inte är bifogade. Det är dessutom möjligt att i stället för tulldeklarationen inlämna en kommersiell eller administrativ handling, t.ex. en handelsfaktura. Ett förenklat tillvägagångssätt kan komma i fråga också så, att varorna endast upptecknas i varuhavarens handlingar. Varuhavaren måste senare inom en av tullmyndigheten utsatt tid avge en fullständig deklaration, som kan vara allmän, periodisk eller sammanfattande.

De flesta s.k. förenklade förfarandena är i bruk redan nu i Finland. En införd vara kan överlätas till en registrerad kund på grund av en ofullständig tulldeklaration. Detta gäller också i utförseln, där utförselansökan kan avges efter den faktiska utförseln.

Artikel 78 i tullkodexen ger tullmyndigheterna rätt att i syfte att försäkra sig om riktigheten av tulldeklarationen och dess bilagor, granska de kommersiella handlingar och uppgifter som är förknippade med införseln eller utförseln. Tullmyndigheterna är också berättigade att korrigera deklarationer som innehåller felaktiga eller bristfälliga uppgifter.

Motsvarande befogenheter och kontrollformer ingår i den gällande finska tullagstiftningen.

Om överlåtelse till fri omsättning stadgas i

artiklarna 79—83 i tullkodexen och artiklarna 290—308 i förordningen om dess verkställande.

Överlåtelse till fri omsättning ger varor från tredje länder samma tullrättsliga ställning som gemenskapens varor har. Överlåtelse till fri omsättning förutsätter att de lagstadgade tullarna har uppburits och andra formaliteter för varans införsel fyllts. Bestämmelserna motsvarar den finska tullagstiftningen.

I tullkodexen förenklas förtullningen av försändelser med flera tariffpositioner så, att om förtullningen av varje vara skilt för sig enligt dess egen tariffposition skulle innebära en arbetsmängd och kostnader som inte står i proportion till de tullar som uppbärs, kan tullmyndigheterna på varuhavarens begäran ge sitt samtycke till att tullen för hela sändningen uppbärs enligt den högsta tullpliktiga positionen. Förtullningspraxis i Finland följer samma princip.

I artiklarna 84—90 i tullkodexen och i artiklarna 496—598 i verkställighetsförordningen ingår bestämmelser om suspensionsförfarandet och tullförfaranden med ekonomiska verkningar.

I artikel 84 uppräknas de olika tillvägagångssätten beträffande suspensionsförfarandet och andra ekonomiskt betydande tullprocedurer. I artiklarna 85—90 uppräknas de allmänna villkoren för dessa förfaranden. Artiklarna 496—548 i verkställighetsförordningen innehåller närmare bestämmelser om tillämpningen av de ifrågavarande bestämmelserna i tullkodexen.

Suspensionsförfarandet i artikel 84 i tullkodexen innebär att tull inte uppbärs. Sådana förfaranden är till exempel s.k. extern förpassning, som i praktiken betyder att en vara från ett tredje land som inte har tulldeklarerats, förflyttas inom gemenskapens område och tullagring, vilket innebär att varan deponeras i ett lager som är under tullen övervakning, samt s.k. intern förädling med hjälp av suspensionsförfarandet. Det sistnämnda betyder vidareförädling i gemenskapsområdet på uppdrag av ett företag som ligger i ett tredje land. Vidare förädlingen avser en vara som uppdragsgivaren har levererat och för vilken tull inte har uppburits vid införseln. Andra förfaranden som avses i denna artikel är tillverkning under tullövervakning och temporär införsel.

Med ekonomiskt betydande tullprocedur avses tullagring, intern förädling, tillverkning under tullövervakning samt temporär införsel i samma omfattning som har uppräknats i sam-

band av suspensionsförfarandet. Med ekonomiskt betydande tullprocedur avses dessutom en intern förädling också i det fallet att för en vara som förädlats har uppburits tull, som återbärs när den vidareförädlade varan utförs från gemenskapens område.

Med ekonomiskt betydande tullprocedur avses också extern förädling, temporär utförelse av varor för vidareförädling från gemenskapens område och tulldeklarering av en vidareförädlad vara till gemenskapens område helt eller delvis utan importtull.

Användningen av alla ekonomiskt betydande tullprocedurer förutsätter tillstånd av tullmyndigheterna. Tillstånd kan ges endast åt en person, som uppvisar alla nödvändiga säkerheter för att de ifrågakarande åtgärder genomförs sakenligt. Dessutom måste tullmyndigheterna ha möjlighet att övervaka och kontrollera proceduren utan sådana administrativa arrangemang som inte står i proportion till de ekonomiska intressena. Förutsättningarna för tillämpningen av proceduren skall fastställas i tillståndet och tillståndsinnehavaren är för sin del skyldig att till tullmyndigheterna rapportera alla sådana omständigheter som uppstått efter utfärdandet av tillståndet, som kan inverka på tillståndets giltighet eller dess innehåll. Vid tillämpningen av suspensionsförfarandet kan tullmyndigheten kräva att tillståndsinnehavaren ställer säkerhet för betalning av en eventuell tullskuld. I samband med de allmänna villkoren finns också bestämmelser om slutförandet av suspensionsförfarandet samt bestämmelser om tullmyndigheternas skyldigheter om förfarandet inte har slutförts under stadgade förutsättningar.

Artiklarna 91—97 i tullkodexen och artiklarna 341—380 i verkställighetsförordningen innehåller detaljerade bestämmelser om extern förpassning. Extern förpassning innebär att annan vara är gemenskapsvara sänds under tullövervakning i rörelse mellan medlemsländerna utan att importtull uppbärs och utan att andra åtgärder vidtas. Extern förpassning tillämpas också på försändelsen av varor som är avsedda att exporteras, om varorna är föremål för gemenskapens åtgärder eller utförelseformaliteter, som t.ex. exportförmåner för jordbruksprodukter.

Inom gemenskapen måste rörelsen av sådana varor ske enligt den externa förpassningsproceduren och den kan under vissa omständighe-

ter tillämpas också på transporter från ett medlemsland till ett annat via ett tredje land.

Efter Finlands anslutning till unionen kan extern förpassning tillämpas bl.a. då en vara med Finland som destinationsland anländer till ett annat medlemsland. Den tillämpas också då jordbruksprodukter eller livsmedel som berättigar till exportrestitution levereras genom Finland från ett annat medlemsland till ett tredje land.

Betydelsen av det externa förpassningsförfarandet ökar vid Finlands östra landsgräns. En vara med destinationsort i ett annat medlemsland, som över vår östgräns anländer till unionens område blir endast i undantagsfall genast tulldeklarerad vid gränsövergångsstället. På den största delen av sådana varor torde uttryckligen den externa förpassningsproceduren bli tillämpad och då transporteras varan med ett tulldokument och under tullövervakning till destinationslandet. Detta gäller i synnerhet varor som levereras från Ryssland och andra OSS-länder, från de baltiska länderna och Fjärran Östern till ett annat medlemsland genom Finland. Nuförtiden transporteras varor genom Finland som s.k. genomgångs- eller transitvaror.

Förfarandet enligt 10 § tullagen motsvarar i väsentlig mån den externa förpassningen inom gemenskapen, även om bestämmelserna om den sistnämnda är mera detaljerade än de finska stadgandena. Dessutom tillämpas också konventionen om ett gemensamt förpassningsförfarande (FördrS 67—68/87) bl.a. på transporter från och till Finland, när avgångsorten eller destinationsorten är någon av unionens medlemsländer eller ett EFTA-land. Detta förfarande gäller också i framtiden och kommer att tillämpas på handeln med EFTA-länder i den omfattning som omständigheterna kräver.

Artiklarna 98—113 i tullkodexen och artiklarna 503—548 i förordningen om dess verkställande innehåller bestämmelser om tullager. Både enligt tullkodexen och den finska tullagstiftningen kan tullager användas för lagring av införda varor utan att importtullar uppbärs eller att handelspolitiska åtgärder tillämpas. Varan kan förtullas till fri omsättning enligt behovet hos den som inlämnar varan för lagring. Tullklarering sker först när varan tas ut från tullagret. Enligt tullkodexen och finsk tullagstiftning kan tullagret användas som provianteringslager och för bevaring av

varor som skall utföras. Skattelättnader kan beviljas för en vara redan då varan deponeras i tullager.

Att inrätta ett tullager förutsätter tillstånd av tullmyndigheterna, om myndigheterna inte själva upprätthåller ett sådant lager. Tillståndet kan beviljas endast till en person etablerad inom gemenskapens område och endast om sökanden visar att det finns ett verkligt ekonomiskt behov av ett tullager. Tullagret kan vara antingen offentligt eller privat.

Enligt tullkodexen är det möjligt att en vara kan bli föremål för tullagerförfarande utan att den förflyttas till tullager. Sådana s.k. fiktiva tullager används i unionens medlemsstater bl.a. av bilimportörer på grund av snabba leveranstider.

Det kan inte fastställas någon tidsfrist för förvarandet av varor i tullager utom för vissa produkter inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitik. I undantagsfall kan tullmyndigheterna kräva att varorna i tullagret tulldeklarerar.

Varorna i tullager kan behandlas på sedvanlig sätt för att säkerställa att de bevaras, för att förbättra deras utseende och marknadsföringsegenskaper eller för att bereda dem för distribution eller vidareförsäljning. Om det finns ett ekonomiskt behov och om tullövervakningen inte äventyras, kan tullmyndigheter dessutom tillåta att varor med ursprung utanför gemenskapen internt förädlas eller tillverkas i lagret under tullövervakning.

Bestämmelserna om tullagren i tullkodexen förändrar situationen i Finland såtillvida, att det i regel inte längre fastställs en bestämd tid för tullagringen, att fiktiva tullager kan tillåtas och att intern förädling av varor eller tillverkning under tullövervakning i tullager kan tillåtas.

Artiklarna 114—129 i tullkodexen och artiklarna 549—648 i förordningen om dess verkställande gäller intern förädling.

Intern förädling är en tullklaringsform, enligt vilken varor, som är avsedda för tillverkning av exportprodukter och som inte har ursprung i gemenskapen, införs till gemenskapens område utan att på dem tillämpas tullar eller handelspolitiska åtgärder (suspensionsförfarande). För varor som har tullklarats till fri omsättning, kan på motsvarande sätt erlagda importtullar återbäras, när de exporteras vidare från gemenskapens tullområde som förädlade produkter. I artiklarna 114—129 i tullkodexen

ingår bestämmelser om villkoren för intern förädling och de tillvägagångssätt som skall tillämpas. Mera detaljerade bestämmelser finns i artiklarna 549—648 i förordningen om tullkodexens verkställande. Gemenskapens interna förädling är tudelad. I det s.k. suspensionsförfarandet tillämpas inga importtullar eller handelspolitiska åtgärder på produkter med ursprung utanför gemenskapen och som är avsedda att vidareexporteras som förädlade produkter. I tullrestitutionsförfarandet återbärs eller återkallas tullen på varor som har blivit tullklarade till fri omsättning och som kommer att utföras som förädlingsprodukter från gemenskapens tullområde.

Den interna förädlingen kräver alltid tillstånd som beviljas av tullmyndigheterna antingen enligt suspensionsförfarandet eller enligt resstitutionsförfarandet. Tillståndet kan beviljas en person som är etablerad inom gemenskapens område. Användningen av intern förädling får inte medföra olägenheter för gemenskapens producenters centrala intressen.

Tillståndet beviljas för en bestämd tid. Förutsättningarna för beviljandet har i detalj angetts i verkställighetsförordningen. I dessa bestämmelser framhålls i synnerhet tillgången till samma eller motsvarande produkt från gemenskapens område. Sökanden måste visa att det inom gemenskapens område inte går att anskaffa en vara som är lämplig att brukas i samma syfte.

Tullrestitutionsförfarandet kan inte nyttjas, om importvarorna vid tidpunkten för införseln är underkastade kvantitativa restriktioner eller om förädlade varor har beviljats exportrestitution.

Tillståndsinnehavaren är berättigad till restitution eller återkallelse av importtull efter att ha uppvisat en godtagbar redogörelse för att de tillverkade produkterna antingen har utförts från tullområdet eller blivit föremål för ett tullförfarande som är jämförbart med utförelse.

I 19 § tullskattelagen stadgas om exportförmåner och tullfria produkter, som införs temporärt och utan avgift till tullområdet för reparation, tillverkning eller för annan behandling som sker här. Förutsättningen för både exportförmån och den sistnämnda tullfriheten är att tullfriheten inte medför olägenheter för den inhemska produktionen. Tullfrihet kan beviljas antingen omedelbart i samband med införseln eller som tullrestitution efter det varan utförts från Finlands tullområde.

Bestämmelserna om intern tillverkning i tullkodexen motsvarar i princip de finska stadgandena om exportförmåner och temporär införsel.

Enligt artiklarna 130—136 i tullkodexen och artiklarna 650—669 i förordningen om dess verkställande kan varor tillverkas under tullövervakning med användning av varor som inte härstammar från gemenskapen och sistnämnda varor kan vidareförädlas. Efter tillverkningen eller vidareförädlingen skall varorna tulldeklareraras till fri omsättning.

Tillverkning under tullövervakning kan tillämpas endast i särskilt föreskrivna fall. Också i dessa fall är tillverkningen beroende av tillstånd och förutsättningarna för beviljande av tillståndet är noggrant bestämda. Tillstånd kan inte beviljas, om tillämpningen av förfarandet skulle betyda kringgående av gällande bestämmelser om ursprung och kvantitativa restriktioner, inte heller om tillverkningen medför olägenheter för de producenters centrala intressen som tillverkar likadana varor.

För produkter som har tillverkats eller vidareförädlats under tullövervakning uppbärs tull enligt den tillverkade eller vidareförädlade produktens tulltariffposition. Om de varor som är identiska med de under tullövervakning tillverkade eller vidareförädlade produkterna beviljas tullförmånsbehandling, skall samma tullförmånsbehandling beviljas också de tillverkade eller vidareförädlade varorna. Finlands tullagstiftning tillåter inte produktions- eller förädlingsverksamhet under tullövervakning.

Stadgadena om temporär införsel ingår i artiklarna 137—144 i tullkodexen och i artiklarna 670—747 i verkställighetsförordningen.

Artikel 137 i tullkodexen innehåller allmänna bestämmelser om möjligheten att tillämpa temporär införsel. Helt eller delvis tullfri temporär införsel beviljas för vissa i artiklarna 671—729 i särskilt nämnda produktgrupper. Varorna skall vara andra än gemenskapsvaror, som införs temporärt till gemenskapen för visst ändamål och som är avsedda att utföras i oförändrat skick från gemenskapens område. Handelspolitiska åtgärder tillämpas inte på varor som är berättigade till temporär tullfri införsel.

Uttrycket importtull i artikel 4 i tullkodexen täcker utöver den vanliga tullen också andra avgifter med samma verkan, som uppbärs vid införsel, häri inbegripet importavgifter enligt

gemenskapens jordbrukspolitik. Som en följd härav är en vara, för vilken tullfri införsel till gemenskapen beviljas, inte heller underkastad andra skatter och avgifter av skattenatur som uppbärs vid införseln. Bestämmelsen motsvarar stadgandena i den finska tullskattelagen.

I artikel 138 i tullkodexen ingår bestämmelser om praktiska åtgärder och formaliteter i samband med införsel. Detaljerade bestämmelser ingår i artiklarna 691—710 och 730—743 i verkställighetsförordningen.

En temporär införsel beviljas enligt artikel 139 i huvudregel endast om varorna kan identifieras. Detta är nödvändigt för att återutförseln av varorna skall kunna övervakas.

Artikel 140 i tullkodexen gäller tidsfrister vid temporär införsel. Tullmyndigheterna måste utsätta en sådan tidsfrist, som möjliggör att varorna kan användas för de ändamål de är avsedda för. Den allmänna maximitiden är 24 månader om inte annat har bestämts. Kortare tidsfrister och förlängningar av tidsfrister är möjliga. Temporärt importerade varor måste utföras från gemenskapens område senast i slutet av tidsfristen eller anvisas en annan tullklaringsform.

För sådana fall där temporär införsel tillåts helt utan tullar och där det inte är fråga om transportmedel, finns detaljerade bestämmelser i artiklarna 670—689 i verkställighetsförordningen. Dessa fall representerar sådana vedertagna situationer inom de internationella ekonomiska, affärsmässiga och kulturella relationerna där temporär tullfrihet i Finland hittills har förverkligats antingen med stöd av tullskattelagen eller internationella avtal. Sådana varor är t.ex. varor för utställningar, mässor och konferenser, undervisningstillbehör, verktyg för yrkesutövande samt varor som huvudsakligen är avsedda för tillverkning av exportvaror.

Gemenskapens bestämmelser tillåter temporär tullfri införsel i vissa sådana fall, där detta inte är möjligt enligt gällande finsk tullagstiftning. Sådana fall är t.ex. temporärt införda filmer, ljud- eller videoband för efterinspelning eller kopiering samt datamedier, som innehåller data och införs temporärt utan ersättning för att användas i ADB-apparater. I enskilda fall kan varor av ringa värde införas tullfritt till gemenskapens område för en tid av högst tre månader.

Bestämmelser om temporär införsel av transportmedel, containrar och transportunderlag ingår i artiklarna 717—743 i förordningen om

verkställande av tullkodexen. Villkoren för tullfriheten och den maximitid under vilken transportmedlet får vara på gemenskapens område varierar beroende på typen av medel. Fordon för vägtrafik avsedda för privatbruk som införs temporärt till gemenskapens område, får vara inom detta tullfritt högst 6 månader under varje tolv månadsperiod.

Den finska tullskattelagen tillåter temporär införsel för ett år, och denna tid kan förlängas med högst två år.

Om de varor som har förtullats som temporärt importerade, måste överlåtas till fri omsättning, uppbärs jämte tull också ränta för den tid som varorna har varit temporärt tullfria inom gemenskapens tullområde. Enligt den gällande finska tullagstiftningen uppbärs inte någon ränta i motsvarande situation.

I artikel 142 i tullkodexen stadgas om de principer enligt vilka tullmyndigheterna beviljar tillstånd till partiellt tullfri temporär införsel. Produkortimentet kan vara mera omfattande och villkoren för användningen lindrigare än i fråga om helt tullfri temporär införsel. Varorna måste dock alltid ägas av en person som är etablerad utanför gemenskapen.

Den tull som uppbärs i samband med partiell tullfri temporär införsel är tre procent av den ifrågavarande produktens tariffmässiga tull för varje sådan kalendermånad eller del av kalendermånad som varan är inom gemenskapens område, dock högst den tull som anges i tulltariffen. I den finska tullagstiftningen ingår inte bestämmelser om partiell temporär tullfrihet med undantag för partiell restitution för vissa varor enligt 24 § tullskattelagen.

Artiklarna 145—160 i tullkodexen och artiklarna 748—787 i verkställighetsförordningen gäller extern förädling.

Extern förädling är en tullprocedur, där gemenskapens varor utförs temporärt från gemenskapens område för vidareförädling och där de vidareförädlade varorna helt eller delvis tullfritt återinförs till gemenskapens område. I artiklarna 145—160 i tullkodexen stadgas om villkoren för extern förädling och de procedurer som tillämpas, och i artiklarna 748—787 i verkställighetsförordningen ingår detaljerade och kompletterande bestämmelser av praktisk betydelse.

Beträffande extern förädling av kläder gäller en särskild förordning (EEG) nr 636/82, för vilken redogörs senare.

Extern förädling är beroende av tillstånd och

tillstånd kan beviljas sökande som har sin hemvist på unionens område. Tillstånd kan inte beviljas om det medför en allvarlig olägenhet för de producenters centrala intressen som verkar inom gemenskapen.

Tullmyndigheten skall utsätta en tidsfrist inom vilken de förädlade produkterna måste införas tillbaka till gemenskapens tullområde.

Då varor som förädlats återinförs till tullområdet, fastställs den tull som skall uppbäras i princip så att från det tariffmässiga tullbeloppet subtraheras det belopp av införseltullen som skulle uppbäras för varor som vid samma tidpunkt utförs temporärt.

Enligt 9 § tullagen uppbärs för en vara som efter reparation eller annan behandling i utlandet återinförs till tullområdet, en på värdet baserad tull enligt tulltariffen, som fastställs på basis av reparations- eller behandlingskostnaderna eller andra motsvarande kostnader samt försändelsekostnaderna.

Bestämmelserna i tullkodexen om extern tillverkning motsvarar i princip de gällande finska stadgandena varor som har reparerats eller annars behandlats i utlandet och återinförts till det finska tullområdet. Emedan finska företag använder underleverantörer i Ryssland och de baltiska länderna, har bestämmelser om extern förädling i praktiken en stor betydelse.

Artiklarna 161—162 och 183 i tullkodexen och artiklarna 788—796 i verkställighetsförordningen gäller varaktig utförsel av varor utanför gemenskapens tullområde. Varor som utförs utanför gemenskapens område är underkastade tullövervakning ända tills de lämnar tullområdet. Om varan utförs under förpassningsförfarandet, kan tullmyndigheterna fastställa transportrutten och den tid inom vilken varorna skall uppvisas i en bestämd tullanstalt. De finska stadgandena motsvarar kodexens bestämmelser.

Artiklarna 163—165 i tullkodexen och artiklarna 381—495 i verkställighetsförordningen innehåller bestämmelser om intern förpassning.

Med intern förpassning avses ett förfarande genom vilken en gemenskapsvara, dvs. en vara som har producerats inom gemenskapen eller som lagligen har införts dit under tullövervakning, sänds i varutrafik mellan medlemsländerna. Bestämmelser om när intern förpassning skall användas ingår i artiklarna 163—165 i tullkodexen. Preciserande bestämmelser om tillämpningen av förfarandet ingår i artiklarna 381—495 i verkställighetsförordningen så att

en del av dessa bestämmelser också gäller extern förpassning. Intern förpassning får emellertid inte användas vid försändelse av sådana gemenskapsvaror för vilka gemenskapsbestämmelserna förutsätter en särskild tullbehandling vid export av dessa till tredje länder, som t.ex. jordbruksprodukter för vilka exportförmån kan beviljas. I dessa fall måste extern förpassning användas.

Intern förpassning skall användas när en gemenskapsvara från ett ställe inom gemenskapens tullområde genom ett tredje land sänds till ett annat ställe inom gemenskapens område eller till ett EFTA-land. Intern förpassning skall också användas då en gemenskapsbestämelse uttryckligen förutsätter det.

Vid intern förpassning kan de s.k. förenklade förfarandena tillämpas på ett sätt varom närmare bestäms i tullkodexens verkställighetsförordning. De detaljerade bestämmelserna om användningen av intern förpassning varierar något beroende på transportsättet. I verkställighetsförordningen finns separata detaljerade bestämmelser om järnvägstransporter, sjötransporter, transporter i rör samt även bestämmelser om transporter i stora containrar.

I artiklarna 166—181 i tullkodexen och i artiklarna 799—840 i verkställighetsförordningen ingår bestämmelser om friområde och frilager. Dessa utgörs av delar av gemenskapens tullområde eller där befintliga lokaliteter, som avskilts från gemenskapens övriga tullområde och inom vilka andra varor än gemenskapsvaror vid tillämpningen av importtullar och handelspolitiska åtgärder avgående införsel anses vara belägna utanför gemenskapens tullområde. På gemenskapsvaror som har förflyttats till ett friområde eller frilager kan i allmänhet tillämpas sådana åtgärder som tillämpas vid utförsel.

Friområdena och frilagren tillgodoser näringslivets intressen på två sätt. De kan användas för upplagring av oförtullad vara på obestämd tid och under vissa förutsättningar kan också varutillverkning eller affärsverksamhet med varor bedrivas i dem. Inrättandet av friområde eller frilager förutsätter tillstånd. Medlemsstaternas myndigheter beslutar om tillståndsproceduren. För att bedriva industriell verksamhet (t.ex. proviantering) eller serviceverksamhet på ett friområde eller i ett frilager krävs tillstånd under de förutsättningar som bestäms i tullkodexen.

Gränserna för friområde och frilager samt

deras ingångar och utgångar skall lyda under tullmyndigheternas övervakning. Dessa kan också kontrollera personer och transportmedel som anländer till eller som avlägsnar sig från ett friområde eller frilager. Tullmyndigheterna kan även kontrollera varor som anländer till ett friområde eller frilager och som förvaras där eller som transporteras därifrån. Genom tullkodexen utvidgas möjligheten att förädla varor på ett friområde eller i ett frilager.

Artikel 182 i tullkodexen gäller återutförsel av varor, förstöring och överlåtelse till staten. Enligt artikeln kan icke-gemenskapliga varor återutföras från gemenskapens tullområde, förstöras eller överlåtas till staten. Vid återutförsel gäller i tillämpliga delar bestämmelserna om formaliteter vid utförsel däri inbegripet handelspolitiska åtgärder. Förstöringen av en vara får inte försäkra kostnader för staten.

I den finska tullagstiftningen ingår inga stadganden om återutförsel. Den är ändå indirekt förknippad med grunderna för tullfrihet och tullrestitution i tullskattelagen. Tull på en vara som utförs från landet obegagnad och i samma skick som den var vid införseln, återbärs eller påförs inte alls. Förstöring och överlåtelse till staten jämförs med utförsel. Detta förfarande motsvarar finsk praxis.

Avdelning VII i tullkodexen innehåller bestämmelser om tullfrihet på särskilda grunder samt bestämmelser om tullförmåner för returnerade varor, för produkter för havsfiske och för övriga havsprodukter

Enligt artikel 184 i tullkodexen beslutar rådet på kommissionens förslag om de fall, där frihet från import- och exporttullar beviljas av särskilda skäl. Rådets förordning (EEG) nr 918/83 av den 28 mars 1983 om gemenskapens system för tullfriheter kommer ännu att gälla med undantag för bestämmelserna om den administrativa kommittén i artiklarna 141—143. Detaljerade motiveringar till förordningen refereras senare.

Enligt artikel 185 i tullkodexen är gemenskapsvaror som återinförs till gemenskapen i samma skick som de utfördes tullfria under högst tre år från utförseln. Förutsättningen för tullfrihet är att de förmåner som eventuellt beviljades vid utförseln, t.ex. exportförmåner enligt gemenskapens jordbrukspolitik, har betalats tillbaka.

Om varorna på grund av sitt användningsyfte eller sin natur har varit tullfria eller berättigade till nedsatt tull då de för första gången infördes till gemenskapen, är de tullfria endast,

om de återinförs för samma ändamål. Detaljerade bestämmelser härom ingår i artiklarna 844—856 i verkställighetsförordningen.

Enligt artikel 846 i verkställighetsförordningen är de åtgärder som är nödvändiga för att förvara eller bringa varan i det skick som den var vid utförseln från gemenskapen, inte ett hinder för beviljande av tullfrihet. Den finska tullagen motsvarar tullkodexens bestämmelser med undantag för den tid som är en förutsättning för återinförseln.

I artikel 188 i tullkodexen stadgas om tullfria havsfiskeprodukter, som har fångats på ett tredje lands territorialhav ombord på ett fartyg som är registrerat i en medlemsstats fartygsregister och som seglar under dess flagg. På samma sätt är de produkter tullfria som har förädlats av dessa fångstprodukter ombord på fabriksfartyg som uppfyller de nämnda villkoren.

Bestämmelsen motsvarar stadgandena i tullskattelagen (1386/92) med det undantaget att gemenskapens bestämmelse inte ställer några krav på besättningens nationalitet.

I avdelning VII i tullkodexen ingår bestämmelser om tullskuld. Artiklarna 189—200 i tullkodexen och artiklarna 857—858 i verkställighetsförordningen gäller säkerhet för betalning av tullskuld.

Gäldenären eller den eventuella gäldenären är skyldig att ställa en säkerhet för betalning av tullskulden om tullmyndigheterna enligt tullagstiftningen kräver det. Med tullmyndigheternas samtycke kan också en tredje person ställa säkerheten. Säkerhet kan inte krävas om gäldenären eller den eventuella gäldenären är en offentlig myndighet. Tullmyndigheten kan frånga kravet på säkerhet, om det belopp för vilket säkerhet skall ställas är under 500 ecu. Säkerheten kan ges antingen som kontant deposition eller som en borgensförbindelse. En kontant deposition skall ske i den medlemsstats valuta som kräver säkerheten. Bankcheckar och andra betalningsmedel som är godkända av tullmyndigheterna anses motsvara en kontant deposition. Tullmyndigheten får vägra att godkänna den som ställer säkerheten, om den anser att säkerheten inte garanterar att tullskulden betalas inom utsatt tid.

I artikel 196 i tullkodexen bestäms om gäldenärens möjlighet att som säkerhet välja mellan en kontant deposition eller borgensförbindelse. Tullmyndigheterna är berättigade att tillbakavisa säkerheten om den inte lämpar sig

för tullförfarandet i fråga. I stället för kontant deposition och borgensförbindelse kan tullmyndigheterna acceptera andra former av säkerheter. Bestämmelser om dessa ingår i artikel 857 i verkställighetsförordningen. Säkerheten kan frigöras först då tullskulden har upphört eller då den inte längre kan uppstå.

Bestämmelser om hur en tullskuld uppstår ingår i artiklarna 201—216 i tullkodexen och i artiklarna 859—866 i verkställighetsförordningen.

Enligt artiklarna 201—204 i tullkodexen uppstår en tullskuld då en tullpliktig vara överläts till fri omsättning eller överläts till ett tullförfarande som innehåller temporär tullfrihet. Tullskulden uppstår då tulldeklarationer mottas. Gäldenären är enligt artikel 201 i tullkodexen varuhavare eller den person, för vilken tulldeklarationen görs. I undantagsfall kan även andra personer anses som gäldenärer, t.ex. då det brutits mot tullbestämmelser eller dessa försummats.

En tullskuld uppstår också när varan i strid med bestämmelserna införs i tullområdet, också från ett friområde eller frilager, eller när en vara under tullövervakning i strid med bestämmelserna förflyttas utanför tullövervakningen. Vid införseln uppstår tullskuld också om något villkor för temporär lagring av en importtullpliktig vara eller något villkor för ett tillämpligt tullförfarande inte uppfylls. Detsamma gäller när en förutsättning för att en vara skall ställas i ett sådant förfarande eller för att nedsatt tull skall tillämpas på grund av varans användningssyfte inte följs.

I artiklarna 206—207 i tullkodexen anges de undantagsfall då en tullskuld inte anses uppstå eller under vissa förutsättningar kan nedsättas.

Enligt 44 § tullagen svarar varuhavaren för att tull erläggs från och med den tidpunkt, då varan övergår till fri omsättning. I fråga om införsel av temporärt tullfria varor uppstår ansvaret vid den tidpunkt då tullmyndigheterna beviljar en sådan tullfrihet för varor. Skattskyldighet för varor som har införts utan tullklarering uppstår vid tidpunkten för införseln.

I artiklarna 209—211 i tullkodexen bestäms om tullskuld som uppstår vid utförseln. Tullskulden uppstår när en tullpliktig vara för vilken tulldeklarering har avgetts utförs från gemenskapens tullområde eller när varan utförs utan att tulldeklarering avgetts och vid utförsel av en vara som inte uppfyller de förutsättningar enligt vilka varor helt eller delvis har befriats

från exporttullar vid deras utförelse från gemenskapens tullområde.

Enligt artikel 212 i tullkodexen uppstår tullskuld också ifråga om varor som är underkastade import- eller exportförbud eller import- eller exportrestriktioner oberoende av arten av förbudet eller restriktionerna. Flera gäldenärer kan enligt artikel 213 vara solidariskt ansvariga för samma tullskuld.

Enligt artikel 214 i tullkodexen skall beloppet av import- och exporttullar fastställas på sådana grunder som vid tiden då tullskulden uppstår är tillämpliga på den ifrågavarande varan om inte annat uttryckligen bestäms i tullkodexen.

I tullkodexens artikel 216 har särskilt bestämts om tullskuldens uppkomst vid införelse i fall då det i avtal mellan gemenskapen och tredje länder bestäms att vederbörliga importtullar skall uppbäras för icke-gemenskapliga varor som har använts vid varor som producerats som intern förädling.

I artiklarna 217—232 i tullkodexen och i artiklarna 868—876 i verkställighetsförordningen ingår föreskriften om uppbäring av tullskuld.

Enligt artikel 217 i tullkodexen skall beloppet av import- och exporttullar som baserar sig på tullskulden beräknas och bokföras genast då de nödvändiga uppgifterna står till tullmyndigheternas förfogande. I artiklarna 218—219 bestäms om tidsfristerna för bokföring av tullar. Det belopp som motsvarar tullskulden måste bokföras omedelbart när den har beräknats och senast på den andra dagen efter överlåtelsedagen. Enligt artikel 219 kan tidsfristerna om bokföring av tullskulden förlängas med högst 14 dagar.

Enligt den finska tullagstiftningen måste tullbeskattningen verkställas utan dröjsmål.

I artikel 220 i tullkodexen bestäms att de belopp som enligt artiklarna 218 och 219 inte har blivit bokförda måste bokföras inom två dagar efter det att tullmyndigheterna har konstaterat läget.

I artiklarna 868—876 i verkställighetsförordningen anges principerna om när man kan låta bli att bokföra alla belopp. Enligt artikel 868 bokförs inte tullbelopp under 10 ecu. Enligt 30 a § tullförordningen (574/78) är det minsta tullbelopp som uppbärs enligt ett och samma förtullningsbeslut 50 mk, i tullrättelse och efterförtullning dock 100 mk.

I artikel 221 i tullkodexen bestäms om

delgivning av tullar. Tullbeloppet måste delges gäldenären genast när det har bokförts. Om det belopp som uppbärs finns upptecknat i tulldeklarationen kan tullmyndigheterna bestämma att beloppet inte behöver delges. Varans överlåtelse anses då motsvara delgivandet av det belopp som bokförts i räkenskaperna. Tullskulden preskriberas i huvudregel inom tre år. Dessa bestämmelser motsvarar i huvuddrag Finlands tullagstiftning.

Artikel 222 i tullkodexen gäller tiden för betalning av tull. Om gäldenären inte har beviljats rätt till betalningsarrangemang får tiden inte vara längre än tio dagar räknat från delgivandet. Enligt 42 § tullagen skall en tullräkning betalas inom 15 dagar från dateringen.

Artiklarna 224—229 i tullkodexen innehåller bestämmelser om anstånd med betalningen. Tullmyndigheterna kan även bevilja gäldenären andra betalningsarrangemang. Dessa förutsätter vanligen att säkerhet ställs och innebär också att kreditränta uppbärs vid sidan av tullbeloppet.

I artiklarna 230—232 i tullkodexen bestäms om betalningsförfarandet. Om tullbeloppet inte har erlagts inom utsatt tid, skall tullmyndigheten för att säkra betalningen använda alla tillgängliga medel, däri inbegripna tvångsmedel. I artikel 232 i tullkodexen bestäms också om uppbörd av dröjsmålränta.

En obetald tullräkning kan i Finland utmätas utan dom eller beslut. Ränta skall betalas från och med förfallodagen. Stadgandena i den finska tullagstiftningen om uppbörd av tullskuld motsvarar i praktiken tullkodexens bestämmelser.

I artiklarna 233 och 234 i tullkodexen bestäms om en tullskulds upphörande. En skulden upphör när hela tullbeloppet erläggs eller återkallas. I fråga om varor som har anmälts till tullförfarande upphör tullskulden när tullnämnan annulleras eller de anmälda varorna beslagtogs före överlåtelsen och samtidigt eller senare förklaras konfiskerade till staten, förstörs enligt tullmyndigheternas beslut eller förstörs eller överlåts till staten enligt artikel 182 eller förgörs eller förloras slutligt till en följd av sin natur, av en oförutsebar händelse eller ett övermäktigt hinder.

En tullskuld upphör också om en vara som i strid med bestämmelserna importerats till gemenskapens område tagits i beslag och samtidigt eller senare förklaras konfiskerad till

staten. Det att tullskulden upphör förhindrar inte vidtagande av straffrättsliga åtgärder.

I tullskattelagen har likväl sådana varor stadgats som tullfria, vilka före överlåtelsen förintats eller förlorats, och sådana vederbörligen tulldeklarerade varor, som före överlåtelsen har förstörts under tullmyndigheternas övervakning eller överlåtits till staten utan att försäkra kostnader för staten.

Om tullrestitution eller tullåterkallelse bestäms i artiklarna 235—242 i tullkodexen och artiklarna 877—912 i verkställighetsförordningen. Begreppen "restitution" och "återkallelse" definieras i artikel 235.

I artikel 236 tullkodexen bestäms att redan erlagda import- och exporttullar skall återbetalas om de fastställningsgrunder som gällde vid betalningstidpunkten inte har tillämpats riktigt vid fastställandet av tullar. En annan grund för återbetalning är att tullar i räkenskaper har bokförts i strid med bestämmelserna i tullkodexen.

Import- och exporttullar skall återkallas om tullarna inte har fastställts för bokföringen av tullskulden eller om tullarna har införts i bokföringen i strid med tullkodexen. Restitution eller återkallande av export- eller importtullar är enligt artikel 236 möjligt endast om varuhavaren handlat i god tro.

Tull kan återbetalas eller återkallas antingen på myndighetens initiativ eller på importörens begäran inom tre år räknat från den tid då förtullningsbeslutet har delgivits varuhavaren. Tidsfristen kan förlängas på varuhavarens begäran, om tidsfristen har försummats på grund av oförutsebara händelser eller övermäktigt hinder.

I artikel 237 i tullkodexen bestäms att import- och exporttullar måste återbetalas om tulldeklarationen har annullerats men tullarna har erlagts. Importtullarna skall enligt artikel 238 återbetalas eller annulleras, om importören har vägrat att motta varorna därför att de är felaktiga eller annars inte motsvarar köpekontrakternas villkor. Med felaktiga varor jämställs även varor som har skadats före överlåtelsen. En förutsättning för återbetalningen eller annulleringen är att varorna inte har använts på gemenskapens område och att varorna antingen utförs från gemenskapens område eller på importörens begäran förstörs eller försätts i externt förpassningsförfarande, tullagerförfarande eller flyttas till friområde eller frilager. Återbetalning eller återkallelse av tull är inte

möjligt om varornas felaktighet har beaktats vid prissättningen eller om importören har sålt varorna efter det att deras felaktighet eller deras stridighet med kontraktet har konstaterats.

I de fall som avses i artikel 238 i tullkodexen skall återbetalning eller återkallelse av tullar ansökas inom tolv månader räknat från den tid då tullskulden har delgivits importören. I motiverade undanstagfall kan tidsfristen förlängas. Bestämmelserna motsvarar särskild restitution enligt tullskattelagen.

I artikel 239 i tullkodexen föreskrivs om specialfall i vilka en återbetalning eller återkallelse är möjligt enligt vissa villkor. Detaljerade bestämmelser ingår i artiklarna 899—909 i verkställighetsförordningen. Med stöd av dessa bestämmelser är återbetalning eller återkallelse möjlig t.ex. då varor i misstag har levererats till mottagaren. Artikel 904 i verkställighetsförordningen upptar en förteckning av sådana fall då återbetalning eller återkallelse av tull inte är möjligt. Så är det t.ex. när varor har återutförts från gemenskapen därför att de inte har kunnat säljas där eller när en vara efter överlåtelsen har förstörts av en orsak som inte uttryckligen nämns i gemenskapens lagstiftning.

Enligt artikel 240 i tullkodexen har det minsta beloppet som skall återbetalas eller återkallas fastställts till tio ecu. I Finland är motsvarande summa 20 mark.

Enligt artikel 241 i tullkodexen är myndigheten skyldig att betala ränta på återbetalda import- eller exporttullar om återbetalningsbeslutet inte har verkställts inom tre månader eller om nationella stadganden förutsätter betalning av ränta. Vid beräkningen av ränta följs den ränta som i motsvarande fall uppbärs på de nationella penningmarknaderna.

I artikel 242 i tullkodexen bestäms att tull som återbetalats eller återkallats i misstag skall återuppbäras. Den debiterade räntan skall återbetalas.

Om rätten att söka ändring i tullmyndigheternas beslut bestäms i artiklarna 243—246 i tullkodexen. I artikel 243 föreskrivs om en persons rätt att söka ändring i ett beslut av en tullmyndighet som hänför sig till tillämpningen av tullagstiftningen och som berör hans person. Rätt till ändringssökande har också en person, som hos tullmyndigheten har ansökt om ett beslut om tillämpningen av tullagstiftningen och beslutet inte har utfärdats inom stadgad

tid. Ändring skall sökas i den medlemsstat där beslutet har fattats eller där det har ansökts.

Ändring kan i första instans sökas hos de tullmyndigheter som medlemsstaterna ha utnämnt för detta syfte och i andra instans hos ett oberoende organ enligt de stadganden som gäller i en medlemsstat. Detta organ kan vara en domstol eller ett motsvarande särskilt organ.

Enligt § 47 tullagen skall en distriktstullkammare rätta sitt beslut om den på varuhavarens yrkande på tullrättelse, på grund av besvär eller annars konstaterar att ett för stort tullbelopp påförts eller för lite tull restituerats. Ändring i distriktstullkammarens beslut söks hos tullstyrelsen genom besvär. Det nuvarande förfarandet vid ändringsökande och det förfarande som träder i kraft den 1 december 1994 motsvarar bestämmelserna i tullkodexen.

Enligt artikel 244 i tullkodexen förhindrar ett ändringsökande inte att beslutet verkställs. Verkställandet kan dock helt eller delvis uppskjutas av motiverade skäl. Om tullar skall uppbäras med stöd av beslut i vilket ändring har sökts, kan verkställandet uppskjutas också om en säkerhet ställs för betalningen av tullarna. Säkerheten behöver emellertid inte krävas om det med hänsyn till gäldenärens förhållanden kan medföra allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter. Enligt den finska tullagen skall tull oavsett ändringsökande erläggas inom stadgad tid och i stadgad ordning. Artikel 244 i tullkodexen innehåller också bestämmelser om uppskjutande av verkställandet, vilka inte har motsvarighet i tullagen. Med stöd av 9 § lagen om indrivning av skatter och avgifter (367/61) kan en myndighet som behandlar ett besvär beträffande tullar avbryta eller förbjuda utmätningen av en fordran. I lagen stadgas inte om särskilda förutsättningar för dessa åtgärder.

Enligt artikel 245 i tullkodexen skall medlemsstaterna utfärda stadgaden om verkställighet av ändringsökande. De i Finland gällande stadgandena motsvarar bestämmelserna i tullkodexen.

Enligt artikel 246 i tullkodexen tillämpas bestämmelserna i avdelning VII i tullkodexen inte om syftet med ändringsökandet är att annullera eller ändra ett beslut som tullmyndigheterna har fattat med stöd av straffrättsliga stadganden.

Slutbestämmelserna i tullkodexen gäller tullkodexkommittén, inverkan av tullåtgärder i en

annan medlemsstat, upphävandet av tidigare gällande tullagstiftning samt ikraftträdandet.

I artiklarna 247—249 i tullkodexen ingår bestämmelser om grundandet av tullkodexkommittén och dess uppdrag. Kommittén kan undersöka alla ärenden som berör tullagstiftningen. Den ger utlåtanden på basis av kommissionens förslag med den majoritet som föreskrivs i artikel 148 stycke 2 i Romfördraget. Tullkodexkommittén hör till författningskommittéerna och i den finns representanter från medlemsstaterna samt som ordförande kommissionens representant.

Enligt artikel 250 i tullkodexen har vid tillämpningen av ett tullförfarande i flera medlemsstater de åtgärder som vidtagits av myndigheterna i en medlemsstat och de handlingar som dessa myndigheter utfärdat samma rättsliga verkningar i de andra medlemsstaterna. På samma sätt har de iakttagelser som tullmyndigheterna i en medlemsstat gjort vid sina kontroller samma beviskraft i andra medlemsstater som de iakttagelser gjorts av myndigheterna i dessa medlemsstaterna.

Rådets förordning (EEG) nr 636/82 av den 16 mars 1982 om ekonomiska arrangemang för passiv förädling av vissa textil- och klädesvaror som återimporteras till gemenskapen efter bearbetning i vissa tredje länder.

Förordningen innehåller bestämmelser som tillämpas på passiv eller extern förädling av kläder och vissa textilier vid sidan av tullkodexens allmänna bestämmelser om extern förädling.

Tillståndet till extern förädling av kläder och textilier kan beviljas endast en tillverkare som verkar inom gemenskapens område och som för sin egen räkning tillverkar samma produkter för vilka tillstånd för extern förädling söks. Materialen måste härstamma från gemenskapen. I den externa förädlingen av textilier och kläder tillämpas också landvisa kvoter.

I Finland trädde 1992 lagen om tullfri import av kläder i vissa fall (47/92) i kraft för att befrämja den inhemska textilindustrins konkurrenskraft. Den finska lagstiftningen motsvarar i huvuddrag de gemenskapens bestämmelser som nämnts ovan.

Rådets förordning (EEG) nr 918/83 av den 28 mars 1983 om upprättandet av ett gemenskaps-system för tullbefrielse, ändvad genom rådets

förordningar (EEG) nr 3822/85, 3691/87, 1315/88, 4235/88, 3357/91, 2913/92 och 355/94

I artikel 1 i förordningen bestäms när varor som övergått till fri omsättning eller varor som utförs från gemenskapens område av särskilda skäl befrias från import- eller exporttullar. I Finland ingår delvis motsvarande stadganden i tullskattelagen och med stöd av den utfärdade tullskatteförordningen (1387/92) samt i vissa internationella avtal som Finland har anslutit sig till. Beträffande tullfriheten för jordbruksvaror och -produkter vid införsel och utförsel finns det i Finland inte några motsvarande stadganden.

Artiklarna 2—10 i förordningen gäller tullfrihet för varor som en fysisk person från ett tredje land inför till gemenskapens tullområde som sitt flyttningsgods och personlig förmögenhet. Varutäckningen motsvarar i huvuddrag de flyttgods som nämns i tullskattelagen. Förutsättningen för tullfriheten är att varorna har varit i den inflyttades ägo minst i sex månader före flyttningdagen samt i fråga om fasta bruksföremål även varit i den inflyttades bruk på den tidigare boningsplats och att varan har samma bruksändamål på den nya boningsorten. Den inflyttandes fasta boningsort skall utan avbrott under minst 12 månader ha varit belägen utanför gemenskapens område. Tidsfristen är densamma som i tullskattelagen.

Varorna får inte utan att anmäla myndigheterna därom säljas, utlånas eller ställas som säkerhet, uthyras eller överlätas utan vederlag förrän tolv månader har förflutit från deras övergång till fri omsättning. I tullskattelagen berör denna sk. karenperiod endast som flyttgods importerade personbilar och motorcyklar och dess längd är två år.

I artiklarna 11—15 i förordningen bestäms om tullfrihet för varor som importerats i samband med ingång av äktenskap. Förutsättningarna för tullfriheten och dess begränsningar gällande användningen är delvis desamma som för flyttgods. Tullfria är bl.a. hemgifter, hushållsvaror samt vanliga bröllopgåvor till ett värde av högst 1000 ecu som har erhållits från en person som är fast bosatt i en tredje land. I Finland ingår de gällande stadgandena om tullfrihet för bröllopgåvor i 14 § 1 mom 2 punkten och 2 mom 2 punkten tullskattelagen.

Artiklarna 16—19 i förordningen gäller tullfrihet för personlig förmögenhet som en fysisk person som är bosatt på gemenskapens område

mottar genom arv eller testamente. Tullfrihet kan i tillämpliga delar även beviljas då en juridisk person på gemenskapens område som bedriver allmännyttig verksamhet mottar förmögenhet genom testamente. Bestämmelserna motsvarar tullskattelagens stadganden om tullfrihet för arvgods.

Artiklarna 20—24 i förordningen berör varor, som en fysisk person som är fast bosatt utanför gemenskapen importerat för att utrusta sin andra bostad som är belägen på gemenskapens område. Tullfria är huvudsakligen sådana i nämnda syfte importerade hushållsvaror, som före deras utförsel från ett tredje land till gemenskapens område har varit i personens ägo minst sex månader. Begränsningarna i fråga om användningen av varorna är delvis desamma som de för vilka redogjorts i samband med artikel 7. Tullskattelagen innehåller inga stadganden om utrustning av en andra bostad. Enligt gällande stadganden är varor som en person bosatt utanför Finland från sitt hemland importerar t.ex. till sin sommarstuga normalt underkastade importskatt.

Enligt artiklarna 25—26 i förordningen är de i dessa artiklar nämnda varorna som elever och studerande för sina studier för personligt bruk har importerat till gemenskapens tullområde tullfria liksom även studieutrustning och hushållsvaror.

Enligt artiklarna 27—28 är brev- och paketförsändelser av ringa värde dvs. högst 22 ecu tullfria under förutsättning att försändelsen har anlänt direkt från ett tredje land till mottagaren inom gemenskapen. Tullfriheten gäller inte alkohol- och tobaksvaror och inte heller parfyer.

Enligt artiklarna 29—31 är icke-kommersiella och för mottagaren kostnadsfria varor som en privatperson i ett tredje land har sänt till en privatperson som bor på gemenskapens område tullfria. Värdegränsen för tullfriheten är 45 ecu. Tullfriheten gäller också alkohol- och tobaksvaror samt parfyer inom ramen för de i artikel 31 bestämda maximigränserna och den ovan nämnda värdegränsen.

I artiklarna 32—38 bestäms om tullfrihet för kapitalvaror och andra apparater som hör till ett företag som från ett tredje land överför sin verksamhet till gemenskapen under bl.a. förutsättningen att företagets verksamhet i ett tredje land upphör helt och motsvarande verksamhet fortsätter inom gemenskapen. Bestämmelserna kan i tillämpliga delar tillämpas också när en

fri yrkesutövare och en juridisk person som bedriver allmännyttig verksamhet överför sin verksamhet till gemenskapen. Tullfriheten förutsätter att varorna faktiskt har använts i företagets verksamhet under minst tolv månader före verksamhetens överföring till gemenskapen och att deras användningsändamål inte kommett att ändras. Varor för vilka tullfrihet inte kan beviljas nämns i artikel 35. Sådana varor är t. ex. transportmedel som inte används som produktionsmedel och varor som är avsedda för människors konsumtion och som djurföda.

Artiklarna 39—42 gäller tullfrihet för produkter som en på gemenskapens område verkande jordbruksproducent har mottagit från sitt jordbruk beläget i ett tredje land. Enligt artikeln måste båda gårdarna ligga i den omedelbara närhet av den gemensamma gränsen mellan ett tredje land och gemenskapen. I praktiken är det ofta fråga om situationer där gränsen delar gården eller då den ligger på några kilometers avstånd från gränsen. Artikeln har tolkats strängt inom gemenskapen och tullfriheten har bl.a. förutsatt att jordbrukaren själv bärar skörden på gården i ett tredje land. Enligt förordningen måste jordbruksproducenten själv införa produkterna till gemenskapens tullområde eller så måste de införas i dennes namn. Tullfria är jordbruks- och boskapsskötselprodukter, produkter från biskötsel samt trädgårds- och skogsbruksprodukter, som inte har bearbetats mer än normalt. Boskapsskötselprodukterna måste härstamma från djur, som har sitt ursprung i gemenskapen eller som har varit i fri omsättning i gemenskapen. Tullfriheten kan i tillämpliga delar beviljas också för gemenskapens fiskares fiske- och fiskerihushållningsprodukter, som har införts från gränssjöar eller gränsvattendrag mellan ett medlemsland och ett tredje land. Detsamma gäller jaktprodukter för gemenskapens sportjägare. Dessa bestämmelser har ingen motsvarighet i tullskattelagen.

I artiklarna 43—44 bestäms om tullbehandlingen av produkter för skötsel av frön, gödselmedel och produkter för växtodling som ett jordbruksproducentsamfund verksamt i ett tredje land har infört till sin gård som ligger på gemenskapens tullområde. Produkterna är tullfria om både den gård från vilken produkterna importeras och den gård till vilken de exporteras, ligger i närheten av gränsen. I praktiken är tillämpningssituationerna desam-

ma som i de ovan nämnda artiklarna. Medlemsstaterna kan också bevilja tullfrihet på basis av ömsesidighet. I den finska tullagen finns inte några stadganden som motsvarar artiklarna 43—44.

Artiklarna 45—49 gäller tullfrihet för personligt rese gods som en till tullområdet kommande resande inför. Bestämmelserna motsvarar i stort sett de finska stadgandena om rese gods och hemkomstgåvor. Hemkomstgåvor skall vara icke-kommersiella varor som är tillfälliga och avsedda för resandens eller hans familjs personliga bruk eller gåvovaror.

I artikel 46 bestäms om den tullfria maximimängden tobaksvaror, alkoholprodukter, parfym och luktvatten som hör till resandens personliga rese gods. Maximimängden för tobaksvaror och alkoholprodukter avviker inte nämnvärt från de gällande finska stadgandena.

Enligt artikel 47 är värdegränsen för tullfria rese gods 175 ecu. Vid beräkningen av värdet beaktas inte alkoholdrycker, tobaksvaror, parfym, luktvatten och mediciner för personligt bruk. Förordningen berättigar medlemsstaterna att begränsa tullfriheten till 90 ecu i fråga om personer under 15 år. Alkohol- och tobaksprodukter får importeras endast av en person som har fyllt 17 år. I artiklarna definieras också när medlemsstaten har rätt att sänka den tullfria värdegränsen och maximimängden i fråga om personer som bor på en gränsszon, s.k. gränsgångare, och personer som hör till personalen för ett sådant transportmedel som används i trafik mellan gemenskapen och ett tredje land.

Det material för uppfostran, vetenskap och kultur som upptecknas i bilagorna I—II till artiklarna 50—59 b är under vissa förutsättningar tullfria. De i bilaga I upptecknade varorna, bl.a. de närmare definierade publikationerna och tryckalstren, är alltid tullfria. De i bilaga II nämnda varorna såsom audiovisuellt material för uppfostringsmässiga, vetenskapliga och kulturella syften är tullfria om varorna är avsedda att användas antingen av offentliga vetenskaps- och kulturinstitut samt pedagogiska institut eller i icke-kommersiellt syfte av institut och organisationer som myndigheterna har godkänt och som upptecknas i bilagan. Tullfria är också vetenskapliga tillbehör och apparater, som inte är upptecknade i listan i bilaga II, jämte reservdelar, samt bl.a. de verktyg som behövs för deras bruk, underhåll och reparation.

Detaljerade bestämmelser om tullfriheten för de varor som nämns i artiklarna 50—59 har utfärdats i rådets tillämpningsförfordning (EEG) nr 2290/83 beträffande dessa artiklar, ändrad genom förordningarna (EEG) nr 1745/85, 3893/88, 1843/89 och 734/92.

Varuförteckningen i bilagorna motsvarar till största delen bestämmelserna i överenskommelsen om import av material för undervisning samt för vetenskapliga och kulturella ändamål (den s.k. Unesco-konventionen, FördrS 9/56) och i dess protokoll (det s.k. Nairobi-protokollet, FördrS 34/87), till vilka Finland har anslutit sig med vissa reservationer.

I artikel 60 bestäms om tullfrihet för djur som preparerats i synnerhet för bruk i laboratorium samt särskilt uppräknade biologiska och kemiska ämnen för icke-kommersiellt bruk, som inte tillverkas på gemenskapens tullområde. Uppräkningen ingår i rådets verkställighetsförfordning (EEG) nr 2288/83, som har ändrats genom förordningarna (EEG) nr 1798/84, 3287/87, 3692/87 och 213/89. Tullfriheten för alla ovan nämnda varor förutsätter också att varorna är avsedda för institut som idkar utbildning eller vetenskaplig forskning eller motsvarande privata institut som är godkända av medlemsstaters myndigheter. Motsvarande stadganden ingår inte i tullskattelagen.

Artiklarna 60—63 gäller tullfrihet för terapeutiska ämnen av mänskligt ursprung samt blodgrupps- och vävnadstypreagenser, som importerar för att för icke-kommersiella medicinska eller vetenskapliga ändamål användas av laboratorier och anstalter som är särskilt godkända av myndigheter. Varorna måste följas av ett intyg från myndigheterna i ett tredje land och förpackningarna skall vara försedda med en stämpel som anger innehållet. I tullskattelagen har tullfrihet stadgats för transplantater för behandling av en annan människas sjukdom eller kroppsskada.

I artiklarna 63 a—63 b bestäms om tullfrihet för varor som är avsedda för medicinsk forskning, utförandet av diagnoser eller instrument och apparater för medicinsk vård och som en biståndsorganisation eller en privatperson har skänkt till hälsovårdsmyndigheter, sjukhus eller medicinskt undersökningsinstitut som godkänts av myndigheterna. Tullfriheten gäller också reservdelar för dessa varor och för verktyg som behövs för underhåll. I fråga om undantag, restriktioner beträffande bruket och upphörandet av förutsättningarna för tullfriheten gäller i

tillämpliga delar vad som bestäms i artiklarna 56—58. I tullskattelagen finns inte några motsvarande stadganden.

Enligt artikel 63 c är de av världshälsoorganisationen (WHO) godkända materialproven som används vid medicinindustrins kvalitetskontroll tullfria. Tullfriheten förutsätter att varorna anländer till en mottagare som är godkänd av importlandets myndigheter. Detaljerade bestämmelser om de i artikel 63 c avsedda varornas tullfrihet ingår i rådets verkställighetsförfordning (EEG) nr 3915/88.

Enligt artikel 64 är farmaceutiska varor från ett tredje land som är avsedda som medicin för människor eller djur som deltar i idrottstävlingar som organiseras på gemenskapens tullområde tullfria. Något motsvarande stadgande ingår inte i tullskattelagen.

Enligt artiklarna 65—69 är basförnödenheter som bl.a. välgörehetsorganisationer importerar för att utdelas gratis och av myndigheterna godkända varor som en i tredje land verksam person eller organisation importerar i icke-kommersiellt syfte för att användas i välgörehetsändamål tullfria. Tullfri införsel är tillåten endast för organisationer som är under myndigheternas övervakning och som vid behov ställer en säkerhet. Alkohol- och tobaksprodukter, kaffe och te samt andra motorfordon än ambulanser är emellertid inte tullfria. Stadgandena i dessa artiklar motsvarar delvis 16 § 5 punkten i den gällande tullskattelagen.

Enligt artiklarna 70—71 är de i förordningens bilaga III uppräknade varorna som är särskilt planerade för att främja blindas utbildnings-, vetenskaps- och kulturverksamhet tullfria. Varor som är planerade för samma ändamål och som uppräknas i bilaga IV är tullfria under förutsättning att de införs av blinda personer för eget bruk eller att de införs av institut eller organisationer som är godkända av medlemsstaternas myndigheter.

Enligt artiklarna 72—73 är varor som är särskilt planerade för att användas av psykiskt eller fysiskt handikappade personer tullfria under samma förutsättningar som de varor som uppräknades i artiklarna 70—71. Artikel 74 har upphävts genom rådets förordning (EEG) nr 3357/91.

Enligt artiklarna 75—78 förutsätter tullfriheten för varor som blinda och andra handikappade importerar för eget bruk, att personen i fråga på grund av de i en medlemsstat gällande stadganden har möjlighet att bevisa sin blind-

het eller sitt handikapp. Detaljerade bestämmelser om tullfrihet för de i artiklarna 70—78 uppräknade varorna har utfärdats i rådets tillämpningsförordning (EEG) nr 2289/83, som har ändrats genom förordningarna (EEG) nr 1746/85 och 735/92.

Enligt artiklarna 79—85 är varor som statliga inrättningar och av myndigheterna godkända välgörenhetsorganisationer importerar för att gratis överlåtas till offren för en storkatastrof tullfria. Tullfriheten gäller också varor som räddningsenheter importerar för eget behov. Motsvarande stadganden ingår inte i tullskattelagen.

Enligt artikel 86 är t.ex. förtjänsttecken, som en på gemenskapens tullområde fast bosatt person mottar från tredje länders regeringar, samt pokaler, medaljer, osv., som har erhållits i konst- eller idrottstävlingar i ett tredje land tullfria.

Enligt artiklarna 87—89 är bl.a. icke-komersiella varor som en person under ett offentligt besök i ett tredje land har erhållit från de myndigheter som har verkat som värd eller varor som för samma ändamål har införts till gemenskapens tullområde tullfria. Tullfrihet gäller inte alkohol- och tobaksprodukter. Bestämmelserna motsvarar delvis stadgandena i 16 § 5 punkten tullskattelagen.

Enligt artikel 90 är sådana gåvor som regenter eller statsöverhuvud erhåller tullfria under de förutsättningar som myndigheterna har bestämt. Bruks- och konsumtionsvaror som är avsedda för tredje länders regenter och statsöverhuvuden och deras representanter är även tullfria under den tid representationen pågår inom gemenskapens tullområde. En medlemsstat har rätt att bevilja tullfrihet på basis av ömsesidighet. Motsvarande stadganden ingår i tullskattelagen.

Enligt artikel 91 är sådana varuprover av ringa värde som är avsedda att användas vid beställningar och som på krav av en myndighet kan omvandlas till obrukbara eller märkas tullfria.

Enligt artiklarna 92—94 gäller tullfrihet för tryckt reklammaterial såsom förteckningar, prislister, bruksanvisningar och broschyrer angående varuförsäljning eller hyrning eller befordrings-, försäkrings- eller bankservice, som en utanför gemenskapen belägen person utbjuder. Varuförteckningen i artiklarna 91—94 är i stort sett densamma som i den internationella konventionen för underlättande av import av

varuprover och reklammaterial (FördrS 35—36/55) till vilken Finland har anslutit sig. Enligt artiklarna 95—99 är bl.a. utanför gemenskapen tillverkade demonstrationsvaror för mässor tullfria. I artikel 95 punkt 2 definieras vad som avses med mässor och motsvarande evenemang.

I artiklarna 96—98 ingår detaljerade villkor för tullfriheten för de varor som nämns i artikel 95. Alkohol- och tobaksprodukter samt fasta, flytande och gasformiga bränslen är inte tullfria.

Bestämmelserna i dessa artiklar motsvarar delvis bestämmelserna i tullkonventionen rörande lättnader vid införsel av varor avsedda att visas eller användas vid utställningar, mässor, möten eller liknande evenemang (FördrS 36—37/64), som Finland är part i.

Enligt artiklarna 100—106 är varor som införts för undersökning, analys eller testning tullfria om de införs endast i syfte att för information, industri eller handel utreda en varas sammansättning, kvalitet eller teknisk egenskap och att varorna härvid används slut eller förstörs. Verksamheten får inte vara förknippad med försäljningsfrämjande verksamhet och de införda varorna är underkastade kvantitativa restriktioner. Myndigheterna i importlandet definierar med stöd av artikel 106 tidsfrister och övervakningsformaliteter. Motsvarande stadganden ingår inte i tullskattelagen.

Enligt artikel 107 är varumärken, modell-exemplar eller modeller och därtill bifogade handlingar som sänds till organisationer som övervakar upphovsrätter, patenträtter och industriella rättigheter tullfria. Även patentansökningar och motsvarande handlingar är tullfria. Motsvarande stadganden ingår inte i tullskattelagen.

Artikel 108 innehåller detaljerade förteckningar om material för turismfrämjande, s.s. kostnadsfritt utdelade reklambroschyrer, handböcker, affischer, hotellförteckningar och deras bilagor, vilka är tullfria. Varutäckningen är delvis densamma som i tilläggsprotokollet till konventionen om tullättnader till förmån för turisttrafiken, angående införsel av handlingar och material rörande turistpropaganda (FördrS 32/62), till vilket Finland har anslutit sig.

Artikel 109 innehåller en förteckning om vissa tullfria varor som mestadels består av material i form av handlingar som sänds till myndigheter eller olika samfund eller organisa-

tioner. Varutäckningen är dels den samma som i konventionen angående utbyte stater emellan av officiella publikationer (FördrS 32—33/67) och i konventionen angående internationellt utbyte av publikationer (FördrS 35—36/67) till vilka Finland har anslutit sig.

Enligt artikel 110 är sådant material såsom rep, halm och skyddsplast som behövs för att skydda en vara under transport mellan tredje land och gemenskapen tullfritt. Det förutsätts att varan normalt inte används på nytt. Enligt artikel 111 är också i ett transportmedel inrymda, under djurtransporter nödvändiga strö, foder och utfodringsmaterial tullfria vid transport av djur från tredje land till gemenskapens tullområde.

Bränsle för motorfordon både för privatbruk och yrkemässigt bruk samt motorcyklar, som införs i sedvanlig bränsletank för fordonets eget bruk, är tullfritt. Bränslet i en separat tank är också tullfritt. Enligt förordningen kan ytterligare tio liter i en bärbar tank införas med en privat bil eller motorcykel. Stadgandena motsvarar delvis 15 § 1 a punkten tullskattelagen.

Enligt artikel 117 är sådana varor som införts av organisationer som godkänts av myndigheter och som används för byggande, underhåll eller dekorerad av minnesmärken för krigsoffer och begravningsplatser tullfria, under förutsättning att offren har varit medborgare i ett tredje land som har begravats på gemenskapens tullområde. I tullskattelagen ingår inte motsvarande stadgande. Likkistor med lik och urnor med aska av lik är tullfria enligt artikel 118. Också begravningsdekorationer, kransar och blommor som införts med dessa varor är tullfria. Tullskattelagen innehåller ett motsvarande stadgande.

Enligt artikel 119 är brev- och postförsändelser med ett maximivärde av högst tio ecu befriade från exporttullar. När ett jordbruksföretag överförs till ett tredje land, är boskapen som består av husdjur befriad från exporttullar med stöd av artikel 120. I detta fall förutsätts att företaget upphör med sin verksamhet inom gemenskapens område.

I artiklarna 121—123 bestäms om tullbehandling av sådana produkter, vilka en jordbruksproducent som huvudsakligen verkar i ett tredje land erhåller från sitt jordbruk som är beläget inom gemenskapens tullområde. Jordbruks- och boskapsskötselprodukterna är tullfria, om gården dit produkterna införs, ligger i

omedelbar närhet av gränsen inom ett tredje land. Producenten måste inneha den gård som är belägen inom gemenskapen antingen som ägare eller med stöd av arrende. Boskapsskötselprodukterna måste härstamma från djur med ursprung i tredje land eller där de har varit i fri omsättning. Tullfriheten gäller endast sedvanligt bearbetade produkter.

Frön som exporteras till ett tredje land som gränsar till gemenskapen för att användas i ett tredje land är tullfria enligt artiklarna 124—125. Förutsättningen för tullfriheten är att mängden av exporterade frön inte överstiger den för gårdens verksamhet ändamålsenliga mängden och att de exporteras direkt från tullområdet på jordbruksproducentens eller hans företrädares försorg. Enligt artikel 126 kan foder och utfodringsmaterial som är avsedda att användas under djurtransporten tullfritt exporteras från gemenskapens område till tredje land. De situationer som avser tillämpningen och som avses i artiklarna 120—126 motsvarar de situationer som redogjorts för i artiklarna 39—44. I den finska tullagstiftningen ingår inte motsvarande stadganden om exporttullar.

Artiklarna 127—145 innehåller bl.a. bestämmelser om förordningens tillämpning och ikraftträdande samt om förfarandet. Bestämmelserna i förordningens första kapitel kan tillämpas både på varor som anmäls att för fri omsättning importeras direkt från tredje land och på varor för vilka motsvarande anmälan ges först efter det att dessa varor har varit föremål för någon annan tullprocedur. För en vara som införs för ett bestämt ändamål beviljas tullfrihet av en myndigheterna i landet där varan används. Den behöriga myndigheten måste övervaka, att varan inte används tullfritt för något annat ändamål än det som utgör förutsättning för tullfriheten. Bevisbördan för uppfyllandet av förutsättningarna för tullfriheten ligger hos varuhavaren.

Artikel 132 innehåller stadganden om hur värdegränser som är uttryckta i ecu omräknas i nationell valuta. Det i nationella valutor uttryckta motvärdet av ecu som tillämpas enligt tullagstiftningen, fastställs en gång om året enligt artikel 18 i tullkodexen. Enligt artikeln har en medlemsstat rätt att hålla det i nationell valuta omräknade motvärdet oförändrat, om omräkningen av summan vid den årliga harmoniseringen förorsakar en förändring på

mindre än fem procent i motvärdet uttryckt i nationell valuta.

Artikel 133 i förordningen innehåller en förteckning över de internationella avtal, med stöd av vilka en medlemsstat kan bevilja tullfriheter utan hinder av bestämmelserna i förordningen.

Finansministeriets beslut om tullfrihet för hemkomstgåvor som en resande inför från utlandet samt om en invånare i Utsjoki, Enare eller Enontekis kommun rätt att tullfritt införa nödvändiga konsumtionsvaror (1568/92) skall upphävas. Då de privilegier för invånarna i de i beslutet nämnda kommunerna inte baserar sig på ett gränshandelsavtal med en annan stat som avses i artikel 133 punkt f, finns det inte grunder för att kvarhålla dem.

Ända tills gemenskapen har utfärdat bestämmelser därom har medlemsstaten med stöd av artiklarna 127—145 rätt att bevilja särskilda friheter för andra staters trupper som med stöd av internationella avtal har förlagts inom medlemsstatens område samt upprätthålla de friheter som beviljas personer som återvänder till sitt hemland efter att ha arbetat utanför gemenskapens tullområde under minst sex månader.

Vid tillämpningen av förordningen skall dessutom beaktas vad som särskilt bestäms om tullfrihet för returnerade varor och för provianteringslager för fartyg, luftfartyg och tåg i internationell trafik samt vad som på annat håll i gemenskapens lagstiftning bestäms om friheter.

Bestämmelserna i förordningen förpliktar inte direkt medlemsstaterna att stifta nationella stadganden. Medlemsstaterna har ändå rätt att göra följande avvikelser från bestämmelserna i förordningen: ett ömsesidigt krav in fråga om frön som importerats av en jordbruksproducent från ett tredje land, rätten att sänka tullfrihetsgränsen för hemkomstgåvor för under 15-åriga resanden, rätten att begränsa importrätten för personer som bor inom en gränsszon, rätten att begränsa den tullfria maximimängden av bränsle bl.a. i vägtrafikmotorfordons bränsletank.

Förordningen innehåller dessutom flera bestämmelser som berättigar eller förpliktar den behöriga myndigheten till prövning vid utredningen av förutsättningarna för tullfrihet. Sådana är bl.a. undantag från tidsfrister, ställandet av säkerhet, godkännandet av en tullfritt importerad vara för ett bestämt bruk eller

godkännandet av dess importör, användare eller dess användningssyfte. Artikel 106 i förordningen förutsätter att tullmyndigheten fastställer övervakningsformaliteter för att säkerställa att ifrågavarande varor kommer att användas i det syfte som utgör villkoret för tullfriheten. Angående dessa i förordningen föreskrivna uppgifter för behöriga myndigheter skall stadganden om tullförvaltningens organisering utfärdas.

Rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan

I artikel 9 i Romfördraget ingår bestämmelser om den tullunion som utgör gemenskapens grund. Enligt artikeln är alla import- och exporttullar samt avgifter med samma verkan förbjudna mellan medlemsstaterna. I handeln med tredje land skall medlemsländerna använda en gemensam tulltariff.

I rådets förordning om en tullkodex för gemenskapen (EEG) nr 2913/92 stadgas om gemenskapens tulltariff. I artikel 20 i tullkodexen fastställs att tullar och avgifter med samma verkan samt importavgifter skall baseras på gemenskapens tulltariff som innehåller den kombinerade nomenklaturen och alla andra nomenklaturer, vilka helt eller delvis baserar sig på den kombinerade nomenklaturen eller i vilka underavdelningarna har tillförts. Gemenskapens tulltariff innehåller i sin mest omfattande form ytterligare de i den kombinerade tulltariffen angivna konventionella tullsatserna samt övriga debiteringsgrunder, bestämmelser om tullförmåner och suspensioner samt andra tariffbestämmelser, om vilka bestäms på annat håll i lagstiftningen.

Den kombinerade nomenklaturen och tulltariffen infördes genom rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan. Denna förordning motsvarar den finska tulltariff lagen. Enligt artikel 12 i förordningen fastställer kommissionen genom förordning den kombinerade nomenklaturen och tulltariffen för ett kalenderår åt gången. Kommissionen beaktar härvid de ändringsbehov som uppstått genom statistiska, tekniska och handelspolitiska förändringar, de förändringar som skett i nomenklaturen för det harmoniserade systemet samt behovet att rätta och förtydliga texterna. Den kombinerade nomenklaturen

publiceras som bilaga till rådets förordning om tulltaxe- och statistiknomenklaturen samt om Gemensamma tulltaxan.

Den kombinerade nomenklaturen innehåller nomenklaturen för systemet för harmoniserad varubeskrivning och kodifiering av varor (HS) och de underuppdelningar och inledande bestämmelser som gemenskapen utökat den med. Den omfattar ungefär 10 000 positioner.

Eftersom den kombinerade nomenklaturen inte innehåller alla specialbestämmelser om varornas införsel eller utförsel, t.ex. genom separata bestämmelser fastställda tullsuspensioner, tullförmåner, tariffkvoter och licensbestämmelser, fastställer kommissionen med stöd av förordningen om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och Gemensamma tulltaxan gemenskapens integrerade tulltariff, dvs TARIC. (Tarif intégrée des Communautés européennes). Den integrerade tariffen innehåller kompletterande underavdelningar samt de tullsatser som skall tillämpas jämte andra debiteringsgrunder. Den innehåller dessutom andra uppgifter som behövs vid verkställandet av åtgärder vid införsel till gemenskapen eller utförsel därifrån samt uppgifter som behövs inom förvaltningen. TARIC är gemensam för alla medlemsstater och utgör grunden för de nationella brukstarifferna. Medlemsstaterna kan vid behov förse TARIC med de tilläggsuppgifter som nationella stadganden förutsätter.

Kommissionen och medlemsstater använder den adb-baserade TARIC-tariffen vid verkställandet av unionens bestämmelser om import samt vid behov även om export samt handeln mellan medlemsstaterna. I vidaste bemärkelse kan TARIC betraktas som ett dataregister, som täcker gemenskapens hela utrikeshandels-system.

TARIC utkommer i tryck en gång om året i EG:s officiella tidning men eftersom de stadganden som tillämpas på tredje land ständigt ändras och omedelbart skall införas i TARIC-basen, är endast adb-versionen av TARIC ständigt uppdaterad.

Enligt bestämmelserna i rådets förordning om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan har kommissionen befogenhet att ge föreskrifter om tillämpningen av unionens tulltariff. Med stöd av dessa bestämmelser ger kommissionen bindande upplysningar om klassificeringen av enskilda varor. Dessa klassificeringsupplysningar utfärdas som

kommissionsförordningar och är bindande för alla medlemsstater.

Enligt 1 § den finska tulltariff lagen uppbärs för en vara som förts in till landet tull enligt den tulltariff som utgör bilaga till lagen, om inte annat föreskrivs i något internationellt avtal eller annanstans. I lagen ingår också ett stadgande om uppbärande av minimitullar, då det vid sidan av värdetull i en tulltariffposition finns en minimitull i mark som grundar sig på kvantiteten. Dessutom stadgas om nedsatt tull eller tullfrihet för vissa varor, vilkas motsvarigheter inte fabriksmässigt tillverkas i Finland (e-tull) och för varor som används för industriellt ändamål (industritull). Närmare stadganden om e-tullen har utfärdats i förordningen om tillämpning av tulltariff lagen (1167/87). Finansministeriet beslutar om beviljande av industriförmån och fastställer förteckningen över de varor på vilka industriförmån tillämpas.

I likhet med gemenskapens kombinerade nomenklatur baserar sig Finlands tulltariff på en nomenklatur enligt det harmoniserade systemet. Tulltariffen omfattar sålunda nomenklaturen samt tillhörande sifferkoder på fyrsiffrig bas, avdelnings-, kapitel- och underpositionsanmärkningar samt allmänna tolkningsregler.

Tullstyrelsen utger en på tulltariffen baserad brukstariff, till vilken har fogats underpositioner enligt det harmoniserade systemet samt de underpositioner som föranletts av tulltariffen eller som befunnits nödvändiga av statistiska skäl. Dessutom innehåller brukstariffen tullar baserade på frihandelsavtalen och industriförmåner samt skatter och avgifter som baserar sig på särskilda lagar, förordningar och myndighetsbeslut, såsom importavgifter, acciser samt licensstadganden och stadganden om omsättningskatt.

Beräknat enligt den tullbelagda importens vägda medeltal motsvarar de genomsnittliga tullsatsnivåerna i Finland och inom gemenskapen till stor del varandra. Det finns emellertid klara strukturella skillnader mellan tullnivåerna. I vår tulltariff är råmaterial och halvfabrikat som inte finns eller inte tillverkas i Finland i huvudsak tullfria. Inom gemenskapen däremot uppbärs i regel tull för halvfabrikat och sådana råmaterial som är tillgängliga på gemenskapens område.

I Finland stiger tullarnas procentuella nivå ju mera produkten förädlats. Inom gemenskapen

är skillnaderna mellan tullarna för råmaterial och färdiga varor avsevärt mindre.

Den genomsnittliga tullsatsnivån i Finland kommer i någon mån att sjunka i och med medlemskapet. I fråga om vissa enskilda tullar är skillnaderna mycket stora. Förändringarna i tullsatser inom olika tariffpositioner kan därför vara betydande. De största tullsänkningarna sker inom konsumtionsvarukapiteln, t.ex. textilier och kläder. Tullarna höjs å andra sidan betydligt i fråga om vissa elektroniska komponenter och kemiska produkter. Ett medlemskap i EU förutsätter att Finland säger upp tullarna med GATT-bindning. Om de tullar som Finland tillämpar gentemot tredje land stiger i och med medlemskapet kan uppsägningen resultera i förhandlingar om eventuella kompensationer med GATT-avtalsparterna.

I och med ett medlemskap blir gemenskapens integrerade tulltariff, TARIC, som bygger på gemenskapens kombinerade nomenklatur grunden även för den brukstariff som tillämpas i Finland. TARIC-nomenklaturen är betydligt mera omfattande än vår nuvarande brukstariff och ett flertal positioner avviker också strukturellt helt från motsvarande positioner i vår tulltariff. Förverkligandet av övergångsarrangemangen resulterar i ytterligare några uppdelningar i Finlands brukstariff under övergångsperioden.

Rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen och kommissionens beslut av den 29 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska kol- och stål gemenskapen (88/2424/EKSG)

Förordningen har utfärdats i enlighet med principerna i avtalet om tolkningen och tillämpningen av artiklarna VI, XVI och XXIII i det allmänna avtalet rörande tulltariffer och handel (GATT) av den 12 april 1979. I förordningen definieras dess tillämpningsområde, dumping, normalvärde och exportpris, de jämförelser som skall göras och andra omständigheter som skall beaktas vid värderingen, skadan som importen medför och uppskattning av den, partsbehörighet, behandlingsordning i gemenskapen, anhängiggörande och påföljande undersökningar, ärendets konfidentiella karak-

tär, prisförbindelsernas godtagbarhet, temporära tullar och slutgiltiga åtgärder, uppföljning, återberandet av uppburna tullar och upphävning av utfärdade beslut. I bilagan till förordningen ingår en exempelförteckning om olika slag av exportstöd.

I Finland gäller lagen om förhindrande av dumping samt import av varor som exporteras med exportstöd (387/80). Lagen har stiftats på det sätt som 67 § riksdagsordningen föreskriver. Lagen har ändrats från och med den 1 augusti 1986 genom att till den fogats en kompletterande 6 a § (530/86). Den finska lagstiftningen baserar sig även på de ovan nämnda internationella avtalen. Finland har också bringat i kraft överenskommelsen om tolkningen och tillämpningen av artiklarna VI, XVI och XXIII i GATT-avtalet (FördrS 327/80) samt överenskommelsen om tolkningen och tillämpningen av artikel 6 (FördrS 328/80).

I Finland gäller lagen om förhindrande av dumping samt import av varor som exporteras med exportstöd (387/80). Lagen är en fullmaktslag och vid dess tillämpning skall överenskomna bestämmelser och förfaranden beträffande tolkning och tillämpning av ifrågavarande artiklar i GATT-avtalet iakttagas.

I sakligt hänseende motsvarar gemenskapens och Finlands dumpingbestämmelser varandra. Som medlem i unionen fastställer Finland inte längre självständigt sina antidumping- eller utjämningstullar utan beslutsfattandet i dessa ärenden överförs till behöriga organ inom gemenskapen. Tullverket i Finland ansvarar för uppbörden av fastställda tullar vid import av varor från tredje land.

Rådets förordning (EEG) nr 3925/91 av den 19 december 1991 om att avskaffa de kontroller och formaliteter som gäller för handbagage och incheckat bagage som tillhör personer som reser med flyg inom gemenskapen, samt för bagage som tillhör personer som reser med fartyg inom gemenskapen

I tullkodexens verkställighetsförordning (artiklarna 190—197 och 323) ingår bestämmelser om kontroller och formaliteter gällande resgods som transporteras med flyg eller sjöledes från en plats utanför gemenskapen. Angående gemenskapens interna trafik gäller rådets förordning (EEG) nr 3925/91 av den 19 december 1991 om att avskaffa de kontroller och formaliteter som gäller för handbagage och incheckat

bagage som tillhör personer som reser med flyg inom gemenskapen samt för baggage som tillhör personer som reser med fartyg inom gemenskapen.

Genom denna förordning har med undantag för vissa specialsituationer kontrollen av baggage och formaliteter som hänför sig till dem avskaffats vid de inre gränserna. Förordningen innehåller bestämmelser om hur baggage kontrolleras i samband med flyg- eller sjöresor från tredje länder till gemenskapens område eller resor från gemenskapens område till tredje länder. Det är alltså möjligt att göra sådana säkerhetskontroller och kontroller i den interna trafiken som är förknippade med situationer som avses i artikel 36 Romfördraget, bl.a. förhindrandet av terrorism och olagligt export av konstverk.

I fråga om resgods som transporteras i samma transportmedel, kontrolleras de resgods (handbagage och baggage i lastrum) som resande som kommer från en plats utanför gemenskapen samtidigt för med sig på det sista flygfältet eller i den sista ankomsthavnen i gemenskapen, även om flyget eller fartygsresan skulle ha skett via flera flygfält eller hamnar inom gemenskapen. Varor som transporteras ombord på ett nöjesfartyg kan kontrolleras också i intern trafik.

Förordningen innehåller också bestämmelser om kontroll av varor som till eller från gemenskapens område transporteras i ett luftfartygs lastrum i de fall att varorna på ett gemenskapsflygfält överförs till ett annat luftfartyg på internt flyg eller till luftfartyg, som flyger utanför gemenskapen. Också i fall av byte av luftfartyg, där resgods som kommer från en plats utanför gemenskapen vid ankomsten överförs till ett luftfartyg i intern trafik på gemenskapens flygfält, kontrolleras resgods först på det sista internationella ankomstflygfältet i gemenskapen. I fråga om avgående trafik som riktar sig ut ur gemenskapen och resgods som överförs från ett luftfartyg i intern trafik till ett fartyg i extern trafik, verkställs kontrollen på avgångsflygfält för det interna flyget om detta är ett internationellt flygfält inom gemenskapen.

I de ovan nämnda artiklarna i tullkodexens verkställighetsförordning ingår samma grundstadganden som i förordningen (EEG) nr 3925/91 med det tillägget att bestämmelserna om kontroll inte tillämpas om personen på ett

tillfredsställande sätt kan bevisa att resgodset har gemenskapsstatus.

Enligt verkställighetsförordningen skall medlemsstaterna vidta behövliga åtgärder, för att de i 1991 års förordning nämnda kontrollåtgärderna skall kunna inriktas på handbagage och baggage i lastrum. För att säkra detta märks endast en vara som befordras i lastrum i gemenskapens interna trafik med en identifieringssedel.

För resande som med flyg kommer från tredje länder och som fortsätter sin resa på ett internt flyg inom gemenskapen, skall arrangeras en tillräckligt bra fungerande kontroll av handbagage i transitrummen på de internationella flygfältena. Möjligheter att kontrollera baggage som befordras i lastrum borde finnas på alla interna flygfält, där baggage skulle kunna överföras till luftfartyg som går till tredje länder via kontrollpunkten. Systemet med identifieringssedel för att kunna sortera unionens interna trafik förutsätter också tullövervakning och kontrollåtgärder av viss nivå så att sedeln inte missbrukas. De ovan nämnda principerna gäller också persontrafiken till sjöss.

Rådets förordning (EEG) nr 1468/81 av den 19 maj 1981 om ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaternas förvaltningar och samverkan mellan förvaltningarna och kommissionen för att garantera korrekt tillämpning av tullagstiftningen eller lagstiftningen om jordbruksfrågor

I tullsamarbetet mellan medlemsstaterna är förordningen av central betydelse. Förordningen har ändrats genom förordning (EEG) nr 945/87 av den 30 mars 1987. Kommissionen har den 23 december utfärdat ett utkast till förordning (COM (92) 544 final) för ersättandet av den nämnda förordningen, som har ändrats genom justerade förslag utfärdade den 1 september 1993 (COM (93) 354 final) och den 17 februari 1994 (COM (94) 34 final). Rådets direktiv 89/608/EEG av den 21 november 1989 gäller försäkran om riktig tillämpning av lagstiftningen om veterinärverksamhet och husdjursförädling och om samarbetet som är förknippat med denna lagstiftning. Det ingår redan i den i artikel 17 i EES-avtalet avsedda förteckningen om avtalets bilagor. Tullmyndigheterna verkställer olika övervakningsuppdrag för att förverkliga det ovan nämnda direktivets mål närmast på andra myndigheters begäran. Samarbetet mellan medlemsstaterna i övervak-

ningen och undersökningen av tullbrott, som endast hör till medlemsstaternas befogenhet, regleras av den s.k. Neapel-konventionen från år 1967. Dessutom bestäms i artikel K.1 i Maastrichtfördraget om samarbete i tullfrågor.

Finland har ingått nio bilaterala avtal om samarbetet vid tullövervakning, förebyggandet och undersökningen av tullbrott och ett multilateralt avtal med de nordiska länderna (FördrS 43—44/82). För tillfället har Finland ett bilateralt avtal om tullsamarbetet med följande gemenskapsstater: Tyskland (FördrS 57—58/76), Nederländerna (FördrS 30—31/85), Frankrike (FördrS 57—58/89), Italien (FördrS 8—9/90) och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland (FördrS 74—75/91). Danmark är avtalspart i det ovan nämnda multilaterala avtalet.

I sakligt hänseende förutsätter fungerandet av tullunionen och den gemensamma jordbrukspolitiken ett intensivt samarbete mellan de myndigheter i medlemsstaterna som handhar verkställandet av bestämmelserna både mellan medlemsstater och mellan medlemsstater och kommissionen. Efter avskaffandet av de inre gränserna har särskilt antalet bedrägerier som är förknippade med jordbrukslagstiftningen ökat. Enligt förordningen sker den samordnade verksamheten genom att förebygga och observera åtgärder som är eller ser ut att vara i strid med bestämmelserna.

Bistånd som ges på begäran innehåller bl.a. en förpliktelse att övervaka personer, platser, varor och transportmedel (artikel 7). Den myndighet som har framställt begäran och mottagarmyndigheten kan enas om att tjänstemän från den förstnämnda myndigheten kan utföra utredningar hos den andra myndigheten genom utnyttjande av handligar och annat material (artikel 9). I fråga om överlämnandet av uppgifter som på eget initiativ har fått vid övervakning av olika föremål är anmälningskyldigheten till det andra gemenskapslandet densamma som i fråga om bistånd på begäran. Gemenskapsländerna är också skyldiga att på eget initiativ anmäla till kommissionen uppgifter som är av betydelse för flera gemenskapsländer (artikel 12). Vid insamlingen av annan information än operativ information är kommissionens ställning central. Kommissionen insamlar och delar ut information på ett centraliserat sätt bl.a. om varor och förfaranden, som används eller har använts i verksamhet som står i strid med bestämmelserna

(artiklarna 14—14 a). Med stöd av förordningen finns det i vissa fall möjlighet till samordnad verksamhet med tredje stater (artiklarna 15 a—15 c).

I det förslag 93/C 56/01 som skall ersätta förordningen, finns likadana basbestämmelser om bistånd på begäran och på eget initiativ. Bestämmelserna om datasystem för tullövervakning (CIS) och om den till det anslutande datasekretessen har en central ställning i förslaget. Datasystemet för tullövervakning skall innehålla uppgifter om varor, transportmedel, affärstransaktioner, personer, smugglingsmetoder och experter till vilka man kan vända sig. För det system som redan nu fungerar som underrättelseförmedlingssystem vid förebyggandet och i undersökningen av brott mot tull- och jordbrukslagstiftning skall grundas en gemensam centraliserad databas.

Bestämmelserna om övervakningssamarbete inom Europeiska gemenskapen liknar i strukturellt hänseende mycket Finlands gällande avtal om tullsamarbete och protokoll 11 i EES-avtalet, för vilket har redogjorts i regeringens proposition om godkännandet av EES-avtalet (RP 95/1992 s. 105). De avtal som Finland har ingått med tredje länder förblir alltså i kraft och de bilaterala avtal som Finland har ingått med unionens medlemsländer kompletterar underlaget av bestämmelserna om tullsamarbete inom gemenskapen. Givandet av uppgifter till gemenskapsländer genom en teknisk bruksförbindelse förutsätter att ett förtydligande stadgande i den nationella lagstiftningen införs.

Rådets direktiv av den 15 mars 1976 om ömsesidigt bistånd vid uppbörd av fordringar inom ramen för det finansiella system som gäller för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och vid uppbörd av jordbruksavgifter och tullar (76/308/EEG), sådant det lyder ändrat genom rådets direktiv (79/1071/EEG) av den 6 december 1979 och kommissionens direktiv (77/794/EEG) av den 4 november 1977, som innehåller detaljerade stadganden om tillämpningen av vissa bestämmelser i rådets direktiv 76/308/EEG, sådant det lyder ändrat genom direktiv 85/479/EEG och 86/489/EEG

Dessa direktiv innehåller bestämmelser om bistånd eller verkställande vid uppbörd av fordringar, skatter, importavgifter och tullar inom ramen för det finansiella system som

gäller för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket på begäran av myndigheten i ett annat medlemsland. Direktiven gäller förmedling av information, tillkännagivande samt indrivning och åtgärder för att säkerställa indrivningen. Fordringar som kan indrivnas är återburna belopp, interventioner eller andra åtgärder som bildar en del av det system genom vilket den Europeiska utvecklings- och garantifonden dels eller helt finansieras. Dessutom räknas importavgifter, tullar, indrivningskostnader och -ränta, mervärdesskatt och harmoniserade acciser i fråga om tobaksprodukter, alkoholdrycker och mineraloljor till fordringar som kan indrivnas. Direktiven innehåller också bestämmelser om inledande av indrivningsförfarandet och förfarandet vid indrivning samt bestämmelser om fall, i vilka en myndighet i en medlemsstat som har mottagit begäran inte är skyldig att vidta åtgärder för att säkerställa indrivningen.

I det nordiska avtalet om ömsesidigt bistånd i tullfrågor (FördrS 43—44/82) samt i motsvarande avtal mellan Finland och Tyskland (FördrS 57—58/76) och mellan Finland och Italien (FördrS 8—9/90) ingår bestämmelser om indrivning av fordringar och tillkännagivande i samband med tullagstiftningens tillämpning. Medlemskapet inverkar inte på giltigheten av dessa avtal. Angående ändringar som hör till området för lagstiftningen kommer separata propositioner att avges.

Det internationella tullsamarbetet

Det rättsliga underlaget för EG:s internationella tullsamarbete ingår i Romfördragets artiklar 28 och 113. Syftet med samarbetet är att främja handeln genom att förenkla och förenhetliga bestämmelserna om och förfarandet vid tullverksamhet i olika länder. Samtidigt har till samarbetet inkluderats nya saksgrupper så som avvrjning av internationell brottslighet, i synnerhet olaglig handel med narkotika. Om avtal för att reglera tullverksamheten har förhandlats i den allmänna handels- och tullorganisationen GATT och i tullförvaltningarnas samsamarbetsorgan, tullsamarbetsrådet (CCC) samt inom FN. På europeisk nivå har det nära samarbetet mellan Europeiska gemenskaperna och EFTA-länderna å ena sidan och det nära samarbetet mellan den nordiska länderna å andra sidan lett till att reglerna inom tullverksamheten är mycket långt harmoniserade och dessa länder

har i allmänhet anslutit sig till samma konventioner inom tullsektorn.

Kombinerade avtal, så som den av internationella tullsamarbetsrådet den 28 juni 1990 godkända internationella konventionen om temporär införsel, den s.k. Istanbul-konventionen, till vilken Finland inte har anslutit sig före medlemskapet, förutsätter av avtalstekniska skäl att Finland ansluter sig till dem. Som medlem i unionen kommer Finland att delta i koordineringssammanträden i vilka gemenskapens ståndpunkt i respektive avtalsfrågor formuleras.

Det har ingåtts en internationell konvention om förenkling och harmonisering av tullförfaranden (Kioto-konventionen), till vilken Finland har anslutit sig (FördrS 6/78). Såväl gemenskapen som dess medlemsstater är parter i konventionen.

Medlemskapet i unionen betyder att Finland ansluter sig till samma bilagor i konventionen till vilka unionen har anslutit sig. Dessutom måste Finland harmonisera sitt förbehåll med de förbehåll Europeiska unionen har inlämnat. Samtidigt måste utredas till vilka delar Finland kan upprätthålla sina egna förbehåll.

I den ovan nämnda Istanbulkonventionen finns i omfattande form upptagna alla delområden av temporär tullfrihet, vilka i regel har ingått i Kioto-konventionen och genom den i flera internationella konventioner. Istanbulkonventionen har godkänts 1990 och gemenskapen har anslutit sig till den 1993. Konventionen är ett kombinerat avtal, där både gemenskapen och dess medlemsländer är parter. Finland är inte part i den allmänna konventionen och det har ansetts vara ändamålsenligt att Finland separat ansluter sig till den först när landet blir medlem av unionen och inför unionens tullkodex.

Anslutningen till Europeiska unionen har ingen inverkan på tillämpningen av tullkonventionen rörande ATA-Carneten för temporär införsel av varor. Finland och unionens nuvarande medlemsländer är parter i konventionen (FördrS 33/64). Denna kommer att ersättas med Istanbul-konventionen efter en övergångsperiod enligt den sistnämnda konventionen.

Anslutningen inverkar inte heller på tillämpningen av den internationella konventionen om det harmoniserade systemet för beskrivning och kodifiering av varor (HS-konventionen), till vilken Finland har anslutit sig år 1987

(FördrS 69/87). Gemenskapen och dess nuvarande medlemsländer är också parter i konventionen.

Finland har anslutit sig till GATT:s tullvärdekonvention från år 1979 (FördrS 83/80). Konventionen är en gemenskapskonvention, i vilken enskilda medlemsländer inte är parter.

Finland är part i tullkonventionen om internationell transport av gods upptaget i TIR-carnet (FördrS 41/78). Konventionen syftar till att underlätta och förenkla tullförfaranden som hänför sig till internationella transporter och samtidigt påskynda tullklareringar vid gränserna. Gemenskapen och dess medlemsländer är parter i konventionen.

Syftet med den internationella konventionen om harmonisering av gränskontroller av varor (FördrS 64/85) är att harmonisera kontroller som verkställs vid gränsen utan att inverka menligt på ändamålet med kontrollerna, deras vederbörliga verkställande och effektivitet. Gemenskapen och dess medlemsländer är parter i konventionen. Finland har anslutit sig till konventionen 1985. Medlemskapet har inte någon inverkan på tillämpningen av konventionen.

Protokollet till överenskommelsen om import av material för undervisning samt för vetenskapliga och kulturella ändamål (Unesco-konventionen) syftar till att i synnerhet ta hänsyn till utvecklingsländernas behov och främja tullfri import av kulturmaterial. Finland har anslutit sig till protokollet år 1987 (FördrS 33—34/87). Gemenskapen och dess medlemsländer är parter i protokollet. Med anslutningen till unionen kommer Finland att harmonisera sina förbehåll med unionens förbehåll, vilket innebär att täckningen för den tullfria importen i någon mån utvidgas.

Konventionen om förenkling av formaliteterna vid handel med varor (Fördr 66/87) och konventionen om ett gemensamt förpassningsförfarande (FördrS 67—68/87) jämte ändringar berör ibruktagandet av ett enhetsdokument (SAD) samt av ett gemensamt förpassningssystem av oförtullade varor i handeln mellan EFTA-länderna och gemenskapen. Genom de ändringar som trädde i kraft år 1994 kan även tredje länder ansluta sig till konventionen. Finland har anslutit sig till konventionerna 1987. I konventionerna är gemenskapen ensam avtalspart. I trafiken mellan Finland och unionens medlemsländer bortfaller i regel använd-

ningen av enhetsdokument och gemensamt förpassningsförfarande i samband med transporten av gemenskapsvaror.

Rådets förordning (EEG) nr 3842/86 av den 1 december 1986 om fastställande av åtgärder för att förhindra fri omsättning av förfälskade varor

Genom rådets förordning (EEG) nr 3842/86 har bestämts om åtgärder genom vilka överlåtelsen av produktförfalskningar till fri omsättning förbjuds. Med produktförfalskningar avses varor som utan tillstånd är utrustade med varumärken eller kommersiella märken. I förordningen bestäms om innehavarens av varumärke rätt att till de behöriga tullmyndigheter i alla medlemsstater framställa en ansökan om att förhindra tillträdet av varor som misstänks vara förfälskade till fri omsättning i den frågavarande medlemsstaten. Bestämmelserna syftar till att hålla varorna under tullövervakning tills den behöriga myndigheten har avgjort om varorna kränker innehavarens rättigheter.

Avsikten är att förordningen skall ersättas med en förordning som baserar sig på kommissionen förslag (COM (93) 329 final) av den 13 juli 1993, enligt vilken förfarandena för att stoppa produktförfalskningar förenklas och utsträcks till att gälla också varor som har skyddats genom upphovs- eller mönsterrätt. Vid sidan av införsel skall förslaget även möjliggöra att produktförfalskningar stoppas vid utförsel och förpassning.

TRIPS-konventionen som ingicks i samband med GATT:s Uruguay-förhandlingsrunda förstärker skyddet för industriella rättigheter och upphovsrätter på ett mera omfattande sätt än någon annan tidigare konvention. TRIPS-konventionsutkastet har beaktats också i kommissionens förslag, men förordningen möjliggör också ett mera omfattande skydd av immateriella rättigheter.

Genom lagen om ändring av varumärkeslagen (39/93) fogades till lagen bl.a. ett nytt 6 a kapitel om säkringsåtgärder i samband med import.

I rådets förordning definieras de förutsättningar enligt vilka tullmyndigheter kan ingripa i övergången till fri omsättning av varor som misstänks vara produktförfalskningar och de åtgärder som de behöriga myndigheterna måste vidta för dessa varors del, då det har fastställts att de verkligen är produktförfalskningar.

Tullmyndigheten kan förhindra övergången

av varor till fri omsättning om den behöriga myndigheten så beslutat på ansökan av innehavaren av varumärket. Medlemsstaterna kan också befullmäktiga tullmyndigheterna att själva verka som myndigheter med befogenhet att fatta beslut i ansökningsfrågan.

Till rådets förordning hänför sig kommissionens förordning (EEG) nr 3077/87 om de åtgärder genom vilka övergången av produktförfalskningar till fri omsättning förbjuds enligt rådets förordning (EEG) nr 3842/86. Enligt kommissionens förordning skall medlemsstaterna till kommissionen sända bl.a. uppgifter om lagar, förordningar och administrativa föreskrifter som har utfärdats för tillämpningen av förordningen (EEG) nr 3482/86 samt uppgifter enligt artikel 3.1 om den behöriga myndighet som är ansvarig för mottagandet av varumärkesinnehavarens av skriftliga ansökan.

Vid beredningen av kapitel 6 a i varumärkeslagen har iakttagits bestämmelserna i rådets gällande förordning (EEG) nr 3842/86 och dessa stadganden står inte i strid med varandra.

Kommissionens förslag till en ny förordning (COM (93) 329 final) utvidgar bestämmelserna om säkringsåtgärder vid gränsen till att gälla export och förpassning, vilket inte har beaktats i den finska lagstiftningen. Dessutom utvidgas i förslaget till förordning skyddet till att gälla också produkter som på samma sätt som i TRIPS-konventionen skyddas genom upphovs- och mönsterrätt. I de finska lagarna om upphovsrätt och mönsterrätt finns inte motsvarande stadganden som skulle stå i strid med förslaget.

Enligt det nya 6 a kapitlet i varumärkeslagen (39/93) skall innehavaren av varumärke till domstol göra en ansökan om förhindrandet av överlåtelse till fri omsättning av varor som misstänks vara produktförfalskningar. Enligt kommissionens förslag skall medlemsstaterna befullmäktiga tullmyndigheterna att avgöra de ansökningar som syftar till att stoppa varor i tullövervakningen. Till denna del måste stadgandena i varumärkeslagen upphävas. Om de ändringar som hör till området för denna lagstiftning avläts separata regeringspropositioner.

GSP-systemet i gemenskapen

Till tullagstiftningens område ansluter sig gemenskapens GSP-system, som gäller allmänna tullförmåner för utvecklingsländerna.

Den lagstiftningsmässiga grunden för systemet utgörs av GSP-förordningarna och kompletterande verkställighetsförordningar, genom vilka rådet utfärdar bestämmelser om årliga ändringar och fortsättande av systemet för ett år i sänder. Typiskt för tullförmånerna är en relativt noggrann allokering och differentiering, varvid som kriterium utöver produktens känslighet har använts även bruttonationalproduktens nivå och utveckling, importandel och den produktvisa konkurrenskraften i landet som erhåller förmånen. Den allmänna principen är att industriprodukter i preferensbehandling beviljas full tullfrihet utan begränsningar. I fråga om jordbruksprodukter tillämpas vid sidan av full tullfrihet differentierade sänkningar av olika storlek. Beträffande industriprodukter som definierats som känsliga tillämpas, beroende på produktens känslighetsgrad, tullpreferenser inom ramen för tariffkvoter eller importtak (plafonder). Tariffkvoterna är kategoriska, dvs. normal tull uppbärs för produkten omedelbart när kvoten är full. Kvoterna tillämpas endast i fråga om de känsligaste produkterna och de konkurrenskraftigaste förmånstagarländerna. Tariffplafonderna är vidare och riktgivande, dvs. tull kan uppbäras om något medlemsland föreslår det. De ovan nämnda kvot-systemen är rätt invecklade att överblicka och tillämpa och de ökar osäkerhetsfaktorerna både för importörerna och utvecklingsländerna. Förfarandet har ändå en uppgift med tanke på den princip som EG har antagit att allokera och gradvis öka preferenser med hänsyn till förmånstagarländernas utvecklingsnivå och konkurrenskraft. Antalet länder som hör till GSP-systemet är 135 självständiga utvecklingsländer eller länder som anses vara sådana samt ca 25 osjälvständiga områden. GSP-förmåner har med några undantag beviljats också för Ryssland och de andra OSS-länderna och de baltiska länderna på temporär basis ända till år 1995. En del av förmånstagarländerna hör till den på FN:s klassificering baserade gruppen av minst utvecklade länder (LLDC-länder), för vilka mera omfattande preferenser har beviljats än för andra.

Tullförmånerna omfattar i princip alla industriprodukter, men av jordbruksprodukterna närmast sådana produkter från den tempererade och den tropiska zonen som inte står att få inom gemenskapens område. Preferenserna för jordbruksprodukter är också i övrigt mera begränsade, eftersom det uttryckliga ändamålet

med GSP-systemet är att underlätta industrialiseringen och främja exporten i utvecklingsländerna. Också gemenskapens jordbrukspolitik och de avtal som avser regioner eller enstaka länder, såsom t.ex. Lomékonventionen och avtalen med medelhavsländerna, har minskat betydelsen av preferenser som beviljas för utvecklingsländer inom ramen för GSP. I den mera detaljerade redogörelsen för produkttäckning som refereras nedan, följs samma klassificering som i gemenskapens grundläggande förordningar om GSP-systemet.

I enlighet med rådets förordning (EEG) nr 3831/90 om allmänna tullpreferenser under 1991 för vissa industrivaror med ursprung i utvecklingsländer är alla tullpliktiga industriprodukter i grupperna 25—49 och 64—97 i HS-klassificeringen tullfria inom ramen för GSP. I fråga om mycket känsliga produkter (ca 400—500 stycken) har stadgats landsvisa tariffkvoter som tillämpas på de konkurrenskraftigaste utvecklingsländerna. Tariffkvoterna är kategoriska, dvs. normal tull för produkten uppbärs automatiskt då kvoten är full. För mindre känsliga produkter (ca 1000—2000 stycken) gäller riktgivande tariffkvoter dvs. tariffplafonder. Då dessa uppfylls kan tull uppbäras om något av medlemsländerna anholder om det. Några produkter omfattas inte av preferensbehandlingen, om de importeras från vissa utvecklingsländer. Importen från de minst utvecklade länderna är tullfri och befriad från kvoter beträffande alla industriprodukter inom ramen för GSP-systemet.

I rådets förordning (EEG) nr 3832/90 om allmänna tullpreferenser under 1991 för textilvaror med ursprung i utvecklingsländer bestäms om textilprodukter (HS-grupper 50—63), som i princip är känsliga produkter, vilket betyder att vid deras preferensbehandling antingen tillämpas strikta tariffkvoter eller riktgivande tarifftak, beroende på produktens känslighet eller förmånstagarlandets konkurrenskraft. För de ungefär 700 produkter som täcks av multifiberavtalet (MFA) beviljas tullfrihet när importen kommer från ett förmånstagarland med vilket gemenskapen har undertecknat MFA-avtalet. Tariffkvoterna eller tarifftaken fastställs på basis av förmånstagarlandets konkurrenskraft. Tullfrihet med stöd av GSP-systemet beviljas alla förmånstagarländer i fråga om ca 200 produkter utanför MFA-avtalet. Också härvid tillämpas kvantitativa restriktioner i form av tariffkvoter eller tarifftak. Enligt

avtal ingångna med Indien och Thailand beviljas dessa länder GSP-tullfrihet utan kvoter i fråga om vissa juteprodukter. På samma grunder beviljas Indien och Sri Lanka tullfrihet för vissa kokosbastprodukter. I samband med importen från de minst utvecklade länderna tillämpas inte andra kvoter än de, om vilka överenskommit i MFA-arrangemangen.

Beslutet (90/672/EKSG) innehåller bestämmelser om stålprodukter. I produkter från Europeiska kol- och stålgemenskapen (HS-grupper 72 och 73) beviljas GSP-tullfrihet för 252 känsliga produkter och härvid tillämpas kvantitativa restriktioner, dvs. antingen tariffkvoter eller tarifftak. Tariffkvoter har i praktiken tillämpats i samband importen från några av de konkurrenskraftigaste utvecklingsländerna, som Argentina, Brasilien och Sydkorea. Importen av mindre känsliga stålprodukter (26 tariffpositioner) har varit tullfri inom ramen för riktgivande tarifftak. Importen från de minst utvecklade länderna är tullfri utan kvoter.

Angående jordbruksprodukter bestäms i rådets förordning (EEG) nr 3833/90 om allmänna tullpreferenser under 1991 för vissa jordbruksvaror med ursprung i utvecklingsländer. För de jordbruksvarugrupper (HS-grupper 1—24) som hör till GSP-systemet varierar preferenserna från full tullfrihet till olika gradvisa tullsänkningar beroende på produktens känslighet. Kvantitativa restriktioner dvs. kvoter tillämpas inte med undantag för ananaskonserver, kaffe-koncentrat och otillverkad tobak. För andra preferensprodukter, vilka är ca 700 (HS på åttasiffrig nivå), beviljas antingen tullfrihet (ca 20 % av produkterna) eller nedsatt tull som varierar mellan 20—50 % av den normala tullsatsen.

För de minst utvecklade länderna (ca 45 länder) beviljas full tullfrihet förutom i fråga om jordbruksprodukter också för ca 350 andra produkter. I praktiken utnyttjas de mera omfattande preferenserna avsedda för de minst utvecklade länderna närmast av länder som ligger i Asien.

Rådets förordning (EEG) nr 3835/90 av den 20 december 1990 om ändring av förordningarna (EEG) nr 3831/90, (EEG) nr 3832/90 och (EEG) nr 3833/90 beträffande det allmänna tullpreferenssystemets tillämpning på vissa produkter med ursprung i Bolivia, Colombia, Ecuador och Peru

Bolivia, Colombia, Ecuador och Peru har temporärt beviljats särskilda preferenser för att understöda kampen mot narkotika. För dessa länder beviljas beträffande GSP-produkter i grupperna 1—24 i HS-klassificeringen full tullfrihet på samma sätt som för de minst utvecklade länderna och till vissa delar är tullfriheten t.o.m. mera omfattande.

Rådets förordning (EEG) nr 3900/91 av den 16 december 1991 om upphävande av tullar för de i rådets förordning (EEG) nr 3833/90 nämnda produkterna med ursprung i Costa Rica, El Salvador, Guatemala, Honduras, Nicaragua och Panama

Också Costa Rica, El Salvador, Guatemala, Honduras, Nicaragua och Panama åtnjuter temporärt särskilda preferenser för att understöda kampen mot narkotika i dessa länder. Preferenserna gäller GSP-produkter i HS-klassificeringsgrupperna 1—24, i fråga om vilka dessa länder får full tullfrihet. Produkttäckningen för särskilda preferenser är dock mera begränsad än i fråga om preferenserna till Andernas länder.

Rådets förordning (EEG) nr 3834/90 av den 20 december 1990 om reducering under 1991 av importavgifterna på vissa jordbruksvaror med ursprung i utvecklingsländer

Som undantag från den allmänna regeln enligt vilken GSP-behandling endast gäller tullar, täcker preferensbehandlingen enligt förordningen till vissa delar också importavgiften för jordbruksprodukter (AGR), från vilken förmånstagarländerna har beviljats en sänkning på 50 %. Preferensbehandlingen täcker vissa griskött- och fjäderfäköttprodukter, potatisstärkelse samt vissa korvar och köttförädlingsprodukter. Som en följd av stränga kvotarrangemang och kvoternas ringa storlek har preferenserna endast en obetydlig praktisk betydelse.

GSP-preferenserna är till sina utgångspunkter ensidiga och icke-ömsesidiga eftergifter som vid behov helt eller delvis kan återkallas. GSP-förordningarna innehåller en skyddsklausul, som möjliggör ibrukttagandet av tullen på nytt, om preferensimporten sker i sådana mängder eller till sådana priser som medför eller hotar medföra allvarlig ekonomisk skada för gemenskapen eller en del av den. Ibrukta-

gandet av tullen föregås av ett informations- och konsultationsskede mellan medlemsländerna. I fråga om industritullar uppfylls det allmänna kriteriet för ibrukttagandet av tullen då importandelen för preferensprodukten från ett förmånstagarland överskrider 6,6 % av importen som kommer från tredje länder.

GSP-systemets giltighetstid förlängs för ett år i sänder i samband varmed systemet vid behov kan ändras och kompletteras. Sådana ändringar är t.ex. införande av nya förmånstagarländer eller ökning av de kvoter som tillämpats föregående år med 5 %. Systemet genomgås och analyseras grundligare med tio års mellanrum och då fattas också beslut om förlängning av dess giltighetstid för följande tio år. Dröjsmålet med förhandlingsresultaten från GATT:s Uruguayrunda har hittills uppskjutit 10-årsgranskningen för 1991 och det med analysen förknippade verkställandet av reformer. I och med upplärandet i GATT:s förhandlingsläge i december i fjol kan man anta att ändringarna för att reformera gemenskapens GSP-system kommer att förverkligas inom kort, eventuellt från och med ingången av 1995.

Enligt kommissionens förslag skulle systemet gälla åtminstone tre år åt gången i stället för ett år som hittills. Detta anses förbättra systemets säkerhet och förutsägbarhet och det skulle möjliggöra en planering på lång sikt för exportörer i utvecklingsländerna. Förslaget innehåller också en möjlighet att stöda sig på en skyddsklausul vid marknadsstörningar. För de minst utvecklade länderna skulle de hittills gällande särskilda preferenserna för tillträde till gemenskapens marknad utan kvoter och tullfritt säkerställas till den del det är möjligt. Genom att reformera GSP-systemet strävar man till att ännu klarare allokera och differentiera preferenser med hänsyn till förmånstagarlandets utvecklingsnivå och produktvisa konkurrenskraft.

Lagen och förordningen om tull- och importavgiftspreferenser för varor med ursprung i utvecklingsländer (973/71 och 974/71) som i Finland reglerar GSP-systemet, har varit i kraft sedan år 1972. Förordningen och dess land- och produktförteckning har därefter reviderats och utvidgats nästan varje år. Giltighetstiden har förlängts med tio års mellanrum, senast 1991. Den senaste ändringen trädde i kraft den 1 juli 1993 (633/93).

Det finska GSP-systemet omfattar för tillfäl-

let 142 förmånstagarländer, av vilka 48 hör till gruppen av de s.k. minst utvecklade länderna. I produktförteckningen har Finland redan från början anslutit sig till det sannordiska mönstret som kan anses vara relativt liberalt och klart ur utvecklingsländernas synpunkt. För preferensprodukter beviljas med några undantag full tullfrihet utan kvoter eller andra restriktioner. Förordningens förteckning över känsliga produkter utanför preferensbehandlingen innehåller ytterligare flera tariffpositioner inom läder-, tyg- och beklädnadsbranschen liksom vissa produkter inom elektricitets- och elektronikbranschen. Förordningens förteckning över jordbruksvaror innehåller huvudsakligen grönsaker, blommor, frukter, nötter från den tropiska zonen samt konserver som har tillverkats av dem. Importen från de minst utvecklade länderna har varit nästan helt tullfri sedan 1992.

Gemenskapens GSP-system är i jämförelse med det finska systemet betydligt mera komplicerat och differentierat. Också produkttäckningen är mera omfattande då alla industriprodukter i princip faller inom ramen för preferensbehandling. Vid sidan av full tullfrihet tillämpas gradvisa sänkningar av olika storlek på jordbruksprodukter och/eller kvoter som är beroende av produktens känslighet och förmånstagarlandets konkurrensförmåga. Gemenskapen har som avsikt att i en nära framtid avstå från kvotarrangemang i fråga om känsliga industriprodukter men det är ännu svårt att bedöma betydelsen av avskaffandet. Kvoterna kommer att ersättas med gradvisa sänkningar av olika storlek, men tills vidare finns det inte några noggrannare uppgifter om deras kriterier och tillämpning.

Betydelsen av GSP-systemet kommer att minska genom att det endast är ett instrument bland de preferenssystem som gemenskapen har ingått med utvecklingsländerna. De vid sidan av GSP-systemet ingångna Lomékonventionen och avtalet med medelhavsländerna med sina mera omfattande preferenssystem torde i framtiden kanalisera utnyttjandet av systemet till i huvudsak utvecklingsländer belägna i Asien och Latinamerika.

Den direkta importen till Finland inom ramen för GSP-systemet torde minska också på grund av de stora centraleuropeiska handels- husen med vilka utvecklingsländerna sedan gammalt har haft stabila kontakter. Preferenssystemet som blir allt mer komplicerat samt de

kommersiella och transporttekniska fördelar som är förknippade med större varuleveranser kan också gallra bort smärre importörer och transportpartier och styra importen från utvecklingsländerna via de centraleuropeiska länderna. Också det redan förverkligade läget på den inre marknaden eller det inre läge som håller på att förverkligas medverkar till att en vara som har transporterats över ett medlemslands gräns och som har förtullats där fritt kan röra sig inom gemenskapen från ett medlemsland till ett annat.

Den fria rörligheten från ett medlemsland till ett annat som läget på den inre marknaden tillåter, kan således öka mängden av GSP-baserad import, men inte som direkt GSP-import utan som indirekt import genom ett annat medlemsland.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt anslutningsaktens artikel 99 har Finland rätt tillämpa ett gradvist övergångsarrangemang till gemenskapens tulltariffnivå i fråga om produkter som särskilt nämns i bilaga XI till anslutningsakten. Det rör sig om ca 190 produkter och produktgrupper där Finlands nuvarande tullar är väsentligt högre än gemenskapens tullar. Övergången till EG-tullar sker gradvis så att Finland har rätt att bibehålla sina nuvarande tullar under år 1995. Dessa tullar reduceras från början av åren 1996 och 1997. Från början av januari år 1998 tillämpas tullsatserna enligt gemenskapens tulltariff.

Övergångsarrangemangen måste bringas i kraft i den ordningen som har stadgats för skattelagstiftning. Om de ändringar som hör till lagstiftningens område kommer att avges separata regeringspropositioner.

Beträffande andra produkter börjar Finland tillämpa gemenskapens tulltariff omedelbart vid medlemskapets inträde. De uppburna tullarna redovisas för gemenskapen så att Finland får ett uppbördsarvode på tio procent av det uppburna beloppet. I fråga om tullar som uppbärs för produkter underkastade övergångsarrangemang tillfaller skillnaden mellan dem och gemenskapstullarna Finland.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Hela den tullagstiftning som gäller inom

gemenskapen kommer att binda Finland omedelbart vid medlemskapets inträde. Då kommer gemenskapens tullagstiftning att ersätta alla sådana i Finland gällande stadganden som enligt Romfördraget hör till gemenskapslagstiftningen.

Lagar som helt kommer att upphävas är tulltarifflagen (660/87) och den tulltariff som utgör bilaga till den (1906/80), tullvärdeslagen (660/87), lagen om tull- och importavgiftsprefenser för varor med ursprung i utvecklingsländer (973/71) som berör Finlands GSP-system, samt förordningar och andra bestämmelser som har utfärdats med stöd av dessa lagar. Till de lagar som kommer att upphävas hör också lagen om tullfri import av kläder i vissa fall (47/92). Gemenskapens lagstiftning kommer även att ersätta största delen av stadgandena i den gällande tullagen (573/78) och tullskattelagen (575/78) och i de förordningar och andra bestämmelser som har utfärdats med stöd av dessa lagar.

Gemenskapens tullagstiftning täcker ändå inte alla sådana bestämmelser som ingår i den gällande finska lagstiftningen. Sådana är stadgandena om organisationen av det nationella tullväsendet och stadgandena om tullmyndigheterna och de olika tullmyndigheternas befogenheter. I gemenskapens lagstiftning ingår inte heller bestämmelser om tullbrott, undersökning av dem och deras påföljder. Det finns inte heller bestämmelser om sanktioner på grund av försummelse av tullagstiftningen och myndighetsföreskrifter. En arbetsgrupp har tillsatts av finansministeriet med uppgift att utarbeta ett förslag till ny tullagstiftning som kompletterar gemenskapens lagstiftning till ovan nämnda delar och som dessutom innehåller sådana andra stadganden för tullverksamheten som skall stiftas i lagstiftningens ordning.

Anslutningen till EU förutsätter inte någon ändring av tullverkets nuvarande organisation och medlemskapet som sådant förutsätter inte någon ändring av lagen om tullverket av den 8 februari (228/1991) och förordningen om tullverket (371/91) som har utfärdats med stöd av lagen.

Gemenskapens lagstiftning är mera individualiserad och detaljerad än den gällande lagstiftningen i Finland. I synnerhet är de ekonomiskt viktiga tullförfarandena i huvudregel beroende av tillstånd och stränga villkor har ställts för beviljandet av tillståndet. Motsvarande stad-

ganden i den nuvarande finska tullagstiftningen finns inte. Bland de ekonomiskt betydande förfarandena finns också förfaranden som inte har ingått i den finska tullagstiftningen.

Den rådgivning som tullmyndigheterna ger om tillämpningen av tullagstiftningen och om bindande förhandsbesked är i Finland avgiftsbelagd. Enligt gemenskapens tullagstiftning är lämnandet av information om tullagstiftningens tillämpning samt bindande förhandsbesked i princip kostandsfritt om det inte förorsakar särskilda kostnader. Dessa bestämmelser kan delvis förhindra uppbärandet av avgifter i sitt nuvarande omfång.

Under GATT:s Uruguayrunda har fattats beslut om att förstärka skyddet av upphovsrätter i den internationella handeln. I synnerhet bestämmelser om skyddet av varumärken och förhindrandet av marknadstillträde för produktförfälskningar kommer att öka tullmyndigheternas övervakningsskyldigheter. Till dessa delar kommer den lagstiftning som bereds i gemenskapen att ersätta motsvarande stadganden i Finlands varumärkeslagstiftning. När gemenskapens lagstiftning är färdig måste medlemsländerna tilldela tullmyndigheterna vederbörande befogenheter.

Avskaffandet av tullövervakningen vid medlemsstaternas nationella gränser förutsätter ett nära samarbete mellan nationella tullmyndigheter i kampen mot narkotika och för att förhindra den olagliga införseln av vapen och andra farliga varor samt för att förhindra internationell brottslig verksamhet. Den centrala delen i den samordnade verksamheten är utbyte av information mellan tullmyndigheterna. Lämnandet av uppgifter till gemenskapsländer genom en teknisk bruksförbindelse förutsätter att ett förtydligande stadgande införs i den nationella lagstiftningen.

Gemenskapernas lagstiftning förhindrar inte att tullverket sköter uppdrag som med stöd av annan lagstiftning än tullagstiftning hör till dess nuvarande uppdrag. Sådana uppdrag är vid sidan av påförandet av accis uppbärandet av vissa andra skatter och avgifter i samband med import samt övervakning av bestämmelserna som hänför sig till konsumentskydd och produkt säkerhet i samband med import.

Artikel 29. Enligt artikeln skall kommissionen vid fullgörandet av sina åligganden som hänför sig till förverkligandet av tulltariffen ta

hänsyn till behovet att främja handeln mellan medlemsstater och tredje stater samt utvecklingen av konkurrenförhållandena till den del som den förbättrar företagens konkurrenskraft. Dessutom skall kommissionen ta hänsyn till behovet av råmaterial och halvfabrikat inom gemenskapen genom att se till att konkurrensvillkoren mellan medlemsstaterna inte snedvrids för färdiga produkters del samt behovet att undvika allvarliga störningar i medlemsstaternas ekonomier och behovet att säkerställa den rationella utvecklingen av produktionen och ökningen av konsumtionen inom gemenskapen.

Med stöd av artikelns bestämmelser har den gemensamma tulltariffen i vidare hänseende sammankopplats med gemenskapens ekonomiska och industriella politik. Gemenskapens tullpolitik anses inverka väsentligt på gemenskapens ekonomiska utveckling. Vid fastställandet av tullsatser skall deras inverknings på främjandet av handeln med tredje länder samt ändringar i gemenskapens konkurrensförutsättningar och företagens konkurrenskraft beaktas.

Kommissionen har en central ställning vid förvaltningen av den gemensamma tulltariffen. Kommissionen handhar de i artikel 18 nämnda förhandlingarna om avtal för tullnedsättningar och bär ansvaret för harmoniseringen av administrativa och rättsliga bestämmelser om medlemsstaternas tullväsen. Dessutom avlåter kommissionen förslag om ensidigt ändrande eller upphävande av tullar i den gemensamma tulltariffen.

På basen av sin ordalydelse gäller artikeln endast kommissionen. Beslutet om förverkligande av den gemensamma tulltariffen fattas ändå med stöd av artiklarna 18—28 i allmänhet av rådet. Undantag är vissa åtgärder som hänför sig till övergångsperioden för jordbrukspolitiken och rekommendationer med stöd av artikel 27 om närmande av medlemsstaternas tullar, för vilka kommissionen är behörig. Artikel 29 kan således ha praktisk betydelse endast om även gemenskapens andra organ tar hänsyn till den.

De ändamål som fastställts i artikeln konkurrerar åtminstone till en del med varandra. Främjandet av handeln med tredje länder kan t.ex. förorsaka allvarliga störningar i medlemsländernas ekonomier. Gemenskapens organ har ändå befogenhet att pröva vilken synpunkt som skall prioriteras i varje enskilt fall.

Kapitel 2

Avskaffande av kvantitativa restriktioner mellan medlemsstaterna

Artikel 30. Artikeln förbjuder kvantitativa importrestriktioner och alla andra åtgärder med motsvarande verkan mellan medlemsstaterna.

Artikelns bestämmelse om förbud mot åtgärder med motsvarande verkan har av EG:s domstol tolkats extensivt och den har en avgörande betydelse när det gäller genomförandet av den fria rörligheten för varor inom sektorer som står utanför harmoniseringen. Enligt domstolspraxisen får en medlemsstat inte uppställa hinder för att en produkt, som lagligt marknadsförts i en annan medlemsstat, marknadsförs inom det egna territoriet. Artikeln motsvarar till sitt innehåll artikel 11 i EES-avtalet och för dess betydelse har redovisats i regeringens proposition (RP 95/1992 rd., s. 88—89) om godkännande av EES-avtalet.

Artikeln tillämpas också på jordbruksprodukter till den del som artiklarna 39—46 inte bestämmer annat. Utanför artikelns tillämpningsområde står i praktiken jordbruksprodukter som omfattas av marknadsföringsförordningar utfärdade före den 1 januari 1970.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

De ändringar av lagstiftningen vilka artikeln föranleder har rätt långt genomförts i samband med att EES-avtalet trädde i kraft. Tillämpningsområdet för EES-avtalets artikel 11 som motsvarar artikel 30 begränsas dock av det genom EES-avtalet begränsade varuomfånget samt av att artikeln tillämpas endast på EES-ländernas ursprungsprodukter. Ett finländskt medlemskap utvidgar artikelns tillämpningsområde till att omfatta också produkter från ett tredje land, vilka har marknadsförts i någon annan medlemsstat innan de har importerats till Finland. Det här föranleder vissa preciseringar av normerna på lägre nivå än lag om produktimport. I fråga om jordbruksprodukterna förutsätter artikelns verkställighet att de återstående kvantitativa restriktionerna avskaffas. Ändringarna som gäller import av jordbruksprodukter beskrivs närmare i motivering-

arna till artiklarna 38—46. Då de kvantitativa importrestriktionerna blivit slutgiltigt förbjudna kommer lagen om tryggande av landets utrikeshandel och ekonomiska tillväxt (157/74) att ändras. En särskild regeringsproposition avlåtts om ändringarna.

Artikel 31. Artikelns förbjuder medlemsstaterna att införa nya kvantitativa restriktioner eller åtgärder med motsvarande verkan. I andra stycket i artikeln hänvisas till att åtgärder som vidtagits inom ramen för Organisationen för europeiskt ekonomiskt samarbete (OECD) skall beaktas. Dessa hade betydelse endast under den s.k. övergångstiden.

Artikel 32. Artikelns förbjuder en skärpning av de gällande kvoterna och åtgärder med motsvarande verkan efter det att fördraget trätt i kraft. I andra stycket konstateras att kvoterna skulle avskaffas före utgången av övergångstiden. Artikelns har inte längre någon praktisk betydelse.

Artikel 33. Artikelns punkter 1—6 innehåller noggrannare bestämmelser om tidtabellen för att avskaffa kvoterna under den s.k. övergångstiden och inte heller de har längre någon praktisk betydelse.

Enligt artikelns punkt 7 kan kommissionen utfärda direktiv om förfarandet och tidtabellen enligt vilka medlemsstaterna avskaffar åtgärderna med motsvarande verkan. Dessa direktiv binder dock inte längre medlemsstaterna.

Artikel 34. I artikeln förbjuds kvantitativa exportrestriktioner och alla åtgärder med motsvarande verkan mellan medlemsstaterna. I punkt 2 konstateras att exportrestriktionerna skulle avskaffas under övergångstiden. Punkt 2 har således inte längre någon praktisk betydelse.

Artikelns motsvarar till sitt innehåll artikel 12 i EES-avtalet. För innehållet i denna har redogjorts i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 89)

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Till följd av ett finländskt medlemskap utvidgas tillämpningsområdet för artikeln på samma sätt som i fråga om artikel 30. I Finland finns dock inte några gällande exportbestämmelser som strider mot artikeln.

Artikel 35. Artikelns innehåller en förklaring av medlemsstaterna att så vitt det är möjligt sträva till att avskaffa de kvantitativa restriktionerna snabbare än vad fördraget förutsätter. Artikelns har inte längre någon praktisk betydelse.

Artikel 36. Artikelns begränsar väsentligt ovillkorligheten i vissa förbud mot kvantitativa import- och exportrestriktioner enligt artiklarna 30 och 34. I denna artikel uppräknas de grunder på vilka man kan avvika från tidigare nämnda förbud.

För att vara berättigade skall dessa åtgärder grunda sig på hänsyn till allmän moral, allmän ordning eller säkerhet eller intresset att skydda människors och djurs hälsa och liv, att bevara växter, att skydda nationella skatter av konstnärligt, historiskt eller arkeologiskt värde eller att skydda industriell och kommersiell äganderätt. Förbudet får dock inte utgöra ett medel för godtycklig diskriminering eller innefatta en förtäckt begränsning av handeln mellan medlemsstaterna. Artikelns motsvarar till sitt innehåll artikel 13 i EES-avtalet och för dess innehåll och verkan har redogjorts i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 89—90).

Artikel 37. Artikelns syfte är att komplettera artiklarna 30—36 genom att utsträcka principen om fri rörlighet för varor att omfatta också statliga handelsmonopol. Artikelns förpliktar medlemsstaterna att anpassa sina handelsmonopol så att deras verksamhet inte diskriminerar medborgare i de andra medlemsstaterna.

Punkt 1 motsvarar artikel 16 i EES-avtalet och för dess innehåll och verkan har redovisats i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 90—92). Artikel 16 i EES-avtalet innehåller dock inget arrangemang för övergångstiden enligt artikel 37.1 i fördraget.

Punkt 2 kompletterar bestämmelserna i punkt 1 genom att den förbjuder medlemsstaterna att bilda nya monopol som begränsar handeln mellan medlemsländerna.

Punkt 3 bestämmer att tidtabellen för avskaffandet av statliga monopol skall samordnas med avskaffandet av de kvantitativa restriktionerna och den har inte längre någon praktisk betydelse. Anpassningen av de statliga monopolerna skall alltså verkställas genast då medlemskapet trätt i kraft.

Punkt 4 innehåller särskilda bestämmelser om anpassningen av statliga monopol som

bedriver handel med jordbruksprodukter. Enligt punkten skall man vid anpassningen av dessa statliga monopol sörja för att trygga sysselsättningen och levnadsstandarden för de jordbruksproducenter som är beroende av monopolen. Det har dock inte ansetts att artikeln utgör något särskilt undantag från tillämpningen av punkterna 1 och 2 i artikeln, utan de krävda skyddsåtgärderna skall vara i harmoni också med de allmänna kraven på anpassning av statliga monopol (se fallet 91/75, *Miritz*).

Enligt punkt 5 i artikeln gäller inte anpassningsskyldigheten de statliga monopol som bygger på internationella avtal som ingåtts innan fördraget trätt i kraft. Denna bestämmelse är till sin ordalydelse något mera extensiv än artikel 234 som gäller avtal som ingåtts med tredje land. Artikel 234 omfattar endast avtal som ingåtts med självständiga stater. Tillämpningsområdet för och betydelsen av punkt 5 har inte fastställts exakt i rättspraxisen. I litteraturen har man dock på motiverade grunder föreslagit att också dessa monopol så vitt det är möjligt borde anpassas till bestämmelserna i punkt 1 i artikeln.

Punkt 6 ger kommissionen möjlighet att avge rekommendationer om genomförandet och tidsplanen för anpassningen av de statliga monopolen. Denna bestämmelse hade betydelse endast under övergångstiden.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland finns tre monopol som avses i artikeln, nämligen Oy Alko Ab, Helsingfors universitets privilegier i fråga om almanackor samt Statens spannmålsförråd.

Under medlemsförhandlingarna fastställdes genom korrespondens mellan gemenskapens kommission och Finlands regering en gemensam tolkning, enligt vilken artikel 37 i Romfördraget och artikel 16 i EES-avtalet förutsätter att Oy Alko Ab:s monopol avskaffas med undantag för detaljförsäljningsmonopolet. Bibehållandet av detaljförsäljningsmonopolet förutsätter dessutom att icke-diskriminering i fråga om importprodukter garanteras. Samförståndet gällande detaljförsäljningsmonopolet gäller dock endast det rättstillstånd som grundas på gällande rättspraxis.

Lagstiftningen om Oy Alko Ab:s och Helsingfors universitets monopol skall anpassas enligt förpliktelse i EES-avtalet. Särskilda

regeringspropositioner om ändringarna i lagstiftningen ges under år 1994. Propositionen angående Oy Alko Ab avläts i juni 1994 (RP 119/1994 rd.)

Statens spannmålsförråds import- och exportmonopol avskaffas såsom artikeln kräver. En särskild regeringsproposition om ändringarna i lagstiftningen kommer att avlätas.

Avdelning II

Jordbruk

Artikel 38. Enligt punkt 1 omfattar den gemensamma marknaden även jordbruk och jordbruksprodukter. Utgångspunkten är alltså att de allmänna reglerna om fri rörlighet för varor och konkurrens i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen skall tillämpas på jordbruket. Med stöd av bestämmelserna i artiklarna 39—46 kan man dock till vissa delar avvika från de ovan nämnda allmänna principerna i fördraget, bl.a. genom att inrätta marknadsorganisationer, tillämpa restriktioner som hänför sig till finanshushållningen och kontrollera produkternas rörlighet.

Punkt 1 innehåller en definition av begreppet jordbruksprodukter. Med jordbruksprodukter skall förstås jordens, husdjursskötselns och fiskets produkter samt produkter i första bearbetningsledet som har direkt samband med dessa produkter. Punkt 3 hänvisar till den lista som utgör bilaga II till Romfördraget och som upptar de varor för vilka fördragsbestämmelserna om jordbruk gäller. Efter att fördraget har trätt i kraft har bilaga II kompletterats flera gånger enligt det förfarande som anges i punkt 3. Rådet beslutar om ändring av bilagan med kvalificerad majoritet. Bestämmelserna om jordbruksprodukter tillämpas i praktiken också på vissa jordbruksprodukter som inte upptas i bilaga II (s.k. icke-annex II-produkter). Dessa produkter är i huvudsak bearbetade jordbruksprodukter.

Punkt 4 ålägger medlemsstaterna att upprätta en gemensam jordbrukspolitik. Det föreskrivs att upprättandet av en för medlemsstaterna gemensam jordbrukspolitik skall åtfölja den gemensamma marknadens funktion och utveckling i fråga om jordbruksprodukter.

Artikel 39. Artikeln anger målen och ut-

gångspunkterna för den gemensamma jordbrukspolitiken. Enligt punkt 1 består målen i att höja produktiviteten inom jordbruket, tillförsäkra jordbruksbefolkningen en skälig levnadsstandard, stabilisera marknaderna samt trygga försörjningen genom att tillförsäkra konsumenterna tillgång till varor till skäliga priser. Målet att höja produktiviteten inom jordbruket skall nås genom att tekniska framsteg främjas, produktionen rationaliseras och produktionsfaktorerna, särskilt arbetskraften, utnyttjas optimalt. Målet att säkerställa jordbrukarnas inkomstnivå skall nås i synnerhet genom en höjning av den individuella inkomsten för dem som arbetar i jordbruket.

I punkt 2 anges de omständigheter som skall beaktas vid utformningen av den gemensamma jordbrukspolitiken och dess åtgärder. Till dem hör jordbruksnäringens särskilda karaktär som är en följd av jordbrukets sociala struktur och av strukturella och naturbetingade olikheter mellan olika jordbruksregioner, nödvändigheten av att gradvis genomföra lämpliga anpassningsåtgärder i de olika medlemsstaterna samt det faktum att jordbruket i medlemsstaterna är nära förbundet med ekonomin i dess helhet.

Artikel 40. Artikelns innehåller bestämmelser om anpassning av medlemsstaternas jordbrukspolitik till den gemensamma jordbrukspolitiken. Enligt punkt 1 skulle anpassningen ske gradvis under en övergångstid. I praktiken var övergångstiden nödvändig, eftersom alla de sex stater som var med om att upprätta gemenskapen vid den tidpunkt då fördraget ingicks tillämpade olika importtullar och produktions- och marknadsstöd för att skydda sina marknader mot import och för att stöda prisnivån för jordbruksprodukter på hemmamarknaden.

I punkt 2 föreskrivs om grunderna för de organisationer av marknaderna för olika jordbruksprodukter som skulle upprättas i syfte att uppnå målen för den gemensamma jordbrukspolitiken. Beroende på produkt skall organisationen utformas på något av de tre sätt som nämns i bestämmelsen: gemensamma konkurrensregler vid handel med jordbruksprodukter, obligatorisk samordning av de nationella marknadsorganisationerna samt en europeisk marknadsorganisation. Det sistnämnda avsåg i praktiken att gemenskapen skulle upprätta en gemensam ordning bestående av produktspecifika marknadsorganisationer.

Med stöd av punkt 3 är gemenskapen behörig att besluta om de åtgärder genom vilka den

i punkt 2 nämnda gemensamma organisationen, dvs. samordningen av jordbrukspolitiken, genomförs så att de mål som anges i artikel 39 uppnås. Denna bestämmelse har utgjort grunden för all lagstiftning om jordbruksmarknader inom gemenskapen, och den fullmakt som ingår i den är mycket vidsträckt; den omfattar alla de åtgärder som behövs för att målen skall uppnås. Som exempel på sådana åtgärder nämns särskilt reglering av priser, stöd för produktion och saluföring, system för lagring och överföring samt gemensamma anordningar för stabilisering av import och export. I punkt 3 föreskrivs om tillämpningen av den gemensamma organisationen till organisationen skall begränsas till att sträva efter de mål som anges i artikel 39. Organisationen får inte heller diskriminera producenter eller konsumenterna inom gemenskapen. En eventuell prispolitik skall ytterligare grundas på gemensamma kriterier och på enhetliga beräkningsmetoder.

Enligt punkt 4 får, för att målen för den gemensamma organisationen skall uppnås, en eller flera utvecklings- och garantifonder för jordbruket bildas. På grundval av denna bestämmelse har Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket inrättats, och det är i praktiken genom den som gemenskapens jordbrukspolitik finansieras.

Som helhet betraktad lämnar artikel 40 frågan om innehållet i jordbrukets marknadsorganisationer öppen. I praktiken är organisationernas huvudprinciper fri rörlighet för jordbruksprodukter på den inre marknaden samt gemenskapspreferens gentemot tredje land, med andra ord principen om att gemenskapens marknader skyddas mot import som sker till alltför låga priser. En tredje huvudprincip är ekonomisk självständighet, vilket innebär att gemenskapens jordbrukspolitik i sin helhet skall finansieras genom gemenskapens fonder.

Utvecklings- och garantifonden för jordbruket

För att målen för gemenskapens jordbrukspolitik skulle uppnås inrättades år 1962 genom rådets förordning nr 25 om finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitiken Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, EUGFJ (European Agricultural Guidance and Guarantee Fund, EAGGF). I förordningen definieras de åtgärder som fonden skall finansiera, dvs. bidrag för export till tredje land, intervention i syfte att stabilisera mark-

naden samt åtgärder som vidtas i syfte att uppnå målen i artikel 39.1 a i Romfördraget, dvs. för att höja produktiviteten inom jordbruket. Fonden finansierar EG:s gemensamma jordbrukspolitik. Bestämmelser om fondens verksamhetsområde ingår i rådets förordning (EEG) nr 729/70 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken jämte ändringar, som kompletterar rådets förordning nr 25 av år 1962. Med stöd av den har flera förordningar om fonden och om övervakning av användningen av dess medel utfärdats.

Medlemsstaterna skall sörja för att gemenskapens ekonomiska intressen bevakas och att övervakningen av systemet ordnas. Kommissionen rapporterar till rådet och Europaparlamentet om hur systemet administreras och om de disponibla resurserna samt om arten av och villkoren för de kostnader genom vilka gemenskapens finansiella mål nås. Kommittén för den europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket bistår kommissionen vid fondförvaltningen. En företrädare för kommissionen är ordförande för kommittén, och 1—5 företrädare för varje medlemsstat ingår i den. Fonden är uppdelad i en garantisektion och en utvecklingssektion.

Utvecklingssektionen finansierar utvecklingen av jordbrukets struktur. Den är en av gemenskapens strukturfonder, om vilkas mål och uppgiftsfördelning föreskrivs i rådets förordning (EEG) nr 2052/88 om strukturfondernas uppgifter och effektivitet och om samordning dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbanken och andra befintliga finansieringsorgans verksamheter, senast ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 2081/93. Närmare föreskrifter om fonden ingår i rådets förordning (EEG) nr 4253/88 om genomförandebestämmelser för förordning (EEG) nr 2052/88 vad gäller samordningen av strukturfondernas verksamhet dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens verksamheter och de övriga finansieringsorganen, senast ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 2082/93. Bestämmelser om utvecklingssektionens uppgifter finns också i rådets förordning (EEG) nr 4256/88 om bestämmelser för tillämpningen av förordning (EEG) nr 2052/88 i fråga om Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbrukets utvecklingssektion, senast ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 2085/93.

I rådets förordning (EEG) nr 2081/93 om

ändring av förordning (EEG) nr 2052/88 om strukturfondernas uppgifter och effektivitet och om samordning dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamheter utpräknas gemenskapens regional- och strukturpolitiska mål. De är 1) att främja utvecklingen och den strukturella anpassningen av regioner som utvecklas långsammare, 2) att omvandla de gränsregioner och andra regioner som allvarligt påverkas av industriell tillbakagång, 3) att bekämpa långvarig arbetslöshet och underlätta integrationen i arbetslivet för unga människor och av personer som drabbats av utestängning från arbetsmarknaden, 4) att underlätta anpassningen av arbetare av båda könen till industriella förändringar och förändringar i produktionssystemen samt 5 a) att påskynda anpassningen av jordbruksstrukturerna inom ramen för reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken och 5 b) att underlätta landsbygdens utveckling och strukturanpassning. Målen samt uppnåendet och finansieringen av dem refereras närmare i samband med bestämmelserna om gemenskapens regionalpolitik. Utvecklingsfonden är med om att finansiera åtgärderna under mål 5 a, som genomförs gemensamt inom hela gemenskapen, samt åtgärder under mål 5 b med hjälp av olika landsbygdsprogram. Under fondperioden 1994—99 förblir 5 a-stödets andel oförändrad, medan 5 b-stödets andel har höjts.

Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket är inte en juridisk person. Dess inkomster och utgifter utgör en del av gemenskapens budget. Utvecklingssektionens utgifter är programbaserade och har lång verkningstid. I motsats till garantisektionens utgifter hänför de sig framför allt till fleråriga åtgärder. I EG-budgeten utarbetas därför ramar för utvecklingssektionens utgifter under var och en fondperiod, och fondens utgifter under olika år sprids ut inom dessa gränser. Av åtgärdernas långa verkningstid följer också att gemenskapslagstiftningen inbegriper en ansenlig mängd gällande rättsakter och landsvisa beslut med stöd av vilka nytt stöd inte längre beviljas, men tidigare beviljade stöd fortfarande betalas ut.

Utvecklingssektionens finansiering till utvecklingsåtgärder beviljas huvudsakligen utöver den nationella finansieringen. För att gemenskapen skall delfinansiera ett projekt måste den nationella finansieringen utgöra minst hälften av projektets sammanlagda finan-

siering. En medlemsstat kan inte kompensera sina egna utgifter med hjälp av finansieringen från EG. Gemenskapen kan betala förskott på delfinansieringen, men beträffande slutfinansieringen krävs det att åtgärderna har vidtagits och betalats på nationell nivå.

Medlemsstaternas övervakning av det stöd som betalas av utvecklingssektionens medel skall vara effektiv, och i den skall ingå kontroll av att de finansierade åtgärderna genomförs korrekt. Medlemsstaterna skall också förhindra oegentligheter och se till att de medel som har förlorats till följd av oegentligheter eller försumlighet ersätts. När en medlemsstat ansöker om delfinansiering hos gemenskapen skall den lämna kommissionen övervakningsrapporter över de program som ingår i ansökan och över de övriga åtgärder som behövs. Kommissionen kan förrätta kontroller eller kräva att medlemsstaten skall förrätta sådana. I samband med fleråriga program skall en myndighet som medlemsstaten har utsett inom sex månader från utgången av varje år lämna till gemenskapen en rapport om hur de projekt som pågår längre än två år har framskridit. Strukturåtgärdernas effektivitet utvärderas dessutom i förväg och i efterhand.

Garantisektionen finansierar bidragen för export till tredje land, interventionsuppköpen, lagringen och lageravyttringen, produktionsstöden och produktionsbidragen samt de övriga interventionsåtgärder genom vilka man försöker garantera att minimiprisnivån för jordbruksprodukter uppnås. Rådets förordning (EEG) nr 729/70 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitikerna är den viktigaste finansieringsförordningen. Europeiska unionens råd godkänner förfarandet vid finansiering av exportbidrag. Till garantisektionens nya finansieringsobjekt hör de arealbaserade stöd som hänför sig till reformen av den gemensamma jordbrukspolitikerna. I samband med reformen överfördes också finansieringen av miljöstödet, förtidspensionerna och stödet för skogsplantering till garantisektionen.

Genom interventionsåtgärderna lyfts produkter ut från marknaden vid överproduktion genom att de köps upp till ett interventionspris som motsvarar ett minimipris. Syftet med interventionsåtgärderna är att hindra priserna från att sjunka under en gemensamt överenskommen nivå. Närmare föreskrifter om interventionsverksamheten ingår bl.a. i rådets förordning (EEG) nr 1883/78 om fastställande av

allmänna regler för finansiering av interventioner genom garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, samt i kommissionens förordning (EEG) nr 380/88 om upprättande av listan över de åtgärder som motsvarar begreppet intervention för att stabilisera jordbruksmarknaderna enligt artikel 3.1 i rådets förordning (EEG) nr 729/70 och i kommissionens förordning (EEG) nr 961/89 om ändring av förordning (EEG) nr 380/88.

Varje medlemsstat skall utse nationella myndigheter som sköter om utbetalningen av medel och penningrörelsen och underrätta gemenskapen om detta. Gemenskapen betalar inte interventions- och exportkostnader till en medlemsstat förrän de system som den kräver har upprättats nationellt.

Gemenskapen betalar de kostnader som interventionsverksamheten och exporten har åsamkat medlemsstaterna på basis av de redovisningar som medlemsstaternas interventionsmyndigheter regelbundet sänder till kommissionen. Budgetåret för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket börjar den 16 oktober och slutar den 15 oktober påföljande år. Årsupställningen med redovisningar, som kommissionen godkänner, skall uppgöras före den 31 mars varje år. De viktigaste rättsakterna om detta förfarande är rådets förordning (EEG) nr 729/70, kommissionens förordning (EEG) nr 1723/72 om avslut av räkenskaper gällande garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och kommissionens förordning (EEG) nr 2776/88 om de uppgifter som medlemsstaterna skall sända in för bokföring av de utgifter som finansieras genom garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ).

Bestämmelser om finansiering av interventionsverksamheten ingår i rådets förordning (EEG) nr 1883/78 om fastställande av allmänna regler för finansiering av interventioner genom garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, jämte ändringar. Förordningen innehåller bestämmelser om direktstöd, interventionsuppköp, räntenivån, lagringskostnader, överföring av lager till följande budgetår och undervärdering av lager. Om en kostnad per enhet har fastställts för en interventionsåtgärd finansieras den av gemenskapens övriga fonder. Om ingen kostnad per enhet har fastställts står garantisektionen för

kostnaderna. Stödet betalas för de produkter som ingår i de 19 marknadsorganisationerna. Marknadsorganisationerna omfattar alla egentliga jordbruksprodukter. Tillämpningsbestämmelser ingår i kommissionens förordningar (EEG) nr 411/88 om den metod och den räntesats som skall användas vid beräkning av finansieringskostnader i samband med interventionsåtgärder i form av uppköp, lagring och avyttring, nr 2775/88 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för artikel 5 a i rådets förordningar (EEG) nr 729/70, nr 1643/89 om fastställande av de standardbelopp som skall användas vid finansiering av materiella verksamheter i samband med offentlig lagring av jordbruksprodukter, nr 2562/92 om fastställande av de värdeminskningssprocsatsar som skall tillämpas vid interventionsköp av jordbruksprodukter under räkenskapsåret 1993 och nr 2922/92 om fastställande av den räntesats som skall användas vid beräkningen av finansieringskostnaderna i samband med interventionsåtgärder i form av uppköp, lagring och avyttring.

Bestämmelser om interventionsåtgärderna ingår i kommissionens förordning (EEG) nr 380/88 jämte ändringar. De viktigaste interventionsåtgärderna är uppköp, lagring och avyttring. Åtgärderna omfattar alla marknadsorganisationsprodukter utom ärtor, proteingrödor, torrfoder, textilväxter, silkesmaskar, frukt, grönsaker och vin som en enhetlig grupp, utsäde, humle samt sådana ostar och fiskprodukter som inte nämns särskilt. Vid överproduktion köps frukt, grönsaker och fiskprodukter upp och lyfts ut från marknaden. Andra interventionsåtgärder är olika produktionsstöd och produktionsbidrag. För mjölkpulver, ost, smör och gräddor betalas inget produktionsstöd. Inget egentligt produktionsstöd betalas heller för griskött. Fjäderfäkött och ägg omfattas inte av interventionsåtgärder, och inte heller betalas produktionsstöd för dem.

I kommissionens förordning (EEG) nr 1643/89 om fastställande av de standardbelopp som skall användas vid finansiering av materiella verksamheter i samband med offentlig lagring av jordbruksprodukter jämte ändringar finns bestämmelser om s.k. standardbelopp som används vid beräkningen av lagringsersättningar. Gemenskapen ersätter de tekniska kostnaderna och finansieringskostnaderna för lagring samt värdeminskningen. Ersättningsnivån fastställs enligt det vägda genomsnittet för

kostnadsnivån i de fyra fördelaktigaste medlemsstaterna. Ett ytterligare krav är att dessa fyra medlemsstaters andel av interventionslagren skall uppgå till åtminstone 33 %. I annat fall ökas antalet medlemsstater.

Bestämmelser om bokföringen vid offentlig lagring ingår i kommissionens förordning (EEG) nr 411/88 om den metod och den räntesats som skall användas vid beräkning av finansieringskostnader i samband med interventionsåtgärder i form av uppköp, lagring och avyttring jämte ändringar, där det föreskrivs om beräkningsmetoden och räntesatsen för de finansieringskostnader som interventionsåtgärderna medför. Förordningen gäller interventionsuppköp, lagring och avyttring, tillämpliga räntesatser samt gottskrivning av räntekostnader. Förordningen reglerar också beräkningen av genomsnittliga lager och värdet av dem samt metoderna för beräkning av finansieringskostnaderna i olika fall.

Bestämmelser om de faktorer som skall beaktas i årsräkenskaperna för finansiering av interventionsåtgärder i form av offentlig lagring genom garantisektionen ingår i rådets förordning (EEG) nr 3492/90 om fastställande av de faktorer som skall beaktas i årsräkenskaperna för finansiering av interventionsåtgärder i form av offentlig lagring genom garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket. Närmare bokföringsanvisningar ingår i en bilaga till förordningen. Genomförandebestämmelser för förordningen har utfärdats genom kommissionens förordning (EEG) nr 2734/89, som bl.a. gäller beräkning av kostnaderna inom alkoholsektorn. Tillämpningsföreskrifter ingår dessutom i kommissionens förordning (EEG) nr 618/90 om fastställande av regler för upprättande av den årliga inventeringen av jordbruksprodukter i offentliga lager. Kommissionens förordning (EEG) nr 3597/90 innehåller bestämmelser om bokföringsregler i samband med interventionsuppköp, lagring och försäljning av jordbruksprodukter, och i kommissionens förordning (EEG) nr 147/91 om definition och fastställande av toleranser för svinn av jordbruksprodukter i offentlig interventionslagring ingår bestämmelser om definition och fastställande av toleransen i fråga om kvalitetsförsämringar för jordbruksprodukter i offentlig interventionslagring. Genom kommissionens förordning (EEG) nr 2922/92 om fastställande av den räntesats som skall användas vid beräkningen

av finansieringskostnaderna i samband med interventionsåtgärder i form av uppköp, lagring och avyttring regleras den räntesats som skall användas vid beräkningen av kostnaderna för interventionsåtgärder i form av uppköp, lagring och avyttring.

I rådets förordning (EEG) nr 1055/77 om lagring och förflyttning av varor som köpts in av ett interventionsorgan anges på vilka villkor varor som ett interventionsorgan har köpt in kan lagras utanför medlemsstaten. Produkterna får lagras antingen i en annan medlemsstat eller i ett tredje land. Lagring utanför medlemsstatens eget territorium är dock i regel inte tillåten. Tullformaliteterna gäller inte de varor som transporteras. Den ursprungliga medlemsstaten förblir ansvarig för interventionslager som den har omlokaliserat. Avyttring av lagren kan dock ske till de priser och i enlighet med de villkor som gäller för den nya lagringsplatsen. Tillämpningsbestämmelser ingår i kommissionens förordning (EEG) nr 3515/92 om fastställande av gemensamma tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 1055/77 om lagring och förflyttning av varor som köpts in av ett interventionsorgan.

I kommissionens förordning (EEG) nr 3002/92 om fastställande av gemensamma tillämpningsföreskrifter för kontroll av användningen av och/eller destinationen för varor från intervention jämte ändringar ingår bestämmelser om säkerställande av användningen av och/eller destinationen för interventionsprodukter i de fall då produkten har ett särskilt användningsändamål. Förordningen gäller förflyttning av oljor och fetter, ris, mjölk och mjölkprodukter, nö- och kalvkött, råttbak, spannmål och griskött från intervention samt försäljning av frukt, grönsaker, varor som framställts av frukt och grönsaker samt vin- och spritprodukter. Ett särskilt dokument (kontroll exemplar T5) fylls i över kontrollerna, och det utfärdas av antingen det säljande interventionsorganet eller, när det är fråga om bearbetade produkter som skall avsändas till en annan medlemsstat, den behöriga kontrollmyndigheten. Behövliga säkerheter skall ställas innan varan övertas. Säkerheten beträffande bearbetade produkter ställs till interventionsorganet i den medlemsstat där bearbetningen sker, i annat fall till det säljande interventionsorganet. Vid export av bearbetade produkter emottas exportdeklarationen av den medlemsstat där slutbearbetningen äger rum.

Exportbidrag betalas för de produkter som nämns i bilaga II till Romfördraget (egentliga jordbruksprodukter) samt för livsmedelsberedningar (icke-annex II-produkter). Produkterna uppräknas i en bilaga till rådets förordning (EEG) nr 3035/80, som innehåller allmänna regler om exportbidrag för vissa produkter som har exporterats i en sådan form som inte ingår i bilaga II till fördraget samt kriterier för fastställande av dessa bidrag. En lista över produkterna uppgörs årligen. Förordningen har sedermera ersatts genom kommissionens förordning (EEG) nr 1222/94. Kommissionens förordning (EEG) nr 3665/87 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter innehåller närmare bestämmelser bl.a. om fastställande av exportbidragsnivån, utbetalning av och ansökan om bidrag samt uppgörande av exportdeklaration. Exportbidragets storlek avgörs i allmänhet enligt den dag då exportdeklarationen har mottagits. Bidraget kan betalas ut när det har styrkts att det har varit fråga om samma produkter som nämns i exportdeklarationen. Detta bör i regel styrkas inom 60 dagar från den dag då produkten har lämnat gemenskapens tullområde. Exportbidraget kan också vara villkorligt.

Bidrag betalas inte, om produkterna inte är av marknadsmässig kvalitet eller om de inte är avsedda som människoföda. Exportbidrag betalas inte heller för produkter som omfattas av exportavgift eller någon annan exportrestriktion. Exportbidragets storlek kan fastställas i förväg, varvid den i huvudsak varierar beroende på destination. En del av exportbidraget kan betalas efter att produkten har lämnat gemenskapens tullområde. Exportbidraget eller en del därav kan betalas ut i förskott på begäran så snart exportdeklarationen har tagits emot, på villkor att exportören har ställt en säkerhet. En exportör som har för avsikt att exportera produkter eller varor efter lagring eller bearbetning skall lämna in en betalningsdeklaration till tullmyndigheterna och meddela att han är berättigad till exportbidrag. Exportbidraget och ersättningsbeloppen beräknas utgående från betalningsdeklarationerna.

Exportbidrag betalas endast på basis av en skriftlig ansökan från exportören. Exportbidraget betalas ut av den medlemsstat på vars territorium exportdeklarationen har tagits emot. De dokument som berättigar till betalning av exportbidrag eller frisläppande av

säkerhet skall vanligen läggas fram inom tolv månader från den dag då varorna förtullades och exportdeklarationen togs emot. I förordningen föreskrivs dessutom om omständigheter som inverkar på exportbidragsbeloppet när tidsfristerna inte har iakttagits. I rådets förordning (EEG) nr 386/90 om kontroll i samband med export av jordbruksprodukter som berättigar till bidrag eller andra belopp finns bestämmelser om korrekt beviljande och kontroll av exportbidrag.

Bestämmelser om exportbidragsförskott ingår i rådets förordning (EEG) nr 565/80 om förskottsbetalning av exportrestitutionser för jordbruksprodukter jämte ändringar. Förskott på exportbidrag kan med vissa undantag betalas för marknadsorganisationsprodukter, dvs. interventionsprodukterna samt fjäderfäkött och ägg. Exportbidrag betalas för spannmål, ris, socker, oljeväxter, råttobak, frukt och grönsaker, beredda produkter av frukt och grönsaker, vin, mjölkprodukter, nötkött, griskött, fjäderfäkött, ägg och fiskprodukter. Bidragsbeloppet fastställs enligt exportdagen. Produkterna skall exporteras inom 60 dagar från det att exportdeklarationen togs emot, och en säkerhet för exporten skall ställas. Säkerheten förverkas om exporten är sveklig.

Rådets förordning (EEG) nr 2931/79 om biträde vid export av jordbruksprodukter som kan åtnjuta särskild behandling vid import till tredje land innehåller bestämmelser om beviljande av bidrag för export av sådana jordbruksprodukter för vilka man kommit överens om särskild importbehandling vid import från tredje land.

Bestämmelser om export- och importlicenser samt om förutfastställelselicenser för exportbidrag finns i kommissionens förordning (EEG) nr 3719/88 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för jordbruksprodukter för systemet med import- och exportlicenser och förutfastställelselicenser. Särskilda bestämmelser har dessutom utfärdats beträffande flera marknadsorganisationsprodukter.

I kommissionens förordning (EEG) nr 2220/85 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med säkerheter för jordbruksprodukter jämte ändringar föreskrivs om säkerheter som krävs vid export. Förordningen tillämpas på alla marknadsorganisationsprodukter. Genom säkerheten säkerställer man att exporten genomförs. Den behöriga myndighe-

ten godtar säkerheten och beslutar om frisläppande eller förverkande. Om en säkrad förpliktelse inte uppfylls förverkar exportören säkerheten, men i vissa fall kan man avstå från att kräva säkerhet. Säkerheter som ställts i eucubelopp kan omräknas till nationell valuta. Förordningen innehåller dessutom närmare bestämmelser om säkerheternas form och värde samt om frisläppande av dem.

Kommissionens förordning (EEG) nr 2776/88 om de uppgifter som medlemsstaterna skall sända in för bokföring av de utgifter som finansieras genom garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) jämte ändringar upptar bestämmelser om betalning av månatliga förskott till medlemsstaterna samt om därtill hörande rapporteringsskyldigheter. Utgifterna för garantisektionens löpande verksamhet betalas först av medlemsstaternas medel. Utgifterna rapporteras månatligen till kommissionen, som gottskriver dem i efterhand. Vecko-, månads- och årsrapporter om utbetalningarna skall sändas till kommissionen. Årsrapporten utgör grunden för revisionen.

I kommissionens förordning (EEG) nr 1723/72 jämte ändringar ingår bestämmelser om det avsluts- (boksluts-) och granskningsförfarande med vars hjälp användningen av EUGFJ:s medel övervakas och som gör det möjligt att rätta eventuella felaktigheter. Medlemsstaterna skall årligen underrätta kommissionen om sin interventionsverksamhet. Årsammandrag av räkenskaperna och varje interventionsmyndighets verksamhetsrapport skall lämnas in till kommissionen senast den 31 mars efter räkenskapsårets utgång. I förordningen ingår dessutom bestämmelser om räkenskapsinformationens innehåll. Kostnaderna för olika produkter skall specificeras i rapporten. Exportbidraget, interventionskostnaderna och produktionsstödet m.m. anges för produkterna. I samband med revisionen förrättas inspektionsbesök i medlemsstaterna. Kommissionens kontroller är av kompletterande slag, den övervakning som medlemsstaterna utför på eget initiativ förblir av största vikt.

Bestämmelser om användning av ett särskilt jordbruksmoment i gemenskapens budget ingår i rådets förordning (EEG) nr 474/77 om användning av en särskild rubrik i gemenskapens budget för den finansiella inverkan av de olika omräkningskurser som tillämpas för åtgärder som finansieras av garantisektionen inom

EUGFJ. Rättsakten gäller olika omräkningskoefficienters ekonomiska konsekvenser vid den finansiering som sker via garantisektionen. Med hjälp av koefficienter som ses över årligen utjämnas de olikheter i räkenskaper som beror på att olika valutakurser används.

Enligt rådets förordning (EEG) nr 4045/89 om medlemsstaternas granskning av de transaktioner som utgör en del av systemet för finansiering genom garantisektionen inom Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och om upphävande av direktiv 77/435/EEG skall medlemsstaterna också efter genomförandet granska affärshandlingarna för de parter som mottar eller gör betalningar för att kontrollera att de åtgärder som fonden har finansierat verkligen har genomförts på ett riktigt sätt. Granskningsperioden löper från den 1 juli till den 30 juni. Medlemsstaterna skall inrätta behövliga sanktioner för att säkerställa att systemet fungerar. Medlemsstaterna upprättar för varje granskningsår ett granskningsprogram, som skall innehålla antalet projekt som skall granskas samt kriterierna för upprättande av programmet. Kommissionen kan när som helst kräva att ett visst projekt skall granskas. Medlemsstaterna skall uppdra granskningarna åt ett särskilt organ.

I rådets förordning (EEG) nr 595/91 om oklarheter i finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitik och indrivning av felaktigt utbetalda belopp samt ett informationssystem som gäller detta, samt upphävandet av förordning (EEG) nr 283/72 ingår bestämmelser om indrivning av felaktigt utbetalda medel och oegentligheter vid finansiering av den gemensamma jordbrukspolitik samt om upprättande av ett informationssystem som gäller detta. De åtgärder som regleras genom förordningen täcker alla utgifter som utvecklings- och garantifondens garantisektion betalar. Förordningen innehåller också närmare bestämmelser om medlemsstaternas och kommissionens skyldighet att lämna uppgifter.

De indrivna medlen betalas till garantisektionen. Medlemsstaten får emellertid behålla 20 % av medlen, om inte förseelserna mot förordningens bestämmelser har varit avsevärda. Kommissionen kan helt eller delvis ersätta de rättegångskostnader som ärendet har åsamkat medlemsstaten. Om garantisektionen och medlemsstaten har samfinansierat åtgärden, delas de återbetalda medlen mellan medlemsstaten och gemenskapen i utgifternas förhållande.

Granskningen kan gälla direktstöd, trädesersättning, husdjursstöd, stöd för oljeväxter samt stödåtgärder för vin, frukt- och grönsakssektorn, tobakssektorn samt torkade druvor och bomull. Gemenskapen deltar i vissa kostnader för förebyggande av oegentligheter och bedrägeri. Med tanke på uppföljningen av utbetalningen av produktionsstöd har ett integrerat administrations- och kontrollsystem upprättats i gemenskapen. Systemet presenteras närmare i samband med avsnittet om jordbruksstatistik.

Rådets förordning (EEG) nr 2052/69 om gemenskapsfinansiering av utgifter vid tillämpning av konventionen om livsmedelshjälp jämte ändringar reglerar gemenskapens finansiering av kostnaderna för verkställande av FAO-konventionen om livsmedelshjälp. En del av exportkostnaderna finansieras av medel ur garantisektionen. Ansökan om ersättning för de kostnader som motsvarar exportbidrag riktas till kommissionen, vilket också är fallet med de övriga kostnaderna för interventionsverksamhet och export, varvid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket betalar exportkostnadsandelen för livsmedelshjälp, vilket normalt innebär kostnaderna för biståndet ända till skeppningen. Medlemsstaterna betalar de här kostnaderna i samma förhållande som de deltar i livsmedelshjälp. Efter biståndsåtgärden skall medlemsstaterna framlägga för kommissionen en redogörelse över sina kostnader för den. Utgående från utredningarna beslutar kommissionen en gång om året om det belopp som skall åtgå till gemenskapens bistånd.

I kommissionens förordning (EEG) nr 2330/87 om närmare bestämmelser för export av produkter som levereras som livsmedelsbistånd från gemenskapen finns bestämmelser om export av spannmåls-, ris- och mjölkprodukter, mjölk samt oljor och fetter som livsmedelshjälp. Förordningen reglerar beräkningen av exportbidraget, valutautjämningsbeloppet och anslutningsutjämningsbeloppet i samband med bistånd. Export som utgör livsmedelshjälp förutsätter en exportlicens för ändamålet. Ansökan skall innehålla ett intyg över anbudsförfarandet, och en säkerhet skall ställas för exporten. Exportbidraget för livsmedelshjälp betalas på grundval av en kopia av mottagningsintyget, vars riktighet kommissionen har intygat.

Med stöd av rådets förordning (EEG) nr

2681/74 om gemenskapsfinansiering av utgifter i samband med leverans av jordbruksvaror som livsmedelshjälp betalar gemenskapen alla omkostnader med undantag för administrationskostnader som föranleds av sådana leveranser av livsmedelshjälp från gemenskapen, som sker med stöd av avtal som rådet har ingått och beslut som rådet har fattat. Den andel av kostnaderna som motsvarar exportbidraget betalas av jordbruksfondens garantisektion, och återstoden betalas över gemenskapens budget. Medlemsstaterna utser de organ som står för kostnaderna. Ersättningarna betalas till nettobelopp enligt den kvantitet som biståndstagararen har mottagit. Bestämmelser om finansieringen av livsmedelshjälp i allmänhet, beräkningen av varornas värde, ansökan om ersättningar och bokslutet ingår i kommissionens förordning (EEG) nr 249/77 om fastställande av detaljerade regler för tillämpningen av förordning (EEG) nr 2681/74 om gemenskapsfinansiering av utgifter i samband med leverans av jordbruksvaror som livsmedelshjälp.

Rådets förordning (EEG) nr 3730/87 om fastställande av allmänna bestämmelser för leverans av livsmedel från interventionslager till utsedda organisationer för utdelning till de sämst ställda personerna i gemenskapen upptar bestämmelser om avyttring av livsmedel från interventionslager till organisationer som medlemsstaterna har utsett. Organisationerna administrerar livsmedlen i huvudsak gratis till hjälpbehövande inom gemenskapen i enlighet med en plan som kommissionen har uppgjort. EUGFJ:s garantisektion betalar transportkostnaderna från interventionslagren och enligt prövning också organisationernas administrationskostnader. Administrationen av livsmedelshjälp, destinationsintygen samt transportkostnaderna och svinnet i de olika medlemsstaterna regleras genom kommissionens förordning (EEG) nr 3149/92 om närmare bestämmelser om leverans av livsmedel från interventionslager till förmån för de sämst ställda personerna i gemenskapen.

Bestämmelser om särskilda stödarrangemang för bl.a. de franska utomeuropeiska departementen och Grekland ingår i rådets förordning (EEG) nr 667/92 om fastställande av detaljbestämmelser för tillämpningen av de särskilda beslut som fattats om frukt, grönsaker, växter och blommor till förmån för de franska utomeuropeiska departementen, i kommissionens förordning (EEG) nr 642/92 om ändring av

förordning (EEG) nr 2814/90 om närmare bestämmelser för definitionen av de lamm som är uppfödda till tunga slaktkroppar, i rådets förordning (EEG) nr 1991/92 om en särskild ordning för hallon avsedda för bearbetning samt rådets förordning (EEG) nr 525/92 om tillfällig kompensation för konsekvenserna av situationen i Jugoslavien vid transport av färsk frukt och grönsaker från Grekland.

Definitioner av de landsvisa basregioner som ingår i stödordningen för producenter av vissa jordbruksgrödor ingår i kommissionens förordning (EEG) nr 845/93 om fastställande av de regionala basarealerna för tillämpning i samband med stödordningen för producenter av vissa åkergrödor.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Stadganden om marknads- och exportstöds-systemet i Finland ingår i lagen om marknads-systemet för lantbruksprodukter (1518/93). De medel som används för att målen enligt lagen skall kunna nås är rikt- och minimipriser för lantbruksprodukter, importskydd och exportstöd, åtgärder för trygghet av marknadsföringen, pris- och inkomststöd samt vid behov andra åtgärder. Lantbruksprodukter och förädlade lantbruksprodukter kan köpas i lager, och subventioner kan betalas för upplagringen av dem och för konsumtionen i Finland. Marknadsföringen finansieras genom anslag i statsbudgeten och genom marknadsföringsavgifter, skatter och andra avgifter som uppstår hos lantbruksproducenterna. Anslag som anvisats för pris- och inkomststöd kan också användas för finansiering av marknadsföringen. I syfte att främja marknadsföringen av lantbruksprodukter är det också möjligt att med stöd av lagen om prisskillnadsersättning för lantbruksprodukter (1521/93) i fråga om produkter som bestämts av statsrådet betala prisskillnadsersättning för export och inhemsk användning samt stöd för upplagring. Om importavgifter, som har till syfte att höja priserna på importerade produkter till den inhemska prisnivån, stadgas i lagen om importavgifter (1519/93).

I de författningar som gäller stöd och premier för lantbruksprodukter ingår stadganden om stöd- eller premietagarnas skyldigheter. Till dem hör bl.a. skyldigheten att bokföra på ett sätt som uppfyller vissa krav, uppvisa behov-

liga räkenskaper och andra dokument med tanke på granskning samt även i övrigt bistå vid förrättandet av inspektioner. Stöd som betalts utan grund eller till högre belopp än vad som hade kunnat beviljas kan återkrävas med stöd av lagen om förfarandet vid skötseln av stöduppgifter i fråga om landsbygdsnärningar (1336/92). I lagen ingår stadganden om övervakning, granskning och återkrav. Lagens tillämpningsområde är avgränsat till endast en del av de nationella understöden och bidragen. Iakttagandet av författningarna om understöd och premier övervakas av jord- och skogsbruksministeriet, jord- och skogsbruksministeriets informationstjänstcentral, landsbygdsnäringstrakter, kommunernas landsbygdsnäringstrakter samt länsstyrelsen i landskapet Åland. Kontrollcentralen för växtproduktion, anstalten för veterinärmedicin och livsmedel och andra inrättningar som lyder under jord- och skogsbruksministeriet samt vissa fiskerierorganisationer kan anlitas vid övervakningen.

Gemenskapens marknadsorganisationer och system för exportbidrag och importavgifter med tillhörande säkerhetsarrangemang ersätter Finlands motsvarande system. Införandet av gemenskapens ordningar förutsätter att interventionsverksamheten genomförs och att en behörig myndighet utses i Finland samt åtgärder som hänförs sig till förmedlingen av medel ur Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och till utbetalningen av bidrag och stöd. Åtgärderna förutsätter ändringar i den finländska lagstiftning som refereras ovan vad gäller både organisationerna och utbetalningarna. Vidare bör bl.a. lagen om gårdsbrukets utvecklingsfond (657/66) och lagen om statsbudgeten (423/88) ändras. Handhavandet av utbetalningar och verkställandet av förordningarna om gemenskapens marknads- och stödordningar kräver ny lagstiftning.

Avsikten är att nationella stöd och bidrag som har betalts till ett alltför högt belopp samt utan grund fortfarande skall återkrävas med stöd av lagen om förfarandet vid skötseln av stöduppgifter i fråga om landsbygdsnärningar. Lagens tillämpningsområde bör dock utvidgas, och bemyndigandet att utföra granskningar bör säkerställas. Sanktionssystemet som helhet bör ses över med tanke på det berörda regelverket. Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlåtas.

Artikel 41. Artikelns upptar bestämmelser om effektiv samordning av utbildningen, forskningen och kunskapsöverföringen på jordbruksområdet i medlemsstaterna. Enligt artikeln kan det bli aktuellt att samordna funktionerna för att de mål som anges i artikel 39 skall kunna uppnås, varvid projekt eller institutioner inom området eventuellt kan finansieras gemensamt. Dessutom är det möjligt med gemensamma åtgärder för att främja konsumtionen av vissa varor.

Målet för den jordbruksforskning som understöds med gemenskapens medel är att stärka genomförandet av gemenskapens jordbrukspolitik och landsbygdens livskraft inom gemenskapen. Den forskning som finansieras över gemenskapens budget försiggår inom ramprogram som rådet godkänner. I ramprogrammen fastställs forskningens generella mål beträffande kvaliteten, innehållet och finansieringen. Rådet godkänner de branschvisa programmen som verkställs i form av forsknings-, nätverks- och demonstrationsprojekt genom att forskarnas fortbildning och rörlighet främjas.

Sedan EES-avtalet trädde i kraft deltar Finland i likhet med de övriga EFTA-staterna i genomförandet av gemenskapens ramprogram. De finländska forskargrupperna har möjlighet till finansiering genom gemenskapens forskningsprogram. Finland betalar en årlig avgift för deltagande i ramprogrammet, oberoende av om forskare från Finland medverkar i projekten eller ej.

Målen för lantbruksforskningen i Finland och inom gemenskapen är till stor del likartade, och forskarna har därigenom goda chanser att delta i gemenskapens program.

Artikel 42. Artikelns innehåller bestämmelser om hur de gemensamma konkurrensreglerna (artiklarna 85—94) skall tillämpas på jordbruket. Enligt artikeln skall konkurrensreglerna tillämpas på produktion av och handel med jordbruksprodukter endast i den mån rådet beslutar, med hänsyn till målsättningen i artikel 39. Beslutet fattas med kvalificerad majoritet enligt det förfarande som anges i artikel 43. Rådet får särskilt tillåta stöd för att skydda företag som är missgynnade genom strukturella eller naturbetingade förhållanden samt inom ramen för ekonomiska utvecklingsprogram.

Förordning nr 26 om tillämpningen av vissa konkurrensregler på produktion av och handel med jordbruksprodukter

Rådets förordning nr 26 av år 1962 begräns-

ar tillämpningsområdet för de allmänna konkurrensreglerna i fråga om jordbruk. Enligt artikel 1 är utgångspunkten den att artiklarna 85—90 i Romfördraget samt tillämpningsbestämmelserna till dessa skall tillämpas på alla i artikel 85.1 avsedda avtal mellan företag, beslut av företagsammanslutningar och samordnade förfaranden som gäller dem och på de avtal, beslut och förfaranden som innebär missbruk av en dominerande marknadsställning enligt artikel 86 och som gäller produktion av och handel med sådana produkter som är upptagna i bilaga II till fördraget (egentliga jordbruksprodukter). Artikel 85.1 i fördraget är dock inte tillämplig på sådana avtal, beslut och förfaranden som utgör en del av en nationell marknadsorganisation eller som är nödvändiga för att förverkliga målen för den gemensamma jordbrukspolitiken. Bestämmelserna gäller inte heller sådana avtal, beslut och förfaranden mellan lantbrukare, sammanslutningar av lantbrukare eller sammanslutningar av sådana sammanslutningar, vilka avser produktion eller försäljning av jordbruksprodukter eller utnyttjande av gemensamma anläggningar för lagring, behandling eller förädling av jordbruksprodukter och som inte medför en skyldighet att hålla samma priser. Avsteg från principen kan göras, om kommissionen finner att konkurrensen sätts ur spel eller att målen för den gemensamma jordbrukspolitiken äventyras. Enligt huvudregeln i artikel 85 i fördraget är sådana avtal och samordnade förfaranden förbjudna som snedvrider eller hindrar konkurrensen inom den gemensamma marknaden (kartellförbud). I artikel 86 i fördraget föreskrivs om förbud mot missbruk av en dominerande ställning på den gemensamma marknaden.

I praktiken innebär förordningen att de allmänna konkurrensreglerna i Romfördraget är tillämpliga på jordbruket endast till den del de inte strider mot målen för den gemensamma jordbrukspolitiken eller äventyrar marknadsorganisationernas funktion. Kommissionen beslutar efter att ha hört parterna om något förfarande strider mot konkurrensreglerna i fördraget eller om det är tillåtet. Kommissionen träffar avgörandet på eget initiativ eller på begäran av en part.

I förordningen ingår ytterligare en bestämmelse om tillämpning av artikel 91.1 i Romfördraget på jordbruksprodukter. Artikel 91.1 gäller dumpning som förekommer inom gemen-

skapen under övergångstiden. Bestämmelsen begränsar inte tillämpningen av artikel 46, som gäller sådan snedvridning av handeln eller konkurrensen under övergångstiden som beror på en nationell marknadsorganisation eller intern reglering. Kommissionen kan bestämma att en medlemsstat skall undanröja snedvridande ordningar eller bestämma om skyddsåtgärder. De nationella ordningarna är tillämpliga till dess att bestämmelser upprättas på gemenskapsnivå.

Bestämmelserna i artikel 93.1 och artikel 93.3, första meningen, tillämpas på stöd till produktion av och handel med jordbruksprodukter. Bestämmelsen gäller kommissionens skyldighet att granska alla stödprogram som förekommer i medlemsstaterna samt medlemsstaternas skyldighet att underrätta kommissionen om stödåtgärder som planeras.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Förordningen strider inte mot lagstiftningen i Finland. I Finland trädde en ny lag om konkurrensbegränsningar (480/92) i kraft år 1992. Lagen tillämpas inte på avtal eller arrangemang som gäller primärproduktion av sådana produkter som avses i stadgandena om lantbruksinkomst.

Förordningen är tillämplig på s.k. första gradens lantbruksandelslag. När det gäller centralandelslagen innebär förordningen att deras ställning snarare stärks än försvagas. Beträffande andra gradens jordbruksandelslag är situationen inte helt klar, eftersom EG-domstolen inte har behandlat ett enda rättsfall som gällt sådana. Utgångspunkten är att bestämmelserna i förordningen kommer att tillämpas direkt på andelslag som förädlar jordbruksprodukter.

Förordningen gäller inte jordbrukets stödnärningar, eftersom bl.a. virke och pälsverk inte är sådana produkter som uppräknas i bilaga II till Romfördraget. De allmänna konkurrensreglerna blir därmed direkt tillämpliga inom dessa områden, men under vissa förutsättningar möjliggör också de undantag från reglerna.

Artikel 43. Artikel 43 upptar bestämmelser om den lagstiftning som är nödvändig med tanke på den gemensamma organisationen av marknaderna.

Punkterna 1 och 2 innehåller bestämmelser om förfarandet vid upprättande av gemenskapens interna jordbruksmarknader efter att fördraget har trätt i kraft. Rådet bemyndigas att på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet utfärda förordningar och direktiv och att fatta beslut om jordbruket och att under vissa förutsättningar besluta om att ersätta de nationella marknadsorganisationerna med en gemensam marknadsorganisation. Under en övergångstid skulle rådet fatta sina beslut enhälligt, men senare har de kunnat fattas med kvalificerad majoritet. Rådet kan också utfärda rekommendationer.

Punkt 3 anger de förutsättningar under vilka rådet med kvalificerad majoritet får ersätta de nationella marknadsorganisationerna med den gemensamma organisationen av marknaderna. Den gemensamma organisationen får upprättas, om den erbjuder de medlemsstater som motsätter sig åtgärden och som har en egen nationell organisation för produktionen i fråga likvärdiga garantier för berörda producenters sysselsättning och levnadsstandard. Hänsyn tas härvid till den takt i vilken möjliga anpassningsåtgärder och nödvändig specialisering kan genomföras. Den gemensamma organisationen skall också tillförsäkra handeln inom gemenskapen villkor som motsvarar dem som gäller på en nationell marknad.

Punkt 4 innehåller en särskild bestämmelse om bearbetade jordbruksprodukter. Enligt den är det tillåtet att fritt importera från tredje land råvaror som omfattas av en gemensam organisation för att användas för framställning av bearbetade produkter som inte omfattas av en organisation, på villkor att de bearbetade produkterna är avsedda för export till tredje land. Syftet med bestämmelsen är att säkerställa konkurrensförutsättningarna för gemenskapens förädlingsindustri på marknaderna ytterom gemenskapen genom att tillförsäkra den möjligheter att anskaffa råvaror till världsmarknadspris.

Största delen av gemenskapslagstiftningen om jordbruk har tillkommit med stöd av artikel 43. Med stöd av artikeln har också bestämmelser om livsmedel utfärdats i någon mån. I det följande redogörs för huvuddragen inom denna lagstiftning, som i princip är uppdelad på jordbrukets strukturpolitik (strukturstöd och motsvarande) samt pris- och marknadspolitik (organisationen av marknaderna

för jordbruksprodukter). Bestämmelser om bl.a. veterinära frågor och växtskydd samt skogsbruk har också utfärdats.

Jordbrukets strukturpolitik

Utvecklingen av jordbrukets och landsbygdsnäringarnas struktur utgör en del av gemenskapens regional- och strukturpolitik. Stöd för anpassning av jordbruksstrukturerna (mål 5 a) kan beviljas överallt i gemenskapen. Gemenskapsstödet är högst i de svagast utvecklade landsbygdsregionerna, de s.k. mål 1-områdena. Specialstödåtgärder som underlättar utvecklingen och strukturanpassningen i landsbygdsregionerna riktas också till mål 5 b-områden samt till bergsområden och mindre gynnade odlingsområden (s.k. LFA-områden).

Största delen av gemenskapens strukturstöd till jordbruket och landsbygden beviljas av utvecklingssektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket. Detta gäller dock inte stödet till fiskerinäringen. Landsbygdsstöd beviljas också av regionalfonden och socialfonden. De projekt som stöds i mål 1-områdena finansieras i huvudsak via regionalfonden.

De strukturfondsförordningar som rådet har utfärdat, (EEG) nr 2081/93 och (EEG) nr 2082/93, omfattar också jordbruket och landsbygden, och förordning (EEG) nr 2085/93 gäller enbart dem. Till strukturfonderna räknas också det finansiella instrumentet för utveckling av fisket, FIUF (Financial Instrument for Fisheries Guidance, FIFG) som inrättades genom förordning (EEG) nr 2080/93 med tanke på strukturreformen av fisket.

De flesta stödåtgärderna skall genomföras inom ramen för särskilda verksamhetsprogram. Sådana åtgärder är bl.a. omställning och differentiering av produktionskapaciteten, investeringar som främjar kvaliteten på jord- och skogsbruksprodukter, förbättring av de infrastrukturer som har samband med utvecklingen av jord- och skogsbruket, differentiering av inkomstmöjligheterna, renovering och utveckling av byar samt skydd och bevarande av landsbygds-kulturen. Stöd kan också beviljas bl.a. för nyskiftet, individuell eller kollektiv förbättring av åker- eller betesmark, bevattnings- och dräneringssystem, främjande av investeringar i turism och hantverk samt återställande av jord- och skogsbrukets produktionskapacitet efter naturkatastrofer. Till de

åtgärder som kan stödas hör också utveckling av skogsområden, skydd av miljön samt bevarande och återställande av landskapet, utveckling av yrkesutbildningen och rådgivande tjänster inom jord- och skogsbruket, finansieringsteknik för jord- och skogsbruksföretag och förädling och saluföring av jord- och skogsbruksprodukter samt åtgärder avseende jord- och skogsbruksteknisk forskning och utveckling.

Stödet enligt mål 5 a dirigeras särskilt till sådana åtgärder som påskyndar anpassningen av jordbrukets strukturer och som syftar till att återupprätta balansen mellan produktionen och marknadens efterfrågan på jordbruksprodukter, stöda jordbruksinkomsten, upprätthålla livsdugliga jordbrukssamhällen i bergsområden eller mindre gynnade områden samt främja etableringen av unga jordbrukare. Stöd kan beviljas till sådana investeringar för jordbrukare med jordbruk som huvudsyssla som särskilt minskar produktionskostnaderna, förbättrar kvaliteten, förbättrar arbets- och levnadsförhållandena, differentierar verksamheten (bl.a. direktförsäljning), förbättrar djurens hälsotillstånd och boskapshygienen samt bevarar och förbättrar naturmiljön. Stöd kan likaså anvisas för främjande av marknadsföring och förädling av jord- och skogsbruksprodukter, bildande av producentsammanslutningar som främjar marknadsföringen samt bildande av grupperingar av producenter i syfte att förbättra produktionsförhållandena och lönsamheten genom större och mångsidigare enheter. Det stöd som utvecklings- och garantifonden för jordbruket beviljar för utveckling av jordbrukets produktionsstruktur varierar mellan 25 och 65 % beroende på stödområde och stödåtgärd.

I mål 1-områdena kan utvecklings- och garantifonden för jordbruket finansiera både projekt som också finansieras via regionalfonden och åtgärder som syftar till en hållbar utveckling för landsbygdens miljö, bl.a. utveckling och förstärkning av jord- och skogsbrukets strukturer samt landskapsvård. Gemenskapens stödåtgärder inriktas i mål 1-områdena särskilt på att lösa problemet med föråldrade jordbruksstrukturer.

Under fondperioden 1994—99 anvisas sammanlagt 141 471 milj. ecu för strukturfonderna i gemenskapens budget. Av denna summa styrs 96 346 milj. ecu till mål 1-områdena. Av strukturfondernas medel har ca 17 % årligen

riktats till åtgärder som sorterar under utvecklingssektionen vid utvecklings- och garantifonden för jordbruket. Av utvecklingssektionens årsbudget kan 1 % anvisas för förhandsuppskattning och efterföljande utvärdering av verksamheten, information och forskning, pilot- och demonstrationsprojekt samt spridning av information om landsbygdsutveckling och om förbättring av jordbrukets strukturer.

Under fondperioden 1994—99 kommer 9 % av strukturfondernas medel att användas för verksamhetsprogram som genomförs på initiativ av kommissionen (gemenskapsinitiativ) i samarbete med medlemsstaterna. Åtgärderna kan i undantagsfall finansieras via strukturfonderna i sin helhet. De projekt som vidtas för kommissionens räkning finansieras alltid till 100 % via strukturfonderna.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland anvisas medel för utveckling av jordbrukets struktur och landsbygdsnäringarna årligen i statsbudgeten och i gårdsbrukets utvecklingsfonds dispositionsplan. Enligt lagen om gårdsbrukets utvecklingsfond (657/66) skall användningen av fondens medel främja uppnåendet av målen enligt landsbygdsnärlagen (1295/90). Medel kan också användas för inlösen till staten av lägenheter som sålts på exekutiv auktion.

Lagen om gårdsbrukets utvecklingsfond bör ändras så att det för förmedling av medel ur Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket blir möjligt att använda också gårdsbrukets utvecklingsfond. Till lagen bör också fogas stadganden om förfarandet vid mottagande, förmedling och redovisning av medel ur utvecklings- och garantifonden för jordbruket. Införandet av gemenskapens system förutsätter också att lagen angående stämpelskatt (662/43) ändras till den del som gäller befrielse från stämpelskatt för kredithandlingar och jordförvärv, om det är önskvärt att bibehålla befrielsen från stämpelskatt på den nuvarande nivån. Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Rådets förordning (EEG) nr 2328/91 av den 15 juli 1991 om förbättring av jordbruksstrukturernas effektivitet

I förordning (EEG) nr 2328/91 jämte ändringar ingår bestämmelser om finansiering av

jordbruksinvesteringar, åtgärder som kompletterar investeringsstödet samt specialstöd för bergsområden och mindre gynnade områden (LFA).

Investeringsstöd för jordbruket

För att jordbrukets inkomster samt levnads-, arbets- och produktionsvillkoren skall förbättras skall medlemsstaterna införa en stödordning med investeringsstöd till jordbruksanläggningar. Systemet kan begränsas till de anläggningar som har karaktär av familjejordbruk. Stöd kan beviljas fysiska personer och grupperingar som består av flera anläggningar.

Stöd lämnas till sådana jordbrukare som har adekvat yrkesskicklighet och som får minst 50 % av sin totala inkomst från jordbruk, skogsbruk, turism eller hantverk eller verksamhet som syftar till att bevara landskapet och som berättigar till stöd från det allmänna och utförs på anläggningen. Den inkomst som härrör direkt från jordbruk skall dock utgöra minst 25 % av den totala inkomsten, och arbetsinsatsen utanför anläggningen får inte utgöra mer än hälften av jordbrukarens totala arbetstid. En driftsförbättringsplan (utvecklingsplan) som omfattar högst sex år skall vanligen uppgöras för anläggningen för att stöd skall kunna beviljas. I planen skall jordbrukaren visa att planen ger en varaktig förbättring av inkomsterna per arbetskraftsenhet på anläggningen eller att planen är nödvändig för att bibehålla den nuvarande arbetsinkomsten per arbetskraftsenhet. När ansökan om stöd lämnas in får arbetsinkomsten per arbetskraftsenhet vara högst lika stor som den genomsnittliga bruttolönen hos icke-lantarbetare i regionen. Förverkligandet av planen får inte leda till att jordbrukarens arbetsinkomst överstiger 120 % av referensinkomsten. Jordbrukaren skall åta sig att tillämpa enkel bokföring, där minimikraven är att anläggningens inkomster och utgifter bokförs med tillhörande verifikat och att en årlig balansräkning för anläggningens tillgångar och skulder utarbetas.

Stöd kan beviljas för investeringar som t.ex. förbättrar produktkvaliteten och ställer om produktionen enligt marknadens behov, diversifierar aktiviteterna på anläggningen i synnerhet genom införande av turistverksamhet och hantverk samt direktförsäljning av gårdsprodukter, minskar produktionskostnaderna och

sparar energi, förbättrar hygienförhållandena för boskap samt skyddar eller förbättrar miljön.

Stödet kan avslås eller begränsas, om investeringen ökar överproduktionen. Stöd beviljas för närvarande inte alls för produktion av ägg och fjäderfäkött. Inom mjölkproduktionen är stödet begränsat till anläggningar där mjölkboskapen efter hela investeringen omfattar högst 40 mjölkkor per arbetskraftsenhet och högst 60 mjölkkor per anläggning. Investeringsstöd kan emellertid beviljas, om antalet mjölkkor till följd av investeringen inte stiger med mer än 15 % när anläggningen har fler än 1,5 arbetskraftsenheter. Inom produktionen av griskött får antalet platser för gödgrisar inte stiga till följd av stödet, och dessutom krävs det att fodersjälvförsörjningen är 35 %. Till följd av investeringen får mjölkproduktionen på anläggningen inte stiga över den fastställda kvoten, och köttboskapstätheten (beläggningsgraden) får inte överskrida 2,5 boskapsenheter per hektar grovfoder år 1995 och över 2 boskapsenheter därefter.

Gemenskapen delfinansierar de investeringar som är nödvändiga för förverkligande av driftsförbättringsplanen. Gemenskapen stöder ändå inte inköp av mark eller bostadshus, två investeringsobjekt som är mycket viktiga inom jordbruket. Stöd kan beviljas i sexårsperioder för investeringar om högst 73 224 ecu per arbetskraftsenhet och för investeringar om högst 146 448 ecu per anläggning. Medlemsstaterna får bestämma att de högsta beloppen skall vara lägre än dessa. Inom LFA-områdena utgör stödet högst 45 % av kostnaderna för anläggningstillgångar, medan det utgör 30 % vid andra typer av investeringar. För de övriga områdena är motsvarande högsta belopp 35 och 20 %.

När det sammanlagda stödet beräknas beaktas bidrag och räntestöd som omvandlats till bidrag.

Driftsförbättringsplanen kan också gälla flera anläggningar än en, som har för avsikt att sammanslå verksamheten helt eller delvis. Varje anläggning skall ändå uppfylla stöd villkoren. Om anläggningarna går samman helt och hållet kan de ovan nämnda högsta stödbeloppen multipliceras med antalet anläggningar, dock högst med tre. Antalet anläggningar kan beaktas också när storleken på djurstallar för mjölkkor som skall få stöd prövas. För närvarande är den övre gränsen dock 120 kor.

Grupperingar kan beviljas stöd för investeringar om högst 439 344 ecu. Jordbrukare under 40 år får beviljas ytterligare stöd för investeringar genom att det normala investeringsstödet höjs med högst 25 %. För att en ung jordbrukare skall vara berättigad till stöd skall han lämna in sin driftsförbättringsplan inom fem år efter etableringen.

Det nationella stödet får inte överstiga de ovan angivna maximala gränserna. Förbudet gäller emellertid inte byggande av jordbruksbyggnader och sådan flyttning av dem som sker i allmänhetens intresse, markförbättring eller investeringar för att skydda och förbättra miljön. Det nationella tilläggsstödet får dock inte vara så stort att det strider mot bestämmelserna om statligt stöd i Romfördraget. Detsamma gäller det stöd som helt och hållet betalas av nationella medel och med vilket bl.a. generationsväxlingar och byggande av bostadshus på anläggningarna kan finansieras.

En medlemsstat får bevilja nationellt investeringsstöd till anläggningar som inte uppfyller de ovan angivna stödvillkoren. Stödandelen skall då vara 25 % lägre än när stöd beviljas anläggningar som uppfyller villkoren. Vid investeringar som gäller energisparande och markförbättring kan stödandelen dock vara oförändrad. Medlemsstaterna kan ytterligare bevilja tillfälligt nationellt stöd till små anläggningar som inte uppfyller kravet på heltidssysselsättning; stödet kan beviljas för investeringar upp till 30 387 ecu. Bidragsprocenten kan då vara t.o.m. högre än normalt. Nationellt stöd får inte beviljas till investeringar som strider mot produktionsbegränsningarna.

När stöd ges för investeringar som hänför sig till köp av mark, driftslån vars löptid inte överstiger ett år, säkerheter för ingångna lån inklusive ränta eller skydd och förbättring av miljön eller förbättring av hygienförhållandena i husdjursföretag och de investeringar som stöds inte ökar produktionen, anges inga andra begränsningar av det nationella stödet än att beviljandet skall ske enligt fördragsbestämmelserna om statligt stöd.

Inom LFA-områdena kan man förutom de stödbeslag som nämns ovan stöda bl.a. gemensamma investeringar i foderproduktion och betesmark. Stöd kan också ges till åtgärder för småskalig vattenförsörjning på anläggningarna och till miljöförbättrande åtgärder, såsom småskaliga bevattningssystem. Det stödbelopp som gemenskapen delfinansierar vid gemensamma

investeringsprojekt är högst 120 688 ecu per projekt och 603 ecu per hektar betesmark samt per bevattnad hektar.

Gemenskapen är med om att finansiera etableringsstödet för jordbrukare under 40 år. Detta stöd omfattar också generationsväxling som sker stegvis, om den unga jordbrukaren kan anses vara anläggningens driftledare. Den unga jordbrukaren skall dessutom ha jordbruk som sin huvudsysselsättning eller börja ha det efter att han har etablerat sig som jordbrukare på deltid. Två år efter att den unga jordbrukaren har etablerat sig skall han ha tillfredsställande yrkesmässiga kvalifikationer, och arbetsvolymen på anläggningen skall motsvara minst en arbetskraftsenhet. De maximala etableringsstöden uppgår till 12 082 ecu, som kan betalas i ett för allt eller under en period på högst fem år. Stödet kan också beviljas i form av räntesubvention i stället för bidrag.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Finland har fått rätt att, med avvikelse från artikel 6.4 första stycket i förordning (EEG) nr 2328/91 som gäller förbud mot stöd för en ökning av kapaciteten för grisköttsproduktion, samt artikel 6.6 som gäller förbud mot stöd för investeringar i fjäderfäsektorn, bevilja nationellt investeringsstöd i enlighet med förordningen under en övergångstid om fem år. Stödet får inte ge upphov till någon ökning av den samlade produktionskapaciteten. De individuella produktionsramarna fastställs enligt kommittéförfarandet i artikel 29 i rådets förordning (EEG) nr 4253/88. Kommissionen skall godkänna stödets initialnivå samt den takt i vilken stöden skall minska (artikel 140 i anslutningsakten, bilaga XIV).

Finland har likaså erhållit rätten att med avvikelse från begränsningarna i artikel 12.2 första stycket i förordning (EEG) nr 2328/91 bevilja nationellt kompletterande stöd för investeringar inom produktionen av trädgårdsodlingsprodukter samt levande växter och blomsterodlingsprodukter. Stödet får inte ge upphov till någon ökning av den samlade produktionskapaciteten. De individuella produktionsramarna fastställs enligt förfarandet i artikel 29 i förordning (EEG) nr 4253/88 (artikel 140 i anslutningsakten, bilaga XIV). Kommissionen skall godkänna stödets initialnivå samt den takt i vilken stöden skall minska.

Finland har ytterligare beviljats rätten att med avvikelser från begränsningarna i artikel 12.2 första stycket i förordning (EEG) nr 2328/91 i enlighet med artiklarna 92—94 i Romfördraget fram till utgången av år 2001 bevilja nationellt stöd för sådana investeringar som avses i artikel 5 till de anläggningar vilkas arbetsinkomst överstiger den referensinkomst som avses i samma artikel. Finland erhöi dessutom rätten att med avvikelser från begränsningarna i artikel 12.2 första stycket i förordning (EEG) nr 2328/91 under samma övergångstid i enlighet med artiklarna 92—94 i Romfördraget lämna nationellt stöd till förmån för anläggningar som är i finansiella svårigheter (artikel 150 i anslutningsakten, bilaga XV).

Finland skall utarbeta en kostnadsberäkning i enlighet med artikel 31.1 i förordning (EEG) nr 2328/91 beträffande alla de utgifter som med stöd av förordningen i fråga samt förordningarna (EEG) nr 1035/72, 1360/78, 389/82 och 1696/71 under åren 1995—99 skall finansieras ur utvecklingssektionen vid gemenskapens jordbruksfond. Finland skall inom tre månader efter anslutningen lämna beräkningen för de regioner som inte hör till mål 1 och därvid ange områdena under mål 5 b separat. Mål 6 jämföras till denna del med mål 1 (artikel 29 i anslutningsakten, bilaga I, V Jordbruk, C.).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Målen enligt landsbygdsnäringslagen (1295/90), att förbättra gårdsbrukets struktur och verksamhetsbetingelser samt att göra näringsverksamheten på landsbygden mångsidigare, harmonierar med motsvarande gemenskapsbestämmelser. En stor del av gemenskapens former för investeringsstöd till jord- och skogsbruket är desamma som i Finland. Med stöd av landsbygdsnäringslagen kan bidrag och räntestöd beviljas för investeringar, och unga jordbrukare kan beviljas startbidrag. Dessutom är det möjligt att bevilja lån av gårdsbrukets utvecklingsfonds medel, sälja tillskottsområden som förvärvats med utvecklingsfondens medel samt bevilja statsgaranti och genomföra skuldсанering.

I Finland behöver inte stödtagaren idka gårdsbruk på heltid, utan det räcker att sökanden får en del av sin utkomst av gårdsbruket. Genom förordning har stadgats om maximigränser för inkomster av annat yrke än sådan

näringsverksamhet som anges i landsbygdsnäringslagen. Inom gemenskapen prövas inkomsterna individuellt, medan man i Finland ser till familjehelheten. Stöd kan beviljas också bolag och andelslag.

Med näringsverksamhet som anges i landsbygdsnäringslagen avses egentligt jordbruk, skogsbruk och specialjordbruk samt småföretagarverksamhet som bedrivs på gården. Inkomsterna av egentligt jordbruk är likvärdiga med skogsbruksinkomsterna. De företag som stöds skall enligt landsbygdsnäringslagen kunna anses ha förutsättningar att bedriva fortgående lönsam verksamhet. Stödtagarna skall till sin ekonomiska ställning, sina personliga egenskaper samt sin yrkesskicklighet vara sådana att det är ändamålsenligt att stöda dem. Stöd beviljas i allmänhet inte, om gårdsbruksenheten är belägen på ett planområde.

Med stöd av lagen är det möjligt att bevilja investeringsbidrag för produktiva investeringar och småföretagarverksamhet på gårdarna, startbidrag för unga jordbrukare som förvärvat sin första gårdsbruksenhet innan de fyllt 35 år, startbidrag för lönekostnader som orsakas av att småföretagarverksamhet inleds, räntestödslån och statliga lån för förvärv av gårdsbruksenheter, tillskottsområden och bostadsfastigheter, produktiva investeringar och byggande av bostadshus samt statsborgen för räntestödslån och banklån med normal ränta som har upptagits för företagsverksamhet enligt landsbygdsnäringslagen. Vidare kan ställningen för gårdsbruksenheter som råkat i bestående ekonomiska svårigheter underlättas med hjälp av skuldsanering.

Den övre gränsen för stöd som beviljas enligt landsbygdsnäringslagen anges inte i marktbe- lopp, med undantag för startbidraget, utan som en procentuell andel.

Markköpslån får utgöra högst 75 % av anskaffningspriset, investeringsbidrag för gårdsbruksenheter högst 60 % och lån för gårdsbruksenheternas investeringar högst 80 % av de godtagbara kostnaderna, investeringsbidrag och startbidrag för småföretagarverksamhet högst 55 % och utvecklingsbidrag högst 75 % samt lån för driftskapital och investeringar i samband med småföretagarverksamhet högst 50 % av kostnaderna. Lån och bidrag för byggande av bostadshus samt för förbättring av boendemiljön och för iståndsättande av kulturhistoriskt och arkitektoniskt värdefulla

byggnader kan beviljas till högst 80 % av de sammanlagda kostnaderna.

Med stöd av landsbygdsnäringslagen är det möjligt att ställa proprieborgen och annan statsborgen som säkerhet för kapital och ränta på lån med normal ränta och räntestödslån som företagen har upptagit för investeringar i anläggningstillgångar och för driftskapital samt för andra betalningar enligt kreditvillkoren. Borgenskrediter får samtidigt vara obetalda till ett belopp av högst 200 milj. mk.

Staten kan köpa mark för ändamål som anges i landsbygdsnäringslagen. Av den förvärvade marken kan det bildas tillskottsområden och andra områden, andelar och rättigheter som behövs för gårdarnas verksamhet samt gårdsbruksheter. Lån enligt landsbygdsnäringslagen kan beviljas för betalning av köpeskillingen.

Statliga lån och bidrag samt förluster som åsamkats genom statsborgen betalas av gårdsbrukets utvecklingsfonds medel. Räntestödet för räntestödslån betalas däremot genom ett anslag i den årliga statsbudgeten.

Med stöd av renhushållningslagen (161/90) är det i Finland möjligt att stöda såväl personer som idkar renhushållning som renbeteslag inom det renskötselement som anges i lagen om renskötsel (444/48). Stöd kan beviljas personer som får sin huvusakliga utkomst av renhushållning. Stödet beviljas av gårdsbrukets utvecklingsfonds medel, och det kan i regel beviljas för samma ändamål som anges i landsbygdsnäringslagen. Lån kan beviljas till 60—85 % av kostnaderna, beroende på ändamål, och bidrag till högst 60 % av kostnaderna. Låneräntan är 4 % och återbetalningstiden högst 30 år. Lånet och bidraget kan tillsammans täcka alla kostnader. Staten kan dessutom sälja tillskottsområden eller andra för renhushållningsyrket nödvändiga områden, andelar och rättigheter till renhushållningslägenheterna till gängse pris och bevilja lån för betalning av köpeskillingen. Renbeteslagen kan beviljas bidrag om högst 80 % för byggande av slakterier, stängsel och vägar samt bidrag om högst 60 % för lösöre.

Med stöd av naturnäringslagen (610/84) är det möjligt att stöda idkandet av naturnäringar i landets nordligaste del. Med naturnäringar avses jordbruk, specialjordbruk, fiske, jakt, renskötsel samt bärplockning, svampplockning och annat sådant utnyttjande av naturresurser som är beroende av naturens fortlöpande pro-

duktionsförmåga. Finansieringsobjekten och finansieringsvillkoren enligt naturnäringslagen är nästan desamma som enligt renhushållningslagen.

Med stöd av skoltlagen (611/84) är det möjligt att stöda skoltar som flyttat från det till Sovjetunionen (numera Ryssland) avträdde Petsamoområdet till skoltområdet i Enare kommun och efterkommande till dem. Beträffande stödformerna och stöd villkoren hänvisas det i skoltagen till naturnäringslagen.

Vad gäller beviljandet av stöd bör landsbygdsnäringslagen ändras så att den inte står i strid med bestämmelserna i förordning (EEG) nr 2328/91 eller den övriga gemenskapslagstiftningen om investeringsstöd till jordbruksanläggningar och landsbygdsnäringar, ej heller med de bestämmelser om frivilliga åtgärder som genomförs i Finland. Renhushållningslagen, naturnäringslagen och skoltlagen bör ändras på motsvarande sätt. Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Kompletterande stödåtgärder

I förordning (EEG) nr 2328/91 föreskrivs om sådana reservåtgärder för stödjande av anläggningar som kompletterar investeringsstödet; till dem hör redovisningsstöd (bokföringsstöd) samt startbidrag för samarbete mellan jordbrukargrupper, vikarieverksamhet och ekonomirådgivningstjänster.

Redovisningsstödet beviljas jordbrukare som har jordbruk som huvudsysselsättning och det sprids ut över minst fyra år. Medlemsstaterna beslutar om stödbeloppet, som kan vara högst 1 197 ecu. Förordningen innehåller allmänna bestämmelser om redovisningens omfattning. Om ett behörigt organ i medlemsstaten väljer ut en anläggning som erhåller redovisningsstöd i syfte att samla in redovisningsdata inom gemenskapens datanät för jordbruksredovisning (Farm Accountancy Data Network, FADN) skall jordbrukaren åta sig att ställa till gemenskapens förfogande de redovisningsdata som rör hans anläggning.

Startbidraget för sådana jordbruksammanslutningar som har till syfte att ge jordbrukarna rådgivning om skötsel av en anläggning är avsett att täcka de kostnader för verksamheten som orsakas av att jordbrukarnas redovisningsdata analyseras samt av annat rådgivningsarbete som hänför sig till företagsledning. En

sammanslutning som erhåller bidraget skall sysselsätta minst en heltidsarbetande som är kvalificerad på området. Bidraget uppgår till högst 39 459 ecu per sådan anställd. Summan sprids ut över de fem första åren. Bidraget kan i stället också ges till jordbrukare som har jordbruk som sin huvudsysselsättning, varvid bidragsbeloppet är 606 ecu utspjutt över minst två år.

Startbidraget för samarbete mellan jordbrukargrupper är avsett att täcka driftskostnader under högst de fem första åren efter bildandet. Det högsta beloppet är 18 123 ecu per jordbrukargrupp. Gruppernas syfte kan vara samarbete mellan anläggningarna, vilket innefattar ny teknologi och nya arbetsmetoder för att bevara miljön och landskapet, införande av alternativa jordbruksmetoder, mer rationellt gemensamt utnyttjande av produktionsmedel eller gemensam drift av en grupp anläggningar.

En sammanslutning som får stöd för vikarieverksamhet enligt förordningen skall sysselsätta minst en heltidsarbetande. Bidraget är högst 14 540 ecu per heltidsanställd vikarie. Bidraget sprids ut över vikariens fem första anställningsår. Det är avsett att vara ett startbidrag för verksamheten.

Målet för yrkesutbildningsstödet är att förbättra i synnerhet utbildningsnivån hos unga jordbrukare. Stödet är frivilligt för medlemsstaterna och avsett närmast för deltagande i frivillig vuxenutbildning eller ordnande av kurser. Utvecklingssektionen kan delfinansiera kostnader till ett belopp av 8 457 ecu per person.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Finland har inget motsvarande stöd som stimulerar till bokföring eller stöd för samverkan till jordbrukarsammanslutningar. Lantbruksekonomiska forskningsanstalten (MTTL), som finansieras av staten, använder visserligen en del av sina budgetmedel till ordnande av lönsamhetsbokföringen, men jordbrukarna får ingen ersättning för att de deltar i den. Lagen om lantbruksekonomiska forskningsanstalten (315/52) bör ändras så att analys av redovisningsdata kan anges som en uppgift för anstalten.

I Finland finns det inte heller någon stöd-

form som motsvarar startbidraget för samarbete. Systemet förutsätter att också skattelagstiftningen ändras.

I Finland grundar sig ordnandet av avbytar-service på lagen om avbytar-service för lantbruksföretagare (2/85). Berättigade till avbytar-service är 15—65-åriga lantbruksföretagare som har en i lagen om pension för lantbruksföretagare avsedd försäkring. Den allmänna ledningen, styrningen och övervakningen av avbytar-service åligger social- och hälsovårdsministeriet. Kommunen skall se till att avbytar-service ordnas. Införandet av bidraget till vikarieservice kräver att lagen om avbytar-service ändras.

Statsrådet har utfärdat ett separat beslut om studiepenning för lantbruksföretagare (44/92), genom vilket jordbrukarnas deltagande i utbildning stöds. Läroanstalterna och rådgivningsorganisationerna ansvarar för att utbildning ordnas.

Stöd för mindre gynnade områden (LFA-stöd)

I syfte att kompensera höga produktionskostnader som beror på bergsterräng och andra ogynnsamma produktionsförhållanden har gemenskapen inrättat en särskild stödordning, om vilken föreskrivs i förordning (EEG) nr 2328/91 samt i rådets direktiv om jordbruk i bergsområden och i vissa mindre gynnade områden (75/268/EEG). Följande områden kan omfattas av ordningen:

— bergsområden med kort växtperiod, ogynnsamma produktionsförhållanden och höga produktionskostnader; områden på lägre höjd kan omfattas av stödet, om sluttningarna är så branta att det är omöjligt eller mycket dyrt att använda maskiner,

— områden som riskerar att avfolkas och för vilka det är typiskt att jordarna är lågproduktiva och att inkomstnivån inom jordbruket är lägre än genomsnittet,

— små områden som är utsatta för speciella nackdelar och där det är nödvändigt att fortsätta att driva jordbruk för att bevara landskapet eller möjligheterna till turistverksamhet i området i fråga eller för att skydda kusterna; den totala arealen för dessa små områden får inte överstiga 4 % av medlemsstatens areal.

Stöd som beviljas i bergsområden och mindre gynnade jordbruksområden är kompensationsbidrag (även kallat utjämningsbidrag), sär-

skilda stöd för gemensamma investeringar samt vissa avgiftsbefrielser. Inom dessa områden betalas ett förhöjt investeringsstöd. Kompensationsbidraget är bundet till arealen eller antalet boskapsenheter. Åkerarealen på ett jordbruksföretag som åtnjuter bidraget skall vara minst tre hektar. Ett villkor är också att jordbruket drivs under minst fem år från det att bidraget har beviljats. Jordbrukare som börjar lyfta avträdelsepension befrias dock från den här skyldigheten. Medlemsstaten kan gradera bidragsbeloppet med hänsyn till hur allvarliga de varaktiga naturbetingade nackdelarna är. Bidraget är minst 20,3 ecu per djurenhet eller hektar och högst 146,2 ecu. Bidrag får betalas för högst 1,4 djurenheter per hektar foderareal på anläggningen. Inom animalieproduktionen kan bidraget betalas för nötkreatur, får, getter och hästar. Till gårdar med vegetabilieproduktion betalas bidraget enligt den brukade arealen, dock inte för sådan brukad areal som används till foderproduktion. Medlemsstaterna får också variera bidraget på grundval av anläggningens ekonomiska situation, jordbrukarens inkomster samt metoder som är förenliga med behovet av att skydda miljön och bevara landskapet. Gemenskapen delfinansierar bidraget upp till 120 djur- eller arealenheter per anläggning; för den del som överstiger 60 enheter utgör gemenskapens delfinansiering emellertid bara hälften av det maximala bidraget. Av kompensationsbidraget betalar gemenskapen i regel 50 % på områden under mål 1, med vilka mål 6-områdena jämföras, och 25 % i övriga områden.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

De områden i Finland som är belägna norr om sextioandra breddgraden och några närliggande områden likställs med de områden som avses i artikel 3 första stycket i rådets direktiv 75/268/EEG i den utsträckning som de påverkas av mycket svåra klimatförhållanden som gör att växtperioden märkbart förkortas (artikel 29 i anslutningsakten, bilaga I, V Jordbruk, C. Jordbrukets struktur och kompletterande åtgärder inom den gemensamma jordbrukspolitik). När bestämmelserna tillämpas anses alla mindre gynnsamma områden i Finland alltså vara bergsområden, där stödet kan vara högre än i de övriga mindre gynnade områdena. Enligt en förklaring som ingår i slut-

akten kan upp till 85 % av den brukade jordbruksarealen omfattas av bidraget i fråga (förklaring 37).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland motsvaras gemenskapens kompensationsbidrag av statsrådets årliga beslut om arealtillägg samt understöd enligt antalet husdjur, vilka nu utfärdas i enlighet med det nuvarande marknadssystemet för lantbruksprodukter och tidigare utfärdades enligt det tidigare lantbruksinkomstsystemet. Stöd betalas på basis av åkerarealen och enligt antalet husdjur. Arealtillägget är regionalt graderat och jordbrukarnas beskattningsbara inkomster inverkar på stödbeloppet.

Införandet av LFA-stödet i Finland kräver att dessa områden definieras och att kommissionen godkänner dem. En övergång till EG:s ordning förutsätter också att lagen om marknadssystemet för lantbruksprodukter upphävs. Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Stöd för marknadsföring och förädling

Rådets förordning (EEG) nr 866/90 av den 29 mars 1990 om förbättring av villkoren för bearbetning och utsläppande på marknaden av jordbruksprodukter

Förordningen jämte ändringar innehåller bestämmelser om stöd för främjande av saluföringen och förädlingen av jord- och skogsbruksprodukter. Utöver investeringar på jordbruksanläggningarna deltar gemenskapen i investeringar som syftar till att förbättra förädlings- och saluföringsförhållandena för jord- och skogsbruksprodukter. Urvalskriterierna för stödobjekten definieras närmare i kommissionens beslut om urvalskriterier för att bedöma investeringar i förbättring av villkoren för bearbetning och saluföring av jordsbruks- och skogsbruksprodukter (94/173/EEG). Bestämmelser om förbättring av villkoren för saluförande och förädling av skogsbruksprodukter ingår också i rådets förordning (EEG) nr 867/90 om förbättring av villkoren för bearbetning och saluföring av skogsbruksprodukter.

Gemenskapen kan vara med om att stöda sådana investeringar som uppfyller åtminstone ett av följande krav:

— genom investeringarna blir det lättare att

styra produktionen i förhållande till den förväntade marknadsutvecklingen eller främja utvecklingen av nya avsättningsområden för jordbruksprodukter, särskilt genom att underlätta framställning och saluföring av nya produkter eller av kvalitetsprodukter, däribland organiskt (ekologiskt) odlade produkter,

— investeringarna avlastar interventionsmekanismerna genom att gynna långsiktiga strukturförbättringar,

— investeringarna genomförs på områden som har särskilda problem att anpassa sig till de ekonomiska följderna av utvecklingen på jordbruksmarknaderna eller är till fördel för dessa regioner,

— investeringarna bidrar till att förbättra eller rationalisera försäljningskanalerna eller behandlingsmetoderna för jordbruksprodukter,

— investeringarna bidrar till att förbättra produkternas kvalitet, presentation eller framställning eller främjar en bättre användning av biprodukter, särskilt genom återvinning av avfall.

Investeringarna skall med vissa undantag förbättra produktionssituationen inom basjordbruket. De skall gälla sådana produkter som anges i bilaga II till Romfördraget (egentliga jordbruksprodukter). Investeringarnas lönsamhet skall också anges på ett tillräckligt sätt.

Förtur ges i fråga om alla produktionsinriktningar till sådana investeringar som hänför sig till miljövärd, tekniska innovationer, nya produkter, minskning av säsongsbundenheten hos bearbetade produkter och annan saluföringsosäkerhet, minskning av produktionskostnaderna, förbättring av kvaliteten och hygienförhållandena och organiskt odlade produkter. Stöd beviljas inte för investeringar som gäller produkter vilka skall bearbetas såvida inte verkliga avsättningsmöjligheter har visats, byggande av lager för produkter som är avsedda att saluföras genom interventionsåtgärder, investeringar som ersätter investeringar och som har finansierats av EUGFJ eller byggande av fryslager som inte ingår i bearbetningsanläggningarnas normala verksamhet. Inom skogsbruket gäller gemenskapsstödet sådana investeringar som ansluter sig till avverkning, kvistning, lagring, skyddsbehandling och torkning samt processer som föregår industriell sågning av trä vid ett sågverk.

Stöd kan beviljas för kostnader som beror på byggnadsinvesteringar och annat förvärv av fast egendom än köp av mark samt nya

maskiner och ny utrustning. Stöd kan också beviljas för allmänna omkostnader som hänför sig till det ovan nämnda. Gemenskapens andel av de berättigade kostnaderna är högst 50 % på mål 1-områdena och högst 30 % av kostnaderna i andra områden. Medlemsstaternas finansieringsandel skall vara minst 5 % av kostnaderna. Stödmottagarens andel skall vara minst 25 % av de berättigade kostnaderna i mål 1-områdena och minst 45 % i andra områden.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

I den förklaring som Finland och Österrike har gett om tillverkningsindustrin (förklaring 31) enas avtalsparterna om fullt utnyttjande av mål 5 åtgärder för att dämpa effekter av anslutningen samt om flexibilitet beträffande sådana nationella stödprogram som avser att underlätta omstrukturering under övergångstiden. Kommissionen handlar i enlighet med denna förklaring när den tillämpar artikel 16.5 i förordning (EEG) nr 866/90, som gäller möjligheten att avvika från finansieringsvillkoren i förordningen samt att av nationella medel bevilja stöd som överstiger en fastställd övre gräns inom ramen för artiklarna om statligt stöd (artiklarna 92—94) i Romfördraget. Detta förutsätter emellertid att det har säkerställts att förmånstagarna deltar på behörigt sätt i finansieringen av investeringarna.

Finland måste lägga fram en plan över dessa utvecklingsåtgärder för granskning av kommissionen inom tre månader från anslutningen (artikel 29 i anslutningsakten, bilaga I, V Jordbruk, C. Jordbrukets struktur och kompletterande åtgärder inom den gemensamma jordbrukspolitiken).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Med stöd av landsbygdsnäringslagen (1295/90) är det för närvarande möjligt att i mycket begränsad utsträckning stöda främjandet av marknadsföring och förädling av lantbruksprodukter. Stödet riktas närmast till sådan verksamhet som omedelbart främjar småföretagarverksamhet; sammanslutningar som bedriver sådan kan beviljas stöd bl.a. i form av investeringsbidrag. Största delen av stödet för främjande av marknadsföring och förädling av jord- och skogsbruksprodukter beviljas inom

handels- och industriministeriets förvaltningsområde.

Med stöd av lagen om statsgarantier för småindustri, medelstor industri och arbetsrörelse (375/63) kan Statsgaranticentralen bevilja statsgarantier för företag som verkar bl.a. inom medelstor industri och småindustri, pälsdjursfarming, fiskodling och trädgårdsodling. Statsgarantier kan beviljas för lån som har upptagits för anskaffning av anläggningstillgångar som behövs för företagsverksamheten samt för ändring, reparation och förbättring av dem.

Med stöd av lagen om företagsstöd (1136/93) kan handels- och industriministeriet samt HIM företagsjänsts distriktsbyråer bevilja investeringsstöd för utvecklingsområden på de utvecklingsområden som avses i lagen om regional utveckling (1135/93), småföretagsstöd samt utvecklingsstöd för små och medelstora företag. Stöd beviljas inte för egentligt gårdsbruk. Bidrag kan beviljas endast företag som inleder eller utvidgar sin verksamhet eller förnyar sina anläggningstillgångar. Bidraget utgör högst 45 %. Det sammanlagda beloppet av detta stöd och andra som beviljas för samma ändamål kan vara högst 50 % av det sammanlagda beloppet av investeringarna i anläggningstillgångar. Ett företag som får utvecklingsstöd får ha högst 250 anställda, och dess årliga omsättning får vara högst 120 milj. mk. Det maximala stödbeloppet är 75 %.

Med stöd av lagen om Kehitysaluerahasto Oy — Utvecklingsområdesfonden Ab benämnda aktiebolag (65/71) kan KERA bevilja företagen krediter och annan finansiering t.o.m. utan säkerheter. Bolaget kan också vara delägare i företaget och ställa proprieborgen som säkerhet för företagens krediter. Av sina vinstmedel kan bolaget också bevilja bidrag bl.a. för forskning och produktutveckling i företagen. De företag som stöds skall ha förutsättningar för lönsam verksamhet. Åtgärderna inriktas inte på egentligt gårdsbruk eller på byggnadsrörelse. För detaljhandel och trafik kan stöd beviljas endast då det är fråga om ett projekt inom turism. Bolaget kan stöda serviceföretag endast om dessa producerar sådana tjänster som företagsverksamheten behöver. Staten betalar årligen räntestöd till KERA på basis av dess kreditstock, ersätter förluster som uppstått vid borgensverksamheten samt står för kursförluster som bolagets utländska krediter orsakat.

Med stöd av sysselsättningslagen (275/87) är det möjligt att av sysselsättningsanslagen i statsbudgeten bevilja också privatpersoner och samfund anslag för byggprojekt och andra investeringar. Enligt sysselsättningsförordningen (130/93) skall det i fråga om de projekt som stöds utredas bl.a. om sökanden kan anses ha förutsättningar att utöva fortsatt lönsam verksamhet.

Det kan finnas behov av att ändra den ovan refererade lagstiftningen vad gäller behövliga bemyndiganden och övriga fullmakter som berör administrationen av stöd.

Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Stöd för bildande av producentsammanslutningar

Rådets förordning (EEG) nr 1360/78 av den 19 juni 1978 om producentgrupper och sammanslutningar av dessa

Förordningen jämte ändringar gäller stöd för bildandet av producentgrupper och sammanslutningar av dessa. Förordningen syftar till att avhjälpa sådana strukturella brister som inverkar på utbudet och saluföringen av jordbruksprodukter och som beror på att producenterna har organiserat sig otillräckligt. Målet är att få producentgrupperna att anpassa sin produktion till marknadens krav genom att koncentrera utbudet, förbereda produkterna för försäljning samt tillgodose partiuppköparnas behov i övrigt.

Stödet skall beviljas inom tre år från det att producentgruppen eller sammanslutningen har godkänts. Stöd kan betalas i fem år.

Maximibeloppet av stöd till producentgrupper är respektive år 10, 10, 8, 6 och 4 % av värdet av de produkter som medlemmarna har levererat. Stödet får inte överstiga de faktiska drifts- och anläggningskostnaderna.

Stöd till sammanslutningar av producentgrupper betalas i tre år. Maximibeloppet är respektive år 100, 80 och 40 % av de faktiska anläggnings- och driftskostnaderna. Totalbeloppet får inte överstiga 120 000 ecu. Förordningen gäller endast vissa av gemenskapens medlemsstater eller delar av dem.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt anslutningsfördraget skall förordning

(EEG) nr 1360/78 tillämpas i hela Finland. Till förordningen hänför sig också en ändring av teknisk art (artikel 29 i anslutningsakten, bilaga I, V Jordbruk, C. Jordbrukets struktur och kompletterande åtgärder inom den gemensamma jordbrukspolitikerna).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Införandet av åtgärden i Finland kräver stadganden om de omständigheter om vilka enligt förordningen skall stadgas på nationell nivå.

Eftersom syftet med andelslag enligt lagen om andelslag (247/54) är att främja medlemmarnas hushållning eller näring genom ekonomisk verksamhet kan bildandet av nya andelslag eller omorganiseringen av gamla stödas utan att den nationella lagstiftningen i Finland strider mot gemenskapslagstiftningen. Föreningslagen (503/89) gäller inte sammanslutningar, vilkas syfte är att ge deltagarna vinst eller annan omedelbar ekonomisk förmån. Ideella föreningar kan därmed inte ansöka om stöd enligt förordningen. Alla föreningar som är införda i handelsregistret, också de som föreningslagen inte gäller, kan emellertid ansöka om stödet.

Stöd för förtidspensionering

Rådets förordning (EEG) nr 2079/92 av den 30 juni 1992 om införande av en stödordning i gemenskapen för förtidspensionering från jordbruk

Syftet med förordningen är att säkerställa inkomsten för äldre jordbrukare som upphör med jordbruk samt inkomsten för deras äldre medhjälpande familjemedlemmar och anställda lantarbetare som förlorar sin anställning när jordbrukaren börjar lyfta förtidspension. Förordningen syftar också till att främja generationsväxlingar på jordbruksföretagen och brukandet av fortbeståndsdugliga anläggningar. Erhållandet av generationsväxlingspension förutsätter att anläggningen utvidgas. Stöd betalas också för att jordbruksmark ställs om till andra ändamål än jordbruk.

Stödet kan beviljas i ett för allt (ett avgångsvederlag enligt förordningen), som en årlig ersättning som är oberoende av den frigiorda markens storlek eller som ett årligt bidrag som är bundet till åkerarealen. Pensionstillägg kan

betalas nationellt, om den pension som betalas enligt systemet är otillräcklig för upphörande med jordbruksproduktionen. Olika stödformer får också kombineras, och stöden kan minska gradvis. I förordningen finns bestämmelser om de högsta individuella och företagsvisa stödbelopp som gemenskapen kan delfinansiera. Förtidspensionsordningen finansieras av jordbruksfondens garantisektion.

Den som upphör med jordbruksproduktionen skall vara minst 55 år vid överlåtelsen, men under den normala pensionsåldern. Han skall ha bedrivit jordbruk som huvudsysselsättning de tio år som föregår överlåtelsen. Övertagaren skall ha tillräcklig yrkesskicklighet. Han skall åta sig att bedriva jordbruk som huvudsysselsättning för en tid av minst fem år. En medhjälpande familjemedlem eller anställd arbetstagare som arbetat på anläggningen skall likaså vara minst 55 år vid överlåtelsen, men under den normala pensionsåldern. Han skall upphöra definitivt med jordbruk. En övertagare som inte brukar den överlåtna anläggningen skall åta sig att använda marken på det sätt om vilket bestäms i förordningen.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Finland har erhållit rätten att komplettera gemenskapens förtidspensionsordning nationellt under en övergångstid om sju år genom att betala tilläggspension enligt den skogsareal som pensionstagaren överlåter. I fråga om anpassningen tillämpas förklaring 35 i slutakten.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland har 54—64-åriga idkare av gårdsbruk och deras makar enligt lagen om generationsväxlingspension för lantbruksföretagare (1317/90) möjlighet att avgå med förtidspension genom att överlåta en fortbeståndsduglig gårdsbruksenhet till en yngre övertagare. Jordbrukarens 50—53-åriga make kan få s.k. vilande pension. Jordbrukarens pension består av ett grundbelopp och en kompletteringsdel. Pensionsbeloppet påverkas också av köpeskillingen för gårdsbruksenheten. Övertagaren skall vad ålder, hälsa och yrkesskicklighet beträffar vara lämplig att bedriva gårdsbruk på gårdsbruksenheten. Det finns en övre gräns för inkomst-

erna av verksamhet ytterom gårdsbruksenheten. Övertagaren skall ytterligare förbinda sig att bruka gården i fem år, behålla den osplitttrad i sin ägo samt bo på den eller på ett avstånd från den som kan anses vara ändamålsenligt.

Finland har länge haft ett s.k. avträdelssystem som syftar till att minska lantbruksproduktionen och säkerställa utkomsten för de jordbrukare som avstår från att bedriva jordbruk. Det system med avträdelseersättning som trädde i kraft vid ingången av år 1993 (lagen om avträdelseersättning för lantbruksföretagare, 1330/92) ersatte avträdelsepensionssystemet som upphörde år 1992. Avsikten är att det nya systemet i framtiden delvis skall ersätta också de avtal om minskad lantbruksproduktion som äldre jordbrukare och staten har ingått.

På grundval av lagen om avträdelseersättning beviljas ersättning till jordbrukare som under åren 1993—1995 varaktigt avstår från lantbruk och utfäster sig att ha kvar gårdsbruksenhetens åkrar i sin ägo under minst sex år utan att bruka dem. Avträddaren skall ha fyllt 55 år. En yngre make, delägare i sammanlutning, änka eller änkling har under vissa förutsättningar s.k. vilande rätt till ersättning. Ersättning kan fås endast för sådana gårdsbruksenheter som har ett lagstadgat minimibelopp försäljningsinkomster av jordbruk. Om avträddaren har betydande inkomster av annat än gårdsbruk är detta ett hinder för avträdelseersättning. Avträdelseersättningen består av ett grundbelopp och ett avträdelsetillägg. Avträdelsetiläggets storlek är beroende av åkerarealen och antalet husdjur som utgår ur produktionen. Statsrådet fastställer hektar- och husdjursersättningarna årligen. Avträdelseersättningen kan vara högst lika stor som generationsväxlingspensionen. Avträdelseersättningen betalas tills mottagaren börjar få ålderspension.

Gemenskapslagstiftningen täcker Finlands system med generationsväxlingspension och avträdelseersättning. Systemen bör ändras så att det med stöd av dem blir möjligt att verkställa gemenskapens pensionsordning. För att en tillräcklig pensionsnivå skall tryggas bör det i regelverket också tas hänsyn till de fall som inte är förenliga med gemenskapens pensionsordning, utan som kommer att finansieras enbart med nationella medel. Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Stöd för landsbygdsutveckling (mål 5 b)

Vid utvecklingen, differentieringen och omvandlingen av näringslivet i landsbygdsområdena (mål 5 b) beaktas särskilt de regioner som förlorar mest genom gemenskapens gemensamma jordbrukspolitik.

Det främsta syftet med de program som gäller mål 5 b är att bevara bosättningen och servicen på landsbygden. För att uppnå detta utvecklas arbetsplatserna och inkomstmöjligheterna genom att jordbruket differentieras och småföretagarverksamheten utvecklas liksom kunnande, saluföring och förädling som stöder detta samt turism med beaktande av miljö- och landskapsvård. Målet för det programbaserade utvecklingsarbetet är att skapa ett nätverk av sinsemellan stödande aktiviteter på landsbygden.

När områdena för landsbygdsstöd väljs ut utgår gemenskapen från principen att den befolkningens mängd som är bosatt i specialområdena förblir skäligen i proportion till hela befolkningen. För närvarande finns det sammanlagt 50 områden under mål 5 b. Inom dem bor ca 26,5 miljoner människor, vilket är ungefär 8 % av hela befolkningen. I rådets förordning (EEG) nr 2052/88 jämte ändringar finns bestämmelser om arbetsfördelningen mellan fonderna och samordning av verksamheterna. Förordning (EEG) nr 4253/88 innehåller kriterier för bestämmande av specialområdena samt bestämmelser om ordnande av specialområdesverksamheten.

Som regioner enligt mål 5 b klassificeras de områden där andelen personer som arbetar i jordbruket och därmed nära sammanhörande yrken är stor eller betydande i förhållande till den totala arbetskraften. Andra urvalskriterier är en låg bruttonationalprodukt och jordbruksinkomst samt en låg eller vikande befolkningens mängd. Det är meningen att åtgärderna skall inriktas på de regioner där gemenskapens jordbruks- och fiskeripolitik medför de största anpassningsproblemen. Klassificeringen av en region som mål 5 b-område kan också motiveras med områdets eller öns avsides läge, jordbrukets struktur och jordbrukarbefolkningens åldersstruktur, påfrestningar på miljön och landskapet, bergs- eller mindre gynnade områden (LFA) eller betydelsen av en omstrukturering av fiskerisektorn i regionen. Kommissionen fastställer stödområdena med

enkel majoritet efter att ha hört kommittén för jordbruksstrukturer och landsbygdsutveckling.

I genomförandet av utvecklingsprojekten ingår tre skeden; det första är nationell planering, det andra är uppgörande och godkännande av gemenskapens ramverk och ett verksamhetsprogram, och det tredje är övervakning och utvärdering av genomförandet. Förhandlingarna om gemenskapens ramverk och medlemsstatens verksamhetsprogram förs samtidigt.

I det nationella planeringsskedet, som regleras genom förordning (EEG) nr 2081/93 och förordning (EEG) nr 2082/93, utarbetar nationella, regionala eller andra myndigheter som medlemsstaten har utsett en utvecklingsplan. Oftast utarbetas planen av centralförvaltningen och regionerna tillsammans. De regionala planerna sammanställs till en nationell plan. Programperioden omspänner sex år. För närvarande omfattar den åren 1994—99. Kommissionen deltar i detta skede endast genom att tillhandahålla teknisk assistans. Medlemsstaterna skall framlägga utvecklingsplanerna och mera detaljerade programutkast samtidigt. Programmen skall innehålla endast de uppgifter som är allra nödvändigast med tanke på godkännandet. Medlemsstaten sänder planerna till kommissionen, som undersöker dem tillsammans med kommittén för jordbruksstrukturer och landsbygdsutveckling. Utgående från förhandlingarna och i enlighet med medlemsstatens godkännande beslutar kommissionen om gemenskapens rambudget. Kommissionens ramverk motsvarar för det mesta medlemsstatens utvecklingsplaner till området och varaktigheten. Ramverket innehåller riktlinjer för de åtgärder som gemenskapen och medlemsstaten tillsammans vidtar. Ansökan om finansiering tillställs de berörda fonderna. Delfinansiering för projekt kan också sökas hos Europeiska investeringsbanken. Varje medlemsstat kan lägga fram ett eller flera budgetförslag.

Den andel av de totala kostnaderna som stödet från gemenskapens strukturfonder utgör i stödsystemen 1 och 5 b är för mål 1 minst 50 % av de offentliga utgifterna och högst 75 % av den totala kostnaden samt för mål 5 b minst 25 % av de offentliga utgifterna och högst 50 % av den totala kostnaden. Inom gemenskapen beviljar alla strukturfonder stöd för 5 b-områdena.

På basis av rambudgeten kan medlemsstaterna ansöka om stöd hos gemenskapen för utvecklingsprojekten. Kommissionen och med-

lemsstaten godkänner tillsammans ramverket och förbinder sig att följa det. Medlemsstaten skall beakta ramverket när den uppgör enskilda stödansökningar. De nationella och regionala myndigheterna kan börja verkställa programmen omedelbart efter det att kommissionen har godkänt dem. De myndigheter som medlemsstaterna har utsett utarbetar finansieringsansökningar beträffande utvecklingsprojekten och sänder dem till kommissionen. Kommissionen betalar den del som tillkommer medlemsstaten inom två månader enligt de godkända ansökningarna. Gemenskapen stöder endast sådana utvecklingsåtgärder som ingår i gemenskapens rambudget. Stödåtgärderna kan genomföras i form av fleråriga verksamhetsprogram, enskilda större projekt eller s.k. globalt stöd. Gemenskapen kan också delfinansiera nationella stödåtgärder.

Insatsområdena vad gäller utvecklingen av landsbygdsområden är differentiering av primärproduktionen, utveckling av den produktionssektor som ligger utanför jordbruket, främjande av turism, natur- och miljövård samt utveckling av de mänskliga resurserna. Ett insatsområde inom jordbruksutvecklingen består i att utveckla sådana jordbruksprodukter som det inte råder överproduktion av. Stöd för jordbruksforskningen och utvecklandet av rådgivningstjänster är viktiga föremål för utvecklingsåtgärder. Utveckling av skogsbruket är också ett utpräglat insatsområde. Sådana utvecklingsprojekt som ansluter sig till miljön är bl.a. skydd av mark- och vattentillgångarna, utvecklande av avfallshanteringen och bevarande av landskapet. I utvecklingen av turismen ingår bl.a. att sådan infrastruktur som stöder den stärks och att turismen inom landsbygdsområdena främjas, i synnerhet bondgårds-turism.

Inom gemenskapens svagast utvecklade regioner — målen 1, 2, 5 b och 6 — är det möjligt att starta utvecklingsprogram. Lokala program eller grupper för landsbygdsutveckling kan få finansiering i form av s.k. LEADER-program. Vanligen riktas ca 9 % av fondernas medel till detta. Gemenskapsfinansiering av programmen ingår i finansieringsramen för Finlands strukturfondperiod. Utvecklingsprogrammen kan gälla alla andra utvecklingsmål än mål 5 a.

I mål 1-områdena och mål 5 b-områdena stöder utvecklingssektionen vid utvecklings- och garantifonden för jordbruket bl.a. utveckling av nya produktionsformer för jordbruket,

bildande av landsbygdsföretag, rådgivning, utbildning, utveckling av kvaliteten på jord- och skogsbruksprodukter och kvalitetsmärkning av dessa, bevarande av byar och landskapsvård samt vattenförsörjning och teknologiforskning.

I mål 1-områdena och mål 5 b-områdena stöder fonden för regional utveckling investeringar som utvecklar infrastrukturen och produktiva investeringar som skapar nya arbetsplatser och bibehåller tidigare, projekt som stöder små och medelstora företag, åtgärder som utvecklar gränsområdena samt produktiva investeringar som främjar miljövården och investeringar som förbättrar infrastrukturen. I områdena under mål 5 b stöds utöver de ovan nämnda också investeringar och infrastrukturprojekt som syftar till att inrätta arbetsplatser i anslutning till annat än jordbruket.

Socialfonden finansierar projekt som utvecklar yrkesutbildningen och främjar sysselsättningen. Den kan delfinansiera bl.a. åtgärder som stöder läroavtalsutbildning, utvecklar den nationella yrkesutbildningen, främjar sysselsättningen av långtidsarbetslösa i annat än produktionsinriktade projekt samt forsknings- och utvecklingsarbete inom dessa områden.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Lagen om regional utveckling (1135/93), som trädde i kraft vid ingången av år 1994, harmoniserar principerna för regionalpolitiken i Finland med principerna för gemenskapens struktur- och regionalpolitik. Det regionala utvecklingsansvaret har med stöd av lagen överfört till förbunden på landskapsnivå, som tilldelats rollen som regionala utvecklingsmyndigheter. En central reform inom lagstiftningen är att beredningen och genomförandet av regionalpolitiken har baserats på program. I den förordning som utfärdats med stöd av lagen stadgas om sex tidsbundna målprogram eller delprogram: utvecklingsområdes-, strukturomvandlingsområdes-, landsbygds-, skärgårds-, kunskapscentra- och gränsområdesprogrammen. Programmen är treåriga i första skedet. Statsrådet beslutar om de anslag i statsbudgeten för de olika förvaltningsgrenarna som kan användas för regional utveckling (regionutvecklingspengar), och användningen av dem samordnas genom ett s.k. programavtal. Beslut om användningen av regionutvecklingspengarna fat-

tas av de myndigheter som anvisas anslagen i statsbudgeten.

Det regionala programarbetet för verksamhet enligt gemenskapens landsbygdsutvecklingsmål 5 b ingår närmast i utvecklingsområdes-, landsbygds- och skärgårdsprogrammen. Vid sidan av den regionala programplaneringen bör de regionala programmen sammanställas till ett riksomfattande program och förhandlingar om detta föras med kommissionen och de olika fonderna.

Ärligen anvisas i statsbudgeten anslag för strukturutveckling inom jordbruk och utvecklande av landsbygdsnäringsarna inom jord- och skogsbruksministeriets och handels- och industriministeriets huvudtitlar samt i gårdsbrukets utvecklingsfonds dispositionsplan. Lagen om gårdsbrukets utvecklingsfond bör ändras, närmast för att det skall bli möjligt att via gårdsbrukets utvecklingsfond förmedla medel från gemenskapens strukturfonder till utvecklingsprojekt. Styrningen av utvecklingsmedel till utvecklingsprojekt på landsbygden kan i princip ske inom ramen för den nuvarande landsbygdsnäringslagen och lagen om företagsstöd. Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Stöd för miljövänligt jordbruk

Rådets förordning (EEG) nr 2078/92 av den 30 juni 1992 om produktionsmetoder inom jordbruket som är förenliga med kraven på miljöhänsyn och naturvård

I förordningen finns bestämmelser om miljöstöd för gemenskapens jordbruk. Vidare har kommissionen utfärdat förordning (EEG) nr 2062/93 om fastställande av närmare bestämmelser för finansiell övervakning av de program som godkänts enligt rådets förordning (EEG) nr 2078/92 om produktionsmetoder inom jordbruket som är förenliga med kraven på miljöhänsyn och naturvård. Förordning (EEG) nr 2078/92 innehåller bestämmelser som syftar till att minska den miljöbelastning som jordbruksproduktionen orsakar samt till att erkänna jordbrukarnas ställning vid bevarandet av landsbygden och landskapet, skötseln av naturtillgångarna och naturskyddet. Gemenskapens stödåtgärder skall härvid kompensera jordbrukarna för inkomstbortfall på grund av produktionsminskning och/eller ökade kostnader och för den roll de spelar i förbättringen av

miljön. Stöd kan också lämnas för utbildning och rådgivning i miljövard som jordbrukarna deltar i.

Det årliga stödet per hektar eller nötenhet lämnas till jordbrukare som åtar sig att under minst fem år uppfylla ett eller flera av de villkor som anges i förordningen. Vid trädning är motsvarande tid 20 år. Dessa villkor är en väsentlig minskning av användningen av gödselmedel och/eller växtskyddsmedel eller bibehållande av en redan tidigare sänkt nivå, införande av eller fortsättande med ekologiska produktionsmetoder, omställning av åkermark till extensivt bete, inskränkning av får- eller nötkreaturstätheten per foderarealenhet, användning av produktionsmetoder inom jordbruket som är förenliga med kravet på skydd av miljön och naturresurserna samt bevarande av landskapet och naturen, underhåll av nedlagd mark, trädning av jordbruksjord under minst 20 år i miljövardssyfte samt skötsel av mark med tanke på rekreation och fritidsändamål. De förbindelser som jordbrukaren ingår kan gälla en eller flera av dessa åtgärder. Förbindelserna skall omfatta hela anläggningen eller en del av den.

Förordningen förpliktar medlemsstaterna att utarbeta ett riksomfattande miljöprogram för jordbruket, som vid behov kompletteras med områdesprogram. Stödordningen utarbetas på basis av områdesprogrammen och andra utredningar som utförts.

I förordning (EEG) nr 2062/93 finns närmare bestämmelser om hur programfinansieringen skall övervakas.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Finlands andel av budgeten för miljöstöd är 135 milj. ecu (förklaring 36). Finland har samtidigt förbundit sig att betala en lika stor andel, vilket innebär att sammanlagt ca 1,7 mrd. mk har reserverats för miljöstöd. Innan stödet erhålls skall kommissionen godkänna Finlands stödordning och de övriga stödprogrammen. Planerna och stadgandena enligt förordningen skall lämnas till kommissionen inom sex månader efter anslutningen (artikel 29 i anslutningsakten, bilaga I, V Jordbruk, C. Jordbrukets struktur och kompletterande åtgärder inom den gemensamma jordbrukspolitiken).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland finns det ingen lagstiftning om miljöhänsyn och landskapsvård inom jordbruket som motsvarar gemenskapens rättsakter. Stadganden som tangerar detta ingår emellertid i lagen om balansering av lantbruksproduktionen (1261/89), lagen om exportkostnadsavgift enligt åkerarealen (1314/90) samt statsrådets årliga beslut om trädespremie. Inom trädessystemet är det möjligt att förverkliga sådana mål för vattenskyddet och landskapsvården som ingår i förordning (EEG) nr 2078/92. På grundval av statsrådets beslut som utfärdats med stöd av lagen om balansering av lantbruksproduktionen har jordbrukarna också fr.o.m. år 1990 kunnat ingå avtal med staten om omläggning till ekologisk produktion. Rättsakterna om genomförande av gemenskapssystemet och bemyndiganden i samband med detta förutsätter ny lagstiftning.

Jordbruksstatistik

Rådets förordning (EEG) nr 3508/92 av den 27 november 1992 om upprättande av ett integrerat administrations- och kontrollsystem för vissa stödprogram i gemenskapen

Genom reformen av gemenskapens jordbrukspolitik håller man i allt större utsträckning på att gå över från produktionsbaserat stöd till individuellt stöd. Genom förordningen har ett nytt integrerat administrations- och kontrollsystem införts. Förordningen tillämpas på stöd som betalas inom marknadsorganisationerna för spannmål, oljeväxter och proteingrödor samt nöt- och fårkött (förordningarna (EEG) nr 1765/92, 7805/68 och 3013/89) liksom på administrationen och övervakningen av de areal- och djurbidrag som betalas i bergsområden och andra mindre gynnade områden (LFA) (förordning (EEG) nr 2328/91).

Enligt rådets direktiv 92/102/EEG om identifikation och registrering av djur skall den behöriga myndigheten ha tillgång till ett uppdaterat register över alla nötkreaturs-, svin-, får- och getbesättningar, av vilket framgår vilka djurslag som hålls i besättningen, lägenhetens innehavare och identifikationsuppgifter för besättningen. Lägenheten skall vara kvar i registret i tre år efter det att animalieproduktionen har upphört. Registeruppgifterna skall

vidare vara tillgängliga för kommissionen och för den registermyndighet som ansvarar för genomförandet med stöd av rådets förordning (EEG) nr 3508/92 om upprättande av ett integrerat administrations- och kontrollsystem för vissa stödprogram i gemenskapen. Lägenheterna skall idka detaljerad bokföring över bl.a. antalet djur. Beträffande nötkreatur och svin skall det också finnas djurspecifika identifikationsuppgifter med vilkas hjälp varje djur identifieras. Lägenheten skall uppehålla bokföringen i minst tre års tid och på begäran uppvisa den för den behöriga myndigheten.

Direktiv 92/102/EEG ingår i EES-avtalet och dess innehåll har refererats i korthet i regeringens proposition om godkännande av vissa bestämmelser i Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 om ändring av protokoll 47 och vissa bilagor till EES-avtalet (RP 56/1994 rd., s. 9).

Enligt rådets direktiv 93/53/EEG om gemenskapens minimiåtgärder för bekämpning av vissa fisksjukdomar skall medlemsstatens officiella organ föra register över alla vattenbruksanläggningar som odlar eller håller laxfiskar, harr, sik, gädda eller piggvar. Anläggningarna skall föra ett detaljerat register enligt direktivet. Registret skall uppdateras och bevaras under minst fyra år. Det skall på begäran uppvisas för det officiella organet.

Kläckeriernas och kycklingproduktionsanläggningarnas verksamhet styrs genom rådets förordning (EEG) nr 2782/75 samt kommissionens kompletterande förordning (EEG) nr 1868/77 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 2782/75 om produktion och försäljning av kläckägg och kycklingar. Försäljning och transport av kläckägg samt kycklingar får utföras endast av sådana anläggningar som iakttar förordningarnas bestämmelser. Förordningarna gäller emellertid endast sådana avelsanläggningar som har minst 100 höns eller sådana kläckerier som har en kapacitet om minst 1 000 ägg. Varje anläggning som avses i förordningarna skall registreras på det sätt som föreskrivs av myndigheten. I förordningarna finns också bestämmelser om på vilket sätt förpackningen av kläckägg samt märkningarna och transporterna skall ordnas. Anläggningarna skall ytterligare lämna myndigheterna statistikuppgifter om sin verksamhet.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Finland fick med avvikelse från artikel 13 i förordning (EEG) nr 3508/92, som gäller tidsfrister för systemets införande, en övergångstid fram till den 1 mars 1995 såvitt avser ansökningar om stöd och det integrerade kontrollsystem som avses i artikel 7 i förordning (EEG) nr 3508/92 samt fram till den 1 januari 1997 såvitt avser de andra bestämmelserna i artikel 2 i förordning (EEG) nr 3508/92. Finland skall vidta alla de administrativa, budgetmässiga och tekniska åtgärder som är nödvändiga för att de motsvarande delarna av det integrerade systemet skall tas i bruk från och med de angivna dagarna. Om någon eller några delar av det integrerade systemet är färdiga att tas i bruk före dessa dagar, får de användas för förvaltning och kontroll (artikel 151 i anslutningsakten, bilaga XV, VII Jordbruk).

Finland fick också en övergångstid på ett år vad beträffar statistiska undersökningar om nötkreaturs- och grisproduktionen enligt rådets direktiv 93/24/EEG och 93/23/EEG (artikel 168 i anslutningsakten, bilaga XIX, V Jordbruk). Finland genomför den undersökning som behövs för att bestämma produktionskapaciteten för odlingar med vissa arter av fruktträd enligt direktiv 76/625/EEG första gången före den 31 december 1997.

I Finland utförs den statistiska undersökningen av inkomsten för fast anställda och säsongsanställda inom jordbruket enligt direktiv 82/606/EEG före den 31 december 1996.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Enligt lagen om lantbruksförvaltningens gårdsbruksregister (1077/89) kan gårdsbruksregistret användas inom lantbruks- och skogsbruksförvaltningen för statistiska ändamål, vid beredning av beslutsfattandet, vid planering av åtgärder och vid kontroll av deras verkningar. Registret på riksnivå förs vid jord- och skogsbruksministeriets informationstjänstcentral, som också ansvarar för att registret upprätthålls och uppdateras med hjälp av ett särskilt ADB-baserat datasystem (TOTI). Landsbygdsnäringsdistrikten använder registret och dess funktionstillämpningar i sitt dagliga arbete bl.a. för diarieföring samt vid beslutsfattandet om lån, bidrag, tillstånd och kvoter. På motsvarande sätt använder kommunernas landsbygdsnäringsmyndigheter registertillämpningarna när de fattar beslut om bl.a. hektarstöd,

arealtillägg och trädning. De här registertillämpningarna motsvarar till sin art och funktion delvis gemenskapens ovan beskrivna system.

I lagen om lantbruksförvaltningens gårdsbruksregister bestäms det att det är jordbruksförvaltningen som skall använda registret. I lagen och den förordning som kompletterar den har det stadgats om registrets uppgiftsinnehåll med tanke på det nuvarande registerbehovet. I lagen ingår också stadganden om utlämnande av uppgifter, förande av registret, skydd av uppgifterna och tystnadsplikt. Till följd av att gemenskapens system införs bör lagen ändras, bl.a. vad gäller registrets uppgiftsinnehåll, ändamål och användare, så att de uppgifter som följer av gemenskapsrättsakterna kan skötas med hjälp av registret och dess tillämpningar. Lagen om lantbruksstatistik (675/75) bör också ändras så att den motsvarar de statistiska behov som medlemskapet medför.

Om de omständigheter som hänför sig till införandet av gemenskapens integrerade administrations- och kontrollsystem bör till behövliga delar stadgas på lagnivå. Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Rådets förordning (EEG) nr 79/65 av den 15 juni 1965 om upprättandet av ett nätverk för insamling av redovisningsdata om inkomster och affärsverksamhet i jordbruksföretag inom Europeiska ekonomiska gemenskapen

Det informationsbehov som den gemensamma jordbrukspolitiken medför tillgodoses genom det av kommissionen upprätthållna systemet med uppgiftslämnande företag (bokföringsgårdar) inom gemenskapen (Farm Accountancy Data Network, FADN). Systemet skall samla in data från jordbruksföretag som bedriver jordbruk som huvudsyssla och representerar olika produktionsinriktningar och storleksklasser. Uppgifterna används särskilt för fastställande av jordbrukarnas inkomster, uppföljning, undersökningar samt olika rapporter. Med stöd av förordningen jämte ändringar har flera rättsakter om genomförande antagits.

I systemet ingår en nationell kommitté i varje land, som ansvarar för urvalet av jordbruksföretag som deltar i systemet. Medlemsstaterna kan också tillsätta regionala kommittéer. Varje

medlemsstat skall utse ett samarbetsorgan som samlar in nationella redovisningsdata, granskar dem och sänder dem till kommissionen, utarbetar en urvalsplan för de uppgiftslämnande företagen och följer upp planen. Vid kommissionen är det FADN-kommittén som leder systemet. Den består av företrädare för medlemsstaterna och kommissionen. Kommittén beslutar bl.a. om det datainnehåll som skall insamlas från företagen. Närmare bestämmelser om datainnehållet ingår i rådets förordning (EEG) nr 2237/77 om ändring av förordning (EEG) nr 116/77 om blanketten för jordbruksrapport för bestämmande av inkomster i jordbruksföretag och i kommissionens förordning (EEG) nr 2940/93 om ändring av förordning (EEG) nr 2237/77. Bestämmelser om systemets organisation ingår i förordning (EEG) nr 79/65 och i rådets förordning (EEG) nr 2143/81 om ändring av förordning nr 79/65/EEG om upprättandet av ett nätverk för insamling av redovisningsdata om inkomster och affärsverksamhet i jordbruksföretag i Europeiska ekonomiska gemenskapen. Kommissionens förordning (EEG) nr 1859/82 om val av rapporterande företag för bestämmande av inkomster i jordbruksföretag innehåller bestämmelser om utarbetande av en urvalsplan för de uppgiftslämnande företagen. I urvalsplanen presenterar medlemsstaterna urvalskriterierna för företagen och bekräftar att företagen har klassificerats enligt gemenskapens typologi. Gemenskapens typologi baserar sig på kommissionens beslut om fastställande av gemenskapens typologi för jordbruksföretag (85/377/EEG).

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Finland skall inom sex månader från anslutningen inrätta en sådan kommitté som anges i förordning (EEG) nr 79/65. Antalet uppgiftslämnande företag skall den 1 mars 1995 vara 1 100 för Finland (artikel 29 i anslutningsakten, bilaga I, V Jordbruk, A. Allmänna bestämmelser). Bestämmelserna enligt förordningen om arten av uppgifter och företag skall iakttagas i Finland senast den 31 december 1997 (artikel 151 i anslutningsakten, bilaga XV, VII Jordbruk).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Jordbruksbokföringen i Finland upprätthålls

av lantbruksekonomiska forskningsanstalten (MTTL). Den samlar in data från enskilda gårdar, i princip för samma ändamål som gemenskapssystemet FADN. Den största skillnaden mellan systemen gäller klassificeringen och representativiteten. Med tanke på FADN måste gårdarna klassificeras enligt gemenskapens typologi. Klassificeringsfaktorerna är region, företagets ekonomiska storlek samt produktionsinriktning. Varje typologiklass skall representeras av ett tillräckligt antal uppgiftslämnande företag.

Övergången till FADN genomförs i Finland på så sätt att tillvägagångssätten och principerna för FADN inordnas i den bokföringsverksamhet som lantbruksekonomiska forskningsanstalten upprätthåller. Gårdarna kan klassificeras enligt gemenskapstypologin med hjälp av lantbruksförvaltningens gårdsbruksregister, som jord- och skogsbruksministeriets informationstjänstcentral för. Övergången till FADN förutsätter att en nationell kommitté tillsätts och att ett samarbetsorgan utses. I övrigt förutsätter FADN inte särskilda lagstiftningsåtgärder i Finland. Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Jordbruksvalutasystemet

Rådets förordning (EEG) nr 3813/92 av den 28 december 1992 om den beräkningsenhet och de omräkningskurser som skall tillämpas avseende den gemensamma jordbrukspolitikerna samt kommissionens förordning (EEG) nr 1068/93 av den 30 april 1993 om närmare bestämmelser för fastställande och tillämpning av jordbruksomräkningskurserna

Genom förordningarna sattes det nuvarande valutasystemet som gäller marknaderna för jordbruksprodukter i kraft vid ingången av år 1993.

Förordningarna tillämpas i huvudsak på den lagstiftning som tillkommit med stöd av artikel 43 i Romfördraget samt på den lagstiftning som gäller undantagsarrangemang i fråga om handeln med bearbetade livsmedel. Förordningarna gäller marknadsorganisationerna för jordbruks- och fiskprodukter samt jordbrukets strukturpolitik, med undantag för ecubelopp som kommissionen har bestämt. Alla priser, avgifter och stöd som ingår i den gemensamma jordbrukspolitikerna fastställs i ecu och omräk-

nas till nationell valuta genom de s.k. gröna kurserna, dvs. omräkningsförhållandet för jordbruk. De gröna kurserna för fasta valutor får man genom att multiplicera den officiella medelkursen med en korrektionsfaktor. Vad de flytande valutorna beträffar försöker man hålla de gröna omräkningskurserna i närheten av marknadskurserna som korrigerats med korrektionsfaktorn (gröna marknadskurser). Marknadskurserna för flytande valutor följs under referensperioder, och om skillnaden mellan den gröna marknadskursen och den gröna kursen överskrider en tröskel ändras den gröna kursen så att den kommer närmare marknadskursen. Marknadskurserna följs under tre referensperioder varje månad.

Begreppen representativ marknadskurs, monetärt gap och tredje lands priser ingår i förordningarna. Den representativa marknadskursen, dvs. jordbruksmarknadskursen för fasta valutor, är centralkursen för Europeiska monetära systemet multiplicerad med korrektionsfaktorn. Jordbrukets marknadskurs för flytande valutor under referensperioden får man genom att multiplicera de dagliga marknadskurserna för ecu med korrektionsfaktorn och räkna ut genomsnittet för referensperioden. Det monetära gapet under referensperioden är skillnaden mätt i procent mellan jordbrukets marknadskurs och den gröna kursen. I syfte att fastställa tredje länders anbudspriser och världsmarknadspriserna i ecubelopp beräknas omräkningskursen för jordbruk mellan tredje lands valuta och ecu genom att deras dagliga marknadskurser multipliceras med korrektionsfaktorn och genomsnittet för referensperioden beräknas. Kurserna används för fastställande av importavgifter och exportbidrag.

De gröna kurserna kan bindas vid en viss kurs i förväg. Detta gäller de åtgärder vilkas ecubelopp kan fastställas på förhand, dvs. exportbidrag, importavgifter, stöd som beviljas för säkerställande av utbudet i ömråden, stärkelsebidrag, stöd för socker som den kemiska industrin använder samt stöd för bönor, ärtor, lupiner, torrfoder och bomull. För dessa stödformer är den gröna kursen den kurs som är i kraft när förhandsbeslutet om ecubeloppet fattas. De gröna kurserna kan fastställas i förväg också i fråga om ecubelopp som baserar sig på anbud. Kursen binds vid den nivå som var gällande när anbudet gjordes. De förutfastställda kurserna är i kraft under den månad då ansökan om fastställelse i förväg har gjorts

samt de påföljande tre månaderna. Ett certifikat över att den gröna kursen har bundits på förhand utfärdas, och det är i kraft endast i den medlemsstat där ansökan har gjorts. Den förutfastställda gröna kursen kan ändras i vissa fall. Om den gröna kursen ändras under den referensperiod under vilken förutfastställelsen har skett, ändras också den förutfastställda kursen. Den förutfastställda kursen ändras också om den avviker från den gällande kursen med mer än 4 %.

Den gröna ecukursen fastställs enligt det datum då transaktionen sker. I handeln med tredje land är transaktionsdagen den dag då tullformaliteterna har avslutats. I övriga fall är transaktionsdagen dagen för den händelse genom vilken det ekonomiska målet med transaktionen uppnås. I vissa marknadsorganisationer ingår bestämmelser om undantag vad gäller fastställande av transaktionsdagen. Omräkningskurserna för de belopp som i sin helhet betalas ur utvecklings- och garantifonden för jordbruket är marknadskursen den 1 januari.

Bestämmelser om kompensering av kursändringar ingår i förordning (EEG) nr 3813/92 samt bl.a. i kommissionens förordningar (EEG) nr 3824/92 om ändring av de priser och belopp som fastställts i ecu till följd av monetära justeringar under september och november 1992 samt (EEG) nr 3820/92 om övergångsåtgärder för tillämpningen av den agromonetära ordning som föreskrivs i förordning (EEG) nr 3813/92. Inkomstbortfall som beror på ändringar i de gröna kurser som beräknats i nationella valutabelopp kan kompenseras. Om de gröna kurserna revalveras är det möjligt att på medlemsstatens begäran höja de fasta bidragen, såsom areal- och djurbidrag. Ecubeloppen höjs så att stöden i nationell valuta för den valuta som har devalverats mest förblir oförändrade. Stöden stiger alltså vad de övriga valutorna beträffar.

Om medlemsstatens tolv månaders medelvärde för de gröna kurserna är lägre än medelvärdet under de föregående tolv månaderna, kan medlemsstaten betala utjämningsstöd till jordbrukare. Av detta stöd betalar gemenskapen hälften. Stödet betalas i tre år. Det får inte vara kopplat till produktionsmängderna.

Vissa priser och stöd sänks med 25 % av ökningen av korrektionsfaktorn. Dessa pris-sänkningar kan utjämnas nationellt. Stödet skall vara socio-strukturellt stöd och det får inte knytas till produktionen.

I augusti 1993 utökade gemenskapen spelrummet för samtliga valutor till 15 %, så valutorna för alla medlemsstater har i praktiken flutit sedan dess. Då de gröna kurserna hela tiden förändrades frystes de gröna valutorna i september (rådets förordning (EEG) nr 2496/93). Frysningen har fortsatt tills vidare (rådets förordning (EEG) nr 2711/93). Kommissionen kan i undantagsfall ändra de gröna kurserna (artikel 3.3 i förordning (EEG) nr 3813/92).

Lagstiftningen i Finland behöver inte ändras på grund av systemet.

Marknadsorganisationerna för jordbruk

Marknadsföringen av jordbruksprodukter regleras inom gemenskapen genom ordningar, som syftar till att i enlighet med gemenskapens gemensamma jordbrukspolitik höja jordbrukets produktivitet, säkerställa jordbrukarnas inkomstnivå, balansera marknaderna samt trygga tillgången till livsmedel till skäliga priser. De viktigaste medlen för uppnående av målen är den gemensamma prisordningen för jordbruksprodukter, gränsskydd, exportbidrag samt olika stöd- och produktionsstyrningssystem. Prisnivån regleras genom en administrativ prisordning. Med hjälp av gränsskyddet hålls importpriserna högre än världsmarknadspriserna och hemmamarknadspriserna. Exportbidrag används för att utjämna prisskillnaden vid export. Kvotsystemen och trädningen är exempel på de produktionsbegränsande systemen.

Regleringen av marknaden baserar sig på marknadsorganisationer (även marknadsordningar) för de viktigaste jordbruksprodukterna; antalet marknadsorganisationer är 19. De styrs av produktspecifika förvaltningskommittéer där alla medlemsstater är företrädde. Inom flera marknadsorganisationer finns det dessutom en rådgivande kommitté där olika intressen såsom producenterna, konsumenterna och industrin är företrädde.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Målen och medlen för gemenskapens marknadsreglering motsvarar i huvuddrag målen och medlen för jordbrukspolitikerna i Finland. Inom gemenskapen är dock inte nationell självförsörjning i fråga om jordbruksprodukter något mål. Gemensamt för medlen är bl.a.

prisgarantin för de viktigaste jordbruksprodukterna och exporten av överskott med hjälp av exportbidrag eller, inom gemenskapen, interventionsuppköp. Den största skillnaden har gällt sättet att genomföra gränsskyddet. Numera har också Finland till största delen övergått från kvantitativa importbegränsningar till rörliga importavgifter.

Införandet av gemenskapens ordningar i Finland förutsätter att en lag som ger generell fullmakt att verkställa förordningarna om marknadsorganisationer och stödordningar stiftas. Genom den nya lagen bemyndigas jord- och skogsbruksministeriet att utfärda närmare bestämmelser, bl.a. om verkställande av gemenskapens marknadsorganisationsförordningar och stödordningar till den del gemenskapens förordningar kräver kompletterande nationella bestämmelser eller ger de nationella myndigheterna beslutanderätt. Genom lagen stadgas dessutom efter behov om de övriga behöriga myndigheterna i Finland som avses i gemenskapsförordningarna och deras främsta uppgifter samt om rätten för gemenskapens tjänstemän att erhålla information om och delta i granskningar och kontroll som ordnas i Finland. I lagen kunde också behövliga straffstadganden intas. Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avläsas.

Vegetabilieproduktion

Spannmål

I rådets förordning (EEG) nr 1765/92 om upprättande av ett stödsystem för producenter av vissa jordbruksgrödor samt i rådets förordning (EEG) nr 1766/92 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål jämte ändringar regleras produktionen och saluföringen av spannmål, potatisstärkelse och oljevaxter. Regleringen gäller också produktionen av ärtor och bönor i fråga om prissättningen. Kommissionen har antagit flera rättsakter om verkställande av förordningarna.

Rådets förordning (EEG) nr 1765/92 av den 30 juni 1992 om upprättande av ett stödsystem för producenter av vissa jordbruksgrödor

Gemenskapens system som inbegriper direktstöd och träda baserar sig på rådets förordning (EEG) nr 1765/92 jämte ändringar.

Gemenskapens växande spannmålsöverskott, stagnationen i efterfrågan inom gemenskapen och på världsmarknaden, de sjunkande producentpriserna, gemenskapens begränsade möjligheter att finansiera den ökande exporten samt utvecklingen inom den internationella handeln (närmast GATT), har tvingat gemenskapen att ändra tyngdpunkten för sin jordbrukspolitik. Genom att sänka de administrativa priserna i anslutning till införandet av direktstöd och tillämpa trädning vill gemenskapen minska utbudet och få världsmarknadspriserna att stiga.

Producenterna av jordbruksgrödor kompenseras för sänkningen av producentpriserna genom att direktstöd betalas högst för en s.k. basareal. Basarealen definieras separat för varje medlemsstat. Den består av spannmålsodlingsarealen och trädesarealen. Till spannmålsarealen räknas odlingsarealen för jordbruksgrödor (vete, råg, korn, havre, majs, sorghum, bovete, hirs och kanariefrö samt sojabönor, rybs, raps och linolja, solrosfrö, bönor, ärtor och lupin). Varken vall- eller sockerbetsarealen räknas in i basarealen.

Stödbeloppet för spannmål fastställs enligt regionens medelskörd. Regleringsåret 1995/96 är stödet 45 ecu/ton för spannmål och 65 ecu/ton för bönor och ärtor. Oljeväxtstödet beräknas på grundval av ett referenspris för världsmarknaden och gemenskapen så att målet är en avkastning om 359 ecu vid gemenskapens genomsnittliga avkastningsnivå. För trädesarealen är stödet 57 ecu per ton och hektar.

Basarealen för hela landet kan fördelas regionalt eller individuellt. Om den areal som anges i jordbruksföretagens ansökningar om stöd överstiger den regionala basarealen minskas den areal som utgör grund för direktstödet samma år för alla producenter enligt den proportionella överskridningen. Följande regleringsår fastställs ett särskilt trädesprogram för de producenter som trädar enligt den generella planen. För denna trädesareal betalas inget stöd. Den särskilda trädans andel av producentens åkerareal är proportionellt sett lika stor som överskridningen av basarealen. Den individuella basarealen för enskilda företag fastställs på samma sätt som den regionala basarealen. Om en producent kräver att hans basareal skall minskas bör detta dock tillåtas.

Varje medlemsstat avgör kriterierna för fastställande av produktionsregionerna. Kriterierna skall vara relevanta, objektiva och tillräck-

ligt flexibla, så att det är möjligt att avgränsa områdena från varandra. Kriterierna kan vara särdrag som inverkar på skördarna, såsom jordens bördighet, inklusive skillnaderna mellan områden som bevattnas och områden som inte bevattnas. Medlemsstaterna ger detaljerade avkastningsuppgifter om varje produktionsregion beträffande spannmål, oljeväxter och proteingrödor för skördeperioderna 1986/87 — 1990/91. Den genomsnittliga spannmålsavkastningen och om möjligt oljeväxtavkastningen beräknas separat för var och en region så att den bästa och den sämsta skördeperioden utesluts. Kommissionen undersöker regionaliseringsplanerna och säkerställer att de uppfyller kraven. Om medlemsstaten eller kommissionen kräver det justerar medlemsstaten planen.

Det direkta stödet för spannmål och proteingrödor beräknas så att genomsnittsavkastningen för produktionsregionen enligt regionaliseringsplanen multipliceras med det belopp som skall betalas per ton. Utöver det egentliga stödet (grundbeloppet) beviljas särskilt stöd för en begränsad odlingsareal inom traditionella produktionsområden för durumvete. Direktstödet till oljeväxtfröer beräknas enligt ett referenspris enligt världsmarknadspris som beräknats per ton, ett referensbelopp för gemenskapen samt den regionala avkastningsnivån. Stödet betalas graderat enligt avkastningsnivån i de olika regionerna så att man jämför antingen spannmåls- eller oljeväxtskördarna i regionen med motsvarande avkastning i gemenskapen i genomsnitt. Referensbeloppet för gemenskapen fastställs årligen före den 30 januari.

I fråga om linfrö betalas stödet enligt den regionala avkastningsnivån. Till producenter av oljeväxtfrö, men inte till linfröproducenter, betalas stödet på grundval av vissa sorter och kvalitetskrav. Bestämmelser om kvalitetskrav och sorter ingår i kommissionens förordning (EEG) nr 2294/92 om tillämpningsföreskrifter till stödsystemet för producenter av oljefrö. Stöd betalas inte för mark som utnyttjades som permanent bete, för flerårig gröda, skogsbruk eller andra ändamål än jordbruk den 31 december 1991.

Dessa krav har emellertid lindrats genom bestämmelser som ingår i rådets förordning (EEG) nr 231/94 om ändring av förordning (EEG) nr 1765/92 om upprättande av ett stödsystem för producenter av vissa jordbruksgrödor. Den för medlemsstaten fastställda basarealen kan dock inte höjas ytterli-

gare. Stödet för spannmål och proteingrödor betalas ut under perioden 16 oktober — 31 december. Producenten skall utföra sådden senast den 15 maj och lämna in en ansökan om utbetalning av stöd. Kommissionen får besluta att tidpunkten för inlämnande av ansökningar kan senareläggas av klimatbetingade orsaker.

Producenter av oljeväxtfrö kan få hälften av stödet i förskott, varvid medlemsstaterna ansvarar för att förskotten är berättigade. Ett villkor för förskottsbetalning är att producenten har uppvisat en odlingsplan för medlemsstatens myndighet. Särskilt marknadsföringsstöd kan betalas för lagring, om marknadsförhållandena förändras.

Mindre producenter får direktstödet enligt ett förenklat program. Mindre producenter är de producenter vilkas produktion av jordbruksgrödor motsvarar en spannmålsskörd om högst 92 ton enligt regionens genomsnittsavkastning. Producenter som omfattas av det förenklade programmet är inte skyldiga att träda. Direktstödet betalas härvid för den areal som har besätts med jordbruksgrödor. Direktstödet till mindre producenter betalas för alla grödor i enlighet med det stöd som fastställs för spannmål.

I det generella programmet ingår de producenter vilkas produktion av jordbruksgrödor motsvarar en spannmålsskörd om mer än 92 ton enligt regionens genomsnittsavkastning. Det trädesåtagande som ingår i det generella programmet är 15 % av den sådda odlingsarealen beträffande sådan träda som roterar och 20 % om trädan ligger kvar på samma areal (fast träda). Det sistnämnda åtagandet sjunker dock till 17 %, om användningen av gödselmedel inom vissa områden har minskats enligt rådets direktiv om skydd av vatten mot förorening orsakad av nitrater som härrör från jordbruket (91/676/EEG).

På trädesarealen får man producera råvaror för industrin, men användningsändamålet skall vara något annat än livsmedel eller foder. Närmare bestämmelser om s.k. non-food-produktion har utfärdats separat.

Jordbrukare som till följd av nationella miljöregler tvingas minska sin animalieproduktion på grund av trädningen kan överlåta sitt trädningståtagande på en annan jordbrukare. En producent som har överlåtit sitt trädesåtagande får inget direktstöd, om det jordbruksföretag som åtagandet har överlåtit på inte uppfyller trädesåtagandet. Om överlåtelserna har

skett till en annan avkastningsregion fastställs stödet enligt den nya avkastningsregionen. Vid överlåtelse behöver trädan inte rotera, förutsatt att det företag som trädesåtagandet har överlåtits på låter trädan rotera. Medlemsstaten kan kräva att träda inte överläts från en region till en annan. Enligt förordningen meddelar medlemsstaten ändamålsenliga miljövårdsanvisningar som skall följas när trädesprogrammet verkställs. Om anvisningarna inte har följts har medlemsstaten fullmakt att vidta nödvändiga åtgärder för att rätta till situationen.

Andra bestämmelser som hänför sig till trädessystemen ingår bl.a. i rådets förordning (EEG) nr 1094/88 om ändring av förordningarna (EEG) nr 797/85 och (EEG) nr 1760/87 vad gäller urbruktagande av åkermark och extensivering och omställning av produktionen, som innehåller bestämmelser om att låta bli att odla i minst fem år och beträffande åkerarealen minst 20 % eller alternativt om extensiv markanvändning. Närmare tillämpningsbestämmelser finns i rådets förordningar (EEG) nr 1272/88, 1273/88 och 4115/88. Bestämmelser om ny träda ingår i rådets förordning (EEG) nr 1765/92 om upprättande av ett stödsystem för producenter av vissa jordbruksgrödor samt kompletteringar av den.

Rådets förordning (EEG) nr 2078/92 om produktionsmetoder inom jordbruket som är förenliga med kraven på miljöhänsyn och naturvård innehåller bestämmelser om bevarande av miljön och jordbrukslandskapet. Det är möjligt att betala högst 600 ecu/ha i ersättning för långvarig träda (minst 20 år). Verksamheten finansieras av utvecklings- och garantifonden för jordbruket.

Rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål

Marknadsorganisationen för spannmål baserar sig på förordning (EEG) nr 1766/92 jämte ändringar. Organisationen upprättades parallellt med trädesåtagandet och bestämmelserna om direktstöd till producenter. Inom organisationen sänktes gemenskapens administrativa priser så att interventionspriset för vete, korn och råg regleringsåret 1995/96 är 100 ecu/ton, riktpriiset 110 ecu/ton och tröskelpriset 155 ecu/ton. Marknadsorganisationen omfattar såväl spannmål som stärkelsepotatis. Minimipris-

et för stärkelsepotatis är regleringsåret 1995/96 176 ecu för den kvantitet potatis som behövs för att tillverka ett ton stärkelse. För produktionen av majs-, vete-, ris- och potatisstärkelse betalas ett produktionsbidrag som finansieras genom att en importavgift tas ut för den stärkelse som införs till gemenskapen.

Marknadsorganisationen omfattar spannmål, mjöl, malt, kli, krossgryn, stärkelse, gluten, glukos och glukossirap, honung, stärkelsehaltiga rotfrukter samt hund- och kattfoder jämte härledda produkter. Regleringsåret börjar den 1 juli och slutar den 30 juni påföljande år.

Förordningen upptar bestämmelser om pris-systemet, importen och exporten av spannmål, interventionsverksamheten samt förhindrandet av marknadsstörningar.

Prissystemet

De administrativa priser som ingår i ordningen är riktpriis, tröskelpris och interventionspris. Interventionspriset hänför sig till marknadsförhållandena i Ormes-området i Frankrike. Området har definierats som gemenskapens största överskottsområde för spannmål och har de lägsta priserna. Ett interventionsorgan har bemyndigats att köpa upp spannmål till interventionspris för att lagra den i interventionslager. I praktiken är interventionspriset lika med marknadspriset i gemenskapen vid överproduktion. Interventionspriset är priset för spannmål som levererats från jordbruksanläggningen till interventionslagret före avlastning. Priset är lika stort för alla interventionsorter inom gemenskapen. Riktpriiset fastställs enligt Duisburgområdet i Tyskland. Området anses ha det största underskottet av spannmål inom gemenskapen. Riktpriiset har härletts från interventionspriset genom att det till interventionspriset har lagts en marknadsfaktor, som skall uttrycka skillnaden mellan det ordinarie marknadspriset och interventionspriset i Ormes samt kostnaderna för att transportera spannmålen från Ormes till Duisburg. Tröskelpriset för spannmål fastställs enligt priset i spannmålsimporthamnen i Rotterdam. Principerna för det har härletts från riktpriiset genom att transportkostnaderna från Rotterdam till Duisburg, kostnaderna för avlastning av spannmålen samt en förmedlingsprovision har avdragits från detta. Det är inte möjligt att importera spannmål till gemenska-

pen till ett pris som är lägre än tröskelpriset. Priserna kan dock ändras enligt produktions- och marknadssituationen. Priserna har fastställts för spannmål av standardkvalitet.

Import och export

Importen av spannmål och spannmålsprodukter till gemenskapen begränsas genom rörliga och fasta importavgifter samt importlicenser. På så sätt vill man hindra billigare import från tredje land. Närmare bestämmelser om importavgifter och licenser ingår i kommissionens förordningar (EEG) nr 1579/74, 1787/79, 1230/82 och 1193/88 samt i rådets förordningar (EEG) nr 2728/75, 2729/75, 2141/82 och 1058/88.

Importavgiften är lika med skillnaden mellan tröskelpriset och världsmarknadspriset, i regel cif-Rotterdam. Kvalitetsskillnaderna uttrycks med utjämningskoefficienter. Om anbudspriser inte kan fastställas för att världsmarknaden är knapp och om priserna understiger prisnoteringarna på världsmarknaden definieras priset utgående från anbudspriset så att endast importen är grundvalen för cif-priset. Kommissionen fastställer importavgifterna. Importavgiften fastställs med hjälp av en rörlig och en fast del. Den uppbärs enligt importdagen. Om marknadsläget så kräver kan importavgiften höjas. Kommissionen bestämmer tilläggsbeloppet.

Förordning (EEG) nr 1766/92 innehåller också bestämmelser om specialarrangemang för importen, om vilka föreskrivs närmare i rådets olika förordningar. Bland annat har importavgifterna för malningsrester av spannmål från Tunisien, Algeriet, Marocko och Egypten sänkts genom arrangemangen. På motsvarande sätt har importavgifterna för vissa spannmålsprodukter som införts från Argentina, Polen, Ungern och det forna Tjeckoslovakien, malt från Tjeckoslovakien och potatisstärkelse från Polen sänkts. Separata importavtal har ingåtts med stater i Afrika, Västindien och Stilla havet samt med medlemsstaternas utomeuropeiska områden.

Exportbidrag betalas enligt skillnaden mellan världsmarknadspriserna och interventionspriset. Exportbidraget är lika stort inom hela gemenskapen, men det kan varieras beroende på bestämmelselandet. Bidraget betalas efter ansökan. Kommissionen kan ändra exportbi-

draget under regleringsåret. Exportbidraget fastställs enligt exportdagen med undantag för export av spannmålskorn.

Interventionsåtgärder

Gemenskapen ansvarar för exporten av spannmål till tredje land genom att betala skillnaden mellan interventionspriset och världsmarknadspriset till producenterna. I ordningen ingår interventionsuppköp av spannmål som uppfyller vissa kvalitetskrav; interventionslagren ligger i områden med överproduktion av spannmål. Medlemsstaten kan i praktiken själv bestämma var lagren skall vara belägna samt vilket slag av spannmål som skall lagras i respektive lager. Kommissionen fattar det slutliga beslutet om lagringen. Bestämmelser om lagringen finns i kommissionens förordning (EEG) nr 2273/93 om fastställande av interventionsorter för spannmål.

Medlemsstaternas interventionsorgan köper upp det vete, durumvete, råg, korn, majs och sorghum som erbjuds och som har skördats inom gemenskapen förutsatt att spannmålen uppfyller villkoren vad gäller kvalitet och kvantitet. När kvalitetskraven fastställts har man försökt beakta följderna av regionala och klimatbetingade skillnader, dock så att spekulation inte skall förekomma. Uppköpstidpunkterna varierar i de olika medlemsstaterna så att interventionsuppköpen i de nordliga medlemsstaterna börjar den 1 november och slutar den 31 maj. Grunden för uppköpspriset är interventionspriset med beaktande av pristillägg och prisavdrag som beror på kvaliteten.

Spannmål av homogen kvalitet tas emot i interventionslagren i partier på minst 80 ton, med undantag för durumvete, där varje parti som erbjuds skall omfatta minst 10 ton. Interventionsorganet får höja kvantiteten med stöd av kommissionens förordning (EEG) nr 689/92 om förfarandet och villkoren för interventionsorganens övertagande av spannmål.

En anmälan om den spannmål som skall lagras i interventionslager skall göras, och den skall omfatta säljarens namn, spannmålsslaget, lagringsorten, kvantiteten, skördeåret och interventionsorten. Spannmål tas emot för lagring efter att antingen interventionsmyndigheten eller ett av denna bemyndigat organ har tagit prov på det parti som erbjuds. Prov skall tas för varje leverans eller minst en gång per 60 ton. Analysresultaten skall vara tillgängliga

senast inom 20 dagar från det att provet har utförts. Om spannmålspartiet är otjänligt för lagring betalar säljaren kostnaderna för återtagande av spannmålen. Förordning (EEG) nr 689/92 innehåller också närmare bestämmelser om de uppgifter som krävs i övertagandedokumentet.

Interventionspriset beräknas enligt den tidpunkt då säljaren har fått vetskap om att leveransen har godkänts, dock före lastningen. Om leveransen sker vid en sådan tidpunkt då priset är lägre än priset vid försäljningstidpunkten används priset vid försäljningstidpunkten som grund för beräkningen. Interventionspriset kan sänkas eller höjas på grundval av spannmålets kvalitet.

Interventionsmyndigheten avgör var spannmålen skall lagras. Transportkostnaderna från lagringsorten till interventionsorten betalas av säljaren. Om interventionsmyndigheten lagrar spannmål annanstans än på en egentlig interventionsort är det interventionsmyndigheten som betalar transportkostnaderna från lagret till den egentliga interventionsorten. Också i det fall då interventionsmyndigheten och säljaren har kommit överens om att lagra spannmålen på försäljningsstället är det interventionsmyndigheten som betalar transportkostnaderna till interventionsorten. Utbetalningen för spannmålsförsäljning sker inom 30—35 dagar från det att spannmålen har övertagits för lagring.

Spannmål från interventionslagren säljs normalt inom gemenskapen samt för export genom anbud. Bestämmelser om detta finns i kommissionens förordning (EEG) nr 1836/82 om fastställande av förfarandet vid och villkoren för avyttring av spannmål som innehas av interventiosorgan. I någon mån säljs spannmål också som livsmedelshjälp till tredje land. Inom gemenskapen säljs spannmål från interventionslagren endast när köparens anbud inte underskrider det lokala marknadspriset och när anbudspriset är högre än eller minst lika stort som det gällande uppköpspriset.

Interventionsmyndigheten skall kontrollera den lagrade produktens kvalitet minst en gång om året. Kontrollen görs efter den årliga inventeringen.

Förhindrande av marknadsstörningar

Enligt förordning (EEG) nr 1766/92 är det möjligt att avbryta gemenskapens system för

aktiv förädling för att säkerställa att gemenskapens marknadsorganisationer fungerar väl. Om världsmarknaden för spannmål och mjöl når upp till priserna i gemenskapen kan gemenskapen likaså vidta lämpliga åtgärder för att undvika störningar. Vid störningar på marknaden skall kommissionen omedelbart underrätta medlemsstaterna om situationen. Om uppmaningen att vidta åtgärder har kommit från en medlemsstat skall kommissionen besluta om åtgärder inom tre dagar. Om marknadssituationen så kräver får också särskilda interventionsåtgärder vidtas. En sådan situation kan uppstå i synnerhet om marknadspriserna faller i en eller flera medlemsstater i förhållande till interventionspriserna.

Ordningen omfattar också bestämmelser om skyddsklausuler. Sådana produkter som inte har sitt ursprung i medlemsstaterna eller i sådana tredje länder där omsättningen är fri enligt artiklarna 9 och 10 i Romfördraget får inte släppas ut på gemenskapens marknad. Om uppnåendet av målen beträffande statligt stöd i Romfördraget äventyras på grund av export eller import kan kommissionen också vidta lämpliga åtgärder vid handel med tredje land, tills hotet har avvärjts. Kommissionen kan också avbryta handeln med tredje land genom tullavgifter eller andra motsvarande åtgärder.

Bestämmelser som hänför sig till marknadsorganisationen för spannmål ingår också i rådets förordningar (EEG) nr 2728/75, 2729/75, 2141/82 och 916/92, som bl.a. innehåller särskilda bestämmelser om potatisstärkelse och fastställande av importavgifter för blandningar av spannmål. I kommissionens förordningar som hänför sig till marknadsorganisationen för spannmål utfärdas närmare bestämmelser om verkställandet.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt anslutningsfördraget kan produktionen av havre- och kornstärkelse i Finland stödas, dock högst inom ramen för den etablerade produktionen om 50 000 ton. Överenskommelser om koefficienterna har inte ingåtts. Anslutningsfördraget innehåller också vissa anpassningar av teknisk art som gäller gemenskapens spannmålsrättsakter (artikel 29 i anslutningsakten, bilaga I, V Jordbruk, B. Gemensamma marknadsorganisationer).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland regleras odlingen och marknadsföringen av spannmål genom lagen om marknadsystemet för lantbruksprodukter (1518/93). Med stöd av lagen fastställs årliga riktpriser och minimipriser för spannmål. Sådana stödformer enligt lagen som gäller spannmål är för närvarande stöd på basis av åkerarealen och det regionalt graderade arealtillägget. För industripotatis betalas dessutom en produktionspremie som utgör regionalt stöd. Vid export av spannmål och spannmålsprodukter betalas prisskillnadsersättning med stöd av lagen om prisskillnadsersättning för lantbruksprodukter (1521/93). För finansiering av exporten och täckande av lantbrukets andel av exportkostnaderna har det hos producenterna uppburits bl.a. gödselaccis med stöd av lagen om accis på gödselmedel (881/79) och exportkostnadsavgift för spannmål med stöd av lagen om exportkostnadsavgift för mjölk, svinkött och spannmål (1062/90).

Genom lagen om balansering av lantbruksproduktionen (1261/89) stadgas om långvarig trädning av åker eller nedläggelse av åker för viss tid eller permanent. De senaste avtalen om avlägsnande av åker ur produktion har slutits år 1992 i form av avtal om minskad lantbruksproduktion. För de jordbrukare som har ingått ett tidsbundet avtal återgår åkrarna till produktionen efter år 1998. Åren 1990 och 1991 ingicks tioåriga avtal om att låta bli att odla, och de åkrar som omfattas av dem kan återgå till produktionen när avtalens giltighetstid har upphört. År 1992 ingicks dessutom avtal om nedläggelse av lantbruksproduktionen på åker.

I syfte att hindra en ökning av spannmålsproduktionen har åkerröjning förbjudits nästan helt genom lagen om tidsbestämd begränsning av åkerröjning (1385/91).

Spannmålsproduktionen har också styrts genom lagen om exportkostnadsavgift enligt åkerarealen (1314/90). Exportkostnadsavgiftens storlek är normalt 1 000 mk för varje hektar åkermark som utgör grund för betalningsskyldigheten. Fysiska personer blir befriade från betalningsskyldigheten genom att lägga minst 15 % av åkerarealen i träda. Befrielse från betalningsskyldigheten beviljas också, om minst 85 % av den betalningsskyldiges åkrar består av vall eller om gårdsbruksenhetens åkerareal

är mindre än tre hektar. Stöd på basis av åkerarealen betalas inte, om en exportkostnadsavgift har fastställts för producenten. Stödet betalas för hela åkerarealen, om producenten har trädlat minst 25 % av den åkerareal som är i hans besittning och för 75 % av åkerarealen, om producenten har trädlat minst 15 % av sin åkerareal, men mindre än 25 %.

För säkerställande av produktionen av oljeväxtfrö (rybs och raps) och potatisstärkelse betalas stöd till industrin i form av en pris-sänkingsersättning så att industrin får den råvara den behöver till världsmarknadspris (lagen om inhemsk produktion av oljeväxter, 675/92 och lagen om stärkelseproduktionen i Finland, 674/92).

Gemenskapens organisation av marknaden för spannmål ersätter för spannmålens del helt och hållet marknadsystemet för lantbruksprodukter i Finland med tillhörande stödsystem, exportkostnadsavgifterna inklusive lagen om exportkostnadsavgift enligt åkerarealen samt lagen om inhemsk produktion av oljeväxter och lagen om stärkelseproduktionen i Finland.

Det stöd som betalas i Finland på basis av åkerarealen är till största delen likt gemenskapens direktstöd. Den största skillnaden ligger i beräkningsgrunderna. På det stödbelopp som betalas i Finland inverkar framför allt åkerarealen, medan gemenskapens direktstöd främst är beroende av regionens genomsnittsavkastning. En förutsättning för beviljandet av stödet för åkerarealen i Finland är att mottagaren bor på gårdsbruksenheten eller i dess närhet, inom gemenskapen har betalningen av direktstöd inte kopplats samman med boende på jordbruksföretaget. I Finland kan ett begränsat antal grödor av vilka det inte råder överproduktion odlas på trädorna, men inom gemenskapen är det i stor utsträckning tillåtet att bearbeta skörden för användning som annat än livsmedel. Varje medlemsstat meddelar närmare föreskrifter om bl.a. genomförande av trädan och miljöanvisningar samt om den regionindelning som påverkar direktstödet storlek.

Införandet av gemenskapens organisation förutsätter också att statsrådets beslut om införsel till landet samt om utförsel från landet av spannmål och spannmålsprodukter (1337/89) upphävs och att eventuella överskott av vete, råg och korn exporteras via intervention. Enligt den nuvarande gemenskapslagstiftningen är importpriset för havre på samma nivå som tröskelpriset, men exporten av havre

stöds inte av gemenskapens medel. Medlemsstaten ordnar interventionsåtgärderna, vilket bl.a. innebär att lagringsorterna föreslås.

Lagen om balansering av lantbruksproduktionen bör också upphävas vad gäller de berörda bestämmelserna. Likaså upphävs lagen om tidsbestämd begränsning av åkerröjning. Åkerröjning kommer i framtiden att vara tillåten inom ramen för den basareal som gemenskapen fastställer för Finland. Beträffande de rättsakter som gäller tullar ersätter gemenskapens tulltariff och gränsskyddssystem Finlands importlagstiftning.

Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlåtas.

Färska frukter och grönsaker

Rådets förordning (EEG) nr 1035/72 av den 18 maj 1972 om den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker

Förordning (EEG) nr 1035/72 jämte ändringar reglerar produktionen och saluföringen av färska frukter, bär och grönsaker. Med stöd av förordningen utfärdas årligen ett flertal närmare tillämpningsbestämmelser.

Organisationen omfattar nästan alla färska frukter, bär och grönsaker som produceras inom gemenskapen. Den gäller dock inte potatis, ärter, bönor som odlas som foder, vindruvor som är avsedda för vinframställning eller oliver. Särskilda bestämmelser om marknadsorganisationen för bananer ingår i rådets förordning (EEG) nr 404/93 om den gemensamma organisationen av marknaden för bananer.

Målet för den gemensamma marknadsorganisationen är att skapa förutsättningar för lönsam produktion av frukt, bär och grönsaker inom gemenskapen genom att främja produktion av god kvalitet, saluföringen av produktionen samt en stabil utveckling av utbud och efterfrågan. Förordningen upptar bestämmelser om kvalitetsklassificering av produktionen, stöd för marknadsföringssammanslutningar som producenterna bildar, prisuppföljning och ingripanden på marknaden, såsom interventionsuppköp och importskydd. I förordningen finns också bestämmelser om handel med tredje land.

Kvalitetsklassificering

Produkternas yttre beskaffenhet och kontrol-

len av den regleras genom förordning (EEG) nr 1035/72 och kommissionens förordning (EEG) nr 2251/92 om kvalitetsinspektion av färska frukt och grönsaker. I den förstnämnda förordningen finns bestämmelser om vilka produkter som får saluföras endast då de har kvalitetsklassificerats. Det finns 31 kvalitetsnormer, av vilka 10 för frukt och bär och 21 för grönsaker. Kvalitetsnormerna är i kraft inom hela gemenskapen och de gäller produkterna i alla distributionsled. Kravet på kvalitetsklassificering syftar till att förbättra kvaliteten på de produkter som saluförs och att främja handeln med dem samt att samtidigt höja odlarnas inkomstnivå. Kvalitetsnormerna innehåller bestämmelser om kvalitet, storlek och märkning, såsom angivande av ursprung, förpackning och emballage. Antalet kvalitetsklasser är vanligen tre: klass extra, klass I och klass II. Klass III gäller endast under exceptionella omständigheter. Bestämmelserna om intervention, exportbidrag och referenspriser är bundna vid kvalitetskraven. Om bekämpningsmedel och andra rester har föreskrivits separat.

Kvalitetsnormerna är i kraft vid både import och export, och de gäller produkterna i alla distributionsled. Undantag utgör direktförsäljning av gårdsprodukter till konsumenterna samt produkter som skall bearbetas. Varje medlemsstat ansvarar för att kvalitetsnormerna följs på dess territorium.

År 1992 samlades alla gemenskapsbestämmelser om kvalitetskontroll av frukt och grönsaker i kommissionens förordning (EEG) nr 2251/92. I förordningen föreskrivs om kontrollmetoder samt kontrollauktorisering i medlemsstaterna. Varje medlemsstat skall utse en eller flera behöriga myndigheter som ansvarar för att kvalitetskontrollerna utförs. Myndigheten kan överföra uppgiften på en privat organisation. Kommissionen kan också bemyndiga myndigheterna i tredje land att förrätta exportkontroller av frukt och grönsaker som skall importeras till gemenskapen. I förordningen ingår också bestämmelser om ett register över frukt- och grönsaksleverantörerna och importörerna.

Producentorganisationer

Bestämmelser om producentorganisationer finns i förordning (EEG) nr 1035/72 och i kommissionens förordning (EEG) nr 2118/78 om fastställande av de faktiska kostnaderna för

bildande och administration av frukt- och grönsaksproducenternas organisationer samt i rådets förordning (EEG) nr 3285/83 om fastställande av allmänna bestämmelser om vidgad giltighet för vissa regler utfärdade av producentorganisationer inom frukt- och grönsakssektorn. Producentorganisationer som främjar saluföringen spelar en viktig roll när det gäller att höja trädgårdssektorns effektivitet, särskilt i samband med saluföring och uppföljning av marknadsjämvikten. Bildandet av sådana är frivilligt. Organisationerna har vanligen till uppgift att genomföra interventionsåtgärder. I undantagsfall är det staten som sköter om dessa. Bildandet av producentorganisationer stöds av utvecklings- och garantifonden för jordbruket, men stödet förutsätter också nationell finansiering. Medlemsstaterna kan dessutom bevilja lån för inrättande av en interventionsfond. Särskilda bestämmelser om de stödberättigande kostnaderna finns i kommissionens förordning (EEG) nr 2118/78. Producentorganisationernas regler kan utsträckas att också omfatta icke anslutna producenter, om producentorganisationen anses vara representativ för produktionen och producenterna inom en viss region. Bestämmelser om producentorganisationernas representativitet ingår i rådets förordning (EEG) nr 3285/83.

Pris- och interventionssystemet

Förordning (EEG) nr 1035/72, kommissionens förordning (EEG) nr 827/90 om fastställande av förteckningen över representativa producentmarknader för vissa frukter och grönsaker samt kommissionen förordning (EEG) nr 3587/86 om fastställande av de omräkningstal som skall tillämpas på uppköpspriserna för frukt och grönsaker innehåller bestämmelser om pris- och interventionssystemet. Vid uppköp som interventionsmyndigheterna gör, dvs. intervention, lyfts de färska frukter och grönsaker som är av försäljningsduglig kvalitet ut från marknaderna mot ersättning när de inte går åt på normalt sätt. Interventionen omfattar endast produkter som marknadsförs under den säsong då skörden har bärgats. Intervention kan tillgripas i fråga om följande produkter: tomat, aubergin, blomkål, äpple, aprikos, päron, persika, bordsdruvor, citron, apelsin, mandarin, klementin, satsuma och nektarin. De från marknaden utlyfta produkterna kan användas för välgörenhet, inom alkoholindustrin

eller som djurfoder eller förstöras.

Med tanke på interventionsåtgångarna fastställer kommissionen varje år genom förordning baspriser och uppköpspriser för produkterna. Under baspriset och uppköpspriset skall medlemsstaterna dagligen underrätta kommissionen om de producentpriser som noterats på deras representativa marknader. I kommissionens förordning (EEG) nr 827/90 fastställs medlemsstaternas representativa producentmarknader för de olika produkterna. För de utlyfta produkterna betalas ett interventionspris. Det beräknas utgående från uppköpspriset med hjälp av koefficienter vid intervention som olika producentorganisationer utför, och till det läggs 10 % av baspriset. Koefficienter används för att det skall vara möjligt att i priserna beakta skillnaderna mellan sorter, förpackningssätt och kvalitetsklasser. Koefficienterna har definierats i förordning (EEG) nr 3587/86.

Om de utlyfta mängderna överstiger en fastställd gräns sänks priserna påföljande år. Oftast är det registrerade producentorganisationer som lyfter ut produkterna från marknaden. Medlemsstaternas interventionsorgan kan också köpa upp sommarpäron, persikor, aprikoser, tomater och auberginer när marknaden är onormal. Stater kan befrias från dessa interventionsuppköp genom förordning.

Import och export

Gemenskapens medlemsstater har ett gemensamt importskydd gentemot tredje land. De nationella restriktionerna har slopats. Syftet med importskyddet är att skydda gemenskapens interna prisnivå, så det är av betydelse i synnerhet vid import från länder utanför gemenskapen som har en låg prisnivå. Importskyddet för färska frukter och grönsaker består av tullar, ett referensprissystem och en skyddsklausul.

Förordning (EEG) nr 1035/72 innehåller också bestämmelser om tulltariffen. Vid handeln med färska frukter och grönsaker används gemenskapens tullar. Gemenskapen har emellertid beviljat bl.a. Medelhavsländerna tullkoncession för vissa produkter.

I förordning (EEG) nr 1035/72 samt i förordningarna (EEG) nr 2118/74 och 827/90 föreskrivs om referenspris. Syftet med referenspriset är att skydda gemenskapens produktion mot lågprisimport från länder utanför

gemenskapen under produktens huvudsakliga produktionssäsong. Referenspris används i fråga om vissa produkter som anses vara känsliga. Inom referensprissystemet bestäms det lägsta pris till vilket produkter kan införas till gemenskapen utan utjämningsavgifter. Minimipriset för importprodukterna på gemenskapens marknad är summan av referenspris och tull. Leverans av produkter vart som helst inom gemenskapen till ett pris som är lägre än minimipriset leder till att utjämningsavgifter tas i bruk. Utjämningsavgiften är i kraft till dess att det visar sig att import till underpris inte längre försiggår från landet i fråga.

Ett referenspris fastställs i regel för äpple, aprikos, bordsdruvor, citron, apelsin, mandarin, tangerin, satsuma, persika, päron, körsbär, plommon och klementin. I fråga om grönsaker bestäms vanligen ett referenspris för gurka, tomat, zucchini, aubergin, endivia, huvudsakligen samt ärtskocka. Inget referenspris har fastställts för färska bär.

Referenspriserna bestäms varje år genom särskilda förordningar. Före varje regleringsår fastställer kommissionen referenspriser för de perioder då produktionen inom gemenskapen är intensivast. Förordning (EEG) nr 1035/72 möjliggör inte en sänkning av referenspriserna. EG:s nuvarande referensprissystem förutsätter daglig uppföljning av priserna på importerade produkter. I medlemsstaterna sker detta oftast på partitorgen för importerade produkter. Med tanke på fastställandet av referenspriser skall medlemsstaterna dessutom samla in uppgifter om producentpriserna.

Inom marknadsorganisationen är det möjligt att begränsa importen av frukt och grönsaker från tredje land till gemenskapen med stöd av en skyddsklausul när importen medför eller hotar att medföra störningar på gemenskapens marknader. Närmare bestämmelser om skyddsklausulen ingår i rådets förordning (EEG) nr 2707/72 om villkoren för tillämpning av skyddsåtgärder inom frukt- och grönsakssektorn.

Exportbidrag betalas inom organisationen till stöd för export av tomater, äpple, citrusfrukter, druvor, persikor, nektariner samt vissa nötter till tredje land. Syftet med bidraget har ursprungligen varit att kompensera prisskillnaden mellan gemenskapen och länderna utanför den. Exportbidraget kan variera enligt säsong och bestämmelseland, och bestämmelser om det ingår i särskilda förordningar. Närmare

bestämmelser om exportbidraget finns i rådets förordning (EEG) nr 2518/69 om fastställande av allmänna regler för beviljandet av exportrestitutioner avseende frukt och grönsaker och kriterier för fastställandet av beloppen och i kommissionens förordning (EEG) nr 497/70 om tillämpningsregler för exportrestitutioner avseende frukt och grönsaker.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Vid förhandlingarna om Finlands medlemskap i Europeiska unionen har det konstaterats att det i Finland delvis saknas ett system för kvalitetskontroll av frukt och grönsaker och att det gällande systemet avviker från de kvalitetskontrollsystem som gemenskapen kräver. I anslutningsfördraget har Finland beviljats en övergångstid på två år för ordnande av kvalitetskontrollen (artikel 151 i anslutningsakten, bilaga XV, VII Jordbruk, B. Marknadsorganisation).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Importen av produkter som är viktiga för Finland regleras genom fasta importavgifter och kvantitativa importbegränsningar som baserar sig på lagen om tryggande av landets utrikeshandel och ekonomiska tillväxt (157/74) och på förordningen om kvantitativa begränsningar som tillämpas i landets utrikeshandel (1301/89) samt på lagen om importavgifter (1519/93). Vidare betalas tull enligt tulltarifflagen (660/87) för flera färska frukter och grönsaker som importerats till Finland. Klassificeringssystemet baserar sig på tulltarifflagen.

Finlands gränsskyddssystem revideras så att det motsvarar gemenskapens system. Vad gäller importen kommer gemenskapens tulltariff och gränsskyddssystem att ersätta Finlands gällande importlagstiftning. Införandet av gemenskapens ordning förutsätter också att interventionsverksamheten, kvalitetskontrollen och prisuppföljningen i Finland ordnas. Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

I Finland regleras marknadsföringen av färska bär, frukter, grönsaker och rotfrukter genom förordningen om vegetabilier (526/69) som utfärdats med stöd av livsmedelslagen (526/41). Vidare har en separat förordning om äpplen

(527/79) utfärdats. Förordningarna innehåller stadganden om bl.a. produkternas kvalitet, sortering och förpackning. Med stöd av förordningarna har kvalitetskrav och sorteringsanvisningar för vegetabilier fastställts. Beslut om den klassificering som förordningarna (EEG) nr 1035/72 och 2251/92 förutsätter kommer alltså inte i fortsättningen att fattas med stöd av livsmedelslagen.

Vin

Rådets förordning (EEG) nr 822/87 av den 16 mars 1987 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin

Förordning (EEG) nr 822/87 jämte ändringar reglerar produktionen och saluföringen av viner inom gemenskapen. Med stöd av den har flera närmare bestämmelser om tillämpningen utfärdats.

Organisationen omfattar ojäst druvsaft, delvis jäst druvmust, vin av färska druvor, vinätika, jäsningsrester, pressrester av druvor och därav framställda viner samt färska druvor, bortsett från bordsdruvor. Målet är att balansera vinmarknaden och att säkerställa en skälig levnadsstandard för vinodlarna. Dessa mål uppnås genom gemensamma bestämmelser om bl.a. övervakning av vinodlingen och vinproduktionen, enologi, pris- och interventionssystemet, obligatorisk destillering av bordsvin samt handel med tredje land.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Anslutningsakten innehåller vissa Anpassningar av teknisk art som gäller vin och spritdrycker, bl.a. om upptagande av finländska vilda bär (hjortron, åkerbär, tranbär, lingon och havtorn) i gemenskapens förteckning över råvaror till spritdrycker samt om fogande av finsk vodka till de beteckningar som är skyddade inom gemenskapen (artikel 29 i anslutningsakten, bilaga I, V Jordbruk, B. Gemensamma marknadsorganisationer).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Finlands nuvarande alkohollagstiftning base-

rar sig på alkohollagen (459/68) av år 1968. En totalreform av alkohollagstiftningen är under beredning, och avsikten är att den skall träda i kraft år 1994. Efter reformen harmonierar alkohollagstiftningen med gemenskapsrättsakterna.

Ris

Rådets förordning (EEG) nr 1418/76 av den 21 juni 1976 om den gemensamma organisationen av marknaden för ris

Gemenskapen producerar ca 1 % av allt ris i världen. Syftet med gemenskapslagstiftningen om ris är att stöda inkomstnivån för gemenskapens risproducenter och att skydda produktionen mot konkurrens från tredje land. För att dessa mål skall uppnås används interventionslagring och importavgifter. Gemenskapen skyddar också risförädlingen mot konkurrens från tredje land. Organisationen baserar sig på rådets förordning (EEG) nr 1418/76 om den gemensamma organisationen av marknaden för ris. Organisationen omfattar paddyris och råris, delvis eller helt slipat ris, rundkornigt, vanligt och långkornigt ris och brutet ris samt rismjöl, krossgryn, risflingor, pelletar av ris och risstärkelse.

Baspriser för ris fastställs för varje regleringsår, och dessutom fastställs interventions-, rikt- och tröskelpriser liksom för spannmål. Regleringsåret börjar den 1 september och slutar den 31 augusti, och interventionsuppköpen skall äga rum mellan december och juli. Kommissionen betalar också produktionsbidrag för vissa rissorter (rådets förordning (EEG) nr 3878/87).

Genom importsystemet för ris hindras import av ris från tredje land till ett pris som är lägre än prisnivån i gemenskapen. Om mängden ris som skall importeras eller exporteras överstiger 8,3 ton behövs en import- eller exportlicens. Importavgiften fastställs på samma sätt som för spannmål. Importavgiften för ris fastställs enligt skillnaden mellan det av gemenskapen fastställda tröskelpriset och genomsnittspriset cif-Rotterdam. Gemenskapen har ingått separata avtal om sänkt importavgift för ris med Egypten, Indien, Pakistan och Bangladesh samt med de utomeuropeiska områden som tillhör medlemsstaternas forna kolonier, de franska utomeuropeiska departementen och Holländska Antillerna. Gemenskapens

exportordning och skyddsklausuler motsvarar exportordningen för spannmål.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Finland har ingen lagstiftning angående produktion och marknadsföring av ris. EG:s tulltariff och gränsskydd ersätter Finlands motsvarande importlagstiftning.

Oljeväxter

Gemenskapens marknadsorganisation för oljeväxter jämte ändringar omfattar grupper av oljeväxtprodukter av vilka gemenskapen producerar av sitt eget behov 55 — 60 % inom oljesektorn, bortsett från olivolja, och 20 — 25 % inom sektorn mjöl av oljeväxtfrö. På grund av underproduktion har produktionen av oljeväxter stötts genom olika stödsystem. De rättsakter som gäller rybs och raps, solros, soja och linolja ingår i marknadsorganisationen för spannmål.

Rådets förordning (EEG) nr 136/66 av den 22 september 1966 om den gemensamma organisationen av marknaden för oljor och fetter

Gemenskapslagstiftningen om olivolja grundar sig på förordning (EEG) nr 136/66 jämte ändringar. Organisationen omfattar oliver, rå, raffinerad och renad olja samt restprodukter från oljeförädlingen. Den lagstiftning som gäller olivolja innefattar prisstöd, gränsskydd och bestämmelser om konsumtionsstöd som särskilt är avsedda att bibehålla olivoljeproducenternas inkomstnivå, bestämmelser om förbättring av kvaliteten samt bestämmelser om uppdelning av lagringskostnaderna och om lagringsstöd.

De administrativa priser som tillämpas är riktpreis, gällande marknadspris, som kan variera under regleringsåret och som närmast beskriver det verkliga pris som producenten får, samt interventionspris och tröskelpris.

Produktionsstöd betalas årligen för 1,35 milj. ton olivolja. De odlare som producerar mer än 500 kg olja om året får ett lika stort stödbelopp överallt inom gemenskapen. Till de övriga producenterna betalas stödet differentierat enligt region. Syftet med konsumtionsstödet är att sänka konsumentpriset i de områden där riktpriiset är högre än det gällande marknadspriset. Regleringsåret börjar den 1 november och slutar den 31 oktober. Interventionsmyndigheternas uppköp skall ske under reglering-

sårets fyra sista månader. Handeln med tredje land regleras alldeles som i samband med spannmålslagstiftningen.

Regelverket om ricinfrö baserar sig på kommissionens förordning (EEG) nr 1193/78 om standardbestämmelser angående försäljningskontrakt för ricinfrö, rådets förordning (EEG) nr 1853/78 om allmänna bestämmelser i samband med särskilda åtgärder för ricinfrö och kommissionens förordning (EEG) nr 2081/79 om närmare tillämpningsföreskrifter för särskilda åtgärder för ricinfrö. Syftet med lagstiftningen är att trygga tillgången på ricinolja på marknaden. Oljeproducenterna får ett stöd via oljebearbetningsanläggningarna. Stödbeloppet är lika stort som skillnaden mellan det fastställda orienteringspriset och världsmarknadspriset.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Finland har ingen lagstiftning om sådan produktion eller marknadsföring som omfattas av gemenskapens oljeväxtlagstiftning. Gemenskapens tulltariff och gränsskydd ersätter Finlands motsvarande normer om import.

Socker

Rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker

Inom EG baserar sig regleringen av produktionen och saluföringen av socker på rådets förordning (EEG) nr 1785/81 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker jämte ändringar. Med stöd av förordningen har ett stort antal verkställighetsbeslut med närmare bestämmelser om tillämpningen utfärdats.

Marknadsorganisationen för socker skiljer sig från de andra marknadsorganisationerna däri, att interventionsuppköpen inte gäller sockerbeter eller sockerrör, utan förädlade produkter, med andra ord råsocker eller vitsocker. Interventionsuppköp är möjliga inom ramen för sockerkvoterna. Principen om att producenterna betalar kostnaderna för överproduktion tillämpas i större utsträckning inom sockerorganisationen än inom de övriga marknadsorganisationerna för jordbruksprodukter. Vidare garanteras tillträde till gemen-

skapens marknad för socker från vissa stater i Afrika, Västindien och Stilla havet (AVS-länderna) enligt Lomékonventionen. Motsvarande arrangemang gäller också Indien.

Enligt förordning (EEG) nr 1785/81 omfattar organisationen bet- och rörsocker, isoglukos, sockerbetor, sockerrör, melass och vissa andra sockerarter. När exportbidragen för produkter vilka innehåller socker fastställs tillämpas dessutom 96 andra positioner i tariffen. Glukos ingår i marknadsorganisationen för spannmål, eftersom produkten tillverkas av stärkelse. Laktos som utvinns ur mjölk ingår i marknadsorganisationen för mjölk. Bränt socker ingår i såväl socker- som spannmålsorganisationen beroende på sackaroshalten.

Pris- och interventionssystemet

Inom marknadsorganisationen för socker används administrativa priser, dvs. rikt-, tröskel- och interventionspris för socker samt bas- och minimipris för sockerbetor. Priserna fastställs årligen och de är i kraft under regleringsåret för socker, med andra ord från den 1 juli till den 30 juni påföljande år.

Bestämmelser om rikt- och tröskelpriset ingår i förordning (EEG) nr 1785/81. Riktpriset fastställs för vitsocker av standardkvalitet, oförpackat, fritt fabrik, lastat på ett transportmedel efter köparens val. När de föreskrivna transportkostnaderna samt en lageravgift läggs till riktpriset fås tröskelpriset. Tröskelpriset är det lägsta försäljningspriset för socker från tredje land som införs till gemenskapen. Tröskelpris fastställs för vitsocker och melass. Tröskelpriset för råsocker härleds ur tröskelpriset för vitsocker.

I förordning (EEG) nr 1785/81 och i kommissionens förordning (EEG) nr 2103/77 ingår bestämmelser om interventionsuppköp och interventionspriser. Skyldigheten att köpa upp socker för att placera det i interventionslager är begränsad till det socker som producerats inom en kvot i gemenskapen. Skyldigheten att stödköpa socker gäller också socker som importerats från AVS-länderna inom ramen för Lomékonventionen. Socker som producerats i gemenskapen utanför kvoterna (s.k. C-socker) godkänns inte för interventionsuppköp.

Interventionspriset fastställs separat för de områden där underskott inte råder och ett härlett interventionspris för alla underskotts-

områden (Italien, Spanien, Storbritannien, Irland). Det härledda interventionspriset är högre än det normala interventionspriset. Syftet med det är att styra sockret från överskottsområden till underskottsområden. Interventionspriset för råsocker beräknas utgående från interventionspriset för vitsocker. Interventionspriserna tillämpas på vara av standardkvalitet, oförpackad, fritt fabrik och lastad på ett transportmedel efter köparens val. Interventionsorganen kan sälja socker endast till ett pris som är högre än interventionspriset. Ett undantag är försäljningen av socker för export eller djurfoder. I praktiken görs interventionsköp av socker mycket sällan.

Förordning (EEG) nr 1785/81 upptar bestämmelser om baspris och minimipris för betor. För betor fastställs ett baspris, som beräknas utgående från interventionspriset för vitsocker med beaktande av förädlingsmarginalen, sockerutbytet, inkomsterna av melassförsäljning och kostnaderna för leverans av betor till företagen. Eftersom principen är att producenten finansierar överskottsexporten till världsmarknaden får betodlarna inte baspriset, utan minimipriset för betor, varvid hänsyn tas till produktionsavgifterna. Att odlarna får det stöd som erhålls vid interventionsuppköp säkerställs så att interventionsuppköpen av socker binds vid det minimipris som betodlarna får.

När minimipriset fastställs tas det hänsyn till att produktionsavgifterna uppbärs hos sockerfabrikerna. Därför är minimipriset för A-betor 98 % och minimipriset för B-betor 68 % av baspriset för betor. Sockertillverkarna skall betala lägst ett minimipris för betorna. Minimipriserna är i kraft vid betuppsamlingscentralerna och fabriken betalar transportkostnaderna till fabriken. För C-betor fastställs inget minimipris, eftersom socker som framställs av det inte berättigar till gemenskapens prisstöd. Priset för C-betor är vanligen beroende av det pris som sockertillverkaren får då han säljer sockret på världsmarknaden.

Kvotssystemet

Bestämmelser om kvotssystemet finns i förordning (EEG) nr 1785/81 och kommissionens förordning (EEG) nr 1443/82. Gemenskapens produktionskvoter för socker fastställs normalt med fem års mellanrum. Medlemsstaterna fastställer A- och B-produktionskvoterna för soc-

ker och isoglukos för varje bolag som tillverkar socker och isoglukos. B-kvoten för socker skall vara minst 10 % av A-kvoten. B-kvoten för isoglukos skall vara minst 23,55 % av A-kvoten.

Kvoterna kan överlåtas inom en medlemsstat med stöd av rådets förordning (EEG) nr 193/82 med förbehållet att kvoten för ett enskilt företag inte får minskas med mer än 10 %. Begränsningen tillämpas emellertid inte i Italien eller i de franska utomeuropeiska departementen när kvotomfördelningen inom området sker på grundval av planer för en omstrukturering inom bet-, sockerrörs- och sockersektorn. Frankrike har också rätt att överföra 30 000 ton av A-kvoten från de utomeuropeiska departementen till moderlandet.

För att importen av kemiskt raffinerat fruktsocker inte skall störa marknaden togs importkvoter för fruktsocker i bruk år 1990. De tredje länder som inte har ett handelsavtal med gemenskapen har en årlig importkvot för vilken importavgiften är rörlig och villkorlig. För fruktsocker som framställts av socker inom gemenskapen betalas prissänkingsersättning när det används inom den kemiska industrin (rådets förordning (EEG) nr 1438/90). Gemenskapen har fr.o.m. den 30 maj 1991 tillämpat en s.k. dumpningsavgift beträffande aspartam som importerats från Japan och Förenta Staterna.

Avsikten är att en kvot med stöd av förordning (EEG) nr 1785/81 skall fastställas fr.o.m. juli 1994 för inulinsirap som fastställts av cikoria. En obegränsad framställning av fruktossirap anses tränga undan socker på världsmarknaden och på längre sikt undergräva marknadsorganisationen för socker.

Förordning (EEG) nr 1785/81 och kommissionens förordning (EEG) nr 65/82 innehåller bestämmelser om överföring av kvoter. Betfabrikerna kan överföra en del av den sockerproduktion som överstiger A-kvoten (B-kvoten eller C-socker) till följande år. Detta socker kan inte säljas på ett år från tillverkningen, och det räknas som den första delen av A-kvoten vid påföljande års sockerproduktion. Betfabrikerna skall förhandla med de lokala betodlarna innan de kan överföra produktionen, och de skall betala odlarna minimipriset för betor för det år under vilket den överförda betmängden säljs. Gemenskapen betalar lagringsersättning för det socker som inte får släppas ut på marknaden. Kommissionen skall underrättas

om den överförda sockermängden före den 1 februari varje år, och ett beslut som delgetts kan inte återkallas. Mängden socker som inte får säljas är begränsad till 20 % av A-kvoten. Sedan år 1990 har isoglukostillverkarna vid behov kunnat sammanföra produktionen för regleringsårets sista månad och under följande regleringsårs första månad (kommissionens förordning (EEG) nr 1443/82).

I förordning (EEG) nr 1785/81 och i kommissionens förordningar (EEG) nr 2409/90 och 2670/81 finns bestämmelser om C-sockret. Socker eller isoglukos som ett företag har tillverkat utöver sin maximikvot (C-socker och C-isoglukos) får inte säljas på gemenskapsmarknaden, utan varan skall säljas på världsmarknaden utan exportbidrag före den 1 januari efter utgången av regleringsåret. För C-socker som inte har exporterats enligt gemenskapens regler betalas en straffavgift. C-socker kan överlagras till följande år, då det räknas in i A-kvoten för detta år. C-socker kan genom beslut av rådet hållas kvar i gemenskapen, om världsmarknadspriserna är högre än priserna inom gemenskapen.

Produktions- och utjämningsavgifter

Förordning (EEG) nr 1785/81 innehåller också bestämmelser om produktionsavgifter. Genom produktionsavgifterna täcks kostnaderna för export av kvoterat socker till världsmarknaden. Kostnaderna för den sockerexport som motsvarar den enligt Lomékonventionen importerade mängden anses utgöra bistånd som skattebetalarna står för, och det ingår inte i produktionsavgiftskalkylen. Det överskott som exporteras definieras som skillnaden mellan A- och B-produktionskvoten för socker och isoglukos samt den inhemska totalkonsumtionen av socker och isoglukos. För all sockerproduktion inom A- och B-kvoten kan man först bära upp en basproduktionsavgift som är högst 2 % av interventionspriset för vitsocker. Produktionsavgifterna uppbärs hos sockertillverkarna. Dessa har rätt att överföra högst 60 % av avgifterna på odlarna. En tilläggsavgift kan uppbäras på vissa villkor.

Förordning (EEG) nr 1785/81 innehåller också bestämmelser om en utjämningsavgift och en särskild utjämningsavgift. År 1985 togs en utjämningsavgift i bruk genom rådets förordning (EEG) nr 934/86 för att det skulle bli möjligt att avsätta överproduktionen. Avgiftens

storlek fastställdes till 1,31 % av interventionspriset för år 1985/86 så att avgiften årligen inbringar 80 milj. ecu och 400 milj. ecu på fem år. Utjämningsavgiften betalas av socker- och isoglukosproducenterna i alla medlemsstater utom Spanien och Portugal. Avgiften är emellertid fördelad mellan medlemsstaterna, och den är i motsats till produktionsavgiften differentierad inom gemenskapen. Utjämningsavgiften fördelas enligt varje medlemsstats relativa andel av det sammanlagda produktionsavgiftsbelopp som influerar under den tredje femåriga kvotperioden. Åren 1986/87 och 1987/88 uppbars inom gemenskapen en särskild utjämningsavgift för täckande av ett underskott i produktionsavgifterna.

I förordning (EEG) nr 1785/81 ingår också bestämmelser om en tilläggsavgift. År 1988 enades man genom rådets förordning (EEG) nr 1107/88 om en permanent ordning, enligt vilken tilläggsavgifter betalas för täckande av en eventuell förlust samma år då denna uppkommer. Tilläggsavgiftens storlek fastställs på samma sätt som den särskilda utjämningsavgiften, dvs. varje medlemsstat har en egen koeficient enligt vilken avgiften bestäms.

Kontraktsodling, minimilager och systemet med lagringsavgift och ersättning

I förordning (EEG) nr 1785/81 samt i rådets förordningar (EEG) nr 206/68 och 246/68 ingår bestämmelser om branschavtal och kontrakt som säljare och köpare av sockerbeter och sockerrör skall ingå med odlarna. Kontrakten gäller köp, leverans och mottagande av samt betalning för sockerbeter och sockerrör.

I förordning (EEG) nr 1785/81 och i rådets förordning (EEG) nr 1789/91 ingår bestämmelser om minimilager. På grund av den brist på socker som rådde år 1974 tog gemenskapen i bruk ett system med minimilager för att skydda konsumentpriserna på socker. Betsockerfäbrikerna skall i lager ha 5 % av den sockermängd som producerats inom baskvoten under de tolv föregående månaderna. Förädlarna av s.k. förmånssocker skall ha i lager 5 % av den sockermängd som har raffinerats under de tolv föregående månaderna. Lagren frisläpps med tillstånd av kommissionen.

Bestämmelser om lagringsavgifts- och ersättningssystemet ingår i förordning (EEG) nr 1785/81 och kommissionens förordning (EEG) nr 1998/78. Gemenskapen vill sprida ut socker-

försäljningen över hela året, trots att produktionen av betsocker är säsongartad. Lagringskostnaderna för socker ersätts därför genom en fast ersättning, som betalas månatligen till betsockerfabrikerna, specialiserade sockersäljare och till interventionsorganen. Ersättningarna är självfinansierande och de finansieras via gemenskapen så att medlemsstaterna bär upp lagringsavgiften hos sockertillverkarna, importörerna av förmånssocker och de företag som raffinerar socker. Socker som producerats inom gemenskapen och förmånssocker inklusive sockersirap är ersättningsberättigande.

Import och export

Bestämmelser om import- och exportlicenser finns i förordning (EEG) nr 1785/81 och i kommissionens förordning (EEG) nr 2630/81. Export- och importlicens behövs för export och import av socker, isoglukos och vissa andra produkter. Utan licens är det inte tillåtet att handla med gemenskapens socker med tredje land. I samband med ansökan om licens skall den sökande ställa en säkerhet som förverkas om licensen förfaller. Licensen förfaller, om den inte utnyttjas inom den fastställda tidsfristen.

Förordning (EEG) nr 1785/81 upptar också bestämmelser om importavgifter. Riktpriserna skyddas genom ett system med rörliga importavgifter som täcker alla produkter inom marknadsorganisationen för socker. Avgiften för vitsocker, råsocker och melass är skillnaden mellan världsmarknadspriset på socker (cif-Rotterdam) och tröskelpriset. Cif-priset för varje produkt beräknas utgående från de mest gynnsamma inköpsmöjligheterna på världsmarknaden enligt anbud eller enligt marknadspriserna. Kommissionen har en avsevärd prövningsrätt vid fastställandet av avgiften. För socker beräknas importavgiften dagligen och för de andra sockerprodukterna i organisationen månadsvis, med undantag för sockerbeter och sockerrör, för vilka avgiften fastställs för ett år i sänder. Under övergångstiden för Portugal uppbars en sänkt importavgift för en viss mängd socker från tredje land. AVS-ländernas socker är befriat från importavgift med stöd av Lomékonventionen.

Bestämmelser om exportavgifter och exportbidrag ingår i förordning (EEG) nr 1785/91 samt i kommissionens förordningar (EEG) nr 394/70, 825/75, 797/80, 447/83, 747/89 och

2588/90. Om världsmarknadspriset på socker överstiger gemenskapens interventionspris får en exportavgift bäras upp för socker som exporteras från gemenskapen till världsmarknaden. Om världsmarknadspriset överstiger gemenskapens tröskelpris, kan exportavgift uppbäras för exporten och priset på importerat socker sänkas. Exportavgift kan uppbäras också i fråga om melass, sockersirap, annat socker och isoglukos.

Eftersom gemenskapens interna priser är betydligt högre än världsmarknadspriserna förmår inte tillverkarna och säljarna inom gemenskapen exportera överskott ur A- och B-kvoten. Exportbidraget gäller huvudprodukterna inom sockerorganisationen samt export av bearbetade varor som innehåller socker. I praktiken är gemenskapens exportersättningar den grundläggande reglering genom vilken gemenskapen stöder de interna marknadspriserna, eftersom regleringen garanterar ersättning för vilken sockermängd som helst som gemenskapen anser överstiga dess eget behov. Exportbidragen täcker i princip prisskillnaden mellan gemenskapens inre marknad och världsmarknaden. De tillämpas på bet- och rörsocker som produceras i gemenskapen och på socker som framställs av importerat förmånssocker.

Förordning (EEG) nr 1785/81 och rådets förordning (EEG) nr 226/72 föreskriver om marknadsskyddande åtgärder. Om den handel med sockerprodukter som förs med tredje land hotar att medföra allvarliga störningar på gemenskapens marknad får kommissionen vidta åtgärder för att avvärja hotet.

Förordning (EEG) nr 1785/81 innehåller också bestämmelser om import av s.k. förmånssocker. Detta socker är rörsocker, dvs. råsocker eller raffinerat socker, som importeras från AVS-länderna enligt villkoren i protokoll 8 i fjärde Lomékonventionen eller från Indien enligt ett avtal som ingåtts år 1975. Ingen importavgift bärs upp för förmånssocker när det importeras till gemenskapen, och inga skyddsåtgärder vidtas i fråga om det. Gemenskapen har förbundit sig att köpa och importera avtalsenliga mängder socker till förutfästställda priser som avtalas årligen. I praktiken har de för AVS-länderna garanterade priserna varit desamma som eller nästan identiska med gemenskapens interventionspriser för råsocker och vitsocker.

Producentländerna kan fritt sälja sitt socker på gemenskapens marknad enligt normalt han-

delsbruk till högsta möjliga pris. Om de inte kan sälja sitt socker till minst det överenskomna priser köper gemenskapen sockret till interventionspris. AVS-länderna skall framlägga ett anbud för gemenskapen om interventionsuppköp.

För varje exportör av AVS-socker har det fastställts kvoter på vilka gemenskapens prisgaranti tillämpas. Om ett AVS-land inte fyller sin kvot minskas kvoten för varje följande leveransperiod med en mängd som motsvarar kvotunderskridningen. Socker som en gång har erhållit ställningen som förmånssocker kan cirkulera fritt inom gemenskapen, och det är berättigat till gemenskapens exportbidrag vid export till tredje land på samma villkor som sådant bet- och rörsocker som har producerats i gemenskapen.

För vissa medlemsstater har specialarrangemang vidtagits. Portugal får importera 75 000 ton socker från fyra AVS-länder med sänkt importavgift. Genom detta uppnår importsockret samma ställning som gemenskapens socker. För Portugals del betalas stöd till sockerraffinaderierna samt för transport och raffinering av sockret. Vissa stöd kan dessutom betalas för betor som odlas på Azorerna och för socker som produceras där.

Stöd kan betalas för socker som producerats i de franska utomeuropeiska departementen för att det skall gå att saluföra sockret inom gemenskapen. Stödet betalas till dem som producerar och raffinerar sockret. Frankrike och Italien har fått betala statligt stöd till sockerproducenterna sedan år 1968.

Spanien fick till utgången av år 1992 betala statligt anpassningsstöd till sockerproducenterna. Spanien får också bevilja stöd för rationalisering av sockerindustrin i samband med omstruktureringsprogram; detta gäller regleringsåren 1993/94—1995/96. Gemenskapen finansierar hälften av stödet.

Då Storbritannien anslöt sig till gemenskapen år 1975 fogades ett avtal med Indien som motsvarar Lomékonventionen till AVS-sockerarrangemangen. Enligt avtalet importerar gemenskapen årligen 1,3 milj. ton socker till överenskommet pris från Indien. Åren 1987/88—1992/93 får Storbritannien betala utjämningsstöd för bearbetning av förmånsrårorsocker. Storbritannien finansierar 75 % av stödet och gemenskapen 25 % enligt artikel 46 i förordning (EEG) nr 1785/81.

Tyskland får åren 1990/91—1993/94 lämna

investeringsstöd för återuppbyggnad till sockerproducenterna.

Isoglukos

Isoglukos omfattas av två förordningar, kommissionens förordning (EEG) nr 1469/77 om tillämpningsföreskrifter för importavgifter och exportbidrag för isoglukos och om ändring av förordning (EEG) nr 192/75 och kommissionens förordning (EEG) nr 3016/78 om vissa tillämpningsföreskrifter för omräkningskurserna för socker och isoglukos.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

I anslutningsakten enades de avtalsslutande parterna om att Finlands A-kvot för socker är 133 433 ton och B-kvoten 13 343 ton. A-kvoten för isoglukos är 10 845 ton och B-kvoten 1 085 ton. Kvoten för importsocker, som första året av medlemskapet är 40 000 ton, kommer under de följande åren att vara delvis beroende av Finlands GATT-åtaganden och deras övergång till gemenskapens åtaganden. I anslutningsakten enades parterna också om vissa anpassningar av teknisk art som gäller EG:s rättsakter om socker (artikel 29 i anslutningsakten, bilaga I, V Jordbruk, B. Gemensamma marknadsorganisationer).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland stöds och regleras sockerproduktionen genom lagen om socker (673/92). I enlighet med den betalas prissänkingsersättning till betsockerfabrikerna. Jord- och skogsbruksministeriet fastställer för varje år grunderna för uträkningen av mängden kristalliserbart socker. Den nuvarande lagen om socker gäller sockerbetor som odlas i Finland åren 1993—95 samt socker som framställs ur dem. Prissänkingsersättningen enligt lagen om socker finansieras genom acciser, om vilka bestäms i lagen om sockeraccis (872/79). Produktionspremie för sockerbetor betalas för betor som odlas inom vissa produktionsområden och säljs till en sockerfabrik.

Gemenskapens marknadsorganisation för socker ersätter ovan nämnda lagstiftning i Finland.

Blommor och levande växter

Rådets förordning (EEG) nr 234/68 av den 27 februari 1968 om upprättande av den gemensamma organisationen av marknaden för levande träd och andra levande växter, lökar, rötter o.dyl., snittblommor och snittgrönt

Förordning (EEG) nr 234/68 jämte ändringar upptar bestämmelser om produktion och saluföring av blommor och levande växter. Med stöd av förordningen har det också utfärdats verkställighetsbeslut som innehåller närmare bestämmelser om tillämpningen.

Marknadsorganisationen för prydnadsväxter täcker träd och andra levande växter, lökar, rötter o.dyl., snittblommor och snittgrönt i position 06 i tulltariffen med undantag för vissa cikoriaväxter eller rötter av dem. Organisationen innehåller bestämmelser om kvalitetskrav och om handel med tredje land.

I förordningen ställs krav på kvalitet, sortering, förpackning och märkning vad gäller prydnadsväxter, blomsterlökar och blommande stamknölar. Närmare bestämmelser om kvalitetsnormerna finns i rådets förordningar (EEG) nr 315/68 och 316/68.

Enligt förordning (EEG) nr 234/68 och kommissionens förordning (EEG) nr 1767/68 kan ett lägsta exportpris fastställas för blomsterlökar och blommande stamknölar.

Förordning (EEG) nr 234/68 och rådets förordning (EEG) nr 3280/75 innehåller bestämmelser om importskydd och skyddsklausuler. I praktiken är importskyddet den viktigaste delen av den gemensamma marknadsorganisationen för prydnadsväxter. Som importskydd används gemensamma tullar och vid behov en skyddsklausul. Närmare bestämmelser om skyddsklausulen ingår i rådets förordning (EEG) nr 3280/75. Gemenskapen har beviljat tullkoncession vid handeln med prydnadsväxter till vissa tredje länder såsom Marocko, Jordanien, Israel och Cypern. Uppskattningsvis 80 % av alla blommor som importeras till gemenskapen kommer från länder som har beviljats tullkoncession. Ett villkor för tullkoncession är att de prydnadsväxter som importeras till gemenskapen överskrider vissa minimipriser. Iakttagandet av bestämmelserna följs på gemenskapens största blomstermarknader.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Finland har ingen lagstiftning som gäller

produktion och marknadsföring av blommor och levande växter. Stadganden om plantmaterial ingår i lagen om plantmaterial (663/91) och i förordningen om plantmaterial (1360/91). Officiella kvalitetsstandarder för snittblommor och snittgrönt har inte fastställts, utan den inhemska produktionen har använt Handels-trädgårdsförbundets sorteringsanvisningar. Importen av blommor och levande växter som är av stor betydelse för Finland har reglerats genom kvantitativa importbegränsningar som baserar sig på lagen om tryggnad av landets utrikeshandel och ekonomiska tillväxt (157/74) samt förordningen om kvantitativa begränsningar som skall tillämpas i landets utrikeshandel (1301/89). Dessutom uppbärs tull enligt tulltariffen (660/87) för de flesta produkterna. Klassificeringssystemet baserar sig på tulltariffen.

Gemenskapens tulltariff och gränsskydd kommer att ersätta den importlagstiftning i Finland som refereras ovan. Närmare bestämmelser om verkställigheten av marknadsorganisationen för blommor och levande växter, bl.a. kvalitetsnormerna och kvalitetskontrollen, kan utfärdas genom stadganden och föreskrifter på lägre nivå än lag med stöd av myndigheten om vilka stadgas i lag. Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Torrfooder

Rådets förordning (EEG) nr 1117/78 av den 22 maj 1978 om den gemensamma organisationen av marknaden för torrfooder

Syftet med marknadsorganisationen för torrfooder är att främja produktionen av proteinfoder inom gemenskapen, om vilket föreskrivs i förordning (EEG) nr 1117/78 jämte ändringar. Organisationen omfattar foder som torkats artificiellt (dehydrerat foder) och soltorkats (lusern, esparsett, klöver, lupin, vicker och liknande foderprodukter) samt proteinkoncentrat framställda av saft från lusern och gräs.

Organisationen grundar sig på fasta orienteringspriser som fastställs varje år. Syftet med dem är att säkerställa att producenterna får en skälig inkomst. När världsmarknadspriset är lägre än orienteringspriset betalas stöd till producenterna. EG:s gemensamma tulltariff tillämpas på torrfooder vid handel med länder utanför gemenskapen. Skatter eller kvantitativa

restriktioner tillgrips inte i normala fall. Vid störningar på marknaden kan gemenskapen emellertid vidta sådana eller motsvarande åtgärder.

Stödet för dehydrerat foder är en procentuell andel av skillnaden mellan orienteringspriset och det genomsnittliga världsmarknadspriset för produkter som konkurrerar med torrfodret, enligt detaljerade kriterier som rådet fastställer. Stödet för soltorkat foder har varit lika stort, men skillnaden i produktionskostnader har dragits av från det. Stödet betalas till förädlingsanläggningarna, och stödbeloppet varierar varje månad. Rådet kommer före den 31 mars 1995 att besluta om specialstöd av detta slag skall fortgå under regleringsåret 1995/96 och därefter eller om dessa produkter skall inordnas i systemet med direktstöd.

Detaljerade bestämmelser om stödsystemet ingår i rådets förordning (EEG) nr 1417/78 om stödsystemet för torrfoder jämte ändringar. När stödet fastställs beaktas de anbud och prisnoteringar som förekommer på världsmarknaden för torrfoder. Om sådana inte står att få fastställs världsmarknadspriset enligt priset på konkurrerande produkter. Stödet betalas av gemenskapsmedel av den medlemsstat inom vars territorium fodret torkas. Varje medlemsstat skall upprätta ett kontrollsystem med vars hjälp man iakttar att bestämmelserna följs. Bestämmelser om stödvillkoren finns i kommissionens förordning (EEG) nr 1528/78 om tillämpningsföreskrifter för stödsystemet för torrfooder jämte ändringar.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Finlands stödsystem för torrfooder (grönmjölshö) kan enligt anslutningakten harmoniseras gradvis med EG:s stödsystem under en övergångstid om två försäljningsår (artikel 138 i anslutningakten, bilaga XIII, Finland).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland är närmast produktionen av grönmjölshö sådan produktion som omfattas av marknadsorganisationen för torrfooder, och den främjas genom avtal om produktion av grönmjölshö som ingås med jordbrukarna med stöd av lagen om balansering av lantbruksproduktionen (1261/89). Grönmjölshö utgör råva-

ra för grönfodermjöl. Statsrådet beslutar med stöd av lagen närmare om produktionsavtalens giltighetstid, premiebeloppet och betalningsvillkoren.

Tillverkningen, marknadsföringen och importen av fodermedel regleras genom fodermedelslagen (234/93) som givits med anledning av EES-avtalet. Stadganden om åtgärder för bekämpande och förebyggande av djursjukdomar ingår i lagen om djursjukdomar (55/80).

EEG:s marknadsorganisation för torrfoder ersätter de åtgärder i fråga om grönmjölshö som vidtas med stöd av lagen om balansering av lantbruksproduktionen.

Bearbetade produkter av frukt och grönsaker

Rådets förordning (EEG) nr 426/86 av den 24 februari 1986 om den gemensamma organisationen av marknaden för bearbetade produkter av frukt och grönsaker

Förordning (EEG) nr 426/86 jämte ändringar upptar bestämmelser om marknadsorganisationen för bearbetade produkter av frukt och grönsaker. Med stöd av förordningen har flera rättsakter som innehåller närmare genomförandebestämmelser antagits.

Marknadsorganisationen för bearbetade produkter av frukt och grönsaker omfattar de bearbetade produkter som ingår i position 07.10 — 20.09 i tulltariffen. Lagstiftningen innehåller bestämmelser om stöd för produktion och lagring samt handel med tredje land.

I enlighet med förordningen betalas produktionsstöd till bearbetarna som kompensation för de högre kostnaderna för råvaror som produceras inom gemenskapen. Stöd betalas för bearbetade produkter av frukt och tomat. Ett stöd villkor är att bearbetaren betalar producenten det föreskrivna minimipriset. Slutprodukterna skall uppfylla gemenskapens kvalitetskrav. Betalningen av stöd begränsas genom den totala mängden stöd. Lagringsstöd betalas för lagring av torkade druvor och fikon. Närmare bestämmelser om lagringsstödet finns i kommissionens förordning (EEG) nr 626/85 om lagringsorganens uppköp, försäljning och lagring av obearbetade torkade druvor och fikon och i förordning (EEG) nr 627/85 om lagringsstöd och ekonomisk kompensation för obearbetade torkade druvor och fikon. Allmänna bestämmelser om produktionsstöd ingår i rådets förordning (EEG) nr 1206/90 om

allmänna bestämmelser för systemet med produktionsstöd för bearbetade produkter av frukt och grönsaker.

Importen av bearbetade produkter av frukt och grönsaker från tredje land till gemenskapen regleras genom tullar. För vissa produkter som anses vara känsliga kan också importlicens krävas. Det är också möjligt att begränsa importen med stöd av en skyddsklausul. Närmare bestämmelser om skyddsklausulen ingår i rådets förordning (EEG) nr 521/77 om föreskrifter för tillämpning av skyddsåtgärder på marknaden för bearbetade produkter av frukt och grönsaker.

Bestämmelser om minimipriser vid import utfärdas vid behov genom förordningar. Än så länge har ett minimipris vid import fastställts för torkade druvor samt för vissa bearbetade produkter av körsbär och bär. Om importprodukter införs till gemenskapen till ett pris som är lägre än minimiimportpriset uppbärs för dem både tull och utjämningsavgift. Utjämningsavgiften fastställs i regel för tre månader åt gången.

En särskild importavgift för socker uppbärs med stöd av förordningen för det socker som ingår i bearbetade produkter. För vissa produkter betalas exportbidrag, antingen på basis av bestämmelserna om socker eller i form av ett separat exportbidrag för bearbetade produkter. Närmare bestämmelser om exportbidrag ingår i rådets förordning (EEG) nr 519/77 om allmänna bestämmelser för exportbidrag för bearbetade produkter av frukt och grönsaker och kriterierna för fastställande av bidragsbeloppen.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Stadganden om beredning av livsmedel i försäljningssyfte, förvaring, transport och försäljning ingår i livsmedelsförordningen (408/52). I lagen om socker (673/92) ingår stadganden om prissänkningersättning för användning av inhemska sockerbetor för tryggande av den inhemska sockerproduktionen.

Importen av bearbetade produkter av frukt och grönsaker regleras genom tullar som uppbärs med stöd av tulltariffen (660/87), fasta importavgifter samt delvis genom kvantitativa importbegränsningar som baserar sig på lagen om tryggande av landets utrikeshandel och ekonomiska tillväxt (157/74), förordningen om

kvantitativa begränsningar som skall tillämpas i landets utrikeshandel (1301/89) samt lagen om importavgifter (1008/77). Vidare uppbärs accis för vissa bearbetade vegetabilier med stöd av lagen om accis på livsmedelsprodukter (868/79), accisen motsvarar gemenskapens rörliga importavgift. Varuklassificeringssystemet baserar sig på tulltarifflagen.

Gemenskapens tulltariff och gränsskyddssystem kommer att ersätta Finlands gällande importlagstiftning och lagen om accis på livsmedelsprodukter beträffande dessa produkter. Införandet av gemenskapens system förutsätter dessutom många åtgärder som hänför sig till utbetalningen av stöd. Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Råtobak

Rådets förordning (EEG) nr 2075/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för råttobak

Förordning (EEG) nr 2075/92 jämte ändringar innehåller bestämmelser om den gemensamma organisationen av marknaden för råttobak. I marknadsorganisationen ingår bestämmelser om ett bidragssystem, produktionsstyrande och produktionsbegränsande åtgärder samt handel med tredje land. Marknadsorganisationen gäller råttobak, icke bearbetad tobak samt vissa andra tobaksprodukter.

Syftet med bidragssystemet är att underlätta produktionen av tobak i gemenskapen samt att stöda odlarnas inkomst. Närmare bestämmelser om bidragssystemet finns i kommissionens förordning (EEG) nr 3478/92 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för bidragssystemet för råttobak.

För att produktionen skall begränsas har gemenskapens totalgarantitörskel för råttobak fastställts till högst 350 000 ton per skörd. Rådet anger årligen inom ramen för denna garantitörskel särskilda garantitörsklar för olika tobakssortgrupper med hänsyn till förhållandena i produktionsregionerna. För att det skall gå att följa garantitörsklarna tillämpas bearbetningskvoter på skördarna av råttobak. Rådets förordning (EEG) nr 2076/92, som gäller fastställande av bidragen för bladttobak enligt tobakssortgrupp samt av bearbetningskvoter fördelade enligt sortgrupp och medlems-

stat, innehåller närmare bestämmelser om garantitörsklarnas storlek för olika tobakssortgrupper och medlemsstater.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Finland har ingen lagstiftning som gäller produktion eller marknadsföring av råttobak. Klassificeringssystemet för råttobak baserar sig i Finland på tulltarifflagen (660/87). Importen av råttobak regleras inte i Finland. Beträffande importen av råttobak kommer gemenskapens tulltariff och gränsskyddssystem att ersätta Finlands gällande tulltarifflag.

Lin och hampa

Rådets förordning (EEG) nr 1308/70 av den 29 juni 1970 om den gemensamma organisationen av marknaderna för lin och hampa

EG:s marknadsorganisation för lin och hampa omfattar flera rättsakter. Den viktigaste bland dem är förordning (EEG) nr 1308/70 jämte ändringar, som innehåller bestämmelser om produktionsstöd till dem som producerar och bearbetar lin och hampa, rapporterings- och statistikföringskyldigheten, försäljningskontrakt, åtgärder för främjande av avsättningen samt lagringsstöd.

Syftet med marknadsorganisationen är att priset på lin och hampa skall förmå konkurrera med världsmarknadspriset och med priserna på andra konkurrerande naturfibrer samt att marknaden skall stabiliseras, odlarna säkerställas en rimlig inkomst och marknadsföringen främjas. För att produktpriserna skall upprätthållas är det möjligt att ingå lagringsavtal. Den gemensamma tulltariff tillämpas på importen. Kvantitativa importbegränsningar tillämpas inte, men det är möjligt att tillgripa en skyddsklausul vid marknadsstörningar.

Odlingen av lin och hampa inom gemenskapen, där det främsta ändamålet är fiberproduktion, stöds av gemenskapsmedel genom ett arealbaserat stöd. Stödet per hektar för lin har sedan marknadsåret 1993/94 höjts med ett belopp som motsvarar det tidigare stödet för oljelinfrö. Stödet betalas på grundval av en ansökan som görs efter skörden. Stödet för hampa betalas till odlarna endast för vissa sorter med en halt av narkotiska ämnen som inte överstiger en fastställd gräns. Hälften av

stödet för lin som främst används till fiber betalas vanligen till odlaren och hälften till den bearbetare som har ingått ett köpavtal med odlaren. Det arealbaserade stödet betalas för särskilt uppräknade linsorter. Medlemsstaterna skall förrätta kontroller för att förvissa sig om att produkten motsvarar stöd villkoren, och de skall kräva en utredning om den areal som har såtts och skördats. Riktigheten av dessa anmälningar och ansökningar om stöd skall undersökas genom stickprovskontroll.

Marknadsföringen av linprodukter främjas genom olika åtgärder som finansieras genom en del av de medel som reserverats för hektarstödet. Främjandet av avsättningen sker genom ett åtgärdsprogram som kan täcka flera marknadår. Deltagandet sker genom anbud.

Om utbudet av linfiber visar en tillfällig obalans jämfört med den förväntade efterfrågan kan medlemsstaternas interventionsorgan ingå lagringsavtal. De fiberinnehavare som har ingått sådana avtal beviljas stöd för privat lagring. Avtalen ingås för en viss tid och lägsta och högsta kvantiteter för dem har fastställts. De kan begränsas till vissa slag av fiber. Stödet är lika stort inom hela gemenskapen, och det betalas vid avtalsperiodens utgång.

Vid handel med tredje land får ingen avgift som motsvarar tullavgifter tas ut, inte heller får importen begränsas kvantitativt eller åtgärder med samma verkan vidtas. Om en allvarlig störning uppträder eller hotar på gemenskapens marknad på grund av import eller export kan kommissionen vidta lämpliga åtgärder för att återställa situationen, t.ex. genom att avbryta importen eller exporten eller genom att föreskriva en import- eller exportavgift.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Finland har en gällande lag om stabilisering av prisen på lin och hampa, som producerats i hemlandet (1040/43) och ett med stöd av lagen utfärdat beslut av statsrådet angående kvalitetsklassificering och prissättning av i hemlandet producerad stjälk av lin och hampa och därav utvunnen fiber (127/44). Vid import av lin och hampa används klassificeringssystemet enligt tulltariff lagen (660/87).

Gemenskapens tulltariff tillämpas på importen av lin och hampa. Införandet av ordningen förutsätter också tilläggsåtgärder som hänför sig till stödbetalningen och kontrollen samt

rapporteringen. Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Humle

Rådets förordning (EEG) nr 1696/71 av den 26 juli 1971 om den gemensamma organisationen av marknaden för humle

Bestämmelser om humle ingår i ett flertal gemenskapsrättsakter, av vilka förordning (EEG) nr 1696/71 jämte ändringar är viktigast. Förordningen omfattar marknadsorganisationen för kottar och lupulin. Den innehåller allmänna bestämmelser om saluföring och certifiering av dessa produkter, lagringsavtal, producentsammanslutningar, stöd till producenterna, handel med tredje land och åtgärder som behövs vid marknadsstörningar. Närmare bestämmelser om verkställandet har utfärdats med stöd av ovan nämnda förordning genom rådets och kommissionens förordningar.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland finns ingen lagstiftning om produktion och marknadsföring av humle. Klassificeringssystemet för humle baserar sig i Finland på tulltariff lagen (660/87). Importen av humle regleras inte i Finland.

Vad humleimporten beträffar kommer gemenskapens tulltariff och gränsskyddssystem att ersätta Finlands gällande tulltariff lag.

Utsäde

Rådets förordning (EEG) nr 2358/71 av den 26 oktober 1971 om den gemensamma organisationen av marknaden för utsäde

Förordning (EEG) nr 2358/71 jämte ändringar reglerar produktionen och saluföringen av utsäde. Med stöd av förordningen har ett stort antal rättsakter om tillämpning av organisationen utfärdats.

Målet för organisationen är att hålla priset på utsäde som framställts inom gemenskapen på en nivå som gör det konkurrenskraftigt gentemot världsmarknadspriserna, stabilisera marknaderna samt se till att utsädesodlarna får en skälig inkomst. Organisationen omfattar den certifierade utsädesproduktionen av ca 40

olika växtarter. Certifierat utsäde är utsäde som producerats och kontrollerats enligt EG:s rättsakter. Till de viktigaste växtarterna hör flera vall- och vallbaljväxter, ärter, bönor, ris, lin, hybridmajs och hybridsorghum. Spannmålsutsäde omfattas inte av organisationen. Regleringsåret börjar den 1 juli varje år och slutar den 30 juni påföljande år.

Förordning (EEG) nr 2358/71 innehåller bestämmelser om ett stöd som kan betalas för produktionen av basutsäde eller certifikatutsäde. Stödet, vars storlek Europeiska gemenskapernas råd fastställer för två år i sänder för varje art betalas i ecubelopp per 100 kg producerat utsäde. Produktionsstödbeloppet är, med undantag för de övergångstider som beviljats olika länder, lika stort i hela gemenskapen. När stödbeloppet fastställs tas det hänsyn till balansen mellan den mängd som behöver produceras i gemenskapen och den mängd som kan avsättas samt till produkternas priser på marknaderna i tredje land.

Stödet betalas till kontraktsodlarna på grundval av ett registrerat produktionsavtal eller direkt för utsäde som utsädesföretaget eller förädlaren själv har framställt. Om utsädesföretaget eller förädlaren framställer utsädet skall produktionen av det visas vara riktig genom en odlingsutredning. De utsädesföretag eller förädlare som ingår produktionsavtal skall vara officiellt godkända eller registrerade (rådets förordning (EEG) nr 1674/72).

Medlemsstaterna skall ha en myndighet som registrerar produktionsavtalen och kontrollerar att stödvillkoren uppfylls. Myndigheten skall också registrera produktionsavtalen mellan afärerna och odlarna eller producenter utanför gemenskapen (rådets förordning (EEG) nr 1346/78).

Undantagsbestämmelser om saluföring av utsäde av hybridmajs och hybridsorghum har utfärdats, och enligt dem fastställs referenspriser för hybridmajs och hybridsorghum. Med hjälp av dem vill man eliminera störningar som beror på att anbudspriserna på världsmarknaden är onormalt låga. De låga världsmarknadspriserna höjs till referensprisenivån genom en utjämningsavgift för importen (rådets förordning (EEG) nr 2358/71 samt kommissionens förordningar (EEG) nr 1665/72, 1117/79, 1119/79, 1250/79, 762/80 och 2811/86 och rådets förordningar (EEG) nr 1516/79, 1578/72, 3064/82 och 1984/86). Hybridmajs och hybrid-

sorghum omfattas dessutom av importlicensering (förordningarna (EEG) nr 1117/79, 1119/79 och 2811/86).

Genom förordning (EEG) nr 2358/71 har gemenskapen i en skyddsklausul förbehållit sig rätten att vidta lämpliga åtgärder vid handel med tredje land, om de syften som anges i artikel 39 i Romfördraget äventyras på grund av import eller export.

Förordning (EEG) nr 2358/71 innehåller ytterligare bestämmelser om importlicenser. En importlicens som skall utfärdas av en medlemsstat får krävas för import av utsäde till gemenskapen. För att erhålla licensen skall den sökande ställa en säkerhet som garanterar att importen sker under licensens giltighetstid. Vid import av sådant utsäde från länder utanför gemenskapen som importerats inom ramen för ett registrerat avtal om odling krävs dock ingen importlicens. Kontraktproduktion utanför gemenskapen av ängs- och rödsvingel, italienskt och engelskt rajgräs, blåusern, rödklöver samt hybridmajs och hybridsorghum, vilka är viktiga med tanke på gemenskapens utsädesproduktion, skall registreras (kommissionens förordningar (EEG) nr 2514/78 och 2811/86).

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Finland får med tillstånd av kommissionen bevilja stöd för vissa mängder utsäde som produceras enbart i Finland på grund av de särskilda klimatförhållandena. Kommissionen skall inom tre år från anslutningen lämna rådet en rapport om verkningarna av det stöd som har lämnats enligt tillståndet (artikel 29 i anslutningsakten, bilaga I, V Jordbruk, B. Gemensamma marknadsorganisationer).

Finland får under en övergångstid på fem år bevilja nationella stöd som gradvis minskar. Stöd kan beviljas i synnerhet för produktion av certifikatutsäde eller basutsäde av ett begränsat antal vall- och foderväxtarter som omfattas av förordning (EEG) nr 2358/71. Stödet skall lämnas per 100 kg, begränsas till de kvantiteter som producerades före anslutningen och, i fråga om certifikatutsäde och basutsäde, kompletteras stödet enligt nämnda förordning. Stödet får särskilt riktas till timotej, rödklöver, ängssvingel och hundäxing (artikel 138 i anslutningsakten, bilaga XIII, Finland).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Produktionen av vallväxtfrö regleras genom lagen om säkerställande av tillgången på vallväxtfrö (566/86) samt den förordning (1033/86) som utfärdats med stöd av lagen. Till odlare som i enlighet med ett odlingskontrakt som godkänts av Statens spannmålsförråd har producerat vallväxtfrö betalas för frövaran ett pris som fastställts av spannmålsförrådet samt på grundval av den odlade arealen ett fröproduktionsstöd. På områden med sämre produktionsförutsättningar än i genomsnitt kan produktionsstödet fastställas så att det blir högre än genomsnittet.

Fröproduktionsstödet betalas av medel för säkerställande av tillgången på frövara ur spannmålsförrådsfonden. Statens spannmålsförråd fastställer årligen det markbelopp som får betalas till odlarna i fröproduktionsstöd för varje arealenhet. Statens spannmålsförråd sköter också om utbetalningen av fröproduktionsstödet. Stöd betalas för såväl handelsutsäde som certifierat utsäde. Fröproduktionsstöd betalas inte för kontraktproduktion utomlands. Statens spannmålsförråd beslutar årligen för vilka arter och sorter kontrakt får ingås samt fastställer villkoren i odlingskontrakten och för också ett register över de ingångna avtalen.

Av frövara som producerats genom kontraktsodling kan det bildas säkerhetsupplag. Enligt lagen om Statens spannmålsförråd skall Statens spannmålsförråd äga ett säkerhetsupplag som omfattar 700 ton vallväxtfrö. Spannmålsförrådet kan överenskomma om att det säkerhetsupplag som förrådet äger placeras även i andra lagerutrymmen än dess egna. För balansering av produktionen och efterfrågan på frövara kan utjämningsupplag som ägs av fröaffärerna bildas. Mängden av den frövara som skall hållas i utjämningsupplagen bestäms av Statens spannmålsförråd, och upplagringen sköts av fröaffärerna.

Genom lagen om utsädeshandel (233/93) regleras produktionen och marknadsföringen av utsäde som är lämpligt för växtförhållandena i Finland. Huvudregeln är, att utsäde av vissa växtarter får marknadsföras endast i certifierade utsädespartier. Utsäde av samma foder- och spannmålsväxtart får marknadsföras också som annat utsäde.

Importen av vallväxtfrö är huvudsakligen fri. Statsrådet kan emellertid besluta att vallväxtfrö får importeras endast av Statens spannmålsförråd eller med tillstånd av detta och på de villkor som spannmålsförrådet fastställer. Till-

stånd har krävts närmast vid överproduktion. För vallväxtfrövara som saluförs och som har producerats i Finland och för vallväxtfrövara som har importerats för försäljning uppbärs en utjämningsavgift till spannmålsförrådsfonden.

Vid en anslutning till EU kommer gemenskapens marknadsorganisation för utsäde av vallväxter att ersätta Finlands arrangemang som gäller vallväxtfrö. De stöd som betalas i Finland för produktion av vallväxtfrö, både certifierat utsäde och handelsutsäde, slopas. Stödet för utsädesproduktion beviljas i fortsättningen i likhet med de övriga stöd som ingår i gemenskapens ordningar direkt enligt EG:s förordningar. Vad importen beträffar kommer gemenskapens tulltariff och gränsskyddssystem att ersätta stadgandena i Finlands nuvarande tulltariff (660/87). Införandet av gemenskapens ordning förutsätter separat ordnande av interventionsverksamheten samt åtgärder i anknytning till utbetalningen av stöd.

Om ändringar som hör till lagstiftningens område kommer separata regengspropositioner att avlätas.

Animalieprodukter

Griskött

Rådets förordning (EEG) nr 2759/75 av den 29 oktober 1975 om den gemensamma organisationen av marknaden för griskött

Marknadsorganisationen för griskött baserar sig på förordning (EEG) nr 2759/75. Med anledning av förordningen har det utfärdats flera rättsakter som gäller tillämpning och verkställande av organisationen. Inom gemenskapen betraktas griskött som en förädlingsprodukt av spannmål, så marknadsorganisationen för griskött påverkas i stor utsträckning av marknadsorganisationen för spannmål.

Organisationen omfattar levande djur med undantag av avelsdjur, färskt och konserverat kött och färska och konserverade inälvor, fett samt beredda grisköttsprodukter. Organisationen grundar sig på medlemsstaternas gemensamma marknad, en gemensam prisnivå samt gemenskapspreferens (preferensställning) i förhållande till produktionen i tredje land. Dessa mål uppnås genom ett prissystem, stöd till den inre marknaden (interventionsåtgärder), im-

portskydd och exportbidrag. I praktiken sker prisbildningen på marknaden mycket fritt enligt utbud och efterfrågan.

Förordningen innehåller bestämmelser om de åtgärder genom vilka det är möjligt att påverka gemenskapens grisköttsmarknad och förbättra dess verksamhet. Dessa åtgärder är utveckling av produktionen, förädlingen och avsättningen, kvalitetsförbättring, utarbetande av prognoser för produktionen och konsumtionen samt uppföljning av prisutvecklingen. För att dämpa prisfluktuationen kan griskött köpas upp av interventionsorgan och stöd till privat lagring ges (interventionsåtgärder). Endast stöd till privat lagring har använts i praktiken. För att stöda marknaden är det också möjligt att vidta särskilda åtgärder i situationer där det har föreskrivits om begränsningar av det fria varuflödet för att hindra spridningen av djursjukdomar. Vanligen innebär detta stöd till privat lagring på ett område där sjukdomen i fråga har påträffats. Besluten fattas från fall till fall.

Prissystemet enligt förordningen grundar sig på ett baspris som rådet fastställer varje år. Baspriset fastställs för slaktkroppar med en standardkvalitet som överensstämmer med en viss klassificering, och det gäller tolv månader från den 1 juli. När baspriset avgörs tas hänsyn till rådande importavgift och slusspris, dvs. det lägsta importpriset, och marknadssituationen.

Bestämmelser om klassificering av griskött enligt köttprocenten finns i rådets förordning (EEG) nr 3220/84 om fastställande av gemenskapens klassificeringsskala för slaktkroppar av gris. Enligt förordningen klassificeras köttet enligt procenten kött i SEUROP-klasser. Kommissionen fastställer de officiella klassificeringsmetoder som skall användas i medlemsstaterna. Närmare bestämmelser om klassificeringen och om tester som behövs för att klassificeringsmetoden skall bli officiell ingår i kommissionens förordning (EEG) nr 2967/85 om tillämpningsföreskrifter för gemenskapens skala för att klassificera slaktkroppar av gris.

Enligt förordning (EEG) nr 2759/75 får gemenskapen vidta interventionsåtgärder när marknadspriset i gemenskapen är mindre än 103 % av baspriset. Marknadspriset fastställs enligt de representativa marknaderna i medlemsstaterna och vägs genom koefficienter som anger den relativa storleken på grisbeståndet i varje medlemsstat. Närmare bestämmelser om fastställande och uppföljning av marknadspriset finns i kommissionens förordning (EEG) nr

2123/89 om fastställande av förteckningen över representativa marknader för griskött inom gemenskapen, kommissionens förordning (EEG) nr 3537/89 om det avyttringsled som genomsnittspriserna för slaktkroppar av gris avser och kommissionens förordning (EEG) nr 1811/93 om fastställande av viktningkoefficienterna för att beräkna gemenskapens marknadspriser för slaktkroppar av gris och upphävande av förordning (EEG) nr 1731/92.

Uppköpspriset på slaktkroppar av gris av standardkvalitet får inte vara mer än 92 % eller mindre än 72 % av baspriset vid uppköp som interventionsorganen gör. För de övriga produkterna skall uppköpspriserna fastställas utgående från slaktkroppspriset genom samma koefficienter som används för fastställande av slusspriset för produkterna. Vilka produkter som skall köpas upp och mängderna av dem, uppköpspriserna och storleken på stödet till privat lagring bestäms i enlighet med det förfarande som anges i förordning (EEG) nr 2759/75. Närmare bestämmelser om verkställande av interventionsuppköp ingår i kommissionens förordning (EEG) nr 391/68 om närmare bestämmelser för interventionsuppköp av griskött, och närmare verkställighetsbestämmelser om stödet till privat lagring ingår i rådets förordning (EEG) nr 2763/75 om fastställande av allmänna bestämmelser för beviljande av stöd för privat lagring. Besluten om stöd för privat lagring fattas dessutom alltid från fall till fall.

Importen av griskött och grisköttsprodukter till gemenskapen begränsas genom rörliga importavgifter. Importavgiften fastställs för varje kvartal på förhand. Den tas ut för import till gemenskapen av de produkter som omfattas av organisationen.

Importavgiften för slaktkroppar av gris består av två komponenter. Den första är lika med skillnaden mellan priserna inom gemenskapen och världsmarknadspriserna för den kvantitet foderspannmål som krävs för produktionen av ett kg griskött. Priserna på foderspannmål inom gemenskapen bestäms för regleringsåret för griskött på grundval av tröskelpriserna i marknadsorganisationen för spannmål. Världsmarknadspriserna för foderspannmål bestäms för varje kvartal på grundval av priserna under en femmånadersperiod en månad före det kvartal för vilket importavgiften beräknas. Importavgiftens andra komponent är lika med 7 % av genomsnittet av de slusspriser

som gällt för de fyra kvartal som föregår den 1 mars varje år. Denna komponent beräknas för ett år åt gången med början den 11 juli.

Närmare bestämmelser om importavgifterna ingår i rådets förordning (EEG) nr 2764/75 om fastställande av bestämmelser för beräkning av en komponent i importavgiften för slaktkroppar av gris. Importavgiften för delar av slaktkroppar fastställs genom koefficienter utgående från importavgiften för slaktkroppar enligt prisförhållandet i gemenskapen mellan dessa delar och slaktkroppar. Till importavgiften på vissa beredda produkter läggs 7 eller 10 % av genomsnittet för föregående års offertpriser. Koefficienterna för fastställande av importavgiften på olika grisköttsprodukter ingår i kommissionens förordning (EEG) nr 3944/87 om fastställande av koefficienter för att beräkna avgifter på grisköttsprodukter.

Om en kraftig prisstegring konstateras på gemenskapens marknad och denna situation bedöms bli bestående kan importavgiften avlyftas eller sänkas. Närmare bestämmelser om förfarandet ingår i rådets förordning (EEG) nr 2765/75 om allmänna regler att tillämpas vid en kraftig stegring av priserna på griskött.

Förordning (EEG) nr 2759/75 upptar också bestämmelser om slusspriser och ett tilläggsbelopp till importavgiften. Med slusspris avses det lägsta pris till vilket grisköttsprodukter kan importeras till gemenskapen. Slusspriset fastställs i förväg för varje kvartal. Slusspriset, som återspeglar produktionskostnaderna för griskött på världsmarknaden, består av tre komponenter: värdet på världsmarknaden av den kvantitet foderspannmål som behövs för produktionen av 1 kg griskött, ett standardbelopp som svarar mot kostnaden för annat foder och ett standardbelopp som svarar mot de allmänna omkostnaderna för produktion och saluförande. Världsmarknadspriset för spannmål som används vid beräkning av slusspriset fastställs på samma sätt som vid beräkning av importavgiften.

Närmare bestämmelser om beräkning av slusspriset finns i rådets förordning (EEG) nr 2766/75 om fastställande av förteckningen över produkter för vilka slusspriser skall fastställas samt föreskrifter för bestämning av slusspriser för slaktkroppar av gris. Om priset på griskött vid gränsen sjunker under slusspriset tas ett tilläggsbelopp till importavgiften i bruk. Tilläggsavgiften motsvarar skillnaden mellan slusspriset och anbudspriset fritt gränsen. Vissa

stater är dock med stöd av särskilda avtal befriade från tilläggsbeloppet. Närmare bestämmelser om fastställande av tilläggsbeloppet finns i kommissionens förordning (EEG) nr 209/88 om fastställande av tilläggsbelopp för import av grisköttsprodukter från tredje land.

En importlicens får krävas för produkter som importerats till gemenskapen. I praktiken krävs en sådan endast vid import som sker på grundval av särskilda avtal.

För att stabilisera grisköttsmarknaden betalar gemenskapen exportbidrag för export av griskött. Exportbidraget motsvarar skillnaden mellan världsmarknadspriset och priset i gemenskapen. Närmare bestämmelser om fastställande och betalning av exportbidrag finns i rådets förordning (EEG) nr 2768/75 om allmänna bestämmelser för beviljande av exportbidrag för griskött och kriterier för fastställande av bidragens storlek, kommissionens förordning (EEG) nr 171/78 om särskilda villkor för beviljande av exportbidrag för vissa grisköttsprodukter och kommissionens förordning (EEG) nr 1700/84 om särskilda tillämpningsföreskrifter för systemet med licenser för förutfastställelse av exportbidrag inom grisköttssektorn.

Om allvarliga störningar är att vänta beträffande priserna på griskött får importen och exporten stoppas helt. Närmare bestämmelser om förfarandet ingår i rådets förordning (EEG) nr 2769/75 om fastställande av villkor för tillämpningen av skyddsåtgärder på marknaden för griskött.

Utöver de ovan refererade rättsakterna om marknadsorganisationen för griskött ingår vissa andra förordningar och beslut i EG:s regelverk om griskött. Dessa rättsakter innehåller bl.a. bestämmelser om veterinära frågor och särskilda handelsordningar samt statistikföring, och de gäller ofta enskilda medlemsstater. Rättsakterna förutsätter inte ändringar av lagstiftningen i Finland.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt anslutningsfördraget fick Finland en övergångstid på ett år beträffande klassificeringsskalan för slaktkroppar av gris (artikel 167 i anslutningsakten, bilaga XVIII, C. Griskött).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland baserar sig regleringen av produktionen och marknadsföringen av svinkött på lagen om marknadssystemet för lantbruksprodukter. Inom ramen för detta system fastställs årligen ett riktpis och ett minimipris för svinkött. Statliga stödformer för svinkött är för närvarande produktionsstöd för kött, bidrag för transport av kött, understöd enligt antalet husdjur samt arealtillägg. Vid export av svinkött och svinköttsprodukter betalas dessutom prisskillnadsersättningar med stöd av lagen om prisskillnadsersättning för lantbruksprodukter (1521/93).

Svinköttsproduktionen regleras dessutom genom systemet med husdjurstillstånd. Enligt den nuvarande lagen om styrning av husdjursproduktionen (1305/90) får ingen utan tillstånd börja bedriva svinköttsproduktion som omfattar mer än 25 över tolv veckor gamla svin. Produktionen av svinkött har också styrts genom frivilliga avtal enligt lagen om balansering av lantbruksproduktionen (1261/89). I syfte att reducera statens kostnader för export av svinkött har marknadsföringsavgifter burits upp hos svinköttsproducenterna sedan år 1978 (lagen om marknadsföringsavgift som uppbäres hos stora höns- och svinhushållningsföretag, 1038/78), och sedan år 1990 har exportkostnadsavgift burits upp (lagen om exportkostnadsavgift för mjölk, svinkött och spannmål, 1062/90).

Svinköttsimporten regleras genom lagen om importavgifter (1519/93), som innehåller stadganden om importavgifter och minimiimportpriser. Importavgiften motsvarar i princip skillnaden mellan hemmamarknadspriset och världsmarknadspriset. De kvantitativa begränsningarna har slopats. Varuklassificeringssystemet baserar sig på tulltarifflagen (660/87).

Vid en anslutning till EU ersätter gemenskapens marknadsorganisation för griskött Finlands marknadssystem för lantbruksprodukter, som bör upphävas i fråga om detta. Stadgandena om svinkött i författningarna om systemen med marknadsföringsavgifter, exportkostnadsavgifter och husdjurstillstånd samt åtgärderna enligt lagen om balansering av lantbruksproduktionen upphävs likaså. Av rättsakterna om import kommer gemenskapens tulltariff och gränsskyddssystem att ersätta Finlands importlagstiftning. Införandet av ge-

menskapens ordning förutsätter också att interventionsverksamheten och utbetalningen av stöd för svinkött ordnas i Finland. Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Ägg och fjäderfäkött

Rådets förordning (EEG) nr 2771/75 av den 29 oktober 1975 om den gemensamma organisationen av marknaden för ägg och rådets förordning (EEG) nr 2777/75 av den 29 oktober 1975 om den gemensamma organisationen av marknaden för fjäderfäkött

Marknadsorganisationen för ägg baserar sig på förordning (EEG) nr 2771/75 jämte ändringar och marknadsorganisationen för fjäderfäkött baserar sig på förordning (EEG) nr 2777/75 jämte ändringar. Med stöd av vardera förordningen har flera bestämmelser om verkställandet utfärdats. Organisationerna är nästan identiska till uppbyggnad och innehåll, så i det följande behandlas de tillsammans.

Marknadsorganisationen för ägg omfattar färska och konserverade ägg med skal, äggmassa för humankonsumtion samt färska, torkade eller konserverade äggulor. Marknadsorganisationen för fjäderfäkött omfattar levande fjäderfä, dvs. höns, gäss, ankor, kalkoner och pärlhöns, slaktat fjäderfä och åtliga delar därav, färska, kylta eller frysta, fjäderfälever, konserverat fjäderfäfet samt övriga beredda produkter.

Genom organisationerna upprättas gemensamma marknader för ägg och fjäderfäkött inom gemenskapen, och en handelsordning upprättas i förhållande till tredje land. Grunden för utrikeshandelsarrangemangen är importavgifter och exportbidrag. Eftersom fjäderfäproduktionen förbrukar stora mängder foder spannmål baserar sig importskyddet och delvis också exportbidraget för produkterna på prisskillnaden för spannmål mellan gemenskapen och världsmarknaden. Ingendera marknadsorganisationen innefattar möjligheter till intervention eller stödande av marknaderna, så produktpriserna är beroende av utbud och efterfrågan på marknaden. Genom exportbidraget är det dock möjligt att balansera den inre marknaden, och importskyddet hindrar produkter till världsmarknadspris från att få tillträde till marknaden.

Inom marknadsorganisationerna kan gemen-

skapen påverka marknaderna eller främja deras funktion genom att utveckla produktionen, förädlingen och saluförandet. Till stöd för utarbetande av produktionsprognoser har rådet utfärdat förordning (EEG) nr 2782/75 om produktion och försäljning av kläckägg och kycklingar. Den innehåller bestämmelser om märkning av kläckägg, registrering av kläckerierna och skyldigheten att anmäla kläckningsmängderna. Producenterna meddelar dessa uppgifter till medlemsstatens myndigheter, som vidareförmedlar uppgifterna till kommissionen. Närmare bestämmelser om märkning av kläckägg, uppföljning av kläckeriernas produktion och importen av kläckägg ingår i kommissionens förordning (EEG) nr 1868/77 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 2782/75 om produktion och saluförande av kläckägg och kycklingar av fjäderfä.

I förordningarna (EEG) nr 2771/75 och 2777/75 samt i rådets förordning (EEG) nr 1907/90 om vissa normer för saluföring av ägg och i rådets förordning (EEG) nr 1906/90 om vissa normer för saluföring av fjäderfä ingår bestämmelser om marknadsnormer för ägg och klassificering av fjäderfäkött. Äggklassificeringen är beroende av kvaliteten, vikten, förpackningen, lagringen och produktionsformen. Förordning (EEG) nr 1907/90 upptar bestämmelser om tillåten märkning av ägg och förpackningar och om krav på importerade ägg. Bestämmelser om mera detaljerade kvalitetskrav för ägg och krav på packerierna finns i kommissionens förordning (EEG) nr 1274/91 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 1907/90 om vissa normer för saluföring av ägg som anger exakta gränser för äggklasserna. Närmare bestämmelser om definitioner av fjäderfäkött, märkning av detta, krav på importerat kött samt myndighetskontroll ingår i kommissionens förordning (EEG) nr 1538/91 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 1906/90 om vissa normer för saluföring av fjäderfä. Rådets förordning (EEG) nr 2967/76 om fastställande av gemensamma standarder för vattenhalt i frysta och djupfrysta kycklingar, hönor och tuppar och kommissionens förordning (EEG) nr 2785/80 om införande av detaljerade regler för tillämpning av förordning (EEG) nr 2967/76 om fastställande av gemensamma standarder för vattenhalten i frysta och djupfrysta kycklingar, hönor och tuppar innehåller bestämmelser om gränserna för vattenhalten i frysta kycklingar,

hönor och tuppar och om kontrollmetoderna.

Tullar tas inte ut för import av ägg och fjäderfäkött, utan gränsskyddet verkställs med hjälp av importavgifter och slusspriser. Importavgiften säkerställer att det låga världsmarknadspriset på spannmål inte inverkar på gemenskapsproducenternas inkomster. Slusspriset förhindrar import från tredje land till priser som är lägre än produktionskostnaderna. Importavgifterna och slusspriserna beräknas för varje kvartal, i början av februari, maj, augusti och november. Närmare bestämmelser om beräkningen finns i rådets förordning (EEG) nr 2773/75 om fastställande av regler för beräkning av importavgiften och slusspriset för ägg och i rådets förordning (EEG) nr 2778/75 om bestämmelser för beräkning av importavgiften och slusspriset för fjäderfäkött, kommissionens förordning (EEG) nr 3011/79 om fastställande av koefficienter för förädlade fjäderfäköttprodukter och om upphävande av förordning (EEG) nr 199/67, kommissionens förordning (EEG) nr 164/67 om fastställande av faktorerna för beräkning av införelavgifter och slusspriser för förädlade äggprodukter samt kommissionens förordning (EEG) nr 3147/85 om tullklassificering av vissa styckningsdelar av fjäderfä och om ändring av förordning (EEG) nr 950/68 om gemensamma tulltaxan.

En importavgift fastställs för ägg- och fjäderfäköttprodukter. Den består av två komponenter. Den ena komponenten motsvarar skillnaden mellan priset på världsmarknaden och priset i gemenskapen för den kvantitet foderpannmål som åtgår till att producera 1 kg av produkten. För basprodukterna har det fastställts en foderomvandlingskoefficient, som uttrycker den foderkvantitet som åtgår till att producera 1 kg av produkten. Den andra komponenten utgör 7 % av medelvärdet av slusspriserna för de tolv månader som föregår den 1 maj månad varje år. Den senare delen ändras endast en gång om året. För förädlade produkter anges en särskild koefficient som uttrycker den mängd av basprodukten som åtgår till att producera 1 kg av slutprodukten. Importavgiften för förädlade produkter får man genom att multiplicera basimportavgiften med koefficienten.

Förordningarna (EEG) nr 2771/75 och 2777/75 innehåller också bestämmelser om slusspriser och tillägsbelopp till importavgiften. Slusspriset är det lägsta pris till vilket produkter kan införas till gemenskapen. Det uttrycker

produktions- och försäljningskostnaderna i tredje land och fastställs i likhet med importavgiften för varje kvartal. Slusspriset består av värdet av den kvantitet foderspannmål till världsmarknadspris som åtgår till att producera 1 kg av produkten och av ett standardbelopp, som motsvarar de övriga foder- och produktionskostnaderna. Slusspriset för olika produkter fastställs med hjälp av en särskild koefficient, liksom importavgiften. Om fjäderfäkötts- eller äggprodukter bjuds ut på världsmarknaden till ett pris som är lägre än slusspriset kan gemenskapen ta i bruk en tilläggsavgift som höjer anbudspriset till slussprisets nivå. Vissa tredje länder har befriats från tilläggsavgiften genom särskilda avtal.

För stabilisering av gemenskapens marknad får gemenskapen bevilja exportbidrag. Exportbidragets storlek fastställs beroende på situationen och härvid beaktas samma skillnad i produktionskostnader mellan gemenskapen och världsmarknaden som när importavgiften fastställs. Exportbidraget är lika stort i hela gemenskapen, men det kan variera beroende på bestämmelselandet. När exportbidraget fastställs skall hänsyn tas till situationen på gemenskapens marknad och på världsmarknaden (rådets förordning (EEG) nr 2774/75 om allmänna bestämmelser för beviljande av exportbidrag för ägg och kriterier för fastställande av bidragsbeloppen samt rådets förordning (EEG) nr 2779/75 om allmänna bestämmelser för beviljande av exportbidrag för fjäderfäkött och kriterier för fastställande av bidragsbeloppen). De produkter för vilka exportbidraget kan fastställas i förväg uppräknas i kommissionens förordning (EEG) nr 572/73 om fastställande av ägg- och fjäderfäköttprodukter för vilka det är berättigat med förhandsfastställande av exportrestitutionser. I kommissionens förordning (EEG) nr 3652/81 om närmare bestämmelser för genomförandet av systemet med förutfastställelicenser för exportbidrag för fjäderfäkött och ägg finns bestämmelser om administrationen av förhandsfastställda exportbidrag.

Om störningar hotar marknaden för ägg eller fjäderfäkött får kommissionen vidta särskilda åtgärder för balansering av situationen. Härvid är det bl.a. möjligt att avbryta importen och exporten av de berörda produkterna eller att börja ta ut exportavgifter (rådets förordning (EEG) nr 2775/75 om fastställande av villkor för tillämpningen av skyddsåtgärder på marknaden för ägg samt rådets förordning (EEG) nr

2780/75 om fastställande av villkor för tillämpningen av skyddsåtgärder på marknaden för fjäderfäkött).

Utöver de ovan refererade rättsakterna om marknadsorganisationerna för ägg och fjäderfäkött ingår flera förordningar och beslut i gemenskapslagstiftningen på området. Dessa rättsakter gäller främst importkoncession som beviljats utvecklingsländer samt undantagsbestämmelser om säkerställande av produktutbudet på öar inom gemenskapen.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

I slutakten ingår unionens förklaring om uppfyllande av åtaganden enligt sådana rättsakter om jordbruk som inte finns med i anslutningsakten (förklaring 35). En sådan rättsakt är kommissionens ovan nämnda förordning (EEG) nr 1907/90 om vissa normer för saluföring av ägg. Finland har vid medlemskapsförhandlingarna getts möjlighet att avvika från förordningen vad gäller direktförsäljning av ägg.

Anslutningsakten innehåller också vissa anpassningar av teknisk art beträffande gemenskapsbestämmelserna om ägg och fjäderfä (artikel 29 i anslutningsakten, bilaga I, V Jordbruk, B. Gemensamma marknadsorganisationer).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Produktionen och marknadsföringen av ägg regleras i Finland genom lagen om marknadsystemet för lantbruksprodukter (1518/93). Med stöd av lagen fastställs årliga riktpriiser och minimipriiser för ägg. De statliga stödformerna för ägg ingår för närvarande i statsrådets beslut om pris- och inkomststöd till jordbrukare. Fraktstöd för ägg betalas också. Vid export av ägg och förädlingsprodukter av ägg betalas dessutom prisskillnadsersättning med stöd av lagen om prisskillnadsersättning för lantbruksprodukter (1521/93). I syfte att minska statens kostnader för äglexporten har marknadsföringsavgifter burits upp hos äggproducenterna sedan 1978 med stöd av lagen om marknadsföringsavgift som uppbäres hos stora höns- och svinhushållningsföretag. Kläckningen av ägg har begränsats genom lagstiftningsåtgärder från och med år 1977

(lagen om begränsning av kläckningen av hönsägg, 303/77). Äggkvaliteten regleras med stöd av livsmedelslagen genom förordningen om hönsägg (799/77). Föreskrifter om kvalitetsklassificering ingår i jord- och skogsbruksministeriets beslut om kvalitetsklassificering av hönsägg (JSMb 129/91). Finland har också en särskild lag om kontroll av hönsägg och hönsäggprodukter samt om betalning av pris-sänkningersättning (1009/84).

Produktionen av fjäderfäkött och ägg regleras genom det gällande systemet med husdjurstillstånd. Enligt lagen om styrning av husdjursproduktionen är det inte tillåtet att utan tillstånd börja bedriva ett hönshushållningsföretag som sammanlagt omfattar mer än 1 000 fjäderfän vilka föds upp för slakt eller mer än 100 värphönor i produktiv ålder som producerar ägg för konsumtion och avel. Äggproduktionen begränsas också genom ett kvotssystem, som för närvarande baserar sig på statsrådets gällande beslut om tilläggspris för hönsägg (SRb 29/91). Hållandet av avelsdjur av fjäderfä, kläckningen av ägg samt uppfödningen, försäljningen och förmedlingen av kycklingar har likaså begränsats genom lagstiftningsåtgärder sedan år 1977 (lagen om fjäderfäavel samt kläckning och uppfödning av fjäderfä, 302/77).

Importen av ägg och fjäderfäkött regleras genom lagen om importavgifter (1519/93), som innehåller stadganden om importavgifter och minimiimportpriser. I motsats till vad som gäller nöt- och svinkött har de kvantitativa begränsningarna av importen av fjäderfäkött inte slopats helt. Varuklassificeringssystemet baserar sig på tulltariffen (660/87).

Vid en anslutning till EU ersätter gemenskapens marknadsorganisationer för ägg och fjäderfäkött de ovan refererade finländska systemen för de berörda produkterna i sin helhet, varvid de finländska systemen upphävs. Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Albumin

Äggalbumin ingår inte i produktförteckningen i bilaga II till Romfördraget, så separata bestämmelser reglerar handeln med den. Grundvalen för dessa utgörs av rådets förordning (EEG) nr 2771/75, vars regler har utsträcks att gälla också mjölkalbumin, eftersom den är ett substitut för äggalbumin.

Gemenskapens egen produktion skyddas

mot produktionen i tredje land. Priset på äggalbumin följer äggpriset, vilket är orsaken till att importavgifterna härleds ur importskyddet för ägg med skal. Om världsmarknadspriserna är onormalt låga kan en tilläggsavgift läggas till importskyddet.

Bestämmelser om EG:s handelsordning för äggalbumin och mjölkalbumin ingår i förordning (EEG) nr 2783/75 samt i kommissionens förordning (EEG) nr 4001/87 om ändring av denna.

Importavgifterna för albumin baserar sig på importskyddet för ägg som definieras i rådets förordning (EEG) nr 2771/75 om den gemensamma organisationen av marknaden för ägg. Importskyddet beräknas genom koefficienter som fastställts för olika produkter. Det lägsta importpriset, dvs. slusspriset, bestäms separat för flytande eller frysta och för torkade produkter. Fastställandet av slusspriset grundar sig på slusspriset för ägg, dock så att hänsyn tas till det lägre priset på råvara, produktionskostnaderna och den koefficient som använts när importavgiften fastställts. Också slusspriset bestäms i förväg för tre månader i sänder. Om importpriset sjunker under slusspriset höjs importavgiften för den andel som motsvarar underskridningen genom en tilläggsavgift. Bestämmelser om koefficienterna och produktionskostnaderna finns i kommissionens förordning (EEG) nr 1777/74 om fastställandet av värdet på vissa poster för beräkning av importtullar och slusspriser för ovalbumin och laktalbumin på grund av införandet av kombinerade nomenklaturen. För säkerställande av att gemenskapens marknadsorganisation för ägg och albuminer fungerar får rådet förbjuda importen av albuminer för förädling med därpå följande export.

Mjolk och mjölkprodukter

Rådets förordning (EEG) nr 804/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter

Gemenskapen är världens största producent av mjölk. Dess produktion utgör ca en fjärdedel av all mjölkproduktion i världen. Inom gemenskapen regleras produktionen och saluföringen av mjölk genom förordning (EEG) nr 804/68 jämte ändringar, med stöd av vilken ett stort antal närmare tillämpningsbestämmelser har utfärdats.

Enligt förordningen omfattar marknadsorganisationen mejeriprodukter och övriga mjölkprodukter enligt position 0401, 0402, 0403 10 02—39, 0403 90 11—69, 0404, 0405 00, 0406, 1702 10 90, 2106 90 51 samt ex 2309 i gemenskapens tulltariff.

Organisationen baserar sig på ett fast riktpriis som rådet årligen fastställer för mjölk med en fetthalt om 3,7 % levererad till mejeriet. Förutom riktpriiset fastställs interventionspriser för smör, skummjölkspulver samt ostarna Grana Padano och Parmigiano-Reggiano. För vissa pilotprodukter fastställs dessutom tröskelpriser för fastställande av importavgiften. Tröskelpriserna fastställs med hänsyn till det skydd som gemenskapens förädlingsindustri kräver.

Priserna för regleringsåret för mjölk skall fastställas före den 1 augusti föregående år. Regleringsåret börjar den 1 april varje år och slutar den 31 mars påföljande år, om inte rådet beslutar annat.

Mjölkproduktionen i gemenskapen har reglerats genom produktionskvoter sedan år 1984. År 1992 enades man om att förlänga kvotsystemet till århundradets slut. Det nuvarande mjölkkvotsystemet baserar sig på rådets förordning (EEG) nr 3950/92 om tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter samt kommissionens förordning (EEG) nr 536/93 om tillämpningsföreskrifter för tilläggsavgiften för mjölk och mjölkprodukter.

Varje medlemsstat har beviljats en landsvis kvot både för mejerimjölk (leveranskvot) och för mjölk som säljs direkt från gården. Inom medlemsstaterna fastställs en leveranskvot för var och en mjölkproducent och/eller en direktförsäljningskvot. Förhållandet mellan producentens leveranskvot och direktförsäljningskvot kan ändras på producentens begäran, men endast på villkor att bildandet av en andra kvot eller ökningen av den sänker den andra kvoten i motsvarande mån. Ändringen får inte heller leda till en situation där medlemsstatens kvot för mejerimjölk eller direktförsäljning överskrids.

Den representativa fetthalten för mjölk har fastställts för varje producent enligt situationen den 31 mars 1993. Om fettprocenten i den mjölk som mjölkproducenten producerar stiger eller sjunker ändras kvoten i motsvarande mån. Om fetthalten ändras med en tionedel ändras kvoten med 1,8 %. Vad gäller direktförsäljningen används fastställda mjölkekvivalenter vid kvotberäkningen. För ostar och övriga

produkter kan grunden vara antingen produkternas torrsubstans- och fetthalt eller en fast formel. Denna formel grundar sig på besättningsstorleken och genomsnittsavkastningen enligt rådets förordning (EEG) nr 536/93 om tillämpningsföreskrifter för tilläggsavgiften för mjölk och mjölkprodukter.

Vid utgången av varje regleringsår, den 31 mars, sammanställer mjölkuppköparna en rapport av vilken varje mjölkproducents mjölkkvot och representativa fetthalt framgår, liksom de under regleringsåret producerade mjölmängderna och deras fetthalt. Mejerierna skall före den 15 maj varje år skicka ett sammandrag över de ovan angivna rapporterna till medlemsstaternas behöriga myndigheter.

Om landets kvot överskrids måste en tilläggsavgift betalas till gemenskapen. Tilläggsavgiftens storlek beträffande mejerimjölken är 115 % av riktpriiset för mjölk. Om tilläggsavgift måste betalas, kan medlemsstaten själv bestämma om över-/underskridningarna av producenternas och mejeriernas kvoter skall utjämnas eller ej. Om tilläggsavgifter för överskridning av kvoten har influtit till medlemsstatens myndighet till högre belopp än utgifterna för betalning av tilläggsavgiften till gemenskapen uppgår till, kan de influtna överskjutande medlen användas till förmån för vissa prioriterade producentkategorier och strukturförbättrande åtgärder.

Medlemsstaterna har rätt att tillåta att mjölkproducenterna hyr kvoter av varandra. Staterna kan ställa villkor för inom vilka producentgrupper eller mejeriproduktionsstrukturer uthyrningen får ske. Uthyrningen kan också begränsas till producenterna vid ett mejeri eller till vissa områden. Om jordbruksföretaget överläts genom försäljning, utarrendering eller arv eller något motsvarande fäng, överläts företagets kvoter med tillhörande fetthalt med företaget så som stadgas närmare i medlemsstaten. Den del av kvoten som inte överläts tillsammans med företaget överförs till den nationella kvotreserven.

Varje medlemsstat skall ha en nationell kvotreserv ur vilken tilläggskvoter kan beviljas. Mjölkkvoter kan samlas i den nationella reserven på flera sätt. Medlemsstaterna har bl.a. rätt att sänka kvoterna för alla mjölkproducenter i samma förhållande och att överföra de indragna kvotdelarna till reserven. Om en mjölkproducent inte saluför mjölk eller mjölkprodukter under en period om tolv månader överförs

producentens mjölkkvot till reserven. Om producenten återupptar produktionen inom en viss tid som medlemsstaten fastställer får han på nytt rätten till en mjölkkvot som är lika stor som den ursprungliga.

För utvecklande av mjölkproduktionens struktur får medlemsstaterna under vissa förutsättningar tillämpa särskilda program, dvs. avträdelseersättning, försäljning av kvoter till andra producenter och överlåtelse av kvoter utan att besittningsrätten till jordbruksföretaget överläts.

En väsentlig del av marknadsorganisationen för mjölk består av rättsakter om de interventionsåtgärder som används för att förhindra att producentpriserna sjunker. Det är fråga om interventionsuppköp av smör, skummjölkspulver samt ostarna Grana Padano, Parmigiano-Reggiano och Provolone, stöd till privat lagring av smör, ostarna Grana Padano, Parmigiano-Reggiano, Provolone och andra lagringsbeständiga ostar, stöd för användningen av skummjölk och skummjölkspulver till foder samt stöd för förädling av mjölk till kaseiner.

Interventionssystemet för smör och skummjölkspulver

Interventionsuppköpen av smör grundar sig på förordning (EEG) nr 804/68 samt rådets förordning (EEG) nr 985/68 om fastställande av allmänna föreskrifter för intervention på marknaden för smör och grädde jämte ändringar och kommissionens förordning (EEG) nr 685/69 om tillämpningsföreskrifterna för intervention på marknaden för smör och grädde jämte ändringar.

Anbudsförfarandet för interventionsuppköp av smör inleds enligt kommissionens förordning (EEG) nr 419/93 om ändring av förordning (EEG) nr 685/69 om tillämpningsföreskrifterna för intervention på marknaden för smör och grädde, om marknadspriset för smör i en medlemsstat sjunker till mindre än 91 % av interventionspriset. När marknadspriset för smör beräknas läggs 2 ecu per 100 kg till i transportkostnader. Företagen lämnar in sina anbud den andra och fjärde tisdagen i varje månad till interventionsorganet i den medlemsstat där smöret har producerats. Interventionssorganen förmedlar anbudena till kommissionen, där de behandlas av förvaltningskommittén för mjölk och mjölkprodukter. Om anbudspriset är lägre än det maximala uppköps-

pris som kommittén har bestämt köps produkten upp. Enligt rådets förordning (EEG) nr 777/87 om ändring av föreskrifterna för interventionsuppköp på marknaden för smör och skummjölkspulver får uppköpspriset inte sjunka under 90 % av interventionspriset. Närmare bestämmelser om anbuds förfarandet finns i kommissionens förordning (EEG) nr 1589/87 om försäljning av smör genom anbud till interventionsorgan jämte ändringar.

Rådets förordning (EEG) nr 985/68 samt kommissionens förordning (EEG) nr 685/69 innehåller närmare bestämmelser om kvalitets- och förpackningskrav för smör som godkänns för intervention samt om undre kvantitetsgränser för interventionsuppköp. Enligt förordning (EEG) nr 685/69 får transportavståndet från tillverkningsstället till interventionslagret i regel inte vara större än 350 km, utan lagringen skall ske på närmare håll. Transportkostnaderna upp till 350 km bärs av säljaren. Transportkostnaderna för det överskjutande avståndet ersätts. Om smörkvaliteten försvagas mera under de två första månaderna av lagringstiden än vad som rimligen kan förväntas skall säljaren enligt förordning (EEG) nr 685/69 återta smöret och återbetala försäljningspriset samt ersätta de omkostnader för lagringen som har åsamkats interventionsmyndigheten. Säljaren kan alternativt byta ut smöret mot ett nytt parti på egen bekostnad. Vid anbuds förfarandet skall anbudsgivaren leverera den godkända produkten till interventionslagret inom 21 dagar från det att tidsfristen för inlämnande av anbud har löpt ut.

Interventionsuppköpen av skummjölkspulver grundar sig på rådets förordning (EEG) nr 1014/68 om allmänna bestämmelser om offentlig lagring av skummjölkspulver jämte ändringar samt på kommissionens förordning (EEG) nr 625/78 om tillämpningsföreskrifter för offentlig lagring av skummjölkspulver jämte ändringar. Medlemsstaternas interventionsmyndigheter skall köpa upp förstklassigt mjölkpulver som bjuds ut till interventionspris mellan den 1 mars och den 31 augusti, om gemenskapens årliga uppköpskvot om 109 000 ton inte är fylld. Om kvoten överskrids går man över till att tillämpa det anbuds förfarande som anges i kommissionens förordning (EEG) nr 1158/91 om interventionsorgans uppköp av skummjölkspulver genom anbud. Inget lägsta uppköpspris vid anbuds förfarandet har fastställts. Skummjölkspulvret kan ha producerats i vilken

medlemsstat som helst. Produkten skall ha tillverkats vid en godkänd produktionsanläggning och uppfylla detaljerade kvalitetskrav. De mjölkpulverpartier som bjuds ut skall omfatta minst 20 000 kg. En produkt som godkänts vid anbudsförfarandet skall levereras till lagringsplatsen inom 28 dagar från det att anbudet har lämnats in. Närmare anvisningar för lagringen finns i kommissionens förordning (EEG) nr 625/78.

Stöd för privat lagring

Om interventionsuppköpen av skummjölkspulver är avbrutna skall gemenskapen ta i bruk stöd för privat lagring. Stödet till privat lagring baserar sig på rådets förordning (EEG) nr 804/68 och kommissionens förordning (EEG) nr 1362/87 om tillämpningsföreskrifter till förordning (EEG) nr 777/87 med avseende på uppköp av skummjölkspulver och beviljande av stöd för privat lagring av skummjölkspulver.

Lagringsstöd kan beviljas för skummjölkspulver som har sitt ursprung i gemenskapen och som uppfyller vissa kvalitetsnormer. Den minsta mängd som kan lagras är 10 000 kg. Ett lagringsavtal sluts på samma sätt som för smör. Den kortaste lagringstiden är 60 dygn och den längsta 150 dygn. Bestämmelser om detta ingår i kommissionens förordning (EEG) nr 1273/91 om fastställande av stödnivåerna och den maximala lagringstiden för privat lagring av skummjölkspulver. Kommissionen utfärdar verkställighetsförordningar om stödets belopp.

Stödet för privat lagring av smör och grädde baserar sig på rådets förordning (EEG) nr 985/68 om fastställande av allmänna föreskrifter för intervention på marknaden för smör och grädde jämte ändringar samt på kommissionens förordning (EEG) nr 685/69 om tillämpningsföreskrifterna för intervention på marknaden för smör och grädde jämte ändringar. När den privata lagringen stöds säljs inte produkterna till interventionsmyndigheterna, utan ägaren ingår ett avtal med interventionsmyndigheterna om att ägaren håller produkterna i lager en viss tid mot ersättning. Äganderätten och ansvaret för återförsäljningen av produkterna förblir hos ägaren. Lagringen av produkter stöds för utjämnande av säsongvariationerna i utbudet på mjölkprodukter.

Förordningarna (EEG) nr 685/69 och (EEG) nr 985/68 innehåller kvalitetskrav för smör som erhåller lagringsstöd. Närmare bestämmelser

om lagringspartiernas storlek, förpackningar, märkningar, lagringstider samt ansökan om stöd ingår i förordning (EEG) nr 685/69.

De stödberättigande produkterna skall överföras till lager mellan den 1 mars och den 15 augusti, och de kan tas ut ur lagret tidigast den 16 augusti under lagringsåret. De skall tas ut ur lagret senast den sista februari det år som följer på lagringen. Lagringsstöd kan beviljas endast om lagringstiden överstiger 120 dygn. På begäran av lagerhållaren kan minimilagringstiden förkortas till 90 dygn. Den lagringstid som berättigar till maximalt stöd är 210 dygn. På begäran av lagerhållaren kan tiden förlängas till 240 dygn. När stödbeloppet fastställs beaktas de fasta kostnaderna, kostnaderna för fryslagring samt räntekostnaderna. Grädden omräknas till 82-procentigt smör genom en s.k. fettequivallent.

Smör för vilket stöd till privat lagring har betalats kan inte säljas till intervention, och lagringsstöd kan inte beviljas för smör eller grädde för vilket det har ansökts om stöd för försäljning av produkten till direkt privat konsumtion. Ansökan om lagringsstöd kan inte heller göras beträffande produkter som redan har överförts till tullager eller till frilagerområde för export till tredje land.

Enligt förordning (EEG) nr 804/68 får kommissionen vidta särskilda åtgärder genom vilka användningen och konsumtionen av smör och skummjölkspulver på den fria marknaden ökas, vilket minskar utbudet av dem för interventionsuppköp. Sådana åtgärder är interventionsuppköp och stöd för privat lagring av ostar, stöd för användning av skummjolk och skummjölkspulver som foder och stöd för framställning av kasein.

Interventionssystemet för ostar och stöd för privat lagring av dem

Gemenskapen är världens största osttillverkare. Interventionsorganet i de områden där det är tradition att producera de italienska ostarna Grana Padano, Parmigiano-Reggiano och Provolone skall köpa upp dessa ostar, om de uppfyller vissa kvalitetsnormer. Interventionen beträffande dessa ostar grundar sig på förordning (EEG) nr 804/68.

Bestämmelser om interventionsåtgärderna för ostarna Grana Padano och Parmigiano-Reggiano finns i rådets förordning (EEG) nr 971/68 om allmänna bestämmelser om inter-

vention på marknaden för ostarna Grana Padano och Parmigiano-Reggiano samt i kommissionens förordning (EEG) nr 1107/68 om närmare tillämpningsföreskrifter för intervention på marknaden för ostarna Grana Padano och Parmigiano-Reggiano jämte ändringar. Intervention på marknaden för osten Provolone tillämpas inte.

Vid behov är det med stöd av förordning (EEG) nr 804/68 möjligt att vidta interventionsåtgärder också i fråga om andra lagrade ostar, varvid stöd beviljas för privat lagring. Stödet för lagringsbeständiga ostar baserar sig på rådets förordning (EEG) nr 508/71 om fastställande av allmänna bestämmelser om stöd för privat lagring av lagringsbeständig ost. Kommissionen bestämmer en högsta kvot för stödet för privat lagring av varje lagringsbeständig ost, och kvoten delas mellan vissa medlemsstater. Vad gäller osten Provolone har kommissionen utfärdat förordning (EEG) nr 2496/78 om närmare bestämmelser om beviljandet av stöd för lagring av Provolone-ost jämte ändringar. Beträffande den italienska osten Pecorino Romano som framställs av får- eller getmjölk har kommissionen utfärdat förordning (EEG) nr 1427/92 om närmare bestämmelser om beviljande av stöd för privat lagring av Pecorino Romano-ost. I fråga om andra lagringsbeständiga ostar, närmast Emmental och Gruyère, har kommissionen utfärdat förordning (EEG) nr 1426/92 om närmare bestämmelser om beviljande av stöd för privat lagring av lagringsbeständig ost.

När det gäller de grekiska ostarna Kefalotyri och Kassereri som framställs av får- eller getmjölk ingår bestämmelser om stöd för privat lagring i kommissionens förordning (EEG) nr 2769/83 om införande av stöd för privat lagring av ostarna Kefalotyri och Kassereri, jämte ändringar och i kommissionens förordning (EEG) nr 1450/92 om närmare bestämmelser om beviljande av stöd för privat lagring av ostarna Kefalotyri och Kassereri.

Lagringsstödet för ostarna Ilha och Sao Jorge baserar sig på rådets förordning (EEG) nr 1600/92 om särskilda bestämmelser för Azorerna och Madeira angående vissa jordbruksprodukter och på kommissionens förordning (EEG) nr 2174/92 om närmare bestämmelser om beviljandet av stöd för privat lagring av ostarna Sao Jorge och Ilha.

Ett avtal om ostlagring ingås på samma sätt som för privat lagring av smör och skum-

mjölkpulver. Enligt avtalet skall lagerhållaren åta sig att hålla produkterna i lager under den avtalsenliga lagringstiden och under vissa lagringsförhållanden samt att inte företa ändringar i lagringspartiet under lagringen, om det inte är nödvändigt av tekniska orsaker, samt att föra ett register över produkterna i lagret och att varje vecka underrätta myndigheterna om förändringar i lagringen. Emmental och Gruyère skall överföras till lager mellan den 1 maj och den 30 september. Produkterna skall uppfylla vissa kvalitetsnormer. Produkterna kan tas ut ur lager mellan den 1 september och den 31 mars på villkor att den avtalsenliga lagringen har pågått i minst 90 dygn. Den minsta mängd som får lagras är 5 000 kg.

Stöd för användning av skummjölk och skummjölkpulver som foder

Stödet för användning som foder grundar sig på förordning (EEG) nr 804/68, rådets förordning (EEG) nr 986/68 om fastställande av allmänna bestämmelser för att bevilja stöd för skummjölk och skummjölkpulver som används till foder jämte ändringar och kommissionens förordning (EEG) nr 1105/68 om närmare bestämmelser om beviljande av stöd för skummjölk som används som foder jämte ändringar.

Stödet som ingår bland gemenskapens interventionsåtgärder i form av ett sänkt försäljningspris eller ett stöd som betalas får beviljas för användning av skummjölk och skummjölkpulver som foder, om produkterna uppfyller vissa normer. Kärnmjölk och surmjölkpulver likställs i fråga om bestämmelsen med skummjölk och skummjölkpulver.

Rådets förordning (EEG) nr 1725/79 om regler för beviljande av stöd för skummjölk beredd till foderblandningar och för skummjölkpulver avsett som kalvfoder jämte ändringar gör det möjligt att bevilja stöd för skummjölk och skummjölkpulver, om dessa används till kalvfoder. Stöd kan beviljas för separerad mjölk som mejeriet levererat till jordbruksföretaget, för separerad mjölk som används som foder på jordbruksföretaget, för denaturerat skummjölkpulver och för användning av skummjölkpulver eller separerad mjölk i kalvfoderblandningar. Användningen av separerad mjölk som kalvfoder stöds oberoende av om den används som foder direkt på jordbruksföretaget eller om den återsänds från

mejeriet. Mjök som återsänds från mejeriet skall vara antingen denaturerad eller annars gå att kontrollera effektivt. Stödbeloppet fastställs utgående från interventionspriset för skummjökspulver, marknadssituationen, priserna på konkurrerande produkter samt priset på kalvkött. Stödet fastställs i förväg och inte genom anbud. Kommissionens förordning (EEG) nr 2770/79 om försäljning av skummjökspulver avsett som kalvfoder och om ändring av förordning (EEG) nr 1687/76 gör det möjligt att sälja skummjökspulver i interventionslager till sänkt pris för att användas som kalvfoder.

Rådets förordning (EEG) nr 1285/70 om fastställande av en särskild åtgärd för avyttring av skummjökspulver som köpts upp av interventionsorgan, kommissionens förordning (EEG) nr 368/77 om anbuds försäljning av skummjökspulver till foder åt grisar och fjäderfä jämte ändringar och kommissionens förordning (EEG) nr 443/77 om försäljning till ett fast pris av skummjökspulver till foder åt grisar och fjäderfä och om ändring av förordningarna (EEG) nr 1687/76 och (EEG) nr 368/77 jämte ändringar gör det möjligt att sälja skummjökspulver i interventionslager till foder åt grisar och fjäderfä. Försäljningen sker till nedsatt pris, men utan stöd. Systemen är inte i bruk för närvarande.

Kommissionens förordning (EEG) nr 1844/77 om beviljandet genom anbud av särskilt stöd för skummjökspulver avsett att användas som foder för andra djur än unga kalvar jämte ändringar gör det möjligt att bevilja stöd för användning av skummjökspulver som foder för andra djur än kalvar. Stödet beviljas genom anbud. Systemet är inte i bruk för närvarande.

Kommissionens förordning (EEG) nr 2793/77 om tillämpningsföreskrifter för beviljande av särskilt stöd för skummjökspulver avsett att användas som foder för andra djur än unga kalvar jämte ändringar gör det möjligt att bevilja ett fast förutfastställt stöd för användning av skummjökspulver som foder för andra djur än kalvar. Systemet är inte i bruk för närvarande.

Rådets förordning (EEG) nr 865/84 om allmänna bestämmelser om beviljandet av stöd för koncentrerad skummjök avsedd att användas som foder gör det möjligt att ta i bruk andra metoder än de som anges i förordning (EEG) nr 804/68, om interventionslagren växer eller hotar att växa. Stöd kan härvid beviljas

för denaturerad skummjök som säljs till nedsatt pris och som används som annat än kalvfoder. Stödbeloppet skall följa de andra stöden för skummjök och skummjökspulver. När det högsta försäljningspriset fastställs beaktas djurpriset, stödnivån samt priset på konkurrerande produkter.

Kaseinstöd

Enligt förordning (EEG) nr 804/68 beviljas stöd av gemenskapens medel för skummjökspulver som har producerats inom gemenskapen och förädlats till kasein. Kriterierna för beviljande av stöd ingår i rådets förordning (EEG) nr 987/68 om fastställande av allmänna bestämmelser om beviljande av stöd för skummjök som förädlas till kasein eller kaseinater jämte ändringar. Tillämpningsbestämmelser ingår i kommissionens förordning (EEG) nr 2921/90 om beviljande av stöd för framställningen av kasein och kaseinater av skummjök. I gemenskapen följer priset på kasein världsmarknadspriset. För att kaseinet skall förmå konkurrera med andra råvaror måste den mjök som används vid framställningen stödas. Stödbeloppet motsvarar stödet för mjök som används vid framställningen av skummjökspulver.

Främjande av avsättningen

Gemenskapen kan bevilja stöd för främjande av avsättningen för mjökprodukter. Avsikten är att öka mjölkkonsumtionen i gemenskapen och avsättningen i tredje land för mjökprodukter som producerats inom gemenskapen. Bestämmelser om detta finns i rådets förordning (EEG) nr 2073/92 om främjande av konsumtionen inom gemenskapen och breddande av marknaderna för mjök och mjökprodukter. Stödet, som räknas till interventionsåtgärderna, beviljas för information om hälsoaspekter beträffande mjökprodukter, forskning i mjökprodukter, marknadsforskning och publicitets- och promotionskampanjer. En nationellt utsedd myndighet i varje land anger preferensordningen för stödansökningarna och sänder dem till kommissionen för beslut. Stöd beviljas inom ramen för de medel som reserverats för ändamålet.

Försäljning från interventionslager

Försäljningen av smör och skummjökspul-

ver i interventionslager omfattas av kommissionens förordning (EEG) nr 569/88 om fastställande av gemensamma tillämpningsföreskrifter för kontroll av användningen av och/eller destination för produkter från intervention, jämte ändringar. Särskilda rättsakter som gäller vardera produkten har också antagits.

Försäljningen av smör från interventionslager grundar sig på förordning (EEG) nr 804/68 och förordning (EEG) nr 986/68. Försäljningen skall ske så att köparna behandlas likvärdigt och så att marknadsjämvikten inte störs. Försäljningen kan ske antingen genom anbud eller till ett förutfastställt fast pris. I förordning (EEG) nr 685/69 ges närmare anvisningar för anbudsförfarandet. Smör som befinner sig i interventionslager kan säljas för export eller på den inre marknaden. Bestämmelser om försäljning av interventionssmör för export finns i kommissionens förordning (EEG) nr 3378/91 om närmare bestämmelser för försäljning av smör från interventionslager för export och om ändring av förordning (EEG) nr 569/88 jämte ändringar. Försäljningen för export sker genom bestående eller särskilda anbud. Utgående från anbuden fastställs ett lägsta försäljningspris, och anbud som understiger detta godkänns inte. Den minsta anbudskvantitet som kan godkännas är 500 000 kg. Exporten kan ske i form av smör eller efter bearbetning till smörolja (koncentrerat smör).

Bestämmelser om försäljning av interventionssmör på den inre marknaden finns i kommissionens förordning (EEG) nr 2315/76 om försäljning av smör från offentliga lager jämte ändringar. Försäljningen sker på basis av avtal. Avtal ingås när interventionslagren tillåter det. Den minsta kvantitet som säljs på en gång är 5 000 kg. Försäljningspriset är det uppköpspris som tillämpas när avtalet ingås plus 1 ecu/100 kg. Köparen skall ställa en säkerhet. Om smör i interventionslager inte kan säljas på normala villkor under regleringsåret för mjölk får de särskilda åtgärder som återges nedan vidtas.

Interventionssmör får säljas inom gemenskapen för konsumtion i form av smörolja. Bestämmelser om detta ingår i kommissionens förordning (EEG) nr 3143/85 om försäljningen till sänkta priser av interventionssmör avsett för direkt förbrukning i form av koncentrerat, jämte ändringar. Systemet avser att minska långtidslagringen av smör i interventionslager, eftersom den kan leda till försämrad kvalitet.

Smöret omvandlas till smörolja som är hållbarare och säljs med hjälp av stöd, närmast till enskilda storkök. Smöret säljs till smöroljetillverkarna från interventionslagren till ett fast pris som är lägre än interventionspriset. Smöroljetillverkaren skall överta smöret inom 15 dygn från det att avtalet slutits. Den smörolja som produceras skall säljas till sådan direkt privat konsumtion som definieras i förordningen. Företag som köper smörolja skall föra bok över sina köp av smörolja till nedsatt pris.

Interventionssmör kan också säljas till livsmedelsindustrin. Bestämmelser om detta finns i kommissionens förordning (EEG) nr 570/88 om försäljningen av smör till sänkta priser och beviljandet av stöd för smör och koncentrerat smör avsett att användas i framställningen av konditorivaror, glass och andra livsmedel jämte ändringar. Inom detta system säljer kommissionen genom anbud smör eller grädde som omfattas av intervention för att vidareförädlas till glass, konditorivaror och andra livsmedel. Allt smör härstammar inte från interventionslager. Stöd beviljas också för normalt marknadssmör på samma grunder. Företagen lämnar den andra och fjärde tisdagen i varje månad in anbud om köp av smör från interventionslager till det interventionsorgan som förfogar över smöret. Användningsändamålet, förädlingsprocessen, fetthalten samt en eventuell märkning med ett ämne som kan spåras inverkar på försäljningspriserna. Den anläggning som tillverkar produkten skall uppfylla vissa krav som gäller bl.a. bokföring, lagring och produktionskapacitet.

Enligt kommissionens förordning (EEG) nr 2409/86 om försäljningen av interventionssmör avsett att användas i foderblandningar, kommissionens förordning (EEG) nr 1282/72 om försäljning av smör till sänkt pris till armén och liknande styrkor, kommissionens förordning (EEG) nr 1717/72 om försäljning av smör till sänkt pris till icke vinstdrivande institutioner och organisationer, kommissionens förordning (EEG) nr 2990/82 om försäljningen av smör till nedsatt pris till personer som får socialt bistånd samt kommissionens förordning (EEG) nr 863/91 om den särskilda försäljningen av interventionssmör för export till Sovjetunionen och om ändring av förordning (EEG) nr 569/88 jämte ändringar, är det också möjligt att sälja eller överlåta interventionssmör till nedsatt pris för att användas i foderblandningar, till armén, till allmännyttiga föreningar

eller som socialt bistånd för export till det forna Sovjetunionen. En del av dessa system är för närvarande indragna.

Försäljningen av skummjörkspulver från interventionslager grundar sig på förordning (EEG) nr 804/68 och på rådets förordning (EEG) nr 1014/68. Försäljningen skall ske så att köparna behandlas likvärdigt och så att marknadsjämvikten inte störs. Försäljningen kan ske antingen genom anbud eller till ett förutfastställt fast pris. Skummjörkspulver i lager kan säljas antingen för export eller på den inre marknaden. Bestämmelser om försäljningen av skummjörkspulver från interventionslager för export finns i kommissionens förordning (EEG) nr 727/87 om särskild försäljning av skummjörkspulver från offentliga lager för export jämte ändringar. Försäljningen för export är baserad på avtal. Den minsta kvantitet som kan säljas på en gång är 100 000 kg. Köparen skall ställa en säkerhet.

Enligt kommissionens förordning (EEG) nr 2213/76 om försäljning av skummjörkspulver från offentliga lager jämte ändringar är det möjligt att sälja skummjörkspulver från interventionslager på den inre marknaden under exceptionella förhållanden. Mjörkpulvret skall ha lagrats i minst sex månader. Den lägsta försäljningskvantiteten är 10 000 kg, och en säkerhet för köpanbudet skall ställas. Försäljningspriset är lika med uppköpspriset vid avtalets ingång plus 1 ecu/100 kg.

Om skummjörkspulvret i interventionslager inte kan saluföras på normala villkor under regleringsåret kan de särskilda åtgärder som återges nedan vidtas.

Enligt kommissionens förordning (EEG) nr 2746/87 om ändring av förordningarna (EEG) nr 2315/76 och (EEG) nr 727/87 med avseende på bestämmelser om försäljningen av smör och skummjörkspulver från offentliga lager avsett att levereras som livsmedelsbistånd kan smör och skummjörkspulver i interventionslager säljas till nedsatt pris då de levereras som livsmedelsbistånd.

Enligt förordning (EEG) nr 804/68 får rådet vidta andra åtgärder än de regelmässiga stödåtgärder, om överskott av mjörkprodukter uppstår eller sannolikt kommer att uppstå eller hotar att växa. I rådets förordning (EEG) nr 1723/81 om allmänna bestämmelser om åtgärder för att upprätthålla nivån på smörförbrukningen för vissa kategorier av förbrukare och industrier fastställs allmänna villkor för bevil-

jande av stöd för främjande av användningen av smör på marknaden. Åtgärder återges nedan.

Försäljningen av smör till icke vinstdrivande sammanslutningar stöds genom kommissionens förordning (EEG) nr 2191/81 om beviljande av stöd till icke vinstdrivande institutioners och organisationers inköp av smör jämte ändringar. De stödberättigade sammanslutningarna, exempelvis sjukhus och fängelser, godkänns av respektive medlemsstat. Förordningen innehåller också närmare bestämmelser om det praktiska genomförandet och om stödvillkoren. Återförsäljning av smöret är förbjuden. De förpackningar som säljs skall ha påskriften "smör till nedsatt pris". Med stöd av kommissionens förordning (EEG) nr 2192/81 om beviljande av stöd till arméers och därmed jämställda styrkors inköp av smör jämte ändringar är det möjligt att betala stöd vid försäljning av smör till gemenskapens styrkor.

När färskt smör säljs på den normala marknaden till livsmedelsindustrin kan stöd betalas för det. Stödet grundar sig på kommissionens förordning (EEG) nr 570/88 jämte ändringar. För stödet gäller delvis de regler i samma förordning som också gäller försäljning av interventionssmör till livsmedelsindustrin. Stödet baseras på att kommissionen beviljar tillverkarna av färskt smör stöd då dessa säljer smör till förädlingsindustrin. Förordningen innehåller närmare bestämmelser om det praktiska genomförandet och om stödvillkoren.

Med stöd av kommissionens förordning (EEG) nr 429/90 om beviljandet genom anbudsfordran av stöd för koncentrerat smör avsett för direkt förbrukning inom gemenskapen jämte ändringar kan stöd beviljas för att omvandla färskt smör på marknaden till smörolja. Stödet beviljas genom anbud på samma grunder som stödet för försäljning av interventionssmör till livsmedelsindustrin. Med stöd av rådets förordning (EEG) nr 1307/85 om tillstånd för medlemsstaterna att bevilja ett konsumtionsstöd för smör får medlemsstaterna använda nationella medel för att stöda försäljningen av smör till konsumenter.

Stödet för mjörk till skolelever baserar sig på förordning (EEG) nr 804/68, rådets förordning (EEG) nr 1842/83 om allmänna bestämmelser om leverans av mjörk och vissa mjörkprodukter till skolelever och kommissionens förordning (EEG) nr 2167/83 om närmare bestämmelser om utdelning av mjörk och vissa mjörkproduk-

ter till skolelever jämte ändringar. Stödbeloppet per liter mjölk som åtgår till produkten är för närvarande 95 % av riktpriiset för mjölk. Utöver gemenskapsstödet kan medlemsstaterna bevilja nationellt stöd. Förordningarna innehåller närmare bestämmelser om det praktiska genomförandet och om stödvillkoren.

Med stöd av förordning (EEG) nr 804/68 kan närmare bestämmelser om kvalitetsnormer för smör och skummjörkspulver utfärdas. I rådets direktiv 92/46/EEG om fastställande av hygienregler för produktion och saluhållande av rå mjölk, värmebehandlad mjölk och mjölk-baserade produkter ingår hälsobestämmelser samt krav på kvaliteten, märkningen, förpackningarna och andra krav som gäller mjölkprodukter och saluhållande av dem. Med stöd av rådets förordning (EEG) nr 1898/87 om namnskydd av mjölk och mjölkprodukter vid försäljning jämte ändringar har namnen på produkter som framställs av mjölk skyddats. Namnet mjölk kan inte användas i syfte att vilseleda konsumenter när det gäller produkter som har tillverkats av andra råvaror.

Import och export av mjölkprodukter

I gemenskapen är import- och exportsystemet vid sidan av interventionsverksamheten en viktig del av marknadsorganisationen för mjölk när det gäller att bibehålla priserna på den nivå som rådet har fastställt. Bestämmelser om import- och exportlicenser finns i kommissionens förordning (EEG) nr 3719/88 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för jordbruksprodukter för systemet med import- och exportlicenser och förutfastställelselicenser jämte ändringar och i kommissionens förordning (EEG) nr 2729/81 om särskilda tillämpningsföreskrifter för systemet med import- och exportlicenser och förutfastställelse av exportbidrag för mjölk och mjölkprodukter jämte ändringar.

Med vissa undantag skall en importlicens uppvisas vid införsel av alla mjölkprodukter till gemenskapen, och en exportlicens skall uppvisas vid utförsel. Medlemsstaterna skall utfärda licensen för var och en som så begär, oberoende av var i gemenskapen den sökande är etablerad. Beviljandet av dessa licenser förutsätter en säkerhet som garanterar att import- eller exporttagandet uppfylls under licensens giltighetstid och som förverkas helt eller delvis, om transaktionen inte genomförs eller endast

delvis genomförs inom denna tid. Exportlicens krävs inte för produkter som utförs med stöd av ett regelbundet fastställt exportbidrag med undantag för mjölkpulver, smör och smörolja.

Importavgifterna för mjölkprodukter regleras genom kommissionens förordning (EEG) nr 3665/87 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter jämte ändringar och kommissionens förordning (EEG) nr 1767/82 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för de särskilda importavgifterna för vissa mjölkprodukter jämte ändringar. En importavgift tas ut för införsel av mjölkprodukter. Importavgifterna fastställs alltid för månadens två första veckor och ses över i medlet av månaden. Mjölkprodukterna i bilaga II till Romfördraget är uppdelade på tolv grupper, och för var och en av grupperna har en pilotprodukt fastställts. Importavgiften för pilotprodukten är skillnaden mellan tröskelpriiset och priset fritt gränsen, som anger världsmarknadspriset, om inte importavgiften fastställs enligt särskilda bestämmelser. Importavgiften för de produkter som inte är pilotprodukter är lika med importavgiften för gruppens pilotprodukt. I fråga om sådana produkter för vilka tullavgiften har bundits inom ramarna för GATT begränsas importavgiften dock till det belopp som är följden av denna bindning. Bestämmelser om fastställande av priset fritt gränsen och importavgifterna ingår i rådets förordning (EEG) nr 1073/68 om fastställande av närmare bestämmelser för att fastställa priser fritt gränsen och importavgifter för mjölk och mjölkprodukter. Ett pris fritt gemenskapens gräns fastställs för varje pilotprodukt på grundval av de mest gynnsamma inköpsmöjligheterna inom den internationella handeln med produkterna i den berörda gruppen. Hänsyn tas dock inte till likställda produkter vilkas importavgift inte motsvarar importavgiften för den berörda pilotprodukten.

Fatställande av importavgiften för bearbetade livsmedel som innehåller mjölkråvara och som inte ingår i bilaga II till Romfördraget baserar sig både på fasta tullar och på rörliga importavgifter. Rörliga importavgifter fastställs separat för varje del av en basmjölkprodukt som definieras i rådets förordning (EEG) nr 3033/80 och som ingår i en produkt som inte uppräknas i bilaga II. Fastställelsen grundar sig på skillnaden mellan tröskelpriiserna och priserna fritt gränsen. Den slutliga importavgiften

för produkten beräknas som en summa utgående från pilotprodukternas delar.

Om exportbidrag för mjölkprodukter föreskrivs i rådets förordning (EEG) nr 876/68 om fastställande av allmänna bestämmelser för beviljande av exportbidrag för mjölk och mjölkprodukter och kriterier för fastställande av bidragsbeloppen jämte ändringar och i kommissionens förordning (EEG) nr 1098/68 om närmare tillämpningsföreskrifter för exportbidrag för mjölk och mjölkprodukter jämte ändringar. Vid behov kan skillnaden mellan priserna för mjölkprodukter på världsmarknaden och i gemenskapen täckas genom ett exportbidrag. Exportbidraget är detsamma för hela gemenskapen, men det får varieras beroende på produkt och beträffande ostar också enligt bestämmelseort. För ostarnas del beror de landsvisa skillnaderna på ostavtal.

Exportbidraget kan fastställas regelbundet av kommissionen, i förväg för ett visst parti eller genom anbud. Regelbundet fastställda exportbidrag gäller smör, skummjölkspulver, helmjölkspulver samt ostarna cheddar och gouda. Exportbidragen fastställs med fyra veckors mellanrum och enligt exportdagen. Med exportdag avses mottagandet av produkterna till tullkontroll. Exportbidraget fastställs på grundval av priset på gemenskapens marknad och på världsmarknaden med hänsyn till utbud och efterfrågan på den inre marknaden och på världsmarknaden. Priserna beräknas på motsvarande sätt som när importavgifterna fastställs. Ansökan om förutfastställt exportbidrag kan göras för alla mjölkprodukter. Exportören ansöker hos myndigheterna om en exportlicens, enligt vilken exportbidraget är i kraft oberoende av förändringar i det exportbidrag som fastställs regelbundet. Ansökan om licens görs för ett exportparti vars storlek och bestämmelse-land är kända. Det förutfastställda exportbidraget är i kraft den månad det har beviljats samt 4—6 månader, beroende på produkt. En säkerhet skall ställas för exporten. Kommissionen får också fastställa exportbidraget genom anbudsförfarande. I fråga om mjölkprodukter är export genom anbud ovanlig och ansluter sig till minskning av interventionslagren för smör och skummjölkspulver.

Enligt förordning (EEG) nr 804/68 kan tillämpningen av åtgärder för aktiv förädling förbjudas i den mån det är nödvändigt för att den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter skall funge-

ra väl. Förordningen upptar också en skyddsklausul. Om gemenskapens marknad för mjölkprodukter till följd av import eller export är utsatt för eller hotas av allvarliga störningar som kan äventyra de mål som fastställs i artikel 39 i Romfördraget, får lämpliga åtgärder avseende handeln med tredje land vidtas till dess att störningen eller störningshotet har upphört.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt anslutningsakten är Finlands kvot för mejerimjölk 2 342 milj. kg och kvoten för direktförsäljning från gårdarna 10 milj. kg. Kvoten för mejerimjölk får också höjas med sammanlagt 200 milj. kg. Denna tilläggskvot skall reserveras för producenter som för närvarande har upphört tillfälligt med mjölkproduktion och vilkas rätt att återuppta produktionen påverkas genom anslutningsavtalet. Finland beviljades en kvot om 1 700 ton för privat lagring av lagringsbeständiga ostar (närmast Emmental). Fil och smetana har fogats till beteckningarna på produkter som framställs av mjölk. I gemenskapsrättsakterna om mjölk och mjölkprodukter företogs också vissa ändringar av teknisk art (artikel 29 i anslutningsakten, bilaga I, V Jordbruk, B. Gemensamma marknadsorganisationer). Enligt anslutningsakten är det i Finland också tillåtet att avvika från gemenskapens krav om minsta fetthalt under en övergångstid om tre år (försäljning av konsumtionsmjölk som inte uppfyller kraven om minsta fetthalt, artikel 151 i anslutningsakten, bilaga XV, VII Jordbruk, B. Marknadsorganisation). Finland får ytterligare en övergångstid på tre år för att förlänga sitt nuvarande ostavtal med USA. Parterna kom också överens om att finländska ostbeteckningar skulle fogas till de listor som anges i förordningarna om exportbidrag.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland regleras produktionen och marknadsföringen av mjölk genom lagen om marknadssystemet för lantbruksprodukter (1518/93). Med stöd av lagen fastställs årligen ett riktpreis och ett minimipris för mjölk. För närvarande är de statliga stödformerna för mjölk produktionsstöd för mjölk, bidrag för transport av mjölk, understöd enligt antalet husdjur och

arealtillägg. Vid export av mjölk och mjölkprodukter betalas också prisskillnadsersättning med stöd av lagen om prisskillnadsersättning för lantbruksprodukter.

Om lika pris för producentmjölk samt om grunderna för prissättningen enligt kvalitet och sammansättning stadgas i jord- och skogsbruksministeriets beslut (1263/89). Hos mjölkproducenterna uppbärs exportkostnadsavgift enligt lagen om exportkostnadsavgift för mjölk, svinkött och spannmål samt accis på gödselmedel, fett och protein för finansiering av exporten. Statsrådet har den 24 februari 1994 utfärdat ett beslut om sänkning av priserna på mjölkprodukter i viss användning som publicerats i jord- och skogsbruksministeriets föreskriftssamling.

Mjölkproduktionen har sedan år 1985 styrts genom lagen om temporära produktionskvoter för mjölk (570/84) och lagen om temporär kvotavgift för mjölk (569/84), vilka hänför sig till tvåprissystemet för mjölk. Åren 1989—93 var också lagen om kvotavgift för mejerier (1303/88) i kraft. Produktionskvoten utgör inget absolut förbud mot att producera mjölk eller ta emot mjölk till ett mejeri. För den mängd mjölk som levereras till ett mejeri och som överstiger kvoten är den avgiftsskyldige endast skyldig att erlægga kvotavgift. Kvotperioden inleds för närvarande vid ingången av september och slutar vid utgången av augusti. Man har också försökt balansera mjölkproduktionen genom s.k. frivilliga produktionsstyrningsåtgärder. Lagen om balansering av lantbruksproduktionen (1261/89) stadgar om grunderna för bl.a. avtal och åtgärder som minskar och ställer om produktionen av lantbruksprodukter. Med stöd av denna balanseringslag har det åren 1990—93 ingåtts avtal om minskad mjölkproduktion, dikoavtal och avtal om naturenlig (ekologisk) produktion. Med stöd av lagen betalas också dikopremier.

Regleringen av importen av mjölk och mjölkprodukter baserar sig på lagen om importavgifter (1008/77), som innehåller stadganden om importavgifter och minimiimportpriser. Syftet med importavgifterna är att höja priserna på importerade produkter till den inhemska prisnivån. Importavgiften fastställs i princip enligt prisnoteringarna på hemmamarknaden och världsmarknaden. De kvantitativa importbegränsningarna har slopats. Varuklassificeringssystemet baserar sig på tulltariffen (660/87).

Gemenskapens marknadsorganisation för mjölk och mjölkprodukter ersätter i fråga om mjölk helt och hållet Finlands marknadssystem för lantbruksprodukter samt åtgärderna beträffande mjölk enligt lagen om balansering av lantbruksproduktionen. I anslutning till administrationen av gemenskapens kvotsystem måste det dock stadgas om bl.a. överlåtelse av kvoter, den nationella reserven och utjämning av kvotöverskridningar. Beträffande importen ersätter gemenskapens tulltariff och gränsskyddssystem Finlands tulltariff och lagen om importavgifter. Införandet av gemenskapens system förutsätter också att interventionsverksamheten ordnas. Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Nötkött

Rådets förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött jämte ändringar

Inom gemenskapen regleras produktionen och saluföringen av nötkött genom förordning (EEG) nr 805/68. Med stöd av förordningen har flera rättsakter om verkställande antagits. De innehåller närmare tillämpningsbestämmelser.

Marknadsorganisationen omfattar levande nötkreatur och avelsdjur samt kött och andra produkter av dem med undantag för mjölk och mjölkprodukter. Med vuxna nötkreatur avses djur som väger över 300 kg. Organisationen baserar sig på fasta orienteringspriser inom gemenskapen som rådet årligen fastställer. Orienteringspriset för ett regleringsår skall fastställas före den 1 augusti föregående år. Vid fastställandet beaktas särskilt den framtida utvecklingen av nötköttsproduktionen och nötköttskonsumtionen, situationen på marknaden för mjölk och mjölkprodukter samt tidigare erfarenhet av organisationen. Regleringsåret börjar den första måndagen i april varje år och slutar dagen före denna dag påföljande år, om inte rådet med stöd av förordningen beslutar om undantag.

Stödformer

Inom marknadsorganisationen för nötkött är följande stödformer i bruk: särskilt bidrag för handjur av nötkreatur, säsongutjämningsbidrag för vårslakt, am- och dikobidrag, tilläggsbidrag

för extensifiering samt bearbetningsbidrag. Bestämmelser om dessa bidrag ingår i förordning (EEG) nr 805/68 och i de verkställighetsrättsakter för stöd och förfaranden som antagits med stöd av den (rådets förordningar (EEG) nr 2066/92 och 3508/92 samt kommissionens förordningar (EEG) nr 3886/92 och 3887/92). Nedan behandlas de allmänna bestämmelserna om stöden och varje stödform för sig.

När stöd beviljas avses med producent en fysisk eller juridisk person vars företag ligger inom gemenskapen och som bedriver nötboskapsuppfödning. Med företag avses alla produktionsenheter som drivs av producenten och som ligger inom en medlemsstats territorium. Med am- och diko avses en ko som tillhör en kötttras eller är framavlad genom korsning med en kötttras och som ingår i en besättning som är avsedd för uppfödning av kalvar för köttproduktion eller en motsvarande dräktig rekryteringskviga. De allmänna bestämmelserna om stöden innehåller också föreskrifter om bl.a. märkning av de djur som omfattas av stödet (rådets förordning (EEG) nr 3508/92 och kommissionens förordning (EEG) nr 3886/92), bidragens lägsta belopp samt innehållet i bidragsansökan (kommissionens förordningar (EEG) nr 3886/92 och 3887/92).

Bestämmelser om produktionsbidrag för tjurar ingår i förordning (EEG) nr 805/68 och i förordning (EEG) nr 3886/92. Bidraget, vars belopp enligt de nuvarande bestämmelserna är 60 ecu/djur år 1993, 75 ecu/djur år 1994 och 90 ecu/djur år 1995, betalas högst två gånger under djurets livstid, i åldersklasserna 10 månader och över 21 månader. Bidraget kan årligen betalas för högst 90 djur per företag i var och en av åldersgrupperna. Bidraget kan betalas antingen direkt till företaget på basis av djurets ålder eller i samband med slaktavräkningen, om slaktkroppens vikt överstiger 200 kg.

Vid betalningen av bidraget används den högsta djurtätheten som grund. Den beräknas i antalet djurenheter per grovfoderhektar i förordning (EEG) nr 805/68, och beräkningssättet preciseras i förordning (EEG) nr 3886/92. Bidrag betalas inte för de djur som överstiger den högsta djurtätheten. Det högsta bidragsbeloppet i de olika länderna baserar sig för närvarande på beloppet av de produktionsbidrag som betalades i medlemsstaten åren 1990—92 så att varje medlemsstat får välja referensår. Inom medlemsstaterna får det högs-

ta antalet bidragsberättigande djur fastställas individuellt eller regionalt. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om den regionala indelningen samt om antalet stödberättigande djur i de olika regionerna (regionalt tak). Om det regionala taket överskrids minskas de produktionsbidrag som betalas per företag i förhållande till överskridningen. Om individuella tak har fastställts för en region kan ingen proportionell minskning dock tillämpas, utan reduceringen skall gälla de producenter som har överskridit sitt tak.

Om säsongutjämningsbidraget för vårslakt föreskrivs i förordning (EEG) nr 805/68 och i förordning (EEG) nr 3886/92. I de medlemsstater där antalet slaktade handjur av nötkreatur mellan den 1 september och den 30 november överstiger 40 % av den årliga slakten av handjur av nötkreatur får ett tilläggsbidrag till handjursbidraget om 60 ecu betalas följande år på ansökan för handjur av nötkreatur som slaktas mellan den 1 januari och den 30 april.

Bestämmelser om am- och dikobidraget ingår i förordning (EEG) nr 805/68 och i förordningarna (EEG) nr 2066/92 och 3886/92. Am- och dikobidraget, som enligt de gällande bestämmelserna uppgår till 70 ecu/djur år 1993, 95 ecu/djur år 1994 och 120 ecu/djur år 1995, kan på ansökan betalas till ett företag som håller motsvarande mängd am- eller dikor under de minst sex månader som följer på ansökan och som inte levererar mjölk till mejeri under de tolv månader som följer på ansökan. Bidraget kan också betalas till företag med en mejerimjölkkvot om högst 120 000 kg. Av nationella medel kan dessutom betalas ett tilläggsbidrag om 25 ecu för varje beviljat am- och dikobidrag. Av detta belopp kan 20 ecu betalas av gemenskapsmedel på mål 1-områden enligt gemenskapens strukturpolitiska regionindelning samt på områden där am- och dikornas andel av det totala antalet kor är minst 30 %, och där minst 30 % av de slaktade tjurarna ingår i särskilt fastställda slaktkroppsklasser (S och E).

Det landsvisa maximiantalet bidragsberättigande djur, dvs. den nationella kvoten (det nationella taket), baserar sig på det bidragsbelopp som betalades i medlemsstaten under det referensår under perioden 1990—92 som medlemsstaten har valt. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om den sammanlagda mängden av individuella tak specificerat på så sätt att taken för dels de svagast utvecklade

regionerna (LFA), dels de övriga regionerna uppges separat. Varje medlemsstat skall också inrätta en nationell reserv om 1—3 %, ur vilken tilläggskvoter kan fördelas i särskilda fall. Med tanke på mindre gynnade produktionsområden skall en tilläggsreserv om 1 % inrättas. De individuella rättigheterna kan överlåtas och hyras. Om rättigheterna överlåts utan att besittningsrätten till företaget samtidigt överlåts, kan en del av kvoten, dock högst 15 %, överföras till den nationella reserven utan ersättning. Om företaget under två på varandra följande år inte har använt minst 50 % av sin kvot kan den outnyttjade delen likaså överföras till den nationella reserven.

När bidraget betalas används den största djurtätheten som betalningsgrund. Till denna del hänvisas det till vad som sägs ovan om produktionsbidrag för tjurar. Uppfyllandet av raskriterierna följs genom en s.k. negativlista där mjölkkraserna är uppräknade. Djurets tillhörighet till en kött- eller mjölkbesättning följs också med hjälp av företagets mjölkkvot och det antal mjölkkor som behövs för att producera den.

Bestämmelser om tilläggsbidrag finns i förordning (EEG) nr 805/68. För att produktionen skall extensifieras kan am- och dikobidraget och handjursbidraget betalas förhöjt med 30 ecu, om djurtätheten är under 1,4 djurenheter per hektar grovfoder.

Bestämmelser om bearbetningsbidrag ingår också i förordning (EEG) nr 805/68. För tjurkalvar av mjölkkras får ett avelsbidrag om 100 ecu betalas, om de slaktas vid mindre än tio dagars ålder. Om medlemsstaten inte tar systemet i bruk skall den delta i den särskilda interventionsordning som gäller lätta slaktkroppar och som refereras nedan.

Interventionsåtgärder

En väsentlig del av marknadsorganisationen för nötkött utgörs av rättsakterna om s.k. interventionsåtgärder som används i syfte att hindra producentpriserna från att sjunka. Interventionsåtgärderna är uppköp av nötkött som interventionsmyndigheterna gör samt stöd till privat lagring.

Bestämmelser om interventionsuppköp finns i kommissionens förordning (EEG) nr 2456/93 om närmare tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 805/68 vad beträffar allmänna och särskilda interventionsåtgärder

för nötkött. Med uppköp avses en ordning där medlemsstaternas myndigheter köper upp kött av tjurar och stutar som uppfyller vissa krav (ursprung, vikt, kvalitet, klassificering o.dyl.) och placerar det i interventionslager. Medlemsstaterna skall ha interventionscentra för interventionsåtgärderna. Det skall vara möjligt att lagra fryst kött i dem under minst tre månader på det sätt som anges närmare i förordning (EEG) nr 2456/93. Lagerkontrollen åligger medlemsstaternas myndigheter.

Interventionsuppköpen sker i regel genom anbud. För närvarande inleds ett normalt anbuds förfarande, om marknadspriset inom gemenskapen är under 84 % och marknadspriset i medlemsstaten under 80 % av interventionspriset. Interventionspriset fastställs en gång om året. Marknadspriset baserar sig på en priskalkyl för de två föregående veckorna. Kalkylen görs så att priset för varje kvalitetsklass vägs med marknadsandelen. Förordning (EEG) nr 2456/93 innehåller detaljerade bestämmelser om bl.a. anbudsinfördran, inlämnande av anbud och minimikvantiteterna för dem samt om högsta och lägsta priser, de garantibelopp som skall ställas som säkerhet för anbuden samt högsta priser för godtagbara anbud och godkännandeförfarandet.

Genom de särskilda interventionsåtgärderna vill man minska mängden nötkött som blir föremål för intervention. Medlemsstaterna kan välja om de tar i bruk bearbetningsbidraget eller interventionsordningen för lätta slaktkroppar. Inom den sistnämnda ordningen köps slaktkroppar som väger 150—200 kg upp genom anbud, vilket avviker från kravet på 200 kg slaktkroppsvikt vid normal intervention. På detta sätt försöker man hindra att interventionslagren växer.

De årliga högsta kvantiteterna för normalt anbuds förfarande och särskilda interventionsåtgärder uppgår till 750 000 ton år 1993, 650 000 ton år 1994, 550 000 ton år 1995, 400 000 ton år 1996 och 350 000 ton år 1997. Efter år 1996 köps slaktkroppar på mer än 340 kg inte upp till intervention. Uppköpen är förknippade med ett garantisystem, där alla anbud som understiger det fastställda högsta priset skall godtas. De uppköp som garantisystemet omfattar inleds, om marknadspriset i gemenskapen är lägre än 78 % av interventionspriset och marknadspriset i någon medlemsstat är lägre än 60 % av interventionspriset. Uppköpen inom ramen för garantisystemet

omfattas inte av de maximala interventions-uppköpskvantiteterna. I förordning (EEG) nr 2456/93 ingår också bl.a. bestämmelser om styckning av kött för intervention och om den förhållandevis detaljerade anmälningsskyldighet som gäller medlemsstaternas verksamhet. Uppköpsanbudena skall avfattas på något av gemenskapens officiella språk.

Försäljningen från interventionslager regleras genom förordning (EEG) nr 805/68, rådets förordning (EEG) nr 98/69 om allmänna bestämmelser för interventionsorganens avyttring av fryst nötkött jämte ändringar samt kommissionens förordning (EEG) nr 2173/79 om tillämpningsföreskrifter för avyttring av nötkött som köpts upp av interventionsorgan och om upphävning av förordning (EEG) nr 216/69 jämte ändringar. Försäljning från interventionslager inom gemenskapen är tillåten endast om marknadspriset inom gemenskapen som omräknats med en koefficient ligger åtminstone på interventionsprisets nivå och interventions-uppköp inte pågår. Köttet kan emellertid trots detta säljas för export i oförändrat skick eller styckat samt för särskilt definierade ändamål inom gemenskapen och när det är nödvändigt av tekniska orsaker, t.ex. på grund av risken för att köttet blir alltför gammalt (förordning (EEG) nr 98/69, kommissionens förordningar (EEG) nr 985/81, 2824/85, 2182/77, 2326/79, 1777/93 och 2849/89 samt rådets direktiv 657/88/EEG).

Försäljningen kan ske genom anbud eller till fast pris. Köparen måste i båda fallen ställa en säkerhet för betalning av priset. Försäljningen kan också ske i två steg, i det första steget genom anbud och i det andra steget till fast pris enligt bestämmelserna i kommissionens förordning (EEG) nr 2539/84 om närmare bestämmelser för viss försäljning av fryst nötkött som innehas av interventionsorgan.

Bestämmelser om stöd för privat lagring ingår i förordning (EEG) nr 806/88. Stödet för privat lagring baserar sig på rådets förordning (EEG) nr 989/68 om allmänna bestämmelser för beviljande av stöd för privat lagerhållning av nötkött jämte ändringar och på kommissionens förordning (EEG) nr 3445/90 om närmare bestämmelser om stöd till privat lagring av nötkött jämte ändringar. Med privat lagring avses att nötköttsprodukter lagras av någon annan fysisk eller inom gemenskapen befintlig juridisk person (lagerhållare) än en interventionsmyndighet och att lagringen sker på den-

nes egen risk och bekostnad. Stöd till privat lagring kan beviljas endast i fråga om nötkött som har sitt ursprung i gemenskapen. Stödet kan fastställas antingen i förväg eller genom anbud. Avtal om privat lagring kan ingås mellan gemenskapens interventionsmyndighet och lagerhållaren. Det kött som lagras skall uppfylla vissa kvalitetsnormer.

Import och export

Gemenskapens allmänna tulltariffer tillämpas på nötköttsprodukter. Importen av nötkött och köttprodukter är underställd tull. Bestämmelser om importavgifter ingår i förordning (EEG) nr 805/68. Importen av nötkött och köttprodukter till gemenskapen begränsas inte endast genom tullar utan också genom rörliga importavgifter. Avgifterna grundar sig på förordning (EEG) nr 805/68 och på kommissionens med stöd av den utfärdade förordning (EEG) nr 586/77 om tillämpningsföreskrifter för importavgifter på nötkött och om ändring av förordning (EEG) nr 950/68 om gemensamma tulltaxan jämte ändringar.

Inom systemet med importavgifter fastställer kommissionen varje månad, eller vid behov oftare, en basimportavgift för nötkreatur, färskt och fryst nötkött samt nötköttsprodukter. Importavgiften för nötkreatur och kött fastställs till skillnaden mellan orienteringspriset och importpriset med tillägg för tull (anbudspris fritt gränsen). Importpriset fastställs enligt de mest representativa inköpspriserna, och när det fastställs beaktas utbudet och efterfrågan på nötkött, priset på världsmarknaden för fryst kött som konkurrerar med det färska eller kylda köttet samt tidigare erfarenhet av ordningen.

Importavgiften för styckningsdelar är basimportavgiften multiplicerad med de importavgiftskoefficienter som definieras i förordning (EEG) nr 586/77. Varje månad fastställs på motsvarande sätt en basimportavgift för fryst nötkött. Avgiften bestäms som skillnaden mellan orienteringspriset multiplicerat med en koefficient som uttrycker förhållandet mellan priset för färskt och fryst nötkött och importpriset med tillägg för tull och transportkostnader. Importpriset fastställs enligt världsmarknadspriset för fryst nötkött, och hänsyn tas härvid till bl.a. den förväntade utvecklingen på marknaden för fryst nötkött, priserna på konkurrerande färskt eller kylt nötkött utanför

gemenskapen samt tidigare erfarenheter av ordningen. Importavgiften för styckat kött är lika med basimportavgiften multiplicerad med en importavgiftskoefficient.

I praktiken härleds importavgiften ur basimportavgiften som en relativ andel enligt skillnaden mellan marknadspriset och orienteringspriset med stöd av artikel 12 i förordning (EEG) nr 586/77. Om nötkött importerar från tredje land till ett onormalt lågt pris kan en särskild importavgift fastställas.

Särskilda arrangemang beträffande import finns i förordning (EEG) nr 805/68. Hela importen av nötkött till gemenskapen baserar sig i praktiken på särskilda handelsavtal, varvid tullarna och importavgifterna är lägre än normalt. Sådana avtal är t.ex. Lomékonventionen, som gäller vissa stater i Afrika, Västindien och Stilla havet samt de ordningar som gäller medlemsstaternas utomeuropeiska områden. Rådets förordning (EEG) nr 3953/92 gäller import av produkter med ursprung i Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Slovenien och Makedonien. Med stöd av förordningen importeras nötkött med ursprung i dessa länder till gemenskapen med nedsatt importavgift upp till en viss importkvantitet. Motsvarande bestämmelser ingår i de bilaterala handelsavtal som gemenskapen har slutit med vissa länder i Östeuropa.

Fryst nötkött som importerar för att förädlas kan befrias från importavgift helt eller delvis. På motsvarande sätt är tjuvar som väger under 300 kg och importerar för gödning befriade från importavgift upp till en viss årlig högsta importkvantitet.

Inom ramen för GATT öppnar gemenskapen årligen genom separata förordningar som rådet utfärdar tariffkvoter för högklassigt färskt, kylt eller fryst nötkött för vilket tullavgifterna vid importen sänkts med 20 %, annat fryst nötkött och fryst buffelkött. På samma sätt öppnas en tariffkvot för fryst sidkött av nöt som importerar med en tull om 4 % samt för levande djur som införs med sänkt tullavgift och för vissa nötkreatur av bergs- och alpraser. Närmare bestämmelser om dessa specialarrangemang ingår bl.a. i förordningarna (EEG) nr 715/90, 1136/79 och 612/77 jämte ändringar. Med stöd av kommissionens förordning (EEG) nr 1157/92 om bemyndigande att genomföra förvaltningsåtgärder för införsel av levande nötkreatur får kommissionen under vissa omstän-

digheter begränsa införseln av levande nötkreatur.

För att möjliggöra export av nötköttsprodukter betalar gemenskapen exportbidrag för utförsel av produkter som har sitt ursprung i gemenskapen. Bestämmelser om exportbidraget finns i förordning (EEG) nr 805/68. Gemenskapens exportbidrag baserar sig också på kommissionens förordning (EEG) nr 3665/87 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter jämte ändringar samt på rådets förordning (EEG) nr 885/68 om allmänna regler för beviljande av exportrestitutioner och villkor för fastställande av storleken på dessa jämte ändringar.

När exportbidraget fastställs tar man hänsyn till situationen på världsmarknaden för nötkött, marknadssituationen inom gemenskapen samt målen att bibehålla balansen och undvika marknadsstörningar, den förväntade utvecklingen i fråga om priserna och handeln samt den ekonomiska betydelsen av den utförsel som är att vänta. Exportbidraget skall vara detsamma i alla medlemsstater. Beloppet får emellertid ändras beroende på bestämmelseland.

Bidraget beviljas efter ansökan och betalas när produkten bevisligen har utförts ur gemenskapen. Bidraget kan på begäran också fastställas i förväg enligt bestämmelserna i kommissionens förordning (EEG) nr 2721/81. Närmare bestämmelser om beräkning av köttinnehållet i konserverade köttprodukter för vilka exportbidrag betalas och om förpackningsstorlekarna för dem ingår i kommissionens förordningar (EEG) nr 2388/84 om särskilda tillämpningsföreskrifter för exportrestitutioner för vissa konserverade nötköttsprodukter och (EEG) nr 2429/86 om förfarandet för bestämning av köttinnehållet i tillverkade köttprodukter och köttkonserver som omfattas av underrubrik ur 16.02 B III b i nomenklaturen i bilagan till förordning (EEG) nr 2184/86. Särskilt exportbidrag kan betalas för vissa köttprodukter eller för köttprodukter som exporterar till vissa tredje länder (kommissionens förordningar (EEG) nr 1964/82 om villkoren för beviljande av särskilda exportbidrag för vissa urbanade styckningsdelar av nötkreatur och (EEG) nr 32/82 om villkoren för beviljande av särskilda exportbidrag för nötkött jämte ändringar).

För djur och produkter som utförs till Kanarieöarna samt till Azorerna och Madeira

kan transportbidrag betalas av gemenskapsmedel, förutsatt att införseln av motsvarande djur och produkter till öarna är befriad från importavgifter (kommissionens förordningar (EEG) nr 1912/92, 1913/92, 2254/92 och 2255/92).

Bestämmelser om import- och exportlicenser finns i kommissionens förordning (EEG) nr 3719/88 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för jordbruksprodukter för systemet med import- och exportlicenser och förutfastställelselicenser jämte ändringar och i kommissionens förordning (EEG) nr 2377/80 om särskilda tillämpningsföreskrifter för systemet med import- och exportlicenser för nötköttssektorn jämte ändringar. Införseln av djur, kött och köttprodukter som ingår i systemet från länder utanför gemenskapen förutsätter med vissa undantag importlicens, och utförseln av avelsdjur från gemenskapen förutsätter en exportlicens. På motsvarande sätt utställs licensen av den medlemsstat till vilken varorna införs eller från vilken varorna utförs. Medlemsstaten skall utfärda licensen oavsett var inom gemenskapen den sökande är etablerad.

I förordning (EEG) nr 2377/80 ingår närmare bestämmelser om licensens giltighetstid och ansökan om licensen samt om medlemsstaternas rapporteringsskyldighet. I samband med import- och exportlicenserna skall garantiavgifter ställas som säkerhet för att importen och exporten genomförs.

Förordning (EEG) nr 805/68 innehåller också bestämmelser om en skyddsklausul. Om de mål som anges i artikel 39 i Romfördraget äventyras på grund av import eller export, får kommissionen vidta lämpliga åtgärder vid handel med tredje land tills hotet upphör.

Utöver de ovan refererade rättsakterna som gäller marknadsorganisationen för nötkött ingår det i gemenskapens regelverk för nötkött vissa andra förordningar eller beslut som bl.a. innehåller bestämmelser om arrangemang för enskilda medlemsstater och särskilda handelsordningar. Rättsakterna förutsätter inte lagstiftningsåtgärder i Finland.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt anslutningsfördraget är Finlands tjurbidragskvot 250 000 stycken och kvoten för am- och dikor 55 000 stycken (artikel 29 i anslutningsakten, bilaga I, V Jordbruk, B.

Gemensamma marknadsorganisationer). I Finland är det dessutom tillåtet att under övergångstiden betala ett amko- och dikobidrag av nationella medel som är högre än enligt gemenskapsbestämmelserna (artikel 138 i anslutningsakten, bilaga XIII, Finland). Am- och dikobidragen berörs också av den i slutakten ingående gemensamma förklaringen om antalet djur som berättigar till dikobidrag (förklaring 29). Under en övergångstid på fem år får dessutom också kött av tjurar i klass O säljas för intervention (förklaring 35). En övergångstid på ett år beviljades dessutom för anpassning i fråga om klassificeringsskalan för slaktkroppar av nötkreatur (artikel 166 i anslutningsakten, bilaga XVIII, B. Nötkött).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland regleras produktionen och marknadsföringen av nötkött genom lagen om marknadssystemet för lantbruksprodukter (1518/93). Enligt systemet fastställs årliga riktpriiser och minimipriiser för nötkött. De former av statligt stöd som gäller nötkött är för närvarande produktionsstöd för kött, bidrag för transport av kött, understöd enligt antalet husdjur samt arealtillägg. Vid export av nötkött och köttprodukter betalas dessutom pris-skillnadsersättning med stöd av lagen i fråga.

Produktionen av nötkött har sedan år 1979 reglerats genom ett system med husdjurstillstånd. Enligt gällande lag om styrning av husdjursproduktionen (1305/90) är det inte tillåtet att utan tillstånd börja bedriva nötköttsproduktion som omfattar mer än 30 över åtta månader gamla nötkreatur. Tillståndssystemet har sedan år 1985 inte gällt mjölk- eller dikor. Utöver tillståndssystemet har man också försökt balansera nötköttsproduktionen genom s.k. frivilliga produktionsstyrningsåtgärder. I lagen om balansering av lantbruksproduktionen stadgas bl.a. om grunderna för avtal och åtgärder som gäller minskning och omställning av produktionen av lantbruksprodukter. Med stöd av lagen ingicks senast år 1992 sådana avtal om minskad lantbruksproduktion som gällde nötkött. Med stöd av lagen betalas också dikopremier.

Regleringen av nötköttsimporten baserar sig på lagen om importavgifter, som innehåller stadganden om importavgifter och minimiimportpriser. Syftet med importavgifterna är att

höja priserna på importerade produkter till den inhemska prisnivån. Importavgiften fastställs i princip enligt skillnaden mellan prisnoteringarna på hemmamarknaden och på världsmarknaden. De kvantitativa importbegränsningarna har slopats. Varuklassificeringssystemet baserar sig på tulltarifflagen.

Vid en anslutning ersätter gemenskapens marknadsorganisation för nötkött Finlands marknadssystem för lantbruksprodukter helt i fråga om nötköttet, och marknadssystemet upphävs till denna del. Detsamma gäller systemet med husdjurstillstånd och åtgärderna för nötkött enligt lagen om balansering av lantbruksproduktionen. I fortsättningen beviljas stöd enligt gemenskapsförordningarna (bl.a. tjur- och am- och dikobidrag).

Vad importen beträffar ersätter gemenskapens tulltariff och gränsskyddssystem Finlands gällande tulltariff och lag om importavgifter. Införandet av gemenskapens system förutsätter bl.a. ordnande av interventionsverksamheten i Finland och åtgärder i anslutning till utbetalningen av stöd. Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Får- och getkött

Rådets förordning (EEG) nr 3013/89 av den 25 september 1989 om den gemensamma organisationen av marknaden för får- och getkött

Bestämmelser om saluföringen av får- och getkött i gemenskapen ingår i förordning (EEG) nr 3013/89 jämte ändringar. Med stöd av förordningen har flera tillämpningsrättsakter antagits.

Marknadsorganisationen syftar till att upprätthålla marknadsstabilitet och garantera en skälig levnadsstandard för producenterna. För att målen skall uppnås betalas bidrag för tackor, vidtas interventionsåtgärder och upprätthålls gränsskydd.

Enligt förordning (EEG) nr 3013/89 består marknadsorganisationen av pris- och handelsordningar som omfattar levande djur, färskt, kylt och fryst får- och getkött samt inälvor, fett och beredda eller konserverade produkter. För säkerställande av marknadens funktion kan åtgärder vidtas på gemenskapsnivå för utveckling av får- och getbesättningarna, förbättring av produktions-, förädlings- och marknadsor-

ganisationen, förbättrande av kvaliteten, upprättande av konsumtionsprognoser och uppföljning av marknadspriserna.

Ett baspris för slaktkroppar av får fastställs för varje regleringsår, som börjar den första måndagen i januari och slutar dagen före denna dag påföljande år. Baspriset säsongsanpassas med hänsyn till de säsongsmässiga utbudsvariationerna, och när det fastställs tar man hänsyn till situationen på marknaden för fårkött, framtidsutsikterna för produktion och konsumtion, produktionskostnaderna för fårkött, marknadssituationen för de andra animalieprodukterna, särskilt nötkött, samt tidigare erfarenheter av de faktorer som inverkar på baspriset.

Ett genomsnittligt, vägt marknadspris inom gemenskapen fastställs varje vecka för slaktkroppar av får. Det beräknas på grundval av de priser som noterats på den representativa marknaden eller marknaderna i varje prisnoteringsområde för standardkvalitet och vägs med områdenas produktionskvantiteter. De priser som används är prisnoteringarna för slaktkroppar i besättningar som är specialiserade på produktion av fårkött.

I kommissionens förordning (EEG) nr 1481/86 om fastställande av priser på färska eller kylda slaktkroppar av lamm på gemenskapens representativa marknader och om registrering av priserna på vissa andra slaktkroppskvaliteter för får inom gemenskapen ingår bestämmelser om vikterna på slaktkroppar av får i olika medlemsstater. Dessa vikter används vid beräkning av priset på gemenskapens marknad. Förordningen upptar också bestämmelser om medlemsstaternas marknadsområden samt om klassificeringen av kött i olika medlemsstater och om de viktcoefficients för klasserna som används vid beräkning av medlemsstatens marknadspris. Kommissionen underrättas varje vecka om priserna.

Fårbesättningarna delas in i producenter av tunga lamm och producenter av lätta lamm. Besättningar som producerar enbart kött är producenter av tunga lamm, medan besättningar som utöver kött producerar färmjolk är producenter av lätta lamm. Rådets förordning (EEG) nr 3901/89 definierar uppfödningen av lamm till tunga slaktkroppar. Enligt den är den levande vikten för tunga lamm minst 25 kg, och lammen skall märkas. För erhållande av stödbidrag skall lammen registreras som tunga

lamm enligt bestämmelserna i rådets förordning (EEG) nr 2814/90.

Enligt rådets förordning (EEG) nr 338/91, som fastställer gemenskapens standardkvalitet för färsk och kylda slaktkroppar av får, är gemenskapens standardkvalitet kött av lamm yngre än ett år, vars fettansättning är acceptabel och vars slaktvikt är minst 12 kg. Klassificeringen påverkas av djurets ålder, kroppsbyggnaden och fettskiktets tjocklek, vilket fastställs i rådets förordning (EEG) nr 2137/92 om gemenskapens skala för klassificering av slaktkroppar av får och om fastställande av gemenskapens standardkvalitet för färsk och kylda slaktkroppar av får och om förlängning av förordning (EEG) nr 338/91.

Förordning (EEG) nr 3013/89 upptar bestämmelser om bidrag för tackor. Till producenterna betalas ett bidrag för tackorna som kompenserar det inkomstbortfall som beror på skillnaden mellan marknadspriset och baspriset. Inkomstbortfallet definieras som skillnaden mellan baspriset och medelvärdet av de veckovis noterade marknadspriserna. För producenter av tunga lamm fås storleken av bidraget genom att inkomstbortfallet multipliceras med en koefficient som för hela gemenskapen uttrycker den kvantitet kött som en tacka i genomsnitt producerar. Bidraget är 20 % lägre i fråga om lätta lamm. Baspriset som används som grund för bidraget per tacka sänks med 1 % för varje procent varmed gemenskapens totala antal tackor överstiger 63 400 000 stycen. Från och med år 1993 är procenttalet sju.

Till producenter av getkött får inom vissa områden betalas ett bidrag som är 80 % av bidraget per tacka. Områdena definieras i bilaga I till förordning (EEG) nr 3013/89, och i kommissionens förordning (EEG) nr 1065/86 definieras de bergsområden där produktionsstöd betalas vid produktion av getkött. Getmjölken omfattas av marknadsorganisationen för mjölk.

I rådets förordning (EEG) nr 3493/90 ingår allmänna regler för beviljande av bidrag till fårköttproducenter. Enligt förordningen är de tackor och getter som har fött avkomma eller är mer än ett år gamla bidragsberättigande. Före mitten av regleringsåret uppskattar kommissionen storleken av bidraget per tacka för hela året, och på grundval av detta får medlemsstaterna betala 30 % av det förväntade bidraget i förskott halvårsvis. Medlemsstaterna får också betala bidraget som ett belopp vid

regleringsårets utgång. Enligt förordning (EEG) nr 3013/89 skall det slutliga bidragsbeloppet fastställas senast den 15 mars.

Bidraget per tacka beviljas med det fulla beloppet för högst 1 000 tackor per producent i bergsområdena och de mindre gynnade områdena (LFA) och för högst 500 tackor per producent i övriga områden. För det överskjutande antalet tackor betalas hälften av bidragsbeloppet. När det rör sig om får som hålls av flera samverkande jordbruksföretag tillämpas gränserna individuellt på varje enskild uppfödare. Bestämmelser om beviljande av bidrag vid samverkan ingår i kommissionens förordning (EEG) nr 2385/91 om närmare bestämmelser för vissa särskilda fall avseende definition av får- och getköttproducenter och producentgrupper. Enligt rådets förordning (EEG) nr 3493/90 om allmänna regler för beviljande av bidrag till får- och getköttproducenter betalas bidraget per tacka endast om producenten har minst 10 tackor.

Kommissionens förordning (EEG) nr 3007/84 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för bidraget till fårköttproducenter föreskriver att ansökan om bidrag per tacka skall lämnas in till myndigheterna i medlemsstaten, som förmedlar ansökningsuppgifterna till kommissionen. Av ansökan skall framgå antalet tackor, besättningsläge och produktionsformen. Förordningen innehåller också bestämmelser om kontroller i besättningen som myndigheterna förrättar och om sanktioner till följd av oegentligheter.

Sedan ingången av år 1993 upptar förordning (EEG) nr 3013/89 också bestämmelser om individuella kvoter för bidraget per tacka och om en nationell reserv. Till de producenter som har fått bidrag för tackor före år 1992 betalas bidraget enligt en kvot fr.o.m. år 1993. Kvoten beräknas så att djurantalet för år 1991 multipliceras med ett relationstal som är lika med förhållandet mellan antalet bidragsberättigande djur i medlemsstaten åren 1989, 1990 eller 1991 och antalet bidragsberättigande djur år 1991. Om extraordinära omständigheter har rått i besättningen år 1991 får det år som föregick detta användas när kvoten beräknas. Om relationstalet överstiger 1 får medlemsstaten överföra de överskjutande bidragsrättigheterna till den nationella reserven. Varje medlemsstat skall ha en sådan reserv, som utgör minst 1 % och högst 3 % av de sammanräknade kvoterna för landets producenter. Ur reserven får med-

lemsstaterna bevilja kvoter för utveckling av fårproduktionen, särskilt till producenter som har investerat i fårskötsel efter det år enligt vilket kvoten fastställts eller inlett fårproduktion efter referensåret.

En producent kan överlåta sin kvot till en annan. Om äganderätten till jordbruksföretaget övergår kan hela kvoten överlåtas till den nya ägaren. Om kvoten överlåts utan att äganderätten till jordbruksföretaget överlåts, överförs en del av kvoten, dock högst 15 %, utan ersättning till den nationella reserven. Medlemsstaterna skall emellertid se till att kvoterna inte överlåts från områden där jordbruket och fårskötseln intar en viktig ställning.

Närmare bestämmelser om tillämpning och administration av kvotsystemet, den nationella reserven och överlåtelsen av kvoter finns i kommissionens förordning (EEG) nr 3567/92 om tillämpningsföreskrifter för de individuella tak (kvoter), nationella reserver och överlåtelser av rättigheter som föreskrivs i artikel 5 a — 5 c i rådets förordning (EEG) nr 3013/89 om den gemensamma organisationen av marknaden för får- och getkött.

Förordning (EEG) nr 3013/89 innehåller bestämmelser om interventionsåtgärder för fårkött. För stabilisering av fårköttsmarknaden kan stöd till privat lagring betalas. Interventionsåtgärder kan vidtas inom ett prisnoteringsområde, om marknadspriset i gemenskapen och marknadspriset i prisnoteringsområdet sjunker under 90 % av det säsonganpassade baspriset och om priserna troligtvis kommer att stanna kvar på den nivån. Om gemenskapens marknadspris och marknadspriset i prisnoteringsområdet är lägre än 85 % av det säsonganpassade baspriset och om priserna troligtvis kommer att stanna kvar på den nivån får kommissionen inte besluta direkt om stödnivån, utan den skall besluta om anbudsinfordran för lagerhållare, om marknadspriset i området är lägre än 70 % av det säsonganpassade baspriset under två på varandra följande veckor.

Lagringsstöd får betalas på grundval av anbud enligt anbudsfordrande eller i form av ett fast förutfastställt pris. Bestämmelser om detta ingår i rådets förordning (EEG) nr 2644/80 om allmänna regler för intervention i får- och getkötssektorn. Bestämmelser om uppgörandet av lagringsavtal och kraven på parterna ingår i kommissionens förordning (EEG) nr 3446/90 om närmare bestämmelser

för beviljande av stöd till privat lagring av får- och getkött och i kommissionens förordning (EEG) nr 3447/90 om särskilda villkor för beviljande av stöd till privat lagring av får- och getkött.

Förordning (EEG) nr 3013/89 reglerar också handeln med får- och getkött med tredje land. Gränsskyddet för fårprodukter baserar sig främst på importavgifter, men också tullar tillämpas på vissa produkter. För fårkött och levande får som införs till gemenskapen betalas rörliga importavgifter, som grundar sig på skillnaden mellan baspriset och världsmarknadspriset. När importavgifterna fastställs beaktas också situationen på marknaden och tidigare erfarenheter av de faktorer som inverkar på importavgifterna. Kommissionen fastställer importavgifterna varje månad. Bestämmelser om fastställande av importavgifter för olika varuslag ingår i kommissionens förordning (EEG) nr 2668/80 om närmare regler för tillämpningen av importavgifter för får- och getkött. Förordningen upptar närmare bestämmelser om tillämpning av importavgifterna och om koefficienterna för olika varuslag. Enligt kommissionens förordning (EEG) nr 3882/90, som innehåller tillämpningsföreskrifter för övervakning av priserna på importerade lamm, skall medlemsstaterna varje månad rapportera till kommissionen de anbudspriser som råder på världsmarknaden, och utgående från dessa får kommissionen besluta om importavgiften. Partihandelspriserna för importerat fårkött skall också rapporteras till kommissionen den 15 dagen i varje månad.

Gemenskapen är självförsörjande med avseende på fårkött till bara ca 75 %, och därför har den ingått avtal med de största importörerna. Enligt avtalen nedsätts tullarna eller importavgifterna eller så tas sådana inte alls ut, om importörerna håller sig inom de kvoter som anges i avtalen. För vissa produkter har EG en bindning inom ramen för GATT, vilket hindrar uppbörderna av tullar till fullt belopp.

För administrering av importen krävs en importlicens för all införsel av fårkött, även om licenser utfärdas till alla sökande och gäller inom hela gemenskapen. Bestämmelser om licensernas giltighetstid och om säkerheterna ingår i kommissionens förordning (EEG) nr 20/82 om särskilda tillämpningsföreskrifter för systemet med import- och exportlicenser för får- och getkött.

Enligt rådets förordning (EEG) nr 2641/80

om avsteg från vissa importregler som fastställs i förordning (EEG) nr 1837/80 om den gemensamma organisationen av marknaden för får- och getkött krävs en importlicens för import från länder som har ingått avtal om nedsatt tull eller importavgift. Licensen utfärdas av myndigheten i det land från vilket varan införs. Kommissionens förordning (EEG) nr 19/82 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2641/80 med avseende på import av får- och getköttprodukter från vissa icke-medlemsländer innehåller bestämmelser om vilka myndigheter i de berörda länderna som får utfärda importlicenser.

Enligt förordning (EEG) nr 3018/89 kan exportbidrag betalas för stabilisering av marknaderna för får- och getkött. Exportbidraget är lika med skillnaden mellan världsmarknadspri-set och priset inom gemenskapen. På grund av marknadssituationen har gemenskapen dock inte betalt exportbidrag.

Ytterligare rättsakter om saluföring av får- och getkött har antagits. Rådets förordning (EEG) nr 1323/90 innehåller bestämmelser om införande av särskilt stöd för uppfödning av får och getter i vissa mindre gynnade områden inom gemenskapen. På grundval av detta beviljas tilläggsbidrag för tackor som föds upp i bergsområden och mindre gynnade områden (LFA). Berättigade till det särskilda stödet är de djur för vilka normalt bidrag per tacka beviljas. Bidraget uppgick till 7 ecu/tacka år 1992. Medlemsstaterna skall årligen också upp-rätta statistik över fåren och getterna.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Vid förhandlingarna om medlemskap enades parterna om att Finlands kvot för bidrag per tacka är 80 000 tackor (artikel 142 i anslutning-sakten, bilaga I, V Jordbruk, B. Gemensamma marknadsorganisationer).

Lagstiftningen i Finland och behovet av änd-ringar

I Finland regleras produktionen av fårkött genom lagen om marknadssystemet för lantbruksprodukter. Inom systemet fastställs årliga riktpriiser och minimipriiser för fårkött. För främjande av marknadsföringen av fårkött kan med stöd av lagen betalas prisskillnadsersätt-ning för export, prissänkingsersättning för

inhemsk användning samt stöd för upplagring. De övriga stödformer som gäller fårkött är för närvarande produktionsstöd för kött, bidrag för transport av kött samt stöd som betalas till jordbrukarna enligt lantbruksinkomstlagen. De stadganden som gäller produktion av fårkött innehåller också bestämmelser om getkött.

Gemenskapens marknadsorganisation ersätt-er Finlands marknadssystem för lantbrukspro-dukter i sin helhet också i fråga om fårkött.

Övriga jordbruksprodukter

Gemenskapslagstiftningen om jordbruk inne-håller vissa rättsakter som gäller andra jordbruksprodukter än de som omfattas av mark-nadsorganisationerna och som uppräknas i bilaga II till Romfördraget, t.ex. förordning (EEG) nr 827/68. Dessa produkter berörs också av flera avtal mellan EG och tredje länder. De övriga rättsakterna gäller bl.a. glukos och laktos, etylalkohol som baserar sig på jordbruksråvaror, maniok och motsvarande produkter, batat- och maniokstärkelse, nypotatis, kork, konserverad odlad svamp och harkött. Genom rättsakterna uppställs imp-ortkvoter för produkterna, och inom ramen för dem får produkter införas till gemenskapen med nedsatt importavgift eller tull.

Regleringen enligt förordning (EEG) nr 827/78 omfattar de produkter som uppräknas i bilagan till den, dvs. de jordbruksprodukter som inte har en egen marknadsorganisation. Enligt förordningen är det förbjudet att vid handel med tredje land ta ut avgifter med motsvarande verkan som tull. Motsvarande restriktioner och åtgärder är inte heller tillåtna. Den gemensamma marknaden skyddas mot import från stater utanför gemenskapen med hjälp av tullar, och gemenskapens marknad kan skyddas mot störningar genom att lämp-liga åtgärder vidtas vid handel med tredje land. Vid handeln mellan medlemsstaterna är det förbjudet att ta ut tullar och avgifter, tillämpa kvantitativa restriktioner eller motsvarande åtgärder och åberopa skyddsklausulen i artikel 44 i Romfördraget.

Beredda livsmedelsprodukter som inte uppräknas i bilaga II till Romfördraget

Inom EG tillämpas marknadsorganisationer-na på de flesta av de jordbruksprodukter som ingår i bilaga II till Romfördraget. Det har

varit nödvändigt att ta in många av de livsmedel som har beretts av dessa jordbruksprodukter och som är industriprodukter i de stödordningar som ingår i den gemensamma jordbrukspolitiken. Stödbehovet berodde på att den gemensamma jordbrukspolitiken höjde priserna på råvaror för förädlingsindustrin, varvid förädlingsindustrins konkurrenskraft på världsmarknaden skulle ha försvagats utan ett stödssystem. Därför inrättades ett prisutjämningsystem genom vilket konkurrenskraften för gemenskapens förädlingsindustri säkerställs både på den inre marknaden och på den internationella marknaden. Enligt principen för prisutjämning höjs priset på jordbruksbaserade råvaror som ingår i livsmedelsberedningar med hjälp av en importavgift till gemenskapens prisnivå vid import, och vid export sänks priset på de råvaror som ingår i beredningarna genom exportbidrag till världsmarknadsprisnivån. Finland har för sin del redan länge tillämpat motsvarande system för prisskillnadsutjämning för vissa produkter med stöd av frihandelsavtalen med EFTA-länderna och EG-länderna.

Rådets förordning (EG) nr 3448/93 av den 6 december 1993 om handelsarrangemang för vissa varor framställda av jordbruksprodukter

Förordning (EG) nr 3448/93 innehåller bestämmelser om prisutjämningsystemet för beredningar av livsmedel som inte ingår i bilaga II till Romfördraget. I förordningen föreskrivs om handelsarrangemang för både import och export. Förordningen trädde i kraft vid ingången av år 1994 och ersatte då förordningarna (EEG) nr 3033/80 och 3034/80. Enligt förordningen skall hänvisningar till förordning (EEG) nr 3033/80 anses vara hänvisningar till förordning (EG) nr 3448/93.

Enligt förordningen skall en gränsvgift tas ut vid införsel till gemenskapen av varor som uppräknas i bilaga B till förordningen. I gränsvgiften beaktas produktions- och marknadsförhållandena för de berörda varorna samt skillnaden mellan priserna i gemenskapen och priserna i tredje land i fråga om de jordbruksbaserade produkter som använts för framställning av dem. Som tredje lands pris används antingen världsmarknadspriset eller i samband med koncessionsavtal, om parterna har enats om det, priset i något tredje land.

Gränsvgiften för produkterna i tabell 1 i

bilaga B består av en värdetull, där hänsyn tas till produktions- och marknadsförhållandena, samt av en rörlig avgiftsdel (jordbrukskomponent) som utjämnar skillnaden mellan gemenskapspriserna och priserna i tredje land, om priserna i gemenskapen är högre. Produkter som ingår i bilaga 1 är bl.a. konfektyrer, choklad, pastaprodukter, konditoriprodukter, glass, läskedrycker och produkter från den sockerkemiska industrin.

De jordbruksprodukter vilkas priser kan utjämnas nämns i bilaga A till förordningen. Till dessa s.k. basprodukter hör mjölk och mjölkprodukter, majs i grönsaksgruppen, spannmål och spannmålsprodukter, socker och melass.

Beträffande produkterna i tabell 2 i bilaga B består jordbrukskomponenten av tull eller av en fast avgift som fastställts per mängdenhet. Till de här produkterna hör bl.a. växtsafter och växtextrakt, oljor och fetter för annat ändamål än livsmedelsbruk, säser, soppor, livsmedelsberedningar som inte innehåller mjölkprodukter, öl, vermut, alkohol som framställts av annat än jordbruksråvaror samt tobak.

Enligt förordningen fastställer kommissionen jordbrukskomponentdelen för varje produkt i tabell 1 i bilaga B. Den definieras enligt de genomsnittliga mängderna basprodukter som används för framställning av varorna i fråga och de för basprodukterna fastställda prisskillnaderna. Prisskillnaderna fastställs för tremånadersperioder.

När en högsta tull har angetts i EG:s gemensamma tulltariff får summan av tullen och jordbrukskomponenten för bearbetade produkter inte överstiga den. När en tilläggssockertull eller tilläggsmjöltull ingår i den högsta tullen beräknas tilläggsullen i fråga så att mjölet eller sockret beaktas som enda jordbruksråvara.

Förordningen upptar också närmare bestämmelser om hur jordbrukskomponenterna för de beredda livsmedel som omfattas av koncessionsavtal skall beräknas. Den innehåller också bestämmelser om en skyddsklausul som skall förhindra att de utjämningsbelopp som har sänkts med stöd av koncessionsavtal medför störningar på gemenskapens marknad.

Rådets förordning (EEG) nr 3324/80 om fastställande av importtullar för blandningar och kombinationer som innehåller jordbruksprodukter och om ändring av förordning (EEG) nr 950/68 om gemensamma tulltaxan

innehåller bestämmelser om fastställande av importavgifter för blandningar, kombinationer och sammansättningar som innehåller jordbruksprodukter.

I kommissionens förordning (EEG) nr 4154/87 om analysmetoder och andra tekniska bestämmelser som är nödvändiga för genomförandet av förordning (EEG) nr 3033/80 om fastställande av en ordning för handeln med vissa varor framställda av jordbruksprodukter anges handelsarrangemang för vissa produkter som uppstår vid beredning av jordbruksprodukter. I förordningen ingår grunderna för beräkning av utjämningsbelopp för mjölkfett-, mjölkalbumin-, stärkelse- och sackaroshalterna.

Under vissa förutsättningar är det möjligt att betala prisskillnadsersättning för bearbetade livsmedel i form av exportbidrag. Förordning (EG) nr 3448/93 innehåller allmänna bestämmelser om exportbidrag för vissa varor framställda av jordbruksprodukter. Närmare bestämmelser om exportbidrag och om ansökan och betalning av det, betalning av förskottsersättning samt återkrav av bidraget ingår i kommissionens förordning (EG) nr 1222/94 och i kommissionens förordningar (EEG) nr 3615/92, 1760/83 och 2185/87. Kommissionens förordning (EEG) nr 4056/87 och kommissionens förordning (EEG) nr 4154/87 innehåller bestämmelser om bl.a. de analysmetoder som skall användas vid beräkning av exportbidraget. I kommissionens förordning (EEG) nr 1762/89 ingår bestämmelser om statistisk information beträffande exportmängderna och exportbidraget som skall lämnas till kommissionen.

Rådets förordning (EEG) nr 1188/81 fastställer allmänna regler för exportbidrag för spannmålsexport för vissa alkoholprodukter och regler om fastställande av bidragsbeloppen. Den ändrar också förordning (EEG) nr 3035/80 som gäller vissa produkter vilka inte ingår i bilaga II till Romfördraget. Förordningen innehåller också bestämmelser om villkoren för betalning av exportbidrag.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Största delen av de jordbruksprodukter som förädlas i Finland ingår i det nya marknadsystemet för lantbruksprodukter.

Prisskillnadsersättningarna för jordbruksba-

serade råvaror i beredda livsmedel, som har sammanförts med systemet med påförande av accis för livsmedelsprodukter, ingår sedan ingången av år 1994 i tillämpningsområdet för lagen om prisskillnadsersättning för lantbruksprodukter (1521/93). Till den administrativt sett överskådligare lagen om importavgifter (1519/93) överfördes samtidigt en stor del av det produkturval som hade omfattats av den gamla lagen. Den gamla lagen omfattar längre endast de produkter för vilka GATT-bindningarna inte tillåter att importavgift uppbärs. Priserna på de importerade livsmedel som lagen anger höjs till den inhemska prisnivån i fråga om de jordbruksråvaror som de innehåller.

Gemenskapens system för prisskillnadsutjämnning och exportbidrag ersätter Finlands motsvarande system. Införandet av gemenskapens system i Finland förutsätter bl.a. separata tekniska åtgärder i smaband med utbetalningarna av exportbidrag. De tekniska stadganden som gäller importen och exporten av förädlade produkter, såsom stadgandena om metoder för produktanalys, bör harmoniseras med EG-bestämmelserna. De rapporteringssuppgifter och övriga motsvarande uppgifter som hänför sig till skyldigheten att lämna upplysningar till kommissionen kommer att skötas av en behörig myndighet som utsetts för ändamålet. Det är möjligt att sammanställa de uppgifter som rapporterna förutsätter inom förvaltningen genom föreskrifter på lägre nivå utan separata lagstiftningsåtgärder.

Växtskydd

Rådets direktiv om skyddsåtgärder mot införande i gemenskapen av skadegörare på växter och växtprodukter och mot deras spridning inom gemenskapen (77/93/EEG), jämte ändringar innehåller grundläggande bestämmelser om ordnande av växtskyddet. Syftet med dem är att hindra spridningen av skadegörare på växter och växtprodukter. Direktivet innehåller bestämmelser om produktionskontroll och om kraven vid internationell handel samt om registrering av dem som producerar och levererar växtprodukter, inrättande av skyddade zoner och principer för användning av växtpass.

De kontroller som tidigare utfördes vid gränserna mellan medlemsstaterna har avskaffats, och i stället har ett kontrollsystem som täcker produktionen och transporterna upprät-

tats. Endast de producenter som växtskyddsmyndigheten har godkänt och registrerat får saluföra de växter och växtprodukter som avses i direktiven. Av kommissionen förordnade experter har rätt att förrätta inspektioner, ensamma eller tillsammans med medlemsstaternas växtskyddsmyndigheter. De växtskyddskontroller som medlemsstaterna förrättar får inte medföra konkurrensbegränsningar.

För ordnande av produktions- och marknadsföringskontrollen bör ett officiellt register upprättas. Kommissionens direktiv 92/90/EEG om förpliktelser som producenter och importörer av plantor, plantprodukter eller annat skall uppfylla och om närmare bestämmelser för registrering av sådana personer innehåller närmare bestämmelser om registreringen. Det upptar också bestämmelser om skyddsåtgärder mot införande av skadegörare till medlemsstaterna.

Ansökan om registrering görs hos medlemsstatens växtskyddsmyndighet. De sökande som uppfyller kraven får ett registernummer och rätten att använda växtpass när de saluför sina produkter. Växtpasset berättigar till fri saluföring av varan inom gemenskapen.

I direktiv 77/93/EEG, kommissionens direktiv 92/70/EEG om närmare bestämmelser om de undersökningar som skall genomföras i samband med erkännande av skyddområden inom gemenskapen och i kommissionens direktiv 92/76/EEG om att erkänna skyddade zoner som utsätts för särskilda växtskyddsrisiker i gemenskapen finns bestämmelser om bildande och fastställande av skyddade zoner. Som en av kommissionen godkänd skyddad zon kan föreslås ett område där det inte förekommer en viss skadegörare som dock förekommer annanstans i gemenskapen. Medlemsstaten skall genom undersökningar kunna visa att den skyddade zonen är fri från skadegörare.

I kommissionens direktiv 92/105/EEG om standardisering av växtpass som skall användas vid flyttning av vissa plantor, plantprodukter eller annat inom gemenskapen samt förfarandena vid utfärdandet av sådana växtpass och villkoren för och förfarandena vid ersättning av dessa ingår bestämmelser om växtpasset, som ersätter det internationella sundhetscertifikatet.

Inom gemenskapen iaktas dessutom vissa rättsakter om bekämpning av särskilda skadegörare, bl.a. potatiskräfta, ringröta på potatis, potatiscystnematod, San Josésköldlus och nejlikvecklare.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

I anslutningsakten uppräknas de skadegörare beträffande vilka Finland enligt överenskommelsen är en skyddad zon (artikel 29 i anslutningsakten, bilaga I, V Jordbruk, D. Lagstiftning om växtprodukter och ekologiskt jordbruk). Dessutom enades parterna om att gemenskapen undersöker möjligheterna att erkänna området kring centralen för utsädespotatis som ett i gemenskapslagstiftningen avsett område för produktion av god kvalitet. En övergångstid om ett år beviljades för genomförande av gemenskapsrättsakterna om potatiskräfta och ljus ringröta på potatis. Under denna tid får ingen potatis från Finland införas till andra medlemsstaters territorier (artikel 166 i anslutningsakten, bilaga XVIII, D. Växtskydd).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Stadganden om växtskydd ingår i växtskyddslagen (127/81), växtskyddsförordningen (442/82), förordningen om förebyggande av införsel till landet av växtförstörare (173/81) och lagen om en skyddszon kring centralen för utsädespotatis (1010/88) och motsvarande förordning (1011/88). Ikraftsättandet av EG:s lagstiftning om växtskydd förutsätter en totalreform av denna lagstiftning. En separat regeringsproposition med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Lagstiftningen om bekämpningsmedel

I gemenskapslagstiftningen om bekämpningsmedel ingår bl.a. rådets direktiv 78/631/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om klassificering, förpackning och märkning av farliga preparat (bekämpningsmedel) och i rådets direktiv 79/117/EEG om förbud mot att växtskyddsmedel som innehåller vissa verksamma ämnen släpps ut på marknaden och används. Direktiv 79/117/EEG jämte ändringar innehåller bestämmelser om förbud mot eller begränsningar av försäljningen och användningen av växtskyddsmedel. Det förutsätter att medlemsstaterna ser till att sådana växtskyddsmedel som innehåller ett eller flera av de verksamma ämnena i bilagan till direktivet (negativlista) inte släpps ut på

marknaden eller används. Rättsakterna ingår i EES-avtalet och de har refererats i huvuddrag i regeringens proposition om godkännande av vissa bestämmelser i de avtal som gäller upp-rättandet av Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (RP 95/1992 rd., s. 122).

Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 innehåller tre EG-rättsakter om bekämpningsmedel, rådets direktiv 91/414/EEG om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden, direktiv 93/71/EG om ändring av detta direktiv samt rådets direktiv 90/335/EEG som ändrar direktiv 79/117/EEG vilket redan ingår i EES-avtalet. Rättsakterna refereras i regeringens proposition med förslag om godkännande av dem (RP 56/1994 rd., s. 16).

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

I fråga om direktiv 78/631/EEG ingår i anslutningsakten en överenskommelse om en övergångstid om fyra år och om att bestämmelserna i EG:s regelverk skall ses över inom denna tid (artikel 84 i anslutningsakten, bilaga X).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Stadganden om förfarandet vid kontroll och godkännande av bekämpningsmedel i Finland ingår i lagen om bekämpningsmedel (327/69) och förordningen om växtskyddsmedel (211/84) samt i föreskrifter på lägre nivå som utfärdats med stöd av dem.

Finland har i enlighet med ett undantagsarrangemang i EES-avtalet kunnat begränsa utsläppandet av bekämpningsmedel på sin marknad enligt den lagstiftning som gällde i Finland när EES-avtalet trädde i kraft. Ikraftsättandet av EG:s bekämpningsmedeldirektiv förutsätter en totalreform av Finlands bekämpningsmedelagstiftning. En separat regeringsproposition med förslag om lagändringar kommer att avlätas.

Utsädeslagstiftningen

Gemenskapslagstiftningen om utsäde omfattar bl.a. rättsakter om produktion och marknadsföring av utsäde av spannmåls-, foder-, olje-, fiber- och köksväxter (grönsaker) samt socker- och foderbetor och utsädespotatis.

Rättsakter om bl.a. gemensamma sortlistor för lantbruks- och köksväxter har också antagits. Syftet med rättsakterna är att förbättra och garantera kvaliteten på den frövara som marknadsförs och att därmed höja produktiviteten inom växtodlingen och främja den fria rörligheten för utsäde inom gemenskapen.

Rättsakterna ingår till största delen redan i EES-avtalet och i Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94. Utanför EES-avtalet står dock ett antal rättsakter om utsäde, bl.a. rådets direktiv om marknadsföring av utsädespotatis (66/403/EEG). Innehållet i de rättsakter som ingår i EES-avtalet refereras i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 104 — 106) och i regeringens proposition om godkännande av Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 (RP 56/1994 rd., s. 10).

Bestämmelser om produktion och marknadsföring av utsädespotatis ingår i ovan nämnda direktiv 66/403/EEG jämte ändringar. Grunderna för regleringen är likadana som i de övriga rättsakter som redan ingår i EES-avtalet. Det är tillåtet att marknadsföra endast av en myndighet certifierad utsädespotatis som härstammar från sådant förökningsmaterial av en sort som sortförädlaren har framställt. Certifieringen säkerställer att den utsädespotatis som är till salu är rätt namngiven beträffande sort, att sortens odlingsvärde är känt och att utsädespotatisen uppfyller vissa minimikrav.

I EES-avtalet ingår vissa undantag beträffande utsäde som gäller Finland. Enligt dem är det i Finland tillåtet att till utgången av år 1996 marknadsföra utsäde av kategorin handelsutsäde enligt den nationella finländska lagstiftningen vid utsädesproduktion av foder- och spannmålsväxter, bestämma antalet generationer vid produktion av elitutsäde av stråsåd och bestämma grobarhetskraven för utsäde av foder- och spannmålsväxter. EFTA-staterna tillämpar också nationella sortlistor till dess att den för Europeiska ekonomiska samarbetsområdet gemensamma sortlistan träder i kraft. Målet är att den gemensamma sortlistan skall fås färdig före utgången av år 1995.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Finland får till och med den 31 december 1996 behålla sin nuvarande lagstiftning om

produktion och marknadsföring av utsäde av stråsäd och foderväxter. Finland får också tillämpa sin egen nationella sortlista till och med den 31 december 1995 (artikel 150 i anslutningsakten, bilaga XV, VII Jordbruk).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland regleras utsädesproduktionen genom lagen om handel med utsäde (233/93), vars stadganden har harmoniserats med EG:s motsvarande rättsakter i samband med att EES-avtalet trädde i kraft. Närmare stadganden om marknadsföring av utsäde av stråsäd och foder- och vallväxter samt utsädespotatis har utfärdats genom beslut av jord- och skogsbruksministeriet. Utsädespotatis ingår också i lagens tillämpningsområde. Omedelbara behov av ändringar på lagnivå med anledning av EG:s nya rättsakter finns inte. Lagen om handel med utsäde bör dock ses över vid övergångstidens utgång.

Lagstiftningen om plantmaterial

Gemenskapens bestämmelser om plantmateriallagstiftning baserar sig på rådets direktiv om saluföring av prydnadsväxter och förökningsmaterial av prydnadsväxter (91/682/EEG), rådets direktiv 92/33/EEG om saluföring av annat uppföröknings- och plantmaterial än utsäde samt rådets direktiv 92/34/EEG om saluföring av uppförökningsmaterial för fruktplantor samt fruktplantor för fruktproduktion. Vissa rättsakter om genomförande av de ovan nämnda direktiven har också antagits inom gemenskapen. Syftet med rättsakterna är att främja plantornas och förökningsmaterialens kvalitet, äkthet och sundhet samt att avreglera handeln.

Direktiv 91/682/EEG innehåller bestämmelser om saluföring av de i bilagan till direktivet nämnda prydnadsväxterna och deras förökningsmaterial inom gemenskapen. Direktivet täcker endast några av de prydnadsväxter som omfattas av motsvarande reglering i Finland. Enligt direktivet avses med prydnadsväxter sådana prydnadsväxter som är avsedda för plantering eller omplantering efter saluföringen. Med förökningsmaterial avses frö, växtdelar och allt plantmaterial som är avsett för uppförökning och produktion av prydnadsväx-

ter eller andra växter som används som prydnadsväxter.

I direktiv 92/33/EEG ingår bestämmelser om saluföring inom gemenskapen av de i bilagan nämnda grönsakerna och förökningsmaterial av dem, utom utsäde. Grönsakerna har definierats närmare i bilagan än i Finlands lagstiftning om handel med plantmaterial. Med förökningsmaterial av grönsaker avses växtdelar och allt plantmaterial, också grundstammar och rotstockar, som är avsett för förökning och framställning av grönsaker. Med plantmaterial av grönsaker åter avses hela växter och växtdelar som är avsedda att planteras för grönsaksproduktion.

I direktiv 92/34/EEG ingår bestämmelser om saluföring inom gemenskapen av de i bilagan nämnda fruktplantor som är avsedda för frukt- och bärproduktion och förökningsmaterial av dem. Med förökningsmaterial av fruktplantor avses frö, växtdelar och allt plantmaterial, också grundstammar, som är avsett för förökning och produktion av fruktplantor. Med fruktplantor avses plantor som är avsedda att planteras eller omplanteras efter saluföringen. I direktivet har förökningsmaterialet för fruktplantor alltså klassificerats i utgångsmaterial, basmaterial, certifierat material och CAC-material (Conformitas Agraria Communis). Fruktplantor som är avsedda för fruktproduktion i gemenskapen samt deras förökningsmaterial kan också definieras som virusfritt (v.f.) och virustestat (v.t.) material.

Direktiven innehåller minimikrav på plantmaterial som skall följas utöver sundhetskraven i direktiv 77/93/EEG. Kraven i direktiven gäller inte plantor som exporteras till tredje land. Närmare bestämmelser om kvalitetskraven för plantmaterial ingår i kommissionens direktiv 93/48/EEG, 93/49/EEG och 93/61/EEG. I dem ingår bestämmelser om bl.a. materialets identifierbarhet och renhet samt om det leverantörsdokument som skall fogas till material som saluhålls.

Direktiven förutsätter att de behöriga myndigheterna kontrollerar att direktivens krav följs i alla led av produktionen och saluföringen. Detta förutsätter att kontrollerna och provtagningen ordnas och att ett register förs. De behöriga myndigheterna skall dessutom godkänna leverantörerna och laboratorerna efter att först ha förvissat sig om att dessas metoder uppfyller kraven i direktiven. Närmare bestämmelser om genomförande av kontroller-

na och myndighetstillsynen finns i kommissionens direktiv 93/62/EEG, 93/63/EEG och 93/64/EEG.

Endast sådana leverantörer som har godkänts och registrerats inom gemenskapen får saluhålla plantor som nämns i direktiven och förökningsmaterial av dem. Detta gäller emellertid inte sådana plantor eller sådant förökningsmaterial som används för försök, vetenskapliga ändamål eller urvalsarbete. Detta gäller inte heller mindre producenters verksamhet på de lokala marknaderna, om medlemsstaten har beviljat dem separat befrielse. Vid saluföring av plantor eller förökningsmaterial av dem inom gemenskapen skall sorterna eller växtgrupperna anges.

Medlemsstaterna skall avhålla sig från att ställa strängare krav eller begränsningar vid saluföring av plantor som omfattas av direktiven och förökningsmaterial av dem. Om tillfälliga svårigheter trots detta uppstår vid leverans av plantor och förökningsmaterial som uppfyller kraven i direktiven får kommissionen också tillåta saluföring av plantor och uppförökningsmaterial som inte uppfyller kraven, förutsatt att sundhetsbestämmelserna i direktiv 77/93/EEG uppfylls.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt anslutningsakten får Finland under en övergångstid om två år kräva ursprungsmärkning i fråga om plantmaterial av perenna växter som producerats i Finland (artikel 150 i anslutningsakten, bilaga XV, VII Jordbruk).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Den finländska lagstiftningen om plantmaterial reviderades grundligt år 1991 genom lagen om plantmaterial (663/91) och förordningen om plantmaterial (1360/91). Trots detta förutsätter ikraftsättandet av EG:s rättsakter om plantmaterial flera ändringar i Finlands lagstiftning om plantmaterial. Lagen om plantmaterial måste ändras bl.a. vad gäller lagens tillämpningsområde, definitioner, kvalitetskrav, uppgifter som skall ges om plantmaterialet samt stadgandena om godkännande av och tillsyn över de näringsidkare som bedriver produktion, handel och import. En separat regeringsproposition med förslag till lagändringar kommer att avlåtas.

Veterinära frågor och djurskydd

De bestämmelser som ingår i gemenskapens lagstiftning om veterinära frågor gäller bl.a. djursjukdomar, kött och köttprodukter, mjölk och mjölkbaserade produkter, fisk och andra fiskprodukter, äggprodukter, vissa främmande ämnen i animaliska livsmedel och djurskydd. Syftet med gemenskapslagstiftningen är att hindra spridningen av djursjukdomar, säkerställa den livsmedelshygieniska kvaliteten på animaliska livsmedel och främja djurens välbefinnande samt den fria handeln med djur och animaliska produkter.

Rättsakterna i fråga ingår för de veterinära frågornas del i huvudsak redan i EES-avtalet och i Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94. Innehållet i dem har refererats i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 92—98) och i regeringens proposition om godkännande av Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 (RP 56/1994 rd., s. 8—10).

Utanför EES-avtalet har dock lämnats bestämmelser om gränskontroller, varor som införs från länder vilka inte ingår i EES (nedan tredje land), finansiella arrangemang och djurskydd.

Vid handeln mellan medlemsstaterna har gränskontrollerna ersatts med veterinärkontroller. Bestämmelser om dem ingår beträffande animaliska produkter i rådets direktiv om veterinära kontroller vid handeln inom gemenskapen i syfte att fullborda den inre marknaden (89/662/EEG) och beträffande levande djur i rådets direktiv om veterinära och avelstekniska kontroller i handeln med vissa levande djur och varor inom gemenskapen med sikte på att förverkliga den inre marknaden (90/425/EEG). Direktiv 89/662/EEG förutsätter att de animaliska produkterna undersöks, kontrolleras, märks och stämplas i medlemsstaten i enlighet med kraven i gemenskapslagstiftningen. Enligt bestämmelserna i direktiv 90/425/EEG undersöks och kontrolleras levande djur och vissa animaliska produkter i medlemsstaten innan de exporteras till en annan medlemsstat. Direktivet förutsätter också registrering av alla importörer och genomförande av ett datasystem för informationsutbyte (Animo), genom vilket man får uppgifter om transportererna av levande djur mellan medlemsstaterna.

Gränskontrollerna gäller däremot djur och animaliska produkter som införs från tredje land. Bestämmelser om kontrollerna ingår för

de animaliska produkternas vidkommande i rådets direktiv om principer för anordnande av veterinärkontroller av produkter som förs in i gemenskapen från tredje land (90/675/EEG) och för levande djurs vidkommande i rådets direktiv om fastställande av principer för organisationen av veterinärkontroller av djur som förs in i gemenskapen från tredje land och om ändring av direktiven 89/662/EEG, 90/425/EEG och 90/675/EEG (91/496/EEG). Direktiven förutsätter att medlemsstaterna inrättar gränskontrollstationer för kontroll av produkter och djur som införs från tredje land. Gränskontrollstationernas lokaler och utrustning skall uppfylla de krav som anges i direktiven. De skall bl.a. ha utrustning och instrument för provtagning, ett laboratorium för utförande av tester samt utrymmen för djuren och kyllager för lagring av animaliska livsmedel. Alla gränskontrollstationer står i förbindelse med varandra via Shift, ett datasystem för informationsutbyte.

Utöver de ovan nämnda direktiven har EG utfärdat tiotals landsvisa beslut som gäller tredje länder. I dem ingår bestämmelser om importvillkoren för djur och animaliska produkter som förs in från dessa länder eller utfärdas förbud mot införsel från vissa tredje länder, t.ex. på grund av smittskyddssituationen i dem.

Rådets direktiv 93/118/EG om ändring av direktiv 85/73/EEG om finansiering av hälsoinspektioner och kontroller av färskt kött av fjäderfäkött är också i kraft inom EG. Direktivet förutsätter att en avgift tas ut för livsmedelshygienisk kontroll av anläggningar som behandlar animaliska livsmedel inom direktivets tillämpningsområde. Detsamma gäller veterinära kontroller av djur och animaliska produkter som utförs med stöd av direktiven 89/662/EEG och 90/675/EEG. Avgiften skall fastställas enligt självkostnadsprincipen.

Bestämmelser om finansiering av veterinärområdet ingår i rådets beslut 90/424/EEG om utgifter på veterinärområdet. I beslutet definieras de fall då medlemsstaterna kan få finansiellt bistånd från EG. Finansiellt bistånd kan enligt beslutet erhållas bl.a. för bekämpningsåtgärder som gäller vissa djursjukdomar, som mul- och klövsjuka, förverkligande av utrotnings- och uppföljningsplaner för vissa djursjukdomar och främjande av veterinärkontrollernas effektivitet. Förrättandet av veterinärkontroller främjas genom finansiellt bistånd till t.ex. kontakt- och

referenslaboratorier, nationella zoonosprogram och program för expertutbyte. Bidrag kan också fås för exempelvis datasystem som hänför sig till djurskyddet.

De viktigaste av EG:s rättsakter på djurskyddsområdet gäller transport av slaktdjur och djur samt minimikrav för skydd av kalvar, svin och burhöns. Rådet har också utfärdat direktiv 86/609/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skydd av djur som används för försök och andra vetenskapliga ändamål. Detta direktiv som ansluter sig till försöksdjursverksamheten ingår i bilaga II till EES-avtalet. Till Maastrichtfördraget hör också en förklaring om djurskydd, som anmodar medlemsstaterna att vid utformning och införande av gemenskapslagstiftningen i full utsträckning ta hänsyn till djurens behov av välfärd (förklaring nr 24).

Beträffande EG:s djurskyddsbestämmelser gäller de största förändringarna jämfört med den gällande djurskyddslagen kontrollerna i samband med övervakning av djurskyddet. Inom EG skall övervakningen av produktionsenheterna och kontrollen av att bestämmelserna om dem iakttas ske också i form av stickprovsundersökningar så att ett statistiskt representativt antal kontroller utförs årligen. Kontrollen av djurtransporterna förutsätter liksom stickprovsundersökningar i alla led inom transportkedjan. Kontrollerna skall vara regelbundna och gälla alla slag av transporter. Kontroll av djurskyddet i samband med avlivning och slakt av djur skall också ske.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Anslutningsakten innehåller övergångsåtgärder som hänför sig till veterinärområdet (bilaga I, V Jordbruk, E. Veterinärlagstiftning och zooteknisk lagstiftning). Bland annat erhöles övergångstid i fråga om vissa djursjukdomar som är av ekonomisk betydelse för Finland. Vad gäller t.ex. förebyggandet av fisksjukdomars spridning är övergångstiden tre år, och under den tiden är handel med levande fisk och rom för odling och utplantering mellan Finland och EG förbjuden.

För att bevisa friheten från djursjukdomar skall Finland upprätta omfattande program för uppföljning och kontroll av djursjukdomar. I de fall då Finland med hjälp av ett uppföljningsprogram kan visa att landet är fritt från

vissa djursjukdomar eller då Finland har ett kontrollprogram för sjukdomen i fråga, får vissa tilläggsutredningar krävas i fråga om djur och animaliska produkter som förs in till Finland. Tilläggsutredningarna skall visa att det djur eller den produkt som införs inte medför risk för spridning av djursjukdomar. Vad gäller bekämpning av salmonella får Finland tillämpa samma krav på djur och animaliska produkter som införs från de övriga medlemsstaterna som på sin egen animalieproduktion. Denna princip om ömsesidighet förutsätter att ett särskilt kontrollprogram för salmonella verkställs i Finland redan före anslutningen.

EG-lagstiftningen om levande djur och vissa animaliska produkter förutsätter att informationsutbytet säkerställs genom särskilda data-nät. Finland fick en övergångstid och kommer eventuellt att erhålla finansiellt bidrag för upprättande av dem, liksom för byggande av gränskontrollstationer vid EG:s yttre gräns. Likaså beviljades en övergångstid för registrering av djurbesättningarna och upprättande av ett identifieringssystem för djur.

EG-lagstiftningen om kött och fiskprodukter innefattar möjligheten för anläggningar som verkar i hemlandet att erhålla undantag för en viss tid från kraven på konstruktioner och redskap. EG fastställde samma övergångstider som ingår i EES-avtalet, dock med undantaget att övergångstiden för anläggningar som behandlar fiskprodukter förlängdes med två år. Övergångstiderna varierar för olika produkter, och de sträcker sig som längst till ingången av år 1998.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Vad gäller kött och köttprodukter ingår de behövliga ändringarna av lagstiftningen i Finland främst i kötthygienlagen (511/94) som avlåtits med anledning av EES-avtalet, och vad gäller mjölk och mjölkbaserade produkter ingår ändringarna i mjölkhygienlagen (671/94) som avlåtits med anledning av Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94. Vad gäller äggprodukter ingår ändringarna i äggprodukt-hygienlagen (517/94). De ändringar som gäller fisk och övriga fiskprodukter ingår i fiskhygienlagen (330/94), som dock måste genomgå vissa smärre tekniska ändringar. Kött-, mjölk-, äggprodukt- och fiskhygienlagarna bör ses över

i fråga om de avgifter som bärs upp för tillsyn över anläggningarna. Avgiften bör i de fall som förutsätts i direktiv 93/118/EG uppbäras också för sådan tillsyn som kommunerna utför. Stad-gandena om import- och exportkontroll bör också ses över så att de motsvarar systemet för EG:s inre marknad. Hänvisningarna till EES-avtalet i lagarna bör också ändras.

Till djurskyddslagen (91/71) bör fogas stad-ganden enligt vilka det blir möjligt för Finlands djurskyddsmyndigheter och EG-kommissionen att kontrollera att djurskyddsdirektiven följs. Detta förutsätter bl.a. inspektioner av djurbesättningarna.

Vad djursjukdomarna beträffar ingår de ändringar som EES-avtalet förutsätter i lagen om ändring av lagen om djursjukdomar (424/94). Avskaffandet av gränskontroller mellan medlemsstaterna förutsätter att lagen om djursjukdomar (55/80) ändras beträffande avgifterna för importkontroll.

Finland bör också ansluta sig till gemenskapens system för registrering och informationsutbyte (Animo, Shift). Med tanke på detta måste Finland upprätta ett datasystem som täcker hela landet. Finland måste också inrätta gränskontrollstationer för kontroll av djur och animaliska livsmedel som införs från länder utanför EG. Finland har inga gränskontrollstationer som uppfyller kraven i gemenskapens rättsakter.

Separata regeringspropositioner med förslag om lagändringar kommer att avlätas.

Avelsteknisk lagstiftning

Den avelstekniska gemenskapslagstiftningen omfattar bl.a. rättsakter om godkännande av djur för avel, stambokföring och/eller registrering av dem samt härstammingsbevis för avelsdjur. Syftet med rättsakterna är att avlägsna hinder för handeln med avelsdjur och att främja husdjursaveln och husdjurskötseln. Rättsakterna ingår redan i EES-avtalet, och deras innehåll har refererats i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 98). EG har inte antagit nya rättsakter om husdjursavel sedan dess.

Syftet med gemenskapsrättsakterna om häst-hushållning är att främja den fria handeln med avelshästar och friheten för hästtävlingar samt konkurrensen om prispengar. Denna frihet och konkurrens anses främja hästaveln och häst-hushållningen i gemenskapen i allmänhet.

Största delen av rättsakterna om hästhushållning ingår redan i EES-avtalet, och deras innehåll har refererats i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 99) och i regeringens proposition om godkännande av Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 (RP 56/1994 rd., s. 9—10).

Enligt EES-avtalet tillämpas inte gemenskapsbestämmelserna om tredje land och gränskontroller i Finland. I avtalet sägs det emellertid att de avtalslutande parterna inte får tillämpa gynnsammare regler för import från tredje land än för den import som härrör från EES-avtalet. Vad hästhushållningen beträffar omfattar de gemenskapsbestämmelser som gäller tredje land de områden i länder utanför EG från vilka import av hästdjur är tillåten (kommissionens beslut 92/14/EEG, 92/160/EEG och 92/161/EEG) samt smittskyddsfrågor.

Vid handeln mellan medlemsstaterna har gränskontrollerna ersatts med veterinärkontroller. Bestämmelser om dessa ingår för levande djurs vidkommande i rådets direktiv 90/425/EEG. Rättsakten tillämpas också på avelstekniska kontroller. På djur och animaliska produkter som införs från tredje land tillämpas rättsakter om gränskontroll som baserar sig på förhindrande av djursjukdomars spridning. Innehållet i EG-rättsakterna refereras närmare ovan i samband med rättsakterna om veterinära frågor.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland regleras husdjursaveln och införseln av husdjur genom lagen om husdjursavel (794/93) och lagen om införsel av vissa husdjur (871/73, ändr. 795/93). Hästavels- och hästtävlingarna samt införseln av hästar regleras genom hästhushållningslagen (796/93). Stadganena i dessa lagar har till största delen harmoniserats med EG:s motsvarande rättsakter i samband med att EES-avtalet trädde i kraft. Slopandet av gränskontrollerna mellan medlemsstaterna förutsätter dock vissa smärre ändringar av lagen om husdjursavel och lagen om införsel av vissa husdjur samt hästhushållningslagen.

Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Lagstiftningen om fodermedel

Gemenskapslagstiftningen om fodermedel innehåller bestämmelser om bl.a. marknadsföring av foderråvaror och foderblandningar, tillsatser i fodermedel och kriterierna för godkännande av dem, största tillåtna halter av menliga ämnen och produkter i foder samt vissa produkter som används i djurfoder och utvärdering av dem. Vidare har flera separata direktiv om provtagnings- och analysmetoder vid den officiella foderkontrollen utfärdats. Gemenskapen syftar till att genom harmonisering av lagstiftningen främja den fria handeln med djurfoder inom gemenskapen.

EG:s rättsakter om foder ingår till största delen redan i EES-avtalet och deras innehåll har refererats i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 99—104) och i regeringens proposition om godkännande av Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 (RP 56/1994 rd., s. 10). I bilaga I till EES-avtalet, som innehåller avtalsarrangemangen beträffande fodermedel, uppräknas 24 av EG:s rättsakter om djurfoder jämte ändringar. Genom Gemensamma EES-kommitténs beslut har sammanlagt 23 rättsakter fogats till denna förteckning.

I gemenskapslagstiftningen ingår emellertid vissa sådana rättsakter om djurfoder som inte ingår i EES-avtalet. Dessa rättsakter gäller officiella provtagnings- och analysmetoder för foder, fodertillsatser och vissa produkter som används vid utfodring av djur. Dessa grupper av rättsakter har behandlats på ett allmänt plan i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 99—104). Rättsakterna ändrar i regel bilagor till huvudrättsakterna i EES-avtalet. Utanför EES-avtalets tillämpningsområde stannar också vissa rättsakter som gäller kommittéer på foderområdet, bl.a. rådets direktiv 93/74/EEG om foder för särskilda näringsbehov.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Finland får enligt anslutningsakten begränsa användningen av vissa antibiotika (avoparcin för mjölkkor, tylosinfosfat, spiramycin och antibiotika med motsvarande verkan) under en övergångstid på tre år (artikel 151 i anslutningsakten, bilaga XV, VII Jordbruk).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Stadgandena i den nya fodermedelslagen (234/93) som givits med anledning av EES-avtalet är till största delen harmoniserade med bestämmelserna i EG:s foderlagstiftning. Genomförandet av de EG-rättsakter som inte omfattas av EES-avtalet förutsätter till vissa delar att fodermedelslagen ändras. En separat regeringsproposition med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Ekologisk produktion

Rådets förordning (EEG) nr 2092/91 av den 24 juni 1991 om ekologisk produktion av jordbruksprodukter och uppgifter därom på jordbruksprodukter och livsmedel

Förordningen gäller tills vidare endast ekologiskt (naturenligt) odlade vegetabiliska produkter. Till dess att gemensamma bestämmelser om ekologiskt producerade animaliska produkter har utfärdats får medlemsstaterna följa sina nationella stadganden. Vissa tillämpnings- och genomförandebestämmelser har också utfärdats.

Förordningen och de bestämmelser som utfärdats med stöd av den reglerar de ekologiska produktionsmetoderna, ordnandet av produktionskontrollen och märkningen av produkterna med kontrollsystemets märke ytterst detaljerat. Syftet med regleringen är att genom harmonisering av produktionskraven och kontroll av att kraven följs öka allmänhetens och konsumenternas förtroende för ekologiskt producerade produkter och därmed främja utvecklingen och marknadsföringen av den ekologiska produktionen inom gemenskapen.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Största delen av EG-förordningarna om ekologisk produktion har satts i kraft i samband med att Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 godkändes. Regelverkets innehåll refereras närmare i regeringens proposition om godkännande av Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 (RP 56/1994 rd., s. 12). I sammanhanget har också stadgats om kontrollmyndigheter för den ekologiska jordbruksproduktionen och om bemyndigande att utfärda bestämmelser på lägre nivå. Om ordnande av kontrollen och förvaltningen stadgas närmare genom förordningen om övervakning av ekologisk jordbruksproduktion (557/94).

Skydd för geografiska beteckningar och ursprungs-beteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel

Rådets förordning (EEG) nr 2081/92 av den 14 juli 1992 om skydd för geografiska beteckningar och ursprungs-beteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel

Enligt förordningen kan producenter av jordbruksprodukter och livsmedel som verkar inom ett geografiskt avgränsat område inom gemenskapen erhålla rätten att i vissa av sina produkter använda en skyddad registrerad geografisk beteckning (PGI) eller en skyddad ursprungs-beteckning (PDO). Namnet får inte registreras som skyddat, om det står i strid med en djurras eller en växtsort eller om det har blivit ett generiskt namn på en produkt eller produktgrupp. Rätten att använda beteckningarna innehas av alla näringsidkare inom området som framställer denna produkt. Avsikten med skyddet är att främja marknadsföringen av den regionala och småskaliga jordbruks- och livsmedelsproduktionen.

I förordningens tillämpningsområde ingår produkterna i bilagan till förordningen och de jordbruksprodukter som uppräknas i bilaga II till Romfördraget, såsom öl, mineralvatten, växtextraktdrycker, bageri-, konditori-, konfekt- och kexprodukter, hö samt eteriska oljor. Viner och spritdrycker ingår inte i förordningens tillämpningsområde.

PGI är namnet på en region, en ort eller i undantagsfall ett land som används för att beskriva en jordbruksprodukt eller ett livsmedel som är härstammar från regionen. Produkterna skall dessutom besitta viss kvalitet, ha visst anseende eller äga vissa egenskaper som kan hänföras till detta ursprung. Produkten skall framställas, bearbetas eller beredas inom det geografiska området. PDO är namnet på en region, en ort eller i undantagsfall ett land som används för att beskriva en jordbruksprodukt eller ett livsmedel som härstammar från regionen eller landet. Produktens kvalitet och egenskaper skall helt eller väsentligen bero på den geografiska omgivningen med naturliga och mänskliga faktorer som hör till denna. Dessutom skall produkten bearbetas, framställas och beredas inom det geografiska området.

Enligt förordningen har rättighetsinnehavarna uteslutande rätt att använda beteckningarna PGI eller PDO i samband med sina produkter.

Skyddet kan inte kringgås genom att produktens riktiga ursprung samtidigt uppges. En registrerad beteckning är också skyddad mot felaktiga eller vilseledande märkningar. Förbjudna märkningar får inte göras på produkten, på förpackningen, i handlingar som handlar om produkten eller i reklammaterial, om de är ägnade att ge en oriktig bild av produktens ursprung. En registrerad beteckning är enligt förordningen också skyddad mot annat betecknande som är ägnat att vilseleda allmänheten om produktens ursprung.

Skyddet för beteckningen (PGI/PDO) erhåller man genom att registrera den i kommissionens register över skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar. Ansökan lämnas in till den nationella myndigheten i det territorium där det geografiska området i fråga är beläget. Om medlemsstaten anser att ansökan är motiverad och uppfyller förordningens krav skall den sända ansökan jämte dokument till kommissionen. Kommissionen beslutar om skydd av beteckningen. Ett meddelande härom offentliggörs i Europeiska gemenskapernas officiella tidning. Offentliggörandet inleder en sexmånadersperiod under vilken medlemsstaten eller den som saken berör kan framställa en motiverad invändning mot ansökan.

En gällande PGI/PDO förhindrar skyddet av ett varumärke som är jämförbart med detta eller av samma typ. Också en ansökan om PGI/PDO som har offentliggjorts i gemenskapens officiella tidning innan varumärket har registrerats utgör ett hinder för godkännande av ansökan om varumärke. PGI/PDO får inte registreras, om registreringen med hänsyn till ett varumärkes anseende eller renommé är ägnad att vilseleda konsumenterna.

Myndigheterna skall kontrollera produkternas kvalitet och utöva tillsyn över att de skyddade jordbruksprodukterna och livsmedlen motsvarar registreringarna. Medlemsstaterna skall sända till kommissionen förteckningar över de myndigheter och/eller kontrollorgan som har godkänts för uppgiften. Utgångspunkten är att de producenter som använder sig av PGI/PDO står för kontrollkostnaderna.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland finns det ingen lagstiftning som

motsvarar förordning (EEG) nr 2081/92, utan skyddet följer indirekt av förbudet mot vilseledning i lagen om otillbörligt förfarande i näringsverksamhet (405/86) och av motsvarande stadganden i konsumentskyddslagen (38/78). Genomförandet av systemet i Finland förutsätter också att administrationen sköts. Varumärkeslagen (7/64) måste också ses över. Separata regeringspropositioner med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Rådets förordning (EEG) nr 2082/92 av den 14 juli 1992 om särartsskydd för jordbruksprodukter och livsmedel

Förordningen ansluter sig till ovan refererade förordning (EEG) nr 2081/92. Den utgör dock ett system för sig. Särarten hos en jordbruksprodukt eller ett livsmedel, vilket närmast avser hävdvunnen karaktär, skyddas genom registrering och samtidigt definieras produktens hävdvunna eller särskilda framställningsmetod och råvaror. Alla som tillverkar dessa produkter med hjälp av de registrerade metoderna får använda beteckningen om särart för sin produkt.

Ett krav för registrering är att jordbruksprodukten eller livsmedlet har producerats utgående från hävdvunna material eller har en hävdvunnen sammansättning. Registrering kan också tillåtas om produktionsmetoden och/eller förädlingsmetoden är hävdvunnen. Produkterna särart får inte följa av produktens geografiska ursprung eller uteslutande bero på användning av en teknisk innovation. Produkten skall specificeras, i vilket ingår angivande av ingredienser, produktbeskrivning, produktionsmetod, namn och tillverkare, och med stöd av dessa uppgifter kan produkten konstateras vara av hävdvunnen karaktär.

Kommissionen för ett register över skyddade särarter. Medlemsstaterna lämnar in ansökan till kommissionen. De som har ekonomiska intressen att bevaka kan framställa invändningar mot ansökan. Medlemsstaterna skall också upprätta ett kontrollsystem.

Kommissionen har vidare utfärdat vissa förordningar med närmare bestämmelser om tillämpning av förordningarna (EEG) nr 2081/92 och 2082/92. En vetenskaplig kommitté som skall bistå kommissionen har också inrättats.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland finns det ingen lagstiftning som motsvarar förordning (EEG) nr 2082/92. Genomförandet av systemet förutsätter att administrationen ordnas. En separat regeringsproposition med förslag till lagändringar kommer att avlåtas.

Skog och skogspolitik

Rådets direktiv av den 14 juni 1966 om saluföring av skogsförökningsmaterial (66/404/EEG)

Direktiv 66/404/EEG jämte ändringar innehåller bestämmelser om de genetiska egenskaperna hos skogsförökningsmaterial som saluförs. Målet är att avlägsna hinder för handeln mellan medlemsstaterna genom att skapa enhetliga regler för fastställande av skogsförökningsmaterialets genetiska kvalitet och säkerställande av materialets härkomst.

Direktivet tillämpas på de träslag som uppräknas i det. Tillämpningsområdet kan emellertid utvidgas att gälla också andra träslag. Tillämpningen av rättsakten har begränsats till plantor och växtdelar som används endast för skogsbruksändamål.

Endast förökningsmaterial av klasserna "utvalt" och "testat" får saluföras. Medlemsstaterna får bevilja undantag från detta med tanke på försök och annan användning i liten skala. Kommissionen kan bevilja medlemsstaterna ett tidsbegränsat tillstånd att godkänna saluföring av material som uppfyller lägre kvalitetskrav, om det råder brist på material. Medlemsstaterna kan bevilja undantag från direktivets bestämmelser vad gäller material som skall föras ut till tredje land eller transiteras. Förökningsmaterial från ett land utanför gemenskapen kan genom beslut av rådet anses uppfylla direktivets krav.

Det basmaterial som är avsett för framställning av utvalt förökningsmaterial godkänns enligt bilaga I till direktivet. För framställning av testatmaterial kan endast sådant basmaterial godkännas som producerar ett förbättrat bruksvärde, vilket skall visas genom jämförande tester som uppfyller kraven i bilaga II. Medlemsstaterna skall föra ett register över dels testat, dels utvalt basmaterial.

Förökningsmaterialet skall förvaras separat

under insamling, förpackning, transport och tillväxt. Vid saluföring av materialet skall till det fogas ett dokument av vilket de i direktivet angivna uppgifterna för specificering av materialet framgår. Medlemsstaterna har rätt att förutsätta vissa tilläggsuppgifter angående testat material. Frö får hållas till salu endast i förslutna förpackningar.

Medlemsstaterna skall ha ett godkänt eller förordnat officiellt kontrollsystem med vars hjälp man kontrollerar att förökningsmaterialets härkomst vidmakthålls från insamlingen till det sista användarledet.

Medlemsstaterna får bestämma att ett officiellt proveniencertifikat som en annan medlemsstat har utfärdat eller motsvarande certifikat som utfärdats av ett tredje land skall fogas till material som införs. Medlemsstaterna får inte tillämpa begränsningar beträffande de genetiska egenskaperna på basmaterial för skogsförökningsmaterial som har godkänts enligt direktivet. Medlemsstaten kan dock efter separat ansökan få rätt att förbjuda handeln med förökningsmaterial av en viss härkomst inom hela sitt territorium eller en del av det, om användningen av materialet antas medföra skadliga följder för skogshushållningen i det berörda området. Endast sådana handelsrestriktioner som föreskrivs i direktivet får tillämpas i fråga om säkerställande av härkomsten.

Rådets direktiv av den 30 mars 1971 om kvalitetsnormer för den yttre beskaffenheten av skogsförökningsmaterial som saluförs i gemenskapen (71/161/EEG)

I direktiv 71/171/EEG jämte ändringar ingår bestämmelser om normer för den yttre beskaffenheten av skogsförökningsmaterial som saluförs i gemenskapen. Syftet med direktivet är att undanröja hinder för handeln mellan medlemsstaterna genom att ange gemensamma kvalitetsnormer för skogsförökningsmaterial som saluförs. Normerna skall tillämpas vid handeln mellan och inom medlemsstaterna.

Direktivet tillämpas på de träslag som nämns i det. Restriktioner avseende den yttre beskaffenheten får inte tillämpas på saluföringen av övriga arter, om medlemsstaten inte har bemyndigats att utfärda bestämmelser som motsvarar direktivets principer för arter som är viktiga med tanke på virkesproduktionen. Direktivet tillämpas inte på frö, växtdelar och plantor som i huvudsak är avsedda för andra

ändamål än virkesproduktion eller som är avsett för export till tredje land.

Det frö som saluförs skall uppfylla kvalitetsnormerna i direktivet. Medlemsstaterna får tillåta avvikelser från kvalitetsnormerna för frö som skall användas vid försök eller vetenskapliga ändamål. Växtdelar och växter får saluföras under beteckningen "EG:s normer" endast om de uppfyller kvalitetsnormerna i bilagorna 2 och 3 till direktivet. Medlemsstaterna kan på ansökan ges tillstånd att bestämma att det inom medlemsstatens territorium är tillåtet att saluföra endast sådana växter eller växtdelar som uppfyller kvalitetsnormerna i direktivet. Dispens kan beviljas för handeln med frö som inte uppfyller kvalitetsnormerna, om det är ont om frö som uppfyller normerna.

I direktivet definieras de tilläggsuppgifter som skall lämnas beträffande frö samt växtdelar och plantor som saluförs under beteckningen "EG:s normer" utöver uppgifterna i det dokument som avses i direktiv 66/404/EEG.

Enligt direktiv 71/161/EEG skall medlemsstaterna dra försorg om ordnandet av officiell kontroll av frö åtminstone genom stickprovskontroller med iakttagande av internationell praxis. Medlemsstaten skall också ordna kontrollen av plantorna eller växtdelarna genom stickprovsundersökningar, helst på produktionsplatsen. Om växtdelarna eller plantorna har ett provenienscertifikat enligt bilaga II till direktiv 66/404/EEG med omnämnande av en ovan avsedd officiell kontroll får ingen officiell kvalitetskontroll göras före införseln till bestämmandelandet. Medlemsstaterna får bestämma att provenienscertifikatet är ett villkor för import.

Handeln med skogsförökningsmaterial får inte utsättas för andra restriktioner, klassificeringar, kontrollåtgärder och märkningsskyldigheter beträffande den yttre beskaffenheten än de som anges i direktiv 71/161/EEG. Kraven angående frö anges i bilaga 1 till direktivet, kraven angående växtdelar i bilaga 2 och kraven angående plantor i bilaga 3.

Ansökningarna om dispens enligt direktiven 71/161/EEG och 66/404/EEG, ändringar av direktiven och övriga motsvarande ärenden behandlas av ständiga kommittén för utsäde och förökningsmaterial inom jordbruk, trädgårdsnäring och skogsbruk. Direktiven håller för närvarande på att ses över.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Finland får behålla sin nationella lagstiftning om saluföring av skogsodlingsmaterial till utgången av år 1999. Till utgången av år 2001 får Finland också saluföra material som inte uppfyller kraven i direktiv 66/404/EEG och som har skaffats före övergångstidens slut. Detta material får endast med undantagslov saluföras i gemenskapens nuvarande medlemsstater. Saluföring i Sverige och Norge utan dispens är dock tillåten, om de ansluter sig till Europeiska unionen. Finland skall från tillträdet tillämpa de bestämmelser i direktivet som garanterar att material som uppfyller direktivets krav får saluföras på Finlands territorium (artikel 151 i anslutningsakten, bilaga XV, VII Jordbruk, F. Utsäde och förökningsmaterial).

Finland får till utgången av år 1999 behålla sin nationella lagstiftning om kvalitetsnormer för beskaffenheten hos plantor (artikel 151 i anslutningsakten, bilaga XV, VII Jordbruk, F. Utsäde och förökningsmaterial). Skogsförökningsmaterial som inte uppfyller bestämmelserna i direktiv 71/161/EEG får saluföras på medlemsstaternas territorier endast med undantagslov. Material som uppfyller direktivets krav skall garanteras tillträde till Finlands marknad och lagstiftningen skall anpassas så att den uppfyller direktivets bestämmelser vid övergångstidens slut (artikel 151 i anslutningsakten, bilaga XV, VII Jordbruk, F. Utsäde och förökningsmaterial).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland ingår de stadganden som motsvarar direktiven om skogsförökningsmaterialens härkomst och beskaffenhet (66/404/EEG och 71/161/EEG) i lagen om handel med skogsodlingsmaterial (684/79) och i jord- och skogsbruksministeriets med stöd av den utfärdade beslut (1533/92). Jord- och skogsbruksministeriet utövar tillsyn över att stadgandena i lagen följs. Som bistånd vid tillsynen kan det anlita skogscentralerna och skogsnämnderna samt personer som ministeriet förordnat separat för uppgiften.

I jord- och skogsbruksministeriets beslut ingår närmare föreskrifter om härkomstklassificeringen för skogsodlingsmaterial, kvaliteten, uppgifter som skall antecknas på frövaruför-

packningen och lämnas plantköparen samt den bokföring som gäller skogsodlingsmaterial. I beslutet indelas skogsodlingsmaterialet i elva härkomstklasser. Utöver de krav som gäller plantornas yttre beskaffenhet anges också krav som gäller storleken och, i fråga om täckrotsplanter, planttätheten.

Anmälan om import och export av skogsodlingsmaterial skall göras på förhand hos jord- och skogsbruksministeriet, som kan förbjuda importen, om materialet inte anses vara lämpat för odling i Finland på grund av härkomsten eller om importören inte lämnar de uppgifter om materialet som krävs. Export kan förbjudas, om utförseln orsakar brist på skogsodlingsmaterial i hemlandet eller leder till användning i hemlandet av skogsodlingsmaterial som till sin härkomst är oändamålsenligt. Det material som införs skall i vanliga fall kontrolleras. Om ett parti skogsodlingsmaterial som är avsett för införsel inte uppfyller kvalitetskraven skall importören antingen återsända eller förstöra det.

Tillsynsmyndigheten har rätt att utföra kontroller på ställen där skogsodlingsmaterial produceras och lagras. Den som köper materialet kan be jord- och skogsbruksministeriet kontrollera materialet, om han misstänker att de uppgifter som har lämnats om materialet är oriktiga eller att kvalitetskraven inte uppfylls.

Direktiven om skogsförökningsmaterialets härkomst och beskaffenhet förutsätter att lagen om handel med skogsodlingsmaterial delvis ändras. Importen av skogsodlingsmaterial från de nuvarande medlemsstaterna bör tillåtas och importkontrollerna av det avskaffas, om ett officiellt provenienscertifikat åtföljer materialet och materialet därmed konstateras vara officiellt kontrollerat. Bestämmelserna om härkomst för och beskaffenhet hos skogsodlingsmaterial som importeras från medlemsstaterna samt om uppgifter som skall lämnas om materialet bör anpassas till direktivens bestämmelser. Möjligheten att reglera exporten av skogsodlingsmaterial bör utgå, eftersom den begränsar konkurrensen. En separat regeringsproposition med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Rådets förordning (EEG) nr 1615/89 av den 29 maj 1989 om inrättandet av ett europeiskt informations- och kommunikationssystem för skogsvård (Efics)

Målet för Efics är att erhålla jämförbara och objektiva data om strukturen och verksamheten hos gemenskapens skogssektor. Med hjälp av systemet vill man sammanställa, koordinera, standardisera och behandla data om skogssektorn och dess utveckling. Avsikten är att systemet skall fås färdigt före utgången av år 1997.

I Finland är det framför allt skogsforskningsinstitutet, vilket lyder under jord- och skogsbruksministeriet, som ansvarar för statistikföringen inom skogssektorn. De tilläggsuppgifter som anges i förordningen lämpar sig för institutet. Detta förutsätter en ändring av förordningen om institutet.

Rådets beslut av den 29 maj 1989 om upprättandet av en ständig kommitté för skogsbruk (89/367/EEG)

Ständiga kommittén för skogsbruket skall intensifiera samarbetet inom skogssektorn mellan medlemsstaterna och kommissionen och skogsbruksåtgärderna som en del av gemenskapens regional- och strukturpolitik för jordbruket. Medlemsstaterna är skyldiga att via kommittén informera varandra och kommissionen om situationen inom skogssektorn och dess utveckling samt om den därtill hörande politiken. Rådets beslut föranleder inga ändringar av lagstiftningen i Finland.

Med hjälp av lagstiftningen om uppföljning av skogarnas hälsotillstånd bistås medlemsstaterna vid upprättandet av ett system för inventering av skogsskador som orsakas av luftföroreningar. Systemet skall utvecklas på basis av gemensamma metoder och upprepas med vissa mellanrum. Medlemsstaterna skall också följa skogens ekosystem noga och kontinuerligt och på ett samordnat och enhetligt sätt utveckla och utvidga nätverket av permanenta försöksytor i anslutning till detta.

Förordningarna innehåller detaljerade bestämmelser om nätverket av försöksytor, urvalet av provträd och värderingen av skador på provträden, datainsamlingen, utbildningen av grupper som arbetar i terrängen, kontrollutvärderingen, markanalysen, ansökan om stöd hos gemenskapen, betalningen av stöd, den regelbundet återkommande rapporteringen till kommissionen om skogarnas och skogsmarkens tillstånd och förmedlingen av data till gemenskapen i digital form.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Finland får följa sin egen praxis för att utföra jordmånsvärderingar. Finland får behålla sitt nuvarande system för uppföljning av skogens hälsotillstånd till utgången av år 1996, då rådets förordning (EEG) nr 3528/86 om skydd av skogarna i gemenskapen mot luftföroreningar upphör att gälla. Detta förutsätter dock att Finland under övergångstiden utökar antalet provträd och utvecklar provträdsurvalet i riktning mot gemenskapsbestämmelserna.

Finland har inget lagstadgat system för uppföljning av skogens hälsotillstånd. Avsikten är att denna uppgift skall åläggas skogsforskningsinstitutet.

Rådets förordning (EEG) nr 1610/89 av den 29 maj 1989 om bestämmelser för tillämpningen av förordning (EEG) nr 4256/88 i fråga om programmet för att utveckla och på bästa sätt tillvarata skogen i gemenskapens glesbygdssområden

Förordning (EEG) nr 1610/89 reglerar de skogsbruksåtgärder som kan finansieras genom gemenskapens finansiella stöd i de områden under mål 1 och mål 5 b som bestäms i förordning (EEG) nr 2052/88. Rättsakten tillämpas också på mål 6-områdena.

Enligt förordningen får gemenskapsstöd användas för att finansiera inrättande och förbättring av plantskolor när det är nödvändigt för genomförande av skogsbruksåtgärder, skogsplantering (beskogning) och skogsförbättringsarbeten genom vilka det går att förbättra jordbruket inom ett visst område med hjälp av skydd av marken och vattnen, utvidgande och återställande av skogsområden i regioner med stor risk för erosion eller skogsbrand eller där ytvatten ansamlas särskilt, åstadkommande av ny skog efter skogsbrand eller annan naturkatastrof, förstagallring, byggande av skogsvägar och ägoreglering samt sådana åtgärder för brandskydd som inte stöds enligt rådets förordning (EEG) nr 3529/86 om skydd av gemenskapens skogar mot brand.

Finansiering kan också beviljas i form av startbidrag till administrativa kostnader för föreningar som består av jordägare när det är fråga om sammanslutningar som syftar till att främja de ekonomiska förhållandena för pro-

duktion, bärning och saluföring av virke samt för skogskampanjer och rådgivningstjänster.

Förtur skall ges till de praktiska skogsprogrammen i områden där man genom att utveckla skogshushållningen främjar ekonomin och inrättar nya arbetsplatser eller där skyddet av marken och vattnen och åtgärder mot erosion är av stor betydelse, särskilt för jordbruket, och där skogen har ett stort socialt värde och rekreativvärde, särskilt med tanke på utvecklingen av turism och för den lokala befolkningens rekreativbruk.

Gemenskapsfinansieringen förutsätter nationell medfinansiering.

Gemenskapsstödet andel av de totala kostnaderna i mål 1-områdena och mål 6-områdena är minst 50 % av de offentliga utgifterna och högst 75 % av de totala kostnaderna. I mål 5 b-områdena utgör gemenskapsstödet minst 25 % av de offentliga utgifterna och högst 50 % av de totala kostnaderna.

Utöver vad som bestäms i rådets förordning (EEG) nr 4253/88 skall bl.a. följande faktorer inordnas i åtgärdsprogrammen:

— en beskrivning av den situation som råder inom en viss skogsbrukssektor på basis av vilken de föreslagna åtgärder bör vidtas,

— en beskrivning av projektmålen och ett förslag till prioritering,

— en beskrivning av de preliminära åtgärderna, t.ex. datainsamling och relevant förberedelsearbete,

— de skogsbruksåtgärder och förhållanden som åtgärdsprogrammen bör vara anpassade till,

— av de beaktade stödåtgärderna i synnerhet de som inriktas på att främja skogsbruksammanslutningarnas verksamhet och rådgivningstjänster, samt

— den övriga information som kommissionen eventuellt kräver och som anses vara nödvändig för programmets godkännande.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland stöds skogsförbättringsverksamheten i privatskogarna enligt skogsförbättringslagen (140/87). Arbetslag som kan stödas enligt lagen är skogsförnyelse, plantbeståndsvård, hyggesbränning, iståndsättning av ung skog, skogsvitaliseringsgödsling, iståndsättningsdikning och byggande av skogsvägar. Med skogsförbättringspengar är det möjligt att

finansiera kostnaderna för planering, arbetsledning och odlingsmaterial i sin helhet. Stöd för verkställighetskostnaderna kan beviljas till 30—75 % av de sammanlagda kostnaderna beroende på vilken del av Finland projektet ligger i. För iståndsättningsdiknings- och vägprojekt som genomförs som samfällt projekt kan lån beviljas till 100 % i stället för understöd under vissa förutsättningar.

Enligt lagen om iståndsättning av underproduktiva skogar i Lappland (1057/82) är det möjligt att under åren 1982—1995 genom skogsförbättringspengar främja områdesplanering av skogsbruket och besogning av underproduktiva områden i Lapplands län och Kuusamo kommun. Kostnaderna för verksamheten betalas i sin helhet genom skogsförbättringsmedel. Skogsförbättringsfinansiering kan beviljas enskilda samt familjebolag vars huvudsakliga syfte är att bedriva gårds- eller skogsbruk.

Gemenskapsstöd för skogsförbättringsverksamhet i mål 5 b-områdena och mål 6-områdena omfattar i princip samma typer av arbetslag som finansieras med skogsförbättringspengar i Finland. Å andra sidan kan gemenskapen delfinansiera skogsbruket i bredare betydelse, inte bara egentliga skogsvårds- och skogsförbättringsarbeten. Stöd kan beviljas också för projekt som inverkar indirekt på skogsförbättringsverksamheten, t.ex. inrättande av plantskolor.

Inom mål 5 b-områdena och mål 6-områdena kan gemenskapen finansiera åtminstone en del av kostnaderna för sådana skogsförbättringsarbeten som omfattas av skogsförbättringslagen. Finansieringen av skogsförbättringsverksamheten behöver inte utsträckas till denna del i övrigt. Stadgandena om förvaltningsförfarande i skogsförbättringsförordningen (437/87) bör ses över.

Rådets förordning (EEG) nr 2080/92 av den 30 juni 1992 om en gemenskapsordning för stöd till skogsbruksåtgärder inom jordbruket

Med stöd av förordning (EEG) nr 2080/92 vill gemenskapen främja skogsplanteringen på jordbruksjord som en del av den gemensamma jordbrukspolitiken och utveckla skogsbrukets möjligheter för förbättrande av inkomstutvecklingen för dem som arbetar i jordbruket. Åtgärderna enligt förordningen är bindande för medlemsstaterna i sin helhet. Utgifterna för stödprogrammet finansieras delvis genom ga-

rantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ).

Följande åtgärder ingår i stödprogrammet: stöd till skogsplanteringskostnader, ett årligt bidrag som betalas per besogad hektar och är avsett att täcka underhållskostnader under de fem första åren, en årlig kompensation för inkomstbortfall som är avsedd att täcka det inkomstbortfall som uppkommer på grund av besogning av jordbruksmark samt ett investeringsstöd till förbättring av skogsmark, anläggning av vindskydd, brandgator och vattenreservoarer och byggande av skogsvägar samt förbättring av korkeksbestånd.

Stöd för besognings- och skötselkostnaderna kan beviljas både enskilda jordägare och juridiska personer. Kompensation för inkomstbortfall kan lämnas till de jordbrukare som inte deltar i den förtidspensionsordning som rådets förordning (EEG) nr 2079/92 innehåller bestämmelser om samt till andra fysiska personer och privaträttsliga juridiska personer. Besogningsstöd i samband med att en odling med kort omloppstid anläggs kan betalas endast till mottagare som definieras som jordbrukare med jordbruk som huvudsysselsättning enligt rådets förordning (EEG) nr 2328/91 om förbättring av jordbruksstrukturernas effektivitet, på villkor att planteringen anpassas till de lokala miljöförhållandena. Julgransodling stöds dock inte. Investeringsstöd kan lämnas endast till jordbrukare och sammanslutningar av sådana. Programmet kan också inbegripa gemenskapsstöd till skogsplantering som medlemsstaternas myndigheter genomför.

De maximala stödbeloppen är 2 000—4 000 ecu per ha för skogsplanteringskostnaderna beroende på trädslag. De maximala bidragen för underhåll av skogsplantering är 250 ecu per hektar och år under de två första åren i fråga om barrträd och 150 ecu per hektar och år under de tre följande åren. Motsvarande bidrag för lövträd är 500 ecu per hektar och år under de två första åren och 300 ecu per hektar och år under de tre följande åren. Medlemsstaten kan sammanföra stödet för besogning med stödet för underhåll och sprida betalningen över fem år.

Kompensation för inkomstbortfall betalas i högst 20 års tid från det att skogsplanteringen har verkställts till en jordbrukare eller grupp av jordbrukare som brukade marken före besogningen; för dessa är beloppet 600 ecu per hektar och år. För de andra stödmottagarna

som nämns i artikel 2.2 b i förordningen är beloppet 150 ecu per hektar och år.

De högsta tillåtna investeringsbidragen för förbättring av skogsmark är följande: 700 ecu per hektar för förbättring av skogsmark och anläggning av vindskydd, 1 400 ecu per hektar för förnyelse och förbättring av skogsmark med korkek, 18 000 ecu per kilometer för skogsvägar och 150 ecu per hektar för skogsmark som förses med brandgator och vattenreservoarer.

I dessa investeringskostnader inbegrips de kostnader som orsakas av att jordbruksmaskiner anpassas till skogsbruk. Om medel finns att tillgå får kommissionen på en välgrundad ansökan från medlemsstaten öka de högsta beloppen för förbättring av skogsmark till 1 200 ecu och för förbättring av korkeksbestånd till 3 000 ecu per hektar.

Medlemsstaten skall genomföra stödprogrammet med hjälp av fleråriga nationella eller regionala program för vilka målen är desamma som i förordningen och som särskilt tar hänsyn till följande: a) storleken och varaktigheten hos stöd på grundval av de faktiska utgifterna för skogsplantering och underhåll av skogsplanteringarna och på grundval av inkomstbortfallet, b) stödvillkoren, i synnerhet vid beskogning, c) utvärderings- och kontrollmetoder som används för utvärdering av miljöpåverkan och den fysiska planeringens lämplighet, d) samt arten av de åtföljande åtgärder som vidtagits eller planerats samt åtgärder genom vilka de som arbetar inom jordbruks- och landsbygdsområdena informeras.

Medlemsstaterna kan också uppgöra områdesplaner för beskogning som avspeglar skillnader i miljösituation, naturförhållanden och jordbrukets struktur. I områdesplanerna skall hänsyn tas särskilt till fastställandet av mål för skogsplanteringen, de beskogade områdenas läge och gruppering, skogsbruksmetoderna och valet av trädslag som anpassat sig till de lokala förhållandena. Kommissionen beslutar om godkännande av programmen efter att ha fått ett utlåtande av Ständiga kommittén för skogsbruk. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om de beskogningsplaner som anges i förordningen.

Gemenskapens medfinansiering utgör 75 % av den offentliga projektfinansieringen på mål 1-områdena och mål 6-områdena enligt förordning (EEG) nr 2052/88 och 50 % i övriga regioner. Erhållandet av gemenskapsfinansie-

ring förutsätter nationell delfinansiering. Förordningen hindrar inte medlemsstaterna från att vidta tilläggsåtgärder på villkor att dessa följer de allmänna principerna om statligt stöd i Romfördraget (artiklarna 92—94).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Stadgandena om beskogning av åker ingår i lagen om balansering av lantbruksproduktionen (1261/89) och stadgandena om skogsförbättring i skogsförbättringslagen (140/87). Särskilda stadganden om de medel i statsbudgeten som reserverats för balansering av lantbruksproduktionen, de s.k. balanseringsmedlen, ingår i lantbruksinkomstsystemet. Premier för beskogning av åker har betalats enligt lagen om balansering av lantbruksproduktionen. Där emot har det statliga stödet till beskogningskostnader fastställts enligt finansieringsvillkoren i skogsförbättringslagen.

Lagen om balansering av lantbruksproduktionen är en ramlag där statsrådet har bemyndigats att inom ramen för de disponibla medlen besluta om balanseringsåtgärderna och deras innehåll i detalj. Beskogning av åker som betraktas som odlad är en av de balanseringsåtgärder som lagen möjliggör. Med stöd av lagen utfärdade statsrådet åren 1990—1991 beslut om åkerbeskogningspremie (73/90 och 24/91). År 1992 utfärdade statsrådet ett beslut om nedläggning av lantbruksproduktionen på åker (65/92), med stöd av vilket beskogning godkändes som ett sätt att inte odla åkern. År 1993 utfärdades inte längre något beslut av statsrådet om detta. Genomförandet av många projekt som baserar sig på de tidigare besluten pågår dock fortfarande. Lagen om balansering av lantbruksproduktionen upphör att gälla vid utgången av år 1994.

Finansiering genom balanseringsmedlen har beviljats för beskogningskostnaderna i den ordning som stadgas i skogsförbättringslagen. Via arbetsprogrammet för skogsförbättring har stödet för beskogning riktats till skogsnämnderna, som har beviljat medel till jordägarna på ansökan. I detta sammanhang har beskogningsåtgärdernas ändamålsenlighet granskats.

I fråga om åkerbeskogningen och delvis också skogsförbättringsarbetena motsvarar gemenskapens stödåtgärder stödformerna enligt skogsförbättringslagen, med undantag för stöden för vård av beskogning och för inkomst-

bortfall. Kompensationen för inkomstbortfall motsvarar den åkerbeskognings- och balanseeringspremie som betalas med stöd av lagen om balansering av lantbruksproduktionen.

I förordning (EEG) nr 2080/92 ingår bestämmelser om högsta belopp för olika stödformer. I tillämpningsbestämmelserna förutsätts det dock att varje medlemsstat definierar de stödbelopp för olika arbetslag som motsvarar förhållandena i landet.

Stadganden på lagnivå om föremålen och villkoren för gemenskapsstöd, t.ex. i fråga om åkerbeskogning, bör utfärdas i Finland. Vad gäller skogsförbättringsarbetena och beskogningskostnaderna innehåller de gällande författningarna om skogsförbättring däremot tillräckliga stadganden om både föremålen och villkoren för stöd. I dem bemyndigas jord- och skogsbruksministeriet också att fastställa de högsta kostnaderna för skogsförbättringsarbetena och stödbeloppet.

Eftersom en del av skogsförbättringsarbetena enligt skogsförbättringslagen kan delfinansieras av gemenskapen bör ändringar beträffande förvaltningsförfarandet göras i skogsförbättringsförordningen. På projekt som kan inordnas i sådana regionala utvecklingsprogram som gemenskapen delfinansierar tillämpas både gemenskapens bestämmelser och Finlands nationella lagstiftning.

Separata propositioner med förslag till lagändringar kommer att avlätas.

Fiskeripolitik

Rådets förordning (EEG) nr 3760/92 av den 20 december 1992 om ett gemenskapssystem för fiske och vattenbruk

Gemenskapens gemensamma fiskeripolitik regleras av rådets förordning (EEG) nr 3760/92. Förordningen tillämpas inom medlemsstaternas område och gemenskapens fiskezon samt ombord på gemenskapens fiskefartyg vid fiskeriekonomiskt utnyttjande av de levande tillgångarna i havet och vattenbruket och därtill knuten förädling och marknadsföring. Med gemenskapens fiskezon avses de vatten som lyder under medlemsstaternas suveränitet eller jurisdiktion.

Det allmänna målet för den gemensamma fiskeripolitiken är att skydda och bevara de levande tillgångarna i havet, att reglera ett rationellt och hållbart utnyttjande av dem samt

att skapa en ram för bevarande och skydd av fiskresurserna. Samtidigt försöker man särskilt beakta såväl fiskets inverkan på havsekosystemet som producenternas och konsumenternas behov. För att driva igenom den gemensamma fiskeripolitiken upprättas ett administrations-system, som bland annat skapar ramar för tillträdet till vattnen.

För att fullfölja den gemensamma fiskeripolitiken kan rådet vidta åtgärder som stärker förutsättningarna för tillträde till fiskezonerna, tillgången på fiskresurser samt bedrivandet av fiske. Möjliga åtgärder är förbud eller begränsning av fisket inom viss region, begränsning av fiskets omfattning, fastställande av begränsade fångstmängder (fiskekvoter), begränsning av tillåten tid för fiske på havet, fastställande av tillåtet antal och tillåten typ av fiskefartyg, tekniska föreskrifter för fångstredskapen och användningen av dessa, föreskrifter för tillåten minimistorlek för olika fiskarter, ekonomiska åtgärder för främjande av selektiv fångst och fastställande av skötselplaner för fiskevattnen.

Regleringen av fisket kommer senare att verkställas med hjälp av ett system, som innebär att medlemsstaternas fiskefartyg skall ha en för varje enskilt fartyg utfärdad fiske-licens samt ytterligare ett fisketillstånd, om ej annat stadgas.

Grundprincipen för havsområdenas del är att de ända från strandlinjen ingår i gemenskapens fiskezon. Fiskefartyg från medlemsstater som är belägna vid kusten har fritt tillträde till denna fiskezon. Fram till år 2002 har dock varje kuststat med stöd av ett undantagsstadgande uteslutande rätt att ensam bestämma över fisket vid sin kust i en zon innanför en tänkt gräns om 12 sjömil utanför kusten. Undantagsstadgandet tas upp till förnyad behandling inom gemenskapen år 2001.

Den för EG gemensamma fiskeripolitiken verkställs därtill bland annat genom förordningen (EEG) nr 2115/77, som förbjuder fiske och landning av sill och strömming i andra industriella syften än för användning som människoföda samt lossning av till foderfisk avsedd fångst ur fartyg.

Även i fortsättningen kommer den fiskezon, som när den är som bredast sträcker sig 12 sjömil ut från grundlinjen, att uteslutande lyda under Finlands jurisdiktion, dock med undantag för Finska viken, delar av Bottenhavet, Åland samt övriga avsnitt av havsområdet där Finlands territorialvatten är smalare. Det om-

råde som faller utanför denna zon och hör till medlemsstat i unionen kommer att ingå i gemenskapens fiskezon inom vilken samtliga medlemsstater i gemenskapen med kust mot Östersjön kommer att ha fiskerätt.

Avvikande från inom gemenskapen gällande system är de utmed den finländska kusten belägna vattenområdena enligt i Finland gällande system i privat ägo. För fiske inom området ifråga krävs tillstånd av vattenområdets ägare. Lagstiftningen i Finland diskriminerar dock inte medborgare i gemenskapen.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Finland har beviljats en tre år lång övergångsperiod för fisket av sill och strömming för andra ändamål än till människoföda samt även rätt att lossa lasten i hamnar inom gemenskapen. Rådet kommer att ta upp möjligheterna till förlängning av övergångsperioden till behandling före periodens utgång. I samband med den förnyade behandlingen beaktas ett optimalt utnyttjande av sillbestånden, marknadssituationen, biologiska krav samt de erfarenheter man fått av administrativa och pilotprojekt (anslutningsakten artikel 150, bilaga XV, VIII, Fiske).

Rådets förordning (EEG) nr 2847/93 av den 12 oktober 1993 om inrättandet av ett kontrollsystem för den gemensamma fiskeripolitiken

Förordningen (EEG) nr 2847/93 innehåller de detaljbestämmelser som krävs för att ordna den tekniska sidan av den kontrollverksamhet gemenskapens fiskeripolitik förutsätter. Kontrollen är inriktad på åtgärder som berör bevarande och skötsel av levande naturresurser, fiskerinäringens struktur samt det gemensamma marknadssystemet. Medlemsstaterna åläggs att bringa i kraft stadganden som tryggar ett effektivt verkställande av kontrollsystemet. I praktiken fokuseras kontrollen särskilt till övervakningen av fångsten av kvoterade fiskarter (för Finlands del lax, strömming, vassbuk, torsk) samt uppföljning av att fångsten sker inom ramen för givna kvoter.

I kontrollverksamheten ingår granskning av fiskefartygen, övrig till fisket knuten verksamhet inklusive landning av fisk, försäljning, transport, överflyttning av fångst från ett fartyg till ett annat och lagring samt registrering

av uppgifter om landning och försäljning. Tillsvidare får medlemsländerna sköta kontrollen på det sätt de själva fattar beslut om.

Gemenskapen kan ge medlemsstat mera detaljerade föreskrifter om verkställigheten av kontrollen. Detaljerade bestämmelser har bland annat givits om definitioner av egenskaper för fiske- och fångstfartyg i rådets förordning (EEG) nr 2930/86 och om registrering av fiskefartyg i rådets förordning (EEG) nr 109/94.

Fångstkontrollen sker i första hand på basis av fiskedagboken. Medlemsstaterna är skyldiga att utarbета en särskild övervakningsplan för fiskefartyg, vars längd är under tio meter eller som av annan orsak är befriade från skyldigheten att meddela uppgifter. Övervakningsplanen skall underställas kommissionen för godkännande.

Förordningen innehåller detaljerade bestämmelser om landning av fångsten och härvid obligatoriska anmälningar och utredningar, om förstahandsköparens anmälningsskyldighet, om övervakning av fiskefartyg som seglar under tredje stators flagg samt om anmälan av omlastning av fångst. Medlemsstaterna skall bland annat försäkra sig om de anmälda fångsternas mängd och arter samt informera kommissionen om att kvoten håller på att fyllas då 70 % av denna är utnyttjad. I vissa fall skall även annan medlemsstat för kvoterade fiskarters del informeras om landning av fångst, försäljnings- eller förflyttningsanbud för fiskeprodukter och om fångst som flyttats över i annan stats fartyg.

Den kontroll som sker ombord på fartygen gäller fångsten, fångstredskapen, förvarandet av dessa och de anteckningar som gjorts i fiskedagboken. Rådet kan utfärda bestämmelser om storleken på fångstredskapens maskor.

I förordningen stadgas därtill om reglering och avbrytande av fisket samt om vissa andra granskningar och kontrollåtgärder. Det åligger medlemsstat att för sina fiskefartyg fastställa en tidpunkt då kvoten anses vara fylld samt att för fiskarten ifråga temporärt förbjuda allt fiske, hållande av fångst ombord på fartyg, flyttande av fångst över till annat fartyg samt landning av sådan fisk. Rådet skall informeras om vidtagna åtgärder och kan även utgående från de utredningar det erhållit på eget initiativ avbryta fisket för medlemsstats fartyg då kvoten fyllts.

Det åligger medlemsstaterna att inom de områden som lyder under respektive stats

jurisdiktion ordna regelbundna granskningar för att kontrollera att gemenskapens fartyg anpassat kapacitet och verksamhet på av förordningen förutsatt sätt. I detta syfte skall medlemsstaterna utföra erforderliga anpassningsåtgärder bland annat till den del det gäller byggande av fiskefartyg, sänkning av fiskekapaciteten, begränsning av fisket samt utveckling av vattenbruk och kustområden. För att underlätta kontrollen skall varje medlemsstat även offentliggöra ett fastställt system, i vilket särskild dokumentation av fiskeflottans kapacitet och verksamhet ingår. Kontrolluppgifterna skall hållas å jour och publiceras.

Inom sitt eget område skall respektive medlemsstat också ordna en regelbunden kontroll av dem som idkar handel med fisk. Bland annat skall de fiskmängder som kommer ut i förstahandsmarknaden och de landade fiskmängderna jämföras sinsemellan, särskilt ifråga om vikt. En redogörelse över kontrollåtgärderna skall inlämnas även till EG-kommissionen.

Kommissionen övervakar efterlevnaden av bestämmelser om övervakning genom att kontrollera övervakningsdokument och besöka medlemsstaterna. Kommissionens inspektörer äger rätt att få se allt det material som kan anses vara nödvändigt för övervakningen. Medlemsstaterna är skyldiga att samarbeta med kommissionen för att försäkra sig om att övervakningsuppgifterna utförs korrekt.

Enligt de stadganden som ingår i förordningen är medlemsstaterna skyldiga att i sin egen lagstiftning inta nödvändiga sanktioner, som borgar för att de som handlat i strid med fiskeripolitiken och särskilt i strid med för övervakning och kontroll gällande regler ställs till svars.

Förordningen stadgar om minimikraven för övervakning. Medlemsstaterna kan tillämpa egna strängare bestämmelser under förutsättning att de kompletterar gemenskapens lagstiftning och harmonierar med den gemensamma fiskeripolitiken. De uppgifter som erhållits för utövande av övervakning är konfidentiella.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Finland saknar lagstiftning om enhetlig övervakning av fisket och fiskhandeln. Stadganden om övervakning av fisket och fiskhandeln ingår i fiskelagen (286/82) 12 och 13 kapitlet, i lagen om bringande i kraft av Internationella fiske-

rikkommissionens för Östersjön rekommendationer (483/75) samt med stöd av nämnda lagar givna förordningar. Ytterligare kontrolleras fiskhandeln med stöd av livsmedelslagen (526/41) samt de hygieniska krav på fiskprodukter, fångstredskap och förädlingsanläggningar som ingår i fiskhygienlagen (975/94). Med undantag för fiskhygienlagen avviker gällande stadganden från bestämmelserna i förordningen (EEG) nr 2847/93. Enligt förordningen är fiskare, idkare av fiskhandel samt naturliga och juridiska personer som transporterar fiskprodukter skyldiga att underkasta sig vissa kontrollprocedurer och medverka vid verkställandet av granskningen. Nämnda personer är ytterligare skyldiga att uppge uppgifter om fångstplatser, fångster, priser och bokföring, som kan anses vara yrkes- eller affärs-hemligheter. Dessutom åläggs de nationella myndigheterna att samla in och ge uppgifterna ifråga till domstolar och gemenskapens myndigheter samt andra medlemsstater. I bruktagandet av systemet i Finland förutsätter lagstiftningsåtgärder. Regeringen kommer att avlåta separata propositioner om ändringar inom lagstiftningens område.

Rådets förordning (EEG) nr 3759/92 av den 17 december 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för fiskeri- och vattenbruksprodukter

Genom bestämmelserna i förordningen försöker man i första hand främja stabiliteten på fiskproduktmarknaderna, hålla kvalitativt otillfredsställande produkter utanför marknaderna samt främja på ärlig konkurrens baserade handelsrelationer för att därigenom påverka produktionens lönsamhet i positiv riktning. Ett syfte med förordningen är även att underlätta en anpassning av utbudet till efterfrågan samt i mån av möjlighet trygga en skälig utkomst för yrkesfiskarna. Gemenskapen svarar för sin del enligt rådets förordning (EEG) nr 729/70 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken artikel 2 och 3 för kostnader som medlemsstaterna har för de skyldigheter tillämpningen av förordningen medför. Ordningen gäller i huvudsak havsprodukter.

I den gemensamma marknadsorganisationen för fiskprodukter ingår ett pris- och marknads-system samt gemensamma konkurrensregler. Systemet omfattar i förordningen nämnda fångst- och vattenbruksprodukter (nedan fisk-

produkter). Till de betydelsefullare produkterna hör bland annat levande fisk, färsk eller nerkyld fisk, djupfryst fisk, fiskfiléer, torkad eller saltad fisk, fisk i saltlake, rökt fisk, skaldjur, blötdjur, fiskavfall samt fiskprodukter och -konserver.

För de produkter och produktgrupper som faller inom förordningens tillämpningsområde kan man för marknadsföringens del fastställa gemensamma fordringar gällande klassificering enligt kvalitet, storlek eller vikt, förpackning, produkternas förädlingsgrad och beteckningar på emballaget. Om produkter eller produktgrupper inte fyller ställda krav får de ej hållas framme i försäljningsavsikt, ej heller säljas eller på något sätt marknadsföras. Undantag från de allmänna bestämmelserna kan göras genom särskilda bestämmelser gällande handel med tredje land. Medlemsstaterna skall övervaka att de gemensamma kraven för marknadsföring följs samt verkställa de straffpåföljder som fastställs för förseelser mot gällande bestämmelser. Medlemsstaterna är även skyldiga att sörja för att alla fiskefartyg som seglar under en medlemsstats flagg har samma möjligheter att använda hamnar och anläggningar för förstahandsmarknaden.

Fullföljandet av uppläggningsen av den gemensamma marknadsorganisationen är i hög grad baserat på producentorganisationernas aktivitet. Grundandet av producentorganisationer är dock helt frivilligt. Till producentorganisationernas uppgifter hör bland annat att säkra att fisket bedrivs på ett rationellt sätt, att försöka förbättra förutsättningarna för försäljning av produktionen samt att verkställa interventionsåtgärder. Det är även producentorganisationernas uppgift att handha förvaltningen av fiskekvoterna då medlemsstaten förordnat organisationerna att sköta dessa uppgifter. Under vissa förutsättningar kan en medlemsstat även bestämma att fiskproduktproducent som inte är medlem av en organisation ändå skall följa av en regional producentorganisation givna regler för produktion eller marknadsföring av fiskprodukter samt regler gällande interventionsåtgärder. I detta fall blir en producent som ej är medlem av organisationen delaktig av samma förmåner som en medlem har. På de statliga myndigheterna ankommer att övervaka att nämnda bestämmelser följs samt att fastställa straffpåföljder för dem som brutit mot bestämmelserna. En medlemsstat kan även bestämma att de producenter som

inte hör till någon organisation ändå skall stå för en viss del av producentorganisationens administrativa kostnader. Medlemsstaterna skall via producentorganisationerna säkra att även producenter som inte är medlemmar av en producentorganisation drar tillbaka fångst från marknaden. Grundande av producentorganisationer erhåller stöd ur gemenskapens fiskerinäringensfond, men beviljandet av stöd ur fonden förutsätter att även nationell finansiering beviljas. En medlemsstat kan dessutom bevilja producentorganisationerna lån för att grunda en interventionsfond.

Interventionsåtgärder innebär att fiskprodukter på försorg av producentorganisationerna dras tillbaka från marknaden, hålls i privata lager och efter lagring åter förs ut på marknaden. I förordning finns de fiskprodukter som omfattas av systemet förtecknade, bland annat *Clupea harengus*-arten av sill och strömming. Producentorganisationerna erlägger ur interventionsfonderna en ersättning till producenterna för de partier som dragits tillbaka från marknaden. De medel interventionsfonderna disponerar över är i huvudsak insamlade av medlemmar.

Fiskprodukter kan dras tillbaka från marknaden då en försäljning till av producentorganisationen fastställt pris inte lyckas. När tillbakadragning verkställs får producenten en ersättning som är lika stor som det av producentorganisationen fastställda interventionspriset. Det sistnämnda skall uppgå till minst 90 och högst 110 % av tillbakadragningspriset. Interventionsprisets storlek är i första hand relaterat till hur färsk produkten är, till produktens storlek eller vikt samt till förädlingsgraden (produktklass). Det av producentorganisationen fastställda interventionspriset skall följa den nivå för tillbakadragningspriset, som fastslagits av gemenskapen.

Medlemsstaterna är skyldiga att till en del ersätta producentorganisationerna för interventionsköpen förutsatt att de partier som dragits tillbaka från marknaden och de erlagda interventionspriserna fyller i förordningen stadgade kriterier och den från marknaden tillbakadragna produkten säljs till andra ändamål än människoföda. För produkten fastställt fast värde och nettoinkomsten för till människoföda försälda mängder sänker ersättningsbeloppet. Ersättningsbeloppet sjunker dessutom stegvis beroende på de till försäljning utbudna totala mängderna. Om de från marknaden

tillbakadragna mängderna överstiger de totalt under året ifråga utbudna mängderna av den aktuella produkten med mera än 14 % betalas inte någon ersättning till denna del. De interventionsstöd medlemsstaterna betalat ersätts inom ramen för den maximala tillåtna totalfångsten av garantiavdelningen vid EG:s utvecklings- och garantifond för jordbruket.

För vissa fiskprodukter, som dragits tillbaka från marknaden till interventionspris, skall medlemsstaterna betala ett överföringsstöd åt producentorganisationerna. Förutsättningen är att produkterna fyller i förordningen stadgade fordringar gällande kvalitet, storlek och förädlingsgrad och att lagrade produkter säljs till människoföda inom sex månader. Överföringsstöd betalas endast för en så stor del av de till försäljning utbudna mängderna att den utgör högst sex procent av den totala årliga mängden av produkten ifråga och ersättningsbeloppet får maximalt inte uppgå till mera än lagringskostnaderna. Överföringsstöd betalas med stöd av kommissionens förordning (EEG) nr 3901/92 om närmare bestämmelser för beviljande av överföringsstöd för vissa fiskprodukter, bland annat för sill, strömming och torsk. EG ersätter överföringsstödet i sin helhet.

För vissa fiskprodukters del kan fast stöd, stöd för privat lagring och stöd för tonfiskproduktion betalas åt producentorganisationerna. I de fiskprodukter det här är fråga om ingår inte fiskarter som fiskas i Finland.

Uppbärande av tullar eller några som helst motsvarande avgifter samt tillämpande av volymbegränsningar är förbjudet vid import och export av fiskprodukter mellan medlemsstaterna i gemenskapen, om ej annat bestämts i förordning eller rådet med kvalificerad majoritet fattar ett annat beslut.

Det förekommer en viss import av fiskprodukter till exceptionellt låga priser från tredje stater till marknader inom gemenskapen. För att anpassa förädlingsindustri och marknader inom gemenskapen till importen från tredje stater har det ansetts vara av behovet påkallat att ta i bruk ett temporärt importbegränsande system, som bland annat berör vissa sardin- och tonfiskkonserver. Begränsningssystemet är i kraft under åren 1993—96.

I tvingande fall är det möjligt att helt eller delvis avstå från uppbärande av i artikel 1 i förordningen avsedd tull för fiskprodukter om tvångssituationen beror på problem med tillgången inom gemenskapens marknader eller på

fullföljande av internationella skyldigheter. Om importpriset för från tredje land importerad produkt är lägre än referenspriset och det är fråga om avsevärda importmängder för den aktuella produktens del går det att avstå från möjligheten att inte uppbära tulltariffenlig tull eller alternativt förutsätta att importpriset uppgår till minst referenspriset. För vissa produkters del finns i det avsedda fallet ytterligare alternativet att uppbära en utjämningsavgift som motsvarar skillnaden mellan referenspriset och importpriset, dock utan att överskrida GATT-bundna tullar.

Importen från tredje länder regleras dessutom med referenspris systemet. Kommissionen fastställer årligen referenspriser i respektive produktklass för de fiskprodukter förordningen nämner, såvida inte gemenskapens GATT-skyldigheter förutsätter något annat. Referenspriserna berör bland annat sill och strömming (även nerkyld, djupfryst eller saltad) samt djupfryst saltad havsabborre, rödspätta och sej samt djupfryst eller saltad flundra. I förordningen ingår även principerna för fastställandet av referenspriserna.

Referenspriserna för levande, färsk, nedkyld eller djupfryst öring, Stillahavslax, havslax, Donaulax och hummer kan utgående från prisernas säsongfluktuationer fastställas på olika nivå under olika perioder. Syftet med denna bestämmelse är att försöka förhindra störningar på marknaden på grund av utbud av fisk från tredje länder till exceptionellt låga priser. För att eliminera marknadsstörningar kan även utjämningsavgifter påföras.

I handeln med tredje länder kan brådskande åtgärder komma ifråga när marknaderna för en eller flera fiskprodukter störs eller det finns risk för att de kommer att störas allvarligt på grund av import eller export. Beslut om brådskande åtgärder fattas av kommissionen antingen på begäran av medlemsstat eller på kommissionens eget initiativ.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Industriströmmingens pris regleras i Finland genom fiskeriinkomstlagen (621/75) och en med stöd av den given förordning (919/75). För strömming som fyller vissa fordringar på storlek och kvalitet får fiskaren ett prisstöd som är lika med skillnaden mellan det vid fiskeriinkomstförhandlingarna avtalade målsatta priset

och det av statsrådet fastställda minimipriset. Dessutom betalas ett lagringsstöd för lagring i djupfryst form av strömming, vassbuk och nors samt rensavfall av strömming och vassbuk. Finland har redan i samband med EES-avtalet förbundit sig att stegvis före utgången av år 1996 avstå från erläggande av ovan nämnda stöd. Det pristöd som betalas med stöd av fiskeriinkomstlagen ansågs vid förhandlingarna om medlemskap vara ett förbjudet stöd som så fort ett medlemskap har blivit verklighet måste upphöra. Genom en separat avlåten regeringsproposition föreslås att fiskeriinkomstlagen skall upphävas.

De stöd gemenskapen betalar i anslutning till marknadsföring av fisk kan erhållas endast vid försäljning av fiskprodukter via producentorganisationer. Något motsvarande system finns inte i Finland. Det är dock möjligt att grunda producentorganisationer i vårt land med stöd av nu gällande lagstiftning.

Förordningen (EEG) nr 3759/92 förutsätter en revidering av stadganden i finländsk lagstiftning om befogenheter, straffpåföljder och fullmakter att utge uppgifter. Regeringen avlåter separata propositioner i ärenden som hör till området för lagstiftningen.

Rådets förordning (EEG) nr 101/76 av den 19 januari 1976 om fastställande av en gemensam strukturpolitik för fiskerinäringen.

I förordningen (EEG) nr 101/76 ingår ett grundläggande stadgande om den gemensamma strukturpolitik för fiskerinäringen som skall följas inom gemenskapen. Syftet är att genom en uttalad strukturpolitik för fiskerinäringen försöka skapa gemensamma regler för havsfisket och därigenom trygga en likvärdig möjlighet för samtliga fiskare inom gemenskapen att utnyttja fiskbestånden. Ett annat syfte med strukturpolitiken är att försöka säkra ett rationellt utnyttjande av fiskbestånden. Den gemensamma strukturpolitiken verkställs genom att sätta upp gemensamma regler för fisket inom havsområdena och genom att stöda åtgärder som förenhetligar fiskerinäringens strukturpolitik i medlemsländerna. Strukturpolitiken främjar en balanserad ekonomisk utveckling för fiskerinäringen samt en rationell användning av de biologiska resurserna i såväl havet som insjövattnen. Utgångspunkten för strukturpolitiken är att all på nationalitet grundad diskriminering skall vara förbjuden vid fiske

inom havsområden som lyder under en medlemsstats jurisdiktion. Fartyg som seglar under medlemsstats flagg skall under jämlika förutsättningar beviljas möjlighet till fiske inom nämnda vattenområden. Rådet kan vid risk för överfiske inom havsområdet begränsa fisket av vissa fiskarter, fastställa begränsningar för vissa områden eller viss tid samt utfärda bestämmelser om tillåtna fiskemetoder och -redskap.

Medlemsstaterna skall koordinera sin strukturpolitik för fiskerinäringen och årligen informera kommissionen om bland annat struktursituationen inom fiskerinäringen, kontakterna mellan fiskerinäringen och den förda marknadspolitiken, karaktär och omfattning för strukturplaner för respektive år samt om ett- eller fleråriga program och forskningsprojekt som godkänts och finansierats av offentliga myndigheter. EG-kommissionen inger årligen rapport till rådet om strukturprogram för fiskerinäringen, godkända åtgärder, av gemenskapen givet finansieringsstöd och uppnådda resultat.

För att fullfölja strukturpolitiken får medlemsstaterna inom ramen för den ekonomiska tillväxten och samhällets utveckling samt för att trygga en jämbördig levnadsstandard för den befolkning som får sin utkomst från fiskerinäringen bevilja finansieringsstöd för utvecklande av fiskerinäringen. Stödet anses vara tillåtet om det bidrar till en ökad produktivitet, antingen genom att fiskeflottan omorganiseras eller genom andra metoder som höjer produktiviteten eller genom att ta i bruk nya fiskevatten och nya fiskemetoder. Stödet är också tillåtet för anpassning av produktion och marknadssituation samt för att förbättra fiskarbefolkningens levnadsvillkor.

Gemenskapen deltar i de kostnader fullföljandet av fiskerinäringens strukturpolitik medför enligt bestämmelserna i förordningen (EEG) nr 2080/93 och rådets förordning (EEG) nr 3699/93 om grunder och förutsättningar för gemenskapens fiske och vattenbruk samt förädling och saluförande av produkter från dessa. Med stöd av förordningarna kan stöd bland annat beviljas för tillfälliga samföretag och samprojekt inom fiskeribranschen, anpassning av fiskekapaciteten, förnyande och strukturändringar av fiskeflottan, förbättring av förädlings- och marknadsförhållandena för fiskeri- och vattenodlingsprodukter, utvecklande av vattenodling och byggnadsarbeten inom kustvattnen, utrustande av fiskhamnar samt för

kartläggning av nya marknader. Finansieringen beviljas på grundvalen av ansökan.

Som medel för styrning inom strukturpolitiken används finansiering som beviljas ur gemenskapens fiskerinäringssfond (finansiellt instrument för utveckling av fisket, FIUF; Financial Instrument for Fisheries Guidance, FIG). Beroende på hurudan stödåtgärd det är fråga om varierar gemenskapens finansieringsandel mellan 30 och 75 % av projektets totalkostnader. Strukturstöd beviljas även för mål 6-områden. Det är även möjligt att för utvecklingsprojekt inom fiskerinäringen få regionalpolitiskt för 5 b-regioner avsett stöd ur jordbrukets orienterings- och garantifond under förutsättning att projekten inte står i konflikt med den gemensamma fiskeripolitiken eller målet för strukturåtgärder inom fiskerinäringen enligt 5 a. Strukturstödet ur FIUF beviljas i första hand för projekt vars mål är hållbart utnyttjande av fisktillgångarna och balansering av fisket, strukturell förbättring av fiskerinäringens konkurrenskraft, främjande av hygien vid hantering av fiskprodukter samt av marknadsföringen. Även nyinriktning av fisket, temporära samföretag, samprojekt samt anpassning av fiskekapaciteten kan främjas med stödet. För att nå nämnda syftemål inriktas finansieringen i första hand på förnyande av fiskeflottan och ändringar av dess struktur, marknadsföringskampanjer för fiskprodukter, utveckling av vattenbruket, förbättring av utrustning i hamnar och kartläggning av nya marknader.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Det stödsystem som ingår i EG:s gemensamma strukturpolitik blir bindande för Finland och skall tillämpas som sådant. Stödsystemet kan dock kompletteras med sådana nationella stödformer, som inte enligt EG:s regelverk anses vara förbjudna stöd. Strukturpolitiska åtgärder kan sålunda finansieras med räntestödslån enligt lagen om räntestödslån för fiskerinäringen (1/76) under förutsättning att lånet kanaliseras enligt EG:s strukturpolitiska principer. Ett omfattande av EG:s stödsystem förutsätter bland annat en revidering av fullmaktstadganden för övervakningssystemet. Förslag till nödvändiga ändringar kommer att ingå i en regeringsproposition som avslåts separat.

Internationella avtal rörande fisket och bevarandet av fisktillgångar

Gemenskapen har anslutit sig till konventionen rörande fisket och bevarandet av de levande tillgångarna i Östersjön och Bälten (FördrS 40/74). Med stöd av rådets beslut (83/414/EEG) är konventionen bindande för medlemsstaterna. Genom nämnda konvention har kuststaterna vid Östersjön förbundit sig att upprätthålla ett nära samarbete för att bevara och öka de levande tillgångarna i Östersjön och Bälten för att därigenom kunna erhålla en så optimal fångst som möjligt. Medlemsstaterna har även förbundit sig att bereda och verkställa organisatoriska och tekniska planer i syfte att bevara och öka de levande tillgångarna inklusive åtgärder i avsikt att genom odling öka värdefiskbestånden samt även att skrida till andra nödvändiga åtgärder som är inriktade på att rationellt och effektivt utnyttja de levande tillgångarna.

Den Internationella fiskerikommissionen för Östersjön sörjer för att konventionen fullföljs. Kommissionen kan ge rekommendationer för bland annat tillåtna fiskeredskap och fiskkvoter. Det åligger avtalsstaterna att bringa i kraft rekommendationerna, såvida de inte reserverat sig inom 90 dagar räknat från den tidpunkt de erhöll kännedom om rekommendationerna. Medlemsstaterna har förbundit sig att för sina medborgares del bringa de med stöd av konventionen givna rekommendationerna i kraft samt att skrida till behövliga åtgärder gentemot dem som gjort sig skyldiga till förseelse.

Även Finland är avtalspart i konventionen rörande fisket och bevarandet av de levande tillgångarna i Östersjön och Bälten (FördrS 40/74). För att fullfölja bestämmelserna i konventionen har lagen om bringande i kraft av Internationella fiskerikommissionens för Östersjön rekommendationer (483/75) givits och med stöd av lagen ytterligare förordningen om regler för fisket i Östersjön (255/88). I lagens 4 § ingår stadganden om de av konventionen förutsatta straffpåföljderna.

Vid anslutning till gemenskapen blir det denna som kommer att representera Finland i frågor gällande konventionen rörande fisket och bevarandet av de levande tillgångarna i Östersjön och Bälten. Gemenskapen förhandlar för Finlands räkning om fiskekvoterna. När ett medlemskap är faktum bör finländsk lagstiftning om konventionen till den del den i sak inte

harmonierar med EG:s normer upphävas. Dock bör stadgandet i sista meningen av förordningens (255/88) 10 § 5 mom. om den rätt som beviljats Finland att tidigarelägga fångst av lax med drivlina inom ett litet område i Finska viken mellan longitud 22°30' E och longitud 23°E lämnas i kraft, för denna rätt har inte fastställts som bindande för medlemsstaterna inom EG. Förhandlingar om frågan bör föras med EG i ett senare skede. De i konventionen förutsatta straffstadgandena bör intas i nationell lagstiftning.

Finland är avtalspart i konventionen om bevarandet av lax i Nordatlanten (FördrS 32/84). När Finland blir medlem av gemenskapen kommer vårt land att bli representerat via gemenskapen. Administrationen av internationella konventioner som rör fisket övergår samtidigt till gemenskapen.

Syftet med konventionen om bevarandet av laxen är bland annat att genom begränsning av laxfisket bevara och vitalisera de lokala laxbestånden samt främja laxens reproduktion och en rationell skötsel av bestånden inom Nordatlanten. Utöver bestämmelser om begränsningen av laxfisket innehåller konventionen bland annat bestämmelser om Organisationen för bevarandet av laxen i Nordatlanten (North Atlantic Salmon Conservation Organisation, NASCO), som är en nödvändig organisation för att konventionen skall kunna fullföljas. Finland är medlem i NASCO.

Gemenskapen har med stöd av fullmakter att bedriva den gemensamma fiskeripolitiken och artikel 113 och 235 i Romfördraget ingått avtal om fiske med bland annat länder i Norden och Baltikum samt med ett flertal andra tredje länder.

Gemenskapen har ingått avtal om fiske med Estland, Lettland och Litauen. Innehållet i dessa avtal motsvarar avtalet med Finland av år 1983 (FördrS 75/83). EG har på samma sätt som för Sveriges vatten fastställt bytbara fiskekvoter (torsk, lax, strömming och vassbuk) inom zon ICES III d i Östersjön enligt FAO:s statistikföring, för de vatten som i fiskeavseende lyder under Estlands, Lettlands och Litauens jurisdiktion. Av nuvarande medlemsstater inom EG är det endast Tyskland och Danmark som har tillträde till de vattenområden inom Östersjön som i fiskeavseende lyder under Estlands, Lettlands och Litauens jurisdiktion. Finland torde på basis av sina egna

avtal med de baltiska länderna erhålla samma rätt.

Färöarna och Grönland, som är självstyrda områden i union med Danmark, hör inte till gemenskapen. Danmark har dock förhandlat fram avtal om fiske för nämnda områden med EG (EEG 2211/80 och 223/85). Avtalen innehåller bland annat bestämmelser om tillträde mot ersättning för avtalsparternas fiskefartyg till fiskevatten som lyder under den andra partens jurisdiktion, förfaringsättet vid fastställande av fiskekvoter, fiskelicenser samt om samarbete när det gäller bevarande av fisketillgångarna.

De fiskeavtal EG ingått med tredje länder reglerar närmast fångsten av tonfisk i Atlanten, Stilla havet och Karibiska havet.

Avtalen om fiske i havsområden utanför Östersjön där gemenskapen är part berör inte Finland, för vårt land har enligt principerna för den gemensamma fiskeripolitiken inte möjligheter att erhålla fiskekvoter inom andra områden än Östersjön. Det här gäller även bilaterala fiskeöverenskommelser utanför Östersjön mellan gemenskapen och tredje länder.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Mellan Finland och Sverige ingicks år 1978 ett gällande avtal om ömsesidig rätt att fiska i Östersjön (FördrS 30/78). Fiskeavtalet är i kraft till utgången av år 2008. Det är fråga om ett traditionellt fiske som berör lax, vassbuk, strömming och torsk.

År 1994 har Finland ingått bilaterala avtal om fiske med Estland (FördrS 29/94), Ryssland (FördrS 38/94), Lettland (FördrS 62/94) och Litauen (FördrS 37/94). Dessa fiskeavtal gäller i första hand byte av kvoter. Underhandlingar förs varje år mellan avtalsstaterna om byten av kvoter och om andra tillämpningsfrågor. Avtalen är i kraft tio år och förlängs efter den tiden om de inte sägs upp före utgången av avtalsperioden.

Enligt anslutningsakten 96 artikeln förblir avtalet mellan Finland och Sverige om upprätthållande av de traditionella fiskerätterna samt de ömsesidiga fiskeavtalen Finland ingått med Estland, Ryssland, Litauen och Lettland i kraft ända till utgången av respektive avtalsperiod. När medlemskapet realiserar överförs dock administrationen av fiskeöverenskommelserna till EG.

Livsmedelshjälp

Gemenskapen har antagit flera rättsakter om livsmedelshjälp. Den rättsliga grunden för dem varierar; närmast är det fråga om artiklarna 23, 24, 28 eller 43 i Romfördraget eller någon förordning som rådet har utfärdat på det jordbrukspolitiska området. I det följande ges en översikt över dessa rättsakter.

Rådets förordning (EEG) nr 2681/74 av den 21 oktober 1974 om gemenskapsfinansiering av utgifter i samband med leverans av jordbruksvaror som livsmedelshjälp, jämte ändringar

Syftet med förordning (EEG) nr 2681/74 är att harmonisera villkoren för gemenskapsfinansiering av utgifter i samband med leverans av jordbruksprodukter som livsmedelshjälp. Enligt förordningen täcker gemenskapsfinansieringen alla utgifter för jordbruksprodukter som gemenskapen har upphandlat för att användas som livsmedelshjälp, med undantag för administrationsutgifter, som grundar sig på rådets förordning eller på åtaganden som följer av konventioner eller avtal som rådet har ingått. Den andel av utgifterna som motsvarar exportbidraget debiteras garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket. Enligt förordningen skall medlemsstaterna utse de instanser som är berättigade att sköta betalningen av utgifter som avses i förordningen. I förordningen ingår också bestämmelser om betalning av förskott till medlemsstaterna och om granskning av medlemsstaternas räkenskaper.

De förordningar som refereras nedan innehåller närmare föreskrifter om tillämpning av gemenskapsfinansieringen.

Rådets förordning (EEG) nr 2750/75 av den 29 oktober 1975 om fastställande av kriterier för framskaffande av spannmål till livsmedelsbistånd

Syftet med förordningen är att ange kriterier för upphandling av spannmål avsedd för livsmedelshjälp på den gemensamma marknaden utan att medföra störningar på den. Spannmål som skall användas som livsmedelshjälp skall upphandlas på den gemensamma marknaden enligt villkoren i förordningen.

Enligt förordningen skall medlemsstaterna lämna kommissionen uppgifter om de nationella funktionerna. Särskilda villkor angående nödhjälp ingår i förordningen.

Kommissionens förordning (EEG) nr 1974/80 av den 22 juli 1980 om allmänna genomförandebestämmelser rörande vissa livsmedelsbiståndsprogram som omfattar spannmål och ris

Förordningen innehåller bestämmelser om förfarandet vid upphandling av spannmål och ris samt spannmåls- och risprodukter som skall användas som livsmedelshjälp.

Medlemsstaterna är skyldiga att underrätta kommissionen om de kriterier som det kreditinstitut vilket ställer säkerhet för prestationstiden skall uppfylla. Om flera medlemsstater deltar i något livsmedelshjälpprojekt skall de utan dröjsmål delge varandra alla de uppgifter som behövs för att var och en skall kunna genomföra sina uppgifter och för att projektet skall lyckas.

På de livsmedelshjäpssleveranser som förordningen gäller tillämpas inte exportbidrag eller anslutningsutjämningsavgifter.

Kommissionens förordning (EEG) nr 1354/83 av den 17 maj 1983 om allmänna bestämmelser om anskaffande av skummjörkspulver, smör och smörolja till livsmedelshjälp

Förordningen innehåller bestämmelser om förfarandet vid upphandling av skummjörkspulver, smör och smörolja som är avsett som livsmedelshjälp.

Enligt förordningen utförs upphandlingen av ett företag som det behöriga organet i den berörda medlemsstaten har godkänt. Medlemsstaten skall underrätta kommissionen om vilka företag som har beviljats tillstånd samt om de fall då godkännandet tillfälligt eller varaktigt har återkallats och orsakerna till återkallandet. Medlemsstaten skall vidta alla behövliga åtgärder för att förvissa sig om att alla hälsokrav som gäller i dess territorium uppfylls och att de produkter som levereras med stöd av förordningen inte innehåller andra fettämnen än smörfett. Om det mjörkspulver eller smör som skall levereras har köpts på gemenskapens marknad skall den behöriga myndigheten i den medlemsstat som lämnat in anbudet förvissa sig om att produkternas sammansättning, kvalitet och förpackningar följer bestämmelserna i förordningen. I det fall att mjörkspulvret skall innehålla en tillsats av vitaminer eller att smöret skall bearbetas till smörolja skall medlemsstatens behöriga myndighet förvissa sig om att förordningens bestämmelser följs under

produktionsprocessen och intyga att kontrollerna har utförts. Varje medlemsstat skall underrätta kommissionen om de kriterier som det kreditinstitut som ställer säkerhet för anbudet skall uppfylla. Stöd eller utjämningsavgifter, varken valutautjämnings- eller anslutningsavgift, får inte tillämpas på skummjörkspulver, smör eller smörolja som levereras som livsmedelshjälp. Om flera medlemsstater deltar i något livsmedelshjälpprojekt skall de utan dröjsmål delge varandra alla uppgifter som behövs för att var och en skall kunna fullgöra sina uppgifter och för att projektet skall lyckas.

Rådets förordning (EEG) nr 3067/85 av den 29 oktober 1985 om fastställandet av kriterier för anskaffande av vegetabiliska oljor till livsmedelshjälp på den gemensamma marknaden

Enligt förordningen skall den olivolja som upphandlas om möjligt komma från ett interventionsorgans lager. Upphandlingsområdet för andra vegetabiliska oljor är hela den gemensamma marknaden.

Rådets förordning (EEG) nr 3972/86 av den 22 december 1986 om politiken vad avser livsmedelsbistånd och styrningen av detta

Syftet med förordningen är att integrera livsmedelsbiståndet med u-ländernas politik, som syftar till att höja försörjningsberedskapen i fråga om livsmedel. Syftet är också att göra livsmedelsbiståndet till ett verkligt instrument för gemenskapens utvecklingsbiståndspolitik och att därigenom göra det möjligt för gemenskapen att delta i fleråriga utvecklingsprojekt.

Till målen för gemenskapens livsmedelshjälpverksamhet hör särskilt att förbättra försörjningsberedskapen i fråga om livsmedel i mottagarländerna och mottagarområdena, höja mottagarbefolkningens nutritionsnivå, ge hjälp i nödsituationer, stöda en balanserad ekonomisk och social utveckling i mottagarländerna och ge stöd till mottagarländernas strävanden att förbättra sin egen livsmedelsproduktion.

Inom livsmedelshjälp är direktkonsumtion det viktigaste insatsområdet. Hjälp kan emellertid också ges för byggande av säkerhetsuppdrag. Produkterna upphandlas normalt på den gemensamma marknaden, men de produkter som ges som bistånd kan i vissa fall också köpas i mottagarlandet eller något annat

u-land, helst inom samma geografiska område som mottagarlandet.

I förordningen ingår bestämmelser om kommissionens behörighet att fatta beslut. Kommissionen bistås av en livsmedelshjälpkommitté med företrädare för medlemsstaterna, där en företrädare för kommissionen är ordförande. Kommissionens företrädare framlägger för kommittén ett förslag till åtgärder, och kommissionen skall yttra sig över förslaget inom föreskriven tid. Yttrandet skall antas med kvalificerad majoritet enligt bestämmelserna i artikel 148 i Romfördraget. Ordföranden får inte rösta. Om kommissionens åtgärder inte är förenliga med kommitténs yttrande skall kommissionen genast underrätta rådet och uppskjuta verkställandet av de beslutade åtgärderna under en viss tid. Rådet får fatta ett annat beslut med kvalificerad majoritet inom denna tid.

Medlemsstaterna beslutar om sina nationella livsmedelshjälpprogram och underrättar kommissionen om dem.

Artiklarna 44—46. Artiklarna innehåller övergångsbestämmelser som gäller den gemensamma jordbrukspolitiken. Artikel 44 innehåller övergångsbestämmelser beträffande systemet med minimipriser vid import. I artikel 45 föreskrivs om avtal mellan medlemsstaterna i övergångsskedet. Artikel 46 gäller situationer där en nationell marknadsorganisation eller intern reglering i en medlemsstat påverkar en liknande produktion i en annan medlemsstat under övergångsskedet. Enligt bestämmelsen kan de övriga medlemsstaterna i sådana fall lägga på en av kommissionen fastställd utjämningsavgift vid import av denna vara från den förstnämnda staten, om inte den exporterande staten redan tillämpar en utjämningsavgift vid export. Enligt artikeln fastställer kommissionen storleken av utjämningsavgifterna till den nivå som krävs för att återställa jämvikten. Kommissionen får också tillåta att medlemsstaterna vidtar andra åtgärder, för vilka den fastställer villkoren och den närmare utformningen.

Artikel 47. Artikeln innehåller bestämmelser om den jordbrukssektion som står till kommissionens förfogande. Jordbrukssektionen förbereder ekonomiska och sociala kommitténs överläggningar enligt bestämmelserna i artiklarna 197 och 198 när det gäller kommitténs uppgifter enligt artiklarna 38—47.

Avdelning III

Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital

Kapitel 1

Arbetstagare

Artikel 48. Artikeln innehåller bestämmelser som syftar till att skapa en gemensam arbetsmarknad och att tillförsäkra arbetstagare fri rörlighet inom gemenskapen. När det gäller arbetstagarnas rörlighet, kompletterar artikeln det allmänna förbudet mot diskriminering enligt artikel 7 i Romfördraget. Rätten till fri rörlighet för personer i allmänhet och för arbetstagare i synnerhet är en av gemenskapens grundprinciper. Fri rörlighet för arbetstagare är en grundläggande rättighet för arbetstagare och deras familjer samt ett medel genom vilket arbetstagare garanteras en möjlighet att förbättra sina levnads- och arbetsvillkor och sin sociala ställning. Samtidigt stöder arbetstagarnas rörlighet medlemsstaternas ekonomiska behov. Bestämmelserna i artikeln tillförsäkrar fri rörlighet för personer som är medborgare i en medlemsstat och för deras familjemedlemmar. Arbetstagarens familjemedlemmar behöver emellertid inte vara medborgare i någon medlemsstat. Medlemsstaterna kan själva bestämma förutsättningarna för beviljande av medborgarskap.

Enligt EG-domstolens rättspraxis har bestämmelserna i artikel 48 omedelbar rättsverkan. Bestämmelserna i artikeln förpliktar direkt nationella myndigheter även utan separata verkställighetsåtgärder från medlemsstatens sida, och dessa bestämmelser kan åberopas vid nationella domstolar.

Enligt punkt 1 skall fri rörlighet för arbetstagare säkerställas inom gemenskapen. Hänvisningen till övergångstiden har mist sin betydelse.

Enligt punkt 2 innebär fri rörlighet för arbetstagare att all diskriminering på grund av nationalitet skall avskaffas vad gäller anställning av arbetstagare från medlemsstaterna, deras lön och övriga arbets- och anställningsvillkor. Förbudet mot diskriminering gäller förutom direkt och öppen diskriminering på grund av nationalitet också sådan indirekt och fördold verksamhet som leder till diskriminering.

I punkt 3 uppräknas de rättigheter som ingår

i rätten att förflytta sig fritt. Under punkten hänvisas till de begränsningar av rörelsefriheten som kan motiveras med hänsyn till allmän ordning, säkerhet och hälsa.

Enligt punkt 4 gäller bestämmelserna i artikel 48 inte anställning i offentlig tjänst. I fråga om sådan tjänst kan medlemsstaterna under de förutsättningar som framgår av rättspraxis avvika från principen om icke-diskriminering. Enligt domstolspraxis kan den offentliga förvaltningen inte helt lämnas utanför tillämpningsområdet för rörelsefriheten.

Artikeln motsvarar till sitt sakinhåll artikel 28 i EES-avtalet. De särskilda rättsakter om fri rörlighet för arbetstagare som nämns i artikel 28.5 och som uppräknas i bilaga V har givits med stöd av artikel 49 eller artikel 56.2 i fördraget. Innehållet i artikel 48 och den därtill anslutna rättspraxis som domstolen tillämpar beskrivs i regeringens proposition (RP 95/1992 rd., s. 132—135) om godkännande av EES-avtalet.

Artikel 49. I enlighet med ändringen i Maastrichtfördraget bestämmer artikeln att rådet genom iakttagande av förfarandet enligt artikel 189 b i Romfördraget skall verkställa de rättsakter som behövs för att gradvis genomföra den fria rörlighet för arbetstagare som avses i artikel 48. Rådet bör också höra ekonomiska och sociala kommittén innan det utfärdar förordningar och direktiv. I artikeln uppräknas dessutom faktorer som speciellt bör beaktas i syfte att genomföra fri rörlighet för arbetstagare.

Med stöd av artikeln har det utfärdats direktiv och förordningar som innehåller noggrannare bestämmelser i syfte att genomföra fri rörlighet för arbetstagare. Enligt artikel 28.5 i EES-avtalet ingår dessa rättsakter i bilaga V till avtalet. De rättsakter som utfärdats efter juli 1991 har intagits i EES-avtalet genom Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94. Innehållet i ovan nämnda särskilda rättsakter och till dessa ansluten rättspraxis beskrivs i regeringens proposition (RP 95/1992 rd., s. 135—142) om godkännande av EES-avtalet samt i regeringens proposition (RP 56/1994 rd., s. 20—21) om godkännande av vissa bestämmelser i Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94.

Rättsakter som nära anknyter till arbetstagarnas rörlighet har också utfärdats med stöd av artiklarna 56.2 och 227.2 i fördraget samt med stöd av artiklarna 56.1 och 216.1 i

anslutningsfördraget för Spanien och Portugal. Fri rörlighet för arbetstagare har också nära samband med rättsakterna om ömsesidigt erkännande av examens-, utbildnings- och andra behörighetsbevis, vilka utfärdats med stöd av artikel 57 i fördraget, samt med direktiven om samordning av bestämmelserna i anslutning till utövande av förvärvsverksamhet (se även motiveringen till artikel 57). Med stöd av artikel 30 i EES-avtalet ingår motsvarande bestämmelser i bilaga VII till avtalet. De direktiv som utfärdats efter juli 1991 har genom Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 intagits i EES-avtalet. Innehållet i nämnda direktiv beskrivs i regeringens proposition (RP 95/1992 rd., s. 188—205) om godkännande av EES-avtalet och i regeringens proposition (RP 56/1994 rd., s. 32—34) om godkännande av Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

De ändringar i lagstiftningen som föranleds av de med stöd av artikel 49 utfärdade direktiven och förordningarna om genomförande av arbetstagarnas rörlighet har företagits i samband med ikraftträdandet av EES-avtalet och ovan nämnda beslut nr 7/94 av Gemensamma EES-kommittén. De mest betydande ändringarna i samband med EES-avtalet gjordes i utlänningslagen (378/91) genom en lag av den 28 juni 1993 (640/93). Genom förordningen (1393/93) stadgades att lagen träder i kraft den 1 januari 1994. Även i den nya lagen om arbetskraftsservice (1005/93) och i förordningen om arbetskraftsservice (1251/93) som givits med stöd av denna lag har de förpliktelser som föranleds av EES-avtalet beaktats.

EG:s externa avtal och fri rörlighet för personer

I vissa s.k. associationsavtal som ingåtts på basis av artikel 238 i EG-fördraget ingår betydelsefulla bestämmelser om fri rörlighet för personer. Sådana avtal har ingåtts med Turkiet, Algeriet, Marocko och Tunisien. Dessutom bör nämnas den s.k. Lomékonventionen mellan gemenskapen och 70 stater i Afrika, Västindien och Stilla havet, AVS-länderna, samt Europaavtalen med Polen och Ungern. Bestämmelserna i dessa avtal behandlas i detta sammanhang till den del de har betydelse i fråga om fri

rörlighet för arbetstagare. I övrigt behandlas avtalen i samband med artikel 238 i EG-fördraget.

Avtal av den 12 september 1963 om upprättandet av en association mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Turkiet (rådets beslut 64/732/EEG)

I artikel 12 i associationsavtalet konstaterar de avtalsslutande parterna att de successivt kommer att genomföra fri rörlighet för arbetstagare med beaktande av bestämmelserna i artiklarna 48, 49 och 50 i EG-fördraget.

Med stöd av artikel 6 i associationsavtalet har ett associationsråd upprättats som enligt artikel 23 i associationsavtalet å ena sidan består av representanter för unionens medlemsstaters regeringar samt rådet och kommissionen samt å andra sidan av representanter för Turkiets regering. Artikel 22 i associationsavtalet innehåller en allmän befogenhet enligt vilken associationsrådet kan godkänna beslut om tillämpningen av avtalet.

Utöver associationsavtalet undertecknade rådet och unionens medlemsstater å ena sidan och republiken Turkiet å andra sidan den 23 november 1970 i anslutning till avtalet ett tilläggsprotokoll som trädde i kraft den 1 januari 1973 (rådets förordning (EEG) nr 2760/72).

Europeiska gemenskapernas domstol har konstaterat att artikel 12 i associationsavtalet och artikel 36 i tilläggsprotokollet inte är direkt tillämplig rätt enligt vilken en turkisk medborgare kunde kräva uppehållstillstånd eller arbetstillstånd i en medlemsstat, utan att avtalet till sin natur närmast innehåller riktgivande bestämmelser (se fall 12/86, Demirel; 192/89, Sevince och 237/91, Kus).

Artikel 37 i associationsavtalet förbjuder diskriminerande behandling av turkiska arbetstagare på grund av deras nationalitet jämfört med behandlingen av unionsmedborgare i fråga om arbetsvillkor och lön.

Artikel 39 innehåller särskilda bestämmelser om den sociala tryggheten för arbetstagare av turkisk nationalitet och deras familjemedlemmar då de befinner sig inom unionen. Bestämmelserna gäller beaktande av arbetsperioder inom unionen, utbetalning av familjeförmåner enligt de familjemedlemmar som är bosatta inom unionen samt utbetalning av förtjänade förmåner i Turkiet.

Enligt artikel 6 i associationsrådets beslut nr 1/80 har en turkisk arbetstagare som är vederbörligen registrerad som arbetskraft i en stat som är medlem i unionen och som lagligt vistas och arbetat i denna medlemsstat inom unionen i minst ett år, rätt att få sitt arbetstillstånd som gäller samma arbetsgivare förnyat. Efter att lagligt ha arbetat i tre år har han rätt att ta emot, dock med beaktande av unionens medlemsstaters egna medborgares prioritet att få arbete, också andra erbjudanden om arbete inom samma yrke som meddelats till arbetskraftsbyrån och som avser arbete på normala arbetsvillkor. Efter fyra års lagligt arbete har en turkisk arbetstagare rätt till arbetstillstånd för vilket arbete som helst i samma medlemsstat inom unionen. När arbetsperioderna beräknas skall till dem också hänföras semester, frånvaro på grund av moderskap samt kortvarig frånvaro på grund av sjukdom. Däremot beaktas inte av myndigheterna påvisad arbetslöshetstid samt tiden för långvarig frånvaro på grund av sjukdom när den lagligt arbetade tiden beräknas. Dessa perioder beaktas dock inte vid beräkningen av redan tidigare intjänade arbetsperioder. För tillämpningen av artikelns bestämmelser skall nationella förfaranden införas.

EG-domstolen har i vissa av sina beslut konstaterat att trots att bestämmelserna i artikel 12 i associationsavtalet och artikel 37 i tilläggsprotokollet inte är direkt tillämplig rätt i medlemsstaterna innehåller artikel 6 i associationsrådets beslut nr 1/80 sådana direkt tillämpliga bestämmelser (se fallen 192/89, Sevince och 237/91, Kus). Trots att unionens medlemsstater fritt får besluta om kraven på tillstånd för turkiska medborgare att resa in i landet skall de dock i fråga om personer som bor i landet direkt tillämpa bestämmelserna i associationsrådets beslut.

I artikel 6 i beslut nr 1/80 nämns endast arbetstagarens rätt att ta emot arbete. EG-domstolen har dock konstaterat att eftersom rätt att vistas i landet är en förutsättning för att han skall kunna arbeta där skall beslutet tolkas så att det gäller också rätt att vistas i landet. Sålunda hade en turk, som fått uppehållstillstånd på grund av äktenskap och som hade arbetat över ett år i medlemsstaten rätt att få sina arbets- och uppehållstillstånd förnyade trots att äktenskapet hade upplösts (fall 237/91, Kus). Som laglig arbetad tid behövde dock inte beaktas den tid den turkiska arbetstagaren

hade arbetat i landet medan han väntade på EG-domstolens beslut om hans besvär över att hans ansökan om uppehållstillstånd förkastats (fall 192/89, Sevince) och inte heller den arbetade tiden under vilket besvärdomstolen behandlade myndighetens besvär över domstolens beslut enligt vilket den turkiske arbetstagaren hade beviljats uppehållstillstånd (fall 237/91, Kus).

Medlemsstaten förutsätts enligt artikel 7 i beslutet, dock med beaktande av unionens medlemsstaters egna medborgares prioritet till arbete, bevilja en vederbörligen registrerad turkisk arbetstagares familjemedlemmar som flyttar till honom, rätt att acceptera vilket arbetserbjudande som helst efter att de lagligt har bott i medlemsstaten i minst tre år. Efter att ha bott lagligt i medlemsstaten i fem år skall familjemedlemmarna beviljas fri rätt till vilket arbete som helst. En turkisk arbetstagares barn som i en stat som är medlem i unionen har avlagt en kurs som hör till yrkesutbildningen skall beviljas rätt att ta emot arbetserbjudanden oberoende av hur länge de har bott i medlemsstaten förutsatt att den ena av barnets föräldrar har arbetat i ifrågavarande medlemsstat i minst tre år.

Medlemsstaterna skall enligt artikel 8 i beslutet i situationer när det inte är möjligt att få arbetstagare från unionens medlemsstater att utföra arbetet sträva efter att erbjuda arbete i första hand till turkiska arbetstagare. Medlemsstatens arbetskraftsbyråer skall försöka erbjuda sådana arbetsplatser som inte har kunnat fyllas med arbetstagare som hör till unionens medlemsstaters arbetskraft med turkiska arbetstagare som anmält sig som arbetslösa arbetssökanden och som bor lagligt i medlemsstaten.

Enligt artikel 10 i beslutet skall medlemsstaterna ge turkiska arbetstagare som lagligt har registrerats som arbetskraft i nämnda stat samma bemötande som deras egna medborgare utan diskriminering på grund av nationalitet, i fråga om lön och andra arbetsvillkor. Medlemsstaterna skall inom ramen för tillämpningsområdet för artiklarna 6 och 7 bevilja turkiska arbetssökanden som lagligen hör till arbetskraften och deras familjemedlemmar rätt till arbetsförmedlingstjänster på samma villkor som unionens medlemsstaters medborgare.

Unionsmedborgarna åtnjuter på motsvarande sätt i Turkiet ett jämställt bemötande

jämfört med turkiska medborgare i fråga om sådana rättigheter som nämns i artiklarna 6, 7, 9 och 10.

För tillämpningen av bestämmelser som gäller social trygghet innehåller associationsrådets beslut nr 3/80 om tillämpningen av den Europeiska gemenskapens medlemsstaters system för social trygghet på turkiska arbetstagare och deras familjemedlemmar noggrannare bestämmelser om anpassningen av systemen. Beslutet grundar sig på samma principer och täcker samma områden inom den sociala tryggheten som rådets förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare och deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen. Beslutet tillämpas enligt artikel 2 på turkiska arbetstagare som är eller har varit underställd lagstiftningen i en eller flera medlemsstater samt på arbetstagarens familjemedlemmar som är bosatta inom medlemsstaternas territorium. Enligt slutbestämmelserna i beslutet kommer medlemsstaterna och Turkiet överens om behövliga förfaranden och åtgärder för verkställandet av beslutet. Också på gemenskapsnivå skall åtgärder vidtagas för att verkställa beslutet. Bestämmelserna om verkställande av beslutet har ännu inte godkänts.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

De viktigaste stadgandena om uppehållstillstånd ingår i 3 kap. utlänningslagen (378/91) och stadgandena om arbetsstillstånd i 4 kap. i samma lag. Dessa stadganden ger myndigheterna en omfattande prövningsrätt vid tillämpning av lagen och strider inte mot artiklarna 6 och 7 i associationsrådets beslut nr 1/80. Tillämpningen av artiklarna kan genomföras med anvisningar av myndigheterna och det finns därför inte anledning att ändra utlänningslagen.

Kravet på lika behandling och i fråga om löne- och arbetsvillkoren i artikel 10 i beslutet 1/80 förverkligas närmast genom att 17 § 3 mom. lagen om arbetsavtal (320/70) och 15 § 3 mom. sjömanslagen (423/78) förutsätter att arbetsgivaren behandlar arbetstagarna lika och förbjuder diskriminering bl.a. beroende på nationalitet samt religion. Dessutom förutsätter 29 § 2 mom. utlänningslagen att arbetsgivaren ger arbetsmyndigheterna en försäkran om att den lön som betalas och övriga arbetsvillkor

stämmer överens med de gällande kollektivavtalen eller, om det inte finns något kollektivavtal i branschen, om att de svarar mot den praxis som gäller finska arbetstagare.

Rätten till arbetsförmedlingstjänster enligt artiklarna 8 och 10 förverkligas för utlänningsans del genom 2 § lagen om arbetskraftsservice (1005/93) samt 2, 11 och 12 §§ förordningen om arbetskraftsservice (1251/93). Enligt 2 § lagen om arbetskraftsservice skall lagen tillämpas på den som inte är finsk medborgare enligt bestämmelser i internationella avtal som binder Finland och med beaktande av vad som särskilt stadgas om en sådan persons arbete. Detta stadgande stämmer överens med bestämmelserna i artiklarna 8 och 10 i associationsavtalet. Även 2 § förordningen om arbetskraftsservice gör det möjligt att tillhandahålla arbetskraftsservice i den omfattning som associationsrådets beslut förutsätter.

Beslut nr 3/80 förutsätter bilaterala underhandlingar för att utarbeta lämpliga bestämmelser både i fråga om genomförande av den sociala trygghet som förutsätts i avtalet och i fråga om förfarandet vid det administrativa verkställandet. Efter att underhandlingarna har slutförts kan behovet av ändringar i lagstiftningen slutligt uppskattas.

Samarbetsavtalen den 25, 26 och 27 april 1976 mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Republiken Tunisien (rådets förordning (EEG) nr 2212/78), Demokratiska republiken Algeriet (rådets förordning (EEG) nr 2210/78) samt Konungariket Marocko (rådets förordning (EEG) nr 2211/78)

Dessa samarbetsavtal har samma innehåll till den del som gäller fri rörlighet för personer. I artikel 38 i avtalet mellan Algeriet och EG konstateras att en algerisk medborgare som arbetar i en medlemsstat inte får diskrimineras i fråga om arbetsvillkor eller lön jämfört med de arbetsvillkor och den lön som gäller medborgare i unionens medlemsstater. På motsvarande sätt skall Algeriet säkerställa samma bemötande för medborgare från unionens medlemsstater som arbetar inom dess territorium. Artikel 39 i avtalet mellan Tunisien och EG innehåller motsvarande bestämmelse för Tuniens del och artikel 40 i avtalet mellan Marocko och EG motsvarande bestämmelser för Marockos del.

Dessutom innehåller avtalen bestämmelser

om sammanräkning av försäkringsperioderna och betalning av pensioner också på Tunisiens, Marockos och Algeriets territorium samt även betalningar av familjeförmåner till arbetstagare inom gemenskapen. Noggrannare rättsakter eller bestämmelser har inte trätt i kraft på grundval av avtalen.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Det krav på lika lön och arbetsvillkor som förutsätts enligt artiklarna i nämnda avtal fullföljs närmast genom att 17 § 3 mom. lagen om arbetsavtal (320/70) och 15 § 3 mom. sjömanslagen (423/78) förutsätter att arbetsgivaren behandlar sina arbetstagare likvärdigt samt förbjuder diskriminering på basis av nationalitet och religion. Det finns inte heller någon orsak att ändra lagstiftningen om social trygghet på grund av nämnda avtal.

Fjärde AVS — EEG konventionen med länder i Afrika, Västindien och Stilla havet (den s.k. Lomékonventionen (91/400/EKSG, EEG))

De avtalsslutande parternas gemensamma förklaring i bilaga V och VI till avtalet behandlar rörligheten för personer. Bilaga V innehåller avtalssparternas gemensamma förklaring om ställningen för de immigrantarbetare och studerande från AVS-länder som befinner sig inom unionens medlemsstaters territorium och bilaga VI innehåller avtalssparternas gemensamma förklaring om arbetstagare som är medborgare i de avtalsslutande staterna och som är lagligt bosatta inom en medlemsstat eller en AVS-stats territorium.

Enligt bilaga V.1 skall avtalsstaterna trygga grundfriheterna enligt internationell rätt för den andra avtalspartens medborgare som lagligt bedriver rörelse på deras territorium samt för deras familjemedlemmar som är bosatta i landet. Bilaga V.2 gäller gemenskapens stöd till organisationer som är oberoende av regeringar och som strävar efter att förbättra de sociala och kulturella tjänsterna för arbetstagare från AVS-stater. Bilaga V.3 gäller gemenskapens stöd till AVS-staterna när dessa stater främjar sina medborgares återflyttning från en EG-stat till sitt hemland samt AVS-staternas åtgärder som är nödvändiga för att förhindra olaglig inflyttning av medlemmar från dessa länder till unionens territorium.

I bilaga V.5 uttrycker unionens medlemssta-

ter sin önskan att inom ramen för de bilaterala avtalen förverkliga utbildning av studerande från AVS-länder. I bilaga V.6 konstaterar unionens medlemsstater att de kommer att uppmuntra utbildningen av studeranden från AVS-länder i deras hemland eller andra AVS-länder. Den utbildning som ges i en medlemsstat i unionen skall enligt denna punkt ta sikte på studerandenas yrkesanpassning i sitt hemland.

Bilaga VI innehåller en gemensam förklaring av unionens medlemsstater samt AVS-länderna om arbetstagare som är medborgare i avtalsstaterna och lagligt bosatta i en unionsstat eller en AVS-stat. I punkt 1 i förklaringen konstateras att medlemsstaterna i unionen ger arbetstagare från AVS-staterna som lagligt arbetar inom unionens territorium lika behandling utan diskriminering som medlemsstaternas egna medborgare i fråga om arbetsvillkor och lön. Det samma gäller på motsvarande sätt medborgare i unionens medlemsstater som arbetar i AVS-stater. Enligt punkt 2 får medborgare från AVS-staterna som lagligt arbetar i en medlemsstat i unionen och deras familjemedlemmar inte heller diskrimineras i fråga om förmåner relaterade till den sociala tryggheten som hänför sig till arbete på grundval av sin nationalitet jämfört med medborgarna i unionens medlemsstater. På motsvarande sätt skall AVS-staterna säkerställa lika behandling av de medborgare i unionens medlemsstater som är bosatta inom en AVS-stats territorium samt deras familjemedlemmar. Enligt punkt 3 får bestämmelser i denna förklaring inte påverka fördelaktigare förmåner på grundval av bindande bilaterala avtal mellan en AVS-stat och en medlemsstat.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Kravet på en lika behandling i fråga om lön och arbetsvillkor i bilaga VI fullföljs närmast genom att 17 § 3 mom. lagen om arbetsavtal (320/70) och 15 § 3 mom. sjömanslagen (423/78) förutsätter att arbetsgivaren behandlar sina arbetstagare likvärdigt samt förbjuder diskriminering bl.a. på basis av nationalitet och religion. Det finns ingen orsak att ändra lagstiftningen om social trygghet på grund av nämnda samarbetsavtal.

Europaavtalen av den 16 december 1991 mellan EG och dess medlemsstater samt Polen och Ungern (rådets beslut 93/743 och 93/742/Euratom, EKSG, EEG)

De s.k. Europaavtalen med Polen och Ungern innehåller nästan likalydande bestämmelser om fri rörlighet för personer.

Enligt artikel 37 i båda avtalen har unionens medlemsländer skyldighet att bevilja en polsk eller ungersk medborgare som lagligt arbetar i landet en behandling som är fri från diskriminering på grund av nationalitet i fråga om arbetsvillkor, lön och uppsägningsskydd. Med undantag av säsongarbetare och inflyttare enligt artikel 41 i de bilaterala avtalen skall också maken och barnen till en arbetstagare som lagligt arbetar i landet inom ramen för de villkor och formaliteter som gäller i medlemsstaten beviljas inträde på arbetsmarknaden under den tid som ifrågavarande arbetstagare lagligt arbetar i unionens medlemsstat. Detta hindrar dock inte medlemsstaterna från att tillämpa fördelaktigare bestämmelser för arbetstagarens familjemedlemmar som eventuellt ingår i ett bilateralt avtal enligt artikel 41.

Enligt punkt 2 skall Polen och Ungern garantera motsvarande rättigheter för medborgare i medlemsstater som lagligt arbetar i dessa länder samt för deras make och barn som lagligt är bosatta i dessa länder.

I artiklarna 38—40 ingår bestämmelser om social trygghet. För att samordna förmånerna i fråga om social trygghet skall alla försäkrings-, arbets- eller boendeperioder sammanräknas för fastställande av ålderspension, invalidpension eller familjepension. Det samma gäller sjukvårdsförmåner till en arbetstagare eller hans familjemedlemmar. De intjänade pensionerna skall utan begränsning utbetalas till personer som bor antingen inom medlemsstaternas eller avtalsstaternas territorium. Familjeförmånerna skall också utbetalas på grund av arbetstagarens familjeförhållande.

Ovan nämnda bestämmelser om samordning av systemen för social trygghet skall tillämpas på arbetstagare som lagligt arbetar inom medlemsstatens territorium samt på hans familjemedlemmar som är bosatta i samma stat. Verkställandet av bestämmelserna förutsätter dock att associationsrådet godkänner de särskilda bestämmelserna för verkställandet av avtalens mål. Vid behov kan behövliga bestämmelser för administrativt verkställande och

övervakning överenskommas. Bestämmelser som godkänts genom associationsrådets beslut påverkar inte rättigheter eller skyldigheter som baserar sig på de bilaterala avtalen när avtalen garanterar personen bättre rättigheter.

Enligt artikel 41 i båda avtalen skall medlemsstaten med hänsyn till sin arbetsmarknadsituation samt inom ramen för sina regler gällande fri rörlighet för arbetstagare upprätthålla och om det är möjligt förbättra arrangemangen enligt de bilaterala avtalen som gäller polska och ungerska medborgares möjlighet att arbeta i en medlemsstat i unionen. De medlemsstater som inte ingått sådana bilaterala avtal skall förhålla sig positivt till att ingå sådana avtal. Associationsrådet skall undersöka möjligheterna att underlätta polska och ungerska medborgares möjligheter att delta i bl.a. yrkesutbildning i unionens medlemsstater.

Enligt artikel 41 i avtalet med Polen förutsätts att medlemsstaterna undersöker möjligheterna att bevilja arbetstillstånd för polska medborgare som redan har uppehållstillstånd i landet för annat än turism eller i besökssyfte.

Enligt artikel 42 i båda avtalen skall associationsrådet senast 5—10 år efter att avtalen trätt i kraft undersöka möjligheterna att förbättra arbetstagarnas fria rörlighet samt sträva efter att ge rekommendationer i ärendet. Därvid beaktas bl.a. de sociala och ekonomiska förhållandena och förutsättningarna i Polen och Ungern samt sysselsättningsläget inom gemenskapen.

Enligt artikel 43 i båda avtalen förutsätts gemenskapen hjälpa Polen och Ungern vid utvecklandet av ett system för social trygghet samt Ungern vid utvecklandet av ett system för arbetskraftstjänster.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

På utländsk arbetskraft som arbetar i Finland tillämpas samma bestämmelser gällande arbetsvillkor och lön samt uppsägningsskydd som gäller finländska medborgare. 17 § lagen om arbetsavtal förutsätter uttryckligen att arbetsgivaren behandlar sina arbetstagare lika. Avtalsbestämmelserna för fri rörlighet för personer strider inte heller i övrigt mot gällande rätt i Finland. Det är inte heller nödvändigt att ändra lagstiftningen för social trygghet på grund av ovan nämnda avtal.

Artikel 50. Enligt bestämmelsen i artikeln skall medlemsstaterna uppmuntra till utbyte av unga arbetstagare som en del av det gemensamma handlingsprogrammet. Främjandet av utbyte av unga arbetstagare ingår i främjandet av principen om fri rörlighet för arbetstagare.

Med stöd av denna artikel har gemenskapen genom rådets beslut (84/636/EEG, ändrat genom beslut 90/268/EEG) igångsatt ett handlingsprogram för utbyte av unga arbetstagare, som sedan 1992 fogades dels till handlingsprogrammet PETRA för yrkesutbildning av unga som antogs genom rådets beslut (87/569/EEG, ändr. 91/387/EEG), dels till utbytesprogrammet Ungdom för Europa (Youth for Europe), som antogs genom rådets beslut (84/348/EEG, ändr. 91/359/EEG).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Bestämmelsen i artikeln förutsätter inte några ändringar i lagstiftningen i Finland, men med stöd av den kan samarbete mellan medlemsstaterna igångsättas och resurser som fastställts i gemenskapens budget kan användas för detta ändamål. Finland deltar i utbytesprogrammet "Ungdom för Europa" och med stöd av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, särskilt artikel 4.1 i anslutande protokoll 31, i all annan verksamhet som gäller utbildning och ungdom inom gemenskapen (RP 95/1992 rd., s. 320).

Artikel 51. Artikeln innehåller bestämmelser inom den sociala trygghetens område. Enligt artikeln skall rådet enhälligt på förslag från kommissionen besluta om sådana åtgärder inom den sociala trygghetens område som är nödvändiga för att genomföra fri rörlighet för arbetstagare. Därvid skall särskilt ett system införas som tillförsäkrar migrerande arbetstagare och deras familjemedlemmar att alla perioder som beaktas enligt lagstiftningen i de olika länderna läggs samman för förvärvande och bibehållande av rätten till förmåner och för beräkning av förmånernas storlek, och att förmånerna betalas ut till personer bosatta inom medlemsstaternas territorier. Artikeln motsvarar till sitt innehåll bestämmelserna i artikel 29 i EES-avtalet. För dessa bestämmelser redogörs i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 142—143).

För genomförande av bestämmelserna i ar-

tikel 51 har rådet utfärdat en förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen samt en förordning (EEG) nr 574/72 om tillämpning av nämnda förordning. Förordningarna jämte senare ändringar samt tillhörande bilagor ingår i bilaga VI till EES-avtalet.

Förordningen (EEG) nr 1408/71 och förordningen (EEG) nr 574/72 innehåller bestämmelser om tillämpningen av den nationella lagstiftningen om social trygghet på arbetstagare som rör sig inom gemenskapen. Förordningen tillämpas på inom en medlemsstats territorium bosatta medborgare i en medlemsstat, flyktingar samt statslösa, som i egenskap av försäkrade arbetstagare eller egenföretagare omfattas eller har omfattats av lagstiftningen i en eller flera medlemsstater. Förordningen täcker de grenar av social trygghet som gäller förmåner vid sjukdom och moderskap och förmåner vid ålderdom samt förmåner till efterlevande, förmåner vid olycksfall i arbetet och arbetssjukdomar, dödsfallsersättningar, förmåner vid arbetslöshet och familjeförmåner.

Lagvalsbestämmelserna i förordningen avgör vilken stats lagstiftning som skall tillämpas på en arbetstagare. Enligt principen om likabehandling har den som är medborgare i en medlemsstat och är bosatt inom en annan medlemsstats territorium samma rättigheter och skyldigheter som denna stats egna medborgare. Försäkringsperioder samt anställningsperioder och perioder av verksamhet som egenföretagare liksom andra motsvarande perioder som fullgjorts inom ramen för en annan stats lagstiftning skall beaktas, när det är nödvändigt för att krav som gäller försäkringstid eller annan motsvarande tid inom den nationella lagstiftningen skall uppfyllas så att rätten till förmån härigenom förvärvas, bibehålls eller återfås. En förvärvad förmån får inte heller innehållas eller indras eller dess belopp minskas på grund av att den som erhåller förmånen flyttar till en annan medlemsstats territorium.

För innehållet i förordningarna redogörs i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 144—188) samt i regeringens proposition till riksdagen med förslag om godkännande av vissa bestämmelser i Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 om ändring av protokoll 47 och vissa bilagor till EES-avtalet (RP 56/1994 rd., s. 21—31).

Kapitel 2

Etableringsrätt

Artikel 52. Artikel 52 i fördraget innehåller bestämmelser om etableringsfriheten för medborgarna i en medlemsstat och bolag som är etablerade på en medlemsstats territorium. Enligt artikeln utgör etableringsrätten en av grundprinciperna om fri rörlighet för personer. Det första stycket i artikeln innehåller en bestämmelse om en övergångstid, under vilken medlemsstaterna skulle avveckla stadganden som stred mot principen om icke-diskriminering inom området för etableringsrätten. EG:s domstol har i sina avgöranden (se bl.a. fallen 2/74, Reyners v. Belgien och 33/74, Van Binsbergen v. Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Metaalnijverheid) ansett att bestämmelsen har en omedelbar rättsverkan efter övergångstiden dvs. efter den 1 januari 1970, vilket gör att den direkt kan åberopas vid nationella domstolar. Efter nämnda datum blev de villkorliga bestämmelserna i artikeln ovillkorliga. För de medlemsstater som senare anslutit sig till gemenskapen har ifrågavarande tidpunkt utgjorts av den dag fördraget trätt i kraft, för Storbritannien, Irland och Danmark den 1 januari 1973, för Greklands del den 1 januari 1981 samt för Spanien och Portugal med vissa undantag den 1 januari 1986. Innehållet i artikel 52 motsvaras av bestämmelserna i artikel 31 i EES-avtalet, vilken finns redovisad i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 205—209).

Enligt bestämmelserna i det första stycket i artikeln har den som är etablerad i någon medlemsstat rätt att upprätta kontor, filialer och dotterbolag och därmed etablera sig i en annan medlemsstat. Bestämmelsen är synnerligen viktig för företag. Rättspraxisen (se fallen 197/83, Klopp och 96/85, kommissionen v. Frankrike) har visat att mottagarstaten inte i en vidareetableringssituation till exempel som en förutsättning för yrkesmässig registrering eller auktorisering kan kräva att registreringen eller auktoriseringen i utgångsstaten upphävs.

Bestämmelsen i andra stycket i artikeln innehåller en förpliktelse att behandla medborgarna i medlemsstaterna på samma villkor som mottagarlandets egna medborgare när det gäller rätt till etablering. Stadganden som strider mot principen om icke-diskriminering skall i fråga om utövande av verksamhet och den som

driver verksamheten avvecklas. Varje medlemsstat kan dock inom sådan näringsgren, varom gemenskapen inte har lagstiftning, i den nationella lagstiftningen stadga om krav för utövande av verksamhet om den allmänna principen om icke-diskriminering i artikel 6 i Romfördraget iakttas.

Enligt bestämmelsen i det andra stycket i artikeln innehåller etableringsrätten förutom rätten att starta och utöva verksamhet som egenföretagare också rätten att bilda och driva företag på de villkor som mottagarlandet uppställer för sina egna medborgare dvs. enligt principen om icke-diskriminering. Överföring av förmögenhet från en medlemsstat till en annan i anslutning till etableringsrätten sker enligt bestämmelserna (artiklarna 73 a—73 g) om fri rörlighet för kapital och betalningar.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Efter det att EES-avtalet trätt i kraft den 1 januari 1994 harmoniserades näringslagstiftningen i Finland med EG:s lagstiftning om etableringsrätten. Den lagstiftning EG utfärdad om etableringsrätten före den 31 juli 1991 ingår i sin helhet i EES-avtalet. Lagstiftning som senare utfärdats på området har intagits i EES-avtalet med Gemensamma EES-kommitténs beslut, vilket har redovisats i regeringens proposition om godkännande av vissa bestämmelser i Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 om ändring av protokoll 47 och vissa bilagor till EES-avtalet (RP 56/1994 rd., s. 34). Finlands anslutning till Europeiska unionen föranleder att de av EES-avtalet föranledda bestämmelserna i lagen om rätt att utöva näring (122/19) justeras så att de motsvarar situationen vid ett medlemskap. Regeringen avlåter en separat proposition om ändringarna inom lagstiftningens område.

I bilaga X till EES-avtalet hänvisas till direktiv 89/552/EEG om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utövandet av sändningsverksamhet för television. Innehållet i direktivet har redovisats i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 234—235).

Radioansvarighetslagen har ändrats med en lag som trädde i kraft den 1 januari 1993 (1148/92) för att motsvara kraven i direktivet. I

villkoren för Oy MTV:s koncession har direktivets krav också beaktats.

Kabelsändningslagen (307/87) har ändrats med en lag utfärdad den 4 oktober 1992 (1213/92) för att motsvara kraven i direktivet. Lagen trädde i kraft den 1 januari 1994.

Artikel 53. Artikeln innehåller ett förbud för medlemsstaterna att införa nya inskränkningar i etableringsrätten för medborgare i andra medlemsstater. EG:s domstol har (från och med avgörandet 6/64, Costa v. ENEL) ansett att bestämmelsen har en omedelbar rättsverkan. Bestämmelsen i artikeln begränsar dock inte till exempel tillämpningen av artiklarna 55 och 56 i fördraget.

Artikel 54. Artikeln innehåller noggrannare bestämmelser om övergångstiden enligt artikel 52. Med stöd av artikeln har begränsningar i etableringsfriheten upphävts. Innehållet i de direktiv som utfärdats med stöd av artikeln om värdepappershandel har redovisats i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 229—234). Alla direktiv som utfärdats med stöd av artikeln ingår i EES-avtalet.

Rådet gav den 18 december 1961 ett allmänt handlingsprogram för upphävande av begränsningar i etableringsfriheten såsom avses i artikel 54.1 i fördraget. I handlingsprogrammet definieras etableringsrättens förmånstagare, de begränsningar som skall upphävas i nationell lagstiftning samt etapperna för genomförandet av etableringsrätten. Programmet genomfördes med ett direktiv som utfärdades med stöd av punkt 2.

Vid övergångstidens utgång den 1 januari 1970 återstod många näringsgrenar för vilka inga direktiv om upphävandet av begränsningarna utfärdats. EG:s domstol ansåg i det tidigare relaterade Reyners-avgörandet (fall 2/74) att artikel 52 har en omedelbar rättsverkan, vilket innebar att den kunde tillämpas oberoende av om direktiv enligt artikel 54.2 och 57.1 utfärdats.

Före detta fall utfärdade rådet över 30 direktiv för genomförandet av det allmänna handlingsprogrammet. En del av dessa direktiv hade som syfte att upphäva begränsningarna mot principen om icke-diskriminering i fråga om etableringsrätten. Med dessa direktiv preciserades etableringsrättens tillämplighet på näringsgrenarna. Dessutom utfärdades för vissa näringsgrenar direktiv för att underlätta ge-

nomförandet av etableringsrätten. Enligt artikel 57 utfärdas alltså sådana direktiv för ömsesidigt erkännande av examensbevis.

Artikel 54.2 i fördraget har ändrats genom artikel 6.4 i Europeiska enhetsakten då den kompletterades med en bestämmelse om att ny lagstiftning i fråga om etableringsrätten utfärdas enligt samarbetsförfarandet i samråd med Europaparlamentet. Genom unionsfördraget har andra punkten i artikeln ytterligare ersatts med en bestämmelse om att rådet utfärdar direktiv enligt förfarandet (medslutandeförfarandet) i artikel 189 b och efter att ha hört ekonomiska och sociala kommittén. Förfarandet gäller rättsakter som utfärdas med majoritetsbeslut.

Punkt 3 i artikeln innehåller en bestämmelse om styrning av rådets och kommissionens uppgifter. I 3 a åläggs rådet och kommissionen att i allmänhet prioritera näringsgrenar där etableringsfriheten verkar gynnsamt på produktionen och handeln. I 3 b åläggs rådet och kommissionen att säkerställa ett nära samarbete mellan behöriga myndigheter i medlemsstaterna för att få kännedom om särskilda förhållanden som råder på olika verksamhetsområden inom gemenskapen. I 3 c åläggs dem att avskaffa sådana administrativa förfaranden och sådan administrativ praxis som har sin grund antingen i nationell lagstiftning eller i avtal som tidigare ingåtts mellan medlemsstaterna och som skulle kunna hindra etableringsfriheten om de behölls. I 3 d åläggs rådet och kommissionen att sörja för att arbetstagare som är sysselsatta inom en medlemsstats territorium, men kommer från en annan medlemsstat, har möjlighet att stanna i den stat de arbetat för att verka som egenföretagare, förutsatt att de uppfyller de villkor som skulle ha ställts om de hade kommit till denna medlemsstat först då de började utöva detta yrke.

Enligt punkt 3 e i artikeln bör rådet och kommissionen göra det möjligt för medborgare i en medlemsstat att förvärva och bruka fast egendom inom en annan medlemsstats territorium om det inte strider mot vissa principer om jordbrukspolitikerna i artikel 39.2 i fördraget. Enligt 3 f tillämpar rådet och kommissionen en gradvis avveckling av inskränkningar i etableringsfriheten inom varje aktuell verksamhetsgren i fråga om villkoren såväl för att upprätta kontor, filialer och dotterbolag inom en medlemsstats territorium som för att placera huvudföretagets personal på ledande och överva-

kande poster i dessa kontor, filialer och dotterbolag. Viktigast har punkt 3 g varit, med stöd av vilken en mängd direktiv om bolagsrätt utfärdats. Enligt den samordnar rådet och kommissionen enligt behov och strävar att göra likvärdiga de garantier, som krävs i medlemsstaterna av de i artikel 58 andra stycket avsedda bolagen för att skydda bolagsmännens och tredje mans intressen. Enligt 3 h sörjer rådet och kommissionen för att de stödåtgärder medlemsstaterna beviljar inte snedvrider etableringsvillkoren.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Direktiven om övergångsåtgärder utfärdade med stöd av fördragets artikel 54 har i Finland verkställts i samband med att EES-avtalet trädde i kraft. Den lagstiftning EG utfärdat om etableringsrätten före den 31 juli 1991 finns i sin helhet i EES-avtalet. Lagstiftning som utfärdats därefter har intagits i EES-avtalet med Gemensamma EES-kommitténs beslut, för vilket har redogjorts i regeringens proposition om godkännande av vissa bestämmelser i Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 om ändring av protokoll 47 och vissa bilagor till EES-avtalet (RP 56/1994 rd., s. 34). Artikelns föränleder inget behov av att ändra lagstiftningen i fråga om etableringsrätten.

Artikel 55. Det första stycket i artikel 55 i fördraget bestämmer om undantag från etableringsrätten. Motsvarande undantag finns också i artikel 48.1 om arbetskraftens fria rörlighet. Bestämmelsen i artikel 55 i fördraget tillämpas också på tillhandahållandet av tjänster med stöd av artikel 66.

Enligt det första stycket i artikel 55 i fördraget gäller bestämmelserna i kapitlet om etableringsrätten inte fortgående eller tillfälligt utövande av offentlig makt i medlemsstaterna. EG:s domstol har i sina avgöranden (se bl.a. fallet 2/74, *Reyners v. Belgien*) tolkat begreppet offentlig maktbefogenhet i inskränkt bemärkelse och det har getts en gemenskapsrättslig betydelse. Frågan om vilka enskilda funktioner fortgående eller tillfälligt omfattas av utövning av offentlig maktbefogenhet, avgörs enligt den nationella lagstiftningen. Med verksamhet som inte omfattas av etableringsrätten avses verksamhet som består av myndighetsutövning antingen i sig eller i huvudsak. En hel yrkes- eller

näringsgrupp, såsom notarius publicus verksamhet, kan på basis av artikeln uteslutas från tillämpningen av etableringsrätten om den, i det fall att den tas med inom ramen för etableringsrätten, kan leda till att en medborgare i en annan medlemsstat får en sådan ställning att han kan utöva offentlig makt. Det första stycket i artikeln motsvarar till sitt innehåll artikel 32 i EES-avtalet.

I det andra stycket i artikeln kan rådet besluta att bestämmelserna om etableringsrätten i detta kapitel inte skall tillämpas på viss offentlig verksamhet. Rådet har aldrig utnyttjat denna rätt.

Artikel 56. Enligt bestämmelserna i punkt 1 begränsar inte etableringsrätten tillämpningen av nationell lagstiftning fastän den strider mot principen om icke-diskriminering, om den särskilda behandlingen av en medborgare i en unionsstat sker med hänsyn till de skäl som anförs i artikeln. Man kan således neka medborgare i en unionsstat inresa och vistelse om skälen grundas på hänsyn till allmän ordning, säkerhet och hälsa. Motsvarande begränsning ingår också i artikel 48.3 om arbetskraftens fria rörlighet. Med stöd av artikel 66 tillämpas också bestämmelsen i artikel 55 på tillhandahållandet av tjänster. Artikelns punkt 1 motsvarar till sitt innehåll artikel 33 i EES-avtalet.

Eftersom artikeln innebär en inskränkning av principen om den fria rörligheten för personer skall den enligt EG-domstolens praxis tolkas snävt (se till exempel fallet 41/74, *van Duyn*).

Artikel 56.2 har ändrats genom artikel 6.5 i Europeiska enhetsakten 1986 då den kompletterades med en bestämmelse om att ny lagstiftning om etableringsrätten stiftas genom samarbetsförfarande i samråd med Europaparlamentet. I fördraget om Europeiska unionen har artikel 56.2 ersatts med bestämmelser om att rådet enligt medslutandeförfarandet i artikel 189 b i fördraget utfärdar direktiv om harmonisering av sådan reglering som i medlemsstaterna sker genom lagar och författningar.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Då EES-avtalet trädde i kraft kompletterades utlänningslagstiftningen i Finland och den harmoniserades med lagstiftningen i EG. Ett medlemskap medför således inga behov av ändringar av lagstiftningen. Artikelns motsvarar

i fråga om fri rörlighet artiklarna 31—35 i EES-avtalet. Bestämmelserna om rörlighet och vistelse utfärdade med stöd av Romfördraget utgör en del av EES-avtalet genom dess bilagor V och VIII. Innehållet i dem har redovisats i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 132—142 och 205—210).

Artikel 57. I punkt 1 i artikeln finns bestämmelser om att utfärda sådana direktiv som underlättar självständiga yrkesutövares verksamhet och som gäller ömsesidigt erkännande av examensbevis, intyg och andra handlingar som visar formell behörighet och harmoniserar lagar, förordningar och förvaltningsbeslut i fråga om yrkesutövning. Direktiven utfärdas enligt det förfarande som anges i artikel 189 b.

I artikeln ingår dessutom bestämmelser om harmonisering av lagstiftningen om verksamheten som självständig yrkesutövare. Även i detta fall följs ett förfarande enligt artikel 189 b, med undantag av det fall att verkställigheten av direktivet förutsätter att sådana i lag stadgade principer om fysiska personers utbildning och villkoren för deras tillträde till yrkesutbildning i någon medlemsstat måste ändras. I sistnämnda fall fattar rådet ett enhälligt beslut på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet. Med stöd av punkt 2 har bestämmelserna harmoniserats i fråga om hur man blir självständig yrkesutövare och verksamheten som självständig yrkesutövare. Hänvisningen i punkt 2 till en övergångsperiod har mist sin betydelse.

Enligt punkt 3 är förutsättningen för att begränsningarna i fråga om yrken inom medicin-, hälsovårds- och apoteksbranschen gradvis skall slopas att villkoren för utövning av dem harmoniseras.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Bestämmelser och direktiv om erkännande av yrkeskompetens och som motsvarar artikelns innehåll ingår i artikel 30 i EES-avtalet och i bilaga VII till avtalet. De direktiv som utfärdats med stöd av artikeln efter juli 1991 har medtagits i avtalet genom Gemensamma EES-kommitténs beslut Nr 7/94. Innehållet i nämnda direktiv har redogjorts för i regeringens proposition om godkännande av vissa bestämmelser i EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 185—205), och i regeringens proposition om

godkännande av vissa bestämmelser i Gemensamma EES-kommitténs beslut Nr 7/94 om ändring av protokoll nr 47 och vissa bilagor till EES-avtalet (RP 56/1994 rd., s. 32—34).

De flesta direktiven om harmonisering av stadgandena i de lagar, förordningar och förvaltningsbeslut som gäller erkännande av examensbevis, intyg och andra handlingar som utvisar formell behörighet och gäller yrkesutövning berör förutom självständiga yrkesutövare även arbetstagare enligt artikel 49 och tillhandahållande av tjänster enligt artikel 66.

Med stöd av artikeln har även sådana i EES-avtalet ingående direktiv som gäller handel med värdepapper och finansieringsservice utfärdats. För dessa direktiv redogörs i regeringens proposition (RP 95/1992 rd., s. 229—234) samt i regeringens proposition med förslag till godkännande av vissa bestämmelser i Gemensamma EES-kommitténs beslut Nr 7/94 om ändring av protokoll nr 47 och vissa bilagor till EES-avtalet (RP 57/1994 rd., s. 35—43).

Artikel 58. Enligt det första stycket i artikeln likställs ett bolag som bildats i överensstämmelse med lagstiftningen i någon medlemsstat i fråga om etableringsrätten med en medborgare i en medlemsstat. Förutsättningen för att bolaget skall likställas är att dess stadgeenliga säte, centralförvaltning eller huvudkontor är beläget inom gemenskapen. Artikelens innehåll motsvaras av artikel 34 i EES-avtalet.

Begreppet bolag är enligt andra stycket i artikeln vidsträckt. Med det avses förutom bolag enligt civil- och handelsrätt också sådana som verkar som kooperativa sammanslutningar samt övriga privat- och offentlighetsrättsliga juridiska personer med undantag av sådana som inte drivs i vinstsyfte. Då artikeln tillämpas anses som bolag också sådana sammanslutningar och andra rättssubjekt som enligt gällande finsk rätt inte är bolag.

Bestämmelserna i artikeln ansluter sig också till artikel 220, enligt vilken medlemsstaterna vid behov inleder förhandlingar bl.a. om ömsesidigt erkännande av bolag, bibehållande av ställningen som juridisk person om ett bolags säte flyttas från ett land till ett annat samt möjlighet till fusion av bolag som lyder under olika nationella lagar. Den 29 februari 1968 har medlemsstaterna ingått ett avtal om ömsesidigt erkännande av bolag och juridiska personer, men avtalet har inte ännu trätt i kraft.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Finlands anslutning till Europeiska unionen förutsätter att bestämmelserna i lagen angående rättighet att idka näring (122/19) och i lagstiftningen om sammanslutningar relaterade till EES-avtalet revideras så att de motsvarar vad ett EU-medlemskap kräver. Regeringens propositioner om lagändringarna avlåts skilt.

Kapitel 3

Tjänster

Artikel 59. Enligt artikeln skall under en övergångstid lagstiftning som inskränker friheten att tillhandahålla tjänster på basen av nationalitet eller hemvist avecklas. Enligt bestämmelserna i första stycket avecklas inskränkningarna gradvis under övergångstiden. De inskränkningar som medlemsstaterna skall aveckla gäller rätten för medborgare i medlemsstater som har etablerat sig i en annan stat än mottagaren av tjänsten att erbjuda sina tjänster inom gemenskapen. Det första stycket i artikeln motsvarar artikel 36 i EES-avtalet.

Enligt det andra stycket i artikeln får rådet med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen utsträcka bestämmelserna om tjänster att gälla även medborgare i tredje land som tillhandahåller tjänster och har etablerat sig inom gemenskapen.

EG:s domstol har i sina avgöranden (från och med fallet 33/74, van Binsbergen) ansett att bestämmelserna i det första stycket i artikel 59 och i det tredje stycket i artikel 60 i detta fördrag har omedelbar rättsverkan efter övergångstiden dvs. fr.o.m. den 1 januari 1970.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Efter det att EES-avtalet trätt i kraft har den finska näringslagstiftningen kompletterats så att den motsvarar gemenskapens lagstiftning om tillhandahållandet av tjänster. Lagstiftningen om tillhandahållandet av tjänster ingår också i EES-avtalet genom Gemensamma EES-kommitténs beslut, vilket har beskrivits i regeringens proposition om godkännande av vissa bestämmelser i Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 om ändring av protokoll 47 och

vissa bilagor till EES-avtalet (RP 56/1994 rd., s. 35—43).

Artikel 60. Artikelns första stycke innehåller en definition på tjänster. Med tjänster avses all verksamhet som utförs mot ersättning i den utsträckning den inte faller under bestämmelserna om fri rörlighet för varor, personer eller kapital. Artikelns motsvarar till sitt innehåll artikel 37 i EES-avtalet.

Artikelns andra stycke innehåller en förteckning med exempel på tjänster. Med tjänster avses särskilt industriell och kommersiell verksamhet samt verksamhet inom hantverk och fria yrken. Begreppet tjänst ger också mottagaren av tjänsterna rätt att i en annan medlemsstat motta tjänster som tillhandahålls där. Med mottagare av tjänster avses bl.a. turister, mottagare av läkartjänster och utbildning som tillhandahålls i en annan medlemsstat (se fallen 286/82 och 26/83, Luisi och Carbone v. Ministero del Tesoro).

Artikelns tredje stycke innehåller en bestämmelse om tillämpningen av principen om icke-diskriminering när det gäller friheten att tillhandahålla tjänster. Detta stycke tillsammans med artikel 59 förbjuder diskriminering vid tillhandahållandet av tjänster grundad på personens nationalitet eller hemvist. Regleringen av tillhandahållandet av tjänster avviker i detta hänseende från regleringen av etableringsrätten, där endast begränsningar som grundar sig på nationaliteten i strid med principen om icke-diskriminering är förbjudna.

Den som tillhandahåller tjänster får tillfälligt utöva sin verksamhet i en medlemsstat på samma villkor som landet uppställer för sina egna medborgare. Om den som tillhandahåller tjänster inrättar en fast affärsrörelse i mottagarstaten eller börjar tillhandahålla tjänsterna oftare än tillfälligt tillämpas fördragets bestämmelser om etableringsrätt på verksamheten.

Artikel 61. Artikelns 1 punkt innehåller en bestämmelse enligt vilken friheten att tillhandahålla tjänster på transportområdet regleras av bestämmelserna i artiklarna 74—84 i detta fördrag. Artikelns punkt 1 motsvarar till sitt innehåll artikel 38 i EES-avtalet.

Enligt artikelns punkt 2 liberaliseras de bank- och försäkringstjänster som är förbundna med kapitalrörelser gradvis i samband med liberaliseringen av rörligheten för kapital. Om rörligheten av kapital finns bestämmelser i artiklarna 73 a—73 h i fördraget. De direktiv

som utfärdats med stöd av artikeln utgör en del av EES-avtalet enligt bilaga IX i avtalet och de har redovisats i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 235—239)

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Avdelning XI B i bilaga I till anslutningsakten innehåller tekniska anpassningar till tre av rådets direktiv. Anpassningarna har beskrivits i stycke III "Kreditinstitut" i avdelningen.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

De direktiv om friheten för banktjänster som utfärdats efter juli 1991 har intagits i EES-avtalet med Gemensamma EES-kommitténs beslut, vilket har redovisats i regeringens proposition om godkännande av vissa bestämmelser i Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 om ändring av protokoll 47 och vissa bilagor till EES-avtalet (RP 56/1994 rd., s. 40—43)

Artikel 62. Artikeln innehåller ett förbud att stifta nya lagar som inskränker friheten för en medborgare i en annan medlemsstat att tillhandahålla tjänster. Bestämmelsen begränsar dock inte tillämpningen av andra bestämmelser i fördraget. Detta tillsammans med artikel 66 i fördraget betyder att bestämmelsen inte inskränker tillämpningen av artiklarna 55 och 56.

Artikel 63. Artikeln innehåller noggrannare bestämmelser om den övergångstid som fastställs i artikel 59. Enligt artikel 63.1 antog rådet den 18 december 1961 ett allmänt handlingsprogram om upphävande av begränsningar av friheten att tillhandahålla tjänster. De förmånsstagare som definieras i det allmänna handlingsprogrammet är en medlemsstats medborgare som etablerat sig inom gemenskapen samt bolag bildade enligt lagstiftningen i någon medlemsstat och som har sin stadgeenliga hemort, centralförvaltning eller huvudkontor i någon medlemsstat. Begränsningarna som skall avskaffas är i princip de samma som i det allmänna handlingsprogrammet utfärdat enligt artikel 54. Programmet har verkställts med direktiv vilka utfärdats enligt punkt 2 i denna artikel.

Såsom i fråga om etableringsrätten fanns det

när övergångstiden gick ut flera servicegrenar för vilka inget direktiv om avskaffande av begränsningar som strider mot principen om icke-diskriminering hade utfärdats. EG:s domstol har (sedan fallet 33/74, van Binsbergen) ansett att bestämmelserna i första stycket i artikel 59 och tredje stycket i artikel 60 har omedelbar rättsverkan, vilket innebär att den princip om icke-diskriminering de innehåller kunde tillämpas oberoende av om rådet hade utfärdat direktiv enligt artikel 63.2. Före ifrågavarande fall gav rådet flera direktiv om verkställigheten av det allmänna handlingsprogrammet. De flesta av dem gällde både etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster. Efter det att den första etappen upphörde den 1 januari 1970 har rådet kunnat utfärda direktiv med kvalificerad majoritet.

Då begränsningar som gäller friheten att tillhandahålla tjänster avskaffas står enligt punkt 3 först i tur de tjänster som direkt inverkar på produktionskostnaderna eller vilkas liberalisering bidrar till att underlätta varuubyttet. Direktiven för åtgärder under övergångstiden utfärdade enligt artikel 63 i fördraget har genomförts i Finland i samband med att EES-avtalet trädde i kraft.

Artikel 64. Artikeln innehåller en programförklaring som hade betydelse vid verkställigheten av de direktiv som utfärdats under övergångstiden. Medlemsstaterna förklarar sig beredda att gå utöver den liberalisering av tjänster som de direktiv som utfärdas enligt artikel 63.2 förutsätter, om det allmänna ekonomiska läget och förhållandena inom den berörda näringssektorn tillåter det. Förklaringen har förlorat sin betydelse efter det att de villkorliga bestämmelserna blivit ovillkorliga efter övergångstidens slut och efter EG-domstolens tolkning att bestämmelserna i första stycket i artikel 59 och tredje stycket i artikel 60 i fördraget har omedelbar rättsverkan.

Artikel 65. Artikeln preciserar innehållet i principen om icke-diskriminering såsom den enligt artikel 59 skall tillämpas under övergångstiden. Så länge inskränkningarna i friheten att tillhandahålla tjänster inte har avvecklats tillämpar varje medlemsstat inskränkningarna på alla i artikel 59 första stycket avsedda personer som tillhandahåller tjänster oberoende av deras nationalitet eller hemvist.

Artikel 66. Enligt artikeln gäller bestämmelserna om etableringsrätten i artiklarna 55—58 också tjänster. Enligt artikel 55 tillämpas av-

talet inte på tjänster som innebär utövandet av offentlig makt. Enligt artikel 56 kan friheten att tillhandahålla tjänster i enskilda fall begränsas med skäl som grundas på hänsyn till allmän ordning eller säkerhet eller hälsa. För att underlätta tillhandahållandet av tjänster har enligt artikel 57 utfärdats direktiv om ömsesidigt erkännande av examens-, utbildnings- och andra behörighetsbevis samt för att samordna bestämmelserna i lagar och andra författningar om utövande av förvärvsverksamhet som egenföretagare. Enligt artikel 58 likställs bolag med medborgare i medlemsstaterna i fråga om friheten att tillhandahålla tjänster. Om ett bolag har sin hemort inom gemenskapen, men dess administrativa huvudkontor eller huvudsakliga verksamhet är belägna någon annanstans, förutsätts dessutom att dess verksamhet faktiskt och fortlöpande skall vara förbunden med ekonomin i en medlemsstat utan att detta beror på vilken nationalitet medlemmarna i bolaget eller i dess ledning eller tillsynsorgan eller innehavarna av grundkapitalet har.

Kapitel 4

Kapital och betalningar

Artiklarna 67—73. Artiklarna 67—73 (kapital) i Romfördraget och den sekundärlagstiftning som getts på basen av dem har genom fördraget om Europeiska unionen ersatts med artiklarna 73 a—73 g.

Artikel 73 a. Enligt artikel 73 a skall artiklarna 67—73, som gäller kapital, i Romfördraget ersättas med artiklarna 73 b—73 g från och med den 1 januari 1994. De ersatta artiklarna i Romfördraget motsvarar artiklarna 40—45 i EES-avtalet, vilka har beskrivits i EES-propositionen (RP 95/1992 rd., s. 235—239).

Enligt artikel 73 i Romfördraget hade medlemsstaterna rätt att vidta skyddsåtgärder, om kapitalrörelser medför störningar på kapitalmarknaden i en medlemsstat. Samtidigt med de ovan nämnda artiklarna i fördraget upphävdes också rådets direktiv av den 24 juni 1988 för genomförande av artikel 67 i Romfördraget (88/361/EEG), dvs. det så kallade kapitalrörelsedirektivet. I kapitalrörelsedirektivet ingick en möjlighet att tillfälligt begränsa kapitalrörelserna för högst sex månader på grund av att kortfristiga kapitalrörelser av exceptionell om-

fattning medför allvarliga störningar i penning- och växelkurspolitiken. Sådana skyddsåtgärder har således EU:s medlemsstater inte längre kunnat utnyttja efter den 1 januari 1994.

Dessutom innehöll direktivet en möjlighet att tills vidare bibehålla de begränsningar i den nationella lagstiftningen som gäller förvärv av fritidsbostäder.

Artikel 73 b. Enligt denna artikel skall alla restriktioner för kapitalrörelser och betalningar mellan medlemsstater samt mellan medlemsstater och tredje land vara förbjudna. Bestämmelsen är strängare än kapitalrörelsedirektivets bestämmelse som endast förutsatte att medlemsländerna strävar efter att i fråga om valutaöverföringar som sker till eller från tredje land och som hänför sig till kapitalrörelser uppnå samma grad av liberalisering som tillämpas i fråga om transaktioner med personer hemmahörande i andra medlemsstater.

Artikel 73 c. Enligt artikel 73 c.1 skall bestämmelserna i artikel 73 b inte påverka tillämpningen gentemot tredje land av restriktioner som är i kraft den 31 december 1993 enligt nationell lagstiftning eller gemenskapsrätt för sådana kapitalrörelser till eller från tredje land som gäller direktinvesteringar, investeringar i fast egendom, etablering, tillhandahållande av finansiella tjänster eller emission och introduktion av värdepapper på kapitalmarknader. Detta innebär att fastighetsinnehav och företagsförvärv i medlemsstater fortsättningsvis kan begränsas för personer som är hemmahörande i tredje land och företag som driver sin rörelse i tredje land, förutsatt att begränsningarna har varit i kraft den ovan nämnda dagen.

Enligt punkt 2 får rådet med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen, besluta om åtgärder beträffande sådana kapitalrörelser till eller från tredje land som nämns i föregående punkt. Enhällighet krävs emellertid för sådana åtgärder som utgör ett steg tillbaka när det gäller liberaliseringen av kapitalrörelser.

Artikel 73 d. Enligt punkt 1 a i artikel 73 d har medlemsstaterna utan hinder av artikel 73 b om fri rörlighet för kapital rätt att tillämpa sådana stadganden i sin skattelagstiftning som skiljer mellan skattebetalare som har olika bostadsort eller som har investerat sitt kapital på olika ort. Enligt punkt 1 b har en medlemsstat också rätt att vidta nödvändiga åtgärder för att förhindra överträdelse av stadganden om beskattning. Enligt bestämmelserna i punkt

3 får åtgärder och förfaranden som avses i punkt 1 a och 1 b emellertid inte utgöra ett medel för godtycklig diskriminering eller en förtäckt begränsning av den fria rörligheten för kapital och betalningar.

Enligt punkt 1 b skall bestämmelserna i artikel 73 b om fri rörlighet för kapital och betalningar inte påverka medlemsstaternas rätt att vidta alla nödvändiga åtgärder för att förhindra överträdelse av nationella lagar och andra författningar i fråga om tillsyn över de finansiella institutens kapitaltäckning.

Någon bestämmelse motsvarande punkt 1 b finns inte i EES-avtalet och inte heller har något direktiv utfärdats med stöd av denna.

Till Maastrichtfördraget hänförs sig en förklaring (nr 7) om artikel 73 d i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen enligt vilken medlemsstaternas rätt att tillämpa sådana bestämmelser i sin skattelagstiftning som avses i artikel 73 d.1 i Romfördraget endast skall avse bestämmelser som föreligger vid utgången av 1993. Denna förklaring gäller endast kapitalrörelser och betalningar mellan medlemsstater.

Enligt punkt 2 i artikeln skall bestämmelserna i kapitel 4 inte påverka tillämpligheten av sådana restriktioner för etableringsrätten som är förenliga med detta fördrag. Med dessa tillåtna restriktioner för etableringsrätten avses närmast begränsningar enligt artikel 55 (utövande av offentlig makt) och artikel 56 (allmän ordning och säkerhet) i Romfördraget.

I punkt 3 fastställs att åtgärder och förfaranden som avses i punkterna 1 och 2 inte får utgöra ett medel för godtycklig diskriminering eller en förtäckt begränsning av den fria rörligheten för kapital och betalningar.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Personer som är bosatta utomlands och personer som är bosatta i Finland behandlas i den finländska beskattningen i många hänseenden på olika sätt. I beskattningen förekommer också skillnader beroende på om kapitalet har investerats i Finland eller i utlandet. Bestämmelserna i artikel 73 d förtydligar att sådana skillnader i fråga om beskattningen inte i och för sig strider mot bestämmelserna om fri rörlighet för kapital. Den finländska lagstiftningen innehåller inte sådana drag som skulle kunna tolkas som godtycklig diskriminering

eller förtäckt begränsning av den fria rörligheten för kapital och betalningar. Bestämmelserna om beskattning i artikeln ger därför inte anledning till lagstiftningsåtgärder.

Inte heller punkt 1 b förutsätter omedelbara lagstiftningsåtgärder. Men den ger också möjligheter att vidta lagstiftningsåtgärder, om lagar och andra förordningar om tillsynen av de finansiella institutens kapitaltäckning överträds på så sätt att de gällande författningarna om kreditinstitut och finansiella institut inte längre kan anses vara tillräckliga.

Artikel 73 e. Enligt punkt 1 skall de medlemsstater som fortfarande den 31 december 1993 haft tillåtna undantag ha rätt att senast till den 31 december 1995 behålla restriktioner för kapitalrörelser.

Artikel 73 f. Artikeln innehåller en s.k. skyddsklausul i anslutning till kapitalrörelser som används endast under exceptionella förhållanden. Den kan tillämpas om kapitalrörelser till eller från tredje land orsakar eller hotar att orsaka allvarliga svårigheter för den ekonomiska och monetära unionens funktion. Då får rådet genom beslut med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen och efter att ha hört ECB vidta skyddsåtgärder gentemot tredje land under en tid som inte får överstiga sex månader, om sådana åtgärder är absolut nödvändiga. Innan beslut om skyddsåtgärder fattas skall Europeiska centralbanken höras.

Artikel 73 g. I punkt 1 hänvisas till artikel 228 a i Romfördraget som gäller avbrytande av de ekonomiska förbindelserna med ett eller flera tredje länder. I sådana fall får rådet i enlighet med förfarandet i artikel 228 a vidta nödvändiga brådskande åtgärder gentemot berörda länder vad gäller kapitalrörelser och betalningar.

Punkt 2 ger en medlemsstat rätt att på allvarliga politiska grunder av brådskande karaktär vidta ensidiga åtgärder mot ett tredje land beträffande kapitalrörelser och betalningar. Kommissionen och övriga medlemsstater skall underrättas om sådana åtgärder senast då dessa träder i kraft. Artikeln begränsar dock inte tillämpningen av artikel 224, vars syfte är att hindra att den gemensamma marknadens funktion påverkas av åtgärder som en medlemsstat kan se sig tvungen att vidta vid allvarliga interna störningar som påverkar upprätthållandet av lag och ordning, i händelse av krig eller vid en allvarlig internationell spän-

ning som innebär krigsfara eller för att fullgöra de skyldigheter den tagit på sig i syfte att bevara fred och internationell säkerhet.

Rådet får med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen besluta att den berörda medlemsstaten skall ändra eller upphäva sådana åtgärder.

Artikel 73 h. Artikeln innehåller övergångsstadganden i anslutning till de skyldigheter som gäller liberaliseringen av kapitalrörelserna och som har tillämpats fram till den 1 januari 1994.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Valutaregleringen

Valutaregleringssystemet är tredelat. Valutalagen (954/85) är en fullmaktslag som har stiftats i grundlagsordning och enligt vilken statsrådet har rätt att bevilja Finlands Bank regleringsfullmakter om de yttre omständigheter som konstateras i lagen uppfylls. Även om fullmakterna fortfarande är i kraft har valutaregleringen i praktiken slopats och kapital och betalningar rör sig fritt.

Trots valutaavregleringen övervakar Finlands Bank fortfarande med stöd av valutalagen kreditinstitutens utländska transaktioner. Finlands Bank säkerställer att kreditinstitutens riskkontrollsystem är tillräckliga i relation till verksamhetens omfattning. Med stöd av detta har kreditinstitutet för sina valutafunktioner antingen valutabanksrättighet eller rätt till valutaverksamhet. Syftet med övervakningen är att i samarbete med finansinspektionen hindra överdriven risktagning i utlandsverksamheten. Artikel 73 d begränsar inte medlemsstaternas rätt att vidta åtgärder som är nödvändiga för tillsynen över stabiliteten i de finansiella institutens verksamhet eller för att få administrativ eller statistisk information. Tillsynsbefogenheterna baserar sig tills vidare på 3 § statsrådets beslut om verkställighet av valutalagen (955/85). Finlands Banks rätt att få uppgifter om valutatransaktioner för betalningsbalansstatistiken baserar sig på 6 § valutalagen.

Valutalagens giltighet har med en övergångsbestämmelse förlängts med två år till utgången av 1995 (868/93).

Enligt EES-avtalet kan valutareglering inte tillämpas under normala förhållanden. Enligt avtalet skall avtalsstaterna emellertid ha rätt att på det lokala planet vid interna störningar

ingripa också i valutatransaktionerna. Artiklarna 73 f och 73 g i EG-fördraget innehåller till tillämpningsområdet en mera begränsad skyddsklausul om kapitalrörelser. Åtgärder i syfte att begränsa kapitalrörelserna kan under exceptionella förhållanden tas i bruk endast gentemot tredje land.

Valutalagen och de beslut som statsrådet och Finlands Bank utfärdar med stöd av lagen skall upphävas, eftersom lagen till sin uppbyggnad är en ekonomisk fullmaktslag som kan tas i bruk också under normala förhållanden och sålunda strider mot principen om fri rörlighet för kapital och betalningar. I stället för valutalagen behövs därför en annan permanent lagstiftningslösning, enligt vilken det blir möjligt att vid behov inom ramen för bestämmelserna i EG-fördraget ingripa i valutatransaktionerna vid allvarliga interna störningar.

Stadganden enligt vilka Finlands Bank har rätt att få uppgifter för betalningsbalansstatistiken måste bibehållas och överföras till lagen om Finlands Bank. Nödvändiga stadganden om tillsynen över kreditinstitutens utländska risker kunde eventuellt tas in i kreditinstitutslagen (1607/93) och lagen om finansinspektionen (503/93). Om ändringar i lagstiftningen kommer separata regeringspropositioner att avlätas.

Beredskapslagstiftningen

Stadganden i anslutning till valutaregleringen finns också i beredskapslagen (1080/91) som har stiftats i grundlagsordning. Möjligheterna att ta i bruk valutaregleringsåtgärder har förknippats med undantagsförhållanden som uttömmande definieras i lagen.

Om Finland upptags som medlem i Europeiska unionen kan beredskapslagens ikraftträdelsestadganden inte längre tillämpas enbart mellan nationella statsorgan. Enligt artikel 73 g i Romfördraget skall kommissionen och övriga medlemsstater underrättas om nödvändiga brådskande åtgärder mot ett tredje land. Medlemsstaten skall ändra eller upphäva sådana åtgärder på beslut av rådet med kvalificerad majoritet.

Lagstiftningen om utländskt ägande

Artikel 73 a—73 g förutsätter att en stor del av de återstående begränsningarna av utlänningars rätt att förvärva egendom i Finland

slopas. Största delen av dessa begränsningar har redan slopats i samband med att EES-avtalet trädde i kraft genom lagen om tillsyn över utlänningars företagsköp (1612/92) och lagen om kontroll av utomlands bosatta personers och utländska sammanslutningars fastighetsförvärv (1613/92).

I fråga om företagsköp förutsatte EES-avtalet att företagsförvärv inom EES-stater helt befrias från reglering senast den 31 december 1995. Enligt artikel 86 i anslutningsakten får Finland tillämpa lagen om tillsyn över utlänningars företagsköp (1612/92) till och med den 31 december 1995. Finlands medlemskap föranleder därför inte behov att ändra lagen om tillsyn över utlänningars företagsköp. Tillsynen över företagsköp kan i fråga om andra medlemsstater enligt 12 § i lagen slopas genom en förordning.

EES-avtalet tillåter att tillståndsplikten bevaras i fråga om utomlands bosatta personers och utländska sammanslutningars köp av fritidsbostäder i Finland. I fråga om fritidsbostäder får Finland enligt artikel 87 i anslutningsakten under fem år från dagen för anslutningen behålla sin befintliga lagstiftning om fritidsbostäder. Inom denna övergångsperiod skall begränsningarna beträffande EU:s medlemsländer slopas. Detta innebär att lagen om kontroll av utomlands bosatta personers och utländska sammanslutningars fastighetsförvärv måste ändras. Om ändringarna i lagstiftningen kommer en separat regeringsproposition att avlätas. Dessutom utreds behovet av att utveckla styrningen av markdispositionen särskilt till de delar ett ökande utländskt ägande kan komma att försvåra bevarandet av miljövärdena.

Som medlem i EU kan Finland fortsätta att tillämpa lagen om tillsyn över utlänningars företagsköp till de delar det är fråga om försvarsmateriel. Artikel 223 i Romfördraget ger medlemsstaterna möjlighet att vidta åtgärder som de anser vara nödvändiga för att trygga sina väsentliga säkerhetsintressen i fråga om tillverkning av vapen, ammunition och krigsmateriel.

Eftersom lagen om tillsyn över utlänningars företagsköp samt lagen om kontroll av utomlands bosatta personers och utländska sammanslutningars fastighetsförvärv har varit i kraft det datum som nämns i artikel 73 c.1 kan Finland också efter anslutningen i princip tillämpa begränsningarna i dessa lagar på

förvärv av egendom i Finland till de delar begränsningarna avser stater som inte hör till Europeiska unionen. Detta innebär att förvärv av fritidsbostäder och fastigheter som är avsedda att användas för rekreation kan begränsas även i fortsättningen om köparen kommer från ett land utanför unionen. Också förvärv av inflytande i de största företagen kan fortsättningsvis övervakas enligt lagen om tillsyn över utlänningars företagsköp när köparen inte kommer från en medlemsstat.

När begränsningarna av investeringar från medlemsstaterna har slopats enligt artikel 73 b kan det i praktiken bli svårt att bibehålla begränsningarna i fråga om stater som inte hör till unionen eftersom det skulle vara enkelt att kringgå sådana begränsningar. Ett medlemskap i EU skulle i praktiken leda till att begränsningarna av förvärv av finländska företag och fastigheter skulle slopas helt och hållet.

Avdelning IV

Transporter

EES-avtalets bestämmelser (artiklarna 47—52) angående transporter motsvarar i fråga om tillämpningsområdet Romfördragets bestämmelser i avdelningen om transporter (artiklarna 74—84). I regeringspropositionen (RP 95/1992 rd., s. 239—241) om godkännande av EES-avtalet redogörs för bestämmelserna i EES-avtalets kapitel om transporter samt EG-domstolens rättspraxis i samband med dem.

Artikel 74. Enligt artikeln skall medlemsstaterna uppnå fördragets mål inom ramen för en gemensam transportpolitik. Fri rörlighet för tjänster gäller transporttjänster. Enligt artikel 61.1 i Romfördraget tillämpas bestämmelserna i fördragets avdelning om transporter på friheten att tillhandahålla transporttjänster. I motiveringen till regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 240) redogörs för EG-domstolens rättspraxis vid tillämpningen av allmänna bestämmelser i Romfördraget.

Bestämmelserna i avdelningen om transporter kan indelas i två grupper: bestämmelser som avser grunderna för gemenskapens transportpolitik och bestämmelser som förbjuder medlemsstaterna att fastställa fraktsatser och befodringsvillkor eller bevilja understöd på ett

sätt som skulle snedvrída konkurrensen eller handeln mellan medlemsstaterna.

Vid ikafträdandet av Romfördraget avvek transportsektorns ekonomiska, politiska och juridiska verksamhetsförutsättningar medlemsstaterna emellan i så hög grad att transportavdelningens bestämmelser förblev ganska generella. Utvecklingen av gemenskapens inre marknad har i praktiken särskilt minskat betydelsen av bestämmelserna om fraktsatser och befodringsvillkor i avdelningen om transporter.

Artikel 75. Artikeln innehåller bestämmelser om genomförandet av en gemensam transportpolitik, vilka genomgående ändrats genom Maastrichtfördraget.

Staterna som grundade den Europeiska ekonomiska gemenskapen nådde inte enighet om gemenskapens framtida transportpolitik. Det visade sig att politiska, ekonomiska och historiska skäl utgjorde ett nästan oöverstigitligt hinder att genomföra transportpolitikens anpassning i medlemsstaterna. Enligt bestämmelserna i Romfördragets avdelning om transporter överläts det åt gemenskapens olika organ, särskilt åt rådet att genomföra och utveckla den gemensamma transportpolitiken. Likväl har EG-domstolens beslut om hur bestämmelserna i Romfördraget skall tolkas haft betydelse för hur transportpolitiken utvecklats inom gemenskapen.

Enligt punkt 1 fastställer rådet, med beaktande av förfarandet i artikel 189 c i Romfördraget, och efter att ha inhämtat ekonomiska och sociala kommitténs yttrande samt med beaktande av trafikens särdrag, bestämmelser om transporter. Bestämmelsen har ansetts syfta på sådana särdrag som skiljer transporten som näringsgren från annan ekonomisk verksamhet. Sådana särdrag är bl.a. kraftiga växlingar i efterfrågan på transporttjänster beroende på säsong och tid på dygnet samt den betydelse som infrastrukturen har för transportens verksamhetsförutsättningar.

I artikel 75.1 a—c bestäms innehållet för den gemensamma transportpolitiken. Enligt artikel 75.1 d ges rådet befogenheter att därtill fastställa alla andra lämpliga bestämmelser i syfte att genomföra den gemensamma transportpolitiken. Det har visat sig att behovet att harmonisera medlemstaternas nationella transportpolitik sträcker sig längre än bestämmelserna i artikel 75.1 a och b.

Rådet förpliktas enligt artikel 75.1 a och b

att fastställa bestämmelser som avser internationella transporter till eller från en medlemsstats territorium eller genom en eller flera medlemsstaters territorier och de villkor under vilka transportföretag hemmahörande i utlandet får utföra transporter i en medlemsstat, d.v.s. bestämmelser som avser s.k. cabotage. Därtill förpliktas rådet enligt det nya stycket i artikel 75.1 c, som tillfogats genom Maastrichtfördraget, att genomföra åtgärder för att förbättra trafiksäkerheten.

Det gjordes inga märkbara framsteg under den övergångstid som fastställs i artikel 75.2 i syfte att uppnå en gemensam transportpolitik. EG-domstolen ansåg i sitt beslut 13/83 (parlamentet v. rådet) att rådet inte i tillräcklig omfattning hade vidtagit lagstiftningsåtgärder enligt artikel 75 i Romfördraget.

Det ovan nämnda rättsfallet och EG-kommissionens vitbok om genomförande av den inre marknaden publicerad av kommissionen 1985 påskyndade transportpolitikens utveckling. Genom gemenskapens sekundärrätt har transportpolitikens område som fastställs i artikel 75.1 faktiskt utvidgats. Det har satts som mål att, vid sidan om harmoniseringen av medlemsstaternas nationella transportpolitik som närmast berör vissa grenar inom inlandstransporten, å ena sidan stabilisera den fria marknaden för transporttjänster som täcker gemenskapens område och garantera en ostörd verksamhet på marknaden samt å andra sidan skapa sameuropeiska infrastrukturnätverk som är viktiga för gemenskapens inre kohesion.

Enligt bestämmelsen i artikel 75.3 ges medlemsstaterna en möjlighet att förhindra gemenskapens åtgärder som eventuellt skulle kunna ha en negativ inverkan på den nationella transportmarknaden och dess smidiga verksamhet. Till skillnad från det förfarande som anges i punkt 1 skall rådet enhälligt fastställa sådana bestämmelser som avser principerna för regleringen av transportväsendet och vilkas tillämpning skulle kunna få allvarliga återverkningar på levnadsstandarden och sysselsättningen i vissa regioner samt på utnyttjandet av transportutrustningen. Rådet skall därvid beakta det behov av anpassning till den ekonomiska utvecklingen som upprättandet av den gemensamma marknaden kommer att ge upphov till.

I bilaga XIII till EES-avtalet hänvisas till rättsakter som utfärdats med stöd av artikel 75 i Romfördraget och som är av betydelse med

avseende på EES-avtalet. Genom regeringens proposition till riksdagen med förslag om godkännande av Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 om ändring av protokoll 47 och vissa bilagor till EES-avtalet (530/94), fogades till EES-avtalet ytterligare en del andra rättsakter som utfärdats med stöd av artikel 75. För innehållet i EG:s rättsakter redogörs i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 242—246) och i regeringens proposition (RP 56/1994 rd., s. 32—40) om godkännande av Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

De förordningar utfärdade med stöd av artikel 75 i Romfördraget som det hänvisas till i bilaga XIII till EES-avtalet samt rådets förordningar som genom beslut av Gemensamma EES-kommittén nr 7/94 fogats till EES-avtalet, har i Finland trätt i kraft genom författningar som antogs i samband med ikraftträdandet av EES-avtalet och det ovan nämnda beslutet som fattats av Gemensamma EES-kommittén.

Behörig myndighet i Finland i den mening som avses i rådets förordning (EEG) nr 1191/69 om medlemsstaternas åtgärder i fråga om allmän trafikplikt på järnväg, väg och inre vattenvägar, är trafikministeriet i enlighet med 7 § 1 mom. lagen om godkännande av EES-avtalet (1504/92). Stadgandet om behöriga myndigheter flyttas över till lagen om tillståndspliktig persontrafik på väg (343/91, lagen om persontrafik) fr.o.m den 1 augusti 1994.

Behörig myndighet i Finland i den mening som avses i artiklarna 7—11 rådets förordning (EEG) nr 1192/69 om införande av enhetliga regler för järnvägsföretagens redovisning är i enlighet med 7 § 2 mom. lagen om godkännande av EES-avtalet trafikministeriet. Det stadgas därtill om statsrådets befogenheter att utfärda närmare bestämmelser om ersättningsförfarandet som avses i förordningen. Avsikten är att stadgandet upphävs då lagen som gäller godkännandet av anslutningsfördraget träder i kraft. Eftersom det stadgas om befogenheterna i den ikraftvarande lagstiftningen, finns det inget behov av ett särskilt stadgande om det.

8 § ikraftträdelselagen för EES-avtalet flyttas över till vägtrafiklagen (267/81). En särskild

regeringsproposition om ändringar i vägtrafiklagstiftningen skall avlätas.

I syfte att anpassa lagstiftningen i Finland till det i Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 avsedda rådsdirektivet om utvecklande av järnvägar inom gemenskapen (91/440/EEG), skall lagen om statens affärsverk (627/87) och lagen om Statsjärnvägarna (747/89) ändras. Regeringen har dock fattat ett principbeslut enligt vilket Statsjärnvägarna skall bolagiseras fr.o.m. den 1 juli 1995. Bolagiseringen sker genom att det stiftas en lag om att bolagisera Statsjärnvägarna samt en lag om statens järnvägsnät och banhållning. Samtidigt upphävs lagen om Statsjärnvägarna. I den nya lagstiftningen beaktas ändringsbehov som direktivet förutsätter. Regeringspropositionen angående lagen om bolagisering av Statsjärnvägarna samt lagen om statens järnvägsnät och banhållning skall avlätas under höstsessionen 1994. Vissa ändringar i lagen om Statsjärnvägarna enligt direktivet har redan genomförts genom lagändringen som trädde i kraft den 1 maj 1994.

Enligt protokoll 20 till EES-avtalet avses att arrangemang i syfte att ordna ömsesidig tillgång till medlemsstaters inre vattenvägar skall genomföras före början av 1996.

Med anledning av det ovan nämnda protokollet 20 har åtgärder inte vidtagits i syfte att verkställa rådets förordning (EEG) nr 3921/91 om villkoren för att transportföretag skall få utföra inrikestransporter av gods eller passagerare på inre vattenvägar i en annan medlemsstat än den där de är hemmahörande, som inkluderats i EES-avtalet genom Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94. Med anledning av EG-lagstiftningen angående transporter på gemenskapens inre vattenvägar skall 4 § lagen angående rättighet att idka näring (332/89) ses över. Om ändringar i lagstiftningen skall särskilda regeringpropositioner avlätas.

Artikel 76. I enlighet med artikeln får ingen medlemsstat utan rådets enhälliga samtycke ändra den nationella lagstiftningen så att transportföretag som hör hemma i en annan medlemsstat diskrimineras under en övergångstid som fastställs i artikel 75.2. Artikel 48 i EES-avtalet omfattar bestämmelser som motsvarar dem i artikel 76. Artikel 48 i EES-avtalet redogörs för i regeringpropositionen om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 239).

Artikel 76 föreskriver inte att medlemsstater-na skall upphäva den gällande lagstiftning som eventuellt innebär diskriminering, utan den förbjuder att man ändrar de gällande nationella stadgandena så att andra medlemsstaters transportföretag diskrimineras. Skyldigheten gäller till dess att de bestämmelser som avses i artikel 75.1 har fastställts på gemenskapens nivå. Avsikten är att hindra sådana åtgärder som diskriminerar andra medlemsstaters transportföretag och som skulle kunna försvåra framtida gemenskapslagstiftning.

EG-domstolen anser att bestämmelser i artikel 76 skall tillämpas även efter övergångstiden (se fallet 195/90, kommissionen v. Tyskland). Domstolen ansåg att lagen om avgift för väganvändning som antogs i Tyskland 1990 försvagade transportföretags ställning i andra medlemsstater och att Tyskland med anledning av detta bröt mot bestämmelser i artikel 76.

Skyldigheten avser inte enbart diskriminerande lagstiftning, utan omfattar enligt EG-domstolens rättspraxis även sådana ändringar inom förvaltningspraxis som kan ha diskriminerande verkan (se fallen 184/91 och 223/91, Christoph Oonburg v. Serge von Messen).

Artikel 77. Med anledning av trafikens särdrag innehåller artikeln en särskild bestämmelse som kompletterar de allmänna bestämmelserna om statsstöd i Romfördraget. De bestämmelser som motsvarar artikeln ingår i artikel 49 i EES-avtalet. Innehållet i artikel 49 och de rättsakter som antagits enligt den har beskrivits i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 239—41).

Finland skall enligt bestämmelserna om statsstöd meddela kommissionen om sina planer för beviljande av statsstöd till transport eller ändringar i sådant stöd.

Finlands statsstöd till trafiken och dess stödssystem är förenliga med Romfördragets allmänna bestämmelser om statsstöd och bestämmelserna i artikel 77 i Romfördraget samt de bestämmelser som utfärdats enligt dessa.

Artikel 78. Enligt artikeln skall transportföretagens ekonomiska situation beaktas när åtgärder beträffande fraktsatser och beföringsvillkor vidtas enligt Romfördraget. Bestämmelserna i artikeln har ansetts hänvisa till behovet att bygga en gemensam trafikpolitik på en ekonomiskt sund bas. Artikelns bestämmelser har tolkats så att de endast kunde tillämpas på godstransporter.

De ursprungliga medlemsstaterna var oeniga

när det gällde trafiken som en del av samhällets övriga ekonomiska verksamhet. I synnerhet Tyska Förbundsrepubliken ansåg att målsättningarna för trafiken skulle underställas samhällets övriga ekonomiska mål i enlighet med den offentliga serviceplikten. Nederländerna, å andra sidan, företrädde en ståndpunkt som utgick från den fria marknadsekonomi och enligt vilken man borde närma sig trafikens behov utgående från dess egna premisser. Historiskt sett kan artikelns bestämmelser härledas ur denna diskussion som fördes om trafikens roll.

Lagstiftningen i Finland innehåller inte nationella stadganden som motsvarar bestämmelser enligt artiklarna 76—78.

Artikel 79. I artikel 79.1 förbjuds transportföretagen att vid godsbefordran tillämpa olika fraktsatser eller beföringsvillkor på basen av godsets ursprungs- eller bestämmelse-land. Artikelns bestämmelser har tillämpats på gods-transporter som försiggår på en enskild medlemsstats och gemenskapens område. Det allmänna förbudet mot diskriminering i artikel 6 i Romfördraget har ansetts direkt tillämpligt på persontrafik.

EES-avtalets artikel 50 innehåller bestämmelser som motsvarar artikel 79.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I EES-avtalets bilaga XIII hänvisas till rådets förordningen (EEG) nr 11/60 om verkställandet av artikel 79.3 som trätt i kraft i samband med att EES-avtalet trädde i kraft. Dess innehåll har förklarats i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 239—241). Bestämmelserna i artikeln och förordning nr 11 är omedelbart tillämpliga på transportföretag och för företag som erbjuder tjänster som ansluter sig till transportnäringen. Finsk lagstiftning innehåller inte nationella stadganden som skulle motsvara dessa.

Artikel 80. I artikel 80.1 förbjuds medlemsstaterna att fastställa fraktsatser på eller beföringsvillkor för transporter inom gemenskapen som i något avseende stöder eller skyddar ett visst eller vissa företag eller en viss näringsgren eller vissa näringsgrenar. Meningen med artikelns bestämmelser är att hindra medlemsstaterna från att fastställa fraktsatser eller beföringsvillkor som snedvrider kon-

kurrensen. Man har ansett att föreskrifterna kompletterar avtalets allmänna bestämmelser om statsstöd.

EES-avtalets artikel 51 innehåller bestämmelser som motsvarar artikel 80. Bestämmelsernas innehåll har förklarats i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 239—241).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar.

Lagstiftningen i Finland innehåller inte motsvarande nationella stadganden. I Finland har prissättningen av transporter i huvudsak befriats från fastställningsförfarande för avgifter. Myndigheterna bestämmer endast i begränsad utsträckning fraktsatser och befordringsvillkor för persontrafikens del.

Artikel 81. Enligt artikel 81.1 skall de avgifter transportföretagen uppbär för gränspassage motsvara de verkliga kostnader som uppstår på grund av gränspassagen. Artikeln förpliktar medlemsstaterna att gradvis sänka dessa kostnader.

EES-avtalets artikel 52 innehåller de bestämmelser som motsvarar artikel 81. Bestämmelsernas innehåll har förklarats i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 240).

Artikelns bestämmelser är omedelbart tillämpliga på transportföretagen. Finlands lagstiftning innehåller inte motsvarande nationella stadganden.

Artikel 82. Artikel 82 i Romfördraget som angår Tysklands delning har inte längre någon betydelse.

Artikel 83. Artikeln bestämmer att en särskild rådgivande kommitté skall inrättas utan att den ekonomiska och sociala kommitténs transportsektions befogenheter inskränks. Kommitténs medlemmar är nationella experter som medlemsstaternas regeringar utser. Kommittén har inte sammanträtt på flera år. Finland utser en expert till kommittén.

Artikel 84. I artikel 84.1 inskränks tillämpningen av bestämmelserna i avdelningen om transporter till transporter på järnväg, landsväg och inre vattenvägar. I artikel 84.2 befullmäktigas rådet att med kvalificerad majoritet besluta även om bestämmelser gällande sjöfart och luftfart. När rådet antar rättsakter skall

det enligt artikel 84.3 iakttas bestämmelserna om förfarande i artikel 75.1 och 75.3.

Då medlemsstater som bedriver omfattande sjöfart anslutit sig till gemenskapen och då gemenskapens trafikpolitik även i övrigt blivit aktivare har rådet enligt bestämmelsen gett rättsakter gällande sjöfart och luftfart. EG-domstolens rättspraxis som ansluter sig till bestämmelsen har förklarats i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 239).

I EES-avtalets bilaga XIII och i bilaga XI till Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 hänvisas till vissa rättsakter angående sjöfart och luftfart som utfärdats enligt artikel 84.2, av vilka de som hör till området för lagstiftningen har förklarats i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 246—249) och i regeringens proposition om godkännande av Gemensamma EES-kommitténs beslut nr. 7/94 (RP 56/1994 rd., s. 55—57).

Rådets förordning (EEG) nr 3577/92 av den 7 december 1992 om tillämpningen av principen om fritt utbud av tjänster på sjöfart i medlemsstaterna (sjöfartscabotaget).

Under förhandlingarna mellan gemenskapen och EFTA-länderna om Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 kunde man inte enas om tillämpandet av förordningens (EEG) nr 3577/92 princip om fritt utbud av tjänster på sjöfarten i medlemsstaterna, dvs. om fogandet av sjöfartscabotaget till EES-avtalet. Av den anledningen trädde förordningen ännu inte i kraft i Finland i samband med att Gemensamma EES-kommitténs beslut trädde i kraft.

Förordningen gäller rätten att fritt erbjuda sjötransporttjänster i vart och ett medlemsland. Enligt förordningens artikel 1 tillämpas den på alla gemenskapens rederier vars fartyg seglar under någon medlemsstats flagg och tillhör dess register, förutsatt att fartygen uppfyller alla de villkor som ställs på cabotagetrafik som bedrivs i det ifrågavarande medlemslandet. Undantag från det sistnämnda kravet har dock beviljats till utgången av år 1996.

Enligt artikel 2 i förordningen avses med sjötrafikjänster i medlemsstater för det första fastlandscabotage dvs. transport av passagerare och gods sjöledes mellan medlemsstaters hamnar utan avvikande till öar, för det andra transporter som betjänar offshoreverksamhet dvs. transport av passagerare och gods sjöle-

des mellan medlemsstats hamn och konstruktioner och anläggningar som befinner sig inom dess territorialvatten och för det tredje öcabotage dvs. transport av passagerare och gods sjöledes mellan medlemslands inlandshamn och ö samt mellan medlemsstats öar.

I artikel 3 i förordningen återfinns bestämmelserna om fartygens bemanning. Ansvaret för bemanningsbestämmelserna åvilar antingen flaggstaten eller den stat där verksamheten försiggår beroende bl.a. på fartygets storlek och verksamhetens beskaffenhet, dvs. om det är fråga om inlandscabotage, kryssningstrafik eller öcabotage. Kommissionen kommer att följa med vilken inverkan frigivandet av öcabotaget har och utgående från detta kommer man eventuellt att justera de bestämmelser som gäller fartygens besättnings nationalitet senast före utgången av år 1998.

I artikel 4 i förordningen finns bestämmelser om medlemsstats rätt att ingå avtal om offentlig service med rederier som bedriver reguljär trafik till öar och mellan öar. Inget av gemenskapens rederier får diskrimineras genom ett sådant avtal, och eventuella ersättningar för skyldighet att tillhandahålla offentlig service skall kunna betalas till alla gemenskapens rederier.

Enligt artikel 5 i förordningen kan medlemsstat be kommissionen skrida till skyddsåtgärder om den interna transportmarknaden störs i avsevärd utsträckning på grund av liberaliseringen av cabotaget. En sådan åtgärd kan vara t.ex. stävjandet av det fria utbudet på tjänster för en bestämd tid för en viss slags trafik. Den ifrågavarande artikeln har redan tillämpats visavi Spanien sålunda att vissa transporter i den spanska kusttrafiken reserverats för spanska fartyg för en viss tid. Ett sådant undantag kan beviljas för högst ett år.

Förordningen innehåller ett flertal övergångstider. I artikel 6 har bestämts de övergångstider Spanien, Portugal, Frankrike och Grekland får. För de tre förstnämnda länderna utsträcker sig dessa, vad regelbunden passagerar- och färjtrafik anbelangar, till utgången av år 1998. Grekland har däremot för regelbunden passagerar- och färjtrafik fått en övergångstid som sträcker sig ända till år 2004.

I protokoll 19 i EES-avtalet och i bilaga XIII hänvisas till rådets förordning (EEG) nr 4057/86, till rådets förordning (EEG) nr 4058/86 samt till rådets beslut (EEG) nr 83/573 som gäller sjötrafikens s.k. tredjelandsförbin-

delse samt tillgången till eventuella skyddsåtgärder. I EES-avtalets bilaga XIII hänvisas till rättsakterna såsom rättsakter vid vilka avtalsparterna bör fästa uppmärksamhet. Följaktligen har de inte trätt i kraft i Finland i samband med EES-avtalets ikraftträdande.

Rådets förordning (EEG) nr 4057/86 av den 22 december 1986 om illojal prissättning inom sjöfarten.

I artikel 1 i förordningen stadgas om förfarandet när vissa rederier i tredje land som deltar i den internationella fraktlinjefarten och som åtnjuter statsstöd eller andra icke-kommersiella fördelar sysslar med illojal prissättning, d.v.s. fraktdumpning, och när det allvarligt snedvrider trafikens struktur samt åsamkar eller hotar åsamka de av gemenskapens rederier som trafikerar på de ifrågavarande rutternas och gemenskapens intressen betydande avbräck. Förordningen gäller endast linjetrafik där den ena orten är en hamn i ett EU-land. Enligt artikel 2 i förordningen kan böter påföras som motåtgärd mot illojal prissättning. I artikel 5 i förordningen stadgas om sådan persons eller sådant samfunds, som verkar inom gemenskapens sjötrafik och som lidit avbräck, rätt att klaga. Enligt artikel 6 inleds undersökningen genom höranden i den rådgivande kommittén. Om undersökningsförfarandet, om sekretess och om eventuella förbindelser som påförs istället för gottgörelse, stadgas i artiklarna 7—10 i förordningen. Om gottgörelse till utländska rederier stadgas i artikel 11 i förordningen. De allmänna bestämmelserna om gottgörelse ingår i artikel 13.

Rådets förordning (EEG) nr 4058/86 av den 22 december om samordnade åtgärder för att säkerställa fri tillgång till last på oceantrader

I artikel 1 i förordningen stadgas om förfarandet som tillämpas när något tredje lands eller dess representanters åtgärd begränsar eller hotar begränsa den fria möjligheten att delta i linjetrafik, trampfart, persontrafik eller offshoretrafik för medlemsstaternas bedrivare av sjötrafik eller för fartyg som registrerats i medlemsstat enligt dess lagstiftning. Enligt artikel 3 kan man skrida till samordnade åtgärder på begäran av medlemsstat. Rådet besluter i saken. Samordnade åtgärder kan vara t.ex. diplomatiska åtgärder som riktar sig mot veder-

börande tredje länder samt mot tredje länders bedrivare av sjötrafik eller motåtgärder, såsom att frakt, lastning, transport eller lossning blir tillståndspliktiga, införande av kvot eller påförande av skatter och avgifter. Om rådet inte har godkänt kommissionens förslag om samordnade åtgärder inom en frist av två månader kan medlemsstaterna med stöd av artikel 6 tillämpa nationella åtgärder ensidigt eller som grupper.

Rådets beslut 83/573/EEG av den 26 oktober 1986 om motåtgärder i internationell sjöfart

I artikel 1 i beslutet förpliktas medlemsstaterna att förhandla sinsemellan och med kommissionen då en medlemsstat har genomfört eller ämnar genomföra motåtgärder inom den internationella sjötrafiken som riktar sig mot tredje länder. Enligt artikel 2 kan rådet enhälligt besluta att medlemsstaterna gemensamt tillämpar sådana ändamålsenliga motåtgärder som är en del av deras nationella lagstiftning.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

De av rådets förordningar som utfärdats enligt artikel 84.2 och som hänvisas till i EES-avtalets bilaga XIII, samt de av rådets förordningar som utfärdats enligt artikel 84.2 och som enligt Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 fogats till EES-avtalet, har trätt i kraft i Finland i samband med att EES-avtalet och Gemensamma EES-kommitténs beslut trädde i kraft.

För att anpassa Finlands lagstiftning till förordningen om cabotage i sjöfarten (EEG) nr 3577/92 bör 4 § lagen om rätt att idka näring (122/19) i vilken stadgandena om cabotageförbud ingår, ändras. Den stadgar att man i handelssjöfart på finskt territorialvatten inte får använda andra än finska fartyg såframt det inte är fråga om trafik på utlandet. Den liberalisering av cabotaget på inre vattenvägar som avses i rådets förordning (EEG) nr 3921/91 hör således även till stadgandets tillämpningsområde. Detta gäller även trafik med kryssningsfartyg varvid fartyget lämnar en finsk hamn för att återvända till en sådan. Trafikministeriet kan emellertid bevilja tillstånd att använda ett utländskt fartyg om det är frågan om trafik mellan landskapet Åland och

det övriga Finland eller om ett sådant utländskt fartyg för vilket bruk det föreligger särskilda skäl.

Vad tillämpningsområdet anbelangar är Finlands nuvarande lagstiftning i någon mån mer omfattande än förordningen om cabotage i sjötrafiken, ty Finlands lagstiftning omfattar, utöver befordran av passagerare och gods, även sådana på Finlands vattenområde försiggående funktioner som hamnbogsering, sjöräddning, isbrytning och flyttande av muddringsmassor.

Förordningen om cabotage på inre vattenvägar (EEG) nr 3921/91 och förordningen om cabotage i sjöfart (EEG) nr 3577/92 förutsätter att 4 § lagen om rätt att idka näring ändras så att cabotageförbudet i överensstämmelse med de ifrågavarande förordningarna inte gäller fartyg från unionens medlemsstater. Regeringens proposition om ändring av 4 § näringslagen avläts separat.

Finsk lagstiftning medger inte att ett utländskt fartyg påförs böter eller skyldighet erlagga gottgörelse enligt förordning (EEG) nr 4057/86 på den grund att det ifrågavarande fartyget med hjälp av statsbidrag har dumpat fraktnivån i linjetrafik på någon hamn inom EU-området så att härav uppstår avbräck för någon medlemsstats rederi.

I Finland finns inte heller sådan lagstiftning om samordnade åtgärder som avses i rådets förordning (EEG) nr 4058/86 och inte heller lagstiftning som avses i rådets beslut 83/573/EEG. I Finland gäller dock en lag om åtgärder till skydd för Finlands sjöfart (142/87) enligt vilken statsrådet kan begränsa användandet av utländskt fartyg eller dess rätt att anlöpa hamn i Finland eller helt förbjuda det. Det har inte funnits anledning att tillämpa lagen. Det är skäl att komplettera Finlands gällande lagstiftning till dessa delar. Regeringen avlåter en särskild proposition om ändringar som hör till området för lagstiftningen.

För att anpassa Finlands lagstiftning till direktiv 93/75/EEG om minimikrav för fartyg som anlöper eller avgår från gemenskapens hamnar med farligt eller förorenande gods har direktivets krav till en del beaktats i lagen om transport av farliga ämnen (719/94). Om anmälningsskyldighet vid sjötransporter av farliga ämnen som styckegods stadgas genom förordning. Lagen träder i kraft den 1 september 1994. Direktivet förutsätter ytterligare, att stadgandet om befogenheter i 3 § lagen om förhind-

rande av vattnens förorening, försäskad av fartyg (300/79) ändras. Genom förordning stadgas om den anmälningskyldighet som gäller transport med olje-, kemikalie- och gastankfartyg. Lagändringen (589/94) träder i kraft den 1 september 1994.

De rättsakter om lufttrafik som bereds inom gemenskapen har beaktats under den pågående helhetsreformen av luftfartslagen. Regeringens proposition om densamma avläts till riksdagen i början av höstsessionen 1994.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Anslutningsaktens bilaga I del IV innehåller de för trafikområdet nödvändiga tekniska anpassningarna av gällande rättsakter.

Avdelning V

Gemensamma regler om konkurrens, beskattning och tillnärmning av lagstiftning

Kapitel 1

Konkurrensregler

Avsnitt 1

Regler tillämpliga på företag

Artikel 85. Enligt artikeln är alla sådana avtal mellan företag, beslut av företagssammanslutningar och samordnade förfaranden oförenliga med den gemensamma marknaden och förbjudna som kan påverka handeln mellan medlemsstater och som har till syfte eller resultat att konkurrensen inom den gemensamma marknaden hindras, begränsas eller snedvrids. Arrangemang som strider mot förbudet är ogiltiga och kan inte genomföras. Det är dock möjligt för företag att hos kommissionen söka tillstånd till undantag för sina åtgärder.

Artikeln motsvarar till innehållet artikel 53 i EES-avtalet, till vilken också protokollen 21—25 i avtalet ansluter sig. Artikelns innehåll och rättsfall som anknyter till den refereras i regeringspropositionen om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., bl.a. s. 249—253).

Tillämpningen av artikel 85 på produktion av och handel med jordbruksprodukter redogörs för ovan i samband med artikel 42.

Artikel 86. Artikeln förbjuder missbruk av en

dominerande ställning på marknaden i den mån det kan påverka handeln mellan medlemsstater.

Artikeln motsvarar till innehållet artikel 54 i EES-avtalet. Artikelns innehåll och rättsfall som anknyter till den refereras i regeringspropositionen om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., bl.a. s. 253—254).

Artikel 87. I punkt 1 i artikeln bestäms att rådet skall inom tre år efter det att fördraget har trätt i kraft enhälligt på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet anta de materiella förordningar och direktiv som behövs för att tillämpa de principer som anges i artiklarna 85 och 86.

Om bestämmelserna i fråga inte har antagits inom denna tid, skall rådet fastställa dem med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet.

I punkt 2 bestäms att de bestämmelser som avses i punkt 1 skall särskilt syfta till att fastställa kommissionens och domstolens uppgifter vid tillämpningen av bestämmelserna i punkt 2 samt fastställa förhållandet mellan å ena sidan den nationella lagstiftningen och å andra sidan bestämmelserna i avsnittet om regler tillämpliga på företag (artiklarna 85—90) samt bestämmelser som har antagits enligt artikel 87. Vidare bör detaljerade regler fastställas för hur artikel 85.3 skall tillämpas med beaktande av å ena sidan behovet att trygga en effektiv tillsyn och å andra sidan behovet att förenkla förvaltningen så långt som möjligt. Dessutom bör vid behov tillämpningsområdet för bestämmelserna i artikel 85 och 86 preciseras i fråga om näringslivets olika sektorer samt böter och viten tas i bruk för att säkerställa att de förbud som avses i artiklarna 85.1 och 86 iaktas.

De förordningar och direktiv som har antagits med stöd av artikeln utgör en del av EES-avtalet med stöd av bilaga XIV till avtalet. De förordningar som har antagits efter juli 1991 har införlivats med EES-avtalet genom Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94. Innehållet i dessa förordningar och direktiv refereras i regeringens proposition med förslag om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 249—265) samt i propositionen med förslag om godkännande av vissa bestämmelser i Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 om ändring av protokoll 47 och vissa

bilagor till EES-avtalet (RP 56/1994 rd., s. 57—58).

Artikel 88. I artikeln bestäms att till dess att de bestämmelser som antagits enligt artikel 87 har trätt i kraft skall myndigheterna i varje medlemsstat i överensstämmelse med landets rättsordning och bestämmelserna i artikel 85, särskilt punkt 3, och artikel 86, avgöra om avtal, beslut och samordnade förfaranden är tillåtna samt om missbruk av en dominerande ställning på den gemensamma marknaden föreligger.

Medlemsstaternas domstolar har rätt och skyldighet att tillämpa artiklarna 85 och 86. Medlemsstaternas konkurrensmyndigheter är för sin del behöriga att tillämpa artiklarna 85.1 och 86 så länge kommissionen inte har inlett förfarande enligt första verkställighetsförordningen nr 17 om Romfördragets artiklar 85 och 86. De nationella myndigheterna har däremot inte rätt att tillämpa artikel 85.3 i fördraget.

Artikel 89. I artikeln bestäms att kommissionen skall meddela temporära anvisningar om hur överträdelser av förbuden i artiklarna 85 och 86 skall undersökas. Artikeln har emellertid inte längre någon rättslig betydelse, eftersom rådet genom förordningar har antagit mera detaljerade bestämmelser om förfarandet.

Artikel 90. Enligt artikeln skall utgångspunkten vara att offentliga företag behandlas på samma sätt som privata företag.

Artikeln motsvarar till innehållet artikel 59 i EES-avtalet, och innehållet i denna refereras i regeringspropositionen med förslag om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 261—262).

Kommissionen har utfärdat ett direktiv om konkurrens på marknaderna för teletjänster (90/388/EEG), som det hänvisas till i bilaga XI till EES-avtalet. Spanien, Belgien och Italien väckte talan mot kommissionen och bestred kommissionens rätt att öppna gemenskapens teletjänstmarknader för konkurrens genom ett direktiv. EG-domstolen har ansett att kommissionen med stöd av artikel 90.3 i Romfördraget har rätt att utfärda direktiv som upphäver exklusiva rättigheter till telekommunikation (fallen 271/90, 281/90 och 288/90, Spanien m.fl. v. kommissionen). Däremot har kommissionen enligt domstolens mening inte rätt att häva speciella rättigheter med stöd av bestämmelsen i fråga.

Innehållet i direktivet har refererats i regeringspropositionen med förslag om godkännan-

de av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 264). Den finska lagstiftningen om telekommunikation har år 1992 anpassats efter kraven i direktivet genom ändringar i telelagen (183/87).

Avsnitt 2

Dumpning

Artikel 91. Enligt punkt 1 i artikeln skall kommissionen under övergångstiden lämna rekommendationer för att få dumpning att upphöra och vid behov bemyndiga den skadelidande medlemsstaten att vidta skyddåtgärder. Punkt 2 ger medlemsstaterna möjlighet att så snart fördraget har trätt i kraft återinföra varor som utförts ur landet genom dumpning utan att varorna blir föremål för tull, kvantitativa restriktioner eller åtgärder med motsvarande verkan.

Artikeln saknar pratisk betydelse efter att den gemensamma handelspolitiken har genomförts och tullunionen har upprättats. Artikeln har inte heller tidigare tillämpats i praktiken. En närmare redogörelse för gemenskapens dumpningsbestämmelser ingår i motiveringen till artikel 113, som gäller gemenskapens handelspolitik.

Avsnitt 3

Statligt stöd

Artiklarna 92—94, som gäller statligt stöd, har ett allmänt tillämpningsområde. Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen innehåller dock särskilda bestämmelser om jordbrukspolitik (artiklarna 38—47). Med stöd av dessa har rådet och kommissionen antagit sekundärrätt som ersätter de nationella jordbrukssystemen. Bestämmelser som gäller statsstöd samt övriga konkurrensregler tillämpas enligt artikel 42 på produktion av och handel med jordbruksprodukter i den mån rådet beslutar detta. I gemenskapslagstiftningen om jordbruket finns i allmänhet ett särskilt omnämnande av i vilken utsträckning artiklarna 92—94 skall tillämpas. Artiklarna tillämpas inte på alla jordbruksprodukter. Kommissionens befogenheter har emellertid begränsats endast i fråga om några få jordbruksprodukter, eftersom det i de flesta mark-

nadssystemen finns en särskild föreskrift om att artiklarna om statligt stöd skall tillämpas på produkter som lyder under systemet i fråga. Bestämmelserna om statligt stöd i EES-avtalet tillämpas inte på jordbruksprodukter.

Artiklarna om statligt stöd tillämpas inom vissa gränser också på basis av de strukturpolitiska förordningarna om jordbruket. I förordningen om förbättring av jordbruksstrukturernas effektivitet finns en uttrycklig bestämmelse enligt vilken stöd som avviker från villkoren i förordningen eller överstiger de föreskrivna i regel skall undersökas enligt artiklarna 92—94. I en förordning som gäller förädling och saluföring av jordbruksprodukter finns en motsvarande bestämmelse. I förordningarna fastställs de stödformer som är tillåtna inom EU samt villkoren för beviljande av och maximibeloppen för stödet. I gemenskapslagstiftningen kan också ett visst nationellt stöd eller ett nationellt stöd som är riktat till en viss produktionssektor förbjudas helt.

Artikel 92. Artikeln motsvarar i stort sett artikel 61 i EES-avtalet, som refereras i regleringspropositionen om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 265—267).

Enligt punkt 1 i artikeln är stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel och som snedvrider eller hotar att snedvrider konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, oförenligt med den gemensamma marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna. Bestämmelserna i artikeln gäller allt offentligt stöd, även sådant som kommunerna beviljar. Om ett stöd är oförenligt med den gemensamma marknaden enligt punkt 1, är det förbjudet att bevilja stödet, såvida det inte kan motiveras med stöd av punkterna 2 och 3.

Artikeln tillämpningsområde omfattar alla slag av offentligt stöd. Det saknar betydelse om stödet kommer direkt från offentliga myndigheter eller från någon annan offentlig källa. Exempel på stöd som avses i artikeln är direkta bidrag, skattelättnader, subventionerade lån, lånegarantier som underskrider marknadsvillkoren samt placeringar i aktiekapital i det fall att den förväntade avkastningen inte motsvarar den som en marknadsinvestor kräver.

Punkt 1 gäller stöd till vissa företag eller för viss produktion. Presumtionen är därför att artikeln inte hindrar statliga åtgärder av generell art. Artikeln begränsar därför inte statens

möjligheter att bedriva allmän ekonomisk politik. Artikeln tillämpas på all näringsverksamhet.

Statligt stöd är enligt punkt 1 oförenligt med den gemensamma marknaden om det snedvrider eller hotar att snedvrider konkurrensen och om det påverkar handeln mellan medlemsstaterna. Vid värdering av stödprogram anses stöd av litet ekonomiskt värde i allmänhet inte snedvrider konkurrensen. Den s.k. de minimis-regeln tillåter i allmänhet att ett företag under en period på tre år beviljas stöd om 50 000 ecu per utgiftspost. Utgiftsposterna kan vara investeringskostnader och övriga kostnader.

I punkt 2 uppräknas de stöd som alltid är förenliga med den gemensamma marknaden. Sådana är stöd av social karaktär som ges till enskilda konsumenter, under förutsättning att stödet ges utan diskriminering med avseende på varornas ursprung, samt stöd för att avhjälpa skador som orsakats av naturkatastrofer eller andra exceptionella händelser. Också stöd till vissa av de områden i Förbundsrepubliken Tyskland som påverkats av Tysklands delning är tillåtet, om det är nödvändigt för att uppväga de ekonomiska nackdelar som uppkommit genom delningen.

Inom jordbruket har stöd givits bl.a. för att avhjälpa följderna av naturkatastrofer eller andra exceptionella händelser. Enligt kommissionens praxis tillåts stöd som är avsedda för att ersätta materiella skador som orsakats av jordbävningar, översvämningar, snö- och jordskred. Ogynnsamma eller överraskande väderförhållanden, såsom frost, hagelskurar, regn eller torka anses inte som naturkatastrofer, utom om de orsakar ansevärd förstörelse för enstaka odlare.

I punkt 3 uppräknas vissa stöd som under speciella omständigheter kan anses vara förenliga med den gemensamma marknaden. Sådana är bl.a. stöd för att främja den ekonomiska utvecklingen i regioner där levnadsstandarden är onormalt låg eller där det råder allvarlig brist på sysselsättning, samt stöd för att främja genomförandet av viktiga projekt av gemensamt europeiskt intresse eller för att avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi. Också stöd för att underlätta utveckling av vissa näringsverksamheter eller vissa regioner kan anses förenliga med den gemensamma marknaden, om stödet inte påverkar handeln i negativ riktning på ett sätt som strider mot det gemensamma intresset. Genom fördraget om

Europeiska unionen fogades till artikeln punkt 3 d, enligt vilken stöd för att främja kultur och bevara kulturarvet kan anses förenligt med den gemensamma marknaden. Enligt punkt 3 e kan rådet dessutom på förslag från kommissionen bestämma genom beslut med kvalificerad majoritet om annat stöd som kan anses vara förenligt med den gemensamma marknaden.

Inom jordbruket har punkt 3 tillämpats bl.a. på stöd för att främja naturvård, som har betraktats som stöd för främjande av viktiga projekt av gemensamt europeiskt intresse. Dessutom har en stor del av de nationella stöden för jordbruket godkänts i egenskap av stöd för att underlätta utvecklingen inom vissa produktionssektorer eller regioner. Kommissionen kan emellertid inte tillåta stöd som strider mot speciella bestämmelser om jordbruket. Därför kan inte t.ex. tilläggsstöd för export eller interventionspriser beviljas för produkter som omfattas av marknadssystemen.

Inom jordbruket är i regel övergripande strukturstöd tillåtna. Investeringsstöd som tjäna jordbrukets strukturomvandling kan omfattas av undantaget enligt punkt 3. I rådets förordning (EEG) nr 2328/91 om förbättring av jordbrukstrukturernas effektivitet fastställs de kriterier som skall vara uppfyllda för att investeringsstöd skall kunna beviljas jordbruksproducenterna. Beloppen och föremålen för investeringsstödet definieras närmare i förordningen. Bestämmelserna i artiklarna 92—94 i Romfördraget tillämpas på dessa stöd till den del som särskilt bestäms genom förordning. Enligt rådets förordning (EEG) nr 866/90 om förbättring av villkoren för förädling och saluföring av jordbruksprodukter är investeringsstöd för förädling och saluföring av jordbruksprodukter tillåtna. Innehållet i dessa förordningar refereras närmare i de artiklar som gäller jordbruket.

Med stöd av punkt 3 kan det också tillåtas att stöd ges inom jordbruksproduktionen för spridning av utbildning, forskning och produktutveckling, information, bekämpning av djur- och växtsjukdomar samt för att ersätta skador och kostnader som orsakats av vissa sjukdomar. Kommissionen har dessutom godkänt ett nationellt stöd för förbättring av kvaliteten på växt- och djurprodukter och delvis också stöd för reklam. Också verksamhetsstöd kan tillåtas om en region befinner sig i ett ogynnsamt läge t.ex. på grund av långa avstånd som orsakar extra transportkostnader.

Förbjudna stödformer inom jordbruket är vissa operativa stöd för affärsverksamhet, dvs. stöd som är bundna vid priset på produkten eller mängden, med undantag av vissa stöd som främjar bekämpningen av djur- och växtsjukdomar, stöd som är bundna vid produktionsenheter eller produktionsinsatser, med undantag av stöd för bergsområden och mindre gynnade produktionsområden, samt investeringsstöd för vissa ändamål, exportstöd, direkt inkomststöd och sådana investeringsstöd som överstiger de maximibelopp som fastslagits i gemenskapslagstiftningen. Investeringsstöd är i regel förbjudna bl.a. inom ägg- och fjäderfäproduktionen. När det gäller produktion av mjölk och svinkött är investeringsstöden tillåtna i begränsad utsträckning.

Rådets direktiv av den 21 december 1990 om stöd till skeppsbyggnadsindustrin (90/684/EEG)

I direktiv 90/684/EEG (det s.k. sjunde skeppsbyggnadsdirektivet) definieras det statliga stöd för skeppsbyggnadsindustrin som kan anses vara förenligt med den gemensamma marknaden. Bestämmelserna om statligt stöd för skeppsbyggnadsindustrin har inte tillämpats inom EES. Direktivet gäller till utgången av år 1994, och efter detta kommer dess giltighetstid sannolikt att förlängas, eller också ersätts det med ett nytt direktiv. Anpassningen till de gemensamma reglerna om stöd för skeppsbyggnadsindustrin utgör inget problem för Finlands vidkommande.

Icke-bindande anvisningar om statligt stöd

Kommissionen har utfärdat åtskilliga anmälningar, meddelanden, brev och andra anvisningar om statliga stöd och särskilt om tillämpningen av artikel 92.3 som inte är bindande för medlemsstaterna. De har dock i praktiken stor betydelse för industriella branscher och servicebranscher för vilka det inte finns något särskilt bindande regelverk beträffande statliga stöd. Icke-bindande anvisningar är viktiga också när det gäller att tillämpa statliga jordbruksstöd. EG-domstolen tillmäter dem en stor betydelse i sin tolkning.

Icke-bindande anvisningar innehåller bl.a. anvisningar om förhandsmeddelanden till kommissionen om planerade stödåtgärder, anvisningar om olagligen beviljat stöd, om användning av statliga garantier, om sektorstöd till

vissa branscher, om stöd till små och medelstora företag, om stöd för forskning och utveckling, om ersättning för skador som orsakats jordbruket, om reklam för jordbruksprodukter samt principer för regionalpolitiska stöd. Anvisningar har också givits om principerna beträffande stöd för miljövårdsinvesteringar och användningen av sysselsättningsstöd. Dessutom finns begränsande regler om kumulation, dvs. tillämpningen av fler än ett stödprogram på ett enskilt projekt.

Bland annat stöd till små och medelstora företag, regionalt stöd samt stöd för forskning och utveckling anses enligt vissa begränsande kriterier som tillåtet stöd. Däremot är exportstöd eller stöd för företagens löpande verksamhet i allmänhet inte tillåtna.

Bestämmelserna i artikel 92 är allmänna och kommissionen har därför rätt stor prövningsrätt när den kontrollerar om de stöd som medlemsstaterna beviljar kan tillåtas.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Med undantag av jordbruket är de bestämmelser om statligt stöd som skall tillämpas enligt EES-avtalet i princip desamma som inom gemenskapen. De nödvändiga ändringarna i lagstiftningen om de stödprogram som lyder under EES-avtalet har därför gjorts redan på grund av EES-avtalet.

Stöd som beviljas för jordbruk av statliga medel har reglerats genom ett flertal lagar samt författningar på lägre nivå. Om det finska marknads- och exportstödssystemet stadgas i lagen om marknadssystemet för lantbruksprodukter (1518/93). I syfte att uppnå de mål som fastställs i lagen används bl.a. exportstöd för lantbruksprodukter, pris- och inkomststöd samt vid behov andra åtgärder. Statsrådet bestämmer grunderna för det pris- och inkomststöd som skall betalas av statens medel. Som statligt stöd kan beviljas bl.a. stöd som baserar sig på åkerarealen, arealtillägg, stöd som baserar sig på antalet husdjur, fraktstöd för ägg, stöd för inhemsk produktion av stärkelse och transportstöd för mjölk. Dessutom kan bl.a. skörde-skador och skador som förorsakats av exceptionella översvämningar ersättas med stöd av respektive lagar (530/75 och 284/83). Kostnader för bekämpning av flyghavre kan ersättas enligt en lag som gäller

detta (178/76), och grundtorrläggningen av åkrar regleras likaså genom lag (433/63).

Gemenskapens marknads- och exportstöds-system ersätter motsvarande finska system. Gällande författningar om statsstöd kommer i huvudsak att upphävas. I fortsättningen förutsätter stöd som beviljas av nationella medel att kommissionen tar ställning till huruvida stöden kan godkännas.

Artikel 93. I artikeln bestäms hur de stöd som medlemsstaterna beviljar skall övervakas. Artikeln motsvarar till sina principer bestämmelser som hänför sig till artikel 62 i EES-avtalet och som refereras i regeringspropositionen om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 267—268).

Enligt punkt 1 i artikeln skall kommissionen fortlöpande granska de stödprogram som förekommer i medlemsstaterna. I praktiken fullgör kommissionen denna övervakningsuppgift bl.a. genom att kräva att medlemsstaterna årligen i efterhand skall lämna in en redogörelse för hur de förekommande stödprogrammen har tillämpats. Kommissionen har rätt att granska alla stödprogram som staterna upprätthåller, även om den har godkänt programmen tidigare.

Punkt 2 ger kommissionen fullmakt att om den, efter att ha gett berörda parter tillfälle att yttra sig, finner att ett stöd är oförenligt med den gemensamma marknaden eller missbrukas, besluta om att staten i fråga skall slopa eller ändra stödet inom den tidsfrist som kommissionen fastställer. Om staten i fråga inte rättar sig efter detta beslut inom föreskriven tid får kommissionen eller vilken som helst annan berörd stat hänskjuta ärendet direkt till EG-domstolen.

På begäran av en medlemsstat kan rådet enhälligt besluta att stöd som denna stat lämnar eller avser att lämna skall anses vara förenligt med den gemensamma marknaden, med avvikelser från bestämmelserna i artikel 92 eller de förordningar som antagits med stöd av artikel 94, om ett sådant beslut är motiverat på grund av exceptionella omständigheter. Om kommissionen beträffande ett sådant stöd har inlett det förfarande som beskrivs ovan, innebär medlemsstatens begäran till rådet att förfarandet skjuts upp till dess rådet har tagit ställning till begäran. Om emellertid rådet inte har tagit ställning inom tre månader från det att begäran lämnats in, skall kommissionen fatta beslut i ärendet.

Enligt punkt 3 skall kommissionen underrättas om planer på att vidta eller ändra stödåtgärder i så god tid att den kan yttra sig om dessa. Utgångspunkten är en tidsfrist om två månader, men i fråga om vissa stöd och ändringar är den kortare än så. Så kallade de minimis -stöd behöver inte anmälas till kommissionen. Om kommissionen anser att någon plan inte är förenlig med den gemensamma marknaden, skall den utan dröjsmål inleda det förfarande som anges i punkt 2. Medlemsstaten i fråga får inte genomföra de åtgärder den föreslagit förrän kommissionen har fattat beslut i ärendet.

Om kommissionen granskar ett stöd som den inte alls har underrättats om eller en åtgärd som vidtagits trots att kommissionen har meddelat att den som bäst granskar saken, kan kommissionen besluta att det olagligen beviljade stödet skall återkrävas.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I ett statsrådsbeslut (1605/93) finns bestämmelser om anmälning av statligt stöd till EFTA:s övervakningsmyndighet. Då tillsynen överförs på kommissionen bör motsvarande bestämmelser utfärdas om anmälning av stöden till kommissionen.

Artikel 94. Enligt artikeln får rådet med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet anta de förordningar som behövs för tillämpningen av artiklarna 92 och 93 i Romfördraget och särskilt fastställa villkoren för tillämpningen av artikel 93.3 och vilka slag av stödåtgärder som skall vara undantagna från detta förfarande.

Kapitel 2

Bestämmelser om skatter och avgifter

Syftet med bestämmelserna om beskattning i Romfördraget är att garantera att beskattningen är neutral. Bestämmelserna förutsätter att medlemsstaterna inte med hjälp av beskattning upprätthåller eller skapar handelshinder som kan jämföras med tullar eller kvantitativa begränsningar. De offentliga skatter och avgifter som riktar sig till inhemska och utländska

varor skall vara lika höga. Skyddsavgifter för inhemska varor får inte tillämpas och när inhemska varor exporteras får för dem inte beviljas större återbetalning av skatter eller avgifter än vad som har uppburits för dessa varor i hemlandet.

Gemenskapen äger med stöd av Romfördraget uttrycklig behörighet enbart på den indirekta beskattningens område. I den mån man vill utveckla gemensamma regler även på den direkta beskattningens område är detta möjligt endast med stöd av bestämmelserna i artikel 100 i Romfördraget, vilken gäller harmonisering av lagstiftningen.

Artikel 95. Enligt artikelns första stycke skall ingen medlemsstat, direkt eller indirekt, beskatta varor från andra medlemsstater strängare i sin interna beskattning än vad de direkt eller indirekt beskattar liknande inhemska varor.

Enligt andra stycket skall ingen medlemsstat beskatta varor från andra medlemsstater i sin interna beskattning på ett sådant sätt att inhemska varor därigenom skyddas indirekt.

Enligt tredje stycket skall medlemsstaterna senast vid den andra etappens början upphäva eller ändra de bestämmelser som gäller när detta fördrag träder i kraft och som strider mot dessa regler.

Huvudregeln för den indirekta beskattningen, diskrimineringsförbudet, ingår i artikel 95. Enligt denna får de skatter som uppbärs för varor inte drabba andra medlemsstaters varor strängare än de skatter som uppbärs för liknande inhemska varor. I artikeln åtskiljs varor som liknar varandra och varor som ersätter varandra. Det andra stycket, som gäller ersättande varor, förbjuder skattediskriminering som riktas mot en utländsk vara som inte är helt likadan, men som kan användas i stället för en inhemska, lättare beskattad vara. Om det inte finns någon inhemska ersättande vara kan artikel 95 inte tillämpas.

Begreppen liknande och ersättande varor och den etablerade tolkningen av dem intar en rätt central ställning vid tillämpningen av artikel 95. EG-domstolen har ansett att likheten skall granskas inte bara i ljuset av den formella tullnomenklaturen och andra officiella klassificeringar utan också på konsumentnivå med tanke på ändamålet med varorna (se fall 168/78, kommissionen v. Frankrike). EG-domstolen har när tolkning begärts dock alltid

överlåtit det slutliga avgörandet till den nationella domstol som begärt förhandsavgörande.

Artikel 95 i Romfördraget innehåller bestämmelser om skatter och avgifter som uppbärs direkt eller indirekt för varor. Med begreppet "indirekt" avses i detta sammanhang den redan historiska situation som regleras noggrannare i artikel 97 och som förekommit i länder med ett kumulativt omsättningsskattesystem där dold omsättningsskatt ingår i varornas pris. Dessutom hänvisar begreppet till olika skattelättnader och stödåtgärder i anslutning till beskattningen som gör att slutresultatet av alla arrangemang är att beskattningen av inhemska varor ligger på en lägre nivå än i fråga om varor som importeras från andra medlemsstater. Till skatter som läggs "indirekt på varor" kan inte räknas t.ex. företagsbeskattning eller annan egentlig direkt beskattning.

EG-domstolen har tolkat begreppet diskriminering bl.a. i fall 45/74, Rewe-Zentrale V. Beskattningens effekter skall beträffande "liknande" och "ersättande" varor jämföras på samma tillverknings- och marknadsföringsnivå och med beaktande av stadgandena i eventuellt flera skattelagar som kan tillämpas på situationen i fråga.

EG-domstolen har tolkat artikel 95.1 och 95.2 som direkt tillämplig rätt. EG-domstolen kan således kontrollera medlemsstaternas lagstiftning gällande indirekt beskattning med stöd av förfarandet med förhandsavgörande och företag och fysiska personer har subjektiv rätt att yrka förbud mot skattediskriminering på det sätt som artikel 95 förutsätter.

Artikel 96. Enligt artikeln får återbetalning av interna skatter eller avgifter för varor som exporteras till någon annan medlemsstats territorium inte ske med belopp som överstiger de interna skatter eller avgifter som direkt eller indirekt lagts på varorna.

Artikeln innehåller bestämmelser om samma skatteutjämningsåtgärder för exportvaror som artikel 95 i Romfördraget har beträffande importvaror. För exportvaror erhålls en skatteåterbäring som enligt artikel 96 inte får vara större än de interna skatter eller avgifter som direkt eller indirekt lagts på varorna. Bestämmelsen gällande skatter som direkt eller indirekt uppbärs för varorna tillämpas på det sätt som förklarats vid artikel 95. Artikel 98 begränsar skatteutjämningsåtgärderna uttryckligen till enbart omsättningsskatter, punktskatter (acciser) och andra egentliga indirekta skatter.

Artikel 97. Enligt första stycket får medlemsstater som tar ut omsättningsskatt kumulativt i flera led i fråga om interna skatter eller avgifter som de uppbär för importerade varor eller i fråga om återbetalning som de medger för exporterade varor, fastställa genomsnittliga skattesatser för varor eller grupper av varor, förutsatt att detta inte strider mot principerna i artiklarna 95 och 96. Om de genomsnittliga skattesatser som en medlemsstat fastställt inte överensstämmer med dessa principer, skall kommissionen enligt andra stycket utfärda lämpliga direktiv eller beslut riktade till den staten.

Artikeln tillåter de medlemsstater som tillämpar ett kumulativt omsättningsskattesystem att använda kalkylerade genomsnittssiffror för att kompensera den dolda omsättningsskatten i samband med beskattningen av importvaror och skatteåterbäringar för exportvaror. Efter att mervärdesbeskattningen infördes har denna bestämmelse förlorat sin betydelse.

Artikel 98. Enligt artikeln får, vad beträffar andra skatter eller avgifter än omsättningsskatter, punktskatter och andra indirekta skatter eller avgifter, befrielse och återbetalning vid export till andra medlemsstater medges och utjämningskatter eller utjämningsavgifter vid import från medlemsstaterna tas ut, endast om rådet i förväg med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen för en begränsad tid har godkänt de planerade åtgärderna. Artikeln begränsar skatteutjämningsåtgärderna till enbart omsättningsskatt, punktskatter och andra egentliga indirekta skatter.

Artikel 99. Enligt artikeln, som ändrats genom Maastrichtfördraget, skall rådet enhälligt på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och ekonomiska och sociala kommittén anta bestämmelser om harmonisering av lagstiftningen om omsättningsskatter, punktskatter och andra indirekta skatter och avgifter, i den mån en sådan harmonisering är nödvändig för att säkerställa att den inre marknaden upprättas och fungerar inom den tid som anges i artikel 7 a i Romfördraget.

Artikeln gäller harmoniseringen av den indirekta beskattningen, något som har kopplats samman med upprättandet av en fullständig inre marknad. Besluten om harmonisering av den indirekta beskattningen skall fattas enhälligt.

De skatteharmoniseringsåtgärder som den inre marknaden förutsatte kunde slutföras

inom utsatt tid. Den inre marknaden upprätades och gränsformalitetsreglerna vid gränserna mellan medlemsstaterna slopades vid ingången av 1993. Arbetet med att harmonisera beskattningen fortsätter dock i syfte att säkerställa och utveckla den inre marknadens funktionsduglighet.

Den indirekta beskattningen omfattar fyra områden till vilka medlemsstaternas arbete med att harmonisera lagstiftningarna närmast har koncentrerats. De är mervärdesbeskattning, punktbeskattning, bestämmelser om befrielse från skatt i samband med gränsöverskridningar samt avgifter som ansluter sig till bolagens internationella kapitalbildning och som är av typ stämpelskatt.

Mervärdesbeskattning

Harmoniseringen av mervärdesbeskattningen har gällt skattebasen samt antalet skattesatser och deras nivå. Dessutom har det skapats enhetliga regler som gjort att förbrukningsstaten har beskattningsrätt i en situation där gränsformalitetsreglerna slopats vid gränserna mellan medlemsstaterna.

Genom rådets första direktiv om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om omsättningsskatter (67/227/EEG) och genom direktiv 67/228/EEG ersattes medlemsstaternas tidigare vanliga konsumtionsskattesystem med ett mervärdesskattesystem. I samband med reformen av gemenskapens finansieringssystem 1970 fattade man beslut om att sträva efter att fastställa medlemsstaternas finansiella bidrag på grundval av skattebasen för mervärdesbeskattningen. Detta förutsatte för sin del en samordning av skattebaserna för medlemsstaternas mervärdesskattesystem. Medlemsstaternas omsättningsskattelagstiftning harmoniserades genom rådets sjätte direktiv 77/388/EEG från 1977 (det s.k. sjätte mervärdeskattedirektivet), som också lade grunden för en gemensam skattebas. Från och med samma år har medlemsstaternas finansiella bidrag bestämts som en procentandel av mervärdeskattebasen. Denna andel har sedan 1986 varit 1,4 %.

Ett otal ändringar har företagits i det sjätte mervärdeskattedirektivet. De mest betydelsefulla av dem gäller mervärdeskattesystemet för handeln på den inre marknaden (rådets direktiv 91/680/EEG av den 16 december 1991 om komplettering av det gemensamma systemet för mervärdeskatt och ändring av direktiv

77/388/EEG i syfte att avskaffa de fiskala gränserna samt rådets direktiv 92/111/EEG av den 14 december 1992 som gäller ändring av direktiv 77/338/EEG och åtgärder i syfte att förenkla mervärdeskatten) samt skattesatserna (rådets direktiv 92/77/EEG av den 19 oktober 1992 om komplettering av det gemensamma systemet för mervärdeskatt och ändring av direktiv 77/388/EEG (tillnärmning av moms-skattesatser)). Det sjätte mervärdeskattedirektivet kompletteras av det åttonde mervärdeskattedirektivet 79/1072/EEG, som gäller skatt som skall återbetalas till företag med hemvist i en annan medlemsstat för köp av produktionsinsatser. Detaljerade bestämmelser om återbetalning av mervärdeskatt till skattskyldiga som inte är etablerade inom gemenskapens territorium godkändes genom rådets trettonde direktiv av den 17 november 1986 (86/560/EEG).

Skattebasen

Den gemensamma skattesatsen för medlemsstaternas system för mervärdeskatt har fastslagits i gemenskapens sjätte mervärdeskattedirektiv. I direktivet ingår synnerligen detaljerade bestämmelser om hur medlemsstaterna skall utforma sina nationella stadganden. En harmoniserad tillämpning av bestämmelserna om skattebas har ansetts viktig för att förhindra att konkurrensen snedvrids samt för att säkerställa att beräkningsunderlaget för medlemsavgiftsandelarna är enhetligt. På grund av medlemsstaternas varierande samhälleliga förhållanden ger direktivets bestämmelser dock i vissa fall de enskilda medlemsstaterna relativt vida ramar för undantagsstadganden beträffande skattepliktigheten. Vid tillämpningen av direktivet anses konkurrensneutraliteten vara särskilt viktig. Direktivet får inte tillämpas så att konkurrensen snedvrids.

Beträffande bredden av den skattebas som tillämpas inom gemenskapen kan konstateras att rörelsemässig överlåtelse av varor och tjänster är skattepliktig, om inte undantag har gjorts. De fall där befrielse från skattskyldighet medgivits anknyter i huvudsak till hälso- och sjukvård, socialvård, utbildning, kultur, finansiell verksamhet och försäkringsverksamhet, lotteri och spel, uthyrning av utrymmen för bostadsändamål samt överlåtelse av andra fastigheter än tomter som är avsedda att bebyggas och nybyggnader.

Enligt det sjätte mervärdeskattedirektivet är

skattegrunden, dvs. det värde på vilket skatten enligt skattesatsen räknas, det totala vederlag som säljaren vid överlåtelsen har fått eller kommer att få av köparen, kunden eller tredje man. Som vederlag räknas också en eventuell subventionspremie som direkt hör ihop med överlåtelsepriset. Till skattegrunden räknas skatter som uppbärs på nyttigheterna, med undantag av mervärdesskatten samt tull-, import- och andra avgifter och sådana sammanhängande kostnader som säljaren debiterar köparen, t.ex. provisioner samt packnings-, transport- och försäkringskostnader.

Skattesatser

Harmoniseringen av skattesatserna har för medlemsstaterna varit en mera problematiskt fråga än förenhetligandet av skattebasen. Efter flera olika skeden har enighet inom gemenskapen nåtts om de skattesatser som skall tillämpas från ingången av 1993. Den normalskattesats som tillämpas vid mervärdesskattningen skall vara minst 15 %. På vissa särskilt angivna nyttigheter får dessutom tillämpas en eller två skattesatser som understiger den normala skattesatsen och som skall vara minst 5 %. Medlemsstaterna kan under vissa förutsättningar bibehålla en skattesats som understiger 5 %, om en sådan var i kraft den 1 januari 1991.

Handeln mellan medlemsstaterna

I handeln mellan medlemsstaterna uppbars och betalades mervärdesskatten före 1993 i destinationslandet, dvs. det land där varan konsumeras. Därför var försäljning av varor i hemlandet föremål för mervärdesskattning, medan exporten var befriad från skatt. Importen var på motsvarande sätt skattepliktig. Eftersom gränsformaliteterna har slopats mellan medlemsstaterna från ingången av 1993 har nya arrangemang också behövts och tagits i bruk vid mervärdesskattningen av handeln mellan medlemsstaterna.

Den slutliga målsättningen är att i handeln mellan medlemsstaterna skall tillämpas beskattning enligt ursprungsland. Detta mål har uppställts redan i det första mervärdesskattedirektivet 67/227/EEG och bekräftats i direktiv 91/680/EEG. Vid sådan beskattning debiteras skatten i varusäljarens stat, enligt den skattesats som är i kraft där. Export till en annan medlemsstat är således inte befriad från skatt

och import från en annan medlemsstat beskattas inte. En mervärdesskattskyldig köpare får vid mervärdesskattningen i sitt hemland dra av den mervärdesskatt som han betalt till inköpslandet.

Ett särskilt och centraliserat clearingförfarande skulle behövas för att skatteinkomsterna vid beskattning enligt ursprungsland kanaliseras till medlemsstaterna enligt principen om destinationsland. Med hjälp av clearingförfarandet skulle de skatteinkomster som uppburits i säljarlandet överföras till den medlemsstat där förbrukningen äger rum. Detta är nödvändigt för att medlemsstater med exportöverskott inte skall dra nytta av ändringen på bekostnad av medlemsstater med importöverskott.

Eftersom ett sådant clearingförfarande som beskattning enligt ursprungsland förutsätter hittills inte har kunnat införas, har gemenskapen från ingången av 1993 fortfarande i sin interna varuhandel i regel tillämpat ett tillfälligt beskattningssystem som bygger på principen om destinationsland. Bestämmelser gällande detta ingår i de ovan nämnda direktiven 91/680/EEG och 92/111/EEG. Avsikten är att övergå till ett slutligt system som bygger på principen om ursprungsland vid ingången av 1997. Det tillfälliga systemet fortsätter dock att tillämpas också efter 1996, om inte enighet nås om övergången till det slutliga systemet.

Tillämpning av principen om destinationsland på ett internt marknadsområde där inga gränser eller tullformaliteter råder medför emellertid också att nya frågor uppstår. Efter att gränsformaliteterna slopats har beskattningen i handeln mellan företag flyttats från gränsen till beskattningen i hemlandet och importbeskattningen har ersatts med beskattning av anskaffningar från en annan medlemsstat. Exporten är skattefri men den har ersatts med begreppet gemenskapsförsäljning. Gemenskapsförsäljning har definierats som överlåtelse av äganderätten till lös egendom mot vederlag genom transport eller försändning till mottagare i en annan medlemsstat.

För att gemenskapsförsäljning skall vara skattefri förutsätts att köparen är skattskyldig och att varorna sänds eller transporteras till annan medlemsstat. Säljaren skall säkerställa att köparen är registrerad som mervärdesskattskyldig och i fakturan uppge det mervärdesskattesignum som köparen tilldelats i den andra medlemsstaten. Att varan sänts eller transporterats ut ur landet skall kunna bevisas

för skattemyndigheterna med hjälp av fraktdokument, flygbiljetter, transportfakturer eller annan motsvarande utredning.

I fall varuleveransen i försäljningslandet har varit skattefri gemenskapsförsäljning, skall mervärdesskattskyldig köpare betala mervärdesskatt för sin anskaffning enligt skattegrunderna i den stat där varan kommer att användas. I praktiken uppstår i allmänhet ingen skyldighet att betala skatt vid normala kommersiella gemenskapsleveranser, eftersom köparen har avdragsrätt i fråga om anskaffningar för sin skattepliktiga rörelse. Detta har sänkt kostnaderna för de företag som idkar gemenskapshandel, eftersom de inte längre behöver finansiera skatt som skall betalas i samband med import från andra medlemsstater.

Försäljning till konsumenten beskattas i regel i försäljningslandet i enlighet med principen om ursprungsland. När resenärer köper varor betalar de således försäljningslandets skatt för dem och behöver inte mera betala skatt enligt bestämmelser i det land där de är bosatta.

För att förhindra snedvridningar av handeln till följd av skillnader mellan skattesatserna tillämpas på postorderförsäljning och annan distansförsäljning, handeln med nya transportmedel samt på anskaffningar som görs av företag och juridiska personer som blir utanför beskattningen specialförfaranden, som innebär att principen om destinationsland genomförs. Distansförsäljning beskattas i destinationslandet, om försäljarens sammanlagda försäljning till detta land under innevarande eller föregående år överstiger 100 000 ecu. Medlemsstaterna kan också tillämpa gränsen 35 000 ecu. Accisbelagda varor beskattas i destinationslandet oberoende av försäljningens omfattning. Nya transportmedel, t.ex. bilar, motorcyklar, båtar och flygplan, beskattas alltid i destinationslandet. Icke-skattskyldiga företags och juridiska personers anskaffningar beskattas i destinationslandet, om deras värde under innevarande eller föregående år överstiger en i pengar angiven gräns som skall vara minst 10 000 ecu.

Avskaffandet av gränskontrollerna har förutsatt att ett nytt övervakningssystem skapas. Övervakningen av beskattningen sker med hjälp av ett ADB-baserat informationsutbytesystem (VAT information exchange system, VIES). Företag som bedriver gemenskapsförsäljning skall varje kvartal lämna in ett sammandrag över anmälningsperiodens alla försälj-

ningar, specificerade enligt köpare, som gått till VAT-registrerade köpare i andra medlemsstater. Uppgifterna lagras i VIES-systemet, med hjälp av vilket myndigheterna i det land där gemenskapsanskaffningar gjorts får information om anskaffningarna. Uppgifterna jämförs med de uppgifter företagen lämnat i sina skattedeklarationer. Bestämmelser om det inbördes samarbetet mellan medlemsstaternas myndigheter och deras samarbete med kommissionen samt om informationsutbytet ingår i rådets förordning (EEG) nr 218/92 av den 27 januari 1992 om förvaltnings-samarbete rörande indirekt beskattning (mervärdesskatt).

Det identifikationsnummer som anger mervärdesskattskyldighet är centralt för gemenskapshandelns funktion och tillsynen över den. Alla företag som bedriver mervärdesskattepliktig rörelse samt andra företag och juridiska personer som blir skattskyldiga för sina anskaffningar tilldelas ett nummer. Företagen får från sin egen skatteförvaltning via VIES-systemet information om huruvida köparen har ett giltigt mervärdesskatteidentifikationsnummer.

Handeln mellan medlemsstater och stater utanför gemenskapen

Trots upprättandet av den inre marknaden påförs fortfarande varuimporten från länder utanför gemenskapen nationell mervärdesskatt i medlemsstaterna. Varuexporten från en medlemsstat till en tredje stat är alltså skattefri. I det sjätte mervärdesskattedirektivet och direktiv 83/181/EEG regleras import och export av varor genom talrika särbestämmelser, vilka har betydelse vid handeln mellan en medlemsstat och en stat utanför gemenskapen även efter upprättandet av den inre marknaden.

Utrikeshandeln med tjänster

Principerna för utrikeshandel med tjänster avviker från de bestämmelser som gäller varuhandeln. Detta beror på att det är svårare att skattemässigt lokalisera överlåtelse av tjänster än leveranser av varor. Bestämmelserna om utrikeshandel med tjänster bygger inte på import- och exportbegreppet. Den skattemässiga behandlingen av tjänster bestäms i regel på grundval av bestämmelserna om överlåtelse i artikel 9 i det sjätte mervärdesskattedirektivet. Dessa bestämmelser anger i vilket land beskattningen sker. Bestämmelserna om var tjänsten

anses överlåten tillämpas på överlåtelser mellan en medlemsstat och en stat utanför gemenskapen. Bestämmelserna tillämpas också på överlåtelser mellan medlemsstaterna.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt bilaga XV (IX Beskattning) till anslutningsakten ges Finland rätt att tillämpa följande undantag från det sjätte mervärdesskatte-direktivets bestämmelser under en övergångstid.

Finland får ha en mervärdesskattebefrielse för näringsidkare vars årliga omsättning understiger ett belopp motsvarande 10 000 ecu. Befrielsen kan tillämpas till dess gemenskapen antar bestämmelser om detta.

Finland får genom återbetalning av skatt som tagits ut i tidigare led ha mervärdesskattebefrielser för försäljning, leasing, reparation och underhåll av fartyg. Befrielsen får avse fartyg som är minst 10 meter långa och som är konstruerade för annat än nöjes- eller sportändamål. Övergångsarrangemanget, som tar sikte på att förenkla skatteuttaget, skall inte — annat än i obetydlig utsträckning — återverka på den skatt som tas ut i det sista konsumtionsledet. Övergångsarrangemanget får tillämpas fram till den 31 december 2000.

Finland får ha sådana skattebefrielser — genom återbetalning av skatt som tagits ut i tidigare led — som avser tillhandahållande av tidningar och tidskrifter till prenumeranter samt tryckning av publikationer som distribueras till medlemmar i allmännyttiga samfund. Övergångsarrangemanget får tillämpas fram till övergången till det slutliga beskattningssystemet för handeln på den inre marknaden. Befrielsen får inte återverka på gemenskapens egna intäkter.

Finland får beskatta icke-kommersiell rundradioverksamhet så länge någon av de nuvarande medlemsstaterna beskattar verksamhet av detta slag. Detta skall inte återverka på beräkningsgrunderna för gemenskapens egna intäkter.

Dessutom får Finland ha mervärdesskattebefrielser för överlåtelser av nybyggnader och byggnadsmark, persontransporter, verksamhet som bedrivs av blinda samt tjänster som tillhandahålls av författare, konstnärer och artister. Övergångsarrangemanget kan tillämpas så länge någon av den nuvarande medlems-

länderna tillämpar samma befrielse. Befrielserna får inte återverka på gemenskapens egna intäkter.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Gemenskapens rättsakter gällande mervärdessbeskattning förutsätter att medlemsstaterna tillämpar ett mervärdesskattesystem som överensstämmer med direktiven.

Genom mervärdesskattelagen (1501/93), som trädde i kraft den 1 juni 1994, övergick man i Finland från omsättningsbeskattning till mervärdessbeskattning. Huvudmålet för reformen var att göra beskattningen mera neutral och minska skatteakumuleringen. Genom reformen breddades omsättningsskattens varukoncentrerade skattebas till att omfatta även tjänster. Samtidigt slopades begränsningarna gällande avdrag för anskaffningar av produktionsinsatser för företagsverksamhet. Avsikten var att vid reformen beakta bestämmelserna i gemenskapens beskattningsdirektiv.

Trots att mervärdesskattelagen i stor utsträckning är harmoniserad med gemenskapens bestämmelser har man dock varit tvungen att avvika från dem i fråga om vissa detaljer. Detta har berott på att vissa direktivbestämmelser är fast förankrade i gemenskapens inre marknad. Dessutom har man i fråga om vissa detaljer som gäller den materiella lagstiftningen av neutralitets, administrerings- eller särskilda samhällspolitiska skäl medvetet tillämpat lösningar som avviker från direktiven. Finlands medlemskap förutsätter att mervärdesskattelagen ändras i överensstämmelse med gemenskapens direktivbestämmelser också till dessa delar. Särskilda regeringspropositioner kommer att avlåtas om de ändringar som hör till lagstiftningens område.

Systemet för beskattning av handeln på den inre marknaden

Mervärdesskattelagen bör ändras i överensstämmelse med direktiven gällande handeln på den inre marknaden. Detta innebär att beskattnings- och övervakningsåtgärderna vid gränsen slopas i handeln mellan medlemsstaterna.

Anpassningen till bestämmelserna om den inre marknaden förutsätter utöver ändringarna av lagstiftningen dessutom att de tekniska systemen ändras. Detta innebär att förfaranden

och datasystem för insamling och utnyttjande av beskattnings-, kontroll- och statistikuppgifter måste utvecklas och tas i bruk innan medlemskapet blir en realitet. Detta förutsätter samarbete mellan skatte- och tullmyndigheterna både på nationell nivå och medlemsländerna emellan.

Det system för beskattning av handeln på den inre marknaden som infördes inom gemenskapen vid ingången av 1993 är avsett att vara tillfälligt. Ifall enighet om att ta i bruk ett slutligt system som bygger på principen om ursprungsland uppnås i ministerrådet, måste även Finland övergå till detta system. Övergången till det slutliga systemet sker tidigast vid ingången av 1997.

Beskattningsförfarandet gällande den inre handeln påverkar inte mervärdesbeskattningsförfarandet gällande medlemsländernas import från länder utanför unionen, utan tullverket sköter det på nuvarande sätt vid gränsen.

Livsmedel och primärproduktion

Den lindrigare skattemässiga behandlingen av livsmedel har i mervärdesskattelagen genomförts med hjälp av ett system med primärproduktavdrag. Försäljning av oförädlade livsmedel ur primärproduktionen är befriad från skatt och skattskyldiga köpare har beviljats ett kalkylerat primärproduktavdrag på grundval av skattefria inköp. Vid ett medlemskap måste systemet med primärproduktavdrag slopas. Det kommer enligt statsrådets principbeslut av den 27 maj 1994 att ersättas med en sänkt skattesats som skall tillämpas på försäljningen av livsmedel och som 1995—1997 är 17 % och därefter sjunker till 12 %.

Avskaffandet av systemet med primärproduktavdrag är förbundet med frågan om primärproducenternas skattskyldighet. Enligt mervärdesskattelagen är primärproducenterna inte skattskyldiga. Den som idkar skogsbruk kan dock ansöka om att bli skattskyldig. Enligt det sjätte mervärdesskattedirektivet är primärproducenterna skattskyldiga. Direktivet möjliggör dock ett specialförfarande där primärproducenterna blir utanför beskattningen och där den skatt som ingår i anskaffningar av produktionsinsatser elimineras med hjälp av ett schematiskt avdragsförfarande. Enligt ovan nämnda principbeslut är avsikten, att primärproducenterna blir skattskyldiga vid ett medlemskap. Samtidigt beviljas primärproducenterna retro-

aktiv avdragsrätt för sådana anskaffningar av investeringsnyttigheter som gjorts efter den 1 januari 1994.

I anslutning till ändringen av den skattemässiga behandlingen av livsmedel måste också det specialförfarande som baserar sig på ett kalkylmässigt avdrag och som tillämpas på foder- och gödselmedel liksom även skattefriheten för personalrestauranger slopas.

Skattestödet för inhemska bränslen och naturgas

Produktionen av bränntorv och träbaserade bränseln samt industriavfall som allmänt utnyttjas som bränsle stöds i Finland av energipolitiska skäl via mervärdesbeskattningen. Detta har genomförts på så sätt att försäljningen av dessa bränslen är skattefri och skattskyldiga konsumenter under vissa förutsättningar har beviljats ett kalkylmässigt avdrag på 18 % av bränslets skattefria inköpspris. Importen av naturgas stöds på motsvarande sätt. Gemenskapens direktiv innebär att det inte är möjligt att stöda bränslen med hjälp av mervärdesskattesystemet varför skattestödet upphör vid ett medlemskap.

Skattesatser

Det nuvarande antalet jämte nivån på skattesatser (22, 12 och 5 %) som tillämpas i Finland enligt mervärdesskattelagens icke-temporära stadganden samt urvalet nyttigheter som omfattas av sänkta skattesatser uppfyller kraven i direktivets bestämmelser. För att lindra effekterna av övergången till mervärdesbeskattning tillämpas i Finland en särskild skattesats på 6 % på persontransporter fram till utgången av 1995. Eftersom medlemsstaterna enligt direktivet kan tillämpa högst två sänkta skattesatser måste skattesatsernas struktur ses över om medlemskapet blir en realitet. Enligt ovan nämnda principbeslut av statsrådet tillämpas 1995—1997 en skattesats på 17 % på livsmedel. Detta innebär att tre sänkta skattesatser under övergångsperioden tillämpas i Finland.

Punktbeskattning

Rådets direktiv 92/12/EEG av den 25 februari 1992 om allmänna regler för punktbeskattade varor och om innehav, omsättning och kontroll

av sådana varor, ändrat genom direktivet 92/108/EEG av den 14 december 1992

Direktivet innehåller allmänna regler om punktbeskattning (i Finland accisbeskattning) för handeln på den inre marknaden. Målet för den inre marknaden är fri rörlighet för varor, vilket också gäller punktskattebelagda varor. Genom direktivet säkerställs att punktskattebelagda varor kan röra sig utan hinder i handeln mellan medlemsländerna och att de beskattas på behörigt sätt. Direktivet innehåller bestämmelser om beskattningsförfarandet, tillverkning, bearbetning, förvaring och transport av punktskattebelagda varor, återbetalning av skatt, befrielse från skatt, enskilda personers import samt nationella undantag. För att säkerställa skattefordringar är det nödvändigt med kontroller på tillverkningsställen och i lager. För punktbeskattningen skapas ett övervakningssystem som gör att varor skattefritt kan röra sig från ett medlemsland till ett annat.

De procedurbestämmelser som gäller punktbeskattning kan tillämpas på sådana varor som är punktskattebelagda i alla länder. Eftersom bestämmelser om förenhetligande av skatter har getts endast för mineraloljor, alkohol och alkoholdrycker samt tobaksvaror, tillämpas systemet inom gemenskapen endast på dessa varor.

Ovan nämnda varor kan också vara föremål för andra indirekta skatter för särskilda ändamål, förutsatt att dessa skatter är förenliga med de regler som tillämpas för punktskatt och mervärdesskatt vad gäller bestämning av skattebas, skatteberäkning, skatteuppbörd och skatteövervakning. Medlemsstaterna har rätt att bära upp punktskatter också för andra än ovan nämnda varor under förutsättning att dessa skatter inte leder till gränsformaliteter i handeln mellan medlemsstaterna och inte snedvrider konkurrensen.

Punktskatt uppbärs i varans slutliga förbrukningsland i det skede då varorna släpps för konsumtion. För punktskattebelagda varor inrättas skattefria lager mellan vilka varorna kan flyttas utan att beläggas med punktskatt. Ett centralt begrepp i systemet är auktoriserad lagerhållare, varmed avses en fysisk eller juridisk person som av en medlemsstats behöriga myndigheter givits tillstånd att i förvärvssyfte tillverka, bearbeta, ta emot och avsända eller hålla i skattefritt lager varor som temporärt är befriade från punktskatt.

Ett skattefritt lager är en plats där en auktoriserad lagerhållare i förvärvssyfte och under de villkor som uppställs av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där lagret är beläget tillverkar, bearbetar, förvarar, tar emot eller avsänder varor, som temporärt är befriade från punktskatt, dvs. på vilka uppskavsregler tillämpas.

Med uppskavsregler, dvs. temporär befrielse från punktskatt, avses en skatteordning som tillämpas på tillverkning, bearbetning, förvaring och flyttning av punktskattebelagda varor, varvid punktskatten är vilande.

Näringsidkare med punktskatteregistrering är en fysisk eller juridisk person utan ställning som auktoriserad lagerhållare, som av behöriga myndigheter i en medlemsstat givits tillstånd att i förvärvssyfte ta emot punktskattebelagda varor från en annan medlemsstat enligt uppskavsreglerna. En registrerad affärsidkare kan alltså varken förvara eller avsända sådana varor.

En näringsidkare utan punktskatteregistrering avviker från föregående därigenom att han är berättigad att endast tillfälligt i förvärvssyfte ta emot punktskattebelagda varor enligt uppskavsreglerna. En sådan näringsidkare kan inte heller förvara eller avsända sådana varor. Dessutom skall en affärsidkare utan registrering garantera betalningen av punktskatt till myndigheterna i destinationslandet innan varorna avsänds.

Medlemsländerna borde ha skapat ett ADB-baserat register över alla auktoriserade lagerhållare, lager och registrerade näringsidkare före ingången av april 1993.

Skattskyldighet och uppbörd av punktskatt

Varor skall beläggas med punktskatt vid den tidpunkt då de tillverkas inom gemenskapens territorium. Importvaror blir skattepliktiga när de tullklarats. Punktskatten för punktskattebelagda varor som kommer till gemenskapen från tredje länder eller som är på väg till tredje länder och som inte har satts i fri rörelse eller som har flyttats till frizon eller frilager är vilande.

Punktskatt skall påföras när en vara släpps för konsumtion eller när lagerbrister registreras. Med frisläppande för konsumtion avses att punktskattebelagda varor inte längre omfattas av uppskavsreglerna, skattepliktigt tillverkning

utom ramen för uppskovsreglerna eller införsel där skattepliktiga varor inte omfattas av uppskovsreglerna.

Som villkor för beskattningsbarhet och skattesats används de stadganden och den skattesats som är i kraft den dag då varan släpps för konsumtion i den medlemsstat där varan släpps för konsumtion eller lagerbrister registreras. Punktskatt skall påföras och uppbäras enligt det förfarande som har fastställts av varje medlemsstat varvid medlemsstaterna skall tillämpa samma förfaranden på inhemska varor och på sådana som kommer från andra medlemsstater.

Ifall punktskattebelagda varor som redan har släppts för konsumtion i något medlemsland flyttas till ett annat medlemsland, skall punktskatt betalas i den senare medlemsstaten. Då kan den skatt som betalats i avsändarlandet återbetalas, om det rättsligt är motiverat.

För varor som köpts av någon annan än auktoriserad lagerhållare eller näringsidkare med eller utan registrering och som säljaren eller någon annan för hans räkning avsänder eller transporterar, uppbärs punktskatt i det medlemsland där varornas destinationsort är belägen. Destinationslandets punktskatt uppbärs av säljaren enligt leveranstidpunkten. Försäljningsstaten skall se till att säljaren innan varorna avsänds garanterar betalningen av punktskatt enligt det förfarande som har fastställts av destinationslandet, betalar punktskatten när varorna anlänt till destinationslandet och för bok över varuleveranser. En medlemsstat kan bestämma att skatten på säljarens vägnar får betalas av en skatterepresentant som är placerad i destinationslandet och godkänd av destinationslandets myndigheter.

Produktion, bearbetning och förvaring av punktskattebelagda varor

Varje medlemsstat skall bestämma sina regler om tillverkning, bearbetning och förvaring av punktskattebelagda varor med iakttagande av gemenskapens regeldirektiv (92/12/EEG). Tillverkning, bearbetning och förvaring av punktskattebelagda varor för vilka punktskatten inte har erlagts skall äga rum i ett skattefritt lager. Tillstånd att öppna och driva skattefria lager beviljas av medlemsstaternas behöriga myndigheter.

En auktoriserad lagerhållare skall vid behov lämna en garantiförbindelse som täcker till-

verkning, bearbetning och förvaring samt en obligatorisk garantiförbindelse som täcker flyttning av varorna. Myndigheterna i det land som har godkänt det skattefria lagret bestämmer garantivillkoren. Dessutom skall den auktoriserade lagerhållaren rätta sig efter de krav som ställs av det land där det skattefria lagret är beläget, föra bok över varulager och varurörelser samt samtycka till övervakning och inventering av lagret.

På de villkor som medlemsstaten uppställer beviljas befrielse från skatt som avser förluster som uppkommer under punktskatteuppskov och är hänförliga till force majeure eller sker under tillverkning, bearbetning, förvaring och transport och beror på varans beskaffenhet. Denna befrielse från skatt tillämpas också när varor transporteras under punktskatteuppskov. Förluster under transport mellan medlemsstaterna konstateras i enlighet med destinationslandets regler.

Förflyttning av punktbekattade varor

Varor med punktskatteuppskov kan flyttas från ett skattefritt lager till ett annat. Lagerhållarna betraktas som auktoriserade för både inrikes transporter och transporter mellan medlemsländer. De risker som är förknippade med transporter inom gemenskapen skall täckas av den säkerhet den avsändande auktoriserade lagerhållarens garantiförbindelse ställer eller, vid behov, av en garantiförbindelse som avsändaren och transportören är solidariskt ansvariga för. Vid behov kan en medlemsstat också kräva att mottagaren skaffar en garanti. Medlemsstaterna utarbetar detaljregler för garantiförbindelsen. Garantin skall vara giltig i hela gemenskapen.

Den som tar emot en vara kan också vara en näringsidkare utan ställning som auktoriserad lagerhållare. Denne får ta emot punktskattebelagda varor enligt reglerna om uppskov men han får varken förvara eller avsända sådana varor. Näringsidkaren kan anhålla om auktorisering hos sin medlemsstats myndigheter innan han tar emot varorna.

En registrerad näringsidkare skall garantera betalningen av punktskatten, föra bok över varuleveranser, på anmodan förete varorna och samtycka till övervakning och inventering av lagret. Av en registrerad näringsidkare uppbärs punktskatt när varorna tas emot och skatten

betalas i enlighet med det förfarande som fastställs av varje medlemsstat.

En oregistrerad näringsidkare skall innan varorna avsänds lämna en deklaration till skattemyndigheterna i destinationslandet och garantera betalningen av punktskatt, betala destinationslandets punktskatt när varorna tas emot i enlighet med det förfarande som fastställs av destinationslandet och samtycka till de kontrollåtgärder som vidtas av destinationslandets myndigheter. Överföringar av varor till både registrerade och oregistrerade näringsidkare omfattas av uppskovsreglerna.

Den avsändande auktoriserade lagerhållaren kan också utse en skatterepresentant som skall vara godkänd av destinationslandets myndigheter. Skatterepresentanten skall som representant för en mottagare utan ställning som auktoriserad lagerhållare garantera betalningen av punktskatt på de villkor som destinationslandets myndigheter uppställer, betala destinationslandets punktskatt när varorna tas emot i enlighet med det förfarande som fastställs av destinationslandet samt föra bok över varuleveranser och meddela destinationslandets myndigheter vart varorna har levererats.

Oavsett eventuell användning av ADB skall alla punktskattebelagda varor som flyttas mellan medlemsstater under skatteuppskov åtföljas av ett administrativt dokument eller ett handelsdokument uppgjort av avsändaren. Ifall mottagaren inte är auktoriserad eller registrerad näringsidkare skall till det medföljande dokumentet fogas ett verifikat över att punktskatt betalats i destinationslandet eller att något annat av destinationslandet godkänt förfarande följts. Detta medföljande dokument skall innehålla adressen till den skattemyndighet i destinationslandet till vilken skatten har betalats, betalningsdag och -referens eller ett godkännande av betalningsgarantin.

En punktskattebelagd vara omfattas inte längre av uppskovsreglerna sedan varans avsändare har fått returexemplar av det medföljande dokumentet där det konstateras att varorna har omfattats av detta förfarande. Ifall punktskattebelagda varor som omfattas av uppskovsreglerna förs utanför gemenskapen, skall tullmyndigheterna på den ort där varan lämnar gemenskapen bekräfta att varan har lämnat gemenskapen och till avsändaren återända ett bestyrkt exemplar av det medföljande dokumentet.

Medlemsstaterna kan bevilja undantag från

bestämmelserna om produktion, tillverkning, förvaring och flyttning av varor åt producenter av små mängder vin. Undantaget gäller produktion av i genomsnitt mindre än 1000 hektoliter vin om året.

Återbetalning av punktskatt

Punktskatt som har betalats i den medlemsstat där varorna har släppts för konsumtion kan på begäran av näringsidkare betalas tillbaka, om varorna inte är avsedda att förbrukas i denna medlemsstat. Skatteåterbäring beviljas emellertid inte, om anhållan inte uppfyller de krav på korrekthet som medlemsstaten uppställer.

För att få skatteåterbäring skall avsändaren innan varorna avsänds anhålla om återbetalning från de behöriga myndigheterna i sin hemstat och förete bevis på att punktskatten har betalats. Varorna skall vara underkastade övervakning i fråga om punktskatten. Avsändaren skall tillstålla myndigheterna i sin medlemsstat ett dokument som är undertecknat av mottagaren och som visar att punktskatten betalats i förbrukningslandet eller som innehåller adressen till destinationslandets skattemyndigheter och datum för mottagande av skattedeklarationen och registreringsnumret på denna deklaration. För de punktbeskattade varor som släppts för konsumtion och som är försedda med skattemärken eller identifieringsmärkning kan punktskatten betalas tillbaka, förutsatt att de skattemyndigheter som har gett skattemärket eller gjort identifieringsmärkning konstaterar att märket har makulerats.

Befrielser från punktskatt

Befriade från punktskatt är varor som levereras till diplomatiska eller konsulära beskickningar med personal, till internationella organisationer och medlemmar i sådana organisationer, NATO-länders väpnade styrkor samt för konsumtion enligt avtal som ingåtts med tredje länder eller internationella organisationer, förutsatt att denna konsumtion också är befriad från mervärdesskatt.

På ovan nämnda skattebefrielser tillämpas värdlandets villkor och begränsningar till dess gemenskapens beskattningsbestämmelser har godkänts. Skattebefrielsen genomförs med hjälp av skatteåterbäringar. Medlemsländerna kan också komma överens om skattebefrielse

med ett tredje land eller en internationell organisation. Medlemslandet skall dock låta godkänna ett sådant avtal i rådet.

Dessutom kan medlemsstaterna fram till utgången av juli 1999 befria sådana varor från skatt som säljs i flygfältens och hamnarnas skattefria butiker och som personer som reser till andra medlemsländer tar med sig som resgods. Varor som tillhandahålls ombord på flygplan eller båtar under resan är befriade från skatt på samma sätt som varor som säljs i skattefria butiker. Denna skattefrihet gäller också de två terminalerna för Kanaltunneln.

Skattebelagda varor som införs av enskilda individer

För varor som förvärvats av enskilda för deras eget bruk och som transporteras av dem själva uppbärs punktskatt i den medlemsstat där de har förvärvats. I trafiken inom unionen kan medborgarna i princip utan begränsningar för eget bruk i ett annat medlemsland förvärva alla varor som beskattas där. För prövningen av om varorna är avsedda för eget bruk eller för kommersiella ändamål kan medlemsstaterna fastställa referensnivåer för tobak och alkohol.

Dessa referensmängder, som enbart är vägledande, får inte understiga:

a) Tobaksvaror	
cigaretter	800 st
cigariller (cigarrer med en vikt av högst 3 g per styck)	400 st
cigarrer	200 st
röktobak	1,0 kg
b) Alkoholdrycker	
brännvin (sprit)	10 l
mellanprodukter (starkvin)	20 l
viner (högst 60 l mousserande vin)	90 l
öl	110 l

Medlemsstaterna kan också uppbära punktskatt i förbrukningslandet för mineraloljor som släppts för konsumtion i en annan medlemsstat, om dessa varor transporteras med ovanliga transportsätt av enskilda individer eller för deras räkning. Med ovanliga transportsätt avses att bränsle transporteras på något annat sätt än i fordons bränsletankar eller reservdunkar liksom yrkesmässig transport av flytande eldningsbränsle på något annat sätt än i tankbilar.

Punktskatteadministreringen

Kommissionen biträds av en kommitté för punktskatter som är sammansatt av företrädare för medlemsländerna. Ordförande för kommittén är en företrädare för kommissionen. Kommittén har befogenhet att undersöka klagomål som gäller gemenskapens punktskattebestämmelser på initiativ av antingen ordföranden eller en medlemsstat.

Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén förslag till nödvändiga åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslagen. Kommissionen skall godkänna de föreslagna åtgärderna om de är förenliga med kommitténs yttrande. Om de planerade åtgärderna inte är förenliga med kommitténs yttrande eller om inget yttrande har getts, skall kommissionen genast förelägga rådet ett förslag till nödvändiga åtgärder. Rådet avgör ärendet med kvalificerad majoritet. Om rådet inte har avgjort ärendet inom tre månader från det att ärendet har tagits upp i rådet, skall kommissionen införa de föreslagna åtgärderna, om inte rådet med enkel majoritet har avvisat förslaget.

För informationsutbytet mellan medlemsstaterna i fråga om punktskatter gäller rådets direktiv av den 19 december 1977 om ömsesidigt bistånd genom behöriga myndigheter i medlemsstaterna inom området direkt beskattning (77/799/EEG). Medlemsstaterna skall också informera kommissionen om den nationella lagstiftning de tillämpar.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt bilaga XV (IX Beskattning, punkt 3) till anslutningsfördraget får Finland uppställa kvantitativa restriktioner för skattefria hemkomstgåvor som resenärer har med sig från andra medlemsstater.

Dessa kvantitativa restriktioner är följande:

Tobaksvaror

- 300 cigaretter eller
- 150 cigariller (cigarrer med en högsta vikt av 3 gram styck) eller
- 75 cigarrer eller
- 400 gram röktobak

Alkoholdrycker

- destillerade drycker och sprit, med en alkoholhalt som överstiger 22 volymprocent, 1 liter
- eller destillerade drycker, sprit och aperitifer med vin- eller alkoholbas, vars alkoholhalt inte överstiger 22 volymprocent, mousserande vin, starkvin 3 liter
- icke-mousserande vin 5 liter
- öl 15 liter

Dessutom får Finland enligt anslutningsfördraget begränsa mängden skattefria hemkomstgåvor som införs från tredje länder till 15 liter i fråga om öl.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Genomförandet av direktivet 92/12/EEG förutsätter att stadgandena gällande det finländska accisförfarandet helt revideras. I den nya lagen måste de accisskyldiga definieras och ordnas auktorisering av lagerhållare, näringsidkare och skatterepresenteranter. För alla accisbelagda varor måste skapas ett system som liknar systemet med skattefria lager eller tillstånd att förvara vissa punktskattebelagda varor.

Inom gemenskapens punktskattesystem uppbärs skatten i det medlemsland där varan släpps för konsumtion. Då man i Finland för närvarande uppbär accis för importvaror i samband med förtullningen, flyttas skatteuppbörden närmare konsumtionen vid ett medlemskap i unionen. Samtidigt inflyter skatteintäkterna vid en senare tidpunkt ifall tillstånd till skattefritt lager beviljas samma importör för flera olika lager på olika håll i landet.

I syfte att trygga skattebetalningen och förhindra missbruk måste ett garantisystem knytas till accissystemet. För närvarande krävs ingen garanti av de accisskyldiga i hemlandet. Tullverket använder ett garantiförfarande som liknar det förfarande som tillämpas inom gemenskapen då en importör eller speditiönsfirma ansöker om att bli registrerad kund.

I lagstiftningen bör också ingå stadganden om det administrativa dokument eller handelsdokument som skall medfölja de skattepliktiga

varor som förflyttas och om kvitteringen av det. Särskilda regeringspropositioner kommer att avlätas om de ändringar som hör till lagstiftningens område.

Ändringar i ADB-systemen

Gemenskapen har för avsikt att för övervakningen av flyttningar av punktskattebelagda varor och punktskattelager 1993—1995 utveckla ett datasystem som skall betjäna den egna tillsynen. Målet är att bygga upp ett system med vars hjälp flyttningar av punktskattebelagda varor som omfattas av uppskovsreglerna från ett skattefritt lager till ett annat kan övervakas utan gränskontroller. Medlemsländerna skulle före ingången av 1993 skapa ett ADB-baserat register över alla auktoriserade lagerhållare, lager och registrerade näringsidkare. Av registret skall framgå bl.a. registreringsnummer, de varor som omfattas av systemet, myndighetskontakter och adressuppgifter. Avsikten är att senare också skapa ett system för informationsutbyte mellan medlemsländerna. I begynnelsekedet sker informationsutbytet med hjälp av disketter. Målet på lång sikt är att ersätta den kontroll av flyttningen av skattefria varor som sker med hjälp av medföljande dokument med överföringar av uppgifter via datasystemet.

Punktskatt uppbärs i enlighet med de förfarande som tillämpas i envar medlemsstat, dock så att medlemsstaterna skall tillämpa samma skatteuppbördsförfaranden på både inhemska varor och varor som införts från andra medlemsstater. Sålunda måste Finlands nuvarande inhemska accissystem ändras genom att dess tillämpningsområde utvidgas till att omfatta även varor som införs från andra medlemsländer.

Andra punktskatter än de som skall harmoniseras

I och med ett medlemskap måste lagen om påförande av accis (558/78) och alla materiella accislagar, lagarna om tobaksaccis, skatt på alkoholdrycker och bränsleaccis ändras i överensstämmelse med direktiven. Dessutom måste de nuvarande nationella accislagarna antingen upphävas eller deras stadganden om fastställande av skatt, skattskyldighet, befrielse från skatt, övervakning m.m. ändras. Medlemskapet förutsätter ändringar också i vissa lagar som

ansluter sig till acciser t.ex. lagen om säkerhetsupplagsavgift (1105/83) samt lagen om oljeavfallsavgift (894/86).

Gemenskapens punktskattelagstiftning förhindrar inte formellt att punktskatter uppbärs även för andra varor än tobaksvaror, mineraloljor och alkohol och alkoholdrycker. Som skatteuppbörds- och övervakningssystem kan emellertid inte användas gemenskapens punktskattesystem, eftersom ett medlemsland som uppbär nationell punktskatt inte kan ålägga andra medlemsländer att tillämpa gemenskapens punktskattesystem på dessa skatter. Eftersom det inte finns några gränskontroller i handeln på den inre marknaden måste man skapa ett system som avviker från gemenskapens system för uppbörden och övervakningen av nationell punktskatt. Väsentligt i systemet är bestämmandet av skattskyldigheten, exportens befrielse från punktskatt samt uppbörden av skatten i handeln på den inre marknaden. Nationell punktskatt kommer att uppbäras för vissa bränslen, t.ex. stenkol, torv, el och naturgas samt för sötsaker och läskdrycker.

Kommissionens förordning (EEG) nr 2719/92 av den 11 september 1992 om det medföljande administrativa dokumentet för befordran av varor som är belagda med punktskatter enligt förfarandena för avskaffande av skatter

Kommissionen förordning (EEG) nr 2225/93 av den 27 juli 1993 om ändring av förordning (EEG) nr 2719/92 om det medföljande administrativa dokumentet för befordran av varor som är belagda med punktskatter enligt förfarandena för avskaffande av skatter

Kommissionens förordning (EEG) nr 3649/92 av den 17 december 1992 som gäller ett förenklat medföljande dokument för befordran inom gemenskapen av varor som är belagda med punktskatt och som släpps för konsumtion i den avsändande medlemsstaten

Varor som omfattas av uppskovsreglerna skall åtföljas av ett administrativt dokument som överensstämmer med den mall som utgör bilaga till ovan nämnda ändrade förordning. Det administrativa dokumentet kan ersättas med ett handelsdokument som skall innehålla alla nödvändiga uppgifter. Enligt ett bilateralt avtal mellan medlemsländerna kan det administrativa dokumentet också ersättas med användning av datateknik.

De behöriga myndigheterna i destinationslandet kan kräva att mottagaren skall tillställa den behöriga myndigheten ett fjärde exemplar av det medföljande dokumentet för bekräftelse på samma sätt som det tredje s.k. returexemplaret.

När man ämnar släppa en vara som är belagd med punktskatt och som redan har släppts för konsumtion i något medlemsland för konsumtion i ett annat medlemsland skall med en sådan varuförsändelse följa ett dokument som överensstämmer med bilagan till förordning (EEG) nr 3649/92 men som är enklare än det ovan nämnda. Handelsfakturan eller en annan faktura kan också fungera som dylikt dokument under förutsättning att den innehåller nödvändiga uppgifter numrerade på samma sätt som i nämnda bilaga. Dokumentet skall då innehålla texten: "Simplified accompanying document (excise goods) for fiscal control purposes."

Rådets direktiv av den 19 december 1972 om sådana andra skatter än omsättningsskatt som påverkar bruket av tobaksvaror (72/464/EEG)

Rådets andra direktiv av den 18 december 1978 om sådana andra skatter än omsättningsskatt som påverkar bruket av tobaksvaror (79/32/EEG)

Rådets direktiv 92/78/EEG av den 19 oktober 1992 om ändring av direktiven 72/464/EEG och 79/32/EEG om andra skatter än omsättningsskatter som påverkar förbrukningen av tobaksprodukter

Rådets direktiv 92/79/EEG av den 19 oktober 1992 om tillnärmning av skatter på cigaretter

Rådets direktiv 92/80/EEG av den 19 oktober 1992 om tillnärmning av skatter på andra tobaksvaror än cigaretter

Enligt direktiven definieras skattepliktiga varor på följande sätt. Tobaksvaror är i beskattningshänseende cigaretter, cigarrer och cigariller samt finskuren tobak och annan röktoak. Piptobak och tobak för cigaretter som man rullar själv har åtskiljts från varandra genom egna definitioner. Alla dessa varugrupper har definierats mera detaljerat enligt kvaliteten på det använda råmaterialet, tillverknings sättet, slutproduktens storlek och form samt ändamål i skattestrukturdirektiven.

För cigaretter kan uppbäras en särskild punktskatt per varuenhet eller en proportionell skatt som beräknas på det högsta detaljpriset. Den minimiskatt som tillämpas skall i fråga om cigaretter vara minst 57 % av detaljpriset inklusive alla skatter på cigaretter i den populäraste priskategorin. Inga krav på miniminivå har uppställts i fråga om enhetsskatten. För andra tobaksvaror kan uppbäras antingen en värdeskatt som beräknas på grundval av det högsta detaljförsäljningspriset för varje vara, som fritt bestäms av tillverkaren eller importören, eller en specifik kvantitetsrelaterad skatt per kilo eller stycke eller en kombination av båda.

Minimiskatten på cigarrer och cigariller är 5 % av det högsta tillåtna detaljförsäljningspriset eller 7 ecu per kg eller tusen stycken. Minimiskatten på finskuren tobak är 30 % av det högsta tillåtna detaljförsäljningspriset eller 20 ecu per kg och för andra slag av rökto bak på motsvarande sätt 20 % av det högsta tillåtna detaljförsäljningspriset eller 15 ecu per kg.

För att underlätta skatteuppbörden är det också möjligt att klassificera olika tobaksvaror i olika skatteklasser enligt detaljförsäljningspriset.

Alla gemenskapens punktskatter är förknippade med bestämmelser om befrielse från skatt. Syftet med dessa befrielser är att befria sådana tobaksvaror från skatt som används för något annat ändamål än tobaksrökning eller att förhindra dubbelbeskattning av tobaksvaror. Varje medlemsland skall bestämma vilka formaliteter och villkor som dessa skattebefrielser är underkastade.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Gemenskapens beskattningsprinciper för tobaksvaror motsvarar i stora drag den beskattning som tillämpas i Finland (lagen om tobaksaccis 875/79). Också Finlands minimiskattesatser för tobaksvaror ligger på den miniminivå gemenskapen förutsätter med undantag för skatten på cigaretter som måste höjas något. Minimiskattesatserna för cigarrer, piptobak och cigarettobak är lägre än i Finland och då prisnivån för alla varor är lägre i Europa än i Finland kan detta medföra en ökning av importen av tobaksvaror för eget bruk än för närvarande.

Inom gemenskapen är inte snus, tuggtobak eller cigarettpapper belagda med tobaksskatt. Till de delar snus och tuggtobak är tillåtna kan de beskattas, men endast nationellt. På grund av deras ringa betydelse kommer dessa tobaksvaror emellertid inte att beskattas längre. Beskattningen av cigarettpapper fortsätter på nationell nivå. Andra varor än sådana som är framställda av tobaksväxten blir också skattepliktiga i Finland. Om den tobaksskatt som skall erläggas för tobaksvaror avläts en särskild regeringsproposition.

Rådets direktiv 92/83/EEG av den 19 oktober 1992 om en harmoniserad punktskattstruktur för alkohol och alkoholdrycker och

Rådets direktiv 92/84/EEG av den 19 oktober 1992 om tillnärmning av skattesatserna för punktskatter på alkohol och alkoholhaltiga drycker

Skattepliktiga varor definieras i direktiven på följande sätt. Beskattningen omfattar öl vars alkoholhalt överstiger 0,5 volymprocent samt alkohol och andra alkoholhaltiga drycker vars alkoholhalt överstiger 1,2 volymprocent.

Varor som är belagda med alkoholskatt definieras på grundval av gemenskapens tulltariffnomenklatur. Belagda med alkoholskatt är maldrycker som hör till position 2203 samt öl och blandningar av alkoholfria drycker som hör till position 2206, vissa viner och mousserande viner som hör till positionerna 2204 och 2205, andra jästa drycker som hör till positionerna 2204—2206, vissa mellanprodukter som hör till positionerna 2204—2206 samt etylalkohol som hör till positionerna 2204—2208. Utöver av positionsbestämningen påverkar också varans alkoholhalt och alkoholens ursprung (t.ex. jäsnings) skatteklassificeringen av alkoholhaltiga drycker och beloppet av den skatt som uppbärs.

Skatten på öl bestäms per 100 liter/grader Plato eller 100 liter/alkoholhalten. När grader Plato tillämpas kan öl vid beskattningen också indelas i olika klasser varvid en lika stor skatt uppbärs för öl som hör till samma klass. Skillnaden mellan två skatteklasser skall dock vara minst fyra grader Plato eller en volymprocent. Reducerad skatt kan uppbäras för öl som produceras i oberoende små bryggerier

som producerar mindre än 20 miljoner liter öl. Den reducerade skatt som tillämpas får dock inte vara 50 % mindre än den allmänna nationella skatten på öl. På öl som innehåller högst 2,8 % alkohol kan tillämpas en reducerad skatt som kan ligga under miniminivån.

Punktskatten på vin och andra jästa produkter fastställs för 100 liter färdig vara oberoende av varornas alkoholhalt. Skatten på mousserande vin kan vara lägre än skatten på annat vin. För vin och mousserande vin som innehåller högst 8,5 volymprocent alkohol samt för andra jästa produkter kan reducerad skatt uppbäras.

Punktskatten på mellanprodukter bestäms också för 100 liter färdig vara oberoende av varornas alkoholhalt. Skatten på starkvin får inte vara lägre än skatten på vin. Reducerad skatt kan uppbäras för varor vilkas alkoholhalt inte överstiger 15 volymprocent. Denna reducerade skatt får dock inte understiga den allmänna nationella skatten på mellanprodukter med mera än 40 % och den får inte vara lägre än den allmänna nationella skatten på vin.

Punktskatten på etylalkohol bestäms per hektoliter ren alkohol vid 20°C och den uppbärs per hektoliter ren alkohol. Skatten skall vara lika stor för alla varor som hör till denna grupp. Reducerad skatt kan dock tillämpas på varor som innehåller mindre än 10 volymprocent alkohol och som hör till KN-position 2208. Reducerad skatt kan också uppbäras för etylalkohol som framställs i små destillationsanläggningar som framställer mindre än 1000 liter ren alkohol om året. På små tillverkare kan också tillämpas ett förenklat beskattningsförfarande och s.k. flat-rate-beskattnings-

Minimiskatterna är följande:

öl	0,748 ecu per 100 liter/grader Plato
eller	1,87 ecu per 100 liter/mängden alkohol i den färdiga varan
vin	0 ecu/100 liter av produkten
mousserande vin	0 ecu/100 liter av produkten

mellanprodukter	45 ecu/100 liter av produkten
alkohol och drygger	550 ecu/100 liter ren alkohol. Om skatten alkoholhaltiga har varit högst 1000 ecu kan det inte sänkas och om den har varit över 1000 ecu kan den inte sänkas under nivån 1000 ecu

Skattefrihet har också beviljats för denaturerad alkohol, alkohol som används för framställning av vinättika, läkemedel och under vissa förutsättningar livsmedel samt alkohol som används i vetenskaplig forskning, produktions- och sjukhus för medicinska ändamål samt i vissa tillverkningsprocesser. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om godkända alkoholdenaturerare och denatureringsprocesser. Ifall denaturering medför missbruk kan medlemslandet vägra att tillämpa skattefrihet och ta tillbaka beviljad skattefrihet.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Den nya lagen om skatt på alkoholdrycker (532/94), som trädde i kraft den 1 juli 1994, uppfyller i huvudsak direktivets krav. Inom gemenskapen omfattar skatten på alkoholdrycker öl från 0,5 volymprocent och andra alkoholhaltiga drycker från 1,2 volymprocent. I Finland är den nedre gränsen för beskattning 2,8 %. Till denna del måste den finska alkoholskattelagstiftningen anpassas till direktivet. Dessutom måste vissa närmast tekniska ändringar företas.

Som medlem i gemenskapen skall det inte heller längre vara möjligt att i samband med lagen om skatt på alkoholdrycker uppbära en särskild tilläggsskatt för detaljhandelsförpackningar. Frågan borde lösas genom att samla alla detaljhandelsförpackningar under en särskild egen lag.

I den nya lagen om skatt på alkoholdrycker har skapats ett system med s.k. skattefria lager. Till dessa delar har man redan i detta skede försökt harmonisera accisförfarandena så mycket som möjligt. Särskilda regeringspropositioner kommer att avlåtas om de ändringar som hör till lagstiftningens område.

Rådets direktiv 92/81/EEG av den 19 oktober 1992 om harmonisering av strukturerna för punktskatter på mineraloljor, rådets direktiv 92/82/EEG av den 19 oktober 1992 om tillnärmning av skattesatserna för punktskatter på mineraloljor, rådets beslut 92/510/EEG av den 19 oktober om bemyndigande för medlemsstater att bibehålla punktskattereduktioner och punktskattebefrielser för vissa mineraloljor som används för särskilda ändamål, enligt förfarandet i artikel 8.4 i rådets direktiv 92/81/EEG och rådets beslut 93/697/EEG av den 13 december 1993 genom vilket vissa medlemsstater ges tillstånd att tillämpa eller fortsätta tillämpa punktskatte-reduktioner eller punktskattebefrielser för vissa mineraloljor som används för särskilda ändamål, enligt förfarandet i artikel 8.4 i rådets direktiv 92/81/EEG

Skattepliktiga mineraloljor definieras inom gemenskapen på grundval av gemenskapens tulltariffnomenklatur, nedan CN. Mineraloljeskatt uppbärs för vissa motorbensiner, gasoljor, tung brännolja och fotogen som hör till CN-position 2710 samt för metan och naturgas förtätad till vätska som hör till position 2711 samt för vissa varor som hör till CN-positionerna 2707—3817. Belagda med mineraloljeskatt är också alla de varor som används som motorbränsle eller som sätts till motorbränsle. Skattepliktiga är likaså kolväten som används för uppvärmning, med undantag för stenkol, lignin, torv och andra sådana fasta kolväten och naturgaser.

Punktskatten på mineraloljor fastställs för 1000 liter bränsle vid 15°C (normalliter). På tung brännolja, metan och naturgas förtätad till vätska beräknas accisen dock för 1000 kg. En minimiskatt har fastställts särskilt för blyfri och blyhaltig motorbensin samt för tung brännolja. Skatten på gasolja, fotogen och naturgas förtätad till vätska och metan har graderats enligt ändamålet — bränsle som används som motorbränsle, inom industrin och för uppvärmning.

Motorbränslen eller tillsatsämnen till bränslen vilka liknar mineraloljor beskattas såsom motorbränslen samt andra kolväten som används för uppvärmning såsom mineraloljor. Dessutom uppbärs för de bränslen för vilka ingen minimiskattesats har fastställts särskilt i direktivet gällande skattesatser enligt skatt för motsvarande motor- eller eldningsbränsle.

Minimiskattnivåerna för de olika varorna är följande:

	(ecu/1000 l)
Motorbensin	
— blyhaltig	337 /1000 l
— blyfri	287 /1000 l
Dieselolja och lätt brännolja	
— som bränsle	245 /1000 l
— för uppvärmning	18 /1000 l
— inom industrin	18 /1000 l
Tung brännolja	
— alla	13 /1000 kg
Naturgas förtätad till vätska, metan	
— som bränsle	100 /1000 kg
— inom industrin	36 /1000 kg
— för uppvärmning	0 /1000 kg
Fotogen	
— som bränsle	245 /1000 l
— inom industrin	18 /1000 l
— för uppvärmning	0 /1000 l.

Punktbeskattningen av mineraloljor innefattar också ett otal befrielser från skatt. Helt och hållet kan från punktskatt befrias mineraloljor som används för något annat ändamål än som motorbränsle eller för uppvärmning, i annan verksamhet än privat flygverksamhet eller på gemenskapens vattendrag för annat ändamål än privatbruk.

Helt eller delvis kan från skatt dessutom befrias mineraloljor som används för produktion av el eller kombinerad el och fjärrvärme, i annan än privat insjötrafik, på järnvägar, i projekt för utvecklande av naturvänliga produkter, vid tillverkning av flygplan och båtar, inom jordbruk, trädgårdsodling och skogsbruk, vid insjöfiske samt vid muddring av farleder och i hamnar.

Reducerad mineraloljeskatt kan uppbäras för gasolja, naturgas förtätad till vätska, metan och fotogen som används under övervakning i fastmonterade motorer, byggnadsverksamhet, maskinbyggnad, i maskiner och anordningar som används i offentliga inrättningar samt i fordon som används på andra ställen än allmänna vägar. Den reducerade skatten får dock inte vara lägre än den minimiskatt som skall tillämpas.

Dessutom kan rådet på kommissionens för-

slag genom ett enhälligt beslut enligt artikel 8.4 i direktiv 92/81/EEG ge en medlemsstat rätt att tillämpa andra skattebefrielser eller reducera skatten i specialfall. Denna skattebefrielse eller skattereduktion kan genomföras genom återbetalning av uppuren skatt. Dylika nationella skattebefrielser som tillämpades redan före harmoniseringen tillämpas för närvarande i alla medlemsländer i de fall som nämns särskilt i rådets beslut 92/510/EEG och 93/697/EEG.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt bilaga XV till anslutningsakten (IX Beskattning, punkt 5 e) får Finland behålla punktskattereduktion för dieselolja och gasolja med låg svavelhalt liksom även för reformulerad blyfri eller blyhaltig bensin förutsatt att dessa belopp inte i något skede får vara mindre än de fastställda minimibeloppen. Dessutom får Finland från punktskatt befria metangas och gasol för alla ändamål samt mineralolja för privata fritidsbåtar (punkt 5 f).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

De allmänna principerna för bränslebeskattning och produkttäckningen motsvarar huvudsakligen det energibeskattningsystem som redan är i kraft i Finland. Direktivet känner dock inte den miljöpolitiska gradering gällande trafikbränslen som togs i bruk i Finland 1993. Direktivet gäller inte heller torv, stenkol, naturgas och el. Ifall man vill beskatta någon av dessa kan beskattningen inte ske inom ramen för det harmoniserade punktskattesystemet, utan det måste skapas ett sådant nationellt system som inte får medföra gränssformaliteter. Antalet varor som beskattas kommer att ökas i enlighet med direktivets krav jämfört med de skattepliktiga varor som nu uppräknas i accistabellen. Stadgandena om skattefrihet kan ändras något jämfört med de nuvarande. Gemenskapens minimiskattennivåer uppfylls med undantag för dieselolja. Också miniminivån för punktskatt på dieselolja överskrids från den 1 juni 1994 med stöd av lagen om ändring av accistabellen i lagen om bränsleaccis (137/94). Då blir den mervärdesskatt som enligt den nya mervärdesskattelagen skall uppbäras för dieselolja avdragsgill för trafikidkare. Av denna anledning har bränsleskatten på dieselolja höjts i motsvarande mån.

Inom bränslebeskattningen används i Fin-

land skattefria lager, så till dessa delar kommer beskattningen inte att ändras. Däremot uppbärs skatten för överlåtelser från skattefria lager eller import i Finland enligt volymliter i stället för de normalliter (+15°C) som gemenskapen tillämpar. Då normalsvinnet i skattefria lager dock är skattefritt enligt EG:s punktskattesystem, har saken ingen betydelse för vad som inflyter i skatt. En accislag enligt direktiven kommer att ges om bränsleskatterna. Dessutom kommer en nationell skattelag att ges gällande vissa bränslen som inte harmoniseras. Sådana varor är stenkol, torv, naturgas och el. Särskilda regeringspropositioner kommer att avlätas om de ändringar som hör till lagstiftningens område.

Administrativa bestämmelser i EG:s punktskattedirektiv

För beräkning av skattesatserna fastställs ecuns värde i nationella valutor en gång om året. Som växelkurs används kursen den första arbetsdagen i oktober. Kursen publiceras i gemenskapernas officiella tidning och den förändrade skatten tillämpas från den 1 januari följande år. De gällande punktskattesatserna kan dock bibehållas, om skattesatsen uttryckt i den administrativa valutans skulle stiga mindre än 5 % eller 5 ecu, av vilka två värden det lägre skall beaktas.

Medlemsstaterna skulle senast den 31 december 1992 ha infört de lagar och andra författningar som förutsätts av direktiven om skattestrukturen och skattesatserna och utan dröjsmål underrättat kommissionen härom. I medlemsstaternas författningar skall hänvisas till direktivet i fråga eller så skall denna hänvisning fogas till dem när de publiceras. Medlemsstaterna skall också stadga hur hänvisningarna skall göras. Dessutom skall medlemsstaterna skriftligen tillställa kommissionen de centrala nationella stadgandena som avses i direktiven.

Med två års mellanrum, första gången senast den 31 december 1994, skall rådet på grundval av kommissionens rapport och vid behov på kommissionens förslag se över den allmänna minimiskatten och punktskattestrukturen samt efter att ha hört Europaparlamentet enhälligt vidta nödvändiga åtgärder. I kommissionens rapport och rådets behandling beaktas den inre marknadens funktionsduglighet, skatternas realvärde, konkurrensen mellan alkoholdrycker som hör till olika kategorier och de allmänna målen för Romfördraget.

Kapitel 3

Tillnärmning av lagstiftning

Artikel 100. Enligt artikel 100 i fördraget skall rådet enhälligt på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och ekonomiska och sociala kommittén utfärda direktiv om tillnärmning av sådana lagar och andra författningar i medlemsstaterna som direkt inverkar på den gemensamma marknadens upprättande eller funktion.

Tillnärmning av medlemsstaternas nationella rättsnormer är ett av de medel som hör till gemenskapens behörighet och som man använder för att sträva efter de mål som uppställts för gemenskapen. Rådet kan vidta tillnärningsåtgärder när fördraget inte innehåller några särskilda bestämmelser om åtgärder som skulle vara nödvändiga för den gemensamma marknadens upprättande och för tryggheten av dess funktion.

En förutsättning för att artikeln skall tillämpas är att medlemsstaternas stadganden i fråga inverkar på den gemensamma marknaden. De nationella stadgandena behöver emellertid inte ta sikte på den gemensamma marknadens upprättande. Det räcker med att stadgandena de facto inverkar på den gemensamma marknadens upprättande eller funktion. Därför har t.ex. stadganden om konsumentskydd och immateriella rättigheter ansetts höra till artikelns tillämpningsområde.

Artikelns tillämpningsområde är omfattande. Tillämpningsområdet begränsas dock av flera specialbestämmelser. Specialbestämmelserna gäller bl.a. harmoniseringsåtgärder inom området för en gemensam jordbrukspolitik, (artikel 43), det trafikpolitiska området (artikel 75), området för indirekt beskattning (artikel 99) samt tillnärmning av lagstiftning i syfte att upprätta en inre marknad (artikel 100 a). Enligt domstolens rättspraxis är artikel 100 en allmän bestämmelse och således subsidiär i förhållande till specialbestämmelserna (se t.ex. hormonfallen 68 och 131/86 Förenade konungariket v. rådet).

Rådet skall fatta beslut om tillnärningsåtgärder enhälligt. Det fattar sina beslut på förslag av kommissionen efter att ha hört både Europaparlamentet och ekonomiska och sociala kommittén. Europaparlamentet är enligt artikel 100 inte lika fast knutet till beslutsproceduren som t.ex. enligt bestämmelsen i artikel

100 a, där ett medbeslutandeförfarande förutsätts. Som rättsaktsform som rådet kan använda nämns enbart direktiv. Förordningar eller beslut kan inte utfärdas med stöd av artikeln.

Artikel 100 a. I artikel 100 a.1 i Romfördraget bestäms att med avvikelse från artikel 100 skall bestämmelserna i artikel 100 a tillämpas för att nå de mål som anges i artikel 7 a, dvs. den inre marknadens upprättande. Härvid skall rådet enligt medbeslutandeförfarandet i artikel 189 b i fördraget och efter att ha hört ekonomiska och sociala kommittén besluta om åtgärder för tillnärmning av bestämmelser i lagar och andra författningar i medlemsstaterna.

Artikeln skall i egenskap av specialbestämmelse i princip tolkas snävt och den kan således tillämpas endast på upprättandet av den inre marknaden. Eftersom den inre marknaden i artikel 7 a definieras som ett område utan inre gränser, där fri rörlighet för varor, personer, tjänster och kapital säkerställs, är artikelns tillämpningsområde ändå mycket omfattande. Enligt punkt 2 skall artikeln dock inte tillämpas på bestämmelser om skatter och avgifter, fri rörlighet för personer eller anställdas rättigheter och intressen, även om de skulle inverka på den inre marknaden.

Artikel 100 a, som gäller lagstiftningen om den inre marknaden, fogades till fördraget genom enhetsakten 1986. Den har utgjort ett viktigt redskap för upprättandet av den inre marknaden eftersom man med stöd av den har utfärdat största delen av de nyare bestämmelser av teknisk natur som tar sikte på ett frisläpande av handeln med varor. Dess införande har samtidigt inskränkt det ursprungliga tillämpningsområdet för artikel 100 betydligt.

I artikeln förutsätts inte att medlemsstaternas representanter skall vara enhälliga, utan rådet kan med stöd av artikeln fatta sina beslut med kvalificerad majoritet. Beslutsfattandet har sålunda underlättats och påskyndats betydligt. Även Europaparlamentet är fast knutet till beslutsfattandet, eftersom beslut om tillnärningsåtgärder skall fattas genom rådets och parlamentets medbeslutandeförfarande. I artikeln nämns inte någon rättsaktsform särskilt, utan där hänvisas allmänt till rådets åtgärder. Tillbudsstående rättsaktsformer är således utöver direktiv även förordningar och beslut.

Ibland kan det finnas flera befogenhetsgrunder för tillnärningsåtgärderna och om de skulle tillämpas samtidigt skulle det leda till

avvikande beslutsförfaranden. Domstolen har i dessa fall i sin rättspraxis varit benägen att gynna tillämpningen av just de artiklar som leder till att beslut måste fattas med kvalificerad majoritet och som bäst tryggar parlamentets ställning (se t.ex. fall 300/89, kommissionen v. rådet).

Ett av gemenskapens väsentligaste mål är att förhindra snedvridning av konkurrensen på den inre marknaden. Enligt artikel 100 a.3 skall kommissionen i sina förslag om hälsa, säkerhet samt miljö- och konsumentskydd utgå från en hög skyddsnivå. Gemenskapen vill undvika en sänkning av skyddsnivån bl.a. därför att den försöker hindra de medlemsstater, vilkas kravnivå traditionellt har varit lägre, från att av denna anledning uppnå specialförmåner på marknaden. Medlemsstater med en hög skyddsnivå har då inte heller orsak att ty sig till nationella undantagsåtgärder som skulle äventyra marknadsenhetligheten.

Enligt artikel 100 a.4 kan en medlemsstat anse det nödvändigt att tillämpa nationella bestämmelser som grundar sig på behov enligt artikel 36 i Romfördraget (bl.a. allmän moral, allmän ordning och säkerhet) eller som avser miljö- eller arbetsmiljöskydd ännu efter att beslut om en harmoniseringsåtgärd har fattats. Artikelens förteckning över värden som skall skyddas är uttömmande. Den kan inte utvidgas tolkningsvägen genom att till den foga nya värden som skall skyddas.

En medlemsstat som åberopar möjligheten till undantag skall anmäla sina nationella bestämmelser till kommissionen för bekräftelse. Kommissionen skall bekräfta medlemsstatens bestämmelser, om dessa inte utgör ett medel för godtycklig diskriminering eller innebär föräcktade handelshinder mellan medlemsstaterna. Kommissionens beslut skall vara motiverat i enlighet med artikel 190 (se fall 41/93, Frankrike v. kommissionen). Med avvikelser från det förfarande som anges i artiklarna 169 och 170 kan kommissionen eller någon av medlemsstaterna dock hänskjuta ärendet direkt till gemenskapens domstol, om kommissionen eller medlemsstaten anser att en annan medlemsstat missbrukar befogenheterna enligt denna artikel.

Artikeln har ingen klar bestämmelse därom, huruvida undantagsmöjligheten alltid kan användas av alla medlemsstater eller endast av dem som i rådet röstade mot tillnärningsåtgärden i fråga. Enligt rådande uppfattning är

förfarandet avsett att trygga minoritetsstaternas berättigade intressen och avsikten med det är inte att ge dem som röstat med majoriteten möjlighet att ändra åsikt.

I artikeln uppställs inte heller någon tidsfrist inom vilken en medlemsstat skall meddela kommissionen sin avsikt att fortsätta att tillämpa en nationell bestämmelse. Uppenbarligen skall medlemsstaten anmäla sitt undantagsförfarande inom den tid som gäller det nationella genomförandet av EG-rättsakten i fråga.

Enligt punkt 5 skall harmoniseringsåtgärderna vid behov omfatta en skydds klausul som tillåter medlemsländerna att vidta provisoriska skyddsåtgärder. Gemenskapen, i allmänhet kommissionen, skall övervaka skyddsåtgärderna. En skyddsåtgärd skall basera sig på en eller flera av de icke-ekonomiska grunder som anges i artikel 36.

Med stöd av artiklarna har utfärdats en stor mängd gemenskapsrättsakter av vilka en betydande del redan ingår i EES-avtalet. Av denna anledning redogörs i det följande endast för de med stöd av artiklarna givna direktiven, som hör till lagstiftningens område och som inte har behandlats i riksdagen i samband med EES-avtalet eller tilläggs paketet.

Rådets direktiv av den 19 december 1977 om ömsesidigt bistånd genom behöriga myndigheter i medlemsstaterna inom området direkt beskattning (77/799/EEG),

Rådets direktiv av den 6 december 1979 om ändring av rådets direktiv 77/799/EEG om ömsesidigt bistånd genom behöriga myndigheter i medlemsstaterna inom området direkt beskattning (79/1070/EEG) och

Rådets direktiv 92/12/EEG av den 25 februari 1992 om allmänna regler för punktbeskattade varor och om innehav, omsättning och kontroll av sådana varor.

Syftet med direktiven är att förhindra undvikande och kringgående av skatt som sker över gränserna och som kan leda till inkomstförluster för skattetagarna, orättvis beskattning och snedvridningar i den fria rörligheten för kapital och i konkurrensbetingelserna. De bilaterala avtalen har inte ställt tillräckliga medel till skattemyndigheternas förfogande för bekämpningen av dessa missförhållanden. Enligt direktiven skall skattemyndigheterna ge varandra de

uppgifter gällande direkta och inom unionen harmoniserade indirekta skatter som är nödvändiga för att beskattningen skall kunna verkställas på rätt sätt. Informationsutbytet kan ske på begäran, automatiskt eller på eget initiativ. De behöriga myndigheterna kan också ge en företrädare för en medlemsstats skatteförvaltning rätt att närvara i en annan stat för att informationsutbytet skall kunna ske. Myndigheterna åläggs också att ytterligare utveckla sitt samarbete. Direktiv 92/12/EEG behandlas noggrannare i samband med direktiven gällande punktbeskattning (accis).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Finland har ingen lagstiftning om internationellt informationsutbyte på beskattningens område. Finland har ingått avtal om undvikande av dubbelbeskattning med unionens alla medlemsstater. Dessa avtal innehåller en artikel om informationsutbyte i fråga om direkta skatter. Inom ramen för tullsamarbetet har Finland med vissa av unionens medlemsländer, bl.a. Storbritannien (FördrS 74—75/91) och Tyskland (FördrS 57—58/76) samt som en del av det nordiska samarbetet med Danmark ingått avtal om handräckning i fråga om indirekta skatter.

Mellan de nordiska länderna finns ett multilateralt avtal om handräckning i skatteärenden (FördrS 36—37/91) som innehåller bestämmelser om informationsutbyte. Avtalet omfattar både direkta och indirekta skatter. Med undantag för detta avtal finns det inte i något annat avtal med bestämmelser om rätt för en företrädare för en utländsk skatteförvaltning att närvara vid anskaffandet av upplysningar i ett annat land. Angående ändringar i lagstiftningen kommer en separat regeringsproposition att avges.

Rådets direktiv av den 23 juli 1990 om ett gemensamt beskattningssystem vid sådana fusioner, uppdelningar, överföringar av tillgångar och byten av aktier som gäller bolag i mer än en medlemsstat (90/434/EEG).

Direktivet gäller sådana fusioner, uppdelningar, överföringar av tillgångar från ett bolag till ett annat samt byten av aktier som överskrider statsgränserna. Syftet med direktivet är att förenhetliga den skattemässiga behandling-

en av fusioner och andra i direktivet nämnda arrangemang oberoende av om de företas inom en stat eller överskrider statsgränserna. Målet är att öka företagets konkurrenskraft och produktivitet genom att avlägsna de skattemässiga hindren för ändringar av företagsstrukturerna. Samtidigt måste man dock kunna säkerställa de fiskala intressena i hemstaterna för det överlåtande och det övertagande bolaget.

Fusionsbeskattningsdirektivet ansluter sig till det samtidigt godkända direktivet 90/435/EEG som gäller beskattningen av dividender på direkta placeringar. Fusionsbeskattningsdirektivet har också samband med rådets s.k. tredje bolagsrättsliga direktiv 78/855/EEG, som gäller fusioner och som i sin tur ansluter sig till det sjätte bolagsrättsliga direktivet 82/89/EEG, som reglerar fusioner och uppdelningar av aktiebolag. De bolagsrättsliga direktiven gäller emellertid endast fusioner inom en stat. Reglerna om fusioner som överskrider statsgränserna är endast på förslagsstadiet (förslag till rådets tionde direktiv, COM (84) 727 final).

Fusion

Direktivet gäller arrangemang, där

1) ett eller flera bolag utan likvidationsförfarande överför alla sina tillgångar och skulder till ett annat redan existerande bolag mot att detta överlåtande bolags aktieägare som vederlag får aktier som det övertagande bolaget emitterar. Vederlaget kan också vara ett kontantvederlag som dock inte får överskrida 10 % av dessa emissionsaktiers gemensamma nominella värde eller, om detta inte kan fastställas, deras bokföringsvärde (vanlig fusion), eller

2) två eller flera bolag utan likvidationsförfarande överför sina tillgångar och skulder till ett nytt bolag som de bildar mot att deras aktieägare som vederlag får aktier i det nya bolaget eller alternativt ett penningvederlag som inte får överstiga 10 % av det nominella värdet eller bokföringsvärdet av aktierna i det nya bolaget (kombinationsfusion), eller

3) bolaget överför utan likvidationsförfarande alla sina tillgångar och skulder till ett annat bolag som helt äger aktiekapitalet i detta bolag (dotterbolagsfusion).

Enligt direktivet skall överföringar av tillgångar vid en fusion inte ha några skattepåföljder, ifall tillgångarna överförs till det övertagande bolaget med iakttagande av kontinuitetsprincipen. Beskattningen uppskjuts sålunda

till den tidpunkt då förmögenheten realiseras. En förutsättning för att beskattningen skall uppskjutas är emellertid att tillgångar inte förs bort från det överlåtande bolagets hemstat, utan de hör till det fasta driftställe som efter fusionen etableras i denna stat. Härigenom försöker man trygga beskattningsrätten för det överlåtande bolagets hemstat.

De obeskattade reserver som tillhör det överlåtande bolaget i fusionen överförs till det övertagande bolaget. Villkoret är också här att reserverna ansluts till det fasta driftställe som etablerats i det överlåtande bolagets hemstat. Den dolda skattekredit som ansluter sig till reserverna tillåts alltså inte bli förd utanför beskattningsrätten för det överlåtande bolagets hemstat. Också det överlåtande bolagets förluster överförs till det övertagande bolagets fasta driftställe. En förutsättning för att förlusterna skall överföras är emellertid att det överlåtande bolagets hemstat tillåter överföring av förluster i samband med inhemska fusioner.

Enligt direktivet är fusionsvinst inte skattepliktig inkomst. Direktivet tillåter dock medlemsstaterna att avvika från denna regel, ifall det övertagande bolagets innehav i det överlåtande bolaget inte överskrider 25 %. Direktivet innehåller inga bestämmelser om reducering av fusionsförlusten. Medlemsstaternas skattelagstiftning känner i allmänhet inte begreppet fusionsförlust. Beskattningen av fusionsvinst och -förlust är då symmetrisk.

Att det överlåtande bolagets aktieägare i stället för de aktier som de tidigare ägde i det överlåtande bolaget får aktier i det övertagande bolaget har inga skattepåföljder för dem. En förutsättning för att aktierna skall lämnas obeskattade är att anskaffningsutgiften för de ursprungliga aktierna har betraktas som anskaffningsutgift för de aktier som erhållits som vederlag.

Direktivet innehåller dessutom en viktig kontrollnorm. Som motvikt till den förmånliga skattemässiga behandlingen tillåts medlemsstaterna att inte tillämpa direktivets bestämmelser, ifall det huvudsakliga eller ett betydande syfte med fusionen är att kringgå eller undvika skatt. Ett dylikt syfte kan enligt direktivet anses föreligga om fusionsarrangemanget inte grundar sig på företagsekonomiska orsaker, t.ex. omorganisering eller rationalisering av verksamheten.

Uppdelning, överföring av tillgångar och byte av aktier

Fusionsbeskattningsdirektivet definierar uppdelning som ett arrangemang där ett bolag upplöses utan likvidationsförfarande och överför alla sina tillgångar och ansvar till två eller flera existerande eller nya bolag, så att aktieägarna i det bolag som delas upp som vederlag får aktier i de övertagande bolagen samt eventuellt ett penningvederlag. Penningvederlaget får dock inte överskrida 10 % av aktievederlagets nominella värde eller, om nominellt värde saknas, av aktiernas bokföringsvärde.

Med överföring av tillgångar avses i direktivet ett arrangemang där bolaget självt utan att upplösas överför hela sin verksamhet eller en eller flera verksamhetsgrenar till ett annat bolag och som vederlag får aktier i det övertagande bolaget. Om föremålet för överföringen är en del av bolagets verksamhet, skall de tillgångar som överförs utgöra en sådan funktionell helhet att den kan fungera som en självständig separat enhet.

Med byte av aktier avses ett arrangemang där bolaget i ett annat bolag förvärvar en ägoandel som medför majoriteten av rösträtten genom att till det bolagets aktieägare överlåta egna aktier som vederlag för de erhållna aktierna. Om även penningvederlag används i bytet, får vederlagets belopp inte överskrida 10 % av det nominella värdet av de aktier som givits som vederlag eller, om nominellt värde saknas, av deras bokföringsvärde.

Uppdelningar och överföringar av tillgångar enligt direktivet är förknippade med samma skatteförmåner som i fråga om fusioner. Arrangemangen innebär således inte något nytt fång och medför inte heller beskattning av vinst av överlåtelse för det bolag som överför tillgångarna. De affärsverksamheter som är föremål för överlåtelsen måste bilda ett permanent driftställe i hemlandet för det bolag som överlåter tillgångarna. Reserver som ansluter sig till den verksamhet som överläts övergår till det övertagande bolaget. Också förluster som ansluter sig till den verksamhet som överläts övergår vid uppdelningar som överskrider gränserna, ifall det är möjligt att överföra en förlust vid motsvarande arrangemang inom landet. Uppdelningar, överföringar av tillgångar och byten av aktier har inga skattepåföljder för aktieägarna, om anskaffningsutgiften för aktierna förblir densamma.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Ett problem vid genomförandet av direktivet om fusionsbeskattning är att Finland inte har någon bolagsrättslig lagstiftning som skulle gälla fusioner över statsgränserna. Sålunda torde sådana arrangemang som hör till direktivets tillämpningsområde de facto inte kunna genomföras. Direktivet har å andra sidan ännu inte genomförts i någon större utsträckning ens i Europeiska unionens nuvarande medlemsstater.

Lagstiftningen i Finland innehåller inget krav på att ett genomförande av en fusion utan skattepåföljder skulle begränsa annat fusionsvederlag än sådant, som ges i form av det övertagande bolagets aktier till högst 10 % av emissionsaktiernas nominella värde. Lagstiftningen innehåller inte heller något sådant villkor för de skattelättnader som ansluter sig till fusioner, att fusionen skall grunda sig på företagsekonomiska orsaker.

Den finska lagstiftningen gällande fusionsbeskattning överensstämmer med fusionsbeskattningsdirektivets bestämmelser till den del dessa föreskriver att fusioner skall genomföras utan skattepåföljder. Detta förutsätter att kontinuitetsprincipen iakttas i bokföringen. Det krav på ett fast driftställe som ansluter sig till gränsöverskridande fusioner kräver dock en ändring av lagstiftningen.

Utgångspunkten för direktivet är att fusionsresultatet inte skall påverka beskattningen. Finlands stadgande om skattepliktighet för fusionsvinst harmoniserar inte med direktivets regler, eftersom direktivet tillåter att fusionsvinst beskattas endast när det övertagande bolagets innehav i det överlåtande bolaget inte överstiger 25 %.

I enlighet med utgångspunkterna för direktivet bör stadganden utfärdas om att fusionsvinst och -förlust inte skall inverka på beskattningen. Då skulle gränsöverskridande fusioner och fusioner inom staten behandlas på samma sätt.

Den finska skattelagstiftningen känner inte heller den uppdelning av universalsuccessions-typ som avses i direktivet. Detta beror framför allt på att regler om uppdelning har saknats i bolagsrätten. För att uppdelningar enligt fusions-skattedirektivet skall bli möjliga i Finland utan skattepåföljder krävs en ändring av skattelagstiftningen. Det stadgande som uppdelning

som planeras i lagen om aktiebolag och som skall motsvara fusionsbeskattningsdirektivets bestämmelser om uppdelning kommer att utgöra grund för de skatterättsliga reglerna. Samma principer kan iakttas både vid uppdelningar inom staten och vid gränsöverskridande uppdelningar. Tills vidare är emellertid inga stadganden om gränsöverskridande uppdelningar under beredning i lagen om aktiebolag.

Då bolagsrättsliga regler har saknats har man i praktiken försökt minska de skattemässiga missförhållandena i anslutning till uppdelningar genom ett specialstadgande i lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet (360/68). I stadgandet fastställs det lägsta överlåtelsepris som godkänns i beskattningen vid överföringar av tillgångar i vissa bolagiserings-situationer.

Stadgandet motsvarar närmast direktivets regler om överföring av tillgångar. Skattestadgandets tillämpningsområde är dock snävare än direktivets, eftersom det förutsätter att det samfund som överför tillgångar också självt fortsätter med affärsverksamhet. Skattelagstiftningen tillåter inte heller att reserver och förluster som ansluter sig till verksamheten överförs till det övertagande bolaget. Å andra sidan gäller skattestadgandet till avvikelse från direktivet också försäljning av egendom, varvid direktivets förutsättning att aktier skall användas som vederlag inte uppfylls. Verkställigheten av direktivet kräver en ändring av skattestadgandena om överföring av tillgångar.

Den finska lagstiftningen saknar direktivets skattelättnadsregler för byten av aktier. Byte av aktier betraktas i beskattningen som överlåtelse, som beskattas enligt stadgandena om överlåtelsevinst. Som överlåtelsepris för aktierna betraktas det gängse värdet av de aktier som fåtts i byte. Genomförandet av direktivets bestämmelser förutsätter likaså en ändring av lagstiftningen.

När man ser över den finska lagstiftningen bör man överväga huruvida det vore nödvändigt att som krav för skatteförmåner som ansluter sig till fusioner och andra i direktivet avsedda arrangemang uppställa, att de inte får genomföras huvudsakligen i syfte att kringgå skatt. En sådan bestämmelse är gällande i många av unionens medlemsländer. När antalet alternativa sätt att genomföra strukturovandlingar utan skattepåföljder ökar, växer faran för att dessa åtgärder också används för att undvika eller kringgå skatt.

Ett genomförande av de arrangemang som avses i direktivet skulle erbjuda nya möjligheter att överföra finländska företags egendom i Finland i utländsk ägo med iakttagande av kontinuitetsprincipen. Bl.a. av denna orsak krävs i den finska lagstiftningen stadganden som tryggar skattebasen i händelse av sådana situationer där ett utländskt företag överför tillgångar från ett fast driftställe i Finland utomlands.

En särskild regeringsproposition kommer att avlätas om de ändringar av lagstiftningen som följer av genomförandet av direktivet.

Rådets direktiv av den 23 juli 1990 om ett gemensamt beskattningssystem för moder- och dotterföretag i olika medlemsstater (90/435/EEG, moder-dotterföretagsdirektivet).

Syftet med direktivet är att göra det lättare för företag att bilda större enheter på unionens område genom att ett gemensamt skattesystem som är neutralt med avseende på konkurrensen införs.

Enligt direktivet undviks internationell dubbelbeskattning genom att ingen källskatt uppbärs för dividender som utdelas av ett dotterbolag som har beskattningsmässig hemort i en medlemsstat och genom att ett moderbolag som har beskattningsmässig hemort i en medlemsstat inte beskattas för erhållen dividend eller genom att moderbolaget beviljas s.k. indirekt skattegottgörelse, dvs. från moderbolagets skatt avdras den skatt som dotterbolaget betalat för utdelad vinst.

I direktivets bilagor uppräknas de bolagsformer som närmast motsvarar finländska aktiebolag och andelslag och på vilka direktivets principer tillämpas. Likaså uppräknas de skatter på vilka direktivet tillämpas. Dessa krav är desamma som i direktivet om företagsarrangemang.

I direktivet definieras ett moder-dotterbolagsförhållande så att ett bolag betraktas som moderbolag om det innehar minst 25 % av kapitalet i ett bolag som har beskattningsmässig hemort i en annan medlemsstat. I ett skatteavtal mellan medlemsstaterna kan emellertid också en definition som baserar sig på rösträtten användas. Medlemsstaterna har rätt att låta bli att tillämpa direktivet om förutsättningen gällande minimiägoandelen inte har förelegat minst två år.

Dubbelbeskattning kan i moderbolagets

hemstat undanröjas antingen genom att dividenderna helt befrias från beskattning eller genom att de bibehålls skattepliktiga och gottgörelse samtidigt beviljas för den bolagsskatt dotterbolaget betalat. I direktivet har undantag beviljats åt Grekland, Portugal och Tyskland.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Stadganden om saken ingår i 61 a § lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet (360/68), 3 och 7 §§ lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst och förmögenhet (627/78) samt i de skatteavtal Finland slutit med unionens medlemsstater.

Enligt 61 a § lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet är dividendinkomst som ett samfund får från något annat samfund än ett inhemskt inte skattepliktig inkomst om de dividender, som betalas från en annan avtalslutande stat, enligt bestämmelserna i ett gällande avtal om undvikande av dubbelbeskattning som ingåtts mellan hemviststaten för det samfund som betalar dividenden och Finland, är skattefria i Finland under samma förutsättningar som dividender som ett finskt samfund betalar till ett annat finskt samfund. En förutsättning är vidare att de aktier som ägs av dividendtagaren medför ett röstetal om minst 10 % av det sammanlagda röstetalet i det samfund som delar ut dividenden.

Stadgandet gäller till utgången av 1996 och på grundval av det kan moderbolag med hemvist i Finland ta hem dividender skattefritt också under den tiden inom vilken alla skatteavtal som Finland slutit ändras i överensstämmelse med principen i stadgandet. Stadgandet om att för hemtagna dividender uppbärs kompletteringsskatt i enlighet med lagen om gottgörelse för bolagsskatt (1232/88) då dividend fortfarande utdelas i Finland strider inte mot direktivet.

Finland har slutit skatteavtal med unionens alla medlemsstater. I vissa gällande skatteavtal som ingåtts med unionens medlemsstater har en ändring enligt 61 a § lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet redan gjorts. Den definition som använts i de äldre skatteavtalen och som baserar sig på en ägoandel om 25 % och den definition som använts i de nyare skatteavtalen och som baserar sig på en andel om 10 % av rösträtten motsvarar i sig direkti-

vets definition på moder-dotterbolag. I skatteavtalet med Grekland (FördrS 57 — 58/81) definieras moder-dotterbolagsförhållandet inte alls.

Förutsättningarna för att dividender som fås från utländska samfund skall vara skattefria måste fås att motsvara direktivets krav. Detta kan genomföras genom att bestämmelserna om ägoandelar i de skatteavtal som i sin nuvarande form inte motsvarar direktivet ändras i överensstämmelse med direktivet. Alternativt kan direktivets krav genomföras genom att tillämpningsområdet för 61 a § lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet utvidgas så, att vid sidan av rösträttsgrunden också en ägoandel på 25 % av kapitalet räcker som grund för skattefrihet.

För dividender som betalas från Finland till utlandet skall för närvarande betalas en källskatt på 25 % enligt den interna lagstiftningen. I skatteavtalen har dock källbeskattningsrätten begränsats kännbart eller så har den slopats helt. Ett slopande av källskatten på dotterbolagsdividender som betalas till utlandet motsvarar Finlands nuvarande skatteavtalspolitiska linje, men skattefriheten ingår ännu inte i alla skatteavtal som ingåtts med unionens medlemsstater. Avsikten är att ta in det slopande av källskatten på dotterbolagsdividender som direktivet förutsätter i dessa skatteavtal, men då revideringen av avtalen dröjer kan ändringen också genomföras i den interna lagstiftningen.

Läkemedel

De direktiv gällande läkemedel som givits med stöd av artikel 100 a före den 31 juli 1991 utgör en del av EES-avtalet med stöd av bilaga II till avtalet (se RP 95/1992 rd., s. 116—118) med undantag av rådets direktiv av den 4 december 1990 gällande åtgärder som under övergångsperioden skall tillämpas på Tyskland och som ansluter sig till harmoniseringen av tekniska bestämmelser (90/657/EEG). De direktiv i anslutning till läkemedel som getts efter juli 1991 har tagits in i EES-avtalet genom Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 med undantag av direktiv 93/39/EEG som gäller ändring av direktiven 65/65/EEG, 75/318/EEG och 75/319/EEG om läkemedel, direktiv 93/40/EEG som gäller ändring av direktiven 81/851/EEG och 81/852/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar om veterinärmedicinska läkemedel och direktiv

93/41/EEG som gäller upphävande av direktiv 87/22/EEG om tillnärmning av nationella åtgärder gällande utsättning på marknaden av högteknologiskt, i synnerhet bioteknologiskt framställda läkemedel, alla givna den 14 juni 1993. De direktiv som gäller ämnen som används vid tillverkning av narkotiska preparat och som har getts med stöd av artikeln, har på motsvarande sätt intagits i EES-avtalet genom Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 (se RP 56/1994 rd., s. 12—14).

Av ovan nämnda rättsakter som står utanför EES-avtalet medför direktiven 93/39/EEG och 93/40/EEG, som inom unionen träder i kraft den 1 januari 1995 och delvis den 1 januari 1998, behov av att ändra lagstiftningen.

Rådets direktiv 93/39/EEG av den 14 juni 1993 som gäller ändring av direktiven 65/65/EEG, 75/318/EEG och 75/319/EEG om läkemedel

Syftet med direktivet är att slopa de återstående hindren för fri rörlighet för andra humanmedicinska läkemedel än de i rådets förordning (EEG) nr 2309/93 avsedda s.k. högteknologiska läkemedelspreparaten och läkemedelspreparat som innehåller nya aktiva ämnen. Enligt direktivet kan en medlemsstats myndigheter efter att ha hört att en anhållan gällande försäljningstillstånd för ett läkemedelspreparat är under behandling, även i en annan medlemsstat besluta att invänta detta avgörande. Efter att ha fått det utlåtande som avgetts av den andra medlemsstatens myndigheter skall myndigheterna inom en kort tid (90 dagar) antingen erkänna de förstnämnda myndigheternas beslut eller, ifall myndigheterna anser det föreligga allvarliga misstankar om att tillståndet kan medföra fara för folkhälsan, föra saken till den läkemedelskommitté som verkar i samband med Europeiska medicinkontrollverket (EMEA). Om läkemedelspreparatet redan har beviljats försäljningstillstånd i någon medlemsstat, kan den som anhåller om försäljningstillstånd åberopa detta tillstånd när han anhåller om försäljningstillstånd för preparatet i en annan medlemsstat. Den myndighet som beviljar försäljningstillstånd skall då antingen erkänna det beslut som den andra medlemsstatens myndigheter fattat eller, ifall myndigheterna anser att det föreligger allvarliga misstankar om att tillståndet kan medföra fara för folkhälsan, föra saken till läkemedelskommittén.

Beslut om saken fattas då av kommissionen, i vissa fall av ministerrådet, efter att man fått läkemedelskommitténs ställningstagande. Beslutet är bindande för medlemsländerna.

Enligt direktivet skall den person som ansvarar för läkemedelspreparatets utsläppande på marknaden, dvs. den som anholder om försäljningstillstånd, vara etablerad inom gemenskapen. Beträffande de läkemedel som redan beviljats försäljningstillstånd tillämpas kravet när försäljningstillståndet förnyas.

Om en medlemsstat anser att ett preparat som erhållit försäljningstillstånd bör ändras eller försäljningstillståndet återkallas temporärt eller helt med hänvisning till hälsoskyddet, skall i frågan iaktas det förfarande som förklarats ovan. Medlemsstaten har emellertid av brådskande skäl rätt att temporärt förbjuda att läkemedelspreparatet saluförs och används inom dess område innan det slutliga beslutet fattas.

Enligt direktivet har också den som anholder om eller innehar försäljningstillstånd, en annan medlemsstat och kommissionen rätt att föra en fråga som gäller beviljande av försäljningstillstånd eller temporärt eller slutligt återkallande av det till behandling enligt ovan nämnda förfarande innan medlemsstaten träffar ett avgörande i saken, ifall frågan gäller gemenskapens intresse. Också om en anhållan om försäljningstillstånd för ett läkemedelspreparat samtidigt behandlas i flera medlemsstater och staterna kommer fram till olika avgöranden eller medlemsstaterna träffar olika avgöranden i en fråga som gäller temporärt eller slutligt återkallande av försäljningstillstånd, har den som svarar för läkemedelspreparatets utsläppande på marknaden, en annan medlemsstat och kommissionen rätt att föra saken till behandling i enlighet med nämnda förfarande.

Medlemsstaterna skall enligt direktivet inrätta ett uppföljningssystem för biverkningar, inom vars ram man insamlar information om läkemedels skadeverkningar samt information om användning och missbruk av läkemedel. Den som ansvarar för läkemedelspreparatets utsläppande på marknaden skall hela tiden ha tillgång till en person som ansvarar för uppföljningen av biverkningar och som har till uppgift att samla och utvärdera information om läkemedelspreparatets misstänka skadeverkningar, utarbeta rapporter till myndigheterna och se till att all nödvändig information tillställs myndigheterna snabbt. Myndigheterna

skall inom 15 dagar underrättas om allvarliga skadeverkningar som kommit till försäljningstillståndsinnehavarens kännedom, och över alla misstänka skadeverkningar skall föras bok och uppgifterna skall med jämna mellanrum tillställas myndigheterna.

Rådets direktiv 93/40/EEG av den 14 juni 1993 som gäller ändring av direktiven 81/851/EEG och 81/852/EEG om tillnärmning av medlemsstaterna lagstiftning om veterinärmedicinska läkemedel

Syftet med direktivet är att undanröja de återstående hindren för fri rörlighet för andra veterinärmedicinska läkemedel än de i förordning (EEG) nr 2309/93 avsedda s.k. högteknologiska läkemedelspreparaten och läkemedelspreparat som innehåller nya aktiva ämnen. Direktivets bestämmelser motsvarar bestämmelserna i direktivet 93/39/EEG som det redogjorts för ovan.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

De ändringar som följer av de EG-rättsakter som hör till EES-avtalets regelverk och som senare intagits i avtalet har genomförts genom de lagar om ändring av läkemedelslagen (1046/93), sjukförsäkringslagen (1047/93), lagen om djursjukdomar (809/92) och narkotikalagen (591/94) som givits i samband med införandet av EES-avtalet och Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94.

För att de procedurbestämmelser i direktiven 93/39/EEG och 93/40/EEG som angetts ovan och som ansluter sig till behandlingen av frågorna om försäljningstillstånd samt ändring och återkallande av tillstånd skall kunna beaktas är det nödvändigt att i läkemedelslagen (395/87) inta ett stadgande med bemyndigande att meddela föreskrifter på lägre nivå om förfarandet.

Läkemedelslagen har inga begränsningar gällande dem som anholder om försäljningstillstånd, utan förutsätter endast att om den som anholder om försäljningstillstånd är från en stat utanför EES-området skall han ha ett ombud inom EES-området. Ovan nämnda direktiv förutsätter att stadgandet ändras så att den som anholder om försäljningstillstånd skall vara etablerad i något av unionens medlemsländer.

I Finland finns inga stadganden som ålägger

den som innehar försäljningstillstånd att följa läkemedelspreparatets biverkningar eller att på eget initiativ meddela skadeverkningar. Läkemedelslagen bör av denna anledning kompletteras med sådana stadganden. En särskild regeringsproposition kommer att avlåtas om de ändringar som hör till lagstiftningens område.

Rådets förordning (EEG) nr 2309/93 av den 22 juli 1993 om gemenskapens tillstånds- och kontrollförfarande för mediciner för människor och djur samt om inrättande av en europeisk organisation för medicinkontroll

Genom denna förordning, som inte hör till EES-avtalets bilagebestämmelser, inrättas den 1 januari 1995 ett centraliserat gemenskapsförfarande för beviljande av försäljningstillstånd för så kallade högteknologimedieciner, i synnerhet mediciner som producerats med bioteknologiska metoder och för mediciner som innehåller nya läkemedel. Dessutom stadgar förordningen om hur medicinska preparat för vilka försäljningstillstånd beviljats skall övervakas. Medicinska preparat som avses i del A av förordningens bilaga och som tillverkats med bioteknologiska metoder och medicinska preparat som huvudsakligen är avsedda att främja växten hos djur eller öka deras avkastning, kan enligt förordningens artikel 3 föras in på marknaden i EU-länderna enbart genom det här avsedda förfarandet. Däremot tillämpas förfarandet i fråga om de i bilagans del B nämnda medicinska preparaten, om den som ansöker om försäljningstillståndet har bett om det och om preparatet anses som ett i förteckningen avsett medicinskt preparat. Genom förordningen inrättas det Europeiska medicinkontrollverket (EMEA), till vilket ansökningar om försäljningstillstånd enligt förordningens artikel 4 skall lämnas.

I artiklarna 5—26 bestäms om hur försäljningstillstånd för medicinska preparat avsedda för människor beviljas samt om den övervakning som är förknippad med försäljningstillstånden. Artiklarna 27—48 innehåller motsvarande bestämmelser om veterinärmedicinska preparat. Dessutom innehåller förordningen administrativa och andra allmänna bestämmelser om medicinkontrollverket och dess verksamhet.

För utformningen av medicinkontrollverkets utlåtanden om ansökningar om försäljningstill-

stånd svarar kommittén för medicinska preparat (CPMP), som inrättades genom direktiv 75/319/EEG, och i fråga om veterinärmedicin kommittén för veterinärmedicinska preparat (CVMP), som inrättades genom direktiv 81/851/EEG. Det slutgiltiga beslutet i saken fattas av kommissionen och i vissa fall, om meningsskiljaktigheter råder, ministerrådet. Ett tillstånd som beviljats enligt förordningen är enligt artiklarna 12 och 34 i kraft inom hela gemenskapens område, och motsvarigt, om ansökan avslås, får ifrågavarande preparat inte föras in på marknaden inom gemenskapens område.

Medicinkontrollverket behandlar enligt artiklarna 15 och 37 också ärenden som gäller ändringar i ett medicinskt preparat för vilket försäljningstillstånd beviljats. Den person som svarar för införsel på marknaden av ett medicinskt preparat är skyldig att meddela medicinkontrollverket, kommissionen och myndigheterna i medlemsländerna om alla faktorer som har att göra med bedömningen av nackdelarna och fördelarna av nya medicinska preparat, i synnerhet om beslut om indragning av eller inskränkningar i ett tillstånd som beviljats ett preparat från ett visst land. Beslut om temporär eller total indragning av tillstånd till försäljning och tillverkning fattas på basis av artiklarna 18 och 40 genom motsvarande förfarande som då försäljningstillstånd beviljas. Myndigheterna i medlemsstaterna är skyldiga att informera kommissionen och de ovan nämnda kommittéerna om faktorer som enligt deras uppfattning påkallar åtgärder. En medlemsstat kan dock i brådskande fall som gäller skydd av hälsa eller miljö temporärt förbjuda användningen av ett medicinskt preparat inom sitt område redan innan kommissionen fattat beslut i ärendet.

I artiklarna 21 och 43 konstateras att den person som svarar för marknadsföringen av ett medicinskt preparat för vilket försäljningstillstånd beviljats enligt artikeln permanent och kontinuerligt, skall ha till sitt förfogande en person som svarar för uppföljningen av biverkningarna och som har i uppgift att samla och utvärdera alla uppgifter om misstänkta skadliga biverkningar av preparatet, utarbeta rapporter till myndigheterna och snabbt tillställa myndigheterna all behövlig information. Enligt artiklarna 22 och 44 skall information om alla allvarliga biverkningar inom 15 dagar tillställas myndigheterna i det land där dessa biverk-

ningar kommit fram, eller, om de kommit fram i ett land som inte hör till gemenskapen, medlemsstaternas myndigheter och medicinkontrollverket. Det skall föras bok över alla misstänkta skadliga verkningar, och uppgifterna skall med bestämda intervaller tillställas myndigheterna i medlemsstaterna samt medicinkontrollverket. Medicinkontrollverket skall inrätta ett system för informationsutväxling och alarm som täcker tillverkningsfel och biverkningar i samband med alla medicinska preparat som marknadsförs inom gemenskapens område.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I 4 kap. i läkemedelslagen (395/87) stadgas om beviljande av försäljningstillstånd för medicinska preparat, med undantag av immunologiska veterinärmedicinska preparat, samt om ändring av preparat för vilka tillstånd beviljats och om indragning av försäljningstillstånd. Lagens 101 § stadgar därutöver om förbud att överlåta läkemedel för användning och 101 a § bl.a. om indragning av tillstånd att tillverka läkemedel. Befogenheterna i dessa ärenden ankommer på läkemedelsverket. Bestämmelserna i förordningen förutsätter att läkemedelslagen revideras så att lagens ovan nämnda stadganden — med undantag av det exceptionella förbud mot användning som är möjligt i brådskande fall — inte gäller de i förordningen avsedda medicinska preparaten, i fråga om vilka beslutanderätten ankommer på medicinkontrollverket och kommissionen. Enligt 11 § lagen om djursjukdomar (55/80) skall vaccin, serum och därmed jämförbara preparat vara godkända av jord- och skogsbruksministeriets veterinärmedicinska avdelning, och försäljning och användning av sådana är enbart tillåten med tillstånd av veterinärmedicinska avdelningen. Även detta lagrum måste ändras så att det inte gäller de immunologiska veterinärmedicinska preparat som godkänns enligt förordningen. Den gällande lagstiftningen i Finland innehåller inga stadganden som förpliktar innehavaren av ett försäljningstillstånd att följa med biverkningarna av medicinska preparat eller på eget initiativ informera om nya rön som påverkar bedömningen av skadeverkningar eller andra verkningar. Därför måste läkemedelslagen kompletteras med sådana stadganden.

Dessutom behövs på nationell nivå erforderliga straffstadganden med tanke på förfaranden som strider mot förordningen. Regeringen kommer att avge separata propositioner om behövliga lagändringar.

Artikel 100 b. Enligt artikeln, som fogats till fördraget genom enhetsakten 1986, skulle kommissionen under år 1992 tillsammans med varje medlemsstat upprätta en förteckning över nationella lagar och andra författningar som omfattas av artikel 100 a och som inte har blivit harmoniserade enligt den artikeln. Rådet kan därefter i enlighet med bestämmelserna i artikel 100 a besluta, att de bestämmelser som gäller i en medlemsstat skall anses vara likvärdiga med dem som tillämpas av en annan medlemsstat. Enligt punkt 3 skulle kommissionen upprätta förteckningen i fråga och avge lämpliga förslag i så god tid att rådet kan fatta beslut före utgången av år 1992.

Artikelns praktiska betydelse har blivit liten eftersom rådet inte har fattat ett enda beslut på grundval av artikeln före utgången av 1992. Artikeln kan inte längre tillämpas efter 1992.

Artikel 100 c. Medlemsländerna har sedan år 1987 förenhetligat sin visumpolitik. Detta har skett bl.a. så att man har strävat efter att upprätta en gemensam förteckning över de stater av vilkas medborgare alla medlemsländerna skall kräva visum. Förteckningen har noggrant uppdaterats. Genom Maastrichtfördraget fogades artikel 100 c som ny bestämmelse till Romfördraget och därigenom har beslutanderätten i vissa visumpolitiska frågor överförts från samarbetet mellan stater till gemenskapsarbetet. Artikel 100 c som gäller visumfrågor har placerats bland bestämmelserna om den inre marknaden. Avsikten med bestämmelserna i artikeln är att främja personers fria rörlighet inom den inre marknaden. Före Maastrichtfördraget har varje stat självständigt beslutat om visumfrihet och visumtvång. Enhetliga visumkrav är en förutsättning för att ett visum beviljas av en medlemsstat skall gälla i alla medlemsstaterna.

Enligt punkt 1 skall rådet enhälligt på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet fastställa de länder utanför gemenskapen, av vilkas medborgare visum skall krävas.

Punkt 2 gäller de fall i vilka det på grund av en nödsituation i ett tredje land finns fara för en plötslig tillströmning av medborgare från

det landet till gemenskapen. Härvid kan rådet, avvikande från bestämmelserna i punkt 1, med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen besluta att visum skall krävas av medborgarna från landet i fråga. Beslutet om visumtvång får gälla under en tid av högst sex månader. Giltighetstiden för visumtvånget kan efter sex månader förlängas endast enligt förfarandet i punkt 1. Återinföring av ett visumtvång har använts bl.a. för att dämpa tillströmningen av asylsökande personer från det förra Jugoslavien till enskilda medlemsstater. Även Finland har använt upphävande av visumfriheten som medel för att hindra en stor tillströmning av asylsökande till landet. Senast suspenderades överenskommelsen om visumfrihet mellan Finland och Jugoslavien den 21 juli 1992. Användningen av visumtvång kan även ha samband med fall, i vilka asylsökandena utan lov flyttar vidare från ett område, där de redan har fått skydd (irregular movements).

Rådets beslut om de tredje länder vars medborgare skall ha visum vid passage av medlemsstaternas yttre gränser, fattas enligt punkt 3 från och med den 1 januari 1996 med kvalificerad majoritet. Genom rådets beslut med kvalificerad majoritet genomförs dock redan före den nämnda dagen de åtgärder som gäller införande av ett formulär till gemensamt enhetligt visum. Beslutet fattas på förslag av kommissionen efter det att Europaparlamentet har hörts.

Enligt punkt 4 prövar kommissionen, när det gäller de frågor som avses i denna artikel, varje begäran från en medlemsstat om att kommissionen skall lägga fram förslag till rådet. Begäran kan gälla bl.a. införande av visumtvång.

Enligt punkt 5 skall denna artikel inte påverka medlemsstaternas ansvar för att upprätthålla lag och ordning och skydda den inre säkerheten. Medlemsstaten bibehåller alltså i fortsättningen sin rätt att oberoende av visumkraven meddela bestämmelser om allmän ordning och säkerhet.

Artikel 6 skall enligt punkt 6 tillämpas också på andra förhållanden, om beslut om detta fattas i enlighet med bestämmelserna i artikel K.9 i Maastrichtfördraget, med förbehåll för de rösträttsregler som fastställs samtidigt.

Enligt artikel K.9 i Maastrichtfördraget får rådet enhälligt besluta att tillämpa artikel 100 c på åtgärder inom de områden som avses i artikel K.1.1—6. Rådet skulle före slutet av år

1993 behandla frågan om en eventuell överföring av asylfrågorna till gemenskapssamarbetet att behandlas enligt artikel 100 c. På rådets sammanträde i november 1993 beslöts att asylfrågorna fortfarande hänförs till den tredje pelaren. I detta sammanhang beslöts att frågan tas upp på nytt före slutet av år 1995.

Enligt punkt 7 skall bestämmelserna i denna artikel inte påverka giltigheten av konventioner mellan medlemsstaterna om förhållanden som omfattas av denna artikel. Konventionerna kan dock senare ersättas med direktiv som ges med stöd av denna artikel eller med andra åtgärder. Såsom ovan redan har konstaterats, har varje medlemsstat slutit konventioner om visumfrihet självständigt. Särskilt Beneluxländerna har andra konventioner som avses i denna punkt.

Kommissionen gjorde den 10 december 1993 ett förslag till ett på artikel K.3 i Maastrichtfördraget baserat beslut, genom vilket en konvention om kontrollen av personer som överskrider medlemsstaternas yttre gränser skall antas. Konventionen refereras närmare i detaljmotiveringen till artikel K.1.2. En bilaga till beslutet utgörs av ett förslag (COM (93) 684 final) till en på artikel 100 c baserad förordning om de stater vars medborgare skall ha visum när de överskrider medlemsstaternas yttre gränser.

Förslaget till förordning innehåller tre huvudpunkter. Den första utgörs av en förteckning över de länder av vilkas medborgare samtliga medlemsstaterna skall kräva visum. Enligt förslaget skall medlemsländerna till och med den 30 juni 1996 få själva besluta, huruvida de skall kräva visum av andra än i förteckningen nämnda stater medborgare. Därefter skall rådet ta ställning till frågan, huruvida staterna i fråga skall fogas till förteckningen. Frågan avgörs med kvalificerad majoritet från och med den 1 januari 1996. Därefter får det inte finnas nationella skillnader i förteckningen. För det andra skall medlemsländerna under övergångsperioden regelbundet informera varandra om visumkraven i fråga om medborgarna i de stater som inte har intagits i förteckningen. För det tredje skall medlemsländerna förbinda sig att godkänna endast sådana visum som gäller inom hela Europeiska unionen. Medlemsländerna skall vid en gränsövergång godkänna också ett visum som har beviljats av en annan medlemsstat.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

På grund av övergången till en enhetlig visumpolitik torde man bli tvungen att suspendera eller säga upp en del av de konventioner som Finland har slutit om visumfrihet. Övergången till en enhetlig visumpolitik föranleder inte några andra ändringar i lagstiftningen.

Artikel 100 d. Genom Maastrichtfördraget fogades artikel 100 d till Romfördraget. Enligt bestämmelserna i denna artikel skall den samordningskommitté bestående av högre tjänstemän som upprättats enligt artikel K.4 i Maastrichtfördraget bidra till att bereda rådets arbete på de områden som nämns i artikel 100 c. Enligt artikeln har avsikten dock inte varit att påverka arbetet i den kommitté som består av medlemsländernas ständiga representanter och som har upprättats enligt bestämmelsen i artikel 151 i Romfördraget (Coreper).

I praktiken utformas samarbetet så att högsta beslutsfattande organ är rådet med representation av medlemsländernas justitie- och inrikesministrar. I regel fattar rådet sina beslut enhälligt. Undantag är dock bl.a. frågor om förfaringsätten, om vilka beslut fattas med enkel majoritet, samt beslut om genomförandeåtgärder som får fattas som majoritetsbeslut antingen med kvalificerad majoritet eller med en majoritet av två tredjedelar, beroende på om det är fråga om genomförande av gemensamma åtgärder eller avtal som medlemsländer har ingått.

De ständiga representanternas kommitté, som består av ambassadörerna vid medlemsländernas representationer eller deras företrädare (Coreper), sörjer för beredningen av rådets arbete.

Coreper biträds av K.4-kommittén som består av medlemsländernas högre tjänstemän och om vilken bestämmelser finns i artikel K.4 i unionsfördraget. K.4-kommitténs uppgift är att förbereda rådets arbete samt samordna lägre organs verksamhet och arbete. Syftet med K.4-kommittén är att avgöra eventuella grundläggande problem innan de föredras Coreper. Under K.4-kommittén arbetar tre ledningsgrupper och under dem flera arbetsgrupper (se närmare motiveringen till artikel K.4).

Genom Maastrichtfördraget ökades kommissionens betydelse. Den har bl.a. rätt att göra förslag i frågor som hänför sig till artikel K.1.

Rätten motsvarar i princip medlemsländernas rätt med undantag för de delar av visumpolitiken som omfattas av artikel 100 c och i vilka endast kommissionen har initiativmonopol.

Också Europaparlamentets roll betonas som inverkan faktor. Besluten om visumpolitiken enligt artikel 100 c kräver att parlamentet skall höras. Dess deltagande i arbetet beträffande även andra inrikes och rättsliga frågor kommer att öka. Enligt artikel K.6 skall parlamentet regelbundet informeras om inrikes och rättsliga frågor, som bildar den s.k. tredje pelaren. Parlamentet skall höras angående de centralaste frågorna i de ärenden som behandlas och dess synpunkter skall på behörigt sätt beaktas. Parlamentet har också rätt att ställa frågor till rådet och till detta avge rekommendationer.

Artikel 101. Enligt artikel 101 första stycket kan kommissionen inleda förhandlingar med de medlemsstater som saken gäller, ifall en skillnad mellan bestämmelserna i medlemsstaternas lagar eller andra författningar framkallar en snedvridning av konkurrensvillkoren på den gemensamma marknaden som behöver elimineras.

Om förhandlingarna mellan kommissionen och medlemsstaterna om snedvridningen inte leder till enighet som eliminerar snedvridningen, överflyttas beslutsfattandet i saken enligt andra stycket på rådet. Rådet kan på förslag av kommissionen med kvalificerad majoritet utfärda nödvändiga direktiv. Kommissionen och rådet kan också vidta övriga lämpliga åtgärder.

Det direktiv som rådet med kvalificerad majoritet utfärdar kan vara riktat endast till en medlemsstat eller till vissa medlemsstater. Artikeln förutsätter alltså inte att samtliga medlemsstaters motsvarande bestämmelser harmoniseras. Rådet kan efter eget val vidta även andra åtgärder enligt fördraget, t.ex. tillnärmning av lagstiftningen enligt artikel 100.

I praktiken har artikelns bestämmelser inte haft särskilt stor betydelse. Med stöd av artikeln har man inlett överläggningar, men dessa har aldrig framskridit så långt som till åtgärder av rådet.

Artikel 102. Genom denna artikel har man skapat ett förfarande som kompletterar artikel 101. Syftet med detta förfarande är att förebygga uppkomsten av allvarliga snedvridningar som beror på skillnader i lagstiftningen i medlemsstaterna. När det finns anledning att befara att införande eller ändring av en bestäm-

melse i en lag eller annan författning framkallar en sådan snedvridning som avses i artikel 101, skall den medlemsstat som vill vidta åtgärden först samråda med kommissionen. Medlemsstaterna är skyldiga att ta initiativ till samrådet.

Utgående från samrådet skall kommissionen rekommendera de berörda medlemsstaterna lämpliga åtgärder för att undvika snedvridningen. Rekommendationen kan riktas såväl till den medlemsstat som vill ändra sin lagstiftning som till de övriga medlemsstater som saken gäller. Enligt huvudregeln gäller saken de stater i vilka snedvridningen kan inverka på företagens ställning. Enligt EG-domstolens rättspraxis har företagen inte rätt att åberopa artikel 102 gentemot kommissionen eller en medlemsstat (se t.ex. fall 6/64, *Costa v. ENEL*).

Mot en medlemsstat kan inte väckas talan med stöd av artikel 169 även om denna medlemsstat underlåter att ta hänsyn till kommissionens rekommendation, eftersom en rekommendation inte är bindande. Förfarandet i artikel 101 kan däremot tillämpas, ifall man genom samrådet inte har lyckats förhindra att snedvridningen uppstått. Enligt punkt 2 i artikeln kan man i denna situation inte av de övriga medlemsstaterna kräva att de ändrar sin lagstiftning för att eliminera snedvridningen. Om den medlemsstat som har underlåtit att ta hänsyn till rekommendationen framkallar en snedvridning som är skadlig endast för den medlemsstaten, tillämpas artikel 101 likväl inte.

I praktiken har det ofta förts överläggningar med stöd av artikel 102. Överläggningarna har i allmänhet lett antingen till en kompromisslösning eller till ett konstaterande, att den föreslagna ändringen inte framkallar en snedvridning. Utgående från överläggningarna har kommissionen också avgett några rekommendationer.

Avdelning VI

Ekonomisk och monetär politik

Kapitel 1

Ekonomisk politik

Artikel 102 a. I artikeln fastställs den allmänna ramen för den ekonomiska politik som medlemsstaterna skall föra och som skall bidra

till att förverkliga gemenskapens mål, så som dessa definieras i artikel 2 i Romfördraget. Medlemsstaternas och gemenskapens ekonomiska politik styrs också av de allmänna ekonomiska riktlinjer som avses i artikel 103.2. Dessutom skall medlemsstaterna och gemenskapen handla i överensstämmelse med principen om en öppen marknadsekonomi, baserad på fri konkurrens och en effektiv resursanvändning, och i enlighet med principerna i artikel 3 a i Romfördraget.

Artikel 103. Enligt punkt 1 skall den ekonomiska politiken vara en fråga av gemensamt intresse för medlemsstaterna och därför skall denna politik samordnas inom rådet i enlighet med bestämmelserna i artikel 102 a.

I punkt 2 fastställs de tillvägagångssätt som skall iakttas vid beredningen och godkännandet av rekommendationer gällande medlemsstaternas och gemenskapens ekonomiska politik. Först granskas ett utkast till allmänna riktlinjer för medlemsstaternas och gemenskapens ekonomiska politik på rekommendation av kommissionen i ekonomi- och finansministrarnas råd, som med kvalificerad majoritet fattar beslut om att utkastet skall sändas till Europeiska rådet. Europeiska rådet skall på grundval av rådets rapport diskutera en slutsats angående de allmänna riktlinjerna för medlemsstaternas och gemenskapens ekonomiska politik. Efter diskussionen om Europeiska rådets slutsats skall rådet med kvalificerad majoritet anta en rekommendation om de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken och underrätta Europaparlamentet om dem.

Punkt 3 fastställer principerna för den multilaterala övervakningen av den ekonomiska utvecklingen och den ekonomiska politiken i medlemsstaterna och inom gemenskapen. För denna övervakning skall medlemsstaterna lämna uppgifter till kommissionen om viktiga åtgärder som de har vidtagit inom ramen för sin ekonomiska politik. Rådet skall på grundval av rapporter från kommissionen regelbundet granska den ekonomiska utvecklingen i medlemsstaterna och inom gemenskapen samt den ekonomiska politikens överensstämmelse med de allmänna riktlinjer för den ekonomiska politiken som avses i punkt 2, för att säkerställa en fastare samordning av den ekonomiska politiken och konvergens mellan den ekonomiska utvecklingen i medlemsstaterna.

I punkt 4 bestäms om tillvägagångssätten i

fall där man vid den multilaterala övervakningen har upptäckt att en medlemsstats ekonomiska politik avviker från de allmänna riktlinjer som godkänts enligt punkt 2 eller där denna politik bedöms kunna äventyra den ekonomiska och monetära unionens (Economic and Monetary Union, EMU) funktion. I sådana fall kan rådet med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen lämna den berörda medlemsstaten de rekommendationer som anses nödvändiga. Dessutom kan rådet med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen besluta att offentliggöra sina rekommendationer.

Rådets ordförande och kommissionen skall rapportera till Europaparlamentet om den multilaterala övervakningen. Parlamentet kan anmoda rådets ordförande att framträda inför den behöriga kommittén hos parlamentet när rådet har offentliggjort sina rekommendationer.

Enligt punkt 5 kan rådet enligt förfarandet i artikel 189 c anta närmare föreskrifter om det multilaterala övervakningsförfarandet.

Rådet fattade för första gången beslut om allmänna riktlinjer för den ekonomiska politiken i enlighet med artikeln i december 1993.

Med stöd av den ursprungliga artikeln 103 har närmast på 1970-talet utfärdats bestämmelser om säkerhetsupplagring av bränsle. För deras innehåll redogörs i samband med artikel 103 a, som tillfogats genom Maastrichtfördraget.

Artikel 103 a. Punkt 1 ger rådet möjlighet att enhälligt på förslag av kommissionen besluta om lämpliga åtgärder med hänsyn till det ekonomiska läget, särskilt när det uppstår allvarliga försörjningsproblem i fråga om vissa varor. Åtgärderna enligt artikeln begränsar dock inte användningen av andra åtgärder enligt Romfördraget.

I punkt 2, som träder i kraft under den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen, bestäms vilka svårigheter som kan göra att en medlemsstat beviljas ekonomiskt bistånd. Rådet kan genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen på vissa villkor bevilja en medlemsstat ekonomiskt bistånd, om medlemsstaten har svårigheter eller hotas av stora svårigheter till följd av osedvanliga händelser utanför dess kontroll. Om svårigheterna har orsakats av naturkatastrofer skall rådet

besluta med kvalificerad majoritet. Rådets ordförande skall underrätta Europaparlamentet om beslutet.

Säkerhetsupplagring av energi

I anslutning till punkt 1 i denna artikel har gemenskapen rättsakter som gäller säkerhetsupplagring av olja i syfte att trygga energiförsörjningen och för vilka redogörs nedan. Att trygga energiförsörjningen är ett av målen för gemenskapens energipolitik. Gemenskapen har utfärdat konkreta bestämmelser närmast i anslutning till lindrandet av påföljderna av störningar i oljeförsörjningen. Gemenskapens regler är likadana som Internationella energiorganets (IEA) motsvarande regler från 1974 och de kan delvis ses som ett genomförande av IEA:s bestämmelser inom gemenskapen. Också Finland är medlem av IEA (FördrS 114—115/91).

Rådets direktiv av den 20 december 1968 om införande av en skyldighet för medlemsstaterna i EEG att inneha minimilager av råolja eller petroleumprodukter (68/414/EEG) och rådets direktiv om ändring av detta direktiv (72/425/EEG) förpliktar medlemsländerna att hålla lagren av råolja och oljeprodukter på en nivå som motsvarar 90 dagars förbrukning. Gemenskapens upplagringsförpliktelse motsvarar i praktiken i stor utsträckning den förpliktelse som Finland har som medlem i IEA. Till skillnad från IEA:s upplagringsförpliktelse gör unionens förpliktelse också skillnad mellan oljeproduktklasserna. Av denna anledning garanterar inte den nuvarande lagstiftningen att unionens krav uppfylls vad produktfördelningen beträffar.

Direktiven kompletteras av rådets beslut som gäller uppsättandet och verkställigheten av avtal med enskilda regeringar gällande medlemsstaternas skyldighet att inneha minimilager av råolja och/eller oljeprodukter (68/416/EEG), där det bestäms om medlemsstaternas möjlighet att föra sin sak framåt tillsammans med kommissionen i en situation, då ett avtal som direktivet tillåter om upplagring av olja på en annan stats territorium inte följs.

För Finland gäller en övergångsperiod på ett år för tillämpningen av ovan nämnda direktiv (artikel 168 i anslutningsakten, bilaga XIX, IV Energi).

Genomförandet av direktiven i Finland föresätter en sådan ändring i lagen om tryggande

av försörjningsberedskapen (1390/92) att användningsområdet för statens säkerhetsupplag, som definieras i 3 §, utvidgas i fråga om säkerhetsupplagringen av importbränsle till att gälla även uppfyllandet av de skyldigheter som följer av internationella avtal som Finland ingått.

Rådets direktiv om förpliktigande av medlemsstaterna att uppehålla ett minsta förråd av fossilt bränsle vid värmekraftverk (75/339/EEG) ålägger medlemsländerna att vid kraftverk som använder fossilt bränsle upprätthålla bränsleförråd som motsvarar 30 dagars förbrukning.

Rådets direktiv om åtgärder för minskning av svårigheterna vid försörjningen med råolja och råoljeprodukter (73/238/EEG) syftar till att minska effekterna av en oljekris, och enligt det förutsätts medlemsstaternas myndigheter ha befogenheter att i en krissituation styra användningen av säkerhetsupplagen och bestämma om begränsningar av förbrukningen samt om prisreglering.

Med hjälp av det licensieringssystem för oljeprodukter som införs genom rådets beslut om export av råolja och petroleumprodukter från en medlemsstat till en annan i händelse av försörjningsvårigheter (77/186/EEG) och genom rådets beslut, (79/879/EEG), genom vilket det ovan nämnda beslutet ändras, regleras oljehandeln mellan medlemsländerna i krissituationer. I kommissionens kompletterande beslut (78/890/EEG) ges bestämmelser bl.a. om det operativa beslutsfattandet vid försörjningsstörningar.

Rådets beslut om fastställande av ett gemenskapsmål för minskning av förbrukningen av primära energikällor i händelse av försörjningssvårigheter av råolja och petroleumprodukter (77/706/EEG) ger kommissionen rätt att vid försörjningssvårigheter gällande råolja och oljeprodukter förplikta hela gemenskapen att minska förbrukningen av olja och även andra energiformer. Det har kompletterats med kommissionens beslut som fastställer närmare bestämmelser om genomförande av rådets beslut 77/706/EEG (79/639/EEG), och som innehåller bl.a. detaljerade anvisningar om medlemsländernas rapportering om oljeläget.

Artikel 59 i fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen gäller situationer där det råder brist på kol. Med stöd av punkterna 2 och 3 har kommissionen befogenhet att bestämma om medlemsländer-

nas förbrukningsbehov och om att kolresurserna skall fördelas direkt mellan företagen oberoende av produktionens lokalisering.

Artikel 104. Artikeln som ändrats genom Maastrichtfördraget innehåller ett förbud mot centralbanksfinansiering till den offentliga sektorn. I artikel 104.1 förbjuds Europeiska centralbanken (ECB) och medlemsstaternas centralbanker att ge gemenskapsinstitutioner eller gemenskapsorgan, centrala, regionala, lokala eller andra myndigheter, andra offentligrättsliga organ eller offentliga företag i medlemsstaterna rätt att övertrassera sina konton eller ge dem andra former av krediter. Detsamma gäller ECB:s och de nationella centralbankernas förvärv av skuldförbindelser direkt från dem.

Förbudet mot centralbanksfinansiering stöder för sin del förverkligandet av den ekonomiska och monetära unionen (EMU). Med finansieringsförbudet eftersträvas en ökad disciplin och trovärdighet i medlemsstaternas ekonomiska politik för att så många av medlemsstaterna som möjligt småningom skall uppfylla de tillnärmningskrav, dvs. konvergenskriterier, som är en förutsättning för att den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen skall kunna börja. Dessa kriterier gäller inflationsutvecklingen, den offentliga ekonomins underskott och skuldsättning, ränteutvecklingen och valutakursens stabilitet. Det är viktigt att kriterierna uppfylls för att skillnaderna mellan EU:s medlemsstaters ekonomier skall minska. Detta är nödvändigt för att EU skall kunna övergå till en gemensam valuta och en gemensam penningpolitik. I grund och botten är syftet med förbudet mot centralbanksfinansiering också att hindra att ECB eller de nationella centralbankerna skulle delta i finansieringen av de offentliga underskotten på ett sådant sätt att finansieringen skulle förorsaka en tilltagande inflation i medlemsstaterna.

Vid Maastrichtkonferensen i december 1993 godkändes ett protokoll (nr 9), enligt vilket Portugal får bibehålla den möjlighet som har getts de autonoma regionerna Azorerna och Madeira att utnyttja räntefri kredit i Portugals centralbank inom ramen för de förutsättningar som har fastställts i portugisisk lag. Samtidigt förband sig Portugal att på allt sätt verka för att ovan nämnda arrangemang upphävs snarast möjligt.

Enligt punkt 2 i artikeln tillämpas bestämmelserna i punkt 1 inte på offentligt ägda kreditinstitut. Dessa skall av ECB och de nationella centralbankerna behandlas på samma sätt som privata kreditinstitut i fråga om centralbanksfinansieringen. De offentligt ägda kreditinstituterna har lämnats utanför förbudet mot centralbanksfinansiering för att ECB eller de nationella centralbankerna vid behov skall kunna trygga alla kreditinstituts likviditet och på detta sätt upprätthålla det finansiella systemets stabilitet.

I artikel 104 b.2 konstateras att rådet enligt det förfarande som anges i artikel 189 c fastställer sådana definitioner som behövs för tillämpningen av de förbud som anges i artikel 104. Rådet har i december 1993 utfärdat en förordning om fastställande av bestämmelserna i artikel 104 om förbud mot centralbanksfinansiering till den offentliga sektorn.

Rådets förordning (EG) nr 3603/93 av den 13 december 1993 om närmare fastställande av definitionerna av förbuden i artiklarna 104 och 104 b.1 i fördraget

Förbudet mot centralbanksfinansiering trädde i kraft när den andra etappen för att förverkliga den ekonomiska och monetära unionen började, dvs. den 1 januari 1994, varefter den nationella lagstiftningen inte längre får innehålla stadganden som tillåter kreditarrangemang mellan centralbanken och den offentliga sektorn. Rådet har i förordningens inledning tagit ställning till s.k. gammal skuld, dvs. centralbanksfinansiering som den offentliga sektorn har erhållit före den 1 januari 1994. Enligt rådet skall centralbanken från och med nämnda tidpunkt avstå från att bevilja den offentliga sektorn kontokreditlimiter och andra former av krediter i centralbanken och andra sådana krediter som vid nämnda tidpunkt är obetalda till tidsbundna krediter på marknadsvillkor. Syftet med detta är att sörja för att klara tidsgränser fastställs för giltigheten av dessa krediter och kreditarrangemang, varefter de förfaller till betalning.

I artikel 1 i förordningen definieras rätten att övertrassera konton och övriga förbjudna kreditarrangemang. Till de senare hör alla fordringar på den offentliga sektorn som existerade den 1 januari 1994 om de inte är tidsbundna. Till de förbjudna kreditarrangemangen räknas också finansiering av den offentliga sektorns

förbindelser gentemot tredje part samt överhuvudtaget alla transaktioner med den offentliga sektorn som medför eller kan medföra centralbanksskuld för den offentliga sektorn.

I artikel 2 fastställs vilken rätt en medlemsstats centralbank har att förvärva omsättningsbara skuldförbindelser som emitterats av den offentliga sektorn i en annan medlemsstat. Under den andra etappen av EMU-processen är det inte förbjudet att förvärva sådana skuldförbindelser om de förvärvas enbart i syfte att investera valutareserven. Centralbankerna i de medlemsstater som deltar i den tredje etappen får inte längre över huvudtaget förvärva skuldförbindelser som emitterats av den offentliga sektorn i sådana medlemsstater som deltar i den tredje etappen. Endast centralbanker i sådana medlemsstater som stannar utanför den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen, får förvärva skuldförbindelser emitterade av den offentliga sektorn i en annan medlemsstat i syfte att investera sin valutareserv. ECB och nationella centralbanker som hör till Europeiska centralbanksystemet (ECBS) får dock förvärva omsättningsbara skuldförbindelser som emitterats av medlemsstater som inte deltar i den tredje etappen.

Krediter under en och samma dag betraktas inte som förbjuden centralbanksfinansiering enligt artikel 4, men vid dagens slut får dessa krediter inte ändras till krediter över natten. I vissa medlemsstater sköter centralbanken inlösnings- och checkar till staten och redovisningen av betalningarna. Detta kan ge staten extra ränteintäkter om centralbanken krediterar statens konto innan betalarens konto i centralbanken har debiterats. Av praktiska skäl betraktas detta inte som förbjudet om förfarandet hör till medlemsstatens normala praxis. Bestämmelser om detta finns i artikel 5.

I många länder präglar staten mynt för eget bruk och säljer dem till centralbanken till nominellt värde. Centralbanken sätter mynten i omlopp. Så sker för närvarande också i Finland. Staten får centralbanksfinansiering på grund av att dess metallmyntsansvar är större än beloppet mynt i omlopp. Finansieringen beror på att en del av mynten finns hos centralbanken. Enligt artikel 6 kan sådan finansiering uppgå till högst 10 % av beloppet mynt i omlopp, för att den inte skall betraktas som i artikel 104 avsedd förbjuden finansiering. Det att denna finansiering tillåts i begränsad utsträckning motiveras med praktiska skäl. För

att trygga en störningsfri penningförsörjning måste centralbanken kunna hålla ett tillräckligt myntlager.

Centralbanken tillåts enligt artikel 7 att för statens räkning sköta de betalningsförbindelser som medlemskapet i Internationella valutafonden (IMF) medför. ECB:s och den nationella centralbankens krediter till den offentliga sektorn, vilka genomförs som en del av det stöd som avses i rådets förordning (EEG) nr 1969/88 av den 24 juni 1988 om upprättandet av ett enda system för medelfristigt ekonomiskt stöd till medlemsstaters betalningsbalans, är också tillåtna. Sålunda försöker man se till att medlemsstaternas internationella förbindelser och EU:s interna finansieringsarrangemang är funktionella.

Med offentliga företag avses enligt artikel 8 varje företag, i vilka myndigheterna direkt eller indirekt utövar en betydande bestämmanderätt antingen genom innehav, deltagande i finansiering eller på basis av föreskrifter om dessa. De offentliga myndigheterna har antingen direkt eller indirekt betydande inflytande om dessa myndigheter innehar majoriteten av aktiekapitalet i företaget, majoriteten av de röster som aktierna medför eller kan utse mer än hälften av företagets administrativa personal, ledning eller tillsynspersonal. ECB och de nationella centralbankerna har lämnats utanför definitionen av den offentliga sektorn för att möjliggöra lånearrangemang mellan centralbankerna. Det måste finnas möjlighet till lånearrangemang mellan de nationella centralbankerna för att de t.ex. skall kunna arrangera stödfinansiering till andra centralbanker för att göra valutainterventioner när centralbankerna försöker stabilisera valutakursutvecklingen.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I gällande lag förbjuds Finlands Bank inte uttryckligen att bevilja staten eller den övriga offentliga sektorn lån. Det enda undantaget är statens växelfinansiering. Enligt 6 § lagen om Finlands Bank (325/25) kan statens växlar inte betraktas som täckning för sedlar, vilket i praktiken hindrar en omfattande växelfinansiering till staten. De sedeltäckningsbestämmelser som ingår i lagrummet kan dock tolkas som negativ allmän inställning till finansiering av staten. Till skillnad från praxis i många andra europeiska stater har kreditarrangemang mel-

lan centralbanken samt staten och den övriga offentliga sektorn varit mycket sällsynta i Finland.

Artikel 104 förutsätter inte uttryckligen att den finansiering som avses skall vara förbjuden i den nationella lagstiftningen utan det räcker om den inte är tillåten. Även om artikeln inte medför ett omedelbart behov att ändra lagstiftningen, återstår att överväga om det för att klarlägga situationen kan bli nödvändigt att i lagen om Finlands Bank ta in ett förbud mot finansiering av den offentliga sektorn.

Artikel 104 a. Enligt artikel 104 a.1 är varje åtgärd som ger gemenskapsinstitutioner eller gemenskapsorgan, centrala, regionala, lokala eller andra myndigheter, andra offentligrättsliga organ eller offentliga företag i medlemsstaterna en positiv särbehandling hos finansinstitut förbjuden i den mån åtgärden inte är baserad på tillsynsmässiga hänsyn. Ett exempel på en förbjuden åtgärd är att kreditinstituten förpliktas att investera en viss andel av sina tillgångar i statens skuldförbindelser. Syftet med denna artikel är att hindra att förbudet mot finansiering av den offentliga sektorn kringgås via andra kreditinstitut som t.ex. är i den offentliga sektorns ägo eller som den offentliga sektorn har bestämmanderätt över. Med artikeln avses vidare att undvika konkurrensfördelar för sammanslutningar som hör till den offentliga sektorn gentemot andra i form av särskilda rättigheter. Också dessa sammanslutningar skall finansieras på marknadsvillkor.

Enligt artikel 104 a.2 kan rådet före den 1 januari 1994 i enlighet med förfarandet i artikel 189 c fastställa definitioner för tillämpningen av det förbud som avses i punkt 1. Rådet utfärdade en förordning (EG) nr 3604/93 av den 13 december 1993 om närmare fastställande av definitionerna av förbuden i artikel 104 a i fördraget.

Som en åtgärd med vilken den offentliga sektorn ges särskilda rättigheter betraktas enligt artikel 1.1 i förordningen lagar och andra författningar som förpliktat ett finansiellt institut att förvärva eller förvalta fordringar på den offentliga sektorn, eller skatteförmåner som hänför sig till finansieringen av den offentliga sektorn och som gynnar endast de finansiella instituten, eller ekonomiska förmåner som inte överensstämmer med principen om en öppen marknadsekonomi som baserar

sig på fri konkurrens och som sporrar de finansiella instituten att finansiera den offentliga sektorn.

Som en förbjuden åtgärd enligt artikel 1.2 betraktas inte uppställande av förpliktelser i anslutning till finansiering av bostadsproduktion i socialt syfte, förutsatt att villkoren för den finansiering som den offentliga sektorn erhåller är jämförbara med villkoren för den finansiering som beviljas den privata sektorn för samma ändamål. Förbudet gäller inte heller sådana fall när de finansiella instituten har förpliktats att koncentrera sparmedel som insamlats från hushållen till specialvillkor till ett offentligt kreditinstitut. Utanför förbudet står också skyldigheter som gäller finansiering av reparation av skador på grund av olyckor.

I artikel 2 preciseras vad som avses med synpunkter i anslutning till övervakningen av verksamhetens stabilitet. De avser bestämmelser som baserar sig på lagar och andra författningar som grundar sig på eller överensstämmer med EG-lagstiftningen och vars syfte är att gynna en sund verksamhet inom de finansiella instituten och på så sätt förstärka det finansiella systemets stabilitet och skydda det finansiella institutets kunder. Ett exempel på en bestämmelse som avses i denna punkt är riskbedömningen av tillgångar enligt rådets direktiv om kapitaltäckningsgrad för kreditinstitut (89/647/EEG). Vid beräkningen av kapitaltäckningsgraden klassificeras fordringar på den offentliga sektorn i riskklass 0 och är sålunda fria från kapitalkrav.

I artikel 3 i förordningen definieras begreppet offentligt företag. Artikel 4 fastställer att varken ECB eller de nationella centralbankerna i detta sammanhang hänförs till den offentliga sektorn. Tolkningen gör det möjligt för centralbankerna att kräva t.ex. att minimireserver deponeras i centralbanken antingen räntefritt eller annars avvikande från marknadsvillkoren. Minimireservsystemet är ett av centralbankens penningpolitiska instrument. Med det kan man automatiskt stabilisera en kreditexpansion och på så sätt förbättra det finansiella systemets stabilitet. Minimireservernas räntefrihet eller lägre ränta än marknadsräntan ökar automatiskt penningpolitikens effektivitet. När centralbanken försöker strama åt penningpolitiken genom högre räntor, blir minimireserverna dyrare för de finansiella instituten, vilket i sin tur ökar penningpolitikens effekt.

I artikel 4 definieras de finansiella instituten

genom hänvisning till ett antal direktiv. Med finansiella institut avses bl.a. kreditinstitut, försäkringsanstalter, placeringsfonder (UCITS), investeringsbolag samt andra företag vilkas huvudsakliga verksamhet grundar sig på förvärv av finansiella fordringar. Utanför definitionen lämnas ECB och de nationella centralbankerna samt postväsendets finansiella tjänster.

Artikel 104 b. Enligt artikeln skall gemenskapen inte ansvara för förpliktelser som ingåtts av någon medlemsstats myndigheter. Med myndigheter avses i artikeln staten, regionala, lokala och andra myndigheter, andra offentliga rättsliga organ och offentliga bolag. Artikel 104 b hindrar dock inte ömsesidiga finansiella garantier för det gemensamma genomförandet av ett projekt. På motsvarande sätt skall en medlemsstat inte ansvara för förpliktelser som har ingåtts av någon annan medlemsstats myndigheter. Artikel 104 b hindrar inte heller en medlemsstat ifrån att ställa ömsesidiga finansiella garantier för det gemensamma genomförandet av ett projekt.

Enligt punkt 2 kan rådet, om det behövs, fastställa definitioner för tillämpningen av de förbud som avses i artikel 104 och i denna artikel. Härvid följs förfarandet i artikel 189 c.

Artikel 8 i rådets förordning (EG) nr 3603/93 innehåller närmare definitioner på offentliga företag som avses i artiklarna 104 och 104 b.1.

Artikel 104 c. Finanspolitiken skall inte på samma sätt som penningpolitiken drivas centraliserat inom den ekonomiska och monetära unionen, utan ansvaret för finanspolitiken skall fortfarande vila på medlemsstaternas regeringar och parlament. Romfördraget innehåller emellertid bestämmelser med vilka man försöker främja budgetdisciplinen i medlemsstaterna. Viktigast av dessa bestämmelser är artikel 104 c, som ålägger medlemsstaterna att undvika alltför stora underskott i den offentliga sektorns finanser. Artikel 104 c och det protokoll (nr 5) om förfarandet vid alltför stort underskott, som fogats till fördraget, uppställer kriterier gällande den offentliga ekonomin för medlemsstaterna. Att de uppfylls är en förutsättning för att medlemsstaterna skall kunna övergå till den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen. De konvergens- eller tillnärningskriterier som gäller den offentliga ekonomin definieras inte i själva fördraget utan de ingår i protokollet. Artikel 104 c innehåller bestämmelser om tillvägagångssätten

för konstaterande av alltför stort underskott samt om tillvägagångssätten när en medlemsstat har konstaterats ha för stort underskott i den offentliga sektorns finanser.

I punkt 1 i artikeln, som träder i kraft under den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen, ges uttryck för den för medlemsstaterna bindande förpliktelsen att undvika alltför stora underskott i den offentliga sektorns finanser. Under den andra etappen av den ekonomiska och monetära unionen är förpliktelsen inte bindande, men medlemsstaterna försöker i enlighet med artikel 109 e.4 i Romfördraget också då att undvika alltför stora underskott.

Enligt punkt 2 skall kommissionen följa utvecklingen av budgetsituationen och den offentliga sektorns skuldsättning i medlemsstaterna för att kunna upptäcka allvarliga fel. Kommissionen skall särskilt se efter om budgetdisciplin iakttas på grundval av två kriterier, vilkas referensvärden definieras i protokollet om förfarandet vid alltför stora underskott (nr 5).

För det första bedömer kommissionen huruvida det faktiska eller förväntade underskottet i den offentliga sektorns finanser överstiger ett visst referensvärde. Härvid beaktas inte fall där underskottet i procent av bruttonationalprodukten har minskat väsentligt och kontinuerligt och nått en nivå som ligger nära referensvärdet eller där referensvärdet endast undantagsvis och övergående överskrids och procenttalet fortfarande ligger nära referensvärdet.

För det andra bedömer kommissionen huruvida skuldsättningen i den offentliga sektorn i procent av bruttonationalprodukten överstiger ett visst referensvärde. Om procenttalet överstiger referensvärdet, granskas i synnerhet om detta procenttal minskar och närmar sig referensvärdet i tillfredsställande takt.

I artikel 1 i protokollet definieras de referensvärden som avses i artikel 104 c.2:

— 3 % som gäller den andel som det förväntade eller faktiska underskottet i de offentliga finanserna utgör av bruttonationalprodukten till marknadspris och

— 60 % som gäller den andel som den offentliga skuldsättningen utgör av bruttonationalprodukten till marknadspris.

I artikel 2 i protokollet sägs att med den offentliga ekonomin avses i artikel 104 c i fördraget och i protokollet hela den offentliga sektorn, dvs. staten, regionala eller lokala

myndigheter och socialtrygghetssystem, med undantag av kommersiell verksamhet sådan den är definierad i det europeiska nationalräkenskapssystemet (European System of Integrated Economic Accounts, ESA). Med underskott avses nettoupplåning sådan den är definierad i nationalräkenskapssystemet. Med investering avses fasta bruttoinvesteringar sådana de är definierade i nationalräkenskapssystemet och med skuld den samlade bruttoskulden till nominellt värde som är utestående vid årets utgång och som är konsoliderad mellan och inom sektorerna i den samlade offentliga sektorn enligt definitionen i första strecksatsen.

För att säkerställa att förfarandet vid alltför stora underskott fungerar effektivt, bestäms i artikel 3 i protokollet att medlemsstaternas regeringar skall vara ansvariga för underskottet i den samlade offentliga sektorn. Detta förutsätter inte att medlemsstaternas regeringar skall ingripa i den beslutanderätt som utövas av t.ex. en mycket självständig lokalförvaltning. Där emot skall regeringarna säkerställa att nationella förfaranden på budgetområdet gör det möjligt för dem att uppfylla de förpliktelser inom detta område som följer av fördraget. Medlemsstaterna skall snabbt och regelbundet underrätta kommissionen om sina förväntade och faktiska underskott och om nivåerna på sin skuld.

Enligt artikel 4 i protokollet skall det statistiska underlag som skall användas för tillämpningen av protokollet tillhandahållas av kommissionen.

Enligt artikel 104 c.3 skall kommissionen utarbeta en rapport, om en medlemsstat inte uppfyller de krav som gäller enligt det ena eller båda de kriterier som anges i punkt 2 i artikeln. I sin rapport skall kommissionen även granska huruvida den offentliga sektorns underskott överstiger utgifterna för de offentliga investeringarna samt alla övriga faktorer av betydelse, inbegripet medlemsstatens ekonomiska utveckling och situationen inom den offentliga sektorn på medellång sikt. Kommissionen kan också utarbeta en rapport även om kraven är uppfyllda enligt kriterierna, om den anser att det föreligger risk för ett alltför stort underskott i en medlemsstat. Punkt 3 i artikeln ger alltså kommissionen i uppgift att följa medlemsstaterna ekonomiska utveckling i rätt stor omfattning och inte enbart i fråga om den offentliga sektorns finanser. När man bedömer om det föreligger ett alltför stort underskott

skall således vid sidan av de kriterier som definierats i protokollet beaktas även utvecklingsutsikterna för samhällsekonomin och den offentliga sektorns finanser på medellång sikt i medlemsstaten. Dessa utsikter påverkas också av de ekonomisk-politiska åtgärder som medlemsstaten vidtagit.

Enligt punkt 4 skall den kommitté som upprättas enligt artikel 109 c, dvs. den monetära kommittén under den andra etappen av den ekonomiska och monetära unionen och den ekonomiska och finansiella kommittén under den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen, yttra sig över kommissionens rapport.

Enligt punkt 5 skall kommissionen avge ett yttrande till rådet, om det föreligger eller kan uppstå ett alltför stort underskott i en medlemsstat.

Enligt punkt 6 skall rådet med kvalificerad majoritet, på rekommendation av kommissionen, avgöra om ett alltför stort underskott föreligger i en medlemsstat. Före beslutet kan den berörda medlemsstaten om den så vill komma med eventuella synpunkter. Rådet skall beakta dessa vid sin allsidiga bedömning.

Om rådet enligt punkt 6 har slagit fast att ett alltför stort underskott föreligger, skall det enligt punkt 7 ge rekommendationer till den berörda medlemsstaten i syfte att få denna situation korrigerad inom en viss tid. Sådana rekommendationer skall inte offentliggöras, om inte annat följer av bestämmelsen i punkt 8.

Punkt 8 ger rådet möjlighet att offentliggöra rekommendationerna, om det finner att dess rekommendationer inte har medfört några effektiva åtgärder inom den fastställda tiden.

Punkt 9, som med stöd av artikel 109 e träder i kraft under den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen, gäller tillvägagångssätten när en medlemsstat underlåter att efterkomma rådets rekommendationer. Då kan rådet meddela medlemsstaten att den inom en fastställd tidsfrist skall vidta de åtgärder för att minska underskottet som rådet anser nödvändiga för att komma till rätta med situationen. Dessutom kan rådet i sådana fall begära att den berörda medlemsstaten inkommer med rapporter enligt en fastställd tidsplan för att göra det möjligt att granska medlemsstatens anpassningssträvanden.

Enligt punkt 10 kan den i artiklarna 169 och 170 i Romfördraget angivna rätten för kom-

missionen och medlemstaterna att föra talan inte utövas med avseende på punkterna 1—9 i denna artikel.

I punkt 11, som träder i kraft under den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen, definieras de åtgärder som rådet kan vidta om en medlemsstat inte efterkommer ett beslut som har fattats enligt punkt 9. Rådet kan efter omständigheterna besluta att tillämpa eller skärpa en eller flera av följande åtgärder:

— att kräva att den berörda medlemsstaten offentliggör de ytterligare uppgifter som rådet närmare anger, innan medlemsstaten utger obligationer och andra värdepapper,

— att anmoda Europeiska investeringsbanken att ompröva sin utlåningspolitik gentemot den berörda medlemsstaten,

— att kräva att den berörda medlemsstaten rättelöst deponerar ett belopp hos gemenskapen, till dess att det alltför stora underskottet enligt rådets uppfattning har korrigerats,

— att förelägga medlemsstaten böter av lämplig storlek.

Europaparlamentet skall underrättas om de beslut som rådet fattar.

I punkt 12 bestäms hur rådet upphäver sitt beslut om en medlemsstats alltför stora underskott. Rådet skall upphäva beslut som fattats med stöd av punkterna 6—9 och 11, i den mån som det alltför stora underskottet i den berörda medlemsstaten enligt rådets uppfattning har korrigerats. Om rådet också har offentliggjort rekommendationer skall det så snart ett beslut som fattats enligt punkt 8 har upphävts, avge en offentlig förklaring om att det inte längre föreligger ett alltför stort underskott i den berörda medlemsstaten.

Punkt 13 bestämmer att rådet skall fatta sådana beslut som avses i punkterna 7—9, 11 och 12 på rekommendation av kommissionen med två tredjedels majoritet. Vid vägningen av rösterna iakttas bestämmelserna i artikel 148.2 i Romfördraget. Härvid skall dock rösterna för den berörda medlemsstaten inte medräknas.

I punkt 14, som träder i kraft under den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen, konstateras att protokollet om förfarandet vid alltför stora underskott, som är fogat till fördraget och för vilket redogörs ovan, innehåller ytterligare bestämmelser om förfarandet vid alltför stora underskott. Ifall rådet ersätter protokollet med andra bestämmelser, skall det anta dem enhälligt på förslag

av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och Europeiska centralbanken.

Rådets förordning (EG) nr 3605/93 av den 22 november 1993 om tillämpning av protokollet om förfarandet vid alltför stora underskott, vilket fogats till fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Förordningen innehåller bestämmelser om tillämpningen av protokollet om förfarandet vid alltför stora underskott enligt artikel 104 c.2.

I förordningen fastställs detaljerade regler och bestämmelser om tillämpningen av protokollet. Ovan i samband med artikel 104 c.3 konstaterades att kommissionen har fått i uppdrag att följa den ekonomiska utvecklingen och i synnerhet utvecklingen av den offentliga sektorns finanser i medlemsstaterna. För sin uppföljningsuppgift behöver kommissionen regelbundet jämförbara uppgifter om utvecklingen av bruttonationalprodukten och den offentliga sektorn i medlemsländerna. Syftet med förordningen är att precisera de definitioner som nämns i protokollet och utfärda bestämmelser om det anmälningsförfarande som gäller medlemsstaterna.

Enligt artikel 1 i förordningen iakttas vid förfarandet gällande alltför stora underskott det europeiska nationalräkenskapssystemets definitioner på den offentliga sektorn, dess underskott, investeringar och skuld. Den offentliga sektorn omfattar inte den offentliga sektorns kommersiella verksamhet. I artikeln ges också detaljerade bestämmelser om sättet att beräkna den offentliga skulden vid utgången av året.

I artikel 2 bestäms att marknadspriset för bruttonationalprodukten skall definieras så som i rådets direktiv av den 13 februari 1989 (89/130/EEG, Euratom).

I artikel 3 bestäms att med det förväntade underskottet i den offentliga sektorns finanser avses siffrorna enligt medlemsstaternas budgetmyndigheters senaste beslut för innevarande år. Siffror gällande faktiskt underskott och skuld avser bedömningar, förhandsuppgifter eller slutliga uppgifter för det sist förlidna året.

I artikel 4 bestäms att medlemsstaterna, två gånger om året, före den 1 mars och före den 1 september, skall meddela kommissionen uppgifter om det förväntade och faktiska underskottet samt den offentliga sektorns skuld-

sättning. Uppgifter för innevarande år skall första gången lämnas före den 1 mars och andra gången före den 1 september. Uppgifterna om det faktiska underskottet och skulden skall vid samma tidpunkter ses över för de fyra föregående åren. Medlemsstaterna skall också lämna uppgifter för de två senaste åren om de faktorer som har påverkat underskottet och dessutom om andra väsentliga faktorer som har gjort att nivån på den offentliga sektorns skuldsättning har förändrats. Uppgifterna om det förväntade underskottet lämnas i nationella valuta och enligt finansår. Uppgifterna om det faktiska underskottet och skulden lämnas till kommissionen i nationell valuta och med vissa undantag enligt kalenderår.

I artikel 5 bestäms att också uppgifter gällande offentliga investeringar och ränteutgifter skall lämnas i enlighet med förfarandet i artikel 4.

I artikel 6 bestäms att prognosen gällande bruttonationalprodukten för innevarande år liksom uppgifterna för de fyra föregående åren skall lämnas enligt det förfarande som bestäms i artikel 4.

Ifall rådet beslutar att inom ramen för den befogenhet och de tillvägagångssätt som fastslagits i Romfördraget ändra nationalräkenskapssystemet, skall kommissionen enligt artikel 7 införa nya hänvisningar till nationalräkenskapssystemet i artiklarna 1—4.

Enligt artikel 8 träder förordningen i kraft den 1 januari 1994.

Till sist konstateras i förordningen att den i sin helhet är bindande för alla medlemsstater och skall tillämpas omedelbart på alla medlemsstater.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Artikel 104 c föranleder inga ändringar i den finska lagstiftningen, men den förutsätter anpassningsåtgärder för undvikande av alltför stora underskott i den offentliga sektorns finanser och anpassningsåtgärder i fråga om anmälningsförfarandet.

Kapitel 2

Monetär politik

Artikel 105. Artikel 105 innehåller bestämmelser om ECBS:s mål och uppgifter. I punkt

I konstateras att huvudmålet för ECBS skall vara att upprätthålla prisstabilitet. I artikeln fastställs inte närmare med kvalitativa eller kvantitativa kriterier vad som avses med prisstabilitet, utan tolkningen har lämnats till centralbanken, liksom också avgörandet om de åtgärder och metoder med vilka målet kan nås.

ECBS stöder dessutom den allmänna ekonomiska politiken i gemenskapen i syfte att medverka till att gemenskapen uppnår de mål som fastställs i artikel 2, utan att åsidosätta målet att upprätthålla prisstabilitet. ECBS följer de principer som fastställs i artikel 3 a i Romfördraget och som bygger på principen om en öppen marknadsekonomi med fri konkurrens som gynnar en effektiv inriktning av resurserna. I artikeln anges tydligt hierarkin i ECBS:s mål. Prisstabiliteten är huvudmålet och de övriga målen är underordnade.

Upprätthållandet av prisstabiliteten är ett centralt syfte i den ekonomiska och monetära unionen. Med hjälp av prisstabiliteten eftersträvas en balanserad ekonomi och höjning av levnadsstandarden som på bästa sätt tryggar sysselsättningen och den sociala välfärden. Utöver prisstabiliteten skall i medlemsstaternas och gemenskapens verksamhet iakttagas principerna om sunda offentliga finanser och monetära förhållanden samt en stabil betalningsbalans.

I artikel 105.2 fastställs ECBS:s grundläggande uppgifter. De skall vara att utforma och genomföra gemenskapens penningpolitik, genomföra valutatransaktioner enligt bestämmelserna i artikel 109, inneha och förvalta medlemsstaternas officiella valutareserver, främja ett väl fungerande betalningssystem. I punkt 3 konstateras att bestämmelsen om att inneha och förvalta de officiella valutareserverna inte skall begränsa medlemsstaternas regeringars innehav och förvaltning av rörelsemedel i utländsk valuta.

I artikel 105.4 fastställs de frågor i vilka ECB skall höras. Dessa är dels förslag till gemenskapsrättsakter inom ECB:s behörighetsområde, dels förslag till nationella föreskrifter som faller under ECB:s behörighetsområde. I sistnämnda fall hörs ECB dock inom de ramar och på de villkor som fastställs av rådet enligt förfarandet i artikel 106.6. Dessutom får ECB i frågor inom sitt behörighetsområde avge yttranden till behöriga institutioner eller organ inom gemenskapen eller till nationella myndigheter.

I artikel 105.5 fastställs att ECBS skall medverka till att de behöriga myndigheterna smidigt kan genomföra sin politik när det gäller tillsyn över kreditinstitut och det finansiella systemets stabilitet. I punkt 6 konstateras att rådet genom enhälligt beslut, på förslag av kommissionen och efter att ha hört ECB och med Europaparlamentets samtycke får tilldela ECB särskilda uppgifter i samband med tillsynen över kreditinstitut och andra finansiella institut med undantag av försäkringsföretag.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Enligt 1 § lagen om Finlands Bank (365/25) har Finlands Bank till uppgift att upprätthålla stadga och säkerhet i Finlands penningväsen samt att befordra och underlätta penningomsättningen i landet. I 16 § stadgas att direktionen i all sin verksamhet bör förfara så, att Finlands mynt bibehåller sitt i lag fastställda värde. Motsvarande stadgande om bankfullmäktige ingår i 3 § instruktionen för riksdagens bankfullmäktige (170/92).

Målet att upprätthålla prisstabilitet kan anses ingå i målet för Finlands Banks verksamhet redan i dag. Detta mål har emellertid inte uttryckligen fastställts som Finlands Banks huvudmål på det sätt som fastställs i artikel 105 i Romfördraget.

Romfördraget samt ECBS:s och ECB:s stadga kommer omedelbart att förplikta Finland. Eftersom ECBS:s huvudmål enligt EG-fördraget har fastställts till upprätthållande av prisstabilitet, förpliktat bestämmelsen som sådan också de nationella centralbankerna. För att harmoniera med Romfördraget kan det lagrum som fastställer målet för den nationella centralbankens verksamhet vid sidan av målet att upprätthålla prisstabilitet inte innehålla andra mål som i vissa situationer skulle kunna strida mot huvudmålet. När den tredje etappen börjar är det skäl att för rättsläget tydlighets skull i detta avseende precisera stadgandena om målet för Finlands Banks verksamhet. Särskilt de grundläggande uppgifterna för ECBS som fastställs i punkt 2 överensstämmer till väsentliga delar med Finlands Banks nuvarande uppgifter.

Artikel 105 a. I artikel 105 a fastställs utgivningen av sedlar och mynt. Enligt punkt 1 skall ECB ha ensamrätt att tillåta sedelutgiv-

ning inom gemenskapen. Från början av den tredje etappen har ECBS ansvaret för den gemensamma penningpolitiken i gemenskapen, vilket också innebär rätt att besluta om mängden utelöpande sedlar och mynt. Under den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen tas en gemensam valuta i bruk. ECB:s ensamrätt att besluta om utgivning av sedlar har inte i artikeln begränsats till utgivningen av sedlar lydande på ecu. Om medlemsstaternas nationella valutor fortsätter att vara i bruk jämsides med gemenskapsvalutan gäller ECB:s ensamrätt också tillstånd att ge ut dessa valutor.

Utgivningen av sedlar kan skötas av ECB och de nationella centralbankerna. I punkt 1 fastställs att endast sedlar som ges ut på detta sätt är lagliga betalningsmedel i gemenskapen. I artikeln stadgas inte om myntens ställning som lagliga betalningsmedel, utan den frågan får avgöras inom ramen för den nationella lagstiftningen.

Enligt punkt 2 får medlemsstaterna ge ut mynt i den omfattning som godkänns av ECB. Innan mynten sätts i omlopp skall medlemsstaterna få ECB:s godkännande av det belopp som sätts i omlopp.

Rådet får efter att ha hört ECB vidta åtgärder för att harmonisera valörerna och de tekniska specifikationerna för alla mynt som skall sättas i omlopp, i den utsträckning som detta är nödvändigt för att säkerställa myntens störningsfria omlopp inom gemenskapen.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I de flesta länderna har centralbankerna getts ensamrätt till sedelutgivning. Till centralbankens grunduppgifter hör att upprätthålla ett stabilt penningvärde och därför har centralbanken också rätt att reglera beloppet utelöpande sedlar och mynt. Finlands Banks ensamrätt till sedelutgivning regleras i 6 § myntlagen (358/93) och 3 § lagen om Finlands Bank. I 6 § lagen om Finlands Bank (365/25) fastställs Finlands Banks sedelutgivningsrätt, dvs. maximibeloppet utelöpande sedlar vid en viss tidpunkt.

Enligt 7 § myntlagen har staten ensamrätt att låta prägla metallmynt för sin egen räkning. Enligt 9 § präglas metallmynt i den mängd som Finlands Bank uppger vara behövlig i penningrörelsen. Mynten sätts i omlopp av Finlands Bank.

I 2 § fastställs att lagliga betalningsmedel är de sedlar och metallmynt som har satts i omlopp enligt myntlagen. Sålunda är t.ex. sedlar i utländsk valuta inte lagliga betalningsmedel i Finland.

Om sedlarnas nominella värde och egenskaper beslutar Finlands Bank enligt 6 § 2 mom. myntlagen och om metallmyntens nominella värde och egenskaper beslutar finansministeriet enligt 7 § 2 mom. myntlagen efter att ha begärt utlåtande av Finlands Bank.

Då den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen börjar förutsätter bestämmelserna i artikel 105 a och införandet av en gemensam valuta en omfattande reform av myntlagen. Också lagen om Finlands Bank måste delvis ändras.

Artikel 106. I artikel 106.1 fastställs det Europeiska centralbankssystemets grundstruktur. ECBS skall bestå av ECB och de nationella centralbankerna. Endast centralbankerna i de medlemsstater som deltar i den tredje etappen av EMU-processen hör till det Europeiska centralbankssystemet.

ECBS är i och för sig ingen juridisk person. De nationella centralbanker som hör till systemet är däremot självständiga juridiska personer på grundval av sin nationella lagstiftning och ECB definieras som en juridisk person i artikel 106.2. Detta innebär att endast ECB och de nationella centralbankerna, men inte ECBS i och för sig, kan förvärva, avyttra och inneha egendom och utföra andra rättshandlingar och fungera som part i en rättegång. ECBS som ett begrepp beskriver ECB:s och de nationella centralbankernas existens som en gemensam helhet, vars verksamhet styrs av gemensamt överenskomna föreskrifter och som är skyldig att följa de mål och utföra de uppgifter som har anförtrotts den.

ECBS:s beslutande organ fastställs i artikel 106.3. ECBS skall styras av ECB:s beslutande organ, som skall vara ECB:s råd och direktionen.

I artikel 106.4 konstateras att ECBS:s stadga är intagen i ett protokoll (nr 3) som är fogat till Romfördraget. I stadgan ingår detaljerade bestämmelser om ECBS.

I artikel 106.5 bestäms om ändring av vissa artiklar i stadgan enligt ett förenklat förfarande. Dessa artiklar gäller inte grunderna för centralbankssystemet. Rådet kan ändra artiklarna, antingen genom beslut med kvali-

ficerad majoritet på rekommendation av ECB och efter att ha hört kommissionen eller genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen och efter att ha hört ECB. I båda fallen krävs Europaparlamentets samtycke.

Enligt vissa artiklar i ECBS:s stadga kan rådet utfärda rättsakter i frågor som fastställs i dessa artiklar. Enligt artikel 106.6 skall rådet genom beslut med kvalificerad majoritet, antingen på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och ECB, eller på rekommendation av ECB och efter att ha hört Europaparlamentet och kommissionen, anta de bestämmelser som avses i artiklarna.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

För Finlands Bank har enligt regeringsformen och riksdagsordningen stadgats en specialställning som riksdagens bank. Om Finlands Bank blir en del av Europeiska centralbankssystemet innebär detta ändringar i Finlands Banks institutionella ställning. Finlands Bank kommer också i fortsättningen på det nationella planet att fungera som landets centralbank och är i denna egenskap en självständig offentligrättslig institution enligt den nationella lagstiftningen. Men Finlands Bank hör också till Europeiska centralbankssystemet och är underställd föreskrifterna om Europeiska centralbanken och ECBS.

Grundandet av ECBS vid tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen förorsakar vissa ändringar i lagen om Finlands Bank. Däremot torde det inte vara nödvändigt att ändra stadgandena om Finlands Bank i grundlagen, dvs. i 73 § RF och i 83 § RO om bankfullmäktige. Vissa fördragsförpliktelser som följer av den ekonomiska och monetära unionens tredje etapp fordrar godkännande i grundlagsordning. Dylika avtalsbestämmelser är närmast överföringen av centralbankens nuvarande uppgifter till ECBS, fattande av övernationella penningpolitiska beslut, ECB:s rätt att utfärda rättsakter, EG-domstolens behörighetsfrågor, ECB:s rätt att besluta om sanktioner och införandet av en gemensam valuta.

Finland har uttryckt som sitt mål att fullt kunna delta i den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen. Det europeiska centralbankssystemet upprättas när den tredje etappen i den ekonomiska och monetära

unionen börjar. Enligt Romfördraget börjar den tredje etappen automatiskt senast den 1 januari 1999. Dess genomförande i den form som förutsätts fördraget är emellertid fortfarande förknippat med vissa osäkerhetsfaktorer. Ett EU-medlemskap innebär dock en principiell utfästelse att delta i den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen, om konvergenzkriterierna uppfylls. De ändringar i lagstiftningen som den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen kräver, föreläggs senare då dessa fördragsförpliktelser träder i kraft.

Artikel 107. Artikel 107 innehåller grundbestämmelserna om ECBS:s oavhängighet vid utövandet av befogenheter enligt fördraget och ECBS:s stadga. Artikeln innehåller två bestämmelser som framhäver oavhängigheten. Enligt artikeln skall varken ECB eller någon nationell centralbank eller någon medlem av deras beslutande organ begära eller ta emot instruktioner från sådana organ som nämns i artikeln. Dessa är gemenskapsinstitutioner eller gemenskapsorgan, medlemsstaternas regeringar och alla andra organ. Artikeln betonar ECBS:s rätt att oavhängigt fullgöra alla uppgifter som har tilldelats den utan att utomstående, till exempel politiska beslutsfattare, kan påverka ECB:s eller de nationella centralbankernas verksamhet.

Enligt artikeln förpliktar sig gemenskapsinstitutionerna, gemenskapsorganen och medlemsstaternas regeringar att respektera principen om oavhängighet och att inte söka påverka medlemmarna av ECB:s eller de nationella centralbankernas beslutande organ när de fullgör sina uppgifter.

ECB:s och den nationella centralbankens oavhängighet är ett centralt element i den ekonomiska och monetära unionens strävanden att nå sina mål. Centralbankens oavhängighet har ansetts öka penningpolitikens trovärdighet. Detta är viktigt när det gäller att uppnå prisstabilitet i medlemsstaterna.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Vid ekonomiska och monetära unionens tredje etapp övergår befogenheten att fatta penningpolitiska beslut till ECB:s råd. Medlemsstaternas centralbanker deltar i beslutsfattandet i rådet genom sina centralbankschefer.

Den oavhängighet som avses i artikel 107 innebär att utomstående instanser inte får tillåtas påverka medlemsstaternas centralbankers ställningstaganden i de frågor som behandlas i ECB:s råd. Om penningpolitiska befogenheter reellt utövas av de nationella centralbankerna, skall också dessa kunna agera självständigt enligt de riktlinjer som stakats ut av ECB.

Enligt 73 § RF står Finlands Bank under riksdagens garanti och vård samt under tillsyn av bankfullmäktige som utses av riksdagen. Lagstiftningen om Finlands Bank har garanterat Finlands Bank en relativt oavhängig ställning. Finlands Bank har ansetts vara rättsligt oberoende av regeringen i sin ställning som landets centralbank och när den utför sina uppgifter. Sålunda harmonierar Finlands Banks ställning enligt grundlagen redan nu med Romfördraget.

Enligt 83 § RO tillsätter riksdagen nio bankfullmäktige för att utöva tillsyn över Finlands Banks förvaltning och rörelse samt fastställer en instruktion för dem. Sålunda är riksdagens makt över Finlands Bank indirekt. Riksdagen kan utöva sin makt endast genom bankfullmäktige som den tillsatt. Riksdagens bankfullmäktiges ställning enligt regeringsformen och riksdagsordningen strider inte mot Romfördraget eller stadgan.

Utom att bankfullmäktige är ett tillsynsorgan som tillsätts av riksdagen, är det också ett beslutsorgan. Bankfullmäktiges uppgifter är uttömmande uppräknade i 17 § lagen om Finlands Bank. Bankfullmäktige har bl.a. till uppgift att bestämma Finlands Banks grundränta samt andra räntor som Finlands Bank tillämpar eller gränserna för dem. Bankfullmäktige beslutar också om tillverkningen av nya sedelvalörer och sedeltyper och om upptagande av utländsk kredit samt fastställer dess belopp och villkoren därför. Andra uppgifter än de som nämns i 17 § hör till Finlands Banks direktions allmänna behörighet. Ansvarsfördelningen innebär i praktiken att bankfullmäktige inte kan besluta om frågor som hör till direktionens behörighet och att direktionen inte underställer bankfullmäktige sådana frågor som hör till direktionens behörighet.

Upprättandet av ECBS medför redan i och för sig ändringar i Finlands Banks uppgifter samt därigenom också i bankfullmäktiges uppgifter och leder till att de ompreciserar i lagen. Dessutom står bankfullmäktiges möjlighet att

fungera som beslutsorgan i Finlands Bank i strid med artikel 107, enligt vilken en nationell centralbank varken begär eller tar emot instruktioner från medlemsstaternas regeringar eller från något annat organ. Riksdagen har vanligtvis valt riksdagsmän till bankfullmäktige. Den oavhängighet för centralbanken som krävs i Romfördraget förverkligas om den befogenhet att fatta beslut i operativa frågor som hör till den nationella centralbanken koncentreras till Finlands Banks direktion. En ändring av bankfullmäktiges roll förutsätter således också i detta avseende att bankfullmäktiges uppgifter definieras på nytt i lagstiftningen.

Artikel 108. Enligt artikeln skall varje medlemsstat som deltar i den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen säkerställa att dess nationella lagstiftning är förenlig med Romfördraget och ECBS:s stadga senast då den tredje etappen av ekonomiska och monetära unionen inleds. De medlemsstater som då inte uppfyller de konvergenskriterier som fastställs i bilagan till Romfördraget stannar i detta skede utanför den tredje etappen i ECBS-processen. Ställningen för sådana medlemsstaters centralbanker blir i stort sett oförändrad jämfört med den andra etappen utom i fråga om tryggheten av centralbankens oavhängighet.

Enligt artikel 109 e.5 inleder varje medlemsstat under den andra etappen vid behov det förfarande som leder till oberoende enligt artikel 108 för dess centralbank. I motsats till artikel 108 gäller bestämmelsen i 109 e.5 alla medlemsstater. Till den nationella centralbankens oavhängighet hör utöver vad som fastställs i artikel 107 att centralbankschefens ämbetsperiod skall vara minst fem år och att centralbankschefen får avsättas endast om han har gjort sig skyldig till en allvarlig försummelse eller inte längre uppfyller de krav som hans uppgifter förutsätter.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Artikeln innebär för medlemsstaterna en uttrycklig förpliktelse att harmonisera den nationella lagstiftningen med Romfördraget och stadgan. Ikraftträdandet av bestämmelserna i Romfördraget och stadgan kräver i Finland godkännande i grundlagsordning på de grunder som anges i motiveringarna till artikel 106.

Övergången till en gemensam valuta kräver dock att 72 § RF ändras. Ändringsbehovet gäller huvudsakligen lagen om Finlands Bank och myntlagen.

Artikel 108 a. I artikel 108 a.1 ges ECB rätt att utfärda rättsakter. I artikeln stadgas om ECB:s rätt att utfärda förordningar och fatta beslut. I artikeln preciseras gränserna för rätten att utfärda förordningar och fatta beslut. ECB kan också avge rekommendationer och yttranden. Det är emellertid möjligt att utnyttja dessa rättigheter endast i den utsträckning som detta är nödvändigt för att fullgöra de uppgifter som har anförtrots ECBS.

I artikel 108 a.2 preciseras den juridiska karaktären och bindande verkan av ECBS:s förordningar, rekommendationer och yttranden i överensstämmelse med artikel 189. På motiveringarna till förordningar och beslut som utfärdats av ECB tillämpas bestämmelserna i artikel 190, på offentlighöret av besluten artikel 191 och på verkställigheten av dem artikel 192.

Enligt artikel 108 a.3 har ECB rätt att på de villkor som fastställs av rådet förelägga företag böter eller viten om de inte uppfyller sina förpliktelser enligt ECB:s förordningar och beslut. En tillämpning av artikeln förutsätter således en gemensam lagstiftning för precisering av i vilka fall ett företag kan föreläggas vite.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Enligt 2 § 2 mom. RF utövas den lagstiftande makten av riksdagen i förening med republikens president. Presidentens rätt att utfärda förordningar regleras i 28 §. Om den lagstiftande makten ges till ECB innebär detta en avvikelser från grundlagens bestämmelser och förutsätter lagstiftning i grundlagsordning. En motsvarande ändring krävs också i fråga om artikel 108 a.3 som gäller ECB:s rätt att förelägga sanktioner.

Artikel 109. Artikel 109 innehåller bestämmelser om ecuns förhållande till andra än gemenskapens valutor. Trots att EG-fördraget betonar ECBS:s oavhängighet bl.a i relation till gemenskapens organ, skall ECB i fråga om länder utanför systemet följa den valutakurspolitik som har fastställts av rådet.

Enligt punkt 1 får rådet genom enhälligt beslut, på rekommendation av ECB eller kommissionen, efter att ha hört ECB och Europaparlamentet ingå formella avtal om ett växelkursystem för ecun i förhållande till valutor i tredje land. Rådet kan med kvalificerad majoritet på rekommendation av ECB eller kommissionen samt efter att ha hört ECB anta, ändra eller upphäva centralkurser för ecun inom växelkursystemet. Rådets ordförande skall underrätta Europaparlamentet om centralkurserna för ecun antas, ändras eller upphävs. I artikeln betonas att rådets beslut skall överensstämma med målet om prisstabilitet. Till artikel 109.1 hänför sig förklaring nr 8 som godkännts vid Maastrichtkonferensen och i vilken konferensen understryker att användningen av uttrycket "formella avtal" i punkt 1 inte är avsedd att skapa en ny kategori internationella avtal enligt gemenskapsrätten.

I avsaknad av ett växelkursystem enligt punkt 1, får rådet enligt punkt 2 genom beslut med kvalificerad majoritet, utarbeta allmänna riktlinjer för valutapolitiken i förhållande till valutor i tredje land. Beslut fattas av rådet antingen på rekommendation av kommissionen och efter att ha hört ECB eller på rekommendation av ECB. I punkt 2 konstateras att dessa allmänna riktlinjer inte skall påverka huvudmålet för ECBS som är att upprätthålla prisstabilitet.

Artikelns bestämmelser om kompetensfördelningen i valutakurspolitiken följer den praxis som numera följs i flera unionens medlemsstater. Den slutliga beslutanderätten i ärendet utövas vanligen av regeringen, men centralbankens synpunkter beaktas vid beslutsfattandet antingen genom att centralbanken hörs i frågan eller genom att beslut om valutakursen förutsätter framställning av centralbanken. Valutamarkeoperationer hör däremot enligt fördraget till ECBS:s uppgifter.

Punkt 3 gäller avtal angående monetära frågor med en eller flera stater eller internationella organisationer. Rådet beslutar med kvalificerad majoritet, på rekommendation av kommissionen och efter att ha hört ECB, om hur sådana avtal skall ingås. I artikeln konstateras att syftet med denna ordning är att säkerställa att gemenskapen uttrycker en gemensam ståndpunkt. Avtal som ingås enligt denna punkt skall vara bindande för gemenskapens institutioner, ECB och medlemsstaterna.

Enligt punkt 4 skall rådet med kvalificerad majoritet besluta om gemenskapens ståndpunkt på internationell nivå när det gäller frågor av särskild betydelse för den ekonomiska och monetära unionen och enhälligt besluta om hur denna skall företrädas.

I förklaring nr 5 om monetärt samarbete med tredje land som fogats till Romfördraget bekräftar konferensen att unionen strävar efter att bidra till stabila internationella penning- och valutapolitiska relationer. I detta syfte är unionen beredd att samarbeta med andra europeiska länder och med de utomeuropeiska länder med vilka unionen har nära ekonomiska band.

Förklaringen utvidgar unionens interna strävanden efter stabila monetära förhållanden till att gälla även unionens förhållande till tredje land. Förklaringen är så till vida naturlig att alla EU:s medlemsstater är medlemmar i Internationella valutafonden (IMF) och har således godkänt valutafondens principer att främja stabila monetära förhållanden. Med tanke på unionen är det också viktigt att globalt fortsätta strävandena att stabilisera kurserna mellan de viktigaste världsvalutorna, vilket de ledande industriländerna har strävat efter genom samarbete mellan regeringarna och centralbankerna i syfte att främja världshandeln. Ett sådant samarbete som nämns i förklaringen har centralbankerna i unionens medlemsstater bedrivit också med Finland bl.a. i form av informationsutbyte och avtal om stödkrediter.

Bestämmelsen i punkt 5 ger medlemsstaterna möjlighet att föra förhandlingar i internationella organ och ingå internationella avtal med nämnda förbehåll.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Enligt 4 § myntlagen fastställer statsrådet på framställning av Finlands Bank beräkningsgrunderna för markens externa värde och gränserna för dess variationsområde. Beslut om en sådan framställning fattas av riksdagens bankfullmäktige på förslag av direktionen för Finlands Bank. Den slutliga beslutanderätten har statsrådet, men statsrådet kan fatta beslut endast på framställning av Finlands Bank. Statsrådet kan godkänna Finlands Banks framställningar endast utan ändringar eller förkasta dem, men inte ändra dem. Finlands Bank skall se till att markens externa värde håller sig inom

gränserna för variationsområdet. Om en allvarlig störning inträffar på valutamarknaden, har Finlands Bank rätt att tillfälligt avvika från gränserna för variationsområdet. Statsrådet kan på framställning av Finlands Bank bibehålla denna rätt såsom gällande tills vidare, dvs. låta marken flyta.

I den tredje etappen för att förverkliga den ekonomiska och monetära unionen kan den ovan nämnda beslutsordningen inte längre följas och lagstiftningen måste således ändras på denna punkt. Regeringen avlåter en särskild proposition därom.

Punkt 3 utvidgar gemenskapens uteslutande rätt att fatta beslut. Den avviker från stadgandena i 33 § RF om fördrag med utländska makter och förutsätter godkännande i inskränkt grundlagsordning.

Kapitel 3

Institutionella bestämmelser

Artikel 109 a. ECB:s organ är ECB:s råd och direktion. Enligt artikel 109 a.1 skall ECB:s råd bestå av ECB:s direktionsledamöter samt cheferna för de nationella centralbankerna på ämbetets vägnar.

I punkt 2 fastställs sammansättningen av ECB:s direktion och hur direktionen utses. Direktionen skall bestå av en ordförande, en vice ordförande och fyra andra ledamöter. De utses genom överenskommelse mellan medlemsstaternas regeringar på stats- eller regeringschefsnivå. Av direktionens ledamöter krävs att deras auktoritet och yrkeserfarenhet inom den finansiella sektorn är allmänt erkända och att de är medborgare i en medlemsstat. Utnämningen sker på rekommendation av rådet, som skall ha hört ECB:s råd och Europaparlamentet.

ECB:s organs självständighet tryggas bl.a. genom att ledamöterna i ECB:s direktion har en på förhand fastställd mandattid på åtta år. Under denna tid kan de avskedas endast enligt vissa förutsättningar. Direktionsledamöternas mandat kan inte förnyas.

Artikel 109 b. I artikeln fastställs samarbetsformerna mellan EG:s organ och ECB i syfte att koordinera den ekonomiska politiken och penningpolitiken. Enligt punkt 1 får rådets ordförande och en ledamot av kommissionen delta utan rösträtt i ECB:s råds sammanträden.

Rådets ordförande får emellertid lägga fram förslag för behandling i ECB:s råd.

ECB:s ordförande skall enligt punkt 2 inbjudas att delta i rådets sammanträden när rådet behandlar frågor som rör mål och uppgifter för ECBS.

ECB skall till Europaparlamentet, rådet och kommissionen samt till Europeiska rådet överlämna en årsrapport om verksamheten inom ECBS och om penningpolitiken. ECB:s ordförande skall lägga fram denna rapport för rådet och Europaparlamentet. Dessutom kan ECB:s ordförande och övriga direktionsledamöter höras av Europaparlamentets behöriga kommittéer.

Artikel 109 c. I artikel 109 c stadgas om inträttande av en monetär kommitté. Kommittén inrättas för att främja samordningen av medlemsstaternas politik i den utsträckning som är nödvändig för den inre marknadens funktion.

Enligt punkt 1 har kommittén till uppgift att följa den monetära och finansiella situationen i medlemsstaterna och inom gemenskapen samt medlemsstaternas betalningssystem och rapportera om detta till rådet och kommissionen. Kommittén skall också avge yttranden till rådet eller kommissionen samt på det sätt som närmare fastställs i artikeln bidra till förberedelsen av rådets arbete och minst en gång om året rapportera till kommissionen och rådet om situationen vad beträffar kapitalrörelser och friheten att utföra betalningar. Kommittén består av medlemmar som utnämns av medlemsstaterna och kommissionen, som var för sig utser två medlemmar. Monetära kommittén är ett övernationellt tillsynsorgan som närmast har rådgivande status och vars uppgift närmast är att främja samarbetet med hänsyn till samordningen av de ekonomisk-politiska besluten.

I artikel 109 c.2 stadgas om en ekonomisk och finansiell kommitté, som skall upprättas när den tredje etappen börjar, varvid den monetära kommitté som föreskrivs i punkt 1 skall upplösas.

Ekonomiska och finansiella kommittén har i stort sett samma uppgifter som den monetära kommittén. Den skall följa den penningpolitiska och finansiella situationen i medlemsstaterna och inom gemenskapen och regelbundet rapportera detta till rådet och kommissionen. Kommittén bidrar i de fall som fastställs i artikeln till förberedelsen av rådets arbete och

utför andra rådgivande och förberedande uppgifter på uppdrag av rådet. Kommittén avger yttranden till rådet eller kommissionen och en årlig rapport om situationen i fråga om kapitalrörelserna och friheten att utföra betalningar. Så länge det finns medlemsstater som omfattas av undantagen enligt artiklarna 109 k och 109 l och således inte deltar i den tredje etappen, följer kommittén den monetära och finansiella situationen och det allmänna betalningssystemet i dessa medlemsstater och avger rapporter om detta till rådet och kommissionen. Medlemsstaterna, kommissionen och ECB skall var för sig utse högst två medlemmar av kommittén.

Rådet skall enligt punkt 3 fastställa närmare bestämmelser om sammansättningen av ekonomiska och finansiella kommittén.

Artikel 109 d. Enligt artikeln har rådet och en medlemsstat lika rätt att anmoda kommissionen att lägga fram en rekommendation eller ett förslag inom de områden som definieras i artikeln och som ansluter sig till gemenskapens och medlemsstaternas centrala ekonomisk- och penningpolitiska frågor. Dessa frågor kan gälla t.ex. gemenskapens valutakurspolitik i förhållande till tredje länders valuta, medlemsstaternas framsteg i uppfyllandet av konvergenstkriterierna på vägen mot den ekonomiska och monetära unionens mål, medlemsstaternas förutsättningar att inleda den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen eller beslut om att inleda den tredje etappen. Kommissionen skall behandla en sådan begäran och utan dröjsmål förelägga rådet sina slutsatser.

Kapitel 4

Övergångsbestämmelser

Artikel 109 e. Artikeln definierar vilka åtgärder medlemsstaterna och rådet skulle vidta före andra etappen av den ekonomiska och monetära unionen, vilken började vid ingången av 1994. Enligt punkt 2.a skulle medlemsstaterna avlägsna bl.a. alla hinder för den fria rörligheten för kapital med vissa undantag, införa förbudet enligt artikel 104 mot att finansiera den offentliga sektorn med skulder hos centralbanken och införa förbudet enligt artikel 104 a.1 mot förmåner för den offentliga sektorn när det gäller att få lån. Enligt punkt 2.b skulle rådet före början av den andra etappen

av den ekonomiska och monetära unionen på grundval av en rapport från kommissionen bedöma de framsteg som gjorts i fråga om en ekonomisk och monetär konvergens. Härvid skulle särskild uppmärksamhet fästas vid framstegen i fråga om prisstabilitet och sunda offentliga finanser samt i fråga om att genomföra gemenskapslagstiftningen om den inre marknaden.

Punkt 3 bestämmer vilka artiklar eller artikelpunkter i avdelning VI i Romfördraget skall tillämpas från början av den andra etappen och vilka som på motsvarande sätt skall tillämpas från början av den tredje etappen. Dessutom konstateras i artikeln två viktiga frågor för den ekonomiska och monetära unionens framskridande. För det första skall medlemsstaterna enligt punkt 4 sträva efter att undvika alltför stora underskott i den offentliga sektorns finanser och för det andra skall varje medlemsstat enligt punkt 5 under den andra etappen av den ekonomiska och monetära unionen inleda det förfarande som leder till oberoende för dess centralbank och som enligt artikel 108 skall genomföras senast då Europeiska centralbankssystemet upprättas.

Om Finland ansluter sig till gemenskapen som medlem skall strävan i enlighet med artikel 4 vara att under den andra etappen av den ekonomiska och monetära unionen undvika alltför stora överskott och i enlighet med punkt 5 att vidta åtgärder som leder till oberoende för centralbanken.

Artikel 109 f. Upprättandet av det europeiska monetära institutet, EMI, (Economic Monetary Institute) är den viktigaste institutionella reformen under den andra etappen. EMI inledde sin verksamhet den 1 januari 1994. Bestämmelserna om EMI ingår i artikel 109 f. EMI skall vara en juridisk person samt ledas av ett råd som består av en ordförande och de nationella centralbankscheferna, av vilka en skall vara vice ordförande. När den andra etappen började upplöstes centralbankschefskommittén.

I andra stycket i punkt 2 stadgas om utnämningen av ordföranden och behörighetsvillkoren. Ordföranden skall utses bland personer vilkas auktoritet och yrkeserfarenhet inom den finansiella sektorn är allmänt erkända. Dessutom skall ordföranden vara medborgare i en medlemsstat.

Närmare bestämmelser om EMI:s verksam-

het ingår i protokoll nr 4 om Europeiska monetära institutets stadga i Romfördraget.

I punkt 2 fastställs EMI:s uppgifter. EMI skall stärka samarbetet mellan de nationella centralbankerna och samordningen av medlemsstaternas penningpolitik, övervaka Europeiska monetära systemets funktion, samråda om frågor som ligger inom de nationella centralbankernas behörighet och som inverkar på de finansiella institutens och de finansiella marknadernas stabilitet, överta uppgifterna från Europeiska fonden för monetärt samarbete samt underlätta användningen av ecun och övervaka dess utveckling.

Vid förberedelsen för den tredje etappen har EMI en central ställning. I punkt 3 fastställs EMI:s uppgifter vid förberedelsen för den tredje etappen. EMI skall förbereda de instrument och förfaranden som är nödvändiga för att en gemensam penningpolitik skall kunna föras, främja harmoniseringen av de regler och den praxis som gäller för insamling, sammanställning och distribution av statistik, utarbeta regler för transaktioner som skall genomföras av de nationella centralbankerna inom ramen för ECBS, främja effektiviteten hos gränsöverskridande betalningar, övervaka de tekniska förberedelserna för att ge ut ecusedlar.

Dessutom skall EMI precisera den rättsliga, organisatoriska och logistiska ram som är nödvändig för att ECBS skall kunna fullgöra sina uppgifter under den tredje etappen. Rådet får enligt punkt 7 också tilldela EMI andra uppgifter för förberedelsen av den tredje etappen.

Enligt punkt 4 får EMI genom beslut med två tredjedels majoritet av ledamöterna av dess råd avge yttranden eller rekommendationer om den allmänna inriktningen av penning- och valutapolitiken samt åtgärder i samband därmed som har vidtagits i varje medlemsstat, förelägga regeringarna och rådet yttranden eller rekommendationer om åtgärder som kan påverka den penning- eller valutapolitiska situationen inom gemenskapen och särskilt Europeiska monetära systemets funktion samt avge rekommendationer till medlemsstaternas monetära myndigheter om hur deras penningpolitik skall föras.

I punkt 5 ges EMI möjlighet att offentliggöra sina yttranden och rekommendationer och i punkt 6 stadgas att rådet skall höra EMI om varje förslag till rättsregler inom dess behörighetsområde. Inom de gränser och på de villkor

som anges av rådet genom beslut med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen och efter samråd med Europaparlamentet och EMI skall medlemsstaternas myndigheter samråda med EMI angående varje förslag till rättsregler inom dess behörighetsområde.

Rådet har med stöd av artikel 109 f.6 genom sitt beslut om medlemsstaternas samråd med Europeiska monetära institutet om förslag till rättsregler (93/717/EG) preciserat bestämmelserna om att EMI skall höras.

Enligt artikel 1 i beslutet skall medlemsstaternas myndigheter höra EMI angående varje förslag till lagstiftning inom dess behörighetsområde. I artikeln fastställs inom vilka områden förslag till rättsakter särskilt förutsätter att EMI skall höras. Sådana områden är mynt, ecuns ställning, betalningsmedel, betalnings- och clearingsystem, de nationella centralbankernas ställning och befogenheter samt förslag till rättsakter som gäller penningpolitiska instrument. Skyldigheten att höra EMI gäller också rättsakter om insamling, sammanställning och distribution av statistik om penningpolitik, finansiering, banker och betalningsbalansuppgifter samt förslag till rättsakter som gäller finansiella institut till den del de påverkar de finansiella institutens och marknadernas stabilitet.

I artikel 2 fastställs begreppet rättsaktsutkast. Enligt artikel 2.1 avses med ett rättsaktsutkast en rättsakt som är juridiskt bindande och som tillämpas allmänt på en medlemsstats territorium och med vilken bestämmelser meddelas i ett obegränsat antal fall och till ett obegränsat antal fysiska och juridiska personer. Enligt artikel 2.2 lämnas sådana författningar utanför tillämpningsområdet vilkas huvdsyfte är att ändra ett EG-direktiv till en nationell lag.

Enligt artikel 3 skall medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att beslutet iakttas effektivt. Medlemsstaterna är skyldiga att sörja för att de myndigheter som bereder rättsakterna hör EMI i ett tidigt skede och förmedlar EMI:s ståndpunkt till den godkännande myndigheten, om denna myndighet är en annan än den som bereder rättsaktsutkastet.

I artikel 4 ges medlemsstatens myndigheter möjlighet att uppställa en tidsfrist inom vilken EMI skall ge sitt utlåtande. Denna tidsfrist får inte, med undantag av särskilt brådskande fall, vara kortare än en månad räknat från den tidpunkt då EMI:s ordförande har fått medde-

lande om ärendet. Om EMI inte har gett sitt utlåtande inom fastställd tid, hindrar detta inte att initiativet till rättsakt förs vidare i medlemsstaten. Också när EMI:s utlåtande erhålls först efter tidsfristens utgång skall medlemsstaterna sörja för att de behöriga myndigheterna får kännedom om det.

Enligt artikel 109 f.9 i EG-fördraget kan EMI väcka talan mot en nationell affärsbank vid EG-domstolen och domstolen kan förplikta den nationella centralbanken att uppfylla en förpliktelse som ålagts denna i Romfördraget. Av Romfördraget framgår visserligen inte klart, vilka direkta förpliktelser som riktar sig till centralbanken under den andra etappen av EMU. EMI har fått samma behörighet som den europeiska centralbanken har under den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen.

EMI:s befogenhet att väcka talan mot en nationell centralbank vid EG-domstolen motsvarar till förfarings sättet den talan som nämns i artikel 169 i Romfördraget. Enligt denna artikel skall talan om en medlemsstats avtalsbrott alltid väckas mot staten och inte mot dess myndigheter och talan väcks av kommissionen.

Europeiska monetära institutets stadga

I artikel 1 i den stadga som fogats till Romfördraget genom unionsfördraget bestäms att Europeiska monetära institutet, EMI (European Monetary Institute) skall upprättas enligt artikel 109 f i Romfördraget. I sin verksamhet iakttar EMI Romfördraget och institutets stadga.

Medlemmar i EMI skall vara medlemsstaternas centralbanker. Genom upprättandet av EMI skall både centralbankschefskommittén och Europeiska fonden för monetärt samarbete, EFMS (European Monetary Cooperation Fund, EMCF) upplösas, varvid deras uppgifter överförs till EMI. Likaså övergår alla tillgångar och skulder i EFMS automatiskt till EMI.

I artikel 2 fastställs målen för EMI:s verksamhet. EMI skall genom sin verksamhet medverka till att skapa de förhållanden som är nödvändiga för övergången till den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen. Inom denna verksamhet skall EMI framför allt stärka samordningen av medlemsstaternas penningpolitik samt göra de förberedelser som behövs för att upprätta ECBS och

för att föra en gemensam penningpolitik och skapa en gemensam valuta. Vidare skall EMI övervaka ecuns utveckling.

I artikel 3 fastställs de allmänna principerna för EMI:s verksamhet. Enligt artikel 3.1 begränsar EMI:s verksamhet inte de behöriga myndigheternas ansvar för penningpolitiken i respektive medlemsstater. Genom bestämmelsen i denna artikel hänvisas till att det under den andra etappen av den ekonomiska och monetära unionen inte fattas bindande övernationella penningpolitiska beslut. Den penningpolitiska bestämmanderätten är därmed inte uppdelad mellan EMI och de nationella myndigheterna, utan denna rätt tillkommer utslutande de nationella myndigheterna. EMI har karaktäriserats som ett förstadium till Europeiska centralbanken. Bestämmelserna om EMI och ECB har därför vissa uppenbart gemensamma drag. Bland annat i artikel 3.2 konstateras uttryckligen att EMI skall handla i överensstämmelse med de mål och principer som anges i artikel 2 i ECBS:s och ECB:s stadga.

EMI:s huvuduppgifter finns uppräknade i artikel 4. Avsikten med fastställandet av uppgifterna är att garantera att det under övergångsskedet finns ett organ som ombesörjer förberedelserna för övergången till en gemensam penningpolitik. Ett förenhetligande av verksamhetsmiljön och de penningpolitiska instrumenten är, liksom en ytterligare intensifiering av samarbetet mellan centralbankerna och en koordinering av lagstiftningen angående de nationella centralbankerna, nödvändig för att ECB från och med övergången till den tredje etappen effektivt skall kunna bedriva en gemensam penningpolitik. Bestämmelserna i artikel 4.1 motsvarar i huvudsak bestämmelserna i artikel 109 f.2 i Romfördraget. Dessutom skall EMI hålla regelbundna samråd om utformningen av penningpolitiken och om användningen av penningpolitiska instrument. De nationella penning- och valutamyndigheterna skall höra EMI innan de fattar beslut om utformningen av penningpolitiken.

En av EMI:s viktigaste uppgifter är att planera ramarna för ECBS förestående verksamhet. Enligt artikel 4.2 skall EMI senast den 31 december 1996 precisera den rättsliga, organisatoriska och logistiska ram som är nödvändig för att ECBS skall kunna fullgöra sina uppgifter under den tredje etappen. I artikel 4.3 upprepas de bestämmelser i artikel 109 f.3 i

Romfördraget som avser EMI:s funktioner vid förberedelsen av den tredje etappen.

Artikel 5 motsvarar bestämmelserna i artikel 109 f i Romfördraget om EMI:s rådgivande funktioner.

I artikel 6 preciseras EMI:s uppgifter ytterligare. EMI skall ansvara för multilateraliseringen av positioner som uppstår genom de nationella centralbankernas interventioner i gemenskapsvalutor och för multilateraliseringen av avräkningar inom gemenskapen samt administrera den ultrakorta finansieringsmekanism och den kortfristiga monetära stödmekanismen som är avsedda för interventioner inom EMS. Artikeln ger EMI möjlighet att förvalta de nationella centralbankernas valutareserver och att ge ut ecu i utbyte mot sådana reserver i enlighet med EMS-avtalet. Dessa ecu kan användas till transaktioner såväl mellan de nationella centralbankerna som mellan dessa banker och EMI. EMI skall vidta nödvändiga förvaltningsåtgärder. EMI får också ge tredje lands penning- och valutamyndigheter och internationella finansiella institut status som "annan innehavare" av ecu.

Om de nationella centralbankerna låter EMI förvalta deras valutareserver skall vinster och förluster avseende dessa reserver tillräknas den nationella centralbank som har satt in reserverna. EMI får inte bedriva öppenmarknadsoperationer för egen räkning med valutareserver som en nationell centralbank låter EMI förvalta. EMI skall säkerställa att dess åtgärder inte inverkar på den penning- och valutapolitik som förs av medlemsstaternas behöriga penning- och valutamyndigheter och att de är förenliga med EMI:s mål och funktionen hos EMS:s växelkursmekanism.

I artikel 7 definieras EMI:s andra uppgifter, i vilka ingår att årligen tillställa rådet en rapport om förberedelserna för den tredje etappen. Dessa rapporter skall innehålla en bedömning av de framsteg som har gjorts i riktning mot konvergens inom gemenskapen och i fråga om anpassningen av de penningpolitiska instrumenten och andra åtgärder som är nödvändiga för övergången till en gemensam penningpolitik. Vidare upptar rapporterna en genomgång av de eventuella rättsliga förutsättningar som de nationella centralbankerna måste uppfylla för att integreras med ECBS. Utöver detta konstateras i artikeln att EMI i enlighet med sådana beslut av rådet som avses

i artikel 109 f.7 i Romfördraget får utföra även andra uppgifter för att förbereda den tredje etappen.

I artikel 8 definieras EMI:s oavhängighet. I artikeln konstateras att de medlemmar av EMI:s råd som är företrädare för sina institutioner inom ramen för sin verksamhet skall handla på eget ansvar. När EMI:s råd fullgör sina uppgifter får det varken begära eller ta emot instruktioner från gemenskapsinstitutioner eller från medlemsstaternas regeringar. Gemenskapsinstitutionerna och medlemsstaternas regeringar förbinder sig att respektera denna princip och att inte söka påverka EMI:s råd när det fullgör sina uppgifter.

En förutsättning för en effektiv och på lång sikt trovärdig penningpolitik är att utomstående inte har möjlighet att påverka de myndigheter som bestämmer om penningpolitiken. Trots att EMI inte har penningpolitisk bestämmanderätt, är avsikten att redan under den andra etappen säkerställa att de penningpolitiska angelägenheterna och de avgöranden som träffas inför den tredje etappen är frågor som enbart centralbankernas företrädare skall ha befogenhet att handha.

Artikel 9 innehåller bestämmelser om EMI:s förvaltning. EMI har endast ett organ, som samtidigt är både beslutsfattande organ och verkställande organ. EMI leds av EMI:s råd, som består av en ordförande och av de nationella centralbankscheferna, av vilka en skall vara vice ordförande. Ordföranden utses bland personer vilkas auktoritet och yrkeserfarenhet inom den finansiella sektorn är allmänt erkända. Ordföranden utses genom överenskommelse mellan medlemsstaterna på rekommendation av centralbankchefskommittén eller EMI:s råd och efter samråd med Europaparlamentet och rådet. Ordföranden och vice ordföranden utses för en tid av tre år.

Ordföranden i EMI skall fullgöra sina uppgifter på heltid. Enligt artikeln skall ordföranden förbereda och leda sammanträdena inom EMI:s råd, företräda EMI utåt samt svara för den löpande förvaltningen av EMI. Ordföranden får avsättas under pågående mandat endast om han inte längre uppfyller de krav som ställs för att han skall kunna utföra sina uppgifter eller om han har gjort sig skyldig till allvarlig försummelse.

Artikel 10 innehåller bestämmelser om sammanträdena i EMI:s råd och omröstningsregler. EMI:s råd sammanträder minst tio gånger

om året. Sammanträdena är hemliga. EMI:s råd kan dock genom enhälligt beslut offentliggöra resultatet av sina överläggningar. Vid omröstning har varje medlem en röst och besluten fattas med enkel majoritet. För beslut som fattas enligt artiklarna 4.2, 5.4, 6.2 och 6.3 krävs dock enhällighet. För att anta yttranden och rekommendationer enligt artiklarna 5.1 och 5.2, beslut enligt artiklarna 6.4, 16 och 23.6 samt riktlinjer enligt artikel 15.3 krävs två tredjedels majoritet.

Artikel 11 innehåller bestämmelser om samarbetet mellan unionens organ och EMI samt om EMI:s rapporteringskyldighet. Rådets ordförande och en ledamot av kommissionen får delta utan rösträtt i sammanträdena i EMI:s råd. EMI:s ordförande inbjuds att delta i rådets sammanträden när rådet behandlar frågor som angår EMI:s mål och uppgifter. Om sin verksamhet och om de monetära och finansiella förhållandena inom gemenskapen utarbetar EMI en årsrapport, som skall föreläggas Europaparlamentet, rådet och kommissionen samt Europeiska rådet. EMI:s ordförande kan på begäran av Europaparlamentet eller på eget initiativ höras av Europaparlamentets behöriga kommittéer. Rapporter som EMI offentliggör skall kostnadsfritt ställas till förfogande för intresserade. ECB:s stadga innehåller motsvarande bestämmelser om formerna för samarbetet mellan organen inom ECB och unionen.

I artikel 12 konstateras att EMI:s transaktioner skall uttryckas i ecu.

Enligt artikel 13 fattar medlemsstaternas regeringar i samförstånd på stats- eller regeringschefsnivå beslut om var EMI skall ha sitt säte.

Enligt artikel 14 är EMI med stöd av 109 f.1 i Romfördraget en juridisk person. I artikel 14 konstateras att EMI i varje medlemsstat skall ha den mest vittgående rättskapacitet som tillerkänns juridiska personer enligt den nationella lagstiftningen. EMI kan förvärva och överlåta fast och lös egendom samt föra talan i rättegångar.

Enligt artikel 15 kan EMI avge yttranden och rekommendationer samt anta riktlinjer och fatta beslut som skall riktas till de nationella centralbankerna. I artikel 15.2 konstateras att EMI:s yttranden och rekommendationer inte skall vara bindande. EMI:s råd får anta riktlinjer som anger metoderna för att skapa de förutsättningar som behövs för att ECBS skall kunna fullgöra sina uppgifter under den tredje

etappen. Enligt artikel 15.3 skall inte heller EMI:s riktlinjer vara bindande. Enligt artikel 15.4 är beslut av EMI bindande för dem som de riktas till, utan att detta dock påverkar tillämpningen av artikel 3.1. Enligt en hänvisning i artikeln skall artiklarna 190 och 191 i Romfördraget tillämpas på dessa beslut.

I artikel 16 bestäms om EMI:s egna medel. EMI:s råd skall fastställa storleken av EMI:s egna medel och sörja för att EMI har tillräckligt medel för att kunna fullgöra sina uppgifter. EMI har inget egentligt eget kapital, utan de nationella centralbankerna finansierar EMI:s verksamhet. Enligt artikel 16.2 fastställs de nationella centralbankernas bidrag enligt samma fördelningsnyckel som i fråga om deras bidrag till ECBS. För detta ändamål tillhandahåller kommissionen det statistiska underlag som behövs för att fastställa fördelningsnyckeln. EMI:s råd fastställer de detaljerade bestämmelserna för betalningen av bidragen.

Artikel 17 innehåller bestämmelser om EMI:s budgetår, årsboks slut och revision samt om antagandet av årsbudgeten, fördelningen av överskott och täckandet av underskott. Av EMI:s överskott skall ett belopp som EMI:s råd bestämmer avsättas till EMI:s allmänna reservfond. Återstoden skall fördelas mellan de nationella centralbankerna enligt den fördelningsnyckel som avses i artikel 16.2. Om EMI:s budgetår uppvisar förlust skall underskottet först avräknas mot EMI:s allmänna reservfond. Resterande underskott skall täckas med bidrag från de nationella centralbankerna enligt ovan nämnda fördelningsnyckel.

Artikel 18 innehåller bestämmelser om EMI:s personal. EMI:s råd fastställer anställningsvillkoren för EMI:s personal.

I artikel 19 ingår bestämmelser om laglighetskontrollen av EMI:s åtgärder. Enligt artikel 19.1 skall EMI:s åtgärder prövas eller tolkas av EG:s domstol i de fall som fastställs i Romfördraget. I Romfördrag fastställs också villkoren för EMI:s möjligheter att väcka talan.

Enligt artikel 19.2 avgörs tvister mellan EMI å ena sidan och dess borgenärer, gäldenärer eller andra personer å den andra sidan av de nationella domstolarna, utom när gemenskapens domstol är behörig. Enligt artikel 19.4 är EG:s domstol behörig att träffa avgöranden med stöd av en skiljedoms klausul i ett avtal som har ingåtts av EMI eller för dess räkning. EMI:s råd fattar beslut om att väcka talan vid EG:s domstol.

Artikel 20 innehåller bestämmelser om den tystnadsplikt som omfattar EMI:s råd och personalen i EMI. Dessa får inte ens sedan deras uppdrag har upphört lämna ut information som omfattas av tystnadsplikten. På dem tillämpas även den gemenskapslagstiftning som gäller tystnadsplikt.

Enligt artikel 21 åtnjuter EMI på de villkor som anges i protokollet om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier inom medlemsstaternas territorier i 1965 års fusionsfördrag den immunitet och de privilegier som krävs för att det skall kunna fullgöra sina uppgifter.

Enligt artikel 22 blir EMI rättsligt bundet gentemot tredje man genom ordföranden eller vice ordföranden eller genom underskrift av två medlemmar av EMI:s personal som ordföranden har bemyndigat att teckna EMI:s namn.

Artikel 23 innehåller bestämmelser om likvidation av EMI och avslutande av verksamheten när ECB har upprättats. EMI:s tillgångar och skulder övergår automatiskt till ECB. Likvidationen skall vara avslutad när den tredje etappen börjar. Så snart ECB har upprättats skall EMI:s ordförande avgå.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Under den andra etappen av den ekonomiska och monetära unionen fattar EMI inte övernationella, bindande beslut om penningpolitiken, även om EMI:s rekommendation kan ha en stor bindande inverkan i praktiken. Upprättandet av EMI och dess verksamhet förutsätter inte några ändringar i Finlands lagstiftning.

Arrangemanget med EMI:s talerätt är exceptionell med beaktande av regeringsformen för Finland eftersom en nationell centralbank kan råka ut för en process i egenskap av utövare av den offentliga makten. Frågan om EMI:s talerätt måste fastställas i grundlagsordning.

Artikel 109 g. I artikel 109 g som hör till övergångsbestämmelserna stadgas att valutasammansättningen i eucorgen inte skall ändras. Dessutom stadgas i artikeln att ecus värde från och med den tredje etappens början oåterkalleligen skall läsas i enlighet med artikel 109 i.4.

Syftet med bestämmelsen är att hindra att svaga EG-valutor drar ned ecus värde. När valutasammansättningen i korgen läses mins-

kar vikten av de valutor som försvagas, medan vikten av de valutor som förstärks ökar. På så sätt bibehålls ecuns värde även om några valutor skulle försvagas mycket. Åtgärden att oåterkalleligen låsa ecun till EG-valutorna från inledningen av den tredje etappen innebär ett förstadium till en gemensam valuta: eftersom territoriet redan då har en enda gemensam centralbank och sålunda en enda gemensam penningpolitik, måste alla valutors kurser låsas. Efter detta är det meningen att gå över till en gemensam valuta.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Bestämmelserna i artikeln föranleder för närvarande inte några behov att ändra lagstiftningen i Finland. Den finska marken hör inte till ecukorgen och eftersom det inte tas med några flera valutor i korgen efter ikraftträdandet av Romfördraget, stannar den finska marken utanför korgen också efter att Finland blivit medlem i EU. Det slutliga fastställandet av ecuns värde gäller emellertid också marken. För närvarande flyter marken på grundval av statsrådets beslut med stöd av myntlagen (358/93). För att marken skall kunna bindas vid ecun från början av den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen måste myntlagen ändras på vissa punkter. Om ändringar i lagstiftningen kommer separata regeringspropositioner att avlätas.

Artikel 109 h. Artikeln gäller de skyddsåtgärder som under den andra etappen av den ekonomiska och monetära unionen kan vidtas av en medlemsstat som har svårigheter eller allvarligt hotas av svårigheter beträffande sin betalningsbalans, om sådana svårigheter är särskilt ägnade att äventyra den gemensamma marknadens funktion eller den gemensamma handelspolitiken. Enligt punkt 1 skall kommissionen undersöka situationen beträffande betalningsbalansen i den staten och de åtgärder som staten har vidtagit eller ämnar vidta för att rätta till situationen, varefter kommissionen utarbetar sin egen rekommendation för situationen. Om åtgärder som redan vidtagits eller som föreslagits av kommissionen inte visar sig vara tillräckliga, skall kommissionen efter att ha hört den kommitté som avses i artikel 109 c rekommendera rådet att bevilja ömsesidigt bistånd till medlemsstaten i fråga.

Enligt punkt 2 skall rådet med kvalificerad majoritet besluta om ömsesidigt bistånd, om villkoren för det och om andra detaljer. Biståndet kan bestå av åtgärder som vidtas antingen inom gemenskapen eller i samarbete med en internationell organisation. Biståndet kan också ansluta sig till handelspolitiken eller så kan det bestå av krediter som beviljas av andra medlemsstater.

Med stöd av punkt 3 kan rådet också med kvalificerad majoritet fatta beslut om de skyddsåtgärder som medlemsstaten i fråga kan vidta, om rådet inte godkänner de åtgärder kommissionen rekommenderat eller om de åtgärder kommissionen rekommenderat visar sig vara otillräckliga. Rådet beslutar också med kvalificerad majoritet om detaljerna i skyddsåtgärderna, ändringar av villkoren och återkallande av bemyndigandet att vidta skyddsåtgärder.

Artikel 109 i. I artikel 109 i fastställs vilka åtgärder en medlemsstat har rätt att vidta om en plötslig kris inträffar i fråga om betalningsbalansen. Medlemsstaten får vidta skyddsåtgärder om ett beslut enligt artikel 109 h.2 inte fattas omedelbart. Medlemsstaten skall sörja för att sådana åtgärder medför minsta möjliga störningar i den gemensamma marknadens funktion och att de inte går utöver vad som är helt nödvändigt. Medlemsstaten skall underrätta kommissionen och övriga medlemsstater om dessa skyddsåtgärder. Kommissionen får rekommendera rådet att bevilja ömsesidigt bistånd enligt artikel 109 h.

Rådet får, efter att ha inhämtat yttrande av kommissionen och efter att ha hört den kommitté som avses i artikel 109 c, med kvalificerad majoritet besluta att den berörda medlemsstaten skall ändra, skjuta upp eller upphäva skyddsåtgärderna.

Artiklarna 109 h och 109 i tillämpas under den tredje etappen endast på medlemsstater med det undantag som avses i artikel 109 k.

Artikel 109 j. Artikel 109 j behandlar övergången till den tredje etappen. Kommissionen och EMI skall rapportera till rådet om hur medlemsstaterna fullgör sina förpliktelser när det gäller att förverkliga den ekonomiska och monetära unionen. Dessa rapporter skall särskilt omfatta en granskning av i vilken utsträckning som varje medlemsstats nationella lagstiftning, inklusive stadgan för dess centralbank, är förenlig med artiklarna 107 och 108 i Romfördraget och med ECBS:s stadga.

I rapporterna skall också granskas om en hög grad av varaktig konvergens har uppnåtts genom att varje medlemsstat har uppfyllt följande kriterier (konvergenskriterierna): en hög grad av prisstabilitet, en hållbar finansiell ställning för den offentliga sektorn, och en stabil utveckling av växelkursen återspeglad i dess långfristiga räntesatser.

I artikel 109 j har på allmän nivå fastställts de kriterier som medlemsstaterna skall uppfylla innan de kan gå med i den ekonomiska och monetära unionens tredje etapp enligt den tidtabell som fastställs i artikeln. I protokoll nr 6 om konvergenskriterier enligt artikel 109 j i Romfördraget preciseras konvergenskriterierna närmare.

Det första kriteriet gäller att en hög grad av prisstabilitet skall ha uppnåtts. Detta innebär att en medlemsstat under en tid av ett år före undersökningen uppvisar en stabil prisutveckling och en genomsnittlig inflationstakt, som inte med mer än 1,5 procentenheter överstiger inflationstakten i de tre medlemsstater som har uppnått det bästa resultatet i fråga om prisstabilitet. Inflationen skall mätas med hjälp av konsumentprisindex på jämförbar grundval, med beaktande av skillnader i nationella definitioner.

Det andra kriteriet, en hållbar ställning för den offentliga sektorn, uppfylls av att de offentliga finanserna vid tidpunkten för undersökningen inte är föremål för ett rådsbeslut enligt bestämmelserna i artikel 104 c.6 om att det föreligger alltför stora underskott. I protokollet om förfarandet vid alltför stora underskott, som fogats till fördraget, har närmare fastställts kriterierna för ett alltför stort underskott i den offentliga sektorns finanser. Enligt dem får medlemsstatens offentliga skuld inte överstiga 60 % och den offentliga sektorns budgetunderskott 3 % av bruttonationalprodukten. Enligt artikel 104 c övervakar kommissionen iakttagandet av kriterierna för underskottet i den offentliga sektorns finanser och rapporterar vid behov läget inom en medlemsstats offentliga finanser till rådet. På rekommendation av kommissionen kan rådet med kvalificerad majoritet, efter att ha hört medlemsstaten, avgöra om ett alltför stort underskott föreligger.

Det tredje kriteriet gäller valutakursutvecklingens stabilitet före övergången till den tredje etappen. Medlemsstaten skall under två år före tidpunkten för undersökningen iaktta det nor-

mala fluktuationsutrymmet enligt den Europeiska växelkursmekanismen (ERM, Exchange Rate Mechanism). I synnerhet skall medlemsstaten inte under dessa två år på eget initiativ ha devalverat sin valutas bilaterala centralkurs i förhållande till en annan medlemsstats valuta.

Den rättsliga tolkningen av EMU-kriteriet i fråga om stabiliteten hos valutakursutvecklingen har försvårats efter att en del av medlemsstaternas valutor tilläts flyta på hösten 1992 och en utvidgning av bandbredden för valutorna (+/- 15 %) inom ERM skedde på sommaren 1993.

Det fjärde kriteriet gäller utvecklingen av den långfristiga räntenivån. En medlemsstat skall under en tid av ett år före undersökningen ha haft en räntesats som inte med mer än två procentenheter överstiger motsvarande räntesats i de tre medlemsstater som har den lägsta inflationen. De långa räntorna skall beräknas på grundval av långfristiga statsobligationer eller motsvarande värdepapper med beaktande av skillnaderna i nationella definitioner. Kriteriet är viktigt i det hänseendet att nivån för de långa räntorna i relation till nivån i de övriga medlemsländerna ger uttryck för marknadens tilltro till respektive medlemsstats ekonomiska politik.

I protokollet om konvergenskriterier enligt artikel 109 j i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen konstateras vidare att kommissionens uppgift är att tillhandahålla de statistiska uppgifter som behövs för bedömningen av konvergenskriterierna. Rådet kan enhälligt på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet, EMI eller ECB samt monetära kommittén anta lämpliga bestämmelser om detaljerna beträffande de konvergenskriterier som avses i artikel 109 j i Romfördraget, som därefter skall ersätta detta protokoll. I anslutning till detta har rådet utfärdat en förordning (EG) nr 3605/93, där beräkningsprinciperna för när underskotten skall anses vara alltför stora samt metoderna för att stabilisera den offentliga sektorn fastställs.

På grundval av erhållna rapporter bedömer rådet med kvalificerad majoritet på rekommendation av kommissionen senast den 31 december 1996 om en medlemsstat uppfyller förutsättningarna för fastställande av en gemensam valuta och om majoriteten av medlemsstaterna uppfyller dessa kriterier. Beslutet utfärdas som en rekommendation till rådet som sammanträ-

der på stats- och regeringschefsnivå. Också Europaparlamentet ger ett utlåtande i saken.

Om rådet, som sammanträder på stats- eller regeringschefsnivå, beslutar att en majoritet av medlemsstaterna uppfyller de nödvändiga villkoren för införandet av en gemensam valuta och om rådet anser att det är ändamålsenligt för gemenskapen att gå över till den tredje etappen, fastställer det den tidpunkt då den tredje etappen skall börja. Om den tidpunkt då den tredje etappen skall börja inte har fastställts vid utgången av 1997, skall den tredje etappen börja den 1 januari 1999. Före den 1 juli 1998 skall rådet med kvalificerad majoritet bekräfta vilka medlemsstater som uppfyller de nödvändiga villkoren för införandet av en gemensam valuta.

Besluten om en övergång till den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen fattas av rådet som sammanträder på stats- eller regeringschefsnivå. Vid Maastrichtkonferensen godkändes en förklaring (nr 4), enligt vilken Europeiska rådets ordförande begär att ekonomi- och finansministrarna deltar i Europeiska rådets möten när frågor om den ekonomiska och monetära unionen behandlas.

Enligt protokollen (nr 11 och 12) om Danmark och Storbritannien är dessa stater inte förpliktade att övergå till den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen, även om de skulle uppfylla konvergenskriterierna.

Storbritannien skall meddela rådet om det avser att övergå till den tredje etappen innan rådet gör sin bedömning enligt artikel 109 j. Om ingen tidpunkt har fastställts för inledningen av den tredje etappen enligt artikel 109 j.3, får Storbritannien meddela sin avsikt att övergå till den tredje etappen före den 1 januari 1998. Om Storbritannien meddelar att det stannar utanför den tredje etappen bibehåller Storbritannien sina befogenheter i fråga om penning- och valutapolitik i överensstämmelse med den nationella lagstiftningen. Storbritannien skall i så fall inte ingå i den majoritet av medlemsstater som uppfyller de kriterier som avses i artikel 109 j.2, andra strecksatsen och artikel 109 j.3, första strecksatsen.

I protokollet om vissa bestämmelser angående Danmark konstateras att Danmarks regering underrättar rådet om sin ståndpunkt beträffande deltagande i den tredje etappen innan rådet gör sin bedömning enligt artikel 109 j.2. Om Danmark meddelar att det inte skall delta

i den tredje etappen, skall Danmark medges undantag, varvid alla artiklar och bestämmelser i Romfördraget och ECBS:s stadga som innehåller hänvisningar till undantag skall tillämpas. Vad beträffar undantagets upphävande skall det förfarande som anges i artikel 109 k.2 endast inledas på begäran av Danmark.

I artikel 109 j relateras det förfarande enligt vilket tidpunkten då den tredje etappen skall börja fastställs. Villkoren för inledande av den tredje etappen har skapats därför att den ekonomiska och monetära unionen skall bli så enhetlig och stabil som möjligt. Om medlemsstaternas ekonomier avviker betydligt från varandra erhålls inte största möjliga nytta av unionen. Därför har den ekonomiska tillnärmningen betonats genom att gränser har ställts för vissa variabler.

I Maastricht godkändes också ett protokoll (nr 10) om övergången till den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen. Avtalsparterna fastslog i protokollet den oåterkalleliga karaktären av gemenskapens utveckling mot den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen. Alla medlemsstater skall därför oberoende av om de uppfyller villkoren för införande av en enda valuta, respektera önskan att gemenskapen snabbt skall övergå till den tredje etappen. Ingen medlemsstat får därför hindra övergången.

Om den tidpunkt då den tredje etappen skall börja inte har fastställts vid utgången av 1997, skall de berörda medlemsstaterna, gemenskapsinstitutionerna och andra berörda organ genomföra det förberedande arbetet under loppet av 1998 för att gemenskapen oåterkalleligen skall inleda den tredje etappen den 1 januari 1999 och för att ECB och ECBS skall kunna inleda sin verksamhet i full omfattning från samma tidpunkt.

Artikel 109 k. Ifall beslut om den tidpunkt då den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen skall börja har fattats i enlighet med artikel 109 j.2 och 109 j.3 i fördraget, skall rådet med kvalificerad majoritet på rekommendation av kommissionen besluta vilka länder som inte uppfyller villkoren för införande av en gemensam valuta. I artikeln definieras de förfaranden som tillämpas på en medlemsstat som inte uppfyller dessa villkor. Sådana medlemsstater betecknas i artikeln som "medlemsstater med undantag". I artikeln uppräknas också de punkter i Romfördraget som inte tillämpas på en sådan medlemsstat.

Med stöd av punkt 2 skall uppfyllandet av EMU-kriterierna i en medlemsstat med undantag kontrolleras minst en gång vartannat år eller oftare på begäran av medlemsstaten. Enligt artikel 109 j.1 skall kommissionen och ECB rapportera till rådet om situationen. Rådet skall höra Europaparlamentet och diskutera frågan på stats- eller regeringschefsnivå. Därefter skall rådet med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen besluta om vilka medlemsstater med undantag som uppfyller EMU-kriterierna enligt artikel 109 j.1. Undantaget för en medlemsstat som uppfyller kriterierna skall då upphävas, dvs. medlemsstaten ansluter sig till de medlemsstater som redan tidigare har övergått till EMU:s tredje etapp.

I punkt 3 uppräknas de artiklar i Romfördraget som inte skall tillämpas på en medlemsstat med undantag. Dessa är artiklarna 104 c.9, 104 c.11, 105.1—3, 105.5, 105 a, 108 a, 109 och 109 a.2 b. Dessutom sägs i punkt 3 att kapitel IX i ECBS:s stadga innehåller bestämmelser om en sådan medlemsstats centralbanks rättigheter och skyldigheter.

I punkt 4 bestäms att artiklarna 105.1—3, 105 a, 108 a, 109 och 109 a.2 b skall gälla endast medlemsstater utan undantag.

I punkt 5 bestäms att medlemsstater med undantag förlorar sin rösträtt vid beslut av rådet enligt de artiklar som nämns i punkt 3.

Enligt punkt 6 skall artiklarna 109 h och 109 i, som gäller skyddsåtgärder som medlemsstater med betalningsbalanssvårigheter vidtar under den andra etappen av EMU, fortsätta att tillämpas på medlemsstater med undantag.

Artikel 109 l. I artikel 109 l bestäms om de åtgärder som skall vidtas efter det att beslutet om tidpunkten för början av den tredje etappen har fattats eller i förekommande fall omedelbart efter den 1 juli 1998. Till dessa åtgärder hör bl.a. att regeringarna i medlemsstaterna utan undantag skall utse en ordförande, en vice ordförande och övriga ledamöter i ECB:s direktion. Om det finns medlemsstater med undantag, får antalet ledamöter i direktionen vara mindre än det som anges i artikel 11.1 i ECBS:s stadga.

ECBS och ECB anses ha upprättats så snart direktionen har utsetts och de förbereder sig för att starta sin verksamhet. De skall utöva sina befogenheter fullt ut från och med första dagen av den tredje etappen. Enligt punkt 2 skall ECB överta EMI:s funktioner och EMI träda i likvidation.

I punkt 3 konstateras att ECB:s allmänna råd fungerar som ECB:s tredje beslutande organ vid sidan av ECB:s råd och direktion så länge som det finns medlemsstater med undantag.

Enligt punkt 4 skall rådet den dag den tredje etappen börjar genom enhälligt beslut av medlemsstaterna utan undantag på förslag av kommissionen och efter att ha hört ECB, fastställa de omräkningskurser till vilka deras valutor oåterkalleligen skall låsas och den oåterkalleligen låsta kurs till vilken ecun skall ersätta dessa valutor; ecun skall därmed bli en självständig valuta. I artikeln konstateras att denna åtgärd inte i sig skall ändra ecuns externa värde. Rådet skall enligt samma förfarande även vidta de övriga åtgärder som behövs för att snabbt införa ecun som dessa medlemsstaters gemensamma valuta.

Ett protokoll (nr 13) om Frankrike har fogats till EG-fördraget. Enligt protokollet bibehåller Frankrike ensamrätten till penningutgivning i sina utomeuropeiska territorier på de villkor som har fastställts i dess nationella lagstiftning och skall ha ensamrätt att fastställa CFP-francens parivärde.

Om beslut fattas i enlighet med det förfarande som anges i artikel 109 k.2 om att upphäva ett undantag, skall rådet, genom enhälligt beslut av medlemsstaterna utan undantag och den berörda medlemsstaten på förslag av kommissionen och efter att ha hört ECB, införa den kurs till vilken ecun skall ersätta den berörda medlemsstatens valuta.

Artikel 109 m. Enligt artikel 109 m skall varje medlemsstat fram till början av den tredje etappen behandla sin valutapolitik som en fråga av gemensamt intresse. Från och med början av den tredje etappen skall de medlemsstater som omfattas av undantag tillämpa samma principer på sin valutakurspolitik.

Syftet med denna artikel är att fortsätta det penning- och valutapolitiska samarbete som har bedrivits inom ramen för Europeiska monetära systemet (EMS).

I den förklaring (nr 6) om de monetära relationerna med Republiken San Marino, Vatikanstaten och Furstendömet Monaco konstateras att de nuvarande penning- och valutapolitiska förbindelserna mellan Italien och San Marino, Italien och Vatikanstaten samt mellan Frankrike och Monaco inte skall påverkas förrän ecun blir unionens gemensamma valuta. Vid behov åtar sig unionen att underlätta de

omförhandligar som kan bli nödvändiga på grund av införandet av ecun som enda valuta.

I den förklaring (nr 3) till tredje delen, avdelningarna III och IV, i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen som godkändes vid konferensen i Maastricht förklaras, att den sedvanliga praxis enligt vilken rådet sammanträder i sin sammansättning av ekonomi- eller finansministrar skall bibehållas då bestämmelser som ingår i de ovan nämnda avdelningarna i fördraget behandlas.

Avdelning VII

Gemensam handelspolitik

Artikel 110. I artikeln föreskrivs det att gemenskapen skall ha som mål att bidra till en harmonisk utveckling av världshandeln, en gradvis avveckling av restriktionerna i den internationella handeln och en sänkning av tullmurarna. För att nå dessa mål upprättar medlemsstaterna mellan sig en tullunion (se motiveringen till artiklarna 12—28). Bestämmelserna i andra stycket om att den gemensamma handelspolitiken skall ta hänsyn till den gynnsamma verkan som avvecklingen av tullar mellan medlemsstaterna kan ha på ökningen av konkurrensförmågan hos företagen i dessa stater är i praktiken föråldrad sedan tullunionen upprättats.

Målen i artikeln är formulerade på ett sätt som mycket långt motsvarar målen i GATT-överenskommelsen. Gemenskapen har bidragit till en harmonisk utveckling av världshandeln samt en liberalisering av handeln genom att bl.a. delta i GATT-strävandena att liberalisera världshandeln samt genom att gemenskapen förbundet sig att iakttä GATT-bestämmelserna och upprättat frihandelsområden och tullunioner.

Gemenskapens domstol betraktar GATT-bestämmelserna som en oskiljaktig del av gemenskapens rättssystem och har i sin praxis ansett att gemenskapens handelspolitiska bestämmelser skall tillämpas så att de inte kommer i konflikt med GATT-bestämmelserna (se t.ex. fallen 21—24/73, International Fruit Company och 181/73, Haegeman).

Artikel 111. Övergångsbestämmelserna i artikeln har upphävs genom unionsfördraget.

Artikel 112. Enligt punkt 1 i artikeln skall

medlemsstaterna före övergångstidens slut gradvis harmonisera sina regler för exportstöd i den mån det behövs för att undvika att konkurrensen mellan företagen inom gemenskapen snedvrids. Enligt samma punkt får åtgärderna dock inte påverka de förpliktelser som medlemsstaterna har åtagit sig inom ramen för andra internationella organisationer. Hänvisningen avser bl.a. de överenskommelser om beviljande av statsbidrag som har ingåtts inom ramen för GATT och OECD. Harmoniserade regler om exportstöd råder redan inom gemenskapen, varför målet i artikeln kan anses uppnått.

Enligt punkt 2 i artikeln skall bestämmelserna i punkt 1 dock inte tillämpas vid sådan återbetalning av tullar eller avgifter med motsvarande verkan eller vid sådan återbetalning av indirekta skatter eller avgifter, inbegripet omsättningsskatter, punktskatter och andra indirekta skatter, som har beviljats vid varuexport, i den mån återbetalningen inte överstiger de belopp som direkt eller indirekt har lagts på de exporterade varorna. Härmed avses återbetalningar som en exportör får vid export av produkter för vars insatsvaror han erlagt skatt.

Artikel 113. I artikeln, som ändrades genom unionsfördraget, finns grundläggande bestämmelser om den gemensamma handelspolitiken. Av bestämmelserna framgår de viktigaste principerna för denna politik, de medel som får anlitas samt reglerna för beslutsprocessen.

Enligt punkt 1 i artikeln skall den gemensamma handelspolitiken grundas på enhetliga principer, särskilt med avseende på tullar, tull- och handelsavtal, enhetlighet i fråga om liberaliseringsåtgärder, exportpolitik samt handelspolitiska skyddsåtgärder. Till de sistnämnda räknas även åtgärder vid dumpning och subventioner. I punkt 2 föreskrivs att kommissionen skall lägga fram förslag för rådet om hur den gemensamma handelspolitiken skall genomföras. Detta innebär att kommissionen formellt har exklusiv initiativrätt.

I punkt 3 finns bestämmelser om förfaringsättet under avtalsförhandlingar. När gemenskapen har för avsikt att ingå ett handelspolitiskt avtal med ett tredje land eller en internationell organisation, skall kommissionen förelägga rådet rekommendationer. Rådet skall bemyndiga kommissionen att inleda förhandlingar. När rådet ger sitt tillstånd fattar det i allmänhet tämligen detaljerade beslut om de villkor enligt vilka avtalet får ingås, dvs.

meddelar särskilda anvisningar för förhandlingarna. Under förhandlingarna skall kommissionen höra en särskild kommitté om dess ståndpunkt. Den särskilda kommittén är 113-kommittén, som är en rådgivande kommitté för medlemsstaterna i handelspolitiska avtalsförhandlingar. Kommittén har i praktiken blivit ett viktigt diskussionsforum för hela den handelspolitiska sektorn och den har en central ställning vid beredningen av rådets beslut.

I punkt 3 föreskrivs också att bestämmelserna i artikel 228 i Romfördraget skall tillämpas på avtalsförhandlingarna. Denna hänvisning, som fogades till artikeln genom unionsfördraget, preciserar vilket förfarande som skall iaktas när avtalen ingås. I fråga om handelspolitiska avtal bibehölls förfarandet till övriga delar oförändrat. Avtalen godkänns av rådet med kvalificerad majoritet. Skyldigheten att höra parlamentet gäller inte rent handelspolitiska avtal.

I punkt 4 finns bestämmelser om hur rådet skall fatta sina beslut inom ramen för sina befogenheter enligt artikeln. Handelspolitiska beslut fattar rådet med kvalificerad majoritet. Denna beslutsprocess skall tillämpas såsom allmän regel inom handelspolitiken och hänförs oftast till det kompletterande regelverket.

Under unionsförhandlingarna förekom strävanden att bredda artikelns tillämpningsområde och således även gemenskapens befogenheter till att omfatta tjänster som direkt hör samman med varuhandeln. Frågan togs bl.a. upp under GATT:s Uruguayrunda. Ingen enighet nåddes under unionsförhandlingarna. Formuleringen ändrades inte och frågan lämnades öppen tills vidare.

Sedan övergångstiden gick ut den 1 januari 1970 är gemenskapens behörighet inom handelspolitiken exklusiv. Domstolen har konstaterat detta i flera fall och i vid utsträckning tolkat behörighetsfrågan till gemenskapens fördel (bl.a. fallet 62/88, Grekland v. rådet). Domstolen har även (t.ex. i fallet 41/76 Donkerwolke) konstaterat att gemenskapens exklusiva behörighet förbjuder de enskilda medlemsländerna att vidta nationella handelspolitiska åtgärder, om dessa inte är tillåtna enligt särskilda bestämmelser i gemenskapsrätten.

Gemenskapens importsystem ändrades under de första månaderna av 1994. Ändringarna föranleddes att att den gemensamma marknaden upprättades och gränsövervakningen slopades. De nya bestämmelserna upphävde de

nationella importrestriktionerna och gemenskapens importrestriktioner minskades avsevärt. Även gemenskapens bestämmelser om handelspolitiska skyddsåtgärderna ändrades i viss mån; detta skedde genom att beslutsprocessen effektiviserades.

Rådets förordning (EG) nr 518/94 av den 7 mars 1994 om gemenskapsregler för import samt upphävande av förordningen (EEG) nr 288/82

Förordningen tillämpas på parterna i GATT-avtalet och bygger på fri import från dessa länder till gemenskapens område. Förordningen anger de förutsättningar under vilka gemenskapen vid behov kan införa importrestriktioner antingen för hela gemenskapen eller för ett visst område samt om beslutsprocessen när sådana restriktioner införs. I förordningen finns också bestämmelser om att importen under vissa förutsättningar kan ställas under förhands- eller efterhandskontroll.

Genom förordningen upphävdes rådets förordning (EEG) nr 288/88 om gemenskapsregler för import, som erbjöd motsvarande möjligheter till skyddsåtgärder. Skyddsåtgärder har i praktiken vidtagits endast i några få fall. Initiativet har i allmänhet kommit från ett medlemsland och gällt import från länder i Fjärran Östern.

Enligt artikel 1 skall förordningen tillämpas på sådana i det grundläggande fördraget avsedda produkter med ursprung i tredje land, dock inte på textilprodukter, som underlyder särskilda importbestämmelser, ej heller på länder med statsstyrd handel eller Folkrepubliken Kina. Med undantag av eventuella restriktioner som kan införas med stöd av förordningen är importen fri.

I artiklarna 2—4 finns föreskrifter om skyldighet att lämna uppgifter om importen samt om ett konsultationsförfarande mellan kommissionen och medlemsstaterna. I artiklarna 5—8 finns bestämmelser om ett undersökningsförfarande. Efter att ha samlat behövliga uppgifter av medlemsstaterna och parterna prövar kommissionen enligt artiklarna 5 och 6 huruvida kontroll- eller skyddsåtgärder behövs. I artikel 7 finns föreskrifter om konfidentiella uppgifter och i artikel 8 nämns de omständigheter som särskilt skall beaktas vid bedömningen av trenderna inom importen, importvillkoren samt frågan huruvida importen vållat

producenterna inom gemenskapen allvarlig skada eller risk för sådan skada.

Artiklarna 9—13 anger de förutsättningar under vilka importen får ställas under kontroll samt hur kontrollen skall genomföras och besluten fattas. Importen av en produkt kan för en viss tid ställas antingen under förhands- eller efterhandskontroll, om marknadsutvecklingen hotar att vålla producenter av likadana eller konkurrerande produkter inom gemenskapen skada och gemenskapens intressen kräver det. Artiklarna 14—17 anger de förutsättningar under vilka skyddsåtgärder får vidtas samt hur besluten skall fattas. Importeras en produkt i så mycket större kvantiteter eller på sådana villkor att importen vållar eller hotar att vålla allvarlig fara för de producenter inom gemenskapen som tillverkar motsvarande eller konkurrerande produkter, kan gemenskapen besluta att importen får ske endast med särskilt tillstånd eller skall begränsas. Kommissionen kan också undantagsvis ge tillstånd till kontroll- eller skyddsåtgärder, om dessa endast gäller ett visst område eller vissa områden. Åtgärderna bör vara temporära och skall inte hindra verksamheten på den inre marknaden mer än nödvändigt. I artiklarna 18—22 finns bestämmelser om tillämpningen av förordningen samt slutbestämmelser.

Rådets förordning (EG) nr 519/94 av den 7 mars 1994 om gemenskapsregler för import från vissa tredje länder och om upphävande av förordningarna (EEG) nr 1765/82, nr 1766/82 och 3420/83

Förordningen tillämpas, med undantag av textilimport, på import från de i bilaga I nämnda länderna (de baltiska länderna, OSS-länderna, Folkrepubliken Kina, Mongoliet, Nordkorea samt Vietnam). Förordningen bygger på fri import från dessa länder, med undantag av några få undantag för vissa produkter med kinesiskt ursprung. De kvantitativa restriktionerna beträffande sistnämnda produkter framgår av förordningens bilaga II. I bilaga III uppräknas de produkter av kinesiskt ursprung som är föremål för importkontroll.

Förordningen anger de förutsättningar under vilka gemenskapen vid behov kan införa importrestriktioner antingen för hela gemenskapen eller för ett visst område samt om besluts-

processen när sådana restriktioner införs. I förordningen finns också bestämmelser om att importen under vissa förutsättningar kan ställas under förhands- eller efterhandskontroll.

Bestämmelserna motsvarar med smärre undantag bestämmelserna i förordningen om gemenskapsregler för import.

Kommissionens förordning (EG) nr 195/94 av den 12 januari 1994 om ändring av bilaga I, II, III, V, VII, VIII och IX till rådets förordning (EEG) nr 3030/93

Förordningen är avsedd att reglera förfarandet vid tillämpning av bilaterala textilavtal som gemenskapen har ingått med tredje länder. Till dessa textilavtal hänförs de avtal som avses i det s.k. multifiberavtalet, textilavtal som gemenskapen har ingått med länder som inte omfattas av nämnda avtal samt tilläggsprotokollen till de avtal om associering av vissa central- och östeuropeiska länder vilka gäller textilhandeln. Genom förordningen avskaffas de nationella kvoterna i den textilhandel som avtalen gäller. I dem och rådets förordning (EG) nr 517/94 har intagits sådana regler om import av textilier som tidigare ingick i flera olika förordningar.

Enligt artikel 1 i förordning (EG) nr 195/94 skall förordningen tillämpas på de textilprodukter enligt bilaga I som har sitt ursprung i de länder som nämns i bilaga II och med vilka gemenskapen har slutit bilaterala avtal, under-tecknat protokoll eller har något annat arrangemang. Produkterna får utan kvantitativa restriktioner importeras till gemenskapen, om inte annat följer av bestämmelserna i förordningen. En varas ursprung skall bevisas på det sätt som framgår av bilagorna III och IV.

Enligt artikel 2 är de produkter som nämns i bilaga V och som har producerats i de länder som nämns i samma bilaga föremål för kvantitativa importrestriktioner om produkterna har skeppats mellan den 1 januari 1993 och den 31 december 1995. Artikel 3 begränsar tillämpningen av de kvantitativa restriktionerna i fråga om traditionell hemslöjd och handvävda produkter. I artikel 4 finns vissa undantag som gäller temporär införsel. Enligt artikel 5 skall bilaga VII reglera villkoren för återinförsel till gemenskapen av produkter som har bearbetats i de länder som nämns i bilagan. I artikel 6 finns föreskrifter om konsultationer och åtgär-

der när varor har importerats till osedvanligt låga priser. Enligt artikel 7 skall regler om flexibel tillämpning av kvoterna ingå i bilaga VIII, och enligt artikel 8 skall kommissionen vid behov få bevilja extra kvoter.

I artikel 9 finns föreskrifter om vilka åtgärder som kan vidtas vid regional koncentration av import. Skyddsåtgärderna regleras i artiklarna 10 och 11. Om det konstateras att importen av en produkt med ursprung i någon av de stater som nämns i bilaga IX jämfört med året innan har ökat mera än vad procenttalen i bilaga IX förutsätter och är importen av produkten inte föremål för kvantitativa restriktioner, kan sådana restriktioner införas i enlighet med bestämmelserna i artikeln. I artikeln finns föreskrifter om ett konsultationsförfarande mellan gemenskapen och producentlandet. Om frågan inte kan avgöras på detta sätt, får kommissionen för ett år åt gången införa restriktioner för importen på de villkor som framgår av artikeln. Kvantitativa begränsningar kan även undantagsvis och temporärt gälla ett visst område inom gemenskapen.

I artikel 12 finns bestämmelser om administration av kvoterna. De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om de kvantiteter för vilka importtillstånd har sökts. I den ordning som anmälningarna mottagits meddelar kommissionen sedan huruvida kvoten är full eller inte. I undantagsfall kan kommissionen begränsa kvoterna. Om den kvot ansökningarna gäller redan är full, skall kommissionen bevara ansökningarna och behandla dem på nytt i ankomstordning när en tilläggskvot står till förfogande. Outnyttjade kvoter fördelas på nytt. Enligt artikel 13 skall bilagorna III och IV reglera förfarandet när bestämmelser om förhands- och efterhandskontroll av importen har intagits i ett avtal mellan gemenskapen och ett tredje land. Enligt artikel 14 är medlemsstaterna skyldiga att ge kommissionen statistiska uppgifter om importen.

I artikel 15 finns bestämmelser om konsultationer och skyddsåtgärder när bestämmelser i avtalen kringgås eller missbrukas. I artikel 16 finns bestämmelser om konsultationsförfarandet och i artikel 17 om textilkommitténs verksamhet. I artiklarna 18—22 finns slutbestämmelser. Enligt artikel 20 är bestämmelserna i förordningen sekundära i förhållande till textiltavtal som gemenskapen har ingått med tredje länder.

Med utgångspunkt i den internationella textilöverenskommelsen MFA (Multi-Fibre Arrangement, beslut 74/214/EEG) och förlängningsprotokollen har gemenskapen ingått bilaterala avtal om begränsning och uppföljning av textil- och klädimport med ett flertal länder. Gällande avtal finns med 20 länder (ASEAN-länderna: Indonesien, Malaysia, Filippinerna, Singapore, Thailand; sydasiatiska länder: Indien, Pakistan, Sri Lanka, Bangladesh; länder i Fjärran Östern: Hongkong, Sydkorea, Macao, Kina; latinamerikanska länder: Argentina, Peru, Brasilien, Uruguay, Colombia, Guatemala, Mexico). Kvantitativa importkvoter ingår i alla andra avtal än de som ingåtts med Bangladesh och Uruguay. Arrangemang som liknar bestämmelserna i MFA-överenskommelsen förekommer även med vissa länder i Central- och Östeuropa: Tjeckien, Slovakien, Ungern, Polen, Rumänien och Bulgarien) samt med OSS-länderna och Vietnam. Gemenskapen har också (i anslutning till de skyddsklausuler som det ekonomiska preferenssamarbetet erbjuder) avtalat om arrangemang i textil- och beklädnadsbranschen med vissa länder i medelhavsområdet (Egypten, Turkiet, Marocko, Tunisien och Malta) samt om vissa specialarrangemang med Taiwan, de baltiska länderna och länderna i det forna Jugoslavien.

De MFA-baserade bilaterala avtalen gäller till utgången av 1994 och förlängs vid behov till utgången av 1995. Avtalen upphör i likhet med hela MFA-överenskommelsen automatiskt när förhandlingsresultaten av GATT:s Uruguayrunda börjar tillämpas inom textilhandeln.

Utgående från MFA-överenskommelsen (FördrS 46/74) och förlängningsprotokollen har även Finland avtalat om vissa internationella arrangemang. Överenskommelser gäller till utgången av 1994 med Sydkorea, Nordkorea, Sri Lanka, Malaysia, Thailand, Rumänien och Singapore; till utgången av 1995 med Hongkong, Indien, Kina, Macao och Pakistan. Överenskommelserna med Malaysia, Thailand, Rumänien och Singapore går ut på uppföljning av importen, medan de övriga avtalen innehåller selektiva importkvoter. Avtalen har ingåtts med förbehåll om medlemskap i unionen samt med vissa förbehåll som gäller tillämpningen av resultaten av GATT:s Uruguayrunda. Importen av textilier och kläder från Taiwan är tills vidare belagd med importlicens.

Som unionsmedlem förbinder sig Finland att iaktta MFA-överenskommelsen och fortsätt-

ningsprotokollen och de resultat av GATT:s Uruguayrunda som gäller textilöverenskommelsen samt de bilaterala textilavtal och arrangemang som gemenskapen har med tredje länder. Gemenskapen förhandlar om protokoll som ansluter sig till dessa avtal och arrangemang för att de kvantitativa importrestriktionerna i fråga om textilier och kläder skall kunna anpassas på ett ändamålsenligt sätt. Om denna process inte har slutförts den 1 januari 1995, skall gemenskapen vidta behövliga övergångsarrangemang för att försäkra sig om att avtalen tillämpas inom gemenskapen. Anpassningen till gemenskapens importsystem sker enligt den principen, att Finlands restriktionskvoter adderas direkt till gemenskapens totala kvoter. Om nationella restriktionskvoter saknas, ökas gemenskapens ifrågavarande kvot enligt den faktiska importen till Finland.

Rådets förordning (EG) nr 517/94 av den 7 mars 1994 om gemenskapsregler för import av textilprodukter från vissa tredje länder som inte omfattas av bilaterala avtal, protokoll eller andra arrangemang, eller av andra särskilda gemenskapsregler för import

De allmänna principerna i förordningen framgår av artiklarna 1—5. Förordningen tillämpas på textilprodukterna i del XI av den kombinerade nomenklaturen och på andra sådana textilprodukter som nämns i bilaga I och som inte omfattas av bilaterala avtal eller andra specialarrangemang eller särskilda importregler inom gemenskapen. Importen av dessa produkter är fri, utom när produkterna importeras från de länder som nämns i bilaga II, vilka är Folkrepubliken Kina och Nordkorea. Dessa länders import är beroende av en kvot som fastställs årligen. Om det står i gemenskapens ekonomiska intresse kan importen i de länder som nämns i bilaga II och vilka inte är parter i GATT kontrolleras eller regleras.

Med stöd av förordningen (EEG) nr 288/88 tilläts även vissa nationella importrestriktioner. Restriktionerna gäller tills det textilavtal, som Världshandelsorganisationen och GATT enades om under Uruguayrundan, börjar tillämpas på produkterna. I bilaga III B har importkvantiteten för vissa produkter med ursprung i det forna Jugoslavien begränsats till en viss årlig nivå. I bilaga IV begränsas likaså im-

portkvantiteten för vissa produkter med ursprung i Folkrepubliken Kina eller Nordkorea till en viss årlig nivå. De produkter som nämns i bilaga V får importeras från Kina och Nordkorea till gemenskapen endast om en årlig importkvot existerar för dessa produkter.

I artikel 4 ingår regler för import av textilier som bearbetas i tredje länder och i artikel 5 bestämmelser om ändring av bilagorna III—VI. I artiklarna 6—10 finns bestämmelser om förfarandet för informationsutbyte inom gemenskapen och om ett undersökningsförfarande, medan artiklarna 11—16 gäller tillsyns- och skyddsåtgärder. Bestämmelserna motsvarar med vissa undantag bestämmelserna i förordningen om gemenskapsregler för import. I artiklarna 17—24 finns administrativa bestämmelser som gäller gemenskapens importrestriktioner. De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna meddelar kommissionen till vilka kvantiteter importlicenser har sökts. De tillåtna importkvantiteterna fördelas i den ordning som ansökningarna har lämnats. Om det kan antas att de begärda kvantiteterna kommer att överstiga kvoterna, kan kommissionen dela upp kvoten i andelar eller fastställa en övre gräns för varje andel. En del av kvoten kan reserveras för importörer vilkas anhållan baserar sig på faktiskt importerade kvantiteter. En importör kan rikta sin ansökan till myndigheterna i någon av medlemsstaterna. Myndigheterna beviljar licenserna, i allmänhet för en sexmånadersperiod. En beviljad licens gäller inom hela gemenskapen. I artiklarna 25—29 finns bestämmelser om beslutsfattandet samt slutbestämmelser.

Rådets förordning (EEG) nr 3918/91 av den 19 december 1991 om ändring av förordning (EEG) nr 2603/69 om upprättande av gemensamma exportbestämmelser

Förordningen reglerar ett förfarande för begränsning av exporten från gemenskapen till tredje länder. Förordningen är i praktiken föråldrad och sådana exportrestriktioner som förordningen avser finns inte längre. Enligt den grundläggande princip som framgår av artikel 1 är exporten från länderna inom gemenskapen till tredje länder fri med undantag av de restriktioner som förordningen avser. I artiklarna 2—5 finns föreskrifter om utbyte av information och om konsultation mellan kom-

missionen och medlemsstaterna. Artiklarna 6—9 anger förutsättningarna för skyddsåtgärder och reglerar beslutsfattandet i dessa frågor. Exporten av en produkt kan göras beroende av exporttillstånd när detta är nödvändigt för undvikande av en kritisk situation eller för att en sådan skall rättas, situationen har uppstått till följd av brist på en nödvändig vara och gemenskapens intressen kräver omedelbara åtgärder. I artiklarna 10—13 finns slutbestämmelser.

Rådets förordning (EG) nr 520/94 av den 7 mars 1994 om införande av ett system för administration av gemenskapskvoter

Genom förordningen skapas förfaranden för administration såväl av import- som exportrestriktioner med hänsyn till de förändringar som upprättandet av den gemensamma marknaden medför för gemenskapens import- och exportsystem.

I artiklarna 1—5 finns bestämmelser som ger uttryck för allmänna förvaltningsprinciper. Genom förordningen skapas regler för administration av gemenskapens kvantitativa import- och exportrestriktioner, dvs. kvoter. Bestämmelserna tillämpas inte på jordbruksprodukterna i bilaga II till det grundläggande fördraget eller på produkter som omfattas av särskilda import- och exportarrangemang, även sådana som gäller administrationen av kvoterna.

Kvoterna bör fördelas mellan sökandena så snart som möjligt efter att de gjorts tillgängliga. Kvoterna kan även fördelas i andelar. Vid administration av kvoterna kan någon av följande metoder eller en kombination av metoderna anlitas: en metod som grundar sig på förverkligade handelsströmmar, en metod som grundar sig på den ordning i vilken ansökningarna inlämnats eller en fördelning i proportion till de ansökta kvantiteterna. Kommissionen kan vid behov även besluta om ett annat förfarande. Ofördelade eller outnyttjade kvoter fördelas på nytt innan den för kvoten utsatta tiden har gått till ända. Import eller export av kvoterade produkter kräver import- eller exportlicens av medlemsstaten. Medlemsstaterna skall utse behöriga myndigheter. En importör eller exportör kan lämna in sin licensansökan till en behörig myndighet i någon av medlemsstaterna. En ansökan som gäller en regional kvot skall dock inlämnas till de regionala myndigheterna.

I artiklarna 6—14 ingår detaljerade bestämmelser om metoder för fördelning av kvoterna. Bestämmelser om import- och exportlicenser finns i artiklarna 15—21. Licenserna beviljas av de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna och gäller inom hela gemenskapens område eller, när det är fråga om en regional kvot, inom regionen. Licenserna är i allmänhet giltiga under 4 månaders tid. I artiklarna 22—28 finns slutbestämmelser om bl.a. beslutsfattandet samt de uppgifter som skall anförtros medlemsstaternas kommitté.

Åtgärderna för bekämpning av dumpning är den handelspolitiska skyddsåtgärd som gemenskapen mest anlitat. Dessa åtgärder skiljer sig från de allmänna skyddsåtgärderna däri, att de mera exakt riktar sig mot ett visst land eller en viss producent. Oftast har åtgärderna gällt prisförbindelser eller antidumpningstullar. Utjämningsstullar har endast påförts i ringa utsträckning. Under 1993 uppgick de förordningar eller beslut av kommissionen som gällde dessa åtgärder till ett drygt hundratal. Förordningarna eller bestluten gällde mestadels import från Fjärran Östern eller länder med statsstyrd handel. Beräknat enligt handelsvärdet riktade sig största delen av antidumpningåtgärderna mot produkter av japanskt ursprung. Under de senaste åren har strävandena att individualisera gemenskapsintresset medfört att det blivit allt viktigare att jämföra fördelarna på kort sikt för produkternas avnämare med den skada som industrin vållas.

Rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen, ändrad genom förordning (EG) nr 521/94 och förordning (EG) nr 522/94 samt genom kommissionens beslut nr 2424/88/EKSG av den 29 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska kol- och stål gemenskapen.

Skyddsåtgärderna mot dumpning och subventionerad import regleras av två till sitt innehåll nästan identiska rättsakter. I fråga om beslutsprocessen skiljer sig rättsakterna från varandra däri, att enligt den förordning som gäller Europeiska gemenskapen skall rådet på förslag av kommissionen fatta det slutliga beslutet om införande av en antidumpningstull,

medan detta beslut för Europeiska kol- och stålgemenskapens vidkommande skall fattas av kommissionen. Nedan refereras innehållet i förordning (EEG) nr 2423/88.

I förordningen anges hur begreppen dumpning, subventionstullar, skada och gemenskapens fördel skall uppfattas, vilka skyddsåtgärder som får vidtas samt beslutsprocessen i dessa frågor. Bestämmelserna har utarbetats så att de överensstämmer med GATT:s dumpningsavtal (FördrS 19/80) och omfattar även kompletterande bestämmelser om tolkning och tillämpning.

I artikel 1 finns bestämmelser om skydd mot import till dumpade eller subventionerade priser från länder utanför gemenskapen. I artikel 2 finns bestämmelser om förfarandet i en antidumpningsituation. Del A anger enligt vilka principer en antidumpingtull kan påföras en produkt som kan vålla skada om den till dumpat pris överläts för försäljning inom gemenskapens område. Försäljningen anses innebära dumping om exportpriset till gemenskapen är lägre än produktens normala värde. I del B finns bestämmelser om hur detta normala värde skall fastställas. I del C finns bestämmelser om hur exportpriset skall räknas. I del D föreskrivs hur produktens normala värde jämförs med exportpriset. I del E bestäms fördelningsgrunderna för kostnaderna. I del F definieras begreppet motsvarande produkt och i del G finns bestämmelser om hur genomsnittspriser skall användas vid bestämningen av normalvärden och exportpriser. I del H definieras dumpning marginalbegreppet.

I artikel 3 finns bestämmelser om subventionerad import. Artikeln reglerar de förutsättningar under vilka en subventionerad import kan påföras utjämningstull. Artikel 4 gäller bestämning av skada som dumpning eller subventionerad import vållar industrin inom gemenskapen. Artikel 5 gäller klagomål över dumpning eller subventionerad import och artikel 6 konsultationer i medlemsstaternas rådgivande kommitté. I artikel 7 finns bestämmelser om ett undersökningsförfarande efter slutförd konsultation samt om insamling av uppgifter, information till berörda parter samt om hörande av parterna. I artikel 8 föreskrivs att uppgifterna skall vara konfidentiella. Enligt artikel 9 skall åtgärderna upphöra när inga skyddsåtgärder längre behövs. I artikel 10 finns föreskrifter om godkännande av prisförbindelser.

I artikel 11 finns bestämmelser om om påförande av temporära tullar.

Artikel 12 reglerar beslutsprocessen vid påförandet av en slutlig tull. Med undantag från den allmänna beslutsprocessen inom handelspolitiken fattar rådet sitt beslut med enkel majoritet.

I artikel 13 finns allmänna föreskrifter om påförande av tullar. I dessa stadgas bl.a. att tullen till sitt belopp inte får överstiga dumpning marginalen, utan att den eventuellt skall vara lägre än denna, såvida detta är tillräckligt för att skadan skall avhjälpas. Enligt förordningen har rådet också möjlighet att påföra tullen retroaktivt och att undantagsvis påföra tull även på produkter som tillverkats inom gemenskapen. I artikel 14 finns bestämmelser om omprövning av beslut som gäller antidumping- eller utjämningstullar eller prisförbindelser samt om de beslut som omprövningen föranleder. Enligt artikel 15 är besluten om antidumping- eller utjämningstullar i allmänhet i kraft under fem år. I artikel 16 finns bestämmelser om återbäring av överbetald tull. I artiklarna 17—19 ingår allmänna bestämmelser och slutbestämmelser.

Rådets förordning (EEG) nr 2641/84 av den 17 september 1984 om att stärka den gemensamma handelspolitiken särskilt när det gäller skydd mot otillåtna kommersiella förfaranden, ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 522/94

Avsikten med förordningen är att erbjuda gemenskapen medel att skydda sig mot otillåtet kommersiellt förfarande från tredje länders sida. Förordningen är sekundär i förhållande till övriga handelspolitiska instrument. Under sin giltighetstid har den endast tillämpats ett par gånger. I dessa fall har gemenskapen genom att tillämpa förordningen velat försäkra sig om likvärdig behandling på marknaderna i tredje länder. Förordningen är den första rättsakt genom vilken gemenskapen har försökt skydda sina intressen på dessa marknader.

Enligt artikel 1 vill gemenskapen genom förordningen skapa ett förfarande för bekämpning av otillåtna handelspolitiska åtgärder av tredje stater så, att den skada som dessa åtgärder vållar kan avhjälpas och gemenskapens rättigheter garanteras. Efter att Världs-

handelsorganisationen upprättats skall förordningen särskilt tillämpas när inledande, avslutande eller genomförande av ett internationellt förfarande för lösning av tvister är aktuellt inom den handelspolitiska sektorn. I artikel 2 definieras innehållet i begreppen otillåtet kommersiellt förfarande, gemenskapens rättigheter, skada samt industrin inom gemenskapen. Enligt artikel 3 kan klagomål anföras av vilken fysisk eller juridisk person eller förening som helst som företräder en industri inom gemenskapen som anser sig ha lidit skada till följd av otillåtet handelsbruk. I artikel 4 finns föreskrifter om medlemsstaternas möjligheter att anföra klagomål samt i artikel 5 om konsulteringsförfarandet mellan kommissionen och medlemsstaterna.

Om det vid förhandlingarna har visat sig finnas tillräckliga grunder för en undersökning, skall kommissionen undersöka saken enligt förfarandet i artikel 6. I artikel 7 finns bestämmelser om behandling av konfidentiella uppgifter och i artikel 8 föreskrivs vilka faktorer som skall beaktas vid bedömningen av skada eller hotande skada. I artikel 9 finns bestämmelser om beslutsprocessen när gemenskapens fördel inte kräver åtgärder eller när ett tredje land vidtar tillräckliga åtgärder med anledning av situationen. I artikel 10 finns föreskrifter om de förutsättningar under vilka gemenskapen kan tillgripa åtgärder som dess fördel kräver. Innan åtgärder vidtas skall tvisten handläggas i ett sådant förfarande för lösning av tvister som gemenskapens internationella förbindelser förutsätter (t.ex. det förfarande för handläggning av tvister som föreskrivs i GATT-avtalet och i andra överenskommelser). Först härefter kan gemenskapen vidta ensidiga åtgärder, såsom t.ex. sluta bevilja handelspolitiska lättnader eller införa tullar, övriga importavgifter, kvantitativa restriktioner eller vidta motsvarande åtgärder.

I artiklarna 11 och 12 finns bestämmelser om beslutsfattande och kommittéförfarande. Enligt artikel 11 skall förfarandet tillämpas vid internt beslutsfattande inom gemenskapen även i sådana fall där gemenskapen deltar i internationell tvistlösning eller i internationella förhandlingar i detta syfte. Härmed avses särskilt förfarandet för avgörande av tvister inom GATT. Enligt artikel 13 är förordningen sekundär i förhållande till övriga handelspolitiska instrument. I artikel 14 ingår ett ikraftträdelsestadgande.

Rådets beslut av den 16 december 1969 om gradvis standardisering av avtal om handelsförbindelser mellan medlemsstater och tredje länder och om förhandlingar av gemenskapsavtal (69/494/EEG)

Målet för beslutet är att i syfte att säkerställa genomförandet av den gemensamma handelspolitiken medverka till att medlemsstaterna ställer alla de handelsavtal som de före sin anslutning har ingått med tredje stater under gemenskapens kontroll. Enligt beslutet är medlemsstaterna skyldiga att underrätta kommissionen om alla sina vänskaps-, handels- och sjöfartsavtal med tredje stater, likaså övriga avtal som berörs av artikel 113. Anmälningskyldigheten gäller både existerande avtal, ändring av avtal och eventuella nya avtal. Kommissionen skall underrättas innan nya avtal undertecknas.

Kommissionen granskar preliminärt de tillämnade avtalen och kan avlåta en rekommendation till rådet att medlemsstaten skall få tillåtelse att ingå avtalet eller förlänga dess giltighetstid med högst ett år åt gången. Kommissionen kan också fordra att medlemsstaten vidtar åtgärder för att ändra de bestämmelser i avtalet som inte stämmer överens med den gemensamma handelspolitiken, t.ex. därför att bestämmelserna gäller frågor som regleras av gemenskapsrätten eller faller inom området för gemenskapens exklusiva behörighet. I avtalen får t.ex. inte finnas bestämmelser om tullförmåner eller bestämmelser i andra frågor som skall avgöras gemensamt inom gemenskapen. Enligt rådets ovan nämnda beslut kan en medlemsstats initiativ att ingå ett avtal även leda till att avtalsförhandlingar inleds i gemenskapens namn och för hela gemenskapens räkning.

Rådet beslutar årligen om förlängning av medlemsstaternas vänskaps-, handels- och sjöfartsavtal för ett år åt gången. Medlemsstaterna har ca 300 avtal med tredje stater som gemenskapen har underrättats om på det sätt som avses i beslutet. Medlemsstaterna underrättar inte gemenskapen om avtal som de tidigare slutit med varandra, eftersom dessa förfaller när staterna blir medlemmar.

För Finlands vidkommande innebär ett medlemskap att gemenskapen bör underrättas enligt ovan nämnda beslut om vänskaps-, handels- och sjöfartsavtal. Finland har ca 30 sådana avtal, av vilka de flesta ingicks under

1920-, 1930- och 1940-talen. Eftersom gemenskapens handelspolitiska avtal gäller en stor del av de länder som är parter i dessa avtal, är det skäl att utreda vilka av avtalen Finland önskar hålla i kraft om medlemskapet förverkligas. Avsikten är att detta utredningsarbete under ledning av utrikesministeriet skall utföras hösten 1994.

Fastän rådets ovan nämnda beslut har fattats med stöd av artikel 113, är beslutet inom den handelspolitiska sektorn ägnat att främja principerna i artikel 234 i Romfördraget. I artikeln finns uttryckliga bestämmelser om medlemskapets inverkan på statsfördrag som medlemsstaterna ingått innan de blev medlemmar. Dessa principer refereras närmare i detaljmotiveringen till artikel 234.

Rådets beslut av den 22 juli 1974 om upprättande av en konsultationsprocedur för samarbetsavtal mellan medlemsstaterna och tredje länder (74/393/EEG)

Det i rubriken nämnda rådets beslut kompletterade 1974 det ovan nämnda beslutet om det förfarande som medlemsstaterna skall iakta i fråga om vänskaps-, handels- och sjöfartsavtal som de ingått med tredje stater. Rådets beslut från 1974 gäller medlemsstaternas avtal om ekonomiskt, vetenskapligt och teknologiskt samarbete. Enligt beslutet 69/494/EEG skall dessa avtal anmälas till kommissionen. Rådet beslutar om rekommendationer som gäller kommissionens avtal. Enligt uppgift skulle medlemsstaterna ha sammanlagt 100 sådana avtal. Finland har avtal om ekonomiskt, vetenskapligt och/eller tekniskt samarbete med ca 30 länder.

Gemenskapens handelspolitiska avtal

Allmänt

Europeiska gemenskapen har ett omfattande handelspolitiskt avtalsnät, vilket inbegriper avtal med hundratals tredje stater eller grupper av stater och ständigt byggs ut vidare. Beroende på syftet och innehållet i avtalen bygger dessa huvudsakligen antingen på artikel 113 eller artikel 238, som utgör grunden för mera omfattande ekonomiska samarbetsavtal mellan gemenskapen och tredje stater inom ramen för

s.k. associering med gemenskapen. Sedan början på 1990-talet har omfattande associeringsavtal vunnit terräng inom gemenskapens avtalspolitik. Dessa avtal refereras i motiveringen till artikel 238.

Gemenskapens relationer till GATT, Förenta Nationerna och dess ekonomiska fackorgan samt övriga organisationer inom internationell handel och ekonomi bygger vanligen fortfarande på artikel 113. Artikeln utgör likaså grund för många av de handelspolitiska avtal som gemenskapen har med olika länder och grupper av länder. Avtalen refereras i korthet nedan.

Gemenskapen är part i GATT-konventionen om tulltariffer och handel med stöd av konventionens artikel XXIV om bl.a. tullunioner. Gemenskapens domstol fastställde i fallet 21—24/72, International Fruit Company, att gemenskapen ensam utövar medlemsstaternas rättigheter enligt den s.k. successionsprincipen. Gemenskapen är part i alla de multilaterala GATT-avtal som antogs inom ramen för den s.k. Tokyo-rundan, med undantag för konventionen om tekniska handelshinder (FördrS 16—17/80) samt avtalet om internationell handel med civila luftfartyg.

Med undantag för sistnämnda avtal är Finland part i de övriga avtalen som ingicks i anslutning till Tokyorundan (FördrS 16, 18, 19 och 83/80, FördrS 90—91/86). Om medlemskapet förverkligas, kommer gemenskapen att för Finlands räkning svara för fullgörandet av ovan nämnda GATT-avtal. Finland är observatör i avtalet om handel med civila luftfartyg och blir part i avtalet om medlemskapet förverkligas.

Unionsmedlemskapet förändrar representationen inom GATT och arbetsmetoderna på detta område. Beredningen av GATT-ärendena och representationen inom organisationen har av tradition varit nationell. Det nordiska samarbetet är långt drivet och i många frågor har arbetsfördelningen skett på nordisk basis. Danmark, som är medlem av unionen, har inte deltagit i det nordiska samarbetet. Utbyte av information har dock regelbundet skett även med Danmark. Inom unionen är det kommissionen som sköter förhandlingarna och företräder medlemsstaterna. Medlemsstaterna deltar i beredningen av ärendena.

Inom de övriga internationella handelsorganisationerna är gemenskapen representerad på varierande sätt. I flera av sina avgöranden (t.ex. domstolens utlåtande 1/75 om OECD:s

exportkreditavtal samt utlåntagandet 1/78 om naturgummiavtalet, vilket hänförs till råvaruavtalen) har domstolen fastställt att artikel 113 ger gemenskapen en exklusiv rätt att ingå avtal. Enligt det politiska samförstånd som rådet och kommissionen nådde 1981 (Proba 20) skall gemenskapen inom UNCTAD representeras av en gemensam delegation som leds av kommissionen. I sina ställningstaganden och i sitt röstningsbeteende är gemenskapen enig och företräds i allmänhet av kommissionen. Den ovan nämnda representationsmodellen Proba 20 anlitas ofta inom internationella organisationer, oberoende av om det rättsligt är gemenskapen ensam eller gemenskapen och medlemsstaterna tillsammans som är behöriga att ingå avtalet.

I några av sina avgöranden har domstolen bedömt förhållandet mellan artikel 113 och de övriga bestämmelserna i Romfördraget. I fallet 13/87, som gällde hygienbestämmelser vid införsel av färskt kött till gemenskapen, ansåg domstolen att de jordbrukspolitiska bestämmelserna i Romfördraget även skulle tillämpas på regleringen av importen och exporten. De handelspolitiska åtgärder som berör jordbruket, avtal med tredje stater inberäknade, bygger följaktligen på de jordbruks- och fiskepolitiska bestämmelserna i Romfördraget. I fallet 62/88, som gällde importrestriktioner i fråga om livsmedel som förorenats genom kärnkraftsolyckan i Tjernobyl, ansåg domstolen däremot att artikel 130 s om miljövård var sekundär i relation till artikel 113.

I sin rättspraxis har domstolen ansett att artikel 113 inte kan tillämpas på sådana avtal med tredje länder vilka gäller handel med tjänster. I anslutning till Uruguayrundan inom GATT har dock kommissionen väckt talan mot rådet om att tolkningen skall utsträckas till att gälla tjänster som ansluter sig till varuhandeln. Domstolen väntas avgöra frågan före utgången av året. Artikel 113 i fördraget kan inte heller tillämpas på avtal som gäller kapital och fri rörlighet för personer.

Nedan ges en kort sammanfattning av de avtal som gemenskapen har ingått med stöd av artikel 113. De avtal som gemenskapen har ingått med stöd av artikel 238 referas i detaljmotiveringen till artikeln.

Råvaruavtal

Europeiska gemenskapen är avtalspart i de

internationella råvaruavtalen om jute (291A0204(01)), kakao (287A0312(01)), kaffe (283A1109(01)), växtolja (rådets beslut 78/544/EEG), naturgummi (288A0303(02)), socker (292A1223(01)), tropiskt timmer (rådets beslut 85/424/EEG) samt vete (286A0771(01)) och det kompletterande avtalet om livsmedel 286A0717(01)). Europeiska gemenskapen ingår också i de internationella koppar- (rådets beslut 91/179/EEG), nickel- (rådets beslut 91/537/EEG) och tennstudiegrupperna (rådets beslut 91/178/EEG). Dessutom är gemenskapen part i avtalet om upprättande av gemensamma fonden för råvaror (290A0714(01)). Enligt reglerna för fonden krävs inga ekonomiska förpliktelser av mellanstatliga organisationer. De kan inte heller inneha rösträtt i fonden. Ett nytt avtal om tropiskt timmer har förhandlats fram och undertecknandet inleddes den 1 april 1994. Gemenskapen har hittills inte fattat beslut om att ansluta sig till avtalet.

Gemenskapen tar även del i dessa avtal i egenskap av finansär, förutom då det gäller gemensamma fonden för råvaror. Gemenskapen och medlemsländerna deltar tillsammans i alla dessa avtal, varvid gemenskapen representeras av en gemensam delegation och kommissionens representant uttrycker gemenskapens och dess medlemsländers gemensamma ståndpunkt. Det här gäller dock inte arbetsgrupper eller gemensamma fonden för råvaror, vilken medlemsländerna ansluter sig till på frivillig basis.

Råvaruavtalen tillhör den s.k. administrativa typen av avtal. Med avtalsarrangemangen strävar man efter att upprätthålla och öka det öppna samarbetet eller transparensen mellan producenter och konsumenter genom att samla och förmedla information om bl.a. marknaden, produktionen, priserna och handeln då det gäller de ifrågavarande produkterna. Avtalen om jute och tropiskt timmer tar dessutom upp allmänna utvecklingsaspekter.

Finland är avtalspart i alla dessa avtalsarrangemang, förutom avtalet om växtolja, enligt följande: Jute (FördrS 62/84 och FördrS 44/89), kakao (FördrS 84—85/87 och FördrS 34/90), kaffe (FördrS 11—12/85 och FördrS 74/89 och FördrS 71/91), naturgummi (FördrS 47/89), socker (FördrS 48/88 och FördrS 84/90), tropiskt timmer (FördrS 43/85, FördrS 108/89 och FördrS 55/91), vete- och livsmedelshjälp (FördrS 26/87, FördrS 45/89 och FördrS

56/91), gemensamma fonden för råvaror (FördrS 42—45/89).

Finland har undertecknat och godkänt de nya jute-, kakao-, och sockeravtalen. Avtalen har temporärt bringats i kraft internationellt, eftersom ett tillräckligt stort antal länder inte har ratificerat avtalen. Finland har meddelat att avtalen tillämpas tills vidare. Finland är också medlem i alla de ovan nämnda studiegrupperna. Finland är part i alla avtal där gemenskapen är avtalspart med undantag för olivoljeavtalet. Medlemsländerna bör ingå som avtalsparter vid sidan av gemenskapen i alla avtal som ingår i råvaruavtalsarrangemangen. Detta innebär att Finland också bör ansluta sig till olivoljeavtalet. Deltagandet i studiegrupperna är däremot frivilligt. Den ekonomiska eller handelspolitiska nyttan av råvaruavtalen är för Finlands del ganska liten.

Avtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet (rådets beslut 72/722/EEG)

Europeiska gemenskapens handelspolitiska överenskommelser med Schweiz motsvarar till största delen Finlands överenskommelser med EG innan EES-avtalet trädde i kraft. I frihandelsavtalet mellan EG och Schweiz (72/722/EEG) som trädde i kraft den 1 januari 1973 jämte senare ändringar slopades tullar och kvantitativa begränsningar för industriprodukter som ursprungligen kommer från avtalsparternas område. Avtalet gäller också särskilt nämnda förädlade jordbruksprodukter. Med stöd av avtalet har en blandad kommission tillsatts, som utfärdar rekommendationer och fattar beslut i frågor som tas upp i avtalet. Exporten av ost har tagits upp i ett separat avtal (87/1013/EEG).

EG och Schweiz har även ingått ett avtal om sänkta tullar och ursprungsbeteckningar för urindustrin. Avtalet har kompletterats med tilläggsprotokoll (70/720/EEG och 87/407/EEG).

Utöver detta har flera samarbetsavtal gällande forskning och utveckling gjorts upp enligt artikel 235 i Romfördraget. Av dessa kan nämnas träindustrins samarbetsavtal (88/723/EEG) och följande avtal gällande forskningsprogram: Euram (88/723/EEG), TE-

DIS (89/1230/EEG), SPES (91/307/EEG) och BCR (91/307/EEG).

Relationerna mellan Finland och Schweiz regleras i EFTA-konventionen (FördrS 15—16/61, jämte senare ändringar), som gäller industriprodukter och förädlade jordbruksprodukter och fiskprodukter. Tillträdet av schweiziska ostar till den finska marknaden har reglerats genom senare tillkomna bilaterala protokoll (FördrS 61/82 och FördrS 93/91).

Avtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Danmarks regering samt Färöarnas landsstyre (rådets beslut 91/668/EEG)

Avtalet trädde i kraft den 1 januari 1992. Färöarna är ett danskt område med självstyrelse, bl.a. har öarna ett eget tullväsen. Med undantag av vissa särskilt angivna produktgrupper garanterar avtalsparterna att handeln kan ske utan hinder. I fråga om jordbruksprodukter och förädlade jordbruksprodukter har lättnader beviljats särskilt för olika produkter.

Avtalet mellan Finlands regering samt Danmarks regering och Färöarnas landsstyre om frihandel mellan Finland och Färöarna (FördrS 49—50/93) trädde i kraft den 1 augusti 1993. Avtalet följer i stor utsträckning Europeiska gemenskapens motsvarande avtal. I fråga om fiskehandeln har Finland gjort egna undantag, som gäller fiske av strömming och lax. Lättnaderna i handeln med jordbruksprodukter och förädlade jordbruksprodukter mellan Finland och Färöarna bygger på handelsintressen. Medlemskapet medför inga avsevärda förändringar i handelsarrangemangen mellan Finland och Färöarna.

Avtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Furstendömet Andorra (rådets beslut 90/680/EEG)

Avtalet ingicks genom skriftväxling och trädde i kraft den 1 januari 1991. Genom avtalet upprättades en tullunion beträffande industriprodukter (HS-positionerna 25—97) mellan gemenskapen och Andorra. Importtullarna slopades för jordbruksprodukter från Andorra. Undantagsvis kom man överens om kvantitativa tullbegränsningar för varor som resenärer för in på gemenskapens område för eget bruk.

Mellan Finland och Andorra existerar inga handelsarrangemang.

Frihandelsavtalen mellan gemenskapen och de baltiska staterna

De ekonomiska relationerna mellan gemenskapen och de baltiska staterna bygger på samarbetsavtal om handel och ekonomi, undertecknade i maj 1992. Avtalen med Estland (rådets beslut 92/601/EEG), Lettland (rådets beslut 92/602/EEG) och Litauen (rådets beslut 92/603/EEG) träder i kraft 1993.

Genom avtalen beviljar gemenskapen de tre baltiska länderna status som mest gynnad nation. Avsikten är också att kvantitativa handelsrestriktioner på exporten till gemenskapen skall slopas. Det avtal som slöts med Litauen omfattar också relationerna till Euratom. Likaså utvidgades unionens GSP-system till att omfatta de baltiska staterna fr.o.m. den 1 januari 1992 på samma villkor som för Visegrad-länderna, dvs. Polen, Ungern, Tjeckien och Slovakien.

Mellan Finland och de baltiska länderna är redan i kraft preliminära protokoll om handel och ekonomiskt samarbete från år 1992 (Estland FördrS 105—106/92, Lettland FördrS 28—29/93, Litauen FördrS 116—117/92), enligt vilka handeln med industriprodukter släpps fri. Med Estland har sedan slutits ett kompletterande, separat avtal om handel med jordbruksprodukter (FördrS 39—40/94).

Gemenskapen och de baltiska staterna undertecknade den 18 juli 1994 nya frihandelsavtal som kommer att träda i kraft från början av 1995. Genom avtalen får de baltiska staterna tullfritt och utan kvoter tillträde till gemenskapens marknad vad gäller industriprodukter. Gemenskapen beviljas motsvarande förmån av Estland genast efter att avtalet trätt i kraft och av Lettland och Litauen efter en övergångsperiod på 4—6 år.

Då det gäller textilprodukter får Estland till skillnad från Lettland och Litauen genast efter undertecknandet fritt tillträde till gemenskapens marknad. Den s.k. frakttillverkningen (OPT) genomförs enligt gemenskapens regler.

Då det gäller jordbruksprodukter är de mest betydande tariffkvoterna de som beviljas Estland för ett tiotal basprodukter (bl.a. svinkött, höns, mjölkpulver, smör, ost, potatis, kål, äpplen, korv) för vilka importavgifterna sänks med 60 %.

De förmåner som ges Estland orsakar inga väsentliga störningar för Finlands del, eftersom de kvoter gemenskapen beviljar Estland, vilka

gäller hela gemenskapens område, är förhållandevis små jämfört med Finlands konsumtion. Dessutom tillämpas för närvarande stränga veterinärmedicinska bestämmelser som hindrar importen av vissa av kvotprodukterna (svinkött, höns, korv) såväl med stöd av Finlands egen lagstiftning som på basis av EG:s regelverk.

Den stödda jordbruksexporten från Finland påverkas inte heller av frihandelsavtalet mellan Estland och gemenskapen, eftersom vårt land i händelse av ett medlemskap kan fortsätta stöda jordbruksexporten också enligt gemenskapens bestämmelser.

Frihandelsavtalet mellan Estland och gemenskapen för inte innehållsmässigt med sig några väsentliga ändringar för Finlands handel med Estland. De ovan nämnda bilaterala frihandelsarrangemangen ersätts i händelse av ett EU-medlemskap med det tidigare nämnda frihandelsavtalet mellan gemenskapen och Estland. För Lettlands och Litauens del gäller samma sak.

Ifall frihandelsavtalen mellan gemenskapen och de baltiska staterna inte har trätt i kraft vid tidpunkten för Finlands anslutning till unionen kommer en bestämmelse i artikel 104 i anslutningsakten att tillämpas. Enligt bestämmelsen genomför gemenskapen de nödvändiga arrangemangen för att bibehålla frihandeln mellan Finland och de baltiska staterna.

Samarbetsavtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och staten Israel (rådets förordning (EEG) nr 1274/75)

Relationerna mellan Europeiska gemenskapen och Israel grundar sig på ett samarbetsavtal av den 11 maj 1975 (rådets förordning (EEG) nr 1274/75). Avtalet syftar till att avlägsna de ömsesidiga hindren för handeln samt att ordna samarbetet. Frihandeln med industriprodukter förverkligades 1989, när Israel slopade sina sista tullar mot gemenskapen. Gemenskapen har å sin sida berett israeliska industriprodukter fritt tillträde till marknaden alltsedan 1977. Gemenskapen beviljar numera tullförmåner för import av nästan samtliga israeliska jordbruksprodukter. I avtalet från 1975 ingår även bestämmelser om ekonomiskt, tekniskt, finansiellt, industriellt, jordbruks- och vetenskapligt samarbete. Inom ramen för samarbetsavtalet har parterna även enats om fyra

finansiella protokoll, vilka syftar till finansiering av det ekonomiska samarbetet samt av utvecklingsprojekten. Protokollen innehåller föreskrifter om lån av Europeiska investeringsbanken.

Gemenskapen godkände den 20 december 1993 mandat för förhandlingar med Israel om ett nytt avtal, som skall ersätta avtalet från 1975 och dess tilläggsprotokoll. Avsikten är att avtalet skall bli relativt övergripande, en s.k. "partnership"-överenskommelse. Utgångspunkten för avtalet är att mänskliga rättigheter och demokratiska principer skall respekteras och att avtalet skall gälla samtliga ekonomiska förbindelser och handelsförbindelser mellan parterna. Avtalet skall även främja regionalt samarbete, inledandet av en regelbunden politisk dialog samt vetenskapligt, teknologiskt, kulturellt, audiovisuellt och socialt samarbete. Inom handelspolitiken skall ett frihandelsområde upprättas för industriella produkter. För jordbruksprodukternas vidkommande bibehålls de gällande preferensarrangemangen med vissa undantag, som blir föremål för förhandlingar. Om ursprungsreglerna konstateras att möjligheterna till regional kumulering skall undersökas i syfte att främja regional ekonomisk integration. I avtalet skall ingå bestämmelser bl.a. om handeln med tjänster samt om etablering, fri rörlighet för kapital, ömsesidig liberalisering av offentlig upphandling samt konkurrensregler och regler om industriella rättigheter och upphovsrätt.

Avtalsarrangemangen mellan gemenskapen och Israel erbjöd även utgångspunkt för frihandelsavtalet mellan EFTA-staterna och Israel. Mellan Finland och Israel trädde avtalet i kraft den 1 januari 1993 (FördrS 122—123/92). Genom detta avtal ville Finland och de övriga EFTA-staterna trygga exportförmåner för sin industri samt säkerställa att staterna inte heller annars diskrimineras jämfört med de länder som tillhör Europeiska gemenskapen. När avtalet trädde i kraft slopades med vissa smärre undantag tullar och motsvarande avgifter på produkter med ursprung i EFTA-staterna eller Israel. Genom ett jordbruksprotokoll mellan Finland och Israel, vilket fogades till avtalet, bibehöll Finland den tullfrihet för vissa GSP-produkter som tidigare hade beviljats vissa israeliska jordbruks- och livsmedelsprodukter och som annars hade upphört när avtalet trädde i kraft. I handeln mellan Finland och Israel innebar avtalet att utvecklingslandshan-

deln blev frihandel, vilket redan tidigare var fallet mellan gemenskapen och Israel.

Samarbetsavtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Arabrepubliken Jemen (rådets förordning (EEG) nr 226/85) samt samarbetsavtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen, och parterna i Gulfstaternas samarbetsråd (rådets beslut 89/147/EEG)

Europeiska gemenskapen slöt den 29 januari 1985 ett samarbetsavtal med Arabrepubliken Jemen (rådets förordning (EEG) nr 226/85) och den 20 februari ett samarbetsavtal med de länder som anslutit sig till den grundläggande akten om upprättandet av ett samarbetsråd för arabstaterna vid Persiska viken (Förenade Arabemiraten, Bahrain, Saudiarabien, Oman, Qatar och Kuwait) (rådets beslut 89/147/EEG). Avtalen är till sin ordalydelse tämligen allmänna och samarbetet administreras av gemensamma kommissioner som består av avtalsparternas representanter. Kommissionerna sammanträder årligen.

Jemenavtalet är mycket begränsat. Det gäller bl.a. främjande av handel, jordbruk, fiske, utveckling av landsbygden, turism och samarbete inom energisektorn samt utvecklingshjälp till icke-associerade utvecklingsländer inom ramen för riktade biståndsprogram.

Avtalet med Gulfstaternas samarbetsråd gäller förutom ovan nämnda sektorer även utveckling av industrin, överföring av teknologi samt gynnande av samföretag. Särskilt betonas utbyte av know-how och forskningsrön som gäller olja och naturgas. Båge parterna bekräftar sin önskan att inleda samtal om ett separat handelsavtal i syfte att ömsesidigt förbättra tillträdet till marknaden för den andra avtalspartens produkter.

Samtal om ett handelsavtal fördes 1989 och en viss enighet rådde om riktlinjerna. Kriget i Persiska viken gjorde dock att förhandlingar inte kunde inledas 1990 och inga framsteg har sedermera gjorts. Staterna kring Persiska viken vill särskilt förbättra möjligheterna för petrokemiska produkter och aluminium att vinna insteg på gemenskapsmarknaden.

Finland har avtal om ekonomiskt, industriellt och tekniskt samarbete med Förenade Arabemiraten (FördrS 82/89), Saudiarabien (FördrS 61/76) och Kuwait (FördrS 24/81). Om så önskas, kan avtalen sannolikt förbli i kraft även efter att ett eventuellt medlemskap har

förverkligats. De samarbetsavtal som gemenskapen har ingått med länderna kring Persiska viken ger även möjlighet till bilaterala avtal med dessa länder. Ovan nämnda ramavtal, som blir bindande för Finland om unionsmedlemskapet förverkligas, förändrar inte i avgörande mån våra ekonomiska relationer till dessa länder. Om gemenskapen och länderna kring Persiska viken lyckas inleda förhandlingar, blir Finland såsom unionsmedlem tvungen att vidta aktiva åtgärder för att slå vakt om särskilt den inhemska eller finskägda petrokemiska industrins intressen.

Avtal mellan Europeiska gemenskapen Mexico, Kanada och Förenta Staterna

Europeiska gemenskapen har ingått handelspolitiska avtal med Förenta Staterna, Kanada och Mexico. Avtalen varierar från ramavtal om ekonomiskt samarbete med stor spännvidd till mycket detaljerade arrangemang beträffande handeln med vissa produkter.

Avtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Mexicos Förenta Stater (rådets förordning (EEG) nr 2411/75)

Europeiska gemenskapen slöt den 16 september 1975 ett vittgående ramavtal med Mexico om samarbete inom ekonomi och handel (rådets förordning (EEG) nr 2411/75). Avtalet administreras av en gemensam kommission, som sammanträder årligen. För Mexicos vidkommande har det tidigare, rätt allmänna ramavtalet den 7 oktober 1991 ersatts med ett detaljerat avtalsarrangemang (rådets beslut 91/627/EEG). Avtalet skiljer sig substantiellt från det tidigare närmast däri, att det nya avtalet utvidgar avtalet till investeringar, finansiering och övrig service. De sektorer som gäller ekonomiskt samarbete anges även exaktare.

Med Mexico har Finland ett avtal om ekonomiskt, industriellt och tekniskt samarbete (FördrS 72/76), som undertecknades i Helsingfors den 19 mars 1975. Finland kan i princip sannolikt hålla detta avtal i kraft. Under de senaste åren har man å andra sidan inte på finskt håll ansett det särskilt viktigt att sammankalla den gemensamma kommissionen för detta samarbete. Eftersom Mexico anslutit sig till OECD och dess ekonomi allt mera börjar få

drag som påminner om ekonomin i ett land med utvecklad marknadsekonomi, minskar behovet av arrangemang inom ramen för det ovan nämnda samarbetete. Någon orsak varför det bilaterala avtalet med Mexico om ekonomiskt, industriellt och tekniskt samarbete skulle upphöra föreligger dock inte. I egenskap av unionsmedlem kan Finland dra nytta av avtalet mellan gemenskapen och Mexico, även om det är svårt att skönja de konkreta fördelar som ett allmänt samarbetsavtal kan ge en enskild medlemsstat.

Ramavtalet för handelspolitiskt och ekonomiskt samarbete mellan Europeiska gemenskapen och Kanada (kommissionens beslut 76/753/EEG)

Med Kanada har Europeiska gemenskapen den 20 september 1976 slutit ett vittgående ramavtal om handelspolitiskt och ekonomiskt samarbete (beslut 76/753/EEG). Även detta avtal administreras av en gemensam kommission, som sammanträder årligen. Avtalet kompletteras av det avtal som Europeiska kol- och stål gemenskapen den 17 september 1976 ingick med Kanada (kommissionens beslut 76/754/EKSG). Enligt bägge avtalen utfäster sig parterna att inom handeln bevilja varandra ömsesidigt MFN-bemötande enligt GATT samt betonar vikten av ett konstruktivt industriellt samarbete som gagnar bägge parterna samt strävandena att utveckla industrin, teknologin, öppna nya marknader, främja sysselsättningen, minska de regionala skillnaderna osv.

Europeiska ekonomiska gemenskapen och Kanada slöt den 20 februari 1989 ett avtal om handeln med alkoholhaltiga drycker, vilket innebär tillämpning av principen om nationellt bemötande när drycker med ursprung på gemenskapens område listas och distribueras i Kanada (rådets beslut 89/189/EEG).

Med Förenta Staterna och Kanada har Finland inga sådana formella arrangemang som skulle motsvara de som existerar med Mexico. Med dessa två övriga länder i Nordamerika har endast undertecknats vissa samförståndsavtal (Memorandum of Understanding) med mera begränsat innehåll. Promemoriorna har inte karaktär av statsfördrag och gäller vissa aspekter av vetenskapligt samarbete, teknologiskt samarbete och överföring av teknologi samt offentlig upphandling i vissa fall.

Avtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Förenta Staterna om offentlig upphandling (rådets beslut 93/323/EEG)

Europeiska gemenskapen undertecknade den 10 maj 1993 ett avtal med Förenta Staterna om offentlig upphandling. I avtalet uppräknas de offentliga sammanslutningar i vilkas anbuds-konkurrens den andra avtalsparten på lika villkor får delta samt anges miniminivån för de byggnadsprojekt samt varu- och serviceanskaffningar som ovan nämnda bestämmelser skall omfatta. Enligt avtalat skall parterna även sträva efter att öka avtalets räckvidd.

De övriga avtalen mellan gemenskapen och länderna i Nordamerika är mera specifika och omfattar i främsta rummet exaktare bestämmelser om handeln med vissa bestämda produkter.

Europeiska gemenskapen har inga omfattande handels-ekonomiska specialarrangemang med länderna i Nordamerika. I tillämpliga delar kommer Finland att kunna dra nytta av de produktspecifika avtal gemenskapen ingått med länderna i Nordamerika.

Avtal mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och vissa latinamerikanska länder

Gemenskapen slöt den 21 september 1982 ett ramavtal om samarbete med Brasilien (förordning (EEG) nr 2613/82), den 4 juni 1984 ett samarbetsavtal med de länder som anslutit sig till det s.k. Cartagenafördraget (Bolivia, Colombia, Ecuador, Peru, Venezuela) (rådets förordning (EEG) nr 1591/84), den 8 oktober 1990 ett ramavtal om handel och ekonomiskt samarbete med Argentina (rådets beslut 90/530/EEG)) samt ramavtal om samarbete den 4 mars 1991 med Chile (rådets beslut 91/158/EEG), den 4 november 1991 med Uruguay (292A0408(01)) och den 19 oktober 1992 med Paraguay (292A1030(01)).

Avtalen är till sin karaktär vittgående, ganska allmänt formulerade avtal som administreras av gemensamma kommittéer som sammanträder årligen och består av representanter för parterna.

Avtalen syftar till att öka samarbetet bl.a. inom handel, investeringsverksamhet, industri, vetenskap, teknik, miljövård, jordbruk, energi, social utveckling och utbildning. I avtalen ingår inte i allmänhet några särskilda bestämmelser om finansiellt bistånd.

De ramavtal som gemenskapen ingått på 1990-talet grundar sig på demokrati och respekt för mänskliga rättigheter, vilket även ger avtalen en politisk aspekt och gemenskapen möjlighet att reagera mot kränkning av dessa principer, t.ex. genom att avbryta tillämpningen av avtalen. Gemenskapen har undertecknat nya ramavtal om samarbete med Brasilien i juni 1992, med de länder som anslutit sig till Cartagenafördraget i april 1993 och med de centralamerikanska länderna (Costa Rica, El Salvador, Guatemala, Honduras, Nicaragua och Panama) i februari 1993. Inget av fördragen har trätt i kraft, eftersom parlamenten i dessa länder inte har ratificerat dem. Gemenskapen har å sin sida vidtagit alla erforderliga åtgärder. Även dessa avtal grundar sig på principen om demokrati och respekt för mänskliga rättigheter. Såsom ett tillägg till de övriga fördragen från 1990-talet betonas harmoniseringen av standarder och normer samt skydd för andlig egendom. Vikten av en hållbar utveckling och miljövård betonas likaså starkare än förr.

Gemenskapen har även ingått separata avtal med flera latinamerikanska länder om bl.a. import av färgkött och vissa textilprodukter till gemenskapen. Det är fråga om s.k. frivilliga avtal om begränsning av exporten. Enligt avtalen kan dessa produkter inom ramen för avtalade importkvoter föras in till gemenskapen med lägre importavgifter eller tullar.

Finland har avtal om ekonomiskt, vetenskapligt och tekniskt samarbete med Argentina (FördrS 30/92), Brasilien (FördrS 62/83), Chile (FördrS 4/94), Colombia (FördrS 20/81), Mexico (FördrS 72/76), Peru (FördrS 48/65) och Venezuela (FördrS 45/79). Om Finland så önskar, får avtalen sannolikt förbli i kraft även efter att ett eventuellt unionsmedlemskap har förverkligats. De avtal som gemenskapen ingått erbjuder nämligen medlemsstaterna möjlighet till bilaterala åtgärder och t.o.m. till nya bilaterala avtal. Finland har inte några avtal om begränsning av exporten med textilprodukter med länderna i Latinamerika. Gemenskapens ovan nämnda ramavtal, som blir bindande för Finland såsom medlem av unionen, innebär ingen avgörande förändring i Finlands ekonomiska relationer till dessa länder. Gemenskapens avtalsnät med länderna i Latinamerika är mera omfattande, och kan därför ge Finland möjlighet att t.o.m. effektivare än förr främja sina handelsintressen i denna världsdel.

I gemenskapens ramavtal med Paraguay och Uruguay samt i avtalen med Brasilien, Cartagena-staterna och staterna i Centralamerika, vilka ännu inte har trätt i kraft, ingår även bestämmelser om bekämpning av illegal narkotikahandel bl.a. genom informationsutbyte. Bekämpning av den internationella illegala narkotikahandeln är ett av de viktigaste samarbetsområdena inom det fält som utgörs av gemenskapens rättsliga och inrikesfrågor. Även med hänsyn till bestämmelserna i ovan nämnda avtal har Finland samma mål och förutsättningar som de nuvarande medlemsstaterna att bekämpa den illegala narkotikahandeln.

Avtalet om handelspolitiskt och ekonomiskt samarbete mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Indien (rådets förordning (EEG) nr 3246/81)

Europeiska gemenskapen slöt den 26 oktober 1981 ett avtal med Indien om handelspolitiskt och ekonomiskt samarbete (rådets förordning (EEG) nr 3246/81). Avtalet har vida ramar och ger möjlighet till ett brett samarbete. Avsikten är bl.a. att främja det industriella samarbetet, överföringen av teknologi och investeringar samt att uppmuntra vetenskapligt och teknologiskt samarbete. Avtalet administreras av en gemensam kommitté som sammanträder årligen. Kommittén skall uppmuntra handelspolitiskt och ekonomiskt samarbete, undersöka möjligheterna att undanröja hinder för handeln, undersöka hur de olika ekonomiernas ersättande funktion kan utnyttjas inom handeln, ge rekommendationer om hur de medel som gemenskapen avsatt för förverkligande av avtalets syfte skall användas samt ge rekommendationer om hur principen om mest gynnad nation (NFN-principen), GSP- och övriga förmåner kan utnyttjas effektivare.

Europeiska ekonomiska gemenskapen och Indien undertecknade den 20 december 1993 ett nytt samarbetsavtal. När avtalet träder i kraft upphävs det tidigare avtalet från 1981. Detta nya avtal, som är ett s.k. tredje generationens avtal, utökar samarbetet till att omfatta bl.a. tjänster, standarder, industriella rättigheter, turism, kultur samt massmedia, miljövård och rationell användning av naturtillgångar, utveckling av andliga resurser samt narkotikakontroll. Till avtalet har även fogats en politisk deklaration, som direkt anger demokrati och

respekt av mänskliga rättigheter såsom en grund för samarbetet.

Avtalet om handelspolitiskt samarbete mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Republiken Sri Lanka (rådets förordning (EEG) nr 2410/75)

Europeiska ekonomiska gemenskapen slöt den 16 september 1975 ett avtal om handelspolitiskt samarbete med Sri Lanka. Avtalet bygger på MFN-principen och syftar till att främja handelspolitiskt och ekonomiskt samarbete på områden för gemensamt intresse mellan de ekonomiska enheterna på avtalsparternas egna territorier samt i tredje länder. Avtalet administreras av en gemensam kommission som sammanträder årligen och som bl.a. skall undanröja hinder för handeln, uppmuntra handelspolitiskt och ekonomiskt samarbete samt utbyte av information om samarbetsmöjligheter.

Europeiska gemenskapen och Sri Lanka har den 18 juli 1994 undertecknat ett avtal om partnerskap och utveckling (Partnership and Development). Detta s.k. tredje generationens samarbetsavtal skall när det träder i kraft ersätta det tidigare avtalet från 1975 om handelspolitiskt samarbete. Avtalet skall fördjupa det handelspolitiska och ekonomiska samarbetet och göra det mångsidigare, samtidigt som samarbetet skall breddas till att även omfatta följande områden: investeringar, samarbete inom den privata sektorn, standarder, industriella rättigheter, vetenskap och teknologi, jordbruk och fiske, turism, offentlig nyhetsförmedling och kultur, utvecklingssamarbete, lindring av fattigdomen, miljövård, utvecklandet av andliga resurser, narkotikakontroll och regionalt samarbete.

Avtalet om handelspolitiskt och ekonomiskt samarbete mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Folkrepubliken Kina (rådets förordning (EEG) nr 2616/85)

Europeiska ekonomiska gemenskapen slöt den 16 september 1985 ett avtal om handelspolitiskt och ekonomiskt samarbete med Folkrepubliken Kina. Avtalet, som bygger på MFN-principen, syftar till att skapa så gynnsamma utvecklingsmöjligheter som möjligt för handeln. Det ekonomiska samarbetet skall en-

ligt avtalet omfatta industri och gruvarbete, jordbruk, bl.a. livsmedelsindustri, vetenskap och teknologi, energi, transporter och datakommunikation, miljövård och samarbete med tredje länder. Europeiska gemenskapen meddelar också att avsikten är att utvecklings-samarbete med Kina skall fortsättas. Avtalet administreras av en gemensam kommission, som sammanträder årligen.

Avtalet om handelspolitiskt och ekonomiskt samarbete mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Macao (rådets beslut 92/605/EEG)

Europeiska ekonomiska gemenskapen slöt den 14 december 1992 ett avtal om handelspolitiskt och ekonomiskt samarbete med Macao. Avtalet, som bygger på MFN-principen, omfattar följande områden: industri, handel, vetenskap och teknologi, energi, transporter, telekommunikation, databehandling, industriella rättigheter, standarder och varuspecifikationer, miljövård, social utveckling, turism, finansiella tjänster, fiske, tullfrågor och statistik. Samarbetet skall även främja det industriella samarbetet, investeringar, vetenskapligt-tekniskt samarbete, informationssamarbete och kulturellt samarbete, praktikantutbyte, miljösamarbete, narkotikakontroll samt samarbete inom turismen. Avtalet administreras av en gemensam kommission, som sammanträder årligen.

Avtalet om handelspolitiskt samarbete mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Islamiska republiken Pakistan (rådets förordning (EEG) nr 1503/76) samt avtalet om handel samt ekonomiskt och utvecklings-samarbete (rådets förordning (EEG) nr 1196/86)

Europeiska ekonomiska gemenskapen slöt den 21 juni 1976 ett avtal om handelspolitiskt samarbete med Pakistan. Avtalet har ersatts av ett avtal av den 22 april 1986 om handelspolitiskt och ekonomiskt samarbete samt utvecklings-samarbete. Avtalet, som baserar sig på MFN-principen, syftar till en så fri och dynamisk utveckling av handeln som möjligt. Det ekonomiska samarbetet skall intensifiera det industriella samarbetet och överföringen av teknologi, öppna nya marknader, främja vetenskapligt och tekniskt samarbete och energisamarbete samt främja samarbetet på vissa särskilt

nämnda områden, nämligen jordbruk, fiske, skogsbruk, transporter och telekommunikation samt miljövård. Inom ramen för utvecklings-samarbetet meddelar gemenskapen att den har för avsikt att stöda utvecklingsprogrammen i Pakistan med tekniskt bistånd och gåvobistånd samt genom finansiering. Avtalet administreras av en gemensam kommission, som sammanträder en gång om året. Kommissionen skall särskilt försöka undanröja hinder för handeln, uppmuntra ekonomiskt samarbete samt ordna informationsutbyte om ekonomiskt samarbete.

Avtalet om handelspolitiskt samarbete mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Bangladesh (rådets förordning (EEG) nr 2785/76)

Europeiska ekonomiska gemenskapen slöt den 16 november 1976 ett avtal om handelspolitiskt samarbete med Bangladesh. Avtalet, som grundar sig på MFN-principen, syftar till en så gynnsam utveckling av handeln som möjligt. I det ingår även de tullåttnader som gemenskapen inom ramen för sitt GSP-system särskilt har beviljat Bangladesh. Avtalet administreras av en gemensam kommission, som sammanträder årligen. Kommissionen skall bl.a. sträva efter att undanröja hinder för handeln, utveckla handelssamarbetet, särskilt med beaktande av att avtalsparternas ekonomier kompletterar varandra, ordna informationsutbyte samt arbeta för handelsutbildning.

Avtalet om handelspolitiskt och ekonomiskt samarbete mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Mongoliet (rådets beslut 93/101/EEG)

Europeiska ekonomiska gemenskapen slöt den 8 februari 1993 ett avtal om handelspolitiskt och ekonomiskt samarbete med Mongoliet. Avtalet, som grundar sig på MFN-principen, syftar till att utveckla handeln så mycket som möjligt med beaktande av skillnaden i utvecklingsnivå mellan avtalsparterna. Mongoliet försäkrar att alla dess ekonomiska enheter skall garanteras likvärdiga möjligheter till utrikes-handel och att de som idkar export inom gemenskapen skall bemötas likvärdigt och inte diskrimineras. Gemenskapen meddelar å sin sida att avsikten är att i allt högre grad liberalisera importen från Mongoliet. Såsom

allmänna mål för det ekonomiska samarbetet nämns utveckling av industrin och jordbruket, mångsidigare ekonomiska förbindelser, främjande av vetenskap och teknologi, öppnande av nya marknader samt höjning av levnadsstandarden. Särskilda samarbetsområden är industri och gruvdrift, jord- och skogsbruk, vetenskap och teknologi, energisektorn, telekommunikation, miljövård, turism, industriella rättigheter, normer och standarder samt statistik. Enligt avtalet skall parterna inom ramen för industriellt och tekniskt samarbete främja samproduktion och samföretag, gemensamt utnyttjande av naturtillgångar, överföring av teknologi, samarbete mellan finansiella institut, besök och kontakter som främjar samarbetet mellan företag, ordnande av seminarier och symposier samt konsulttjänster. Parterna avtalar om ömsesidigt främjande av investeringar bl.a. genom att rekommendera att unionsstaterna ingår investeringsavtal med Mongoliet. Avtalet administreras av en gemensam kommission som sammanträder årligen.

Finland och Mongoliet undertecknade den 30 oktober 1974 ett handelsavtal (FördrS 67/74) samt den 28 maj 1990 ett avtal om ekonomiskt, industriellt och tekniskt samarbete (FördrS 63/91).

Samarbetsavtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och de s.k. ASEAN-staterna (Association of South-East Asian Nations) (rådets förordning (EEG) nr 1440/80)

Europeiska gemenskapen slöt den 30 november 1980 ett samarbetsavtal med ASEAN-staterna (Association of South-East Asian Nations), till vilka Indonesien, Filippinerna, Malaysia, Singapore och Thailand hänförs. Samarbetsavtalet utvidgades genom ett den 21 mars 1985 daterat protokoll till att även omfatta Brunei-Darussalam, som anslutit sig till ASEAN (rådets förordning (EEG) nr 743/85).

Avtalet är ett ramavtal för samarbete inom handel, ekonomi och utveckling. I avtalet ingår en klausul om mest gynnad nation. Avtalet administreras vanligen av en gemensam kommitté, som sammanträder minst en gång om året. Avtalet förnyades första gången 1985 och har därefter förlängts två år åt gången. I avsnittet om ekonomiskt samarbete förbinder sig parterna att på många sätt främja ömsesidig handel bl.a. genom att undanröja handels hinder och undersöka möjligheterna att främja

handeln. Inom ramen för det ekonomiska samarbetet förbinder sig parterna att främja kontakterna mellan företagen samt det industriella och teknologiska samarbetet. Parterna vill även främja investeringar bl.a. genom att uppmuntra medlemsstaterna i unionen och ASEAN-staterna att utsträcka sina strävanden att främja och skydda sina inbördes investeringar till att omfatta samtliga länder.

Inom utvecklingssamarbetet förbinder sig gemenskapen att öka sitt stöd för främjande av utvecklingen inom ASEAN-staterna och det regionala samarbetet genom ett biståndsprogram som riktar sig till de s.k. icke-associerade utvecklingsländerna. Konkreta samarbetsprojekt och -program är enligt avtalet bl.a. livsmedelssektorn, utveckling av landsbygden samt förbättring av utbildnings- och praktikmöjligheterna. Samarbetsavtalet mellan gemenskapen och ASEAN-staterna ger också Finland möjlighet att ytterligare öka och utveckla sina handelsförbindelser samt ekonomiska och politiska förbindelser med de sydostasiatiska länderna. Samarbetsavtalet inverkar inte på medlemsstaternas tidigare bilaterala ekonomiska samarbetsavtal med ASEAN-staterna eller på möjligheterna att sluta nya avtal inom ramen för ifrågasvarande stadganden i det grundläggande fördraget. Samarbetsavtalet torde inte ha någon inverkan på de bilaterala avtal som Finland har ingått med bl.a. Indonesien (FördrS 55/88) och Thailand (FördrS 52/88) om ekonomiskt, industriellt och teknologiskt samarbete samt med Malaysia (FördrS 14/82) om ekonomiskt och tekniskt samarbete. Avtal om främjande och skydd av bilaterala investeringar har Finland ingått med bl.a. Malaysia (FördrS 78—79/87). Sådana avtal bereds även som bäst med Thailand (avtalet undertecknades den 18 mars 1994) samt med Indonesien.

Rådets förordning (EEG) nr 3677/90 av den 13 december 1990 om åtgärder för att försvåra avledningen av vissa ämnen för olaglig framställning av narkotika och psykotropa ämnen.

Förordningen och förordningarna om ändring och verkställighet av den samt de lagstiftningsåtgärder som dessa föranleder har genomförts i samband med de ändringar som förutsätts i de EG-direktiv om ämnen som används vid tillverkning av narkotika, vilka genom Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 har fogats till EES-avtalet. Innehållet i förord-

ningarna refereras i regeringens proposition med förslag till lag om ändring av narkotikaklagen (RP 111/1994 rd., s. 3—4)

Ursprungsregler

I samtliga avtal som gemenskapen har ingått med tredje länder finns bestämmelser om ursprungsregler. Principerna för dessa regler behandlas nedan för alla avtals vidkommande, oberoende av vilken artikel i det grundläggande fördraget som avtalen grundar sig på.

Avsikten med ursprungsregler, vilka ger ett land tullförmåner, är att förhindra en sådan omläggning av handeln som kunde uppstå om tredje stater hade möjlighet att kanalisera sina varor genom avtalsparternas territorier och på detta sätt komma i åtnjutande av avtalets förmåner. De ledande principer som har dikterat ursprungsreglerna i gemenskapens ekonomiska avtal med tredje stater är mestadels desamma i samtliga avtal och motsvarar också ursprungsreglerna i Finlands gällande frihandelsavtal. Ursprungsreglerna för ensidiga tullförmåner ingår i verkställighetsförordningen om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen.

Enligt reglerna skall såsom ursprungsvaror betraktas varor som antingen helt och hållet har tillverkats på avtalspartens territorium eller, om de har tillverkats av importerade ämnen, i tillräckligt hög grad har tillverkats på detta territorium. Varor som på detta sätt helt och hållet har tillverkats på avtalspartens territorium är naturprodukter och produkter som har uppstått genom förädling av naturprodukter. Såsom varor vilka i tillräckligt hög grad har tillverkats på detta sätt betraktas huvudsakligen varor som lyder under en annan fysisiffri position i tulltariffen än samtliga de ämnen som har använts vid tillverkningen av varan. För majoriteten av varorna uppställs dock ytterligare villkor och alternativa grunder i fråga om tillverkningen, vilket bl.a. begränsar användningen av ämnen som har tillverkats i tredje länder till en viss procent av alla de ämnen som får användas i tillverkningsprocessen. Ytlig hantering, såsom sortering eller förpackning av en vara, anses inte påverka dess ursprung. Ursprungsvaror skall i allmänhet transporteras direkt till den andra avtalspartens territorium. För att tullförmåner skall beviljas, måste importören visa upp ett ursprungsintyg som bekräftats av myndigheterna i det expor-

terande landet, men bevisprocessen har i vissa fall förenklats. De exporterande och importerande länderna övervakar genom administrativt samarbete att ursprungsintygen är riktiga och äkta.

Ursprungsreglernas bestämmelser om tillverkningsland modifieras av bl.a. kumulationsprincipen. Ämnen som tillverkats av den andra avtalsparten får användas i tillverkningsprocessen utan krav på tillräckligt hög tillverkningsgrad. Kumulationen ökas genom ekonomiskt samarbete mellan parterna och dess omfattning blir beroende av nivån på samarbetet. Kumulationen kan vara såväl bilateral som multilateral, när avtalsparterna är flera. Vid total kumulation uppfattas samtliga avtalsparter som ett enda territorium, och de tillverkningskedan som ägt rum på territoriet kan alla räknas till godo när varans ursprung bestäms. Ursprungsreglerna kan modifieras ytterligare genom allmän tolerans, dvs. genom undantag från villkoren, samt genom särskilda undantag för vissa produkter; sådana beviljas främst utvecklingsländerna.

Av avtalsstaterna i Europa har Visegradländerna (Polen, Tjeckien, Slovakien och Ungern) beviljats multilateral kumulation för främjande av dessa staters ekonomiska samarbete. Kumulationen innebär att även andra Visegrad-länders ursprungsvaror får användas i tillverkningsprocessen. Även i avtalen med Bulgarien och Rumänien finns bestämmelser om multilateral kumulation med tanke på eventuell inbördes frihandel. I avtalen med europeiska länder tillämpas vissa sådana förenklingar av förfarandet med ursprungsintyg som EFTA-länderna tidigare tillämpade. Förenklingarna innebär att befullmäktigade exportörer inte behöver få sina intyg bekräftade av tullen och att långtidsintyg får användas för export som sker inom loppet av ett år.

I avtalen med Maghreb-länderna (Algeriet, Tunisien och Marocko), vilka bedriver ett intimt ekonomiskt samarbete, finns bestämmelser om långt driven total kumulation, vilken tillåter obegränsad användning av varor från Maghreb-länderna i tillverkningsprocessen. Den totala kumulationen innebär att inköparen i handeln mellan Maghreb-länderna måste göra en särskild anmälan, som övervakas av tullmyndigheterna. I avtalen med de övriga medelhavsländerna och i de flesta andra avtal som gemenskapen har ingått finns däremot endast bestämmelser om bilateral kumulation, vilket

innebär att avtalsparten får använda gemenskapens ursprungsvaror i sin tillverkningsprocess. Andra smärre skillnader förekommer bl.a. i fråga om tillverkningsvillkoren och värdegränserna i intygen.

Ursprungsreglerna i Lomékonventionen med utvecklingsländerna och i rådets beslut 91/482/EEG om utomeuropeiska länder och territorier är sinsemellan identiska. Reglerna ger dessa stater större lättnader än andra avtal, vilket såväl beror på de intima historiska och ekonomiska kontakterna mellan gemenskapen och dessa länder som på att man velat ta hänsyn till utvecklingspolitiska synpunkter. Den totala kumulationen främjar samarbetet mellan gemenskapen och AVS-länderna samt de utomeuropeiska länderna och territorierna. Användning av ämnen från tredje länder underlättas med en tioprocentig tolerans. Fiskerinäringen, som är viktig för dessa länder, underlättas genom att lindrigare nationalitetskrav tillämpas på fiskefartygens besättning och genom att fartyg som hyrts av tredje länder under vissa förutsättningar får användas. Eftersom utvecklingsländerna till följd av sin låga industrialiseringsgrad har svårt att uppfylla de stränga tillverkningsvillkoren i ursprungsreglerna, beviljar gemenskapen dessa länder temporära undantag för vissa varor. Ansökningar med detta innehåll bifalls oftast, särskilt om tillverkningen inom området medför ett mervärde om 45 %. De minst utvecklade ländernas ansökningar bifalls automatiskt. Ansökningarna skall behandlas inom 60 dagar och efter en femårsperiod kan undantagen tillämpas utan något nytt beslut i ärendet, om landet fortfarande inte kan uppfylla de krav som ursprungsreglerna ställer.

Ursprungsreglerna inom GSP-systemet, vilka ingår i tullkodexens verkställighetsförordning, är strängare än de ovan nämnda. De minst utvecklade länderna beviljas dock temporära undantag som motsvarar AVS-ländernas. I de gällande reglerna tillåts endast regional kumulation mellan vissa statsgrupperingar, men reglerna torde ändras från ingången av nästa år så, att även gemenskapsprodukter med vissa undantag kan användas i tillverkningsprocessen samt så, att en tioprocentig allmän tolerans tillåts.

För Finlands vidkommande torde gemenskapens ursprungsregler inte medföra större förändringar. De liberalare kumulationsbestäm-

melser som tillämpas på utvecklingsländerna innebär dock, att tullfrihet enligt avtalen kan nås lättare än enligt våra nationella bestämmelser.

Artikel 114. Bestämmelserna om det handelspolitiska beslutsfattandet under övergångsperioderna inom gemenskapen har upphävts genom unionsfördraget.

Artikel 115. I artikeln, som ändrades genom unionsfördraget, ingår bestämmelser om de åtgärder som en medlemsstat kan vidta ensam eller tillsammans med andra medlemsstater när en omläggning av handeln kan hindra genomförandet av handelspolitiska åtgärder eller när olikheter i dessa åtgärder leder till ekonomiska svårigheter. Kommissionen rekommenderar de metoder genom vilka de övriga medlemsstaterna kan delta i det samarbete som behövs. Om olägenheterna inte kan avhjälpas på detta sätt, kan kommissionen bemyndiga medlemsstaterna att vidta skyddsåtgärder. I brådskande fall kan en medlemsstat begära kommissionens bemyndigande att själv vidta nödvändiga åtgärder. Kommissionen får när som helst besluta att medlemsstaterna skall ändra eller upphäva åtgärderna. I första hand skall sådana åtgärder väljas som medför minsta möjliga störningar i den gemensamma marknadens funktion.

Avsikten med artikeln är att hindra olägenheter till följd av olikheter i medlemsstaternas handelspolitik. Bestämmelserna har i praktiken tillämpats i sådana fall där varor med ursprung i ett tredje land har nått sin destination genom en annan medlemsstats område och vållat störning på marknaden i destinationslandet. För avhjälpan av denna störning har temporär kontroll av importen eller importrestriktioner mellan medlemsstaterna ibland tillgripits. Kommissionen har givit sitt tillstånd till åtgärderna och medlemsstaterna har inte i praktiken utnyttjat sina samarbetsmöjligheter.

Efter att den gemensamma marknaden inrättats och gränsövervakningen slopats till följd av att skillnaderna i medlemsstaternas handelspolitik minskat, har det blivit svårare att tillämpa bestämmelserna i artikeln, även om detta formellt fortfarande är möjligt. Tillämpningen av artikeln har minskat kraftigt under de senaste åren och har numera endast ringa betydelse.

Kommissionens beslut av den 22 juli 1987 om kontroll- och skyddsåtgärder som medlemsstaterna kan ges tillåtelse att vidta enligt artikel 115 i Romfördraget (87/433/EEG)

I beslutet finns föreskrifter om hur de kontroll- och skyddsåtgärder som avses i artikel 115 skall genomföras och om förutsättningarna för sådana åtgärder. I beslutet finns bl.a. bestämmelser om de upplysningar som en medlemsstat skall lämna kommissionen när den anhåller om tillstånd att vidta åtgärder. Beslutets betydelse har minskat eftersom tillämpningen av artikel 115 nästan helt har upphört.

Artikel 116. Bestämmelserna i Romfördraget om förfarandet i handelspolitiska beslut av internationella organisationer under övergångsperioden har upphävts genom unionsfördraget.

Avdelning VIII

Socialpolitik, utbildning, yrkesutbildning och ungdomsfrågor

Kapitel 1

Sociala bestämmelser

Artikel 117. Enligt artikelns bestämmelser strävar medlemsstaterna till att utveckla socialpolitiken inom ramen för unionens kompetens så att samtidigt som levnadsstandarden och arbetsvillkoren förbättras möjliggörs en harmonisering av dem inom unionen. EG-domstolen har i sin rättspraxis ansett artikeln som en programförklaring till sin natur. Artikelns bestämmelser har dock betydelse vid tolkningen av bestämmelserna i de andra artiklarna i EG-fördraget (se till exempel fallen 43/75, Defrenne II och 149/77, Defrenne III).

I artikel 117 första stycket ställs som mål att förbättra arbetstagarnas levnadsstandard och arbetsvillkor samtidigt som en harmonisering möjliggörs. Första stycket motsvarar artikel 66 i EES-avtalet. För dess innehåll har redogjorts i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 282).

Enligt andra stycket eftersträvas främjande och harmonisering av de sociala systemen enligt bestämmelserna i Romfördraget samt genom tillnärmning av lagar och andra författningar.

Den sociala stadgan om arbetstagarnas sociala grundrättigheter, protokollet om socialpolitik och avtalet om socialpolitik

Stats- och regeringscheferna i medlemsstaterna, med undantag av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, godkände en stadga om arbetstagarnas sociala grundrättigheter i Strasbourg i december 1989. Bestämmelserna i stadgan grundar sig på artikel 117 i Romfördraget och är till sin natur en politisk förklaring som inte är rättsligt bindande. Ett av huvudmålen med den sociala stadgan är att främja sysselsättningen och välbefindandet.

I ingressen till den sociala stadgan konstateras att medlemsstaterna, samt inom ramen för sin kompetens också unionen, är ansvarig för genomförandet av de sociala rättigheterna enligt subsidiaritetsprincipen. Rättigheterna kan genomföras antingen genom lagstiftning, kollektivavtal eller genom att följa gällande praxis. I ingressen framhävs också arbetsmarknadsparternas aktiva deltagande. I stadgan behandlas inte enbart arbetstagare utan också egenföretagare och i vissa fall medborgare i allmänhet.

Den sociala stadgan behandlar de sociala grundrättigheterna inom 12 olika områden, vilka är fri rörlighet för arbetstagare, arbete och avlöning, förbättrande av levnadsstandard och arbetsvillkor, social trygghet, föreningsfrihet och kollektivavtalspraxis, yrkesutbildning, lika behandling av män och kvinnor, information till arbetstagare, hörande och deltagande, företagshälsovård och arbetarskydd, skydd för barn och ungdomar, skydd för äldre och handikappade.

För genomförandet av den sociala stadgan utfärdade kommissionen 1989 ett handlingsprogram om de sociala grundrättigheterna i 45 punkter, på basis av vilket kommissionen har gett lagstiftningsförslag för de områden inom vilka en gemensam lagstiftning verkar nödvändig för att främja en ekonomisk och social likvärdighet. Kommissionen ger årligen en utredning om tillämpningen av den sociala stadgan.

Till Maastrichtfördraget har fogats ett protokoll (nr 14) om socialpolitik samt ett avtal om socialpolitik mellan Europeiska gemenskapens medlemsstater med undantag av Storbritannien.

I protokollet har avtalsparterna enats om att unionens medlemsstater med undantag av Storbritannien önskar fortsätta längs den väg som

utstakats i 1989 års sociala stadga inom socialpolitikens område. För detta ändamål har till protokollet bifogats medlemsstaternas avtal om socialpolitik. Storbritannien lämnade sig utanför avtalet.

Enligt protokollet påverkar protokollet och det bifogade avtalet inte tillämpningen av bestämmelserna i Romfördraget eller EG:s regelverk i fråga om socialpolitik. Sålunda finns det på gemenskapsnivån två lagliga grunder för att utfärda rättsakter inom socialpolitikens område. Rättsakterna kan antingen grunda sig på artiklarna 117—122 i Romfördraget eller på protokollet om socialpolitik som fogats till Romfördraget. I det förra fallet godkänns rättsakterna av alla medlemsstater.

Storbritannien deltar inte i rådets överläggningar och beslut i ärenden som läggs fram på grundval av protokollet och avtalet. Detta gäller också sådana rättsakter och beslut som skall antas enhälligt. Rådets beslut som fattas på grundval av protokollet och avtalet och som skall antas med kvalificerad majoritet skall beslutas med minst 44 röster. När nya stater ansluter sig till gemenskapen ökar det antal röster som krävs för kvalificerad majoritet till 54. Rådets rättsakter på basis av protokollet samt de eventuella finansiella konsekvenserna av dessa, bortsett från förvaltningskostnaderna för institutionen, skall inte gälla Storbritannien. Enligt protokollet har en medlemsstat rätt att ta i anspråk Romfördragets institutioner och förfaranden för att anta och tillämpa de rättsakter och beslut som behövs för att genomföra det avtal som fogats till detta protokoll.

Åtminstone fram till 1996 års konferens mellan representanterna för medlemsstaternas regeringar gäller förfaranden enligt såväl fördraget som protokollet i fråga om rättsakter som gäller socialpolitiken. Eftersom protokollet är en oskiljbar del av gemenskapens primärrätt skall vid ändringar av protokollet iaktas förfarandet enligt artikel N i unionsfördraget.

I avtalet som fogats till protokollet erkänns som en allmän princip att direktiven kan genomföras nationellt genom kollektivavtal, förutsatt att medlemsstaten kan garantera att åtgärderna är tillräckliga och täckande. Denna princip har redan tidigare erkänts i EG-domstolens rättspraxis (se till exempel fallen 143/83, kommissionen v. Danmark och 81/91, kommissionen v. Italien). Principen överensstämmer

med Internationella arbetsorganisationens (ILO) och Europarådets avtal och principer.

Den centrala principen i avtalet är att öka arbetsmarknadsparternas inflytande vid beredningen och verkställandet av rättsakter som gäller socialpolitik. Arbetsmarknadens parter har enligt protokollet möjlighet att på gemenskapsnivå underhandla om rättsakter och om de så önskar gemensamt begära att kommissionen föreslår för rådet att det beslutar om ett avtal på gemenskapsnivå. Avtal mellan arbetsmarknadsparterna kan också genomföras enligt de nationella förfaranden och den praxis som arbetsmarknadens parter tillämpar utan någon särskild rättsakt på gemenskapsnivå.

Bestämmelser i avtalet om en dialog mellan arbetsmarknadsparterna på gemenskapsnivå motsvarar i sak det avtal som ingicks den 31 oktober 1991 mellan de centrala organisationerna på europeisk nivå. Samtidigt kan de bestämmelser i avtalet som berör dessa underhandlingar anses som en utveckling enligt artikel 118 b i Romfördraget. Enligt artikeln skall kommissionen sträva efter att utveckla dialogen på europeisk nivå så att denna dialog om parterna önskar det, kan leda till avtalsbundna relationer.

Kommissionen har den 14 december 1993 gett sitt ställningstagande om tillämpning av avtalet om socialpolitik (se COM (93) 600 final) till rådet och Europaparlamentet.

Enligt avtalet är avsikten att genomföra 1989 års sociala stadga på grundval av den gällande gemenskapsrätten. I avtalet enas parterna om hur målen skall förverkligas.

I artikel 1 i avtalet fastställs de centrala målen. Gemenskapen och medlemsstaterna skall ha följande mål: främjandet av sysselsättningen, förbättrade levnads- och arbetsförhållanden, ett fullgott socialt skydd, dialog mellan arbetsmarknadens parter, utvecklingen av mänskliga resurser för att möjliggöra varaktigt hög sysselsättning samt kamp mot utslagning från arbetsmarknaden. I åtgärderna för att förverkliga målen beaktas skillnaderna i nationell praxis och bevarandet av gemenskapskonkurrenskraft.

I artikel 2 uppräknas de områden inom vilka gemenskapen skall understödja medlemsstaternas verksamhet för att förverkliga målen i artikel 1. Enligt artikel 1 är dessa områden förbättrande av arbetsmiljön för att skydda arbetstagarnas hälsa och säkerhet, arbetsvillkor, information till och samråd med arbetsta-

garna, lika möjligheter för kvinnor och män på arbetsmarknaden och loka behandling i arbetslivet samt inträde på arbetsmarknaden av personer som står utanför denna. Enligt artikel 2.2 kan rådet genom direktiv besluta om minimikrav som skall tillämpas för att förverkliga målen. Dessa direktiv skall undvika sådana förpliktelser som kan motverka etableringen och utvecklingen av små och medelstora företag. Till avtalet har fogats en förklaring mellan de avtalslutande medlemsstaterna om små och medelstora företag. Ytterligare skall rådet enligt punkt 2 fatta beslut enligt förfarandet i artikel 189 c i Romfördraget med kvalificerad majoritet efter att ha hört ekonomiska och sociala kommittén. Enligt artikel 2.3 skall rådet dock fatta enhälliga beslut om social trygghet och socialt skydd för arbetstagarna, skydd för arbetstagarna då deras anställningsavtal upphör att gälla eller hävs, företräddande och kollektivt tillvaratagande av arbetstagarnas och arbetsgivarnas intressen inbegripet medbestämmande, anställningsvillkor för medborgare i tredje land som lagligt uppehåller sig inom gemenskapens territorium samt deltagande i ekonomiska bidrag till åtgärder för att främja sysselsättning och skapa arbetstillfällen. Det sist nämnda begränsar dock inte tillämpningen av bestämmelser om socialfonden. Enligt artikel 2.4 kan en medlemsstat på gemensam begäran av arbetsmarknadens parter överlåta åt dem att genomföra direktiv. I så fall skall medlemsstaten dock kunna garantera att nödvändiga nationella åtgärder har vidtagits senast den dag då direktiven skall fogas som en del av den nationella lagstiftningen. Direktiven tillställs medlemsstaterna och dessa skall hela tiden säkerställa de resultat som föreskrivs i direktivet. Enligt artikel 2.5 kan en medlemsstat behålla eller införa strängare skyddsåtgärder som gäller socialpolitik, om dessa är förenliga med fördraget. Enligt artikel 2.6 skall bestämmelserna i denna artikel inte tillämpas på löneförhållanden, föreningsrätt, strejkrätt eller rätt till lockout.

Enligt artikel 3.1 skall kommissionen ha till uppgift att främja samråd mellan arbetsmarknadens parter på gemenskapsnivå och dialogen mellan dem. Enligt artikel 3.2 och 3.3 skall kommissionen höra arbetsmarknadens parter om den möjliga inriktningen av en gemenskapsåtgärd redan innan den läggs fram samt på nytt om innehållet i det planerade förslaget. Arbetsmarknadens parter skall avge ett yttrande eller,

när så är lämpligt, en rekommendation om förslaget. I kommissionens ställningstagande om tillämpningen av avtalet ges anvisningar om förfarandet för detta konsulteringsförfarande i två etapper. I ställningstagandet uppräknas också (bilaga 2) de organisationer på europeisk nivå som deltar i konsulteringarna. Listan kan kompletteras enligt hur den sociala dialogen utvecklar sig. Enligt artikel 3.4 kan arbetsmarknadens parter meddela kommissionen att de önskar inleda underhandlingar i ärendet enligt det förfarande som anges i artikel 4. Förfarandet skall begränsas till nio månader, såvida inte kommissionen och de berörda parterna gemensamt beslutar om en förlängning. Parterna som deltar i underhandlingarna blir inte bundna av kommissionens förberedande förslag.

Artikel 4 innehåller bestämmelser om avtalsförhållanden som eventuellt uppstår som resultat av samråd mellan arbetsmarknadens parter. Avtalen kan genomföras antingen enligt de förfaranden och den nationella praxis som arbetsmarknadens parter och medlemsstaterna tillämpar eller, när det gäller frågor som omfattas av artikel 2, enligt rådets enhälliga beslut eller beslut med kvalificerad majoritet eller efter gemensam begäran av de undertecknande parterna på förslag av kommissionen. I anslutning till det först nämnda förfarandet har de fördragsslutande parterna fogat en förklaring om artikel 4.2 i avtalet. I förklaringen konstateras att de kollektiva förhandlingarna och avtalens bringande i kraft enligt varje medlemsstats regler således inte innebär att medlemsstaterna är skyldiga att tillämpa dessa avtal direkt, att utarbeta regler för att genomföra avtalen som en del av nationell lagstiftning eller att ändra gällande bestämmelser.

Enligt artikel 5 skall kommissionen främja samarbetet mellan medlemsstaterna och underlätta för dem att samordna sina instanser på alla de socialpolitiska områden som omfattas av avtalet.

Artikel 6 innehåller bestämmelser om genomförande och tillämpning av lika lön för kvinnor och män. I artikel 6.2 fastställs vad som avses med lön och lika lön. Enligt artikel 6.3 finns det inget hinder för en medlemsstat att behålla eller införa åtgärder som leder till s.k. positiv specialbehandling.

Enligt artikel 7 skall kommissionen årligen utarbeta en rapport om förverkligandet av de mål som anges i artikel 1. Rapporten överläm-

nas till Europaparlamentet, rådet och den ekonomiska och sociala kommittén. Parlamentet får anmoda kommissionen att utarbeta rapporter om särskilda problem på det sociala området. I kommissionens ställningstagande om tillämpningen av avtalet konstateras, att rapporteringen av förverkligandet av de mål som anges i avtalet sammankopplas med den rapportering som gäller 1989 års sociala stadga.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Protokollet om socialpolitik och det till protokollet fogade avtalet jämte förklaring föranleder inte något direkt behov av ändringar i Finlands lagstiftning.

Artikel 118. Enligt det första stycket har kommissionen till uppgift att främja ett nära samarbete mellan medlemsstaterna på det sociala området och särskilt i frågor om sysselsättning, arbetsrätt och arbetsvillkor, grundläggande och kvalificerad yrkesutbildning, social trygghet, arbetarskydd, arbetshygien samt förnings- och förhandlingsrätt.

Enligt andra stycket skall kommissionen i nära kontakt med medlemsstaterna företa utredningar, avge yttranden och organisera samråd både i fråga om problem som uppstår på det nationella planet och i fråga om problem som berör internationella organisationer.

Enligt tredje stycket skall kommissionen höra den ekonomiska och sociala kommittén innan den avger de yttranden som avses i andra stycket.

Kommissionens beslut av den 25 juli 1974 om inrättande av en gemensam kommitté för lantbruksanställdas sociala problem (74/442/EEG)

Med beslutet har i anslutning till kommissionen inrättats en gemensam kommitté som behandlar lantbruksanställdas sociala problem. I ingressen till beslutet hänvisas till artikel 118 i Romfördraget. Kommitténs uppgift är att bistå kommissionen i målet att förbättra lantbruksanställdas levnads- och arbetsförhållanden. Kommissionen utser kommitténs medlemmar, av vilka en del utnämns på förslag av lantbruks- och lanbruksarbetarorganisationer på europeisk nivå. Kommissionen har ändrat

antalet medlemmar i kommittén i genom sina beslut 83/54/EEG och 87/445/EEG om ändring av beslut 74/442/EEG om inrättande av en gemensam kommitté för lantbruksarbetarnas sociala problem.

Kommissionens rekommendation av den 20 december 1984 om det europeiska avtalet som stöds av Europarådet om personer med au pair-status (85/64/EEG)

Enligt kommissionens rekommendation del II rekommenderar kommissionen med hänvisning till artiklarna 155 och 118 i Romfördraget att alla medlemsstater undertecknar och ratificerar Europarådets au pair-avtal. Medlemsstaterna ombeds att meddela kommissionen genast när de har verkställt denna rekommendation.

Europarådets avtal om au pair-verksamhet trädde internationellt i kraft 1971. Tillsvidare har sex stater anslutit sig till avtalet och det är undertecknat av fyra stater. Av unionens medlemsstater är Tyskland, Danmark, Italien, Luxemburg, Spanien, Belgien, Grekland, Frankrike samt av de nordiska länderna Norge avtalsparter. Syftet med avtalet är att ge en person med au pair-status ett tillräckligt socialt skydd enligt principerna i den sociala stadgan. Finland har för avsikt att ansluta sig till avtalet under 1994. Finlands erfarenheter av avtalet har visat att det har gett finländare som söker au pair-status trygghet när de vistas i länder som har undertecknat avtalet.

Kommissionens beslut av den 24 februari 1988 om förbättrad information om arbetarskyddsfrågor (88/383/EEG)

I beslutets ingress konstateras behovet att effektivisera informationsflödet mellan kommissionen och medlemsstaterna om medlemsstaternas lagar och andra författningar som gäller arbetarskydd och arbetshygien. Ingressen hänvisar till artikel 118 i Romfördraget. Beslutet förpliktar medlemsstaterna att utan dröjsmål för kännedom tillstålla kommissionen lagar som hänför sig till arbetarskyddet och bestämmelser på lägre nivå samt förslag till lagar och bestämmelser. Lagar eller förslag till lagar behandlas av kommissionen med bistånd av en

sakkunnigkommitté som tillsatts enligt artikel 3 i beslutet. Andra medlemsstater har möjlighet att ge sina kommentarer om medlemsstatens lagstiftning eller lagförslag. Kommentarer ska beaktas på bästa möjliga sätt.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Beslut på basis av artikeln föranleder inte direkt ändringar i finsk lagstiftning. Enligt kommissionens beslut 88/383/EEG är det möjligt att Finland får sådana kommentarer till sina förslag till lagstiftning som skall beaktas på bästa möjliga sätt vid beredningen av propositioner.

Artikel 118 a. Till Romfördraget fogades genom den europeiska enhetsakten 1986 en ny artikel 118 a. Artikeln fastställer unionens befogenheter i ärenden som gäller arbetsmiljön och arbetstagares hälsa och säkerhet. Målet med bestämmelserna i artikeln är att å ena sidan försöka slopa riskerna i samband med arbetshygien och arbetarskydd och å andra sidan främja förbättringar av arbetstagares hälsa och säkerhet. På basis av artikeln är också sådana åtgärder möjliga som gäller företagens arbetarskyddspolitik och -organisationer och som utvecklar information till samt samråd med arbetstagare samt arbetstagarnas förenings- och förhandlingsrätt.

Enligt artikel 118 a.1 skall medlemsstaterna sträva efter att främja arbetsmiljön för att skydda arbetstagares säkerhet och hälsa. Medlemsstaternas mål är att harmonisera situationen samtidigt som den förbättras.

Enligt stycke 1 artikel 118 a.2 skall rådet genom direktiv anta minimikrav för att medverka till att de mål som anges i punkt 1 uppnås enligt förfarandet i artikel 189 c. Enligt stycke 2 artikel 118 a.2 skall rådet i direktiven undvika sådana administrativa, finansiella och rättsliga ålägganden som motverkar tillkomsten och utvecklingen av små och medelstora företag.

Enligt artikel 118 a.3 hindrar de bestämmelser som antagits inte medlemsstaterna från att bibehålla eller införa sådana mera långtgående bestämmelser för att värna om arbetsvillkoren som är förenliga med Romfördraget.

Bestämmelserna i denna artikel ingår i artikel 67 i EES-avtalet. Direktiv som utfärdats på grundval av artikel 118 a ingår enligt artiklarna

67 och 68 i bilaga XVIII i EES-avtalet. Direktiv som utfärdats efter juli 1991 ingår med undantag av arbetstidsdirektivet (93/104/EG) i EES-avtalet genom Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94. Innehållet i dessa direktiv har beskrivits i regeringens proposition med förslag om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 282—288) samt i regeringens proposition med förslag om godkännande av vissa bestämmelser i Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 om ändring av protokoll 47 och vissa bilagor till EES-avtalet (RP 56/1994 rd., s. 68—73).

Rådets direktiv (93/104/EG) av den 23 november 1993 om arbetstidens förläggning i vissa avseenden

Arbetstidsdirektivet innehåller bestämmelser om minimiperioder för vila, begränsning av veckoarbetstiden, årlig semester samt natt- och skiftarbete. Dessutom innehåller direktivet bestämmelser om längden av och möjligheter till avvikelser från de utjämningsperioder som används vid fastställandet av arbetstiden. Direktivets syfte är att förverkliga nödvändiga minimikrav för arbetstidens förläggning vilka är nödvändiga för arbetstagarens säkerhet och hälsa.

Direktivet tillämpas inom såväl den offentliga som den privata sektorn. Det tillämpas däremot inte på luft-, järnvägs-, väg- och sjötransporter, havsfiske liksom annat arbete till sjöss samt det arbete som utförs av läkare under utbildning.

I arbetstidsdirektivet har fastställts arbetstid, viloperiod och natt, nattarbetande, skiftarbete och skiftarbetare. Dygnsvilans längd är minst 11 timmar per 24-timmarsperiod. När arbetsdagen är längre än 6 timmar har arbetstagaren rätt till en rast. Veckovilan är minst 35 timmar. Den maximala arbetstiden per vecka inklusive övertidsarbete får inte överstiga 48 timmar. I direktivet ingår dessutom bestämmelser om fyra veckors årlig semester, hälsoundersökningar och nattarbetets längd. Från ovan nämnda grundläggande krav är det möjligt att avvika beroende på bransch och arbete.

Rådets direktiv 94/33/EG av den 22 juni 1994 om arbetarskydd för unga arbetstagare

Direktivet om arbetarskydd för unga arbets-

tagare innehåller bestämmelser om barns och unga personers arbete och om begränsningar för att skydda dem. Bestämmelserna gäller allmänt arbetarskydd, arbetstid, viloperioder, årlig semester samt olycksfallsskydd och skydd mot yrkessjukdomar. Direktivet föreslås bli tillämpat på allt arbete som utförs av person yngre än 18 år för en eller flera arbetsgivare. Förslaget innehåller en non-reducing-klausul enligt vilken direktivet inte berättigar till att försämlra gällande lagstiftning i medlemsstaterna.

Med en ung person avses en person som är minst 15 år men yngre än 18 år och som inte längre är läropliktig. Med barn avses en ung person som är yngre än 15 år eller som ännu är läropliktig.

Utgångspunkten för direktivet är att förbjuda barnarbete. Avvikelser från direktivet kan göras under förutsättningar som fastställs i artikel 4 och 5 i direktivet.

Direktivförslaget har tagits upp vid förhandlingar om det s.k. tilläggspaketet till EES-avtalet. Enligt stadgandena om förbehandling av EES-ärenden i riksdagen har riksdagen behandlat ärendet på basis av statsrådets skrivelse av den 14 april 1994.

Direktivet träder i kraft två år efter dess godkännande.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Ändringar i lagstiftningen som föranleds av direktiven som utfärdats på grundval av artikel 118 a har genomförts i samband med i kraftträdandet av EES-avtalet och den Gemensamma EES-kommitténs ovan nämnda beslut. Direktivet om arbetstidens förläggning i vissa avseenden (93/104/EG) kommer sannolikt att förorsaka ändringar i arbetstids- och arbetarskyddslagstiftningen. Detta ändringsbehov utreds separat och vid behov avläts en särskild regeringsproposition så att eventuella lagändringar kan träda i kraft innan direktivet träder i kraft den 23 november 1996.

Vid beredningen av lagen om unga arbetstagare (998/93) som trädde i kraft vid början av 1994 beaktades beredningen av direktivet om arbetarskydd för unga arbetstagare. Direktivet föranleder emellertid sannolikt behov att revidera vissa bestämmelser om arbetarskydd för unga arbetstagare. Ändringar behövs närmast i bestämmelserna om arbetstid och skyldigheter i

fråga om information om risker. Ändringsbehovet utreds separat i detalj och vid behov avläts en särskild regeringsproposition så att eventuella lagändringar kan träda i kraft innan direktivet träder i kraft den 22 juni 1996.

Artikel 118 b. Till fördraget fogades artikel 118 b genom 1986 års enhetsakt. Enligt artikeln skall kommissionen sträva efter att utveckla dialogen på europeisk nivå mellan arbetsmarknadens parter. Denna dialog kan leda till avtalsbundna relationer om parterna önskar det. Kommissionen har i enlighet med artikeln eftersträvat att utveckla möjligheterna till en dialog mellan arbetsmarknadens parter och detta har bl.a. lett till en social dialog som går under benämningen den s.k. Val Duchesseprocessen.

Bestämmelser som motsvarar artikeln har fogats till artikel 71 i EES-avtalet som har utretts i regeringens proposition med förslag om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 292).

Artikel 119. Enligt artikeln skall medlemsstaterna säkerställa och upprätthålla principen om lika lön för kvinnor och män för lika arbete. Enligt artikelns andra stycke skall med lön förstås den gängse grund- eller minimilönen samt alla övriga förmåner i form av kontanter eller naturaförmåner som arbetstagaren, direkt eller indirekt, får av arbetsgivaren på grund av anställningen. Lika lön utan könsdiskriminering innebär att ackordlön för lika arbete skall fastställas enligt samma beräkningsgrunder och att tidlön skall vara lika för lika arbete.

I artikel 119 i Romfördraget erkänns principen om lika lön. För förverkligande av jämställdheten mellan könen har inom unionen dessutom utfärdats sex direktiv, av vilka det första var rådets direktiv om tillnärningen av medlemsstaternas lagar om tillämpningen av principen om lika lön för kvinnor och män (75/117/EEG), som utfärdades med stöd av artikel 100 i Romfördraget. Detta s.k. likalönsdirektiv definierar och kompletterar principen i artikel 119. Syftet med direktivet är att lagstiftningen om tillämpning av principen om lika lön för kvinnor och män skall harmoniseras i medlemsstaterna. När ett arbetsvärderingssystem används för att bestämma lön, måste detta vara baserat på samma kriterier för både kvinnor och män och vara utformat så, att det utesluter all diskriminering på grund av kön. Den i direktivet definierade likalönsprincipen

skall genomföras i den nationella lagstiftningen och det skall säkerställas att eventuella bestämmelser i kollektivavtal, löneskalor, löneavtal eller individuella anställningsavtal som strider mot denna princip får förklaras ogiltiga. Dessutom förutsätts det att det i praktiken säkerställs att likalöneprincipen tillämpas och att effektiva medel finns tillgängliga för att denna princip skall kunna iakttas.

I rättspraxis finns många fall som gäller artikel 119 i Romfördraget och direktivet om lika lön. Artikel 119 har enligt EG-domstolens tolkning direkt rättsverkan både vad gäller den enskildes förhållande till medlemsstaten och den enskildes förhållande till en annan enskild.

Enligt EG-domstolen kan också en enskild direkt åberopa artikel 119 vid krav på lika lön för lika arbete (se fallet 43/75 Defrenne v. Sabena). Artikeln är direkt förpliktande för alla arbetsgivare, även om staten inte vidtar särskilda åtgärder för verkställigheten av den, och arbetstagarna kan med hänvisning till artikeln kräva att likalönsprincipen skall tillämpas i arbetsförhållandet, varvid EG-domstolen vid behov skall ålägga arbetsgivaren att följa den.

Tillämpningsområdet för artikel 119 omfattar inte andra former av diskriminering som hänför sig till anställningsvillkoren än sådana som gäller lönen. Gränsdragningen är dock inte helt problemfri. På anställningsvillkor som inte omfattas av artikel 119 tillämpas rådets direktiv om genomförandet av principen om likabehandling av kvinnor och män i fråga om tillgång till anställning, yrkesutbildning och befordran samt arbetsvillkor (76/207/EEG) eller, när det gäller social trygghet, rådets direktiv om successivt genomförande av principen om likabehandling av kvinnor och män i fråga om social trygghet (79/7/EEG), rådets direktiv om genomförandet av principen om likabehandling av kvinnor och män i fråga om företags- eller yrkesbaserade system för social trygghet (86/378/EEG) och rådets direktiv om tillämpningen av principen om likabehandling av kvinnor och män med egen rörelse, bland annat jordbruk, samt om skydd för kvinnor med egen rörelse under havandeskap och moderskap (86/613/EEG). För innehållet i dessa direktiv redogörs i regeringens proposition om godkännandet av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 288—292).

EG-domstolen anser att begreppet lön också omfattar andelar i privata pensionssystem som

arbetsgivaren betalt för arbetstagarens räkning (se fallet 69/80, Worringham and Humphreys v. Lloyds Bank). Enligt EG-domstolens utslag är pension att betrakta som lön, om den inte genomför allmän politik för social trygghet och inte hör till det lagstadgade systemet för social trygghet, utan det är fråga om en del av det frivilliga tilläggs pensionssystemet (se fallet 12/81 Garland v. British Rail). EG-domstolen inbegriper i begreppet lön också lön som arbetsgivaren har betalt till arbetstagaren under dennes sjukdom (se fallet 171/88, Rinner — Kuhn).

Enligt EG-domstolens tolkning förutsätts det också i artikel 119 att lika lön betalas förutom för likadant även för arbete som tillerkänns lika värde. I likalönsdirektivet konstateras uttryckligen att principen om lika lön för kvinnor och män enligt artikel 119 i Romfördraget innebär att för likadant arbete eller för arbete som tillerkänns lika värde all diskriminering på grund av kön skall avskaffas i fråga om alla former och villkor för ersättningen.

Enligt gemenskapslagstiftningen och EG-domstolen gäller kravet på likalönsprincipen således likadant arbete och arbete som tillerkänns lika värde. Det sistnämnda begreppet hänvisar till de krav som arbetet ställer och uppgifternas karaktär (se fallen 61/81, kommissionen v. UK; 129/79, McCarthy Ltd. v. Smith och 96/80, Jenkins v. Kingsgate). EG-domstolen ansåg i sitt utslag beträffande fallet Jenkins att enbart det faktum att arbetet utförs på deltid inte ändrar arbetets karaktär vad gäller de krav det ställer. Enligt EG-domstolen skall det konkreta arbetet utgöra grund för lönejämförelsen. Ett hypotetiskt jämförelseobjekt godkänns således inte. EG-domstolen ansåg dock i sitt utslag 129/79 att de arbetsuppgifter som jämförs inte behöver ha utförts samtidigt. I det aktuella fallet hade en kvinnlig lagerföreståndare väckt ersättningstalan mot sin arbetsgivare McCarthy Ltd., eftersom hennes manlige föregångare i lön för samma arbete hade fått 10 pund mera per vecka än hon själv. Enligt arbetsgivaren berodde löneskillnaden på ekonomiska faktorer. Företagets ekonomiska läge hade försämrats efter att den kvinnliga lagerföreståndarens föregångare hade lämnat företaget. EG-domstolen ansåg att det var fråga om lönediskriminering på grund av kön.

Enligt EG-domstolens rättspraxis är också indirekt lönediskriminering som grundar sig på kön förbjuden. Som sådan har betraktats bl.a.

att deltidsarbetstagare behandlas annorlunda än arbetstagare på heltid t.ex. i fråga om lön eller sociala förmåner (se fallen 170/84 Bilka, 171/88 Rinner-Kuhn, 33/89 Kowalska, 184/89 Nimz, 102/88 Ruzius och 360/90 Bötel).

Enligt EG-domstolens rättspraxis skall också kriterierna vid klassificering av lönenivån på ett objektivt sätt säkerställa att samma lönenivå iakttas för likadant arbete och arbete som tillerkänns lika värde, oberoende av om arbetet utförs av en kvinna eller en man. Om värden som beaktar den genomsnittliga arbetsinsatsen av arbetstagare som representerar endast det ena könet används som grund för i vilken utsträckning arbetet t.ex. kräver eller förutsätter styrka eller skall betraktas som tungt, är detta en form av diskriminering på grund av kön och står således i strid med likalönsprincipen. För att arbetsvärderingssystemet inte skall vara diskriminerande, skall det beakta särskild lämplighet eller förmåga hos arbetstagare av båda könen i den mån de uppgifter som utförs i företaget förutsätter detta (se fallet 237/85, Rummler).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I lagen om jämställdhet mellan kvinnor och män (609/86) finns ett stadgande om lika lön, som är i överensstämmelse med artikel 119 i Romfördraget och direktivet om lika lön. På grund av EG-domstolens rättspraxis måste i lagen dock göras vissa preciseringar i synnerhet vad gäller uppföljningen av likalönsprincipen. En regeringsproposition om ändring av jämställdhetslagen avläts till riksdagen på våren 1994 (RP 90/1994 rd.).

Artikel 120. Enligt bestämmelsen i artikeln strävar medlemsstaterna efter att bibehålla likvärdigheter som finns mellan deras system för betald ledighet. På basis av artikeln har gemenskapen befogenheter att utfärda rättsakter gällande betald ledighet för att uppnå målen enligt artikel 117. Hittills har endast en bestämmelse på rekommendationsnivå utfärdats (se rådets rekommendation om principen om 40-timmars arbetsvecka och fyra veckors betald årlig semester (75/457/EEG)).

Artikel 121. Enligt artikeln får rådet genom enhälligt beslut och efter att ha hört ekonomiska och sociala kommittén tilldela kommissionen uppgifter i samband med att gemensamma

åtgärder genomförs, särskilt vad beträffar social trygghet för de migrerande arbetstagare som avses i artiklarna 48—51 i Romfördraget.

Artikel 122. Enligt artikeln skall kommissionen i sin årsrapport till Europaparlamentet ägna ett särskilt kapitel åt den sociala utvecklingen inom gemenskapen. Parlamentet får anmoda kommissionen att avge rapporter om särskilda problem som gäller sociala förhållanden.

Kapitel 2

Europeiska socialfonden

Artikel 123. Enligt artikeln som ändrats genom unionsfördraget har en europeisk socialfond upprättas för att förbättra arbetstagarnas sysselsättningsmöjligheter på den inre marknaden och på så sätt bidra till en höjning av levnadsstandarden. Den har till uppgift att främja möjligheterna till sysselsättning och arbetstagarnas geografiska och yrkesmässiga rörlighet inom gemenskapen. Med stöd av fonden är det också möjligt att underlätta arbetstagarnas anpassning till förändringar inom industrin och i produktionssystemen. Målen eftersträvas särskilt genom yrkesutbildning och omskolning.

Artikel 124. Artikeln innehåller bestämmelser om förvaltningen av den europeiska socialfonden. Fonden skall förvaltas av kommissionen. Kommissionen skall biträdas av en kommitté som förutom kommissionen är sammansatt av företrädare för regeringarna samt arbetstagar- och arbetsgivarorganisationer. Detaljerade bestämmelser om kommissionens uppgifter ingår i artikel 17 i rådets förordning (EEG) nr 2052/88 om strukturfondens uppgifter och effektivitet och om samordning dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbanken och andra befintliga finansieringsorgans verksamhet så som den lyder ändrad genom artikel 28 i rådets förordning (EEG) nr 2082/93. På verksamhetsperioden för kommitténs finländska representanter tillämpas bestämmelserna i artikel 164.1 i anslutningsakten.

Artikel 125. Enligt artikeln som ändrats genom unionsfördraget skall rådet enligt förfarandet i artikel 189 c besluta om genomförandebestämmelser för Europeiska socialfonden.

Med unionsfördraget har de artiklar (ar-

tiklarna 126—128) i Romfördraget ersatts, enligt vilka de gällande verkställighetsbestämmelser för socialfonden har utfärdats.

Rådets förordning (EEG) nr 2084/93 av den 20 juli 1993 om ändring av rådets förordning (EEG) 4254/88 om ändring av rådets förordning (EEG) nr 2052/88 om tillämpning av Europeiska socialfonden

Målet för förordningen som utfärdats på basis av artiklarna 126 och 127 i Romfördraget är dels att utvidga socialfondens tillämpningsområde så att sådana personer som står under hot om arbetslöshet eller riskerar att lämnas utanför arbetsmarknaden beaktas tydligare än tidigare och dels att lindra villkoren för beviljande av stöd till långtidsarbetslösa och unga arbetslösa.

Genom förordningen har de mål för vilka medlemsstaterna enligt aditionalitetsprincipen har möjlighet att delvis få finansiering genom socialfonden fastställts på nytt. Mål som gäller arbetskraftsresurser och sysselsättning är att förhindra långtidsarbetslöshet, underlätta inträde på arbetsmarknaden för unga och för sådana personer som riskerar att lämnas utanför denna samt att främja lika möjligheter för män och kvinnor på arbetsmarknaden (mål 3) och att underlätta anpassningen till industriella ändringar och utveckling av produktionssystemet för sådana arbetare som riskerar att bli arbetslösa (mål 4). Målen 3 och 4 är till sin natur riksomfattande.

Åtgärder enligt mål 3 skall riktas till arbetslösa personer. Avsikten är att förbättra verksamheten på arbetsmarknaderna samt utveckla arbetskraftsresurser. Socialfonden stöder särskilt åtgärder vilka främjar självständigt yrkesutövande och företagarkerksamhet samt som stöder inträdet på arbetsmarknaden och geografisk rörlighet. Åtgärderna skall ha en klar koppling till arbetsmarknaden och den utveckling som sker på arbetsmarknaden.

Med åtgärder enligt mål 4 eftersträvas preventiva åtgärder för att förhindra sysselsättningsproblem som uppstår på grund av strukturförändringar inom näringslivet. Målgruppen utgörs av personer verksamma inom arbetslivet och särskilt de som riskerar att bli arbetslösa. Socialfonden stöder särskilt åtgärder som avser att bevara arbetsplatser, skapa nya arbetsplatser samt att främja arbetskraftens anpassning till nya former för organiseringen av arbetet.

Åtgärderna skall stöda ibruktagandet av nya och utvecklandet av befintliga produktionssystem, organisering av arbetet och ibruktagning av ny teknologi. Vid planeringen av åtgärder enligt målet skall också internationaliseringen av marknaden och miljöfrågor beaktas. Stödet ges inte som företagsstöd utan för utveckling av arbetskraftsresurser. Verksamheten får inte favorisera vissa företag eller branscher men åtgärderna skall framförallt fokuseras på de små och medelstora företagens behov och på att underlätta arbetstagarnas möjligheter till utbildning.

Dessutom stöder fonden sådana åtgärder inom områden enligt målen 1, 2 och 5 b som avser utvecklingen av sysselsättningen och arbetskraftsresurserna inom dessa områden. För deras del ingår åtgärderna som stöds av socialfonden i planerna för områdena. Enligt artikel 5 i rådets förordning (EEG) nr 2082/93 skall i planerna enligt målen 1, 2 och 5 b åtgärder som stöds av socialfonden utgöra separata identifierbara delar. På basis av det till anslutningsakten bifogade protokollet nr 6 artikel 4 tillämpas bestämmelser som gäller förordningens mål 1 för Finlands del på mål 6 åtminstone till 1999.

Enligt artikel 1 i förordningen (EEG) nr 2084/93 har förordningens (EEG) nr 4255/88 artiklar 1—9 ändrats. I artikel 1 fastställs förordningens tillämpningsområde. Enligt stycke 1 i artikel 1.1 skall fonden stöda åtgärder enligt mål 3 inom gemenskapen. I punkten uppräknas de åtgärder för vilka fondens stöd speciellt kan fås för att förverkliga åtgärderna enligt målet. Enligt stycke 2 i artikel 1.1 stöder fonden åtgärder enligt mål 4 inom gemenskapen. I punkten uppräknas de åtgärder för vilka fondens stöd speciellt kan fås. I stycke 3 i artikeln 1.1 fastställs de åtgärder för vilka fondens stöd kan fås som en del av målen 1, 2 och 5 b på sådana områden som dessa mål gäller. I stycke 4 i artikeln 1.1 fastställs dessutom de åtgärder och sätt vilka kan finansieras via socialfonden särskilt i fråga om mål 1 på sådana områden som detta mål gäller.

Enligt artikel 1.2 skall medlemsstaterna och kommissionen försäkra sig om att åtgärder som vidtas för att genomföra de olika målen tillsammans konsekvent främjar huvudmålet som är att förbättra verksamheten på arbetsmarknaden och utveckla arbetskraftsresurserna med beaktande av särdragen för respektive medlemsstat och område. Enligt artikel 1.3

skall principen om lika möjligheter för män och kvinnor på arbetsmarknaden efterföljas i all verksamhet i syfte att uppnå målen.

I artikel 2 fastställs sådana utgifter för vilka medlemsstaterna kan få finansiering via socialfonden. Medlemsstaterna skall tillse att kostnader för varje typ av åtgärder håller sig inom lämpliga ramar för respektive åtgärd. Kommissionen bevakar att den finansiering medlemsstaterna får för utbildning av samma kvalitet håller sig på ungefär samma nivå.

Enligt artikel 3 säkerställer medlemsstaterna och kommissionen i samråd enligt den s.k. partnerskapsprincipen att socialfondens stöd med hänsyn till de mål som fastställts i artikel 1 koncentreras på de viktigaste behoven och effektivaste åtgärderna.

Artikel 4 innehåller bestämmelser om nationella planer och den information som skall ingå i planerna. I artikel 1.1 förutsätts att sifferuppgifterna i planerna kompletteras med uppgifter om brist på balans i efterfrågan och utbud på arbetskraft, kvaliteten av och egenskaperna hos de lediga arbetsplatserna, sysselsättningsmöjligheter, kvaliteten av de åtgärder som skall verkställas samt om persongrupper och antal personer som åtgärderna gäller samt väntad verkan av åtgärder i syfte att främja lika möjligheter för män och kvinnor. Av planerna skall dessutom framgå på vilket sätt näringslivets och arbetsmarknadens parter har tagits med i samarbetet.

Enligt artikel 4.2 skall planer enligt artikel 10.1 i rådets förordning (EEG) nr 2052/88 innehålla uppgifter också om hur medlemsstaten vid behov har sört för att sådana organ som erbjuder tjänster till förmån för personer som avses i artikel 1.1 också deltar i den verksamhet som finansieras av socialfonden.

Artikel 4.3 innehåller en hänvisning till planer som avses i artikel 10.2 i rådets förordning (EEG) nr 2052/88. I punkt 3 uppräknas de uppgifter som förutom de uppgifter som uppräknas i artikel 4.1 skall ingå i sådana planer.

Artikel 5 innehåller bestämmelser om formerna för beviljande av stöd och om de uppgifter som skall ingå i ansökningar om stöd av fondens medel. Artikel 6 innehåller bestämmelser om teknisk hjälp som tillhandahålls av fonden samt om pilot- och demonstrationsprojekt. Artikel 7 innehåller detaljerade bestämmelser om under vilka förutsättningar och med hur stora andelar fonden kan ge teknisk hjälp och delta i pilot- och demonstrationsprojekt. Enligt

artikel 7 kan fonden finansiera verksamhet som hänför sig till flera än ett av de mål som nämns i artikel 1 och som gäller särskilt utveckling av arbetskrafts- och utbildningsstrukturen samt av övriga motsvarande strukturer, utbildning av personal inklusive tillhandahållande av teknisk hjälp. Artikel 8 innehåller övergångsbestämmelserna.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Socialfondens arbetskraftspolitiska mål 3 och 4 motsvarar Finlands arbetskraftspolitiska mål. Den nationella arbetskraftspolitiken fokuseras på att hindra och lindra ungdomsarbetslösheten och långtidsarbetslösheten, att motverka uteslutning från arbetsmarknaden samt att hindra att arbetslöshetsproblem uppstår som en följd av strukturella förändringar i näringslivet. Arbetskraftstjänster samt stödåtgärder som avses i sysselsättningslagen (275/87) och sysselsättningsförordningen (130/93) inriktas särskilt på åtgärder i enlighet med socialfondens mål. I 16 § sysselsättningslagen har uttryckligen stadgats om att budgeterade medel för sysselsättning särskilt inriktas på sysselsättning av unga arbetstagare och långtidsarbetslösa, på preventiva åtgärder för att förhindra långtidsarbetslöshet samt på sysselsättning av underutvecklade.

Lagstiftningen om skötseln av sysselsättning i Finland ställer inte några hinder för tillämpning av socialfondens arbetskraftspolitiska åtgärder. Det är således inte nödvändigt att ändra den nationella lagstiftningen i fråga om bestämmelser och stadganden som gäller socialfonden.

Kapitel 3

Utbildning, yrkesutbildning och ungdomsfrågor

Artikel 126. I artikeln som ändrats genom unionsfördraget finns bestämmelser om att utveckla utbildning av hög kvalitet genom att samarbetet mellan medlemsstaterna uppmuntras och stöds och medlemsstaternas verksamhet vid behov kompletteras. I punkt 1 finns bestämmelser om arbetsfördelningen mellan gemenskapen och medlemsstaterna i utbildningspolitiken. Medlemsstaterna bär ansvaret för utbildningens innehåll och organiseringen

av utbildningssystemet. Gemenskapen respekterar detta ansvar och medlemsstaternas språkliga och kulturella pluralism. Gemenskapens uppgift är att bidra till utvecklingen av en högklassig utbildning.

Punkt 2 i artikeln definierar det område där gemenskapen har behörighet att främja samarbetet mellan medlemsstaterna och vid behov stödja och komplettera deras verksamhet. Syftet med gemenskapens verksamhet är att utveckla utbildningens europeiska dimension speciellt genom att öka undervisningen i medlemsstaternas språk och kändedomen om dem, genom utbyte av information och erfarenheter i frågor som är gemensamma för medlemsstaternas utbildningssystem, genom att främja samarbetet mellan olika läroanstalter och genom att uppmuntra studerande och lärare till rörlighet, bl.a. genom att erkänna akademiska examina och andra studieprestationer samt genom att arbeta för utbyte av ungdom samt social- och ungdomshandledare och utveckling av distansundervisning.

Punkt 3 definierar utbildning som ett område där gemenskapen och medlemsstaterna eftersträvar samarbete med tredje länder och behöriga organisationer inom utbildningssektorn, speciellt Europarådet. Förutom med EFTA-länderna har gemenskapen utbildningssamarbete med länderna i Central- och Östeuropa, Ryssland och Förenta Staterna.

Punkt 4 definierar det utbildningspolitiska beslutsfattandet inom gemenskapen. I gemenskapen följer medbeslutandeprocessen bestämmelserna i artikel 189 b. Europaparlamentet har stort inflytande på beslutsprocessen. Innan besluten fattas förutsätts dessutom att ekonomiska och sociala kommittén och regionkommittén hörs. I syfte att realisera målen i artikeln kan rådet bestämma om understödjande åtgärder och genom majoritetsbeslut utfärda rekommendationer — dock med undantag av harmonisering av lagar och förordningar i medlemsstaterna.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I artikeln nämns för första gången utbildning i sin helhet som hörande till gemenskapens verksamhetsområde. På basis av den har tilläggade ingen gemenskapslagstiftning getts. Artikeln utesluter dock möjligheten för gemenskapen att ingripa i den nationella utbildningslag-

stiftningen, men med stöd av den kan till och med ett omfattande samarbete igångsättas mellan medlemsstaterna inom alla utbildningssektorer.

I praktiken har gemenskapen varit mera aktiv inom utbildningspolitiken än inom yrkesutbildningspolitiken, vilket artikel 128 i Romfördraget ger möjligheter till. Enligt en resolution från ett möte mellan rådet och undervisningsministrarna av den 9 februari 1976 om ett handlingsprogram inom utbildningen (EGT nr C 38/1, 19.2.1976), har ministerrådet sammanträtt regelbundet i undervisningsministrarnas sammansättning. Det har avgett resolutioner och konklusioner om gemenskapens och medlemsstaternas verksamhet i olika utbildningspolitiska frågor och har igångsatt informationsutbyte samt inlett pilotprojekt och samarbete mellan sakkunniga.

Med stöd av artiklarna 6—7 a och 126 i EG-fördraget har medborgarna i medlemsstaterna rätt att söka sig till och bli antagna vid vilken som helst utbildning och läroanstalt i medlemsstaterna samt att studera och avlägga examina på samma villkor som medborgarna i staten i fråga. Detta innebär att finska medborgare har avsevärt bättre möjligheter att studera utomlands, men förutsätter reciprokt att medborgare i unionens medlemsstater i fråga om studier och läroanstalter i Finland behandlas på samma sätt som finska medborgare.

Enligt protokoll 29 som i EES-avtalet gäller yrkesutbildning ändrar EES-avtalet inte enskilda staters möjligheter att av utländska studerande uppbära studieavgifter på samma sätt som innan avtalet trädde i kraft, vilket innebär att man i en medlemsstat inom EU av utomstående utländska studerande kan uppbära högre terminsavgifter än av medborgarna i det egna landet och de övriga av EU:s medlemsländer.

Artikel 127. I artikeln som ändrades genom unionsavtalet bestäms om arbetsfördelningen mellan unionen och medlemsstaterna inom utbildningspolitiken. Medlemsstaterna ansvarar för innehållet i och organiseringen av yrkesutbildningen. Gemenskapen respekterar detta ansvar, men dess uppgift är att bedriva en yrkesutbildningspolitik som stöder och kompletterar verksamheten i medlemsstaterna. I fråga om yrkesutbildning kan gemenskapen, i motsats till utbildningspolitiken enligt artikel

126, föra en egen politik som stöder och kompletterar medlemsstaternas åtgärder.

Syftet med gemenskapens verksamhet är att underlätta anpassningen till industriella omvandlingar, förbättra den grundläggande yrkesutbildningen och den yrkesinriktade vuxenutbildningen, underlätta inträde till utbildning och att utveckla rörligheten bland lärare, utbildare och särskilt ungdom, uppmuntra till samarbete mellan läroanstalter och företag i fråga om yrkesutbildning och utveckla utbytet av information och erfarenheter i frågor som är gemensamma i medlemsstaternas yrkesutbildningssystem.

Enligt bestämmelsen i punkt 3 skall gemenskapen och medlemsstaterna ge företräde åt samarbete med tredje land och behöriga organisationer inom utbildningssektorn.

Enligt punkt 4 skall besluten om yrkesutbildningspolitiken fattas med iakttagande av förfarandet i artikel 189 c i Romfördraget. Rådet beslutar om de åtgärder genom vilka målen enligt artikeln skall nås, dock med undantag av en harmonisering av medlemsstaternas lagar och förordningar.

EG-domstolen har i sin rättspraxis tolkat begreppet yrkesutbildning brett i fallet 293/93, Gravier. Fallet gällde en fransk medborgare som studerade seriefigursteckning på en fyra-årig kurs vid en konsthögskola i Liège i Belgien. På grund av sin nationalitet avkrävdes han en högre terminsavgift än de belgiska studerandena. EG-domstolen ansåg, stödande sitt avgörande på artikel 6 och 128 i Romfördraget, att yrkesutbildning är vilken som helst form av utbildning som förbereder till behörighet för något speciellt yrke, område eller arbete eller ger nödvändig utbildning eller färdigheter för dessa oberoende av studerandens ålder eller nivå på utbildningen, trots att i utbildningen ingår allmänbildande avsnitt. EG-domstolen har tolkat frågan så, att som yrkesutbildning räknas all annan utbildning än den som hör till läropliktsskolan eller andra gradens allmänbildande utbildning och har ansett att högre terminsavgifter för andra medborgare i medlemsländerna än för de egna medborgarna utgör sådan diskriminering på grund av nationalitet som avses i artikel 6 i Romfördraget (se fallen 152/82 Forcheri, 309/85 Barra, 24/86 Blaizot, 263/86 Humbel och 242/87 kommissionen v. rådet (ERASMUS)).

Artikel 127 ersatte artikel 128 i Romfördra-

get, enligt vilken rådet på kommissionens framställning och efter att ha hört ekonomiska och sociala kommittén, fastställde de allmänna principerna för en sådan gemensam yrkesutbildningspolitik genom vilken man kan bidra till en balanserad utveckling av ekonomin och den gemensamma marknaden.

Med stöd av artikel 128 i Romfördraget har rådet fattat beslut om allmänna principer för en gemensam yrkesutbildningspolitik (63/266/EEG), om jämställande av examensbevis inom yrkesutbildning i medlemsstaterna i Europeiska gemenskapen (84/368/EEG) samt om godkännande av ett samarbetsprogram för utbildningen på det tekniska området mellan högskolorna och industrin COMETT (86/365/EEG, ändr. genom beslut 89/27/EEG), om godkännande av ett handlingsprogram som gäller högskolestuderandes rörlighet i Europeiska gemenskapen ERASMUS (87/327/EEG, ändr. 89/663/EEG), om ett handlingsprogram för yrkesutbildning av unga och deras förberedelse för arbets- och vuxenlivet Petra (87/569/EEG, ändr. 91/387/EEG), om gemenskapens andra handlingsprogram för handikappade HELIOS (88/231/EEG) och Handynet-systemet i anslutning till det (89/658/EEG), om ett handlingsprogram för främjande av kunskaper i främmande språk i Europeiska gemenskapen Lingua (89/489/EEG), om ett handlingsprogram för främjande av den nya utveckling som den teknologiska omvandlingen förutsätter inom yrkesutbildningen i Europeiska gemenskapen Eurotecnet (89/657/EEG, ändr. 92/170/EEG) och om ett handlingsprogram för utveckling av fortbildningen i Europeiska gemenskapen FORCE (90/267/EEG, ändr. 92/170/EEG). Rådet har vidare gett en rekommendation om kontinuerlig yrkesutbildning (93/404/EEG). Enligt artiklarna 78—88 i EES-avtalet och artikel 4 i anslutande protokoll 31 deltar Finland i alla av gemenskapens program för utbildning och ungdom liksom i andra aktiviteter fr.o.m. ingången av 1995.

I det tidigare nämnda beslutet om tillämpning av allmänna principer för en gemensam yrkesutbildningspolitik fastställs målen för yrkesutbildningspolitiken, där man framhäver individens rätt till utbildning och individens frihet att välja yrke, utbildnings- och arbetsplats samt behovet att dimensionera yrkesutbildningen både kvantitativt och kvalitativt så att den motsvarar utvecklingen i näringslivets olika branscher. Beslutet är bindande för med-

lemsstaterna, men är av så allmän karaktär att det i praktiken i medlemsstaterna inte har påverkat lagstiftningen om yrkesutbildning.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Artikeln ger inte möjlighet för gemenskapen att ingripa i den nationella lagstiftningen om yrkesutbildning, men ger gemenskapen fullmakt att bedriva en yrkesutbildningspolitik. Med stöd av de tidigare nämnda rättsfallen kan inte högre studieavgifter uppbäras av medborgare inom Europeiska unionen än av medborgarna i det egna landet. Detta föranleder dock inga ändringar i lagstiftningen i Finland.

Avdelning IX

Kultur

Artikel 128. I artikeln som genom unionsfördraget har fogats till Romfördraget fastställs unionens och medlemsstaternas kulturuppgifter.

Gemenskapen har sedan 1987 bedrivit kultursamarbete då medlemsstaternas kulturministrar sammanträdde som ett ministerråd. För att bereda kulturrådets sammanträden och främja samarbetet mellan medlemsstaterna tillsattes 1988 rådets kommitté för kulturfrågor. Gemenskapens anslag för kultur har varje år ökat och nya program och projekt har igångsatts särskilt inom den audivisuella kulturen (MEDIA-programmet), och inom bevarandet av kulturarvet, i mindre omfattning även inom olika konstarter.

Enligt punkt 1 strävar gemenskapen efter att främja medlemsstaternas kulturer med respekt för deras nationella och regionala mångfald samtidigt som den framhäver medlemsstaternas gemensamma kulturarv.

Punkt 2 fastställer de områden där gemen-

skapen genom sina åtgärder vill uppmuntra till samarbete medlemsstaterna emellan och vid behov stödja och komplettera verksamheten i medlemsstaterna. Sådana områden är särskilt en bättre kännedom och kunskap om de europeiska folkens kultur och historia, bevarande och skydd av det kulturarv som är viktigt med tanke på Europa och annat kulturutbyte än det rent kommersiella samt konstnärligt och litterärt skapande, inklusive den audivisuella sektorn.

Enligt bestämmelsen i punkt 3 bör samarbetet främjas med länder som inte hör till gemenskapen, liksom med olika internationella organisationer, särskilt Europarådet.

Punkt 4 i artikeln förpliktar medlemsstaterna att ta hänsyn till de kulturella aspekterna inom gemenskapens alla sektorer. Med stöd av den kan man tillgodose konstens och kulturlivets intressen på den inre marknaden exempelvis i frågor som gäller beskattning, tullar, statsstöd och konkurrens.

Punkt 5 bestämmer om det förfarande som skall iaktas i beslutsfattandet. Rådet beslutar om åtgärder inom kultursektorn i enlighet med artikel 189 b, sedan det har hört regionkommittén. Dessa åtgärder får dock inte innebära att medlemsstaternas lagar och författningar förenhetligas, dvs. att deras kulturpolitik harmoniseras.

Rådet skall enligt punkt 5 i artikeln vara enhälligt i alla sina avgöranden enligt artikel 189 b. På framställning av kommissionen kan rådet enhälligt även ge rekommendationer.

Med stöd av EES-avtalet kan Finland endast delta i gemenskapens audivisuella MEDIA-program, som baserar sig på rådets beslut av den 21 december 1990 (90/685/EEG) om verkställigheten av det handlingsprogram som gäller främjande av utvecklingen inom den europeiska audivisuella industrin (MEDIA 1991 — 1995) Medlemskapet ger kulturlivet i Finland möjlighet att delta i gemenskapens program för kultur och kulturarv.

Avdelning X

Folkhälsa

Artikel 129. Genom Maastrichfördraget fogades till fördraget en ny artikel om folkhälsa. I artikeln föreskrivs om gemenskapens åtgärder för främjande av samarbetet mellan medlemsstaterna på folkhälsans område.

Enligt punkt 1 skall gemenskapen bidra till att säkerställa en hög hälsoskyddsnivå för människor genom att främja samarbetet mellan medlemsstaterna och vid behov stödja deras insatser. Gemenskapens insatser skall inriktas på att förebygga sjukdomar, särskilt de stora folksjukdomarna och narkotikamissbruk. Som hälsopolitiska medel skall gemenskapen främja forskning om sjukdomarnas orsaker och spridning samt undervisande och upplysande verksamhet.

Enligt artikeln skall hälsoskyddskraven ingå som ett väsentligt led i gemenskapens övriga politik.

Enligt punkt 2 skall medlemsstaterna i samverkan med kommissionen inbördes samordna sin politik och sina program på de områden som avses i punkt 1. Kommissionen kan i nära kontakt med medlemsstaterna ta lämpliga initiativ för att främja en sådan samordning.

Enligt punkt 3 skall gemenskapen och medlemsstaterna främja samarbetet med tredje land och behöriga internationella organisationer på folkhälsans område.

Enligt punkt 4 skall rådet besluta om åtgärder för att bidra till att folkhälsomålen uppnås. Beslut om åtgärderna fattas enligt förfarandet i artikel 189 b och efter att ekonomiska och sociala kommittén har hörts. Åtgärderna får dock inte omfatta någon harmonisering av medlemsstaternas lagar eller andra författningar. Rådet kan också genom beslut med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen anta rekommendationer om folkhälsan. Kommissionen har den 24 november utfärdat ett meddelande om framtida åtgärder inom folkhälsan på gemenskapsnivån (se COM (93) 559 final).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Artikeln om folkhälsa medför inget omedelbart behov att ändra lagstiftningen i Finland.

Avdelning XI

Konsumentskydd

Artikel 129 a. Genom unionsfördraget kompletterades Romfördraget med artikel 129 a, i vars punkt 1 fastställs att gemenskapen skall bidra till att en hög konsumentskyddsnivå uppnås genom åtgärder enligt artikel 100 a om att förverkliga den inre marknaden, samt genom sådana särskilda insatser som understöder och kompletterar medlemsstaternas politik för att skydda konsumenternas hälsa, säkerhet och ekonomiska intressen och ge god konsumentupplysning.

Enligt punkt 2 i artikeln fastställer rådet de särskilda insatser som avses i punkt 1 enligt medbestämmandeförfarandet i enlighet med artikel 189 b.

Enligt punkt 3 skall insatser som beslutas enligt punkt 2 inte hindra medlemsstaterna från att upprätthålla eller införa strängare skyddsåtgärder. Sådana åtgärder måste dock vara förenliga med fördraget och kommissionen skall underrättas om dem.

I och med unionsfördraget har konsumentpolitiken och konsumentskyddet fått en mera officiell ställning än tidigare. Enligt artikel 3 s i fördraget är ett av gemenskapens mål att bidra till att stärka konsumentskyddet.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

De lagstiftningsändringar artikeln föranleder har genomförts i samband med att EES-avtalet trädde i kraft. Då samordnades konsumentskyddslagstiftningen med gemenskapens bestämmelser. För innehållet i ändringarna har redogjorts i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 56 och 292—293).

Avdelning XII

Transeuropeiska nät

Artikel 129 b. Genom unionsfördraget fogades till Romfördraget bestämmelser om transeuropeiska nät. Enligt bestämmelsen skall gemenskapen bidra till att upprätta och utveckla transeuropeiska nät för infrastrukturerna inom transport-, telekommunikations- och energisek-

torerna. Därtill avses att bestämmelserna medverkar till att de mål som anges i artiklarna 7 a och 130 a uppnås och till att unionsmedborgare, ekonomiska aktörer samt regionala och lokala samhällen i full utsträckning skall kunna dra nytta av ett område utan inre gränser.

Avsikten med att utveckla transeuropeiska nät är att upprätta inre förbindelser där sådana saknas inom gemenskapen och vidareutveckla de redan existerande förbindelserna mellan gemenskapens olika områden. Detta skall förverkligas genom att främja de nationella nätens samtrafikförmåga och driftskompatibilitet samt tillträdet till sådana nät. Avsikten är, å ena sidan, att göra det möjligt för unionsmedborgare, ekonomiska aktörer samt regionala och lokala samhällen att i full utsträckning utnyttja fördelarna med den inre marknaden och å andra sidan att undanröja regional ojämlikhet inom gemenskapen samt bidra till sammanhållningen eller kohesionen inom gemenskapen. Därvid skall särskild hänsyn tas till behovet av att förbinda öar, inlandsområden och randområden med gemenskapens centrala delar.

Artikel 129 c. Enligt artikelns bestämmelser skall gemenskapen för att förverkliga de mål som anges i artikel 129 b dra upp riktlinjer som omfattar mål, prioriteringar och huvudlinjer för de åtgärder som gäller de transeuropeiska näten; i dessa riktlinjer skall projekt av gemensamt intresse prioriteras. Därtill skall gemenskapen vidta alla nödvändiga åtgärder i syfte att genomföra nätens tekniska standardisering. Gemenskapen kan också genom genomförbarhetsstudier, lånegarantier eller räntesubventioner stödja projekt av gemensamt intresse i medlemsstaterna. Gemenskapen kan via den kohesionsfond som enligt artikel 130 d upprättats delta i finansieringen av vissa infrastrukturprojekt inom transportområdet. Vid gemenskapens alla insatser skall hänsyn tas till projektens potentiella ekonomiska livskraft.

Enligt artikel 129 c.2 skall medlemsstaterna i samverkan med kommissionen inbördes samordna den politik på nationell nivå som kan få väsentlig betydelse för att förverkliga de mål som ges i artikel 129 b. Kommissionen får i nära samarbete med medlemsstaterna ta lämpliga initiativ för att främja en sådan samordning.

Enligt artikel 129 c.3 kan gemenskapen besluta om att samarbeta med tredje land för att främja projekt av gemensamt intresse och för att säkerställa nätens driftskompatibilitet.

Gemenskapen skall utarbeta planer angående transeuropeiska nät varje transportgren för sig. Avsikten är att olika transportgrenars nät senare ansluts till varandra.

Det beräknas att det behövs ca 400 miljarder ecu för att utveckla transeuropeiska nät för infrastrukturen inom transportsektorn. Andelen som gemenskapen står för beräknas under åren 1993—1999 vara ca 220 miljarder ecu. Ca 70 % av investeringarna inriktas på väginfrastrukturen och på att upprätta och vidareutveckla storhastighetsnät.

Avsikten inom telekommunikationen är att upprätta transeuropeiska nät som erbjuder allmänna tillämpningar eller bastjänster. Avsikten är att vid inledningsfasen förbinda de viktigaste tätorterna inom gemenskapen med flertjänstnät (ISDN), vilka senare skall utvecklas till en alleuropeisk infrastruktur inom telekommunikationen. Bindande rättsakter om nätens utvecklande har ännu inte utfärdats. Europeiska gemenskapernas kommission bereder som bäst förslag till beslut om inledande av arbete för att utveckla och projektera flertjänstnät. Inom gemenskapen vidareutvecklas även dataöverföring mellan förvaltningarna varom kommissionen har lagt fram ett förslag (COM (93) 6 final).

Som en del i utvecklandet av transeuropeiska nät förstärks el- och naturgasinfrastrukturen inom gemenskapen. Avsikten är att förbättra konkurrensen, tillgången till energiprodukter och kohesionen. Särskild vikt läggs vid att stödja energiförsörjningen i randområden.

Inom unionen beräknas att om elproduktionskapaciteten samordnas kan årligen ca en miljard ecu sparas. Om överföringsmöjligheterna mellan nationella nät ökade, kunde besparingarna fördubblas. Genom att sammanbinda naturgasnäten kunde energiförsörjningen säkerställas och tekniska förutsättningar för en gemensam marknad för gas skapas.

Enligt artikel 129 c skall medlemsstaterna i samverkan med kommissionen inbördes samordna den politik på nationell nivå som kan få väsentlig betydelse för att de mål som anges i artikel 129 b förverkligas.

Artikel 129 d. Artikelns innehåller bestämmelser om förfarande vid gemenskapens organ och om beslutsfattande om nät. De riktlinjer som avses i artikel 129 c skall antas av rådet som skall besluta enligt förfarandet i artikel 189 b och efter att ha hört ekonomiska och sociala kommittén samt regionkommittén. Om riktlin-

jer och projekt av gemensamt intresse avser särskilt en medlemsstats territorium krävs den berörda medlemsstatens godkännande. Rådet skall enligt förfarandet i artikel 189 c och efter att ha hört ekonomiska och sociala kommittén samt regionkommittén vidta de övriga åtgärder som anges i artikel 129 c.1.

Avdelning XIII

Industri

Artikel 130. Enligt artikeln skall gemenskapen och medlemsstaterna säkerställa nödvändiga verksamhets förutsättningar för gemenskapens industri.

Enligt artikeln skall insatser inriktas på att påskynda industrins anpassning till strukturförändringar, att främja en miljö som är gynnsam för att starta och utveckla företag inom hela gemenskapen, särskilt små och medelstora företag, att främja en miljö som är gynnsam för samarbete mellan företag och att främja ett bättre utnyttjande av de industriella möjligheterna som skapas genom politiken inom sektorerna för innovation, forskning och teknisk utveckling.

Artikeln innehåller också bestämmelser om förfaranden för att uppnå dessa mål.

Enligt punkt 2 i artikeln skall medlemsstaterna förhandla med kommissionen och vid behov samordna sin verksamhet. Artikeln ger kommissionen rätt att ta initiativ för att främja samordningen.

Artikels punkt 3 ger rådet rätt att enhälligt, efter att ha hört parlamentet och ekonomiska och sociala kommittén, besluta om särskilda åtgärder för att stödja insatser som görs av medlemsstaterna i syfte att förverkliga de mål som anges i artikeln. Därtill åläggs kommissionen att medverka till att dessa mål uppnås genom den verksamhet som bedrivs med stöd av andra artiklar.

Enligt artikeln får åtgärder som siktar till att trygga konkurrensförmågan för industrin inte leda till att konkurrensen snedvrids.

Innan Maastrichtfördraget trädde i kraft fanns inga särskilda bestämmelser om industri eller industripolitik i Romfördraget. Maastrichtfördragets ikraftträdande innebar således grunden för en gemensam industripolitik där i synnerhet den små och medelstora industrins betydelse framhävs.

Europeiska gemenskapen har redan innan

Maastrichtfördraget trädde i kraft, med stöd av Romfördraget, bedrivit sådan verksamhet inom industripolitiken som grundat sig till exempel på att avskaffa inre gränshinder, på konkurrens, harmonisering av bolagsrätten, forskningssamarbete, energipolitik och miljöskydd. Verksamhetsfullmakter av industripolitisk betydelse har tillämpats från fall till fall i samband med problem inom olika näringsgrenar. 1990 godkände rådet en strategi som följts av kommissionen då program för olika näringsgrenar utarbetats.

Hösten 1990 offentliggjorde kommissionen ett meddelande (COM (90) 556 final), som innehåller riktlinjerna för gemenskapens industripolitik. Detta meddelande har följts då kommissionen utarbetat allmänna program och meddelanden för olika industrigrenar. Program och meddelanden har offentliggjorts bl.a. med avseende på bil-, varvsindustri-, flygplans-, gruv-, rymd- och elektronikindustrin. Rådets och kommissionens meddelanden och program är inte bindande, men har en styrande effekt.

Gemenskapen förverkligar sin industripolitik indirekt på många olika sätt, t.ex. genom region-, konkurrens-, trafik-, miljö- och socialpolitiken samt genom forsknings- och utbildningsprogrammen. Strukturfonderna (områdesutvecklingsfonden, socialfonden och garanti-fonden för jordbruket) samt Europeiska investeringsbanken har en central betydelse för gemenskapens industripolitik.

Artikeln ger kommissionen effektivare möjligheter att koordinera nationella industripolitiska åtgärder om dessa skulle strida mot unionens mål. Kommissionen bereder som bäst ett nytt industripolitiskt meddelande. Man kan anta att gemenskapen i sin industripolitik strävar till en aktivare verksamhet till exempel när det gäller statliga stödåtgärder, miljöskyddet och konsumentskyddet.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Artikeln medför inte behov att ändra lagstiftningen.

Avdelning XIV

Ekonomisk och social sammanhållning

Artikel 130 a. I första stycket förpliktas

gemenskapen för att främja en harmonisk utveckling inom hela gemenskapen att utveckla och fullfölja sin verksamhet för att stärka sin ekonomiska och sociala sammanhållning. Enligt andra stycket skall gemenskapen sträva efter att minska skillnaderna mellan de olika regionernas utvecklingsnivåer. Särskilt skall man sträva efter att minska eftersläpningen i de minst gynnade regionerna, inbegripet landsbygdsområdena.

Man har ansett att gemenskapens ekonomiska integration tillspetsar de problem som regional ojämlikhet medför. Bestämmelserna om regional och social sammanhållning eller kohe- sion intogs i Romfördraget första gången genom enhetsakten år 1986. Genom Maastricht- fördraget fogades till artikel 2 i Romfördraget att främjandet av den ekonomiska och sociala sammanhållningen uttryckligen hör till gemenskapens mål.

Artikel 130 b. I första stycket finns en bestämmelse om medlemsstaternas skyldighet att bedriva och samordna sin ekonomiska politik i syfte att även uppnå de mål som anges i artikel 130 a. Vid utformningen och genomförandet av gemenskapens politik och åtgärder och vid genomförandet av den inre marknaden skall de ytterligare beakta målen för främjandet av sammanhållning samt målen i artikel 130 c för Europeiska regionala utvecklingsfonden samt bidra till att dessa uppnås. Gemenskapen skall understödja strävandena att uppnå dessa mål genom de åtgärder som den vidtar genom sina strukturfonder, dvs. genom utvecklingssektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, Europeiska socialfonden och Europeiska regionala utvecklingsfonden samt genom Europeiska investeringsbanken och andra befintliga finansieringsorgan.

Enligt andra stycket skall kommissionen vart tredje år lägga fram en rapport för Europaparlamentet, rådet, ekonomiska och sociala kommittén samt regionkommittén. I rapporten skall å ena sidan redogöras för de framsteg som har gjorts för att uppnå ekonomisk och social sammanhållning och å andra sidan hur de olika medel som anges i denna artikel har bidragit till framstegen i sammanhållningen. Denna rapport kan vid behov åtföljas av lämpliga förslag.

Enligt tredje stycket kan rådet enhälligt besluta om särskilda åtgärder utanför fonderna på förslag av kommissionen och efter att ha

hört Europaparlamentet, ekonomiska och sociala kommittén samt regionkommittén. De beslut som rådet fattar enligt denna artikel får inte påverka tillämpningen av de åtgärder som beslutas inom ramen för gemenskapens övriga politik.

Viktigast av de medel om vilka bestämmelser finns i första stycket är att avhjälpa regionala olägenheter genom strukturfonderna och andra finansieringsorgan. Närmare bestämmelser om detta ingår i förordningar om strukturfonderna för vilka redogörs nedan i denna avdelning.

Artikel 130 c. Enligt artikeln är Europeiska regionala utvecklingsfondens syfte att sträva efter att avhjälpa de regionala obalanserna i gemenskapen. Detta genomförs å ena sidan genom insatser för utvecklingen och den strukturella anpassningen av regioner som utvecklas långsammare samt å andra sidan genom insatser för omstruktureringen av industriregioner på tillbakagång. Ett villkor för det stöd som fonden beviljar är den berörda medlemsstatens egen finansiering.

Artikel 130 d. Enligt artikeln fastställs strukturfondernas uppgifter, huvudsakliga mål och organisation, vilket kan omfatta en omgruppering av fonderna, genom rådets enhälliga beslut på förslag av kommissionen. Beslutet förutsätter Europaparlamentets samtycke och hörande av ekonomiska och sociala kommittén samt regionkommittén. Genom beslut som rådet fattar enligt denna artikel får tillämpningen av artikel 130 e emellertid inte begränsas. I artikel 130 e ingår bestämmelser om det förfarande som skall tillämpas vid fattandet av beslut om genomförandebestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket samt Europeiska socialfonden.

Det förfarande för beslutsfattande som refereras i föregående stycke tillämpas även på fastställandet av de allmänna regler som skall tillämpas på fonderna och de bestämmelser som behövs för att säkerställa deras effektivitet och samordningen av olika finansieringsorgan. Dessa bestämmelser ingår i rådets förordningar som refereras nedan i denna avdelning.

I andra stycket föreskrivs att rådet före den 31 december 1993 skall upprätta en sammanhållningsfond (koheSIONsfond). Fonden skall lämna ekonomiska bidrag till projekt på miljöområdet och till transeuropeiska nät inom infrastrukturen på transportområdet. Fonden

upprättas enligt bestämmelserna om förfarandet i första stycket.

Rådets förordning (EG) nr 1164/94 av den 16 maj 1994 om sammanhållningsfonden

Eftersom ikraftträdandet av Maastrichtfördraget fördröjdes gav rådet den 30 mars 1993 en förordning (EEG) nr 792/93 om införande av en tillfällig sammanhållningsfond eller ett finansieringsorgan för sammanhållning. Förordningen om sammanhållningsfonden gavs den 16 maj 1994.

Enligt artikel 1 andra stycket i förordningen bidrar kohesionsfonden till att stärka gemenskapens ekonomiska och sociala sammanhållning.

Enligt artikel 2 skall fonden lämna ekonomiska bidrag till de projekt på miljöområdet som främjar de mål som anges i Maastrichtfördraget och till projekt i anslutning till transeuropeiska nät i sådana medlemsländer i vilka bruttonationalinkomsten per invånare korrigerad med köpkraftsparitet är 90 % under gemenskapens genomsnitt (s.k. länder som omfattas av kohesionsfonden). Stöd kan dessutom ges för preliminära utredningar och analyser i anslutning till projekten. De länder som omfattas av kohesionsfonden är Grekland, Spanien, Irland och Portugal. Ett land förlorar denna ställning, om dess bruttonationalinkomst per invånare korrigerad med köpkraftsparitet vid en inspektion 1996 konstateras överstiga 90 % av gemenskapens genomsnitt.

I artikel 4 anvisas fonden sammanlagt 15 150 milj. ecu för åren 1993-1999 i 1992 års prisläge. Beloppet fördelas på olika år enligt följande:

1993	1 500 milj. ecu
1994	1 750 milj. ecu
1995	2 000 milj. ecu
1996	2 250 milj. ecu
1997	2 500 milj. ecu
1998	2 550 milj. ecu
1999	2 600 milj. ecu

Kohesionsfondens resurser fördelas preliminärt mellan de stater som omfattas av fonden så att Spaniens andel är 52—58 %, Greklands 16—20 %, Portugals 16—20 % och Irlands 7—10 % av fondens totala resurser. Enligt artikel 7 är fondens finansieringsandel 80-85 % av projektens offentliga finansiering. Preliminära utredningar och analyser kan dock i särfall

helt och hållet finansieras av fondens medel. De projekt som skall finansieras godkänns enligt artikel 10 av kommissionen med samtycke av den medlemsstat som får stödet. Förordningen ses över före utgången av år 1999 enligt förfarandet i artikel 130 d i Romfördraget.

Artikel 130 e. Enligt artikeln skall rådet besluta om genomförandebestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden enligt det s.k. samarbetsförfarandet i artikel 189 c. Dessutom skall ekonomiska och sociala kommittén samt regionkommittén höras.

Bestämmelser om det förfarande som tillämpas vid fattandet av beslut om genomförandebestämmelser rörande utvecklingssektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket finns i artikel 43. Enligt artikeln skall rådet på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet fatta besluten med kvalificerad majoritet. Vid fattandet av beslut om genomförandebestämmelser gällande Europeiska socialfonden tillämpas enligt artikel 125 förfarandet i artikel 189 c. Dessutom skall ekonomiska och sociala kommittén höras.

Rådets förordning (EEG) nr 2052/88 av den 24 juni 1988 om strukturfondernas uppgifter och effektivitet samt om samordning av deras verksamheter dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamheter, ändrad genom förordning (EEG) nr 2081/93

Förordningen, vars materiella bestämmelser har helt ersatts genom rådets förordning (EEG) nr 2081/93 av den 20 juli 1993 om ändring av förordning (EEG) nr 2052/88 om strukturfondernas uppgifter och effektivitet samt om samordning av deras verksamheter dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamheter, innehåller strukturfondernas verksamhetsprinciper och bestämmelser om samordningen av fondernas verksamhet inbördes samt om samordningen av fondernas och de övriga strukturella finansieringsorgans verksamhet.

I avdelning I (artiklarna 1—3 a) finns bestämmelser om strukturfondernas mål och uppgifter. Enligt artikel 1 skall strukturfonderna (Europeiska regionala strukturfonden, Europeiska socialfonden och Europeiska utveck-

lings- och garantifonden för jordbruket), det finansiella instrumentet för utveckling av fisket, Europeiska investeringsbanken samt andra befintliga finansieringsorgan var och en för sin del främja att de fem huvudmålen uppnås. Vid medlemsförhandlingarna kom man överens om ett nytt sjätte huvudmål (mål 6), på vilket tillämpas bestämmelserna om mål 1, med undantag av dess syfte och kriterier för valet av regionerna. Mål 6 refereras nedan i samband med anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget.

Avsikten är att genom mål 1 främja utvecklingen och den strukturella anpassningen av regioner som utvecklas långsammare. Genom mål 2 strävar man efter att omvandla de regioner som allvarligt påverkas av industriell tillbakagång. Syftet med mål 3 är att bekämpa långvarig arbetslöshet och underlätta integrationen i arbetslivet av unga människor. Mål 4 syftar till att underlätta anpassningen av arbetare till industriella förändringar och förändringar i produktionssystemen. Mål 5 indelas i två kategorier, genom vilka man försöker främja landsbygdens utveckling. Mål 5 a syftar till att påskynda anpassningen av jordbruksstrukturerna inom ramen för reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken och mål 5 b till att underlätta landsbygdens utveckling och strukturanpassning. Målen 1, 2 och 5 b är till karaktären regionala, de övriga är övergripande.

I artikel 2.1 finns målvis bestämmelser om arbetsfördelningen mellan strukturfonderna. Alla tre strukturfonderna skall bidra till uppnåendet av målen 1 och 5 b, Europeiska regionala utvecklingsfonden och Europeiska socialfonden till uppnåendet av mål 2, Europeiska socialfonden till uppnåendet av målen 3 och 4, och utvecklingssektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och det finansiella instrumentet för utveckling av fisket till att uppnå av mål 5 a. Europeiska investeringsbanken och andra befintliga finansieringsorgan bidrar till uppnåendet av ovan nämnda mål inom ramen för specialbestämmelserna om dem.

Enligt artikel 3 skall Europeiska regionala utvecklingsfonden ge stöd särskilt till investeringar i produktion, betydande infrastrukturprojekt, åtgärder för att utnyttja potentialen till internt genererad utveckling i de berörda regionerna samt investeringar inom utbildning och hälsovård i de regioner som omfattas av mål 1.

Europeiska socialfonden skall särskilt bidra till att underlätta tillgången till arbetsmarknaden, att främja lika möjligheter på arbetsmarknaden, att utveckla yrkesmässiga färdigheter och kvalifikationer samt att uppmuntra att arbetstillfällen skapas. Syftet med stödet från utvecklingssektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket är att särskilt stärka jordbruks- och skogsbruksstrukturerna, att garantera omvandlingen av jordbruksproduktionen och att uppmuntra utvecklingen av kompletterande aktiviteter för lantbrukare, att bistå till att garantera en rimlig levnadsstandard för lantbrukare samt att hjälpa till att utveckla landsbygdsområdenas sociala nätverk, att skydda miljön och att bevara landskapet. Alla tre strukturfonderna finansierar också undersökningar och pilotprojekt inom sitt verksamhetsområde.

I avdelning II (artiklarna 4—7) finns bestämmelser om ordningen för strukturverksamheterna. Enligt artikel 4 skall gemenskapens verksamheter vara sådana att de kompletterar eller bidrar till motsvarande nationella verksamheter, dvs. de är till sin karaktär tilläggsfinansiering. De gemensamma stödåtgärderna skall beslutas och genomföras i nära samarbete med kommissionen, den berörda medlemsstaten och behöriga nationella, regionala, lokala och andra myndigheter och sammanslutningar som utses av medlemsstaten i fråga. I artikel 5 finns bestämmelser om stödformerna. Beträffande strukturfonderna och det finansiella instrumentet för utveckling av fisket får finansiellt stöd ges huvudsakligen i form av delfinansiering av verksamhetsprogram, delfinansiering av en nationell stödordning, globalt stöd som förvaltas av en förmedlare och fördelas vidare av förmedlaren i form av individuellt stöd, delfinansiering av enskilda projekt, stöd till teknisk assistans samt pilot- och demonstrationsprojekt. Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans stöd ges närmast som delfinansiering i form av lån till investeringsprojekt eller program samt som garantier. Gemenskapsstöd skall på lämpligt sätt kombinera stöd i form av bidrag och lån. Stödåtgärderna vidtas antingen på initiativ av medlemsstaten eller på kommissionens s.k. gemenskapsinitiativ. I artikel 6 ingår bestämmelser om utvärderingen och uppföljningen av åtgärderna. I de förnyade bestämmelserna betonas förhandsuppskattningen av åtgärderna mer än tidigare. Enligt artikel 7 skall den verksamhet

som får stöd av gemenskapen överensstämma bl.a. med gemenskapens bestämmelser om konkurrens och offentlig upphandling. Dessutom skall man beakta synpunkter i anslutning till miljöskydd samt jämlikhet mellan män och kvinnor.

I avdelning III (artiklarna 8—11 a) finns mera detaljerade bestämmelser om de olika målen. Beträffande varje mål ges i tillämpliga delar bestämmelser om urvalet av regioner (som skall omfattas av målen 1, 2 och 5 b), utvecklingsplaner och gemenskapens ramverk för stöd, förutom för mål 5 b, om vilket motsvarande bestämmelser ingår i rådets förordning (EEG) nr 4256/88. Förordningen refereras mera ingående i samband med motiveringen till artikel 43 i Romfördraget.

Enligt artikel 8 skall de regioner som omfattas av mål 1 vara regioner på nivå II enligt nomenklaturen för statistiska territoriella enheter (Nomenclature of Statistical Territorial Units, NUTS), där bruttonationalprodukten per invånare är mindre än 75 % av gemenskapens genomsnitt, grundat på de senaste tre årens siffror. Också vissa särskilt nämnda regioner, vars bruttonationalprodukt per invånare är nära den ovan nämnda och som av särskilda skäl skall beaktas i samband med mål 1 samt undantagsvis vissa andra likaså särskilt nämnda regioner med hänsyn till deras unika närliggande läge och låga regionala bruttonationalprodukt på NUTS III-nivå, skall omfattas av detta mål. Bilagan till förordningen utgör en förteckning över de regioner som omfattas av mål 1. Förteckningen gäller åren 1994-1999. Kommissionen skall i god tid före utgången av giltighetstiden justera förteckningen för att rådet skall kunna besluta om en förteckning för följande verksamhetsperiod.

Enligt artikel 9 skall de områden som omfattas av mål 2 omfatta regioner, gränsregioner eller delar av regioner (inklusive arbetsmarknadsområden och tätorter). I första hand skall dessa områden representera eller tillhöra en territorialenhet på NUTS III -nivå som uppfyller samtliga följande kriterier:

- den genomsnittliga arbetslösheten skall ligga över genomsnittet i gemenskapen,

- andelen industriellt sysselsatta av den totala sysselsättningen skall vara samma som eller högre än genomsnittet i gemenskapen och

- antalet industrianställda skall ha minskat.

I andra hand kan som områden som omfattas av detta mål också godkännas regioner av följande typ:

- områden som ligger intill ovan nämnda områden och uppfyller ovan nämnda kriterier (i synnerhet om de ligger intill en region som omfattas av mål 1),

- tätorter med en hög arbetslöshetsgrad och en väsentlig minskning av antalet industrianställda,

- områden som har noterat ett väsentligt sjunkande antal arbetstillfällen eller som hotas av förlorade arbetstillfällen inom industri av avgörande betydelse för deras ekonomiska utveckling,

- områden, särskilt tätorter, som har allvarliga problem med att förnya förfallna industriområden,

- områden som blir lidande av effekten av en omstrukturering av fiskerisektorn.

Vid tillämpningen av ovan nämnda kriterier skall kommissionen ta hänsyn till den nationella situationen beträffande arbetslöshet, industrialiseringsgrad och industriell tillbakagång. Så snart förordningen har trätt i kraft skall medlemsstaterna till kommissionen framlägga en förteckning över de områden som bör omfattas av mål 2. På grundvalen av en samlad bedömning och efter att ha förhandlat om saken med medlemsstaterna fastställer kommissionen en preliminär förteckning på tre år över områdena. En förteckning för åren 1994-96 fastställdes den 20 januari 1994 genom kommissionens beslut (94/169/EG) på sätt som föreskrivs om fastställande av den första förteckningen över de industriområden på tillbakagång som omfattas av mål 2 i rådets förordning (EEG) nr 2052/88. Förteckningen skall regelbundet ses över. Rådet kan ändra förutsättningarna för urvalet av regioner under loppet av tre år räknat från förteckningens ikraftträdande. När förteckningen upprättas och ramverket för stöd fastställs, skall kommissionen och medlemsstaterna se till att stödet verkligen koncentreras till de mest allvarligt drabbade områdena och på den lämpligaste geografiska nivån.

De landsbygdsområden utanför de regioner som omfattas av mål 1 och som kan erhålla gemenskapsstöd enligt mål 5 b är enligt artikel 11 a sådana som har en låg bruttonationalprodukt per invånare och som också uppfyller minst två av följande tre kriterier:

- en hög andel av den totala arbetskraften är sysselsatt inom jordbruk,
- låga inkomster från jordbruk, samt
- gles befolkning och/eller märkbar utflyttning.

Vid utvärderingen skall hänsyn tas till den allmänna situationens allvar i de berörda områdena och hur den utvecklas. I andra hand kan gemenskapsstöd utsträckas till andra landsbygdsområden med en låg socioekonomisk utveckling som är belägna utanför de regioner som omfattas av mål 1 om de uppfyller ett eller flera av följande kriterier:

- områdenas eller öarnas avsidade läge i förhållande till de viktigaste centrumen för ekonomisk och kommersiell aktivitet i gemenskapen,

- områdenas känslighet för förändringar inom jordbrukssektorn,

- strukturen på jordbruksanläggningarna och åldersstrukturen på den arbetskraft som är sysselsatt inom jordbruk är ofördelaktiga,

- påfrestningar på miljön och landskapet,

- områdenas belägenhet i bergstrakter eller mindre gynnade områden,

- stark ekonomisk effekt på området på grund av omstrukturering av fiskerisektorn.

Så snart förordningen har trätt i kraft utses dessa områden på samma sätt som de områden som omfattas av mål 2. En förteckning över de områden som har utsetts för åren 1994-99 fastställdes genom kommissionens beslut (94/197/EG) av den 26 januari 1994 om förteckningen över de landsbygdsområden som skall omfattas av mål 5 b åren 1994-99 enligt rådets förordning (EEG) nr 2052/88. Också i detta fall skall kommissionen och medlemsländerna beakta, att stödet koncentreras till de områden som lider av de allvarligaste landsbygdsproblemen.

Bestämmelserna om utvecklingsplanerna och ramverket för gemenskapsstöd har till huvuddelen samma innehåll i fråga om de olika målen (artiklarna 8-10 och artikel 11 a).

Medlemsländerna skall framlägga sina utvecklingsplaner för varje mål till kommissionen. I fråga om målen 1, 2 och 5 b uppgörs planerna områdesvis. I fråga om mål 1 kan medlemsstaterna framlägga en helhetsplan om den regionala utvecklingen. I fråga om målen 3, 4 och 5 a uppgörs planen så att den gäller hela landet. Utvecklingsplanerna skall omfatta en beskrivning av den nuvarande situationen, en utvecklingsstrategi, en utvärdering av mil-

jöeffekterna (målen 1, 2 och 5 b) och en vägledande finansieringsplan. Till utvecklingsplanerna för de områden som omfattas av mål 1 skall fogas också de planer för dessa områden som gäller målen 3 och 4. Kommissionen skall granska de föreslagna planerna i samråd med medlemslandet i fråga och besluta om ett ramverk för gemenskapsstöd till olika mål och områden. Ramverket för gemenskapsstöd skall omfatta målen och tyngdpunkterna för utvecklingen, stödformerna, en vägledande finansieringsplan och stödets varaktighet. Ramverket för gemenskapsstöd kan vid behov revideras och justeras. Planerna och ramverket för stöd i fråga om de områden som är berättigade till stöd enligt mål 1 skall täcka även åtgärderna enligt mål 5 a. Planerna och ramverket för stöd enligt målen 2 och 4 uppgörs för tre år och enligt de övriga målen för sex år.

I avdelning IV (artiklarna 12-13) finns finansiella bestämmelser. Fondernas resurser under perioden 1994-1999 fastställs i artikel 12. De resurser som är tillgängliga från strukturfonderna och det finansiella instrumentet för utveckling av fisket är sammanlagt 141,5 mrd. ecu (vid 1992 års prisnivå), av vilket belopp 96,3 mrd ecu har reserverats till regioner som omfattas av mål 1. Den årliga särredovisningen av dessa resurser ingår i bilagan till förordningen. För de medlemsländer som är stödberättigade enligt kohesionsfonden (Spanien, Portugal, Irland och Grekland) kommer ökningen av strukturfondernas anslagsåtaganden tillsammans med kohesionsfonden att tillåta en fördubbling av åtagandena under perioden 1992-1999.

Kommissionen skall fastställa den vägledande tilldelningen av resurserna till medlemsländerna för vart och ett av målen (exklusive mål 5 a) med full hänsyn till följande objektiva kriterier:

- nationell och regional välfärd,
- regionernas befolkningsmängd,
- strukturproblemets allvar (inklusive arbetslöshetsnivån) samt
- för berörda mål, behovet av landsbygdsutveckling.

Resurserna för mål 5 a fastställs huvudsakligen på basis av föregående programperiod. För gemenskapsinitiativ reserveras 9 % av de totala resurserna. Om en vägledande tilldelning av anslagen för 1994-1999 till målen 2-5 b kom man överens i slutet av år 1993. Till mål

2 anvisades 15,3 mrd. ecu, till målen 3 och 4 sammanlagt 15,8 mrd. ecu, till mål 5 a 6,1 mrd. ecu och till mål 5 b 6,3 mrd. ecu. Resursfördelningen mellan medlemsstaterna fastställdes för mål 1 genom kommissionens beslut (93/89/EEG) av den 28 oktober 1993 om vägledande fördelning av strukturfondernas och det finansiella instrumentets för utveckling av fisket anslag för åtaganden mellan medlemsstaterna enligt mål 1 i rådets förordning (EEG) nr 2052/88. I fråga om mål 2 fattade kommissionen sitt beslut om vägledande fördelning av strukturfondernas anslag för åtaganden mellan medlemsstaterna den 16 februari 1994 (94/176/EG) och i fråga om mål 5 b den 28 februari 1994 (94/203/EG).

Gemenskapens bidrag till finansieringen skall enligt artikel 13 differentieras med hänsyn till allvaret i problemen, den finansiella kapaciteten hos den berörda medlemsstaten, effekten av åtgärderna ur gemenskapens synvinkel samt åtgärdernas särskilda egenskaper. Gemenskapsstödet andel är i de regioner som är berättigade till stöd enligt mål 1 maximalt 75 % av den totala kostnaden och som allmän regel minst 50 % av de offentliga utgifterna. I de regioner som är berättigade till stöd enligt de övriga målen är andelarna på motsvarande sätt 50 och 25 %. Om en region som omfattas av mål 1 är belägen i en medlemsstat som omfattas av sammanhållningsfonden, får gemenskapens bidrag till finansieringen höjas till 80 % och till maximalt 85 % av den totala kostnaden för de yttersta regionerna (s.k. ultraperifera regioner och vissa grekiska öar). I särskilda fall kan gemenskapen helt och hållet finansiera de beredande undersökningar och åtgärder för teknisk assistans som genomförs på initiativ av kommissionen.

Enligt artikel 14 kan en enskild åtgärd under samma period få stöd endast från en fond. Varje territorium är berättigat till stöd endast enligt ett av de regionala målen (målen 1, 2 och 5 b). Vid tillämpningen av förordningen skall kommissionen enligt artikel 17 bistås av fyra kommittéer. De behandlar ärenden som angår de olika målen. När det gäller gemenskapsinitiativ skall kommissionen bistås av en fristående förvaltningskommitté. Rådet skall enligt artikel 19 på nytt granska förordningen före slutet av år 1999.

Rådets förordning (EEG) nr 4253/88 av den 19 december 1988 om tillämpningsföreskrifter

för förordning (EEG) nr 2052/88 om samordningen av de olika strukturfondernas verksamheter dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamheter, ändrad genom förordning (EEG) nr 2082/93

Förordningens materiella bestämmelser har helt och hållet ersatts genom rådets förordning (EEG) nr 2082/93 av den 20 juli 1993 om ändring av förordning (EEG) nr 4253/88 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 2052/88 om samordningen av de olika strukturfondernas verksamheter dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamheter. Den innehåller närmare bestämmelser om samordningen av strukturfondernas verksamheter inbördes, särskilt om uppgörande av planerna och ramverket för gemenskapsstödet, stödformer och differentiering av stödet samt betalningar och övervakning av stödet.

I avdelning I (artiklarna 1-4) finns allmänna bestämmelser om samordningen. Samordningen mellan strukturfonderna och det finansiella instrumentet för utveckling av fisket skall genomföras särskilt genom ramverken för gemenskapsstöd, fleråriga budgetprognoser, genomförandet av integrerade stödformer samt utvärdering och övervakning av åtgärder. Kommissionen skall garantera en samordning och överensstämmelse mellan stöden från strukturfonderna och andra finansiella instrument.

I avdelning II (artiklarna 5-7) ingår bestämmelser om utvecklingsplaner. Planerna skall göras upp av en nationell, regional eller annan myndighet som utses av medlemsstaten och som ges till kommissionen av medlemsstaten. De planer som gäller mål 1 skall som allmän regel täcka en region på NUTS II-nivå och de planer som gäller mål 2 och 5 b en eller flera regioner på NUTS III-nivå. Planerna kan omfatta ett territorium som är större än de egentliga stödberättigade regionerna, under förutsättning att de åtgärder som vidtas i de stödberättigade regionerna specificeras. I de planer som gäller mål 1 skall även ingå de åtgärder som omfattas av de övriga målen och som genomförs i de berörda regionerna. Planerna enligt mål 2 och 5 b skall även omfatta andra åtgärder för sysselsättning och yrkesutbildning än de som omfattas av planer enligt

mål 3 och 4. I planerna enligt mål 3 och 4 anges särskilt för sig utgifterna för de regioner som omfattas av mål 1.

Alternativt får medlemsstaterna lämna den information som krävs för varje plan samt informationen om de åtgärdsprogram som ansluter sig till dem i ett enda programdokument. Planerna görs upp beroende av målet för tre eller sex år och de kan revideras årligen. Planerna skall ges till kommissionen inom tre månader efter det att de berörda stödberättigade områdena har utsetts.

I avdelning III (artiklarna 8-13) finns bestämmelser om ramverket för gemenskapsstödet. Det skall göras upp i samråd med den berörda medlemsstaten inom ramen för samarbetet och skall fastställas genom kommissionens beslut. Ett ramverk för gemenskapsstöd skall omfatta en period av tre eller sex år. I förordningen preciseras kraven på ramverkets innehåll särskilt i fråga om stödets additionalitet. Enligt artikel 9 får de bidrag som tilldelas medlemsstaterna från strukturfonderna inte ersätta medlemsstatens offentliga stödutgifter för strukturåtgärder inom regioner i fråga.

I fråga om stödberättigade områden i unionens nuvarande medlemsstater skall nivån för den offentliga finansieringen bibehållas minst på samma nivå som under föregående programperiod. När finansieringsnivån fastställs skall hänsyn tas till ekonomiska särdrag och konjunkturutvecklingen i den region som får stöd. För utvärdering av additionaliteten av finansieringsstödet skall ramverket för gemenskapsstödet omfatta information om penningflödet från medlemsstaten till stödområdena. Kommissionen skall fastställa ramverket för gemenskapsstödet senast sex månader efter det att den har tagit emot planen. Om medlemsstaten har lämnat in ett enda ovan nämnt programdokument, skall kommissionen på motsvarande sätt fatta ett enda beslut. Kommissionens beslut om ramverket för gemenskapsstödet skall skickas till medlemsstaten som en avsiktsförklaring.

I artikel 11 finns närmare bestämmelser om gemenskapsinitiativ. Kommissionen får på eget initiativ föreslå för medlemsstaterna att de lämnar in ansökningar om stöd för åtgärder av väsentlig betydelse för gemenskapen. I vissa fall får flera medlemsstater lämna in en gemensam ansökan om stöd och kommissionen får som svar på denna ansökan fatta ett enda beslut om beviljande av stöd. En del av de anslag som har

anvisats till gemenskapsinitiativ gällande målen 1, 2 och 5 b får även anvisas till regioner utanför de berörda stödområdena.

De åtgärder som ingår i ramverket för gemenskapsstödet genomförs i huvudsak i form av handlingsprogram vars antal är begränsat. Om programmet omfattar finansiering från flera finansiella instrument och om de åtgärder som finansieras på detta sätt förstärker varandra och om det finns tillräckligt med förutsättningar för detta på olika förvaltningsnivåer ges stödet i form av en integrerad metod.

I avdelning IV (artiklarna 14-16) ingår bestämmelser om stödet från fonderna. Ansökningarna om stöd från strukturfonderna görs upp av medlemsstatens egna eller av den utsedda myndigheter. Ansökningen ges in till kommissionen av medlemsstaten.

Ansökningarna skall innehålla behövlig information om stödåtgärderna, om informationen inte redan ingår i de planer som refererats ovan. Ansökningarna skall också innehålla resultaten av förhandsuppskattningar om åtgärderna. Kommissionen skall i allmänhet fatta beslut om beviljande av stöd inom sex månader efter det att den har mottagit ansökan. I artikel 16 finns närmare bestämmelser om vissa stödformer, bl.a. om globalt stöd som beviljas genom förmedlare (global grant) och om stöd till enskilda större projekt. Av förmedlarna krävs garantier för tillräcklig solvens och administrativ förmåga. Förmedlarna skall också utses med hänsyn till den speciella situationen i medlemsstaten eller i de berörda områdena. Förutsättningen för ett särskilt stöd till större projekt är att kostnadsförslaget överstiger 25 milj. ecu för investeringar i infrastruktur eller 15 milj. ecu för investeringar i produktion.

I avdelning V (artiklarna 17 och 18) ingår närmare bestämmelser om differentieringen av gemenskapsstödet. De finansiella bidragen från fonderna skall beräknas i förhållande antingen till den totala kostnaden av eller den totala offentliga utgiften för varje åtgärd. I fråga om vinstgivande investeringar avpassas andelen av stödet efter vissa jämförelsevärden. I fråga om investeringar i företag får stödet från fonderna inte överstiga 50 % av den totala kostnaden i de regioner som omfattas av mål 1 och 30 % av den totala kostnaden i övriga regioner. En kombination av bidrag och lån skall fastställas i samråd med Europeiska investeringsbanken när ramverket för gemenskapsstöd fastställs.

I avdelning VI (artiklarna 19-24) ges närma-

re finansiella bestämmelser. Vid finansieringen åtskiljs åtaganden och betalningar. Gemenskapens budgetåtaganden skall göras på grundval av kommissionens beslut om godkännande av de berörda åtgärderna. De skall gälla en viss tid. Fleråriga åtaganden verkställs i regel som årliga delbetalningar. Betalningar av finansiellt stöd skall göras i enlighet med motsvarande budgetåtaganden till den myndighet eller till det organ som utsetts i den ansökan som lämnats in av den berörda medlemsstaten, i allmänhet inom två månader efter det att ansökan mottagits. Betalningarna kan ske antingen i förskott eller på basis av uppkomna utgifter. Kommissionens beslut, åtaganden och betalningar skall uttryckas och utföras i ecu. I artikel 23 finns närmare bestämmelser om den finansiella kontrollen. Om en åtgärd enligt kommissionens granskning inte är berättigad till det stöd som har beviljats, får kommissionen enligt artikel 24 reducera eller suspendera det tilldelade stödet. Varje belopp som erhållits felaktigt och återtas skall återbetalas till kommissionen.

I avdelning VII (artiklarna 25 och 26) finns bestämmelser om övervakning och utvärdering. Övervakningen skall genomföras genom rapportering, kontroller och upprättandet av övervakningskommittéer. Övervakningskommittén får vid behov, utan att ändra det totala beloppet för gemenskapsstödet och inom de gränser som kommissionen har satt, anpassa det förfarande för beviljandet av stöd som ursprungligen godkändes och finansieringsplanen. För tillämpningen av dessa ändringar krävs bekräftelse av kommissionen och den berörda medlemsstaten. Kommissionen beslutar om andra ändringar i samråd men den berörda medlemsstaten.

I avdelning VIII (artiklarna 27—30) finns bestämmelser om rådgivande kommittéer som har samband med administreringen av strukturfonderna. Kommittéerna skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha en företrädare för kommissionen som ordförande. I främsta rummet skall de avge yttranden om kommissionens förslag till beslut om förteckningar över de regioner som är stödberättigade enligt målen 2 och 5 b och om ramverken för gemenskapsstöd.

Rådets förordning (EEG) nr 4254/88 av den 19 december 1988 om tillämpningsföreskrifter till förordning (EEG) nr 2052/88 om den Euro-

peiska regionala utvecklingsfonden, ändrad genom förordning (EEG) nr 2083/93

Förordningens materiella bestämmelser har helt och hållet ersatts genom rådets förordning (EEG) nr 2083/93 av den 20 juli 1993 om ändring av förordning (EEG) nr 4254/88 om tillämpningsföreskrifter till förordning (EEG) nr 2052/88 om den Europeiska regionala utvecklingsfonden. I artikel 1 uppräknas de mål för finansieringen från den Europeiska regionala utvecklingsfonden, som i främsta rummet utgörs av investeringar som möjliggör skapande eller bibehållande av bestående arbetstillfällen, investeringar i infrastruktur samt åtgärder för utveckling av regioners egna möjligheter. I artikel 2 finns bestämmelser om regionala planer och i artikel 3 bestämmelser om regionala åtgärdsprogram. I artikel 4 ingår bestämmelser om de huvudprinciper enligt vilka gemenskapen bidrar till finansieringen av nationella stödsystem. I artikel 6 finns bestämmelser om ett sådant gemenskapsstöd som förvaltas av den förmedlare som utses av kommissionen i samråd med den berörda medlemsstaten, varvid ett avtal om användningen av stödet skall ingås mellan kommissionen och förmedlaren i samråd med den berörda medlemsstaten.

Förberedande åtgärder för verkställigheten av förordningen eller åtgärder avseende förhandsuppskattning, övervakning och utvärdering i efterhand samt utredningar gällande fastställande av stödåtgärder och pilotprojekt som är av betydelse för hela gemenskapen kan finansieras med en viss andel av den Europeiska regionala utvecklingsfondens årliga anslag. I förordningen finns dessutom bestämmelser om den rapport och de riktlinjer som kommissionen skall ge med tre års mellanrum, om deltagande i regionalt samarbete samt om övervakning av enhetlighet.

Innehållet i förordningen (EEG) nr 4255/88 om tillämpningsföreskrifter till förordning (EEG) nr 2052/88 om Europeiska socialfonden har refererats ovan i motiveringen till artikel 125. Rådets förordning (EEG) nr 4256/88 om Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket har refererats ovan i motiveringen till artikel 40 och innehållet i rådets förordning (EEG) nr 2080/88 om det finansiella instrumentet för utveckling av fisket ovan i samband med motiveringen till artikel 43.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

I avdelning XVII i bilaga I till anslutningsakten finns en bestämmelse om att i artikel 12.1 i rådets förordning (EEG) nr 2052/88 skall tilläggas att de ytterligare medel som skall komma de fyra nya medlemsstaterna till del för målens 1—5 b under åren 1995—1999 skall uppgå till 4 775 milj. ecu i 1995 års prisläge. Det är fråga om en riktgivande förbindelse. Hur dessa medel skall fördelas på år och medlemsstater anges i en ny bilaga 3 till förordningen. Finlands andel är sammanlagt 1 193 milj. ecu under åren 1995—1999. I förteckningen över mål 1-regioner i bilaga I till förordningen skall tilläggas området Burgenland i Österrike.

Bestämmelserna om ett nytt mål 6 som skall upprättas för Norge, Sverige och Finland ingår i protokoll nr 6 om särskilda bestämmelser för mål 6 inom ramen för strukturfonderna i Finland, Norge och Sverige, som refereras i samband med motiveringen till protokollet i anslutningsakten.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Om övervakning av användningen och om återkrav av de medel som beviljas från strukturfonderna skall stadgas genom lag. Om detta kommer att avlåtas en särskild regeringsproposition.

Enligt 17 § 11 punkten i reglementet för statsrådet (995/43) (SRRegl) handlägger inrikesministeriet ärenden angående regionalpolitik och därtill ansluten samhällspolitisk planering. Jord- och skogsbruksministeriet handlägger enligt 21 § ärenden angående jordbruket och dess binärningar samt skogsbruk och fiskushållningen. Handels- och industriministeriet handlägger enligt 23 § 1 punkten ärenden angående handeln, industrin, bergsbruket och turismen samt annan därtill ansluten näringsverksamhet. Enligt 24 a § SRRegl handlägger arbetsministeriet ärenden som angår sysselsättning och arbetslöshet (11 punkten) samt anordnande av allmänna arbeten för att främja sysselsättningen, om ärendet inte ankommer på något annat ministerium (12 punkten). Behörighetsfördelningen mellan olika ministerier i ärenden som gäller strukturfonderna skall göras klarare genom sakenliga kompletteringar i reglementet

för statsrådet. Samtidigt ges behövliga stadganden om hur stödet från strukturfonderna skall kanaliseras nationellt.

Avdelning XV

Forskning och teknisk utveckling

Artikel 130 f. Artikeln ändrades genom Maastrichtfördraget och fastställer som mål för gemenskapen att stärka den vetenskapliga och teknologiska grunden för gemenskapsindustrin och att förbättra gemenskapens internationella konkurrensförmåga. Gemenskapen skall också underlätta alla forskningsinsatser som anses nödvändiga för att de mål som uppställts i andra kapitel i Romfördraget skall kunna nås.

Enligt punkt 2 skall gemenskapen för att uppnå dessa syften stöda företag inom sitt område, inklusive små och medelstora företag, forskningscentra och högskolor i deras insatser för forskning och teknisk utveckling samt stödja samarbete mellan dem. Främst i syfte att göra det lättare för företagen att fullt ut utnyttja den inre marknadens möjligheter skapas tillträde till de offentliga upphandlingsmarknaderna, fastställs gemensamma standarder och avlägsnas rättsliga och fiskala hinder.

All verksamhet inom området för forskning och teknologi som grundar sig på fördraget bestäms och genomförs enligt bestämmelserna i denna avdelning (artiklarna 130 f — 130 p).

Artikel 130 g. När gemenskapen strävar efter att uppnå de ovan nämnda målen skall den sörja för verksamhet som kompletterar de verksamheter som bedrivs i medlemsstaterna. Gemenskapen skall genomföra program för forskning, teknisk utveckling och demonstration av tekniskt kunnande, varvid samarbete mellan företag, forskningscentra och högskolor skall gynnas. Dessutom skall den främja samarbete på gemenskapsnivå med tredje land och internationella organisationer inom området för forskning, teknisk utveckling och demonstration, sprida och utnyttja uppgifter om och resultat av verksamheter inom dessa områden på gemenskapsnivå samt stimulera utbildning och rörlighet för forskare inom gemenskapen.

Artikel 130 h. Gemenskapen och medlemsstaterna skall samordna sin verksamhet inom forskning och teknisk utveckling för att säkerställa det inbördes sammanhanget mellan medlemsstaternas och gemenskapens forsknings-

politik. Enligt punkt 2 får kommissionen i nära samarbete med medlemsstaterna ta lämpliga initiativ för att främja denna samordning.

Artikel 130 i. All gemenskapens forskningsverksamhet anges i ett flerårigt ramprogram, som antas av rådet enligt medbestämmandeförfarandet i artikel 189 b genom ett enhälligt beslut efter att ha hört ekonomiska och sociala kommittén.

Ramprogrammet skall fastställa de vetenskapliga och teknologiska mål som skall uppnås genom den verksamhet som anges i artikel 130 g samt de prioriteringar och huvudlinjer som skall gälla i detta sammanhang. Ramprogrammet skall också fastställa det högsta totalbeloppet och de närmare villkoren för gemenskapens finansiella deltagande samt de planerade verksamheternas andelar i programmet.

Ramprogrammet genomförs genom särprogram, i vilka fastställs de närmare villkoren för genomförandet, programmets längd och de penningmedel och övriga medel som anses som nödvändiga. Summan av beloppen får inte överstiga det högsta totalbelopp som har fastställts för ramprogrammet och för varje verksamhet.

Rådet skall anta de särskilda programmen med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och ekonomiska och sociala kommittén.

Artikel 130 j. För genomförandet av det fleråriga ramprogrammet fastställer rådet regler som gäller deltagande i projekt av företag, forskningscentra och högskolor samt regler som tillämpas på spridningen av uppgifter om forskningsresultaten.

Artikel 130 k. I artikeln bestäms hur man skall förfara då tilläggsprogram fastställs vid genomförandet av det fleråriga ramprogrammet och endast vissa medlemsstater deltar i tilläggsprogrammen. Sådana tilläggsprogram skall finansieras av de deltagande staterna, om inte gemenskapen deltar i finansieringen. Rådet antar de regler som skall tillämpas på tilläggsprogrammen, särskilt när det gäller spridning av resultaten samt andra medlemsstaters möjligheter att delta.

Artikel 130 l. Vid genomförandet av det fleråriga ramprogrammet får gemenskapen med de berörda medlemsstaternas samtycke besluta att delta i sådana åtgärdsprogram för forskning och utveckling som har inletts av

flera medlemsstater, inklusive de organisationer som har skapats för att genomföra programmen.

Artikel 130 m. Enligt artikeln kan vid genomförandet av ramprogrammet samarbete utövas på gemenskapsnivå också med tredje land eller internationella organisationer inom forskning, teknisk utveckling och demonstration. De närmare villkoren för samarbetet kan bli föremål för avtal mellan gemenskapen och dessa tredje parter som ingås enligt artikel 228 i Romfördraget. Finland har bland andra ingått ett ramavtal med EG om vetenskapligt och tekniskt samarbete (FördrS 49/87).

Artikel 130 n. I artikeln bestäms att gemenskapen vid behov kan bilda gemensamma företag eller andra organisationer som krävs för att genomföra åtgärdsprogrammen.

Artikel 130 o. Rådet antar på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och ekonomiska och sociala kommittén genom enhälligt beslut de bestämmelser som gäller verksamhet enligt artikel 130 n. Rådet antar enligt samarbetsförfarandet i artikel 189 c och efter att ha hört ekonomiska och sociala kommittén de bestämmelser som gäller artiklarna 130 j, 130 k och 130 l. Antagandet av tilläggsprogrammen kräver också samtycke av de berörda medlemsstaterna.

Artikel 130 p. I början av varje år skall kommissionen överlämna en rapport till både Europaparlamentet och rådet om verksamheten inom området för forskning och teknisk utveckling och spridningen av resultaten av dessa under det föregående året samt arbetsprogrammet för det innevarande året.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

De ovan refererade bestämmelserna om forskning och teknisk utveckling medför inga ändringar i gällande finsk lagstiftning. Artiklarna 78—88 i EES-avtalet och artikel 1 i protokoll 31 till avtalet bestämmer om samarbete inom området för forskning och teknisk utveckling under EES-avtalets bestämmelser giltighetstid. Innehållet i dessa refereras i regeeringspropositionen om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 317—323).

Avdelning XVI

Miljö

Romfördraget innehöll ursprungligen inga bestämmelser om miljön, eftersom medvetenheten om behovet av miljöpolitiska åtgärder uppstod i början av 1970-talet. Det första femåriga miljöpolitiska handlingsprogrammet godkändes år 1973 (se EGT 1993 C 112). För att uppnå de miljöpolitiska målen behövdes också rättsakter. Eftersom Romfördraget inte innehöll uttryckliga befogenheter att utfärda miljörättsakter, utfärdade rådet sådana med stöd av det allmänna bemyndigandet under artikel 235. Vissa harmoniseringsdirektiv som främst gällde miljön har utfärdats med stöd av artikel 100.

Genom Europeiska enhetsakten av år 1986 beaktades miljörättsakterna i Romfördraget genom att till fördraget fogades artiklarna 130 r—t. Dessutom godkändes en ny artikel 100 a. Efter de ändringar som gjordes genom enhetsakten har miljörättsakter utfärdats med stöd av såväl artikel 130 s som artikel 100 a.

Enligt EG-domstolens rättspraxis bör artikel 100 a snarare än artikel 130 s tillämpas vid utfärdandet av rättsakter som i lika hög grad avser miljöskydd som den inre marknaden, dvs. konkurrensen (fall 300/69, Titanium Oxide, kommissionen v. rådet). Om rättsaktens huvudsakliga syfte är miljöskyddet bör den där emot ges med stöd av artikel 130 s även om rättsakten eventuellt också innehåller harmoniseringsbestämmelser (fall 115/91, kommissionen v. rådet).

Före Maastrichtfördraget gavs rättsakter inom miljöområdet med stöd av artikel 100 a därför att rådet enligt denna artikel kunde utfärda rättsakter med kvalificerad majoritet, medan artikel 130 s förutsatte ett enhälligt beslut. Genom Maastrichtfördraget ändrades artikel 130 s så att rättsakter också med stöd av denna artikel kan utfärdas med kvalificerad majoritet.

Vid förhandlingskonferensen om Maastrichtfördraget fogades till fördraget en deklaration (nr 9) om avdelning XVI i Romfördragets tredje del. Enligt deklarationen bör naturvårdens ökade betydelse beaktas då befogenheterna enligt artiklarna 130 r—t nyttjas. Konferensen gav dessutom en deklaration (nr 20) om bedömning av miljökonsekvenserna av gemenskapens åtgärder, enligt vilken kommissionen i

sina förslag och medlemsstaterna då de förverkligar dessa förslag förbinder sig att till fullo beakta miljökonsekvenserna av förslagen samt principen om hållbar utveckling.

I detta sammanhang kan även konstateras att artikel 73 i EES-avtalet har utformats på basis av Romfördragets artiklar 130 r—t.

Artikel 130 r. I artikeln definieras gemenskapens miljöpolitiska mål och medlen för deras uppnående. Enligt punkt 1 är målet för miljöpolitiken att bidra till att miljöns kvalitet bevaras, skyddas och förbättras, att människors hälsa skyddas samt att naturresurserna utnyttjas varsamt och rationellt. Målet är också att på internationell nivå främja åtgärder för att lösa regionala eller globala miljöproblem.

Gemenskapens miljöpolitik syftar till en hög miljöskyddsnivå med beaktande av de olikartade förhållandena inom gemenskapens olika regioner. Gemenskapens miljöpolitik skall bygga på principerna om förebyggande åtgärder, om att miljöförstöring företrädesvis hejdas vid källan och om att förorenaren skall betala. I punkt 2 bestäms vidare att miljöskyddskraven skall integreras i gemenskapens övriga mål. I de harmoniseringsåtgärder som vidtas för att uppfylla de ovan nämnda kraven kan, där skäl föreligger, föras in en skyddsklausul som tillåter medlemsstaterna att under ett kontrollförfarande på gemenskapsnivå vidta provisoriska åtgärder i enlighet med artikeln.

Punkt 3 föreskriver vilka faktorer gemenskapen skall beakta vid beredningen av sin miljöpolitik. Till dem hör tillgängliga vetenskapliga och tekniska data, miljöförhållandena i gemenskapens olika regioner, de potentiella fördelar och kostnader som är förenade med att åtgärder vidtas eller inte vidtas, den ekonomiska och sociala utvecklingen i gemenskapen som helhet och den balanserade utvecklingen i gemenskapens regioner.

Punkt 4 föreskriver om det samarbete med tredje länder och behöriga internationella organisationer som gemenskapen och medlemsstaterna bedriver inom sina respektive kompetensområden. Överenskommelse om de detaljerade reglerna för gemenskapens samarbete kan träffas genom avtal mellan gemenskapen och berörda tredje parter i enlighet med Romfördragets artikel 228. Detta får dock inte begränsa medlemsstaternas behörighet att förhandla i internationella organ eller ingå internationella avtal. Enligt Europeiska gemenskapens deklaration (nr 10) om artiklarna 109, 130

v och 130 y, som fogats till Romfördraget genom Maastrichtfördraget, påverkar denna bestämmelse inte de principer som kan härledas från den dom som gemenskapens domstol avkunnat i fallet 22/70, ERTA.

Artikeln bestämmelser om målen och medlen för gemenskapens miljöpolitik, orsakar inga direkta skyldigheten för medlemsstaterna.

Artikel 130 s. Artikeln innehåller bestämmelser om hur gemenskapen utfärdar rättsakter som gäller miljön. Enligt punkt 1 utfärdas miljörättsakter i regel i enlighet med artikel 189 c med kvalificerad majoritet. Enligt punkt 2 krävs dock enhälligt förfarande i fråga om bestämmelser om beskattning och vid beslut om åtgärder som avser planering, markanvändning, förvaltning av vattenresurser samt en medlemsstats val mellan olika energikällor och den allmänna strukturen hos dess energiförsörjning.

Enligt punkt 3 skall rådet på andra områden anta allmänna handlingsprogram genom medbestämmandeförfarandet enligt artikel 189 b och efter att ha hört ekonomiska och sociala kommittén. Tills vidare har fem miljöprogram antagits inom unionen. Det femte miljöprogrammet fram till år 1997, antogs år 1993 (se EGT 1993 C 138).

Enligt punkt 4 skall medlemsstaterna i regel själva finansiera och genomföra miljöpolitiken. Enligt punkt 5 kan rådet med stöd av punkt 1 i en rättsakt som gäller genomförandet av en åtgärd ta in lämpliga bestämmelser om tillfälliga undantag och -eller om ekonomiskt stöd ur kohesionsfonden. En förutsättning för sådana undantag eller sådant stöd är att åtgärden innebär kostnader som anses oproportionerligt stora för en medlemsstats myndigheter. Detta undantagsförfarande får dock inte påverka tillämpningen av principen att förorenaren skall betala.

En del av den sekundärlagstiftning som utfärdats med stöd av artikel 130 s har införts i bilaga XX till EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 295, 301—302 samt RP 56/1994 rd., s. 74—78, 80—81). I det följande redogörs för huvuddragen i sekundärlagstiftningen.

Rådets beslut av den 13 september om att främja användningen av förnybara energikällor inom gemenskapen ALTENER-programmet (93/500/EEG)

Ministerrådet inledde i september 1993 ALTENER-programmet (93/500/EEG), som syftar till att minska utsläppen från användningen av fossila bränslen och uppkomsten av drivhusgaser genom att användningen av förnybara energikällor främjas. På grund av prissättningsystemen är möjligheterna att marknadsföra de förnybara energiformerna tills vidare knappa. Medlemsstaterna bör gå in för att undvika sådana snedvridningar för att kunna stödja användningen av förnybara energikällor. Utgångspunkten är att nyttjandet av förnybara energikällor och speciellt biomassa för med sig ekonomisk nytta genom att det uppstår nya arbetsplatser, vilket bidrar till att hålla kvar den bosatta befolkningen.

Över detta program finansieras bland annat följande åtgärder i syfte att främja användningen av förnybara energikällor: utredningar och tekniska bedömningar för definition av tekniska standarder, utvidgning och skapande av infrastruktur som möjliggör nyttjandet av förnybara energikällor, utbildning och information, förbättrad koordination vid information-utväxling mellan unionen och externa instanser och vid bedömning av verkningarna av programinterna åtgärder samt tekniska lämplighetsundersökningar av biomassa för el- och värmeproduktion och utredningar om dess ekonomiska och miljömässiga fördelar. Totalbudgeten för femårsprogrammet (1993—97) är 40 miljoner ecu.

Rådets beslut av den 24 juni 1993 om gemenskapens system för kontroll av utsläppen av koldioxid och andra drivhusgaser (93/389/EEG)

Genom beslutet inrättas ett system för kontroll av utsläppen av koldioxid och andra drivhusgaser. Beslutet förpliktar medlemsstaterna att genomföra program för utsläppsminskning som bidrar till att frysa ned de sammanlagda utsläppen från unionens område till 1990 års volym före år 2000, under förutsättning att övriga industriländer fattar beslut om motsvarande åtgärder. Beslutet förpliktar inte enskilda medlemsländer att före år 2000 minska sina utsläpp av drivhusgaser från 1990 års nivå.

Rådets direktiv 93/76/EEG av den 13 september 1993 om nedskärning av koldioxidutsläppen genom förbättrad energieffektivitet (SAVE)

Bestämmelserna i direktivet syftar till att minska koldioxidutsläppen genom förbättrad energieffektivitet och att i samma syfte förverkliga program som gäller energiförbrukningen i byggnader. Direktivet anknyter till det beslut rådet godkände den 29 oktober 1991 om att inleda ett femårigt program för energisparande, SAVE (specialåtgärder för förbättrad energieffektivitet) (91/565/EEG). Enligt direktivet skall program läggas upp och genomföras för att energiklassificera byggnader och för att debitera kostnaderna för värme, ventilation och varmvatten enligt den faktiska förbrukningen, för att tillåta tredjepartsfinansiering av energisparåtgärder i den offentliga sektorns fastigheter, för att på sikt effektivisera värmeisoleringen i nya byggnader, för att regelbundet kontrollera värmeanläggningar med en effekt över 15 kW och för att främja energibesiktningar i industrianläggningar som förbrukar mycket energi. Programmen kan innehålla lagar och förordningar samt ekonomiska och administrativa bestämmelser.

Rådets förordning (EEG) nr 1973/92 av den 21 maj 1992 om inrättande av ett miljöfinansieringssystem (LIFE)

Genom förordningen inrättades ett system för finansiering av miljövärden, och samtidigt avvecklades de tidigare systemen för finansiering av skyddet av Östersjön och Medelhavet (Norspa och Medspa) och av naturvård (AC-NAT). LIFE-fonden syftar till att utveckla gemenskapens miljöpolitik och miljölagstiftning och till att göra det lättare att omsätta dem i praktiken. Stöd kan beviljas till allmänna projekt som främjar miljövärden. Dessutom kan stöd enligt habitatdirektivet (92/43/EEG), som redovisas nedan, beviljas för att bevara och sätta i stånd prioriterade habitat inom gemenskapens område. Stöd kan ytterligare beviljas för tredje lands miljöprojekt i Östersjöområdet och Medelhavsområdet. Stödet beviljas i regel till 50 % av totalkostnaderna för projekten, men i vissa projekt som anknyter till naturvärden kan det maximala stödet uppgå till 75 %.

Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om skyddet av naturliga livsmiljöer och av vild fauna och flora

Avsikten med detta s.k. habitatdirektiv är att

inom gemenskapens område effektivisera skyddet av vilda djur och växter. Direktivet syftar också till att skydda naturtyperna i medlemsstaterna för deras egen skull, inte enbart som livsmiljöer för växt- och djurarter. Ett viktigt mål är att trygga variationsrikedomen i naturen (biodiversiteten). Direktivet skapar ramarna och anger förfarandet då ett nätverk av naturskyddsområden, kallat Natura 2000, inrättas inom gemenskapens område. Utöver den egentliga textdelen innehåller habitatdirektivet sex bilagor. Bilagorna gäller naturtyper för vilka skyddsområden måste inrättas (I), växt- och djurarter för vilka skyddsområden måste inrättas (II), kriterier som skall tillämpas vid val av skyddsområden (III), växt- och djurarter som behöver strikt skydd (IV), växt- och djurarter vars nyttjande måste regleras (V) och förbjudna fångst- och avlivningsmetoder och -redskap samt transportmedel (VI). Naturtyperna och arterna finns i två klasser, vanliga och prioriterade, dvs. särskilt viktiga.

Enligt direktivet kräver ändringar i bilaga IV enhälliga beslut, medan de övriga bilagorna kan revideras genom beslut med kvalificerad majoritet. Nätverket Natura 2000 skall göra det möjligt att bevara en gynnsam skydds nivå för naturtyperna i bilaga I och för habitatet för de arter som räknas upp i bilaga II. I fråga om naturtyperna avser detta i främsta rummet att spridningsområdet för respektive naturtyp bibehålls stabilt eller ökar och att dess ekologiska struktur och funktionsförmåga bibehålls. Motsvarigt anses skydds nivån för arter gynnsam, om bestånden bibehåller sin livskraft och om deras spridningsområde inte minskar. Avsikten är att i nätverket Natura 2000 också föra in skyddsområden enligt fågeldirektivet. I avslutningsförhandlingarna mellan Finland och Europeiska unionen har ett tillägg, naturtyperna i den boreala barrskogszonen, godkänts till de i direktivet definierade naturtyperna som gemenskapen anser viktiga.

Enligt direktivet skall medlemsstaterna före den 5 juni 1995 ställa förslag om områden som skall införlivas i nätverket. Kommissionen skall före den 5 juni 1998 godkänna en förteckning över skyddsområden som gemenskapen anser viktiga. Områden där det finns prioriterade naturtyper eller arter anses alltid som sådana. Medlemsstaterna skall så snart som möjligt därefter och senast före den 5 juni 2004 inrätta dessa områden som skyddsområden antingen genom lagstiftning eller administrativa eller

avtalsrättsliga åtgärder. Efter att kommissionen har godkänt förteckningen över de skyddsområden som gemenskapen anser viktiga, skall medlemsstaterna förhindra att naturtyperna och arternas livsmiljöer i dessa områden försvagas och att arterna i dessa områden utsätts för betydande störningar. En miljökonsekvensbedömning skall göras för varje plan eller projekt som sannolikt har betydande verkningar på skyddsobjektet. Myndigheterna får godkänna en plan eller ett projekt enbart under förutsättning att bedömningen visar att planen eller projektet inte har skadlig verkan på skyddsobjektet. Avvikelse får ske enbart på de strängt avgränsade grunder som definieras i direktivet. Dessa rättsverkningar sträcker sig också till de områden som har skyddats eller skall skyddas enligt rådets direktiv om bevarande av vilda fåglar (79/409/EEG). En närmare redogörelse för direktivet återfinns nedan efter motiveringen till artikel 130 t.

Habitatdirektivet syftar också till att landskapsskyddet skall bli bättre och nätverket av skyddsområden enhetligare. I detta syfte skall medlemsstaterna där så behövs i sin planering av markanvändningen främja skyddet av sådana landskapselement som har stor betydelse för vilda växter och djur.

Medlemsstaterna skall införa förbud mot att enstaka exemplar av djurarter som enligt bilaga IV är strikt skyddade avsiktligt dödas eller störs eller att deras föröknings- och rastplatser förstörs eller försämras. Att ta eller förstöra de växtarter som räknas upp i samma bilaga skall också förbjudas. I fråga om de växt- och djurarter som nämns i bilaga V är skyldigheten lindrigare. Direktivet bestämmer vidare noggrant om på vilka grunder det är möjligt att avvika från bestämmelserna om artskydd. En allmän förutsättning är, att en sådan avvikelse inte får påverka artens skydd och att något annat godtagbart alternativ inte finns. En medlemsstat kan få ekonomiskt stöd från gemenskapen för att genomföra skyddet i områden där det finns prioriterade naturtyper eller arter. Direktivet förpliktar medlemsstaterna att ordna uppföljningen, varvid speciell uppmärksamhet skall ägnas prioriterade naturtyper och arter.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Habitatdirektivet förutsätter att medlemssta-

terna sätter i kraft erforderliga lagändringar före den 5 juni 1994. Lagen om naturskydd (71/23) och därmed sammanhängande lagstiftning måste ändras i många avseenden för att uppfylla de förpliktelser som direktivet ställer. Finland måste också i samråd med kommissionen och med andra stater i barrskogszonen som eventuellt ansluter sig till gemenskapen bereda en komplettering av direktivets bilagor så, att de också täcker naturtyperna och arterna i den boreala barrskogszonen. Beredningen har kommit i gång inom ramen för det nordiska samarbetet.

Rättsverkningarna av att ett område skyddas sträcker sig enligt Finlands lagstiftning enbart till detta område. Habitatdirektivet förutsätter att det också skall vara möjligt att i närheten av ett skyddsområde förhindra sådan verksamhet som inverkar skadligt på området. För att miljökonsekvenserna av åtgärder i omgivningen till ett skyddsområde skall kunna bedömas, behövs lagstiftning. Grunderna för hur planer godkänns och fastställs samt för hur olika tillstånd beviljas måste ses över så att de motsvarar bestämmelserna i direktivet. Tidtabellen för handläggningen och godkännandet av nätverket Natura 2000 torde förutsätta att stadgandena om tillfälligt åtgärdsförbud revideras. Också skyldigheten att inrätta dessa skyddsområden inom en viss tidsrymd förutsätter författningar på lagnivå. Stadgandena om skydd av arter i lagen om naturskydd och stadgandena i jaktlagen (615/93) måste revideras.

För att underlätta genomförandet av habitatdirektivet bör stadganden om skydd av naturtyper och av arthabitat (biotopskydd) samt om landskapsskyddsområden föras in i lagen om naturskydd. I syfte att minska behovet av skyddsområden är det också skäl att överväga en revidering av vattenlagen (264/61), byggnadslagen (370/58), terrängtrafiklagen (670/91), bullerbekämpningslagen (382/87) och av andra lagar som inverkar på växt- och djurarternas livsmöjligheter. Separata regeringspropositioner kommer att avläts med förslag till behövliga lagändringar.

Rådets förordning (EEG) 3254/91 av den 4 november 1991 om förbud mot användning av rävsax inom gemenskapen, samt mot införsel av skinn och förädlade varor från vissa vilda djurarter med ursprung i länder där man använder rävsax eller där djur fångas på ett sätt som inte

motsvarar internationella normer för humana fångstmetoder

I förordningen avser användning av rävsax en fångstmetod som bygger på att redskapet skalmar fångar eller håller fast en eller flera av djurets extremiteter så att den eller de inte kan dra sig loss. Genom förordningen förbjuds användningen av rävsax inom gemenskapens område senast från början av januari 1995 och införsel till gemenskapens område av skinn från djurarter som räknas upp i bilaga I och av produkter som räknas upp i bilaga II från början av januari 1995. Införsel skall dock vara tillåten, om kommissionen i ett förfarande enligt artikel 5 har beslutat att skinnen importerar från ett land där användningen av rävsax är förbjuden genom rättsliga eller administrativa medel eller där fångstmetoderna motsvarar de internationella normerna för human fångst.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Enligt 33 § 11 punkten jaktlagen (615/93) är det förbjudet att använda sax som inte dödar omedelbart. Vidare stadgas i 10 § jaktförordningen att sax endast får användas för jakt på bäverarter, bisamråtta, i farm uppfödd fjällräv, rödräv, mårddhund, hermelin, mink, iller, skogsmård, grävling och utter samt för fångst av däggdjur som hänförs till icke fredade djur. En sax avsedd för fångst av vilt skall vara sådan att djuret måste gå igenom saxen och att den med tillräcklig slagkraft i förhållande till djurets storlek omedelbart dödar ett djur som gått i saxen. Detta betyder att stadgandena i jaktlagen och jaktförordningen inte står i strid med rådets förordning, eftersom enbart saxar som dödar omedelbart får användas. Därför orsakar förordningen inga lagstiftningsåtgärder i Finland.

Rådets förordning (EEG) 594/91 av den 4 mars 1991 om ämnen som försvagar ozonskiktet och rådets förordning (EEG) 3952/92 av den 30 december 1992 om ändring av förordning (EEG) 594/91 för att påskynda avvecklingen av ämnen som försvagar ozonskiktet

Förordningarna stadgar om begränsning av införseln, utförseln, produktionen och konsumtionen av ämnen som försvagar ozonskiktet. Förordningarna gäller CFC-föreningar, halo-

ner, tetraklormetan och 1,1,1-triklorethan. I unionens medlemsstater avvecklas användningen av CFC-föreningar i regel år 1995, av haloner år 1994, av tetraklormetan i regel år 1995 och av 1,1,1-triklorethan i regel år 1996.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I fråga om ämnen som försvagar ozonskiktet innehåller EES-avtalet ett arrangemang enligt vilket EFTA-staterna kan följa den nationella lagstiftning som gällde då avtalet trädde i kraft. En redogörelse för arrangemanget ingår i regeringens proposition om godkännande av vissa bestämmelser i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (RP 95/1992 rd., s. 122). Efter att EES-avtalet ingicks, har EG försnabbat sina egna tidtabeller för nedskärningen genom en ändring av förordning 3952/92, som genom Gemensamma EES-kommitténs beslut 7/94 också har förts in i EES-avtalet (RP 56/1994 rd., s. 74).

Eftersom gemenskapens rättsakter om ämnen som försvagar ozonskiktet är förordningar, träder de i Finland i kraft som sådana. Förordningarna har utfärdats med stöd av artikel 130 s, vilket innebär att Finland i likhet med övriga medlemsstater kan fortsätta med sin striktare nationella reglering. I Finland har begränsningarna i användningen av CFC-föreningar, haloner, tetraklormetan och 1,1,1-triklorethan genomförts med stöd av statsrådsbeslut enligt luftvårdslagen (67/82), avfallshandlingslagen (673/78) och kemikalielagen (744/89).

Rådets förordning (EEG) 90/1201 av den 7 maj 1990 om inrättande av Europas miljöcentral och av ett nätverk för miljödata och miljöövervakning

Genom förordningen inrättas Europas miljöcentral och en bas skapas för ett nätverk för miljödata och miljöövervakning som täcker hela Europa. Förordningen trädde i kraft i november 1993, då beslut om centralens placering fattades.

Miljöcentralen har bland annat i uppgift att samla och behandla uppgifter om miljöns tillstånd och att koordinera verksamheten i data- och övervakningsnätet. Miljöcentralen skall tillstålla gemenskapen och dess medlemsstater sådan information om miljön som dessa

behöver då de lägger upp och genomför sin miljöpolitik. En breddning av centralens uppgifter behandlas inom två år efter att förordningen trätt i kraft.

Data- och övervakningsnätet består av nationella dataproducerande myndigheter samt nationella informationscenter och datacentraler specialiserade på olika sektorer av miljöinformation eller på en viss geografisk region. De samlar och utvärderar informationen nationellt och vidarebefordrar den till Europas miljöcentral.

Ett antal internationella miljöavtal har godkänts med stöd av artikel 130 s, och Finland är part i många av dem. Sådana avtal är kväveprotokollet till konventionen om gränsöverskridande luftföroreningar (FördrS 46/1991), Baselkonventionen om kontroll av gränsöverskridande transporter och omhändertagande av riskavfall (FördrS 44—45/1992), och ändringarna i Montrealprotokollet om ämnen som bryter i ozonskiktet (FördrS 67—68/1992) och OECD-rådets beslut om övervakning av gränsöverskridande transporter av återvinningsavfall (FördrS 53/92). Konventionen om biologisk mångfald, som ingicks år 1992, träder i Finland i kraft i oktober 1994.

Gemenskapen är också avtalspart i sådana avtal vilkas tillämpningsområde saknar betydelse för Finland. Sådana är t.ex. avtalet om samarbete för skydd av nordöstra Atlantens kuster och vatten (93/550/EEG), avtalet om oljebekämpning i Nordsjön (93/540/EEG), avtalet om samarbete vid förvaltningen av Donauvattnen 90/160/EEG) och tillägget till kemikalieavtalet för Rhenfloden (88/392/EEG). Dessa föranleder alltså inga ändringar i finländsk lagstiftning.

Artikel 130 t. I artikeln ingår rättsakten om så kallad miljögaranti, enligt vilken åtgärder som vidtas med stöd av artikel 130 s inte hindrar att medlemsstaterna bibehåller eller genomför striktare skyddsåtgärder. Åtgärderna skall stå i samklang med Romfördraget. Dessutom skall kommissionen informeras om dem.

Största delen av de bestämmelser som utfärdats med stöd av artikel 130 s är sådana att de påkallar en miniminivå, dvs. s.k. minimiharmoniseringsbestämmelser. Med stöd av artikel 130 t kan medlemsstaterna inom sina områden utfärda miljövårdsbestämmelser som är strängare än minimikraven.

Så som tidigare har anförts, har rättsakter till skydd för miljön inom gemenskapen ut-

färdats också med stöd av artiklarna 100 a och 235 i Romfördraget. I det följande redogörs för rättsakter som inte omfattas av EES-avtalet.

Rådets direktiv av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar (79/409/EEG)

Det så kallade fågeldirektivet syftar till att skydda alla vilda fågelarter som förekommer inom gemenskapens område samt deras livsmiljöer. Enligt direktivet skall fågelbestånden bevaras på en nivå som kan motiveras ekologiskt, vetenskapligt och kulturellt eller, om de inte befinner sig på en sådan, skall de föras till den nivån. I detta syfte förbinder sig medlemsstaterna att inrätta eller underhålla tillräckliga livsmiljöer för samtliga fågelarter genom att inrätta skyddsområden, men också genom åtgärder som riktar sig utanför dem.

I fågeldirektivet ingår särskilda förpliktelser i fråga om de fågelarter och inom medlemsstaternas område regelbundet förekommande flyttfåglar som räknas upp i bilaga I. I fråga om dessa krävs specialskydd för livsmiljöerna. Medlemsstaterna skall klassificera i synnerhet de områden som är bäst för dessa arter som särskilda skyddsområden. Särskild uppmärksamhet skall ägnas skyddet av våtmarker.

Medlemsstaterna skall i första hand själva bedöma vilka skyddsområden som behövs för att genomföra direktivet och inrätta dessa skyddsområden. Medlemsstaterna skall informera kommissionen så att den kan sluta sig till huruvida skyddsområdena bildar en tillräckligt stor helhet för att fylla behovet av artskydd. Om så inte är, kan kommissionen väcka talan mot medlemsstaten i gemenskapens domstol. Enligt domstolens preliminära domslut är medlemsstaterna skyldiga att uppfylla direktivets krav också i fråga om sådana på basis av ornitologisk kunskap viktiga områden som inte inrättats såsom skyddsområden (se fall 57/89, kommissionen v. Tyskland och fall 355/90, kommissionen v. Spanien).

Inom skyddsområdena skall medlemsstaterna vidta åtgärder för att förhindra att fåglarnas livsmiljöer förstörs eller försämras. Likaså skall sådana störningar av fåglarna förhindras som har betydelse med tanke på direktivets mål. Också utanför skyddsområdena är det skäl att undvika förstörelse och försämring av livsmiljöerna.

Vidare skall medlemsstaterna skapa ett allmänt system för skydd av fåglar bl.a. med förbud mot att fåglar avsiktligt dödas, fångas och störs. Undantaget är de fågelarter som

räknas upp i bilaga II. En del av dem får jagas inom gemenskapens område i dess helhet, en del med medlemsstaternas tillåtelse inom deras områden. Jakt på fåglar är förbjuden under häcknings- och förökningstiden. Det centrala innehållet i bestämmelserna om jaktmetoder är att de förbjuder summariska sådana.

Medlemsstaterna kan på grunder som direktivet nogt avgränsar avvika från bestämmelserna om fågelartskydd och jakt.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Inrättandet av de skyddsområden som fågeldirektivet förutsätter påkallar inga andra ändringar än de som nämnts tidigare i fråga om artikel 130 s i samband med habitatdirektivet (92/43/EEG). De revideringar av jaktlagen som gäller artskyddet i fågeldirektivet bereds i anknytning till de av habitatdirektivet påkallade ändringarna. Regeringen kommer att framlägga separata propositioner om lagändringarna.

Rådets förordning (EEG) nr 3626/82 av den 3 december 1982 om genomförande i gemenskapen av konventionen för reglering av internationell handel med vissa utrotningshotade vilda djur och växter

Förordningen innehåller harmoniseringsbestämmelser som syftar till att den ovan refererade s.k. CITES-konventionen skall tillämpas enhetligt i gemenskapens medlemsstater bland annat till de delar som gäller tullövervakning och administrativa formaliteter.

Förordningens bilaga B innehåller en uttömmande förteckning över de hotade arter och delar och avledning av dem som tillståndsbestämmelserna gäller. CITES-konventionen saknar en sådan förteckning, och enligt den kan avtalsparterna själva överväga frågan. Tillståndsbestämmelserna gäller också alla andra delar och avdelningar av växt- och djurarter som nämns i artbilagan enligt vad som framgår av försändelsehandlingar, förpackningsmärkningar och stämplor. Någon sådan bestämmelse ingår inte i CITES-konventionen.

På de arter som nämns i del 1 av bilaga 9 C till förordningen tillämpas reglerna om arter i CITES-konventionens artbilaga, vilket ger striktare möjligheter att övervaka import och

export striktare. Import av de i del 2 nämnda arterna till gemenskapens område förutsätter ett importtillstånd, och villkoren för beviljandet anges separat. Dessa bestämmelser avviker från CITES-konventionen, enligt vilken import och export av arterna i artbilagan II förutsätter ett enklare tillståndsförfarande.

Det är med vissa undantag förbjudet att i kommersiellt syfte införd, saluföra, erbjuda till försäljning eller för försäljning transportera exemplar, delar eller avledningar av sådana arter som nämns i CITES-konventionens artbilaga I och del 1 i bilaga C till förordningen. Denna bestämmelse ingår inte i CITES-konventionen.

Enligt förordningen skall förvaltningsmyndigheterna för CITES-konventionen rapportera till kommissionen, medan CITES-konventionen förutsätter rapportering bara till konventionens sekretariat.

Kommissionens förordning (EEG) nr 3418/83 av den 28 november 1983 om fastställande av bestämmelser för enhetligt utfärdande och användning av de dokument som krävs för gemenskapens genomförande av konventionen om reglering av internationell handel med vissa utrotningshotade djur och växter

I förordningen fastställs enhetliga tillståndsmodeller för tillämpning av CITES-konventionen och bestäms om hur tillstånden beviljas, återställs och i övrigt behandlas inom gemenskapen. Europeiska gemenskapens tillståndsmodell avviker från den som används i Finland och handläggningen från vad CITES-konventionen förutsätter.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Finland har satt i kraft CITES-konventionen (FördrS 44—45/1976) jämte senare ändringar. De striktare och från konventionen avvikande bestämmelser som skall iakttas inom gemenskapens område har getts medelst förordning, vilket innebär att de i och med ett medlemskap direkt träder i kraft i Finland och att myndigheterna är skyldiga att tillämpa dem. För att den finländska lagstiftningen inte skall innehålla bestämmelser som avviker från dem, måste lagen om naturskydd och därpå byggande stadganden ses över så att de motsvarar de förordningar som gäller inom gemenskapen.

Regeringspropositioner om ändringar som hör till området för lagstryningen avläts separat.

Rådets beslut av den 12 december 1977 om ett gemensamt förfarande för utbyte av information om kvaliteten på ytvatten i gemenskapen (77/795/EEG)

Genom beslutet skapas ett system för övervakning av vattenkvaliteten i rinnande vatten och vattendrag samt om utväxling av information. Det definierar provtagnings- och mätstationerna i medlemsstaterna (bilaga I) och de variabler om vilka information skall utväxlas (bilaga II).

I ändringsbeslutet 86/575/EEG definieras förutsättningarna för att kommissionen årligen skall sända den inkommande informationen till en medlemsstat som begär den. Det förutsätts att kommissionen med början år 1987 publicerar en redogörelse vart tredje år.

Lagstifningen i Finland och behovet av ändringar

Miljödatasystemet och vattenkontrollen i Finland uppfyller kraven i direktivet. Sådana provtagnings- och mätstationer som beslutet avser är Kalkkistenkoski, bron Björneborg-Tammerfors, Mansikkakoski, Raasakka bro, Merikoski bro, Isohaara bro, Kukkolankoski och Virtaniemi.

Rådets beslut av den 6 mars 1986 om införande av ett informationssystem för gemenskapen avseende kontroll och minskning av förorening orsakad av utsläpp i havet av kolväten och andra farliga ämnen (86/85/EEG)

Genom beslutet inrättas under gemenskapens ledning ett informationssystem som bland annat kräver en inventering av resurserna för bekämpning av oljeskador på havet (bilaga I), en förteckning över nationella och gemensamma planer för oljebekämpning, en handbok över kolvätenas egenskaper och beteende samt metoder för hantering av dem (bilaga II) och en inventering av resurser för bekämpning av utsläpp i havet av andra skadliga ämnen (bilaga III). Beslutet ändrades genom rådets beslut av den 16 juni 1988 (88/346/EEG) på så sätt att stora insjösystem inleddades i systemet.

Avdelning XVII

Utvecklingssamarbete

Artikel 130 u. I artikeln anges målen för gemenskapens utvecklings- och biståndspolitik. Dessa mål är en varaktig ekonomisk och social utveckling i utvecklingsländerna, en successiv integration av utvecklingsländerna i världsekonomin samt kampen mot fattigdomen i utvecklingsländerna. Dessutom konstateras att gemenskapen genom sitt utvecklingssamarbete skall bidra till att utveckla demokratin, stärka rättsstatens förverkligande samt respektera de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna.

Gemenskapen och medlemsstaterna förbinder sig samtidigt att uppfylla de åtaganden och beakta de mål som de har godkänt inom ramen för Förenta Nationerna och andra behöriga internationella organisationer.

Målen i artikeln motsvarar i stort de ledande målen för Finlands utvecklingssamarbetsstrategi. Till de mål som medlemsstaterna godkänt i Förenta Nationerna hör att 0,7 % av bruttonationalprodukten skall anslås för utvecklingssamarbete. En anslutning till unionen innebär att Finland samtidigt godkänner detta och andra mål som antagits inom ramen för Förenta Nationerna och dess fackorgan.

Artikel 130 v. Enligt artikeln skall gemenskapen beakta målen för utvecklingssamarbetet alltid då den genomför en sådan politik som kan beröra utvecklingsländerna.

Artikeln innehåller således ett koherenskrav, vilket innebär att de olika komponenterna i relationerna med utvecklingsländerna bör stå i harmoni med varandra. Koherensen förutsätter en minskning av de inbördes konflikterna mellan sådana politiska områden som påverkar utvecklingsländerna, som t.ex. jordbrukspolitik, handelspolitiken, arbetskrafts- och emigrationspolitiken.

För Finlands vidkommande ökar strävandena mot koherens i relationerna med utvecklingsländerna, eftersom ett unionsmedlemskap har betydelse bl.a. för utformningen av riktlinjerna för vår handels- och jordbrukspolitik.

Artikel 130 w. Enligt artikeln skall rådet fatta sina utvecklingssamarbetspolitiska beslut med kvalificerad majoritet enligt artikel 189 c i Romfördraget. Åtgärder som syftar till att främja målen för denna politik kan ta formen av fleråriga program. Europeiska investerings-

banken skall bidra till att genomföra de utvecklingssamarbetspolitiska åtgärderna. Bestämmelserna i artikeln påverkar inte samarbetet inom ramen för Lomékonventionen.

Artikel 130 x. I artikeln ingår bestämmelser om inbördes samordning av gemenskapens och medlemsstaternas politik inom ramen för medlemsstaternas eget utvecklingssamarbete. Medlemsstaterna skall avtala om samarbete genom biståndsprogram samt inom internationella organisationer och på internationella konferenser. De kan även förbinda sig att vidta gemensamma åtgärder och skall vid behov bidra till att genomföra gemenskapens biståndsprogram verkställs. Kommissionen kan ta initiativ för att främja samordningen.

Den samordning av medlemsstaternas politik och konformering av gemenskapens och medlemsstaternas verksamhet som artikeln förutsätter, befinner sig ännu i initialskedet. Finland har beredskap till intensivare samarbete med EU-länderna såväl vad avser det bilaterala utvecklingssamarbetet med mottagarländer som inom fora för multilateralt samarbete, främst FN och dess fackorgan.

Artikel 130 y. Enligt artikeln skall gemenskapen och medlemsstaterna inom sina respektive behörighetsområden samarbeta med tredje land och med behöriga internationella organisationer.

Finland kommer att hålla fast vid sina bilaterala samarbetsrelationer. En självständig politik är även möjlig inom ramen för internationella organisationer. Samtidigt måste dock hänsyn tas till strävandena att öka samordningen mellan medlemsstaterna enligt artikel 130 x.

Fjärde delen

Associering av utomeuropeiska länder och territorier

I den fjärde delen av Romfördraget (artiklarna 131—136 a) ingår bestämmelser om associering av utomeuropeiska länder och territorier som hör till Europeiska gemenskapen.

Artikel 131. Enligt det första stycket i artikeln associerar medlemsstaterna till gemenskapen de utomeuropeiska länder och territorier som upprätthåller särskilda förbindelser med Belgien, Danmark, Frankrike, Italien, Nederländerna och Storbritannien. Att Danmark

nämns i detta sammanhang beror på artikel 2 i fördraget om ändring av de grundläggande fördragen i fråga om Grönland.

I bilaga IV till Romfördraget nämns de utomeuropeiska länder och territorier som ursprungligen associerades med gemenskapen. De flesta av dessa har dock senare blivit självständiga stater. De nuvarande utomeuropeiska länderna och territorierna som avses i artikeln framgår av rådets beslut 91/482/EEG, vilket refereras nedan under artikel 136.

Enligt det andra och tredje stycket i artikeln skall det allmänna syftet med associeringen vara att främja den ekonomiska och sociala utvecklingen i dessa länder och territorier samt att upprätta nära förbindelser mellan dem och gemenskapen samt att främja deras utveckling i överensstämmelse med principerna i ingressen till Romfördraget. Bland dessa principer nämns bl.a. Förenta Nationernas stadga.

Bestämmelserna om associering i artiklarna 131—136 a skall inte förväxlas med bestämmelserna i den s.k. Lomékonventionen, som refereras nedan i artikel 238 och som reglerar förhållandet mellan Europeiska gemenskapen och självständiga utvecklingsländer. Hittills har 70 stater i Afrika, Västindien och Stilla havet anslutit sig till konventionen. Innan dessa stater blev självständiga tillämpades artiklarna 131—136 på många av dem. Som en följd av att de tidigare kolonierna blivit självständiga har den praktiska betydelsen av bestämmelserna om associering av utomeuropeiska länder och territorier avsevärt minskat.

Artikel 132. I artikeln bestäms om associeringens mål. Enligt punkt 1 skall medlemsstaterna i handeln med dessa länder och territorier tillämpa samma regler som de enligt fördraget tillämpar inbördes.

Enligt punkt 2 skall å sin sida varje land eller territorium i handeln med samtliga medlemsstater och de övriga utomeuropeiska länderna och territorierna tillämpa samma regler som det tillämpar gentemot den europeiska stat med vilken det upprätthåller särskilda förbindelser.

Enligt punkt 3 skall medlemsstaterna bidra till de investeringar som behövs för den gradvisa utvecklingen av dessa länder och territorier.

Enligt punkt 4 skall deltagande i anbud och leveranser för investeringar som finansieras av gemenskapen vara öppet på samma villkor för

alla fysiska och juridiska personer som är medborgare i medlemsstaterna eller i dessa länder och territorier.

Etableringsrätten skall enligt punkt 5 regleras enligt de bestämmelser och den ordning som anges i kapitlet om etableringsrätt samt på icke-diskriminerande grund, om inte annat följer av särskilda bestämmelser som antagits enligt artikel 136.

Artikel 133. I artikeln finns bestämmelser om associeringstullar. Bestämmelserna utgår från tanken på det frihandelsområde skall upprättas genom associeringen. Punkterna 1 och 2 gäller avveckling av tullar. Tullarna vid import till medlemsstaterna av varor med ursprung i de utomeuropeiska länderna och territorierna skall avvecklas helt enligt de gemensamma bestämmelserna om gradvis avvecklande av tullar i det grundläggande fördraget. Tullarna vid import till de utomeuropeiska länderna och territorierna skall avvecklas gradvis enligt bestämmelserna i artiklarna 12—15 och 17. I artikeln finns inga bestämmelser om avveckling av kvantitativa restriktioner eller åtgärder med liknande verkan. Gemenskapen har dock inte tillämpat sådana på produkter med ursprung i utomeuropeiska länder och territorier. Denna ståndpunkt baserar sig numera på artikel 102 i rådets beslut 91/482/EEG, vilket refereras nedan.

I punkt 3 görs ett undantag från principen om ömsesidigt avvecklande av tullar. Enligt punkten kan länderna och territorierna bära upp tullar som är nödvändiga för deras utveckling och industrialisering eller som har till syfte att öka statsinkomsterna. Undantaget begränsas av en bestämmelse om att dessa tullar skall sänkas till den nivå som gäller för import av varor från en medlemsstat med vilken landet eller territoriet upprätthåller särskilda förbindelser (Frankrike, Nederländerna, Storbritannien, Danmark). Sänkningen genomförs enligt de gemensamma bestämmelserna i det grundläggande fördraget.

Enligt punkt 4.2 skall bestämmelserna om sänkning av tullar inte tillämpas på länder och territorier som på grund av särskilda internationella förpliktelser redan när fördraget trädde i kraft tillämpade en icke-diskriminerande tulltariff.

I punkt 5 finns ett allmänt förbud mot diskriminering av varor som importerats från utomeuropeiska länder och territorier.

Bestämmelsen ger uttryck för en ledande

princip vid associering av länder eller territorier. Enligt denna princip får införande av tullsatsen inte rättsligt eller i praktiken leda till direkt eller indirekt diskriminering av varor som importerats från de olika medlemsstaterna.

Artikel 134. I artikeln finns bestämmelser om skyddsåtgärder för medlemsstaterna. Avsikten är att hindra sådan import genom utomeuropeiska länders och territoriers områden till medlemsstaterna som kan orsaka omläggning av handeln till nackdel för en medlemsstat. Detta kan t.ex. bero på att den tullnivå som det utomeuropeiska landet eller territoriet tillämpar på varor från tredje land är lägre än tullsatsen enligt den gemensamma tulltariffen. Om detta vållar medlemsstaten skada, kan den begära att kommissionen föreslår för övriga medlemsstater om nödvändiga motåtgärder.

Artikel 135. Enligt artikeln skall den fria rörligheten för arbetstagare mellan medlemsstaterna samt dessa länder och territorier regleras av avtal, som skall ingås senare och kräva medlemsstaternas enhälliga godkännande. Sådana avtal har inte ingåtts. Principerna om fri rörlighet för arbetstagare enligt Romfördraget tillämpas därför endast mellan medlemsstaterna och gäller endast medborgare i medlemsstaterna.

Artikel 136. I artikeln ingår bestämmelser om hur de detaljerade reglerna om utomeuropeiska länders och territoriers associering med gemenskapen skall fastställas. Den genomförandekonvention som fogats till Romfördraget och som nämns i artikeln har numera förfallit. Häreför skall rådet enhälligt besluta om de bestämmelser som skall gälla för en ny period. Alltsedan 1964 har rådet med fem års mellanrum fattat associeringsbeslut. Det nyaste av dessa (91/482/EEG), vilket undantagsvis är i kraft i 10 år, refereras nedan.

Rådets beslut av den 25 februari 1991 om associering av utomeuropeiska länder och territorier med Europeiska ekonomiska gemenskapen (91/482/EEG)

I beslutet ingår de gällande bestämmelserna om associering av utomeuropeiska länder och territorier med gemenskapen.

Innehållet i beslutet motsvarar till väsentliga delar den gällande Lomékonventionen. I bilaga I uppräknas de nuvarande utomeuropeiska länder och territorier på vilka associeringsbestämmelserna skall tillämpas. Dessa är: Grön-

land, som hör till Danmark, de utomeuropeiska territorierna i Nya Kaledonin samt därtill hörande områden vilka lyder under Frankrike samt Franska Polynesien, Wallis och Futunaöarna samt de regionala gemenskaperna Mayotte och St. Pierre et Miquelon, de utomeuropeiska länderna som lyder under Nederländerna, nämligen Aruba samt nederländska Antillerna (Bonaire, Curacao, Saba, Saint Eustatius, Saint Martin), 11 utomeuropeiska länder och territorier som lyder under Storbritannien, nämligen Anguilla, Caymanöarna, Falklandsöarna, South Georgia och Sandwichöarna, Montserrat, Pitcairn, St. Helena och därtill hörande områden, Brittiska Antarktis, Brittiska Indiska Oceanen, Turks- och Caicosöarna samt Brittiska Jungfruöarna.

Avsikten med beslutet är att främja och påskynda den ekonomiska, kulturella och sociala utvecklingen inom de länder och territorier som nämns i beslutet samt att förstärka deras ekonomiska struktur. Målet är att de utomeuropeiska länderna och territorierna skall stödas i sin strävan mot en allsidig utveckling, som skall grunda sig på deras egna kulturella och sociala värderingar, befolkningens prestationsförmåga, ländernas och territoriernas naturtillgångar och ekonomiska möjligheter att främja sin egen sociala, kulturella och ekonomiska utveckling samt befolkningens välbefinnande genom att de grundläggande behoven tryggas samt kvinnornas roll i samhället erkänns och befolkningens prestationsförmåga ökas på ett sätt som tar hänsyn till självkänslan.

Gemenskapen samt de nämnda länderna och territorierna prioriterar regionalt samarbete och integration. Gemenskapen skall särskilt stöda dessa länders och territoriernas strävanden att organisera sig i regionala grupper och öka sitt regionala och territoriella samarbete. Målet är skapande av en rättvisare och mera balanserad internationell ekonomisk ordning.

I beslutet erkänner gemenskapen att de minst utvecklade utomeuropeiska länderna och territorierna måste få ett särskilt bemötande och att hänsyn måste tas till deras speciella problem. Frågan om bättre livsvillkor för den fattigaste befolkningen är också föremål för uppmärksamhet.

Syftet för beslutet är decentraliserat samarbete samt en strävan att uppmuntra mångsidigt och brett samarbete på olika områden. Samarbete skall enligt beslutet råda mellan bl.a. de

lokala myndigheterna, sammanslutningar för landsbygd och byar, andelslag, företag, fackföreningar samt undervisnings- och forskningscentra. Inom ramen för detta samarbete skall stöd ges till de utomeuropeiska ländernas och territoriernas självständiga funktioner och de funktioner som stöds av motsvarande parter inom gemenskapen. Samarbetet skall uppmuntra såväl dessa länder och territorier som parterna inom gemenskapen att försöka öka tillflödet av finansiella och tekniska resurser till samlingsprojektet.

Gemenskapens verksamhet baserar sig i mån av möjlighet på ett nära samarbete mellan kommissionen, den medlemsstat som är ansvarig för landet eller territoriet samt de lokala myndigheterna på platsen.

Samarbetet mellan gemenskapen och de utomeuropeiska länderna och territorierna skall gälla ett brett fält av frågor. Såsom exempel kan nämnas miljön, jordbruket, en tryggad livsmedelsförsörjning och utvecklandet av landsbygden, fisket, industrin, gruvdriften, energisektorn, utvecklandet av service, turismen, transportsektorn, trafiken och handeln.

Beträffande de samlingsmetoder som nämns i beslutet kan anges, att målet inom handelssektorn är att främja handeln mellan de utomeuropeiska länderna och områdena å ena sidan och gemenskapen å andra sidan, med beaktande av skillnaderna i utveckling, samt även det inbördes samarbetet mellan dessa länder och områden. Avsikten är att målen skall eftersträvas på ett sätt som medför en avsevärd extra fördel för den handel som länderna och områdena bedriver med gemenskapen. För att handeln skall öka vill man förbättra ländernas och territoriernas möjligheter att lansera sina produkter på marknaden, särskilt inom gemenskapen, i syfte att förbättra handelsbalansen mellan parterna.

Av samlingsinstrumenten kan särskilt nämnas stabiliseringen av exportinkomsterna för jordbruksprodukter, dvs. det s.k. Stabex-systemet. Systemet är avsett att garantera stabila exportinkomster för vissa varor som de utomeuropeiska länderna och territorierna exporterar till gemenskapen eller till vissa andra handelspartner. Varorna, sammanlagt 49, är sådana som ländernas och territoriernas ekonomier är beroende av och som varit föremål för pris- och/eller kvantitetsfluktuationer. Av de medel som anvisats för det finansiella utvecklingsarbetet under den femårsperiod

som inleddes den 1 mars 1990 har 6 miljoner ecu reserverats för gåvobistånd inom ramen för Stabex-systemet. Summan täcker alla förbindelser inom systemet. Kommissionen förvaltar dess medel.

Ett annat samarbetsinstrument som bör nämnas är det särskilda finansieringssystemet för gruvdriften (Sysmin). Det har inrättats för de utomeuropeiska länder och territorier där gruvsektorn är viktig för ekonomin och där svårigheter redan existerar eller kan emotses inom den närmaste framtiden.

Målet är en stabilare och bredare bas för utvecklingen i dessa länder och territorier. För Sysminsystemet anvisas i beslutet 2,5 miljoner ecu såsom gåvobistånd för ovan nämnda femårsperiod. Summan täcker alla förbindelser inom systemet. Kommissionen förvaltar även dessa medel.

I de utomeuropeiska länderna och territorierna eller i varje regional grupp av dessa företräds kommissionen på uttrycklig begäran av ett befullmäktigat ombud. Om kommissionen inte har utsett ett ombud för ett visst land eller territorium, står de myndigheter som ansvarar för landet eller territoriet för kontakterna mellan kommissionen och myndigheterna på platsen.

Beslutet gäller under tio år räknat från den 1 mars 1990.

I artiklarna 101—110 i beslutet finns bestämmelser om handel mellan gemenskapen och de utomeuropeiska länderna och territorierna. Enligt artiklarna 101 och 102 skall importen av varor med ursprung i utomeuropeiska länder och territorier vara fri från tullar och övriga avgifter, kvantitativa restriktioner eller motsvarande åtgärder. Ursprungsvarorna anges i bilaga II. Bilagan omfattar samma varor som Lomékonventionen. Särskilda bestämmelser finns om rom. Importen av jordbruksprodukter till gemenskapen lyder under särskilda bestämmelser, som utfärdats inom ramen för dess jordbrukspolitik.

De utomeuropeiska länderna och territorierna kan påföra och upprätthålla tullar och kvantitativa restriktioner för import av varor med ursprung i gemenskapen, dock så att diskriminering inte får ske mellan medlemsstaterna.

Enligt artikel 232 i beslutet är de utomeuropeiska ländernas och territoriernas myndigheter skyldiga att bemöta medborgare och företag i medlemsstaterna utan diskriminering i fråga

om etableringsrätt eller tjänster. Förbudet mot diskriminering förutsätter dock ömsesidighet. Om en medlemsstat inte har förbundit sig att bemöta personer som är medborgare i en medlemsstat men bosatta i utomeuropeiska länder eller på sådana territorier enligt principen om icke-diskriminering eller att bemöta företag som grundats i dessa länder eller områden enligt samma princip, är inte heller dessa länder eller territorier skyldiga att iakttä principen. Ömsesidighet förutsätts även mellan personer och företag etablerade i ett franskt, engelskt, holländskt eller danskt utomeuropeiskt land eller på ett sådant territorium samt personer och företag i övriga medlemsstater.

Beslut av den 25 juli 1991 av företrädarna för medlemsstaternas regeringar om handel med varor som omfattas av Europeiska kol- och stålgemenskapen mellan gemenskapen och utomeuropeiska länder och territorier (91/483/EKSG)

I beslutet ingår bestämmelser om vilka regler som skall gälla utomeuropeiska länder och territorier i handeln med varor som omfattas av Europeiska kol- och stålgemenskapen. Enligt artikel 1 skall tull eller avgifter med motsvarande verkan inte uppbäras för varor med ursprung i dessa länder eller territorier. Varorna får dock inte bli föremål för en gynnsammare behandling än medlemsstaterna tillämpar inbördes. På export från medlemsstaterna tillämpas de principer som motsvarar dem som framgår av rådets beslut 91/482/EEG, vilket har refererats ovan. Beslutets ursprungsregler skall även tillämpas i handeln med kol- och stålprodukter.

Rådets förordning (EEG) nr 91/491 av den 29 juli 1991 om det finansiella utvecklingssamarbetet inom ramen för den fjärde AVS-EEG konventionen

Förordningen bygger på ett beslut av företrädare för medlemsstaternas regeringar om intern finansiering och administration av Europeiska gemenskapens utvecklingsbistånd. Beslutet och dess genomförandeförordning skall tillämpas såväl på de stater som anslutit sig till Lomékonventionen som på utomeuropeiska länder och territorier. Eftersom Finland inte torde komma att delta i Europeiska utvecklingsfonden VIII (EDF), före 1995, då konven-

tionen därom är avsedd att träda i kraft, har beslutet och förordningen inga konsekvenser för Finland. Detta gäller naturligtvis motsvarande konventioner om tidigare utvecklingsfonder (EDF I—VI) angående Finland och behovet av ändringar i lagstiftningen.

Den samarbetspolitik som uttrycks i beslutet 91/482/EEG motsvarar i hög grad de mål och förfaringsätt som Finland redan tidigare har omfattat för sin utvecklingssamarbetsstrategi. Beslutet gäller inte direkt Finlands internationella utvecklingssamarbete, men skapar nya möjligheter för Finland att delta i ett sådant samarbete. Ett medlemskap öppnar möjligheter för finska företag, andra sammanslutningar och experter att delta i de projekt som inleds med sikte på målen i beslutet. Sammanslutningar som inte verkar i vinstsyfte möjliggör att under vissa förutsättningar delta i samordningen, övervakningen och genomförandet av enskilda och fleråriga mindre projekt.

Handelsbestämmelserna i besluten har den verkan, att frihandelsprinciperna även skall tillämpas på utomeuropeiska länder och territorier. Hittills har motsvarande principer endast tillämpats på Europeiska gemenskapen och territorier som ingått tullunioner med gemenskapen. Ett medlemskap i unionen innebär följaktligen att frihandeln utökas till att gälla dessa länder och territorier lika väl som de länder som anslutit sig till Lomékonventionen. Ändringar i gällande stadganden behandlas i samband med de lagändringar som en anslutning till tullunionen medför.

Rådets beslut av den 16 december 1991 om tillämpning av bestämmelserna, de allmänna villkoren samt procedurreglerna om förlikning och skiljemannaförfarande för Europeiska utvecklingsfondens (EDF) arbets-, upphandlings- och tjänstgöringsavtal vid associering av utomeuropeiska länder och territorier med Europeiska ekonomiska gemenskapen (92/97/EEG)

Beslutet tillämpas på avtal som berör utomeuropeiska länder och territorier och som har finansierats av Europeiska utvecklingsfonden. Det gäller följaktligen inte Finlands offentliga utvecklingssamarbete. Finska företag och privatpersoner skall däremot tillämpa bestämmelserna i beslutet när de ingår sådana avtal som avses i beslutet.

Artikel 136 a. Enligt artikeln skall bestäm-

melserna i artiklarna 131—136 tillämpas beträffande Grönland, om inte annat följer av de särskilda bestämmelser för Grönland som fastställts i det protokoll om en särskild ordning för Grönland som fogats till Romfördraget.

Artikel 136 a fogades till fördraget enligt artikel 3 i ett särskilt fördrag om ändring av fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna i fråga om Grönland (EGT 1985 L 29/1). Det protokoll om en särskild ordning för Grönland som fogades till nämnda fördrag fogades även till Romfördraget. Fördraget och protokollet undertecknades den 13 mars 1984 och trädde i kraft den 1 februari 1985. Europeiska gemenskapen och Danmark ingick även ett tioårigt fiskeavtal beträffande Grönland (EGT 1985 L 29/8).

Enligt artikel 1 i protokollet om en särskild ordning för Grönland skall importen av sådana produkter av grönländskt ursprung som omfattas av det gemensamma marknadsarrangemanget för fiskerihushållningen bemötas enligt verksamhetsprinciperna för detta gemensamma marknadsarrangemang. Produkterna importeras följaktligen fria från tullar och avgifter med motsvarande verkan samt utan kvantitativa restriktioner eller motsvarande åtgärder, förutsatt att gemenskapen på ett tillfredsställande sätt får tillträde till de grönländska fiskeområdena. Rådet har inte utfärdat några särskilda bestämmelser om import från Grönland, varför bestämmelserna i rådets beslut 91/482/EEG om utomeuropeiska länder och territorier skall tillämpas även på Grönland. Detta innebär att importen är befriad från tullar och andra ovan nämnda restriktioner.

Artikel 2 i protokollet om Grönland gäller rådets rätt att besluta om de övergångsåtgärder som gemenskapen till följd av arrangemanget anser nödvändiga för utredning av det ekonomiska bistånd som Grönland erhöll såsom medlem av gemenskapen samt för tryggande av de rättigheter som fysiska och juridiska personer förvärvade under nämnda tid. Bestämmelser om sistnämnda frågor ingår i rådets förordning (EEG) nr 1661/85/EEG om teknisk anpassning för Grönlands vidkommande av bestämmelserna om migrerande arbetstagares sociala trygghet.

Enligt artikel 3 i protokollet om Grönland fogades Grönland till de länder som nämns i bilaga I till rådets beslut om associering av utomeuropeiska länder och territorier med Eu-

ropeiska gemenskapen. Den nyaste versionen av beslutet, nämligen 91/482/EEG har refererats ovan. Den enda skillnaden mellan Grönland och de övriga länderna och territorierna är att Grönland enligt artikel 153.1 a i rådets ovan nämnda beslut inte beviljas ekonomiskt bistånd under den tid som protokollet (EGT 1990 L 252/2) om fiske mellan Grönland och Europeiska gemenskapen är i kraft.

Lagstifningen i Finland och behovet av ändringar

I handeln mellan Finland och Grönland tillämpas en överenskommelse mellan Danmark och Finland om frihandel mellan Finland och Grönland (FördrS 41—41/1985). Överenskommelsen ingicks i samband med att Grönland utträdde ur Europeiska gemenskapen. Enligt överenskommelsen skall på handeln med Grönland tillämpas bestämmelserna i Finlands frihandelsavtal med Europeiska gemenskapen och Europeiska kol- och stålgemenskapen. Ett EU-medlemskap torde innebära att avtalet måste sägas upp.

Femte delen

Gemenskapens institutioner

Avdelning I

Institutionella bestämmelser

Kapitel 1

Institutionerna

Avsnitt 1

Europaparlamentet

Artikel 137. Europaparlamentets tidigaste föregångare var Europeiska kol- och stålunionens generalförsamling, som inledde sin verksamhet den 10 september 1952. Den och de sedermera den 25 mars 1957 genom Romfördraget inrättade generalförsamlingarna för Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen sammanslogs samma dag genom fördraget om vissa gemensamma institutioner för Europeiska gemenskaperna. Generalförsamlingen beslutade den 30

mars 1962 att börja kalla sig för Europaparlamentet. Namnet fastslogs officiellt på fördragsnivå genom enhetsakten 1986.

Medlemsstaternas folkrepresentationer utsåg till att börja med Europaparlamentets ledamöter, men fr.o.m. år 1979 har ledamöterna valts genom direkta val för en mandattid om fem år.

Parlamentets ledamöter företräder folken i de i gemenskapen — numera unionen — sammanslutna staterna, och de är inte bundna av vare sig sin hemstats regering, parlament eller något annat organ.

Parlamentet var till en början närmast bara ett rådgivande och kontrollerande organ. Detta hade skrivits in i den ursprungliga formuleringen av artikel 137. Parlamentet har emellertid aktivt och konsekvent strävat att utvidga sin behörighet, och har också varit framgångsrik däri. Dessutom har korrigeringen av det så kallade demokratiunderskottet förutsatt att parlamentet getts större betydelse vid sidan av kommissionen och rådet. Parlamentets behörighet utökades på fördragsnivå i betydande grad såväl genom enhetsakten som genom Maastrichtfördraget. Parlamentets ställning har stärkts i synnerhet inom ramen för lagstifningsförfarandet. Utvecklingen skrevs in i Maastrichtfördraget i en ny artikel 137.

Artikel 138. Punkterna 1 och 2 ersattes genom 1976 års akt om allmänna och direkta val av företrädare, som beskrivs även i avdelning 6.6 av detaljmotiveringen till propositionen. Av första stycket i artikel 138.3 — som även i sin nuvarande form väsentligen motsvarar den ursprungliga bestämmelsen i Romfördraget — framgår att avsikten redan från början var att parlamentet skulle väljas genom direkta val. Parlamentet tog också särskilt under 1960-talet flera initiativ i frågan. Gemenskapsländernas toppmöte i Paris 1974 beslutade att sätta som mål att ordna direkta val i slutet av decenniet. Rådet fattade ett beslut med stöd av andra stycket i punkt 3 den 20 september 1976 (76/787/EKSG, EEG, Euratom) med därtill hörande valakt. De första direkta valen till Europaparlamentet hölls i juni 1979.

Enligt artikel 14 i ovan nämnda rättsakt upphörde även punkterna 1 och 2 i artikel 138 att gälla. I stället för dessa gäller artiklarna 1 och 2 i förordningen. I den föregående artikeln stadgas att parlamentsval skall grunda sig på direkta och allmänna val, och i den senare ingår bestämmelser om hur många företrädare för varje medlemsstat som skall väljas till

parlamentet. I princip utgår man från att platserna fördelas landsvis på basis av folkmängden, men platsfördelningen gynnar likvärliga länder med små folkmängder.

Enligt bestämmelsen i den lydelse den kommer att ha efter det att anslutningsfördraget har trätt i kraft har det folkrikaste landet Tyskland 99 platser, de näst största länderna Storbritannien, Frankrike och Italien var och ett 87, Spanien 64, Nederländerna 31, Belgien, Grekland och Portugal 25, Sverige 22 och Österrike 21. Av de mindre länderna har Finland och Danmark 16, Irland och Norge 15 samt Luxemburg 6 platser. Det totala antalet ledamöter i parlamentet uppgår således till 641.

Även om många av de grundläggande frågorna om valsättet löstes genom 1976 års valakt, lämnades emellertid många centrala frågor alltjämt till medlemsstaternas eget avgörande. Arbetet på att harmonisera valstadgandena har emellertid fortsatt. I artikel 8 b.2 i Maastrichtfördraget liksom i rådets direktiv av den 6 december 1993 (93/109/EG) ingår centrala bestämmelser om rösträtt och valbarhet. Enligt dessa bestämmelser har unionsmedborgare rätt att rösta och ställa upp som kandidat efter eget gottfinnande antingen i sin hemstat eller i den stat där han är bosatt. Den som använder sin rätt i bosättningsstaten skall behandlas som det egna landets medborgare. Därtill antog parlamentet den 10 oktober 1991 (A3-0152/91) och den 10 mars 1993 (A3-0381/93) resolutioner om de principer som bör iakttas i nationella ordningar om förrättandet av val till Europaparlamentet. Enligt dessa bör valen bl.a. vara proportionella på riksnivå, majoritetsval får användas endast i begränsad utsträckning, en rösttröskel om minst tre och högst fem procent tillåts, och även regionala hänsyn kan beaktas i valet, förutsatt att det inte strider mot principen om proportionalitet på riksnivå.

Utöver det att parlamentet enligt första stycket i punkt 3 från allra första början har haft förslagsrätt i fråga om parlamentsvalsregler, i motsats till situationen i fråga om övriga lagstiftningsfrågor, har andra stycket ändrats genom Maastrichtfördraget så att rådet kan anta rättsakter om val endast med Europaparlamentets bifall. Antagande av rättsakten kräver dessutom enhälligt beslut av rådet, och måste godkännas särskilt av medlemsstaterna i enlighet med deras statsförfattningar. Valakten

jämställs på grund av sin betydelse med gemenskapens primärrätt.

Artikel 138 a. Enligt artikel 137 företräder Europaparlamentets ledamöter medlemsstaternas alla folk och inte enbart sitt eget folk. Denna princip som betonar unionens enhet syns i praktiken också genom att parlamentarikerna politiskt tillhör övernationella politiska grupper. Dessutom har företrädare för olika politiska grupper bildat grupper av varierande fasthet och officiell status.

Det politiska systemet flyttades genom tillägget av artikel 138 a i Maastrichtfördraget upp på fördragsnivå. Före det grundade sig de politiska partiernas officiella status på parlamentets arbetsordning.

Ett parti kan grundas av 23 företrädare valda från samma stat, 18 från två stater, eller 12 från minst tre medlemsstater. Medlemskap i ett parti är frivilligt, men endast ett fåtal ledamöter väljer att vara obundna. Parlamentets arbetsordning innehåller vissa bestämmelser om säkerställandet av de obundnas ställning och parlamentet ordnar även praktiska verksamhetsförutsättningar, inklusive sekretariat, för de obundnas grupp.

Partierna innehar en central ställning i att organisera parlamentets praktiska arbete, t.ex. i parlamentets olika organ och i valet av dessas ordförande. Partigrupperna bestämmer i praktiken om bl.a. parlamentets föredragningslista och utser rapportörerna, som är av central betydelse för utskottsarbetet. De har också ett betydande inflytande vid valet av parlamentets ämbetsmän. Partierna har sin egen administration och personal, och de får frikostigt stöd av parlamentet: till exempel år 1992 upptog budgeten anslag till partierna för avlöning av 474 personer. Partistöden utgör totalt cirka 15 % av parlamentets budget.

I det på sommaren 1994 valda parlamentet finns följande tio grupperingar: Den Socialistiska gruppen (198 ledamöter), Kristdemokraterna (157 ledamöter) och Liberalerna (43 ledamöter), Forza Europa (27 ledamöter), Europeiska demokraterna (26 ledamöter), Radikala europeiska alliansen (19 ledamöter), De gröna (23 ledamöter), Vänsterkoalitionen (28 ledamöter), Nationernas Europa (19 ledamöter) samt de obundnas grupp (27 ledamöter).

Artikel 138 b. Enligt första stycket i denna artikel som infördes genom Maastrichtfördraget skall parlamentet delta i lagstiftningsprocessen på det sätt som anges i artiklarna 189 b

och 189 c, vilka också infördes genom Maastrichtfördraget. Genom artikel 189 b utökades parlamentets behörighet i lagstiftningsfrågor väsentligt genom inrättandet av ett s.k. medbeslutandeförfarande, där parlamentet har absolut behörighet att också hindra antagandet av en ny rättsakt. Denna procedur omfattar bl.a. lagstiftning om den inre marknaden, folkhälsan, konsumentskyddet, utbildning, kultur, erkännande av examina, fri rörlighet för arbetstagare, forskningsprogram och transeuropeiska nät. Även om rådets ställning fortsättningsvis är central, kan man emellertid säga att parlamentet utövar lagstiftningsmakt parallellt med rådet i frågor som förutsätter medbeslutandeförfarande. Artikel 189 c motsvarar däremot väsentligen det samarbetsförfarande som inrättades redan genom enhetsakten. Enligt detta förfarande kan rådet till sist anta rättsakten genom ett enhälligt beslut även i strid med parlamentets ståndpunkt. De olika sätt på vilka parlamentet tar del i lagstiftningsprocessen beskrivs närmare i motiveringen till artiklarna 189 b och 189 c.

Parlamentet har egentlig initiativrätt i lagstiftningsfrågor enbart i frågor gällande parlamentsval. Även om parlamentet även tidigare i praktiken har kunnat fungera som initiativtagare till lagstiftningsprojekt har parlamentets roll i detta avseende getts officiell auktorisering först genom andra stycket i artikel 138 b. Denna rätt motsvarar till sitt innehåll den behörighet som redan tidigare tillkommit rådet med stöd av artikel 152. Innehållet i initiativrätten beskrivs närmare i det avsnitt som behandlar den nämnda artikeln.

Artikel 138 c. Redan tidigare har parlamentet i enlighet med artikel 109.3 i sin arbetsordning på begäran av minst en fjärdedel av parlamentsledamöterna kunnat tillsätta en tillfällig undersökningskommitté med högst femton ledamöter. Nu ingår en bestämmelse om detta organ direkt i fördraget.

Parlamentet har i praktiken tillsatt tillfälliga undersökningskommittéer först efter år 1979, då parlamentet för första gången valdes genom direkta val. Den första undersökningskommittén tillsattes för att utreda kvinnans ställning. Andra undersökningskommittéer har tillsatts för att undersöka bl.a. hanteringen av gifter och farliga ämnen, fascismens och rasismens uppgång i Europa, narkotikafrågor och speciellt drogtrafiken över gränserna, jordbrukslagren, hanteringen av kärnmaterial samt bruket

av hormoner i köttproduktionen. Sammanlagt har parlamentet hittills tillsatt nio undersökningskommittéer.

En undersökningskommitté kan i syfte att utreda frågan sätta igång undersökningar och ordna offentliga utfrågningar. Kommittén kan också offentliggöra en redogörelse, men i motsats till övriga tillfälliga kommittéer kan den inte framföra några egentliga resolutionsförslag till parlamentet. Om parlamentet önskar fatta ett beslut i saken måste den göra det i samband med en annan fråga. Alternativt kan parlamentet på basis av kommitténs arbete t.ex. ställa en fråga till kommissionen eller rådet eller till bådadera. Parlamentet kan också göra en sådan anmodan i saken som avses i andra stycket i artikel 138 b.

Genom Maastrichtfördraget infördes ett tredje stycke med en bestämmelse enligt vilken parlamentet, rådet och kommissionen skall komma överens om föreskrifter om utövandet av undersökningsrätten. Någon sådan överenskommelse har ännu inte ingåtts, men det kan anses troligt att överenskommelsen kommer att ge undersökningskommittéerna ökad betydelse och på så sätt stärka parlamentets ställning av kontrollmyndighet.

Artikel 138 d. Det har varit möjligt att föra fram frågor i parlamentet i form av medborgarinitiativ ända sedan 1953. Fram till slutet av 1970-talet gjordes det ytterst få klagomål, men antalet har ökat i synnerhet efter år 1979. Under innevarande decennium har det årligen gjorts ett tusental klagomål, av vilka cirka två tredjedelar också har tagits upp till behandling. Fr.o.m. år 1987 har framställningarna behandlats av en särskild kommitté.

Hittills har medborgarnas rätt att göra framställningar (petitionsrätt) baserat sig enbart på parlamentets arbetsordning (artikel 128), men genom Maastrichtfördraget ingår det numera en bestämmelse i saken på fördragsnivå.

En framställning tas upp till behandling om den hör till gemenskapens verksamhetsområde och direkt berör den som gör framställningen. Framställningen skall göras skriftligen, och ur handlingarna skall framgå namnet på den eller dem som gjort framställningen, liksom yrke, nationalitet och adress. Framställningar som görs av flera personer behandlar ofta allmänna frågor som miljö, mänskliga rättigheter, utrikespolitik eller djurskydd. Enskilda personer gör vanligtvis framställning i frågor gällande tullar, sociala förmåner, fordonsregistrering,

beskattning eller uppehållstillstånd. I de sistnämnda frågorna vänder sig den handläggande kommittén vanligtvis till kommissionen och ber denna vidta behövliga åtgärder, särskilt om det är fråga om ett eventuellt brott mot gemenskapsrätten.

Kommittén kan i framställningsfrågor inleda undersökningar och ordna offentliga utfrågningar, och den har rätt att erhålla uppgifter från kommissionen. Kommittén kan avge en specialrapport om en fråga som kommit in för undersökning, men detta är ovanligt. Däremot ger kommittén årligen en redogörelse till parlamentet. Kommitténs ställningstagande kan också tillställas kommissionens eller rådets ordförande för kännedom.

Artikel 138 e. Genom Maastrichtfördraget inrättas en ombudsman. Unionens ombudsmannasystem påminner i många avseenden om den nordiska ombudsmannainstitutionen.

Enligt artikeln skall ombudsmannen utses av Europaparlamentet efter varje val till Europaparlamentet för parlamentets valperiod. Ombudsmannen skall vara fullständigt oavhängig i sin ämbetsutövning, och han får under sin ämbets tid inte utöva någon avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet. Parlamentet fastställer regler och allmänna villkor för ombudsmannens ämbetsutövning efter yttrande från kommissionen och med godkännande av rådet med kvalificerad majoritet.

Unionsmedborgare och varje annan fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i en medlemsstat kan framföra klagomål hos ombudsmannen om missförhållanden i gemenskapsinstitutionernas administrativa verksamhet. Klagomål kan inte framföras över EG-domstolens eller förstainstansrättens rättskipningsverksamhet. Behörigheten utsträcker sig inte heller till medlemsstaternas nationella myndigheter. Ombudsmannen kan även på eget initiativ ta upp en sak till behandling. Europaparlamentets ledamöter kan också förmedla klagomål till ombudsmannen som framförts av enskilda personer.

Enligt punkt 1 skall ombudsmannen företa de undersökningar som han finner berättigade i frågor som anhängiggjorts på detta sätt. Undersökningar får emellertid inte vidtas, om saken är eller har varit föremål för ett domstolsförfarande. Om ombudsmannen konstaterar att ett administrativt missförhållande har förekommit, begär han ett utlåtande av den berörda institutionen, som har en frist på tre

månader för att delge honom sina synpunkter. Därefter lämnar ombudsmannen en rapport till Europaparlamentet och den berörda institutionen. Den klagande underrättas om resultatet av undersökningarna. Ombudsmannen avger också en årlig rapport om resultatet av sina undersökningar. Ombudsmannens beslut är till sin natur yttranden, som inte ändrar på ett institutionsbeslut.

Artikel 139. På samma sätt som t.ex. Finlands riksdag sammanträder årligen till riksdag, håller Europaparlamentet årligen formellt en session som börjar den andra tisdagen i mars. I praktiken håller parlamentet med undantag för semestersåsonger veckolånga plena en gång i månaden året runt. Rättsligt är det då fråga om delsessioner uppdelade på dagliga sammanträden.

Enligt parlamentets normala praxis följs den månatliga sessionsveckan av en två veckors period med utskottssammanträden, och den sista veckan i månaden utnyttjas för de politiska gruppernas möten. Parlamentet bestämmer själv när dess sessionperiod avslutas. En extra session kan enligt artikelns andra stycke sammankallas på begäran av en majoritet av ledamöterna eller på begäran av rådet eller kommissionen.

Artikel 140. Artikelns första stycke innehåller den grundläggande bestämmelsen om val av parlamentets ordförande och vice ordförande, vilka tillsammans bildar parlamentets presidium.

Alla de nämnda förtroendeposterna besätts genom hemliga val med slutna sedlar, utom då antalet uppställda kandidater är lika stort som antalet poster. Kandidater kan uppställas av ett parti, ett partiförbund eller en grupp om minst 13 ledamöter. Presidie medlemmarna väljs för två och ett halvt år i sänder, så att den första verksamhetsperioden börjar i juli efter parlamentsvalet och den andra verksamhetsperioden i januari vid halva valperioden.

Ordföranden väljs först. Den kandidat som får en absolut majoritet blir vald. Vid behov ordnas tre valomgångar på detta sätt. Om ingen då har blivit vald, ordnas det en fjärde valomgång mellan de två kandidater som fått mest röster under den tredje omgången. Den som då får mest röster blir vald.

Till vice ordförande väljs, bland de kandidater vilkas röstetal motsvarar minst en absolut majoritet, de 14 som fått mest röster. Om inte alla poster har besatts under första omgången,

ordnas en andra omgång om de obesatta posterna, där det likaså krävs absolut majoritet för val. Om posterna inte kan besättas ens på detta sätt, ordnas en tredje omgång där resten av posterna besätts med relativ majoritet. Vice ordförandenas rangordning bestäms av deras relativa röstetal. Om två kandidater får samma röstetal har den äldre företrädare. Om vice ordförandena inte har valts med slutna sedlar bestäms rangordningen av den ordning i vilken ordföranden läser upp deras namn. Vid valet av vice ordförande skall beaktas såväl politisk som nationell representativitet.

Fem kvestorer, som i enlighet med presidietts riktlinjer handhar administrativa och ekonomiska frågor som direkt berör parlamentets ledamöter, hör till arbetsutskottet som sakkunnigmedlemmar utan rösträtt. De utses genom val i likhet med vice ordförandena.

Till det utvidgade arbetsutskottet hör utöver de föregående även ordförandena för parti-grupperna. De obundna parlamentsledamöternas grupp får till detta organ utse två representanter, som endast har närvaro- och yttranderätt.

Arbetsutskottet svarar bl.a. för parlamentets ekonomi, ledamöternas anslag och omkostnader samt för ärenden som gäller parlamentets personal. Det utvidgade arbetsutskottet svarar bl.a. för relationer till övriga organ både inom och utanför gemenskapen, gör upp sessionernas föredragningslista och handhar frågor gällande det årliga lagstiftningsprogrammet.

I artikelns andra stycke ingår bestämmelse om rätten för kommissionens ledamöter att närvara och representera kommissionen vid parlamentets samtliga ledande organs sammanträden.

Artikelns tredje stycke innehåller den grundläggande bestämmelsen om kommissionens skyldighet att besvara parlamentets och dess ledamöters frågor.

I praktiken har det utvecklats fyra olika procedurer. Varje parlamentariker kan för det första ställa en skriftlig fråga. Kommissionen måste svara på den inom en månad, och såväl frågan som svaret offentliggörs i EG:s officiella tidning. För det andra kan det ställas en muntlig fråga utan anslutande diskussion. Beslut om detta fattas av det utvidgade arbetsutskottet och frågan tillställs kommissionen för kännedom minst en vecka före den session där svaret skall ges. Då ärendet behandlas får frågeställaren hålla ett tio minuters anförande,

och för kommissionens svar kan på föredragningslistan anslås upp till en halv sessionsdag. För det tredje kan en muntlig fråga kopplas till en diskussion. Också i detta fall fattas avgörandet av det utvidgade arbetsutskottet, och varje politisk grupp har rätt att ställa en sådan fråga under varje sessionsperiod. På förslag av en politisk grupp eller minst 23 ledamöter kan parlamentet i detta fall också anta en resolution efter diskussion. För det fjärde kan frågor också ställas under en speciell frågetid. Ett sådant tillfälle om 90 minuter ordnas under varje veckosession. Varje ledamot har rätt att ställa en fråga i månaden. Om frågan inte hinner behandlas, besvarar kommissionen frågan skriftligen.

Frågorna har främst handlat om sociala frågor, institutionella frågor, jordbruket, yttre relationer och miljön.

Rådets yttranderätt i parlamentet skall enligt artikelns fjärde stycke fastställas i rådets arbetsordning. Enligt artikel 19 i arbetsordningen företräds rådet i parlamentet av ordförande eller envar av dess medlemmar. Rådet kan även meddela sin ståndpunkt till parlamentet skriftligen.

Artikel 141. Enligt första stycket i artikeln skall parlamentet fatta sina beslut med absolut majoritet av de avgivna rösterna. Ändring av arbetsordningen och antagande av misstroendevotum rörande kommissionen kräver kvalificerad majoritet.

Om beslutförhet skall enligt andra stycket bestämmas i arbetsordningen. Parlamentet är beslutfört då en tredjedel av ledamöterna är närvarande. Ordföranden skall konstatera otillräcklig beslutförhet, om minst 23 ledamöter så kräver. I det fall att färre än 23 ledamöter är närvarande kan ordföranden på eget initiativ konstatera otillräcklig beslutförhet. Om sammanträdet inte är beslutfört, skall omröstningen flyttas till följande session.

Artikel 142. Antagande av parlamentets arbetsordning förutsätter enligt första stycket absolut majoritet.

Parlamentets protokoll liksom dess resolutioner offentliggörs i EG:s officiella tidning. Enligt andra stycket skall arbetsordningen uppta bestämmelser om offentliggörandet av parlamentets handlingar. Arbetsordningen stipulerar att alla handlingar skall uppgöras på samtliga officiella språk, och att de handlingar som ligger till grund för parlamentsbehandlingen skall tryckas och delas ut till ledamöterna.

Dessutom skall en förteckning över dessa handlingar offentliggöras i parlamentets informationstidning. Diskussionerna i parlamentet och dess utskott är enligt huvudregeln offentliga.

Artikel 143. Kommissionen förelägger parlamentet en allmän årsrapport som diskuteras vid en offentlig session. Rapporten behandlas närmare i motiveringen till artikel 156.

Utöver den allmänna rapporten förelägger kommissionen årligen rapporter åtminstone om tillämpningen av gemenskapsrätten, konkurrenspolitiken, jordbrukets tillstånd, utvecklingen inom forskning och teknik samt genomförandet av 1992 års program för den inre marknaden. Halvårsvis föreläggs en rapport om kommissionens ståndpunkt till resolutioner och verksamhetsförslag som parlamentet antagit på eget initiativ. Kommissionen redogör en gång i månaden bl.a. för sin ståndpunkt till parlamentets förslag om ändring av lagstiftning, och för genomförandet av budgeten. Vart tredje år ger kommissionen en redogörelse över tillämpningen av fördragets nationalitetsbestämmelser och över framstegen i ekonomisk och social samhörighet. Dessutom lämnar kommissionen meddelanden och yttranden till parlamentets session och dess utskott.

Artikel 144. Endast parlamentet har rätt att ge kommissionen misstroendevotum, varvid hela kommissionen måste avgå. Misstroendevotum kan inte ges en enskild ledamot av kommissionen. Antagande av beslut om misstroendevotum kräver två tredjedelars majoritet och stöd av minst hälften av parlamentets ledamöter. En kommission som fått misstroendevotum fortsätter att handlägga löpande ärenden till dess att en ny kommission har utsatts. Den nya kommissionen skall enligt andra styckets tredje sats, som infördes genom Maastrichtfördraget, väljas endast för den avgående kommissionens återstående mandatid.

Fråga om misstroendevotum kan tas upp av en politisk grupp eller minst en tiondel av parlamentets ledamöter. Förslaget skall lämnas skriftligen med motiveringar till ordföranden, som ofördröjligen skall meddela parlamentets ledamöter att saken tas upp till behandling. Förslaget offentliggörs på de officiella språken så fort som möjligt och tillställs kommissionen för kännedom. Beslut kan fattas tidigast 48 timmar efter det att diskussionen inletts, vilket kan ske ett dygn efter det att parlamentet informerats om att saken tagits upp.

Parlamentet har ännu aldrig gett kommissionen misstroendevotum. Saken har dock några gånger tagits upp till behandling, men förfallit. Det har alltid varit någon liten politisk grupp som stått bakom förslaget, och således har det än så länge aldrig varit fråga om något allvarligt misstroende mellan parlamentet och kommissionen. Å andra sidan har initiativ som syftar till inledande av förfarandet för misstroendevotum i praktiken kunnat befrämja lösandet av praktiska problem i anslutning till t.ex. informationsflödet eller budgetförloppet.

Avsnitt 2

Rådet

Artikel 145. I artikeln bestäms om rådets uppgifter. Unionens högsta beslutande organ är rådet, som skapades genom fusionsfördraget 1965 som förenade Europeiska kol- och stålgemenskapens ministerråd och Europeiska ekonomiska gemenskapens och Euratoms råd. Efter att Maastrichtfördraget trätt i kraft har Europeiska gemenskapernas råd antagit namnet Europeiska unionens råd.

Enligt artikelns bestämmelser är rådets uppgift att säkerställa att fördragets mål uppnås genom att se till att medlemsstaternas allmänna ekonomiska politik samordnas (strecksats ett), genom att ha befogenhet att fatta beslut (strecksats två), och genom att anta rättsakter som överför befogenheter till kommissionen att genomföra de regler som rådet beslutar (strecksats tre).

Den allmänna samordning av medlemsstaternas allmänna ekonomiska politik som nämns i första strecksatsen avser förverkligandet av fördragets principer, i synnerhet undanröjandet av motsättningar mellan olika medlemsstaters ekonomiska politik, vilket är en förutsättning för att genomföra den gemensamma marknaden och den inre marknaden. Ett sådant samordnande uppnås i första hand genom åtgärder av juridisk icke-bindande form som rekommendationer och program. Samordningsuppgiften är sekundär i förhållande till det i andra strecksatsen avsedda beslutsfattandet, varmed hänvisas till fördragets särskilda behörighetsbestämmelser om utövandet av bindande beslutsmakt. De genom Maastrichtfördraget till Romfördraget fogade ekonomiskpolitiska

bestämmelserna (artiklarna 102 a—104 c) om förverkligandet av en ekonomisk och monetär union ger en betydligt mer preciserad beskrivning av den samordningsuppgift som fastställs i strecksatsen. I de ovan nämnda ekonomiskpolitiska bestämmelserna definieras utgångspunkterna för den ekonomiska politiken och de krav dessa ställer på gemenskapens och medlemsstaternas ekonomiska politik, i synnerhet beträffande finansieringen av den offentliga sektorn.

Rådets beslutsmakt som avses i andra strecksatsen utgörs i huvudsak av lagstiftningsmakt, budgetmakt och makt att sluta avtal. Dessa maktbefogenheter beskrivs närmare i motiveringen till de artiklar som gäller lagstiftnings-, budget- och avtalsprocedurer. Utöver de ovan nämnda maktbefogenheterna har rådet även uppgifter av närmast regeringsmaktskaraktär i anslutning till institutionernas organisation. Det beslutsfattande som avses i strecksatsen begränsas sig inte till de bindande beslut som avses i artikel 189, utan strecksatsen gäller rådets ställning som gemenskapens högsta beslutsfattare, oberoende av den form rådets beslut har i varje enskilt fall.

Artiklens tredje strecksats infördes genom Europeiska enhetsakten. Enligt strecksatsen är en av rådets uppgifter att till kommissionen delegera verkställighetsmakt att genomföra de regler som rådet beslutar. Rådet får enligt denna bestämmelse uppställa villkor för utövandet av den befogenhet som överförs till kommissionen, och i särskilda fall kan rådet förbehålla sig rätten att direkt utöva verkställighetsmakten. Villkoren måste stå i överensstämmelse med de principer och regler som rådet i förväg har fastställt genom enhälligt beslut på förslag från kommissionen och efter det att Europaparlamentet har yttrat sig. Den delegering av verkställighetsåtgärder till kommissionen som avses i strecksatsen var i och för sig i bruk redan innan Europeiska enhetsakten trädde i kraft.

I strecksatsen förverkligas den för maktfördelningsläran typiska indelningen i egentlig lagstiftningsmakt och administrativ regleringsmakt. Kommissionen har dock inte någon allmän befogenhet att anta noggrannare verkställighetsbestämmelser, utan kommissionens befogenheter måste baseras på delegering genom en rättsakt av rådet, såvida inte kommissionens befogenhet undantagsvis baserar sig direkt på fördraget. Direkt i fördraget har

kommissionen getts befogenhet i artikel 10.2 (ursprungsregler som krävs för den gemensamma tulltariffen) och artikel 48.3.d (arbetstagarers uppehållsrätt i en medlemsstat efter arbetsförhållandets slut).

Å andra sidan är rådet rättsligt förpliktat att överföra verkställighetsmakt till kommissionen. Om rådet utan sakliga grunder håller fast vid verkställighetsuppdrag, kan det innebära sådant maktmissbruk som avses i artikel 173.

Begreppet verkställighet definieras inte närmare i denna strecksats eller någon annanstans i fördraget. Verkställighet är inte begränsat till enbart tekniska tillämpningsförfaranden. Enligt EG-domstolens rättspraxis bör rådets rättsakter dock uppta åtminstone grundläggande bestämmelser om frågor av central betydelse för saken (se fall 25/70, Einführ- und Vorratsstelle v. Köster och 46/86, Romkes v. Officier van Justitie samt 338/85, Pardini v. Ministro). Begreppet genomförandebefogenheter (verkställighetsmakt) måste definieras i varje enskilt fall i enlighet med proportionalitetsprincipen med beaktande av den helhet som de grundläggande fördragen utgör och de principer som gäller i de flesta medlemsstater (se fall 23/75, Rey Soda v. Cassa Zuccheri och 279, 280, 285, 286/84, 27/84, 265/85, Rau m.fl. v. kommissionen). Delegering av allmänna eller obegränsade befogenheter till kommissionen är således inte tillåtet.

Kommissionen skall vid antagande av verkställighetsbestämmelser beakta avsikten med rådets delegeringsrättsakt, samt dess struktur och system. En verkställighetsrättsakt får inte stå i strid med en delegeringsrättsakt eller innehålla bestämmelser som delegeringsrättsakten inte ger befogenhet att anta.

Rådet bör alltså enligt artiklens tredje strecksats endast i undantagsfall förbehålla sig rätten till administrativ regleringsrätt. I praktiken har emellertid medlemsstaterna varit ovilliga att överföra rätten att anta verkställighetsrättsakter till kommissionen. Av denna anledning började redan tidigt i EG:s historia en utveckling, där medlemsstaterna tillsätter en kommitté bestående av sina tjänstemän för att övervaka utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter. Denna utveckling har fortsatt även efter det att enhetsakten trätt i kraft.

Den överföring av regleringsmakt till kommissionen som avses i tredje strecksatsen är av betydelse för EG:s lagstiftningspraxis, även om rådets antagande av rättsakter politiskt och

rättsligt sett bör betraktas som unionens egentliga lagstiftningsprocedur. Kommissionens regleringsmakt är till sin natur administrativ, och de rättsakter som kommissionen antar är i allmänhet tämligen tekniska till sitt innehåll. I kvantitativt hänseende är största delen av rättsakterna sådana som antagits på basis av regleringsmakt som tilldelegerats kommissionen genom en rättsakt av rådet eller undantagsvis på basis av befogenhet direkt i de grundläggande fördragen. Kommissionen antar årligen i genomsnitt 5 000—6 000 rättsakter av vilka största delen gäller genomförandet av den gemensamma jordbrukspolitiken och tullunionen. Till kommissionen får även delegeras rätten att göra vissa typer av ändringar i rättsakterna, som t.ex. sådana ändringar i bilagor till tekniska direktiv som nödvändiggörs av den tekniska utvecklingen.

Rådets beslut av den 13 juli 1987 om närmare villkor för utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter (87/373/EEG)

Sommaren 1987 antog rådet beslut 87/373/EEG (kommittologibeslutet) som förenhetligade beslutsförfarandet i de kommittéer som biträder kommissionen. Enligt kommittologibeslutet skall bestämmelser om kommittéernas beslutsfattande i rådets rättsakter ges i enlighet med något av de alternativ som ingår i kommittologibeslutet.

Kommittologibeslutet gäller nya kommittéer, dvs. sådana som tillsatts efter sommaren 1987, vilkas uppgift är att biträda kommissionen i utövandet av genomförandebefogenheter som överförts på denna. I vissa fall har man dock i bestämmelser gällande en ny kommitté avvikit från kommittologibeslutet, och i fråga om gamla kommittéer tillämpas ett flertal förfaranden som avviker från kommittologibeslutet. Inom gemenskapen verkar även ett betydande antal kommittéer och arbetsgrupper vilkas uppgifter inte ansluter sig till utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter, utan t.ex. till beredningen av helt nya rättsakter eller till samarbete mellan medlemsstaternas förvaltningsmyndigheter.

Kommittéer som inrättats i enlighet med kommittologibeslutet arbetar under kommissionens ordförandeskap, men ordföranden har inte rösträtt. Ledamöterna är tjänstemän i medlemsstaterna. Ledamotskapet är inte fixerat, utan kommitténs sammansättning kan va-

riera beroende på den sak som behandlas. De företrädare för medlemsstaterna som deltar i kommittéernas sammanträden är vanligen tjänstemän vid något ministerium. Kommissionens behöriga generaldirektorat svarar för kommitténs administration och ber medlemsstaternas ständiga representationer meddela vem som företräder medlemsstaternas i kommittén.

Kommittéer kan vara antingen rådgivande (advisory committee), administrativa (management committee) eller regleringskommittéer (regulatory committee). En kommittés benämning motsvarar inte alltid dess juridiska karaktär, utan en kommitté som benämns rådgivande kan ur juridisk synvinkel enligt sin behörighet vara en regleringskommitté. I kommittéer som fattar beslut med kvalificerad majoritet vägs medlemsstaternas röster på samma sätt som i rådet.

I rådgivande kommittéer tillämpas förfarande I i kommittologibeslutet. I enlighet med detta ger kommissionen kommittén sitt förslag till kännedom, och beaktar kommitténs yttrande på befogat sätt.

I administrativa kommittéer tillämpas två olika förfaranden. Enligt det första alternativet (II.a) kan kommissionen skjuta upp sitt slutliga beslut med en månad. Enligt det andra alternativet (II.b) skall kommissionen skjuta upp sitt slutliga beslut med tre månader, om kommittén med kvalificerad majoritet motsätter sig kommissionens förslag. Rådet kan i ovan nämnda fall inom de nämnda tidsfristerna med kvalificerad majoritet besluta att avvika från kommissionens beslut.

I regleringskommittéer överförs ärendet till rådet, om kommittén med kvalificerad majoritet inte understöder kommissionens beslutsförslag. I ett sådant fall kan kommissionen fatta ett beslut i enlighet med sitt förslag, om rådet inte inom en tidsfrist av tre månader fattar beslut i saken (III.a) eller förkastar kommissionens förslag med enkel majoritet (III.b). I det sistnämnda fallet sker inget beslut.

Alternativ II.b vid administrativa kommittéer ger rådet undantagsvis en möjlighet att ändra kommissionens förslag. På motsvarande sätt kan alternativ III.b vid regleringskommittéer leda till att beslut inte fås till stånd.

Kommittologibeslutet innehåller även bestämmelser om unionens interna beslutsfattande vid tillämpning av bestämmelser om skyddsåtgärder. Beslut om skyddsåtgärder fattas av

kommissionen, men rådet kan inom given tidsfrist ändra kommissionens beslut eller upphäva det.

Artikel 146. Artikeln innehåller efter tillägget i Maastrichtfördraget bestämmelser om rådets sammansättning och om ordförandeskapet. Artikel 12 i anslutningsakten ersätter den ordalydelse artikel 146 har enligt Maastrichtfördraget. Ändringen inverkar på innehållet endast i fråga om andra stycket, som gäller rådets ordförandeskap.

Enligt första stycket skall rådet bestå av en företrädare för varje medlemsstat på minister-nivå med befogenhet att fatta bindande beslut för denna medlemsstats regering. Före Maastrichtfördraget förutsatte artikeln att rådets ledamöter var medlemmar av medlemsstaternas regeringar. Den ändring som gjordes genom Maastrichtfördraget syftade till att göra det möjligt för en medlem i en delstatsregering att företräda en medlemsstat av förbundsstatstyp i det fall att rådets föredragningslista upptar frågor som enligt denna medlemsstats interna lagstiftning hör till delstaternas behörighet. Förutsättningen är emellertid att delstaternas företrädare har status av "ministrar". Ministrar på delstatsnivå som rådsmedlemmar kommer i fråga för Tysklands och Belgiens del.

I praktiken har ministrarna försökt förhålla beslutsfattandet i rådet genom hänvisning till att den nationella ståndpunkten ännu inte har avgjorts. Genom Maastrichtfördraget tillfogades en bestämmelse till artikelns första stycke enligt vilken ministrarna vid rådets sammanträden skall ha befogenhet att fatta beslut som är bindande för sina medlemsstaters regeringar.

Som representant för en minister som företräder sin medlemsstats regering i rådet kan fungera även en tjänsteman, t.ex. medlemsstatens ständiga representant i Europeiska gemenskaperna, men i omröstningarna får endast rådsmedlemmar delta. I rådspraxis har det godkänts att en minister kan representeras av en statssekreterare med fulla befogenheter att företräda medlemsstaten vid rådets sammanträde, även om denne inte formellt är en medlem av regeringen eller annars är parlamentariskt ansvarig.

Rådet sammanträder i olika sammansättning beroende på det ärende som är under behandling. Rådet har således inte något fast personligt medlemskap, utan dess medlemmar utgörs av medlemsstaternas behöriga ministrar för ifrågavarande ärende. Utrikesministrarna bild-

ar rådet för allmänna ärenden, som behandlar frågor av omfattande betydelse, inklusive utrikespolitiska frågor. I specialråden sammanträder ministrarna för ifrågavarande område. Specialråd är t.ex. ekonomi- och finansministrarnas råd ECO/FIN, jordbruksministrarnas råd samt rådet för den inre marknaden. Av gemenskapens behörighet följer att vissa rådssammansättningar är politiskt och ekonomiskt viktigare än andra. Viktiga specialråd är bl.a. jordbruksministrarnas råd och under genomförandet av den inre marknaden även rådet för den inre marknaden. Genomförandet av den ekonomiska och monetära unionen torde öka den politiska betydelsen av finansministrarnas råd.

På grund av ovan beskrivna praxis kan rådet sammanträda samtidigt i olika sammansättningar, vilket har kunnat leda till motstridiga rådsbeslut (t.ex. frågor om finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitiken). För att undvika sådana problem har det ordnats samfälliga rådssammanträden med ministrar från flera olika områden. Även vid de samfälliga rådssammanträdena utövas rösträtten medlemsstatsvis, så att de ministrar som företräder en medlemsstat vid dessa sammanträden utövar sin rösträtt gemensamt.

Fördraget innehåller inte några bestämmelser om vilken minister som skall företräda en medlemsstat vid rådets sammanträden. Ett undantag är bestämmelserna om den ekonomiska och monetära unionen (artikel 109 j, punkterna 2—4), som fastslår att rådet skall sammanträda på stats- eller regeringschefsnivå. I praktiken sänder medlemsstaterna som sin företrädare till ett specialråd den minister till vars behörighet de ärenden som är uppe för behandling hör. I vissa medlemsstater har regeringen tidvis inkluderat en särskild Europaminister. Då har det emellertid närmast varit fråga om att frågor hörande till befogenhetsområdet för rådet för allmänna ärenden eller rådet för den inre marknaden anförts trots en minister som specialiserat sig på integrationsfrågor inom den nationella regeringen.

Rådet är unionens beslutsfattande organ, inte ett möte mellan regeringar, oberoende av att rådsmedlemmarna företräder sina medlemsstaters regeringar. De folkrättsliga reglerna om bindande viljeförklaringar och uppkomsten av avtalsförpliktelser för stater tillämpas inte på rådets beslutsfattande, utan där tillämpas gemenskapsrätten. EG-domstolen fastslog t.ex. i

ett avgörande 1991 (se fall 292/89, *The Queen v. Immigration Appeal Tribunal, ex parte Antonissen*) att medlemsstaternas regeringars gemensamt omfattade tolkning av tillämpningen av en förordning, som antecknats i rådets protokoll, saknar rättsverkan om inte tolkningen också framgår av förordningstexten. Gemenskapsrätten innehåller både materiella och procedurmässiga begränsningar av rådets beslutanderätt. Den viktigaste begränsningen som aktualiseras i detta sammanhang baserar sig på artikel N i Maastrichtfördraget, enligt vilken medlemsstaterna inte ens med ett enhälligt rådsbeslut kan besluta att avvika från de grundläggande fördragens materiella eller procedurbestämmelser, och att sådana ändringar måste göras genom ändring av de grundläggande fördragen.

Däremot fungerar rådet som ett möte mellan regeringar i sådana situationer då rådet behandlar den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken eller ärenden som ansluter sig till samarbete i rättsliga och inrikesfrågor, där beslutsfattandet inte är underställt kontroll- och rättsskyddssystemet enligt Romfördraget. Detsamma gäller de fall där ärendet enligt de grundläggande fördragen avgörs med gemensam överenskommelse (t.ex. placeringsorten för unionens institutioner, eller domstolens ledamöter). I praktiken har det också utvecklats en specialform för beslutsfattande, där medlemsstaternas företrädare som sammanträder i rådet godkänner resolutioner om ärenden som ansluter sig till gemenskapens verksamhetsområde, men som inte hör till dess och därmed inte heller till rådets (uteslutande) behörighet. Distinktionen mellan egentliga rådssammanträden och ovan nämnda sammanträden mellan regeringar har den rättsliga betydelsen, att de senare inte är underkastade samma procedurbestämmelser som rådet och därför inte heller kan klandras för formfel inför EG-domstolen.

Giltigheten av rådets beslut påverkas inte av att en minister som företräder sin medlemsstat vid sammanträdet handlar i strid med sin regeringars instruktioner eller att beslutet strider mot reservationer eller protester framförda av en rådsmedlem vid sammanträdet.

Ordalydelsen av andra stycket gällande ordförandeskapet har ändrats genom artikel 12 i anslutningsakten.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Rådets ordförandeskap övergår från en medlemsstat till en annan, så att alla medlemsstater i tur och ordning fungerar som ordförandeland för en period av sex månader. Rådets ordförandeskap är av central politisk betydelse för medlemsstaternas verksamhet i unionen. Ordförandestats stats- eller regeringschef fungerar även som ordförande för Europeiska rådet, och han representerar unionen i förhållande till tredje stater i utrikespolitiska frågor. Genom ordförandeskapet i rådet kan medlemsstaten också styra unionens beslutsfattande och bestämma inriktningen av unionens politiska verksamhet. Inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken biträds rådets ordförandestat av den föregående och den följande ordförandestaten. Dessa tre medlemsstater bildar tillsammans unionens ordförandetriumvirat, den s.k. trojkan.

Före den ändring som nu genomförs genom anslutningsakten baserade sig ordförandeskapsordningen på den alfabetiska ordningen mellan medlemsstaternas namn på deras egna språk. Genom anslutningsakten ändras artikelns andra stycke så, att ordförandeskapet i rådet utövas av varje medlemsstat i sex månader åt gången enligt en turordning som bestäms genom enhälligt beslut av rådet. Avsikten är att rådet i samband med ikraftträdandet av anslutningsfördraget skall besluta om följande ordförandeskapsordning:

— under de första sex månaderna 1995 Frankrike och

— under de sista sex månaderna 1995 Spanien, samt

— därefter halvårsvis i tur och ordning Italien, Irland, Nederländerna, Luxemburg, Storbritannien, Österrike, Norge, Tyskland, Finland, Portugal, Frankrike, Sverige, Belgien, Spanien, Danmark, Grekland.

Rådet kan på förslag av ifrågavarande medlemsstat enhälligt besluta att medlemsstaten handhar ordförandeskapet under någon annan halvårsperiod än den ovan nämnda.

Avsikten med den ovan beskrivna ordningen är att ordförandetrojkan alltid omfattar någon av de fem stora medlemsstaterna (Spanien, Italien, Frankrike, Tyskland, Storbritannien). För Finlands del innebär lösningen att Finland skulle ansvara för ordförandeskapet i rådet — och därmed även unionen — under den första halvårsperioden år 2000. Finland skulle höra

till ordförandetrojkorna Norge-Tyskland-Finland, Tyskland-Finland-Portugal, och Finland-Portugal-Frankrike.

Om anslutningsakten inte ratificeras av alla de nya medlemsstater som är parter, ändras ordförandeskapsordningen i motsvarande mån.

Artikel 147. Artikeln, som tagits in genom Maastrichtfördraget, innehåller en bestämmelse om att ordföranden skall sammankalla rådet på eget initiativ eller på begäran av en rådsmedlem eller kommissionen. Antalet årliga rådsammansattningsuppgår till ca 80. Rådets sammanträden är inte offentliga och de diskussioner som förts i rådet måste hållas hemliga. De undantag från denna regel som ingår i rådets arbetsordning beskrivs under artikel 151. Kommissionens företrädare närvarar vanligen vid rådets sammanträden.

Artikel 148. Artikeln innehåller bestämmelser om rådets beslutsfattande. Artikelns ordalydelse har ändrats genom artikel 15 i anslutningsakten för att motsvara ökningen av antalet medlemsstater.

Rådet kan fatta beslut antingen med enkel majoritet, med kvalificerad majoritet, eller enhälligt. Enligt punkt 1 är huvudregeln enkel majoritet. Dess faktiska användningsområde begränsas emellertid närmast till procedurfrågor, eftersom de grundläggande fördragen vanligen förutsätter kvalificerad majoritet eller enhällighet i sakfrågor. En fråga av politisk vikt, i vilken beslut kan fattas med enkel majoritet, gäller beslut enligt artikel N i Maastrichtfördraget om sammankallande av en konferens för att behandla ändringar av de fördrag som unionen bygger på. Sålunda kunde den konferens med företrädare för regeringarna som utarbetade Europeiska enhetsakten sammankallas trots Danmarks, Greklands och Storbritanniens motstånd. Enkel majoritet räknas på basis av rådets medlemmar, och ingen vägning av rösterna sker.

Punkt 2 gäller det röstetal som tillämpas för medlemsstaterna vid fattande av beslut med kvalificerad majoritet. Artikelns ordalydelse har ändrats genom artikel 15 i anslutningsakten genom att de nya medlemsstaternas röstetal har lagts till och genom att det röstetal som krävs för kvalificerad majoritet anpassas så att det motsvarar ökningen av det totala antalet röster. Bestämmelsens innehåll beskrivs närmare nedan under stycket "Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget".

Enligt punkt 3 hindras rådet inte från att fatta beslut som kräver enhällighet, om medlemmar, som är personligen närvarande eller företrädare, avstår från att rösta. Således måste en medlemsstat uttryckligen motsätta sig ett beslut för att kunna förhindra det; att avstå från att ta del i beslutet innebär att tillåta uppkomsten av ett beslut som motsvarar de övriga medlemsstaternas ståndpunkt. Om däremot en medlemsstat inte är företräd vid rådets sammanträde möjliggör ordalydelsen av punkt 3 inte att det skulle gå att fatta beslut som kräver enhällighet. Frankrike fick genom att utnyttja denna omständighet ("den tomma stolens politik") under gemenskapens kris 1965-66 de övriga medlemsstaterna att acceptera den s.k. Luxemburgkompromissen, genom vilken man i praktiken avstod från beslut med kvalificerad majoritet vid beslutsfattande i rådet, med undantag för procedur- och budgetfrågor.

Luxemburgkompromissen innebar i första hand utökad samverkan mellan rådet och kommissionen, bl.a. genom att kommissionen förpliktigades att höra medlemsstaterna före framläggande av viktiga förslag. I fråga om röstningsförfarandet innebar kompromissen att omröstning inte hålls i sådana frågor som en medlemsstat anser beröra dess livsviktiga intressen.

I praktiken ledde Luxemburgkompromissen under slutet av 1960-talet och början av 1970-talet till att medlemsstaterna ansåg sig ha vetorätt i rådet även då beslut enligt de grundläggande fördragen skulle ha kunnat fattas med kvalificerad majoritet. Detta ledde i sin tur till att rådets beslutsförmåga förlamades och att rådets beslutsfattande förvandlades till sedvanligt diplomatiskt förhandling. De förlamande effekterna av den Luxemburgkompromissen och de försvårade möjligheterna att uppnå enhällighet på grund av utvidgningen av gemenskapen ledde till att man under 1980-talet började hålla omröstningar i sakfrågor även i sådana fall, där en medlemsstat som motsatte sig beslutet enligt majoritetens åsikt inte värdade till sina livsviktiga intressen som stöd för sin vetorätt, utan t.ex. använde sitt veto i en viss sak som ett sätt att utöva påtryckning på de övriga medlemsstaterna för att vinna eftergifter i andra saker.

Luxemburgkompromissen kan inte anses utgöra en ändring av de grundläggande fördragen, men åtminstone ända fram till medlet av

1980-talet kunde den anses utgöra en del av gemenskapens politik (acquis politique). Till Europeiska enhetsaktens centrala politiska innehåll hörde återupplivandet av beslut med kvalificerad majoritet. Under slutet av 1980-talet blev omröstningar rutin i rådet, även om rådets beslutsfattande fortfarande präglas av en strävan till enhällighet. Å andra sidan har medlemsstaterna inte i något skede klart och entydigt upphävt Luxemburgkompromissen eller meddelat att de skulle anse det vara möjligt att fatta ett majoritetsbeslut i rådet i fall att en sak faktiskt berör en medlemsstats livsviktiga intressen. Åtminstone vissa medlemsstater har meddelat som sin ståndpunkt att Luxemburgkompromissen fortfarande är i kraft. Denna ståndpunkt får stöd även i den juridiska litteraturen, och Luxemburgkompromissen har med framgång kunnat återopas i rådet även efter det att enhetsakten trätt i kraft. Å andra sidan har de ändringar i rådets arbetsordning som gjorts efter enhetsakten lett till det att kompromissen inte kan återopas enbart i syfte att förhåla beslutsfattandet eller i syfte att utöva påtryckning på andra medlemsstater för att vinna eftergifter i andra saker. En politisk överenskommelse om rådets beslutsfattande som motsvarar Luxemburgkompromissen är också Ionninabeslutet, som fattades under anslutningsförhandlingarna. Enligt detta beslut fortsätts förhandlingarna under en rimlig tid, trots att kvalificerad majoritet har kunnat konstateras, om medlemsstater med minst 23 röster motsätter sig beslutet.

Även om beslut med kvalificerad majoritet har stor betydelse i rådets beslutsfattande, tillämpas dock principen om enhällighet i en betydande del av beslutsfattandet. Syftet med att tillämpa principen om enhällighet är dels att trygga balansen mellan de olika institutionerna, dels att ge medlemsstaterna en möjlighet till individuell vetorätt i sådana fall där beslutsfattandet berör deras säkerhet, suveränitet eller frågor av vikt för deras ekonomiska intressen.

För att balansen mellan de olika institutionerna skall tryggas förutsätter möjligheten för rådet att avvika från kommissionens förslag i allmänhet enhällighet. Detsamma gäller förkastande av justeringar föreslagna av parlamentet inom ramen för medbeslutandeförfarandet. I dessa fall försvårar principen om enhällighet beslutsfattandet i rådet och tryggar på så sätt de andra institutionernas påverkningsmöjligheter.

För att trygga medlemsstaternas intresse tillämpas principen om enhällighet i fråga om följande ärenden:

— rätten att fritt röra och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier (artikel 8 a.2);

— unionsmedborgares kommunala rösträtt och valbarhet i andra medlemsstater (artikel 8 b.1);

— unionsmedborgares rösträtt och valbarhet i Europaparlamentsval utanför sin egen medlemsstat (artikel 8 b.2);

— ändringar i unionsmedborgares rättigheter som också kräver nationell ratifikation (artikel 8 e);

— beslut om social trygghet i anslutning till fri rörlighet för arbetstagare (artikel 51);

— samordning av särskild behandling av utländska medborgare som grundas på hänsyn till allmän ordning, säkerhet eller hälsa, till den del det gäller lagstiftningen (artikel 56.2);

— samordning av förutsättningarna för att utöva fritt yrke, till den del det gäller lagstiftningen (artikel 57.2);

— nya begränsningar gällande kapitalrörelser i anslutning till tredje länder (artikel 73 c);

— transportpolitiska beslut med allvarliga återverkningar på medlemsstaterna (artikel 75.3);

— tillämpningen av gemensam transportpolitik i fråga om sjöfart och luftfart, om det har allvarliga återverkningar på medlemsstaterna (artikel 84.2);

— harmoniseringen av den indirekta beskattningen (artikel 99);

— tillnärmning av lagstiftning som förutsätts för upprättandet av den gemensamma marknaden (artikel 100);

— tillämpningen av visumbestämmelser för medborgare från tredje länder före den 1 januari 1996 (artikel 100 c.1);

— åtgärder som förutsätts av ekonomiska undantagstillstånd, och därtill hörande hjälp till medlemsstater (artikel 103 a) med undantag för beslut om lindrande av följderna av naturkatastrofer, som fattas med kvalificerad majoritet;

— beslut om ersättande av Maastrichtfördragets protokoll om täckande av alltför stora underskott (artikel 104 c.14);

— ändringar i Europeiska centralbankssys-

temets stadga före tredje skedet av den ekonomiska och monetära unionen (artikel 106.5);

— kulturpolitiska stimulansåtgärder (artikel 128.5);

— industripolitiken (artikel 130.3);

— regionalpolitiskt stöd utanför strukturfonderna (artikel 130 b);

— strukturfonderna och sammanhållningsfonden (artikel 130 d);

— gemenskapens mångåriga ramprogram för forskning och utveckling samt finansieringen av dem (artikel 130 i.1);

— strukturerna för genomförandet av gemenskapens forsknings- och utvecklingsprogram (artikel 130 o);

— beslut rörande miljövärd i anslutning till beskattning, fysisk planering och energipolitikens inriktning (artikel 130 s.2);

— Europaparlamentets enhetliga valstadga, som också förutsätter nationell ratifikation (artikel 138.3, artikel 21.3 i EKSG-fördraget, artikel 108.3 i Euratomfördraget);

— delegering av lagstiftningsmakt i anslutning till verkställighet (genomförandebefogenheter) till kommissionen (artikel 145);

— systemet med gemenskapens egna medel, som också förutsätter nationell ratifikation (artikel 201);

— gemenskapens finansförordning (artikel 209.a, artikel 73 h.a i EKSG-fördraget, artikel 183 a i Euratomfördraget);

— sådana åtgärder som är nödvändiga för att förverkliga gemenskapens mål, i fråga om vilka fördraget inte innehåller några särskilda bestämmelser om gemenskapens behörighet (artikel 235, artikel 203 i Euratomfördraget);

— social trygghet, arbetstagares rättigheter, ställningen för arbetstagare från tredje land, främjande av sysselsättningen (artikel 2.3 i överenskommelsen om social trygghet mellan 11 medlemsstater i anslutning till Maastrichtfördraget);

— genomförande av kollektivavtal på europeisk nivå (artikel 4.2 i överenskommelsen om social trygghet mellan 11 medlemsstater i anslutning till Maastrichtfördraget);

— avslutande av produktionskvot för kol eller stål, om åtgärden inte grundar sig på förslag av ifrågavarande medlemsstat (artikel 58.3 i EKSG-fördraget);

— inriktande av konsumtionen av kol och stål, och inriktande av resurserna (artikel 59.2 i EKSG-fördraget);

— maximi- och minimipriser för kol och stål (artikel 72 i EKSG-fördraget);

— reglering av kärnmaterialpriser (artikel 69 i Euratomfördraget);

— ändringar av Euratomfördragets bestämmelser om tillgänglighet till kärnmaterial (artikel 76 i Euratomfördraget);

— förfarandet vid tillämpningen av säkerhetsåtgärder (artikel 85 i Euratomfördraget);

— justeringar av Euratomfördragets bestämmelser om innehav av kärnmaterial (artikel 90 i Euratomfördraget);

— den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (avdelning V i Maastrichtfördraget);

— samarbete i rättsliga och inrikesfrågor (avdelning VI i Maastrichtfördraget);

— ändring av primärrätten (artikel N);

— anslutning av nya medlemmar till unionen (artikel O).

Även inom de områden där principen om enhällighet inte tillämpas präglas rådets beslutsfattande av en strävan att finna en lösning som är godtagbar för alla medlemsstater. Ovan konstaterades att Luxemburgkompromissen fortsättningsvis kan kräva tillämpning av principen om enhällighet om ett majoritetsbeslut skulle skada en medlemsstats livsviktiga intressen.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Punkt 2 gällande beslut med kvalificerad majoritet ändras genom artikel 15 i anslutningsakten. Vid beslut med kvalificerad majoritet skall medlemsstaternas röster vägas på följande sätt:

— Italien, Frankrike, Tyskland, Storbritannien 10 röster

— Spanien 8 röster

— Nederländerna, Belgien, Grekland, Portugal 5 röster

— Österrike, Sverige 4 röster

— Irland, Danmark, Norge, Finland 3 röster

— Luxemburg 2 röster
sammanlagt 90 röster.

I sådana fall då rådet fattar beslut på förslag av kommissionen utgörs kvalificerad majoritet av 64 röster. I fråga om den överenskommelse om utvecklingen av den sociala dimensionen, som biträdades av 11 medlemsstater i anslutning till Maastrichtfördraget (en del av protokoll nr 14 till Maastrichtfördraget), utgörs kvalificerad

majoritet av 54 röster. I de undantagsfall där rådet kan fatta beslut utan formellt förslag från kommissionen utgörs kvalificerad majoritet av 64 röster företrädande minst 11 medlemsstater. Den sistnämnda tilläggsförutsättningen om 11 medlemsstater eller 2/3 kvalificerad majoritet gäller även i de fall där rådet beslutar att på grundval av Maastrichtfördraget ta i bruk beslutsfattande med kvalificerad majoritet inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken eller samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor enligt andra stycket i artikel J.3 respektive andra stycket i artikel K.4.3.

Det viktigaste ärende som rådet beslutar ut utan förslag från kommissionen gäller avgivande av förslag om gemenskapens budget till parlamentet. Även i detta fall ligger dock kommissionens utkast till gemenskapens allmänna budget till grund för behandlingen, men det är inte till sin juridiska karaktär ett förslag av kommissionen.

De regler som gäller beräkning av kvalificerad majoritet har uppgjorts så att de stora medlemsstaterna, dvs. Italien, Frankrike, Tyskland, Storbritannien och Spanien, alltid behöver stöd av några små länder för att beslut skall vara möjligt. Å andra sidan är stöd från majoriteten av de stora länderna en förutsättning för beslut, eftersom tre stora medlemsstater alltid har kvalificerad minoritet.

Rådets arbetsordning ändrades 1987 så att medlemsstater som inte utgör en kvalificerad minoritet inte längre kan hindra att beslut fattas med kvalificerad majoritet. Enligt rådets arbetsordning skall rådets ordförande förrätta omröstning i en sak på begäran av en rådsmedlem eller kommissionen, om majoriteten av rådsmedlemmarna förespråkar förrättande av omröstning.

Artikel 149. Denna artikel, som gällde det s.k. samarbetsförfarandet, har upphävts genom Maastrichtfördraget. Motsvarande bestämmelse ingår numera i artikel 189c.

Artikel 150. Enligt artikeln kan en rådsmedlem endast befullmäktiga en annan medlem att utöva sin rösträtt i rådet. En rådsmedlem får inte heller företräda mer än en annan medlem i rådet. Fullmakt att utöva rösträtt kan ges formfritt. I praktiken tillämpas artikelns bestämmelse närmast då en rådsmedlem är förhindrad att delta på grund av att sammanträdet dragit ut på tiden och föredragningslistan inte upptar några beslut av vikt för ifrågasättande medlemsstat. Den fullmakt att använda

rösträtt som avses i denna artikel skall inte förväxlas med det sakförhållandet, att en medlemsstat vid rådets överläggningar kan företrädas av en tjänsteman, eller det att en statssekreterare kan fungera som ställföreträdare för ministrar i rådet (se motiveringen till artikel 146).

Artikel 151. Punkt 1 innehåller bestämmelser om kommittén för medlemsstaternas ständiga representanter (Comité des représentants permanents, Coreper), som har till uppgift att förbereda rådets arbete. Kommitténs medlemmar utgörs av cheferna för medlemsstaternas representationer vid Europeiska gemenskaperna. För beredningen av jordbrukspolitiken svarar emellertid den ständiga jordbrukskommittén. De ständiga representanternas kommitté har ingen formell beslutanderätt. I sak träffas emellertid största delen av rådets avgöranden av detta organ, varvid ärendet kommer upp på rådets sammanträde som en s.k. A-punkt, om vilken rådet inte för någon diskussion. De saker som skall behandlas i de ständiga representanternas kommitté avgörs i arbetsgrupper som är underställda kommittén, och vilka består av företrädare för medlemsstaterna. Kommissionen har vanligen rätt att delta i de ständiga representanternas kommittés och dess arbetsgruppers sammanträden.

Enligt punkt 2 skall rådet biträdas av ett generalsekretariat under ledning av en generalsekreterare. Generalsekreteraren skall utses av rådet genom enhälligt beslut. Efter det att Maastrichtfördraget trätt i kraft har det särskilda sekretariatet för medlemsstaternas utrikespolitiska samarbete sammanslagits med rådets generalsekretariat.

Enligt punkt 3 fastställer rådet sin egen arbetsordning. Den gällande arbetsordningen från år 1993 ersatte den tidigare arbetsordning som var antagen på basis av fusionsfördraget 1979 och ändrad 1987.

Rådets beslut av den 6 december 1993 om antagande av rådets arbetsordning (93/662/EG)

Rådets arbetsordning omfattar procedurbestämmelser gällande institutionens interna beslutsfattande, och dess rättsverkan sträcker sig inte till utomstående. En medlemsstat kan däremot åberopa arbetsordningens bestämmelser inför domstolen, om rådet i sitt beslutsfattande har avvikit från den procedur som förutsätts enligt arbetsordningen, t.ex. genom

att tillåta skriftlig omröstning i strid mot en medlemsstats ställningstagande (se fall 68/86 Storbritannien riket v. rådet).

Enligt artikel 1 i arbetsordningen skall ordföranden sammankalla rådet på eget initiativ eller på begäran av en rådsmedlem eller kommissionen. Ordförandestaten skall sju månader före början av sin ordförandeskapsperiod meddela planerade datum för rådets sammanträden under ordförandeskapsperioden. Rådets verksamhetsort är Bryssel. Under april, juni och oktober sammanträder rådet emellertid i Luxemburg. I undantagsfall kan rådet enhälligt besluta att hålla sammanträde på någon annan ort än de tidigare nämnda.

Enligt artikel 2 i arbetsordningen skall ordföranden för vart och ett av rådets sammanträden uppgöra en tillfällig föredragningslista som skall tillställas medlemsstaterna och kommissionen minst 14 dagar innan sammanträdet. Den tillfälliga föredragningslistan skall uppta saker som en rådsmedlem eller kommissionen minst 16 dagar innan sammanträdet begärt att skall tas upp till behandling under sammanträdet. I den tillfälliga föredragningslistan skall även anges de ärenden som ordföranden, en medlemsstat eller kommissionen önskar förrätta omröstning om.

Föredragningslistan för rådets sammanträde fastställs i början av sammanträdet. Avvikelser från den tillfälliga föredragningslistan kan ske endast genom enhälligt beslut av rådet.

Den tillfälliga föredragningslistan indelas i A- och B-punkter. A-punkter innehåller sådana saker som kan avgöras av rådet utan diskussion, då de i Coreper omfattats enhälligt eller med kvalificerad majoritet. En medlem eller företrädare för kommissionen kan kräva att dess yttrande protokollförs även i en sak av denna typ. I fråga om B-punkterna förs det däremot diskussion i sak. Under sammanträdet kan det beslutas att en sak flyttas från en A-punkt till en B-punkt, varvid den tas upp till diskussion och sakfrågan kommer till avgörande i rådet. En A-punkt kan tas upp till behandling i vilken rådssammansättning som helst. Sålunda kan t.ex. jordbruksministerrådet fatta ett formellt beslut om A-listesaker gällande kol- och stålgemenskapen.

En rådsmedlem kan använda sig av en ställföreträdare under ett sammanträde, men fullmakt att delta i omröstning kan ges endast åt en annan rådsmedlem (artikel 3, artikel 7.3).

Rådets sammanträden är inte offentliga, men

kommissionens företrädare har rätt att delta i dem, om inte annat besluts i enskilda fall (artikel 4). Rådet ordnar emellertid ett sammanträde kring det halvårsarbetsprogram som uppgjorts av ordförandestaten samt vid behov ett sammanträde kring kommissionens årliga arbetsprogram. Den diskussion som förs vid dessa sammanträden förmedlas till offentligheten via etermedia. Rådet kan enhälligt besluta att öppna även andra diskussioner för etermedia, om de gäller viktiga lagstiftningsförslag eller frågor som är av central betydelse för unionen (artikel 6).

De diskussioner som förs i rådet är underkastade sekretessbestämmelser om inte rådet beslutar något annat. I de fall där omröstningen i rådet är offentlig kan rådsmedlemmar begära att de röstningsmotiveringar som de gett skall ges offentlighet. Rådet kan ge tillstånd för användning av protokollsutdrag vid rättegångar (artikel 5).

Artikel 7.5 innehåller bestämmelser om offentliggörande av uppgifter om omröstningar som förrättats i rådet. Uppgift om omröstning i rådet är offentlig i de fall där rådet fungerar som lagstiftare, om inte rådet beslutar något annat. Rådet fungerar som lagstiftare när det antar förordningar eller direktiv eller fattar beslut som avses i artikel 189 i fördraget, eller när det antar en gemensam ståndpunkt i anslutning till dessa. Röstningsbeteendet är offentligt även i fråga om rådsmedlemmar som är företrädare i den förlikningskommitté som avses i artikel 189 b. Resultaten av provomröstningarna och vissa andra interimistiska åtgärder och beslut är däremot inte offentliga. Eventuella omröstningar i anslutning till den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken samt inom samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor är inte offentliga, om inte rådet enhälligt beslutar annorlunda. I alla övriga fall kan rådet med enkel majoritet besluta om omröstningsresultatens offentlighet.

Enligt artikel 7 i arbetsordningen skall rådets ordförande förrätta omröstning om en särskild fråga på begäran av en rådsmedlem eller kommissionen, om majoriteten av rådsmedlemmarna ger sitt bifall till omröstning. Medlemmarna avger sina röster i den ordning som gäller ordförandeskapets alternering (se artikel 146 stycke 2), så att den medlemsstat som står i röstningstur efter ordförandestaten röstar först. Omröstning kan förrättas endast om minst sex medlemmar deltar i sammanträdet.

Skriftlig omröstning utanför sammanträdet är möjlig enligt artikel 8 om alla medlemsstater i rådet eller i de ständiga representanternas kommitté, samt i fråga om saker som bereds av kommissionen även kommissionen, ger bifall till ett sådant förfarande. Vid genomförandet av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken kan på ordförandens initiativ användas ett förenklat skriftligt beslutsfattande. Härvid anses ett förslag ha blivit antaget om ingen av rådsmedlemmarna inom utsatt tid har motsatt sig åtgärden.

Artiklarna 9—18 i arbetsordningen innehåller bestämmelser om protokollföring av rådets sammanträden samt om hur rådets rättsakter och övriga ställningstaganden skall struktureras, publiceras och delges. De handlingar som ligger till grund för rådets handläggning skall enligt artikel 10 vara tillgängliga på alla gemenskapens officiella språk då rådets beslut fattas, om inte rådet på grund av sakens brådskande art enhälligt beslutar annat. Varje rådsmedlem har också rätt att kräva att ändringsförslagen till de handlingar som ligger till grund för rådets handläggning skall vara tillgängliga på det officiella språk som han anger.

Artiklarna 19—21 i arbetsordningen innehåller närmare bestämmelser om verksamheten i de ständiga representanternas kommitté och dess arbetsutskott samt om rådets generalsekretariat. Rådet beslutar separat om rådets handlingars offentlighet (artikel 22) samt om rådets säkerhetsbestämmelser (artikel 23). Artiklarna 22—24 innehåller bestämmelser om rådets verksamhet som depositarie för internationella fördrag samt rådets representation.

Handlingars offentlighet

Vid toppmötena i Birmingham och Edinburgh hösten 1992 samt vid toppmötet i Köpenhamn sommaren 1993 fattade Europeiska rådet beslut om ökad öppenheten i unionens verksamhet. För att genomföra dessa beslut fattade rådet i december 1993 beslut om förhållningsregler (Code of conduct) beträffande rådets och kommissionens handlingars offentlighet (393X0730).

Förhållningsreglernas utgångspunkt är att rådets och kommissionens handlingar i möjligast vid utsträckning skall vara tillgängliga för allmänheten. Med handlingar avses alla slag av skriftligt material som rådet eller kommissionen har i sin besittning, oberoende av i vilken

form det är dokumenterat. Den som önskar få bekanta sig med en handling bör framställa sådan skriftlig ansökan att det går att identifiera handlingen på basis av ansökan. Institutionen skall vid behov inbegära tilläggsutredning av sökanden för att specificera föremålet för ansökan. Om det är fråga om en handling som härrör utanför rådet eller kommissionen, skall sökanden hänvisas till den som uppgjort handlingen. Sökanden har rätt att antingen bekanta sig med handlingen på stället eller få en kopia av den mot skälig ersättning. En ansökan bör besvaras inom en månad efter det att den framförts.

Om det inte är möjligt att bifalla en ansökan om att få bekanta sig med en viss handling, skall sökanden underrättas om detta. Sökanden har i så fall rätt att förnya sin ansökan inom en månad. Om inte heller den förnyade ansökan kan bifallas, bör inom en månad efter förnyandet av ansökan fattas ett motiverat beslut med hänvisning till möjligheten att anhängiggöra saken hos EG-domstolen för avgörande liksom möjligheten att anföra klagomål i saken hos Europaparlamentets ombudsman.

En institution har rätt att vägra lämna ut en handling för att trygga ett allmänt intresse i anslutning till allmän säkerhet, internationella relationer, monetär stabilitet, rättskipning och utredningar; för att skydda individer och privatliv; för att skydda affärs- och yrkeshemlighet; för att skydda gemenskapens ekonomiska intressen; för att skydda konfidentialitet, om en fysisk eller juridisk person som tillhandahållit uppgifterna så kräver, eller om så förutsätts enligt lagstiftningen i den medlemsstat som tillhandahållit uppgifterna.

En institution kan också vägra tillhandahålla en handling för att skydda ett intresse baserat på hemlighållandet av dess interna förfaranden. Tolkningen av denna princip har under år 1994 förorsakat konflikter i rådet då Danmark och Nederländerna krävt en mera vidsträckt offentlighetspraxis än de övriga medlemsstaterna.

Förhållningsreglerna bringas i kraft för rådets och kommissionens del genom separata beslut och deras innehåll granskas på nytt om två år på basis av rapporter uppgjorda av nämnda institutioners generalsekretariat.

Till förhållningsreglerna ansluter sig ett yttrande av rådet som fastställer att förhållningsreglernas uttryckliga syfte är att förverkliga handlingars offentlighet och fastställer att detta inte medför ändringar i existerande praxis och

förpliktelser gällande förhållandet mellan medlemsstaternas regeringar och deras parlament.

Ett beslut om handlingars offentlighet (93/731/EG) fattades på grundval av ovan nämnda förhållningsregler den 20 december 1993 i enlighet med artikel 22 i rådets arbetsordning. Danmark och Nederländerna har emellertid hänskjutit frågan om beslutets laglighet till EG-domstolen för prövning. Saken gäller såväl proceduren enligt vilken beslutet fattades som beslutets innehåll, som ifrågavarande medlemsstater anser vara alltför offentlighetsbegränsande.

Artikel 152. Enligt artikeln får rådet anmoda kommissionen att företa de utredningar som rådet finner nödvändiga för att förverkliga gemenskapens mål samt att förelägga rådet lämpliga förslag.

De utredningar som avses i artikeln kan gälla vilken fråga som helst som ansluter sig till gemenskapens behörighet. Rådet kan inte genom sitt beslut binda kommissionen i fråga om sättet att utföra utredningen eller i fråga om resultaten. Frågan om kommissionens rätt att vägra utföra utredning som rådet begärt är oklar (se framställningen nedan). Artikeln begränsar inte kommissionens behörighet att utföra utredningar på eget initiativ.

Den i artikeln avsedda rätten för rådet att anmoda kommissionen att utföra utredningar modifierar kommissionens uteslutande initiativrätt i lagstiftningsfrågor i gemenskapen. Genom att framställa en i artikeln avsedd anmodan för rådet fram sin uppfattning att reglering av en viss fråga är nödvändig för uppnåendet av gemenskapens mål. Artikeln ger dock inte rådet möjlighet att bestämma innehållet i kommissionens förslag.

Artikeln ordalydelse lämnar rum för tolkning med avseende på om kommissionen kan vägra göra sådan utredning eller sådant förslag som avses i artikeln. Det verb ("auffordern") som används i den tyskspråkiga versionen av Romfördraget verkar leda till resultatet att kommissionen inte skulle ha en sådan rätt. De övriga språkversionerna förefaller däremot lämna kommissionen utrymme för diskretion i detta avseende. Den rådande synen förefaller vara att kommissionen inte skulle kunna vägra att lägga fram ett förslag som rådet inbegär åtminstone i sådana situationer där rådet har en fördragsgrundad handlingsskyldighet och denna skyldighet förutsätter förslag från kom-

missionen. I den juridiska litteraturen har man också ansett att kommissionens uteslutande initiativrätt inte innebär att kommissionen har getts en lagstiftad vetorätt av politisk natur, utan endast att kommissionen genom sin initiativrätt kan övervaka den harmoniska och konsekventa utvecklingen av gemenskapens rättssystem. Även denna motivering leder till att kommissionen borde lägga fram ett förslag om den sak som avses i rådets anmodan. De ovan beskrivna problemen har inte någon praktisk betydelse, emedan artikeln inte har tillämpats under de senaste decennierna och emedan det inte heller finns särskilt många exempel på tidigare tillämpningar.

Artikel 153. Enligt artikeln skall rådet efter yttrande från kommissionen fastställa stadgar för de kommittéer som föreskrivs i fördraget. De kommittéer som avses i artikeln är den i artikel 83 avsedda rådgivande kommittén i transportfrågor, de i artikel 109 c avsedda rådgivande monetära samt ekonomiska och finansiella kommittéerna, den i artikel 113.3 avsedda handelspolitiska specialkommittén, och den i artikel 124 avsedda kommittén för biträdande av kommissionen i skötseln av Europeiska socialfonden. I beslut som rådet fattat på grundval av artikeln fastställs kommittéernas sammansättning, verksamhetsformer och deras medlemmars och ordförandes ställning. Närmare bestämmelser om kommittéernas interna arbete ingår i den arbetsordning som varje kommitté fastställer för sig.

Artikeln gäller inte ekonomiska och sociala kommittén (artikel 196), regionkommittén (artikel 198 b) eller de kommittéer och arbetsgrupper som grundats genom sekundärrättsliga rättsakter. Bestämmelserna gällande de sistnämnda beskrivs i samband med artikel 145.

Artikel 154. Enligt artikeln skall rådet med kvalificerad majoritet fastställa löner, arvoden och pensioner för kommissionens ordförande och ledamöter, EG-domstolens ordförande, domare, generaladvokater och justitiesekreterare. Bestämmelsen gäller alla prestationer som utbetalas till ifrågavarande personer på grundval av deras tjänsteförhållande samt grunderna för dessa.

Därtill skall rådet med samma kvalificerade majoritet också fastställa alla betalningar som motsvarar lön. Denna bestämmelse är öppen för tolkning. I praktiken bör den anses gälla erläggande av arvoden och gottgörelser till sådana personer i tjänst hos gemenskapens

institutioner och biträdande organ som inte kan anses vara tjänstemän eller annan personal som faller inom tillämpningsområdet för de personalföreskrifter som avses i artikel 212. Denna sats skulle alltså gälla t.ex. ledamöterna i förstainstansrätten samt medlemmar i sådana organ som bistår gemenskapens institutioner, som inte erhåller ersättning av ifrågavarande medlemsstater.

Det beslut som avses i artikeln fattas undantagsvis utan förslag från kommissionen. Av denna anledning beräknas den kvalificerade majoriteten i enlighet med artikel 148.2 med beaktande av både röster och medlemsstater.

Avsnitt 3

Kommissionen

Artikel 155. Artikeln innehåller en allmän beskrivning av kommissionens uppgifter. Artikelns ordalydelse är den ursprungliga, vilket inte längre ger en fullständig bild av kommissionens uppgifter som ökat i takt med gemenskapens utveckling. Till exempel i början av artikeln fastställs som mål för kommissionens verksamhet endast säkerställandet av den adekvata funktionen och utvecklingen av "gemensamma marknaden". I praktiken har kommissionens befogenheter tolkats omfatta även andra gemenskapsärenden än sådana som direkt berör gemensamma marknaden. Kommissionen har ansetts ha en allmän skyldighet att ta initiativ och verka för gemenskapens utvecklande.

Kommissionen har dock endast begränsade befogenheter på de områden som ligger längst från de frågor som berör gemensamma marknaden, nämligen den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och samarbetet i rättsliga och inrikes frågor. Kommissionen har inom dessa områden inte en lika central ställning baserad på kontrollrätt, initiativmonopol och genomförandebefogenheter som inom det egentliga EG:s verksamhet, utan medlemsstaterna, presidiet samt rådets sekretariat ansvarar för utformningen av samarbetet. Kommissionen har dock inte lämnats utanför dessa samsamarbetsområden — enligt Maastrichtfördraget deltar kommissionen fullt ut i det arbetet inom dessa områden (artikel J.9 och andra stycket i artikel K.4). Detta fulla deltagande avser bland annat närvaro- och yttranderätt

vid sammanträden mellan företrädare för medlemsstaterna samt möjligheten att utnyttja kommissionens organisation (t.ex. dess utlandsrepresentation) vid genomförandet av gemensamma beslut. Dessutom har kommissionen initiativrätt men inte initiativmonopol inom detta samarbete (artikel J.8 punkt 3, artikel K.3 punkt 2).

I artikel 155 första strecksatsen åläggs kommissionen att övervaka tillämpningen av bestämmelserna i gemenskapens fördrag och rättsordning. Kommissionens laglighetskontroll riktar sig mot medlemsstaterna, övriga gemenskapsinstitutioner och undantagsvis, särskilt på det konkurrensrättsliga området, även mot privata instanser. Närmare bestämmelser om dessa uppgifter ingår i flera artiklar i de grundläggande fördragen, till exempel i artikel 169, och i sekundärrätten.

Enligt andra strecksatsen har kommissionen rätt att lämna rekommendationer och yttranden i frågor som behandlas i fördraget. Kommissionen har i motsats till rådet en generell befogenhet att lämna rekommendationer och yttranden. I de grundläggande fördragen finns det ytterligare flera enskilda bestämmelser om kommissionens befogenhet att lämna antingen allmänna eller detaljerade rekommendationer och yttranden, t.ex. i artiklarna 105, 113 och 118.

Enligt stycke fem i artikel 189 har rekommendationer och yttranden ingen bindande verkan. Det oaktat kan de ha betydande rättsverknningar t.ex. genom att ett yttrande kan vara en absolut förutsättning för vidare åtgärder som vid kontrollförfarande enligt artikel 169 eller vid proceduren för utvidgning av EU enligt artikel O.

Enligt tredje strecksatsen har kommissionen dels självständig beslutanderätt, dels rätt att medverka i rådets och Europaparlamentets beslutsfattande. Enligt strecksatsens första led har kommissionen fördragsbaserad befogenhet att själv fatta beslut. De grundläggande fördragen omfattar flera tiotal bestämmelser som ger kommissionen direkt beslutanderätt. De gäller i synnerhet frågor som hänför sig till tullunionen, konkurrenspolitiken och skyddsklausulerna. En i praktiken ännu viktigare källa till reglerings- och förvaltningsmakt för kommissionen är den i fjärde strecksatsen avsedda makt som rådet delegerar till kommissionen.

Enligt tredje strecksatsen andra leden medverkar kommissionen i rådets och Europapar-

lamentets beslutsfattande. Kommissionens viktigaste befogenhet i anslutning till detta är dess initiativrätt i lagstiftningsfrågor. Betydelsen av kommissionens initiativrätt accentueras av att det på några undantag när rör sig om en ensamrätt.

Ensamrätten till initiativ modifieras av att rådet och Europaparlamentet med stöd av artiklarna 152 och 138 b har rätt att be kommissionen lägga fram förslag. Den faktiska ensamrätten till initiativ modifieras även av att kommissionens förslag till rättsakter rätt ofta bereds i arbetsgrupper och kommittéer i samarbete med medlemsstaternas sakkunniga. Kommissionen strävar också efter att på andra sätt sörja för att förslag till viktiga rättsakter blir föremål för tillräckligt omfattande meningsutbyte innan de överläts till rådet eller parlamentet för behandling. Om det är fråga om ett lagstiftningsprojekt av stor principiell betydelse, publicerar kommissionen ofta i början av beredningen en så kallad vitbok eller en grönbok som underlag för diskussionen med presentation av problemen och lösningsförslagen.

Till initiativrätten hör även att kommissionen har möjlighet att återta sitt förslag eller ändra det i vilket stadium av lagstiftningsproceduren som helst. Återtagandet av ett förslag innebär att behandlingen av ärendet måste avbrytas. Genom att ändra förslaget kan kommissionen i stället påverka lagstiftningsordningen. Effekten av en ändring av förslaget beror på vilken lagstiftningsordning som följs. Vanligen följs procedurer där en rättsakt som avviker från kommissionens förslag kräver enhällighet av rådet för godkännande, medan en rättsakt som följer kommissionens förslag kan godkännas med kvalificerad majoritet. Genom att ändra sitt förslag i enlighet med rådets majoritetsståndpunkt kan kommissionen göra det möjligt att avgöra en fråga med kvalificerad majoritet.

I praktiken använder kommissionen knappast alls sin möjlighet att ta tillbaka och ändra förslag för att förhindra lagstiftningsprojekt, utan ändrar tvärtom vanligen sitt förslag till rättsakt i enlighet med rådsmajoritetens ståndpunkt för att undvika krav på enhällighet. Tolkningsfrågor i anknytning till initiativrätten beskrivs även i motiveringen till artiklarna 152 och 189.

Enligt fjärde strecksatsen ger rådet kommissionen befogenheter att genomföra de rättsakter

som rådet godkänt. Denna möjlighet att överföra beslutanderätt till kommissionen är i praktiken mycket viktig. Den kvantitativt sett största andelen EG-rättsakter antas på grundval av lagstiftningsmakt som delegerats till kommissionen. Kommissionens självständighet vid utövandet av denna lagstiftningsmakt begränsas emellertid dels av att rådet inte kan överlåta en generell befogenhet att anta rättsakter, dels av att rådet ofta begränsar kommissionens handlingsfrihet genom att fördela utövandet av lagstiftningsmakten på lägre nivå mellan kommissionen och kommittéer bestående av företrädare för medlemsstaterna. Frågor i samband med överföring av lagstiftningsmakt och rådets beslut om detta (87/373/EEG) refereras i motiveringen till artikel 145.

Artikel 156. Enligt artikeln skall kommissionen årligen offentliggöra en allmän berättelse om gemenskapens verksamhet. Berättelsen offentliggörs på alla officiella språk och den avges i början av februari, senast en månad före Europaparlamentet inleder sin session. Berättelsen uppgörs speciellt för Europaparlamentet, och den presenteras för parlamentet av kommissionens ordförande, som kompletterar den genom att redogöra för kommissionens planer för nästa års verksamhet. I samband med behandlingen av berättelsen får parlamentet en möjlighet att föra en allmän diskussion om kommissionens och hela gemenskapens verksamhet.

Berättelsen är tämligen omfattande och innehåller bl.a. statistik och kommissionens utredningar över utvecklingen under året. Den skall enligt artikel 122 innehålla ett särskilt kapitel som är ägnat åt den sociala utvecklingen inom gemenskapen. Utöver den allmänna årsberättelsen har kommissionen i enlighet med en resolution av parlamentet av år 1983 årligen avgett en särskild rapport över tillämpningen av gemenskapsrätten. Med stöd av Maastrichtfördraget börjar parlamentet få många nya berättelser, bl.a. om Europeiska rådets sammanträden (artikel D).

Behandlingen av den allmänna årsberättelsen hade större betydelse tidigare, då parlamentets eller dess föregångare generalforsamlingens möjligheter att diskutera gemenskapens verksamhet var begränsade. Numera har parlamentet också många andra tillfällen att behandla gemenskapens ärenden på ett allmänt plan och på önskat sätt.

Artikel 157. Artikeln innehåller bestämmelser om kommissionens sammansättning. I punkt 1 konstateras att kommissionen har 17 ledamöter. Genom artikel 16 i anslutningsakten ändras antalet ledamöter till 21. Förutom att antalet ledamöter i kommissionen fastställs bestäms i artikel 157.1 att kommissionens ledamöter utses på grundval av sin allmänna duglighet och att deras oavhängighet inte bör kunna ifrågasättas. Kravet på kommissionens ledamöters oavhängighet regleras närmare i punkt 2. Genom att betona oavhängigheten önskar man tydligt uttrycka att kommissionens ledamöter inte representerar sina hemstater utan verkar för gemenskapens allmänna intresse.

I tredje och fjärde stycket i punkt 1 fastslås att kommissionens samtliga ledamöter måste vara medborgare i en medlemsstat och att det måste finnas minst en och högst två ledamöter från varje medlemsstat. I andra stycket i punkt 1 ges rådet rätt att med enhälligt beslut ändra antalet ledamöter i kommissionen. Denna befogenhet för rådet ger dock inte rätt att avvika från bestämmelsen i fjärde stycket i punkt 1 om att det skall finnas minst en och högst två ledamöter från varje medlemsstat.

I praktiken har det utsetts två kommissionärer från de fem största medlemsstaterna och en från varje mindre stat. Numera har kommissionens medlemmar i allmänhet varit före detta ministrar eller allra högsta tjänstemän i sina hemstater, och har ofta i åratal drivit sin hemstats intressen t.ex. vid rådets eller dess arbetsgruppers sammanträden. Oavhängighetskravet har således inte tolkats så att det skulle vara omöjligt att utse en person som länge varit partsföreträdare till att opartiskt bevaka gemensamma intressen.

I början av punkt 2 fastslås att kommissionens ledamöter arbetar fullständigt oavhängigt. Därefter preciseras att kommissionens ledamöter inte får begära eller ta emot instruktioner från någon regering och inte heller från något annat organ och att även medlemsstaten är skyldig att respektera kommissionsledamöternas oavhängighet. Kommissionens ledamöter skall under sin ämbets tid avhålla sig från annan yrkesverksamhet och de skall inför domstol avge en högtidlig försäkran att bl.a. visa omdöme vid mottagande av erbjudna uppdrag och förmåner efter ämbets tidens slut. Kommissionens ledamöters skyldigheter skärps med hot om avsättning och förlust av rätten till pension och andra förmåner.

Artikel 158. I artikeln ingår bestämmelser om kommissionsledamöternas mandattid och valsätt. Artikeln ändrades avsevärt genom Maastrichtfördraget.

Kommissionens mandatperiod förlängdes till fem år, dvs. en lika lång period som parlamentets mandatperiod. Möjligheten till omval av ledamöter är inte begränsad. Maastrichtfördragets bestämmelser om valsätt och mandatperiodens längd tillämpas första gången i fråga om den kommission som inleder sin verksamhet den 7 januari 1995.

Det nya sättet att välja ledamöter till kommissionen består av fyra stadier. I det första stadiet utser medlemsstaterna efter att ha hört Europaparlamentet i samförstånd en kandidat till ordförande för kommissionen. I det andra stadiet utser medlemsstaternas regeringar, efter förhandlingar med ordförandekandidaten, kandidaterna till kommissionens övriga poster. I det tredje stadiet beslutar Europaparlamentet om godkännande av ordförande och övriga ledamöter. Beslut om godkännande sker i en omröstning, som gäller kommissionen i sin helhet. I det fjärde stadiet utses ordförande och de övriga ledamöterna i kommissionen genom överenskommelse mellan medlemsstaternas regeringar.

Artikel 159. Artikeln innehåller bestämmelser om förtida upphörande av kommissionens ordförandes och annan ledamots uppdrag. Om ordföranden avgår, avsätts eller dör, utses en ny ordförande genom samma förfarande som då ordförandens mandattid upphör regelmässigt. En ny ledamot utses däremot med ett enklare förfarande, dvs. genom överenskommelse mellan medlemsstaternas regeringar.

En ordförande eller ledamot som utsetts mitt under mandattiden utses endast för den återstående tiden av kommissionens femåriga mandattid. Rådet kan också enhälligt besluta att någon ersättande ledamot inte behöver utses.

Artikel 160. Artikeln innehåller bestämmelser om avsättande av ordföranden eller annan ledamot av kommissionen. Om avsättande beslutar gemenskapens domstol på begäran av rådet eller kommissionen. Det finns bara två avsättningsgrunder: ledamoten uppfyller inte längre de krav som ställs för att han skall kunna utföra sina uppgifter, eller han har gjort sig skyldig till en allvarlig försummelse.

Artikelns kompletteras av det förfarande som fastställs i artikel 144, enligt vilket Europaparlamentet med 2/3 majoritet kan anta misstroen-

devotum. Förfarandet beskrivs i motiveringen till artikel 144. Misstroendevotum gäller kommissionen i sin helhet och kan inte riktas mot endast en enskild ledamot av kommissionen. Beslut om misstroendevotum tvingar kommissionen att avgå. En ny kommission utses endast för den tid som återstår av den normala femårsperioden. Valförfarandet är detsamma som när kommissionen byts ut regelmässigt.

Det bör noteras att artiklarna 144, 159 och 160 innehåller uttömmande bestämmelser om upphörandet av en ledamots mandat före mandattidens utgång. Detta innebär att inte ens ett enhälligt råd kan avsätta kommissionen i sin helhet eller en enskild ledamot av kommissionen. Inte heller medlemsstaterna kan tillsammans eller ensamma avsätta kommissionen eller någon av dess ledamöter. Således kan t.ex. en medlemsstat, som har utsett en av sina medborgare till kommissionär, inte tvinga denne att avgå. Förfarandet utgör en viktig garanti för att kommissionären kan verka oavhängigt och vid behov mot sin hemstats särintressen.

Artikel 161. Artikel ger kommissionen befogenheter att utse en eller två vice ordförande.

Artikel 162. Artikel kombinerar två olika frågor: kommissionens och rådets skyldighet att samarbeta med varandra och kommissionens rätt att organisera sin egen verksamhet.

Enligt punkt 1 skall rådet och kommissionen ordna gemensamma överläggningar. De skall också i samförstånd reglera formerna för sitt samarbete. I praktiken samarbetar rådet och kommissionen ständigt med varandra, eftersom det är förutsättningen för en smidig behandling av ärendena. Detta innebär inte att rådet och kommissionen alltid skulle uppnå enighet om de frågor som är under behandling.

Trots ordalydelsen i punkt 1 finns det inga allmänna överenskommelser eller bestämmelser om samarbetet. Om samarbete i budgetfrågor har det emellertid ingåtts ett uttryckligt avtal, och samarbetet framgår också av t.ex. rådets arbetsordning.

Enligt punkt 2 antar kommissionen själv sin arbetsordning och ser till att den offentliggörs. Arbetsordningen har antagits med kommissionens beslut (393X0492) och den har offentliggjorts i officiella tidningen (EGT 1993/L 230/15).

Bestämmelsen om kommissionens rätt att själv anta sin arbetsordning är ett uttryck för principen om kommissionens administrativa oavhängighet. Kommissionen beslutar inom

ramarna för rättsakter och budgeten själv om sin verksamhet och sin organisation.

Kommissionens förvaltningsstruktur och de olika enheternas ansvarsområden har ändrats relativt ofta, och dess interna organisation är inte lika fast som arbetsfördelningen mellan ministerierna i t.ex. Finland. Kommissionens förvaltningsmaskineri indelas i generaldirektörerna underställda generaldirektorat, som indelas i avdelningar. I kommissionen ingår också enheter som står utanför generaldirektoraten, t.ex. den juridiska enheten. Antalet generaldirektorat och därmed jämförbara specialenheter uppgår till ca 30.

I kommissionen tjänstgör ca 15 000 personer, av vilka endast ungefär en fjärdedel är förvaltningstjänstemän på akademisk nivå. Ungefär 12 % är översättare och tolkar, och största delen är biträdande personal. Ämbetsmannakåren indelas efter uppgift och kompetenskrav i fem karriärömråden. Tjänstemannakåren rekryteras genom urvalsprov som är öppna för medlemsstaternas medborgare; de ledande tjänstemännen utses emellertid genom beslut av kommissionen utan urvalsprov. I urvalsproven finns inga nationella kvoter, men kommissionen försöker sörja för att tjänstemannakårens nationalitetsfördelning inte blir alltför snedvriden. För de nya medlemsstaternas medborgare ordnas urvalsprov där endast ifrågavarande medlemsstats medborgare kan delta. Kommissionens tjänstemän är skyldiga att arbeta opartiskt; de skall främja gemenskapens allmänna intresse och inte sin hemstats särintressen.

Antalet tjänstemän i kommissionens tjänst är litet i förhållande till unionens invånarantal och omfattningen av kommissionens uppgifter. Det ringa antalet tjänstemän minskar kommissionens möjligheter att effektivt övervaka t.ex. att gemenskapsrätten genomförs i medlemsstaterna, och tvingar kommissionen att ty sig till hjälp från nationella sakkunniga bl.a. vid uppgörandet av förslag till rättsakter.

Artikel 163. I artikeln fastställs kort att kommissionen fattar sina beslut med majoriteten av ledamöterna och att kommissionen är beslutför endast när det antal ledamöter som fastställts i arbetsordningen är närvarande. Artikel anger också huvudprincipen för kommissionens beslutsfattande: kommissionen fattar sina beslut som kollegium och ledamöterna är jämställda vid beslutsfattandet. Beslutanderätten har koncentrerats till kollegiet och inte till enskilda ledamöter av kommissionen

framför allt för att garantera att beslutsfattandet sker opartiskt och med beaktande av gemenskapens allmänna intresse.

Oberoende av kollegialitetsprincipen ansvarar var och en av kommissionens ledamöter för ett eller flera generaldirektorat eller specialenheter. Vissa mindre viktiga ärenden har kunnat delegeras till enskilda kommissionsledamöter som verkar i kommissionens namn. I vissa i och för sig viktiga men rutinmässigt återkommande ärenden har beslutanderätten överförts till den ledamot som enligt kommissionens verksamhetsindelning ansvarar för ärendet under förutsättning att han skriftligen meddelar kommissionens övriga ledamöter sitt förslag till beslut. Ärendet återförs till beslut av hela kommissionen, om någon av ledamöterna före utgången av en kort tidsfrist meddelar att han motsätter sig förslaget till beslut.

Det kollegiala beslutsfattandet innebär att varje kommissionär deltar i beslutsfattandet, inte bara inom sitt eget speciella ansvarsområde, utan också inom hela kommissionens verksamhetsområde. Varje ledamot av kommissionen har till sin hjälp en grupp rådgivare, det s.k. kabinettet, där varje medlem svarar för bevakningen av sitt bestämda sakområde.

Avsnitt 4

Domstolen

Artikel 164. Artikel 164 innehåller en allmän bestämmelse om EG-domstolens uppgift. Artikel 164 ger uttryck för ett av gemenskapens grunddrag, dvs. att tillämpningen av gemenskapens bestämmelser är underställd domstolens övervakning. Avsikten är att garantera att lagen följs och att rättssäkerhet råder inom gemenskapen i enlighet med principerna för en rättsstat och att gemenskapen således utgör ett rättssamfund. Bestämmelsen gäller också förstainstansrätten. Allmänna bestämmelser om dess uppgift, behörighet och förhållande till EG-domstolen ingår i artikel 168 a.

EG-domstolens uppgift omfattar tolkning och tillämpning av Romfördraget. Med Romfördraget avses här förutom själva fördraget jämte bilagor och protokoll även den härledda rätten (sekundärrätten) samt de internationella avtal som gemenskapen ingått med tredje stater. Till detta kan fogas de avtal som medlemsstaterna ingått sinsemellan med stöd

av artikel 220. På EG-domstolen ankommer däremot inte att tillämpa och tolka t.ex. en medlemsstats nationella rätt.

Enligt artikel 164 skall domstolen säkerställa att lag och rätt följs. Uttrycket "lag och rätt" (i den franska texten "droit", i den engelska "law") förstås i vidare bemärkelse än ovan nämnda Romfördrag. När domstolen skall avgöra en fråga som gäller tillämpning och tolkning av Romfördraget kan den som rättskälla använda även andra rättsnormer än de som framgår av Romfördraget, dvs. den kan tillämpa varje norm som är av betydelse för avgörandet. Detta är en av de centrala principerna i EG:s rättsordning som kan anses ha sin grund förutom i bestämmelsen i artikel 164 även i bestämmelsen i artikel 173 om att domstolen skall granska lagenligheten av de beslut som fattas av de institutioner som nämns i bestämmelsen samt i hänvisningen i artikel 215 till att de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar skall tillämpas på utomobligatoriskt skadeståndsansvar. Principen kan också betraktas som en oundgänglig del av rättssamfundet.

Rättskällor som kompletterar Romfördraget är i synnerhet de allmänna rättsprinciper som härletts från medlemsstaternas nationella rättsordningar men också från internationell rätt. Sådana är för det första de mänskliga rättigheterna. EG-domstolen har åberopat både medlemsstaternas gemensamma statsförfattningsstradition och den europeiska konventionen om mänskliga rättigheter vid bedömningen av de grundläggande rättigheternas ställning inom EG-rätten (fall 4/73, Nold). Det går dock inte att ge någon uttömmande förteckning över vilka alla grundläggande rättigheter som skall räknas som av EG-domstolen erkända allmänna rättsprinciper.

EG-domstolen har också tillämpat ett otal andra allmänna rättsprinciper som är antingen oundgängliga för rättssamfundet eller som annars kan härledas från medlemsstaternas rättsordningar. Centrala rättsprinciper är i synnerhet rättssäkerhet, lagbundenhet, likställighet, hörande av motparten, rätt att få lagenligheten hos en myndighetsåtgärd behandlad av domstolen och förbud mot retroaktiv strafflag. Vid sidan av de allmänna rättsprinciperna är också andra rättskällor som nationell rätt och allmän internationell rätt av betydelse i vissa situationer.

Ett särdrag som det är skäl att poängtera är att det inte finns några beredningshandlingar till Romfördraget som skulle användas som tolkningshjälp. Sådant material finns nog om sekundärrätten, men på grund av rättspraxis har det varit av blott ringa betydelse för tolkningen av bestämmelserna.

Artikeln medför ingen allmän behörighet för EG-domstolen. Enligt artikel 4.1 andra stycket i Romfördraget skall varje institution handla inom ramen för de befogenheter som den har tilldelats genom fördraget. EG-domstolens behörighet inom området för gemenskapsrätten bestäms på grundval av specialbestämmelserna i artiklarna 169 — 182. Dessutom skall också artiklarna 93 och 100 a liksom bestämmelsen i artikel 228 om yttrande beaktas. Domstolen har således formellt sett enbart specialbehörighet och är inte behörig att behandla vilka frågor som helst som förs till den där det är fråga om tolkning och tillämpning av gemenskapsrätten.

Trots att artikeln som sådan inte medför allmän behörighet på EG-rättens område, måste EG-domstolen ha vissa befogenheter för att kunna genomföra den uppgift som artikeln ger uttryck för. Domstolen övervakar lagenligheten av gemenskapens övriga institutioners åtgärder (i synnerhet artiklarna 173 och 177.1 b) och att medlemsstaternas skyldigheter som hör till Romfördraget fullgörs (i synnerhet artiklarna 169 och 170). I medlemsstaterna ankommer domstolskontrollen över att EG-rätten följs på de nationella lagskipningsorganen, men förfarandet med förhandsavgöranden enligt artikel 177 innebär att EG-domstolen i sista hand ensam har uteslutande behörighet att träffa avgöranden om tolkningen av EG-rätten.

Artikeln har dock varit av tolkningsmässig betydelse för bedömningen av behörighetens omfattning. EG-domstolen har bedömt de tillbudsstående rättssäkerhetsmedlen i ljuset av EG:s hela rättssäkerhetssystem. Detta har i vissa fall lett till en vid tolkning av bestämmelserna om EG-domstolens behörighet. I fallet 294/83, *Les Verts* ansåg domstolen att talan i vissa situationer kunde väckas mot Europaparlamentets beslut, trots att bestämmelsen i artikel 173 inte känner någon sådan rätt till talan.

I sin motivering anförde domstolen att Europeiska ekonomiska gemenskapen är ett samsamfund där medlemsstaternas och gemenskapsinstitutionernas åtgärder inte lämnas utanför övervakningen. Enligt domstolen för-

utsätter det syfte som uttrycks i artikel 164 att ändring kan sökas i vissa av parlamentets beslut. Domstolen hänvisade till att parlamentet efter att fördraget upprättades har fått befogenheter som har rättsverkningar med avseende på tredje man. På liknande grunder har domstolen ansett att parlamentet kan ha begränsad rätt till talan mot beslut av gemenskapens andra institutioner (fall 70/88, *Europaparlamentet v. rådet*). Dessa båda utvidgningar som baserar sig på rättspraxis har sedermera genom Maastrichtfördraget intagits i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen (artiklarna 172 och 173.3).

Den extensiva tolkningen av bestämmelserna om EG-domstolens behörighet avspeglas liksom i den princip som framgår av fallet 314/85, *Foto-Frost* om att en nationell domstol inte har rätt att fastställa att en EG-institutions beslut är ogiltigt, utan den måste ty sig till det förfarande med förhandsavgörande som avses i artikel 177, trots att ändring skulle få sökas i den nationella domstolens beslut.

Artikeln nämner tolkning och tillämpning skilt för sig. När en lag tillämpas förekommer det i praktiken sällan något separaat urskiljbart tolkningsskede i synnerhet därför att tolkningen av normen är problemfri. Så är emellertid inte alltid fallet och enligt EG-systemet tillkommer det i sista hand EG-domstolen att meddela ett bindande beslut om tolkningen av en EG-norm. Detta förverkligas i förhållande till de nationella domstolarna i synnerhet genom förfarandet med förhandsavgöranden enligt artikel 177. I punkt 1 i artikel 177 nämns som EG-domstolens uttryckliga uppgift att meddela förhandsavgöranden om tolkningen. Kompetensfördelningen mellan EG-domstolen och de nationella domstolarna bygger till centrala delar på åtskiljandet av tolkningen av en EG-norm och dess tillämpning på ett enskilt fall. Med avseende på EG:s institutioner och medlemsstater har EG-domstolen befogenheter att säkerställa att lagen följs vid såväl tolkningen som tillämpningen av EG-normer.

Artikel 165. Artikeln innehåller bestämmelser om antalet domare i EG-domstolen och om domstolens sammansättningar.

Antalet domare har alltid varit udda och till följd härav antingen detsamma eller en mera än antalet medlemsstater. Udda antal har ansetts nödvändigt för att alla domare skall kunna delta i plenum. Principen är nämligen att en

beslutför sammansättning skall ha udda antal. Detta har uttryckligen uttalats i artikel 15 i EG-domstolens stadga.

Då antalet domare nu är 13 och antalet medlemsstater 12 har praxis varit att var och en av de största medlemsstaterna i tur och ordning får utse en domare till för en period. Som stora medlemsstater har betraktats Spanien, Italien, Frankrike, Tyskland och Storbritannien.

Enligt artikel 17 i anslutningsakten höjs antalet domstolsledamöter till 17 domare. Avsikten är att det skall utses en domare från varje ny medlemsstat.

Enligt den sista punkten i artikeln kan EG-domstolen begära att rådet skall öka antalet domare. Här är det fråga om rådets fullmakt att ändra fördragstexten. En förutsättning för att använda fullmakten är en begäran från EG-domstolen. Rådets beslut skall vara enhälligt. När rådet fattar beslut om att utöka antalet domare kan rådet samtidigt göra nödvändiga ändringar i artikel 165 andra och tredje stycket samt i artikel 167 andra stycket, som bestämmer hur många domare som skall nytillsättas vart tredje år.

EG-domstolen kan sammanträda antingen i plenum eller till avdelningssessioner. Tredje stycket förutsätter att domstolen skall sammanträda i plenum när en medlemsstat eller en gemenskapsinstitution som är part i ärendet begär det.

För närvarande krävs minst sju domare för att domstolen skall vara beslutför i plenum (artikel 15 i stadgan). Artikel 19 i anslutningsakten ändrar det antal ledamöter som krävs för att domstolen skall vara beslutför i plenum till nio. Om antalet närvarande domare till följd av en eller flera domares jäv är jämnt skall den till tjänsteåldern yngste domaren dra sig tillbaka (artikel 26 (1) i rättegångsreglerna).

Domstolen beslutar om antalet avdelningar och deras sammansättning. Beslutet fattas vanligen varje år. Samtidigt utses avdelningarnas ordföranden. Beslutet publiceras i EG:s officiella tidning. Avdelningarna är inte specialiserade på vissa grupper av ärenden. Genom artikel 18 i anslutningsakten ändras bestämmelsen i andra stycket så att EG-domstolen kan upprätta avdelningar med tre, fem eller sju domare. Avdelningar med tre och fem domare är beslutföra när minst tre ledamöter är närvarande och en avdelning med sju domare är

beslutför när minst fem ledamöter är närvarande (artikel 19 i anslutningsfördraget).

Enligt andra stycket är avdelningarnas uppgift att göra vissa förberedande utredningar eller också att avgöra vissa grupper av ärenden i enlighet med föreskrifter som fastställts för dessa ändamål. När ett ärende blivit anhängigt förelägger domstolens ordförande en av avdelningarna ärendet för förberedande åtgärder och utser också en av avdelningens domare till föredragande domare (artikel 9 (2) i rättegångsreglerna).

Efter den förberedande behandlingen hänskjuts ärendet till plenum. Plenum kan dock hänskjuta ärendet till avdelningen, om inte ärendets vikt eller svårighet eller särskilda skäl kräver att ärendet skall handläggas i plenum (artikel 95 (1) i rättegångsreglerna). I en situation som avses i artikelns tredje stycke kan en sådan överföring inte göras.

Avdelningen kan i vilket behandlingsskede som helst i sin tur hänskjuta ärendet till plenum (artikel 95 (3) i rättegångsreglerna).

Artikel 166. Artikeln innehåller bestämmelser om generaladvokaterna, deras antal och uppgifter.

Vid EG-domstolen finns för närvarande sex generaladvokater. I praktiken iakttas ett sådant arrangemang att Italien, Frankrike, Tyskland och Storbritannien vardera har en generaladvokatsplats att fylla och de övriga medlemsstaterna sinsemellan delar de två övriga platserna som cirkulerar mellan dem.

Artikel 20 i anslutningsakten utökar antalet generaladvokater till åtta.

Sedan 1973 har en av generaladvokaterna årligen valts till första generaladvokat (artikel 10 i rättegångsreglerna). Denna generaladvokat har till uppgift att fördela ärendena mellan generaladvokaterna.

Enligt tredje stycket får rådet utöka antalet generaladvokater med iakttagande av samma förfarande som vid ändring av antalet domare med stöd av artikel 165 fjärde stycket.

Bestämmelser om generaladvokaternas behörighetsvillkor, utnämning och mandatperiod ingår i artikel 167. Deras hierarkiska ställning är densamma som hos domarna. Enligt artikel 6 i rättegångsreglerna bestäms den inbördes rangordningen mellan domarna och generaladvokaterna enligt tjänsteåldern. I praktiken an-

vänds den gemensamma benämningen domstolsledamöter för domarna och generaladvokaterna.

Andra stycket innehåller bestämmelser om generaladvokaternas uppgifter. Enligt bestämmelsen skall generaladvokaterna lägga fram motiverade yttranden i mål som handläggs vid domstolen. Detta skall ske fullständigt opartiskt och oavhängigt, vid offentliga domstols-sessioner. Uppgiften beskrivs i bestämmelsen som att generaladvokaterna biträder domstolen då denna fullgör sin uppgift enligt artikel 164.

Ett system som i många avseenden kan jämföras med generaladvokaterna finns vid vissa EU-länders nationella domstolar, t.ex. Frankrikes, Belgiens, Hollands och Luxemburgs högsta domstolar. Detta har medverkat till att systemet har anammats vid EG-domstolen. Såsom särskilda skäl för behovet av generaladvokater har anförts bl.a. att systemet balanserar upp det faktum att en domare inte kan anmäla avvikande mening till ett beslut av EG-domstolen och att EG-domstolssystemet har haft bara en instans. Något motsvarande system finns inte vid de finländska domstolarna. Detta gäller också EFTA-domstolen.

Generaladvokaten lägger i samtliga mål fram ett offentligt yttrande före beslutsöverläggningen och meddelandet av domen. Generaladvokaten deltar på många sätt i handläggningen av ärendet. Han skall höras före vissa processhandlingar, t.ex. innan beslut fattas om vissa utredningsåtgärder i ett ärende eller beslut meddelas på ett interventionsyrkande. Han deltar i den muntliga behandlingen av målet, där han kan ställa frågor. Generaladvokaten deltar däremot inte i beslutsöverläggningen och således inte i själva beslutsfattandet. Generaladvokatens handlande och ställning vid framläggandet av ett motiverat yttrande är mycket oberoende.

Generaladvokatens yttrande är en grundlig juridisk utredning om saken. De omständigheter och synpunkter som framförs där är av stor betydelse för beslutsfattandet. Yttrandet belyser i allmänhet också på ett mångsidigt sätt de frågor som ansluter sig till ärendet för både parter och utomstående, eftersom ärendet ofta har bedömts på ett mera omfattande sätt i yttrandet än i motiveringen till själva beslutet. Yttrandena kan ge uttryck för åsikter om hur EG-domstolens rättspraxis borde utvecklas i någon fråga.

I de yttranden som avses i artikel 228 i

Romfördraget hör domstolen alla generaladvokater (artikel 108.2 i rättegångsreglerna).

Artikel 167. Artikeln innehåller bestämmelser om sättet att utse domare och generaladvokater, om deras behörighetsvillkor och om domstolens ordförande.

Bestämmelsen förutsätter inte att domarna skall vara medborgare i en EU-stat eller att domstolen skall ha en domare från varje medlemsstat. I praktiken har det alltid funnits en domare från varje medlemsstat. På detta sätt har medlemsstaterna kunnat säkerställa att domstolen har kunskap om de nationella rättssordningarna. Att antalet domare ändras i och med nya medlemsstater visar på medlemsstaternas behov av att se till att varje medlemsstats rättsordning beaktas på behörigt sätt.

Behörighetsvillkoren är desamma för domare och generaladvokater. Som yrkesmässigt behörighetsvillkor uppställs i artikeln att domarna och generaladvokaterna skall uppfylla nödvändiga villkor för utövande av de högsta domarämbetena i hemlandet eller är jurister med allmänt erkända kvalifikationer. Detta innebär att beträffande den ledamot som väljs från Finland skall i första hand iakttagas behörighetsvillkoren för domartjänster vid de högsta domstolarna, högsta domstolen och högsta förvaltningsdomstolen.

Till sin bakgrund har ledamöterna i allmänhet varit domare, professorer, höga tjänstemän eller advokater.

Artikelns bestämmelse om den oavhängighet som krävs av ledamöterna kompletteras av många bestämmelser i domstolens stadga och rättegångsreglerna. Dessa är framför allt bestämmelserna om avläggande av ed innan ämbetet tillträds (artiklarna 2 och 8 i stadgan samt artiklarna 3 och 5 i rättegångsreglerna), förbud mot bisysslor (artiklarna 4 och 8 i stadgan) och om jäv (artikel 16 i stadgan). Också bestämmelserna i artiklarna 6 och 8 i stadgan om att ledamöterna inte kan avsättas tar sikte på att stärka den oberoende ställningen. Enligt dem kan en ledamot avsättas enbart genom ett enhälligt beslut av domstolens övriga domare och generaladvokater, om han inte längre uppfyller de krav och fullgör de skyldigheter som följer av ämbetet. Ledamöterna åtnjuter också rättslig immunitet, som gäller både deras handlingar i tjänsten och annars (artiklarna 3 och 8 i stadgan). Endast EG-domstolen kan genom ett beslut i plenum häva denna immunitet. Åtal för brott mot en dom-

are kan i en medlemsstat behandlas endast i den domstol som är behörig i brottmål mot de högsta domarna.

Ledamöterna åtnjuter dessutom den immunitet och de privilegier som bestäms i protokollet av den 8 april 1965 om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier (artiklarna 12 — 15, 18 och 21 i protokollet).

Ledamöternas mandatperiod är sex år. Ledamöterna kan utses på nytt. För att inte ett alltför stort antal ledamöter skall bytas ut samtidigt, är utgången av ledamöternas mandatperiod avtrappad i enlighet med andra och tredje stycket i artikel 167. Genom artikel 21 i anslutningsakten ändras antalet ledamöter vilkas mandatperiod utgår samtidigt.

Ledamöterna skall utses av medlemsstaternas regeringar i samförstånd. Detta innebär att varje ledamot skall ha alla medlemsstaternas godkännande.

Domarna och generaladvokaterna är skyldiga att vara bosatta där domstolen har sitt säte (artikel 13 i stadgan). Denna bestämmelse avspeglar domstolens permanenta karaktär.

EG-domstolen har en ordförande som domarna väljer bland sig för en tid av tre år (artikel 167 femte stycket). Ordföranden skall leda domstolens lagskipning och förvaltning. Han är ordförande för de sessioner där han deltar. Domstolens rättegångsregler ålägger ordföranden att i synnerhet fördela ärendena mellan avdelningarna, utse föredragande domare i målen, att bestämma vissa tidsfrister samt att meddela beslut på en begäran om förbud mot verkställighet eller en annan interimistisk åtgärd.

Artikel 168. Enligt artikeln skall domstolen utse sin justitiesekreterare. EG-domstolens justitiesekreterare har en viktig uppgift inom domstolens förvaltning och ordnandet av lagskipningsproceduren. Närmare bestämmelser om justitiesekreteraren ingår i stadgan och rättegångsreglerna.

EG-domstolens justitiesekreterare kan vad de administrativa uppgifterna beträffar jämföras med kanslichefen vid högsta domstolen och högsta förvaltningsdomstolen i Finland. Han är domstolens högsta förvaltningstjänsteman. Vid sidan av dessa administrativa uppgifter har EG-domstolens justitiesekreterare uppgifter som hör till ordnandet av rättegångar. Justitiesekreteraren övervakar att de ansökningar genom vilka ett ärende anhängiggörs uppfyller formkraven. Han svarar för att handlingarna

delges parterna och andra som är delaktiga i processen. Justitiesekreteraren är närvarande vid sessionerna, dock inte i samband med beslutsöverläggningen. Han sätter upp protokollet och undertecknar beslutet vid sidan av domarna.

EG-domstolen utser sin justitiesekreterare för en tid av sex år (artikel 12 i rättegångsreglerna). Behörighetsvillkoren är inte närmare fastställda men rättegångsreglerna innehåller bestämmelser om de omständigheter som skall framgå av ansökningarna, bl.a. kandidaternas eventuella erfarenhet av lagskipning och internationella uppdrag. Domstolen kan utse biträdande justitiesekreterare, för närvarande finns det två sådana.

Justitiesekreteraren kan avsättas genom ett beslut av domstolen i plenum om han inte längre uppfyller de krav och fullgör de skyldigheter som följer av tjänsten (artikel 12 i rättegångsreglerna).

Artikel 168 a. Artikeln innehåller en bestämmelse om en förstainstansrätt. Sedan oktober 1989 har Europeiska gemenskapen en förstainstansrätt. Orsaken till att den inrättades var framför allt anhopningen av mål vid gemenskapens domstol. Med den nya instansen försökte man påskynda behandlingen. Ett domstolssystem med två instanser för vissa grupper av ärenden ansågs också förbättra rättssäkerheten. Förstainstansrättens behörighet har omfattat framför allt sådana ärenden där utredningen av fakta är av stor betydelse.

Administrativt sett är förstainstansrätten inte någon separat EG-institution utan den arbetar i samband med EG-domstolen. När den träffar sina avgöranden är den emellertid också ett separat lagskipningsorgan i förhållande till EG-domstolen.

Artikel 168 a.2 bemyndigar rådet att utfärda närmare bestämmelser om förstainstansrättens behörighet. Av punkten framgår vidare att de bestämmelser i Romfördraget som avser EG-domstolen, särskilt bestämmelserna i EG-domstolens stadga, skall tillämpas på förstainstansrätten, om inte rådet bestämmer annat. Stadgan har ett eget IV kapitel om förstainstansrätten. Förstainstansrätten har dessutom egna rättegångsregler som den fastställer i samförstånd med EG-domstolen och som kräver rådets enhälliga godkännande (punkt 4). Rättegångsreglerna har givits den 30 maj 1991 och de bygger till centrala delar på EG-domstolens rättegångsregler.

Förstainstansrätten består av 12 domare. Antalet domare har inte fastställts i artikel 168 a utan rådet har bestämt det i sitt beslut av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (88/591/EEG, EKSG, Euratom). Antalet motsvarar antalet medlemsstater och i praktiken har det funnits en domare från varje stat. Förfarandet för utseende av ledamöter och deras mandatperiod har varit samma som för EG-domstolens domare. Behörighetsvillkoren är mindre stränga än för EG-domstolens domare. Enligt bestämmelsen i artikeln skall den som utses till ledamot uppfylla nödvändiga villkor för utövande av domarämbeten.

Domarna väljer bland sig en ordförande för en tid av tre år. Bestämmelserna om EG-domstolens domare gäller i allmänhet också förstainstansrättens domare och därför är domarnas tjänstemannarättsliga ställning nästan densamma.

Artikel 17 i anslutningsakten utökar antalet domare till 16. Avsikten är att en domare skall utses från varje ny medlemsstat.

Förstainstansrätten har inga särskilda generaladvokater. Enligt rådets beslut (88/591/EEG, EKSG, Euratom) kan emellertid en domstolsledamot förordnas att sköta generaladvokats uppgifter. Artiklarna 18 och 19 i rättegångsreglerna bestämmer att en generaladvokat kan uppträda i ett ärende, om ärendets juridiska svårighetsgrad eller komplicerade fakta kräver det. Beslut om att anlita en generaladvokat i ett visst ärende fattas av domstolen i plenum på initiativ av den berörda avdelningen. Domstolens ordförande förordnar därefter en domare att sköta generaladvokats uppgifter. Om ett mål avgörs i plenum deltar alltid en generaladvokat i handläggningen.

Förstainstansrätten behandlar vanligen målen i en avdelning som består av tre eller fem domare. Endast i undantagsfall avgörs ett mål i plenum. Avdelningarna är inte specialiserade på något annat sätt än att tjänstemannamål, dvs. tvistemål mellan gemenskapen och en tjänsteman, alltid avgörs i en avdelning med tre ledamöter.

Förstainstansrätten har en egen justitiesekreterare och annan registratorspersonal, men i övrigt sköter EG-domstolens personal dess förvaltningstjänster.

Enligt punkt 2 ankommer det på rådet att närmare definiera förstainstansrättens behörighet. I punkt 1 sägs att domstolens uppgift är

att avgöra vissa enligt punkt 2 bestämda grupper av ärenden. Till förstainstansrätten kan inte ges frågor som hänskjutits för förhandsavgörande enligt artikel 177. Artikelns bestämmelser om behörigheten ändrades genom Maastrichtfördraget.

Domstolens nuvarande behörighet har fastställts i rådets beslut 93/350/EKSG, EEG, Euratom av den 8 juli 1993 om ändring av rådets beslut om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt. Detta beslut fattades med stöd av den tidigare gällande artikeln 168 a, som var mera begränsande än den bestämmelse som trädde i kraft genom Maastrichtfördraget. Rådets beslut utvidgade behörigheten så mycket som det då var möjligt. Detta innebär att förstainstansrätten är behörig i alla de frågor som anhängiggörs av en fysisk eller juridisk person. Domstolen är inte behörig att behandla frågor som har anhängiggjorts av en medlemsstat eller en gemenskapsinstitution eller där förhandsavgörande begärs.

Förstainstansrättens beslut kan överklagas hos EG-domstolen till de delar som gäller rättsfrågor. Detta innebär att man i EG-domstolen inte kan lägga fram nya bevis eller annars göra de fakta stridiga som förstainstansrättens beslut grundar sig på. Besvärinstansen kan undersöka frågor gällande behörigheten, procedurfel och en rättsnorms tillämpning i ljuset av de fakta som framgår av förstainstansrättens beslut. Denna innebär att ändringssökande inte leder till att ett ärende i sin helhet tas upp till ny behandling i EG-domstolen.

Besvär över ett beslut skall anföras hos EG-domstolen inom två månader från delfäendet. Medlemsstaterna och EG-institutionerna kan anföras besvär även om de inte varit part eller intervenient i första instans; detta gäller dock inte tjänstemannaärenden (artikel 49 i rättegångsreglerna). Ändringssökande uppskjuter inte verkställigheten av förstainstansrättens beslut, om inte EG-domstolen beslutar något annat (artikel 53 i rättegångsreglerna). Ett beslut genom vilket förstainstansrätten har upphävt en förordning träder dock inte i kraft förrän beslutet har vunnit laga kraft.

Artikel 169. Artikel 155 innehåller ett allmänt uttalande om kommissionens befogenhet att övervaka att gemenskapens lag och rätt följs. Kommissionen har övervakningsrätt med avseende på medlemsstaterna och gemenskapens andra institutioner och i specialfall även

privata instanser. Kommissionens övervakningsrätt gällande medlemsstaterna baserar sig framför allt på artikel 169, enligt vilken kommissionen i sista hand kan föra ett ärende gällande överträdelse av EG-rätten till gemenskapens domstol.

Kommissionen har själv inga resurser att effektivt följa huruvida medlemsstaterna i sin nationella förvaltning och lagstiftning iakttar EG-rätten. Kommissionens övervakningsförfarande börjar oftast med klagomål från någon enskild instans. Kommissionen får årligen ta emot över 2 000 klagomål. På eget initiativ övervakar kommissionen systematiskt närmast huruvida staterna har meddelat att de genomfört direktivens bestämmelser. Av de övervakningsfall som anhängiggjordes 1992 baserade sig 1 181 på klagomål från enskilda och 282 på kommissionens övervakning på eget initiativ. Via parlamentet anhängiggjordes 78 fall.

Avsikten är att överträdelser av EG-rätten som kommit fram på grund av klagomål från enskilda eller på något annat sätt skall utredas och avgöras vid administrativt förfarande mellan kommissionen och medlemsstaten. För detta förfarande finns i stort sett vedertagna former. Om den preliminära utredningen tyder på att medlemsstaten skulle ha brutit mot sina förpliktelser, fortskrider övervakningsförfarandet via följande skeden:

— Medlemsstaten tillställs en ”officiell anmärkning”.

— Medlemsstaten tillställs ett ”motiverat yttrande”.

— Medlemsstaten instäms till EG-domstolen.

I vissa specialfall (se artiklarna 93, 100 a och 225 i Romfördraget) kan en stat dock instämmas direkt till domstolen utan administrativt förfarande.

Det främsta målet med övervakningsförfarandet är inte att få en stats överträdelse av fördraget officiellt fastställt genom EG-domstolens beslut. I vart skede strävar kommissionen efter att staten själv så snabbt som möjligt skall rätta sitt förfarande. Ofta ordnas en diskussion med staten i början av förfarandet och i varje senare skede hörs staten skriftligen. Staten föreläggs vanligen en ganska kort tidsfrist, vanligen 1—2 månader, för avgivande av svaromål och rättande av förfarandet.

Målet för övervakningsförfarandet, dvs. att få staten att iaktta EG-rätten utan rättegång har i praktiken lyckats bra. Endast några

procent av övervakningsfallen måste föras ända till domstolen. T.ex. 1992 var antalet misstänkta förseelser 1 545 och gavs 1 210 officiella anmärkningar. Däremot fortskred endast 248 fall till skedet med motiverat yttrande och en medlemsstat måste instämmas till domstolen i endast 64 fall. Ännu efter stämningen till domstolen kan staten korrigera sin förseelse, varvid kommissionen vanligen avstår från sin talan, om den inte vill få ett prejudikat för andra motsvarande förseelser.

T.ex. Danmark fick under 1992 ta emot 45 officiella anmärkningar, men bara 4 fall fortskred till skedet med motiverat yttrande och Danmark instämde inte till domstolen i ett enda fall. Italien fick samma år ta emot 137 officiella anmärkningar, 40 motiverade yttranden och 11 stämningar till EG-domstolen.

Till artikel 169 ansluter sig en mycket omfattande rättspraxis. EG-domstolen har bl.a. velat trygga medlemsstaternas möjlighet att själva korrigera verksamhet som strider mot gemenskapens rättsordning. Därför kan endast förseelser som staten har fått en klar anmärkning för i det administrativa förfarandet genomgå domstolsförhandling (se t.ex. fallen 211/81, kommissionen vs. Danmark samt 51 och 274/83, kommissionen v. Italien). Domstolen har i vissa fall kritiserat kommissionen om staten har förelagts en extremt kort tidsfrist (5 dagar) för att rätta till sitt förfarande, men å andra sidan har domstolen godtagit den allmänt använda tidsfristen på 1—2 månader (se t.ex. fallen 74/82, kommissionen v. Irland samt 85 och 293/85, kommissionen v. Belgien). Domstolen har också tolkat det att EG-rättens förpliktelser riktar sig till staten som helhet i snäv bemärkelse. Domstolen ansåg t.ex. inte det som ett giltigt försvar att regeringen hade meddelat att den gjort allt för att uppfylla förpliktelserna medan parlamentet hade förkastat det lagförslag som var nödvändigt för att uppfylla en förpliktelse (se fallen 77/69, 390/85 och 9/86, kommissionen v. Belgien samt 8/70 och 52/75, kommissionen v. Italien).

Artikel 170. I artikeln ges en medlemsstat samma möjlighet att väcka talan i domstolen på grund av en annan medlemsstats överträdelse av fördraget som kommissionen har enligt artikel 169. En förutsättning för att staten skall ha rätt till talan är dock att kommissionen bereds möjlighet att inom tre månader avge ett motiverat yttrande om saken. Medlemsstaternas rätt till talan är i princip en

viktig övervakningsform. I praktiken har medlemsstaterna inte just instämt varandra till domstolen utan de överlåter hellre övervakningsåtgärderna åt kommissionen. Endast en gång har en medlemsstats mål mot en annan medlemsstat fortskridit ända fram till dom (se fall 141/78, Frankrike v. Förenade konungadömet).

Artikel 171. Artikeln innehåller bestämmelser om domstolsskedet i förfarandet enligt artiklarna 169 och 170. Punkt 1 har sin ursprungliga lydelse. I artikeln sägs att om domstolen finner att en medlemsstat har underlåtit att uppfylla en skyldighet enligt Romfördraget, skall denna stat vidta de åtgärder som krävs för att följa domstolens dom.

En dom som EG-domstolen givit och där den finner att en medlemsstat har brutit mot sina EG-skyldigheter, är till sin juridiska natur fastställande. Domstolen kan t.ex. inte formellt upphäva nationella författningar eller administrativa beslut som strider mot fördraget. Av domstolens avgörande följer dock skyldighet för medlemsstaten att vidta sådana självvalda åtgärder som krävs för att EG-domstolens beslut skall följas.

Ett domstolsavgörande som träffats vid ett förfarande enligt artiklarna 169 — 171 i Romfördraget t.ex. om förhållandet mellan en EG-norm och en nationell norm skall dock genast tas som grund för avgöranden av den nationella myndigheten i frågor där det blir aktuellt att tillämpa normen. Samtidigt gör domstolens beslut att man inte behöver begära förhandsavgörande eftersom det redan finns ett tolkningsavgörande som gäller gemenskapsnormen. I anslutning här till får de nationella myndigheterna inte tillämpa en sådan nationell norm som har konstaterats strida mot gemenskapsrätten. Detta skall gälla redan innan den nationella normen har upphävts inom staten.

Genom Maastrichtfördraget fogades till artikel 171 en punkt 2 som gäller en situation där en stat har underlåtit att fullgöra de skyldigheter som ålagts den i en dom enligt punkt 1 i artikeln. Underlåtelse att följa domstolens beslut utgör en grund för att ånyo föra saken till EG-domstolen. Förfarandet börjar så att kommissionen — efter att ha gett staten tillfälle att framföra sina synpunkter — avger ett motiverat yttrande till staten. Där preciserar kommissionen de skyldigheter som staten enligt kommissionen inte har fullgjort. Kommissionen

bestämmer också en tidsfrist inom vilken staten skall fullgöra sin skyldighet.

Om staten inte har fullgjort sina skyldigheter inom utsatt tid, får kommissionen väcka talan vid domstolen och samtidigt föreslå en i pengar fastställd påföljd av statens förseelse.

Om EG-domstolen finner att medlemsstaten har underlåtit att vidta de åtgärder som behövs för att följa den tidigare dom som riktats mot medlemsstaten, kan EG-domstolen förelägga en i pengar fastställd påföljd. Sanktionen kan till sin natur vara antingen en påföljdsavgift eller ett vite. Då man beaktar att sanktionen riktas mot en stat, torde beloppet beroende på fallet kunna sättas mycket högt.

Artikel 172. Artikeln innehåller ett bemyndigande att i vissa ärenden utvidga EG-domstolens behörighet. I de förordningar som Europaparlamentet och rådet gemensamt eller rådet ensamt antar får domstolen ges en obegränsad behörighet (på franska "compétence de pleine juridiction") i fråga om de påföljder som föreskrivs i förordningarna.

Om EG-domstolen inte har tilldelats obegränsad behörighet, kan den med stöd av artikel 173 endast förkasta talan eller upphäva det beslut mot vilket talan har väckts. Då domstolen har tilldelats i artikel 172 avsedd obegränsad behörighet, kan den också ändra ett beslut, t.ex. sänka beloppet av böter som fastställts i det beslut som är föremål för talan. Domstolen kan också bestämma att svaranden skall betala ersättning till käranden för den skada som ett lagstridigt beslut har medfört (fall 44/59, Fiddelaar). Domstolen kan likaså bestämma att den EG-institution som är svarande skall vidta vissa åtgärder (fall 26/63, Pistoij). Obegränsad behörighet innebär inte att gemenskapens domstol kan ingripa i EG-institutionernas behörighet då det är fråga om en åtgärds ändamålsenlighet. Talan förblir alltså laglighetsbesvär.

I artikel 87.2 a i Romfördraget bestäms om rådets möjlighet att ta in bestämmelser om böter och viten i en förordning för att säkerställa att de förbud som anges i artiklarna 85.1 och 86 iakttas. Med stöd av denna bestämmelse har 1962 utfärdats sanktionsbestämmelserna i rådets förordning nr 17, som i praktiken är de viktigaste inom tillämpningsområdet för artikel 172. Artikel 172 anses inte innebära allmän befogenhet att utfärda sanktionsbestämmelser i andra fall, men å andra sidan har sanktionsbestämmelser också intagits i vissa andra för-

ordningar än de som avses i artikel 85, t.ex. i förordning nr 11 från 1960 om avskaffande av diskriminering såvitt avser fraktsatser och befodringsvillkor enligt artikel 79.3 i fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen. Sanktionsbestämmelser ingår i synnerhet i de förordningar som gäller konkurrensrätt och jordbrukspolitik.

Enligt ovan nämnda förordning nr 17 (artikel 17) liksom rådets förordning (EEG) nr 1017/68 om tillämpning av konkurrensregler på transporter på järnväg, landsväg och inre vattenvägar (artikel 24) och förordning (EEG) nr 4064/89 om kontroll av företagskoncentrationer (artikel 16) kan domstolen förutom avlyfta böter eller viten också sänka eller höja dem. Eftersom ett ärende i praktiken kan anhängiggöras i domstolen endast på talan av den som berörs av böterna eller viten, ser domstolen i ljuset av de allmänna processprinciperna inte ut att ha möjlighet att höja beloppet av böterna eller viten. Det finns inget avgörande av EG-domstolen i denna fråga.

Varken artikel 172 eller de förordningar som gäller tillämpningen av den bestämmer någon tid för väckande av talan. I den juridiska litteraturen har framförts sådana synpunkter att tiden för talans väckande bestäms på grundval av artikel 173 femte stycket.

Artikel 173. I enlighet med lagbundenhetsprincipen kan EG-institutionernas beslut i allmänhet fås prövade av EG-domstolen. Talan kan väckas av en EG-institution och en medlemsstat. Företag och andra enskilda kan väcka talan mot beslut som gäller dem.

Mot beslut som Europaparlamentet och rådet utfärdat gemensamt samt rådets, kommissionens och Europeiska centralbankens beslut, med undantag för rekommendationer och yttranden, får talan väckas i EG-domstolen på den grunden att beslutet är lagstridigt. Enligt artikeln får talan dessutom väckas mot de beslut av Europaparlamentet med vilka avsikten är att få till stånd rättsverkningar med avseende på tredje man. Mot vissa av Europeiska investeringsbankens beslut får talan väckas i enlighet med artikel 180. Dessutom bör man lägga märke till att enligt artikel 109 f.9 skall bestämmelserna om Europeiska centralbanken i artiklarna 173, 175, 176, 177, 180 och 215 tillämpas på Europeiska monetära institutet under den andra etappen av den ekonomiska och monetära unionen.

Artikeln har getts en vid tolkning i rättsprax-

is. Det gäller inte enbart i artikel 189 nämnda förordningar, direktiv och beslut utan oberoende av den yttre benämningen varje åtgärd som har bindande rättsverkningar för den instans som kan väcka talan (se fall 60/81, IBM vs. kommissionen). På denna grund kan en åtgärd som benämns rekommendation eller yttrande undantagsvis vara föremål för talan om den trots benämningen innefattar ett bindande beslut (se t.ex. fall 325/91, Frankrike v. kommissionen).

Talan mot rådets beslut kan väckas när rådet handlar i egenskap av gemenskapsinstitution men inte när medlemsstaternas representanter sammanträder i rådet och där fattar beslut i denna egenskap.

Genom Maastrichtfördraget fogades till artikel 173 en bestämmelse om talan mot parlamentets beslut. Föremål för talan kan vara beslut som medför rättsverkningar med avseende på tredje parter. EG-domstolen hade redan före detta beviljat rätt till talan i vissa rättsfall (se fall 294/83, Les Verts). I fallet var det fråga om gällande fördelningen och användningen av de medel som var avsedda att ersätta kostnaderna för partigrupperingar som deltagit i parlamentsvalen.

I artikeln nämns inte revisionsrätten som en institution mot vars beslut talan kan väckas. Revisionsrättens beslut är i allmänhet yttrandet till sin natur.

Artikeln andra stycke bestämmer vem som har rätt till talan. Medlemsstaterna, rådet och kommissionen har alltid rätt till talan. De behöver inte visa att saken gäller just dem. Rätt till talan har enligt Maastrichtfördraget också Europaparlamentet och Europeiska centralbanken när det är fråga om en talan som väcks i syfte att trygga deras rättigheter. EG-domstolen hade för första gången beviljat parlamentet rätt till talan i sin dom i fallet 70/88, Europaparlamentet v. rådet. Den princip som uttalades i det rättsfallet är nu inskriven i Romfördraget.

Företag och andra enskilda har rätt till talan mot beslut som är riktade till dem liksom mot beslut som direkt och personligen berör dem. Detta innebär i synnerhet att när kommissionen fattar ett förpliktande beslut som riktar sig till ett företag t.ex. inom konkurrensrätts område kan företaget väcka talan mot detta beslut i EG-domstolen, i praktiken först i förstainstansrätten. En enskild kan också väcka talan mot en förordning, om det beslut som

utfärdats i form av en sådan rättsakt undantagsvis direkt och personligen berör honom. I annat fall kan en enskild inte väcka talan mot en förordning med stöd av artikel 173.

EG-domstolens rättspraxis beträffande när en enskild får anföra besvär på den grunden att beslutet berör honom direkt och personligen, kan anses relativt sträng. Talerättens område är snävare än kretsen av dem som enligt många nationella förvaltningsrättsliga system får anföra besvär på den grunden att beslutet gäller ändringssökanden direkt. Den begränsande bestämmelsen i artikel 173 fjärde stycket i fördraget är i synnerhet ett krav på att beslutet skall gälla den som väcker talan personligen. I saken skall föreligga sådana särskilda faktorer som jämför den som väcker talan med den som beslutet är riktat till.

Grunden till talan kan vara bristande befogenheter, ett väsentligt procedurfel, överträdelse av Romfördraget eller en rättsregel som gäller dess tillämpning eller missbruk av behörighet. Dessa är sedvanliga förvaltningsrättsliga besvärsgrunder som också är kända i finsk rätt. Ett besluts lagenlighet bedöms enligt den tidpunkt då det fattades (se fall 15 och 16/76, Frankrike v. kommissionen).

I femte stycket bestäms om tiden för talans väckande, som är två månader. Då tiden för talans väckande enligt bestämmelsen i artikeln beräknas från delfäendet av beslutet, börjar tidsfristen löpa dagen efter delfäendet (artikel 81 (1) i rättegångsreglerna). Om tidsfristens början bestäms av offentliggörandet, börjar tidsfristen den 15 dagen efter det att beslutet har offentliggjorts i EG:s officiella tidning.

Artikel 174. Artikeln innehåller bestämmelser om rättsverkningarna av ett beslut som ogiltigförklarats av EG-domstolen. I enlighet med allmänna förvaltningsrättsliga principer har ogiltigförklarande av beslut retroaktivt verkan, dvs. beslutet upphävs från dess tillblivelse. Ogiltigförklarandet gäller inte endast rättegångsparterna utan det har verkan även i förhållande till andra instanser. Dessa kan inte längre återropa beslutet. Om beslutet ogiltigförklarats i ett tidigare avgörande, konstaterar EG-domstolen i ett senare avgörande i talan mot samma beslut att frågan om yttrande av denna anledning förfaller.

EG-domstolen kan också ogiltigförklara ett beslut endast till vissa delar. Beslutet kan ogiltigförklaras t.ex. så att det blir ogiltigt endast i fråga om klaganden (se fall 92/78,

Simmenthal). Om beslutets olika delar inte kan åtskiljas, ogiltigförklaras beslutet i sin helhet.

Med stöd av artikelns andra stycke kan EG-domstolen begränsa verkningarna av ogiltigförklarande av en förordning. Avsikten med denna bestämmelse är att särskilt av rättssäkerhetsskäl göra det möjligt att upprätthålla giltigheten av åtgärder som vidtagits med stöd av en ogiltigförklarad förordning. Domstolen kan således i sitt avgörande begränsa de retroaktiva verkningarna av ogiltigförklarandet av en förordning, och även bestämma att förordningens rättsverkningar förblir oförändrade tills det har antagits en ny rättsakt i stället för ifrågavarande förordning (se fall 45/86, kommissionen v. rådet). I sin dom i fallet 295/90, Europaparlamentet v. rådet, tillämpade EG-domstolen den princip som framgår av andra stycket i artikel 174 också i fråga om ett direktiv. Domstolen har likaså tillämpat principen då den yttrat sig om en förordnings giltighet med anledning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 177 (se fall 4/79, La Providence Agricole de la Champagne).

Artikel 175. Med stöd av artikel 173 kan ändring sökas i beslut som fattats av en gemenskapsinstitution. Denna laglighetsklagan kompletteras av bestämmelsen i artikel 175 om rätten att väcka talan på grund av att en institution har underlåtit att vidta en åtgärd. Om institutionen genom uttryckligt beslut har vägrat vidta en åtgärd, tillämpas bestämmelserna i artikel 173 (se fall 8/71, Deutsche Komponistenverband). Artikeln tillämpas alltså då det inte finns något beslut som kunde begäras ogiltigförklarat genom talan.

Enligt andra stycket i artikeln är en förutsättning för väckande av talan att institutionen dessförinnan anmodats att vidta åtgärder. Stycket definierar inte inom vilken tid en sådan anmodan skall göras. Det är möjligt att vidhålla att talan av rättssäkerhetsskäl skall väckas inom rimlig tid (se fall 59/70, Nederländerna v. kommissionen). Institutionen skall ta ställning inom två månader efter anmodan. Om så inte sker, får talan väckas senast två månader efter utgången av den första tidsfristen.

Talan kan väckas med anledning av underlåtelse som Europaparlamentet, rådet, kommissionen eller Europeiska centralbanken gjort sig skyldig till. Det är fråga om samma institutioner över vilkas beslut talan kan väckas med stöd av artikel 173.

Talan kan med stöd av första stycket i artikeln väckas av en gemenskapsinstitution eller en medlemsstat. Dessa behöver inte påvisa att saken gäller dem på någon särskild grund. Enligt det fjärde stycket, som tagits in genom Maastrichtfördraget, har även Europeiska centralbanken talerätt i frågor inom dess kompetensområde.

Artikeln tredje stycke gäller fysiska och juridiska persons talerätt. De sistnämnda kan enligt bestämmelsen väcka talan över att någon av gemenskapens institutioner har underlåtit att till personen i fråga rikta någon annan rättsakt än en rekommendation eller ett yttrande. Styckets ordalydelse om vem som har talerätt är snävare än ordalydelsen i andra stycket av artikel 173, då bestämmelsen inte talar om en person, som direkt och personligen berörs av underlåtelser. Vissa EG-domstolsdomar verkar dock antyda att rättspraxis åtminstone skulle hålla på att närma sig möjligheten att talan som avses i artikel 175 också skulle kunna väckas av en person som beslutet inte skulle ha gällt, men som direkt och personligen skulle ha berörts av beslutet (se i synnerhet fall 107/91, Empresa Nacional de Urânio).

Artikel 176. Med stöd av artikel 173 upphäver EG-domstolen ett beslut och fastslår att det är ogiltigt. Domstolen meddelar däremot inte något nytt avgörande eller annat beslut om vilka åtgärder som bör vidtas med anledning av det ogiltigförklarade beslutet. Enligt artikel 176 är det institutionens, inklusive Europeiska centralbankens, skyldighet att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen, med särskild hänsyn till de omständigheter som angivits i motiveringarna till avgörandet. Om domstolen har obegränsad behörighet enligt artikel 172, är emellertid domstolens befogenheter större än enligt artikel 173, och gör det möjligt för domstolen att ändra beslutet i stället för att enbart ogiltigförklara det. Det ändrar dock inte heller i detta fall på institutionens skyldighet att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen.

I ett fall som avses i artikel 175 fastslår domstolen att underlåtelse föreligger, men beslutar inte vilka åtgärder som skall vidtas, utan detta åligger enligt artikel 176 den behöriga institutionen.

Då domstolen har ogiltigförklarat en institutions beslut är institutionen skyldig att korrigera alla beslut som fattats med stöd av det ogiltigförklarade beslutet, dock med beaktande

av att rättssäkerhetsskäl kan begränsa beslutets upphävande med retroaktiv verkan (fall 42 och 49/59, SNUPAT). Ogiltigförklarandet av en rättsakt betyder alltså inte att verkställighetsbeslut som fattats med stöd av rättsakten automatiskt skulle förlora sin rättsverkan.

För att verkställa domen räcker det inte nödvändigtvis med att avlägsna verkningarna av det ogiltigförklarade beslutet, utan det kan krävas ett nytt beslut. Om det ogiltigförklarade beslutet har haft oåterkallelig verkan på part och tredje man, är institutionen skyldig att behörigen återställa tillståndet och att ändra de olagligfunna bestämmelserna med tanke på framtiden (se fall 92/78, Simmenthal).

Artikeln bestämmer inte uttryckligen om tidsfrister för vidtagande av åtgärder som avses i artikeln. EG-domstolen har i sitt avgörande i fall 266/82, M. Kecke-Turner, ansett att man även inom ramen för Romfördraget kan tillämpa bestämmelsen i artikel 34.2 i fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, enligt vilken institutionen förfogar över en rimlig tidsfrist.

En åtgärd som kan behövas för att följa domstolens avgörande kan vara utbetalning av ersättning. Artikel 176 utgör inte en särskild grund för skadestånd men den preciserar att skyldighet att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen inte påverkar någon förpliktelse som kan följa av tillämpningen av andra stycket i artikel 215.

Artikel 177. Förhandsavgörandeförfarandet enligt artikel 177 utgör en samarbetsform för EG-domstolen och de nationella domstolarna. Inom ramen för detta förfarande deltar både en nationell domstol och EG-domstolen i avgörandet, var och en inom ramen för sin egen behörighet. Förfarandet ger dels de nationella domstolarna ett sätt att vända sig till EG-domstolen i frågor som rör gemenskapsrätten, dels garanterar det EG-domstolens behörighet att meddela nationella domstolar bindande avgöranden om tolkningen av gemenskapsnormer och på så sätt säkerställa en enhetlig tillämpning av gemenskapsrätten. Till förhandsavgörandeförfarandet hör även laglighetskontrollen av gemenskapsinstitutionerna, emedan en nationell domstol med användande av detta förfarande kan föra frågan om giltigheten av en EG-institutions beslut till prövning av EG-domstolen.

Ett förhandsavgörande kan gälla tolkningen av fördraget, giltigheten eller tolkningen av ett

beslut av en gemenskapsinstitution eller Europeiska centralbanken, eller tolkningen av stadgar för organ som inrättats genom rådsbeslut, när stadgarna föreskriver detta. Ett förhandsavgörande kan även gälla andra typer av institutionsbeslut än de som avses i artikel 189. Ett förhandsavgörande kan även begäras om internationella avtal som ingåtts mellan gemenskapen och tredje stat (fall 181/73, Haegeman och 266/81, Siot samt 267-269/81, SPI och Michelin) men med bindande verkan endast för gemenskapen och inte för tredje part. Detta gäller även avtal där ena parten utgörs av gemenskapen och medlemsstater tillsammans (se fall 12/86, Demirel).

EG-domstolen har inte behörighet att meddela förhandsavgörande om nationell lagstiftning. Om i en nationell författning hänvisas till gemenskapsrätten vid avgörande av en nationell fråga, kan EG-domstolen bistå den nationella domstolen i tolkningen av gemenskapsnormen (fall 297/88 och 197/89, Dzodzi). Förhandsavgörande kan inte meddelas om avtal mellan medlemsstater, även om de gäller frågor som hör till EG-rättens område (se fall 75/63, Unger). EG-domstolen kan emellertid ges rätt att meddela förhandsavgörande om tolkningen av konventioner i anslutning till artikel 220 i fördraget och till samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor.

Med 'institution' avses enligt artikeln, efter de ändringar som införts i Maastrichtfördraget, utöver Europaparlamentet, rådet och kommissionen även revisionsrätten och Europeiska centralbanken. Förhandsavgörande kan inte begäras om giltigheten av EG-domstolens avgörande (beslut av den 5 mars 1986, ärende nr 69/85), men genom förhandsavgörande kan man begära tolkning av ett tidigare avgörande (se fall 314-316/81, Waterkeyn et al.).

EG-domstolen har i sina avgöranden fastslagit att frågan om vilka organ som utgör 'domstolar' enligt artikeln, bör avgöras på grundval av gemenskapsrätten. Avgörande är alltså inte hur en viss institution benämns enligt nationell lagstiftning. Å andra sidan har det emellertid stor betydelse vad som stadgas i den nationella lagstiftningen om organets sammansättning, ställning och uppgifter samt de procedurer som organet tillämpar.

I praktiska rättsfall har det inte direkt varit fråga om att en institution som benämns domstol enligt nationell lagstiftning inte skulle ha betraktats som domstol i den betydelse

fördraget avser. Användningen av förhandsavgörandeförfarandet begränsas inte av till vilken rättsskipningsgren domstolen räknas enligt nationell lagstiftning (fallen 82/71, Sail och 238/84, H. Röser).

Tillämpningsproblem har förorsakats av vissa organ som saknar tydlig domstolsställning enligt nationell lagstiftning, men som till sammansättning, uppgift och procedurer påminner om domstolar. Som domstol enligt fördraget har EG-domstolen betraktat ett holländskt organ för handläggning av pensionsärenden, som enligt holländsk lag inte var en domstol (fall 61/65, Van Vaassen-Göbbels). I avgörandet fästes vikt vid att organets medlemmar utsågs av den behörige ministern, att organets procedurregler måste godkännas av ministern, och att organet var av permanent natur. Dessutom beaktades att organet behandlade tvistemål och att det skulle grunda sina avgöranden på lag.

I fallet 246/80, Broekmeulen, betraktade EG-domstolen ett besvärsorgan av nämndetyp som domstol enligt fördraget, trots att det hade inrättats av en privaträttslig förening. Det gällde en nämnd inrättad av holländska läkarorganisationen, som prövar besvär gällande rätten att utöva läkaryrket. En del av dess medlemmar var emellertid utsedda av statsmakten, och besvärsorganets avgöranden hade genom lagstiftning getts rättslig verkan. Dessutom betraktades det som betydelsefullt att motsvarande ärende, åtminstone i praktiken, inte hade kunnat tas upp till prövning av en egentlig domstol.

Förhandsavgörande kan inte begäras om en förvaltningsmyndighets interna rättelseförfarande. Detta illustreras av fallet 24/92, Corbiau, som gällde skatterättelsekrav som prövats av en skattedirektör. Fallet framhäver speciellt de krav på oavhängighet som bör ställas på organet.

Skiljedomstolsförfarande mellan enskilda faller inte inom ramen för förhandsavgörandeförfarandet (se fall 102/81, Nordsee). Om ändring i skiljedomstolsbeslut söks hos domstol, kan denna begära ett förhandsavgörande. Däremot är det emellertid inte uteslutet att lagstadgade skiljedomstolar, i likhet med andra permanenta skiljedomstolar som erkänns av myndigheterna, kunde vara domstolar som avses i artikeln (detta antyder fallet 109/88, Danfoss).

I ljuset av EG-domstolens rättspraxis har åtminstone följande omständigheter påverkat

bedömningen av om ett bestämt organ skall kunna begära förhandsavgörande: att organets verksamhet grundar sig på lag, att organet är av permanent natur, att förfarandet liknar det som tillämpas i egentliga domstolar, sättet att utse medlemmar, medlemmarnas ställning, att avgöranden är grundade på tillämpning av rättsregler, bindande avgöranden i motsats till rekommendationer samt organets ställning som obligatoriskt rättsskipningsorgan på ifrågavarande område.

Domstolar som avses i artikeln skulle i Finland först och främst vara de i regeringsformen avsedda allmänna domstolarna, förvaltningsdomstolarna och specialdomstolarna. Utöver dessa kan artikeln gälla även specialmyndigheter inrättade för prövning av besvärshandlingar, som inte till alla delar har form av domstol. I vårt rättsskipningssystem finns ett tämligen stort antal besvärorgan av nämndtyp, som inte formellt är domstolar. Inom rättsskipningen på socialförsäkringssidan finns bl.a. prövningsnämnden och socialförsäkringsnämnden enligt sjukförsäkringslagen, olycksfallsnämnden enligt olycksfallsförsäkringslagen, pensionsnämnden i samband med pensionskyddscentralen, pensionsnämnden i samband med statskontoret, och arbetslöshetsskyddsnämnden. Även konkurrensrådet är ett särskilt rättsskipningsorgan.

Det är typiskt för det finska systemet för rättsskipning i förvaltningsfrågor att även vanliga förvaltningsmyndigheter prövar besvärshandlingar i rättsskipningsordning. I den månbehandlingen av besvärshandlingar inom förvaltningsmyndighetens organisatoriskt sett är ordnad på samma sätt som behandlingen av förvaltningsärenden, kan förvaltningsmyndigheten knappast betraktas som en sådan domstol som avses i artikeln. Inom vissa förvaltningsmyndigheter har det inrättats specialsammansättningar för besvärshandlingar (t.ex. patent- och registerstyrelsens besvärsnämnd, tullstyrelsens tullnämnd, samt besvärsnämnden för landsbygdsnäringsarna vid jord- och skogsbruksministeriet). Det organisatoriska sambandet mellan dessa specialsammansättningar och förvaltningsmyndigheten utgör en särskild aspekt vid bedömningen av frågan om de faller under artikelns domstolsbegrepp. Bedömningen kan i enskilda fall även påverkas väsentligt av om ärendet i något senare skede behandlas av en myndighet som kan begära förhandsavgörande.

Artikeln särskiljer mellan situationer där den nationella domstolen kan begära förhandsavgörande (andra stycket), och situationer där domstolen är skyldig att använda sig av förhandsavgörandeförfarandet (tredje stycket).

Enligt andra stycket i artikeln får den nationella domstolen begära förhandsavgörande, om den anser att ett avgörande i en fråga som faller inom ramen för förhandsavgörandeförfarandet är nödvändigt för att den skall kunna döma i en sak under prövning. Nationella processregler får inte begränsa denna rätt (se fall 166/73, Rheinmülen). Vissa nationella processregler, som förbudet att framlägga nya besvärgrunder i högre rättsinstans, kan påverka möjligheterna att begära förhandsavgörande (fall 33/76, Rewe och 45/76, Comet).

Den nationella domstolen bedömer inte själv om inhämtande av förhandsavgörande är nödvändigt för avgörande i saken. (EG-domstolen prövar inte denna nödvändighet och låter därmed inte bli att meddela förhandsavgörande på denna grund.) I fall 166/84, Thomasdunger, yttrade EG-domstolen emellertid att förhandsavgörande undantagsvis inte behöver meddelas, om det är uppenbart att den EG-norm som är föremål för begäran om förhandsavgörande inte kan tillämpas på huvudsaken (se även fall 54/72, FOR v. VKS). Också inexistens eller annan oklarhet i begäran om förhandsavgörande kan leda till att förhandsavgörande inte meddelas. Rättspraxis har utvecklats i riktning mot striktare krav på att frågan skall uttryckas med större noggrannhet (se fall 320—322/90, Telemarsicabruzzo v. Circostel). Å andra sidan är det vedertagen praxis att EG-domstolen preciserar och korrigerar frågan genom att omformulera den.

EG-domstolen har inte meddelat avgörande, om den har ansett att det tvistemål som behandlas i den nationella domstolen är konstruerat (se fall 104/79 och 244/80, Foglio v. Novello).

Även om en nationell domstol skulle anse det nödvändigt att inhämta förhandsavgörande, innehåller artikelns andra stycke formellt sett ingen förpliktelse till detta. Beslutet att använda förfarandet är alltså helt och hållet beroende av den nationella domstolens prövning. Parterna kan begära att förfarandet skall användas, men detta binder inte domstolen. Domstolen kan även å tjänstens vägnar ta upp saken (fall 126/80, Salonia). Vid begäran om

förhandsavgörande är det den nationella domstolen som framställer och formulerar frågan.

En nationell domstol kan inte fastslå att ett beslut av en EG-institution är ogiltigt (se fall 314/85, Foto-Frost). Detta leder till att även en domstol som avses i andra stycket blir tvungen att vända sig till EG-domstolen för att kunna grunda sitt avgörande på ogiltigheten av en åtgärd som vidtagits av en EG-institution. Däremot kan en domstol utan att begära förhandsavgörande yttra i sin dom att EG-institutionens beslut är lagenligt. Skyldighet att begära förhandsavgörande uppstår även i fall att en nationell domstol vill avvika från tolkningen av ett tidigare avgörande av EG-domstolen.

En nationell domstol bör kunna erbjuda tillräckligt interimistiskt rättsskydd under processens gång (fall 213/89, Factortame). Om en nationell domstol i ett förhandsavgörande ifrågasätter giltigheten av en EG-norm, kan den utfärda interimistiskt verkställighetsförbud, om det finns skäl att allvarligt ifrågasätta giltigheten (fall 143/88 och 92/89, Zuckerfabrik Süderdithmarschen).

Artikels tredje stycke ålägger en nationell domstol, mot vars avgöranden det inte finns något rättsmedel enligt nationell lagstiftning, skyldighet att begära förhandsavgörande, om det uppkommer en situation som avses i andra stycket i ett ärende som är anhängiggjort vid domstolen. Syftet med denna skyldighet är att säkerställa att behörigheten att tolka en gemenskapsnorm i sista hand tillkommer EG-domstolen.

Bestämmelsen i artikels tredje stycke avser först och främst en domstol i vars beslut man inte över huvud taget får söka ändring. Med ändringssökande skall förstås regelmässiga rättsmedel. Som ändringssökande enligt artikeln skulle uppenbarligen inte betraktas ändringssökande som stadga i Finland enligt RB 31 kap. eller enligt lagen om extraordinärt ändringssökande i förvaltningsärenden (200/66).

Beträffande tillämpningsområdet för artikels tredje stycke har det framförts två alternativ. Enligt det första alternativet bör frågan om domstolens skyldighet att begära förhandsavgörande avgöras in casu och inte som ett generellt avgörande för domstolen. Då skulle skyldigheten uppstå beroende på om ändring i domstolens avgörande kan sökas i det konkreta fallet. Det andra tolkningsalternativet

utgår ifrån att frågan om skyldighet borde avgöras beroende på domstolens allmänna ställning i rättsskipningssystemet.

Finlands rättsskipningssystem innehåller relativt många besvärslösa, i synnerhet beträffande vissa specialdomstolar och andra särskilda rättsskipningsorgan liksom även inom förvaltningsrättsskipningen. Därför har frågan åtminstone teoretisk aktualitet. Tolkningssalternativen har inte fått någon klar lösning i EG-domstolens rättspraxis.

Den mest omfattade åsikten i den juridiska litteraturen ger stöd för tolkningsalternativet att skyldigheten uppstår in casu, eller då domstolen handlägger målet som sista rättsinstans. Denna åsikt får stöd av syftet med förfarandet, då olika besvärslösa begränsningar i annat fall kunde försvaga EG-domstolens behörighet att tolka gemenskapsnormen.

Ändringssökande hos högsta domstolen förutsätter i vissa länder fullföljdstillstånd. Detta har gett upphov till frågan om man i sådana fall skall betrakta en lägre domstol som domstol, mot vars avgörande det inte finns rättsmedel som avses i artikel 177 tredje stycket. Inte heller denna fråga har fått ett generellt svar i EG-domstolens rättspraxis. Det finns emellertid en stark opinion till stöd för åsikten att om parten inte har rätt att få sin sak behandlad av en högre domstol, så borde redan den lägre rättsinstansen betraktas som en domstol som är skyldig att begära förhandsavgörande.

Frågan är av särskild betydelse i Finland vid bedömningen av hovrätternas skyldighet att begära förhandsavgörande, emedan anförande av besvär över deras beslut hos högsta domstolen på några få undantag när förutsätter att högsta domstolen beviljar besvärstillstånd. Frågan gäller även länsrättens skyldighet att begära förhandsavgörande till den del besvär över dess beslut förutsätter besvärstillstånd av högsta förvaltningsdomstolen.

I EG-domstolens rättspraxis har skyldigheten att begära förhandsavgörande preciserats genom att vissa situationer påvisas där skyldigheten undantagsvis saknas. Om förhandsavgörande har meddelats i ett liknande ärende redan tidigare, föreligger inte skyldighet att begära yttrande. I sådana fall anses frågan om tolkningen av gemenskapsrätten eller ogiltigheten i ett institutionsbeslut redan vara avgjord tillräckligt entydigt. Detta utgör dock inget hinder för den nationella domstolen att begära

nytt förhandsavgörande. Ett annat fall är det då normen som sådan redan anses vara så klar, att dess tolkning är problemfri (acte clair-principen).

Om den lägre domstolsinstansen redan har begärt och erhållit ett förhandsavgörande, är den högre domstolen inte längre skyldig att begära ett sådant även om den fungerar som sista besvärinstans i ärendet. Det förhandsavgörande som begärts av den lägre domstolen inverkar också på behandlingen av samma ärende i den högre rättsinstansen, om inte denna begär nytt yttrande eller anser att den norm som varit föremål för förhandsavgörandet inte alls är tillämplig i saken.

I nationell lagstiftning kan stadgas om rätt att separat söka ändring i en interimistisk åtgärd rörande begäran om förhandsavgörande. EG-domstolen fortsätter behandlingen av förhandsavgörandet tills en högre instans eventuellt ogiltigförklarar den interimistiska åtgärden eller tills den har annullerats eller dess verkställighet avbrutits enligt nationell lagstiftning och EG-domstolen har underrättats om saken.

Behörigheten grundad på förhandsavgörandeförfarandet innehåller två centrala begränsningar. EG-domstolen kan meddela förhandsavgörande endast om gemenskapsrätten, och även till denna del begränsas behörigheten av att det ankommer på den nationella domstolen att avgöra huvudsaken för vilken förhandsavgörandet meddelas.

Då EG-domstolen meddelar förhandsavgörande kan domstolen yttra sig om gemenskapsnormens materiella innehåll samt dess innebörd och verkan. Yttrandet kan även omfatta frågor om begreppsdefinitioner. Förhandsavgörande har använts för att klargöra när en gemenskapsförordning kan eller bör kompletteras genom nationell lagstiftning. Likaså kan EG-domstolen ta ställning till gemenskapsbestämmelsens tillämpning i tid och rum och vilka personer den gäller samt dess direkta effekt, samt klarlägga frågan om gemenskapsrättens prioritet i förhållande till nationell rätt.

Ett förhandsavgörande är alltid till sin natur ett abstrakt yttrande och omfattar inte tillämpning av gemenskapsrätten i ett konkret fall. EG-domstolens uppgift är inte att direkt avgöra en sak som behandlas av en nationell domstol. I praktiken är det emellertid ibland svårt att göra en så skarp gränsdragning. För att ett förhandsavgörande skall vara till nytta

för en nationell domstol är det ibland nödvändigt att ge förhandsavgörandet en förhållandevis detaljerad utformning. Förhandsavgörandet kan tämligen direkt leda till avgörande i själva huvudsaken, men det är alltid den nationella domstolens sak att göra slutledningen.

EG-domstolen varken prövar eller tar ställning till fakta i huvudsaken. Den yttrar sig inte heller om tolkning av nationell rätt. EG-domstolens behörighet enligt det förfarande som avses i artikel 177 omfattar inte prövning av om en nationell norm överensstämmer med EG-rätten. EG-domstolens uppgift är uteslutande att meddela sådant förhandsavgörande om gemenskapsrätten som är till hjälp för den nationella domstolen, då denna avgör en sak där EG-rätt skall tillämpas. Artikel 169 i fördraget innehåller en bestämmelse om ett förfarande för att utreda bl.a. huruvida den nationella rätten är i överensstämmelse med EG-normen.

Prövningen av giltigheten av gemenskapsinstitutioners beslut genom förhandsavgörande ansluter sig till EG:s laglighetsprincip och till den omständigheten att nationella myndigheter saknar behörighet att fastslå att en EG-norm är ogiltig. I motsats till förfarandet enligt artiklarna 172-174 kan EG-domstolen inte direkt upphäva en lagstridig norm, utan endast yttra att normen är ogiltig. Det ankommer på EG-institutionerna att upphäva eller på annat sätt ändra den lagstridiga normen. Likaledes ankommer det på de nationella myndigheterna att ändra de nationella beslut som som grundar sig på en lagstridig EG-norm.

Fördraget anger inte närmare vilka effekterna är av ett förhandsavgörande. Det har dock ansetts odiskutabelt att en nationell domstol är skyldig att lägga förhandsavgörandet till grund för sitt beslut, så att giltigheten och tolkningen av EG-rätten i den ifrågavarande saken är avgjord på ett auktoritativt sätt.

En nationell domstol kan givetvis begära nytt förhandsyttrande om den inte är tillfreds med det första eller anser det vara oklart. Dessutom kan situationen vara sådan att en nationell domstol anser att avgörande i saken inte kräver tillämpning av gemenskapsrätt. I detta fall gäller frågan emellertid i själva verket inte om förhandsavgörande är bindande, utan om gemenskapsrätten över huvud taget skall tillämpas.

Ett förhandsavgörande om tolkning av gemenskapsrätt är i princip bindande endast i den

sak i vilken avgörandet begärts, då de nationella domstolarna alltid kan begära nytt förhandsavgörande. Men eftersom förhandsavgörande ofta meddelas i relativt allmän form, kan de nationella domstolarna också nöja sig med att handla i enlighet med ett tidigare meddelat förhandsavgörande som går att tillämpa även i det nya fallet, och inte begära nytt förhandsavgörande. På detta sätt uppnår ett förhandsavgörande karaktären av prejudikat. Om ny begäran om förhandsavgörande inte framställs kan det anses att de nationella domstolarna är skyldiga att handla i enlighet med ett tidigare meddelat förhandsavgörande som går att tillämpa även i det nya fallet (se fall 28-30/63, Da Costa en Schaake). Just i sådana situationer upphör skyldigheten att begära förhandsavgörande enligt tredje stycket i artikel 177.

Ett fastställande av att en EG-institutions åtgärd är ogiltig har verkningar också utanför den sak i vilken det meddelats. Om det har fastslagits att en åtgärd är ogiltig, leder det först och främst vanligen till att institutionen ändrar sin åtgärd eller upphäver den. Om så inte skulle ske, behöver de nationella domstolarna det oaktat inte längre begära förhandsavgörande om ogiltighet, utan de kan anse åtgärden vara ogiltig i enlighet med det förhandsavgörande som redan föreligger. Om å andra sidan EG-domstolen har slutit sig till att institutionens åtgärd inte är ogiltig, kan saken göras tvistig på nya grunder.

Artikel 178. I artikeln ingår en bestämmelse om EG-domstolens behörighet i skadeståndsärenden. I artikeln hänvisas till andra stycket i artikel 215 om gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar. Artikel 215 innehåller närmare bestämmelser om villkor och grunder för fastsällande av skadestånd.

EG-domstolen är inte behörig att avgöra tvister som härrör ur avtal, med undantag för skadeståndsärenden mellan gemenskapen och dess personal. Detsamma gäller också sådana utomobligatoriska skadeståndsärenden där gemenskapen söker skadestånd. Utanför EG-domstolens behörighet ligger likaledes tvistemål där talan väckts mot medlemsstater, även då talan grundas på brott mot gemenskapsrätten. Behörigheten tillkommer de nationella domstolarna. Om verkställandet av gemenskapsrätten i dessa fall samfällt åligger den nationella förvaltningen och EG:s institutioner, avgörs fördelningen av behörigheten mellan de nationella domstolarna och EG-domstolen enligt relativt

komplicerade regler som utvecklats i EG-domstolens praxis. Dessa regler baserar sig emellertid på den absoluta regeln om att endast en nationell domstol är behörig att meddela avgöranden om en medlemsstats skadeståndsansvar, och endast EG-domstolen är behörig att meddela avgöranden om gemenskapens ansvar (se fall 12/7, H.O. Wagner). Det väsentliga är således på vilken grund ansvaret fördelas mellan gemenskapen och medlemsstaten.

Skadeståndstalan är ett självständigt rättsmedel i förhållande till sådan talan mot institutioners beslut eller uraktlåtenhet som avses i artiklarna 173 och 175. Sålunda är väckande av talan enligt t.ex. artikel 173 inte en förutsättning för sökande av skadestånd genom talan för skada åsamkad av beslut av gemenskapens institutioner (se fall 4/69), Lütticke).

Artikel 179. Tvister mellan gemenskapen och dess anställda hör till EG-domstolens behörighet, och numera i första instans till förstainstansrättens behörighet. Systemet avviker således från många andra internationella organisationer där personalrättsliga tvister hänskjuts till utomstående rättskipningsorgan.

Närmare bestämmelser har fastställts i tjänsteföreskrifterna, speciellt i artiklarna 90 och 91. Enligt dessa artiklar skall en tjänsteman, innan han anhängiggör en sak vid förstainstansrätten, göra framställan om administrativ rättelse hos institutionen. Talan vid domstol är, beroende på saken, antingen ett rättsmedel av den typ som avses i artikel 173 som endast kan leda till ett upphävande av beslutet, eller talan som avses i artikel 172 med möjlighet att ändra beslutet och döma ut skadestånd. Även i personalärenden tillämpas i många avseenden de allmänna EG-rättsliga processreglerna, eftersom specialbestämmelser har getts endast beträffande ett begränsat antal fall.

Talan kan väckas av en person i gemenskapens tjänst oberoende av om dennes tjänsteförhållande är avtalsrättsligt eller tjänstemannarättsligt. Ett undantag utgörs av personer från institutionens hemort i privaträttsligt arbetsförhållande — i dessa fall tillkommer behörigheten en nationell domstol.

Artikel 180. Europeiska investeringsbanken är inte juridiskt sett en gemenskapsinstitution, men dess uppgift är att verka i enlighet med gemenskapens mål. Bestämmelserna i artiklarna 173 och 175 om talan mot gemenskapens institutioner gäller inte investeringsbanken, varför man har tagit in särskilda bestämmelser

i artikel 180 om talan mot investeringsbankens beslut. Talerätten gäller emellertid inte alla beslut av investeringsbanken. I artikeln ingår även bestämmelser om rätten för investeringsbanken att väcka talan mot medlemsstaterna. Genom Maastrichtfördraget infördes punkt d som innehåller en bestämmelse om Europeiska centralbankens rätt att väcka talan mot en nationell centralbank som har underlåtit att fullgöra en gemenskapsrättslig förpliktelse. Detta innebär att en nationell centralbank ges en självständig och direkt partshabilitet inför ett internationellt rättskipningsorgan. För Finlands del bör detta ses som en omständighet som förutsätter att ikraftträdelselagen för anslutningsakten behandlas i grundlagsordning.

Stycke a ger Europeiska investeringsbankens styrelse samma befogenheter som kommissionen ges i artikel 169 i fråga om att övervaka medlemsstaternas förpliktelser enligt bankens stadga. Detta betyder att styrelsen kan väcka talan mot en medlemsstat för underlåtelse att uppfylla en förpliktelse. Det nya stycket d ger motsvarande befogenhet till Europeiska centralbankens råd, men svarande är här medlemsstatens centralbank. Likaså ingår i stycke d en bestämmelse motsvarande den i artikel 171 om att den nationella centralbanken skall vidta de åtgärder som behövs för att följa EG-domstolens dom. Även beslut som avses i stycke a är bindande för medlemsstaten, trots att där inte hänvisas till artikel 171. Å andra sidan torde avsaknaden av en uttrycklig hänvisning till artikel 171 innebära att sanktioner enligt artikel 171.2 stycke 3 inte får användas i de situationer där artikel 180 stycke a och d tillämpas.

Europeiska investeringsbankens råd består av medlemsstaternas befullmäktigade ministrar. Alla dess beslut kan bli föremål för talan enligt artikel 180 stycke a. Talan kan väckas av en medlemsstat, kommissionen eller bankens styrelse, men inte av en enskild person. Bankens styrelse består av tjänstemän utsedda av bankens råd. Vid talan kompletteras artikeln genom tillämpning av artikel 173.

Talan kan väckas mot Europeiska investeringsbankens styrelsebeslut endast i begränsade fall. Talan kan för det första väckas endast av en medlemsstat eller av kommissionen, och endast på den grund att bestämmelserna i närmast artiklarna 21.2, 21.5, 21.6 och 21.7 i bankens stadga om förfandet vid hörande av

kommissionen och medlemsstaterna inte har följts.

Om talan mot Europeiska centralbanken ingår en bestämmelse i artikel 173 i Romfördraget. Underlåtenhet av Europeiska centralbanken att vidta åtgärd kan enligt artikel 175 utgöra grund för talan. Däremot ingår det ingen bestämmelse i artikel 180 om motsvarande talan för den händelse att Europeiska investeringsbanken underlåter att vidta åtgärder.

Enligt artikel 177 kan förhandsavgörande inbegäras om giltigheten och tolkningen av Europeiska centralbankens beslut. Någon motsvarighet finns inte i fråga om Europeiska investeringsbankens beslut.

Enligt artikel 29 i Europeiska investeringsbankens stadga skall tvister mellan banken och dess klienter eller tredje man avgöras av behörig nationell domstol.

Artikel 181. Gemenskapen har ställning av juridisk person i medlemsstaterna och den kan ingå avtal och vara part inför nationell domstol. Artikel 181 möjliggör att behörighet ges åt EG-domstolen i stället för en nationell domstol. Med stöd av en skiljedoms klausul i ett offentligrättsligt eller privaträttsligt avtal kan EG-domstolen ges behörighet. I praktiken har sådana skiljedoms klausuler i rätt stor utsträckning tagits in i avtal. Enligt artikel 38 stycke sex i EG-domstolens rättegångsregler skall skiljedoms klausul företes skriftligen då talan anhängiggörs vid domstolen.

Avtalsparter är å ena sidan gemenskapen, å andra sidan en medlemsstat, en tredje stat, en internationell organisation eller en enskild person. Gemenskapen behöver emellertid inte nödvändigtvis formellt vara part, emedan part kan vara en annan person som handlar i sitt eget namn men för gemenskapens räkning. Så kan t.ex. Europeiska investeringsbanken i ett avtal ta in en skiljedoms klausul som avses i artikel 181.

EG-domstolen skall i en sak som hänskjuts till den för prövning tillämpa den lag som nämns i avtalet. Som processregler tillämpas domstolsstadgan och rättegångsreglerna.

I fråga om verkställighet av EG-domstolsbeslut som avses i denna artikel tillämpas de allmänna bestämmelserna i artiklarna 187 och 192.

Artikel 182. Enligt artikel 219 i fördraget förbinder sig medlemsstaterna att lösa tvister om tolkningen eller tillämpningen av fördraget

endast på de sätt som bestämts däri. Enligt artikel 170 får en medlemsstat väcka talan mot en annan medlemsstat, om denna har underlåtit att uppfylla sina medlemskyldigheter. Av dessa artiklar följer tillsammans med artikel 182 att tvister mellan medlemsstater gällande tolkningen eller tillämpningen av fördraget, utom fall som avses i artikel 170, skall hänskjutas på basis av skiljeavtal till EG-domstolen för prövning. Medlemsstaterna kan inte slita tvisten genom något annat förfarande.

Om tvisten däremot inte direkt gäller tolkning eller tillämpning av fördraget, utan endast har samband med föremålet för fördraget, får medlemsstaterna välja en annan handläggning än hänskjutning av saken till EG-domstolen. Ursprungligen avsågs uppenbarligen med denna valmöjlighet i artikel 182 tvister om tillämpningen av konventioner enligt artikel 220. I praktiken har sådana skiljeavtal inte tagits in i dessa konventioner, utan enhetligheten vid tillämpningen av konventionerna har tryggats genom att utvidga tillämpningsområdet för förfarandet för förhandsavgörande enligt artikel 177.

Artikel 183. Artikeln fastställer gränsen mellan nationella domstolars och EG-domstolens behörighet i sådan fall där gemenskapen är part. EG-domstolens behörighet är till sin natur endast en speciell behörighet även i ärenden där gemenskapen är part. Detta vill säga att nationella domstolar kan ha behörighet, om inte handläggningen av rättstvisten hör till EG-domstolen på grundval av någon särskild bestämmelse i fördraget. Gemenskapen har ställning av juridisk person i medlemsstaterna (artiklarna 210 och 211). Gemenskapen innehar inte rättskipningsimmunitet i medlemsstaterna. Gemenskapen företräds inför en nationell domstol av kommissionen (artikel 211).

Enligt artikel 1 i protokollet om gemenskapernas immunitet och privilegier skall gemenskapens egendom åtnjuta immunitet, som kan hävas genom beslut av EG-domstolen. Enligt rättspraxis ges sådant bifall endast under förutsättning att åtgärden är av den arten att den inte försvarar gemenskapens verksamhet, självständighet eller säkerhet (se rättsfall 2/68, *Ufficio Imposte di consumo di Ispra*).

Artikel 184. Det förfarande som fastställs i artikeln garanterar att en lagstridig förordning inte behöver tillämpas, trots att talan enligt artikel 173 inte riktats mot den inom utsatt tid. Samtidigt utgör denna bestämmelse ett indirekt

rättsmedel för den enskilde mot förordningen, då man beaktar att en enskild inte med stöd av artikel 173 kan begära att förordningen upphävs, annat än i mycket sällsynta undantagsfall. Det förfarande (*exception d'illégalité*) som avses i artikeln utgör ett komplement till rättsskyddssystemet.

Enligt EG-domstolens rättspraxis kan det förfarande som avses i artikel 184 användas också för att åberopa lagstridigheten hos en annan allmän rättsakt än en förordning, då rättsakten har legat till grund för beslut i ett konkret fall som överklagats (se fall 92/78, *Simmenthal*).

Vid sidan av enskilda personer torde även gemenskapsinstitutioner och medlemsstater kunna hänvisa till artikel 184, även om detta förfarande är av särskild betydelse i synnerhet för den enskilde.

Med stöd av artikel 184 kan man åberopa lagstridigheten hos en rättsakt i rättegång vid EG-domstolen som anhänggjorts med stöd av någon annan bestämmelse i fördraget. Förfarandet kan användas då den individuella åtgärd som utgör föremål för rättegången grundar sig på en förordning eller annan rättsakt som påstås vara lagstridig. Normalt kan detta vara aktuellt särskilt då man söker upphävande av ett beslut i ett konkret fall med stöd av artikel 173. Artikeln uppställer inte några tidsfrister för användningen av förfarandet.

Om hänvisning till en förordnings lagstridighet görs inför en nationell domstol, är det den nationella domstolens uppgift att begära förhandsavgörande enligt artikel 177 av EG-domstolen (se fall 82/216, *Université de Hambourg*).

Ett avgörande av EG-domstolen som fastslår att en rättsakt är lagstridig med stöd av artikel 184 upphäver inte rättsakten. Avgörandet innebär att rättsakten inte tillämpas i den ifrågavarande saken, vilket normalt har till följd att det beslut som utgör föremål för rättegången upphävs. Utomstående kan inte på basis av rättegången hänvisa till rättsaktens lagstridighet (se rättsfall 15—33, 52, 53, 57—109, 116, 117, 123, 132 och 135—137/73, *Kortner*).

Artikel 185. Talan mot ett beslut av en institution inom gemenskapen förhindrar inte att beslutet verkställs. Då omedelbart verkställande kan åsamka oreparerbar skada, ger artikeln EG-domstolen rätt att förordna om uppskov med verkställigheten av beslutet.

Verkställighetsförbud är en exceptionell åtgärd, och huvudregeln är således att beslut verkställs trots att talan anförts.

Verkställighetsförbud kan begäras i rättegång vid EG-domstolen angående en institutions åtgärd, såsom vid förfarande enligt artiklarna 172 och 173 eller i skadeståndsrättegång. Förbud får begäras även i förstainstansrätten, vars avgörande gällande detta kan hänskjutas till EG-domstolen för prövning (artikel 50 stycke 2 och 3 i EG-domstolens stadga). Då ändring söks i förstainstansrättens avgörande kan den som anhängiggjort ärendet anhålla hos EG-domstolen om verkställighetsförbud för det beslut som är föremål för ändringssökandet. Ansökan om verkställighetsförbud kan göras av den som har inlett rättegången (artikel 83.1 stycke 1 i rättegångsreglerna).

Enligt EG-domstolens rättspraxis är en förutsättning för utfärdande av verkställighetsförbud att det redan vid en första anblick föreligger vägande skäl för att talan skall ha framgång. I saken beaktas alltså den troliga utgången av huvudmålet. Det är fråga om en uppskattning som görs i början av handläggningen av målet. Det är således inte en förutsägelse om hur domen i huvudsaken kommer att falla.

En annan förutsättning är att verkställighet skulle åsamka svår och oåterkallelig skada, som inte skulle kunna korrigeras genom avgörandet i huvudsaken. I denna uppskattning görs det också en intresseavvägning genom att det beaktas vilken skada verkställighetsförbudet skulle ha för övriga parter eller för tredje man. Den tredje viktiga förutsättningen är att det brådskar med verkställighetsförbudet.

Beslut om verkställighetsförbud fattas vanligen av EG-domstolens president. Motparten ges tillfälle att avge yttrande över begäran om verkställighetsförbud, även om beslutet kan fattas redan dessförinnan (artikel 84 i rättegångsreglerna). Som ett krav för beviljande av verkställighetsförbud kan uppställas att den part som begärt förbudet ställer säkerhet (t.ex. fall 392/85 R, Finsider). Beslut om verkställighetsförbud kan ändras på yrkande av part.

Artikel 186. Verkställighetsuppskov som avses i artikel 185 är inte alltid den rätta åtgärden för att ge interimistiskt rättsskydd. Därför innehåller artikel 186 en generalklausul om säkringsåtgärder. Artikel 186 anger inte vilka dessa övriga åtgärder kan vara, utan förutsätt-

ningen är endast att de skall vara nödvändiga. Med stöd av denna artikel har t.ex. utsetts sakkunnig, och ålagts en gemenskapsinstitution att vidta vissa åtgärder som att bevilja tillträde till marknaden för en viss produkt eller att återställa ett tidigare sakläge.

EG-domstolen kan även bestämma om en interimistisk åtgärd mot en medlemsstat i rättegång mot denna för underlåtenhet att uppfylla sina medlemskyldigheter. I fall 31 och 53/77 R, kommissionen v. Förenade konungariket, bestämde domstolen att Storbritannien skulle upphöra med tillämpningen av en viss statsunderstödsåtgärd.

Enligt artikel 83.1 stycke 2 i rättegångsreglerna kan interimistisk åtgärd begäras av en part, alltså inte endast av den som väckt talan såsom fallet är i fråga om artikel 185. I övrigt är förutsättningarna för beviljande av interimistisk åtgärd de samma som för verkställighetsuppskov.

Artikel 187. Enligt artikeln skall domstolens domar vara verkställbara i medlemsstaterna. Detta är ett av särdragen i gemenskapens rättskipningssystem. I artikeln hänvisas till artikel 192, vilket i praktiken innebär artikel 192 andra och tredje stycket, emedan den begränsande bestämmelsen endast gäller rådet och kommissionen. Sålunda kan även EG-domstolens dom, utom betalningsskyldighetsdom, utgöra föremål för verkställighet, och verkställigheten kan rikta sig även mot en gemenskapsinstitution eller en medlemsstat. Däremot kan verkställighet inte gälla beslut som inte förutsätter direkta verkställighetsåtgärder (som beslut enligt artikel 171.2 stycke 2, upphävande av beslut enligt artikel 171 och förhandsavgörande). I praktiken har artikeln betydelse närmast i fall som avses i artikel 172, där en enskild åläggs böter eller vite. Trots att artikeln endast talar om dom, kan också beslut om interimistiska åtgärder vara föremål för verkställighet.

Artikel 188. Bestämmelser som gäller EG-domstolen ingår i fördraget samt i domstolens stadga, rättegångsreglerna, tillägsreglerna och i instruktionen för justitiesekreteraren. Till dessa kan läggas förstainstansrättens rättegångsregler, som till väsentliga delar motsvarar EG-domstolens rättegångsregler.

Domstolens stadga har samma ställning som själva fördraget. Den innehåller bestämmelser om domarnas och generaladvokaternas ställning (avdelning I i stadgan), domstolens orga-

nisation (avdelning II) och förfarandet (avdelning III). Den gäller med vissa undantag även för förstainstansrätten, för vilken stadgan uppger en egen avdelning (IV). Enligt artikelns andra stycke kan avdelning III i stadgan ändras genom ett förenklat förfarande. Denna bestämmelse lades till i Europeiska enhetsakten som ett led i upprättandet av förstainstansrätten.

Stadgan kompletteras av rättegångsregler, som främst innehåller procedurbestämmelser. I tillägsreglerna ingår kompletterande bestämmelser om bl.a. rättshjälp. Instruktionen för justitiesekreteraren innehåller detaljerade bestämmelser om registratures verksamhet. EG-domstolen fastställer sina rättegångsregler, som kräver enhälligt godkännande av rådet. Förstainstansrätten fastställer sina rättegångsregler i samråd med EG-domstolen. Även dessa kräver enhälligt godkännande av rådet (artikel 168 a).

Avsnitt 5

Revisionsrätten

Artikel 188 a. Enligt artikeln, som lagts till genom Maastrichtfördraget, skall revisionsrätten granska räkenskaperna. Revisionsrättens fundamentala revisionsuppgift är att i egenskap av extern granskningsmyndighet säkerställa att den vilja som kommit till uttryck i Europaparlamentets budgetbeslut förverkligas. Rätten ser alltså till att parlamentets budgetmakt fortsättningsvis är effektiv.

Inom gemenskapens system för övervakning av ekonomin kan på grundval av de verkställande organisationerna urskiljas tre olika dimensioner: 1) intern övervakning inom förvaltningen, 2) revisionsrättens externa övervakning och 3) Europaparlamentets parlamentariska övervakning av ekonomin, med beslut om ansvarsfrihet som centralt redskap. I den finansförordning av den 21 december 1977 som skall tillämpas på Europeiska gemenskapernas allmänna budget, nedan finansförordningen, finns inga närmare regler om förhållandet mellan revisionsrättens externa övervakning och den ovan beskrivna interna övervakningen. Förhållandet och arbetsfördelningen har utvecklats genom praxis.

Trots sitt namn är revisionsrätten inte någon domstol. Revisionsrätten saknar sanktionsmakt. Revisionsrätten kan inte ålägga de tjäns-

temän som är ansvariga för räkenskaperna att ersätta extra utgifter eller uteblivna inkomster som beror på brott mot finansbestämmelserna eller påföra någon avgifter av straffnatur för brott mot ekonomiförvaltningsnormerna.

Revisionsrättens uppgift är inte att avgöra rättstvister, utan att utöva allmän tillsyn över den offentliga ekonomin samt å andra sidan att övervaka inkomsternas och utgifternas laglighet. Dessutom utövar revisionsrätten på grundval av det ovillkorliga förfarandet med ytande enligt artikel 209 i Romfördraget en egen tillsyn över att gemenskapens ekonomiska lagstiftning överensstämmer med fördragen som påminner om en grundlagsdomstols roll. Denna övervakning är dock mycket begränsad och koncentrerad till tillsyn över hushållningens laglighet.

Artikel 188 b. I punkt 1 i artikeln bestäms att revisionsrätten skall bestå av tolv ledamöter. I praktiken har varje medlemsstat en ledamot.

I artikel 22 i anslutningsakten höjs antalet ledamöter av revisionsrätten till 16. Enligt artikel 158 i anslutningsakten skall revisionsrätten utvidgas omedelbart efter anslutningen genom att ytterligare fyra ledamöter utses. Ämbetstiden för två av dem skall gå ut den 20 december 1995. Vilka ledamöter som detta skall gälla avgörs genom lottnings. Ämbetstiden för de båda andra ledamöterna skall gå ut den 9 februari 2000.

I punkt 2 bestäms om förutsättningarna för att bli utsedd till ledamot av revisionsrätten. En förutsättning för att någon skall bli utsedd till ledamot är att personen i sitt hemland har hört till ett revisionsorgan eller att personen är särskilt kvalificerad för uppgiften som ledamot av revisionsrätten. Ledamöternas oavhängighet får inte kunna ifrågasättas.

När revisionsrätten inrättades 1977 övergick två ledamöter till rätten från dess föregångare revisionsnämnden. De övriga ledamöterna hade närmast skött nationella revisionsuppdrag eller hade erfarenhet av finansförvaltning. I praktiken har man inte krävt erfarenhet av revisionsuppdrag. Ledamöterna har i praktiken kommit från den offentliga förvaltningen.

Punkt 3 innehåller bestämmelser om utnämmandet av ledamöterna av revisionsrätten och om ledamöternas ämbetstid samt om val av revisionsrättens ordförande. Till följd av rätens kollegiala karaktär har ordföranden inte självständig beslutanderätt.

Första stycket i punkt 3 innehåller bestäm-

melser om förfarandet för utnämning av ledamöterna av revisionsrätten. Ledamöterna av revisionsrätten skall utses för sex år åt gången av rådet. Rådets beslut skall vara enhälligt och före utnämningen skall rådet höra Europaparlamentet. Beredningen av parlamentets yttrande ankommer på parlamentets utskott för budgetövervakningen. Utgående från betänkandet godkänner parlamentet i plenum en resolution som ger uttryck för parlamentets åsikt om kandidaternas lämplighet som ledamöter. Att höra parlamentet är ett ovillkorligt formkrav. Rådet är inte bundet till yttrandet, utan beslutet kan också fattas i strid med parlamentets yttrande.

Enligt andra stycket i punkt 3 skall när de första utnämningarna sker dock fyra ledamöter av revisionsrätten, utvalda genom lottnings, utses för endast fyra år. Bestämmelsen har ingen betydelse längre.

Enligt tredje stycket i punkt 3 kan ledamöterna av revisionsrätten utnämnas på nytt. I praktiken har det också ofta gått till så.

Enligt fjärde stycket i punkt 3 skall ledamöterna av revisionsrätten bland sig välja revisionsrättens ordförande för en tid av tre år. Ordföranden kan återväljas. Antalet ämbets-tider är således inte begränsat. Sättet att välja ordförande framhäver rättens självständiga beslutanderätt samt framhäver och stöder verksamhetens oavhängighet.

Punkt 4 innehåller bestämmelser om handhavandet av ledamöternas uppgifter. Enligt första stycket i punkt 4 förutsätts av ledamöterna att de skall fullgöra sina skyldigheter i gemenskapens allmänna intresse och under oavhängighet.

I andra stycket i punkt 4 betonas att vid fullgörandet av dessa skyldigheter får ledamöterna inte vare sig begära eller ta emot instruktioner från någon regering eller något annat organ. Härigenom betonas fullständig oavhängighet i förhållande till medlemsstaterna. Trots att varje ledamot är medborgare i en enskild medlemsstat och ledamöterna av revisionsrätten kommer en från varje medlemsland, får denna omständighet inte påverka ledamöternas handlande i revisionsrätten. Dessutom förutsätts att ledamöterna skall avhålla sig från varje handling som är oförenlig med deras skyldigheter.

Punkt 5 innehåller en begränsning av revisionsrättens ledamöters övriga verksamhet. Under sin ämbets-tid får ledamöterna inte utöva

någon annan yrkesverksamhet oberoende om de får lön för den eller inte. Det är alltså fråga om ett ovillkorligt förbud mot bisysslor. Enligt sin försäkran skall ledamöterna såväl under som efter sin ämbets-tid respektera de förpliktelser som följer av ämbetet, särskilt deras skyldighet att iaktta redbarhet och visa omdöme vid mottagande av vissa uppdrag eller förmåner efter ämbets-tiden. Punkten betonar också verksamheten efter ämbets-tiden. Att återhållsamhet poängteras beror på att ledamöterna har fritt tillträde till all information om gemenskapen samt till all bokföring i företag som får stöd från gemenskapen och även till all korrespondens på det sätt som bestäms i artikel 87 i rådets finansförordning. Genom det ovanstående har man försökt stärka ledamöternas oavhängighet. När uppdraget tas emot avges en försäkran.

I första stycket i punkt 6 bestäms när ämbetet för en ledamot upphör. Ämbetet upphör när en ny ledamot genom ett enhälligt beslut av rådet utses i stället för den tidigare när dennes ämbets-tid utgår. Ämbetet upphör även vid dödsfall och när en ledamot begär sitt entledigande eller enligt punkt 7 avsätts.

Om en ledamot avlider, begär sitt entledigande eller avsätts skall enligt andra stycket i punkt 6 en ersättare utses för den återstående mandattiden.

Enligt tredje stycket i punkt 6 skall utom vid avsättning ledamöterna av revisionsrätten kvarstå i ämbetet till dess att de ersatts. På detta sätt försöker man se till att revisionsrätten hela tiden är fulltalig.

I punkt 7 bestäms om avsättande av ledamöter av revisionsrätten samt om eventuellt berövande av förmåner i anslutning till avsättandet. En ledamot får skiljas från sitt ämbete endast om gemenskapens domstol på begäran av revisionsrätten finner att han inte längre uppfyller de krav eller fullgör de skyldigheter som följer av ämbetet. Rätt att ta initiativ till att få saken prövad av domstolen har revisionsrätten, inga andra institutioner. Detta accentuerar revisionsrättens oavhängighet. Efter domstolsbehandlingen fattar revisionsrätten beslut om avsättande.

I stället för att avsättas kan en ledamot alternativt berövas rätten till pension och andra förmåner. Detta blir aktuellt närmast när ledamoten inte längre är ledamot av revisionsrätten. Förfarandet är detsamma som ovan i samband med avsättande.

Punkt 8 innehåller bestämmelser om fastställande av anställningsvillkoren för revisionsrättens ordförande och ledamöter. Fastställandet har uppdragits åt rådet. Rådet fattar sitt beslut med kvalificerad majoritet. Utöver anställningsvillkoren, t.ex. lön och pension, fastställs samtidigt också de betalningar som utgår till ledamöterna.

I punkt 9 hänvisas till bestämmelserna i protokollet om immunitet och privilegier för Europeiska gemenskaperna och konstateras att de bestämmelser som är tillämpliga på domstolens ledamöter också skall tillämpas på ledamöterna av revisionsrätten. I protokollet är domstolens domare delvis undantagna de nationella myndigheternas lagskipande makt.

Artikel 188 c. Artikeln innehåller bestämmelser om revisionsrättens uppgifter och befogenheter, verkställande av revision och om andra förfaranden samt om avgivande av årsrapport, särskilda rapporter och yttranden.

Motsvarande bestämmelser gällande revisionsrätten ingår i artikel 45 c i fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen och i artikel 160 c i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen. Ett undantag utgörs av artikel 45 c.5 där revisionsrätten åläggs att upprätta en särskild rapport även om bokföringens korrekthet.

Enligt första stycket i punkt 1 skall revisionsrätten granska räkenskaperna över gemenskapens samtliga inkomster och utgifter. Det är också revisionsrättens uppgift att granska räkenskaperna över samtliga inkomster och utgifter för varje organ som gemenskapen har upprättat, i den mån inte något annat följer av den rättsakt varigenom organet upprättats.

Föremål för revisionsrättens granskning skall vara bokföringen av gemenskapens alla egna inkomster och utgifter oberoende av om de ingår i gemenskapens budget eller inte. Den skall förutom gemenskapens ekonomi även granska inkomsterna och utgifterna för de organ som gemenskapen har upprättat. Europeiska investeringsbanken skall inte vara föremål för granskning, utan granskningen av den sköts av en revisionsnämnd med tre ledamöter. Revisionsrätten har dock rätt att granska sådana stödåtgärder som administreras av Europeiska investeringsbanken men anvisas medel från gemenskapens budget.

I andra stycket i punkt 1 fastställs att revisionsrätten skall avge en förklaring till

Europaparlamentet och rådet om räkenskapernas tillförlitlighet och de underliggande transaktionernas laglighet och korrekthet.

Romfördraget innehöll ursprungligen ingen bestämmelse om att revisionsrätten skulle avge en förklaring gällande bokföringen. Den nya uppgiften har tagits med genom Maastrichtfördraget. Tidigare sades allmänt att revisionsrätten skulle biträda rådet och parlamentet när de övervakade verkställandet av budgeten. Revisionsrätten fick då själv tolka den praktiska innebörden av sin uppgift.

Revisionsrättens förklaring skall gälla tillförlitligheten hos gemenskapens räkenskaper och de underliggande transaktionernas laglighet och korrekthet. Förklaringen tillför revisionsrättens ansvarsområde ett nytt ställningstagande som i någon mån kan jämföras med revisorsutlåtande i aktiebolag. Förklaringen tillställs enbart rådet och Europaparlamentet och avsikten är inte avsedd att den samma sätt som revisionsrättens årsrapport skall publiceras i gemenskapens offentliga tidning.

Första stycket i punkt 2 gäller revisionsrättens uppgift att pröva om inkomsterna och utgifterna varit lagliga och korrekta och om den ekonomiska förvaltningen varit sund. Enligt det andra stycket skall granskningen av inkomsterna ske på grundval av både gemenskapens fordringar och de inkomstbelopp som betalats in till gemenskapen. Enligt det tredje stycket skall granskningen av utgifterna ske på grundval av både gjorda åtaganden och verkställda utbetalningar. I det fjärde stycket bestäms att de granskningar som avses i denna punkt får göras innan räkenskaperna avslutas för det ifrågavarande budgetåret.

Ändamålet med granskningen är att konstatera om inkomsterna och utgifterna varit lagliga och korrekta med avseende på fördragens bestämmelser, budgeten, finansförordningarna och alla rättsakter som utfärdats för tillämpningen av Romfördraget. Granskningen av om den ekonomiska förvaltningen varit sund är enligt den praxis som revisionsrätten omfattar en granskning av verksamheten där man säkerställer att granskningsobjektet har en övervakning som garanterar att de fastställda målen nås på ett ekonomiskt, effektivt och verkningfullt sätt.

Gemenskapens alla institutioner skall kvartalsvis och senast inom den månad som följer på varje kvartal och för det sista kvartalet senast inom den månad som följer på budget-

året tillstålla revisionsrätten dokumenten gällande registreringarna. I synnerhet sådana dokument och intyg som gäller den exakta tillämpningen av bestämmelserna gällande förverkligandet av budgeten och som ansluter sig till ekonomiska åtaganden och betalning av utgifter samt till fastställande och uppbörd av inkomster skall lämnas in. Med ekonomiska åtaganden avses juridiska förpliktelser som man har åtagit sig med tanke på sådan verksamhet som det räcker längre än ett budgetår att genomföra.

Budgetårets bokslut skall bli färdigt senast den 1 maj. Kommissionen skall till den 1 maj året efter budgetåret uppgöra en konsoliderad balansräkning som innehåller gemenskapens tillgångar och skulder den 31 december budgetåret. Den skall till balansräkningen foga en samma dag uppgjord utredning över räkenskaperna av vilken framgår transaktionerna och saldon. Kommissionen skall senast den 1 maj tillstålla Europaparlamentet, rådet och revisionsrätten en resultaträkning, en utredning över den ekonomiska förvaltningen samt en balansräkning.

Enligt första stycket i punkt 3 skall revisionsrättens granskning grundas på verifikat och vid behov ske på platsen i gemenskapens övriga institutioner och i medlemsstaterna. I medlemsstaterna skall granskningen genomföras i samarbete med medlemsstatens revisionsorgan eller, om dessa inte har nödvändiga befogenheter, i samarbete med behöriga nationella myndigheter. Dessa organ eller myndigheter skall underrätta revisionsrätten om de avser att delta i granskningen.

Revisionsrättens granskning är huvudsakligen riktad till kommissionen och de inkomster och utgifter som omfattas av dess beslutanderätt. Utgångspunkten är att granskningen skall grundas på verifikat. Eftersom en väsentlig del av administreringen av gemenskapens medel dock sker i medlemsstaterna utför revisionsrätten hela tiden lokala granskningar som riktar sig både till de organ för den offentliga ekonomin som är med vid insamlingen av gemenskapens inkomster och utanordningen av utgifter och till bidragstagarna inom den privata sektorn.

Granskningen kan således också ske på platsen i en medlemsstat om det är ändamålsenligt. Ansvar för granskningen vilar även då på revisionsrätten. De nationella revisionsorga-

nen, myndigheterna eller andra organ som har granskningsbefogenheter får själva bestämma om de vill delta i granskningen.

Hänvisningen till de nationella revisionsorganens nödvändiga befogenheter är av betydelse för de medlemsländer där det nationella revisionsorganets befogenheter inte är lika omfattande som revisionsrättens. Formerna för samarbetet mellan revisionsrätten och de nationella revisionsorganen bygger på vedertagen praxis och följer tillvägagångssätt som man kommit överens om vid gemensamma möten.

Enligt andra stycket i punkt 3 skall gemenskapens övriga institutioner och de nationella revisionsorganen eller, om dessa inte har nödvändiga befogenheter, behöriga nationella myndigheter, på revisionsrättens begäran till denna överlämna de handlingar eller den information som rätten behöver för att kunna fullgöra sin uppgift.

Vid revisionsrättens granskning är de vilkas verksamhet övervakas skyldiga att förete alla handlingar och lämna alla upplysningar som behövs för att uppdraget skall kunna utföras. Något särskilt yrkande förutsätts inte enligt artikeln.

Enligt första stycket i punkt 4 skall revisionsrätten upprätta en årsrapport efter utgången av varje budgetår. Denna skall överlämnas till gemenskapens övriga institutioner och tillsammans med institutionernas yttranden över revisionsrättens iakttagelser offentliggöras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

Revisionsrättens årsrapport skall innehålla en bedömning av om den ekonomiska förvaltningen varit sund. I årsrapporten skall finnas en underindelning för varje institution. Dessutom kan den innehålla ett sammandrag eller allmängiltiga iakttagelser. Institutionernas yttranden över revisionsrättens iakttagelser offentliggörs omedelbart efter iakttagelserna. Revisionsrätten skall senast den 30 november tillstålla de myndigheter som är ansvariga för beviljandet av ansvarsfrihet och övriga institutioner årsrapporten jämte yttrandena och se till att de offentliggörs i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

Enligt andra stycket i punkt 4 får revisionsrätten också när som helst framföra iakttagelser i särskilda frågor, speciellt i form av särskilda rapporter, och yttra sig på begäran av någon av gemenskapens övriga institutioner.

Revisionsrätten skall utöver årsrapporten vid behov rapporterna i form av särskilda rappor-

ter om granskningsresultat och andra särskilda frågor. Den kan yttra sig på begäran av gemenskapens övriga institutioner. De granskningsresultat som behandlats i de särskilda rapporterna behandlas i Europaparlamentet och leder i regel till ett parlamentsbeslut där de frågor som kräver en lösning tas upp. Även kommissionen bör följa dessa beslut. I frågor som ansluter sig till bestämmelserna om den ekonomiska förvaltningen är det på grundval av artikel 209 obligatoriskt för rådet att begära revisionsrättens yttrande.

Enligt tredje stycket i punkt 4 skall revisionsrätten anta sina årsrapporter, särskilda rapporter eller yttranden med en majoritet av sina ledamöter.

Revisionsrätten är ett kollegialt organ som fattar sina beslut i form av majoritetsbeslut.

Enligt fjärde stycket i punkt 4 skall revisionsrätten biträda Europaparlamentet och rådet, när dessa utövar sina kontrollbefogenheter i fråga om genomförandet av budgeten.

På revisionsrätten ankommer att allmänt biträda Europaparlamentet och rådet.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Systemet för extern granskning av statsekonomi i Finland baserar sig på 71 § RF. Statens hushållning och iakttagandet av budgeten övervakas på riksdagens vägnar av statsrevisorerna. Dessutom finns för granskningen av statens hushållning och iakttagandet av budgeten statens revisionsverk. Statsrevisorerna är inte något egentligt revisionsorgan. Den nationella samarbetsmyndighet som avses i punkt 3 skulle således vara statens revisionsverk.

Enligt lagen om revision av statshushållningen (967/47) skall statens revisionsverk granska och övervaka regeringen underlydande statliga ämbetsverks och inrättningsars, utanför budgeten stående fonders, statliga affärsverks och statsbolags ekonomi. Dessutom kan det granska medel som tillhör enskilda men befinner sig i myndigheternas besittning samt ekonomi hos sammanslutningar som får statsbidrag för att utreda om statsbidraget har använts sakenligt till det ändamål för vilket det givits. Revisionverket har således inte till alla delar befogenheter att granska Finlands administration och användning av EG-medel. Avsikten är att särskilt utreda huruvida det är motiverat och föreligger förutsättningar för att

ändra lagen om revision av statshushållningen så att revisionsverkets revisionsrätt utvidgas i detta avseende.

Kapitel 2

Gemensamma bestämmelser för flera institutioner

Artikel 189. I denna artikel som ändrats genom Maastrichtfördraget definieras den härledda rättens, dvs. sekundärrättens typer av rättsakter samt gemenskapens lagstiftande organ. Enligt första stycket utfärdas gemenskapens rättsakter av Europaparlamentet och rådet gemensamt, av rådet samt av kommissionen.

Rättsakter kan utfärdas endast för fullgörande av de uppgifter som anförtrotts respektive institution och i enlighet med bestämmelserna i fördraget. De nämnda institutionerna har således ingen generell lagstiftningsbehörighet, utan deras verksamhet måste basera sig på särskilda befogenheter som i respektive fråga genom fördraget överförs på gemenskapen och dess institutioner.

Innan Maastrichtfördraget trädde i kraft var rådet det egentliga lagstiftande organet. Den uppgiften delar rådet numera med Europaparlamentet beträffande frågor som skall avgöras genom medbeslutandeförfarandet. Antalsmässigt har kommissionen emellertid en betydelsefullare roll än rådet när det gäller att utfärda rättsakter, men med undantag för vissa enskilda fall baserar sig kommissionens behörighet på befogenheter som rådet i varje enskilt fall delegerat till kommissionen. T.ex. år 1992 utfärdade rådet 166 direktiv och 383 förordningar samt fattade 189 beslut. Samma år utfärdade kommissionen 6 591 rättsakter.

Inom vissa områden lyfter Maastrichtfördraget upp Europaparlamentet som en jämsides utövare av den lagstiftande makten tillsammans med rådet, vilket har beaktats i första stycket i artikeln och i andra bestämmelser som reglerar gemenskapens lagstiftningsmakt. De rättsakter som Europaparlamentet och rådet utfärdar gemensamt hänför sig till det s.k. medbeslutandeförfarandet. Bestämmelserna om detta förfarande finns i artikel 189 b.

Enligt första stycket i artikel 189 är förordningarna, direktiven och besluten rättsligt bindande rättsakter.

Enligt andra stycket har en förordning all-

män giltighet. Den är till alla delar bindande och direkt tillämplig i varje medlemsstat, och den kräver inte genomförandeåtgärder av den nationella lagstiftaren för att träda i kraft i medlemsstaterna. EG-domstolen har i sin rättspraxis förbjudit nationella genomförandeåtgärder, inklusive inkorporering, dvs. publicering av förordningens text i den nationella författningssamlingen som en del av en nationell författning (se mål 39/72, kommissionen v. Italien). Å andra sidan förutsätter förordningarna ofta kompletterande sanktions- och administrativa bestämmelser på nationell nivå. Eftersom förordningarna har allmän giltighet kan deras adressater såväl i fråga om rättigheter som förpliktelser vara både medlemsstaterna och deras förvaltningsmyndigheter samt enskilda företag och medborgare.

I gemenskapens lagstiftningspraxis används förordningar framför allt på områden där gemenskapen har exklusiv befogenhet och den förverkligar en gemensam politik. På dessa områden är det väsentligt att myndigheterna i samtliga medlemsstater har samma författningstext att tillämpa. Det är således fråga om att ersätta den nationella regleringen med enhetliga gemenskapsbestämmelser och inte enbart om att harmonisera den nationella regleringen. Den kvantitativt sett största delen av gemenskapens regelverk består av förordningar som gäller den gemensamma jordbrukspolitiken och tullunionen.

Enligt tredje stycket är ett direktiv med avseende på det resultat som skall uppnås bindande för varje medlemsstat till vilken det är riktat, men överlåter åt de nationella myndigheterna att bestämma form och tillvägagångssätt för genomförandet. Adressaten för ett direktiv är således en eller flera medlemsstater. I allmänhet riktas direktiven till samtliga medlemsstater. Ett direktiv binder direkt endast medlemsstaterna, som måste genomföra nödvändiga åtgärder för att uppnå det resultat som fastställs i direktivet. I allmänhet förutsätter verkställigheten av ett direktiv att nationell reglering utfärdas, men i vissa fall gäller direktiven enbart organiseringen av samarbetet mellan myndigheterna i medlemsstaterna.

Trots att sättet för genomförandet av direktivet får bestämmas av medlemsstaterna är det nationella spelrummet med beaktande av gemenskapens lagstiftnings- och rättspraxis ofta rätt begränsat. Detta beror för det första på att många direktiv är så detaljerade och exakta att

man på den nationella nivån endast kan fatta beslut om på vilken nivå den reglering som verkställigheten förutsätter skall ges samt om genomförandet av det nationella förvaltnings- och rättsskyddssystemet.

Medlemsstaternas spelrum begränsas också av det krav som EG-domstolen uppställt i sin rättspraxis, enligt vilket ett direktiv måste verkställas på ett tydligt, effektivt och exakt sätt. Detta förutsätter bl.a. att den reglering som utfärdas med anledning av direktivet i författningshierarkiskt avseende ligger på samma nivå som den rent nationella regleringen av motsvarande frågor, att regleringen av verkställigheten av direktivet är bindande och att den offentliggörs effektivt. EG-domstolen har i flera av sina avgöranden ansett att det är otillräckligt att direktivet genomförs t.ex. genom sådan intern styrning av förvaltningen som inte skapar rättigheter för medborgarna som de kan överklaga och som inte offentliggörs på behörigt sätt.

En del av direktivets väsen är dess verkställighetstid. Medlemsstaternas skyldighet att vidta åtgärder som genomförandet av direktivet förutsätter börjar vid delgivningen av direktivet. Verkställigheten skall vara slutförd inom den tid som bestäms i direktivet. Från denna tidpunkt börjar även direktivets omedelbara rättsverkan till den del verkställigheten har varit bristfällig eller felaktig. Direktiven innehåller i allmänhet bestämmelser enligt vilka medlemsstaterna åläggs att underrätta kommissionen om de åtgärder som har vidtagits med anledning av direktivet. De nyare direktiven innehåller dessutom en bestämmelse enligt vilken medlemsstaterna åläggs att hänvisa till det direktiv som utgör grund för den nationella verkställighetsregleringen då denna reglering offentliggörs.

Syftet med direktiven är att harmonisera medlemsstaternas lagstiftning. Ett direktiv ersätter inte den nationella regleringen, men den ställer upp krav med avseende på innehållet som syftar till att avlägsna de skadeverkningar som skillnaderna i medlemsstaternas lagstiftning förorsakar den gemensamma marknaden. Antalsmässigt hänför sig en betydande del av direktiven till avlägsnandet av de tekniska hindren för varuhandeln. Genom direktiven kan man sträva efter att fullständigt harmonisera lagstiftningen i vissa avseenden. Ett direktiv kan t.ex. fastställa vilka slags villkor som kan ställas upp för marknadsföringen av en

viss produkt. Särskilt inom arbetsrätten, miljöskyddet och konsumentskyddet är direktiven emellertid ofta s.k. minimidirektiv. Det innebär att man i direktivet uppställer en miniminivå för den nationella lagstiftningen för att förhindra en snedvridning av konkurrensförhållandena som beror på att lagstiftningen i en medlemsstat är lindrigare än i andra medlemsstater. Minimidirektiven hindrar inte att medlemsstaterna förverkligar ett strängare skydd på nationell nivå.

I direktiv tillkomna genom den s.k. nya metoden (new approach) vilka gäller tekniska hinder för handeln och som utfärdas i syfte att genomföra den inre marknaden begränsas gemenskapens reglering endast till väsentliga säkerhetsbestämmelser. De detaljerade produktbestämmelserna fastställs genom europeiska standarder. Produkter som fyller kraven i dessa standarder anses som regel uppfylla kraven i direktiven. De europeiska standarderna fastställs av de allmäneuropeiska standardiseringsorganisationerna CEN (Comité européen de normalisation) och CENELEC (Comité européen de normalisation électrotechnique). Jämfört med de tekniska direktiven som utfärdades före programmet för en inre marknad, i vilka de tekniska bestämmelserna utgjorde en del av rättsakten, innebär den nya metodens direktiv en betydande minskning av den reglering som gemenskapen utfärdar och samtidigt att regleringsuppgifterna överförs på halvofficiella organisationer utanför gemenskapen.

Principen att ovillkorliga, tydliga och exakta bestämmelser i gemenskapsrätten har omedelbar rättsverkan har tillämpats även på direktiven efter det att den tid som uppställts för deras genomförande har gått ut (se mål 8/81, Becker). I fråga om direktiven gäller denna rättsverkan emellertid endast enskilda medborgares rättigheter gentemot det allmänna. Av direktiven kan man däremot inte direkt härleda förpliktelser för enskilda medborgare (se mål 152/84, Marleasing). I sådana fall då ett direktiv inte kan ges omedelbar rättsverkan är å andra sidan berörda medlemsstat skadeståndskyldig för de skador som förorsakats av att den inte på ett vederbörligt sätt har verkställt direktivet i den nationella lagstiftningen (se mål 6 och 9/90, Francovich och Bonifaci v. Italien).

Enligt fjärde stycket i artikeln är beslut den tredje bindande typen av rättsakt. Ett beslut är till alla delar bindande för dem som det är riktat till. Med tanke på sitt innehåll kan ett

beslut vara en rättsakt eller ett förvaltningsavgörande i ett enskilt ärende. I först nämnda fall kan beslutet till sitt innehåll och rättsverkningar påminna antingen om en förordning eller ett direktiv, men beslutet innehåller i allmänhet konkretare bestämmelser än dessa rättsakter.

Enligt femte stycket är rekommendationer och yttranden inte bindande. Exempel på rekommendationer är kommissionens rekommendationer till medlemsstaterna om hur gemenskapens rättsakter borde tillämpas inom ett visst område. Förutom rekommendationerna och yttrandena fattar gemenskapens institutioner otaliga andra beslut och avgöranden som inte är juridiskt bindande. Rådets handlingsprogram och politiska ställningstaganden ges t.ex. ofta i form av resolutioner. I sådana fall då gemenskapens behörighet inte är ostridig utfärdas resolutionen av medlemsstaternas företrädare i rådet. Kommissionen har framför allt i fråga om bestämmelser rörande konkurrenslagstiftningen och statsstöd offentliggjort otaliga meddelanden, anmälningar och anvisningar. Trots att de inte är rättsligt bindande har de en stor praktisk betydelse som ett uttryck för hur kommissionen för sin del tolkar fördraget.

Artikel 189 a. Enligt punkt 1 kan rådet endast enhälligt avvika från förslag från kommissionen med undantag för de fall då rättsakten godkänns genom rådets och parlamentets gemensamma beslut. Enligt punkt 2 kan kommissionen när som helst ändra sitt förslag så länge ett slutgiltigt beslut inte har fattats.

Rådet kan således avvika från kommissionens förslag endast med kommissionens samtycke, men i praktiken meddelar ofta den kommissionsledamot som är närvarande vid rådets sammanträde att kommissionen i syfte att få till stånd ett beslut justerar sitt förslag i enlighet med det alternativ som understöds av en kvalificerad majoritet i rådet, varvid ärendet kan avgöras genom omröstning. Om man inte skulle förfara på detta sätt skulle en medlemsstat som totalt motsätter sig en viss åtgärd kunna förhindra beslutsfattandet i rådet, eftersom kommissionens ursprungliga förslag inte skulle erhålla kvalificerad majoritet och det förslag som understöds av en kvalificerad majoritet inte skulle understödhas av ett enhälligt råd.

Syftet med artikeln är att förstärka kommissionens uteslutande rätt till lagstiftningsinitia-

tiv, som kan anses utgöra kommissionens centralaste maktmedel i beslutsfattandet inom gemenskapen. Med tanke på förbandet vid beslutsfattandet tvingar artikeln att leta efter lösningar som kan godtas såväl av kommissionen som av de stater som utgör kvalificerad majoritet i rådet.

Artiklarna 189 b och c. Enligt Maastrichtfördraget tillämpas tre grundalternativ då gemenskapens rättsakter godkänns. Enligt det äldsta av dessa, dvs. yttrandeförfarandet (consultation procedure), antar rådet rättsakten efter att ha hört Europaparlamentet och (i allmänhet) ekonomiska och sociala kommittén. I yttrandeförfarandet fattar rådet i allmänhet sitt beslut enhälligt, med vissa undantag.

Parlamentets yttrande är ett väsentligt procedurkrav. Om parlamentet inte har hörts utgör detta därför en ogiltighetsgrund för rättsakten. Yttrandeförfarandets innehåll har inte reglerats särskilt i fördraget, utan dess tillämpning framgår av specialbestämmelser i respektive artikel, enligt vilka rådet fattar sitt beslut efter att ha hört Europaparlamentet.

Till förfarandet hör det s.k. förlikningsförfarandet vid lagstiftningen, som bör skiljas från det förlikningsförfarande som blir tillämpligt i samband med antagandet av gemenskapens budget samt från förlikningsförfarandet i det nya medbeslutandeförfarandet. Utgångspunkten för förlikningsförfarandet som hör till samrådsförfarandet är att man på 1970-talet utökade parlamentets budgetmakt utan att dock på motsvarande sätt utöka dess lagstiftningsmakt. På grund av detta blev parlamentets budgetmakt i stor utsträckning skenbar, eftersom gemenskapens utgifter till största delen är bundna, dvs. de följer direkt av gemenskapens rättsakter.

Förlikningsförfarandet vid lagstiftningen grundar sig på en gemensam förklaring från mars 1975 av ordförandena för rådet, parlamentet och kommissionen. Förfarandet kan tillämpas på de av gemenskapens rättsakter som har ett allmänt tillämpningsområde och som har betydande inverkan på budgeten och som det enligt gällande bestämmelser inte är obligatoriskt att utfärda. Genom det sist nämnda kriteriet utesluts jordbrukspriserna från förfarandets tillämpningsområde.

Kommissionen kan föreslå att förfarandet inleds, och parlamentet kan i sitt yttrande bereda sig själv rätten att inleda förlikningsförfarandet ifall rådet inte ämnar beakta parla-

mentets yttrande. Om rådet ämnar avvika från parlamentets yttrande, antar rådet inte direkt rättsakten utan beslutar först om en gemensam ståndpunkt, som upptas till behandling vid förlikningsförfarandet. Formellt sett kan förlikningsförfarandet inledas antingen på parlamentets eller på rådets initiativ.

I förlikningsförfarandet bildas en förlikningskommitté som består av rådets medlemmar samt lika många företrädare för parlamentet. Parlamentet företräds i allmänhet av presidiet och ordförandena för berörda utskott. I förlikningskommittén har parterna tre månader på sig att uppnå en kompromiss i saken. Om en kompromiss uppnås avger parlamentet ett nytt yttrande i saken och rådet fattar sitt slutliga beslut i enlighet med yttrandet. Om parterna inte kan enas om en gemensam åsikt kan rådet likväl fatta ett beslut i enlighet med sin åsikt. Förlikningsförfarandet innebär således att parlamentet beviljas en slags suspensiv vetorätt.

Förlikningsförfarandet har i vissa fall lett till verklig dialog mellan rådet och parlamentet, men ofta har rådet på grund av interna problem inte haft tillräcklig rörelsefrihet. De problem som förekommit vid tillämpningen av förfarandet i praktiken utgör delvis en förklaring till att parlamentets formella ställning i beslutsfattandet förstärktes genom 1986 års enhetsakt (samarbetsförfarandet) och genom Maastrichtfördraget (medbeslutandeförfarandet). Dessa nya förfaringssätt avskaffar i och för sig inte förlikningsförfarandet, utan detta förfarande kan användas i den politiska dialogen mellan parlamentet och rådet även under den tid då de nya förfaringssätten används, speciellt under tiden mellan den första handläggningen i parlamentet och rådets gemensamma ståndpunkt.

Genom 1986 års enhetsakt utvidgades parlamentets deltagande i beslutsfattandet om gemenskapens rättsakter genom att man tog i bruk det s.k. samarbetsförfarandet (cooperation procedure). Genom Maastrichtfördraget infördes dessutom det s.k. medbeslutandeförfarandet (co-decision procedure), som ytterligare förstärker parlamentets ställning. Genom Maastrichtfördraget ändrades bestämmelserna i fördragen så att tillämpningen av samarbetsförfarandet lagtekniskt sett alltid uttrycks i specialbestämmelserna genom en hänvisning till artikel 189 c och tillämpningen av medbeslutandeförfarandet genom en hänvisning till artikel 189 b.

I samarbetsförfarandet kvarstår parlamentet fortfarande som remissinstans, eftersom rådet i sista hand ensamt kan fatta ett slutligt beslut i saken. I medbeslutandeförfarandet är det däremot fråga om att gemensamt utöva lagstiftningsmakten, då förutsättningen för ett slutligt beslut är likadana beslut i rådet och parlamentet. I medbeslutandeförfarandet är parlamentet för sin del en verklig utövare av lagstiftningsmakten. Beträffande kommissionens ställning bör märkas att den under alla skeden av gemenskapens lagstiftningsprocess har möjlighet att genom att återta sitt förslag få ärendet att förfalla, ifall beslutsfattandet i de övriga institutionerna ur kommissionens synvinkel tar en icke-önskvärd riktning. I praktiken har man emellertid inte förfarit på detta sätt.

Innehållet i samarbets- och medbeslutandeförfarandena är enligt artiklarna 189 b och 189 c följande: i vardera förfarandet utgörs begynnelsekedet av ett förslag från kommissionen, parlamentets yttrande över förslaget samt en gemensam ståndpunkt som rådet antar efter att ha mottagit parlamentets yttrande. Den gemensamma ståndpunkten kan antas med kvalificerad majoritet om den överensstämmer med kommissionens förslag. Bestämmelsen enligt vilken rådet kan avvika från kommissionens förslag endast genom enhälligt beslut gäller däremot enligt rådande ståndpunkt också beslut som gäller en gemensam ståndpunkt. Efter att rådet antagit en gemensam ståndpunkt återgår ärendet till parlamentet. Om parlamentet inom tre månader godkänner rådets gemensamma ståndpunkt eller inte har fattat något beslut godkänner rådet förslaget i enlighet med den gemensamma ståndpunkten.

Under den ovan nämnda tre månaders tid som följer på rådets gemensamma ståndpunkt har parlamentet möjlighet att försöka ändra på förslaget till rättsakt eller föreslå att det avvisas. I detta skede skiljer sig samarbetsförfarandet och medbeslutandeförfarandet från varandra.

I samarbetsförfarandet kan parlamentet med absolut majoritet av sina ledamöter föreslå ändringar i rådets gemensamma ståndpunkt eller föreslå att den avvisas. Trots att parlamentet har avvisat den gemensamma ståndpunkten kan rådet likväl genom enhälligt beslut anta rättsakten i enlighet med den gemensamma ståndpunkten. Samma krav på enhällighet gäller de ändringar i kommissionens förslag som parlamentet har föreslagit men

som kommissionen inte har godkänt. De av parlamentets ändringsförslag som även kommissionen har godkänt kan rådet anta med kvalificerad majoritet. Om rådet inte har fattat sitt beslut inom tre månader från det att parlamentet har avvisat den gemensamma ståndpunkten eller föreslagit ändringar i den, förfaller ärendet.

Även i medbeslutandeförfarandet kan parlamentet med absolut majoritet av sina ledamöter föreslå ändringar i den gemensamma ståndpunkten eller meddela att det avser att avvisa den gemensamma ståndpunkten. Om parlamentet har meddelat att den avvisar den gemensamma ståndpunkten kan rådet sammankalla en förlikningskommitté, som består av rådets medlemmar och lika många företrädare för parlamentet. Efter det att förlikningskommittén har behandlat ärendet kan parlamentet fortfarande avvisa den gemensamma ståndpunkten, varvid ärendet förfaller, eller föreslå ändringar i den gemensamma ståndpunkten.

I sådana fall då parlamentet direkt eller efter behandlingen i förlikningskommittén har föreslagit ändringar i den gemensamma ståndpunkten skall den ändrade texten översändas till rådet för godkännande samt till kommissionen för avgivande av yttrande. Efter detta kan rådet inom tre månader med kvalificerad majoritet godkänna de ändringar som parlamentet föreslagit till den del kommissionen förordar dem, och enhälligt till den del kommissionen avstyrker ändringarna. Om så inte sker överförs ärendet till förlikningskommittén.

I förlikningskommittén försöker rådet och parlamentet att inom sex veckor uppnå enighet om den gemensamma ståndpunkten. Rådets avgöranden i förlikningskommittén träffas med kvalificerad majoritet och parlamentets avgöranden med en majoritet av dess företrädare i kommittén. Kommissionen har inte rösträtt i kommittén, utan dess uppgift är att fungera som medlare mellan rådet och parlamentet. Om en kompromisslösning nås i förlikningskommittén skall denna lösning bekräftas inom sex veckor genom kvalificerad majoritet i rådet och genom absolut majoritet i parlamentet. Ifall kompromissen inte antas i rådet eller parlamentet förfaller ärendet.

Om förlikningskommittén inte kommer fram till en kompromiss kan rådet ännu med kvalificerad majoritet inom sex veckor efter utgången av den tidsfrist som hade beviljats

förlikningskommittén bekräfta sin gemensamma ståndpunkt antingen i dess ursprungliga lydelse eller med de ändringar som parlamentet hade föreslagit innan förlikningsförbandet inleddes. Rådets ståndpunkt blir då ifrågavarande rättsakt, såvida inte parlamentet inom sex veckor efter rådets bekräftelse avvisar texten med absolut majoritet av sina ledamöter, varvid ärendet förfaller.

De tidsfrister som ansluter sig till medbeslutandeförfarandet kan inom vissa gränser förlängas av parlamentet och rådet i samförstånd. Rådsmedlemmarnas beslut om godkännande av den gemensamma texten i förlikningskommittén och bekräftelsen av texten i rådet utgör ett exempel på sådana fall då rådet med kvalificerad majoritet kan avvika från kommissionens förslag, vilket beaktats i artikel 189 a.1.

Artikel 190. Enligt denna artikel som ändrats genom Maastrichtfördraget skall de rättsakter som avses i artikel 189 vara motiverade och hänvisa till de förslag eller yttranden som enligt fördraget skall inhämtas.

Så som ovan konstaterades innebär fördragets bestämmelser om uppgifterna för gemenskapens institutioner inte att till dem delegeras en allmän befogenhet, utan grunden för utövandet av befogenheterna är de särskilda bestämmelserna i fördraget i vilka formen för och syftet med besluten samt tillämpligt förfarande specificeras (attribution des compétences-principen). Syftet med artikeln är att göra det möjligt att övervaka att denna princip tillämpas i institutionernas beslutsfattande.

Tekniskt sett tillämpas artikel 190 på så sätt att ingressen till rättsakterna innehåller hänvisningar till de av fördragets artiklar som utgör rättslig grund för rättsakten — eller till artiklarna i den grundläggande rättsakten då det gäller verkställighetsrättsakter — samt till de förslag och yttranden som berör förslaget. Motiveringarna skrivs in i en inledande del som föregår texten i själva rättsakten (ingress).

Artikel 191. Denna artikel som ändrats genom Maastrichtfördraget innehåller bestämmelser om när rättsakterna träder i kraft och hur de skall offentliggöras. Enligt punkt 1 undertecknar parlamentets ordförande och rådets ordförande de rättsakter som antagits genom medbeslutandeförfarandet. Dessa rättsakter skall alltid också offentliggöras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning. Rättsakterna träder i kraft den dag som anges i

dem eller, i annat fall, den tjugonde dagen efter offentliggörandet.

Punkt 2 i artikeln gäller rådets och kommissionens rättsakter. Av dessa skall förordningarna samt de direktiv som är riktade till samtliga medlemsstater offentliggöras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning, och de träder i kraft den dag som anges i rättsakterna eller den tjugonde dagen efter offentliggörandet.

Enligt punkt 3 skall andra direktiv och beslut delges dem som de riktar sig till och de blir gällande genom denna delgivning. I praktiken delges direktiv och beslut som är riktade till medlemsstaterna via medlemsstaternas ständiga beskickning i Bryssel. Beslut som är riktade till enskilda parter delges på det sätt som bestäms i sekundärrätten i fråga.

Artikel 192. Artikeln innehåller bestämmelser om verkställighet av kommissionens och rådets beslut som innebär betalningsskyldighet för andra än stater. Artikeln motsvarar till sitt innehåll artikel 110 i EES-avtalet, för vilken redogörs i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 333).

Eftersom artikeln inte gäller verkställighet av påföljder som fastställts i pengar som påförts medlemsstaterna tillämpas den inte i situationer då fördragen ger möjlighet att påföra medlemsstaterna påföljder som fastställs i pengar. Exempel på dylika är de böter som rådet med stöd av artikel 104 c förelägger en medlemsstat (alltför stora underskott) samt det standardbelopp eller det vite som domstolen med stöd av artikel 171.2 förelägger en medlemsstat att betala (underlåtelse att följa domstolens dom).

Kapitel 3

Ekonomiska och sociala kommittén

Artikel 193. Enligt bestämmelserna i artikeln upprättas en ekonomisk och social kommitté med rådgivande funktion. Kommittén skall bestå av företrädare för olika grupper inom det ekonomiska och sociala livet, särskilt företrädare för tillverkare, jordbrukare, transportföretag, arbetstagare, köpmän, hantverkare, fria yrken och allmänna samhällsintressen.

Ekonomiska och sociala kommittén har en rådgivande funktion. Kommittén skall i enlighet med Romfördraget i beslutsprocessen föra fram de intressen som företräds av de olika

medlemsstaternas arbetsgivar- och arbetstagarorganisationer samt av producenter och konsumenter. Ekonomiska och sociala kommittén försöker främja utvecklingen av den sociala dimensionen inom unionen samt påverka lagstiftningen, öka intressegruppernas inflytande i beslutsfattandet samt förmedla information mellan unionen och de nationella intresseorganisationerna.

Artikel 194. I artikeln finns bestämmelser om antalet medlemmar i kommittén, hur de skall utses samt om deras oavhängighet. Antalet medlemmar i kommittén är följande: Belgien 12, Danmark 9, Tyskland 24, Grekland 12, Spanien 21, Frankrike 24, Irland 9, Italien 24, Luxemburg 6, Nederländerna 12, Portugal 12, Storbritannien 24. Rådet utser enhälligt medlemmarna för fyra år. Medlemmarna kan återväljas. Genom unionsfördraget upphävdes den bestämmelse om medlemmarna oavhängighet som föreskrev att kommittémedlemmarna skulle vara privatpersoner. Medlemmarna får inte bindas av några instruktioner. De skall i gemenskapens allmänna intresse fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet. Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa kommittémedlemmarnas arvoden.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Genom artikel 23 i anslutningsakten ändras artikel 194.1 så att Finland i den ekonomiska och sociala kommittén representeras av 9 medlemmar. På motsvarande sätt representeras Sverige och Österrike av 12 samt Norge av 9 medlemmar.

Artikel 195. I artikeln finns bestämmelser om hur medlemmarna av kommittén skall utses. Enligt artikeln skall varje medlemsstat när medlemmar av kommittén skall utses tillstålla rådet en lista med dubbelt så många kandidater som det antal platser som tilldelats statens medborgare. Vid kommitténs sammansättning skall hänsyn tas till nödvändigheten av att säkerställa en tillräcklig representation för de olika grupperna inom det ekonomiska och sociala livet. Rådet skall höra kommissionen. Det får även inhämta synpunkter från europeiska organisationer som representerar de olika ekonomiska och sociala sektorer som berörs av gemenskapens verksamhet.

Artikel 196. I artikeln finns bestämmelser om

hur kommitténs ordförande och presidium skall utses samt om hur arbetsordningen skall antas och kommittén sammankallas. Genom unionsfördraget ändrades artikeln så, att kravet på att kommitténs arbetsordning skulle antas enhälligt slopades. Den andra ändringen gäller kommitténs rätt att sammanträda även på eget initiativ. Enligt de nya bestämmelser som infördes genom unionsfördraget skall kommittén bland sina medlemmar välja sin ordförande och sitt presidium för två år. Kommittén antar sin egen arbetsordning. Kommittén kan sammankallas av ordföranden på begäran av rådet eller kommissionen. Den kan också sammanträda på eget initiativ.

Artikel 197. I artikeln finns bestämmelser om kommitténs facksektioner och underkommittéer. Enligt artikeln har kommittén facksektioner för de viktigaste av de områden som fördraget gäller. Den skall särskilt ha en jordbrukssektion och en transportsektion, som följer särskilda bestämmelser i avdelningarna om jordbruk och transporter. Facksektionerna utövar sin verksamhet inom ramen för kommitténs allmänna behörighet. De får inte höras oberoende av kommittén. Inom kommittén får även inrättas underkommittéer, som i bestämda frågor eller på bestämda områden skall utarbeta utkast till yttranden som skall underställas kommittén för övervägande. I arbetsordningen bestäms hur facksektionerna och underkommittéerna skall vara sammansatta och vilka behörighetsregler som skall gälla för dem.

Artikel 198. I artikeln finns bestämmelser om när rådet skall höras och om den tid inom vilken rådet skall avge sitt yttrande. Genom unionsfördraget fick kommittén rätt att på eget initiativ avge yttranden i fall där den anser att det är lämpligt. Den frist som rådet eller kommissionen kan utsätta för ett yttrande av kommittén förlängdes samtidigt från tio dagar till en månad. Enligt artikeln skall rådet och kommissionen höra kommittén i de fall som anges i det grundläggande fördraget. Dessa institutioner kan även höra kommittén i samtliga fall då de finner det lämpligt. Kommittén får också på eget initiativ avge yttranden i sådana fall där den anser att det är lämpligt. Om rådet eller kommissionen anser det nödvändigt, kan de utsätta en frist inom vilken kommittén skall avge sitt yttrande. Fristen får inte understiga en månad från den dag kommitténs ordförande fått meddelande om ärendet. Efter fristens utgång får saken behandlas,

även om något yttrande inte föreligger. Kommitténs och facksektionernas yttranden med protokoll från överläggningarna skall överlämnas till rådet och kommissionen.

Kapitel 4

Regionkommittén

Artiklarna 198 a, 198 b och 198 c. Genom unionsfördraget fogades till Romfördraget ett nytt kapitel som innehåller bestämmelser om regionkommittén. I artikel 4.2 i Romfördraget omnämns en regionkommitté med rådgivande uppgifter som skall biträda rådet och kommissionen. Kommittén som har upprättats genom artikel 198 a består av 189 företrädare för regionala och lokala organ. Mandatfördelningen mellan de olika medlemsstaterna är densamma som i ekonomiska och sociala kommittén, om vilken bestämmelser finns i artikel 194.

Medlemmarna skall utses för fyra år i sänder genom enhälligt beslut av rådet på förslag av respektive medlemsstater. Medlemmarna kan återväljas. Medlemmarna skall i gemenskapens intresse fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet och de får inte bindas av några instruktioner.

Regionkommittén skall bland sina medlemmar välja sin ordförande och sitt presidium för en tid av två år. Kommittén skall fastställa sin arbetsordning och lägga fram den för rådet för enhälligt godkännande. Kommittén skall sammankallas på begäran av rådet eller kommissionen eller på eget initiativ.

I Romfördraget ingår följande bestämmelser, enligt vilka rådet eller kommissionen skall höra regionkommittén:

— fastställande av strukturfondernas uppgifter, huvudmål och organisation (artikel 130 d),

— vidtagande av särskilda åtgärder utanför fonderna (artikel 130 b),

— upprättande av en sammanhållningsfond (artikel 130 d),

— fattande av beslut om genomförandebestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden (artikel 130 e),

— uppställande och precisering av riktlinjer för transeuropeiska nät, genomförande av de åtgärder som behövs för att säkerställa nätens driftskompatibilitet, särskilt när det gäller tek-

nisk standardisering samt deltagande i kostnader för byggande och utvidgning av näten (artikel 129 d),

— beslut om stimulansåtgärder inom utbildningen (artikel 126.4), kulturen (artikel 128.5) och folkhälsan (artikel 129.4).

Dessutom får kommittén höras av rådet och kommissionen också i andra ärenden då dessa finner det lämpligt. Rådet och kommissionen får utsätta en frist om minst en månad inom vilken kommittén skall avge sitt yttrande.

Om ekonomiska och sociala kommittén hörs enligt artikel 198, skall rådet eller kommissionen underrätta regionkommittén om denna begäran om yttrande. Regionkommittén får också i ett sådant fall avge ett eget yttrande i saken, om den anser att särskilda regionala intressen berörs. Kommittén får också på eget initiativ avge ett yttrande i sådana fall där den anser att det är lämpligt. Kommitténs yttrande med protokoll från överläggningarna skall överlämnas till rådet och kommissionen.

I det protokoll som medlemsstaterna har undertecknat gällande ekonomiska och sociala kommittén och regionkommittén och som ansluter sig till unionsfördraget har medlemsstaterna kommit överens om att ekonomiska och sociala kommittén samt regionkommittén har en gemensam organisatorisk struktur.

Rådet utser kommitténs medlemmar och suppleanter på förslag av respektive medlemsstater.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt artikel 24 i anslutningsakten skall Finlands andel av antalet ledamöter, dvs. nio ledamöter, läggas till i artikel 198 a andra stycket i Romfördraget. På motsvarande sätt företräds Sverige och Österrike av 12 ledamöter och Norge av 9 ledamöter.

Kapitel 5

Europeiska investeringsbanken

Artiklarna 198 d och 198 e. Enligt artikel 198 d i Romfördraget skall Europeiska investeringsbanken, där medlemsstaterna är medlemmar, vara en juridisk person. Banken är en självständig institution i den bemärkelsen att bankens verksamhetsenheter är ansvariga en-

bart inför bankens ledande organ och inte inför kommissionen eller rådet. Kommissionen kan t.ex. enbart begära uppgifter av banken, den kan inte kräva dem. På grundval av sin ställning som juridisk person kan banken bl.a. självständigt ingå avtal med tredje länder. Bankens huvudkontor finns i Luxemburg.

Enligt artikel 198 e i Romfördraget skall banken ha till uppgift att genom att bevilja lån och garantier bidra till en balanserad och störningsfri utveckling av den gemensamma marknaden. Banken skall inte eftersträva vinst. Verksamheten finansieras med medel som anskaffas på kapitalmarknaderna och med egna medel. Föremål för finansieringen är projekt genom vilka mindre utvecklade regioner utvecklas samt omfattande projekt som är nödvändiga för det gradvisa upprättandet av den gemensamma marknaden eller som är av gemensamt intresse för flera medlemsstater. Härvid skall banken underlätta finansieringen av investeringsprogram i samband med stöd från andra av gemenskapens finansieringsorgan. Banken har finansierat infrastruktur-, energi-, industri-, service- och jordbruksprojekt.

Bankens stadga finns i ett protokoll som fogats till Romfördraget vilket enligt artikel 239 i fördraget skall utgöra en integrerad del av fördraget och ha samma beviskraft som det egentliga fördraget. Härav följer åter att med vissa undantag kan bankens stadga ändras endast enligt förfarandet i artikel 236 i Romfördraget, dvs. alla medlemsstaterna måste ratificera ändringarna av stadgan innan de kan träda i kraft.

Enligt artikel 4 i protokollet är bankens tecknade kapital 62 940 milj. ecu. Storbritannien, Italien, Frankrike och Tyskland har vardera en andel på 11 017,45 milj. ecu. Finlands andel är 871 milj. ecu. De andra nordiska ländernas motsvarande andelar är: Norge 927 milj. ecu, Sverige 2 026 milj. ecu och Danmark 1 546,308 milj. ecu.

Enligt artikel 5 skall det tecknade kapitalet inbetalas av medlemsstaterna med ungefär 7,5 %. Inbetalningen görs i den valuta som banken behöver. Skillnaden mellan det tecknade kapitalet och den del som inbetalats till banken utgör ett garantikapital som bankens styrelse kan begära att skall betalas, i den mån detta behövs för att uppfylla bankens förpliktelser gentemot dess långgivare. Detta är dock en hypotetisk situation med beaktande av bankens höga kreditvärdighetsklassificering.

Enligt artikel 6 får bankens råd med kvalificerad majoritet på förslag av styrelsen besluta om medelanskaffning till banken så att medlemsstaterna skall bevilja banken särskilda räntebärande lån. Då skall styrelsen emellertid kunna visa att banken inte är i stånd att anskaffa medel som behövs på kapitalmarknaden på villkor som är lämpliga med hänsyn till projektets art och ändamål. De särskilda lånen får inte överskrida vare sig 400 milj. ecu totalt eller 100 milj. ecu per år. De särskilda lånen löptid får inte överstiga 20 år. De särskilda lånen skall löpa med en ränta av 4 % om inte bankens råd beslutar något annat. Lånen skall inbetalas i nationell valuta.

Artikel 7 i protokollet innehåller bestämmelser om justeringar som till följd av ändringar i värdet av en medlemsstats valuta skall göras i bankens tecknade kapital enligt artikel 4.

Enligt artikel 8 skall banken förvaltas och ledas av ett bankens råd, en styrelse och en direktion.

Enligt artikel 9 skall bankens råd vara sammansatt av ministrar utsedda av medlemsstaterna. Det är oftast fråga om finansministerrarna. Bankens råd skall utarbeta allmänna riktlinjer rörande bankens kreditpolitik och se till att de följs. Till bankens råds uppgifter hör dessutom att besluta om höjning av det tecknade kapitalet och om upptagning av de särskilda lån som nämns i artikel 6 samt att godkänna bankens balansräkning, resultaträkning, årsberättelse och arbetsordning. Bankens råd kan enhälligt fatta beslut om att bankens verksamhet skall upphöra och om dess eventuella likvidation. Bankens råd har också getts rätt att inrätta Europeiska investeringsfonden. Spanien lämnade den 29 april 1994 som sista land in ratificeringshandlingarna gällande de stadgeändringar som inrättandet av fonden förutsätter. Europeiska investeringsfonden inrättades officiellt vid bankens råds möte den 6 juni 1994.

Enligt artikel 10 skall bankens råd, om inte något annat bestäms, träffa sina avgöranden genom beslut som biträds av majoriteten av dess ledamöter. Denna majoritet skall representera minst 50 % av det tecknade kapitalet.

Enligt artikel 11 skall styrelsen bestå av 26 ledamöter och 13 suppleanter. Ledamöterna skall utses av bankens råd för en tid av fem år så att Storbritannien, Italien, Frankrike och Tyskland har tre ledamöter, Spanien två ledamöter och de övriga medlemsstaterna en leda-

mot. Finland har således en ledamot i styrelsen. Dessutom skall kommissionen nominera en ledamot. Av suppleanterna skall en utses efter en gemensam överenskommelse mellan Finland, Österrike, Norge och Sverige. Till ledamöter och suppleanter i styrelsen skall utses personer vilkas allmänna duglighet och oavhängighet inte kan ifrågasättas. De skall vara ansvariga endast gentemot banken. Styrelsen skall besluta om att bevilja lån och garantier samt om att uppta lån. Den skall fastställa räntesatserna för beviljade lån och ersättningar för garantier. Den skall också se till att banken leds i överensstämmelse med bestämmelserna. Om årsberättelsen inte godkänns, skall styrelsen avgå. Avsikten har varit att finansministeriet skall utse den ledamot och suppleant i styrelsen som skall representera Finland.

Enligt artikel 12 skall varje ledamot ha en röst i styrelsen. Om inte något annat bestäms skall besluten fattas med enkel majoritet av de röstberättigade ledamöterna. Kvalificerad majoritet skall kräva 18 röster för förslaget.

Enligt artikel 13 skall direktionen bestå av en ordförande och sex vice ordförande, vilka på förslag av styrelsen skall utses av bankens råd för en tid av sex år. Direktionen skall ansvara för bankens löpande verksamhet, förbereda styrelsens beslut och se till att dessa beslut verkställs. Direktionen skall yttra sig över förslag till upptagande av lån samt över förslag till beviljande av lån och garantier. Bankens tjänstemän och övriga anställda skall lyda under ordföranden.

Enligt artikel 14 skall en kommitté bestående av tre medlemmar som utsetts av bankens råd varje år pröva om bankens verksamhet bedrivits enligt fastställda regler och om böckerna förts i föreskriven ordning.

Enligt artikel 15 skall bankens förbindelser till varje medlemsstat skötas genom den myndighet som utsetts av medlemsstaten.

Artikel 16 innehåller allmänna bestämmelser om bankens internationella förbindelser.

Enligt artikel 17 kan bankens råd på en medlemsstats eller kommissionens begäran meddela kompletterande anvisningar till beslut som fattats i enlighet med artikel 9.

Enligt artikel 18 skall banken bevilja lån och garantier inom ramen för de uppgifter som fastställts i artikel 130 i Romfördraget. Banken kan bevilja lån och garantier till sina medlemmar eller till privata eller offentliga företag för

investeringsprojekt som skall genomföras inom medlemsstaternas europeiska områden.

Enligt andra stycket i punkt 1 får banken genom ett undantag som bankens råd enhälligt medgivit, på förslag av styrelsen, bevilja lån även för investeringsprojekt som genomförs på områden utanför gemenskapen. Lån för projekt som skall genomföras i tredje länder beviljas således enligt bankens prövning. Bankens praxis har varit att lån för sådana projekt beviljas om projektet är till nytta för gemenskapens medlemsländer. Största delen av dessa lån har emellertid beviljats för fullföljande av gemenskapens biståndsprogram inom ramen för sådana avtal som gemenskapen ingått och beslut som den fattat gällande gemenskapens ekonomiska samarbete med olika tredje länder. Rådet ingår dessa avtal medan kommissionen sköter och leder verkställigheten av dem.

Till de flesta av gemenskapens accessoriska avtal ansluter sig ett ekonomiprotokoll liksom även till den s.k. Lomékonventionen. Enligt ekonomiprotokollet till den fjärde Lomékonventionen, som gäller 1991—1995, kommer största delen av finansieringen från Europeiska regionala utvecklingsfonden. Finansieringen administreras delvis av banken och delvis av kommissionen. Inom ramen för Lomékonventionen har lån beviljats för projekt som genomförs på områden som tillhör länderna i Afrika, Västindien och Stilla havet, för närvarande 70 länder. Dessutom har lån beviljats för projekt som genomförs på områden som tillhör länderna i Medelhavsområdet, för närvarande 12 länder, och i Central- och Östeuropa. I fråga om finansieringsverksamheten för de projekt som genomförs på områden som tillhör de sistnämnda länderna har banken samarbetat mycket nära med Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling. Banken har också deltagit i t.ex. finansieringen av utvecklandet av olje- och naturgasfälten Snorre och Veslefrikk som ligger i Nordsjön på norskt område.

Enligt punkt 5 får den totala utestående summan av lån och garantier som beviljats av banken inte överstiga 250 % av det tecknade kapitalet.

Enligt artikel 19.2 skall banken inte bevilja räntestöd.

I artikel 20 uppräknas de principer som banken skall beakta i sin låne- och garantiverksamhet. De är följande: Banken skall säkerställa att dess medel utnyttjas på det mest effektiva sätt. Banken skall inte förvärva intressen i

företag eller ta på sig ansvar för deras ledning, om inte skyddet av dess rättigheter så kräver för att säkerställa återbetalning av dess fordran. Den får överlåta sina fordringar på kapitalmarknaden och för detta ändamål kräva att dess låntagare utställer obligationer eller andra värdepapper. Varken banken eller medlemsstaterna skall ställa villkor om att de belopp som lånats ut av banken skall användas inom en viss medlemsstat. Den får bevilja lån under förutsättning att internationellt anbud infordrats. Den skall inte finansiera projekt som den medlemsstat på vars territorium projektet skall genomföras motsätter sig.

Enligt artikel 22 i protokollet skall banken låna upp de medel den behöver på de internationella kapitalmarknaderna.

Enligt artikel 24 skall en reservfond som uppgår till högst 10 % av det tecknade kapitalet gradvis bildas vid banken. Direktionen får dessutom besluta om att bilda ytterligare reserver.

Enligt artikel 25.1 skall banken ha rätt att överföra tillgångar som den innehar i en medlemsstats valuta till en annan medlemsstats valuta. Sådana överföringar skall dock undvikas. Enligt punkt 4 förbinder sig medlemsstaterna att till bankens debitorer ställa de valutor till förfogande som behövs för återbetalning av kapital och betalning av räntor på lån som beviljats av banken för att genomföra projekt på medlemsstaternas områden eller som banken har beviljat garanti för.

Enligt artikel 28 skall banken i varje medlemsstat ha den mest vittgående rättsliga kapacitet som tillerkänns juridiska personer i den nationella lagstiftningen.

I artikel 29 ingår bestämmelser om den domstol som skall anlitas vid tvister.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Del ett i protokoll 1 om Europeiska investeringsbankens stadga, som ansluter sig till anslutningsakten, innehåller de anpassningar som måste göras i Europeiska investeringsbankens stadga och som har beaktats ovan vid artiklarna i fråga. I del två (artiklarna 6—9) i protokollet ingår andra bestämmelser.

Enligt artikel 6.1 i protokollet skall de nya medlemsstaterna betala följande belopp som

motsvarar deras andelar av medlemsstaternas inbetalade kapital per den 1 januari:

Sverige 137 913 558 ecu, Österrike 103 196 917 ecu, Norge 63 102 600 ecu och Finland 59 290 577 ecu. Dessa belopp skall betalas i fem lika stora rater halvårsvis. Den första raten skall betalas den 30 april eller den 31 oktober beroende på vilken av dessa båda dagar som infaller närmast efter anslutningen.

Enligt punkt 2 i artikeln skall de nya medlemsstaterna i fråga om det ytterligare kapital som skall tillskjutas enligt ett beslut av den 11 juni 1990 och som på tillträdesdagen ännu inte har betalats in bidra med följande belopp: Sverige 14 069 444 ecu, Österrike 10 527 778 ecu, Norge 6 437 500 ecu och Finland 6 048 611 ecu. Dessa belopp skall betalas i åtta lika stora rater, halvårsvis enligt den tidtabell som bestämts för kapitaltillskottet, med början den 30 april 1995.

Enligt artikel 7 skall de nya medlemsstaterna bidra till reservfonden, till tilläggsreserven, till avsättningar som har karaktär av reserver och till de överföringar till reserver och de avsättningar som skall göras och som motsvarar saldot på resultatbudgeten den 31 december året före anslutningen; bidragen skall beräknas på grundval av uppgifterna i bankens balansräkning och motsvara följande procentandelar av reserverna och avsättningarna: Sverige 3,51736111 %, Österrike 2,63194444 %, Norge 1,60937500 % och Finland 1,51215278 %.

Enligt artikel 8 skall de nya medlemsstaterna betala beloppen enligt artiklarna 6 och 7 antingen i ecu eller i sina nationella valutor.

Enligt artikel 9.1 skall bankens råd efter anslutningen utvidga styrelsens sammansättning genom att utse fyra ledamöter nominerade av var och en av de nya medlemsstaterna. Dessutom utser bankens råd en suppleant nominerad i samförstånd mellan de nya medlemsländerna.

Enligt punkt 2 skall mandattiden för de bankens råds medlemmar och de suppleanter som utses enligt punkt 1 gå ut vid slutet av det årsmöte i bankens råd där årsberättelsen för räkenskapsåret 1997 behandlas.

Enligt artikel 28 i fusionsfördraget från 1965 skall Europeiska gemenskaperna på medlemsstaternas områden åtnjuta den immunitet och de privilegier som krävs för utförandet av deras uppgifter. Detsamma skall gälla banken. Till 1965 års fusionsfördrag ansluter sig ett protokoll med mera detaljerade bestämmelser om

immunitet och privilegier. Det är fråga om bestämmelser som gäller bl.a. skatte- och tullfrihet.

Europarådet avlät vid sitt möte i Edinburgh i december 1992 en deklaration gällande främjandet av ekonomisk stimulans i Europa (COM (93) 164 final). Enligt denna deklaration skall rådet och banken i samarbete med kommissionen i brådskande ordning vidta åtgärder för att det i banken skall finnas en tillfällig post på fem mrd. beräkningsenheter avsedd för långivning (the Edinburgh lending facility) med vilken skall finansieras projekt för förbättrande av transeuropeiska förbindelser. I februari 1993 godkände bankens råd de principer som skall följas vid postens användning. Vid det möte som hölls i Köpenhamn i juni 1993 beslöt Europarådet att öka på posten från fem mrd. ecu till åtta mrd. ecu. Finansiering beviljas i synnerhet för projekt som utvidgar och förbättrar transeuropeiska trafikförbindelser, telekommunikationer och energinätverk eller som syftar på att skydda miljön.

Till följd av Edinburgh-deklarationen inrättade Europeiska investeringsbankens råd den 6 juni 1994 Europeiska investeringsfonden. Fondens tecknade kapital uppgår till två mrd. ecu, varav 20 % skall betalas. Europeiska investeringsbanken skall teckna 40 %, kommissionen 30 % och andra finansinstitut 30 % av det tecknade kapitalet. Fonden är en självständig juridisk person. Fondens huvudsakliga verksamhetssätt är att bevilja finansiella garantier.

Avdelning II

Finansiella bestämmelser

Artikel 199. Artikeln innehåller bestämmelser om att gemenskapens samtliga inkomster och utgifter skall täckas i varje budgetårs budget, att förvaltningsutgifterna för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken samt för rättsliga och inrikesfrågor skall upptas i budgeten samt att budgeten skall vara i balans.

Enligt artikelns första stycke skall gemenskapens samtliga inkomster och utgifter, inbegripet de som hänförs till Europeiska socialfonden, beräknas för varje budgetår och tas upp i budgeten. I enlighet med detta skall gemenskapens alla inkomster och utgifter tas upp i budgeten enligt artikel 1 i finansförordningen av den 21 december 1977

(377X1231(01)) jämte ändringar som skall tillämpas på Europeiska gemenskapernas allmänna budget, nedan finansförordningen.

Ett undantag från det ovan nämnda utgörs av Europeiska kol- och stålgemenskapens (ESKG) driftbudget, Europeiska utvecklingsfonden samt gemenskapens låneoperationer. ESKG:s driftbudgets separata ställning har motiverats med dess speciella karaktär bl.a. på följande sätt. Den finansieras med kol- och stålavgifter som uppbärs hos producenterna och inkomsterna öronmärks för vissa utgiftsobjekt. Kommissionen är enda budgetmyndighet, vilket gör administreringen av budgeten smidig. Dessutom förbjuder rättsakterna gällande driftbudgeten, vilka är definierade i fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stål gemenskapen, all formell sammanställning med budgeten. 1992 var driftbudgetens slutsumma ca 3,5 mrd. mk. Enligt kommissionens anmälan skall ESKG:s driftbudget sammanställas med EG:s budget år 2002, när Parisfördraget upphör att gälla.

Europeiska utvecklingsfonden, EUF (European Development Fund, EDF) bildades i samband med Romfördraget i syfte att främja handeln med de utvecklingsländer som anslöt sig till fördraget och genomföra ekonomiska och sociala utvecklingsprojekt i dessa länder. Gemenskapens medlemsländer har till stor del av politiska skäl velat behålla sin möjlighet till direkt påverkan av utvecklingsprojekten genom att upprätthålla en självständig finansiell administration och styrning via EUF:s styckommitté. Parlamentet och kommissionen har länge försökt få EUF ansluten till unionens budget. I EUF:s sjunde finansieringsprotokoll för åren 1990—94 ställer medlemsländerna sammanlagt ca 12,5 mrd. mk till fondens förfogande.

Alla de tre Europeiska gemenskaperna har egna rättsakter om upplåning och utlåning. ESKG:s låneverksamhet regleras av artikel 49 i fördraget om dess upprättande, enligt vilken ESKG kan ta upp lån för att finansiera kol- och stålindustrins investeringar och struktur omvandlingsprojekt samt för att stöda kol- och stålindustriarbetarnas husbyggnadsprojekt. Euratom kan på grundval av artikel 172.4 i fördraget om dess upprättande finansiera europeiska kärnkraftverk. I budgeten för 1993 har ca 50 milj. mk reserverats för kärnsäkerhetsprojekt.

I Romfördraget ingår inga särskilda bestäm-

meler om upplånings- och utlåningsverksamheten, utan verksamheten baserar sig på artikel 201 a om att den ekonomiska gemenskapens resurser skall vara tillräckliga. Budgeten innehåller av denna anledning inga förslag om upplåning och utlåning med undantag för lånegarantier samt de uppgifter som lämnas i bilagor till budgeten. År 1978 föreslog kommissionen att upplånings- och utlåningsverksamheten skulle tas med i gemenskapernas budget, men av tekniska och politiska skäl gick rådet inte med på detta.

Enligt artikelns andra stycke skall förvaltningsutgifter för institutionerna till följd av bestämmelserna i Maastrichtfördraget om en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik samt om samarbete i rättsliga och inrikesfrågor belasta budgeten. Driftutgifterna till följd av att de nämnda bestämmelserna genomförs kan på vissa villkor belasta budgeten i enlighet med artiklarna J.11 och K.8.

Enligt artikelns tredje stycke skall budgetens inkomster och utgifter balansera varandra. En motsvarande bestämmelser ingår också i artikel 5 i finansförordningen. Balansprincipen genomförs på två nivåer i budgeten. Balansbestämmelsen iakttas alltid noggrant för det första i samband med beredningen av budgeten och för det andra i samband med godkännandet av den. Ett undantag utgör den s.k. negativa reserv som första gången togs i bruk 1986 och som innebär att vissa anslag godkänns men inte listas. Den negativa reserven måste varje år, före årets slut, täckas med överföringar från andra kapitel för att slutlig balans skall uppnås i budgeten. När budgeten verkställs uppvisar den vanligen av olika orsaker ett litet överskott, vilket kan överföras till följande år som inkomst. I vissa undantagsfall kan budgeten uppvisa underskott och då måste bristen täckas följande år med hjälp av en tilläggsbudget.

De bestämmelser i finansförordningen som kompletterar tillämpningen av artikeln förklaras i samband med motiveringen till artikel 209.

Artikel 200. Artikelns bestämmelser har upphävts genom Maastrichtfördraget.

Artikel 201. Artikeln innehåller allmänna bestämmelser om finansieringen av gemenskapens budget samt om de bestämmelser som rådet skall utfärda om systemet för gemenskapens egna medel eller intäkter. Artikeln fick ett nytt innehåll samtidigt som artikel 200 i Rom-

fördraget om medlemsstaternas finansieringssandelar upphävdes.

Artikeln första stycke gäller finansieringen av gemenskapens budget. Det bestäms att budgeten skall finansieras helt av egna medel utan att det inverkar på andra inkomster.

Efter att de detaljerade fördelningsgrunderna för de finansiella bidragen i artikel 200, som upphävts genom Maastrichtfördraget, slopats har budgeten alltså finansierats på grundval av olika system. Att budgeten finansieras med s.k. egna medel hindrar dock inte att budgeten finansieras med andra inkomster.

Enligt andra stycket skall rådet fastställa bestämmelser om gemenskapens system för egna medel samt rekommendera medlemsstaterna att anta dessa bestämmelser i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser. Enligt artikeln finns det tre villkor för rådets ovan avsedda bestämmelser. Det första villkoret är att rådet fastställer bestämmelserna på förslag av kommissionen. Det andra villkoret är att rådet fastställer bestämmelserna efter att ha hört Europaparlamentet. För det tredje skall rådet fastställa bestämmelserna enhälligt.

Rådets beslut av den 24 juni 1988 om gemenskapens egna medel (88/376/EEG, Euratom)

Kommissionen har i oktober 1993 föreslagit att nämnda beslut skall ersättas med ett nytt beslut med samma namn (COM (93) 438 final). Förslaget har ändrats genom ett förslag från mars 1994 (COM (94) 71 final). Enligt artikel 1 i det gällande beslutet skall gemenskapens budget finansieras helt av gemenskapens egna medel utan att andra inkomster beaktas.

Enligt artikel 2 i beslutet är inkomsterna indelade i fyra grupper. Till den första gruppen hör de importavgifter som inom ramen för gemenskapens allmänna jordbrukspolitik uppbärs för handel med icke-medlemsländer samt de avgifter som uppbärs i samband med organiseringen av sockermarknaden. Importavgifterna är balanseringsavgifter med vilkas hjälp skillnaden mellan världsmarknadspriserna och gemenskapens priser utjämnas. Efter som gemenskapen stöder en gemensam marknadsföring av socker och isoglukos uppbär den en produktionsavgift och upplagsavgift av dem som tillverkar socker och isoglukos.

Till den andra gruppen hör de av gemenskapens institutioner fastställda tullarna enligt den allmänna tulltariffen, och andra motsvarande

avgifter för handel med icke-medlemsländer samt tullar för produkter som omfattas av fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen. Dessa avgifter, som hör till första och andra gruppen, benämns gemenskapens traditionella egna medel.

Ovan nämnda traditionella egna medel räcker dock inte till för att täcka gemenskapens utgifter. Av denna anledning inrättades 1970 en tredje grupp av egna medel. Den bestäms på grundval av den gemensamma mervärdesskattebas som skall tillämpas i medlemsländerna. Enligt artikel 2.1 c i beslutet gällande systemet med egna medel skall av mervärdesskattebasen beaktas endast den del som är högst 55 % av medlemsstatens bruttonationalinkomst. Enligt kommissionens förslag till beslut skall nämnda procenttal sjunka från och med 1995 med en procentenhet per år så att 1999 beaktas högst 50 % av mervärdesskattebasen.

Genom rådets beslut gällande systemet med egna medel (88/376/EEG, Euratom) skapades en s.k. fjärde resurs. Den baserar sig på en procentandel av alla medlemsländers sammanlagda bruttonationalinkomst. Procentandelen bestäms i samband med uppgörandet av budgeten i proportion till alla andra inkomster. Denna fjärde resurs är en föränderlig extra resurs och den avkastar den inkomst som behövs för att täcka de utgifter som de traditionella egna medlen och den avgift som baserar sig på mervärdesskattebasen inte räcker till för.

Enligt artikel 2.3 i beslutet kan medlemsstaterna dra av 10 % i uppbördsprovision när de redovisar de medel som influtit i tull- och jordbruksavgifter till gemenskapens budget. Punkterna 4—7 i artikeln innehåller preciserande bestämmelser om grunderna för de procentandelar som ansluter sig till mervärdesskattebasen och bruttonationalinkomsten.

För den närmare tillämpningen av systemet med egna medel har givits rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 om tillämpningen av beslutet om gemenskapens egna medel (88/376/EEG, Euratom). En noggrannare redogörelse för förordningen finns i samband med artikel 209.

Artikel 201 a. Enligt artikeln skall kommissionen upprätthålla budgetdisciplin. Enligt artikeln får kommissionen inte lägga fram något förslag till gemenskapsrättsakt eller ändra sina förslag eller besluta om någon genomförandeåtgärd som kan medföra betydande verk-

ningar för budgeten, utan att avge en försäkran om att förslaget eller åtgärden kan finansieras inom ramen för gemenskapens egna medel i enlighet med de bestämmelser som fastställts av rådet enligt artikel 201 i Romfördraget.

Budgetens inkomster och utgifter skall enligt artikel 199 tredje stycket i Romfördraget balansera varandra. Budgeten skall enligt artikel 201 första stycket finansieras helt av egna medel utan att det inverkar på andra inkomster.

När kommissionen lägger fram förslag till nya rättsakter eller ändrar sina förslag eller beslutar om någon genomförandeåtgärd som kan medföra betydande verkningar för budgeten, skall den beakta att förslagen och åtgärderna får finansieras endast inom ramen för gemenskapens egna medel. De avsedda medlen skall stå till kommissionens förfogande i enlighet med de bestämmelser som rådet enligt artikel 201 har fastställt för systemet med egna medel. Kommissionen skall avge en försäkran härom.

Artikel 202. I artikeln ingår bestämmelser om att de utgifter som tas upp i budgeten skall beviljas för endast ett budgetår samt bestämmelser om överföring av anslag till följande år, bestämmelser om klassificeringsgrunderna för anslagen samt bestämmelser om grupperingen av parlamentets, rådets, kommissionens och domstolens anslag.

Enligt artikelns första stycke skall de utgifter som tas upp i budgeten beviljas för ett budgetår, om inte något annat har bestämts i den finansförordning som utfärdats enligt artikel 209 i Romfördraget. Denna ettårsprincip gäller också ESKG:s driftsutgiftsbudget, trots att den normalt förverkligas genom att fondernas medel används för fleråriga projekt.

Budgeten kan innehålla periodiserade och icke-periodiserade anslag. De anslag som ansluter sig till fleråriga projekt upptas i budgeten som periodiserade anslag. Enligt artikel 1 i finansförordningen består de av anslag för ekonomiska åtaganden och anslag för betalningar. Anslagen för ekonomiska åtaganden täcker under innevarande budgetår de totala kostnaderna för förpliktelser som det tar mera än ett budgetår att uppfylla. Anslagen för betalningar täcker utgifter som föranleds av fullgörandet av budgetårets eller tidigare budgetårs ekonomiska åtaganden. Specificeringen av anslag för ekonomiska åtaganden och betalningar görs i samband med beredningen av

budgeten. Till förpliktelser som varar längre ett budgetår ansluter sig en tidsfrist inom vilken projektet skall slutföras.

I enlighet med besluten om egna medel tilldelas gemenskaperna anslag för finansieringen av sina budgeter. Ett inkomstöverskott som uppkommit under året överförs till följande år. Budgetårets inkomster införs på respektive konton under året i den takt de inflyter.

Enligt artikelns andra stycke får anslag som inte avser personalutgifter och som inte förbrukats vid budgetårets utgång föras över, dock endast till det närmast följande budgetåret. Anslag, beträffande vilka ingen skillnad görs mellan om de är anslag för ekonomiska åtgången eller betalningar, återgår i regel om de inte har använts under det budgetår för vilket de har anvisats. Anslag som är avsedda för löner och ersättningar till institutionernas ledamöter och personal kan enligt artikel 7 i budgetförordningen inte överföras utom med vissa undantag. Likaså återgår de anslag för ekonomiska åtgången och betalningar som inte har använts under budgetåret i fråga under sådana moment där anslag för ekonomiska åtgången och betalningar specificeras. Kommissionen kan dock senast den 15 februari på vissa grunder fatta beslut om att överföra dem, dock endast till det följande budgetåret. Kommissionen skall underrätta dem som utövar budgetmakten om sitt beslut före den 15 mars.

Enligt tredje stycket skall anslagen delas in i kapitel alltefter utgifternas art eller ändamål och i mån av behov ytterligare delas in i överensstämmelse med budgetförordningen. I budgeten ingår för det första ett allmänt sammandrag över inkomsterna. För det andra finns det en särskild huvudtitel för varje institution där inkomsterna och utgifterna fastställs enligt artiklarna 19 och 20 i finansförordningen.

I gemenskapens budget omfattar kommissionens huvudtitel del A för personalutgifter och institutionernas administrativa verksamhet samt del B som för närvarande omfattar åtta undertitlar för omkostnader. Inkomsterna och utgifterna indelas under varje huvudtitel i enlighet med art eller ändamål i avdelningar, kapitel, moment och undermoment. Budgetnomenklaturen fastställs i samband med budgetberedningen. Till varje huvudtitel i budgeten liksom till del A och B under kommissionens huvudtitel hör kapitlet "villkorliga anslag" samt kapitlet "reserv för oförutsedda utgifter".

Till kommissionens huvudtitel kan höra "negativ finansieringsreserv" vars maximibelopp har begränsats till 200 milj. ecu. Till den undertitel som omfattar utgifterna för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, EUGFJ, hör en finansieringsreserv, för vilken villkoren fastställs i rådets beslut gällande budgetdisciplin (88/377/EEG) och rådets beslut om gemenskapernas egna medel (88/376/EEG, Euratom). En bilaga till del B under kommissionens huvudtitel innehåller ett dokument om upplånings- och utlåningsåtgärder.

Enligt fjärde stycket skall Europaparlamentets, rådets, kommissionens och EG-domstolens utgifter tas upp i särskilda delar av budgeten, om inte annat följer av någon särskild ordning för vissa gemensamma utgifter. Enligt artikel 19 i finansförordningen omfattar budgeten utöver ovan nämnda institutioner dessutom revisionsrättens huvudtitel. Huvudtitlarna är indelade i sammandrag över inkomster och utgifter. Ekonomiska och sociala kommitténs inkomster och utgifter tas upp under rådets huvudtitel. I verkligheten utgör de enskilda institutionernas inkomster en ringa del av de totala inkomsterna i budgeten.

Artikel 203. Artikelns innehåller bestämmelser om budgetåret samt om tidtabellen och förfarandet för uppgörande av institutionernas budget. Varje institution uppgör sitt budgetförslag självständigt. Varje institution har egna rättsakter om tillvägagångssättet. I rådet godkänns förslagen med kvalificerad majoritet (minst 54/76). Principerna för detta förfarande ges i artikel 148 i Romfördraget. I parlamentet räcker det i regel med enkel majoritet.

Centrala skeden i budgetförfarandet är för det första det skede då rådet godkänner budgetförslaget, vilket innebär att budgetprocessen formellt öppnas. Det andra skedet infaller då parlamentet slutgiltigt godkänner budgetförslaget efter den andra läsningen, varvid förfarandet avslutas.

Artikelns innehåller detaljerade bestämmelser om den tidpunkt då kommissionens preliminära budgetförslag skall vara klart och om när de olika institutionerna skall få behandla förslaget. Sedan 1977 har man tillämpat en s.k. pragmatisk tidtabell som innebär att budgetförslaget överförs från en institution till en annan betydligt tidigare än de slutgiltiga tidpunkter som nämns i artikeln.

Enligt punkt 1 i artikeln skall budgetåret

börja den 1 januari och sluta den 31 december. Budgetårets inkomster hänförs till året i fråga på grundval av de avgifter som uppburits under året med undantag för de egna medlen för januari månad följande budgetår, som kan betalas i förskott enligt artikel 6 i finansförordningen. Beviljade anslag kan med vissa undantag användas enbart för att täcka de utgifter som man på behörigt sätt har åtagit sig och betalat det budgetår för vilket de har godkänts. Budgetårets utgifter hänförs till året i fråga på grundval av de utgifter vars godkännande har inkommit till ekonomichefen senast den 31 december, till räkenskapsföraren senast den 10 januari och som räkenskapsföraren har betalat senast den 15 januari.

Enligt punkt 2 i artikeln skall var och en av gemenskapens institutioner före den 1 juli upprätta en beräkning över sina utgifter. Kommissionen skall sammanställa dessa beräkningar i ett preliminärt budgetförslag som skall innehålla en beräkning över inkomster och en över utgifter. Kommissionen skall enligt punkt 3 förelägga rådet det preliminära budgetförslaget senast den 1 september. En motsvarande bestämmelser ingår i artiklarna 12 och 13 i finansförordningen.

I praktiken uppgörs det preliminära budgetförslaget numera före mitten av maj, varefter kommissionen omedelbart offentliggör en översikt av vilken framgår de allmänna linjerna i budgetförslaget. Budgetförslaget, översatt till gemenskapens alla språk, sänds i mitten av juni till rådet för en första läsning. Ett medlemsland kan i någon mån påverka innehållet i det preliminära budgetförslaget när det under april förhandlar med kommissionen om sina egna ekonomiska utsikter om vilka samförstånd måste uppnås.

När rådet har fått budgetförslaget vid nämnda tidpunkt behandlar det i praktiken förslaget före utgången av juli. Ett medlemsland har i detta skede de bästa möjligheterna att påverka budgetens innehåll, eftersom förslaget först behandlas i rådets budgetkommitté, som består av tjänstemän från medlemsländernas permanenta delegationer. Därefter undersöks förslaget av Coreper 1, där ställföreträdarna för sändebuden från medlemsstaternas ständiga delegationer är representerade. Medlemsländernas finansministrar kommer överens om rådets slutgiltiga budgetförslag genom att i kommissionens preliminära förslag göra ändringar beträffande de obligatoriska anslagen, dvs. de

utgifter som är en nödvändig följd av fördragen eller rättsakter som givits med stöd av dem, och föreslå ändringar i andra utgifter än de som är en nödvändig följd av fördragen. För att förslaget skall godkännas förutsätts kvalificerad majoritet i rådet.

Enligt punkt 4 skall budgetförslaget föreläggas Europaparlamentet senast den 5 oktober. Om inte rådet lyckas uppnå behövlig majoritet före nämnda tidpunkt, kan parlamentet eller kommissionen föra saken till EG-domstolen för avgörande. I praktiken kan parlamentet börja behandla budgetförslaget före september.

Parlamentet har rätt att ändra andra anslag än de som är en nödvändig följd av fördragen, om en majoritet av dess ledamöter förordar det, och att föreslå ändringar i de anslag som är en nödvändig följd av fördragen, om en absolut majoritet av de avgivna rösterna förordar det. Om parlamentet inom 45 dagar efter att ha förelagts budgetförslaget meddelar att det godkänner förslaget utan ändringar, är budgeten slutgiltigt antagen. Om parlamentet inom denna frist inte har föreslagit ändringar i budgetförslaget, har budgeten ansetts vara slutgiltigt antagen. Om parlamentet har antagit ändringar eller lagt fram ändringsförslag, skall budgetförslaget överlämnas till rådet. I praktiken kommer budgetförslaget tillbaka till rådet senast den 25 oktober.

Enligt punkt 5 skall rådet fatta beslut efter att ha överlagt med kommissionen och vid behov med övriga berörda institutioner. Rådet får genom beslut med kvalificerad majoritet modifiera varje ändring som har antagits eller föreslagit av Europaparlamentet.

Budgeten skall anses vara slutgiltigt antagen om rådet inte inom 15 dagar efter att ha förelagts budgetförslaget har modifierat någon av de ändringar som antagits av parlamentet och om de ändringsförslag som lagts fram av parlamentet har godkänts. Om däremot rådet inom denna frist har modifierat parlamentets ändringar eller ändringsförslag, skall det modifierade budgetförslaget lämnas tillbaka till parlamentet för en andra läsning. I praktiken underrättar rådet parlamentet om sina modifieringsförslag runt den 22 november trots att förslaget formellt skall tillställas parlamentet senast den 4 december.

Enligt punkt 6 får parlamentet inom 15 dagar efter det att budgetförslaget har förelagts parlamentet genom beslut av en majoritet av dess ledamöter och med tre femtedelar av de

avgivna rösterna ändra eller avslå de modifieringar av parlamentets ändringar som gjorts av rådet och skall anta budgeten i enlighet därmed. Om parlamentet inte har fattat något beslut inom denna frist, skall budgeten anses slutgiltigt antagen.

I punkt 7 sägs att när det förfarande som anges i denna artikel har fullföljts skall parlamentets ordförande förklara att budgeten har blivit slutgiltigt antagen.

Enligt artikel 8 får dock parlamentet, om viktiga skäl föreligger, genom beslut av en majoritet av dess ledamöter och med två tredjedelar av de avgivna rösterna avslå budgetförslaget och begära att få ett nytt förslag framlagt. Eftersom uttrycket "om viktiga skäl föreligger" inte har någon rättslig definition grund, är avslående av förslaget till sin natur en politisk åtgärd. I praktiken har budgetförslaget avslagits två gånger, 1980 och 1985.

Enligt punkt 9 skall för samtliga utgifter utom sådana som är en nödvändig följd av Romfördraget eller av rättsakter som antagits i enlighet med det årligen fastställas en maximal procentuell ökning i förhållande till utgifter av samma slag under det innevarande året. Kommissionen skall efter samråd med kommittén för ekonomisk politik bestämma denna maximala procentsats beroende på volymutvecklingen av bruttonationalinkomsten, den genomsnittliga förändringen av medlemsstaternas budgetar och utvecklingen av levnadskostnaderna under det föregående budgetåret. Gemenskapens alla institutioner skall före den 1 maj underrättas om den maximala procentsatsen och de är skyldiga att rätta sig efter denna under budgetförbandet.

Om den procentuella ökningen i det budgetförslag som upprättats av rådet beträffande andra utgifter än sådana som är en nödvändig följd av Romfördraget överstiger hälften av den maximala procentsatsen, får Europaparlamentet ytterligare öka summan av dessa utgifter med upp till hälften av den maximala procentsatsen. Om parlamentet, rådet eller kommissionen anser att gemenskapernas verksamhet kräver att den fastställda procentsatsen skall överskridas, får en annan procentsats fastställas genom avtal mellan rådet, som skall besluta med kvalificerad majoritet, och parlamentet, vars beslut skall fattas av en majoritet av dess ledamöter och tre femtedelar av de avgivna rösterna.

Vid uppgörandet av budgeten är det numera

viktigt att iaktta budgetdisciplin. Enligt rådets beslut 88/377/EEG får EUGFJ:s utgifter inte något år överstiga 74 % av ökningen av gemenskapens totalproduktion under året i fråga. Övriga nödvändiga utgifter skall hållas inom de ramar som den fleråriga finansieringsplan förutsätter som utgör en del av det avtal som institutionerna ingått den 29 oktober 1993 och som gäller budgetdisciplin och förbättrat budgetförbandet (93/C 331/01). Detta avtal reglerar också utvecklingen av andra utgifter än de som är en följd av fördragen. Enligt avtalet är det i sista hand rådet som skall fatta beslut om de nödvändiga utgifterna, medan däremot parlamentet har slutgiltig beslutanderätt i fråga om dimensioneringen av andra utgifter än de ovan nämnda.

Enligt artikel 10 skall varje institution utöva de befogenheter som tilldelats den med vederbörlig hänsyn till fördragets bestämmelser och till rättsakter som antagits i enlighet med dessa, särskilt de som avser gemenskapens egna medel och balansen mellan inkomster och utgifter.

Artikel 204. Artikelns innehåller bestämmelser om budgetförbandet i händelse av att budgetförslaget inte har godkänts före ingången av ett budgetår.

Enligt artikelns första stycke får, om budgeten ännu inte har antagits i början av ett budgetår, ett belopp som motsvarar högst en tolfedel av budgetanslagen för det föregående budgetåret användas för varje månad för ett kapitel eller en underavdelning i budgeten i enlighet med artikel 9 i finansförordningen. Kommissionen får dock inte förfoga över medel som överstiger en tolfedel av de anslag som anges i det budgetförslag som är under utarbetande.

Ekonomiska åtaganden får enligt finansförordningen göras kapitel för kapitel med högst en fjärdedel av alla anslag som godkänts föregående budgetår, ökad med en tolfedel för varje förliden månad och utan att de anslag som reserverats i budgetförslaget överskrids. Betalningar kan månatligen erläggas kapitel för kapitel med högst en tolfedel av alla anslag som har godkänts för kapitlet i fråga föregående budgetår med beaktande av företagna överföringar.

Enligt artikelns andra stycke får rådet under förutsättning att övriga villkor i första stycket iakttagits genom beslut med kvalificerad majoritet ge sitt tillstånd till utgifter som överstiger en tolfedel. Detta stycke tillämpas om kontinui-

teten i gemenskapens verksamhet och administrativa behov förutsätter det. Beträffande de nödvändiga utgifterna kan rådet på kommissionens begäran och i samråd med parlamentet ge tillstånd till samtidig användning av två tillfälliga tolftedelar eller flera tolftedelar utöver dem som kan användas utan särskilda åtgärder.

I tredje stycket sägs att om beslutet avser utgifter som inte är en nödvändig följd av Romfördraget, skall rådet omedelbart överlämna beslutet till parlamentet som inom 30 dagar genom beslut av en majoritet av dess ledamöter och med tre femtedelar av den avgivna rösterna får fatta ett avvikande beslut beträffande de utgifter som överstiger den tolftedel som avses i första stycket. Om parlamentet inte inom denna frist har fattat ett beslut som avviker från rådets beslut, skall rådets beslut betraktas som slutgiltigt antaget. Till dessa delar tillämpas beträffande EKSG artikel 78 b i det fördraget och beträffande Euratom artikel 178 i det fördraget.

Tolftedelsförfarandet tillämpas inte bara när budgetförslaget i det sista skedet avslås i Europaparlamentet utan också när rådet inte har lyckats godkänna förslaget i tid eller när parlamentets ordförande inte har förklarat att förslaget är slutgiltigt antaget.

I fall då budgetförslaget avslås regleras dimensioneringen av anslagen beträffande alla kapitel på grundval av regeln om s.k. dubbelbegränsning. Grundregeln är att för varje månad följande år beviljas en tolftedel av motsvarande anslag för föregående år. Om i budgetförslaget emellertid har antecknats ett anslag som är mindre än föregående års, skall tolftedelen dimensioneras på grundval av detta lägre belopp. Syftet med regeln är att säkerställa kontinuiteten i verksamheten utan att göra det möjligt för kommissionen att förfoga över större anslag än planerat. Regeln kan dock tolkas på flera sätt. Enligt kommissionen skall anslagsbegränsningen uppställas på grundval av det avslagna budgetförslaget. Rådet och parlamentet utgår dock ifrån att hela budgetförfarandet skall börja om från början och därför finns det ingen egentlig dubbelbegränsning så länge som kommissionen inte har lagt fram nya budgetförslag.

Förfarandet med en tolftedel av anslagen har ingen inverkan på de traditionella egna medlen på inkomstsidan i budgetförslaget, eftersom de nationella myndigheterna uppbär dem automa-

tiskt. Beträffande mervärdesskatte- och BNI-avgiften tillämpas den tidigare gällande avgiften till dess att avgifterna omdimensioneras (rådets beslut (88/376/EEG, Euratom), artikel 2.6). Å andra sidan skall dimensioneringen av tolftedelarna enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1552/89 basera sig på den sista slutgiltigt antagna budgeten. Nödvändiga ändringar görs den första vardagen efter att budgeten har antagits.

Artikel 205. Artikelns innehåller bestämmelser om kommissionens ansvar och om principerna för den ekonomiska förvaltningen vid genomförandet av budgeten samt om hur institutionerna skall sköta betalningen av sina utgifter.

Enligt artikelns första stycke skall kommissionen genomföra budgeten under eget ansvar med beaktande av artikel 22 i finansförordningen och principerna för en sund ekonomisk förvaltning enligt artikel 2 i budgetförordningen. Ansvarsprincipen ansluter sig till kommissionens allmänna befogenhet vilken bestäms i artikel 155 i Romfördraget. Kommissionen är under det att den säkerställer att gemenskapens lagar iakttas och utnyttjar den befogenhet som rådet tilldelat den skyldig att skaffa fram de finansiella resurser som institutionerna behöver så att gemenskapens politik kan drivas. Enligt artikeln sträcker sig kommissionens befogenhet i enlighet med institutionernas autonomi i fråga om budgeteringen dock inte till de huvudtitlar som gäller institutionernas ekonomiska förvaltning. De ledande kommittéer som inrättats genom olika förordningar innebär en politisk begränsning av kommissionens budgetmakt. Dessa kommittéer består av nationella sakkunniga och avsikten med dem är att bistå kommissionen vid genomförandet av budgeten. I verkligheten inskränker de oftast kommissionens verkställande makt. Kommittéernas ställning har ändrats i enlighet med de principer som framgår av kommissionens vitbok från 1985 (COM (93) 310 final) så att kommissionen verkställande makt har förstärkts i förhållande till kommittéerna.

Inga bestämmelser gällande principen för en sund ekonomisk förvaltning har tagits in i fördragen. Finansförvaltningen anses stå på sund basis när de finansiella systemen och beslutsförfarandena möjliggör ett optimalt resultat med de tillbudsstående resurserna eller när minimala resurser används för att nå ett uppställt mål. I praktiken är finansförvaltningen i skick när man uppnår optimal balans

mellan uppnåendet av ett uppställt mål samt valet och utnyttjandet av de tillbudsstående medlen. I artikel 2 i finansförordningen nämns saken på följande sätt. Budgetanslagen skall användas i enlighet med principerna för en sund ekonomisk förvaltning samt i synnerhet principerna för resurshushållning och kostnadseffektivitet. De mål som uttrycks kvantitativt måste definieras och det måste finnas kontroll av i vilken mån målen nås.

Enligt artikelns andra stycke ges genom förordningar närmare bestämmelser om hur varje institution skall medverka när dess egna utgifter betalas. I artikel 22 i finansförordningen bestäms att kommissionen ger Europaparlamentet, rådet, EG-domstolen och revisionsrätten tillräckliga befogenheter för genomförandet av de huvudtitlar i budgeten som motsvarar dessa institutioner. Varje institution vidtar nödvändiga åtgärder i både organiserings- och uppföljningsskedet för att säkerställa att de mål de uppställt för sig själva uppnås. Kommissionen och övriga institutioner kan överföra sin beslutanderätt när det gäller genomförandet av budgeten i enlighet med villkoren i sin arbetsordning och inom de gränser som fastställts i fullmakten. I praktiken baserar sig genomförandet av budgeten i varje institution på att den verkställande makten fördelas mellan utanordnaren, räkenskapsföraren och ekonomichefen enligt vad som konstateras i artikel 21 i finansförordningen.

Enligt artikelns tredje stycke får kommissionen inom budgeten föra över anslag från ett kapitel till ett annat och från en underavdelning till en annan, inom de gränser och på de villkor som anges i förordning. Enligt artikel 26 i finansförordningen kan parlamentet och rådet i sina egna huvudtitlar i budgeten göra överföringar från ett kapitel till ett annat och från ett moment till ett annat. EG-domstolen och revisionsrätten kan i sina egna huvudtitlar i budgeten i varje kapitel göra överföringar från ett moment till ett annat samt i varje avdelning som gäller personalutgifter och omkostnader göra överföringar från ett kapitel till ett annat. Dessutom kan kommissionen för dem som utövar budgetmakten föreslå överföringar av anslag från ett kapitel till ett annat under vilken huvudtitel som helst i budgeten. Rådet beslutar i egenskap av utövare av budgetmakt om överföringar gäl-

lande nödvändiga utgifter inom sex veckor efter att ha hört parlamentet. Parlamentet träffar i egenskap av utövare av budgetmakt sitt avgörande om anslagsöverföringar som gäller utgifter som inte är en nödvändig följd av fördraget inom sex veckor efter att ha hört rådet. Varje förslag som gäller en överföring inom en avdelning eller från ett kapitel till ett annat förutsätter en anteckning om godkännande av ekonomichefen. Anslag kan överföras endast till sådana moment i budgeten för vilka ett anslag har godkänts i budgeten eller som är försedda med anteckningen "pro memoria" (pm).

Den som utövar den högsta befogenheten i en institution kan på eget ansvar låta bli att beakta ett negativt beslut av ekonomichefen. Enligt artikel 28 i finansförordningen skall ekonomichefen och inom en månad revisionsrätten dock underrättas härom.

Artikel 205 a. Enligt artikeln skall kommissionen årligen till rådet och Europaparlamentet överlämna en resultaträkning för hur budgeten genomförts under det föregående budgetåret samt en balansräkning över gemenskapens tillgångar och skulder. Enligt artikel 78 i finansförordningen skall kommissionen för det utgångna budgetåret upprätta en konsoliderad inkomst- och utgiftsräkning över gemenskapernas allmänna budget till den 1 maj följande budgetår. Den konsoliderade inkomst- och utgiftsräkningen skall omfatta en tabell över inkomsterna, tabeller som visar hur budgetårets anslag utvecklats, tabeller gällande utgifterna över användningen av budgetårets anslag, tabeller gällande användningen av de av föregående budgetårs anslag som fortfarande står till förfogande samt en bilaga som omfattar åtgärder gällande kapital och skötseln av skulder.

Enligt artikel 79 i finansförordningen skall varje institution senast den 1 mars tillstålla kommissionen de uppgifter som behövs för upprättandet av inkomst- och utgiftsräkningen och balansräkningen. Inkomst- och utgiftsräkningen innehåller för varje institution alla transaktioner gällande inkomster och utgifter under det gångna budgetåret. Kommissionen skall med stöd av artikel 81 i finansförordningen till den 1 maj följande år upprätta en konsoliderad balansräkning som omfattar gemenskapernas tillgångar och skulder den 31 december det gångna budgetåret samt till balansräkningen foga en samma dag gjord utred-

ning över kontona, av vilka framgår transaktionerna och saldona. Balansräkningen skall för tillgångarnas del innehålla beloppet av de inkomster som skall uppbäras och för skuldernas del beloppet av sådana utgifter under budgetåret som ännu inte har noterats i bokslutet. Kommissionen skall enligt artikel 82 i finans ordningen senast den 1 maj tillställa Europaparlamentet, rådet och revisionsrätten inkomst- och utgiftskontot, en utredning över den ekonomiska förvaltningen samt balansräkningen.

Artikel 206. Artikeln innehåller bestämmelser om förfarandet när Europaparlamentet beviljar kommissionen ansvarsfrihet i fråga om genomförandet av budgeten samt bestämmelser om de åtgärder som kommissionen skall vidta till följd av saken.

Enligt punkt 1 i artikeln skall Europaparlamentet bevilja kommissionen ansvarsfrihet för budgetens genomförande på rekommendation av rådet, som skall fatta sitt beslut med kvalificerad majoritet. I detta syfte skall rådet och parlamentet i tur och ordning granska revisionsrättens i artikel 188 c avsedda årsrapport tillsammans med de granskade institutionernas yttranden över revisionsrättens yttranden samt de av revisionsrättens särskilda rapporter som är av betydelse i detta sammanhang.

Kommissionen skall i enlighet med artikel 205 a årligen till rådet och Europaparlamentet överlämna en resultaträkning och balansräkning där gemenskapens tillgångar och ansvar presenteras. Revisionsrätten skall på grundval av sin granskning avge ett utlåtande till rådet och parlamentet om tillförlitligheten hos kontona för inkomster och utgifter samt om lagligheten och ändamålsenligheten hos de åtgärder som ligger till grund för kontona. Revisionsrätten uppgör också en årsrapport efter utgången av varje budgetår och vid behov särskilda rapporter. Unionens institutioner avger sitt yttrande om de yttranden som revisionsrätten riktat till dem.

Efter att ha fått den rekommendation som rådet fattat beslut om med kvalificerad majoritet samt granskat ovan nämnda handlingar beviljar Europaparlamentet kommissionen ansvarsfrihet för budgetens genomförande. Ansvarsfrihet skall beviljas före den 30 april det år som följer på budgetåret. Om denna tidsfrist inte kan iakttas skall Europaparlamentet eller rådet underrätta kommissionen om orsakerna

till att beslutet uppskjutits. Om Europaparlamentet skjuter upp beslutet om beviljande av ansvarsfrihet, skall kommissionen omedelbart försöka vidta alla åtgärder för att underlätta undanröjandet av de hinder som ligger i vägen för detta beslut.

Enligt punkt 2 i artikeln har Europaparlamentet rätt att höra kommissionen innan ansvarsfrihet beviljas och vid behov för andra ändamål i samband med att kommissionen utövar sina befogenheter beträffande budgetens genomförande. Parlamentet kan höra kommissionen om verkställigheten av utgifterna eller om hur de finansiella kontrollsystemen fungerar. Kommissionen är skyldig att lägga fram alla nödvändiga uppgifter till Europaparlamentet.

Enligt punkt 3 första stycket är kommissionen skyldig att rätta sig efter iakttagelserna i Europaparlamentets beslut om ansvarsfrihet för kommissionen eller andra iakttagelser från Europaparlamentet om verkställigheten av utgifterna. Kommissionen skall dessutom beakta de kommentarer som är fogade till rådets rekommendationer om ansvarsfrihet. Kommissionen skall vidta alla lämpliga åtgärder som dessa iakttagelser och kommentarer föranleder.

Enligt punkt 3 andra stycket skall kommissionen rapportera om de åtgärder som den har vidtagit mot bakgrund av Europaparlamentets iakttagelser och rådets kommentarer. Detta gäller i synnerhet de situationer där kommissionen till följd av iakttagelserna eller kommentarerna ger instruktioner till dem som ansvarar för budgetens genomförande. Dessa rapporter ges dock på begäran av Europaparlamentet eller rådet samt tillställs även revisionsrätten.

Artikel 207. Bestämmelserna i artikeln härstammar från 1957. De har inte ändrats i överensstämmelse med varken den ändrade primärrätten eller den praxis som senare börjat tillämpas. Av denna anledning är vissa av artikeln bestämmelser å ena sidan delvis föråldrade eller så har de å andra sidan tillämpats endast delvis eller inte tillämpats alls.

Artikeln första stycke innehåller en central bestämmelse om den tekniska penningenhet som är nödvändig för upprättandet och tillämpningen av gemenskapens budget. Enligt bestämmelsen skall gemenskapens budget upprättas i den beräkningsenhet som bestämts i överensstämmelse med föreskrifterna i den finansförordning som utfärdats enligt artikel 209. Bestämmelsen gäller enbart beräkningsen-

hetens användning vid uppgörandet av budgeten. Användningen av ecu i andra sammanhang, t.ex. för gemenskapens betalningar till tredje part, bygger på annan lagstiftning. Det finns också särskilda bestämmelser om den beräkningsenhet, den s.k. gröna ecun, och de växelkurser som skall tillämpas för den gemensamma jordbrukspolitikens mål.

Bestämmelser om beräkningsenheten ingår i artikel 11 i rådets förordning av den 13 mars 1990 (EKSG, EEG, Euratom) nr 610/90 om ändring av den finansförordning som skall tillämpas på Europeiska gemenskapernas allmänna budget. Enligt denna bestämmelse skall gemenskapens budget upprättas i ecu. Ecu består av en totalsumma av andelarna av medlemsstaternas valutor. Om dessa andelar bestäms i rådets förordning (EEG) nr 3180/78 om ändring av värdet på den beräkningsenhet som används av Europeiska fonden för monetärt samarbete. Beslut om ändringar i ecuns grunder som fattats i enlighet med den sistnämnda rättsakten skall tillämpas direkt på den beräkningsenhet, dvs. ecun, som används i budgeten. Värdet på ecun i en viss valuta är totalsumman av motvärdena på andelarna av de valutor som bildar ecun i valutan i fråga. Ecuns värde bestäms av kommissionen på grundval av de dagliga valutakurserna på valutamarknaden. De dagliga växelkurserna för de olika nationella valutorna kan fås varje dag och de publiceras i EG:s officiella tidning.

Närmare bestämmelser om tillämpningen av beräkningsenheten på inkomsterna och utgifterna i gemenskapens budget samt t.ex. om omvandlingskurserna i förhållande till tredje länders valutor ingår i kommissionens förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 3418/93 som innehåller detaljerade bestämmelser om tillämpningen av vissa bestämmelser i finansförordningen av den 21 december 1977.

Enligt andra stycket i artikeln skall medlemsstaterna ställa de finansiella bidrag som avses i artikel 200.1 till gemenskapens förfogande i sin nationella valuta. I den sistnämnda artikeln fastställdes de finansiella bidrag från medlemsstaterna som budgetens inkomster skall omfatta och som behövdes för att täcka Europeiska socialfondens utgifter. Bestämmelsen hade förblivit oförändrad trots att man i finansieringen av gemenskapens utgifter hade övergått från systemet med finansiella bidrag till systemet med egna medel. Artikel 200 i Romfördraget upphävdes först genom Maastrichtfördraget.

Hänvisningen i artikel 207 andra stycket i Romfördraget till medlemsstaternas finansiella bidrag torde också rikta sig till bestämmelserna i artikel 201 i Romfördraget om systemet med egna medel sådan den sistnämnda bestämmelsen lyder ändrad genom Maastrichtfördraget. Artikel 207 andra stycket i Romfördraget kan sålunda anses betyda, att medlemsstaternas andelar enligt systemet med gemenskapens egna medel skall betalas till gemenskapen i medlemsstatens egen valuta.

I artikelns tredje stycke ingår bestämmelser om användningen av de disponibla medel som härrör från medlemsstaternas finansiella bidrag eller de egna medel som fås från medlemsstaterna. Ett eventuellt överskott skall deponeras i medlemsstaternas statskassor eller hos organ utsedda av medlemsstaterna. I stycket i fråga ingår också bestämmelser om det värde de på detta sätt deponerade medlen skall behålla. Den sistnämnda bestämmelsen tillämpas dock inte som sådan utan de medel som medlemsstaterna deponerat på kommissionens konton i nationella valutor omvandlas till ecu på det sätt som bestäms i artikel 9.2 i rådets förordning (EEG, EKSG, Euratom) nr 1552/89.

Enligt fjärde stycket får dessa medel också placeras på villkor som kommissionen och den berörda medlemsstaten kommer överens om. Detta stycke har aldrig tillämpats i praktiken.

Enligt artikelns femte stycke skall den finansförordning som fastställts enligt artikel 209 ange de tekniska villkoren för hur Europeiska socialfondens finansiella transaktioner skall genomföras.

Artikel 208. Artikelns första stycke innehåller bestämmelser om kommissionens befogenheter att ändra slaget av valuta på sitt konto. Kommissionen får överföra tillgångar som den innehar i en medlemsstats valuta till en annan medlemsstats valuta endast i den mån det behövs för att dessa tillgångar skall kunna användas för ändamål som avses i Romfördraget, dvs. i praktiken närmast för verkställandet av budgeten. Bestämmelsen ger inte kommissionen möjlighet att i spekulations syfte ändra valuta vid förändringar i valutakurserna.

De tillgångar som avses i artikeln består av medlemsstaternas finansiella bidrag till gemenskapens egna medel och kan således vara mycket stora. Dylika stora överföringar från en valuta till en annan kunde inverka menligt på det externa värdet av landets pengar. Kommissionen skall därför så långt som möjligt und-

vika att företa sådana överföringar, om den har kontanter eller likvida medel i de valutor som den behöver.

Artikelns första stycke innehåller också en bestämmelse enligt vilken kommissionen skall underrätta berörda medlemsstaters behöriga myndigheter om valutaöverföringar. Enligt artikel 35 i budgetförordningen skall kommissionen kvartalsvis tillställa varje medlemsstat ett meddelande av vilket framgår överföringarna till och från medlemsstatens valuta.

Enligt andra stycket skall kommissionen stå i förbindelse med varje medlemsstat genom den myndighet som medlemsstaten utser. Vid genomförandet av finansiella transaktioner skall kommissionen anlita den berörda medlemsstatens sedelutgivande bank eller något annat finansinstitut som godkänts av medlemsstaten.

Artikel 209. Artikelns innehåller bestämmelser om befogenheten att utfärda bestämmelser om budgeten och ekonomin. Enligt artikeln skall rådet utfärda dessa bestämmelser genom enhälligt beslut på förslag från kommissionen. Rådet skall också höra Europaparlamentet. Artikelns förutsätter dessutom att revisionsrätten skall yttra sig om saken innan rättsakterna ges.

Närmare bestämmelser om budgetens uppställning och genomförande och om redovisning och revision skall ingå i finansförordningen.

Enligt artikeln skall rådet dessutom fastställa de sätt och det förfarande enligt vilka de budgetinkomster som fastställs i den ordning som gäller för gemenskapens egna medel skall ställas till kommissionens förfogande. Rådet skall också bestämma nödvändiga åtgärder för att möta ett eventuellt likviditetsbehov.

Rådet skall också bestämma regler för det ansvar som åvilar dem som utfärdar betalningsorder och de redovisningsskyldiga och lämplig ordning för kontroll. Genom fördraget om Europeiska unionen fogades till denna punkt c som gäller tillsynen över ekonomin ett omnämnande av det ansvar som åvilar dem som granskar den ekonomiska förvaltningen.

Finansförordningen av den 21 december 1977 som skall tillämpas på Europeiska gemenskapernas allmänna budget (377X1231(01))

Denna s.k. finans- eller budgetförordning är den viktigaste rättsakten som gäller gemenskapens budget. Budgetförordningen har ändrats genom följande rättsakter: rådets förordning

(EKSG, EEG, Euratom,) nr 1252/79; rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 1176/80; rådets förordning (EKSG, EEG, Euratom) nr 2049/88; rådets förordning (Euratom, EKSG, EEG) nr 610/90. Finansförordningens konsoliderade text omfattar för närvarande 131 artiklar och 12 avdelningar.

Rättsaktens första avdelning innehåller allmänna principer om bl.a. att budgeten omfattar ett år, anslagstyper, användningen av medel i samband med verksamhet som sträcker sig över flera år samt om andra omständigheter. Dessa omständigheter samt vissa saker som behandlas nedan har förklarats bl.a. i samband med artiklarna 202, 203 och 204 i Romfördraget.

Artikel 4 i finansförordningen innehåller bestämmelser om bruttobudgeteringen av inkomsterna och utgifterna i budgeten och om undantag från detta. Artikel 5 innehåller en grundläggande bestämmelse enligt vilken inkomster och utgifter kan erläggas endast genom att de registreras under något moment i budgeten. Denna artikel innehåller också en grundläggande bestämmelse om förbud mot att överskrida anslagen.

I artikel 6 bestäms att budgetår skall vara kalenderåret. Artikelns innehåller också huvudsakliga bestämmelserna om inriktningen av inkomster och utgifter. Artikel 7 innehåller bestämmelser om återgående anslag och om överföring av anslag till följande budgetår. Artikel 9 innehåller bestämmelser om de tillvägagångssätt som ansluter sig till betalningen av utgifter i det fall att budgeten inte är slutgiltigt fastställd när budgetåret börjar.

Enligt artikel 10 skall budgeten, tilläggsbudgeterna och rättelser i budgeten offentliggöras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning i regel en månad efter den dag då budgeten har konstaterats vara slutgiltigt fastställd.

Enligt artikel 11 skall budgeten upprättas i ecu. Saken har också behandlats i samband med artikel 207 i Romfördraget.

Förordningens andra avdelning innehåller detaljerade bestämmelser om budgetens uppställning, struktur och framläggande, som har behandlats i samband med artikel 202 i Romfördraget.

Förordningens tredje avdelning behandlar budgetens genomförande. Avdelningens artiklar innehåller bestämmelser bl.a. om utavordnarna, som är ansvariga för handhavandet av anslagen och om de redovisningsskyldiga,

som sköter uppbörd och utbetalningar. Budgeten genomförs med iakttagande av en princip enligt vilken samma person inte kan vara både utanordnare och redovisningsskyldig.

Kommissionen genomför budgeten på eget ansvar och inom ramen för de tilldelade anslagen. Kommissionen ger Europaparlamentet, rådet, gemenskapens domstol och revisionsrätten nödvändig befogenhet för genomförandet av de huvudtitlar i budgeten som gäller dessa institutioner. Kommissionen och övriga institutioner kan överföra sin beslutanderätt gällande genomförandet av budgeten i enlighet med de villkor och inom ramen för de befogenheter som fastställts i arbetsordningen.

Tredje avdelningen innehåller också bestämmelser om bl.a. skötseln av bokföringen med hjälp av ADB-system liksom om economichefens samt de redovisningsskyldigas ställning och uppgifter. Avdelningen innehåller också bestämmelser om anslagsindelningen, gemenskapsinstitutionernas rätt att i sina egna huvudtitlar göra överföringar från en artikel i budgeten till en annan samt om förutsättningarna för överföring av anslag i artikel 26. Artikel 27 innehåller undantagsbestämmelser om de fall där utgifter eller inkomster kan godkännas till nettobelopp.

I tredje avdelningen ingår också bestämmelser om det praktiska handhavandet av de inkomster som tas upp i budgeten och av de disponibla medlen, t.ex. om förutsättningarna för godkännande av inkomster och utgifter och om de närmare uppgifterna för utanordnarna samt de redovisningsskyldiga. Avdelningen innehåller vidare detaljerade bestämmelser om utgifternas inriktning, fastställande, godkännande och betalning samt om skötseln av löneutgifter.

Fjärde avdelningen gäller ingående av upphandlings-, entreprenad-, service- och hyresavtal, inventarier över lösöre och fast egendom samt bokföringen. Avtalen skall ingås skriftligen och i regel med iakttagande av priskonkurrensförfarande eller förfarande med anbudsinfordran. Anbud skall i regel infordras åtminstone i alla medlemsstater.

I femte avdelningen ingår bestämmelser om det ansvar som åvilar utanordnarna, de redovisningsskyldiga och dem som sköter förhandsbetalningskassorna, det disciplinära förfarande och den ersättningskyldighet som gäller dem samt beviljande av ansvarsfrihet åt de redovisningsskyldiga.

I sjätte avdelningen ingår bestämmelser om bl.a. bokslutets innehåll, framläggande av bokslutet, revision, revisionsrättens verksamhet, rättigheter och uppgifter, de granskades skyldigheter samt beviljande av ansvarsfrihet. Revisionsrätten och revision har behandlats ovan i samband med artiklarna 188 a, 188 b, 188 c och 205 c i Romfördraget.

Sjunde avdelningen innehåller specialbestämmelser som skall tillämpas på forskningsanslag och anslag som anvisats för teknologisk utveckling samt åttonde avdelningen specialbestämmelser som skall tillämpas på stödsektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket.

På stöd som anvisas externt tillämpas bestämmelser som avviker från förordningens allmänna bestämmelser. Dessa specialbestämmelser som gäller t.ex. genomförandet av samarbetsprojekt, ingående av avtal och revision ingår i kapitel nio. Tionde avdelningen omfattar specialbestämmelser som gäller handhavandet av anslag som ansluter sig till personal som verkar utanför gemenskapen och motsvarande administrativ verksamhet, elfte avdelningen specialbestämmelser som skall tillämpas på Byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer samt tolfte avdelningen övergångs- och slutbestämmelser.

Kommissionen har gjort vissa förslag till ändringar av finansförordningen vilka är under behandling. Ändringar i förordningen har föreslagits bl.a. därför att det i den allmänna budgeten har föreslagits en reserv för katastrofhjälp och en reserv för garantier för gemenskapens lån och lån till icke-medlemsländer. I förordningen har också föreslagits bestämmelser om den garantifond som är under bildande. Kommissionens förslag, som ansluter sig bl.a. till Maastrichtfördraget och avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, innebär om de genomförs rätt omfattande ändringar i finansförordningen.

Kommissionens förordning (Euratom, EKSG, EG) nr 3418/93 av den 9 december 1993 gällande närmare bestämmelser om tillämpningen av vissa bestämmelser i finansförordningen av den 21 december 1977

Finansförordningen räcker inte ensam till för att täcka alla detaljer i fråga om tillämpningen av gemenskapens budget. Enligt artikel 126 i finansförordningen skall kommissionen fast-

ställa närmare bestämmelser om tillämpningen av finansförordningen efter att ha hört Europaparlamentet och rådet och erhållit yttranden från övriga institutioner. Detta har senast gjorts genom kommissionens förordning (Euratom, EKSG, EG) nr 3418/93.

Första avdelningen i förordningen som gäller tillämpningen av finansförordningen innehåller bestämmelser om de förutsättningar under vilka ecun, som används som beräkningsenhet, skall tillämpas på inkomster och utgifter. Andra avdelningen gäller överförandet av en institutions beslutanderätt till den person vid institutionen som fullmaktsgivaren har gett rätt att handla på institutionens vägnar t.ex. genom sin namnteckning. Fullmakten skall alltid innehålla gränserna för befogenheten i sak och vid behov tidsgränser för fullmakten.

Tredje avdelningen behandlar administrationen av de samordnade ADB-system som används vid skötseln av inkomster och utgifter och fjärde avdelningen innehåller bestämmelser om utnämning av redovisningsskyldiga och biträdande redovisningsskyldiga, deras befogenhet och ställning, närmast oavhängighet, uppgifter och ansvar liksom även bestämmelser gällande dem som sköter förhandsutbetalningskassorna. Förordningens femte avdelning innehåller bestämmelser om ekonomichefer och biträdande ekonomichefer.

Förordningens sjätte avdelning innehåller bestämmelser om de behöriga myndigheternas tillvägagångssätt och skyldigheter med avseende på de åtgärder som medför fordringar för gemenskapen eller som ändrar dem. Förordningens sjunde avdelning innehåller motsvarande bestämmelser i fråga om åtaganden som medför utgifter.

Förordningens åttonde avdelning reglerar registreringen av ekonomiska åtaganden efter att ekonomichefen har godkänt åtagandena. Den nionde avdelningen innehåller bestämmelser om förfarandena för godkännande av förslag till ekonomiska åtaganden, dvs. fastställandet av utgifter. I tionde avdelningen har intagits detaljerade bestämmelser om de uppgifter och handlingar som skall fogas till besluten om utgifter, avtalen eller åtagandena.

Förordningens elfte avdelning innehåller bestämmelser om beviljande av förskott, tolfte avdelningen innehåller bestämmelser om bank- och postgirokonton och trettonde avdelningen bestämmelser om förskottsbetalningskassor. Fjortonde avdelningen innehåller detaljerade

bestämmelser om betalningen av de räntor som gemenskapens stödtagare eventuellt är skyldiga när de till gemenskapen återbetalar stöd som betalats utan grund.

I förordningens femtonde avdelning ingår bestämmelser om de tillvägagångssätt som skall iakttas i fråga om anbud. Den sextonde avdelningen innehåller i pengar angivna tröskelvärden för ingåendet av vissa avtal som binder gemenskapens institutioner. Bl.a. vissa fullmakter att ingå avtal bestäms enligt tröskelvärdena.

Sjuttonde avdelningen innehåller bestämmelser om den verksamhet som bedrivs av den rådgivande kommitté som handlägger upphandlingar och avtal, adertonde avdelningen bestämmelser om de förskottsgarantier som skall avkrävas anskaffarna eller varuleverantörerna till säkerhet för avtalens fullgörande. Avdelningarna nitton — tjugofem innehåller bestämmelser om andra tillvägagångssätt gällande institutionernas ekonomi, t.ex. uppgörandet av inventarieförteckningar, försäljning av lösöre, kontoplaner och försäkring i vissa fall.

Rådets förordning (EEG) nr 1552/89 gällande tillämpningen av rådets beslut 88/376/EEG om systemet med gemenskapens egna medel

Förordningen innehåller bestämmelser om ställandet av medel till kommissionens förfogande enligt systemet med egna medel och om den tidpunkt när kommissionen får rätt till medlen i fråga. Förordningen innehåller också bestämmelser om övervakning och kontroll av systemet med egna medel.

Enligt artikel 2 i förordningen uppstår gemenskapens rätt till s.k. traditionella egna medel enligt systemet med egna medel genast när medlemsstatens behöriga myndighet har meddelat att det finns en post att få från en gäldenär. Meddelandet skall lämnas genast när gäldenären är känd och den behöriga administrativa myndigheten kan räkna beloppet av fordran. Medlemsstaterna är enligt artikel 3 skyldiga att vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att alla nödvändiga handlingar som ansluter sig till gemenskapens fastställda egna medel och deras ställande till disposition sparas minst tre år.

Enligt artikel 4 skall medlemsstaterna meddela vilka myndigheter som ansvarar för systemet för egna medel. Kommissionen skall också underrättas om de allmänna stadganden som gäller insamlingen och bokföringen av

egna medel och som baserar sig på bestämmelser i lagar och andra författningar. Kommissionen skall också lämna dessa uppgifter till en annan medlemsstat som begär att få dem.

Enligt artikel 5 skall den andel om vilken bestäms i artikel 2.1 d i rådets beslut gällande egna medel (88/376/EEG, Euratom) beräknas som en procentandel av summan av medlemsstaternas bruttonationalinkomstprognoser så att med procentandelen kan täckas den delen av budgeten som inte finansieras med tullar, jordbruksavgifter, den avgift som baserar sig på mervärdesskattebasen, de finansiella bidragen till de kompletterande programmen för utvecklande av forskning och teknologi, andra inkomster och i tillämpliga delar med de finansiella bidrag som baserar sig på bruttonationalinkomsten. Denna andel anges i budgeten som en procentsiffra som är avrundad med fyra decimalers noggrannhet.

Artiklarna 6—8 innehåller noggranna bestämmelser om de räkenskaper som skall föras över de egna medlen. Dessa räkenskaper skall föras i medlemsstatens finansministerium eller i något annat av medlemsstaten utsett organ. Räkenskaperna skall indelas enligt vilken post av de egna medlen det är fråga om. Medlen skall i regel införas i räkenskaperna senast den nittonde dagen efter den månad då gemenskapens rätt till medlen i fråga har uppstått. Över de medel, till vilka gemenskapen har fått rätt men som ännu inte har kunnat insamlas och för vilka inte säkerhet har ställts, skall föras särskilda räkenskaper. Av de avgifter som baserar sig på mervärdesskattebasen och andra tilläggsresurser till gemenskapens egna medel införs i räkenskaperna en tolfedel den första arbetsdagen varje månad.

Medlemsstaterna skall varje månad tillställa kommissionen en utredning över räkenskaperna. En utredning över de särskilda räkenskaperna skall sändas in varje kvartal. Dessutom skall kommissionen var sjätte månad tillställas en anmälan om bedrägerier och oregelbundenheter där det är fråga om belopp som överstiger 10 000 ecu. Till anmälan skall vid behov också fogas en utredning över vilka åtgärder som har vidtagits med anledning av bedrägerierna eller oregelbundenheterna. Medlemsstaterna skall ytterligare årligen före början av maj sammanställa en rapport över ställandet av medel som omfattas av systemet för egna medel till kommissionens förfogande och bokföringen gällande detta.

Artiklarna 9—11 gäller fastställandet av de medel som omfattas av systemet med egna medel och deras ställande till kommissionens förfogande. Detta går till så att medlemsstaterna gottskriver det konto som öppnats i kommissionens namn i medlemsstatens finansministerium eller något annat organ. Ingen avgift får uppbäras för skötseln av kontot. Kommissionen ändrar de medel som satts in och kontoförts till ecu på det sätt som bestäms i rådets förordning (Euratom, EKSG, EEG) nr 610/90). Avgifter som omfattas av systemet med egna medel kontoförs när 10 % har avdragits i kostnader för insamlingen av de traditionella egna medlen, senast den första arbetsdag som följer på den nittonde dagen efter den månad då gemenskapens rätt till medlen i fråga har uppstått. Kommissionen kan begära medlemsstaten att tidigarelägga andra avgifter än de som baserar sig på mervärdesskattebasen med en månad.

De avgifter som baserar sig på mervärdesskattebasen liksom de avgifter som bygger på bruttonationalinkomsten gottskrivs kommissionens behöriga konto den första arbetsdagen varje månad med en tolfedel av det totala belopp som antecknats i budgeten för året i fråga omvandlad i nationell valuta enligt den sista växelkursen under föregående kalenderår. Januari månads andel av dessa avgifter baserar sig på siffrorna i det preliminära budgetförslaget.

Förordningen innehåller också bestämmelser om sättet att beräkna avgifterna i fall att budgeten inte har antagits före början av budgetåret i fråga. Förordningen innehåller vidare detaljerade bestämmelser om tillvägagångssättet för utjämning av avgifter i en situation där den avgift som baserar sig på mervärdesskattebasen skulle överskrida det fastställda maximibeloppet på 55 % av medlemsstatens bruttonationalprodukt. Likaså finns där bestämmelser om beaktandet av korrigeringar eller justeringar som gäller mervärdesskatte- och bruttonationalproduktbasen vid redovisningen av avgifter.

Enligt artikel 11 skall vilken försummelse som helst med kontoföringen av avgifterna leda till skyldighet att betala ränta. Röntan är då den ränta som används i kortfristig offentlig finansieringsverksamhet på medlemsstatens penningmarknad ökad med två procentenheter. Denna ränta höjs med 0,25 procentenheter för

varje dröjsmålsmånad. Den höjda räntan tillämpas på hela dröjsmålstiden.

Artikel 12 handlar om administreringen av gemenskapens kassatillgångar. Kommissionen använder de medel som gottskrivits dess konton för egna medel i den mån som behovet av kontanta medel till följd av genomförandet av budgeten förutsätter det. Ifall behovet av kontanta medel är större än de tillgångar som finns på kontona, har kommissionen rätt att inom ramen för budgetanslagen och de egna medel som tagits upp i budgeten insamla den bristande delen kontanta medel hos medlemsstaterna. Kommissionen skall meddela om ett förväntat extra behov på förhand. Kommissionen har också motsvarande möjlighet ifall fullgörandet av ett låneavtal som slutits med stöd av rådets förordning eller beslut äventyras och kommissionen inte kan trygga de åtgärder som skötekn av skulden förutsätter på något annat sätt. Skillnaden mellan de totala medel som är disponibla och behovet av kontanta medel fördelas så långt som möjligt mellan medlemsstaterna i förhållande till hur varje medlemsstat beräknas erlägga avgifter för de egna medlen i gemenskapens budget. Medlemsstaterna skall utföra kommissionens betalningsorder så snabbt som möjligt och senast inom sju arbetsdagar.

Artiklarna 13 och 14 innehåller närmare bestämmelser om beräkningen av marknadspriset på bruttonationalinkomsten enligt systemet för egna medel. Artiklarna 15 och 16 innehåller procedurbestämmelser för beräkningen av den skillnad mellan gemenskapens inkomster och utgifter som enligt artikel 7 i beslutet gällande systemet med egna medel (88/376/EEG, Euratom) överförs till följande budgetår. I artiklarna 17—19 bestäms om medlemsstaternas granskningskyldigheter med avseende på de funktioner som gäller de egna medlen. Utgångspunkten är att medlemsstaterna kan befrias från skyldigheten att ställa prestationerna enligt systemet med egna medel till gemenskapens förfogande endast på grundval av ett övermäktigt hinder. Medlemsstaterna har stor skyldighet att själva granska grunderna för prestationerna enligt systemet med egna medel, betalningen av prestationerna samt deras ställande till gemenskapens disposition i övrigt. Medlemsstaterna är dessutom skyldiga att utföra extra granskningar på begäran av kommissionen samt biträda denna vid granskningar. Dessutom har kommissionen omfattan-

de befogenheter att själv utföra granskningar gällande systemet med egna medel.

Artikel 20 innehåller bestämmelser om den rådgivande kommitté som tillsatts för att reda ut frågor som ansluter sig till systemet med egna medel och som gäller i synnerhet informationsutbyte, rapportering och kontrollåtgärder. Medlemmar i kommittén får vara högst fem representanter från varje medlemsstat.

Kommissionen har i januari 1993 gett ett förslag till ändring av rådets förordning (EEG) nr 1552/89 (COM (92) 519 final). Avsikten med förslaget är bl.a. att precisera de bestämmelser som gäller fastställandet av prestationer enligt systemet med egna medel, medlemsstaternas informationsskyldigheter och befästandet av gemenskapens finansiella självständighet.

Systemet med egna medel förutsätter att medlemsstaternas mervärdesskattebasen och bruttonationalinkomster, som ligger till grund för systemet, definieras och beräknas på ett enhetligt och jämförbart sätt vad gäller både begreppen och grunderna. I detta syfte finns rådets direktiv om ett förenhetligt sätt att bestämma bruttonationalprodukten till marknadspris (89/130/EEG; Euratom). Direktivet förutsätter att medlemsstaterna i sina beräkningar gällande bruttonationalinkomsten iakttar det europeiska nationalräkenskapssystemets (ESA, European System of Integrated Economic Accounts) definitioner och regler.

Bestämmelser om mervärdesskattebasen ingår i rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89 gällande ett slutligt enhetligt förfarande för uppbörden av de egna medel som inflyter av mervärdesskatten. Bestämmelsen kompletterar förordningen (EEG) nr 1552/89 och innehåller detaljerade bestämmelser om sätten att beräkna mervärdesskattebasen, lämnandet av uppgifter om mervärdesskattebasen samt de justeringar som riktar sig till fastställandet av mervärdesskattebasen.

Rådets förordning (EEG) nr 2681/74 av den 21 oktober 1974 om gemenskapsfinansiering av utgifter i samband med leverans av jordbruksvaror som livsmedelshjälp, kompletterad med förordningarna (EEG) nr 249/77, 225/78, 642/82, 681/86

Syftet med förordningen (EEG) nr 2681/74 är att harmonisera villkoren för gemenskapsfinansiering av utgifter i samband med leverans av jordbruksvaror som livsmedelshjälp. Enligt

förordningen skall alla utgifter för jordbruksvaror som gemenskapen anskaffat för att användas som livsmedelshjälp vilka baserar sig på rådets förordning eller på förpliktelser enligt konventioner och avtal som rådet ingått, med undantag för administrativa utgifter, täckas med gemenskapsfinansiering. Den andel av utgifterna som motsvarar exportstödet debiteras garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket. Enligt förordningen skall medlemsstaterna utse de instanser som är berättigade att erlägga betalningar gällande de utgifter som avses i förordningen. Förordningen innehåller också bestämmelser om erläggande av förskott till medlemsstaterna samt om granskning av medlemsstaternas räkenskaper.

Förordningarna (EEG) nr 2681/74, 249/77, 225/78, 642/82, 681/86 innehåller närmare bestämmelser om verkställigheten av gemenskapsfinansiering.

Artikel 209 a. Enligt artikeln skall medlemsstaterna vidta samma åtgärder för att bekämpa bedrägerier som riktar sig mot gemenskapens ekonomiska intressen, som de vidtar för att bekämpa bedrägerier som riktar sig mot deras egna ekonomiska intressen. Enligt artikelns andra stycke skall medlemsstaterna dessutom samordna sina åtgärder för att skydda gemenskapens ekonomiska intressen mot bedrägerier. Detta får dock inte påverka tillämpningen av andra bestämmelser i fördraget. Medlemsstaterna skall med hjälp av kommissionen organisera ett nära och regelbundet samarbete mellan de behöriga avdelningarna i sina förvaltningar.

I finsk lagstiftning ingår stadganden gällande skyddet av ekonomiska intressen i 29 kap. strafflagen, vilket gäller brott mot den offentliga ekonomin (769/90). Artikeln förutsätter att också bedrägerier mot gemenskapens offentliga ekonomi omfattas av 29 kap. strafflagen i samma omfattning som brott mot Finlands offentliga ekonomi.

Sjätte delen

Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser

Artikel 210. Artikeln slår fast att gemenskapen är en juridisk person. Motsvarande bestämmelse ingår i artikel 184 i fördraget om

upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen. I artikel 6 i fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen definieras gemenskapens karaktär av juridisk person exaktare än i de två övriga grundläggande fördragen. Europeiska unionen är däremot ingen juridisk person.

Europeiska gemenskapen har ansetts uppfylla de nödvändiga förutsättningarna för att en internationell organisation skall kunna betraktas som ett folkrättsligt subjekt (permanenta institutioner, beslutanderätt och en egen tjänstemannakår). De internationella organisationer och stater som står utanför unionen har erkänt gemenskapens folkrättsliga kapacitet. Gemenskapen är observatör i Förenta Nationerna samt i alla dess fackorgan. I övriga internationella organisationer representeras gemenskapen enligt de principer som reglerar gemenskapens behörighet att ingå avtal.

Artikel 210 har indirekt betydelse för gemenskapens rätt att ingå avtal med tredje stater och organisationer, eftersom gemenskapens domstol av denna artikel har ansett sig kunna härleda en allmän folkrättslig behörighet för gemenskapen

(se fall 22/70, kommissionen v. rådet, det s.k. ERTA-fallet). Gemenskapens behörighet att ingå avtal avgränsas av behörighetsbestämmelserna för gemenskapens institutioner enligt Romfördraget, främst de som gäller rådet och kommissionen, samt genom EG-domstolens praxis. De avtal som gemenskaperna har ingått med tredje stater refereras kortfattat i den allmänna motiveringen (se avsnitt 3.3.) samt i motiveringen till bl.a. artiklarna 109, 113, 229—231, 235 och 238.

Artikel 211. I artikeln föreskrivs att gemenskapen i varje medlemsstat skall ha den mest vittgående rättskapacitet som tillerkänns juridiska personer enligt den nationella lagstiftningen. Gemenskapen får särskilt förvärva och avyttra fast och lös egendom samt föra talan inför domstolar och andra myndigheter. Den skall i sådana fall företrädas av kommissionen.

Bestämmelserna i artikeln överensstämmer med de sedvanliga bestämmelserna om rättskapacitet som ingår i internationella mellanstatliga organisationers stadgor. Enligt artikel 183 i Romfördraget bibehåller medlemsstaterna sin behörighet att utöva lagskipping i tvister i vilka gemenskapen är part, utom i de fall där EG-domstolen är behörig. Enligt internationell praxis har dock gemenskapen och dess institu-

tioner, dessas medlemmar och personalen en viss diplomatisk immunitet och vissa diplomatiska privilegier i medlemsstaterna enligt protokoll om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier, vilket fogades till fusionsfördraget 1965. Protokollet refereras i motiveringen till artikel 218.

Av artikel 227 framgår hur gemenskapens rättskapacitet territoriellt skall tillämpas i medlemsstaterna. I anslutningsakterna för de medlemsstater som senare anslutit sig till gemenskapen kan dock bestämmelsens tillämpningsområde ha begränsats territoriellt (se artikel 24 i anslutningsakten för Spanien och Portugal samt 26 artikeln i anslutningsakten för Danmark, Irland och Storbritannien). Eventuella nationella begränsningar av juridiska personers rättskapacitet gäller dessutom även gemenskapen.

Gemenskapens domstolen har (se fallet 63, 69—72/72 Werhahn m.fl.) förkastat kommissionens yrkande om exklusiv rätt att företräda gemenskapen i ett skadeståndsmål där ersättning yrkades med anledning av bestämmelser som rådet utfärdat, eftersom skadeståndsskyldigheten grundade sig på artikel 215.2 och ingen medlemsstats domstol var behörig att avgöra frågan enligt artikel 210.

Artikel 212. De ursprungliga bestämmelserna i artikeln upphävdes genom artikel 24 i fusionsfördraget. Enligt artikel 24.1 i fusionsfördraget blev tjänstemän och övriga anställda i Europeiska kol- och stålgemenskapen, Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna och skulle ingå i gemenskapens enhetliga administration. På förslag från kommissionen och efter att ha hört övriga berörda institutioner fastställer rådet med kvalificerad majoritet tjänsteföreskrifter för tjänstemännen och anställningsvillkor för övriga anställda i gemenskaperna.

Tjänsteföreskrifterna för gemenskapernas tjänstemän fastställdes genom rådets förordning (EEG) nr 259/68. De har ändrats 22 gånger, senast genom rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 3765/92. Föreskrifterna skall tillämpas på tjänstemännen vid gemenskapens institutioner samt den ekonomiska och sociala kommittén, men däremot inte på tjänstemännen vid investeringsbanken (se fall 110/75 Mills). Tjänsteföreskrifterna skall inte heller tillämpas på personalen vid Europeiska centralbanken, Europeiska monetära institutet eller

tjänstemännen vid de institutioner som gemenskapen själv upprättat (se t.ex. rådets förordning (EEG) nr 337/75 om upprättandet av ett europeiskt centrum för utveckling av yrkesutbildningen). Enligt en förklaring (nr 33) som fogades till unionsfördraget skall tvister som gäller tjänstemännen vid Europeiska centralbanken och Europeiska monetära institutet avgöras av förstainstansrätten. Föreskrifterna ålägger även medlemsstaterna många skyldigheter (se fall 315/85, kommissionen v. Luxemburg om överföring av förmåner som ansluter sig till pensionsrättigheter).

Den ekonomiska och sociala kommittén behöver inte bli hörd när tjänsteföreskrifterna ändras (se fall 828/79, Adams).

Artikel 213. Enligt artikelns bestämmelse får kommissionen, inom de gränser och på de villkor som fastställts av rådet i enlighet med bestämmelserna i fördraget, inhämta den information och företa de kontroller som behövs för att fullgöra de uppgifter som anförtrots kommissionen. Rådet fattar beslut om fastställande av kommissionens verksamhetsgränser med enkel majoritet antingen på eget initiativ eller på förslag av kommissionen. Parlamentet eller ekonomiska och sociala kommittén behöver inte höras. Det finns inga rättsliga hinder för kommissionen att begära ett rådgivande yttrande i frågan av förvaltningskommittén, som avgör sin ståndpunkt med majoriteten av rösterna av de närvarande företrädarna för medlemsstaterna.

Rådet har med stöd av denna artikel antagit förordning (Euratom, EEG) nr 1588/90 om utlämnande av insynsskyddade (sekretessbelagda) statistiska uppgifter till Europeiska gemenskapernas statistikkontor. Kommissionens informationsbehov som avses i artikeln utgör grunden för bl.a. produktionen av enhetliga och jämförbara statistikuppgifter, som är nödvändiga vid beredningen av rättsakter och andra beslut och för övervakningen av att de efterföljs. Den rätt att inhämta information och företa kontroller som tillkommer kommissionen enligt artikeln kompletteras av bestämmelsen i artikel 5 i Romfördraget angående den allmänna skyldigheten för medlemsstaterna att vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa att de skyldigheter fullföljs som följer av fördraget. Rättsakter och beslut som antagits beträffande vissa områden innehåller detaljerade bestämmelser om kommissionens tillgång till information och rätt att företa kontroller.

Sådana bemyndiganden har getts kommissionen bl.a. inom området för konkurrensbestämmelser, jordbrukspolitik och EG:s finansnormer.

Artikel 213 i fördraget utgör den bestämmelse på vilka skyldigheten att producera statistik för gemenskapens behov i första hand baserar sig. För produktionen av den statistik som förutsätts i rättsakterna svarar i huvudsak de nationella statistikmyndigheterna. Verksamheten koordineras av Europeiska gemenskapernas statistikbyrå, EUROSTAT, som utgör en enhet inom kommissionen. Utöver den statistik som baserar sig på rättsakter produceras även statistik över många områden enligt överenskommelse på basis av det statistikprogram som görs upp med bestämd intervall.

Artikel 76 i EES-avtalet gäller statistik. Artikeln förutsätter framtagning och spridning av sammanhållna och jämförbara statistiska uppgifter för att beskriva och följa alla relevanta ekonomiska, sociala och miljömässiga aspekter på Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Förordningar och direktiv om statistik som omfattas av avtalet ingår i bilaga XXI till EES-avtalet. De förordningar och direktiv om statistik som antagits efter juli 1991 har fogats till EES-avtalet genom Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94. Innehållet i dessa förordningar och direktiv beskrivs i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 306—309) samt i regeringens proposition om godkännande av ändring av protokoll 47 och vissa bilagor till EES-avtalet (RP 56/1994 rd., s. 82—84).

EES-avtalet innehåller inte bestämmelser om sådana statistiker som stöder samarbetsområden som lämnats utanför EES. Till dem hör statistiker över handeln medlemsstaterna emellan (handelspolitik), kol- och stålstatistiker (Kol- och stålgemenskapen), produktion av landsvisa statistiker områdesvis, t.ex. över samfärdsel och arbetskraft (regionalpolitik), samt största delen av jordbruksstatistikerna (jordbrukspolitik). Utanför är också de särskilda besluten om kommittéer inom statistikområdet. Därtill upptar EES-avtalets rättsakter om statistik vissa undantagsarrangemang för EFTA-länderna, vilka utgår för medlemsländernas del.

Gemenskapen har antagit följande rättsakter som ansluter sig till statistik: rådets beslut om inrättande av en kommitté för Europeiska gemenskapernas statistiska program

(89/382/EEG, Euratom), rådets beslut om upprättandet av en kommitté för valuta-, finans- och betalningsbalansstatistik (91/115/EEG) samt rådets beslut om upprättandet av Europeiska rådgivande kommittén för statistik på det ekonomiska och sociala området (91/116/EEG).

Enligt protokoll 30 till EES-avtalet och gemensamma protokollsanteckningar är de ovan nämnda kommittéerna sådana kommittéer för statistikområdet, i vilka EFTA-ländernas representanter på basis av gemensam deklaration kan delta i full utsträckning, undantaget röstningsförfarandet. Besluten som sådana kan gälla endast unionens medlemsstater, varför de inte har kunnat tas in i EES-avtalet.

Rådets beslut av den 22 juli 1993 om Europeiska gemenskapernas ramprogram 1992-1997 för angelägna åtgärder på den statistiska informationens område (93/464/EEG) samt rådets beslut av den 24 januari 1994 om uppgörandet av ett flerårigt program för utvecklingen av gemenskapens statistik över utveckling, forskning och innovation (94/78/EG, Euratom)

Besluten gäller ramprogram för utvecklingen av gemenskapens statistikverksamhet.

Beslutet 93/464/EEG innehåller ett utvecklingsprogram för gemenskapernas hela statistikverksamhet. De delar av utvecklingsprogrammet som är av relevans för EES har tagits in i protokoll 30 till EES-avtalet genom Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94. Medlemskap innebär att gemenskapernas statistikprogram blir tillämpligt till alla delar. Programmet gäller både sådan statistik som baserar sig på rättsakter, och sådan som produceras på frivillig basis. Programmet täcker större delen av den statistik som för närvarande uppgörs i Finland.

Beslutet 94/78/EG, Euratom gäller utvecklingen av statistiker som beskriver utvecklings-, forsknings- och innovationsverksamhet. Särskilda utvecklingsprogram fastställs närmast för statistikområden som är nya närmast för gemenskaperna. I Finland produceras ifrågavarande statistik redan.

Kommissionens beslut (91/612/EKSG) av den 31 januari 1991 om kolstatistik och kommissionens beslut (86/1566/EKSG) av den 24 februari 1986 om järn- och stålstatistik (ändrat genom besluten nr 3731/91 och 3641/92/EKSG)

Produktionen av den statistikinformation som krävs av kol- och stålgemenskapen ingår i EES-avtalet endast delvis, som en del av allmänna industristatistiker. De ovan nämnda besluten förutsätter uppgörandet av särskilda statistiker. I Finland gäller besluten närmast företag som bedriver stålindustri. Dessa företag blir tvungna att lämna ut ganska detaljerade uppgifter om sin verksamhet. Företagen har för närvarande inte tillräcklig beredskap att lämna ut alla de uppgifter som krävs. Av denna anledning omfattas utlämnandet av de uppgifter som avses i beslutet 3731/91/EKSG av en övergångstid till slutet av år 1995.

Rådets förordning (EEG) nr 3330/91 av den 7 november 1991 om statistik över varuhandeln medlemsstaterna emellan, kommissionens förordning (EEG) nr 2256/92 av den 31 juli 1992 om statistiska trösklar i statistiken över handeln medlemsstaterna emellan, kommissionens förordning (EEG) nr 3046/92 av den 22 oktober 1992 om genomförande och ändring av rådets förordning (EEG) nr 3330/91 om statistik över varuhandeln medlemsstaterna emellan, kommissionens förordning (EEG) nr 3590/92 av den 11 december 1992 om metoder som skall användas för att anmäla statistiska uppgifter i statistiken över handeln medlemsstaterna emellan, rådets förordning (EEG) nr 854/93 av den 5 april 1993 om transito- och lagerhållningsstatistik över handeln medlemsstaterna emellan, kommissionens förordning (EG) nr 1125/94 av den 17 maj 1994 om fristen för inlämnande av statistik över handeln medlemsstaterna emellan.

Då medlemskapet i Europeiska gemenskaperna träder i kraft sker inte längre någon förtullning vid handel medlemsstaterna emellan, dvs. av varor i den inre handeln. Statistiken över varuimport och varuexport baserar sig på statistikanmälan som importörer och exportörer lämnar in till statistikmyndigheten. Som statistikmyndighet för den inre handeln och för hela utrikeshandeln fungerar tullstyrelsen, som måste inrätta en ny typ av statistiksystem för den inre handeln. Vid kontrollen av uppgifter om den inre handeln utnyttjas uppgifter som fås genom mervärdesskattesystemet. Statistik över av varuhandel med tredje stater baserar sig som tidigare på uppgifter som fås ur förtullningsanmälningar. Den största förändringen för utrikeshandelsstatistikens del förör-

sakas av att varunomenklaturen blir allt mer detaljerad.

Kommissionens beslut av den 22 februari 1994 om åtgärder som skall vidtas för att genomföra rådets direktiv 89/130 EEG, Euratom om harmonisering av beräkningen av bruttonationalinkomsten till marknadspriser (94/168/EG, Euratom)

Beslutet är en anvisning om hur den inofficiella, så kallade grå ekonomin skall utredas och tas med i BNP-beräkningarna. Beslutet hänför sig bland annat till grunderna för fastställandet av gemenskapernas budget. För fastställandet av gemenskapernas budget är det viktigt att bruttonationalinkomsten (BNI) och bruttonationalprodukten (BNP) beräknas enligt enhanda grunder i alla medlemsländer och sålunda omfattar även den del av ekonomin som inte kan iaktas direkt eller inte ingår i beskattningsregister eller motsvarande officiella material. I Finland har man inlett det utredningsarbete som avses i beslutet.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

I bilaga I (XV Statistik) till anslutningsakten nämns fyra rättsakter i fråga om vilka Finland har en övergångstid för att bringa statistikerna i överensstämmelse med rättsakterna. Det är fråga om rättsakter som förutsätter betydande förändringar i nuvarande statistiksystem. Dessutom har Finland erhållit en övergångstid till slutet av år 1995 i fråga om järn- och stålstatistik (kommissionens beslut (91/3731/EKSG).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Gemenskapens statistiksamarbete förutsätter att medlemsstaterna har den nationella lagstiftning som behövs för samla in statistik från företag och enskilda rättssubjekt och att den primär- och sekundärrättsliga informationssekretessen säkerställs genom tillbörliga nationella straffpåföljder. Nödvändiga stadganden på lagnivå kan tas in i statistiklagen (62/94) eller i annan allmän lag gällande nämnda frågor. Regeringen avlåter separata propositioner angående de ändringar som hör till området för lagstiftningen.

Artikel 214. I artikeln finns bestämmelser om tystnadsplikt. Enligt artikeln får medlemmarna av gemenskapens institutioner, medlemmarna av kommittéer samt tjänstemän och övriga anställda vid gemenskapen inte ens efter att deras uppdrag har upphört lämna ut upplysningar som omfattas av tystnadsplikt, särskilt inte uppgifter om företag, deras affärsförbindelser eller kostnadsförhållanden. Mera detaljerade bestämmelser om tystnadsplikt finns i artiklarna 17—19 i tjänsteföreskrifterna samt i talrika förordningar av rådet (se t.ex. rådets förordning (EEG) nr 17/62).

Tystnadsplikten regleras även bl.a. i rådets förordning (EEG) nr 1588/90 om medlemsstaternas skyldighet att lämna vissa statistiska uppgifter. Enligt artikel 6 har medlemsstaterna rätt att bestraffa tjänstemän och övriga anställda vid sina statistikenheter för brott mot tystnadsplikten. Gemenskapens domstol har i praktiken tolkat bestämmelserna om tystnadsplikt så, att tystnadsplikten även gäller upplysningar som erhållits av fysiska personer, om upplysningarna är av sådan karaktär att de skall hållas hemliga (se t.ex. fallen 53/85 AKZO och 145/83 Adams samt 296 och 318/82, Holland & Leeuwarder Papierfabrik). Motsvarande bestämmelser om tystnadsplikt finns i artikel 122 i EES-fördraget. Bestämmelserna refereras i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 339—340)

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Enligt 14 § lagen om godkännande av vissa bestämmelser i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och om tillämpningen av avtalet (1504/93) är brott mot tystnadsplikten enligt artikel 122 i EES-avtalet straffbart. Enligt stadgandet skall den som bryter mot tystnadsplikten enligt artikel 122 i huvudavtalet eller på något annat ställe i EES-avtalet för brott mot tystnadsplikt eller för brott mot tystnadsplikt av oaktsamhet dömas till straff i enlighet med 40 kap. 5 § strafflagen. Stadgandet tillämpas även på andra än tjänstemän och offentligt anställda. Stadgandet är inte tillämpligt på andra internationella avtal som Finland har ingått.

Ett motsvarande stadgande om brott mot tystnadsplikten behövs följaktligen även med hänsyn till artikel 214 i Romfördraget. Tyst-

nadsplikten regleras även i flera av institutionernas rättsakter, vilka har utfärdats med stöd av det grundläggande fördraget. Brott mot tystnadsplikt borde regleras i ett allmänt stadgande med ett tillräckligt vidsträckt tillämpningsområde. Stadgandet kunde ingå i strafflagen eller i någon annan lag. Särskilda propositioner avlåtts om de ändringar som behövs i lagstiftningen.

Artikel 215. I artikeln finns bestämmelser om gemenskapens skadeståndsansvar. Enligt det första stycket regleras det avtalsrättsliga ansvaret av den lagstiftning som är tillämplig på avtalet i fråga. Vad utomobligatoriskt ansvar beträffar ersätter gemenskapen skada som orsakats av dess institutioner eller av dess anställda under tjänsteutövning, i enlighet med de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar. Enligt det andra stycket, som fogades till artikeln genom unionsfördraget, skall bestämmelserna på samma villkor tillämpas på skada som orsakats av ECB eller av dess anställda under tjänsteutövning. I tredje stycket bestäms att de anställdas personliga ansvar gentemot gemenskapen skall regleras av bestämmelserna i de tjänsteföreskrifter eller de anställningsvillkor som gäller för dem.

Enligt artiklarna 183 och 178 i det grundläggande fördraget skall avtalsrättsliga skadeståndsyrkanden handläggas av nationella domstolar. Härvid tillämpas allmänna internationellt privaträttsliga regler, vilka inte direkt ingår i gemenskapernas rättsordning.

Enligt artikel 178 i det grundläggande fördraget har gemenskapens domstol exklusiv rätt att handlägga sådana utomobligatoriska skadeståndsyrkanden som avses i det andra stycket i artikel 215. Gemenskapen blir skadeståndsskyldig om dess institutioner har gjort sig skyldiga till lagstridigt beteende som vållat ekonomisk skada samt förutsatt att ett kausalsamband råder mellan verksamheten och skadan. Gemenskapens domstol fastställde första gången dessa förutsättningar för skadeståndsskyldighet i rättsfallet 4/69 Lutticke v. kommissionen (se även fall 253/84, GAEC, där domstolen fastställde att gemenskapen inte blir skadeståndsskyldig om inte vissa förutsättningar är uppfyllda). Skadeståndsskyldighet uppkommer endast om den skadevällande åtgärden är lagstridig, vilket däremot inte är fallet enligt fransk eller tysk lag. I dessa länder kan även

lagenlig verksamhet leda till skadeståndsskyldighet. Gemenskapens domstol har ansett att en dylik princip kan erkännas i gemenskapsrätten endast förutsatt att klaganden har lidit en betydligt större skada än vad sedvanlig företagsrisk förutsätter (se fallen 59/83 Biovilac och 267/82 Development S.A.).

Frågan huruvida verksamheten varit lagstridig bedöms olika beroende på om det är fråga om en faktisk förvaltningsåtgärd eller en lagstiftningsåtgärd, t.ex. en förordning, ett direktiv eller andra liknande bestämmelser. För att skadeståndsskyldighet skall uppstå på grund av en faktisk förvaltningsåtgärd förutsätts det att någon vid handhavandet av uppgiften har gjort sig skyldig till tjänstefel. Vid bedömningen av om skadeståndsskyldighet föreligger enligt EG:s allmänna rättsakter har domstolen dock hämtat stöd i det grundläggande fördragets artiklar 173 och 175.4. Domstolen har ansett att skadeståndsskyldighet enligt rättsakterna uppkommer endast när en enskild person lider skada av en rättsakt som innebär ett ekonomiskt-politiskt beslut och i tillräckligt hög grad kränker en högre norm som stiftats till skydd för individen (se fall 56 — 60/74, Kampffmeyer och fallen 114/76 Bela-Muhle, 116/76 Granaria samt 119 och 120/76 Ölmuchle och Becher om rättsakternas giltighet). Frågan om lagstridighet enligt artikel 215 tolkas snävare än ogiltighetsgrunderna enligt artikel 173.

Gemenskapen är skadeståndsskyldig endast om ett kausalsamband råder mellan åtgärden och den påstådda skadan. Gemenskapen kan bli skadeståndsskyldig även om dess institutioner inte ensamma är ansvariga för åtgärden. Om såväl en medlemsstat som gemenskapen är skadeståndsskyldiga, leder subsidiaritetsprincipen till att endast gemenskapen är ansvarig (se fallen 5, 7 och 13/66 Kampffmeyer v. kommissionen och 175/84 Krohn v. kommissionen).

Ett skadeståndsyrkande preskriberas inom fem år från det påstådda skadefallet. Den som yrkar skadestånd kan avbryta preskriptionen antingen genom att väcka talan vid domstolen eller framställa ett skadeståndsyrkande till ifrågavarande institution. Skadeståndstalan skall väckas inom två månader efter att institutionen besvarat skadeståndsyrkandet eller, om institutionen inte besvarar yrkandet, inom fyra månader från att det ursprungliga yrkandet framställdes (se fallen 43, 256, 257, 265 och 267/80 samt 5/81 Birra Wuhrer om hur fristerna skall

räknas samt fallet 145/83 Stanley Adams v. kommissionen om tidpunkten när skadeståndsansvar uppstår).

Artikel 216. I artikeln föreskrivs att medlemsstaternas regeringar i samförstånd skall fastställa säte för gemenskapens institutioner.

Ursprungligen hade alla de tre gemenskaper som upprättades enligt de grundläggande fördragen egna institutioner. Medlemsstaterna undertecknade dock den 8 april 1965 ett fördrag om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för de Europeiska gemenskaperna (fusionsfördraget). Genom fördraget ersattes Europeiska kol- och stålgemenskapens särskilda ministerråd, Europeiska ekonomiska gemenskapens råd och Europeiska atomenergigemenskapens råd med ett gemensamt råd för de Europeiska gemenskaperna. På motsvarande sätt ersattes Europeiska kol- och stålgemenskapens höga myndighet, Europeiska ekonomiska gemenskapens kommission och Europeiska atomenergigemenskapens kommission med en gemensam kommission för de Europeiska gemenskaperna. Domstolen och Europaparlamentet uppstod enligt en särskild konvention av av den 25 mars 1957 om vissa för gemenskaperna gemensamma institutioner.

Enligt artikel 37 i Europeiska enhetsakten skall representanter för medlemsstaternas regeringar gemensamt avtala om de bestämmelser enligt vilka eventuella problem i anslutning till kommissionens och rådets hemort skall avgöras för Luxemburgs vidkommande. De Europeiska gemenskaperna beslöt den 8 april 1965 att gemenskapen skall ha sina huvudkvarter i Luxemburg, Bryssel och Strasbourg samt att Europaparlamentets generalsekretariat skall vara förlagt till Luxemburg.

Före 1992 hade unionens medlemsstater inte ingått något sådant egentligt avtal som avses i artikel 216 om sätet för gemenskapens institutioner. I december 1992 slöt medlemsstaterna ett gemensamt avtal om säten för gemenskapens institutioner (92/C 341/1). Enligt avtalet har Europaparlamentet sitt säte i Strasbourg, där 12 årliga sessioner skall hållas, budgetsessionen medräknad. De övriga sessionerna samt parlamentets utskottssammanträden skall hållas i Bryssel. Europaparlamentets sekretariat och anställda finns fortfarande i Luxemburg.

Europeiska unionens råd har sitt säte i Bryssel, dock så, att rådet i april, juni och oktober håller sammanträden i Luxemburg.

Kommissionen har likaså sitt säte i Bryssel,

dock så, att de avdelningar som nämns i artiklarna 7—9 i fusionsfördraget har sitt säte i Luxemburg.

Gemenskapens domstol och förstainstansrätten har sitt säte i Luxemburg. Även revisionsrätten samt Europeiska investeringsbanken har sitt säte i Luxemburg.

Den ekonomiska och sociala kommittén har sitt säte i Bryssel. Regionkommittén har samma struktur som den ekonomiska och sociala kommittén och har sitt säte i Bryssel.

Från 1967 har rådet och kommissionen haft sitt säte i Bryssel. Trots detta har en del av rådets sammanträden hållits i Luxemburg, där även en del av kommissionens funktioner är förlagda, t.ex. dess datorcentral. Tidigare höll även Europaparlamentet sina sessioner växelvis i Luxemburg och Strasbourg.

Artikel 217. Enligt artikeln skall rådet enhälligt fastställa reglerna i fråga om språk för gemenskapens institutioner. Språkreglerna för domstolen ingår dock i domstolens arbetsordning.

Från och med 1958 har Europeiska kol- och stålgemenskapens regler för språkanvändningen varit desamma som den dåvarande ekonomiska gemenskapens och Europeiska atomenergigemenskapens. Bestämmelser om språkregler ingick i den dåvarande ekonomiska gemenskapens och Euratoms likalydande förordningar nr 1/58, vilka ändrades när gemenskapen utvidgades. Enligt artikel 1 i dessa förordningar är unionens officiella språk och arbetsspråk danska, engelska, franska, grekiska, holländska, italienska, portugisiska, spanska och tyska. Det iriska språket, som är Republiken Irlands första officiella språk, är däremot inte ett officiellt språk inom gemenskapen.

I förordningarna görs ingen skillnad mellan officiella språk och arbetsspråk och med undantag av parlamentet har unionens institutioner inte utfärdat sådana närmare bestämmelser om tillämpningen av språkreglerna som avses i artikel 6. I praktiken kan franska och engelska samt i ökad utsträckning även tyska betraktas som interna arbetsspråk för unionens institutioner. Detta beror på att behandlingen av interna dokument inom den flerspråkiga tjänstemannakåren förutsätter att ett sådant språk används som förstås av samtliga tjänstemän som deltar i handläggningen. På motsvarande sätt avfattas institutionernas interna dokument

samt andra dokument som saknar rättsverkningskraft ibland endast på dessa faktiska arbetsspråk.

Eftersom medlemsstaternas officiella språk skall vara likvärdiga, har medlemsstaternas representanter rätt att använda sitt eget språk vid sammanträden som gäller unionens verksamhet. Detta är även rådande praxis i gemenskapens politiska institutioner, varför simultantolkning måste ordnas. På tjänstemannanivå har alla medlemsstater däremot inte alltid krävt simultantolkning till sitt eget språk. Domstolen använder franska vid sin interna överläggningar.

Enligt artikel 4 i ovan nämnda förordningar skall alla texter av allmän räckvidd avfattas på samtliga officiella språk så, att versionerna äger samma giltighet. Direktiv och beslut som riktar sig till en enda medlemsstat skall däremot avfattas på det officiella språket i denna stat. Översättningar till andra språk har i dessa fall ingen beviskraft. Detsamma gäller dokument som riktar sig till en enskild person eller ett enskilt företag i en medlemsstat. Enligt artikel 8 i rådets arbetsordning får rådet inte fatta ett slutligt beslut i ett ärende förrän alla versioner på olika språk står till förfogande, såvida rådet inte enhälligt besluter annat.

Enligt artikel 5 i förordningarna ges gemenskapernas officiella tidning ut på alla officiella språk. När nya medlemsstater ansluter sig till unionen, ger gemenskapen ut ett särtryck av tidningen med en giltig översättning av alla gällande rättsakter till den nya medlemsstatens officiella språk.

Enligt artikel 2 i förordningarna får medlemsstaterna samt privatpersoner i sin korrespondens med unionens institutioner använda sig av vilket som helst av unionens officiella språk. Institutionerna skall lämna sitt svar på samma språk. Enligt artikel 3 skall även skriftliga handlingar och beslut som riktar sig till medlemsstater eller enskilda (t.ex. kommissionens beslut i konkurrensfrågor) avfattas på medlemsstatens språk (se fall 41/69 om det språk på vilket ett förhållningsprotokoll i ett konkurrensärende skulle avfattas).

Om en medlemsstat har flera officiella språk skall enligt artikel 8 språkanvändningen på denna stats begäran bestämmas av de allmänna regler som följer av statens lagstiftning.

Gemenskapens rättsakter reglerar inte medlemsstaternas interna språkfrågor. Ett undantag utgör dock artikel 84.4 i rådets förordning

(EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare och deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen. Enligt förordningen får medlemsstaternas myndigheter, inrättningar och domstolar inte avvisa handlingar och ansökningar som avfattats på en annan medlemsstats officiella språk.

De grundläggande fördragen för unionen, ändringarna i fördragen samt anslutningsakterna avfattas på unionens samtliga officiella språk. Alla versioner av texterna har samma giltighet. I dessa fördrag mellan medlemsstaterna jämföras även iriskan med gemenskapens officiella språk. Unionens språkregler gäller däremot inte gemenskapens fördrag med tredje länder eller konventioner som medlemsstaterna ingått med varandra enligt artikel 220.

Eftersom gemenskapernas rättsakter är avfattade på flera språk, uppstår ofta konflikter mellan de olika versionerna, vilka rättsligt skall ha samma giltighet. I dessa fall har domstolen dock stannat för avgöranden som innebär, att en viss version inte är lika tillförlitlig som en annan (se fallen 19/67, Van der Vecht och 35/75 Matisa) eller att en version med beaktande av omständigheterna i fallet är tillförlitligare än de andra (se fall 824 och 825/79, Folci). Domstolen har i flera fall ansett att vid konflikter mellan olika versioner skall avgörandet härledas ur bestämmelsernas syfte och innehåll, vilket innebär att domstolen avstår från en tolkning som innebär värdesättning av versionerna i förhållande till varandra eller språklig analys (se fallen 61/72 Mij, P.P.W., 80/75 Kerry Milk och 816/79 Mecke). Att språksystemet bygger på att medlemsstaternas officiella språk är likställda har lett till att majoriteten av personalen vid institutionerna är översättare eller tolkar.

I den förklaring (nr 29) som fogats till unionsfördraget konstateras att gemenskapens språkregler även skall tillämpas vid handläggningen av gemensamma utrikes- och språkpolitiska frågor.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

I avdelning XVIII i bilaga I till anslutningsakten för Finland har artiklarna 1, 4 och 5 i förordningarna nr 1/58 anpassats på det sätt som föranleds av att finska, svenska och norska språket blir officiella språk inom unio-

nen. Eftersom samiskan inte är ett officiellt språk i Finland eller i de övriga nordiska länderna, nämns det inte i anslutningsakten, även om samerna har vissa språkliga rättigheter på de nordiska ländernas sameområden. Samiska får följaktligen inte användas i unionens institutioner eller i korrespondens med institutionerna.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Unionens språkregler gäller inte den interna språklagstiftningen i medlemsstaterna och har, med undantag av ovan nämnda undantag i fråga om social trygghet, ingen inverkan på medlemsstaternas myndigheters verksamhet. Medlemskapet påverkar således inte Finlands tvåspråkighet eller finskans och svenskans jämbördiga ställning, landskapet Ålands ställning som ett enspråkigt svenskt område eller samernas språkliga rättigheter i Finland. Den finska språklagstiftningen avgör vilket språk myndigheterna i Finland skall använda i sin korrespondens med unionens institutioner. Korrespondensen sker följaktligen på finska om ärendet inte förutsätter att svenska används. Korrespondens som gäller Åland skall dock föras på svenska. Enskilda parter kan valfritt använda finska eller svenska när de kontaktar unionens institutioner.

Artikel 218. Bestämmelserna i artikeln upphävdes genom artikel 28 andra stycket i fusionsfördraget. Enligt det första stycket i artikeln skall Europeiska gemenskapen, på de villkor som anges i ett särskilt protokoll (nr 7) som fogats till det grundläggande fördraget, inom medlemsstaternas territorier åtnjuta den immunitet och de privilegier som krävs för att de skall kunna fullgöra sina uppgifter. Detsamma skall gälla för Europeiska investeringsbanken, Europeiska centralbanken och Europeiska monetära institutet.

I protokollet föreskrivs att unionens lokalteter och arkiv skall åtnjuta immunitet. Detta innebär att dessa inte utan EG-domstolens tillstånd kan bli föremål för nationella tvångsåtgärder, t.ex. husrannsakan. Domstolen kan bevilja tillstånd till sådana åtgärder endast om åtgärden inte skadar institutionernas verksamhet (se fall 2/86 Ufficio Imposte v. kommissionen). Enligt artiklarna 3 och 4 i protokollet åtnjuter unionen tull- och skattefrihet. Där-

emot innehåller protokollet inga bestämmelser om immunitet för gemenskaperna. Detta har tolkats så, att gemenskaperna kan instämmas till en nationell domstol, om inte frågan enligt bestämmelserna i det grundläggande fördraget skall handläggas av EG-domstolen (se även artikel 183). Bestämmelserna om immunitet tillämpas även på Europaparlamentets och kommissionens tjänstemän. Tjänstemännen åtnjuter likaså immunitet enligt rådets förordning (EKSG, EES, Euratom) nr 549/69, som senast ändrades genom förordningen (EKSG, EES, Euratom) nr 3520/85. Enligt artikel 13 i protokollet betalar de som är anställda vid institutionerna skatt till gemenskapen i stället för nationell skatt. I protokollet finns också bestämmelser om gemenskapens allmänt godkända passersedlar. Närmare bestämmelser om dessa finns i rådets förordning (EKSG, EEG, Euratom) nr 1826/69, vilken senast ändrades genom förordningen (EKSG, EEG, Euratom) nr 123/86.

Enligt diplomatisk praxis skall medlemsstaternas brott mot bestämmelserna i protokollet handläggas av nationella domstolar (se fall 1/82).

Finland har den 6 november 1992 ingått en bilateral överenskommelse med de Europeiska gemenskaperna om upprättandet i Finland av en delegation för Europeiska gemenskapernas kommission och delegationens privilegier och immunitet (FördrS 14—15/93). Enligt bestämmelserna i överenskommelsen godkänner Finland bl.a. att delegationen upprättas, erkänner de Europeiska gemenskaperna som en juridisk person och beviljar delegationen, dess chef och annan utsänd personal de rättigheter och förmåner som föreskrivs i Wienkonventionen om diplomatiska förbindelser, tillämpar mutatis mutandis de övriga bestämmelserna i konventionen på delegationen, samt erkänner giltigheten av de passersedlar som EG beviljar sina tjänstemän. Finland har sedan 1964 haft en ambassadör ackrediterad vid Europeiska gemenskaperna och 1985 inrättades en ständig delegation.

Artikel 219. Enligt bestämmelsen i artikeln förbinder sig medlemsstaterna att lösa tvister om tolkningen eller tillämpningen av fördraget uteslutande på de sätt som bestämts genom fördraget.

I artikeln fastställs medlemsstaternas förpliktelse att lösa tvister om tolkningen eller

tillämpningen av fördraget inför EG-domstolen. Bestämmelser gällande saken ingår i flera olika artiklar i fördraget, av vilka de viktigaste är bestämmelserna i artiklarna 164, 170 och 182.

Medlemsstaterna kan hänskjuta sina inbördes meningsskiljaktigheter om tolkningen eller tillämpningen av fördraget till avgörande av EG-domstolen. Om en medlemsstat anser att en annan medlemsstat inte har uppfyllt sina fördragsenliga medlemsförpliktelser, kan saken med iakttagande av förfarande i enlighet med artikel 170 hänskjutas till domstolen för avgörande. Enligt artikel 93.2 kan vissa medlemsstaters förfaranden i anslutning till statliga stödåtgärder hänskjutas direkt till EG-domstolen för avgörande. På motsvarande sätt kan med stöd av artikel 100 a.4 ärenden gällande missbruk av befogenheter för harmonisering av lagstiftningen samt med stöd av artikel 225 stycke 2 missbruk av befogenheter enligt artikel 223 eller 224 av kommissionen eller en medlemsstat hänskjutas direkt till EG-domstolen för avgörande. Enligt artikel 182 är EG-domstolen behörig att avgöra även sådana tvister mellan medlemsstater gällande föremål för fördraget, som hänskjuts till den med stöd av skiljeavtal.

I EG-domstolens rättspraxis har tillämpningsområdet för artikel 219 vanligen tolkats i vidsträckt bemärkelse. Till fördraget har ansetts höra, utöver själva Romfördraget och de fördrag som gäller ändring av det, också den rätt som härletts med stöd av fördraget samt medlemsstaternas anslutningsakter.

Om det i internationella avtal som ingåtts av medlemsstater finns särskilda system för lösande av tvister, skall medlemsstaterna försäkra sig om att systemet inte leder till konflikt med de skyldigheter som medlemskapet medför för medlemsstaterna (se bl.a. fall 235/67, *Matteucci*). Enligt EG-domstolen står ett system för lösande av tvister som ingår i en konvention inte a priori i konflikt med de skyldigheter som medlemskapet i gemenskapen medför för medlemsstaterna. Om konventionen däremot gäller sådana omständigheter som väsentligen hör till området för gemenskapsrätten, och tolkningen av konventionen därigenom kan påverka också tolkningen av gemenskapsrätten, kan systemet för lösande av tvister dock leda till konflikt med EG-domstolens behörighet. Detta skulle strida mot de förpliktelser för medlemsstaterna som härrör ur artikel 219 (se yttrande 1/91).

Artikel 219 ändrades inte genom Maastrichtfördraget. Den allmänna princip för tolkning av gemenskapsrätten som följer av artikeln tillämpas emellertid inte i frågor gällande unionens utrikes- och säkerhetspolitik och inte heller i rättsliga och inrikesfrågor. Enligt artikel L i Maastrichtfördraget har EG-domstolen inte behörighet på dessa områden. Detsamma gäller i fråga om tolkningen av Maastrichtfördragets allmänna bestämmelser (artiklarna A—F). Ett undantag i fråga om samarbetet i rättsliga och inrikesfrågor utgörs av de konventioner som avses i artikel K.3.2 stycke c i Maastrichtfördraget, i fråga om vilka domstolen kan ges behörighet genom särskild överenskommelse mellan medlemsstaterna.

Artikel 220. Enligt den bestämmelse som ingår i artikeln skall medlemsstaterna vid behov inleda förhandlingar med varandra i syfte säkerställa sina medborgares personliga trygghet och frihet att åtnjuta sina rättigheter på samma sätt som en medlemsstat tillerkänner detta sina egna medborgare. Därtill skall vid behov inledas förhandlingar om avskaffande av dubbelbeskattning inom gemenskapen, samt om förenkling av formaliteter för ömsesidigt erkännande och verkställighet av rättsliga avgöranden och skiljedomar. Medlemsstaterna skall förhandla med varandra om ömsesidigt erkännande av bolag som avses i artikel 58 andra stycket, samt bibehållande av dessas hemvist på grunder som definieras i artikeln. Den skyldighet att samarbeta som åläggs medlemsstaterna är således begränsad. Behovet av samarbete uppskattas med hänsyn till uppfyllande av fördragets mål och framför allt den inre marknadens funktionsduglighet.

Artikeln syftar till förverkligas enligt huvudregeln genom enhetsbestämmelser inrättade genom konventioner mellan medlemsstaterna. Artikeln skapar således inte behörighet för unionen att tillnärma medlemsstaternas lagstiftning inom sådana områden i fråga om vilka artikeln tillämpas. Med stöd av artikeln överförs inte heller någon yttre rätt att sluta avtal till unionen eller dess institutioner.

Det officiella initiativet till samarbete mellan medlemsstaterna som avses i artikeln tas av kommissionen, varefter medlemsstaterna är skyldiga att delta i förhandlingarna och medverka till uppnående av överenskommelse. För-

rekomsten av förpliktelse kan vid behov fastställas genom förfarande som avses i artiklarna 169 och 170.

Den förpliktelse som uppställs i artikeln är subsidiär i förhållande till de verksamhetsbefogenheter gemenskapen tilldelats i Romfördraget. Artikeln kompletterar således de övriga bestämmelserna i fördraget genom att förpliktiga medlemsstaterna att samarbeta inom sådana områden där behörighet kvarstår hos medlemsstaterna, som är av väsentlig betydelse för förverkligande av de gemensamma målen. Enligt det meddelande som kommissionen tillställde medlemsstaterna den 22 oktober 1959 kan en verklig gemensam marknad inte förverkligas utan att medlemsstaterna garanterar sina medborgare ett tillräckligt rättsskydd.

Medlemsstaterna har med stöd av artikeln upprättat konventioner om förverkligande eller främjande av vissa av fördragets mål. EG-domstolen svarar för en enhetlig tolkning av konventionerna. Den enda konvention som trätt i kraft är Brysselkonventionen av den 27 september 1968 om domstolars behörighet samt verkställighet av domar på privaträttens område. Konventionen om ömsesidigt erkännande av bolag, som ingicks av sex medlemsstater den 29 februari 1968 och som ratificerats av endast fem medlemsstater, har inte trätt i kraft. Emedan bolagens etableringsrätt inom unionen sedermera har tryggats på annat sätt, är det inte sannolikt att konventionen om ömsesidigt erkännande av bolag någonsin kommer att träda i kraft. Varken Romkonventionen 1980 om tillämplig lag vid avtal av internationell karaktär eller gemenskapens patentkonvention har ännu trätt i kraft.

Finland bör ansluta sig till konventionerna på det sätt som avses i artikel 4 i anslutningsakten.

Den förpliktelse om undanröjande av dubbelbeskattning som avses i artikeln har i praktiken uppfyllts genom att medlemsstaterna sinsemellan har ingått dubbelbeskattningsavtal.

Brysselkonventionen av den 27 september 1968 om domstolars behörighet och verkställighet av domar på privaträttens område (468A0927(01))

Konventionens syfte är att underlätta ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar i medlemsstaterna. Konventionen innehåller också bestämmelser om i vilken stat eller vid

vilken domstol en privaträttslig tvist av internationell karaktär kan tas upp för prövning. Konventionens syfte är bidra till att undanröja hindren för ekonomisk integration, vilken utöver fri rörlighet för varor, personer tjänster och kapital förutsätter även underlättande av verkställighet av domar.

Konventionen fungerade som förebild vid upprättande av Luganokonventionen mellan Europeiska gemenskapens dåvarande medlemsstater och de stater som hörde till Europeiska frihandelsammanslutningen. Konventionen trädde för Finlands del i kraft den 1 juli 1993 (FördrS 43-44/93) och motsvarar till sitt sak-innehåll i stort den så kallade Brysselkonventionen.

Medlemsstaterna har ingått en särskild överenskommelse om EG-domstolens behörighet att tolka Brysselkonventionen genom ett protokoll av den 3 juni 1971 om enhetlig tolkning av konventionen (468A0927(02)). Det system för EG-domstolens tolkningsbehörighet som antagits i protokollet svarar i huvudsak mot bestämmelserna i artikel 177 av fördraget.

Brysselkonventionen och därtill anslutna protokoll har ändrats då nya medlemsstater anslutit sig som avtalsparter. Särskilda anslutningsakter om anslutning av nya medlemsstater har undertecknats den 9 oktober 1978 mellan Irland, Danmark och Storbritannien samt de övriga medlemsstaterna i gemenskapen, den 25 oktober 1982 mellan Grekland och de övriga medlemsstaterna, och den 26 maj 1989 mellan Spanien och Portugal samt de övriga medlemsstaterna.

Finlands anslutning till Brysselkonventionen leder inte till några betydande lagstiftningsändringar. I fråga om Brysselkonventionen föranleds ändringarna av den tolkningsbehörighet som ges gemenskapens domstol.

Dubbelbeskattningsavtal

Medlemsstaterna har sinsemellan ingått avtal för undvikande av dubbelbeskattning (dubbelbeskattningsavtal) i enlighet med artikel 220 i fördraget. Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) har även uppgjort ett s.k. modellavtal gällande beskattning. Finland har dubbelbeskattningsavtal om skatter på inkomst och förmögenhet med alla gemenskapens medlemsstater, samt dubbelbeskattningsavtal om arvsskatter med Nederländerna (FördrS 47-48/55), Frankrike

(FördrS 25-26/75) och Danmark (FördrS 15-16/56).

Finlands medlemskap i unionen medför inte några ändringar i fråga om dubbelbeskattningsavtalen.

Det avtal om undanröjande av dubbelbeskattning i samband med justering av vinster mellan företag med intressegemenskap (90/436/EEG) som ingåtts mellan unionens medlemsstater är inte ännu i kraft. Avtalet har emellertid undertecknats av alla nuvarande medlemsstater.

Avtalets syfte är att ta i bruk ett skiljemannaförfarande i fall av överföringsprissättning (transfer pricing). Om inkomst som ett företag i en avtalslutande stat förvärvar också blir beskattat som inkomst förvärvad av ett företag i en annan avtalslutande stat — alldeles som om inkomsten skulle ha tillkommit det sistnämnda företaget om företagen hade tillämpat marknadsvillkor i sina inbördes affärsförbindelser — skall den förstnämnda staten genomföra vederbörlig justering av det skattebelopp som påförts inkomsten i denna stat. Om ett företag anser att beskattningen inte har verkställts på det sätt som förutsätts i avtalet, kan det vända sig till den behöriga myndigheten i den avtalslutande stat där det är beläget. Om den behöriga myndigheten inte själv kan vidta korrigering med anledning av berättigade besvär, skall den söka lösa frågan tillsammans med den behöriga myndigheten i den andra avtalslutande staten. Om de behöriga myndigheterna inte når en lösning, tillämpas skiljemannaförfarande.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Finland har inte någon lagstiftning om skiljemannaförfarande i anslutning till internationell dubbelbeskattning. De olika uppfattningar som rätt mellan avtalslutande stater beträffande internationell dubbelbeskattning har i allmänhet kunnat lösas genom det förfarande för ömsesidig överenskommelse som ingår i avtal för undvikande av dubbelbeskattning. Finlands anslutning till konventionen förutsätter inte några ändringar på lagnivå.

Romkonventionen av den 19 juni 1980 om tillämplig lag vid avtal av internationell karaktär (80/934/EEG)

Denna konvention som till sin natur hör till

området för internationell privaträtt gäller a priori alla internationella avtalsförhållanden. Utanför tillämpningsområdet har emellertid lämnats bl.a. bolagsrättsliga och processuella frågor, checker och växlar samt skiljeavtal. I stället för materiella bestämmelser innehåller konventionen lagvalsregler för fastställande av den lag som skall tillämpas i individuella rättsförhållanden.

Kommissionen har antagit två föreskrifter gällande tolkningen av konventionen. I kommissionens yttrande den 17 mars 1980 om förslaget till lag om konvention om lag som skall tillämpas i avtalsförhållanden (80/383/EEG) utfärdas rekommendationer gällande bl.a. den enhetliga tolkningen av konventionen. I kommissionens rekommendation av den 15 januari 1985 om konventionen av den 19 juni 1980 om lag som skall tillämpas i avtalsförhållanden (85/111/EEG) granskas konventionens förhållande till vissa stadganden i Förbundsrepubliken Tysklands nationella lagstiftning.

Medlemsstaterna har slutit en särskild överenskommelse om EG-domstolens behörighet att tolka konventionen genom undertecknandet av två protokoll den 19 december 1989 om enhetlig tolkning av konventionen (89/128/EEG och 89/129/EEG).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Den lag om tillämplig lag vid avtal av internationell karaktär (466/88) och den därtill hörande ändringen av arbetsavtalslagen (467/88) baserar sig till centrala delar på bestämmelserna i Romkonventionen om tillämplig lag vid avtal av internationell karaktär. Ikraftträdandet av konventionen förutsätter emellertid ändring av de nämnda författningarna. De stadganden i lagen om tillämplig lag (466/88) som gäller konsumentens ställning bör revideras och i lagen bör tas in stadganden om bl.a. regressrätt. Konventionen medför inga betydande lagstiftningsändringar.

Avtal om gemenskapspatent (gemenskapspatentavtalet) 89/695/EEG

Gemenskapspatentavtalet undertecknades den 15 december 1989. Den baserar sig på den konvention om gemenskapens patent som undertecknades den 15 december 1975 som inte

har trätt i kraft. Gemenskapspatentavtalet 1989 innehåller 1975 års konvention och vissa ändringar och tillägg i konventionen, samt tre protokoll. Inte heller 1989 års gemenskapspatentavtal har ännu trätt i kraft.

Gemenskapspatentavtalets syfte är att få till stånd ett patentsystem som är oberoende av nationell lagstiftning, och inom vilket man med en enda ansökan skulle få patent i alla medlemsstater som är anslutna till avtalet. Konventionen upptar bestämmelser om ansökan av gemenskapspatent, uppfinningar på vilka patent söks, rättsverkan, ikraftbringande, förnyande, begränsning och upphävande. Patent skulle beviljas av Europeiska patentverket som är beläget i München.

Genom gemenskapspatentavtalet skulle därtill i medlemsstaterna inrättas specialdomstolar som med bindande verkan för unionens medlemsstater skulle handlägga tvister gällande gemenskapspatent. Domens rättsverkan skulle gälla unionens hela område. Det skulle t.ex. inte behöva krävas att upphävande av patent avkunnas separat i varje medlemsstat, utan en dom avgiven av en specialdomstol i en medlemsstat skulle vara i kraft inom hela unionen. Som högsta besvärinstans skulle fungera en särskilt inrättad gemensam besvärdomstol, vars verksamhetsort Europeiska rådet vid sitt extraordinarie sammanträde i oktober 1993 beslutade förlägga till Luxemburg.

Anslutning till gemenskapspatentavtalet skulle förutsätta även anslutning till Europeiska patentavtalet. Detta beror på att patentansökningar i enlighet med gemenskapspatentavtalet skulle handläggas av Europeiska patentverket som inrättats genom Europeiska patentavtalet. Utom till Europeiska patentavtalet har gemenskapspatentavtalet anknypningar även till Brysselkonventionen om domstolars behörighet och erkännade av domar.

Anslutning till gemenskapspatentavtalet förutsätter flera ändringar i Finlands patentlag. Regeringen avlåter en särskild proposition om de lagstiftningsåtgärder som anslutningen förutsätter.

Gemenskapspatentavtalet är inte ännu i kraft. Finland har inte heller anslutit sig till Europeiska patentavtalet, vilket anslutning till gemenskapspatentavtalet skulle förutsätta. Av denna anledning sker anslutning till gemenskapspatentavtalet inte omedelbart vid uppnående av medlemsskap i unionen, utan vid en senare lämplig tidpunkt efter det att gemens-

kapspatentavtalet har trätt i kraft och nödvändiga förhandlingar med de nuvarande medlemsstaterna har förts.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Nya medlemsstaters anslutning till konventioner som avses i artikel 220 sker genom särskilt avtal. En medlemsstat blir således inte part i konventioner omedelbart då medlemskapet förverkligas. Av artikel 4.2 i anslutningssakten följer emellertid för nya medlemsstater förpliktelse att biträda sådana konventioner och för alla medlemsstater förpliktelse att inleda förhandlingar i detta syfte.

Konventionerna och handlingar som gäller anslutning till dessa kräver riksdagens godkännande i Finland till den del de hör till området för lagstiftningen eller annars kräver riksdagens samtycke. Regeringen förelägger separata propositioner om de ändringar som hör till området för lagstiftningen.

Artikel 221. Enligt artikeln skall medlemsstaterna inom tre år efter det att fördraget har trätt i kraft ge medborgare i andra medlemsstater samma rätt som sina egna medborgare att bidra till aktiekapitalet i de bolag som avses i artikel 58. Artikeln är en övergångsbestämmelse som har ersatts av gemenskapsreglerna om investering och fri rörlighet för finansiella tjänster.

Artikel 222. Enligt den bestämmelse som ingår i artikeln skall fördraget inte ingripa i medlemsstaternas egendomsordning. Faktorer som gäller äganderätten regleras i nationell lagstiftning. En motsvarande bestämmelse som den i artikeln ingår även i artikel 125 i EES-avtalet, vilken beskrivs i regeringens proposition om godkännande av EES-avtalet (RP 95/1992 rd., s. 340).

EG-domstolen har i sin rättspraxis fastställt att äganderätten enligt gemenskapsrätten skyddas i enlighet med de gemensamma principer som ingår i medlemsstaternas konstitutioner, med beaktande även av protokoll 1 till Europeiska konventionen om mänskliga rättigheter. I samma sammanhang har domstolen emellertid fastslagit att det inte finns några hinder för att vid behov i enlighet med ovan nämnda principer reglera användningen av egendom

också genom gemenskapsbestämmelser (se fall 44/79 Hauer v. Land Rheinland-Pfalz).

Artikelns bestämmelse innebär bl.a. att fördraget inte upptar några bestämmelser om förhållandet mellan privat och offentligt ägande i medlemsstaterna. Medlemsstaterna kan på nationellt plan genomföra t.ex. åtgärder för nationalisering eller privatisering av egendom. Med stöd av denna bestämmelse får man emellertid inte bryta mot övriga bestämmelser i fördraget. Bestämmelsen i artikeln innebär inte heller något hinder för nationella monopol som inte strider mot principen om icke-diskriminering. Monopolen kan emellertid strida mot andra bestämmelser i fördraget och sålunda vara förbjudna. Enligt EG-domstolens rättspraxis hindrar inte bestämmelsen i artikel 222 t.ex. tillämpningen av fördragets bestämmelser om olämpliga statsstöd eller förbjudna konkurrensbegränsningar (se fall 323/82, S.A. Inter-mills v. kommissionen, och 41/83, Italien v. kommissionen).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Bestämmelsen förutsätter inte ändring av lagstiftningen. Med stöd av bestämmelsen i artikeln kan t.ex. rätten att fiska regleras nationellt genom att enligt huvudregeln begränsa rätten till vattenområdets ägare, och genom reglering av andra sambruksrättigheter. Allemansrätten påverkas inte av ett unionsmedlemskap.

Artikel 223. I artikeln finns bestämmelser som gäller medlemsstaternas säkerhetsintressen. Enligt artikel 223.1 a hindrar ingen bestämmelse i fördraget en medlemsstat från att vägra lämna sådan information vars avslöjande den anser strida mot sina väsentliga säkerhetsintressen. Enligt punkt 1 b har varje medlemsstat rätt att vidta åtgärder som den anser nödvändiga för att skydda sina väsentliga säkerhetsintressen i fråga om tillverkning av eller handel med vapen, ammunition och krigsmateriel (nedan försvarsmateriel); åtgärderna får dock inte försämra konkurrensvillkoren på den gemensamma marknaden vad gäller varor som inte är avsedda speciellt för militärändamål.

Enligt punkt 2 skall rådet enhälligt fastställa en lista över varor på vilka bestämmelserna i punkt 1 b skall tillämpas. Den ursprungliga

listan fastställdes 1958. Listan är inte offentlig. På förslag av kommissionen får rådet genom enhälligt beslut ändra listan (punkt 3).

Tillverkning och produktutveckling av försvarsmateriel samt utrikeshandel med sådan anses traditionellt vara av central betydelse för en nationalstats säkerhetsintressen. Såväl i Romfördraget som i alla andra överenskommelser om liberalisering av den internationella handeln finns därför undantagsbestämmelser som skall trygga medlemsstaternas rätt att i säkerhetsintresse göra undantag från de övriga bestämmelserna i fördraget, bl.a. bestämmelserna om produktion av och utrikeshandel med försvarsmateriel. Bestämmelser med nästan samma innehåll och ordalydelse finns t.ex. i artikel XXI i GATT-avtalet, artikel 18 i EFTA-konventionen, artikel 21 i frihandelsavtalet mellan Finland och gemenskapen samt i artikel 123 i EES-avtalet.

Staterna är även bundna av flera nedrustningspolitiska avtal och arrangemang, vilka uttryckligen är avsedda att förhindra spridning av vissa vapenkategorier. Nedrustning kräver att den internationella handeln i försvarsmateriel omfattad av kontroll underkastas noggran övervakning. Staterna bestämmer fortfarande själva vilka produkter som skall kontrolleras och hur kontrollen skall utföras, trots att särskilt vapenexportpolitiken på många sätt samordnas.

Artikel 223, som har nära anknytning till artikel 225, är tillämplig på relationerna mellan medlemsstaterna och kan inte tillämpas så, att Europeiska unionen med stöd av artikeln skulle ha rätt att genomföra en gemensam vapenexportpolitik. Medlemsstaternas regeringssamarbete för samordning av vapenexportpolitiken grundar sig numera på bestämmelserna i Maastrichtfördraget om en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik (artikel J).

I Romfördraget finns förutom undantagsbestämmelserna om säkerhetsintressen även andra möjligheter till undantag från vissa gemenskapsbestämmelser, om medlemsstaten kan motivera undantaget med viktiga nationella intressen och detta inte innebär en oproportionell snedvridning av konkurrenförhållandena inom gemenskapen. Bestämmelser om ett sådant undantag finns bl.a. i artikel 36, som kunde tillämpas för att tillåta att inköp av olja från andra medlemsstater begränsas för att skydda en oljeraffineringsindustri av vikt för landets

försörjningssituation (se fall 72/83, Campus Oil).

Artikel 223 har allmänt tolkats så, att i handeln mellan medlemsstaterna skall de sedvanliga bestämmelserna tillämpas på andra varor än sådana som är avsedda för egentligt militärt bruk (och även på produkter med s.k. dubbelt användningsändamål). Av Campus Oil-fallet framgår att medlemsstaterna i enskilda fall kan avvika från bestämmelserna även på andra grunder. I rättslitteraturen har det ansetts att artikel 223 inte förutsätter förhandsanmälan eller -tillstånd av rådet eller kommissionen av nationella åtgärder, om åtgärderna inte samtidigt föranleds av de orsaker som nämns i artikel 224, nämligen allvarlig störning av den allmänna ordningen i medlemsstaten, en allvarlig internationell spänning, krig eller att medlemsstaten skall fullgöra sina internationella skyldigheter för bevarandet av freden.

Artikel 224. I artikeln finns bestämmelser om medlemsstaternas rätt att vidta nödvändiga åtgärder vid allvarliga interna störningar som påverkar upprätthållandet av lag och ordning, i händelse av krig eller vid en allvarlig internationell spänning som innebär krigsfara eller för att fullgöra sina skyldigheter i syfte att bevara fred och internationell säkerhet. I motiveringen till artikel J.4 i unionsfördraget ingår en redogörelse för vilka åtgärder unionens medlemsstater med stöd av artikel 224 kan vidta för att bevara fred och internationell säkerhet. Åtgärderna utgör undantag från bestämmelserna i Romfördraget, vilka annars skall iakttas. Bestämmelser motsvarande artikel 224 ingår även i andra fördrag som syftar till liberalisering av den internationella handeln. Artikeln förpliktar en medlemsstat som vidtagit en ensidig åtgärd att samråda med de övriga medlemsstaterna för att hindra att den gemensamma marknadens funktion påverkas av åtgärderna. En motsvarande skyldighet att efter att en åtgärd vidtagits inleda förhandlingar med övriga medlemsstater ingår även i motsvarande bestämmelser i övriga internationella fördrag. I ett allvarligt nationellt och internationellt krisläge skall artikeln uppfattas som en skyddsklausul med hög tillämpningströskel — artikeln får följaktligen tillämpas endast när kriskriterierna i artikeln är uppfyllda. En ekonomisk kris, även om den är djup, har inte enligt litteraturen ensam ansetts vara orsak nog för att en medlemsstat skall få tillämpa artikel 224.

Artikel 225. Artikeln kompletterar artiklarna 223 och 224 genom att ge möjlighet till efterhandskontroll av de nationella åtgärderna. Om åtgärder enligt artiklarna 223 och 224 har vidtagits och visar sig leda till att konkurrensvillkoren inom den gemensamma marknaden snedvrids, skall kommissionen tillsammans med den berörda medlemsstaten undersöka hur åtgärderna kan anpassas för att en sådan onödig snedvridning av konkurrensen skall minskas. Enligt artikel 225 kan kommissionen eller en annan medlemsstat väcka talan i EG-domstolen mot en medlemsstat, om kommissionen eller medlemsstaten anser att staten missbrukat sina rättigheter enligt artiklarna 223 och 224. Talan skall inte i dessa fall föregås av ett sådant förhandsförfarande i kommissionen som avses i artikel 169. Domstolen handlägger ärendet bakom lyckta dörrar. I domstolens digra rättspraxis förekommer inte några avgöranden som skulle ha grundat sig på artikel 225.

Ett enskilt företag eller annat enskilt rättssubjekt kan inte i egentlig mening få en åtgärd som vidtagits av en medlemsstat med stöd av artiklarna 223 eller 224 till föremål för prövning av en gemenskapsinstitution, eftersom medlemsstaten utövar sina rättigheter inom ramen för offentlig maktutövning. Enskilda personer eller företag kan däremot hos nationell domstol underkasta till prövning huruvida artikel 223 eller artikel 224 ger medlemsstaten rätt att åsidosätta andra sådana EG-bestämmelser som är avsedda att skydda individens rättigheter. I fallet 222/84, Johnston ansåg EG-domstolen att de undantagsklausuler som fördraget ger medlemsstaterna inte får kringkärna individens rätt att söka skydd för sina rättigheter vid nationell domstol, som kan begära ett förhandsavgörande (artikel 177) av EG-domstolen om tolkning av bestämmelserna i fördraget. Samtidigt ansåg domstolen att frågan om vilka nationella åtgärder som skall vara tillåtna för medlemsstaterna måste avgöras in casu, med hänsyn till omständigheterna i fallet. Domstolen tolkade dock inte innehållet i artikel 224, eftersom rättsfrågan inte förutsatte sådan prövning.

Eftersom rättspraxis saknas beträffande artiklarna 223—225, är det inte möjligt att dra några slutsatser om artiklarnas 223 och 224 tillämplighet i relation till övriga bestämmelser i fördraget. Artiklarna 223—225 skiljer sig i detta avseende från de övriga undantagsbes-

tämmelserna i Romfördraget, vilka har givit upphov till en omfattande rättspraxis. Detta kan bero på att institutionerna medvetet har varit återhållsamma i frågan, eftersom det vore politiskt känsligt att sätta medlemsstaternas säkerhetsintressen i motsats till deras förpliktelser enligt fördraget.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Artiklarna 223—225 i Romfördraget medför inte i sak några nya internationella förpliktelser för Finland. En institutionell skillnad jämfört med motsvarande bestämmelser i GATT- och EFTA-konventionerna samt andra överenskommelser är dock den, att frågan om eventuellt missbruk av säkerhetsklausuler skall avgöras av gemenskapens domstol. Såsom ovan nämnts, har domstolen inte hittills prövat en talan med detta innehåll. En statlig åtgärd som baserar sig på nämnda artiklar kan dessutom i samband med något annat ärende bli föremål för prövning i en finsk domstol.

Lagen om export och transitering av försvarsmateriel (242/90) har genom stadganden om tillämpningen av lagen anpassats bl.a. till sådana internationella fördrag och arrangemang för kontroll av exporten av försvarsmateriel som Finland och de nuvarande medlemsstaterna i unionen har anslutit sig till. Rådet besluter enhälligt om den lista över varor som avses i artikel 223. Såsom medlem av unionen kan Finland följaktligen påverka innehållet i den.

Enligt beredskapslagen (1080/91) får ändring sökas i förvaltningsbeslut som meddelats med stöd av lagen samt skall ersättning betalas i vissa fall. Lagen uppfyller därför kraven enligt EG-domstolens praxis beträffande skydd för grundläggande rättigheter. Beredskapslagen kan tillämpas även i sådana fall som inte avses i artikel 224, såsom i vissa ekonomiska krissituationer. Ett unionsmedlemskap medför inte att lagen måste ändras. I relation till medlemsstaterna får lagen givetvis endast tillämpas i de fall som nämns i fördraget.

Artikel 226. I artikeln finns bestämmelser för de ursprungliga fördragsslutande parterna om skyddsåtgärder under en tolvårig övergångstid. Efter övergångstiden har bestämmelserna ingen betydelse för de ursprungliga fördragsslutande parterna.

Anpassning och övergångsbestämmelser enligt anslutningsakten

I artikel 152 i anslutningsakten finns bestämmelser om motsvarande skyddsåtgärder. Dessa refereras i anslutning till ifrågakvarande artiklar.

Artikel 227. I artikeln finns bestämmelser om fördragets territoriella tillämpningsområde. Enligt huvudregeln, som framgår av punkt 1 i artikeln, skall fördraget gälla för de fördragslutande staterna, dvs. Konungariket Belgien, Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Helleniska republiken, Konungariket Spanien, Franska republiken, Irland, Italienska republiken, Storhertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna, Portugisiska republiken och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland.

I artikel 1 har fördragets territoriella tillämpningsområde angivits genom en hänvisning till ifrågakvarande medlemsstat, vilket innebär att tillämpningsområdet bestäms enligt medlemsstaternas egen uppfattning om sitt territorium. Följaktligen tillämpas fördraget även på kontinentalsockeln samt havsområden där medlemsstaterna får bedriva fiske (fall 3,4, och 6/76 Kramer, fall 61/77, kommissionen v. Irland).

Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen skall tillämpas såväl på medlemsstaternas territorier som på vissa utomeuropeiska territorier som har särskilda relationer till någon av medlemsstaterna. Fördraget skiljer sig på denna punkt från motsvarande bestämmelser i artikel 79 i fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stål gemenskapen samt i artikel 198 i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen. Enligt dessa bestämmelser skall fördragen endast tillämpas på medlemsstaternas territorier. I motsats till fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen innehåller sistnämnda fördrag inte några särskilda bestämmelser om utomeuropeiska territorier.

Flera medlemsstater har territorialhöghet över territorier som tillerkänns en särställning enligt medlemsstaternas konstitutionella bestämmelser eller som geografiskt ligger åtskilda utanför Europa. I punkterna 2—5 finns särskilda bestämmelser om hur fördraget skall tillämpas på dessa territorier.

I punkt 2 finns särskilda bestämmelser för Algeriet och de franska utomeuropeiska departementen (département d'outre-mer, DOM).

Enligt bestämmelserna skall vissa bestämmelser i fördraget tillämpas direkt på dessa territorier från och med att fördraget trätt i kraft. Om tillämpningen av de övriga bestämmelserna skall rådet besluta inom två år efter det att fördraget har trätt i kraft. De bestämmelser som direkt med stöd av fördraget skall tillämpas på territorierna är bestämmelserna om fri rörlighet för varor, jordbruket, med vissa undantag bestämmelserna om liberalisering av tjänster, konkurrensreglerna, de skyddsåtgärder som avses i artiklarna 108, 109 och 226 samt bestämmelserna om gemenskapens institutioner. Enligt det tredje stycket skall gemenskapens institutioner sörja för att den ekonomiska och sociala utvecklingen i dessa områden möjliggörs.

Algeriet blev självständigt den 1 juli 1962, varför fördraget inte längre skall tillämpas på detta land. Gemenskapen och Algeriet slöt den 26 april 1976 ett samarbetsavtal. Avtalet har senare flera gånger ändrats. Franska utomeuropeiska departement som avses i punkt 2 är Guadelupe, Martinique, Réunion och Franska Guyana. Franska territoriella sammanslutningar (collectivité territoriale) och franska utomeuropeiska territorier (territoire d'outre-mer, TOM) anses däremot inte höra till gemenskapen. På dessa sammanslutningar och territorier tillämpas bestämmelserna i artiklarna 131—136 om associering av utomeuropeiska länder och territorier.

I punkt 3 hänvisas till bestämmelserna om associering av utomeuropeiska länder och territorier, vilka refereras i motiveringen till artiklarna 131—136. Enligt det andra stycket i punkten skall fördraget inte tillämpas på de utomeuropeiska länder och territorier som har särskilda förbindelser med Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland och som inte har tagits med i den bilaga som nämns i artikeln. Bestämmelsen har numera betydelse endast för Hong Kong.

Enligt punkt 4 skall bestämmelserna i fördraget tillämpas på de europeiska territorier vilkas utrikesangelägenheter omhänderhas av en medlemsstat. Bestämmelsen berör endast Gibraltar. Gibraltar hör till gemenskapen, men enligt artikel 28 i anslutningsfördraget för Förenade konungariket Storbritannien skall bestämmelserna om gemensam jordbrukspolitik och indirekt beskattning inte tillämpas på Gibraltar. Den gemensamma tulltariffen tilläm-

pas inte heller på Gibraltar och inom varuhan- del betraktas Gibraltar som ett tredje land.

I punkt 5 finns undantag från huvudregeln att fördraget skall tillämpas på en medlemsstats hela territorium. Enligt bestämmelserna i stycket a skall fördraget inte tillämpas på Färöarna, som hör till Danmark. Gemenskapen har däremot ingått ett avtal med Färöarna om industri- och fiskeprodukter, vilket refereras i motiveringen till artikel 113. Enligt bestämmelserna i stycket b skall fördraget inte heller tillämpas beträffande Förenade konungariket Storbritanien och Nordirlands suveräna basområden på Cypern, vilket beror på att det är fråga om ett icke-ekonomiskt arrangemang. Enligt c skall fördraget tillämpas beträffande Kanalöarna (Jersey och Guernsey) och Isle of Man endast i den utsträckning det är nödvändigt för att säkerställa genomförandet av den ordning för dessa öar som anges i anslutningsfördraget från 1972. Enligt anslutningsfördraget för Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland står öarna utanför gemenskapen. Samtidigt utgör de dock en del av EG:s tullområde, och varuutbytet mellan öarna och gemenskapen sker fritt. Någon tullgräns existerar inte mellan Isle of Man och gemenskapen, eftersom samma indirekta beskattning tillämpas där som inom Förenade konungariket Storbritanien och Nordirland. Mellan Kanalöarna och gemenskapen existerar däremot en tullgräns, vilket beror på skillnaderna i indirekt beskattning.

Monaco och San Marino omfattas av EG:s tullunion tack vare vissa specialarrangemang mellan dessa stater samt Frankrike och Italien (förordning (EEG) nr 2151/84 om gemenskapens tullområde). Till övriga delar står de dock utanför gemenskapen. Även Andorra står utanför gemenskapen, men har dock ingått en tullunion med den.

I detta sammanhang kan det ytterligare konstateras, att det utöver artikel 227 existerar vissa specialbestämmelser om territoriell tillämpning av EG-rättsakterna. Enligt artiklarna 28 och 115 i anslutningsakten för Spanien och Portugal skall vissa specialarrangemang tillämpas i fråga om Ceuta och Melilla samt Kanarieöarna, vilka hör till Spanien, samt Azorerna och Madeira, vilka hör till Portugal. Ceuta och Melilla samt Kanarieöarna hör till gemenskapens territorium, men inte till den tullunion som gemenskapen utgör. Den gemensamma jordbruks- och fiskeripolitiken har inte

tillämpats på Kanarieöarna, inte heller mervärdeskattesystemet. Samtidigt avtalades om vissa undantag för Azorerna och Madeira. Undantagen gäller främst jordbruket.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt artikel 27 i anslutningsakten fogas namnen på de nya medlemsstaterna bl.a. Finland, till artikel 227.1.

Enligt artikel 28 i anslutningsakten fogas till artikel 227.5 ett nytt stycke d, som gäller Åland. Dessa bestämmelser refereras närmare i motiveringen till artikel 28 i anslutningsakten.

Artikel 228. I artikeln finns bestämmelser om de förfaringsätt som Europeiska gemenskapen skall iaktta när internationella avtal ingås mellan gemenskapen och tredje länder eller mellanstatliga organisationer. Unionsfördraget uppdaterade och preciserade innehållet i artikeln. Artikel 228 skall enligt huvudregeln tillämpas på alla fördrag som gemenskapen deltar i, även sådana där medlemsstaterna är parter vid sidan av gemenskapen. Artikeln skall däremot inte tillämpas på överenskommelser mellan medlemsstaterna i frågor som visserligen anknyter till gemenskapens verksamhet, men i vilka gemenskapen inte är behörig att fatta beslut, eller på överenskommelser för vilka ett annat förfarande föreskrivs i de grundläggande fördragen. Bestämmelser om ett sådant förfarande finns t.ex. i unionsfördragets artikel N, som gäller ändring av de grundläggande fördragen, samt artikel O, som gäller anslutning av nya stater till Europeiska unionen. Enligt artikel 109 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen skall rådet särskilt besluta om vilket förfarande som skall iaktas när gemenskapen förhandlar om valutapolitiska avtal med en eller flera stater. När unionen eller gemenskapen enligt de grundläggande fördragen skall öka samarbetet inom en viss sektor uttryckligen i formen av internationella avtal som ingås av medlemsstaterna, följs sedvanlig statsfördragspraxis (bl.a. artikel K.3 i unionsfördraget samt artikel 220 i Romfördraget).

Artikel 228, som reglerar förfarandet när avtal ingås, anger inte vilka befogenheter gemenskapen har att ingå internationella avtal. Grunden för dessa befogenheter och befogenheternas omfattning framgår i stället av andra

bestämmelser, såsom artikel 113 (gemensam handelspolitik), artikel 109 (valutapolitiska avtal), artiklarna 130 m, 130 r och 130 y (samarbetsavtal om forskning och miljövård), artiklarna 229—231 (relationer till internationella organisationer) samt artikel 238 (associeringsavtal). EG-domstolens rättspraxis är likaså av stor betydelse såsom rättsgrund för gemenskapens befogenheter att ingå avtal. Enligt denna praxis får gemenskapen ingå internationella avtal i frågor som faller inom ramen för gemenskapens interna behörighet (fall 22/70, ERTA). De rättsliga grunderna för dessa avtal har refererats ovan i avsnitt 3.3.2. av den allmänna motiveringen.

När rådet beslutar att gemenskapen skall ingå ett avtal, skall beslutet fattas med kvalificerad majoritet, utom när avtalet är ett associeringsavtal som avses i artikel 238 eller omfattar ett område där det krävs enhällighet för att interna regler skall kunna antas. I dessa fall krävs ett enhälligt beslut. (Beslut som kräver enhällighet behandlas närmare i motiveringen till artikel 148).

Med undantag för handelspolitiska avtal med stöd av artikel 113.3 skall Europaparlamentet höras innan rådet ingår ett avtal. Rådet kan bestämma en tid inom vilken Europaparlamentet skall avge sitt yttrande och fatta sitt beslut efter att tiden gått ut, även om inget yttrande avgivits. Parlamentets yttrande är inte bindande för rådet, som kan ingå ett avtal trots att parlamentet har motsatt sig det.

Undantag finns dock från huvudregeln. Vissa avtal kan rådet endast ingå med Europaparlamentets godkännande. Sådana avtal är associeringsavtalen i artikel 238, andra avtal som skapar en särskild institutionell ram genom att samarbetsförfaranden inrättas, avtal som har betydande budgetmässiga följder för gemenskapen samt avtal som medför ändring av en rättsakt som har antagits enligt medbeslutandeförfarandet i artikel 189 b. I dessa fall får rådet inte sätta ut en tid inom vilken parlamentet skall avge sitt yttrande, utan i brådskande fall skall rådet avtala med parlamentet om en sådan tid.

Enligt punkt 5 i artikeln skall ändringar som ett tilltänkt avtal förutsätter i ett grundläggande fördrag antas på förhand enligt förfarandet i artikeln N i unionsfördraget.

Enligt punkt 6 får rådet, kommissionen eller en medlemsstat inhämta EG-domstolens yttrande över huruvida ett tilltänkt avtal är

förenligt med bestämmelserna i ett grundläggande fördrag. Europaparlamentet har däremot inte rätt att begära ett sådant yttrande. Med stöd av dessa bestämmelser har domstolen i sitt yttrande 1/75 ansett att yttrandet kan gälla alla de frågor i anslutning till avtalets förenlighet med bestämmelserna i ett grundläggande fördrag vilka kan bli föremål för prövning av EG-domstolen eller en nationell domstol och vilka gäller avtalets formella eller materiella giltighet. En begäran om ett yttrande kan följaktligen gälla unionens eller någon av dess institutioners befogenheter att ingå avtal samt frågan om dessa befogenheter utövas i överensstämmelse med det grundläggande fördraget. Om domstolen ställer sig negativ, träder avtalet inte i kraft förrän det grundläggande fördraget har ändrats enligt artikel N i unionsfördraget. I sitt yttrande 1/91 av den 14 december 1991 över EES-avtalet har domstolen dock anmärkt, att om ett tilltänkt avtal står i strid med gemenskapens grundläggande principer, kan konflikten mellan avtalet och det grundläggande fördraget inte avhjälpas ens genom ändring av fördraget.

Enligt punkt 7 blir internationella avtal som ingås i den ordning som anges i artikeln bindande för gemenskapens institutioner och medlemsstaterna. Ordalydelsen ger anledning till uppfattningen att internationella avtal som ingåtts enligt artikel 228 utan genomförandeåtgärder blir en del av gemenskapsrätten. I praktiken träder avtalen dock i kraft genom förordning eller beslut av rådet, vilka publiceras i gemenskapens officiella tidning. Bestämmelserna i avtal som gemenskapen ingår samt beslut som eventuella genom avtalen inrättade organ fattar blir en oskiljaktig del av gemenskapsrätten (se fallen 181/73, Haegemann v. Belgien och 12/86, Demirel v. Schwäbisch Gmünd). Avtalens bindande verkan innebär också att bestämmelserna under vissa förutsättningar kan ha omedelbar rättsverkan och åsidosätta nationella stadganden som strider mot avtalen (se fall 104/81, Hauptzollamt Mainz v. Kupferberg & Cie).

Avtal som gemenskapen ingått skall enligt EG-domstolens ståndpunkt betraktas som sådana i artikel 177.1 b avsedda rättsakter som beslutats av gemenskapens institutioner, vilket bl.a. innebär att EG-domstolen kan tolka innehållet i avtalen genom förhandsavgöranden. För medlemsstaternas vidkommande anses denna bindande verkan även innebära att

avtalen skall förplikta medlemsstaterna såväl i förhållande till de tredje stater som är avtalsparter som i förhållande till gemenskapen. EG-domstolen anses även vara behörig att pröva en talan mot en medlemsstat om försummelse att iakttä ett avtal som gemenskapen ingått (se domstolens yttrande 1/91).

Artikel 228 a. Artikeln gäller de ekonomiska sanktioner som inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken kan riktas mot tredje stater. Sanktioner påförs i två steg. Ett sanktionspolitiskt beslut fattas enhälligt enligt artiklarna J.1, J.2 och J.3 i unionsfördraget och kan antingen ta sig uttryck i ett gemensamt ställningsstadgande eller gemensam verksamhet. Därefter skall rådet på förslag av kommissionen med vanlig kvalificerad majoritet besluta om verkställigheten av sådana ekonomiska sanktioner.

Artikeln stadfäster den praxis som tillämpades redan före unionsfördraget. Denna innebar att politiska sanktionsbeslut fattades enhälligt inom ramen för det europeiska politiska samarbetet (European Political Cooperation) och i allmänhet verkställdes genom förordningar som utfärdades med stöd av artikel 113 om den gemensamma handelspolitik.

Gemenskapen har gripit till ekonomiska sanktioner såväl självständigt som i syfte att verkställa sanktioner som Förenta Nationernas säkerhetsråd har påfört.

Gemenskapen har två gånger självständigt påfört en stat ekonomiska sanktioner. I samband med att krigstillstånd deklarerades i Polen i mars 1982 påfördes Sovjetunionen vissa smärre export- och importrestriktioner. I april samma år riktade gemenskapen sanktioner mot Argentina till följd av att Falklands/Malvinasöarna ockuperades. Sanktionerna infördes genom förordningar med stöd av den gemensamma handelspolitiken. I vardera fallet ställde sig vissa medlemsstater utanför sanktionerna. Artikel 224 i Romfördraget kan anses erbjuda en formell grund för detta.

Alla medlemsstater i unionen är samtidigt medlemmar av Förenta nationerna. Enligt artikel 48.2 i Förenta Nationernas stadga är medlemsstaterna skyldiga att verkställa säkerhetsrådets bindande sanktionsbeslut ”inom ifrågakommande internationella organ, till vilka de äro anslutna”. Europeiska gemenskapen har under 1990-talet inom sitt område verkställt de bindande ekonomiska sanktioner som säkerhetsrådet har påfört. Sådana sanktioner

har tillämpats i fråga om Irak sedan 1990, Libyen och Förbundsrepubliken Jugoslavien (Serbien-Montenegro) sedan 1992 samt i fråga om Haiti och UNITA, som är part i inbördeskriget i Angola, sedan 1993. Före unionsfördraget fattades sådana beslut såsom consensusbeslut inom ramen för det Europeiska politiska samarbetet. Rådet har infört import- och exportförbud genom förordningar som utfärdats med stöd av artikel 113 i Romfördraget.

Gemenskapen fattade i december 1992 med stöd av artikel 235 ett beslut om att inte erkänna Iraks ersättningsanspråk, vilka grundade sig på att vissa stater till följd av sanktionerna hade underlåtit att fullgöra sina avtal. Besluten om verkställighet av säkerhetsrådets monetärpolitiska sanktioner (nedfrysning av medel, förbud mot att överföra medel till mottagarlandet) har fattats nationellt, eftersom det har ansetts dessa beslut inte faller inom ramen för gemenskapens behörighet.

Mot slutet av 1986 fattade gemenskapen även beslut om vissa åtgärder till följd av säkerhetsrådets rekommendationer om sanktioner mot Sydafrika.

Efter att unionsfördraget trätt i kraft baserar sig rådets befogenhet att utfärda sanktionsförordningar direkt på artikel 228 a som är mera omfattande än handelspolitisk behörighet enligt artikel 113. Rådet kan med stöd av artikel 228 a besluta såväl om restriktioner inom varuimporten och -exporten som om begränsning av service och monetära transaktioner samt om säkerhetsåtgärder i form av nedfrysning av penningmedel och om kvarstad. Artikel 73 g bemyndigar också rådet att besluta om restriktioner i fråga om överföring av kapital. Artikel 228 a ger också möjlighet att begränsa export av varor med ett s.k. dubbelt användningsändamål. Enligt artikel 223 i Romfördraget skall dock varje medlemsstat själv besluta om sin vapenexport.

Artikel 228 av har tillsvidare inte tillämpats i praktiken.

Rådets sanktionsförordningar blir automatiskt bindande för medlemsstaterna. I ett enskilt fall kan en medlemsstat dock med stöd av artikel 224 bedriva en egen sanktionspolitik, om detta är nödvändigt till följd av allvarliga inre störningar, i händelse av krig eller allvarlig internationell spänning, som innebär krigsfara.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

De gällande ekonomiska sanktioner som gemenskapen har påfört baserar sig på bindande beslut av Förenta Nationernas säkerhetsråd. I Finland har dessa beslut trätt i kraft med stöd av en fullmaktstag från 1967 om FN-sanktioner (659/67). De nuvarande sanktionerna föranleder därför inga lagstiftningsåtgärder i Finland. Några lagstiftningsåtgärder förutsätter inte heller de situationer där gemenskapen handlar uteslutande för att verkställa säkerhetsrådets sanktioner.

I en situation där Finland som unionsmedlem vore skyldig att verkställa de ekonomiska sanktioner som gemenskapen påför, föreligger även behov av sådana stadganden om förvaltning och straffpåföljder som ingår i ovan nämnda fullmaktstag, vilket förutsätter revidering av lagen eller en helt ny lag i frågan. En särskild proposition härom kommer att avlätas till riksdagen.

Artiklarna 229—231. Artiklarna gäller gemenskapens kontakter med internationella organisationer. I artiklarna nämns särskilt kontakterna med Förenta Nationerna och dess fackorgan samt Allmänna tull- och handelsavtalets (GATT) organ samt Europarådet. Villkoren för samarbetet med Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) skall enligt artikel 231 fastställas särskilt. I det första tilläggsprotokollet till fördraget om upprättandet av OECD (FördrS 12/69) finns allmänna bestämmelser om samarbetet. De formella bestämmelserna i fördragen om upprättande av Europeiska gemenskapen och OECD har bl.a. till följd av att bestämmelserna är av allmän karaktär inte påverkat intensiteten i samarbetet mellan gemenskapen och organisationen.

Enligt artikel 229 skall kommissionen säkerställa att lämpliga förbindelser upprätthålls med alla internationella organisationer. Artikel 230 gäller uttryckligen det praktiska samarbetet och ger följaktligen inte kommissionen rätt att besluta om samarbetets närmare utformning. Bestämmelserna om förfarandet när gemenskapen ingår avtal med tredje stater och internationella organisationer har refererats ovan i motiveringen till artikel 228.

Förbindelserna kan upprätthållas genom utbyte av information och material som intresserar bägge parterna. I artikel 229 finns inga bestämmelser om i vilken form kommissionen skall upprätthålla förbindelser med internatio-

nella organisationer. I praktiken sker detta genom korrespondens eller konsultation mellan kommissionen och organisationernas sekretariat. Kommissionen har även observatörsställning i flera internationella organisationer, t.ex. i Förenta Nationernas generalförsamling, dess ekonomiska och sociala kommitté (ECOSOC) samt i Ekonomiska samarbetskommissionen för Europa (ECE).

Artikel 232. Enligt artikeln inverkar fördraget inte på bestämmelserna i fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, särskilt inte vad avser medlemsstaternas rättigheter och förpliktelser, befogenheterna för den gemenskapens institutioner eller bestämmelserna rörande handeln med kol och stål.

Romfördraget och de rättsakter som utfärdats med stöd av det gäller således inte produkter som berörs av bestämmelserna i fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen. EG:s rättsakter tillämpas inte heller på kol- och stålgemenskapens tillämpningsområde (se fall 188—190/80, Frankrike, Italien och Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland v. kommissionen). EG-domstolen har emellertid konstaterat (se fall 328/85, Deutsche Babcock Handel) att Romfördraget och de rättsakter som utfärdats med stöd av fördraget kan tillämpas även på tillämpningsområdet för fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen ifall frågan inte har reglerats i det sist nämnda fördraget eller i de rättsakter som utfärdats med stöd av det.

EG:s tullunion gäller inte kol- och stålprodukter, men i praktiken tillämpas gemenskapens tullsatser även på dessa produkter. De tullar som uppbärs för kol- och stålprodukter införs i kol- och stålgemenskapens driftsbudget.

Genom Romfördraget avviker man heller inte från bestämmelserna i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen.

Artikel 233. Artikel 233 gäller förhållandet mellan fördraget och den regionala unionen mellan Belgien, Luxemburg och Nederländerna. EG-domstolen har konstaterat (se fall 105/83, Pakvries BV v. jordbruks- och fiskerinäringsministeriet) att syftet med artikeln är att förhindra att gemenskapsrätten medverkar till att Benelux-unionen faller sönder eller att gemenskapsrätten förhindrar unionens utveck-

ling. Benelux-unionens medlemsstater kan således tillämpa de unionsbestämmelser som strider mot fördraget i den utsträckning detta främjar genomförandet av den gemensamma marknaden. I praktiken innebär detta att t.ex. en holländsk domstol kan tillämpa Benelux-fördraget i stället för en gemenskapsrättsakt om man på detta sätt kan uppnå en djupare integration mellan Benelux-staterna.

Fördraget innehåller också andra bestämmelser som tillåter ett längre gående samarbete mellan vissa medlemsstater, så som t.ex. artikel 130 k som gäller forskning, artikel 109 k som gäller den monetära unionen samt artiklarna J.4.5 och K.7.

Artikel 234. I artikeln finns bestämmelser om vilken rättslig ställning de avtal som medlemsstaterna före sin anslutning till gemenskapen har ingått med tredje länder skall ha i relation till gemenskapsrätten. Motsvarande bestämmelser ingår i artiklarna 105 och 106 i det fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen.

Enligt det första stycket i artikeln skall bestämmelserna i fördraget inte påverka de rättigheter och förpliktelser som följer av avtal som medlemsstaterna före sin anslutning till gemenskapen har ingått med tredje länder.

Enligt det andra och tredje stycket skall medlemsstaten dock vidta alla behövliga åtgärder för att undanröja sådant i avtalen som är oförenligt med det grundläggande fördraget. Medlemsstaterna skall i detta syfte bistå varandra och vid behov inta en gemensam hållning. Vid tillämpningen av tidigare avtal med tredje länder skall medlemsstaterna beakta att medlemsskapet skall ge medlemsstaterna samma fördelar samt ta hänsyn till de befogenheter som överlämnats till gemenskapens institutioner.

Artikeln utgår från det faktum att de ursprungliga fördragsslutande staterna samt de som senare anslutit sig till gemenskapen inte blev medlemmar i ett avtalslöst läge och att medlemsskapet påverkar medlemsstaternas tidigare internationella avtal.

Eventuella konflikter mellan Romfördraget och inbördes avtal mellan medlemsstaterna skall däremot avgöras enligt de gemenskapsrättsliga principerna om överföring av befogenheter från medlemsstaterna till gemenskapens institutioner (235/87, *Annunziata Matteuci v. Communauté française de Belgique*). I praktiken innebär detta att nya medlemsstaters avtal

med tidigare medlemsstater ersätts av interna gemenskapsrättsliga bestämmelser i den mån som avtalen och gemenskapens regelverk täcker samma område. Sådana avtal, vilka de facto ersätts av gemenskapsrättsliga bestämmelser, kan sägas upp eller helt enkelt lämnas utan avseende, eftersom åtagandena i Romfördraget samt den sekundärrätt och rättspraxis som härletts ur fördraget alltid är primär i förhållande till dessa avtal.

I det första stycket i artikeln är utgångspunkten den att ett medlemsskap i gemenskapen inte direkt kan påverka giltigheten av och innehållet i avtal som en stat före sin anslutning till gemenskapen har ingått med en tredje stat. Detta innebär ett erkännande av den grundläggande folkrättsliga principen att en part i ett statsfördrag inte ensidigt kan ändra sina folkrättsliga förpliktelser. Å andra sidan erkänns i andra och tredje stycket att de interna gemenskapsrättsliga förpliktelserna inverkar på en ny medlemsstats utrikesrelationer. I dessa stycken betonas att medlemsskapet skall innebära att medlemsstaterna beviljas samma fördelar samt att medlemsstaterna är skyldiga att i sina egna utrikesrelationer beakta att de genom medlemsskapet har överlämnat befogenheter till gemenskapens institutioner.

Enligt artikel är det uttryckligen medlemsstaterna, inte gemenskapens institutioner, som är skyldiga att vidta åtgärder. På denna punkt är två anmärkningar på sin plats. För det första bestäms en medlemsstats relation till sin egen avtalspart fortfarande enligt de folkrättsliga reglerna för statsfördrag. I relation till en tidigare avtalspart kan en medlemsstat därför ändra sina förpliktelser endast genom att iakttä allmänt accepterade förfaranden för ändring, uppsägning eller upphörande av avtal.

För det andra kan en medlemsstats förpliktelser enligt artikel 234 i vissa fall anses uppfyllda utan att medlemsstaten vidtar åtgärder enligt avtalet. Begreppet succession i ett avtalsförhållande erkänns inom folkrätten. I takt med att stater och internationella organisationer har erkänt gemenskapens exklusiva behörighet att ingå avtal, har även principen om succession i avtalsförhållanden erkänts i synnerhet inom namnen för multilaterala organisationer. En ny medlemsstat upphör således inte formellt att vara part i avtalet, men efter anslutningen inträder EG såsom successor i avtalet. I fallet 21—24/72, *International Fruit Company v. Produktschap voor Groenten en*

Fruit konstaterade domstolen att gemenskapen inom ramen för GATT trätt i stället för medlemsstater som anslutit sig till tullunionen.

Inom Europeiska gemenskapen är kommissionen enligt artikel 169 i det grundläggande fördraget allmänt ansvarig för tillsynen över att gemenskapsrätten iaktas och utövar därför också tillsyn över att medlemsstaterna fullgör sina förpliktelser enligt artikel 234. I praktiken har gemenskapen dock inte till sitt förfogande något konsultationsförfarande eller annat dylikt förfarande med vars hjälp den kunde kontrollera att en ny medlemsstat faktiskt anpassar sina tidigare internationella avtal på det sätt medlemsskapet förutsätter. Ett tillsynsförfarande har endast varit aktuellt i anslutning till handelspolitiska avtal som ingåtts före anslutningen. Dessa redovisas i motiveringen till artikel 113 om den gemensamma handelspolitiken. I övriga fall är kommissionens initiativkraft i fråga om tillämpningen av artikel 234 i hög grad avhängig av ifrågavarande avdelningar inom kommissionen. Kommissionens linje har i praktiken varit relativt liberal och ingrepp i medlemsstaternas avtal har varit aktuella endast när avtalen stått i strid med centrala bestämmelser och principer inom gemenskapsrätten. Kommissionen har endast anfört enstaka klagomål över brott mot artikel 234 i EG-domstolen (t.ex. 10/61, kommissionen v. Italien).

Nedan presenteras i sammandrag de materiellrättsliga principerna för tillämpning av andra och tredje stycket i artikel 234, dvs. de grundläggande gemenskapsrättsliga regler enligt vilka en ny medlemsstat skall bedöma i vilken mån dess existerande avtal med tredje länder måste anpassas till gemenskapsrätten.

Enligt andra och tredje stycket i artikel 234 är medlemsstaterna på ovan nämnt sätt skyldiga att anpassa de statsfördrag som de tidigare ingått till de krav medlemsskapet ställer. Denna skyldighet vidtar när medlemsstatens avtal om anslutning till det grundläggande fördraget, dvs. i praktiken anslutningsfördraget, träder i kraft. Skyldigheten berör medlemsstatens alla folkrättsligt bindande avtal och överenskommelser vilka kan påverka tillämpningen av det grundläggande fördraget (se fall 812/79, Burgoa).

I Romfördraget finns flera artiklar på vilka gemenskapen kan grunda sin rätt att ingå avtal med stater eller internationella organisationer. Med tanke på artikel 234 är de viktigaste

artiklarna de som uttrycker gemenskapens s.k. exklusiva rätt att ingå avtal, dvs. rådets befogenheter att på förslag av kommissionen ingå avtal för samtliga medlemsstaters räkning (bl.a. artiklarna 113 och 238, som gäller den gemensamma handelspolitiken och association, artiklarna 40 och 42, som gäller den gemensamma jordbruks- och fiskepolitiken, artikel 75, som gäller transporter, artikel 109, som gäller ett växelkurssystem för ecun i förhållande till valutor i tredje land samt artikel 101 i Euratomfördraget, som gäller samarbete inom kärnenergisektorn).

I fallet 22/70 ERTA slog domstolen fast principen om s.k. härledd rätt att ingå avtal, vilken innebär att gemenskapens befogenheter att för medlemsstaternas räkning ingå avtal med tredje stater och internationella organisationer till sin omfattning i regel sammanfaller med gemenskapens befogenhet att utfärda rättsakter. Avtal som Europeiska gemenskapen på detta sätt har ingått med tredje stater och internationella organisationer gäller emellertid inte alltid områden där gemenskapens befogenheter är exklusiva i relation till medlemsstaternas.

En ny medlemsstats skyldighet att säga upp ett äldre avtal med en avtalspart som inte är medlem måste bedömas med hänsyn till om konflikten är uppenbar och om avtalet gäller frågor där gemenskapen har en exklusiv rätt att ingå avtal för medlemsstaternas räkning. En stat som är medlem av tullunionen kan inte bedriva en egen politik i fråga om tullförmåner eller reglera sin utrikeshandel på ett sätt som avviker från den allmänna handelspolitiken. En gemensam jordbruks- och fiskepolitik förutsätter likaså likabehandling av medlemsstaterna i förhållande till tredje länder. I dessa frågor, samt andra frågor där inre och yttre exklusiva befogenheter har överlämnats till gemenskapens institutioner, måste en ny medlemsstat i allmänhet avstå från sina tidigare avtal. I praktiken ersätts avtalen ofta med avtal som gemenskapen ingått med samma tredje länder samt med internationella organisationer.

Om en ny medlemsstat däremot har ingått ett avtal med en tredje stat och avtalet gäller ett område där gemenskapen inte ensam är behörig, utgör medlemsskapet inget hinder för att avtalet skall förbli i kraft, förutsatt att det inte innehåller bestämmelser som strider mot gemenskapens regelverk. Skulle även gemenskapen ha ett avtal med samma tredje avtalspart,

påverkar avtalet inte medlemsstatens eget avtal om inte sistnämnda avtal står i strid med det avtal som gemenskapen har ingått. Den nya medlemsstaten skall i så fall försöka ändra sitt eget avtal på ett sätt som eliminerar konflikten. Om den andra avtalsparten inte anser sig kunna acceptera ändringarna i avtalet, måste det sägas upp.

Den skyldighet som det andra och tredje stycket i artikeln ålägger medlemsstaterna att anpassa sina egna statsfördrag till gemenskrätten baserar sig primärt på tanken att en ny medlemsstat överför en del av sina befogenheter att ingå avtal på gemenskapen för att utövas inom denna. Artikeln grundar inte i och för sig någon rätt för gemenskapen att ingå avtal och är följaktligen sekundär i förhållande till de artiklar i fördraget som anger gemenskapens befogenheter. Juridiskt härleds följaktligen de skyldigheter som åligger en ny medlemsstat enligt artikel 234 ur andra bestämmelser i fördraget. I artikeln finns följaktligen inga direkta bestämmelser som skulle stå i strid med lagstiftningen i Finland.

Anpassning och övergångsbestämmelser enligt anslutningsakten

I avdelning IV i anslutningsaktens fjärde del, som innehåller övergångsbestämmelser för Finland, ingår i 4 kap. särskilda bestämmelser om avtal som Finland ingått med tredje land. Bestämmelserna ingår i artikel 104, som föreskriver att Finland från och med den 1 januari 1995 skall frånträda bl.a. konventionen av den 4 januari 1960 om upprättandet av Europeiska frihandelssammanslutningen EFTA (FördrS 15—16/61, 71—72/85) samt de frihandelsavtal som Finland 1992 ingick med Estland (FördrS 103—104), Lettland (FördrS 28—29/93) och Litauen (FördrS 116—117/92). Samtliga nordiska länder ansåg under sina medlemskapsförhandlingar det vara av stor vikt att frihandeln med de baltiska staterna skulle få fortgå i fråga om industrivaror. Frågan löstes när rådet beslöt inleda förhandlingar med de baltiska staterna om handelsavtal som innebär en motsvarande liberalisering av handeln. Avtalen undertecknades i juli 1994. Enligt artikel 105 i anslutningsakten skall gemenskapen vidta de åtgärder som behövs för att varor med ursprung i dessa baltiska stater från anslutningen skall ha tillträde till den finska marknaden i oförändrad omfattning även efter att anslut-

ningen trätt i kraft, om de nya handelsavtal som skall ingås mellan gemenskapen och de baltiska länderna inte har trätt i kraft senast dagen före anslutningen.

Förutom de avtal som nämns i artikel 104 av anslutningsakten har Finland även andra sådana avtal vilka i fall av medlemskap borde upphöra eller annars anpassas till medlemskapet. Dessa avtal behandlas i motiveringen till ifrågavarande artiklar i Romfördraget.

För att artikeln skall kunna iaktas på rätt sätt, skall inom ifrågavarande ministerier och inrättningar utredas vilka av Finlands gällande statsfördrag som i fall av medlemskap måste ändras, sägas upp eller annars upphöra. Utredningen, som koordineras av utrikesministeriet, skall slutföras under hösten 1994 så, att fördragen så snabbt som möjligt kan anpassas till medlemskapets krav. Regeringen är beredd att särskilt informera riksdagen om resultaten av utredningen.

Artikel 235. Artikeln ger rådet allmänna befogenheter att utfärda bestämmelser som är nödvändiga för att förverkliga den gemensamma marknaden. Befogenheterna inskränker sig dock till vad som krävs för att uppfylla målen för Romfördraget. Befogenheterna är dessutom sekundära i relation till de specifika befogenheter som institutionerna givits i andra artiklar. Artikelns syfte är att göra det möjligt att vidta åtgärder som behövs för att förverkliga gemenskapens syftemål i en situation där Romfördraget inte ger uttryckliga eller tillräckliga befogenheter för detta (*compétences implicites*).

Oavsett att artikeln kompletterar de specifika befogenheter som institutionerna har enligt Romfördraget, kan den inte utgöra grund för bestämmelser som på något sätt inverkar på Romfördraget (se motiveringen till artikel N).

Tillämpningen av artikeln begränsas av de materiella och procedurella förutsättningarna. Rådet utfärdar med stöd av artikeln sina bestämmelser enhälligt för att medlemsstaterna alltjämt skall kunna använda de omfattande befogenheter som artikeln ger. Därigenom kan en enda medlemsstat hindra rådet att fatta ett beslut genom att uttryckligen motsätta sig det.

Rådet fattar sina beslut på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet. Fastän artikeln inte kräver hörande av andra gemenskapsorgan än parlamentet, hör rådet i praktiken oftast också ekonomiska och sociala kommittén.

De åtgärder som rådet kan tillgripa har inte begränsats. Rådet kan välja någon av de typer av bestämmelser som definieras i artikel 189 eller vilken som helst annan åtgärd som det anser befogad. Men på grund av artikelns karaktär kan rådet dock inte delegera sin beslutanderätt till kommissionen så som avses i artikel 155.

För att artikeln skall kunna tillämpas krävs också tre materiella förutsättningar. För det första skall gemenskapens åtgärd vara nödvändig. I praktiken bedöms nödvändigheten av en åtgärd snarare ur politisk, ekonomisk och teknisk än ur juridisk synvinkel.

Vidare skall åtgärden ligga i linje med målen för Romfördraget. Målet kan vara ett sådant allmänt mål som avses i Romfördragets artikel 2 eller 3 eller ett speciellt mål enligt någon annan artikel. Om syftet är att förverkliga andra än sådana allmänna mål om vilka artiklarna 2 och 3 stipulerar, kan åtgärden bara under vissa förutsättningar vidtas med stöd av artikel 235. Eftersom denna artikel är ett slags befogenhetsreserv, kan den enbart tillämpas då de särskilda målen i en artikel i Romfördraget inte i tillräcklig utsträckning kan förverkligas med stöd av de befogenheter ifrågasvarande artikel ger. Detta kan t.ex. vara fallet då det särskilda målet enligt en viss artikel mest ändamålsenligt kunde förverkligas genom en förordning av rådet, men ifrågasvarande artikel enbart ger befogenhet att utfärda direktiv.

Rådet har omfattande prövningsrätt vad gäller nyttjandet av de befogenheter artikeln ger. Enligt domstolen är rådet dock inte skyldigt att använda sina befogenheter under artikel 235, även om det är möjligt att tillämpa artikeln (se fall 22/70, kommissionen mot rådet, ERTA).

EG-domstolen har de facto preciserat att rådet inte är skyldigt att tillämpa artikeln, om den så kallade sekundära förutsättningen inte klart uppfyllts. Det kan alltså inte krävas att rådet tillämpar artikeln i sådana fall där det är omöjligt att entydigt avgöra om någon annan artikel i Romfördraget ger institutionerna tillräckliga befogenheter. I en sådan situation kan man inte kräva att rådet använder sig av befogenheten enligt artikeln för att utfärda en gemenskapsbestämmelse. Ett sådant krav kan inte ens effektivt motiveras med rättssäkerhetsskäl (se fall 8/73, Massey-Ferguson). Bestämelsen i artikeln kan inte heller tillämpas alternativt med andra procedurer som Rom-

fördraget innehåller för beslutsfattande i rådet. Om det fanns alternativ, skulle detta i praktiken innebära ett ingripande i den maktfördelning mellan organen om vilken Romfördraget bestämmer (se fall 45/86, kommissionen v. rådet).

Artikel 235 har gjort det möjligt för gemenskapen att smidigt anpassa sig till de förändrade förhållandena, och bestämmelser har enligt den utfärdats också inom områden där Romfördraget bara innehåller knappa bestämmelser.

Bestämmelserna i artikeln kom att tillämpas mer allmänt först efter Europarådets toppmöte i Paris år 1972, då ett successivt förverkligande av den europeiska ekonomiska och monetära unionen godkändes som mål. Detta ledde till att man vidtog åtgärder bl.a. för att genomföra socioekonomiska och penningpolitiska program och programmet för en gemensam marknad. De åtgärder som programmen förutsatte vidtogs ofta under tillämpning av artikel 235 i Romfördraget. Artikeln har också senare haft betydelse vid utvecklingen av gemenskapens politik inom olika områden och vid dess genomförande ända tills enhetsakten godkändes. Med stöd av artikeln har också vissa specialinstitutioner såsom Europeiska fonden för förbättring av arbets- och levnadsvillkor och Europeiska narkotikaforskningsinstitutet grundats.

Enhetsakten av år 1986 och Maastrichtfördraget innehåller många nya grunder för särskilda befogenheter, vilket har minskat behovet att tillämpa de allmänna befogenheterna enligt artikel 235. Dessutom har EG-domstolen i sina tolkningar dragit upp riktlinjer för hur artikeln skall tillämpas (se t.ex. fall 300/89, kommissionen v. rådet om titandioxid och fall 155/91, kommissionen v. rådet om avfallsdirektivet). Före 1986 års enhetsakt gavs till exempel miljöbestämmelser i allmänhet med stöd av artiklarna 100 eller 235. Sådana rättsakter ingår i bilaga XX till EES-avtalet (se RP 95/1992 rd. om godkännandet av EES-avtalet, s. 294—306).

Romfördraget innehåller också en bestämmelse som rent allmänt begränsar användningen av artikel 235. Enligt Romfördragets artikel 3 b är åtgärder av unionen i enlighet med den allmänna subsidiaritetsprincipen tillåtna bara till de delar som det är ogörligt att i tillräcklig utsträckning säkerställa att ett visst mål kan nås genom åtgärder av medlemsstaterna. Ut-

över de begränsningar som de särskilda bestämmelserna om befogenheter och den allmänna subsidiaritetsprincipen medför har vissa artiklar ansetts innehålla en uttrycklig begränsning vad tillämpningen av artikel 235 beträffar. Vid toppmötet i Edinburgh i december 1992 beslöt Europeiska rådet att befogenheterna enligt artikel 235 inte skall användas för att uppfylla målen i vissa av Maastrichtfördragets artiklar. Enligt detta går det inom vissa områden som anges i artiklarna 126—129 inte att utfärda bestämmelser som siktar på tillnärmning av den nationella lagstiftningen i medlemsstaterna. I enlighet härmed har gemenskapen i ärenden som gäller allmän utbildning och yrkesutbildning, ungdom, kultur eller folkhälsa enbart de speciella befogenheterna till förfogande, och i dem ingår inte harmonisering av lagstiftningen.

På basis av Romfördragets 235 artikel har mycket sekundärlagstiftning getts inom olika områden. Dessa refereras i samband med motiveringarna till den artikel till vars område de hör, bland annat i samband med artiklarna 130 r—130 t angående miljön och artikel 100 a om lagstiftningens närmande.

Artiklarna 236 och 237. Artiklarna har upphävts genom Maastrichtfördraget.

Artikel 238. I artikeln som ändrades genom unionsfördraget finns bestämmelser om Europeiska gemenskapens rätt att med en eller flera stater eller internationella organisationer ingå associationsavtal. Enligt artikeln kan dessa avtal gälla ömsesidiga rättigheter, gemensamt uppträdande och särskilda förfaranden. Denna bestämmelse ger ramen åt de associationsavtal som gemenskapen ingår. I praktiken har associationsavtal använts som ram för övergripande ekonomiska förbindelser med tredje stater. Ordalydelsen i artikeln motsvarar ordalydelsen i första punkten i den motsvarande artikel som var i kraft före unionsfördraget.

De associationsavtal som gemenskapen ingår kan indelas i tre huvudgrupper. Upprättande av en associering genom avtal är antingen en specialform för biståndssamarbete, ett led före ett medlemskap i den ekonomiska gemenskapen eller ett arrangemang som ersätter medlemskap. Associeringen förverkligas bilateralt så att gemenskapen är den ena parten och den associerade staten eller staterna den andra parten i de associationsorgan som skall inrättas genom avtalen. Det viktigaste avtalet i den första gruppen är AVS-EEG-konventio-

nen, dvs. den s.k. Lomékonventionen, som ingåtts mellan EG och dess medlemsstater samt 70 stater i Afrika, Västindien och Stilla Havet. Avtal som hör till den andra gruppen har bl.a. ingåtts med Spanien och Grekland som senare blev medlemmar. Till den tredje gruppen hör de s.k. Europaavtalen som gemenskapen har ingått med vissa stater i Central- och Östeuropa.

Rådets och kommissionens beslut av den 25 februari 1991 om slutande av den fjärde AVS-EEG-konventionen (den s.k. Lomékonventionen, 91/400/ESKG, EEG)

Den fjärde Lomékonventionen som ingicks 1989 bildar en association mellan EU:s medlemsstater och 70 stater i Afrika, Västindien och Stilla havet som är anslutna till den (de s.k. AVS-staterna). Konventionen gäller i tio år. Den ger utan inslag av ömsesidighet de utvecklingsländer som är anslutna till konventionen tillgång till EG:s marknad utan tull och utan kvantitativa restriktioner. Bestämmelserna gäller industriprodukter och sådana jordbruksprodukter som inte omfattas av EG:s marknadsreglering. I konventionen finns dessutom bestämmelser om finansiellt bistånd, stabilisering av exportinkomster av råvaror och tekniskt samarbete.

Utgångspunkten är att Lomékonventionen är ett biståndssamarbetsavtal som till centrala delar gäller handel och finansiering. Konventionen innehåller ett system med finansiering och stödåtgärder för stabilisering av exportinkomster. Konventionen bygger på inbördes likställdhet mellan parterna samt varje stats rätt att bedriva självständig politik. Till konventionens allmänna principer hör erkännande av de mänskliga rättigheterna och förbud mot alla slag av diskriminering, stöd till regionalt samarbete mellan AVS-stater samt särskild behandling av de minst utvecklade staterna, inlandsstaterna och östaterna.

Huvudpunkterna i konventionen berör jordbruks- och livsmedelsfrågor, miljö, handelspolitik inklusive ursprungsregler, STABEX och SYSMIN, industriellt samarbete, energi, regionalt samarbete, transport och kommunikationer, ekonomiskt samarbete, strukturell justering samt AVS-staternas skuldfrågor. Dessutom gäller samarbetet kultur samt befolkningspolitiska frågor.

Det högsta gemensamma beslutsfattande organet är EG-AVS ministerrådet. Det kan meddela beslut om närmare tillämpning av Lomékonventionen som är bindande för parterna. För beslutsfattande krävs att avtalsparterna är eniga. Under ministerrådet finns såsom ett praktiskt kontaktorgan en ambassadörskommitté som sammanträder i Bryssel. Kommittén bereder ministerrådets beslut. Till de gemensamma förvaltningsorganen hör även gemensamma församlingen som till hälften består av ledamöter i Europaparlamentet och till hälften av parlamentsledamöter från AVS-staterna eller av andra företrädare. Till gemensamma församlingens uppgifter hör bl.a. att ordna regelbundna möten för att främja ekonomi, kultur och socialt umgänge.

De centrala handelspolitiska principerna i konventionen gäller den särskilda behandlingen av produkter från vissa AVS-stater, främjande av AVS-staternas handel och tjänster samt förmedling av information och samråd som främjar handel. Genom konventionen befrias AVS-staternas export till gemenskapen från tullar och avgifter med motsvarande verkan. Gemenskapen kan inte tillämpa några kvantitativa restriktioner på produkter från AVS-staterna, med undantag av restriktioner med hänsyn till allmän moral, hälsa och säkerhet e.dyl. De preferenser som beviljas AVS-staterna innehåller inte någon princip om ömsesidighet. AVS-staterna måste dock vid import ge länderna inom gemenskapen en behandling som mest gynnad nation (MFN). Detta gäller dock inte i fråga om den behandling som mest gynnad nation som AVS-staterna tillämpar gentemot andra AVS-stater eller gentemot andra utvecklingsländer. AVS-staternas export begränsas av stränga ursprungsregler samt av en skydds klausul som ger EG och dess medlemsstater möjlighet till skyddsåtgärder om importen från AVS-staterna ger upphov till störningar på deras marknader. EG är skyldig att förhandla med AVS-staterna innan klausulen tillämpas.

Exporten av jordbruksprodukter från AVS-staterna till EG är begränsad. Den gemensamma jordbrukspolitiken kan tänjas genom att i vissa fall på ansökan bevilja exportprodukter från jordbruket från AVS-staterna en preferensbehandling. Dessutom beviljas AVS-staterna en behandling som mest gynnad nation i förhållande till andra utvecklingsländer. Gemenskapen har bl.a. i ett särskilt sockerprotokoll förbundit sig att köpa en viss mängd

rörsocker av producenter i AVS-staterna till samma pris som den garanterar medlemsstaternas egna sockerproducenter.

Del ett (artiklarna 1—32) i konventionen innehåller allmänna bestämmelser om gemenskapens och AVS-staternas samarbete. Samarbetets mål och principer fastställs i artiklarna 1—12 i konventionen. Utgångspunkten är att AVS-staterna själva bestämmer om strategierna för utveckling samt om sin ekonomiska ordning och samhällsordning. Samarbetet skall stöda AVS-staterna till en hållbar utveckling av egen kraft som grundar sig på en balans mellan de ekonomiska målen, rationell förvaltning av miljön och naturresurserna och utvecklingen av mänskliga resurser. I artikel 5 i konventionen förutsätts första gången att i samarbetet mellan gemenskapen och AVS-staterna skall de mänskliga rättigheterna iakttas i utvecklings- och arbetspolitiken.

I artiklarna 13—19 i konventionen föreskrivs om mål och riktlinjer på samarbetets huvudområden. I artiklarna behandlas miljöskydd, jordbruk och säker livsmedelsförsörjning, gruvsdrift, energiområdet, industriell utveckling, råvaror och fiske.

I artiklarna 20—22 föreskrivs om ett bredare deltagande i samarbetet mellan AVS-staterna och EG-staterna inom ramen för s.k. decentraliserat samarbete (decentralized cooperation). Det gör det möjligt t.ex. för AVS-staternas medborgarorganisationer, lokala myndigheter, fackföreningar och andelslag att finansiera projekt inom ramen för AVS-staternas nationella åtgärdsprogram. AVS-staternas organisationer kan genomföra projekten självständigt eller i samarbete med motsvarande organisationer i länderna inom EU.

Artiklarna 23—28 i konventionen innehåller principer för arbetsinstrumenten. Samarbetsinstrument används i första hand för att öka handeln mellan avtalsparterna, stöda AVS-staternas utveckling av egen kraft genom att höja deras teknologiska kapacitet, stöda AVS-staternas ansträngningar för strukturell anpassning, hjälpa AVS-staterna att få tillgång till kapitalmarknaderna samt för att främja direkta privata investeringar, minska instabiliteten i inkomsterna från AVS-staternas export av råvaror och hjälpa dessa länder att klara störningar i gruvnäringen. Gemenskapen skall stöda AVS-staternas egna utvecklingsansträngningar genom att tillhandahålla tillräcklig finansiering och tekniskt bistånd för att främja

AVS-staternas förmåga till ekonomisk, social och kulturell utveckling av egen kraft.

Del två (artiklarna 33—166) i konventionen innehåller materiella bestämmelser som gäller 12 områden för samarbete. Dessa områden är följande: miljö, jordbruk och säkrad livsmedelsproduktion, utveckling av fisket, samarbete om råvaror, industriell utveckling, utveckling på gruvdriftens område och energiområdet, företagsutveckling, tjänsteutveckling och utveckling av handeln, kulturellt och socialt samarbete och regionalt samarbete. Nedan beskrivs bestämmelserna om dessa samarbetsområden.

I fråga om samarbetet som gäller miljön (artiklarna 33—41) stöder gemenskapen projekt och åtgärder som främjar skydd av miljön. Avtalsparterna har förbundit sig att främja sådan stadig ekonomisk utveckling som harmonierar med bevarande och rationellt utnyttjande av naturresurser.

I konventionen betonas skydd för och rationellt utnyttjande av miljön och naturresurserna, hindrande av en sänkt produktionsförmåga hos mark och skogar och återställande av ekologiska jämvikter som mål som AVS-staterna med gemenskapens stöd skall söka förverkliga.

Målet med jordbrukssamarbetet och samarbetet som gäller säkrad tillgång på livsmedel (artiklarna 42—53) är bl.a. att stöda AVS-staterna i ansträngningarna för att höja sin självförsörjningsgrad vad gäller livsmedel, förbättra livsmedelstillgången på nationell, regional och interregional nivå och garantera landsbygdsbefolkningen inkomster. För att genomföra samarbetsprogrammen ges experthjälp och utvecklingsfinansiering. Livsmedelshjälpen till AVS-staterna skall vara en tillfällig åtgärd och den skall integreras i AVS-staternas utvecklingspolitik. Den får inte leda till störningar på mottagarlandets hemmamarknad. De varor som tillhandahålls skall motsvara mottagarnas behov. Inköp av varor kan även ske i någon annan stat än inom gemenskapen, dvs. i mottagarlandet, i en annan AVS-stat eller i ett annat utvecklingsland, företrädevis i samma geografiska region.

Artiklarna 54—57 i konventionen innehåller bestämmelser om kontroll av torka och ökenspridning och de åtgärder som skall vidtas. Kontrollen av torka och ökenspridning skall ingå i projekten för jordbruks- och landsbygdsutveckling.

Artiklarna 58—68 i konventionen gäller utveckling av fisket, vars mål är ett optimalt utnyttjande av fiskeresurserna. Bestämmelser om råvaror ingår i artiklarna 69—76. Målet med samarbetet om råvaror är en diversifiering av AVS-staternas ekonomier och en förbättring av produkternas konkurrenskraft. Samarbetsprojekten på råvaruområdet genomförs i enlighet med de allmänna regler och procedurer för utvecklingsfinansiering som ges på basis av Lomékonventionen.

Artiklarna 77—98 i konventionen gäller målen och sätten att utveckla industrin. I konventionen betonas vikten av en integrerad utvecklingsstrategi som förbinder verksamheten i olika sektorer med varandra i syfte att maximera värdet av lokal förädling och utveckla kapaciteten för export. Det industriella samarbetet innefattar främjande av handelns privata investeringar. Gemenskapen skall bistå AVS-staterna i deras ansträngningar att utveckla de institutionella ramarna, de finansiella institutioner och den infrastruktur som industrin behöver.

För att finansiera industriellt samarbetet används de utvecklingsfinansieringsinstrument som ingår i Lomékonventionen, särskilt de som hör till Europeiska investeringsbankens ansvarsområde.

Artiklarna 99—104 i konventionen innehåller bestämmelser om utveckling på gruvdriftens område. Vid stödandet av gruvdriften fästs särskild uppmärksamhet vid små och medelstora projekt i syfte att stödja verksamheten vid lokala gruvföretag. Finansieringen skall inrikas på projekt som verkar till skydd för miljön. Genom samarbete stöds uppbyggandet av nödvändig infrastruktur, utländska investeringar och regionalt samarbete.

Artiklarna 105—109 i konventionen gäller utveckling på energiområdet. I energisamarbetet läggs särskild vikt på energisparande och effektivt energiutnyttjande, främjande av nya och förnybara energikällor och ökning av AVS-staternas förmåga till självförsörjning i fråga om energi. Riskkapital kan användas till forskning som förberedelse för lansering av energiprojekt och till investeringar. Europeiska investeringsbanken kan ställa egna resurser till förfogande till energiprojekt i AVS-stater utöver de belopp som ingår i konventionens ekonomiprotokoll.

I artiklarna 110—113 i konventionen föreskrivs om företagsutveckling. För att stödja utvecklingen av företagsamhet skall gemenska-

pen tillhandahålla tekniskt och ekonomiskt stöd på de villkor gällande utvecklingsfinansiering som stipuleras i konventionen.

Artiklarna 114—134 i konventionen innehåller bestämmelser om tjänsteutveckling. Särskild uppmärksamhet fästs vid tjänster till stöd för ekonomisk utveckling, turism samt transporter, kommunikationer och informationsteknologi.

Artiklarna 135—138 i konventionen innehåller bestämmelser om utveckling av handeln. Målet med dem är att diversifiera utbudet på de produkter som AVS-staterna producerar. Samarbetet som gäller utveckling av handeln innehåller i princip alla verksamhetsnivåer från produktion till marknadsföring.

Artiklarna 139—155 i konventionen innehåller bestämmelser om kulturellt och socialt samarbete. I artiklarna ingår bestämmelser om hänsyn till den kulturella och sociala dimensionen i olika skeden av utvecklingsprojekt samt vid utvecklingen av mänskliga resurser såsom utbildning, kvinnors roll och hälsovård. Till stöd för det kulturella och sociala samarbetet har en särskild institution inrättats; stiftelsen för kulturellt AVS-EEG-samarbete.

Artiklarna 156—166 i konventionen innehåller bestämmelser om regionalt samarbete. Målet med det regionala samarbetet är att stödja AVS-staternas kollektiva, frivilliga och stadiga sociala, kulturella och ekonomiska utveckling. Det regionala samarbete innefattar även samarbete mellan AVS-stater och gemenskapens s.k. utomeuropeiska länder och områden. För dylikt samarbete anvisas tilläggsfinansiering utanför de resurser som reserverats i Lomékonventionen.

Inom ramen för det regionala samarbetet kan även finansieras samarbetsprojekt mellan AVS-staterna och sådana angränsande stater som inte är AVS-stater. Såsom samarbetspartner kan även i vissa fall sådana utvecklingsländer som inte är AVS-stater och inte heller angränsande stater till AVS-stater komma i fråga.

Del tre (artiklarna 167—337) i konventionen innehåller bestämmelser om samarbetsformerna mellan AVS-staterna och gemenskapen. Till dessa hör bestämmelser om handelssamarbete, råvaror och utvecklingsfinansiering samt särskilda bestämmelser om de minst utvecklade länderna och andra utvecklingsländer som har en ofördelaktig ställning.

Utgångspunkten för bestämmelserna om handel är att industriprodukter med ursprung i AVS-staterna skall ha tillgång till gemenska-

pens marknad utan tullar eller kvantitativa restriktioner. Produkter med ursprung i AVS-staterna definieras i konventionens protokoll 1. I fråga om de produkter som omfattas av en gemensam jordbrukspolitik gäller särskilda bestämmelser i förhållande till andra tredje stater. Konventionen innehåller särskilda bestämmelser om rom och bananer och om handel med tjänster.

Artiklarna 186—212 i konventionen innehåller bestämmelser om stabilisering av exportinkomster från jordbruksprodukter. I artiklarna beskrivs målen och verksamhetsprinciperna för det s.k. STABEX-systemet. Genom systemet ersätts AVS-staterna för förluster i exportinkomster som kan bero på en nedgång i priset på råvaror eller på störningar i produktionen. I den fjärde Lomékonventionen omfattar systemet 49 produkter. Till dessa hör bl.a. kaffe, te, kakao, rågummi samt vissa oljeväxter, textilfibrer, djurskinn, kryddor, fiskprodukter och tropiska frukter och grönsaker. Förutom råvaror finns även en del halvt förädlade råvaror medtagna såsom sågvaror, kakaosmör och -pulver samt jordnötsolja.

I artikel 213 i konventionen ingår bestämmelser om särskilda åtaganden rörande socker och i artiklarna 214—219 bestämmelser om specialfinansiering av gruvprodukter (SYSMIN). SYSMIN är en understödsmekanism till de AVS-stater vars ekonomi är beroende av gruvprodukter. Avsikten är att upprätthålla ländernas produktionskapacitet och mildra följderna av en nedgång i produktionen eller förluster i exportinkomster på gruvdriftens område.

Artiklarna 220—230 i konventionen innehåller allmänna bestämmelser om utvecklingsfinansieringssamarbete. I dessa fastställs målen, principerna och riktlinjerna för den utvecklingsfinansiering som baserar sig på Lomékonventionen. Målet med finansieringen är att stödja AVS-staternas egna ansträngningar på grundval av gemensamt intresse och i en anda av ömsesidigt beroende. Bland de mål som nämns i kapitlet finns bl.a. ökning av penningflödena till AVS-staterna, lindring av AVS-staternas skuldbörda, främjande av privata investeringar i AVS-staterna och främjande av intra-AVS-samarbete. Finansieringen skall vara konsekvent med AVS-staternas utvecklingsmål och -strategier och förmånlig till sina villkor.

I artiklarna 231—257 i konventionen ingår bestämmelser om finansiellt samarbete. Total-

beloppet för gemenskapens finansiering framgår av ekonomiprotokollet som är fogat till konventionen. Ekonomiprotokollet justeras om en AVS-stat underlåter att ratificera konventionen eller utträder ur den. Ekonomiprotokollet justeras också när en ny AVS-stat, som inte deltog i förhandlingarna om konventionen, ansluter sig till densamma eller om unionen utvidgas. I artiklarna fastställs olika möjliga finansieringsvillkor för finansieringstyperna. Projekten kan finansieras genom gåvobistånd från Europeiska utvecklingsfonden eller genom riskkapital eller genom lån ur Europeiska investeringsbankens (EIB) egna medel.

Det ekonomiprotokoll (EDF VII) som nu gäller går ut den 28 februari 1995. Inga justeringar görs i protokollet till följd av att nya medlemmarna ansluter sig till EU, utan de förbinder sig först till följande ekonomiprotokoll (EDF VIII).

Artiklarna 258—274 i konventionen innehåller bestämmelser om investeringar. Gemenskapen stödjer produktiva investeringar, både inom AVS-staternas offentliga och privata sektorer, i form av riskkapital och lån ur Europeiska investeringsbankens egna resurser. Dessutom kan AVS-staterna använda de medel som ingår i det nationella åtgärdsprogrammet bl.a. för stödjande av små och medelstora företag, förstärkning av finansiella institutioner som den privata sektorn behöver, främjande av export och experthjälp till stöd för den privata sektorn.

Artiklarna 275—280 i konventionen gäller tekniskt samarbete. Det tekniska samarbetet skall hjälpa AVS-staterna att utveckla sina egna mänskliga resurser och institutioner. Experthjälp kan endast ges på AVS-statens begäran.

Artiklarna 281—310 i konventionen gäller proceduren för genomförande av projekt. I artiklarna beskrivs utförligt procedurerna i de olika skedena av de projekt som finansierats med medel från EDF.

I kapitlet föreskrivs dessutom särskilt om tvistlösning under genomförandet av projekt samt om de skatte- och tullåttnader som AVS-staterna skall bevilja för varor och tjänster i anslutning till projektförfarandet.

Artiklarna 311—327 innehåller bestämmelser

om utanordnare. I artiklarna fastställs Europeiska utvecklingsfondens (European Development Fund, EDF) utanordnare i kommissionen och mottagarstaterna.

En särskild kommitté för samarbete om utvecklingsfinansiering (gemensam för AVS-staterna och gemenskapen) fungerar inom ministerrådet. Den har till uppgift att bl.a. undersöka genomförandet av utvecklingsarbetet, undersöka problem i samband med genomförandet av utbetalningar och projekt och granska resultaten av utvärderingen samt planera de åtgärder som ytterligare bör vidtas. Kommittén sammanträder varje kvartal. Den är sammansatt av företrädare för AVS-staterna och gemenskapen, utsedda av ministerrådet. Minst en gång per år skall kommittén sammanträda på ministernivå. AVS-staterna å den ena sidan och kommissionen i samarbete med banken å den andra skall för kommittén framlägga årliga rapporter om genomförandet av Lomé-samarbetet.

I artiklarna 328—337 i konventionen finns allmänna föreskrifter för de minst utvecklade länderna samt om inlandsstaterna och östaterna. I artiklarna uppräknas de AVS-stater som enligt Lomékonventionen utgör de minst utvecklade AVS-staterna, inlandsstaterna eller östaterna. Det bör fästas särskild uppmärksamhet vid dessa länders utvecklingsbehov och problem. Dessutom beviljas de särskild behandling på Lomé-samarbetets olika områden på basis av de särskilda bestämmelser som ingår i konventionen. Dessa bestämmelser har i detta avsnitt uppräknats särskilt för varje grupp av länder.

I den fjärde delen av konventionen föreskrivs om institutionernas verksamhet och den femte delen innehåller slutbestämmelser.

Till Lomékonventionen hör ett ekonomiprotokoll där den finansiering som reserverats för Lomé-samarbetet fastställs för en period av fem år med början den 1 mars 1990. Finansieringen uppgår till totalt 12 mrd. ecu, varav Europeiska utvecklingsfondens andel uppgår till 10,8 mrd. ecu och Europeiska investeringsbankens andel av egna resurser till 1,2 mrd. ecu. Finansieringen fördelar sig på följande sätt:

Europeiska utvecklingsfonden (EDF VII) (milj. ecu)

Gåvobistånd i form av projekt	6 215
Struktur Anpassning	1 150
Stabex	1 500
Sysmin	480
Katastrofbistånd	250
Hjälp åt flyktingar	100
Räntestöd	280
Riskkapital	825

Europeiska investeringsbanken

Lån	1 200
-----------	-------

Av den totala finansieringen har 1,25 mrd. ecu reserverats för regionalt samarbete. I ekonomiprotokollets sista artikel konstateras att ett nytt ekonomiprotokoll upprättas för konventionens andra femårsperiod.

Inbördes avtal om gemenskapsbiståndets finansiering och administration inom ramen för den fjärde AVS-EEG-konventionen (91/402/EEG)

Avtalet mellan gemenskapens medlemsstater innehåller bestämmelser för genomförande av Lomé konventionen och rådets beslut rörande s.k. utomeuropeiska länder och territorier (ULT). Medlemsstaterna kommer överens om inrättande av en sjunde europeisk utvecklingsfond samt om ett förfarande för tillhandahållande av medel och om medlemsstaternas finansieringsandelar. Dessutom fastställs i avtalet reglerna för administrationen av det finansiella biståndet, förfarandet för planering, granskning och godkännande av bistånd, och de detaljerade reglerna för övervakning av biståndets användning.

Betalningsandelarna fördelar sig på följande sätt:

Förbundsrepubliken Tyskland	25,96 %
Frankrike	24,37 %
Storbritannien	16,37 %
Italien	12,96 %
Spanien	5,90 %
Nederländerna	5,57 %
Belgien	3,96 %
Danmark	2,075 %
Grekland	1,22 %
Portugal	0,88 %
Irland	0,55 %
Luxemburg	0,19 %

Finansieringsandelarna uppgår till totalt 10 940 milj. ecu. Finansieringsandelarna kan ändras genom enhälligt beslut av rådet om en ny stat ansluts till gemenskapen. Av den ovan nämnda summan är det meningen att 10 800 milj. ecu skall fördelas till AVS-staterna och 140 milj. ecu till ULT. Till det ovan angivna beloppet läggs 1 200 milj. ecu i form av lån beviljade av banken ur dess egna medel på de villkor som banken fastställer till projekt som genomförs i AVS-staterna och 25 milj. mk till projekt som genomförs i länderna och territorierna.

Varje år beslutar rådet med kvalificerad majoritet om de betalningar som skall göras under det följande budgetåret och om en plan över krav på bidrag. Om betalningarna är otillräckliga för fondens behov under något år beslutar rådet med kvalificerad majoritet om kompletterande betalningar.

När avtalet har löpt ut är medlemsstaterna fortfarande förpliktade att betala de finansieringsandelar som återstår.

I avtalet förbinder sig medlemsstaterna att fungera som garantier för banken i proportion till sina bidrag till dess kapital, till den del det gäller lån som beviljats av banken för genomförande av vissa bestämmelser i Lomékonventionen. Garantin är begränsad till 75 % av totalbeloppet av de krediter som har beviljats av banken inom ramen för alla lånekontrakten. Garantin täcker alla risker. Medlemsstaterna kan fungera som garantier även i vissa andra fall. Alla de åtaganden som avses ovan förutsätter ett garantikontrakt mellan medlemsstaten och banken.

De betalningar som låntagarna betalar till banken krediteras medlemsstaterna i proportion till deras betalningsandelar om rådet inte enhälligt beslutar något annat.

Fonden administreras av kommissionen i överensstämmelse med givna regler. Riskkapital och räntesatssubventioner, finansierade ur fondens medel, administreras av banken.

Under kommissionens överinseende för de resurser som den administrerar finns en s.k. EDF-kommitté bestående av företrädare för medlemsstaternas regeringar.

Under bankens överinseende finns en kommitté bestående av företrädare för medlemsstaternas regeringar och som kallas artikel-28-kommittén. Kommittén avger med kvalificerad

majoritet yttrande om ansökningar om lån med räntesatssubventioner och om förslag till finansiering med riskkapital.

Avtalet har ingåtts för samma tid som ekonomiprotokollet i Lomékonventionen, dvs. för en tidsperiod på fem år räknat från den 1 november 1990.

Finland har för avsikt att så snart som möjligt inleda förhandlingar med gemenskapen för att säkerställa att både storleken på betalningarna till den nya EDF VIII, betalningsarrangemangen och verksamhetsprogrammet för EDF VIII motsvarar Finlands möjligheter och mål inom utvecklingssamarbetet.

Beslut nr 3/90 av AVS-EEG:s ministerråd av den 29 mars 1990 om allmänna regler och allmänna villkor om arbets-, varu- och tjänstekontrakt som finansieras av Europeiska utvecklingsfonden (EDF) samt procedurregler om medling och skiljeförfarande och om deras tillämpning (390X1231(03))

Beslutet innehåller allmänna bestämmelser och allmänna villkor samt procedurregler vid medling och skiljeförfarande, som reglerar de arbets- och varu- och tjänstekontrakt som finansieras med medel ur den sjunde Europeiska utvecklingsfonden (EDF). Enligt beslutet tillämpas de bestämmelser som där ges även på kontrakt som finansieras med medel ur den femte och sjätte EDF-fonden. Genom ministerrådets beslut kan de även tillämpas på kontrakt som finansieras ur kommande fonder. Enligt beslutet är AVS-staterna, gemenskapens medlemsstater och gemenskapen skyldiga att alla för sig vidta åtgärder för att verkställa beslutet.

Beslutet ger finländska sammanslutningar och privata personer möjlighet att delta på lika villkor med övriga medlemsstaters sammanslutningar och personer i den tävling som förs om de projekt som skall finansieras med EDF-medel.

Enligt de allmänna bestämmelser som getts genom beslutet är huvudregeln ett deltagande på lika villkor. Undantagen från huvudregeln fastställs särskilt.

Rådets finansförordning av den 29 juli 1991 tillämplig på finansiellt utvecklingsfinansierings-samarbete enligt fjärde AVS-EEG-konventionen (91/491/EEG)

Förordningen har givits för tillämpning av

det inbördes avtal som gäller gemenskapsbiståndets finansiering och administration (91/401/EEG). När avtalet i fråga inte på grund av dess giltighetstid torde ha några återverkningar på Finland har inte heller ovan nämnda förordning några återverkningar på Finland.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt artikel 102.1 i anslutningsakten tillämpar Finland Lomékonventionen från och med den 1 januari 1995. Enligt punkt 2 i samma artikel skall behövliga ändringar i konventionen göras i form av ett särskilt protokoll.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Lomékonventionen innebär att AVS-länderna beviljas unilaterala tullpreferenser samt att exportskyddet för vissa jordbruksprodukter blir lägre, enligt vad som särskilt överenskommits i respektive protokoll. Då det gäller industriprodukter är effekten av förändringen marginell, eftersom Finlands GSP-system till stora delar ger AVS-länderna samma exportvillkor som Lomékonventionen. Då det gäller vissa jordbruksprodukter ökar ändringen troligen exporten från AVS-länderna, men effekten för de mest centrala produkterna jordbrukspolitiken omfattar förblir obetydlig.

AVS-länderna har i exporthänseende kommit något i skymundan för Finlands del och de är inte heller nu bland de huvudsakliga målen för vår exportstrategi. Det kännbara ekonomiska stöd som kommer AVS-länderna till del i och med Lomékonventionen ger emellertid Finland orsak att fästa allt större uppmärksamhet vid denna marknad. Samtidigt blir det möjligt att delta i genomförandet av gemensamt finansierade projekt. I praktiken kommer den nytta som kan dras av denna möjlighet att vara beroende av på vilket sätt Finland förmår sköta sin kommersiella verksamhet och representation inom utvecklingssamarbetet med AVS-länderna. Redan på medellång sikt öppnar sig nya möjligheter som bör tillvaratas.

Finland har inga gällande ekonomiska samarbetsavtal med AVS-länderna. Det finns gamla avtal om ekonomiskt, tekniskt och industriellt samarbete med Kamerun, Nigeria, Senegal

och Sudan, som i praktiken mist sin betydelse. Det kommer inte att finnas behov att aktivera dessa, utan samarbetet med dessa länder kommer att ske inom ramen för Lomékonventionen. I praktiken innebär alltså Lomékonventionen att en ny samarbetskanal öppnas till samtliga AVS-länder.

Förhandlingarna med AVS-länderna om översynen av den gällande Lomékonventionen inleddes officiellt den 20 maj 1994. Förhandlingarna beräknas leda till ett beslut före den 1 mars 1995.

Avsikten är att Lomékonventionen skall föreläggas riksdagen för godkännande efter det att ovan nämnda protokoll enligt artikel 102.2 i anslutningsakten har upprättats.

Island

Island är en av avtalsparterna i EES-avtalet, och avtalet utgör enligt EG-rätten ett associationsavtal enligt artikel 238 i Romfördraget. EES-avtalet tillämpas enligt dess 120 artikel framom andra bilaterala avtal mellan EG och Island gällande samma frågor. Vid sidan av EES-avtalet gäller dock följande bilaterala avtal mellan EG och Island vilka parterna inte är skyldiga att säga upp (se artikel 120 i EES-avtalet och RP 95/1992 rd., s. 339).

Ett omfattande handelsavtal mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Island trädde i kraft den 1 april 1973 (rådets förordning (EEG) nr 2842/72). Det innehåller tidtabeller för avveckling av tullar för bl.a. industriprodukter. Avtalet har ändrats flera gånger. Dessutom finns ett avtal av den 14 juli 1986 som gjorts upp i form av en skriftväxling gällande handel med andra än lantbruksprodukter och processtillverkade lantbruksprodukter om vilka ingenting överenskommit i det avtal som trädde i kraft 1973.

Den 2 maj 1992 i Oporto undertecknade EG och Island bilaterala överenskommelser rörande jordbruket, och ett avtal om vissa överenskommelser rörande jordbruket gjordes upp i form av en skriftväxling mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och republiken Island (rådets beslut 93/239/EEG). Förutom ovan nämnda avtal finns ett avtal mellan EG och Island om handel med system för elektronisk datautväxling (rådets beslut 89/1230/EEG).

Vid sidan av EES-avtalet finns ett handels-

och sjöfartsfördrag från 1923 mellan Finland och Island. Ett finskt medlemskap i EU skulle påverka handelsutbytet mellan länderna. Vid sidan av EES-avtalets regler kommer de ovan nämnda överenskommelserna rörande jordbruket att tillämpas. Däremot kommer handelsöverenskommelser som gjorts inom ramen för EFTA att upphöra att gälla i och med ett medlemskap.

Turkiet

Den 12 september 1963 slöts ett associationsavtal mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Turkiet (rådets beslut 64/732/EEG), vilket trädde i kraft den 1 december 1964 och till vilket tillägg gjorts bl.a. genom det tilläggsprotokoll (rådets förordning (EEG) nr 2760/72) som trädde i kraft den 1 januari 1973. Turkiet har som mål att bli fullvärdig medlem i EU och som förberedelse inför detta har man i associationsavtalet uppställt upprättandet av ett tullförbund under år 1995 som mål.

Genom tilläggsprotokollet överenskomms om ett 22 år långt övergångsarrangemang för industriprodukter. Tilläggsprotokollet innehåller också regler om fri rörlighet för personer, tjänster och kapital. Dessa redovisas i samband med detaljmotiveringen till artikel 48 i Romfördraget. Beträffande handeln med jordbruksprodukter har överenskommit att Turkiet stegvis under 22 års tid anpassar sig till EG:s gemensamma jordbrukspolitik. Därutöver omfattar tilläggsprotokollet bestämmelser om ett förenhetligande av finans- och handelspolitiken mellan parterna.

Avtalsarrangemanget mellan Europeiska gemenskapen och Turkiet utgjorde grunden för frihandelsavtalet mellan EFTA-länderna och Turkiet, vilket trädde i kraft mellan Finland och Turkiet den 1 maj 1992 (FördrS 42—43/92). Med stöd av avtalet ville man försäkra sig om samma förmåner för industriprodukter från EFTA-länderna som för produkter från EG-länderna. I frihandelsavtalet ingår ett bilateralt jordbruksprotokoll, enligt vilket Finland beviljar tullfrihet för jordbruksprodukter som redan till största delen beviljats tullfrihet med stöd av GSP-systemet. Enligt frihandelsavtalet kommer tullar och avgifter att slopas helt före ingången av år 1996. Beroende på Finlands anslutning till Europeiska unionen kommer tullfriheten att vara genomförd högst

ett år tidigare. Mellan Finland och Turkiet gäller ett avtal om ekonomiskt, industriellt och teknologiskt samarbete (FördrS 4/79), vilket Finland sannolikt kan behålla också efter en anslutning till EU om så önskas.

Cypern

Avtalet om upprättande av en association mellan Cypern och Europeiska ekonomiska gemenskapen trädde i kraft den 1 juni 1973 (rådets förordning (EEG) nr 1246/73). Avtalet är ett varuhandelsavtal och innehåller inga bestämmelser om t.ex. offentlig upphandling eller statsstöd. Avsikten är att EG och Cypern med hjälp av associationsavtalet skall bilda en tullunion i två steg. Enligt avtalet sänker gemenskapen sina tullar med 70 %, förutom då det gäller vissa särskilt specificerade produktgrupper. I första steget görs medgivanden i fråga om jordbruksprodukter, av vilka de viktigaste är citrusfrukter, grapefrukter, nypotatis, morötter, fruktviner och viner. Cypern sänker stegvis tullarna på ett flertal industriprodukter med i medeltal 35 % enligt en långsammare tidtabell. Dessutom exporteras jordbruksprodukter till Cypern vilka inte finns bland de produkter avtalet täcker.

Ovan nämnda avtal ändrades genom ett tilläggsprotokoll (rådets förordning (EEG) nr 2707/77) som trädde i kraft den 1 juni 1978. Genom protokollet ändras behandlingen av och kvoterna för vissa produkter i handeln mellan gemenskapen och Cypern. Protokollet tar upp såväl industriprodukter som jordbruksprodukter.

Ytterligare ett tilläggsprotokoll till associationsavtalet har gjorts upp (rådets förordning (EEG) nr 1431/78), vilket trädde i kraft den 1 juli 1978. Genom protokollet ändras behandlingen av vissa jordbruksprodukter vid export till gemenskapen. Industriprodukter hör inte till de produkter protokollet gäller.

Övergången till associationsavtalets andra steg skedde i och med det protokoll om villkoren och förfaringssätten vid ikraftträdandet av övergången till associationsavtalets andra etapp samt om anpassning av vissa avtalsbestämmelser (rådets beslut 87/607/EEG). Protokollet undertecknades den 19 oktober 1987 och trädde i kraft den 1 januari 1988. Den andra etappen indelas i två perioder; den första perioden räcker från 1988 till 1997. Under den

första perioden sänker Cypern sina tullar enligt särskilt givna tidtabeller. De nya medgivandena gentemot gemenskapen är en sänkning av tullarna för särskilt förtecknade textilier, pappersindustriprodukter samt för vissa andra industriprodukter. Gemenskapen tillämpar vissa exportkvoter. Den andra och sista perioden skall enligt överenskommelsen räcka fem år. Då kommer avtalsparterna att behandla fri rörlighet för jordbruksprodukter inom tullunionen, de kvantitativa restriktioner som fortfarande gäller och en harmonisering av lagstiftningen.

Förutom protokollet har avtalsparterna ägnat sig åt tre skriftväxlingar gällande exporten av nypotatis, snittblommor och blomplantor samt kashkaval-ost till gemenskapen. I skriftväxlingarna enas man om verksamheter så som kvotbestämningen av exporten och begränsningar av de traditionella marknadsområdena samt en uppföljning av prisnivåerna. Med dessa åtgärder strävar man till att förhindra att det uppstår störningar på gemenskapens marknad.

Ett tilläggsprotokoll till följd av att kungadömet Spanien och republiken Portugal anslöt sig till gemenskapen fogades till associationsavtalet mellan Europeiska gemenskapen och Cypern (rådets beslut 87/608/EEG) och trädde i kraft den 1 januari 1988. I protokollet avtalas om tidtabeller för avlägsnande eller administrering av kvantitativa handelshinder i handeln mellan Cypern och de nya medlemsländerna. De produkter protokollet gäller omfattar utvalda industriprodukter samt jordbruksprodukter och förädlade jordbruksprodukter.

Finland och Cypern har inte sinsemellan gjort upp något handelsavtal. De GSP-fördelar Finland beviljat Cypern faller bort i och med ett medlemskap i EU.

Malta

Ett associationsavtal (rådets förordning (EEG) nr 492/71) som gjordes upp den 5 december 1970 och trädde i kraft den 1 april 1971 ligger till grund för relationerna mellan Europeiska unionen och Malta. Målen för avtalet är avlägsnandet av handelshinder och upprättandet av en tullunion i två etapper vilka från början avsågs omfatta en tidsperiod på fem år vardera. Avsikten var att Malta skulle

anslutit sig till gemenskapens tullunion under den andra etappen. Så blev inte fallet, eftersom Maltas regering ansåg att en tullunion inte ensam kunde erbjuda tillräckliga fördelar då Malta hade ett medlemskap i gemenskapen som mål. Gemenskapen beviljar Malta tullfrihet för industriprodukter förutom för stålprodukter. Gemenskapen har gjort medgivanden på mellan 40 och 75 %. Malta har å sin sida gjort medgivanden gentemot gemenskapen på i medeltal 35 % för export av industriprodukter och jordbruksprodukter. Efter 1978 har gemenskapen och Malta undertecknat tre finansieringsprotokoll.

Malta lämnade in sin medlemsansökan den 16 juli 1990. Kommissionen gav den 30 juni 1993 sitt utlåtande om Maltas medlemskap. Kommissionens utlåtande var positivt under förutsättning att bl.a. ekonomin bör ses över innan medlemsförhandlingarna kan inledas.

Finland har inget frihandelsavtal med Malta, utan handeln sker på basis av reglerna för handeln med utvecklingsländerna.

Maghreb- och Mashreq-länderna

Gemenskapen har slutit handelsavtal med de s.k. Maghreb-länderna (Algeriet, Marocko och Tunisien) och de s.k. Mashreq-länderna (Egypten, Jordanien, Libanon och Syrien). Europeiska gemenskapen har gjort upp bilaterala avtal med Algeriet (rådets förordning (EEG) nr 2210/78), Marocko (rådets förordning (EEG) nr 2211/78), Tunisien (rådets förordning (EEG) nr 2212/78), Egypten (rådets förordning (EEG) nr 2213/78), Jordanien (rådets förordning (EEG) nr 2215/78), Libanon (rådets förordning (EEG) nr 2214/78) och Syrien (rådets förordning (EEG) nr 2216/78).

Avtalen är vittomfattande samarbetsavtal på obestämd tid och omfattar preferensöverenskommelser, ekonomisk-tekniska samarbetsprogram och ekonomiskt bistånd om vilka avtalas i separata finansieringsprotokoll som förnyas vart femte år. Som bilagor till avtalen ingår gemensamt överenskomna ursprungsbestämmelser. Avtalen med Maghreb-länderna innehåller dessutom en omfattande andel regler om arbetskraftspolitiskt samarbete.

Gemenskapen och respektive land har gemensamt tillsatt ett samarbetsråd som handhar administrationen av avtalen. Samarbetsråden sammanträder en gång om året och kontrollerar hur avtalen följs och ger riktlinjer för

samarbetet. I samarbetsråden för gemenskapen och Maghreb-länderna finns representanter för ministerrådet, kommissionen och den andra parten. Samarbetsrådet bistås av samarbetskommittén, som består av representanter för unionens medlemsländer, kommissionen och avtalsparten. I samarbetsråden för gemenskapen och Mashreq-länderna finns representanter för gemenskapen och medlemsländerna samt den andra parten. Genom de bestämmelser som tillkom genom de tilläggsprotokoll som gjordes i slutet av 1980-talet med anledning av att EG utvidgades till att omfatta fler medlemsstater tillsattes en handels- och ekonomikommitté gemensam för gemenskapen och varje enskild avtalspart. Avtalen är ett led i den politik Europeiska gemenskapen bedriver i Medelhavsområdet. Den täcker de arabstater som har inflytande i Medelhavsområdet förutom Libyen som inte har denna typ av överenskommelser med gemenskapen.

Alla avtalsländerna har också slutit avtal med kol- och stålgemenskapen. Dessa avtal bestämmer kvoterna för den tullfria exporten av de varor som faller inom kol- och stålgemenskapens område och innehåller säkerhetsklausuler i händelse av marknadsstörningar.

Till sin handelspolitiska del grundar sig avtalen på unilaterala medgivanden från gemenskapens sida vilka bl.a. syftar till att befrämja utvecklingen och industrialiseringen i avtalsländerna. De garanterar fri tillgång till i princip alla råvaror, industriprodukter och halvfabrikat. Det finns dock tariffkvoter och importtak för ömtåliga produkter och jordbruksprodukter. Då det gäller textilvaror har man kommit överens om frivilliga importbegränsningar. Marocko och Tunisien gynnas vid importen av textilvaror framom de övriga länderna inom unionen.

Tullåttnaderna för jordbruksprodukter är beroende på produktens art mellan 20 och 100 %. Då det gäller vissa jordbruksprodukter tillämpas begränsningar beroende på årstiden. Inom kvoterna gäller fr.o.m. den 1 januari 1993 en nolltariff. Gemenskapen förutsätter att dess jordbrukspolitik respekteras vid importen av jordbruksprodukter så att produkternas riktpris beaktas. Avtalsparterna har rätt att vidta åtgärder för att begränsa importen på basis av marknadsstörmekanismen. Exempel på importprodukter som faller inom ramen för gemenskapens regleringsmekanismer är bl.a. raffinerade oljeprodukter, fosfatgödselmedel,

produkter framställda av kork, textilier, oliver, olivolja, citrusfrukter, färsk frukt, tomater, blommor, potatis, lök och vin.

Gemenskapen utgör den viktigaste exportmarknaden för alla Maghreb- och Mashreq-länderna utom för Jordanien och Libanon, vilkas viktigaste exportmarknad utgörs av de övriga arabländerna. Den största delen av exporten till unionens medlemsländer utgörs av råvaror som t.ex. jordgas och olja från Algeriet, fosfater från Marocko och bomull från Egypten.

Det faktum att EG antog fler medlemsländer under 1980-talet har påverkat de södra Medelhavsländerna mest. Dessa länders produktionsstruktur har många drag gemensamma med EG:s nya medlemsstater Grekland, Spanien och Portugal. Länderna konkurrerar såväl inom jordbruksproduktionen som beklädnadsindustrin. De största svårigheterna har den utvidgade unionen gett Marocko och Tunisien. Som kompensation för följderna beviljade EG tilläggsförmåner för jordbruksprodukter genom tilläggsprotokoll till de ursprungliga avtalen. I tilläggsprotokollen fastslås att avtalsparterna skall utvärdera resultatet av det gångna samarbetet i början av 1995. Tidpunkten sammanfaller med att övergångsperioden för ömtåliga produkter från Spanien och Portugal tar slut.

Det bistånd som kanaliseras till staterna i Medelhavsområdet regleras med finansieringsprotokoll som förnyas vart femte år och fogas till avtalen. För närvarande gäller den fjärde uppsättningen finansieringsprotokoll för åren 1992 — 1995.

Biståndets belopp och användningsvillkor varierar beroende på mottagarlandet. Avsikten med biståndet är att utveckla mottagarlandets jordbruk så att självförsörjningsgraden för livsmedel höjs, att stärka samarbetet med gemenskapen inom industri, forskning, teknologi och handel samt att utveckla miljövården. Biståndet ges i form av lån, uppställande av riskkapital och understöd från Europeiska investeringsbanken EIB. Understöden behöver inte återbetalas. Totalsumman för biståndet åren 1992 — 1995 är drygt 2 miljarder ecu, av vilka lånen utgör ca 1,2 miljarder ecu, riskfinansieringen 80 milj. ecu och understöden 720 milj. ecu.

En annan form av bistånd utgörs av donationer reserverade för Medelhavsländer som står utanför unionen. Donationerna delas ut på

särskild begäran med beaktande av Världsbankens och IMF:s rekommendationer. Med donationernas hjälp genomförs ekonomiska reformer. Denna typ av medel har reserverats till ett belopp av 300 milj. ecu för perioden 1992—1995. Dessutom beviljar EIB under perioden lån för totalt 1,8 milj. ecu att sökas av vilket av Medelhavsländerna som helst för regionala projekt inom ramen för miljö- och befolkningsprogrammen.

Rätten att delta i anbudstävlingar i EG:s medlemsstater och biståndsmottagarländer är begränsad. Sådana företag eller personer som kommer i avtalsförhållande med EG, d.v.s. företag i utvecklingsländer som slutit samarbets- eller associationsavtal med EG, kan efter enskild prövning få rätt att delta i anbudstävlingar.

Den långa förhandlingsprocess som ligger bakom uppgörandet av finansieringsprotokollen har i flera fall försenat genomförandet av programmen. Speciellt biståndet till Syrien, Marocko och Libanon har innehållits av orsaker i anslutning till de ifrågavarande ländernas interna politiska förhållanden. Med anledning av det stora emigrationen till EG-länderna från Maghreb-länderna har separata klausuler gällande arbetskraft fogats till avtalen med dessa länder. Emigranterna garanteras samma lönevillkor och arbetsförhållanden som invånarna i EG-länderna har, rätt till en kumulativ pensionstillväxt, ålderstillägg och familjepolitiskt stöd på basis av den period emigranterna vistats i de enskilda EG-länderna samt rätten att medföra de förvärvade förmånerna till hemlandet. Avtalet förutsätter ömsesidighet.

I samband med uppgörandet av den fjärde omgången finansieringsavtal år 1992 godkände rådet den s.k. nya Medelhavspolitik (Redirected Mediterranean Policy). Syftet med den är förutom att bevilja ytterligare medgivanden för jordbruksprodukter också att stöda ekonomisk liberalism och demokrati samt att skapa en politisk dialog. Att Medelhavsländerna intar en särställning då det gäller gemenskapens preferenser avspeglas bland annat i den märkbara ökningen av bistånd i finansieringsprotokollen i denna omgång jämfört med tidigare omgång.

Inom ramen för den nya politiken bereder gemenskapen uppgörandet av de nya s.k. Euro-Maghreb-avtalen med Algeriet, Marocko och Tunisien. Det huvudsakliga syftet med dessa är en strävan mot upprättandet av en frihandels-

zon. De nya avtalen baserar sig på en övergång från biståndsverksamhet till ett förhållande av s.k. partnership-typ. Med Marocko förhandlas som bäst om ett associationsavtal. Avtalet kommer att basera sig på fyra pelare; politisk dialog, fri handel för industriprodukter, finansieringssamarbete samt samarbete på andra områden som exempelvis inom socialpolitiken, jordbruket, energiförsörjningen och kommunikationerna.

För närvarande tillämpar Finland på Medelhavsländerna sitt generella preferenssystem (GSP). Ett EG-medlemskap skulle medföra att den tullfria importen utvidgas till att omfatta även sådana industriprodukter som inte tillhör varusortimentet inom vårt GSP-system samt vissa jordbruksprodukter.

Finland beviljas inga undantagsregler eller övergångsperioder för importen av jordbruksprodukter från dessa länder. I de nuvarande produktspecifika produktbegränsningarnas ställe träder gemenskapens importregim. Vid avlägsnandet av begränsningar i fråga om ursprungsland, som är en förutsättning för GSP-behandling, kan Medelhavsländerna tullfritt exportera produkter framställda av artiklar som ursprungligen kommer från EG. Dessutom deltar Finland som medlem i unionen i finansieringen av samarbetet inom ramen för finansieringsprotokollen samt i samarbetsorganens verksamhet. Detta förutsätter från förvaltningens sida koordinering och planering av Finlands ekonomiska intressen i anslutning till ifrågavarande område.

Finland har ingått avtal om ekonomiskt, tekniskt och industriellt samarbete med Algeriet (FördrS 13/84), Marocko (FördrS 45/80), Egypten (FördrS 43/77) och Jordanien (FördrS 58/88). Med Tunisien har Finland ett avtal om tekniskt och ekonomiskt samarbete (FördrS 35/65).

Ekonomiskt och tekniskt samarbete med länderna i Öst- och Centraleuropa

Det ekonomiska och tekniska samarbetet mellan Europeiska unionen och länderna i Öst- och Centraleuropa regleras i rådets förordning (EEG) nr 3906/89 om ekonomiskt bistånd till Ungern och Polen (den s.k. PHARE-förordningen), ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 2334/92. Det tekniska samarbetet med före detta Sovjetunionen och Mongoliet regleras i rådets förordning (Euratom, EEG) nr

2053/93 om tekniskt bistånd till före detta Sovjetunionens självständiga stater och Mongoliet för att befrämja ekonomiska reformer och återuppbyggnad (den s.k. TACIS-förordningen).

PHARE-samarbetet omfattar Albanien, Bulgarien, Estland, Lettland, Litauen, Makedonien, Polen, Rumänien, Slovakien, Slovenien, Tjeckien och Ungern. Enligt förordningen är avsikten med samarbetet att stöda ifrågavarande länders ekonomiska reformprocess genom att helt eller delvis finansiera olika projekt om vilka överenskomms med mottagarländerna. Biståndet inriktas huvudsakligen på sektorer som jordbruk, industri, investeringar, energi, utbildning, miljövård, handel och service. Biståndet ges i form av gåvobistånd. Om biståndsprojektet gäller större summor än 50 000 ecu, skall en anbudstävling, öppen för alla registrerade företag och myndigheter i unionens medlemsländer och mottagarlandet, anordnas.

Målet för TACIS-programmet är att befrämja mottagarländernas ekonomiska reformprocess mellan den 1 januari 1993 och den 31 december 1995. Det tekniska biståndet koncentreras till lämpliga sektorer och, då det är ändamålsenligt, till vissa geografiska områden där biståndet är av speciell betydelse och där det befrämjar reformprocesser utgående från området egna betingelser. Programmen för hur samarbetet skall realiseras förhandlas tillsammans med mottagarländerna. Stödet från gemenskapen ges som gåvobistånd. I fråga om upphandling av tjänster — i vissa brådskande fall också varuanskaffningar — står anbudstävlingarna gällande upp till 300 000 ecu öppna för alla registrerade företag och myndigheter i EU:s medlemsländer, länderna som omfattas av PHARE-förordningen och mottagarlandet med undantag av vissa Medelhavsländer. Då det gäller gemensamt finansierade projekt kan deltagandet i anbudstävlingar i enskilda fall vara tillåtet också för företag i tredje land, men endast på basis av ömsesidighet.

Vid genomförandet av reformprogrammen bistås kommissionen av PHARE- och TACIS-kommittéer bestående av representanter från medlemsländerna.

Finland kan som unionsmedlem delta i genomförandet av PHARE- och TACIS-programmen bl.a. genom att ta del i kommittéarbetet. Finska företag och övriga registrerade myndigheter kan delta i genomförandet av

anbudstävlingar för projekt och annat som finansieras med PHARE- och TACIS-medel.

Europeiska unionen har beviljat länderna i Öst- och Centraleuropa obundna krediter för att befrämja realiserandet av ifrågavarande länders ekonomiska reformprocess. Ungern har beviljats totalt 1 050 milj. ecu genom rådets beslut 90/83/EEG och 91/310/EEG. Rumänien beviljades sammanlagt 458 milj. ecu genom rådets beslut 91/384/EEG och 91/551/EEG. Bulgarien beviljades 290 milj. ecu genom rådets beslut 91/113/EEG och Tjeckoslovakien beviljades en kredit om 375 milj. ecu genom rådets beslut 91/106/EEG. Genom rådets beslut i januari 1994 delades krediten jämnt mellan Tjeckien och Slovakien. De tre baltiska staterna beviljades sammanlagt en kredit på 220 milj. ecu genom rådets beslut 92/542/EEG.

Besluten är likartade till sitt innehåll. Krediterna beviljas i allmänhet för mellan fem och sju år och de uppfyller ifrågavarande lands resterande finansieringsunderskott efter att de internationella finansinstituten beviljat betalningsförbindelser. Villkoren för beviljande av krediter varierar något beroende på vilket mottagarland det gäller, men huvregeln är ett gällande avtal med IMF och ett systematiskt genomförande av reformprogrammet. Unionen står som garant för krediterna.

Krediterna utgör en del av den s.k. G-24 -processen, koordinerad av EG-kommissionen, som har som mål att samordna samarbetet mellan de västliga industriländerna och länderna i Öst- och Centraleuropa. Följaktligen har också Finland inom ramen för G-24 -processens finansieringsöverenskommelser varit med om att bevilja alla de ovan nämnda länderna statsgaranterade, obundna krediter. Finlands betalningsförbindelser uppgår till 61,1 milj. dollar, av vilka 41,2 milj. USD har utbetalats.

I och med ett EU-medlemskap tar Finland automatiskt del i eventuella nya kreditöverenskommelser vilket medför att bilaterala överenskommelser inte längre är nödvändiga.

Europeiska unionen har genom rådets beslut 91/252/EEG gett gemenskapens lånegaranti för de krediter Europeiska investeringsbanken beviljat för investeringsprojekt i Ungern, Polen, Tjeckien, Slovakien, Bulgarien och Rumänien. Ett motsvarande beslut (93/166/EEG) har fattats för Estlands, Lettlands och Litauens del. Unionens övre ansvarsgräns är 200 milj. ecu och beslutet gäller i tre år.

Med rådets beslut 90/674/EEG anslöt sig

gemenskapen som medlem i Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling. Enligt beslutet svarar kommissionen för utnämningen av en guvernör och en viceguvernör som skall representera unionen.

Finland är också medlem i Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling. Unionens medlemskap kommer inte att påverka Finlands medlemskap.

Länderna i östra Centraleuropa

Europeiska gemenskapen har den 16 december 1991 ingått s.k. Europaavtal eller associationsavtal med Polen (rådets beslut 93/743/EG, EKSG, Euratom), Ungern (rådets beslut 93/742/EG, EKSG, Euratom) och Tjeckoslovakien (rådets beslut 92/625/EEG). Den 1 februari 1993 ingicks motsvarande avtal med Rumänien (rådets beslut 94/48/EG) och den 8 mars 1993 med Bulgarien (rådets beslut 94/49/EG). Efter Tjeckoslovariens delning gjorde Europeiska gemenskapen den 4 oktober 1993 upp nya, separata s.k. Europaavtal med såväl Tjeckien (COM (93) 386 final) som Slovakien (COM (93) 386 final). Avtalen med Polen och Ungern har redan trätt i kraft, medan man för de övriga ländernas del tillämpar bestämmelser beträffande handeln enligt temporära överenskommelser.

Europaavtalen ersätter handels- och samarbetsavtal mellan EG och de ifrågavarande länderna som ingåtts efter 1988 genom att upprätta ett associationsförhållande mellan länderna och gemenskapen. Avtalen är alla likadant utformade, med innehåller i viss mån landspecifika specialbestämmelser. I inledningen till Europaavtalen konstaterar avtalsparterna att avtalets slutliga mål är att det land som associeras till unionen har ett unionsmedlemskap som sitt slutliga mål och att associationen skall underlätta uppnåendet av detta mål.

De centrala målen för Europaavtalen är att skapa en frihandelszon mellan gemenskapen och avtalsparterna. Övergångsperioden omfattar tio år. Medgivandena är ömsesidiga, men de förverkligas så att gemenskapens medgivanden sker enligt en snabbare tidtabell så att de genast börjar gälla eller börjar gälla senast inom fem år. Endast då det gäller textilvaror och jordbruksprodukter avlägsnas handelsbegränsningarna i långsammare takt. Avtalen innehåller också dumpingbestämmelser,

skyddsklausuler och ursprungsregler. I enstaka fall har länderna i östra Centraleuropa rätt att skydda sin unga industri inom strikt definierade gränser. Förutom bestämmelser om hur varuhandeln skall släppas fri, innehåller Europaavtalen också bestämmelser om bl.a. rörligheten för arbetskraft, grundandet av företag, utbudet av tjänster, betalningar och rörligheten för kapital, harmonisering av lagstiftningen, ekonomiskt samarbete, kulturellt samarbete, gemensamma institutioner samt bestämmelser om demokrati och mänskliga rättigheter.

Handeln mellan gemenskapen och länderna i östra Centraleuropa har ökat märkbart efter att gränserna öppnats och avtalens bestämmelser om medgivanden enligt en snabbare tidtabell har varit de associerade staterna till nytta, trots att de innebär ett produktöverskott för gemenskapen. Gemenskapens export av maskiner och eltekniska anordningar till avtalsländerna uppgick 1992 till 29 %, transportmedel till 11 % och textilvaror till 11 % och jordbruksprodukter till 9 %. Gemenskapens import av textilvaror från avtalsländerna uppgick till 17 %, obearbetade metaller till 16 %, jordbruksprodukter till 12 %, maskiner och eltekniska anordningar till 10 % och gruvdriftsprodukter till 6 %.

Finland har ingått avtal om ömsesidigt avlägsnande av handelshinder, de s.k. KEVSOS-avtalen, med Bulgarien (FördrS 56—57/74), Ungern (FördrS 58—59/74), Tjeckoslovakien (FördrS 60—61/74) och Polen (FördrS 12—13/78). Vid ett unionsmedlemskap skulle Finland inte tillämpa dessa, eftersom gemenskapen upprätthåller en gemensam handelspolitik gentemot tredje land. Detta innebär att Finland temporärt skulle uppbära tull för importprodukter från dessa länder omedelbart efter anslutningen precis som de övriga medlemsländerna. Enligt Europaavtalens tidtabell skulle tullarna dock bli lägre år från år för att helt vara avlägsnade senast vid slutet av detta decennium.

Finland har ingått avtal om såväl ekonomiskt, tekniskt och industriellt samarbete som avtal gällande dubbelskattning och investeringar med länderna i östra Centraleuropa. Inom ramarna för dessa avtal kan bilaterala handels- och ekonomiska relationer med dessa länder utvecklas även i fortsättningen. Ett medlemskap skulle inte påverka dessa avtal.

EU och Albanien ingick den 11 maj 1992 ett tioårigt handels- och samarbetsavtal som träd-

de i kraft den 1 december 1992 (rådets beslut 92/535/EEG). Avtalet förnyas årligen och är villkorligt, baserat på hur respekten för de mänskliga rättigheterna utvecklas i landet. Det beviljar Albanien MFN-status och GSP-status. Stål och textilvaror faller inte inom ramen för avtalet. Avtalet kan utgöra grund för ett framtida Europaavtal om vissa ekonomiska och politiska villkor uppfylls.

Avtal mellan gemenskapen och Ryssland samt mellan gemenskapen och de övriga OSS-länderna

Mellan gemenskapen och Ryssland samt de övriga OSS-länderna gäller för närvarande ett avtal från år 1989 om handel samt kommersiellt och ekonomiskt samarbete som gjordes upp mellan gemenskapen och dåvarande Sovjetunionen (rådets beslut 90/116/EEG). Avtalet är uppgjort på basis av principen om mest gynnad nation (MFN) med beaktande av GATT-avtalets principer och det omfattar endast varuhandeln samt allmänna, närmast konventionella mål för det ekonomiska samarbetet i övrigt.

Innehållsmässigt och till sin grundläggande struktur motsvarar avtalet Finlands och Rysslands avtal om kommersiellt och ekonomiskt samarbete från år 1992 (FördrS 69—70/92).

Enligt avtalet mellan gemenskapen och Sovjetunionen tillämpar gemenskapen de allmänna importbestämmelserna för OSS-länderna (EEG) nr 288/82 och de kvantitativa begränsningarna för statshandelsländer (EEG) nr 3420/83. Genom gemenskapens förordning (EEG) nr 2158/91 stadgas att för produkter med Sovjetunionen som ursprungsland tillämpas endast begränsningar enligt bilaga I i gemenskapens allmänna importregler. Gemenskapen behandlar OSS-länderna enligt GSP-principen. Enligt artikel 21 i avtalet mellan gemenskapen och Sovjetunionen kan gemenskapens medlemsländer ingå avtal om ekonomiskt samarbete med länder utanför gemenskapens. Sådana avtal får dock inte stå i strid med eller innehålla bestämmelser som hänför sig till gemenskapens gemensamma handelspolitik.

Ett avtal mellan Ryssland och Europeiska ekonomiska gemenskapen jämte dess medlemsstater om partnerskap och samarbete (PCA) undertecknades på Korfu den 24 juni 1994 i samband med EU:s toppmöte.

Då det nya avtalet träder i kraft ersätter det

avtalet om handel och kommersiellt och ekonomiskt samarbete som gjordes upp mellan gemenskapen och Sovjetunionen i december 1989.

PCA-avtalet, som är uppgjort med stöd av artikel 238, representerar en ny typ av avtal, den s.k. tredje generationens avtal. Det ligger emellan de traditionella handelsavtalen och associationsavtalen med länderna i Syd- och Centraleuropa, d.v.s. Europaavtalen. Viktiga element som faller utanför de gamla handelsavtalen har fogats till PCA-avtalet, men inte i så stor utsträckning som i Europaavtalen. PCA är ett ramavtal för utvecklingen av relationerna på lång sikt.

Avsikten är att avtalet skall ge ramarna för en politisk dialog mellan parterna, främja handel och investeringar, stöda Rysslands strävan att befästa demokratin och skapa en grund för ett vittomfattande samarbete som omfattar ekonomiskt, socialt och finansiellt samarbete. Som ny samarbetsform jämfört med traditionella handelsavtal nämns det kulturella samarbetet, men den bestämmelsen är rätt generellt utformat.

I artikel 1 konstateras, att respekten för demokrati och mänskliga rättigheter såsom de definieras i KSSE:s slutakt från år 1975 och Parisstadgan för ett nytt Europa från år 1990 utgör en väsentlig del av det partnerskap som PCA-avtalet avser.

Parterna kommer överens om en regelbunden politisk dialog med möten två gånger om året, då ordföranden för Europeiska rådet, ordföranden för kommissionen och Rysslands president sammanträder. På ministernivå behandlas politiska ärenden i ett samarbetsråd som sammanträder minst en gång om året. Politiska frågor behandlas dessutom på högsta tjänstemannanivå och via diplomatiska förbindelser och på andra sätt, så som vid expert-sammanskomster. Målet för den politiska dialogen är att stärka relationerna mellan EU och Ryssland, befrämja ett likriktat synsätt i internationella frågor och stärka parternas samarbete i tillämpandet av principer som gäller demokrati och mänskliga rättigheter och vid behov förhandla om dessa frågor. Avtalet innehåller också bestämmelser om grundandet av en parlamentarisk samarbetskommitté för politisk dialog mellan Europaparlamentet och representanter för Ryska federationens förbundsrad.

Avtalet innehåller en mest gynnad nations-

klausul (MFN) om handel med varor och tjänster, och skyddande av industriell äganderätt. Enligt avtalet kommer parterna under år 1998 överens om huruvida förutsättningar finns för att inleda förhandlingar om ett frihandelsavtal.

Om Ryssland blir medlem av GATT, kommer parterna sinsemellan överens om ett eventuellt behov av avtalsändringar med anledning av detta. Ryssland har rätt att bevilja särförmåner till staterna i före detta Sovjetunionen bl.a. om befrielse från import- och exportavgifter samt kvoter.

Parterna beviljar varandra en allmän MFN-status enligt artikel I i GATT-avtalet. Handeln sker utan kvantitativa restriktioner, men avtalet innehåller en bestämmelse om marknadsstörningar och en hänvisning till artikel IV i GATT-avtalet gällande dumpingbestämmelser. Handeln med textilvaror regleras emellertid av ett avtal mellan gemenskapen och Ryssland som gjordes upp den 12 juni 1993. Kol- och stålprodukter hör till de varor som omfattas av MFN-klausulen, men parterna kan fastställa kvoter för dessa varor. Handeln med kol- och stålprodukter ses över två gånger om året då kontaktgruppen sammanträder.

Handeln med kärnmaterial sker enligt bestämmelserna i PCA-avtalet och avtalet från år 1989, men kvoter kan införas. Parterna har som mål att sluta ett separat avtal om handeln med kärnmaterial före den 1 januari 1997.

Avtalet innehåller en bestämmelse enligt vilken parterna ger varandra status som mest gynnad nation för utbud över nationsgränserna i fråga om vissa tjänster. Det är fråga om konsult- och vissa försäkringstjänster. Parterna förbinder sig att inom handelssjöfarten tillåta varandra fri tillgång till den internationella handeln på basis av fria marknadsprinciper. Likaså beviljas järnvägstransporterna friaste möjliga förhållanden. Då det gäller andra transporter kan separata avtal om tillgång till marknaden göras upp.

Parterna strävar efter att från lagstiftningen avlägsna konkurrensbegränsningar som inverkar på den ömsesidiga handeln. De anser det vara viktigt att skydda immateriell, industriell och kommersiell egendom utgående från relevanta internationella avtal. Ryssland söker även närma sin lagstiftning till gemenskapens lagstiftning rörande bl.a. konkurrens, konsumentskydd, bolag, banker och offentlig upphandling.

Då det gäller företagsverksamheten innehåller avtalet bestämmelser enligt vilka ryska medborgare som lagligen arbetar på gemenskapens område inte får diskrimineras. Vid grundande av företag på parternas område tillämpas principen om mest gynnad nation. På banker och försäkringsbolag kan Ryssland tillämpa vissa begränsningar.

Betalningstransaktioner som grundar sig på rörlighet för varor, tjänster och personer är fria. Parterna garanterar även fri rörlighet för kapital. Hemtagning av investeringar och vinst på investeringar är tillåten. Ryssland kan begränsa de egna medborgarnas investeringar i utlandet. Gemenskapen och Ryssland kan för betalningsbalansens skull införa begränsningar på rörligheten för kapital.

Avtalet innehåller bestämmelser om ökat ekonomiskt samarbete, industriellt samarbete, främjande av investeringar, harmonisering av standarder och produktbestämmelser, vetenskapligt och tekniskt samarbete, samarbete inom undervisning och utbildning samt samarbete inom jordbrukets och livsmedelsindustrins områden. Inom energisektorn samarbetar parterna bl.a. om säkrare energiutbud, energisparande, effektiv energianvändning och befrämjande av energiteknologi samt en minimering av energiproduktion och -konsumtion som är skadlig för miljön. Andra samarbetsområden som nämns i avtalet är kärnfusion och kärnsäkerhet, rymdprogram, byggverksamhet, miljövard, transporter, post- och teletrafik, finanstjänster, regional utveckling och regionalplanering, samarbete inom social- och hälsovården, turism, sektorn för små- och medelstor industri, tullväsendet, statistikföring, utbyte av ekonomisk information, bekämpning av narkotikahandel och penningtvätt samt upprättande av ett kontrollsystem för kapitalrörelser.

För genomförandet av avtalet upprättas ett samarbetsråd på ministernivå, som bistås av en samarbetskommitté på hög tjänstemannanivå. Samarbetsrådet kan tillsätta särskilda arbetsgrupper. För lösande av tvister rekommenderas ett medlingsförfarande. Samarbetsrådet kan också ge rekommendationer eller utse förlikningsmän.

Avtalet gäller 10 år. Avtalet kan förlängas med ett år i taget, förutsatt att avtalet inte sägs upp sex månader innan giltighetsperioden utlöpt.

Till avtalet sluter sig en gemensam deklARATION om följderna av en utvidgning av Euro-

peiska unionen. Om det på grund av en utvidgad union visar sig nödvändigt att ändra bestämmelserna i PCA-avtalet, kan parterna förhandla om ändringarna inom ramen för samarbetsrådet. Där kan man beakta, i den omfattning det är möjligt, betydelsen av handeln och det ekonomiska samarbetet mellan Ryssland och det land som ansluter sig till unionen.

Avtalet inverkar inte på Finlands och Rysslands relationer som bygger på avtalet från år 1992 om grunderna för relationerna mellan länderna (FördrS 63/92). Avtalet inverkar inte heller på närområdessamarbetet (FördrS 61—62/92) eller på överenskommelsen med Sovjetunionen från år 1989 om främjandet av och ömsesidigt skydd för investeringar (FördrS 57—58/92). Finland kan också som unionsmedlem fortsätta den bilaterala tekniska och ekonomiska stödverksamheten och samarbetet med Ryssland.

PCA-avtalets tillämpningsområde täcker tillämpningsområdet för avtalet mellan Finland och Ryssland om handel och ekonomiskt samarbete (FördrS 69—70/92). I det handelspolitiska beslutsfattandet skulle Finland som unionsmedlem kunna medverka till att Finlands ekonomiska intressen och ställning som en av Rysslands mest betydande handelspartner skulle beaktas. Samtidigt skulle Finland inom unionen ha möjlighet att utöva handelspolitiskt samarbete med andra medlemsstater med intressen i handeln med Ryssland. Vid sidan av de handelspolitiska fördelarna skulle ett medlemskap öka möjligheterna för finländska företag på den ryska marknaden.

Europeiska gemenskapen har även förhandlat med de övriga OSS-länderna om partnerskaps- och samarbetsavtal. Avtalet mellan gemenskapen och Ukraina om partnerskap och samarbete undertecknades den 14 juni 1994. PCA-avtalen mellan Kazakstan och Kirgistan har paraferats den 20 maj 1994. Avtalet med Moldavien paraferades den 26 juli 1994.

Gemenskapen förhandlar som bäst med alla de ovan nämnda länderna om tillfälliga överenskommelser enligt vilka de delar i PCA-avtalet som rör handeln skall kunna tillämpas till dess egentliga avtalen träder i kraft.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt artikel 102 i anslutningsakten förbin-

der sig Finland att fr.o.m den 1 januari 1995 tillämpa bestämmelserna i de av EG ingångna avtalen som avses i artikel 103 i anslutningsakten. Anpassningar i avtalen, som föranleds av EG:s utvidgning blir föremål för separata protokoll mellan EG och dess avtalsparter. Avtalen har ovan refererats i samband med beskrivningen av AVS-EEG-konventionen samt avtal som slutits med Medelhavsländerna, länderna i Öst- och Centraleuropa samt länderna i Nordafrika och Mellanöstern. Avtalen innehåller bestämmelser där gemenskapen inte ensam har bestämmanderätten, varvid också Finland måste ratificera avtalen.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

De av EG med stöd av artikel 238 i Romfördraget ingångna avtalen med länder utanför unionen kommer enligt artiklarna 102 och 103 i anslutningsakten att binda Finland. Dessa avtal kräver i regel ratifikation av såväl gemenskapen som dess medlemsstater och de kan innehålla bestämmelser som hör till området för lagstiftningen eller annars fordrar riksdagens samtycke. Tidpunkten för avtalens föreläggande till riksdagen för godkännande är beroende av den tidtabell enligt vilken de i artikel 102.2 i anslutningsakten avsedda protokollen, varigenom avtalen utvidgas till unionens nya medlemsstater, hinner förhandlas.

Artikel 239. I artikeln föreskrivs att de protokoll som medlemsstaterna i samförstånd fogar till fördraget skall utgöra en integrerad del av det. Protokollen har därför samma rättsliga ställning som fördraget. Detta gäller däremot inte de förklaringar som konferensen för upprättandet av slutakten har fogat till fördraget. Dessa förklaringar anses inte utgöra en oskiljaktig del av fördraget. Bestämmelserna i artikeln ger uttryck för en allmänt accepterad folkrättslig procedurregel. Även enligt artikel 2 i Wienkonventionen om traktaträtten skall med "traktat" förstås en internationell överenskommelse slutet mellan stater i skriftlig form, oavsett om den intagits i ett enda instrument eller i två eller flera sammanhörande instrument och oavsett dess särskilda beteckning. I artikel 31 i konventionen finns bestämmelser om ärlig tolkning av traktater och enligt artikel 31.2 ingår i sammanhanget vid tolkningen av en traktat förutom texten inklusive dess ingress

och bilagor även samtliga de överenskommelser rörande traktaten som träffats mellan alla parter i samband med traktatens ingående och samtliga dokument som upprättats av en eller flera parter i samband med traktatens ingående och godtagits av de andra parterna som dokument sammanhörande med traktaten. Utöver sammanhanget skall hänsyn även tas till alla efterföljande överenskommelser mellan parterna rörande traktatens tolkning eller tillämpningen av dess bestämmelser samt efterföljande praxis vid traktatens tillämpning, som ådagalägger enighet mellan parterna om traktatens tolkning. Konventionen har bringats i kraft i Finland genom en lag därom (FördrS 32 -33/80).

Bestämmelserna i artikeln medför inga ändringar i lagstiftningen i Finland.

Artikel 240. Enligt artikeln har det grundläggande fördraget ingåtts för obegränsad tid. I fråga om tolkningen av bestämmelserna hänvisas till motiveringen till artikel Q i unionsfördraget, vilken har samma innehåll.

Upprättande av institutionerna

Artikel 241. I artikeln bestäms om sammankallandet av rådet. Rådet sammanträdde första gången i Paris den 25 januari 1958, dvs. så som artikeln föreskrev inom en månad efter det att fördraget hade trätt i kraft, vilket skedde den 1 januari 1958. Sammankallandet av rådet innebar också att tidsfristerna för upprättandet av ekonomiska och sociala kommittén och sammankallandet av församlingen började löpa.

Artikel 242. Enligt artikelns bestämmelser upprättades ekonomiska och sociala kommittén inom tre månader från rådets första sammanträde. Ekonomiska och sociala kommittén sammanträdde första gången den 22 april 1958 i en sammansättning med 101 medlemmar.

Artikel 243. I artikeln bestäms om sammankallandet av församlingen. Huvudsakligen av historiska skäl ersattes i samband med ändringar av fördragen inte artikelns term "församlingen" med termen "Europaparlamentet" förrän i 1986 års enhetsakt.

I enlighet med artikelns bestämmelser sammanträdde församlingen inom två månader efter rådets första sammanträde på kallelse av rådets ordförande för att välja sitt presidium och utarbeta sin arbetsordning. Innan presidiet hade valts fungerade den äldsta ledamoten som ordförande för församlingen.

Församlingen sammanträdde första gången i Strasbourg den 19—21 mars 1958. Som sammankallare fungerade ordförandena för Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska kol- och stålgemenskapen. Representantskapsmötet valde Robert Schuman till sin första ordförande och antog sin arbetsordning den 23 juli 1958.

Artikel 244. Artikelns innehåller bestämmelser om upprättandet av gemenskapens domstol. I fördragets text ingick från första början inte benämningen "Europeiska gemenskapernas domstol", utan domstolen tog själv denna benämning när den sammanträdde för första gången den 7 oktober 1958.

Den i artikeln avsedda domstolen fick sin nuvarande form den 25 mars 1957 genom konventionen om vissa för de Europeiska gemenskaperna gemensamma institutioner.

Den gemensamma domstolen för de tre europeiska gemenskaperna fortsatte sin föregångares, dvs. den domstol som hade upprättats genom fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, arbete. Detta framgår bl.a. av den gemensamma domstolens sammansättning, eftersom största delen av de domare som utsågs till domstolen redan hade verkat vid den domstol som hade upprättats genom fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen. Den gemensamma domstolen tillämpade dessutom till en början de rättegångsregler som hade antagits av den domstol som den gemensamma domstolen ersatte. De nya rättegångsreglerna antogs den 3 mars 1959. Mandatperioden för domstolens första president och ledamöter var tre år.

Artikel 245. I enlighet med artikelns bestämmelser inledde kommissionen sin verksamhet efter att dess ledamöter hade utsetts. Företrädarna för medlemsstaternas regeringar utsåg de första ledamöterna av kommissionen vid ett möte i Paris den 6 och 7 januari 1958. Kommissionen inledde emellertid officiellt sin verksamhet först den 16 januari 1958. I enlighet med bestämmelserna i artikel 245 andra stycket utarbetade kommissionen omedelbart en översikt över det ekonomiska läget i gemenskapen, som offentliggjordes i september 1958.

Artikel 246. Artikelns innehåller övergångsbestämmelser om finansförvaltningen i samband med upprättandet av gemenskapen och inledandet av verksamheten. Bestämmelserna anknuter till gemenskapens funktioner och dess

institutioner då dessa konstituerar sig för första gången. Punkt 1 i artikeln innehåller bestämmelser om längden på gemenskapens första budgetår, punkt 2 om finansieringen av gemenskapens utgifter före upprättandet av gemenskapens första budget och punkt 3 om anställandet av personal vid gemenskapens institutioner före fastställandet av tjänsteföreskrifter och anställningsvillkor för personalen. Artikelns innehåller inte längre någon praktisk betydelse.

Slutbestämmelser

Artikel 247. I artikeln finns bestämmelser om ratifikation av fördraget samt om när det skall träda i kraft. De fördragsslutande parterna skall ratificera fördraget i enlighet med sina konstitutionella bestämmelser. Ratifikationsinstrumenten skall deponeras hos Italienska republikens regering. Enligt det andra stycket i artikeln skall fördraget träda i kraft den första dagen i den månad som följer efter det att det sista ratifikationsinstrumentet har deponerats eller, om detta har deponerats mindre än femton dagar före följande månads början, den första dagen i den andra månaden efter det att instrumentet har deponerats. Fördraget under-tecknades den 25 mars 1957 och trädde i kraft den 1 januari 1958.

Artikel 248. I artikeln finns bestämmelser om fördragets ursprungliga språkversioner. Fördraget upprättades ursprungligen på holländska, italienska, franska och tyska, vilka alla ägde samma giltighet.

Artikelns innehåller inte ändrats, men anslutningsakterna för nya medlemmar har medfört att fördragen om upprättande av Europeiska gemenskapen och Euratom numera gäller på 10 olika språk. Till de ursprungliga språken har fogats danska, engelska, grekiska, iriska, portugisiska och spanska.

Under förhandlingarna om Romfördraget användes huvudsakligen franska och tyska texter. De olika språkversionerna har kvarlämnat vissa skillnader i texterna. De Europeiska gemenskapernas domstol har dock inte ställt någon version framom en annan, utan tillämpat teleologisk tolkning. Fördraget om upprättandet av kol- och stålgemenskapen är däremot endast giltigt på franska.

Bilagor och protokoll

Till fördraget om upprättandet av Europeiska

ka gemenskapen hörde ursprungligen fyra bilagor och tolv protokoll, vilka fogades till fördraget när det slöts 1957. Genom unionsfördraget fogades ytterligare 17 protokoll till fördraget. De protokoll som 1957 fogades till fördraget behandlas nedan. De ursprungliga benämningarna används.

Bilaga I. I bilagan finns en förteckning över tullsatserna för vissa tullpositioner. Tullsatserna utgjorde grund för bestämningen av de ursprungliga tullarna i den gemensamma tulltariffen enligt artiklarna 19 och 20.

Bilaga II. I bilagan finns den ursprungliga förteckningen över de varor på vilka skulle tillämpas bestämmelserna om den gemensamma jordbrukspolitikerna i artiklarna 39—46 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Bilaga III. I bilagan finns en förteckning över de restriktioner beträffande osynliga tjänstetransaktioner som artikel 106 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen hänvisar till. Artikeln upphävdes genom unionsfördraget.

Bilaga IV. I bilagan finns den ursprungliga förteckning över de utomeuropeiska länder och territorier på vilka bestämmelserna i artiklarna 131—136 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen skulle tillämpas. Den gällande förteckningen över dessa länder och områden framgår av motiveringen till artikel 136 i fördraget.

Protokoll om Europeiska investeringsbankens stadga

I protokollet finns bestämmelser om Europeiska investeringsbankens grundande, uppgifter och verksamhet. Protokollet har senast ändrats genom unionsfördraget. Innehållet i protokollet behandlas i motiveringen till artikel 4 b i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Protokoll om tyska inrikeshandeln och de problem som sammanhänger med denna

Protokollet behandlar handeln mellan de olika tyska områdena under den situation som försakades av Tysklands delning.

Protokoll om vissa bestämmelser angående Frankrike

Protokollet gäller anpassning av vissa bestämmelser om exportstöd och importavgifter, vilka gällde inom området för den franska frangen när Romfördraget slöts.

Protokoll om Italien

I protokollet finns bestämmelser om vissa särskilda frågor som har samband med den ekonomiska utvecklingen i Italien. Protokollet saknar numera praktisk betydelse.

Protokoll om Storhertigdömet Luxemburg

I protokollet finns övergångsbestämmelser som gäller jordbruket. I artikel 2 konstateras att kommissionen, när den utarbetar de bestämmelser om fri rörlighet för arbetstagare som avses i artikel 48.3 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, skall beakta den särskilda demografiska situationen i Storhertigdömet Luxemburg.

Protokoll om varor som har sitt ursprung i och kommer från vissa länder och som särbehandlas vid import till en medlemsstat

I protokollet finns bestämmelser om särbehandling vid import av varor från vissa forna holländska, franska och italienska kolonier. Bestämmelserna saknar numera praktisk betydelse.

Protokoll om den ordning som med avseende på Algeriet och Franska republikens utomeuropeiska departement skall tillämpas på varor som omfattas av Europeiska kol- och stålgemenskapen

Protokollet gäller anpassning i fråga om kol- och stålvaror som importeras från Algeriet och Franska republikens utomeuropeiska departement. Protokollet saknar numera praktisk betydelse.

Protokoll om mineraloljor och vissa av deras derivat

I protokollet finns övergångsbestämmelser om tullar och andra avgifter på vissa oljeprodukter.

Protokoll om tillämpningen av fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen på de utomeuropeiska delarna av Konungariket Nederländerna

Enligt protokollet hade Nederländerna rätt att ratificera fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen endast för konungariket i Europa samt för Nederländska Nya Guinea, vilket innebar ett avsteg från bestämmelserna om det allmänna tillämpningsområdet för artikel 227.

Protokoll om immunitet och privilegier för Europeiska ekonomiska gemenskapen

Protokollet ersattes 1965 med ett till fusionsfördraget fogat protokoll om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier. Bestämmelserna i protokollet refereras i motiveringen till artikel 218 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen samt nedan i avsnitt 6.3.

Protokoll om stadgan för Europeiska ekonomiska gemenskapens domstol

Protokollet ändrades senast genom unionsfördraget.

Stadgan behandlas i motivering till artikel 188 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Protokoll om en särskild ordning för Grönland

Protokollet behandlas i motiveringen till artikel 136 a i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Protokoll som genom fördraget om Europeiska unionen fogats till fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen

Protokoll (nr 1) om förvärv av egendom i Danmark

Protokollet gäller förvärv av fast egendom i Danmark. Genom protokollet fogas till fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen en bestämmelse om att Danmark utan hinder av bestämmelserna i fördraget får fortsätta att tillämpa sin gällande lagstiftning om förvärv av fritidsbostäder.

Protokoll (nr 2) om artikel 119 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen

I protokollet finns en bestämmelse om lika lön som enligt protokollet skall fogas till fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Bestämmelsen refereras i motiveringen till ifrågasvarande artikel.

Protokoll (nr 3) om stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken

Protokollet refereras i motiveringen till artikel 4 a i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Protokoll (nr 4) om Europeiska monetära institutets stadga

Protokollet refereras i motiveringen till artikel 109 f i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Protokoll (nr 5) om förfarandet vid alltför stora underskott

Protokollet refereras i motiveringen till artikel 104 c i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Protokoll (nr 6) om konvergenskriterierna enligt artikel 109 j i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen

Protokollet refereras i motiveringen till ifrågasvarande artikel.

Protokoll (nr 7) om ändring av protokollet om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier

Genom protokollet fogas till protokollet om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier en artikel som gäller tillämpning av artikeln på Europeiska centralbanken och Europeiska monetära institutet.

Protokoll (nr 8) om Danmark

I protokollet konstateras att bestämmelserna i artikel 14 i protokollet om stadgan för Europeiska centralbankssystemet inte skall inverka på rätten för Danmarks nationalbank att

utföra sina nuvarande uppgifter vad beträffar de delar av Konungariket Danmark som inte hör till gemenskapen.

Protokoll (nr 9) om Portugal

I protokollet finns bestämmelser om vissa kreditarrangemang som gäller de autonoma portugisiska regionerna Azorerna och Madeira.

Protokoll (nr 10) om övergången till den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen

Protokollet refereras i motiveringen till artikel 109 j i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Protokoll (nr 11) om vissa bestämmelser angående Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland

I protokollet ingår särskilda bestämmelser om tillämpning av bestämmelserna om den ekonomiska och monetära unionen på Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland. Protokollet refereras i motiveringen till artikel 109 j i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Protokoll (nr 12) om vissa bestämmelser angående Danmark

Bestämmelserna i protokollet motiveras av att den danska grundlagen innehåller bestämmelser som kan innebära att en folkomröstning skall hållas i Danmark innan Danmark deltar i den tredje etappen av ekonomiska och monetära unionen. Protokollet refereras i motiveringen till artikel 109 j i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Protokoll (nr 13) om Frankrike

Enligt protokollet skall Frankrike behålla ensamrätt till penningutgivning i sina utom-

uropeiska territorier enligt villkoren i sin lagstiftning.

Protokoll (nr 14) om socialpolitik med ett bifogat avtal om socialpolitik mellan Europeiska gemenskapens medlemsstater med undantag av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland

Protokollet om socialpolitik har antagits av elva medlemsstater. Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland deltar inte i protokollet eller det avtal om socialpolitik som har fogats till protokollet. Protokollet och avtalet refereras i motiveringen till artikel 117 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Protokoll (nr 15) om ekonomisk och social sammanhållning

Protokollet refereras i motiveringen till artikel 130 e i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Protokoll (nr 16) om ekonomiska och sociala kommittén och om regionkommittén

I protokollet avtalas att ekonomiska och sociala kommittén och regionkommittén skall ha en gemensam organisationsstruktur.

Protokoll (nr 17) fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna

I protokollet avtalas att inga bestämmelser i fördraget om Europeiska unionen, i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna eller i fördrag eller rättsakter om ändring eller komplettering av dessa fördrag skall påverka tillämpningen i Irland av artikel 40 i Irlands författning, vilken förbjuder abort.

4. FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA ATOMENERGI- GEMENSKAPEN

Avdelning I

Gemenskapens uppgifter

Artikel 1. I artikeln fastställs Euratomfördragets mål. Enligt artikeln är Euratomgemenskapens ursprungliga uppgift att genom att skapa de förutsättningar som behövs för ett snabbt ibruktagande och tillväxt av kärnenergiindustrierna i Europa, bidra till en höjning av levnadsstandarden i medlemsstaterna och till utvecklingen av förbindelserna med övriga länder.

Artikel 2. I artikeln presenteras de verksamhetsformer med vilka gemenskapen fullgör uppgiften i artikel 1. Viktiga former är att främja och stöda forskningen, att uppställa säkerhetsnormer, att underlätta investeringar, att tillförsäkra en rättvis försörjning med kärnbränslen, att upprätta en gemensam marknad på kärnenergiområdet samt att främja ett internationellt samarbete. En av gemenskapens viktigaste uppgifter är att kontrollera att kärnmaterial avsett för fredligt bruk inte används för andra ändamål (kontroll av kärnmaterial). För att uppnå vissa av uppgifterna gavs gemenskapen genom fördraget också den formella äganderätten till kärnmaterial på gemenskapens område.

Efter det att fördraget upprättats har vissa av Euratomgemenskapens uppgifter och de medel som anvisats för att uppnå dem förlorat sin betydelse på grund av den utveckling som skett inom energibranschen och som en följd av utvidgningen av EG. Bestämmelserna för den gemensamma marknaden på kärnenergiområdet är i praktiken desamma som motsvarande bestämmelser i Romfördraget. Att främja kärnenergin genom att underlätta investeringar eller på annat sätt hör inte längre till Euratomgemenskapens primära uppgifter, trots att bestämmelserna gällande detta inte har ändrats. Gemenskapens äganderätt till kärnmaterial har heller aldrig tillämpats i praktiken. Likaså har licensarrangemangen för spridning av forskningsresultat inte heller använts.

Euratomgemenskapens viktigaste uppgifter

idag gäller forskningssamarbete, uppställandet av grundläggande normer för strålningsskydd, kontrollen av kärnmaterial samt försörjningen med kärnbränslen.

I samband med att anslutningsfördraget undertecknades gav Finland och de övriga länderna som ansökt om medlemskap samt EU:s medlemsstater en gemensam förklaring om tillämpningen av Euratomfördraget (förklaring 4). I förklaringen bekräftas att det är varje medlemsstat, som avgör i överensstämmelse med sin specifika nationella politik om den skall producera kärnenergi eller inte. Politiken får dock inte diskriminera de övriga medlemsstaterna eller påverka tillämpningen av reglerna om den inre marknaden. I förklaringen konstateras att varje medlemsstat avgör vilken politik den skall föra när det gäller slutstegen i kärnbränslecykeln. Det här innebär att Finland har full beslutanderätt i fråga om principerna för hanteringen av använt kärnbränsle.

Artikel 3. Artikeln innehåller bestämmelser om gemenskapens institutioner. Artikeln motsvarar artikel 4 i Romfördraget.

Avdelning II

Bestämmelser för att främja framsteg på kärnenergiområdet

Kapitel 1

Främjande av forskning

Artikel 4. Enligt artikeln skall gemenskapen ha ett eget forsknings- och utbildningsprogram. I bilaga I till fördraget fastställs de områden som samordningen av forskningen skall gälla. Rådet har rätt att ändra listan i bilagan. Kärnenergiforskningen utgör en del av EG:s ramprogram för forskning och utveckling. Innehållet i ramprogrammen fastslås för perioder på cirka fem år.

Artiklarna 5—7. I artiklarna bestäms om förfarandet för att samordna den nationella forskningen med gemenskapen så att onödigt

dubbelarbete kan undvikas. Kommissionen har rätt att av medlemsstaterna begära information om deras nationella forskningsprogram och den kan rikta in forskningen på otillräckligt utforskade områden. Fördraget ger också kommissionen möjlighet att på olika sätt finansiellt bistå forskningen inom vissa områden.

I och med att kärnenergiforskningen utgör en del av EG:s ramprogram för forskning och utveckling sker samordningen via samarbetet inom ramprogrammen och genom anbudstävlingar. I det gällande tredje ramprogrammet utgör kärnenergiforskningens (strålningsskydd, kärnskydd, kärnavfall, fusionsenergi) andel cirka 12 % av finansieringen av hela ramprogrammet. För ramprogrammen för forskning och utveckling redogörs närmare i samband med artiklarna 130 f—130 p i Romfördraget.

Artiklarna 8 och 9. Artiklarna innehåller bestämmelser om ett gemensamt centrum för kärnforskning och dess uppgifter. Centret sörjer för att gemenskapens forskningsprogram och andra uppgifter som kommissionen anförtrot det blir genomförda. År 1973 utvidgades verksamheten i centret för kärnforskning att omfatta också andra forskningsområden inom teknik och miljö. Centret reformerades 1985 genom kommissionens beslut (85/593/Euratom, ändring 93/95/Euratom) om omorganisation av gemensamma centret för kärnforskning (Joint Research Centre, JRC). Centret består av åtta forskningsinstitut på fyra orter.

De gemensamma forskningsinstituten har som mål att bedriva forskning oberoende av lokala intressen och som har betydelse för hela gemenskapen. Viktiga kriterier är också internationalisering, i synnerhet vid skapandet av jämförbara standarder och i riskforskningen. I forskningsinstituten har byggts experimentutrustning, som vore för dyr för enskilda medlemsländer.

Gemensamma centret för kärnforskning hade en total budget på cirka 274 miljoner ecu 1992. Cirka 260 miljoner ecu finansierades av anslaget för EG:s ramprogram för forskning och utveckling samt av EG:s allmänna budget.

Artikel 10. Enligt artikeln kan kommissionen genom avtal anförtro genomförandet av vissa delar av gemenskapens forskningsprogram åt utomstående. En stor del av ramprogrammets forskningsprojekt utförs nuförtiden av forskningsinstitut och företag i medlemsstaterna på basis av anbudstävlingar.

Artikel 11. I artikeln åläggs kommissionen

skyldighet att offentliggöra de forskningsprogram som avses i artiklarna 7, 8 och 10 samt att rapportera om programmens genomförande.

Kapitel 2

Informationsspridning

Avsnitt 1

Information som gemenskapen förfogar över

Artikel 12. I artikeln fastställs medlemsstaternas, företags och personers rätt till icke-exklusiva licenser till patent och nyttighetsmodeller som gemenskapen innehar. Kommissionen skall bevilja licens till dessa rättigheter om den som får tillståndet effektivt kan utnyttja de uppfinningar som licenserna avser. Förutom för de patent- och nyttighetsmodellrätter som kommissionen själv innehar skall den upplåta underlicenser i de fall att kommissionen på grund av avtal innehar licenser som innefattar sådana möjligheter.

Då kommissionen beviljar licenser och underlicenser skall den med licenstagaren särskilt komma överens om lämplig ersättning, om licenstagarens rätt att till tredje man upplåta underlicenser och om skyldigheten att behandla erhållen information som företagshemlighet. Kommissionen skall dessutom i samband med licenserna tillhandahålla all nödig information som behövs för att utnyttja dem. Om något avtal inte kan träffas om villkoren, får parterna väcka talan vid gemenskapens domstol, som fastställer lämpliga villkor.

Artikel 13. I artikeln bestäms om annan information än den som avses i artikel 12 och som kommissionen fått i samband med sina egna forskningsprogram eller som har lämnats kommissionen med fri dispositionsrätt. Enligt artikeln skall kommissionen lämna medlemsstater, företag och personer sådan information. Kommissionen kan dock uppställa som villkor för att lämna sådan information att den förblir konfidentiell och inte vidarebefordras till tredje man. Om kommissionen har fått viss information på villkor att informationen är konfidentiell och att den inte får spridas, får inte kommissionen lämna informationen om den inte försäkrat sig om att dessa villkor respekteras.

Avsnitt 2

Övrig information

a) Spridning på frivillig grund

Artikel 14. I artikeln åläggs kommissionen skyldighet att sträva efter att genom frivilliga uppgörelser säkerställa rätten till information om patent, nyttighetsmodeller samt ansökan om patent och nyttighetsmodeller, som är nyttiga för uppnående av gemenskapens mål.

Artikel 15. Enligt artikeln skall kommissionen fastställa ett förfarande varigenom medlemsstater, företag och personer genom kommissionens förmedling kan utbyta preliminära och slutgiltiga forskningsresultat, vilka inte tillkommer gemenskapen på basis av forskningsavtal. Detta förfarande skall säkerställa utbyts konfidentiella karaktär. Kommissionen får dock i dokumentationssyfte överlåta uppgifterna till gemensamma centret för kärnforskning. Överlåtelsen medför dock inte någon nyttjanderätt, såvida inte den som lämnat informationen givit sitt samtycke därtill.

b) Skyldighet att informera kommissionen

Artikel 16. Artikeln ålägger medlemsstaterna skyldighet att informera kommissionen om att en ansökan om patent eller nyttighetsmodell som särskilt hänför sig till kärnenergiområdet gets in i en medlemsstat. Medlemsstaten skall be om sökandens samtycke till att innehållet i ansökan informeras kommissionen. Om sökanden samtycker skall medlemsstaten informera kommissionen om innehållet i ansökan inom tre månader från det att ansökan gavs in.

Om sökanden vägrar att ge sitt samtycke till att innehållet i ansökan meddelas kommissionen skall kommissionen i alla fall få information om att ansökan föreligger. Kommissionen kan i så fall inom två månader kräva att innehållet i ansökan anmäls. Därefter skall medlemsstaten på nytt begära sökandens samtycke till att innehållet i ansökan informeras kommissionen. Även om sökanden vägrar att ge sitt samtycke skall medlemsstaten lämna kommissionen informationen inom 18 månader från det att ansökan gavs in.

Artikeln ålägger därtill medlemsstaterna skyldighet att meddela om ansökningar om patent och nyttighetsmodeller, som direkt sammanhänger med och är av väsentlig betydelse för utvecklingen av kärnenergin inom

delse för utvecklingen av kärnenergin inom gemenskapen, trots att ansökan inte direkt gäller kärnteknik. Dessa ansökningar skall meddelas inom 18 månader efter det att ansökan inlämnats. Kommissionen kan inom två månader från det att den fått meddelandet kräva information om innehållet i ansökan.

Artikeln ålägger medlemsstaterna skyldighet att behandla sådana ansökningar om patent och nyttighetsmodeller, som blivit föremål för en begäran från kommissionens sida, så snabbt som möjligt, för att ansökningarna skall kunna offentliggöras så snart det är möjligt.

Kommissionen bör behandla anmälningarna konfidentiellt. Informationen är avsedd endast för dokumentation. Med sökandens samtycke eller enligt artiklarna 17—23 får kommissionen dock utnyttja de uppfinningarna som informationen avser.

Bestämmelserna i denna artikel tillämpas inte om ett avtal som ingåtts med tredje land hindrar det.

Artikeln förutsätter inte ändringar av patentlagen (550/67) eller lagen om nyttighetsmodellrätt (800/91). I patentförordningen (669/80) och förordningen om nyttighetsmodellrätt (1419/91) skall göras tekniska ändringar om patentmyndigheternas uppgifter.

c) Upplåtelse av licenser genom skiljedom eller tvingande beslut

Artikel 17. I artikeln finns bestämmelser om upplåtelse av icke-exklusiva licenser genom skiljedom eller tvingande beslut om frivilliga uppgörelser inte kan träffas av parterna.

Kommissionen eller ett gemensamt företag enligt artikel 48 kan få en sådan licens till en uppfinning skyddad genom patent, nyttighetsmodell eller ansökan om patent eller nyttighetsmodell, om det är fråga om en uppfinning som direkt sammanhänger med kärnforskning och licensen är nödvändig för att kommissionen eller det gemensamma företaget skall kunna fullfölja sin egen forskning eller för driften i deras anläggningar. Kommissionen kan också få rätt att låta tredje man utnyttja uppfinningen, om denne utför arbeten för kommissionen eller ett gemensamt företag.

Licenser kan också upplåtas till företag och personer, som ansökt om detta hos kommissionen, då det är fråga om en uppfinning, som direkt sammanhänger med och är av väsentlig betydelse för utvecklingen av kärnenergin inom

gemenskapen. En förutsättning är att det förflutit minst fyra år sedan patentansökan gavs in, utom när det gäller en uppfinning som särskilt hänför sig till kärnenergiområdet. En annan förutsättning är att inom den medlemsstat där en uppfinning är skyddad, behovet av utvecklingen på det område inom kärntekniken, vilket uppfinningen gäller, inte har tillgodosetts. Dessutom förutsätts att innehavaren av uppfinningen eller licenstagaren inte, trots uppmaning har vidtagit åtgärder för utvecklingen inom området för kärntekniken i fråga och att det företag eller den person som ansöker om licensen genom att utnyttja den kan tillgodose dessa behov.

Enligt artikeln får licensen inte upplåtas, om innehavaren av uppfinningen kan åberopa ett giltigt skäl mot detta, till exempel att han inte har haft tillräcklig tid till sitt förfogande. Om licensen upplåts skall innehavaren av uppfinningen garanteras full ersättning, som han och licenstagaren kommer överens om.

Bestämmelserna i artikeln påverkar inte tillämpningen av bestämmelserna i Pariskonventionen för skydd av den industriella äganderätten (FördrS 36/70).

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Patentlagen (550/67) och lagen om nyttighetsmodellrätt (800/91) innehåller stadganden om upplåtandet av tvångslicenser i vissa fall. Utgångspunkten är att en tvångslicens kan upplåtas endast om det allmänna intresset så kräver. En tvångslicens kan också fås om patenthavaren eller innehavaren av en nyttighetsmodellrätt inte inom en föreskriven tid vidtagit åtgärder för att själv utnyttja uppfinningen.

Artikeln medför att patentlagen och lagen om nyttighetsmodellrätt måste kompletteras med stadganden om tvångslicenser som upplåts för utveckling av kärnenergin inom gemenskapen och om licenser som upplåts via skiljedomsförfarande. En regeringsproposition avläts skilt.

Artikel 18. Enligt artikeln inrättas en skiljedomskommitté för förfarandet gällande upplåtandet av licenser. Rådet utser kommitténs medlemmar och fastställer dess arbetsordning på förslag av gemenskapens domstol.

Parterna får överklaga ett beslut av skilje-

domskommittén till gemenskapens domstol inom en månad efter det att beslutet har meddelats. Domstolen prövar dock endast om kommittén följt förmöreskrifterna och om den har tolkat bestämmelserna i fördraget rätt.

Skiljedomskommitténs beslut har rättskraft och de är verkställbara i enlighet med artikel 164.

Med stöd av artikeln har rådet 1963 utfärdat förordning nr 7/63 (Euratom), om en arbetsordning för den skiljedomskommitté som inrättats enligt artikel 18 i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen. I förordningen fastställs kommitténs sammansättning, valet av medlemmar, medlemmarnas jäv, förlikning, bestämmelser om förfarande och ersättning av kostnader. Enligt artikel 3 i förordningen åtnjuter medlemmarna av skiljedomskommittén juridisk integritet i fråga om de åtgärder de vidtagit som medlemmar av kommittén också efter det att medlemskapet upphört.

Artikel 19. Artikeln ålägger kommissionen skyldighet att underrätta innehavaren av patent och sökanden av patent och nyttighetsmodell att kommissionen avser att utverka en upplåtelse av licens. Underrättelsen skall särskilt innehålla licenssökandens namn och licensens räckvidd.

Artikel 20. Enligt artikeln kan innehavaren av en uppfinning inom en månad från det att han fått underrättelsen enligt artikel 19 föreslå kommissionen och, i förekommande fall, den licenssökande om att saken skall hänskjutas till skiljedomskommittén. Om kommissionen eller den licenssökande vägrar godta detta, kan kommissionen inte kräva att medlemsstaten vidtar åtgärder för att upplåta licensen.

Om skiljedomskommittén fastställer att förutsättningarna i artikel 17 uppfylls, skall den upplåta licensen och fastställa villkoren och ersättningens storlek, om parterna inte har kommit överens om detta.

Artikel 21. Om innehavaren av uppfinningen inte hänskjuter saken till skiljedomskommittén, får kommissionen begära att den berörda medlemsstaten eller dess behöriga myndigheter skall upplåta eller låta upplåta licensen. Om medlemsstaten anser att villkoren i artikel 17 inte uppfylls, skall den underrätta kommissionen eller begära tilläggstid för att upplåta licensen. Om en medlemsstat vägrar att upplåta licensen eller bevilja tilläggstid, eller om den inte inom fyra månader efter kommissionens

begäran har yttrat sig, har kommissionen rätt att inom två månader väcka talan vid gemenskapens domstol. Innehavaren av uppfinningen skall höras vid förhandlingen inför domstolen. Om domstolen i sin dom fastställer att villkoren i artikel 17 är uppfyllda, skall medlemsstaten eller dess behöriga myndigheter vidta de åtgärder som krävs för att verkställa domen.

Artikel 22. Enligt artikeln kan saken hänskjutas till skiljedomskommittén också då parterna inte kommer överens om ersättnings storlek. Parterna avstår därmed från varje slag av talan med undantag av sådan talan som avses i artikel 18. Om licenstagaren vägrar att sluta ett skiljeavtal, skall den licens som han har meddelats anses ogiltig. Om innehavaren av uppfinningen eller sökanden av patent eller nyttighetsmodell vägrar att sluta ett skiljeavtal, skall de behöriga nationella myndigheterna fastställa ersättningen.

Artikel 23. Efter utgången av ett år och i den utsträckning som nya sakförhållanden motive- rar det, kan skiljedomskommitténs eller de behöriga nationella myndigheternas beslut om- prövas såvitt gäller licensvillkoren. Om om- prövningen beslutar det organ som meddelat beslutet om att upplåta licens.

Avsnitt 3

Sekretessbestämmelser

Artikel 24. Artikeln fastställer villkoren för när information som kommissionen får när den genomför sina forskningsprogram skall vara sekretessbelagd. Sådan information skall vara sekretessbelagd, vars röjande skulle skada en eller flera medlemsstaters försvarsintressen. På grund av karaktären i gemenskapens forskningsprogram är det dock i praktiken synnerligen osannolikt att sådan information skulle uppstå.

Rådet skall på kommissionens förslag ge sekretessregler som anger olika sekretessgrader och de säkerhetsåtgärder som vidtas för varje grad.

Om kommissionen anser att röjandet av viss information kan äventyra en medlemsstats försvarsintressen, skall den provisoriskt tillämpa sekretessgraderna. Kommissionen skall infor-

mera medlemsstaterna, som på samma sätt skall säkerställa sekretessen och inom tre månader meddela om de önskar bibehålla den provisoriskt tillämpade sekretessgraden eller ersätta den med en annan eller häva sekretessen. Till dess tillämpas den strängaste sekretessgraden. På begäran av kommissionen eller en medlemsstat kan rådet enhälligt fatta beslut om att tillämpa någon sekretessgrad eller häva sekretessen.

Artiklarna 12 och 13 om upplåtandet av licenser och informationsspridning tillämpas inte på ovan avsedd information. Om behörig sekretess har säkerställts får kommissionen lämna information som avses i artiklarna 12 och 13 till ett gemensamt företag. Därtill kan information lämnas till person eller ett icke-gemensamt företag genom förmedling av den medlemsstat inom vars territorium personen eller företaget utövar sin verksamhet.

En medlemsstat får om sekretessen säkerställs lämna information som avses i artikel 13 till en person eller ett icke-gemensamt företag som utövar sin verksamhet på denna stats territorium, under förutsättning att kommissionen samtidigt informeras om detta. En medlemsstat kan, om den sörjer för behörig sekretess, dessutom kräva att kommissionen i enlighet med artikel 12 upplåter licenser för statens egna behov eller för sådana personers eller företags behov som utövar sin verksamhet på statens territorium.

Rådet har på basis av denna artikel 1958 utfärdat förordning nr 3 om tillämpning av artikel 24 i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen. I förordningen bestäms närmare om hemlighållandet av uppgifter enligt artiklarna 24 och 25 och som är vitala för försvarsintressena. Bestämmelserna tillämpas förutom på tjänstemännen inom gemenskapen och medlemsstaterna också på privata personer och företag. Förordningen innehåller bestämmelser om sekretessgraden av informationen, om administrationen för sekretessen samt om behandlingen av dokument och annat material som berör den sekretessbelagda informationen. Varje medlemsstat skall utnäma ett organ, som svarar för sekretessarrangeman- gen. De personers trovärdighet, som får bekanta sig med dokumenten, skall fastställas i enlighet med den nationella lagstiftningen. Förordningen innehåller inte bestämmelser om brott mot sekretessreglerna, utan om detta stadgas i medlemsstaternas lagstiftning.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

På sekretessbelagda uppgifter inom kärnenergibranschen tillämpas å ena sidan förordningen innefattande vissa undantag i fråga om allmänna handlingars offentlighet (650/51) utfärdad med stöd av lagen om allmänna handlingars offentlighet (83/51) och å andra sidan 78 § kärnenergilagen (990/87). På basen av dessa omfattas de uppgifter som avses i rådets förordning nr 3 redan av sekretess. Artikel 27 kräver därför ingen ändring av lagstiftningen.

Artikel 25. I artikeln behandlas av medlemsstaterna anmälda ansökningar om patent och nyttighetsmodeller, som man av försvarshänsyn vill hålla hemliga. En medlemsstat som informerar om förekomsten av eller innehållet i en ansökan om patent eller nyttighetsmodeller i enlighet med artikel 16.1 eller 16.2, skall samtidigt fästa uppmärksamhet vid behovet att underkasta ansökningen sekretessgradering. Sekretessens sannolika varaktighet skall också uppges. Kommissionen skall då den informerar andra medlemsstater tillämpa den föreslagna sekretessgraden. Kommissionen får också informera gemensamma företag eller, genom en medlemsstats förmedling, personer eller företag som verkar inom den statens territorium.

Uppfinningarna som är föremål för ansökan får utnyttjas endast med sökandens samtycke eller enligt bestämmelserna i artiklarna 17—23. Informationen och utnyttjandet av uppfinningen kräver alltid ursprungsstatens samtycke. Samtycket får vägras endast av försvarshänsyn.

Rådet kan på begäran av kommissionen eller en medlemsstat genom enhälligt beslut när som helst ändra sekretessgraderna eller häva sekretessen. Om rådet handlar på initiativ av en medlemsstat skall den innan beslutet fattas inhämta kommissionens yttrande.

Artikel 26. I artikeln fastslås vilken inverkan sekretessreglerna i artiklarna 24 och 25 har på ansökan om patent och nyttighetsmodeller. En medlemsstat, som har begärt tillämpning av sekretessregler i fråga om ansökningar om patent eller nyttighetsmodeller, får inte vägra tillstånd till att motsvarande ansökningar görs i de övriga medlemsstaterna. Denna stat å sin sida bör säkerställa nödvändig sekretess. Ansökan får dock inte göras i en annan stat än en medlemsstat, om inte medlemsstaterna enhälligt ger sitt samtycke till det. Det anses att

samtycke erhållits då sex månader förflutit från det att kommissionen informerat medlemsstaten om ansökan, om medlemsstaten inte uttryckligen meddelar annat.

Artikel 27. Artikel 27 bestämmer om ersättning till sökanden i de fall att uppgifterna i en ansökan förklarats sekretessbelagda av försvarshänsyn. Ersättningen bestäms enligt den stats nationella lag, som har begärt sekretessen eller som gett upphov till förbud mot ansökan utanför medlemsstaterna. Om flera medlemsstater handlar på detta sätt är de solidariskt ansvariga för ersättningarna. Gemenskapen kan inte göra anspråk på någon ersättning enligt denna artikel.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Enligt gällande patentlag (550/67) och lagen om nyttighetsmodellrätt (800/91) är det inte möjligt att hindra en sökande att lämna in en ansökan i andra länder. En sådan möjlighet ingår endast i lagen om uppfinningar av betydelse för landets försvar (551/67). Enligt denna lag får inte en ansökan om en uppfinning som har betydelse för landets försvar göras utomlands innan sex månader förflutit från det att ansökan gjorts i Finland. Statsrådet kan under denna tid besluta om att staten tvångsinlöser uppfinningen.

Artiklarna förutsätter att patentlagen och lagen om nyttighetsmodellrätt utökas med bestämmelser som gör det möjligt att begränsa inlämningen av ansökningar som omfattas av sekretessregler i länder som står utanför gemenskapen. En särskild regeringsproposition kommer att avlätas.

Avsnitt 4

Särskilda bestämmelser

Artikel 28. I artikeln bestäms om gemenskapens erättningskyldighet i de fall att en inte offentliggjord ansökan om patent eller nyttighetsmodell, till följd av anmälan till kommissionen, kommit till obehörigas kännedom eller missbrukats. I dessa fall är gemenskapen skyldig att ersätta den skada som rättsinnehavaren lidit. Om gemenskapen har ersatt skadan övergår rättsinnehavarens rätt att väcka talan mot den som vållat skadan till gemenskapen. Ge-

menskapen har också rätt att kräva ersättning för de skador gemenskapen lidit samt vidta 611 andra åtgärder mot den som vållat skadan i enlighet med gällande bestämmelser.

Artikel 29. Ett avtal om informationsutbyte av vetenskaplig eller industriell karaktär på kärnenergiområdet mellan en medlemsstat, en person eller ett företag, å ena sidan och ett tredje land, en internationell organisation eller en medborgare i ett tredje land å den andra sidan, skall ingås av kommissionen om det på någondera sidan krävs att avtalet undertecknas av en stat. Kommissionen kan dock bemyndiga en medlemsstat, en person eller ett företag att ingå avtalet på villkor som kommissionen finner lämpliga, om inte annat följer av bestämmelserna i artiklarna 103 och 104.

Kapitel 3

Hälsoskydd

Artikel 30. Syftet med artikeln är att skydda människornas hälsa mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning. Artikeln utgör basen för utfärdandet av grundläggande normer för strålningskyddet gällande arbetstagarna och befolkningen.

Med grundläggande normer avses:

a) högsta tillåtna strålningsdoser dvs. s.k. gränsvärden förenliga med tillräckligt hälsoskydd,

b) högsta tillåtliga exponering och kontamination, och

c) de grundläggande principerna för hälsokontroll av arbetstagarna.

Sekundärrätten, som ansluter sig till artikeln, och som givits med stöd av bestämmelserna om bemyndigande i artiklarna 31, 32 och 33, indelas innehållsmässigt i två huvudområden. Med stöd av artikeln har för det första utfärdats direktiv, i vilka finns bestämmelser om begränsningen av den strålning arbetstagare och befolkning får exponeras för och om kontrollen av strålningsfunktionernas säkerhet. Det andra huvudområdet är rättsakterna som gäller åtgärder vid kärnolyckor och andra strålningsolyckor samt den högsta tillåtna mängden radioaktiva ämnen i livsmedel efter en dylik olycka. Också med stöd av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen har utfärdats rättsakter på området. Nedan beskrivs innehållet i sekundärrätten utgående från denna indelning.

Rådets direktiv av den 15 juli 1980 om ändring av de direktiv som fastställer de grundläggande säkerhetsnormerna för befolkningens och arbetstagarnas hälsoskydd mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning (80/836/Euratom)

De grundläggande normerna för att skydda arbetstagarna och den övriga befolkningens hälsa mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning gavs första gången med stöd av Euratomfördraget 1959. Därefter har de ändrats flera gånger. Det gällande grundläggande direktivet 80/836/Euratom är från 1980. Det grundläggande direktivet har ändrats och kompletterats med direktivet 84/467/Euratom utfärdat 1984, vilket preciserar dosgränserna och grunderna för begränsning av strålning som beror på att radioaktiva ämnen kommit in i kroppen.

Direktiv 80/836/Euratom behandlar framställning, behandling, användning, innehav, lagring, transport och förstöring av radioaktiva ämnen samt alla andra åtgärder där joniserande strålning uppstår. Direktivet innehåller bestämmelser om principerna för att skydda arbetstagarna och befolkningen samt dosgränserna för begränsning av strålning. De högsta tillåtna värdena som tillämpas vid olyckor och undantagstillstånd bestäms separat. I direktivet ingår också viktiga bestämmelser om hur myndighetsövervakningen skall ordnas och om övervakningsåtgärderna, samt bestämmelser om uppföljningen av strålningen på arbetsplatserna, om registreringen av dosuppgifterna och hur hälsokontrollen samt kontrollen av befolkningens hälsa skall ordnas och hur doserna skall uppskattas.

EG-domstolen har i sitt avgörande i fallet 376/90 (kommissionen v. Belgien) intagit ståndpunkten att medlemsstaterna kan avvika från dosgränserna presenterade i direktivet 80/836/Euratom i en strängare riktning om man beaktar rättmätighets- och optimeringsprincipen som ingår i Internationella strålningskyddskommissionens (ICRP) rekommendationer. Enligt optimeringsprincipen bör man sträva till att hålla strålningsdoserna så låga som det är möjligt med praktiska åtgärder.

Ett förslag till ett nytt direktiv, som skall ersätta direktivet 80/836/Euratom, har utarbetats och det beräknas träda i kraft före utgången av 1994. Förslaget bygger på förnyade rekommendationer angående dosgränserna

som den Internationella strålningsskyddskommissionen publicerat 1990 (rapporten ICRP 60). Förslaget innehåller också bestämmelser om begränsning av den naturliga strålning man kan bli utsatt för i sitt arbete.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt artikel 168 och bilaga XIX i anslutningsakten har Finland tid till utgången av 1996 att anpassa sin lagstiftning till bestämmelserna i direktivet 80/836/Euratom. Vid förhandlingarna om övergångstiden utgick man ifrån att förslaget till det nya grundläggande direktivet träder i kraft under denna tid.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Strålskyddslagstiftningen i Finland är uppbyggd på följande sätt: i strålskyddslagen (529/91) har stadgats om säkerhetsprinciperna, ansvaren och grunderna för säkerhetskontrollen. I strålskyddsförordningen (1512/91) stadgas om de högsta värdena (dosgränserna) för strålningen och om bestämmelser gällande s.k. strålningsarbete samt centrala frågor relaterade till verkställandet av myndighetsövervakningen såsom tillståndsförfarandet. De detaljerade fordringarna rörande verkställandet av säkerhetsnivån har dokumenterats i strålsäkerhetsdirektiven utgivna av strålsäkerhetscentralen och i direktiv om säkerheten vid användningen av kärnenergi. Den reglering som motsvaras av bestämmelserna i direktivet 80/836/Euratom har i Finland i huvudsak genomförts med förordningar samt statsråds- och ministeriebeslut. I dessa måste ett omfattande antal ändringar göras.

Då strålskyddslagen och författningarna av lägre nivå utarbetades beaktades de nya rekommendationerna om dosgränserna, publicerade i rapporten ICRP 60. Den gällande lagstiftningen i Finland innehåller strängare kriterier om begränsningen av den strålning man utsätts för än direktivet 80/836/Euratom. Användningen av kärnenergi i Finland styrs av kärnenergilagen (990/87). I statsrådsbeslutet om allmänna föreskrifter om säkerheten vid kärnkraftverk

(395/91), som givits till följd av denna lag, har man likaså beaktat den senaste internationella utvecklingen i fråga om att sätta upp målsättningar för säkerheten.

Då man beaktar beslutet av gemenskapens domstol, som nämnts ovan samt övergångstiden enligt anslutningsakten behöver dosgränserna i den gällande lagstiftningen i Finland inte ändras. På basis av direktivförslagen kan man förutspå att den nivå som krävs i gemenskapen kommer att justeras till samma nivå som den som råder i Finland nu.

Kapitel 6 i strålskyddslagen, som gäller typgodkännande av strålningsalstrande apparater och den utrustning som används i strålsäkerhetsarbetet, skall ändras så att stadgandena om typgodkännande ersätts av ett kontrollförfarande enligt direktivet 80/836/Euratom. Regeringens proposition om en ändring av strålskyddslagen kommer att avlätas skilt innan övergångstiden gått ut.

Rådets direktiv av den 3 september 1984 om fastställande av grundläggande strålskyddsåtgärder för personer som genomgår medicinsk undersökning eller behandling (84/466/Euratom)

Direktivets syfte är att skydda personer som undergår medicinsk undersökning eller vård. Direktivet innehåller allmänna bestämmelser om kompetensen hos den personal som använder strålning och om utbildning i strålskydd. Direktivet ålägger behörig myndighet att upprätthålla en förteckning över medicinska och odontologiska radiologiska apparater samt isotopmedicinska apparater och fastställa acceptanskriterier för apparaterna. Apparaterna bör övervakas och de bör kvalitetskontrolleras. I direktivet finns bestämmelser om att de apparater som inte uppfyller kriterierna skall tas ur bruk. Medlemsstaterna uppmanas också att kontrollera att antalet apparater som används vid strålbehandling, röntgendiagnostik och isotopmedicin inte onödigt utökas.

Stadgandena om den medicinska användningen av strålning i Finland finns i strålskyddslagens 10 kapitel. Stadgandena i strålskyddslagen motsvarar i sin helhet kraven i direktivet 84/466/Euratom.

Rådets direktiv av den 4 december 1990 om praktiskt strålskydd för externa arbetstagare som löper risk att utsättas för joniserande strålning i sin verksamhet inom kontrollerade områden (90/641/Euratom)

Direktivet kompletterar det grundläggande direktivet 80/836/Euratom. Direktivet gäller sådana externa arbetstagare, som bestående eller tillfälligt arbetar inom s.k. kontrollerade områden där strålning används, men inte är i tjänst hos den arbetsgivare som svarar för användningen av strålkällan.

Direktivet ålägger medlemsstaterna att sörja för att de som utövar strålningsverksamhet för sina externa arbetstagare ordnar säkerhet av samma nivå som för sina egna arbetstagare. De nationella myndigheterna bör sörja för att uppgifterna om externa arbetstagare registreras eller att arbetstagaren får ett personligt dokument som visar de stråldoser arbetstagaren fått.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt anslutningsaktens artikel 151 och bilaga XV behöver Finland inte under övergångsperioden tillämpa det grundläggande direktivet 80/836/Euratom eller de bestämmelser i direktivet 90/641/Euratom som hänvisar till dosgränserna bestämda i det grundläggande direktivet.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Trots att strålskyddslagen (592/91) inte uttryckligen innehåller stadganden om utomstående arbetstagare, har man i den finska säkerhetskontrollen krävt att det bör sörjas för strålskyddet för de utomstående arbetstagarna på samma grunder som för de arbetstagare som är anställda av den som innehar kärnanläggningen. Stråldoserna registreras i strålsäkerhetscentralens stråldosregister enligt 35 § strålskyddslagen. Direktivet förutsätter alltså inga ändringar av den gällande lagstiftningen.

Kommissionens rekommendation av den 21 februari 1990 om skydd av befolkningen mot radonexponering inomhus (90/143/Euratom)

I rekommendationen finns gränser som uppställts för den strålning föranledd av radon,

som man löper risk att exponeras för inomhus samt högsta tillåtliga värden för radonhalten i luften inomhus. De gränser som givits på basis av strålskyddslagen motsvarar innehållet i rekommendationen.

Rådets förordning (Euratom) nr 1493/93 av den 8 juni 1993 om transport av radioaktiva ämnen mellan medlemsstater

I förordningen finns bestämmelser om ett enhetligt anmälnings- och utredningsförfarande, som skall följas när man transporterar radioaktiva ämnen inom gemenskapen. Förfarandet som föreskrivs i förordningen ansluter sig till avskaffandet av gränskontrollen mellan medlemsstaterna. Förordningen gäller inte kontrollen av transport inom en medlemsstat. Den påvekar inte heller tillämpningen av internationella avtal gällande transport av radioaktiva ämnen.

Enligt artikel 1 i förordningen tillämpas den på alla transporter av radioaktiva ämnen avsedda som strålkällor och där mängderna och halterna överstiger de gränsvärden som givits i direktivet 80/836/Euratom. De centrala begreppen som används i förordningen definieras i artikel 2.

I artikel 3 i förordningen bestäms att kontrollen av transporter ur strålsäkerhetssynpunkt bör ske jämnt inom en medlemsstats hela område. Härmed utesluts en kontroll som sker endast vid gränsen.

Skyldigheterna hos avsändaren och mottagaren av en försluten källa behandlas i artikel 4. Före avsändningen skall avsändaren ha fått en skriftlig utredning av mottagaren över att mottagaren uppfyller Euratomgemenskapens krav och nationella krav på lagring, användning och slutförvaring av strålkällan. Mottagaren skall också försäkra att han har tillbörligt tillstånd att ta emot sändningen. Mottagaren skall innan utredningen sänds till avsändaren av behörig myndighet skaffa en bekräftelse, som antecknas i utredningen, på att utredningen har getts myndigheten till känna. Enligt artikel 5 i förordningen kan utredningen under vissa förutsättningar gälla också flera separata försändelser. Utredningen är i kraft högst tre år efter det att myndigheten gett sitt godkännande.

Enligt artikel 6 skall alla som under kalenderåret skickat radioaktiva källor inom 21 dagar efter utgången av året ge en rapport över

försändelser till behörig myndighet. Artiklarna 7—11 i förordningen behandlar samarbetet mellan myndigheterna, förmedlingen av uppgifter, förordningens ställning i förhållande till andra transportbestämmelser samt förordningens ikraftträdande.

Ursprungligen gällde förordningen också transporter av radioaktivt avfall, men till denna del upphävdes den i början av 1994 då direktivet 92/3/Euratom, som beskrivs längre fram, trädde i kraft. Avsikten är att förordningen också till sina övriga delar upphävs då det nya direktivet som ersätter det grundläggande direktivet 80/836/Euratom träder i kraft.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Enligt strålskyddslagen (529/91) är import, men inte export av radioaktiva ämnen (strålkällor) beroende av myndighetstillstånd. För kärnämnen som avses i kärnenergilag (990/87) krävs tillstånd både för import och export.

Strålskyddslagen bör kompletteras så att tillstånd krävs också för export av radioaktiva ämnen. Regeringens proposition avläts därom skilt. Till övriga delar förutsätter verkställigheten av kontrollsystemet i enlighet med gemenskapens rättsakter tekniska justeringar av strålskyddsförordningen (1512/91) och kärnnergiförordningen (161/88).

Rådets direktiv av den 3 februari 1992 om övervakning och kontroll av transport av radioaktivt avfall mellan medlemsstaterna och till och från gemenskapen (92/3/Euratom)

I direktivet finns bestämmelser om innehållet i förfarandet och ansvarsfördelningen beträffande övervakningen av transporter av radioaktivt avfall både mellan medlemsstater och länder utanför gemenskapen och från dessa länder till gemenskapens område. I anslutning till verkställigheten av direktivet har kommissionen gett ett beslut om standarddokument för tillsyn och kontroll av transport av radioaktivt avfall som avses i rådets direktiv 92/3/Euratom (93/552/Euratom).

I avdelning I i direktivet definieras tillämpningsområdet och de viktigaste använda begreppen samt bestäms att vid det tekniska utförandet av transporter skall man följa

gemenskapens och nationella föreskrifter samt internationella avtal om transporter av radioaktiva ämnen.

Enligt avdelning II i direktivet behandlar transporter mellan medlemsstaterna. Avsändare skall enligt artikel 4 skaffa behörig nationell myndighets tillstånd för transporten. Myndigheten bör innan tillståndet beviljas inbegära både mottagarlandets och eventuella transitländer samtycke till transporten. Ansökan kan enligt artikel 5 under vissa förutsättningar gälla också flere försändelser. Tillståndet är i kraft högst tre år.

Enligt artikel 6.1 skall myndigheterna i mottagarlandet och i transitländerna meddela sin ståndpunkt inom två månader. Ståndpunkten kan vara positiv, positiv med vissa villkor eller negativ. Enligt artikel 6.2 får villkoren inte vara strängare än de villkor som ställs för motsvarande inhemska transporter. De bör också uppfylla internationella avtal. Om villkor uppställs eller ståndpunkten är negativ bör detta motiveras. Artikel 6.3 och 6.4 gäller förlängning av tidsfristen till två månader och bestämmelser att ett uteblivet svar tolkas skall som positivt. En medlemsstat kan dock innan direktivet träder i kraft meddela att den inte godkänner att ett uteblivet svar tolkas som ett medgivande.

Om alla förhållit sig positivt har myndigheterna i sändarlandet rätt att bevilja tillstånd för transporten enligt artikel 7. Myndigheterna bör informera myndigheterna i mottagarlandet och i transitländerna om att tillstånd beviljats. Beviljandet av tillståndet överförs på inget sätt ansvaret för transporten. I direktivets artiklar 8 och 9 finns bestämmelser om att tillståndshandlingarna skall bifogas försändelsen och om rapporteringen om att transporten genomförts.

Avdelning III i direktivet gäller import från länder utanför gemenskapen och export till ett sådant land. På importen tillämpas enligt artikel 10 motsvarande föreskrifter som på interna transporter inom gemenskapen med den skillnaden att mottagaren av försändelsen söker tillståndet och myndigheterna i mottagarlandet beviljar det. Om det är fråga om en transport genom gemenskapen, anses den medlemsstat dit försändelsen först kommer vara den myndighet som beviljar tillståndet.

Artikel 11 förbjuder export av radioaktivt avfall till ett land som inte har teknisk, lagstiftningsmässig eller administrativ beredskap att sörja för avfallet på ett säkert sätt.

Skilt konstateras att export är förbjuden till området söder om 60 grader sydlig bredd samt till länderna som är parter i det s.k. Lomé-fördraget (AVS-länderna dvs. länderna i Afrika, Västindien och Stilla havet).

Export till länder utanför gemenskapen berörs av samma bestämmelser som gäller för transporter inom gemenskapen. Samtycke bör enligt artikel 12 inbegäras också av myndigheterna i länderna utanför gemenskapen. Avsändaren bör av mottagaren få ett intyg över att försändelsen har kommit fram och sända detta till myndigheterna i sändarlandet.

Avdelning IV i direktivet innehåller bestämmelser om returnering av radioaktiva ämnen som ingår i en försändelse. Genom artikel 13 har man uteslutit att direktivet kan tillämpas på använda förslutna källor som av användaren kan returneras till leverantören av källan.

Enligt artikel 14 berör inte direktivet den rätt ett företag, som verkar i en medlemsstat, eller en medlemsstat har att till ursprungslandet återsända radioaktivt avfall som bearbetats. Den berör inte heller rätten att till sändarlandet returnera avfall eller andra produkter som härstammar från återbearbetningen av använt bränsle.

Om transporten av någon anledning inte kan föras ända fram eller om de villkor som ställts för transporten inte uppfylls, skall myndigheterna i sändarlandet enligt artikel 15 försäkra sig om att avsändaren tar försändelsen tillbaka. I det fall att försändelsen kommer från ett land utanför gemenskapen, skall myndigheterna i mottagarlandet försäkra sig om att mottagaren har ett avtal med avsändaren om återtagning.

Ett transitland får inte enligt artikel 16 förbjuda en transittransport som ansluter sig till en återtransport, om det är fråga om samma ämnen och transporten sker enligt tillämplig lagstiftning om artikel 14 gäller eller om transporten sker enligt de ursprungliga villkoren i det fall att artikel 15 gäller.

Avdelning V i direktivet innehåller bestämmelser om anmälan av behöriga myndigheter, om rapportering gällande tillämpningen av direktivet till kommissionen och om en rådgivande kommitté som skall grundas för att bistå kommissionen.

I samband med undertecknandet av anslutningsfördraget gav Finland och unionens medlemsstater en gemensam förklaring om transporter av radioaktivt avfall (förklaring 23), där de bekräftar att gemenskapens lagstiftning inte

innebär någon skyldighet för en medlemsstat att ta emot transporter av radioaktivt avfall från andra medlemsstater.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Antagandet av ett kontrollsystem enligt direktivet förutsätter att 17 § strålskyddslagen (592/91) ändras så att det krävs tillstånd för export och transittransport av radioaktivt avfall. I enlighet med kärnenergilagen (990/87) är export och transittransport av kärnavfall redan nu beroende av tillstånd. Förutsättningarna för beviljande av tillstånd enligt 16 § strålskyddslagen och 21 § kärnenergilagen bör kompletteras så att förhandsövervakningssystemet för transporter beaktas. En behörig myndighet bör utses att övervaka avfallstransporterna och kommissionen bör informeras därom. Definitionen av de uppgifter den behöriga myndigheten har borde ingå i 55 § kärnenergilagen. Regeringens proposition om ändring av kärnenergilagen och strålskyddslagen avläts särskilt. Till övriga delar är det fråga om att göra tillägg och ändringar om former för förfarandet (den behöriga myndighetens anmälnings- och informationsskyldigheter, uppgifter som behövs vid beviljande av tillstånd, standarddokument) i lagstiftning på lägre nivå.

Rådets beslut av den 14 december 1987 om en gemenskapsordning för ett snabbt informationsutbyte i händelse av en nödsituation som medför risk för strålning (87/600/Euratom)

I beslutet finns föreskrifter om utbyte av information inom gemenskapen för att skydda befolkningen vid strålningsolyckor som kan förutses och annan strålningsfara. Kommissionen och vid behov också de övriga medlemsstaterna bör informeras om själva farosituationen samt om åtgärder som vidtagits med anledning därav.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Finland har tillträtt den Internationella atomenergiorganisationens (IAEA) motsvarande konvention om tidig information vid en kärnenergiolycka (FördrS 98/86). De nordiska länderna, med undantag för Island, har motsvarande bilaterala avtal om informationsförfaran-

de (FördrS 27/87, 28/87 och 46/87), likaså finns avtal mellan Finland och Ryssland (FördrS 39/87) och Finland och Tyskland (FördrS 35/93). De nordiska länderna har också kommit överens om att meddela om sådana avvikande händelser i kärnanläggningar eller avvikande uppmätta strålningsvärden, som leder till att allmänheten informeras eller beredskap höjs. I de nordiska länderna ligger anmälningsgränsen lägre. De bilaterala informationsavtal Finland ingått innehåller även föreskrifter om regelbundet informationsutbyte om kärnanläggningar. Beslutet föranleder inga ändringar av lagstiftningen.

Rådets direktiv av den 27 november 1989 om information till allmänheten om hälsoskyddsåtgärder och förhållningsregler i händelse av en nödsituation som medför risk för strålning (89/618/Euratom)

Direktivet gäller information till allmänheten i fall av en kärnenergiolycka eller strålningsfara. Eventuella farosituationer bör på förhand informeras sådana befolkningsgrupper, som följderna av en eventuell olycka kan gälla, i synnerhet området i närheten av en anläggning för vilken det finns särskilda räddningsplaner. Dessutom innehåller direktivet handlingsanvisningar i fall av olycksituationer samt för informationen till personer som bistår vid räddningsarbetet.

Rådet har 1991 gett ett meddelande (91/C 103/03), som innehåller närmare anvisningar för verkställigheten av ovan nämnda direktiv. Enligt meddelandet gäller direktivet särskilt fasta kärnanläggningar. De behöriga myndigheterna i landet beslutar om arrangemangen och sörjer för förhandsinformationen till kommissionen.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I enlighet med kärnenergilagstiftningen har man i Finland utvecklat den beredskap inför olyckor, också när det gäller informationen till allmänheten, som avses i direktivet. Myndigheterna har i samarbete publicerat en riksomfattande Strålsäkerhetsbroschyr. Enligt inrikesministeriets anvisningar har man bl.a. i fall av kärnkraftverksolyckor utarbetat räddningsplaner, som fastställts av länsstyrelserna och som innehåller utbildningsprogram för de lokala

räddningsmyndigheterna. Statsrådsbeslutet om allmänna föreskrifter angående beredskapsarrangemangen i kärnkraftverken (397/91) utfärdad med stöd av kärnenergilagen (990/87) förutsätter därtill att koncessionshavaren för kärnkraftverket i samarbete med myndigheterna sörjer för att befolkningen i närområdet på förhand får handlingsanvisningar. Direktivet förutsätter inte några ändringar av den gällande lagstiftningen i Finland.

Rådets förordning (Euratom) nr 3954/87 av den 22 december 1987 om fastställande av de högsta tillåtna nivåerna av radioaktiv kontamination i livsmedel och i foderblandningar till följd av en kärnkraftsolycka eller annan strålningsfara

Förordningen har ändrats genom förordningen (Euratom) nr 2218/89. Syftet med förordningen är att begränsa den strålningsmängd som medborgarna i EG-länderna utsätts för via livsmedel efter en kris med risk för radioaktiv strålning. Förordningen innehåller gränsvärden för halten radioaktiva ämnen i livsmedel och i djurfoder som saluförs.

Förordningen tillämpas inte på livsmedel som kontaminerats till följd av olyckan i Tjernobyl. Dessa livsmedel omfattas av rådets förordning (EEG) nr 737/90 utfärdad med stöd av Romfördraget om importförutsättningar för jordbruksprodukter från tredje land efter kärnkraftverksolyckan i Tjernobyl.

I förordningen är livsmedlen indelade i mejeriprodukter och andra allmänt använda livsmedel. De radioaktiva ämnena presenteras i fyra grupper och för varje grupp del har gränsvärdena definierats.

Ibruktageand av de gränsvärden som bestäms i förordningen förutsätter ett skilt verkställighetsbeslut av kommissionen. Kommissionen beslutar om frågan efter att ha fått en officiell information om olyckan eller risken för strålning vilken kan ha som följd att gränsvärdena överskrids eller har överskridits.

Gränsvärdena i förordningen är avsedda som en temporär lösning och de tillämpas högst tre månader efter beslutet om verkställighet. Efter det att beslutet om verkställighet fattats skall kommissionen inom en månad och efter att ha hört den expertgrupp som artikel 31 i Euratomfördraget stadgar om, utarbeta förslag till en ny förordning i vilken gränsvärdena för ifrågavarande situation fastställs och meddelas

vilka livsmedel de tillämpas på. Då förslaget utarbetas skall kommissionen beakta den grundläggande principen för strålskyddet: man bör sträva till en så liten strålning som det praktiskt är möjligt med beaktande av skyddet av befolkningens hälsa samt ekonomiska och sociala faktorer. I praktiken betyder det att gränsvärdena som tillämpas vid själva situationen inte kan vara absoluta, utan de beror på olyckans omfattning och följder, på möjligheterna att ordna livsmedelsförsörjningen och andra faktorer som bör beaktas då helhetssituationen bedöms.

Med stöd av bemyndigandet i förordningen har kommissionen i förordningen (Euratom) nr 770/90 fastställt gränsvärden för radioaktiva ämnen i djurfoder och med förordningen (Euratom) nr 944/89 en förteckning över mindre viktiga livsmedel, som rådets direktiv inte gäller.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland har man inte genom lag fastställt gränsvärden för radioaktiv strålning i livsmedel. De nordiska livsmedels- och strålsäkerhetsmyndigheterna har publicerat ett gemensamt nordiskt ställningstagande av rekommendationsnatur om gränsvärden för radioaktiv strålning i livsmedel efter en kärnkraftsolycka. Enligt rekommendationen är de gränsvärden som tillämpas under den första månaden högre än gränsvärdena enligt förordning (Euratom) nr 3954/87.

Enligt 67 § strålskyddslagen (592/91) bör man vid en strålningssituation som avviker från det normala i mån av möjlighet beakta de grundläggande principerna för strålskyddet i 2 § (principen om berättigande, optimeringsprincipen och principen om individuellt skydd) då man sörjer för att begränsa den strålning allmänheten utsätts för. Detta står inte i konflikt med det system som bildats i gemenskapen med stöd av förordning (Euratom) nr 3954/87 och förordningen medför inte heller annars något behov av ändringar i lagstiftningen.

Rådets förordning (EEG) nr 737/90 av den 22 mars 1990 om villkoren för import av jordbruksprodukter från tredje land efter kärnkraftsolyckan i Tjernobyl

Förordningen är den sista i en serie förord-

ningar med vilka man strävat till att förhindra att till EG-länderna importeras jordbruksprodukter som kontaminerats till följd av olyckan i Tjernobyl. I förordningen har fastställts de största tillåtna radioaktiva cesium-isotophalterna i de jordbruksprodukter som importeras från länder utanför gemenskapen. Förordningens giltighetstid upphör den 31 mars 1995.

Med stöd av det bemyndigande förordningen ger har kommissionen utfärdat förordningen (EEG) nr 1518/93, som innehåller en förteckning över de jordbruksprodukter, som inte omfattas av förordningen (EEG) nr 737/90 och för vilka speciella kontrollåtgärder för import från länder utanför EG inte behövs. Syftet med förordningen är att förenkla kontrollen genom att avskaffa den för produkter som innehåller cesium i små mängder eller inte alls innehåller cesium. Lagstiftningen i Finland innehåller inte stadganden som strider mot förordningen.

Rådets förordning (EEG) nr 2219/89 av den 18 juli 1989 om särskilda villkor för export av livsmedel och djurfoder efter en kärnkraftsolycka eller annan kris med risk för radioaktiv strålning

Denna förordning begränsar exporten av radioaktivt kontaminerade livsmedel och djurfoder från gemenskapens område. Det grundläggande innehållet i förordningen är att produkter som enligt gränsvärdena i förordningen (Euratom) nr 3954/87 är underställda försäljningsbegränsningar inom EG-området inte får exporteras till tredje land. Lagstiftningen i Finland innehåller inte stadganden som strider mot förordningen.

Artiklarna 31 och 32. Artiklarna innehåller föreskrifter som skall följas då de grundläggande normerna som avses i artikel 30 utarbetas eller ändras. Kommissionen svarar för utarbetandet av de grundläggande normerna efter yttrande av en expertgrupp utsedd av Vetenskapliga och tekniska kommittén. Kommissionen skall begära ekonomiska och sociala kommitténs yttrande över förslaget.

De grundläggande normerna fastställer rådet med kvalificerad majoritet. Före fastställandet rådgör rådet med Europaparlamentet. Ändringen av de grundläggande normerna kan ske också på begäran av en medlemsstat.

Artikel 33. I artikeln meddelas föreskrifter om verkställigheten av de grundläggande normerna i medlemsstaterna. Medlemsstaterna är

skyldiga att utfärda nödvändiga nationella lagar och andra författningar samt ordna nödvändig rådgivning och utbildning. Kommissionen skall lämna rekommendationer om en harmonisering av de nationella bestämmelserna. Den enda hittills lämnade rekommendationen (90/143/Euratom) har beskrivits i motiveringen till artikel 30.

Enligt det tredje stycket i artikeln är medlemsstaterna skyldiga att då det grundläggande fördraget träder i kraft till kommissionen meddela de nationella lagar och andra författningar vilka hör till området för de grundläggande normerna. I artikel 219 har fastslagits en tid på tre månader som skall följas vid tillämpningen av artikeln.

Efter ikraftträdandet skall medlemsstaterna för kännedom sända kommissionen förslag till ändringar av motsvarande nationella författningar. Kommissionen skall avge sin ståndpunkt till utkastet inom tre månader efter det att den underrättats om det. Kommissionen har 1991 gett en rekommendation (91/444/Euratom) rörande tillämpningen av styckena två och tre i artikeln. Enligt rekommendationen borde författningarna och föreskrifterna i slutlig version sändas till kommissionen tre månader innan de är avsedda att utfärdas. Medlemsstaterna borde avhålla sig från att utfärda dem innan kommissionen uttalat sin ståndpunkt eller vänta i minst tre månader efter det att utkastet sänts till kommissionen. Om det görs betydande ändringar i utkastet borde också ändringarna ges kommissionen till kännedom.

Artikel 34. Enligt artikeln skall de medlemsstater inom vilkas territorium det utförs särskilt farliga experiment vidta särskilda åtgärder för hälsoskyddet. Innan experimenten inleds skall man inhämta kommissionens yttrande över de planerade åtgärderna. Om verkningarna av experimentet kan beröra andra medlemsstaters territorium bör kommissionens samtycke till det fås.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Verksamhet som är avsedd att utveckla kärnladdningar är i Finland förbjuden enligt kärnenergilagen (990/87). Enligt lagstiftningen i Finland är utförandet av andra experiment som avses i artikeln förbjudna om tillstånd som förutsätts enligt kärnenergilagen eller strålskyddslagen (592/91) saknas. De i lagarna

fastställda villkoren för beviljande av tillstånd hindrar i praktiken utförandet av farliga experiment. Artikeln förutsätter inga ändringar i lagstiftningen i Finland.

Artiklarna 35 och 36. Varje medlemsstat skall inrätta de anläggningar som behövs för fortlöpande kontroll av radioaktivitetsnivån i luft, vatten och jord. Kommissionen skall ha tillträde till dessa kontrollanläggningar och den får kontrollera deras funktion och effektivitet.

De nationella strålsäkerhetsorganisationerna skall regelbundet informera kommissionen om den radioaktivitetsnivå som befolkningen utsätts för. Närmare föreskrifter om rapporteringen ingår i direktivet 80/836/Euratom, som behandlats i motiveringen till artikel 30.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland sörjer strålsäkerhetscentralen och inrikesministeriet för den strålkontrollorganisation som avses i artiklarna.

Euratomgemenskapens anställda har med stöd av artikel 35 viss, dock begränsad, tillträdesrätt till kontrollorganen i Finland. Det finns inga närmare föreskrifter om omfattningen av det nationella kontrollsystemet och också i fortsättningen kan man begränsa det till att omfatta endast statliga inrättningar. Artikeln medför inga behov att ändra lagsiftningen.

Artikel 37. Artikeln innehåller en särskild rapporteringskyldighet om varje plan som berör deponering av radioaktivt avfall av alla slag. Syftet med artikeln är att kommissionen skall fastställa om deponeringsplanens genomförande kan medföra en radioaktiv kontamination av vatten, jord eller luft i någon annan medlemsstat. Kommissionen skall efter att ha hört den expertgrupp som avses i artikel 31 yttra sig om planen inom sex månader. Kommissionens yttrande är inte bindande.

Kommissionen har 1991 lämnat en rekommendation (91/4/Euratom) om tillämpningen av artikeln. I rekommendationen grupperas verksamhet som ger upphov till radioaktivt avfall i tre huvudgrupper. Dessa berör i huvudsak utnyttjandet av kärnenergi och kärnenergiindustri. Det finns detaljerade bestämmelser om de uppgifter som skall underrättas kommissionen. Uppgifterna skall lämnas innan ifrågavarande anläggning får koncession, tas i

bruk eller ombyggs. Då anläggningen är i bruk skall kommissionen underrättas om utsläppen med fastställda intervaller.

Den förpliktelse artikeln ålägger förutsätter inte ändringar av lagstiftningen i Finland. I kärnenergiförordningen (161/88) och strålskyddsförordningen (1512/91) skall tilläggas ett stadgande om begäran av kommissionens yttrande.

Artikel 38. Enligt artikeln skall kommissionen lämna rekommendationer till medlemsstaterna i fråga om radioaktivitetsnivån i luft, vatten och jord.

Artikeln innehåller också ett bemyndigande med stöd av vilket kommissionen i brådskande fall skall utfärda ett direktiv som förpliktar den berörda medlemsstaten att inom en av kommissionen fastställd tid vidta alla åtgärder för att undvika att de grundläggande normerna överträds. Om staten inte inom den fastställda tiden rättar sig efter kommissionens direktiv, får kommissionen eller varje medlemsstat som saken gäller omedelbart väcka talan vid EG-domstolen.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Med stöd av 67 § strålskyddslagen (592/91) kan inrikesministeriet meddela allmänna föreskrifter och anvisningar för planering och samordnande av åtgärder med tanke på strålningssituationer som avviker från det normala. Med stöd av 81 § i hälsovårdslagen (469/65) kan social- och hälsovårdsministeriet meddela nödvändiga föreskrifter om åtgärder som är av nöden för att förhindra en speciell hälsofara. Enligt 1 § i livsmedelslagen (526/41) kan i försäljningssyfte skeende beredning, konservering, import, transport och förvaring samt saluhållande regleras genom förordning om den allmänna hälsan kräver det eller för att skydda konsumenterna mot försäljning av undermåliga livsmedel. Under undantagsförhållanden som avses i beredskapslagen (1080/91) kan bl.a. import, export, framställning och distribution av varor regleras samt föreskrifter om försäljning och användning av dem utfärdas. En storolycka kan till exempel vara ett undantagsförhållande.

Lagstiftningen i Finland innehåller alltså flera stadganden med stöd av vilka de åtgärder som direktivet förutsätter i brådskande fall kan verkställas i Finland.

Artikel 39. Artikeln gäller ordnandet av strålsäkerhetsfrågorna inom gemenskapens organisation. En enhet som särskilt grundas för ändamålet skall ha till uppgift att sammanställa den nationella dokumentation som avses i artiklarna 33, 36 och 37 samt att biträda kommissionen då denna fullgör de uppgifter inom strålsäkerhetsområdet som fördraget ålägger den.

Kapitel 4

Investeringar

Artikel 40. För att fullgöra sin uppgift fastställd i artikel 1 skall gemenskapen bl.a. enligt artikel 2 underlätta investeringar inom kärnenergiområdet. För att stimulera investeringarna och för att samordna dem har i artikel 40 fastställts att kommissionen regelbundet i vägledande syfte skall offentliggöra program som särskilt skall behandla målen för kärnenergiproduktionen och de investeringar av alla slag som krävs för att uppnå dessa mål.

Programmet är i praktiken ett sammandrag av medlemsstaternas program och av de i dem presenterade målen för kärnenergiproduktionen i de medlemsstater som utnyttjar kärnenergi, mål som kommissionen inte nuförtiden befattar sig med. I samband med undertecknandet av anslutningsfördraget bekräftar Finland och de övriga länderna som ansökt om medlemskap samt EG:s medlemsstater i en förklaring om tillämpningen av Euratomfördraget (förklaring 4) uttryckligen att det är varje medlemsstat som avgör i överensstämmelse med sin specifika nationella politik om den skall producera kärnenergi eller inte.

Artikel 41. Enligt artikeln skall kommissionen underrättas om investeringsprojekt upptagna på listan i bilaga II till fördraget. I bilagan har listats de flesta projekt inom kärnenergiområdet med undantag för lager för kärnavfall och slutanvändningsutrymmen för kärnavfall.

Med stöd av artikeln har kommissionen 1958 utfärdat förordning nr 1 om fastställandet av detaljerade bestämmelser om de underrättelser som fastställs i artikel 41 i fördraget. Förordningen innehåller bestämmelser om anmälan av investeringarna. Informationsskyldigheten gäller företagen i fråga.

Likaså har med stöd av artikeln 1958 utfärdats rådets förordning nr 4 om fastställandet

av investeringsprojekten som enligt artikel 41 i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen skall underrättas kommissionen. Där fastställs minimigränserna för när underrättelser om investeringsprojekten skall lämnas. Förordningen har aldrig ändrats. Till följd av inflationen är gränserna i dag så låga att i praktiken skall nästan alla investeringar anmälas.

Anmälningsskyldigheten berör också återanskaffningar eller omställningar av befintliga anläggningar. Underrättelserna är viktiga endast rörande projekt som skapar ny kapacitet.

Bilaga II får genom beslut med kvalificerad majoritet ändras av rådet på förslag från kommissionen. Tillsvidare har bilagan inte ändrats.

Artikel 42. Enligt artikeln skall de projekt som avses i artikel 41 underrättas kommissionen och den berörda medlemsstaten senast tre månader innan de första avtalen ingås med leverantörerna eller, om företaget skall utföra arbetet med egna resurser, senast tre månader innan byggnads- och/eller installationsarbetena påbörjas.

Artikel 43. I artikeln fastställs att kommissionen skall överlägga med personerna eller företagen om alla synpunkter på investeringsprojekten som har samband med målen i fördraget. I praktiken tillsätter kommissionen för överläggningarna en expertgrupp, som i allmänhet för rätt ingående överläggningar med det företag som lämnat underrättelsen och uppgör ett yttrande i saken. Kommissionen skall underrätta den berörda medlemsstaten och det berörda företaget om sin uppfattning.

Då yttrandet utarbetas beaktar kommissionen också tillämpningen av bestämmelserna om den gemensamma marknaden (artikel 97) och av rättsakterna om offentliga anskaffningar utfärdade med stöd av Romfördraget. Kommissionen kan också i detta sammanhang meddela om den kommer att förorda beviljandet av Euratomlån avsedda i artikel 172, om företaget söker sådana.

Kommissionen kan i sitt yttrande ta ställning till om projektet överhuvudtaget är förnuftigt. Det binder dock inte företaget, om gemenskapens föreskrifter i övrigt tillämpas.

Artikel 44. Enligt artikeln får kommissionen offentliggöra investeringsprojekt som meddelats den endast med de berörda medlemsstaternas, personernas och företagens samtycke.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Att bygga kärnanläggningar kräver enligt Finlands kärnenergilag (990/87) ett positivt principbeslut av statsrådet som skall godkännas av riksdagen. För att uppföra och använda en kärnanläggning behövs dessutom tillstånd av statsrådet. Ett kriterium då tillståndet beviljas är samhällets allmänna intresse, vilket bl.a. innebär de ekonomiska möjligheterna att genomföra projektet.

Då bestämmelserna om investeringarna inte påverkar medlemsstaternas beslutande makt i fråga om investeringar inom kärnenergiområdet, förutsätter de inte ändringar av lagstiftningen. I kärnenergiförordningen (161/88) är det dock skäl att göra ett tillägg, som säkerställer att i samband med behandlingen av ansökan om principbeslut konstateras att också kommissionen blivit underrättad.

Kapitel 5

Gemensamma företag

Artikel 45. Artiklarna 45—51 berör grundandet av särskilda gemensamma företag. Ett gemensamt företag kan ha vissa förmåner som fastställs i fördraget. Enligt artikel 45 i fördraget får gemensamma företag som är av utomordentlig betydelse för utvecklingen av kärnenergiindustrin inom gemenskapen bildas. Genom att sammanslå kunnandet och resurserna i de olika staterna och genom att samtidigt sprida den ekonomiska risken för anläggningar som utnyttjar ny teknologi har man antagit att det är möjligt att påskynda upprättandet av sådana företag inom gemenskapens territorium. I dag finns det åtta gemensamma företag som med undantag för en JET-forskningsanläggning (Joint European Torus-reaktor), avsedd för forskning av fusionsenergi, är kärnkraftverk.

Gemenskapens medlemsstater eller fysiska eller juridiska personer i medlemsstaterna kan vara medlemmar av ett gemensamt företag. En stat utanför gemenskapen eller en fysisk eller juridisk person i en sådan stat kan också vara medlemmar av företaget. Också Euratomgemenskapen kan vara medlem av ett gemensamt företag.

Artikel 46. Enligt den första punkten i

artikeln prövar kommissionen varje plan för att bilda ett gemensamt företag. Initiativet kan tas av kommissionen, en medlemsstat eller någon annan. Kommissionen skall för grundandet av ett gemensamt företag begära in yttranden från medlemsstaterna och från varje offentligt eller privat organ som enligt kommissionens mening kan belysa frågan.

Enligt punkt 2 i artikeln skall kommissionen med ett motiverat yttrande till rådet överlämna varje plan för att bilda ett gemensamt företag. Om kommissionen stöder det planerade gemensamma företaget, skall den lämna rådet förslag om lokaliseringsort, stadgar samt finansieringens omfattning och finansieringstakten. I kommissionens förslag skall därtill tas ställning till gemenskapens eventuella medverkan i finansieringen av det gemensamma företaget, eventuell medverkan av tredje land, en internationell organisation eller en medborgare i tredje land i finansieringen eller ledningen av det gemensamma företaget samt till beviljandet av de förmåner som anges i bilaga III till Euratomfördraget. Kommissionen skall bifoga en detaljerad rapport om planen i dess helhet.

Artikel 47. I artikeln fastslås hur rådet skall fatta beslut om gemensamma företag. Rådet har alltid möjlighet att av kommissionen begära kompletterande upplysningar och undersökningar. Om rådet med kvalificerad majoritet beslutar att en plan kommissionen avstyrkt likväl bör genomföras, skall kommissionen lämna rådet de förslag och den detaljerade rapport som avses i artikel 46.

Rådet beslutar i allmänhet med kvalificerad majoritet om alla förslag från kommissionen om gemensamma företag. Rådet skall dock besluta enhälligt om gemenskapens medverkan i finansieringen av det gemensamma företaget, medverkan av tredje land, en internationell organisation eller en medborgare i tredje land i finansieringen eller ledningen av det gemensamma företaget.

Artikel 48. Enligt artikeln kan rådet genom enhälligt beslut förklara att samtliga eller vissa av de förmåner som anges i bilaga III till Euratomfördraget tillämpas på alla gemensamma företag. Förmånen kan vara att det gemensamma företags verksamhet erkänns vara i det allmännas intresse enligt nationell lagstiftning vid förvärv av fast egendom och expropriation. Förmånerna kan också bestå av befrielse från skatter och avgifter. Det kan också vara frågan om upplåtelse av licenser

enligt artiklarna 17—23. Ett gemensamt företag kan också få befrielse från förbud och restriktioner i fråga om import och export. Valutalättnader kan också komma i fråga liksom befrielse från inrese- och uppehållsrestriktioner för medborgare i medlemsstaterna som är anställda av de gemensamma företagen, för deras äkta makar och för familjemedlemmar. Däremot kan rådet inte besluta att det gemensamma företaget beviljas befrielse från tillstånd eller andra begränsningar enligt nationell lagstiftning.

Beviljandet av förmånerna förutsätter inte nödvändigtvis eftergifter från det gemensamma företaget. För att få förmånerna kan dock som villkor uppställas att företaget exempelvis underrättar kommissionen om industriella, tekniska och ekonomiska uppgifter som uppkommit i samband med planeringen, byggandet och användningen av kärnanläggningen.

Enligt artikeln skall varje medlemsstat för sin del säkerställa att förmånerna enligt rådets beslut beviljas.

Artikel 49. I artikeln bestäms ett gemensamt företags rättsliga ställning. Ett gemensamt företag bildas alltid genom beslut av rådet. Med ett beslut av rådet fattat med stöd av artikeln har det getts möjlighet för ett gemensamt företag som grundats för en bestämd tid att efter det att tiden gått ut fortsätta som ett gemensamt företag.

Enligt artikeln skall varje gemensamt företag vara en juridisk person och det skall i varje medlemsstat ha den mest vittgående rättskapacitet som tillerkänns juridiska personer enligt den nationella lagstiftningen. Det kan bl.a. förvärva och avyttra lös och fast egendom samt föra talan inför domstolar. De gemensamma företaget är underkastat de bestämmelser som gäller för industri- och handelsföretag. Tvister som gäller gemensamma företag avgörs av behöriga nationella domstolar, utom då gemenskapens domstol är behörig enligt Euratomfördraget.

I praktiken har de gemensamma företagen hittills haft bolagsform enligt den stats nationella lagstiftning i vilken de verkar och på företagen tillämpas den stats nationella lagstiftning på vars territorium företaget har sin hemort.

Artikel 50. Artikeln gäller ändringar av de gemensamma företagens stadgar. Stadgarna får ändras i den ordning som anges i stadgarna. Ändringarna träder dock i kraft först sedan

rådet har godkänt dem. Som exempel på ändringar i bestämmelserna enligt denna artikel kan nämnas ökning av det gemensamma företags aktiekapital och sammansättningen av medlemmarna i företaget eller ändringar i bestämmelser föranledda av att företags uppgifter ändrats.

Artikel 51. I artikeln bestäms att kommissionen skall ansvara för att rådets samtliga beslut om att bilda gemensamma företag genomförs, till dess att organ för förvaltningen av företagen har inrättats.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

De beskattningsmässiga förmåner som beviljas gemensamma företag avviker från gällande skattelagstiftning i Finland. Till övriga delar förutsätter artiklarna om gemensamma företag inga ändringar av den gällande lagstiftningen.

Kapitel 6

Försörjning

Artikel 52. Enligt artikeln skall försörjningen med malmer, råmaterial och speciella klyvbara material säkerställas enligt principen om lika tillgång till resurserna och genom en gemensam försörjningspolitik. I artikeln förbjuds alla förfaranden som syftar till att tillförsäkra vissa förbrukare en privilegierad ställning.

Genom artikeln upprättas en byrå och dess uppgifter och rättigheter fastställs. Enligt artikeln har byrån optionsrätt till alla kärnämnen inklusive malmer, som produceras inom gemenskapens territorium, samt ensamrätt att ingå avtal om leverans från länder inom eller utom gemenskapen. Byrån får inte ge förbrukarna en diskriminerande behandling som grundar sig på hur dessa avser att använda leveranserna, om inte avnändningen är olaglig eller strider mot villkor som leverantörer utanför gemenskapen har ställt upp. Byråns optionsrätt till kärnämnen producerade inom gemenskapen beskrivs närmare i samband med artiklarna 57—63.

Om byråns uppgifter finns också bestämmelser i artikel 80 om säkerhetskontroll, i kapitlet om egendomsordning (artiklarna 86—89), i

avdelningen om finansiella bestämmelser (artikel 171) samt i de allmänna bestämmelserna (artikel 195).

Avsnitt 1

Byrån

Artikel 53. Enligt artikeln står byrån direkt under kommissionens tillsyn. Kommissionen utser byråns generaldirektör och biträdande generaldirektör, utfärdar direktiv för byrån och den har vetorätt mot byråns beslut.

Varje åtgärd från byråns sida då den utövar sin optionsrätt kan av de berörda parterna hänskjutas till kommissionen som inom en månad skall fatta beslut i frågan.

Artikel 54. Enligt artikeln är byrån en juridisk person och den har en självständig ekonomisk ställning. Med stöd av artikeln har rådet 1958 fastställt stadgan för Euratoms bränsleförsörjningsbyrå (358X1101). Två av stadgans artiklar har därefter ändrats varje gång nya medlemmar har anslutit sig till gemenskapen och också i anslutningsakten finns anpassningar relaterade till detta.

I artikel II i stadgan fastställs att bränsleförsörjningsbyrån i varje medlemsstat skall ha den mest vittgående rättskapacitet som tillerkänns en juridisk person enligt den nationella lagstiftningen. Byrån kan bl.a. förvärva och sälja fast egendom, ingå avtal, ge garantier, fungera som medlare, ha ombud samt föra talan inför domstol. Försörjningsbyrån syftar inte till vinst och i medlemsstaterna skall den ges ställning av ett allmännyttigt samfund.

Enligt artikel III är Bryssel bränsleförsörjningsbyråns hemort. Dess grundkapital är enligt artikel IV för närvarande 4 000 000 europeiska beräkningsenheter, för vilket medlemsstaterna svarar i stort sett i förhållande till röstetalet i rådet. Endast 10 % av grundkapitalet har hittills inbegärts. Enligt samma artikel betalas andelarna i varje lands egen valuta och senare fluktuationer i penningvärdet leder till tillägs- eller återbetalningar så att varje medlemsstats andel av grundkapitalet är konstant.

Enligt artikel VI i stadgan har bränsleförsörjningsbyrån rätt att debitera sina kostnader av parterna i uranhandeln då den använder sin optionsrätt. Kommissionen har till uppgift att efter att ha hört rådet fastställa betalnings-

grunderna och betalningarnas storlek. Tillsvi-
dare har varken betalningar eller grunder för
dem fastställts.

Artikel VI i stadgan innehåller bestämmelser
om bränsleförsörjningsbyråns ekonomiförvalt-
ning. Utgångspunkten är att byrån verkar på
kommersiell bas och den kan ta lån för sin
verksamhet. Den har vissa rättigheter när det
gäller valutaväxling, dessa har dock inte längre
någon praktisk betydelse.

Enligt artikel VIII i stadgan kan kommissio-
nen inom sju dagar efter att bränsleförsörj-
ningsbyrån fattat ett beslut upphäva det eller
göra en reservation i fråga om innehållet i det.
I det senare fallet har kommissionen 15 dagar
på sig att fatta det slutgiltiga beslutet. Den som
beslutet gäller kan å sin sida lämna det till
kommissionen för behandling inom 15 dagar
efter att beslutet meddelats.

Bränsleförsörjningsbyråns generaldirektör
svarar enligt artikel IX för byråns förvaltning.
Enligt artikel X har byrån en rådgivande
kommitté, som i dag har 44 ledamöter utsedda
för två år. Också kommitténs platser fördelas
mellan medlemsstaterna ungefär i samma för-
hållande som röstetalet i rådet. Det största
antalet platser ett land kan ha är i dag 6 och
Luxemburg saknar helt representant. Ledamö-
terna i kommittén kan också vara juridiska
personer. Trots att generaldirektören måste
inbegära kommitténs yttrande om de viktigaste
frågorna är han inte bunden av det. Bestäm-
melserna i fördragets artikel 194 om sekretess
gäller också personalen i byrån och medlem-
marna av den rådgivande kommittén.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt artikel 29 i anslutningsakten och
avdelning XII i bilaga I ändras artikel V i
stadgan för bränsleförsörjningsbyrån så att
byråns kapital skall vara 4 416 000 europeiska
beräkningenheter. Finlands andel av kapitalet
fastställs till 2,17 %. Artikel X i stadgan ändras
så att den rådgivande kommittén skall ha 52
ledamöter och Finland skall ha 2 ledamöter.

Artiklarna 55 och 56. Medlemsstaterna skall
lämna eller låta lämna byrån all information
som denna behöver för att kunna utöva sin
optionsrätt och sin ensamrätt att ingå avtal om
leveranser. Medlemsstaterna skall dessutom ga-
rantera att byrån fritt får utöva sin verksamhet

inom deras territorier. Medlemsstaterna får
upprätta ett eller flera organ med behörighet
att i förbindelserna med byrån företräda pro-
ducenterna och förbrukarna i utomeuropeiska
territorier under medlemsstaternas jurisdiktion.

Lagstiftningen i Finland och behovet av änd- ringar

Kärnenergilagen (990/87) bör kompletteras
med ett stadgande som säkerställer att bräns-
leförsörjningsbyrån får den information den
behöver av dem som ingår leveransavtal. Re-
geringens proposition om ändring av kärnener-
gilagen avläts särskilt.

Avsnitt 2

Malmer, råmaterial och speciella klyvbara material från gemenskapen

Artiklarna 57—62. Artiklarna fastställer för-
farandet i anslutning till byråns optionsrätt i
fråga om kärnmaterial som produceras inom
gemenskapens territorium. Den ursprungliga
avsikten var att handeln med malmer, råmate-
rial och speciella klyvbara material (i praktiken
uran) som behövs för produktion av kärnenergi
skulle ske genom byråns förmedling. I prakti-
ken begränsas optionsrätten nuförtiden till
godkännande av de leveransavtal som säljare
och köpare förhandlat färdigt.

Enligt artikel 57 omfattar byråns optionsrätt
rätten att använda och förbruka material som
enligt bestämmelserna i kapitel VIII tillhör
gemenskapen och förvärvet av äganderätt i
övriga fall. Gemenskapens äganderätt beskrivs
närmare i samband med artiklarna 86—91.

Varje producent skall erbjuda byrån sådana
malmer, råmaterial eller speciella klyvbara ma-
terial som han producerar, överlåter eller lag-
rar. Vissa undantag till denna skyldighet fast-
ställs i artiklarna 58, 62 och 63.

Enligt artikel 58 kan en producent själv välja
det produktionsstadium där han erbjuder by-
rån produkten. Detsamma gäller två eller flera
företag som står i förbindelse med varandra.

Om byrån inte utövar sin optionsrätt, kan en
producent enligt artikel 59 själv förädla kärn-
material han innehar, under förutsättning att
han erbjuder byrån den förädlade produkten,
eller att han har kommissionens tillstånd att
avsätta produkten utanför gemenskapen. Vid
export får dock inte tillämpas gynnsammare

villkor än de som innefattats i det tidigare erbjudandet till byrån. Exporten får inte heller strida mot gemenskapens mål. Exporten sker alltid genom förmedling av byrån.

Potentiella förbrukare skall enligt artikel 60 regelbundet underrätta byrån om sina behov av kärnmaterial och om sina planer för att fylla behovet. På motsvarande sätt skall producenterna underrätta byrån om sina försäljningsanbud. Byråns uppgift är därefter att försöka sammanjämka tillgång och efterfrågan. Om efterfrågan är större än utbudet skall byrån fördela det erbjudna materialet enligt behoven. Enligt artikeln utfärdar byrån regler som närmare anger hur tillgång och efterfrågan skall balanseras.

Enligt artikel 61 skall byrån uppfylla alla till den gjorda beställningar med undantag för fall då rättsliga eller materiella hinder, såsom brist på anbud, hindrar det. Enligt artikeln kan byrån också kräva förskottsbetalningar för att säkerställa leveransen.

Inskränkningarna av byråns optionsrätt utreds i artikel 62. Byrån skall utöva sin optionsrätt till speciella klyvbara material som framställts inom medlemsstaterna för att tillgodose efterfrågan från förbrukare, för att själv lagra dessa material eller för att exportera dem utanför gemenskapen. Ifrågavarande kärnmaterial och användbara restprodukter skall dock i första hand lämnas kvar hos producenten för att lagras, användas för producentens egna behov eller på vissa villkor ställas till förfogande för företag inom gemenskapen som samarbetar med producenten för dessa företags behov.

I praktiken har artiklarna om byråns optionsrätt och samordningen av tillgång och efterfrågan tillämpats betydligt enklare än vad de ger möjlighet till. Kommissionen fastställde den 5 maj 1960 en stadga för Europeiska atomenergigemenskapens bränsleförsörjningsbyrå med detaljerade bestämmelser om balansen av tillgång och efterfrågan på malmer, råmaterial och speciella klyvbara material (360X0501). Stadgan har ändrats 1975 genom stadgan om bränsleförsörjningsbyrån (375X0701). I stadgorna finns föreskrifter som preciserar artikel 60 i fråga om innehållet i underrättelserna till kommissionen och om det sammandrag byrån skall göra på basis av den. Underrättelserna skall lämnas endast på byråns begäran.

Om tillgången på malmer och råmaterial

(t.ex. oanrikat uran) klart överstiger efterfrågan, kan kommissionen beordra byrån att tillämpa ett förenklat förfarande, där köpare och säljare direkt kan ingå köpavtal. Avtalen skall dock uppfylla byråns fastställda allmänna villkor och de skall ges byrån till kännedom. Om den inte reagerar på dem inom åtta dagar anses avtalet vara godkänt.

Om man inte övergått till förenklat förfarande, sker samordningen av tillgången och efterfrågan på malmer och råmaterial i praktiken på samma sätt, men byrån skall inom tio dagar efter det att den fått avtalstexten antingen bekräfta eller upphäva avtalet. Det finns inga allmänna förutsättningar som styr beslutet, men byrån skall motivera ett fällande beslut.

Vid samordningen av tillgången och efterfrågan på och utbudet av speciella klyvbara material, såsom anrikat uran, är förfarandet att producenterna av anrikat uran underrättar byrån om sina leveransmöjligheter och -villkor. Byrån skall då meddela om den utnyttjar sin optionsrätt. I praktiken har optionsrätten inte utnyttjats.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Om leveranserna av kärnmaterial har stadgats i kärnenergilagen (990/87) i Finland. Det behövs tillstånd för att exportera, importera, inneha och överlåta kärnmaterial. Det primära syftet med tillståndet är att säkerställa att kärnmaterial inte överförs från fredligt bruk till kärnladdningar eller övriga okända ändamål och att de förpliktelser som följer av statsfördrag som Finland ingått följs. I sista hand kan tillstånd vägras på ändamålsenlighetsgrund också av andra orsaker som ligger i samhällets allmänna intresse. Artikeln föranleder inga ändringar av kärnenergilagen.

Artikel 63. Enligt artikeln skall de kärnmaterial som producerats av gemensamma företag enligt artikeln 45 tilldelas förbrukarna enligt reglerna för dessa företag.

Avsnitt 3

Malmer, råmaterial och speciella klyvbara material från länder utanför gemenskapen

Artikel 64. Enligt artikeln har byrån, med vissa undantag, ensamrätt att ingå avtal vilkas

huvudsyfte är leveranser från länder utanför gemenskapen av kärnmaterial, som behövs vid framställningen av kärnbränsle.

Artikel 65. Enligt artikeln tillämpas förfarandet enligt artikel 60 för att balansera tillgång och efterfrågan också på leveranser av kärnmaterial från länder utanför gemenskapen. Byrån får dock bestämma leveransernas geografiska ursprung, om förbrukarna tillförsäkras minst lika förmånliga villkor som de i beställningen angivna.

Artikel 66. I det fall att byrån inte kan uppfylla förbrukarnas beställningar eller leveranserna inte till sitt pris är skäliga, kan kommissionen ge förbrukarna rätt att ingå leveransavtal direkt med leverantörer utanför gemenskapen. Denna rätt kan ges för högst ett år i sänder och den bör förlängas om förhållandena är oförändrade. Förbrukarna skall sända kommissionen till kännedom de planerade, avtalen med leverantörer och kommissionen har en månad på sig att motsätta sig avtalen om de strider mot Euratomfördraget.

I praktiken har byrån utnyttjat sin ensamrätt att ingå avtal genom att godkänna eller förkasta färdigt förhandlade avtal, som tillställts den.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Leveranser av kärnmaterial från utlandet har i kärnenergilagen (990/87) begränsats genom obligatoriskt importtillståndsförfarande. Dessutom har också i vissa fall det leveransavtal som föregår importen belagts med tillstånd. Tillståndet kan av ändamålsenlighets skull vägras. Artiklarna föranleder inga ändringar av kärnenergilagen.

Avsnitt 4

Priser

Artikel 67. Enligt artikeln skall priserna på kärnmaterial i regel bestämmas på basis av tillgång och efterfrågan utan att medlemsstaterna ingriper i dem med nationella föreskrifter.

Artikel 68. Artikeln ger byrån i uppgift att övervaka att medlemsstaterna inte använder sig av en prissättning som syftar till att tillförsäkra vissa förbrukare en privilegierad ställning.

Kommissionen har rätt att vid behov återställa priserna till en nivå som de allmänna konkurrensprinciperna förutsätter.

Artikel 69. Rådet får på förslag från kommissionen fastställa producentpriserna. Om byrån med stöd av artikel 60 fastställer villkoren för beställningarna, får den föreslå de förbrukare som gjort beställningen en prisutjämnning.

För tillämpningen av föreskrifterna om prissättningen skall med stöd av bestämmelserna om balanseringen av tillgång och efterfrågan till byrån meddelas prisuppgifterna för leveransavtalen. På basis av dessa uppskattar byrån, huruvida föreskrifterna i artiklarna 67—69 följts. Om byrån anser att föreskrifterna om prissättningen inte följts, kan den vägra godkänna leveransavtalet eller förbjuda att det ingås.

Tillsvidare har det inte förekommit brist på kärnmaterial för framställning av kärnbränsle inom gemenskapens territorium och byrån har inte behövt ingripa i enskilda punkter i prissättningen av avtal. Med tanke på försörjningen på lång sikt har byrån dock under den senaste tiden befattat sig med den allmänna prisnivån i fråga om uranleveranser från länder utanför gemenskapen. Byrån har ansett att uran från det forna Sovjetunionen har erbjudits gemenskapen till ett pris som kan anses vara dumpning. På lång sikt finns det risk att de nuvarande leverantörerna försvinner från marknaden på grund av konkurrensen och då blir leveranserna beroende av en enda leverantör. Byrån har ansett att detta leder till en försvagad försörjningssäkerhet och har vägrat att godkänna leveransavtal, där uran från det forna Sovjetunionen överstiger 20 % av ett företags uranleveranser. Dessutom har byrån förutsatt att prisnivån motsvarar de s.k. världsmarknadspriserna.

Kärnbränslet till Imatran Voima Oy:s (IVO) kärnkraftverk i Lovisa anskaffas i sin helhet från Ryssland och 20 % av det uran som Industrins Kraft Ab:s kärnkraftverk i Olkiluoto behöver kommer från Ryssland. Föreskrifterna om leveranser av kärnmaterial i Euratomfördraget tillämpas inte på leveransavtal som ingåtts före anslutningen. Då IVO:s leveransavtal gäller för hela den tid de nuvarande kraftverken i Lovisa används, berör inte gemenskapens föreskrifter om leveranserna alls IVO:s kärnbränsleleveranser. På lång sikt medför gemenskapens leveranspolitik ändringar av

Industrins Krafts kärnbränsleanskaffningar genom att leveranserna från Ryssland skärs ned.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland behövs tillstånd i enlighet med kärnenergilagen (990/87) för anskaffning av kärnmaterial. Tillstånd kan förvägras också på grund av orsaker som gäller anskaffningspriset om samhällets allmänna intresse så kräver. Priserna på kärnmaterialet kan dock inte regleras med stöd av kärnenergilagen. Prisreglering är möjlig endast under undantagsförhållanden som avses i beredskapslagen (1080/91).

Kärnenergilagen ändras så att de finska myndigheterna kan bevilja tillstånd för anskaffning av kärnmaterial endast om leveransen inte strider mot förpliktelserna i Euratomfördraget. Regeringens proposition om ändring av kärnenergilagen avläts skilt.

Avsnitt 5

Bestämmelser om försörjningspolitik

Artikel 70. Artikelns fastställer på vilket sätt kommissionen får medverka till utnyttjandet av mineralfyndigheter inom gemenskapens territorium. Kommissionen får för det första bevilja finansieringsstöd för malmletning. Dessutom kan kommissionen lämna medlemsstaterna rekommendationer för prospektering och utnyttjande av mineralfyndigheter. Medlemsstaterna skall varje år lämna kommissionen en rapport om utvecklingen av prospektering och produktion, sannolika tillgångar samt genomförda eller planerade investeringar i gruvor inom deras territorier.

Om rådet med kvalificerad majoritet finner att en medlemsstat otillräckligt utnyttjat sina malmfyndigheter anses medlemsstaten ha avstått sin rätt till lika tillgång till resurserna inom gemenskapen.

Med stöd av artikeln har kommissionen 1976 utfärdat en förordning (Euratom) nr 2014/76 om stöd till projekt rörande uranprospekteringsprogram på medlemsstaternas territorium. I förordningen anger kommissionen under vilka förutsättningar den ger finansieringsstöd till uranletning på medlemsstaternas territorium. Efter 1982 har i gemenskapens budget inte beviljats medel för detta ändamål.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I Finland stadgas om utnyttjande av mineraltillgångar i gruvlagen (503/65) samt i kärnenergilagen (990/87). Enligt gruvlagen kan handels- och industriministeriet om innehavaren av gruvsrättigheterna inte på tio år har utövat gruvsdrift förpliktiga honom att inom två år börja utnyttja fyndigheten under hot att gruvsrätten kan förklaras förverkad.

Artikel 70 om utnyttjande av mineraltillgångar förutsätter inte ändringar av lagstiftningen. Dessutom är de kända urantillgångarna i Finland så små att det inte är sannolikt att artikelns tvångsåtgärder om att inleda gruvsdriften tillämpas i Finland.

Artikel 71. Kommissionen skall lämna medlemsstaterna rekommendationer om fiskala bestämmelser och bestämmelser om gruvsdrift. Rekommendationer om urangruvsdrift har inte lämnats.

Artikel 72. Enligt artikeln får byrån inom eller utom gemenskapen lägga upp kommersiella beredskapslager för att underlätta gemenskapens försörjning av löpande leveranser. Kommissionen får dessutom besluta att beredskapslager skall läggas upp. Enligt artikeln godkänner rådet med kvalificerad majoritet kommissionens förslag om detaljerade regler för finansieringen av dessa lager. Rådet har inte tillsvidare fastställt sådana regler och försörjningsbyrån har inte lagt upp beredskapslager.

Avsnitt 6

Särskilda bestämmelser

Artikel 73. Artikelns gäller avtal som en medlemsstat, en person eller ett företag ingår med en utomstående stat, organisation eller en medborgare i tredje land och som innehåller leveranser av produkter som hör till byråns kompetensområde. För att ingå ett sådant avtal eller ändra det krävs samtycke i förväg av kommissionen för leveransen av produkterna.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Enligt kärnenergilagen (990/87) behövs tillstånd för import och export av kärnmaterial. I vissa fall behövs tillstånd också för att ingå

leveransavtal som föregår importen. Artikeln förutsätter inga ändringar av lagstiftningen i Finland.

Artikel 74. Enligt artikeln får kommissionen ge byrån tillstånd att låta bli att tillämpa optionsrätten och föreskrifterna om kommissionens tillstånd i fråga om små kvantiteter kärnmaterial avsedda för forskning.

Med stöd av artikeln har kommissionen 1966 utfärdat förordning (Euratom) nr 17/66 om undantag för transporter av små kvantiteter malmer, råmaterial och speciella klyvbara material från föreskrifterna i kapitel 6 om försörjning. Förordningen har senare ändrats genom kommissionens förordning (Euratom) nr 3137/74.

Enligt förordningen tillämpas inte bestämmelserna i kapitel 6 i fördraget på transporter av malmer och råmaterialen uran och torium inom gemenskapen, på export av dessa till länder utanför gemenskapen eller import från länder utanför gemenskapen, om kvantiteterna uran eller torium per transport eller import är högst ett ton uran eller torium och högst 5 ton per förbrukare eller exportör per år.

Föreskrifterna tillämpas inte heller på transporter av speciella klyvbara ämnen inom gemenskapen, på export utanför gemenskapen eller import från länder utanför gemenskapen, om den klyvbara isotopens kvantitet är högst 200 g per transport och högst 1000 g i året per förbrukare. Vid export och import skall dessutom iakttas de samarbetsavtal som gemenskapen ingått med tredje land.

Artikel 75. Enligt artikeln skall inte bestämmelserna om den gemensamma försörjningspolitiken och byrån tillämpas på avtal om behandling, omvandling eller bearbetning av malmer, råmaterial eller speciella klyvbara material i de fall att materialet återsänds till uppdragsgivaren. Sådana avtal är i praktiken avtal om konvertering av uran och isotopanrikning vilka ingås mellan:

- a) flera personer eller företag,
- b) en person eller ett företag och en internationell organisation eller en medborgare i tredje land och materialen behandlas, omvandlas eller bearbetas utanför gemenskapen, eller
- c) en person eller ett företag och en internationell organisation eller en medborgare i tredje land och materialen behandlas, omvandlas eller bearbetas inom gemenskapen.

I det sistnämnda fallet kan materialet åter-

sändas till en av ovan nämnd person eller organisation angiven mottagare utanför gemenskapen.

De berörda personerna eller företagen skall dock underrätta kommissionen om sådana projekt. Kommissionen kan förbjuda behandling utanför gemenskapen om den anser att åtgärderna inte kan utföras effektivt och säkert och utan nämnvärd materialförlust.

Enligt artikeln skall kärnmaterial som avses i dessa avtal dock vara underkastade de kontrollåtgärder som anges i kapitel 7 i fördraget. Å andra sidan tillämpas inte föreskrifterna om gemenskapens äganderätt i kapitel 8 på kärnmaterial, som kommer från ett land utanför gemenskapen och som returneras till ett sådant land efter behandlingen.

Föreskrifterna i artikeln förutsätter inte några ändringar av lagstiftningen i Finland. Om kommissionen förbjuder behandling utanför gemenskapen skall de finska myndigheterna med stöd av kärnenergilagen (990/87) avstå från att bevilja de tillstånd som behövs för behandlingen.

Artikel 76. Enligt artikeln får rådet på initiativ av en medlemsstat eller kommissionen med enhälligt beslut ändra bestämmelserna i detta kapitel, särskilt om oförutsedda omständigheter skapar en allmän bristsituation.

År 1982 föreslog kommissionen en grundlig reform av gemenskapens gemensamma leveranspolitik och byråns verksamhet, men förslaget avancerade inte i rådet. Enligt förslaget skulle byrån bl.a. förlora sin optionsrätt till materialen samt ensamrätt att ingå leveransavtal.

År 1985 lade kommissionen fram ett förslag som berör export av kärnmaterial och teknologi till länder utanför gemenskapen. Enligt förslaget skulle man skapa en gemensam exportpolitik för gemenskapen. Rådet tog inte heller ställning till detta förslag.

Enligt artikeln borde rådet sju år efter det att fördraget trätt i kraft bekräfta samtliga bestämmelser om leveranser i detta kapitel eller utfärda nya bestämmelser.

Kapitel 7

Säkerhetskontroll

Artiklarna 77—81. I artiklarna fastställs att det är kommissionens uppgift att upprätthålla

ett kontrollsystem, vars syfte i dag är att säkerställa att förpliktelserna i kärnstoppavtalet gällande användningen av kärnmaterial på gemenskapens kärnvapenfria medlemsstater följs och att kärnmaterial i civilt bruk i de länder i gemenskapen som har kärnvapen inte överförs till andra ändamål än de har uppgivits för. Sådan kontroll av kärnmaterial kallas ofta kärnmaterialkontroll. Dessutom ingår i artiklarna föreskrifter om kommissionens rättigheter i anslutning till kontrollsystemet och medlemsstaternas och medborgarnas förpliktelser. I beslutet 1/78 har gemenskapens domstol omfattat ståndpunkten att säkerhetskontrollen också innefattar s.k. säkerhetsarrangemang dvs. åtgärder för att skydda kärnmaterial mot kriminell verksamhet.

Artikel 77. Artikeln ålägger kommissionen förpliktelsen att upprätthålla kontrollsystemet samt fastställer syftet med kontrollen. Syftet är att säkerställa att kärnmaterial inom gemenskapen inte överförs till andra ändamål än vad förbrukarna angivit och att förpliktelser som följer på avtal mellan gemenskapen och ett tredje land eller en internationell organisation iakttas. Sådana förpliktelser finns i avtal som kommissionen ingått med stöd av artikel 101 samt i avtal med Internationella atomenergiorganet (IAEA) samt vissa tredje stater.

Artikel 78. Artikeln fastställer att var och en som upprättar eller driver en anläggning för framställning, separation eller annan användning av kärnmaterial eller behandlar använda kärnbränslen skall underrätta kommissionen om sådana data om anläggningen som behövs för att förverkliga kontrollen som avses i artikel 77. Kommissionen skall också godkänna de metoder som används för kemisk behandling av bestrålat material, dvs. i praktiken återbearbetning av kärnbränslen, i den utsträckning det behövs för att förverkliga målen med kontrollen.

Artikel 79. Artikeln förpliktigar innehavarna av kärnmaterial att föra bok över de kärnmaterial de innehar, framställer, erhållit eller överlätit och att rapportera därom direkt till kommissionen i den utsträckning det behövs för kontrollen. Rapporterna och de data som avses i föregående artikel skall sändas till behöriga nationella myndigheter för kännedom. Kommissionen utfärdar närmare bestämmelser om rapporteringsförpliktelserna genom en förordning som skall godkännas av rådet.

Artikel 80. Enligt artikeln får kommissionen

kräva att alla överskott av kärnämnen som inte används eller är färdiga att användas lagras i Euratoms byrås lager eller andra lager som kontrolleras eller kan kontrolleras av kommissionen. Byrån har inte tillsvidare grundat sådana lager, utan alla kärnämnen finns i innehavarnas egna lager.

Artikel 81. Enligt artikeln får kommissionen sända inspektörer till medlemsstaternas territorier. Innan en inspektör utför sitt första uppdrag inom en medlemsstats område, skall kommissionen förhandla med den berörda medlemsstaten om inspektörens uppdrag, förhandlingarna gäller också alla senare uppdrag denna inspektör utför. Artikeln förutsätter inte samtycke av medlemsstaten för inspektörens uppdrag.

I artikeln ges inspektörerna omfattande tillträdesrätt till alla platser och uppgifter i den utsträckning det behövs för kontrollen av kärnmaterialen. Medlemsstaten kan om den vill utse företrädare för myndigheterna i staten att åtfölja inspektörerna under förutsättning att inspektionsuppdragen inte hindras eller försejas.

Om en medlemsstat motsätter sig en inspektion skall kommissionen av domstolen begära ett bemyndigande för att med tvångsmedel genomdriva kontrollen. Domstolen skall avgöra frågan inom tre dagar. Beslutet fattas av domstolens ordförande. I ännu mera brådskande fall får kommissionen själv utfärda en order om att inspektionen skall utföras med tvång. Denna order skall underställas domstolen för godkännande i efterhand. Sedan bemyndigandet eller kommissionens beslut meddelats medlemsstaten skall myndigheterna i den säkerställa att inspektörerna obehindrat får genomföra inspektionen.

De nuvarande närmare föreskrifterna om säkerhetskontrollen enligt artiklarna 77—81 finns i kommissionens förordning (Euratom) nr 3227/76 av den 19 oktober 1976 om säkerhetskontrollen inom Euratom. Vissa detaljer i förordningen har ändrats med förordningarna (Euratom) nr 220/90 och 2130/93. Innehållet i förordningen har väsentligt påverkats av det avtal Belgien, Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Irland, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Europeiska atomenergi gemenskapen och Internationella atomenergiorganisationen vid samma tid ingick om tillämpningen av artikel III och punkt 4 i fördraget om icke-spridning av kärnvapen (278A0222(01)).

I förordningen finns detaljerade bestämmelser om bokföringen och rapporteringen av kärnmaterial. I en bilaga till förordningen finns blanketter på vilka innehavarna av kärnämnen till kommissionen skall inlämna tekniska uppgifter om anläggningar där kärnmaterial behandlas, används och lagras samt uppgifter om kvantiteterna kärnämnen som transporteras och lagras. Den centrala principen är att personer och företag som innehar kärnämnen står i direkt kontakt med kommissionen.

Artiklarna 1—5 i del I i förordningen bestämmer i detalj kvaliteten och omfattningen av de tekniska uppgifter och strukturen i kärnanläggningar som avses i artikel 78 i fördraget samt tidsgränser för när uppgifterna och ändringarna av dem skall lämnas in. För nya anläggningars del skall de tekniska uppgifterna lämnas in 200 dagar innan det första partiet kärnämne anländer till anläggningen. I fråga om stora anläggningar skall vissa allmänna uppgifter, såsom ägaren, syftet, placeringsorten och kapaciteten meddelas redan 200 dagar innan byggandet inleds.

Enligt artikel 6 i förordningen skall till kommissionen årligen sändas ett verksamhetsprogram såsom fastställts i föreskrifterna om anläggningarna. Dessutom skall man leverera uppgifter som är viktiga för kontrollen, till exempel uppgifter om inventering av kärnmateriallagren och bränslebyte i reaktorerna.

Enligt artikel 7 uppgör kommissionen för alla rapporteringskyldiga dvs. i praktiken för alla kärnanläggningar detaljerade föreskrifter om bokföringen, annan kontroll av kärnmaterial och rapporteringen. Om dessa föreskrifter kräver åtgärder, som avviker från anläggningens normala förvaltning, har innehavaren av anläggningen rätt att få ersättning för de extra kostnaderna av kommissionen. Innan de detaljerade föreskrifterna ges bör kommissionen enligt artikel 8 rådgöra med personen eller företaget i fråga. En avskrift av kommissionens beslut skall sändas till medlemsstaten.

I del II i förordningen ges närmare bestämmelser om bokföringen och rapporteringen av kärnmaterial som artikel 79 i fördraget avser. Till exempel skall en inledningsinventering av kärnämnen göras inom 15 dagar efter att den månad gått ut då förordningen trädde i kraft.

I del III i förordningen finns motsvarande bestämmelser om importen av kärnämnen från länder utanför gemenskapen och exporten till

länder utanför gemenskapen samt om transporter inom gemenskapen.

I artiklarna 29—31 i del IV i förordningen finns bestämmelser om den bokföring och rapportering som skall följas vid gruvsdrift. Artiklarna 32 och 33 innehåller bestämmelser om transporter av kärnämnen. Då kärnämnen överläts för transport eller efter transporten överlämnas till mottagaren skall överlåtelsen ske med tillbörligt undertecknade dokument. Enligt artikel 34 skall förmedlare av kärnämnen uppbvara dokumenten om förmedlingen minst ett år.

I del V i förordningen finns undantag för kärnvapenmakter i fråga om tillämpningen av förordningen. Huvudregeln är att förordningen inte gäller försvarsmaktens anläggningar och kärnämnen i de medlemsstater som har kärnvapen. Definitionerna ingår i del VI.

I förordning (Euratom) nr 3227/76 finns bestämmelser om tidsfrister om leverans av uppgifter bundna till ikraftträdandet av förordningen. Enligt Finlands anslutningsakt träder förordningen i kraft då Finland ansluter sig och bestämmelserna i denna förordning tillämpas från anslutningsdagen.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Kärnenergilagens (990/87) 63 § 1 mom. ger strålsäkerhetscentralen fullmakt att övervaka de funktioner som hör till lagens tillämpningsområde. Syftet med övervakningen är att säkerställa att verksamheten sker enligt kärnenergilagstiftningen och förpliktelserna i de internationella avtal på kärnenergiområdet Finland ingått. Övervakningens syfte är mera vittgående än den kontroll som avses i Euratomfördraget. Fullmakten gör det möjligt att strålsäkerhetscentralen uppehåller ett kontrollsystem för Finlands del som långt liknar kommissionens. Detta bygger på att Finland med IAEA ingått ett avtal (FördrS 2/72) som till sitt innehåll motsvarar det avtal som de kärnvapenfria medlemsstaterna, Euratomgemenskapen och IAEA har ingått. Kostnaderna för kontrollen debiteras av dem som underställs kontrollen med stöd av lagen om grunderna för avgifter till staten (150/92).

Enligt kärnenergilagens 63 § 2 mom. har personer, som utför kontroll i Finland enligt de internationella avtal på kärnenergiområdet vilka Finland förpliktas av, rätt till tillträde och

till att få uppgifter om bokföring av kärnmaterial. En förutsättning är att Finlands regering godkänt dem som inspektörer i Finland och att en representant för strålsäkerhetscentralen är närvarande vid inspektionen. Kontrollen enligt de nuvarande avtalen Finland ingått är dock snävare än den som Euratomfördraget ger möjlighet till.

Kärnenergilagen bör ändras så att den beaktar den rätt kommissionen enligt Euratomfördraget har att utöva kontroll av kärnmaterial. Regeringens proposition i saken avlåts skilt. Strålsäkerhetscentralens rättigheter förblir oförändrade, men den bör vid tillämpningen beakta den kompetens Euratomgemenskapens institutioner har.

Detaljerade föreskrifter om kontrollen av kärnmaterial har i Finland utfärdats i strålsäkerhetscentralens direktiv. Bestämmelserna i förordningen som beskrivits ovan förutsätter inte ändringar i lagstiftningen i Finland, utan den skapar ett parallellt kontrollsystem.

Artikel 82. I artikeln finns bestämmelser om inspektörernas anställning och uppgifter samt åtgärder om överträdelse uppdagas. Inspektörerna skall begära att få ta del av och granska bokföringen över kärnmaterial. Inspektörerna har också till uppgift att rapportera konstaterade överträdelse till kommissionen.

Enligt artikelns andra stycke får kommissionen utfärda ett direktiv som ålägger medlemsstaterna i fråga att vidta åtgärder som behövs för att korrigera den konstaterade överträdelserna. Om medlemsstaten inte inom föreskriven tid följer kommissionens direktiv, får kommissionen eller en medlemsstat enligt stycke tre hänskjuta saken till gemenskapens domstol utan att av staten i fråga först begära ett genmäle som avses i artiklarna 142 och 143.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

I kärnenergilagen (990/87) har fullmakterna och rätten att kontrollera kärnenergin getts åt strålsäkerhetscentralen. Om kommissionen utfärdar ett direktiv om åtgärder att korrigera konstaterade överträdelse, kan det i fråga om förpliktelser som åläggs tillståndsinnehavare verkställas med stöd av kärnenergilagen. Artikeln förutsätter inte några ändringar av gällande lagstiftning.

Artikel 83. I artikeln fastställs sanktioner

som kommissionen får tillgripa mot personer eller företag som låter bli att följa förpliktelser som ålagts dem i kapitlet om säkerhetskontrollen i fördraget. I punkt 1 i artikeln uppräknas sanktionerna enligt svårighetsgrad. Sanktionerna kan vara varning, indragning av vissa förmåner, såsom finansiellt eller tekniskt bistånd, att företaget för en tid av högst fyra månader ställs under förvaltning av en person eller en nämnd som har utsetts i samförstånd av kommissionen och staten i fråga eller att kärnmaterial helt eller delvis tas bort. Trots att av äganderätten till gemenskapens kärnmaterial enligt artikel 86 följer att återtagning av kärnmaterial inte formellt är konfiskering, är det i praktiken dock fråga om en jämförbar åtgärd.

År 1992 utfärdades en varning och 1990 tillsatte kommissionen en nämnd bestående av tre personer i ledningen för ett kärnkraftverk i fyra månaders tid.

Enligt punkt 2 i artikeln är kommissionens beslut om överlåtelse av kärnmaterial verkställbara i medlemsstaterna. Avvikande från gemenskapens normala praxis har talan som förs vid EG-domstolen suspensiv verkan. Domstolen får dock, efter framställning av kommissionen eller en medlemsstat, förordna om omedelbar verkställighet av beslutet.

Enligt punkt 3 i artikeln får kommissionen lämna medlemsstaterna rekommendationer om lagar och andra författningar avsedda att säkerställa att förpliktelserna iakttas av de ansvariga. Sådana rekommendationer har inte lämnats. Enligt punkt 4 skall medlemsstaterna säkerställa att sanktionerna verkställs och att de för skadan ansvariga korregerar situationen.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Om tvångsmedel i anslutning till användningen av kärnenergin och följderna därav har stadgats i 10 och 11 kapitlet kärnenergilagen (990/87) och om återkallande av tillstånd i § 26. Kärnenergilagen ger de finska myndigheterna tillräckliga fullmakter att säkerställa att de ansvariga för forseelserna följer de förpliktelser som ålagts dem. Kärnenergilagen bör dock ändras så att den beaktar den rätt som kommissionen enligt Euratomfördraget har att tillgripa sanktioner mot överträdelse som framkommit i kontrollen av kärnmaterial. Regeringens proposition i ärendet avlåts särskilt.

Artikel 84. Artikeln fastställer inskränkningar i kontrollsystemet. Kontrollen skall gälla olika funktioner på ett jämbördigt sätt. Befogenheterna för de organ som är ansvariga för kontrollen begränsas till vad som är nödvändigt för att uppnå målen med kontrollen. Artikelns fastslår också att kontrollen inte omfattar material avsedda för försvarsändamål.

Artikel 85. Enligt artikeln kan rådet med enhälligt beslut ändra de detaljerade bestämmelserna om verkställandet av kontrollen enligt artiklarna 77—84. Artiklarna har aldrig ändrats.

Kapitel 8

Egendomsordning

Artiklarna 86 och 87. Speciella klyvbara material dvs. i praktiken anrikat uran och plutonium är gemenskapens egendom. Gemenskapens äganderätt omfattar alla speciella klyvbara material som framställts eller importerats av en person eller ett företag och som är föremål för den i kapitel 7 avsedda säkerhetskontrollen. Det sistnämnda kravet innebär att kärnmaterial som används för försvarsändamål inte omfattas av äganderätten.

Medlemsstaterna, personerna eller företagen har dock obegränsad rätt att använda och förbruka de speciella klyvbara material som på föreskrivet sätt kommit i deras besittning, om förpliktelseerna i Euratomfördraget följs. Där- emot begränsas anskaffningen och överlåtelsen av materialen av bestämmelserna i kapitel 6. I Finland finns det inga speciella stadganden om äganderätten till kärnmaterial. Gemenskapens äganderätt enligt artikel 86 är rätt långt formell men beaktande av artikel 87.

Artiklarna 88 och 89. Byrån skall i gemenskapens namn föra särskilt konto över värdet av de kärnmaterial gemenskapen äger. Varje medlemsstat, person och företag, som i sin besittning har speciella klyvbara material, för ett eget konto, likaså gemenskapen och byrån. Registreringar införs på kontona då besittningsrätten överförs. Vinst och förluster för- anledda av ändringar av kärnmaterialens värde faller på den som innehar materialen.

Penningrörelsen för kärnmaterialleveranser- na har aldrig skett via byrån och den ovan nämnda bokföringen har aldrig påbörjats.

Artikel 90. Om nya omständigheter kräver

det får bestämmelserna om gemenskapens äganderätt, på initiativ av en medlemsstat eller av kommissionen, ändras av rådet genom enhälligt beslut. Det är kommissionens skyldighet att pröva alla framställningar i frågan framlagda av medlemsstaterna. Bestämmelserna om äganderätten har aldrig ändrats.

Artikel 91. Artikelns framhåller att Euratomfördraget uttryckligen gäller äganderätten till speciella klyvbara material.

Kapitel 9

Den gemensamma marknaden på kärnenergi- området

Artikel 92. Enligt artikeln tillämpas bestämmelserna om den gemensamma marknaden i fördraget endast på varor och produkter som är uppräknade i bilaga IV till fördraget. Rådet kan på förslag från kommissionen ändra listorna i bilaga IV.

Lista A¹ i bilaga IV innehåller s.k. kärnmaterial, malmer som innehåller kärnmaterial och kemiska föreningar och legeringar av kärnmaterial som kommer i fråga i olika skeden av framställning av kärnbränslen. De två andra listorna (lista A² och lista B) i bilaga IV innehåller kärnreaktorer och deras moderater, delar och reservdelar till reaktorer, anordningar för behandling och transport av kärnmaterial samt en mängd anläggningar och produkter som behövs för kärnenergiforskning. Rådet har överfört delarna och reservdelarna till kärnreaktorerna från lista B till lista A² med förordning nr 5 om ändring av lista B i bilaga VI till Euratomfördraget utfärdad 1959. Bilaga IV gäller uttryckligen varor och produkter och den kan inte anses omfatta det radioaktiva avfall som uppstår vid användningen av kärnenergi.

Artikel 93. Det första stycket i artikeln berör avskaffandet av import- och exporttullar och kvantitativa restriktioner i handeln mellan medlemsstaterna. Dessa hinder skulle vara avskaffade inom ett år efter det att fördraget trätt i kraft dvs. snabbare än vad Romfördraget förutsätter, men den snabbare tidtabellen gällde endast varor och produkter förtecknade i bilaga IV. I fråga om produkterna förtecknade i lista B förutsattes dessutom att de omfattades av den gemensamma tulltaxan som avses i artikel 94. Avvikande från artikel 30 i Rom-

fördraget nämns inte i denna artikel åtgärder med motsvarande verkan som de kvantitativa restriktionerna.

Det andra stycket i artikeln ger möjlighet att ta ut tullar på utomeuropeiska territorier under en medlemsstats jurisdiktion. En förutsättning är att tullarna inte leder till diskriminering mellan moderstaten och de övriga medlemsstaterna.

EG-domstolen har i sitt beslut 1/78 ansett att bestämmelserna om den gemensamma marknaden på kärnenergiområdet i Euratomfördraget inte betyder annat än en tillämpning på ett visst bestämt område av de juridiska begrepp i EG-fördraget, vilka bildar grunden för den gemensamma marknaden i EG. Enligt domstolen berör de befrielsen av transporter av kärnmaterial och bestämda specialmaterial och -anläggningar så att hinder som direkt eller indirekt beror på den nationella lagstiftningen angående beskattning, handel eller tekniska faktorer inte försvårar dem. Målet är att skapa ett område för den gemensamma marknaden.

Vid skapandet av den gemensamma marknaden på kärnenergiområdet har man dock i praktiken gått fram försiktigt och verksamheten på marknaden påverkas till exempel av den sekundärlagstiftning om hälsoskyddet vilken utfärdats med stöd av artikel 30.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Tullarna på varor och produkter som anecknats i bilaga IV till fördraget har redan tidigare avskaffats med stöd av frihandelsavtal mellan de fördragsslutande parterna till anslutningsfördraget. Mellan länderna har inte heller tillämpats några kvantitativa restriktioner. Däremot behövs det för import och export av flera av de varor och produkter som uppräknas i bilagan tillstånd enligt kärnenergilagen (990/87) och beviljandet av detta tillstånd baseras på ändamålsenlighetsprövning. För vissa varor och produkter är det fråga om tillstånd baserat på rättslig prövning enligt strålskyddslagen (592/91).

För att skapa den gemensamma marknaden på kärnenergiområdet måste stadganden om import- och exporttillstånd både i kärnenergilagen och i strålskyddslagen ändras så att de motsvarar kraven om den gemensamma marknaden. Regeringspropositionerna om lagändringarna avlåts särskilt.

Artiklarna 94 och 95. Artiklarna berör en gemensam tulltaxa mellan medlemsstaterna vilken de skall upprätta inom ett år efter det att fördraget träder i kraft. De har i praktiken ersatts med bestämmelserna i artiklarna 18 — 29 i Romfördraget.

Artikel 96. Enligt bestämmelserna under punkt 1 avskaffas alla sådana begränsningar på grund av nationalitet vilka påverkar medlemsstaternas medborgares frihet att ta kvalificerad anställning inom kärnenergiområdet. Fri rörlighet inom gemenskapen för experterna på området anses enligt Romfördraget som ett medel att uppnå målen i fördraget. Arbetstagarnas rörlighet kan begränsas endast av orsaker motiverade med hänsyn till allmän ordning, säkerhet och hälsa. Rådet utfärdar direktiv om tillämpningen av artikeln.

Bestämmelserna i artiklarna 48 och 49 i Romfördraget om arbetstagarnas rörlighet och de rättsakter som utfärdats med stöd av dessa artiklar gäller på motsvarande sätt arbetstagarnas rörlighet inom kärnenergiområdet.

Rådet har med stöd av artikeln utfärdat ett direktiv den 5 mars 1962 om frihet att ta kvalificerad anställning inom kärnenergiområdet (62/302/Euratom), vilket innehåller bestämmelser om fri rörlighet för arbetstagare inom kärnenergiområdet. I direktivet och dess bilagor definieras vad som avses med kvalificerat arbete och hurudan utbildning och praktisk arbetserfarenhet som skall förutsättas av personer som anställs i dylika uppgifter. I artikel 5 i direktivet konstateras att till de delar som direktivet inte innehåller bestämmelser tillämpas bestämmelserna i Romfördraget och de bestämmelser om fri rörlighet för arbetstagare som utfärdats med stöd av fördraget.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Bestämmelserna i Romfördraget om fri rörlighet för arbetstagare och de rättsakter som utfärdats med stöd av dem ingår i EES-avtalet. De ändringar i lagstiftningen som föranleds av dessa har verkställts i samband med ikraftträdandet av EES-avtalet (1504/93) och Gemensamma EES-kommitténs beslut nr 7/94 (530/94). Den begränsning som särskilt gäller kärnenergiområdet finns i 125 § kärnenergiförordningen (161/88), enligt vilken endast en finsk medborgare kan godkännas som ansvarig direktör för kärnteknisk anläggning. Förord-

ningen skall ändras så att den inte diskriminerar medborgare från gemenskapsländerna.

Artikel 97. Enligt artiklen får ingen på nationalitet grundad inskränkning uppställas för deltagandet i byggandet av kärnenergianläggningar avsedda för industriellt eller vetenskapligt ändamål inom gemenskapen. Förbudet mot diskriminering grundad på nationalitet i detta fördrag är dock mera begränsad än bestämmelsen i artikel 6 i Romfördraget. Enligt artikeln får inte inskränkningar grundade på nationalitet tillämpas gentemot fysiska personer eller juridiska personer under en medlemsstats jurisdiktion och som önskar delta i uppförandet av vetenskapliga eller industriella kärnanläggningar inom gemenskapen.

Att principen om icke-diskriminering gäller endast ett bestämt slag av verksamhet inom kärnenergiområdet får sin förklaring när man granskar bestämmelsen i artikeln tillsammans med bestämmelserna i artiklarna 2 och 77. Målet är att garantera genomförandet av förutsättningarna för vetenskaplig forskning och investeringar samt den gemensamma marknaden inom kärnenergiområdet så att man samtidigt kan säkerställa syftet med en fredlig användning av kärnenergin.

Inga rättsakter har utfärdats med stöd av artikeln. Till artikeln hänvisas dock i rådets direktiv 90/531/EEG om upphandlingsförfarandet för enheter som har verksamhet inom vatten-, energi-, transport- och telekommunikationssektorerna.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Enligt 17 § kärnenergilagen (990/87) kan tillstånd för användning av kärnenergi, med vissa undantag, beviljas endast finska medborgare, finska samfund eller stiftelser eller statliga myndigheter. Lagen och likaså 28 § i kärnenergiförordningen (161/88) som stadgar om innehållet i tillståndet bör ändras så att också medborgare, samfund och stiftelser i EG:s medlemsstater kan få tillstånd på samma villkor som finländare. Regeringens proposition om ändring av kärnenergilagen avläts särskilt.

Artikel 98. Enligt artikeln skall medlemsstaterna vidta alla åtgärder som behövs för att underlätta ingåendet av försäkringsavtal som täcker risker med kärnenergi. Inom två år efter

det att fördraget trätt i kraft skulle rådet ha gett detaljerade direktiv om tillämpningen av artikeln.

Gemenskapens medlemsstater, med undantag för Irland och Luxemburg, är parter i Pariskonventionen om skadeståndsansvar på atomenergins område (FördrS 20/72). Rådet har inte utfärdat de direktiv artikeln förutsätter, men däremot 1965 och 1966 två rekommendationer om harmonisering av lagstiftningen utfärdad för verkställigheten av konventionen.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Finland tillträdde ovan nämnda Pariskonvention 1972. Om skadeståndsansvar i fall av kärnenergiolyckor har stadgats i atomansvarighetslagen (484/72). Då lagen stiftades gick man in för lösningar enligt de nämnda rekommendationerna av rådet. Artikeln föranleder inga ändringar av lagstiftningen.

Artikel 99. Enligt artiklen får kommissionen lämna rekommendationer för att underlätta kapitalrörelser som är avsedda att finansiera industriell produktion som anges i den lista som utgör bilaga II till fördraget. Kommissionen har inte lämnat sådana rekommendationer.

Artikel 100. Artikeln förpliktigar medlemsstaterna att i valutan i det land där borgenären eller betalningsmottagaren är bosatt tillåta betalningar som har samband med rörlighet för varor, tjänster eller kapital samt överföring av kapital och löner.

Kapitel 10

Yttre förbindelser

Artiklarna 101—103. I artiklarna fastställs kompetensfördelningen mellan å ena sidan gemenskapen och medlemsstaterna, å andra sidan rådet och kommissionen när dessa inom ramen för fördraget ingår avtal med tredje land, medborgare i ett tredje land eller internationella organisationer. Enligt första stycket i artikel 101 kan gemenskapen ingå sådana avtal inom ramen för sin kompetens. Kommissionen förhandlar på gemenskapens vägnar och enligt det förhandlingsfullmakter rådet ger, om avtalen. Avtalen skall godkännas av rådet med kvalificerad majoritet. Enligt tredje stycket kan

dock kommissionen träffa avtal utan rådets medverkan om kommissionen redan har fullmakt att genomföra dem och de kan genomföras inom ramen för budgeten.

Om avtalet berör frågor, som hör till medlemsstaternas kompetens, träder avtalet enligt artikel 102 inte i kraft förrän alla berörda medlemsstater har underrättat kommissionen om att avtalet enligt deras nationella rättsordning trätt i kraft.

Enligt artikel 103 skall medlemsstaterna underrätta kommissionen om sina förslag till avtal de själva förhandlat, om avtalen berör tillämpningsområdet för detta fördrag. Kommissionen skall inom en månad lämna sina synpunkter till medlemsstaterna om avtalet innehåller bestämmelser som utgör hinder för tillämpningen av detta fördrag. Medlemsstaten bör iaktta kommissionens synpunkter. Medlemsstaten kan dock låta domstolen avgöra om kommissionens synpunkter är motiverade. Domstolen skall behandla ärendet i skyndsam ordning.

Av de internationella avtal som gemenskapen ingått om fredlig användning av kärnenergin är följande i kraft:

— avtal om samarbete gällande fredlig användning av atomenergi mellan Europeiska atomenergigemenskapen (Euratom) och Amerikas Förenta Stater (258A0529(01)) ingått 1958. Avtalet har ändrats och kompletterats med avtal vilka ingåtts år 1960 (260A0611(01)), år 1963 (263A0822(01)) och år 1972 (272A0920(01)). Till avtalet hör också skriftväxling med tolkningar. Avtalet upphör att gälla i slutet av 1995. Förhandlingar om ett nytt avtal har förts under flera år.

— avtal om samarbete gällande fredlig användning av atomenergi mellan Europeiska atomenergigemenskapen (Euratom) och Kanadas regering (259A1006(01)) upprättat år 1959. Avtalet har ändrats och kompletterats med avtal vilka ingåtts år 1978 (278A0116(01)), år 1981 (281A1218(05)) och år 1985 (285A0731(06)). Till avtalet ingåtts hör skriftväxling med tolkningar.

— avtal om transport av kärnmaterial från Australien till Europeiska atomenergigemenskapen upprättat år 1981 mellan Europeiska atomenergigemenskapen och Australiens regering (281A0921(01)).

I juni 1994 undertecknade gemenskapen ett avtal om partnerskap och samarbete med

Ryssland. I det ingår liknande bestämmelser som berör detta fördrag som i de ovan uppräknade avtalen.

Gemenskapens alla medlemsstater har 1968 tillträtt konventionen om förhindrande av spridning av kärnvapen, det s.k. kärnstoppavtalet (FördrS 10—11/70). Förpliktade av detta har de kärnvapenfria medlemsstaterna år 1975 med Internationella atomenergiorganet (IAEA) ingått ett avtal, som omnämns i samband med artiklarna 77—81, om verkställigheten av punkterna 1 och 4 i artikel III i kärnstoppavtalet dvs. det s.k. kontrollavtalet. Också gemenskapen är part i avtalet. Gemenskapen är också part i kontrollavtalen som kärnvapenmakterna England och Frankrike ingått med IAEA.

I samband med undertecknandet av anslutningsfördraget gav Finland och de nuvarande medlemsstaterna i EU en gemensam förklaring (förklaring 24) där de bekräftar att staterna har det primära ansvaret för att uppfylla förpliktelserna i avtalet om icke-spridning. Detta begränsar dock inte Euratoms ansvar för tillämpningen av det kontrollfördrag som ingåtts med stöd av avtalet om icke-spridning. I förklaringen upprepar staterna också att de i exportpolitiken följer de riktlinjer som fastställts av en grupp som företräder leverantörer (den s.k. Londongruppen, NSG) på kärnområdet. Dessutom förutsätter de att i länder, dit kärnämnen och speciellt utrustning som konstruerats eller iordningsställts för kärnindustrin exporteras, tillämpas heltäckande IAEA-kontroll.

Gemenskapen är tillsammans med medlemsstaterna parter i tre konventioner inom kärnområdet, dvs. konventionen om fysiskt skydd av kärnämne (FördrS 72/89), konventionen om tidig information vid en kärnenergiolycka (FördrS 98/86) och konventionen om bistånd i händelse av en kärnenergiolycka eller ett radioaktivt nödläge (FördrS 83/90). I fråga om de två sistnämnda har kraven enligt artikel 102 för att konventionerna skall träda i kraft inte ännu uppfyllts.

Gemenskapen har också ingått avtal om samarbete inom kärnenergiforskningen med flera stater utanför gemenskapen.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt artikel 5.2 i anslutningsakten skall Finland tillträda alla avtal som gemenskapen

ingått och i vilka även medlemsstaterna är parter.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Finland har redan tillträtt de konventioner som listats ovan. De övriga uppräknade avtalen motsvarar till sitt innehåll motsvarande avtal som Finland ingått och medför inte nya förpliktelser för Finland. Kontrollfördraget baserar sig på samma internationellt godkända modellfördrag som det gällande kontrollfördraget mellan Finland och IAEA (FördrS 2/72). Avtalen medför alltså inte betydande praktiska ändringar av de kontrollarrangemang som redan tillämpas i Finland.

Artikel 104. I artikeln bestäms att fördraget är primärt i förhållande till avtal som en person eller ett företag efter att fördraget trätt i kraft ingår med en stat utanför gemenskapen eller med en medborgare i en dylik stat eller med en internationell organisation om ärenden som faller inom tillämpningsområdet för fördraget. Medlemsstaterna är skyldiga att vidta nödvändiga åtgärder för att på begäran av kommissionen kunna ge uppgifter om innehållet i dylika avtal. Syftet med begäran får endast vara att verifiera att avtalet inte innehåller bestämmelser som utgör hinder för tillämpningen av fördraget. I sista hand avgör gemenskapens domstol om avtalet är förenligt med bestämmelserna i fördraget. I praktiken gäller artikeln de avtal om vilka anmälan inte skickas till den byrå som avses i artikel 52.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Enligt 2 § 1 mom. kärnenergilagen (990/87) kan genom förordning stadgas att ingående av sådana avtal som omfattas av förpliktelserna i de internationella avtal på kärnenergiområdet som Finland har ingått skall falla inom lagens tillämpningsområde och samtidigt alltså inom ramen för övervakningen. Enligt lagens 63 § har strålsäkerhetscentralen dessutom rätt att erhålla de uppgifter som behövs för den övervakning som förutsätts i de internationella avtal på kärnenergiområdet som är förpliktande för Finland.

Artikel 105. Artikeln gäller prioritet för avtal, som ingåtts innan detta fördrag trätt i

kraft, gentemot fördraget. Enligt artikelns första stycke kan man inte hindra att avtal genomförs, som en medlemsstat, en fysisk person eller ett företag ingått med ett tredje land, en medborgare i tredje land eller en internationell organisation genom att åberopa detta fördrag. En förutsättning är dock att kommissionen fått del av avtalet senast trettio dagar efter det att fördraget trädde i kraft.

Enligt det andra stycket i artikeln gäller fördragets subsidiaritet inte avtal som ingåtts under tiden mellan undertecknandet och ikraftträdandet av fördraget, om avsikten med avtalet varit att undandra sig bestämmelserna i fördraget. Domstolen avgör efter ansökan av kommissionen om någondera av parterna haft en sådan avsikt.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt artikel 6 i anslutningsakten tillämpas artikel 105 i Euratomfördraget på de avtal de nya medlemsstaterna ingått före anslutningen.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Finland har tillträtt flera sådana statsfördrag som avses i denna artikel och i vilka finns bestämmelser om frågor som berörs av Euratomfördraget. Dessa behandlas närmare i samband med artikel 106. Vid tillämpningen av artikeln är de viktigaste privaträttsliga avtal finländarna ingått avtalen om leveranser av kärnbränsle vilka ingåtts av kärnkraftsbolagen. Enligt artikel 6 i anslutningsakten behöver dessa exempelvis inte underställas Euratoms byrå för godkännande. Ändringar av gällande avtal tolkas dock som nya avtal.

Artikel 106. Avtal som innan detta fördrag trädde i kraft ingåtts med tredje land om samarbete på kärnenergiområdet skall omförhandlas så att de rättigheter och skyldigheter som följer av avtalen överförs på gemenskapen i största möjliga utsträckning. Den berörda staten och kommissionen förhandlar med den tredje staten. Innan man kommit överens om ändringar gäller vad som fastställts i artikel 105. Det nya avtalet kräver samtycke av den berörda medlemsstaten samt godkännande av rådet med kvalificerad majoritet.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt artikel 6 i anslutningsakten tillämpas artikel 106 i Euratomfördraget också på avtal som de nya medlemsstaterna ingått före anslutningen.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Finland har ingått flera bilaterala statsfördrag som kan anses gälla samarbete på kärnenergiområdet. De är:

— avtal mellan Finland och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland om samarbete rörande atomenergins fredliga utnyttjande (FördrS 16/69),

— avtal mellan Finland och Socialistiska Rådsrepublikens Förbund om samarbete på området för fredligt utnyttjande av atomenergin (FördrS 39/69). Avtalet har kompletterats med en notväxling om avbrytandet av utövan- det av övervakningsrätten (FördrS 17/72). Avtalet är i kraft mellan Finland och Ryssland,

— avtal mellan Finland och Sverige om samarbete rörande atomenergins fredliga utnyttjande (FördrS 41/70). Avtalet har kompletterats med en notväxling 1983 (FördrS 20/83) och en notväxling om upphävande av övervakningsrätten (FördrS 25/75),

— avtal mellan Finland och Kanada om nyttjande av kärnmaterial, utrustning, anläggningar och information, som överförs mellan Finland och Kanada (FördrS 43/76). Avtalet har kompletterats med en notväxling 1984 (FördrS 43/84),

— avtal mellan Finland och Australien om överföring av kärnmaterial mellan Finland och Australien (FördrS 2/80),

— avtal mellan Finland och Amerikas Förenta Stater om samarbete rörande fredlig användning av kärnenergi (FördrS 37/92).

Dessa avtal innehåller förpliktelser som Finland omfattat och som enligt Euratomfördraget hör till gemenskapens ansvarsområde. Förhandlingarna om att ändra avtalen skall inledas efter det att anslutningsfördraget trätt i kraft. I kärnenergilagen (990/87) finns nödvändiga bestämmelser om verkställigheten av dessa avtal och ändringarna av avtalen föranleder inga lagändringar.

Avdelning III

Institutionella bestämmelser

Kapitel 1

Gemenskapens institutioner

Avsnitt 1

Europaparlamentet

Artiklarna 107—114. Artiklarna gäller Europaparlamentet. Artiklarna motsvarar artiklarna 137—144 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Hänvisningen i artikel 144 andra stycket i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen till artikel 158 i samma fördrag motsvaras av hänvisningen i artikel 114 andra stycket i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen till artikel 127 i detta fördrag.

Avsnitt 2

Rådet

Artikel 115. Artikeln innehåller bestämmelser om uppgifterna för Europeiska atomenergigemenskapens råd. Rådet utövar sina befogenheter och sin beslutanderätt inom ramen för fördragets särbestämmelser. Enligt punkt 2 skall rådet särskilt genomföra alla åtgärder som faller inom ramen för dess befogenheter för att samordna medlemsstaternas och gemenskapens verksamhet.

Artiklarna 116—118. Artiklarna innehåller bestämmelser om rådets sammansättning, om ordförandeskapet i rådet och om sammankallande av rådet. Artiklarna motsvarar till sitt innehåll artiklarna 146—148 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Genom artiklarna 12 och 15 i anslutningsakten görs i artiklarna 116 och 118 motsvarande ändringar som i artiklarna 146 och 148 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, som föranleds av det utökade antalet medlemsstater.

Artikel 119. Punkt 1, enligt vilken rådet endast genom enhälligt beslut kan avvika från förslag från kommissionen, motsvarar till sitt innehåll i huvudsak artikel 189 a.1 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

I punkt 2 i artikeln bestäms att kommissionen får ändra sitt ursprungliga förslag så länge rådet inte har fattat något beslut, i synnerhet om Europaparlamentet har hörts om förslaget. Denna punkt motsvarar bestämmelsen i artikel 189 a.2 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen kompletterat med en hänvisning till förfarandet att höra Europaparlamentet. Parlamentet skall alltid höras när så särskilt bestäms i en artikel.

Artiklarna 120—123. Artiklarna gäller beslutsfattandet i rådet och rådets organisation. Artiklarna motsvarar till sitt innehåll artiklarna 150—154 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Avsnitt 3

Kommissionen

Artikel 124. Artikeln innehåller en generell beskrivning av kommissionens uppgifter, som motsvarar de uppgifter som fastställts i artikel 155 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. I fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen uppställs emellertid som mål för kommissionens verksamhet att säkerställa utvecklandet av atomenergin, vilket skiljer sig från målet att säkerställa den gemensamma marknadens funktion och utveckling som uppställs i artikel 155 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Artiklarna 125—132. Artiklarna innehåller bestämmelser bl.a. om kommissionens sammansättning, om ordförandeskapet i kommissionen och om förfarandet vid beslutsfattandet. Artiklarna motsvarar till sitt innehåll artiklarna 156—163 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Hänvisningen i artikel 157.2 tredje stycket i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen till artikel 160 i samma fördrag motsvaras av hänvisningen i artikel 126.2 tredje stycket i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen till artikel 12 a i detta fördrag. Hänvisningarna i artikel 159 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen till artiklarna 158.2 och 160 i samma fördrag motsvaras av hänvisningarna i artikel 127 i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen till artiklarna 127.2 och 129 i detta fördrag och hänvisningen i artikel 163 i fördra-

get om upprättandet av Europeiska gemenskapen till artikel 157 i samma fördrag motsvaras av hänvisningen i artikel 132 i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen till artikel 126 i detta fördrag.

Artikel 133. Denna artikel upphävdes genom Maastrichtfördraget.

Artikel 134. Enligt artikeln inrättas hos kommissionen en vetenskaplig och teknisk kommitté. Rådet utser kommitténs medlemmar efter att ha hört kommissionen. Kommitténs medlemmar utses för fem år och de skall ha personliga mandat. Enligt artikel 26 i anslutningsakten utökas antalet medlemmar i kommittén med representanter för de nya medlemsländer så att antalet stiger till 39. Enligt artikel 162 i anslutningsakten utses en ledamot för Finland och dennes mandattid utgår vid samma tidpunkt som mandattiden för de ledamöter som kommittén har vid tiden för anslutningen.

Artikel 135. Enligt artikeln kan kommissionen föra underhandlingar och tillsätta utredningskommittéer, som behövs för att kommissionen skall kunna fullgöra sina uppgifter. Kommissionen utnyttjar det bemyndigande artikeln ger rutinmässigt genom att vid behov tillsätta tillfälliga arbetsgrupper. Vid behov kallas experter från medlemsländerna att delta i arbetet som utförs i arbetsgrupperna.

Avsnitt 4

Domstolen

Artiklarna 136—143. Artiklarna gäller domstolen. Artiklarna motsvarar till sitt innehåll artiklarna 164—171 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Genom artiklarna 17, 18 och 21 i anslutningsakten görs i artiklarna 137, 138 och 139 de ändringar som föranleds av det utökade antalet medlemsstater.

Artikel 144. Enligt artikeln har domstolen full prövningsrätt då den behandlar licenser som kommissionen beviljat med stöd av artikel 12 eller talan som väckts mot sanktioner som pålagts av kommissionen med stöd av artikel 83. Med full prövningsrätt avses att domstolen, förutom att upphäva eller fastställa kommissionens beslut, även kan ändra innehållet i beslutet, t.ex. genom att nedsätta botens belopp.

Artikel 145. Artikel 83 i fördraget innehåller

bestämmelser om påföljder vid överträdelse av bestämmelser i fördraget om säkerhetskontroll. Artikel 145 innehåller bestämmelser om sådana överträdelser av bestämmelserna i fördraget på vilka artikel 83 inte kan tillämpas. Enligt artikel 145 skall kommissionen be berörda medlemsstat att i enlighet med dess lagstiftning fastställa en påföljd för en person eller ett företag som kommissionen anser har gjort sig skyldig till en överträdelse. Om medlemsstaten underlåter att uppfylla begäran får kommissionen föra ärendet till domstolen.

Artikel 146. Artikelns motsvarar till sitt innehåll i huvudsak artikel 173 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Skillnaderna mellan bestämmelserna är tekniska och beror på skillnader i gemenskapernas sätt att fatta beslut.

Artiklarna 147—156. Artiklarna motsvarar till sitt innehåll artiklarna 174—179 och 181—184 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Artikel 157. Artikelns motsvarar till sitt innehåll i huvudsak artikel 185 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Den innehåller en huvudregel om vilken inverkan talan som förs vid domstolen har på verkställigheten av beslutet som talan gäller. Enligt huvudregeln har talan inte suspensiv verkan. Enligt första satsen kan det likväl i fördragets övriga artiklar bestämmas att viss talan har suspensiv verkan på verkställigheten av berörda beslut (se t.ex. artikel 83).

Artiklarna 158—160. Artiklarna motsvarar till sitt innehåll artiklarna 186—188 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Avsnitt 5

Revisionsrätten

Artiklarna 160 a—160 c. Artiklarna innehåller bestämmelser om revisionsrätten. Artiklarna motsvarar till sitt innehåll artiklarna 188 a—188 c i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Kapitel 2

Gemensamma bestämmelser för flera institutioner

Artikel 161. Artikelns innehåller bestämmelser

om att kommissionen och rådet skall utfärda förordningar och direktiv, fatta beslut samt avge rekommendationer eller yttranden. Bestämmelsen i artikeln motsvarar till sitt innehåll bestämmelsen i artikel 189 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Artikel 162. Enligt artikeln skall de rättsakter som avses i artikel 161 vara motiverade och hänvisa till de förslag och yttranden som enligt fördraget skall inhämtas. Artikelns motsvarar till sitt innehåll artikel 190 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Artikel 163. Artikelns innehåller bestämmelser om tidpunkten för när gemenskapens rättsakter träder i kraft och hur de skall offentliggöras. Artikelns avviker något från artikel 191 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen som ändrats genom Maastrichtfördraget.

Enligt artikeln träder förordningarna i kraft den dag som anges i förordningen eller, om bestämmelser om tidpunkten för ikraftträdandet saknas, den tjugonde dagen efter offentliggörandet. Förordningarna skall publiceras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

Det är däremot inte obligatoriskt att offentliggöra direktiv eller beslut i gemenskapernas officiella tidning. De skall emellertid delges dem som de riktar sig till, och de blir gällande genom denna delgivning.

Artikel 164. Artikelns innehåller bestämmelser om det sätt på vilket de av gemenskapens rättsakter som förutsätter verkställighet verkställs i medlemsstaterna. Bestämmelsen i artikeln motsvarar till sitt innehåll bestämmelserna i andra, tredje och fjärde stycket i artikel 192 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Första stycket i artikeln innehåller emellertid ett tillägg som inte finns i artikel 192 andra stycket i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Enligt tillägget skall en verkställighetsbestämmelse som utfärdats av en nationell myndighet också delges en sådan skiljenämnd som har upprättats med stöd av artikel 18 i fördraget.

Kapitel 3

Ekonomiska och sociala kommittén

Artiklarna 165—170. Artiklarna innehåller bestämmelser om den ekonomiska och sociala kommittén. Artiklarna motsvarar till sitt innehåll artiklarna 193—198 i Romfördraget.

Avdelning IV

Finansiella bestämmelser

Artikel 171. Enligt punkt 1 skall gemenskapens samtliga inkomster och utgifter, med undantag av de som hänför sig till byrån och till de gemensamma företagen, beräknas för varje budgetår och tas upp antingen i driftbudgeten eller i forsknings- och investeringsbudgeten. Bruttoprincipen skall således tillämpas på gemenskapens budgeter. Varje budgets inkomster och utgifter skall balansera varandra. Denna bestämmelse om att budgeten skall vara i balans, dvs. som gäller täckning, samt bruttoprincipen motsvarar bestämmelserna i artikel 199 i Romfördraget.

Enligt punkt 2 skall inkomster och utgifter för byrån, som skall drivas enligt affärsmässiga principer, beräknas i en särskild finansieringsplan. Villkoren för förslag till samt användning och kontroll av dessa inkomster och utgifter skall bestämmas i den finansförordning (377X1231(01)) som skall tillämpas på Europeiska gemenskapernas allmänna budget.

Enligt punkt 3 skall inkomst- och utgiftsförslag samt drifräkenskaper och balansräkningar för de gemensamma företagen för varje budgetår överlämnas till kommissionen, rådet och Europaparlamentet.

Artikel 172. Punkterna 1—3 har upphävts genom unionsfördraget. Enligt första stycket i punkt 4 skall lån för att finansiera forskning eller investeringar tas upp på de villkor som rådet fastställer enligt artikel 177.5. I andra stycket i punkt 4 och tredje stycket i punkt 4 ingår bestämmelser om emittering av lån på medlemsstaternas nationella kapitalmarknader.

Artikel 173. Artikel 173 innehåller bestämmelser om finansieringen av gemenskapens budget och hur bestämmelser om ordnandet av de egna medlen skall ges. Artikel 173 motsvarar artikel 201 i Romfördraget.

Artikel 173 a. I denna artikel ingår en bestämmelse om budgetdisciplin. Kommissionen får inte vidta någon sådan åtgärd som kan medföra betydande verkningar för budgeten och som inte kan finansieras inom ramen för gemenskapens egna medel som fastställs i artikel 173. Artikel 173 motsvarar artikel 201 a i Romfördraget.

Artikel 174. Artikel 174 fastställer området för de utgifter som skall tas upp i gemenskapens budgeter. De utgifter som tas upp i driftbud-

geten skall särskilt avse administrationsutgifter samt utgifter för säkerhetskontroll och hälsoskydd. De utgifter som tas upp i forsknings- och investeringsbudgeten skall särskilt avse utgifter för att genomföra gemenskapens forskningsprogram, eventuella bidrag till byråns kapital och till dennas investeringsutgifter, utgifter för utrustning av undervisningsanstalter samt eventuellt deltagande i de gemensamma företagen och i vissa gemensamma projekt. Den förteckning över budgetens utgiftsposter som ingår i denna artikel är inte uttömmande, utan endast en exempelförteckning.

Artikel 175. I denna artikel ingår bestämmelser om att budgeten skall gälla för ett år, om överföring av personalutgifter från ett budgetår till ett annat, om att anslagen för driftutgifter skall delas in i avdelningar och om att utgifterna för gemenskapens institutioner skall tas upp i särskilda delar av budgeten. Artikel 175 motsvarar artikel 202 i Romfördraget.

Artikel 176. Artikel 176 innehåller bestämmelser om det förfarande som tillämpas då anslag för utgifterna intas i budgeten.

Atomenergigemenskapen har sedan den upprättades finansierat forskningsprogram som tagit flera år i anspråk. Därför var det nödvändigt att man i budgeten kunde förbinda sig att erlägga utgifter för verksamhet som omspannar flera år. Bestämmelser härom intogs i punkt 1 i artikeln, enligt vilken anslagen till forsknings- och investeringsutgifter i regel omfattar förpliktelser som täcker en serie poster vilka bildar en sammanhängande helhet samt å andra sidan anslag som enligt betalningsförpliktelser sannolikt förekommer varje år. Närmare bestämmelser om dessa anslagsarter finns numera i artikel 1.4 i finansförordningen.

Enligt punkt 2 i artikeln skall en detaljerad plan över förpliktelser och förfallotider som bilaga fogas till forsknings- och investeringsbudgeten. Punkt 3 i artikeln innehåller bestämmelser om klassificering av anslagen för forsknings- och investeringsutgifter. Enligt punkt 4 skall outnyttjade betalningsbemyndiganden genom beslut av kommissionen överföras till följande budgetår, om inte rådet beslutar annat. Motsvarande allmänna bestämmelser om överföring av betalningsbemyndiganden ingår i finansförordningens artikel 7.

Artikel 177. I denna artikel ingår bestämmelser om budgetåret samt om de detaljerade tidtabellerna och procedurerna vid upprättandet av institutionernas budget. Artikel 177 gäller

såväl driftbudgeten som forsknings- och investeringsbudgeten. Artikelns motsvarar artikel 203 i Romfördraget.

Artikel 178. I denna artikel ingår bestämmelser om förfarandet vid tillämpningen av budgeten, om budgetförslaget ännu inte har antagits i början av budgetåret. Artikelns motsvarar artikel 204 i Romfördraget.

Artikel 179. I denna artikel ingår bestämmelser om kommissionens ansvar och principerna för den ekonomiska förvaltningen vid genomförandet av den administrativa budgeten. Innehållet i artikeln motsvarar innehållet i artikel 205 i Romfördraget.

Artikel 179 a. Enligt denna artikel skall kommissionen till rådet och Europaparlamentet överlämna en redovisning för hur budgeten genomförts under det föregående budgetåret samt en redovisning för atomenergigemenskapens tillgångar och skulder. Artikelns motsvarar artikel 205 a i Romfördraget.

Artikel 180 och 180 a. Artiklarna har upphävts genom unionsfördraget.

Artikel 180 b. I denna artikel ingår bestämmelser om proceduren då kommissionen beviljas ansvarsfrihet beträffande budgetens genomförande, om kommissionens skyldigheter mot bakgrund av de iakttagelser och kommentarer som framförts i samband med beviljandet av ansvarsfrihet samt om kommissionens skyldigheter att rapportera om de åtgärder som den har vidtagit mot bakgrund av dessa iakttagelser och kommentarer. Artikelns motsvarar artikel 206 i Romfördraget.

Artikel 181. I denna artikel ingår bestämmelser om den beräkningsenhet som skall användas vid upprättandet av såväl driftbudgeten som forsknings- och investeringsbudgeten och likaså när byråns inkomster och utgifter beräknas. I artikeln ingår dessutom bestämmelser bl.a. om i vilken valuta de finansiella bidragen skall ställas till gemenskapens förfogande. Artikelns motsvarar artikel 207 i Romfördraget.

Artikel 182. I punkt 1 ingår bestämmelser om kommissionens rätt att överföra tillgångar som den innehar i en medlemsstats valuta till en annan medlemsstats valuta. I punkt 2 bestäms genom vilken myndighet kommissionen skall stå i förbindelse med medlemsstaten. Nämda punkter motsvarar artikel 208 i Romfördraget. Punkterna 3—6 innehåller noggrannare bestämmelser om användningen av tredje lands valutor.

Artikel 183. I denna artikel ingår bestämmel-

ser om befogenheten att utfärda närmare bestämmelser om atomenergigemenskapens budget och ekonomiska förvaltning. Artikelns motsvarar artikel 209 i Romfördraget.

Artikel 183 a. Enligt punkt 1 skall medlemsstaterna i atomenergigemenskapen vidta samma åtgärder för att bekämpa bedrägerier som riktar sig mot gemenskapens ekonomiska intressen som de vidtar för att bekämpa bedrägerier som riktar sig mot deras egna ekonomiska intressen. I punkt 2 ingår allmänna bestämmelser om samordning av medlemsstaternas åtgärder för att skydda gemenskapens ekonomiska intressen och om samarbetet mellan myndigheterna. Artikelns motsvarar artikel 209 a i Romfördraget.

Avdelning V

Allmänna bestämmelser

Artiklarna 184 och 185. Artiklarna bestämmer gemenskapens rättskapacitet och juridiska personlighet. Enligt artikel 184 är gemenskapen en juridisk person. Detta har ansetts betyda en juridisk person uttryckligen i internationella sammanhang. Enligt artikel 185 har gemenskapen därtill i varje medlemsstat den mest vittgående rättskapacitet som tillerkänns juridiska personer i medlemsstaten. Det bestäms särskilt att gemenskapen kan förvärva lös och fast egendom och föra talan inför domstol. Den skall i sådana fall företrädas av kommissionen. Artiklarna motsvaras av artiklarna 210 och 211 i Romfördraget.

Artikel 186. Artikelns har upphävts genom artikel 24.2 i fusionsfördraget. Enligt artikel 24.1 i fusionsfördraget utgörs tjänstemännen i Europeiska kol- och stålgemenskapen, Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen av tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna och de ingår i gemenskapernas enhetliga administration. Rådet fastställer med kvalificerad majoritet på kommissionens förslag och efter att ha hört berörda institutioner tjänsteföreskrifter för gemenskapernas tjänstemän och anställningsvillkor för övriga anställda. Innehållet i artikeln beskrivs närmare i artikel 212 i Romfördraget.

Artikel 187. Artikelns berör kommissionens

rätt att inhämta information och företa kontroller. Artikeln motsvarar till sitt innehåll artikel 213 i Romfördraget.

Artikel 188. Artikeln berör fastställandet av det ansvar och den ersättningsskyldighet gemenskapens institutioner och personal har. Artikeln motsvarar till sitt innehåll det första och andra stycket i artikel 215 i Romfördraget.

Artikel 189. Enligt artikeln fastställer medlemsstaternas regeringar i samförstånd säte för gemenskapens institutioner. Artikeln motsvarar till sitt innehåll artikel 216 i Romfördraget.

Artikel 190. I artikeln bestäms om de språk som skall användas i gemenskapens institutioner. Artikeln motsvarar till sitt innehåll artikel 217 i Romfördraget.

Artikel 191. Artikeln har upphävts genom artikel 28.2 i fusionsfördraget. I artikel 28.1 i fusionsfördraget bestäms om privilegier och immunitet. Innehållet i artikeln har beskrivits närmare i artikel 218 i Romfördraget.

Artikel 192. Artikeln hör till de allmänna bestämmelserna i fördraget där principerna för samarbetet mellan gemenskapen och medlemsstaterna fastställs. Enligt artikeln skall medlemsstaterna underlätta för gemenskapen att fullgöra sina uppgifter och vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de förpliktelser fullgörs, som följer av fördraget eller gemenskapens rättsakter. Medlemsstaterna förpliktas också att avstå från åtgärder som skulle kunna äventyra förverkligandet av målen för fördraget. Artikeln motsvarar artikel 5 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Artikel 193. Enligt artikeln förbinder sig medlemsstaterna att lösa tvister om tolkningen eller tillämpningen av fördraget endast på det sätt som bestäms genom fördraget. Artikeln motsvarar till sitt innehåll artikel 219 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Artikel 194. Artikeln berör sekretessplikten för gemenskapen och dess personal. Artikeln motsvaras i princip av artikel 214 i EG-fördraget, men på grund av Euratomgemenskapens karaktär innehåller den mera detaljerade tilläggsbestämmelser om frågor som berör statens säkerhet samt teknologi och produktsäkerhet.

Enligt artikeln skall varje medlemsstat underrätta kommissionen om alla bestämmelser som inom statens territorium reglerar klassificering och sekretess i fråga om sådana upplys-

ningar, kunskaper, dokument och föremål som omfattas av Euratomfördraget. Kommissionen sänder dessa bestämmelser till de andra medlemsstaterna för kännedom.

Artikel 195. Enligt artikeln skall gemenskapens institutioner, byrån och de gemensamma företagen när de tillämpar fördraget, respektera de villkor för tillgång till malmer, råmaterial och speciella klyvbara material som av hänsyn till allmän ordning eller hälsa har fastställts i nationella föreskrifter. I beslutet 1/78 från gemenskapens domstol betonas att målet med artikeln inte är att definiera gränsen mellan gemenskapens och medlemsstaternas behörighet.

Artiklarna 196 och 197. Artiklarna innehåller definitioner. Om inte något annat föreskrivs i fördraget, avses i varje kapitel i fördraget med person enligt stycke a i artikel 196 varje fysisk person, oberoende av nationalitet, som inom gemenskapens område åtminstone delvis utövar sin verksamhet på det ämnesområde som anges i kapitlet. På motsvarande sätt avses med företag enligt stycke b varje företag eller institution, oavsett dess offentlighetsliga eller privaträttsliga ställning, som inom medlemsstaternas territorier åtminstone delvis utövar sin verksamhet på det ämnesområde som anges i ett motsvarande kapitel.

I artikel 197 definieras termerna "speciella klyvbara material", "råmaterial" och "malmer", som används för att klassificera kärnmaterialen. Rådet kan på förslag från kommissionen genom beslut med kvalificerad majoritet ändra definitionerna. Rådet har på det sätt som artikeln förutsätter 1960 utfärdat förordning nr 9 om definition av de koncentrationer i malmer som anges i artikel 197.4 i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Definitionerna för tillämpningen av kärnenergilagerna och -förordningen (990/87 och 161/88) har getts med samma begrepp. I fråga om uran, torium och plutonium överensstämmer definitionerna med definitionerna i fördraget. Kärnenergilagerna gäller också malmer som innehåller uran och torium i mindre koncentrationer än den nedre gränsen enligt definitionen i Euratomfördraget. Artiklarna förutsätter inga ändringar i lagstiftningen.

Artikel 198. Artikeln innehåller bestämmelser om det territoriella tillämpningsområdet för fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen. Huvudregeln ingår i första stycket, enligt vilket fördraget tillämpas på medlemsstaternas territorier i Europa samt på utomeuropeiska territorier under deras jurisdiktion.

Enligt andra stycket tillämpas fördraget dessutom på de europeiska territorier vilkas utrikes angelägenheter omhänderhas av en medlemsstat. Artikeln motsvarar till denna del innehållet i artikel 227.4 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Tredje stycket i artikeln innehåller ett undantag från regeln att fördraget tillämpas på en medlemsstats hela territorium. Enligt bestämmelsen i a tillämpas fördraget inte beträffande Färöarna som hör till Danmark. Enligt bestämmelsen i b tillämpas fördraget heller inte beträffande Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands suveräna basområden på Cypern, vilket beror på att det är fråga om ett annat än ett ekonomiskt arrangemang. Enligt bestämmelsen i d tillämpas fördraget beträffande Kanalöarna (Jersey och Guernsey) och Isle of Man endast i den utsträckning som är nödvändig för att genomföra den ordning som avses i berörda protokoll i 1972 års anslutningsfördrag. En motsvarande bestämmelse ingår i artikel 227.5 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands utomeuropeiska länder och territorier hör enligt bestämmelsen i c till fördragets tillämpningsområde endast om de nämns i den förteckning som ingår i bilaga IV till fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Nämnda förteckning behandlas i samband med detaljmotiveringen till artikel 136 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Genom artikel 28 i anslutningsakten har till artikeln fogats en ny punkt e, enligt vilken fördraget inte skall omfatta Åland, om Finland inte vid ratifikationen av anslutningsfördraget avger en i artikel 28 i anslutningsakten avsedd förklaring att fördraget skall omfatta Åland. Motsvarande tillägg har gjorts i artikel 227 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Artiklarna 199—201. Artiklarna bestämmer om förbindelserna med internationella organisationer och deras institutioner. Artiklarna

motsvarar till sitt innehåll bestämmelserna i artiklarna 229—231 i Romfördraget.

Artikel 202. Artikeln gäller förhållandet mellan detta fördrag och Benelux-unionen. Bestämmelsen i artikeln motsvarar till sitt innehåll bestämmelsen i artikel 233 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Artikel 203. I artikeln fastställs om beviljande av fullmakter om någon åtgärd från gemenskapens sida visar sig nödvändig och det inte finns föreskrifter om en sådan åtgärd i detta fördrag. Artikeln motsvarar till sitt innehåll artikel 235 i Romfördraget.

Artiklarna 204 och 205. Artiklarna har upphävts genom unionsfördraget.

Artikel 206. Enligt det första stycket i artikeln kan gemenskapen ingå avtal som innebär associering med tredje land eller internationella organisationer. När sådana avtal medför ändringar i detta fördrag skall ändringarna först antas i den ordning som anges i artikel N i unionsfördraget. Artikel N innehåller bestämmelser om hur de fördrag som Europeiska unionen bygger på får ändras. Dessa stycken i artikeln motsvarar till sitt innehåll bestämmelserna i artiklarna 238 och 228.5 i Romfördraget.

Enligt andra stycket i artikeln beslutar rådet om associeringsavtalen med enhälligt beslut efter att ha hört Europaparlamentet. Bestämmelsen avviker från artikel 228.3 i Romfördraget såtillvida att för associeringsavtal som Europeiska gemenskapen ingår bör Europaparlamentets samtycke införskaffas.

Artikel 207. Enligt artikeln utgör de protokoll som fogats till detta fördrag en integrerad del av fördraget. Artikeln motsvarar till sitt innehåll artikel 239 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Artikel 208. Enligt artikeln har fördraget ingåtts för obegränsad tid. Artikeln motsvarar till sitt innehåll artikel 240 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Avdelning VI

Bestämmelser om inledningsskedet

Avsnitt 1

Upprättande av institutionerna

Artiklarna 209—214. Artiklarna innehåller

bestämmelser om upprättande av institutionerna som hänger samman med organisationens inledningskedje. Artiklarna har inte längre någon praktisk betydelse.

Avsnitt 2

Bestämmelser om den inledande tillämpningen av detta fördrag

Artiklarna 215—220. I artiklarna uppställs de tider inom vilka åtgärder som fastställs i vissa av Euratomfördragets artiklar och i bilaga V skall genomföras efter det att fördraget trätt i kraft. Tiderna tillämpas inte för Finlands del. Ett undantag utgör artikel 219, enligt vilken kommissionen bör underrättas inom tre månader efter det att fördraget trätt i kraft om de bestämmelser i lagar och andra författningar som gäller strålningskydd och till vilka hänvisas i artikel 33.

Anpassningar och övergångsbestämmelser till följd av anslutningsfördraget

Enligt artikel 173 i anslutningsakten skall de nya medlemsstaterna inom tre månader från anslutningen informera kommissionen om de bestämmelser i lagar och andra författningar som avses i artikel 33.

Avsnitt 3

Övergångsbestämmelser

Artiklarna 221—223. Artiklarna innehåller övergångsbestämmelser som var aktuella då fördraget trädde i kraft och som inte längre kan tillämpas.

Slutbestämmelser

Artikel 224. Artikelns innehåller bestämmelser om ratificeringen och verkställigheten av fördraget. Fördraget trädde i kraft 1958.

Artikel 225. Enligt artikelns deponeras fördraget hos Italienska republikens regering.

Bilagor

Till fördraget hör fem bilagor. Bilaga I

innehåller de områden där kärnenergiforskning enligt artikel 4 i Euratomfördraget utförs.

I bilaga II uppräknas de industrigrenar som omfattas av den informationsplikt som avses i artikel 41 i fördraget. För bilagan redogörs i motiveringen till denna artikel.

Bilaga III innehåller en förteckning över förmåner som med stöd av artikel 48 kan beviljas gemensamma företag. För bilagan redogörs i motiveringen till denna artikel.

Bilaga IV innehåller en lista över varor och produkter, på vilka tillämpas bestämmelserna om den gemensamma marknaden på kärnenergiområdet i kapitel 9 (artiklarna 92—100) i fördraget. Bilagan behandlas i motiveringarna till dessa artiklar.

Bilaga V innehåller bestämmelser om det inledande forsknings- och utbildningsprogram som avses i artikel 215 och som genomfördes under de fem första åren fördraget var i kraft.

Protokoll

Till fördraget bifogades tre protokoll, som enligt artikel 207 utgör en integrerad del av fördraget. Protokollet om den Europeiska atomenergigemenskapens privilegier och immunitet har upphävts med stöd av artikel 28 i fusionsfördraget. Det har ersatts med ett protokoll om Europeiska gemenskapernas privilegier och immunitet uppgjort 1965.

Det andra protokollet innehåller tillämpningen av fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen på de utomeuropeiska delarna av Konungariket Nederländerna.

Det tredje protokollet innehåller stadgan för gemenskapens domstol och protokollet är till största delen ännu i kraft. De bestämmelser i stadgan som är i kraft motsvarar bestämmelserna i stadgan för EG-domstolen, utfärdad med stöd av Romfördraget. Dessa bestämmelser beskrivs i samband med motiveringarna till artiklarna 164—167 i Romfördraget.

Vid konferensen i Maastricht fogades till unionsfördraget och alla gemenskapers grundläggande fördrag protokoll nr 17 enligt vilket ingen bestämmelse i unionsfördraget, de grundläggande fördragen eller avtal eller dokument uppgjorda för att ändra eller komplettera dessa, inverkar på tillämpningen av artikel 40.3.3 i Irlands författning om förbud mot abort i Irland.

5. FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA KOL- OCH STÅL- GEMENSKAPEN

Första avdelningen

Europeiska kol- och stålgemenskapen

Artiklarna 1—5. I artiklarna fastställs målen med fördraget och på vilket sätt de skall uppnås. Europeiska kol- och stålgemenskapen är grundad på en gemensam marknad, gemensamma syften och gemensamma institutioner. Syftet med fördraget är att i harmoni med medlemsstaternas allmänna ekonomi och genom att upprätta en gemensam marknad främja den ekonomiska tillväxten, en ökning av sysselsättningen och en höjning av levnadsstandarden. Gemenskapens institutioner skall inom ramen för sina befogenheter bl.a. sörja för regelbundna leveranser av kol- och stålprodukter, låga priser, förutsättningar som förbättrar produktionsmöjligheterna inklusive ett rationellt utnyttjande av naturtillgångarna samt tillförsäkra alla i jämförlig ställning lika tillgång till produktionskällorna. Institutionerna har också till uppgift att främja en förbättring och förenhetling av arbetskraftens levnads- och arbetsvillkor samt en jämn expansion och modernisering av produktionen såväl som en kvalitetsförbättring samt främja ökningen av den internationella handeln och utöva tillsyn över prisutvecklingen.

För att genomföra den gemensamma marknaden i gemenskapen har man förbjudit tullar och avgifter som stör varurörelserna, åtgärder som diskriminerar importörer, exportörer och köpare av produkterna, statliga stödåtgärder, karteller och andra åtgärder som begränsar utvecklingen av marknaden eller snedvrider den.

Gemenskapen genomför enligt fördraget sitt mål endast på de villkor som fastslås i det. Gemenskapen kan i detta syfte bistå och underlätta företagets verksamhet genom att sprida information, anordna överläggningar, uppställa målsättningar och ställa medel till förfogande för investeringar. Gemenskapen säkerställer också att det råder förutsättningar

för konkurrens och att de iakttas. Avsikten är att gemenskapen inte ingriper på marknaden för kol- och stålprodukter eller vidtar direkta åtgärder om inte omständigheterna kräver det.

Genom fördraget upprättades ingen gemensam handelspolitik eller tullunion för kol- och stålgemenskapen utan det är ett frihandelsarrangemang mellan medlemsstaterna. Sedan 1972 har EG:s gemensamma handelspolitik omfattat också kol- och stålprodukter. Fördraget påverkar inte medlemsstaternas handelspolitik, om det inte till någon del uttryckligen fastställts i fördraget.

Artikel 6. Artikeln gäller gemenskapens juridiska personlighet och rättskapacitet. Artikeln motsvarar i huvuddrag artiklarna 210 och 211 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och artikel 184 i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen.

Enligt artikeln är gemenskapen en juridisk person, och den har i sina internationella förbindelser den rättskapacitet som krävs för att den skall kunna utföra sina uppgifter och uppnå sina mål. Gemenskapen skall dessutom i varje medlemsstat ha den mest vittgående rättskapacitet som tillerkänns juridiska personer. Särskilt fastställs att gemenskapen kan förvärva lös och fast egendom samt föra talan inför domstolar. Gemenskapen företräds av sina institutioner inom ramen för dessas befogenheter.

Andra avdelningen

Gemenskapens institutioner

Artikel 7. Gemenskapens institutioner är enligt artikeln en hög myndighet (kommissionen), en församling (Europaparlamentet), ett särskilt ministerråd (rådet), en domstol och en revisionsrätt. Kommissionen biträds av en rådgivande kommitté.

Kapitel I

Höga myndigheten

Artikel 8. Enligt artikeln har höga myndigheten (sedermera kommissionen) till uppgift att se till att de mål som uppställts i detta fördrag förverkligas på det sätt som fördraget anger.

Artiklarna 9—13. Artiklarna innehåller bestämmelser om kommissionens sammansättning, om ledamöternas mandatperiod, om sättet att utse ledamöter och ämbetenas upphörande samt om kommissionens beslutförhet. Artiklarna motsvarar artiklarna 157—161 och 163 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Hänvisningen i artikel 12 till artikel 12 a motsvarar hänvisningen i artikel 159 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen till artikel 160 i detta fördrag och hänvisningen i artikel 13 till artikel 9 motsvarar hänvisningen i artikel 163 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen till artikel 157 i detta fördrag.

Artikel 14. I artikeln definieras typerna av de sekundärrättsakter som utfärdas med stöd av fördraget samt gemenskapens lagstiftande organ. Artikeln motsvarar till sitt innehåll artikel 189 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och artikel 161 i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, men den skiljer sig likväl från dessa artiklar till vissa betydande delar. Institutionellt sett skiljer sig EKSG-fördraget från Romfördraget såtillvida att det centrala beslutsfattande organet inte är rådet, så som i EG, utan kommissionen.

I enlighet med detta utfärdas gemenskapens rättsakter således av kommissionen. Kommissionen skall emellertid i de fall som förutsätts i fördraget höra den rådgivande kommittén och rådet. Detta förfarande föreskrivs bl.a. i artiklarna 58 — 61 i fördraget. I fråga om reglering som med tanke på fördraget är synnerligen betydelsefull skall kommissionen dessutom inhämta rådets samtycke (se t.ex. artikel 58.1 första stycket och artikel 59.5). Rådet kan även i vissa fall förordna kommissionen att utföra en åtgärd (se t.ex. artikel 58.1 andra stycket). I kol- och stålgemenskapens lagstiftning har Europaparlamentet inte en lika betydelsefull roll som inom Europeiska gemenskapen.

Också gemenskapens rättsakter skiljer sig till sin typ från de typer av rättsakter som före-

kommer inom Europeiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen. Skillnader finns såväl i namnet på rättsakten som i fråga om dess rättsliga verkan.

Enligt första stycket i artikeln är kommissionens beslut och rekommendationer juridiskt bindande rättsakter. Beträffande sin bindande verkan är de i artikeln avsedda kommissionens beslut och rekommendationer likväl inte likadana som de beslut och rekommendationer som avses i artikel 189 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen eller i artikel 161 i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen.

Europeiska kol- och stålgemenskapens beslut är till alla delar bindande. I detta avseende motsvarar de närmast förordningarna som nämns i artikel 189 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Jämförbara med en EG-förordning är emellertid endast de av kommissionens beslut som är allmänt bindande. Kommissionens beslut i enskilda fall är bindande endast för dem som besluten riktats till. I de artiklar som följer på artikel 14 i fördraget görs därför en skillnad mellan beslut i enskilda fall och beslut som är allmänt bindande.

Om ett beslut till sin natur skall anses vara allmänt bindande eller gälla ett enskilt fall beror enligt gemenskapens domstol inte så mycket på formella faktorer som på själva innehållet i beslutet. Vid en bedömning av innehållet i beslutet är enligt domstolen en avgörande faktor om beslutet kan antas ha direkt inverkan i enskilda fall på de personer som beslutet gäller (se fall 55—59 & 61—63/63, Modena och 8/55, Fédéchar).

Enligt tredje stycket är rekommendationerna bindande med avseende på det mål som skall uppnås, men i fråga om verkställigheten ger de möjlighet att välja de medel som anses lämpligast. Rekommendationerna är bindande endast för dem som de riktats till. Med tanke på sin bindande verkan och andra verkningar motsvarar rekommendationerna närmast EG:s direktiv. Skillnaden till EG:s direktiv är emellertid den att EKSG:s rekommendationer kan vara riktade förutom till medlemsstaterna också till kol- och stålföretag eller föreningar.

Enligt huvudregeln är kommissionens utlåtanden inte juridiskt bindande. Ett undantag från detta är bl.a. de s.k. motiverade utlåtanden som avses i artikel 54 femte stycket,

eftersom de har samma rättsverkan som kommissionens beslut (se fall 1&14/57, Tubes de la Sarre).

Gemenskapens rättsakter kan utfärdas endast för fullgörande av de uppgifter som anförtrotts kommissionen och under de förutsättningar som bestäms i fördraget. Enligt fjärde stycket i artikeln kan kommissionen emellertid avge en rekommendation också när den enligt fördraget är behörig att fatta ett beslut.

Enligt artikel 166 i anslutningsakten skall de i artikel 14 i fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen avsedda rekommendationerna och besluten anses vara riktade till de nya medlemsstaterna efter anslutningen, när dessa beslut och rekommendationer är riktade till alla medlemsstater. Enligt artikel 167 i anslutningsakten kan tillämpningen av de rättsakter som finns förtecknade i bilaga XVIII till anslutningsakten emellertid skjutas upp till de tidpunkter som anges i bilagan. I artikel 168 i anslutningsakten bestäms dessutom, att de nya medlemsstaterna vidtar nödvändiga åtgärder i fråga om bestämmelserna i de beslut och rekommendationer som avses i artikel 14 i fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, om någon annan frist inte anges i förteckningen i bilaga XIX till anslutningsakten eller i någon annan bestämmelse i anslutningsakten.

Artikel 15. Enligt denna artikel skall de rättsakter som avses i artikel 14 vara motiverade och hänvisa till de förslag eller yttranden som enligt fördraget skall inhämtas.

Bestämmelserna i fördraget om uppgifterna för gemenskapens institutioner innebär inte att till dem delegeras en allmän befogenhet, utan att användandet av befogenheterna grundar sig på fördragets särbestämmelser, i vilka formen för och syftet med besluten samt tillämpligt förfarande specificeras (attribution des compétences -principen). Syftet med artikeln är att göra det möjligt att övervaka att denna princip tillämpas i institutionernas beslutsfattande. Tekniskt sett innebär detta att ingressen till EKSG:s rättsakter innehåller hänvisningar till de av fördragets artiklar som utgör rättslig grund för rättsakten samt till de förslag och yttranden som berör förslaget. I rättsakterna skrivs motiveringarna i den ingress som föregår texten i själva rättsakten. I Tubes de la Sarrefallet ansåg gemenskapens domstol att avsaknaden av motiveringar i rättsakten ledde till att

rättsakten var ogiltig (se fall 1&14/57, Tubes de la Sarre). I senare fall har domstolen emellertid inte konsekvent följt samma synsätt (se fall 8—11/66, Cement Convention I).

Enligt andra stycket i artikeln är ett beslut eller en rättsakt som gäller ett enskilt fall bindande endast för dem som de riktar sig till. Rättsakterna är bindande från den dag då de har delgivits parterna. I fråga om övriga beslut och rekommendationer förutsätts inte delgivning, utan enligt tredje stycket förutsätts endast att rättsakterna offentliggörs för att de skall bli tillämpliga.

Enligt fjärde stycket fastställer kommissionen detaljerade regler för verkställigheten av artikel 15.

Artikel 16. Artikeln innehåller bestämmelser om organiserandet av kommissionens interna arbete. Enligt första stycket genomför kommissionen befogade åtgärder som gäller den interna ordningen för att säkerställa sina enheters verksamhet. Enligt andra stycket kan kommissionen dessutom tillsätta utredningskommittéer och särskilt en ekonomisk utredningskommitté.

Genom Maastrichtfördraget fogades till artikel 16 ett tredje och ett fjärde stycke. Bestämmelserna i dessa två stycken är till innehållet likadana som bestämmelserna i artikel 162 som genom Maastrichtfördraget fogades till Romfördraget. Enligt tredje stycket överlägger rådet och kommissionen sinsemellan och överenskommer gemensamt om de detaljerade reglerna för sitt samarbete. Enligt fjärde stycket fastställer kommissionen dessutom en sådan arbetsordning för sig att den kan sörja för att bestämmelserna i fördraget tillämpas såväl i kommissionens som dess olika enheters arbete. Kommissionen skall också se till att dess arbetsordning offentliggörs.

Artikel 17. Genom Maastrichtfördraget fogades till fördraget en ny 17 artikel, enligt vilken kommissionen årligen offentliggör en allmän berättelse om gemenskapens verksamhet. Artikeln har samma innehåll som artikel 156 som genom Maastrichtfördraget fogades till Romfördraget.

Artikel 18. Artikeln innehåller bestämmelser om upprättandet av en rådgivande kommitté, som motsvarar den ekonomiska och sociala kommittén i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och i fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen. Den rådgivande kommitténs betydelse för den genom fördraget reglerade lagstift-

ningsprocessen motsvarar inte helt den ekonomiska och sociala kommitténs ställning i den lagstiftningsprocess som regleras i Rom- och Euratomfördraget.

Enligt första stycket upprättas i samband med kommissionen en rådgivande kommitté. I artikel 25 i anslutningsakten fastställs att kommittén skall ha minst 87 och högst 111 ledamöter. Enligt artikel 161 i anslutningsakten utvidgas kommittén efter anslutningen med 15 personer så, att för Österrike, Sverige och Finland utses för samtliga fyra ledamöter och för Norge tre. Mandattiden för dessa ledamöter utgår vid samma tidpunkt som mandattiden för de ledamöter som kommittén har vid tiden för anslutningen.

Ledamöterna skall vara representanter för producenterna, arbetstagarna och handeln och kommittén skall ha lika många representanter för respektive grupp. Trots att kommittén verkar i samband med kommissionen, till skillnad från EG:s ekonomiska och sociala kommitté som verkar i samband med rådet, utses ledamöterna i kommittén av rådet enligt andra stycket i artikeln.

I fråga om producenterna och arbetstagarna utser rådet de intresseorganisationer mellan vilka rådet fördelar de platser som skall besättas. Varje organisation ombeds uppgöra en lista med två kandidater för varje plats. På basen av dessa listor utser rådet ledamöterna för två år åt gången. Kommitténs ledamöter binds inte av direktiv eller instruktioner från den organisation som nominerat dem.

Enligt femte stycket väljer kommittén bland sina ledamöter sin ordförande och sitt presidium för en tid av ett år. Kommittén fastställer dessutom sin egen arbetsordning.

Genom Maastrichtfördraget fogades till artikeln ett nytt sjätte stycke, enligt vilket rådet med kvalificerad majoritet fastställer kommittearvodena som utgår i stället för lön.

Artikel 19. Artikeln innehåller bestämmelser om samarbetet mellan kommissionen och rådgivande kommittén och om det förfarande som då skall iaktas. Artikelns bestämmelser motsvarar bestämmelserna om ekonomiska och sociala kommittén i artikel 198 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, men artiklarna är dock inte helt identiska.

Enligt första stycket kan kommissionen höra den rådgivande kommittén i de fall som den

finner det befogat. Kommissionen skall höra kommittén i de fall som föreskrivs i fördraget.

Enligt andra stycket kan kommissionen ge kommittén i uppdrag att behandla allmänna målsättningar och de program som avses i artikel 46 i fördraget. Kommissionen skall hålla kommittén underrättad om de i artiklarna 54, 65 och 66 i fördraget avsedda riktlinjerna för kommissionens arbete.

Kommissionen kan i sådana fall då den anser det nödvändigt utsätta en frist inom vilken kommittén skall avge sitt yttrande. Fristen måste vara minst tio dagar från den dag kommitténs ordförande tagit del av ärendet.

Kommittén sammankallas av ordföranden på begäran av kommissionen eller en majoritet av kommitténs ledamöter för att behandla ett bestämt ärende. Över kommitténs sammanträde förs protokoll, och detta överlämnas till kommissionen och rådet tillsammans med kommitténs yttranden.

Kapitel II

Europaparlamentet

Artiklarna 20—25. Artiklarna innehåller bestämmelser om Europaparlamentet. Dessa bestämmelser motsvarar bestämmelserna i artiklarna 137—138, 138 b.2, 138 c—140, 142 och 143 samt 144.1 och 144.2 i Romfördraget.

Kapitel III

Rådet

Artikel 26. I artikeln finns bestämmelser om uppgifterna för Europeiska kol- och stålgemenskapens ministerråd. Enligt artikeln skall rådet använda sina befogenheter enligt fördraget i synnerhet för att samordna kommissionens och medlemsstaternas regeringars åtgärder. I detta syfte utbyter rådet uppgifter och överlägger med kommissionen. Rådet kan be kommissionen utreda förslag och åtgärder som den anser nödvändiga.

Till skillnad från systemen i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen utgör kommissionen det centrala beslutsfattande organet i Europeiska kol- och stålgemenskapen.

Till kommissionens uppgifter hör bl.a. att utfärda rättsakter. Rådets uppgift blir att samordna gemenskapens och medlemsstaternas ekonomiska politik. Rådet har endast i vissa krisituationer på kol- och stålmarknaderna makt att vidta åtgärder (se artiklarna 58 och 59). Rådets huvudsakliga uppgift är att till kommissionen avge yttranden över åtgärder som kommissionen planerar. För vissa viktiga beslut krävs rådets samtycke.

Artiklarna 27—27 a. Artiklarna innehåller motsvarande bestämmelser om rådets sammansättning, ordförandeskap och sammankallande som artiklarna 146—147 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Så som artikel 146 andra stycket i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen ersätts artikel 27 med artikel 12 i anslutningsakten. Med tanke på innehållet begränsar sig ändringen till bestämmelserna i andra stycket om ordförandeskapet i rådet.

Artikel 28. Artikeln innehåller bestämmelser om reglerna för beslutsfattandet i rådet. Artikeln ersätts med artikel 13 i anslutningsakten, genom vilken man företagit de ändringar som det ökade antalet medlemsstater förutsätter. En redogörelse för artikelns reviderade innehåll finns i motiveringen till artikel 13 i anslutningsakten.

Artikel 29. Artikeln motsvarar till sitt innehåll artikel 154 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Enligt artikeln beslutar rådet om löner, arvoden och pensioner för gemenskapens institutioner.

Artikel 30. Artikeln motsvarar till sitt innehåll artikel 151 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Artikeln innehåller bestämmelser om en kommitté och ett generalsekreteriat som biträder rådet.

Kapitel IV

Domstolen

Artiklarna 31—32 d. Artiklarna 31—32 d i fördraget innehåller bestämmelser om domstolens sammansättning, om antalet domare och generaladvokater och hur de utses samt om förstainstansrätten. Dessa bestämmelser motsvarar bestämmelserna i artiklarna 164—168 a i Romfördraget.

Artikel 33. Artikeln innehåller bestämmelser om talan rörande lagligheten av kommissio-

nens beslut eller rekommendationer. Artikel 38 innehåller bestämmelser om talan rörande lagligheten av rådets eller Europaparlamentets beslut.

Enligt första stycket kan grunden för talan utgöras av bristande behörighet, åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, åsidosättande av fördraget eller av någon bestämmelse som gäller dess tillämpning eller av maktmissbruk. Grunderna är desamma som i artikel 173 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen vilken gäller talan rörande prövning av lagligheten av institutionernas beslut. Domstolen får emellertid inte pröva den situationsbedömning av de ekonomiska fakta eller förhållanden som utgör grund för kommissionens åtgärd, såvida grunden för talan inte är godtryckligt utnyttjande av prövningsrätt, dvs. maktmissbruk eller uppenbart åsidosättande av fördraget eller av någon bestämmelse som gäller dess verkställighet. Enligt tredje stycket skall talan väckas inom en månad från den dag då beslutet eller rekommendationen offentliggjordes eller delgavs.

Rätt att väcka talan har en medlemsstat och rådet samt, enligt fjärde stycket som fogades till fördraget genom Maastrichtfördraget, också Europaparlamentet då det väcker talan för att tillvarata sina rättigheter. Enligt andra stycket får talan också väckas av i artikel 48 avsedda företag eller sammanslutningar till den del frågan gäller ett enskilt beslut eller en enskild rekommendation som berör dessa. Med beslut eller rekommendationer som berör ett företag avses såväl sådana som har riktats till företaget, som sådana beslut eller rekommendationer som visserligen har riktats till ett annat företag men som ändå kan anses beröra nämnda företag. Dylika kan t.ex. anses vara ett beslut eller en rekommendation som riktats till en konkurrent (se fall 30/59, *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg v. kommissionen*). Beträffande allmänna beslut eller rekommendationer av kommissionen har ett företag eller en sammanslutning rätt att väcka talan endast i fall den anser att beslutet eller rekommendationen innefattar maktmissbruk som inverkar på dess egen ställning. Några andra grunder för talan kan ett företag inte åberopa i fråga om allmänna beslut och rekommendationer (se fall 8/55, *Fédération Charbonnière De Belgique v. kommissionen*).

Artikel 34. Artikeln innehåller bestämmelser om verkställigheten av domstolens avgörande

rörande ogiltigförklarande av kommissionens beslut eller rekommendation som domstolen träffat med stöd av artikel 33. Kommissionen skall inom skälig tid vidta de åtgärder som är nödvändiga för att verkställa domen. Artikeln innehåller även bestämmelser om en särskild skadeståndsskyldighet utöver huvudregeln i artikel 40: kommissionen skall säkerställa att den direkta och särskilda skada som ett ogiltigförklarat beslut eller en ogiltigförklarad rekommendation förorsakat ett företag eller en företagsgrupp ersätts opartiskt. Om kommissionen inte inom skälig tid vidtagit åtgärder kan den som lidit skada väcka ersättningstalan vid domstolen.

Artikel 35. Artikeln innehåller bestämmelser om rätten att väcka talan i sådana fall då kommissionen underlåter att fatta ett beslut eller att avge en rekommendation som enligt bestämmelserna i fördraget eller enligt rättsakt rörande verkställigheten av fördraget ankommer på kommissionen. Även när kommissionen underlåter att fatta ett beslut eller avge en rekommendation trots att den är behörig, och denna underlåtelse anses utgöra maktmissbruk, kan talan om underlåtelse väckas vid domstolen. Artikeln motsvarar i huvuddrag artikel 175 i Romfördraget.

En förutsättning för att väcka talan om underlåtelse är att kommissionen har anmodats att vidta åtgärder men emellertid inte har fattat ett beslut eller avgett en rekommendation inom två månader från denna anmodan (se fall 17/57, *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg v. kommissionen*). Någon frist för att ge en anmodan har inte fastställts, men enligt domstolens rättspraxis skall en anmodan likväl ges inom skälig tid (se fall 59/70, *Nederländerna v. kommissionen*). Kommissionens underlåtelse att vidta åtgärder tolkas som ett tyst nekande beslut, över vilket man inom en månad kan väcka talan om underlåtelse.

Rätt att väcka talan har varje medlemsstat och rådet samt företag och sammanslutningar. I fråga om de två sistnämnda har gemenskapens domstol ansett att en förutsättning för deras rätt att väcka talan är att det ligger i företagets eller sammanslutningens intresse att ifrågasvara beslut eller rekommendation ges. Gemenskapens domstol har ansett att talan om underlåtelse på sätt och vis är en särart av ogiltighetstalan, av vilket följer att grunderna för talan enligt artikel 33 måste föreligga också i fråga om talan om underlåtelse (se fall 7 och

9/54, *Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises v. kommissionen*).

Artikel 36. Artikeln innehåller bestämmelser om talan rörande påföljder som påförs med stöd av en särbestämmelse i fördraget. Enligt första stycket skall kommissionen bereda parterna möjlighet att bli hörda innan påföljden påförs. Enligt andra stycket kan parterna vid gemenskapens domstol väcka talan rörande sanktionspåföljder eller vite. Då domstolen handlägger denna talan har den full prövningsrätt. Detta innebär att talan kan stödas också på andra grunder än de som nämns i artikel 33 och att domstolen förutom att upphäva eller fastställa kommissionens beslut också kan ändra beslutet t.ex. genom att sänka boten.

Enligt tredje stycket i artikeln kan den klagande under handläggningen av talan som avses i artikeln också åberopa att det allmänna beslut eller den allmänna rekommendation, för vars överträdelse påföljden påförts, är olagliga. I fråga om ett enskilt beslut som gäller den klagande kan tredje stycket inte åberopas, utan ogiltigförklarande av ett sådant beslut måste föras med talan som avses i artikel 33 (se fall 3/59, *Tyskland v. kommissionen*). En sådan invändning som avses i tredje stycket i artikeln skall grunda sig på de ogiltighetsgrunder som fastställs i artikel 33. I samband med talan som avses i denna artikel kan domstolen dock inte ogiltigförklara ett beslut eller en rekommendation som den har konstaterat vara olaglig, utan den kan endast upphäva det beslut av kommissionen som innebär tillämpning av berörda rättsakt på ifrågasvarande enskilda fall.

Artikel 37. Denna artikel gäller situationer då en medlemsstat anser att kommissionens åtgärder eller underlåtelse att vidta åtgärder förorsakar väsentliga eller fortgående störningar i dess ekonomi. Artikeln hänför sig till artikel 2.2 i fördraget, enligt vilken gemenskapen då den fullgör sina uppgifter bl.a. skall sörja för att medlemsstaternas ekonomier inte utsätts för väsentliga och fortgående störningar.

Enligt första stycket skall medlemsstaten föra ärendet till kommissionen, och om kommissionens åtgärder för att få ett slut på situationen inte tillfredsställer medlemsstaten kan den väcka talan vid domstolen. Domstolen har ansett att också övriga medlemsstater än den berörda medlemsstaten kan väcka talan vid domstolen, om de bestrider förekomsten av väsentliga och fortgående störningar eller om

de ifrågasätter kommissionens åtgärder. Där-
emot kan företag eller sammanslutningar inte
väcka sådan talan mot kommissionens åtgärder
som avses i artikeln och de kan heller inte
åberopa artikel 33 för att få kommissionens
åtgärd ogiltigförklarad (se fall 2—3/60, Nie-
derrheinische Bergwerks-Aktiengesellschaft
m.m. v. kommissionen).

Artikel 38. Artikeln gäller talan om ogiltig-
förklarande av rådets eller Europaparlamentets
beslut. Bestämmelserna om talan om ogiltigför-
klarande av kommissionens avgöranden finns i
artikel 33.

Talan skall väckas inom en månad från den
dag då beslutet offentliggjordes eller delgavs.
Som grund för talan godkänns endast bristan-
de behörighet och åsidosättande av väsentliga
formföreskrifter, till skillnad från kommissio-
nens avgöranden, som enligt artikel 33 kan
förklaras ogiltiga på grund av att de står i strid
med gemenskapsrätten eller på grund av att
maktmissbruk föreligger. Rätten att väcka ta-
lan ankommer endast på medlemsstaterna och
kommissionen, eftersom det inom Europeiska
kol- och stålgemenskapen är kommissionen
som i praktiken fattar beslut i ärenden som
berör enskilda individer.

Artikel 39. Artikeln gäller uppskov och
andra interimistiska åtgärder. Artikeln motsvar-
ar till sitt innehåll artiklarna 185 och 186 i
fördraget om upprättandet av Europeiska ge-
menskapen.

Artikel 40. Artikeln innehåller bestämmelser
om domstolens behörighet i tvistemål.

Domstolen handlägger talan om skadestånd
som grundar sig på tjänstefel från gemenska-
pens sida eller på ett personligt fel av en
tjänsteman, som är anställd av gemenskapen,
under tjänsteutövning. Bestämmelsen skiljer sig
från det system för gemenskapens skadestånds-
skyldighet som grundas på artiklarna 178 och
215 i fördraget om upprättandet av Europeiska
gemenskapen såtillvida, att en förutsättning för
ersättning enligt artikel 40 är ett fel från
gemenskapens sida. Artikel 215 i fördraget om
upprättandet av Europeiska gemenskapen fö-
reskriver inte att skadan skall vara förorsakad
genom vållande. Gemenskapen ersätter skada
som orsakats av dess institutioner eller av dess
anställda under tjänsteutövning i enlighet med
de principer som är gemensamma för medlems-
staternas rättsordningar.

Andra satsen i artikelns andra stycke om de
anställdas personliga ansvar gentemot gemen-

skapen motsvarar till sitt innehåll bestämmel-
sen i artikel 215 fjärde stycket i fördraget om
upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Enligt tredje stycket skall alla andra tvister
mellan gemenskapen och utomstående, än de
som gäller tillämpningen av bestämmelserna i
fördraget eller med stöd av det utfärdade
bestämmelser, handläggas i behörig nationell
domstol.

Artikel 41. Enligt artikeln kan endast gemen-
skapens domstol förklara kommissionens eller
rådets avgörande ogiltigt. En nationell domstol
skall av gemenskapens domstol begära ett
förhandsavgörande i saken om frågan kommer
upp i den nationella domstolen i samband med
handläggningen av ett tvistemål. Artikeln skil-
jer sig från artikel 177 i fördraget om upprät-
tandet av Europeiska gemenskapen om syste-
met med förhandsavgöranden sålunda, att den
fastställer att ett förhandsavgörande endast
skall begäras angående giltigheten av institutio-
nernas avgöranden och inte angående tolkning-
en av desamma. Gemenskapens domstol har
likväl i sin rättspraxis ansett att den med stöd
av artikel 41 är behörig att svara även på
begäran om förhandsavgörande angående tolk-
ning (se fall 221/88, EKSG v. Bussen).

Artikel 42. Artikeln motsvarar till sitt inne-
håll artikel 181 i fördraget om upprättandet av
Europeiska gemenskapen. Enligt artikeln är
domstolen behörig att träffa avgöranden med
stöd av en skiljedomsklausul i ett offentlighets-
ligt eller privaträttsligt avtal, som ingåtts av
gemenskapen eller för dess räkning.

Artikel 43. Enligt första stycket är domstolen
behörig att träffa avgöranden också i ärenden
beträffande vilka bestämmelser fogats till för-
draget, t.ex. protokollen. Enligt andra stycket
kan behörigheten för gemenskapens domstol
också grunda sig på lagstiftningen i en med-
lemsstat, när ärendet hänförs sig till ett ämnes-
område som regleras i fördraget. Motsvarande
bestämmelser finns inte i fördraget om upprät-
tandet av Europeiska gemenskapen.

Artikel 44. Enligt artikeln är domstolens
domar verkställbara i medlemsstaterna. Beträf-
fande detaljerna i verkställighetsförfarandet
hänvisas till artikel 92. Systemet motsvarar det
system som skapats genom artiklarna 187 och
192 i fördraget om upprättandet av Europeiska
gemenskapen.

Artikel 45. Artikeln innehåller bestämmelser
om fastställande av domstolens stadga.

Kapitel V

Revisionsrätten

Artikel 45 a. Enligt artikeln skall revisionsrätten revidera också kol- och stålgemenskapens räkenskaper. Artikelns ordalydelse motsvarar ordalydelsen i artikel 188 a i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Artikel 45 b. I artikeln ingår bestämmelser om revisionsrättens sammansättning, utnämning, mandattid, oavhängighet samt om när ämbetet för en ledamot upphör, om avsättning, fastställande av anställningsvillkoren samt privilegier. Artikelns ordalydelse motsvarar ordalydelsen i artikel 188 b i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Artikel 45 c. I artikeln ingår bestämmelser om revisionsrättens kompetens, uppgifter, utförande av granskningarna samt om de rapporter som revisionsrätten skall upprätta och dess yttranden. Innehållet i artikeln motsvarar i huvudsak artikel 188 c i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Kol- och stålgemenskapens driftbudget ingår inte i gemenskapernas allmänna budget, utan är en separat budget. På grund av att kol- och stålgemenskapen har en separat driftbudget i förhållande till den administrativa budgeten har till artikeln fogats en punkt 5, enligt vilken revisionsrätten årligen också skall upprätta en separat rapport över de räkenskaper som gäller kol- och stålgemenskapens inkomster och utgifter, vilka inte ingår i gemenskapernas allmänna budget, samt en redovisning för att kommissionens ekonomiska förvaltning med avseende på dessa räkenskaper har varit saklig. Rapporten skall upprättas senast inom sex månader från räkenskapsårets utgång. Rapporten skall överlämnas till kommissionen och rådet. Kommissionen skall delge Europaparlamentet den.

Tredje avdelningen

Ekonomiska och sociala bestämmelser

Kapitel I

Allmänna bestämmelser

Artikel 46. Artikelns berör uppställandet av allmänna målsättningar och utarbetandet av

program. I detta syfte undersöker kommissionen utvecklingen av marknaden och priserna, upprättar regelbundet program med prognoser om utvecklingen av produktion, konsumtion, export och import och uppställer allmänna målsättningar för modernisering, produktionsplanering och utvidgning av produktionskapaciteten. Kommissionen deltar också i undersökningar som berör arbetstagarnas ställning. Kommissionen kan offentliggöra dessa undersökningar och upplysningar.

Då kommissionen uppställer målsättningar och program hör den regeringar och andra behöriga parter (företag, arbetstagare, förbrukare och handeln) samt deras sammanslutningar och sakkunniga. Företagen, arbetstagarna, förbrukarna och handeln samt deras sammanslutningar har rätt att för kommissionen framlägga förslag och synpunkter i frågor som berör dem.

Kommissionen offentliggör de allmänna målsättningarna och programmen sedan de framlagts för den rådgivande kommittén.

Artikel 47. I artikeln bestäms kommissionens rätt att inhämta upplysningar och utföra kontroller. Kommissionen har rätt att inhämta de upplysningar som krävs för att den skall kunna fullgöra sina uppgifter och den får låta göra nödvändiga kontrollundersökningar. Kommissionen får inte lämna ut information som omfattas av tystnadsplikt eller är av känslig natur för företagen. Dessa bestämmelser i artikeln motsvarar artiklarna 213 och 214 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Till skillnad från dessa artiklar bestäms i artikel 47 att kommissionen med beaktande av begränsningarna om tystnadsplikt skall offentliggöra uppgifter som kan vara till nytta för regeringarna i medlemsstaterna eller företagen. Kommissionen kan också med stöd av artikeln utdöma böter eller vite till företag, som undandrar sig förpliktelserna i artikeln.

Artikel 48. Enligt artikeln begränsar fördraget inte företagets rätt att bilda sammanslutningar, men medlemskapet i dessa skall vara frivilligt. Sammanslutningarna får bedriva all sådan verksamhet, som inte strider mot fördraget eller kommissionens rekommendationer eller beslut. Enligt artikelns andra stycke får sammanslutningarna i de fall då fördraget föreskriver att den rådgivande kommittén skall höras, lägga fram medlemmarnas synpunkter på planerade åtgärder.

Kommissionen använder sig vanligtvis av producentorganisationerna för att inskaffa nödvändiga upplysningar, om dessa organisationer på ett tillfredsställande sätt har sett till att ordna arbetstagarnas och förbrukarnas intressebevakning. Producentorganisationerna skall till kommissionen lämna alla upplysningar om sin verksamhet som kommissionen behöver. Producentorganisationerna skall även lämna dessa upplysningar samt de synpunkter som avses i andra stycket i artikeln till den berörda regeringen.

Kapitel II

Finansiella bestämmelser

Artikel 49. Enligt artikeln har kommissionen rätt att anskaffa nödvändiga medel för fullgörandet av sin uppgift genom att ta ut avgifter på produktionen av kol och stål samt genom att ta upp lån. Denna rätt är mycket betydelsefull i fiskalt avseende, eftersom kommissionen bestämmer såväl den grund enligt vilken avgift tas ut som avgiftens belopp. Att kol- och stålgemenskapens driftbudget inte ingår i gemenskapernas allmänna budget utan är en separat budget baserar sig på denna självständiga rätt att bestämma ovan nämnda produktionsavgift. Bestämmandet av produktionsavgiftens belopp begränsas dock av artikel 50.2. Användningen av lån begränsas i sin tur av artikel 51.1.

Enligt stycke 2 i artikeln har kommissionen också rätt att ta emot gåvor. Då gemenskapen åren 1978 - 81 hade vissa finansieringssvårigheter, kunde prestationer från medlemsländerna i form av finansiella bidrag tas in i gemenskapens budget med stöd av denna bestämmelse.

Den avgift för produktion av kol och stål som avses i fördraget om kol- och stålgemenskapen kan betraktas som gemenskapens första skatt. Den gemenskapslagstiftning som gäller avgiften innebär överlåtelse av beskattningsrätten och den strider således mot stadgandena i grundlagen.

Artikel 50. I punkt 1 specificeras de utgifter som de avgifter som uppbärs med stöd av artikel 49 är avsedda att täcka. Genom denna bestämmelse binds användningsändamålet för de produktionsavgifter som uppbärs till vissa utgifter. Kol- och stålgemenskapens budget

avviker i detta avseende från gemenskapernas allmänna budget. De inkomster som ingår i den är allmäntäckande.

Enligt bestämmelserna i punkt 1 är avgifterna avsedda att täcka två slag av utgifter. Å ena sidan skall avgifterna täcka de administrationsutgifter som avses i artikel 78. Å andra sidan skall avgifterna täcka utgifterna för interventioner i gemenskapens egentliga verksamhet, dvs. produktionen av kol och stål. Till de sistnämnda hör de omställningsbidrag som avses i artikel 56.2 och deltagande i finansieringen av de investeringsprogram som avses i artikel 56.1 och artikel 54. Utöver de slag av utgifter som räknas upp i punkt 1 har vissa andra slag av utgifter godkänts med stöd av den allmänna fullmakt som ingår i artikel 95 och som motsvarar artikel 235 i Romfördraget.

Enligt punkt 2 skall avgifterna årligen påföras de olika produkterna i relation till deras genomsnittliga värde. Kommissionens formella kompetens att bestämma produktionsavgiften är mycket självständig. Kompetensen begränsas endast av en bestämmelse, enligt vilken kommissionen är skyldig att av rådet på förhand inhämta tillstånd, som rådet skall bevilja med två tredjedels majoritet, om kommissionen ämnar bestämma en avgift som överstiger 1 % av det genomsnittliga värdet. I praktiken har denna gräns om 1 % dock inte överskridits.

Enligt punkt 3 får kommissionen i vissa fall bestämma att företagen skall betala en dröjsmålsavgift på högst 5 %.

Kommissionen skall fastställa villkoren och grunderna för att påföra och ta upp avgift efter det att den har hört rådet. Kumulativa uttag skall så långt det är möjligt undvikas. Grundregeln utgörs av höga myndighetens beslut nr 2—52 om metoder för beräkning och indrivning av de avgifter som avses i artikel 49 och 50 i fördraget och som har fogats till fördraget, jämte ändringar. I artikel 1 i beslutet nämns de produkter och produktgrupper för vilka produktionsavgift uppbärs. I artikel 1 och 2 i beslutet ingår detaljerade bestämmelser om hur avgiften skall räknas ut.

I artikel 3 i beslutet ingår bestämmelser om kommissionens kompetens och det närmare bestämmandet av produktionsavgiftens storlek årligen. Artiklarna 4 och 4 a i beslutet innehåller bestämmelser om bl.a. det minsta belopp som skall uppbäras i produktionsavgift, tid-

punkten för betalningen och betalningssätten samt kommissionens befogenhet att ändra dessa.

Kommissionen fastställer årligen avgiftens belopp och i praktiken ofta också de procedurer som skall följas vid tillämpningen av avgiften. Grundregeln har utfärdats genom höga myndighetens beslut nr 3—52 om storleken på och tillämpningsföreskrifterna för de avgifter som avses i artiklarna 49 och 50 i fördraget, jämte ändringar. Beslutet innehåller också bestämmelser som gäller producenterna av kol och stål, t.ex. bestämmelser om skyldighet att lämna upplysningar som gäller produktionen och om dröjsmålsräntor på avgiften.

Produktionsavgiftens storlek har stabiliserat sig kring 0,29 - 0,31 %, med undantag för gemenskapens första tider. Produktionsavgiften för 1994 har fastställts genom kommissionens beslut nr 3616/93/EKSG och den är 0,23 %.

Med stöd av artiklarna 49 och 50 i fördraget har kommissionen också utfärdat flera beslut som ger producenterna av kol och stål möjlighet att skjuta upp betalningen av produktionsavgiften i vissa fall. Höga myndighetens beslut nr 5—65 har utfärdats med stöd av nämnda artiklar. Beslutet gäller preskribering av fordringar i samband med de avgifter som fastställs i artikel 49 och 50 i fördraget och genom det begränsas kommissionens möjligheter att driva in produktionsavgiften till i regel tre år från det skyldigheten att betala produktionsavgift uppstod.

Artikel 51. Med stöd av artikel 49 har kommissionen befogenhet att anskaffa nödvändiga medel för fullgörandet av sin uppgift genom att ta ut produktionsavgifter samt genom att ta upp lån. Enligt första stycket i artikel 51.1 får kommissionen dock använda upplånade medel endast för att bevilja lån. De bestämmelser som gäller beviljande av lån ingår i artikel 54 första och andra stycket samt i artiklarna 56.1 b och 56.2 a.

Enligt andra stycket i punkt 1 ingår i fördraget inga särskilda bestämmelser om kommissionens emissioner av lån på medlemsstaternas marknader, utan på dem tillämpas de nationella bestämmelser som gäller för dessa marknader.

Enligt tredje stycket i punkt 1 kan kommissionen begära medlemsstaternas garanti för de lån den tar upp. Ingen medlemsstat är förpliktad att ställa garanti. Kommissionen har emellertid aldrig begärt medlemsstaternas garanti

för sina lån, eftersom långivarna har betraktat gemenskapens möjlighet att uppbära avgifter å ena sidan och de reserver som står till gemenskapens förfogande å andra sidan som tillräckliga säkerheter.

Punkt 2 ger kommissionen rätt att under de förutsättningar som nämns i artikel 54 garantera lån, som av tredje man direkt beviljas företagen. Punkt 3 ger kommissionen begränsad rätt att ändra villkoren för de lån den beviljat företag och de garantier den ställt.

Kommissionens uppgifter inom gemenskapens verksamhetsområde påminner om ett finansinstituts verksamhet. I punkt 4 ingår dock en uttrycklig bestämmelse, som hindrar kommissionen att utöva bankverksamhet som sammanhänger med dess finansiella uppgifter.

Artikel 52. Artikel 52 innehåller bestämmelser om medlemsstaternas åtgärder för att inom de territorier där fördraget tillämpas möjliggöra en överföring av medel som härrör från avgifter, ekonomiska sanktioner och viten samt reservfonden för dessa medels användning för de i fördraget angivna ändamålen. Dessa bestämmelser har numera en ringa betydelse. Enligt artikeln skall dessutom villkoren för sådana överföringar, bl.a. mellan medlemsstaterna, som hänför sig till andra av kommissionen genomförda finansiella transaktioner, bestämmas genom avtal mellan kommissionen och behörig myndighet i medlemsstaten. En medlemsstat som tillämpar valutakontroll är inte skyldig att garantera en överföring för vilken den inte åtagit sig någon uttrycklig förpliktelse.

Artikel 53. Enligt punkt a i första stycket har kommissionen rätt att på de villkor den fastställer och under dess kontroll godkänna alla slag av finansiella arrangemang som är gemensamma för flera företag, vilka den anser nödvändiga för att genomföra gemenskapens uppgifter och som är förenliga med bestämmelserna i fördraget. Innan kommissionen godkänner ett sådant arrangemang skall den höra den rådgivande kommittén och rådet. Kommissionen har också godkänt ett antal sådana finansiella arrangemang. Med stöd av punkt b i första stycket kan kommissionen själv med rådets enhälliga samtycke vidta alla slag av finansiella arrangemang med samma ändamål.

Enligt andra stycket skall arrangemang av samma slag, som vidtagits av eller förekommer i medlemsstaterna, anmälas till kommissionen, som efter att ha hört den rådgivande kommit-

tén och rådet skall lämna nödvändiga rekommendationer till medlemsstaterna i de fall, då dessa arrangemang helt eller delvis strider mot fördraget.

Kapitel III

Investeringar och finansiellt stöd

Artikel 54. I artikeln nämns de ändamål för vilka kommissionen beviljar investeringsstöd och finansiellt stöd. Enligt första stycket får kommissionen underlätta genomförandet av investeringsprogram genom att bevilja lån till kol- och stålindustriföretagen eller genom att ställa garanti för andra lån som företagen tar upp.

Enligt andra stycket får kommissionen, utöver att direkt delta i finansieringen av företagen enligt första stycket, med samma medel understödda finansieringen av arbeten och anläggningar som direkt och huvudsakligen bidrar till att öka produktionen, sänka produktionskostnaderna eller underlätta avsättningen av produkterna.

Med stöd av ovan nämnda stycke har kommissionen utfärdat ett beslut nr 3010/91/EKSG om information som stålföretagen skall lämna om sina investeringar. Beslutet gäller investeringsverksamheten inom järn- och stålindustrin. Avsnitt 1 i beslutet innehåller bestämmelser om förhandsanmälan av investeringsprogram för produktionsanläggningar. Enligt artikel 2 i beslutet skall alla stålföretag inom gemenskapen underrätta kommissionen om varje investeringsprogram som gäller en eller flera av de produkter som nämns i bilaga 1 till fördraget om upprättandet av kol- och stålgemenskapen.

Enligt artikel 3 i beslutet gäller skyldigheten att lämna förhandsanmälan nya eller redan etablerade anläggningars investeringsprogram som överstiger 25 milj. ecu eller ökar produktionskapaciteten i fråga om de produkter som nämns i bilaga 1 med mer än 50 000 ton per år. I artikel 4 i beslutet nämns i detalj de punkter som anmälningsförfarandet omfattar.

Enligt artiklarna 5 och 6 i beslutet skall anmälingarna om investeringsprogrammen och större ändringar i dem skickas till kommissionen så snart som möjligt efter det att

företaget har fattat beslut i saken, dock senast tre månader innan de första avtalen med leverantörerna ingås.

Avsnitt 2 i beslutet innehåller bestämmelser om förfarandet med förhandsanmälningar då en produktionsanläggning läggs ned permanent. Enligt artiklarna 7 och 8 i beslutet gäller anmälningskyldigheten när en komplett produktionsanläggning eller en hel produktionsenhet läggs ned, flyttas eller säljs. I artikel 8 ingår närmare bestämmelser om när nedläggningen anses vara permanent. Kommissionen har rätt att i detta avseende göra inspektioner på platsen.

I artikel 9 i beslutet anges i detalj vad skyldigheten att anmäla att en produktionsanläggning läggs ned permanent omfattar. Enligt artiklarna 10 och 11 i beslutet skall denna anmälan och anmälningar om ändring av den skickas till kommissionen så snart som möjligt efter det att företaget har fattat beslut i saken. Nedläggningsanmälan skall dock skickas senast en månad före produktionsanläggningens drift upphör.

I artiklarna 12—14 i avsnitt 3 i beslutet ingår bestämmelser om företagens skyldighet att rapportera om det faktiska sättet för genomförandet av de program som gäller investeringar och permanent nedläggning, då de faktiska kostnaderna i strid med beräkningarna överstiger de gränser som anges i artikel 3. I detta avsnitt ingår också bestämmelser om innehållet i rapporterna och om de tidsfrister som gäller dem. Enligt avsnitt 4 i beslutet (artikel 15) är företagen skyldiga att utöver att uppgöra anmälningar och rapporter även besvara gemenskapens återkommande begäran om information.

Enligt artikel 16 i beslutet får sådana företag som undandrar sig sina skyldigheter enligt beslutet eller lämnar falska uppgifter dömas till böter eller viten i enlighet med artikel 47 i fördraget.

Med stöd av andra stycket i artikel 54 i fördraget har höga myndigheten också utfärdat ett beslut nr 22—66, som gäller den information som företagen skall lämna om sina investeringar. I praktiken gäller beslutet skyldigheten för gemenskapens kolföretag att på förhand anmäla sina investeringsprogram och program som syftar till en minskning av produktionen samt skyldigheten att rapportera om dessa program, eftersom bestämmelser om stålföretagens motsvarande skyldigheter ingår i beslut nr

3010/91/EKSG, som kommissionen särskilt utfärdade senare. Till sin struktur motsvarar det beslut som gäller kolföretag i stor utsträckning detta beslut. De nedre gränser som utgör en förutsättning för kolföretagens skyldighet att lämna upplysningar fastställs i kommissionens beslut nr 2237/73/EKSG om ändring av höga myndighetens beslut nr 22—66 om den information som företagen skall lämna om sina investeringar.

Enligt tredje stycket i artikeln kan kommissionen, i avsikt att främja en samordnad utveckling av investeringsverksamheten, begära underrättelse i förväg om enskilda företags program, antingen genom en särskild hänvändelse till det företag saken gäller eller genom ett beslut som anger arten och omfattningen av de program som skall anmälas.

Med stöd av fjärde stycket kan kommissionen, sedan den givit berörda parter tillfälle att framlägga sina synpunkter, avge ett motiverat yttrande över dessa program. På begäran av det företag saken gäller är kommissionen förpliktad att avge ett sådant yttrande. Kommissionen skall delge det berörda företaget yttrandet och informera regeringen i det land där företaget hör hemma. En förteckning över yttrandena skall offentliggöras.

Om kommissionen finner att finansieringen av ett program eller driften av de anläggningar som programmets genomförande omfattar skulle kräva subventioner, stödåtgärder, skydd eller diskriminering i strid med fördraget om upprättandet av kol- och stålgemenskapen, skall enligt femte stycket i artikeln det avstyrkande yttrandet som avgivits på dessa grunder gälla såsom beslut och medföra förbud för det berörda företaget att för programmets genomförande använda sig av andra medel än företagets egna.

Sjätte stycket i artikeln ger kommissionen rätt att i fråga om företag, som överträder det förbud som avses ovan, döma ut böter som högst uppgår till det belopp som orätmätigt använts för genomförande av programmet i fråga.

Artikel 55. Artikeln gäller främjande av sådan industriell och ekonomisk forskning som gäller produktionen, konsumtionen och utvecklingen av kol och stål samt arbetssäkerheten inom kol- och stålindustrin.

Sedan kommissionen hört den rådgivande kommittén kan den främja och underlätta utvecklingen av nämnda forskning. Avsikten är

att detta skall genomföras genom gemensam finansiering mellan de företag som saken gäller eller deltagande i forskning med donerade medel. Arbetet för att främja och underlätta forskningsutvecklingen kan även utföras genom att man för forskning anvisar medel från avgifter som avses i artikel 50, dock så att det maximibelopp som nämns i artikel 50.1. inte överskrids.

Kommissionen kan avge yttranden, som är av betydelse för att sprida information om tekniska förbättringar, särskilt om överlåtelse av patent och licenser.

Artikel 56. I artikeln behandlas finansieringen av strukturförändringen när ersättande funktioner skapas i stället för förnyad eller nedlagd produktion samt finansiering av därtill hörande omskolning och socialunderstöd.

Enligt punkt 1, om införandet av nya tekniska metoder eller produktionsmedel inom ramen för kommissionens allmänna målsättningar leder till en osedvanligt omfattande minskning av arbetskraftsbehovet inom kol- och stålindustrierna, vilket inom ett eller flera områden medför särskilda svårigheter att åter-sysselsätta den friställda arbetskraften, och om de regeringar som saken gäller så begär kan kommissionen skrida till åtgärder enligt artikelns stycken.

Enligt artikel 56.1 a skall kommissionen inhämta yttrande från den rådgivande kommittén. Dessutom får kommissionen enligt artikel 56.1 b på det sätt som anges i artikel 54, underlätta finansieringen av program som den godkänt och som avser att skapa en ny, ekonomiskt sund verksamhet, ägnad att återge friställd arbetskraft produktiv sysselsättning. Kommissionen får enligt artikel 56.1 c också bevilja understöd för att bidra till utbetalning av gottgörelse till arbetstagarna tills de sysselsätts på nytt samt för tilldelning av penningbidrag för arbetstagare för kostnader i samband med flyttning och finansiering av yrkesomskolning. För beviljande av sådana bidrag förutsätter kommissionen, att den stat saken gäller betalar ut ett särskilt bidrag som uppgår till minst samma belopp som förstnämnda bidrag, om inte rådet med två tredjedels majoritet medger avvikelse därifrån.

Punkt 2 avser situationer i vilka betydande ändringar i marknadssituationen inom kol- och stålindustrierna, som inte direkt avser förverkligandet av den inre marknaden, försätter vissa företag permanent i en situation där verksam-

heten måste läggas ned, minskas eller ändras. Härvid kan kommissionen skrida till vissa åtgärder enligt styckena i punkt 2.

Enligt artikel 56.2 a kan kommissionen på begäran av vederbörande regering inom de industribranscher som hör till dess befogenheter eller efter att ha fått rådets godkännande inom andra industribranscher, underlätta finansieringen av program som den godkänt för att skapa en ny ekonomiskt sund verksamhet eller för att ändra produktionsinriktningen inom existerande företag så att friställd arbetskraft kan återges produktiv sysselsättning.

Kommissionen kan enligt punkt c i första stycket i artikel 56 bevilja bidrag för utbetalning av gottgörelse till arbetstagare tills de sysselsätts på nytt. Kommissionen får också bevilja ovan nämnda bidrag för att trygga betalningar till arbetstagare som permitterats i samband med byte av bransch. Dessutom är det möjligt att bevilja bidrag för sådana ändamål som avses i artikel 56.1 c.

Kapitel IV

Produktion

Artikel 57. Artikeln behandlar kol- och stålgemenskapens befogenheter för att reglera produktionen med indirekta kontrollmedel. Kontrollmedlen enligt denna artikel är primära och lindrigare än de direkta kontrollmedlen enligt artiklarna 58 och 59. De indirekta åtgärderna ger möjlighet att i samarbete med gemenskapens medlemsstater påverka och reglera den offentliga ekonomin samt påverka priserna.

I artikeln konstateras att kommissionen på produktionens område ger företräde åt de indirekta medel som står till dess förfogande och till exempel i samarbete med regeringarna verkar för att utjämna den allmänna konsumtionen eller påverka den i synnerhet i fråga om de offentliga tjänsterna. Kommissionen kan ytterligare ingripa i priserna och handelspolitiken.

Artikel 58. Artikeln berör problem med överproduktion i en krissituation. Artikeln innehåller bestämmelser om direkta kontrollmedel, framförallt möjligheten att bestämma om produktionskvoter för företagen inom branschen. De kontrollmedel artikeln medför får användas endast om de indirekta medlen enligt artikel 57 inte är tillräckliga. De längre

gående kontrollmedlen enligt artiklarna 58 och 59 i fördraget innefattar som ett centralt element möjligheten att fastställa produktionskvoter under en nedgångsperiod och bestämma om allokering av produktionen, om efterfrågan överstiger produktionen i en motsatt krissituation.

Om kommissionen strävar till att tillämpa längre gående, direkta interventionsåtgärder på marknaden, uppställer artikel 58 fyra villkor. För det första skall det råda en efterfrågebrist. För det andra skall kol- och stålgemenskapen befinna sig i en påtaglig kris inom sitt område och för det tredje skall de indirekta åtgärderna enligt artikel 57 vara otillräckliga. Enligt det fjärde villkoret skall kommissionen höra den rådgivande kommittén och inskaffa rådets stöd för kvoteringsåtgärderna.

Om dessa villkor uppfylls kan kommissionen ta i bruk produktionskvoter. Då produktionskvoterna införs skall kommissionen dock följa vissa grundprinciper, som nämns i artikel 58. Kvoterna skall vara rättvisa och beröra alla lika samt grunda sig på undersökningar som utförs i samråd med företagen och företagsammanslutningarna inom området. Då kvoterna införs skall man därtill iaktta principerna i fördraget. Vid behov skall införandet av produktionskvoter kompletteras med åtgärder om importrestriktioner från tredje land enligt artikel 74.

Med kol- och stålgemenskapens beslut nr 2794/80/EKSG, som upphörde att gälla den 30 juni 1981, infördes de första produktionskvoterna. Kommissionen ansåg i detta fall att alla villkor enligt artikel 58 uppfylldes och efter att ha fått den rådgivande kommitténs utlåtande och rådets samtycke infördes produktionskvoter för obearbetat stål och fyra specialstål till utgången av juni 1981. Detta kvotssystem förlängdes därefter i främsta hand med fortsatta beslut som var i kraft ett år i gången. Kommissionen hade möjlighet att justera de produktiva kvoterna per kvartal.

Genom kommissionens beslut nr 3717/83/EKSG, med vilket man för stålföretag och försäljare av stål tar i bruk ett tillverkningscertifikat och därtill hörande dokument i fråga om leveranser av vissa produkter, infördes ett s.k. bifogat dokument. Dokumentet måste företes och godkännas av gränskontrollen vilket utgjorde en ovillkorlig förutsättning för handeln med produkter som omfattades av kvoteringen mellan medlemsstaterna. Den ge-

mensamma marknaden hade på sätt och vis helt eliminerats i fråga om dessa produkter.

Vändpunkten för kvotsystemet kom i början av 1987 då kommissionen med rådets samtycke började utveckla systemet. Kvotsystemet avskaffades den 9 november 1988 genom beslutet nr 3464/88/EKSG.

Rättsfallen om kvotsystemet kan indelas i tre huvudgrupper: domstolens rätt att uppskatta ekonomiska fakta eller förhållanden, förhållandet mellan allmänna och enskilda avgöranden samt ogiltighetsgrunder i fråga om kommissionens beslut.

I fallet 14/81, Alpha Steel var det fråga om att kommissionen hade fastställt företagsvisa kvoter genom att som beräkningsgrund använda den faktiska produktionsnivån under föregående referensperiod. Käranden ansåg detta vara orättvist, eftersom det gynnade de företag som försökte överskrida sina kvoter och det bidrog till att förlänga stålkrisen. Käranden ansåg att produktionskapaciteten under referensperioden vore en rättvisare kvoteringsgrund.

Domstolen ansåg i sitt avgörande, där den förkastade talan, att en kalkylering bunden till den faktiska produktionsnivån garanterar en effektivare kontroll med avseende på produktionsnivån och lättare leder till en eftersträvd sänkt produktionsnivå än en beräkning bunden till produktionskapaciteten. Denna linje har domstolen följt också i fortsättningen (se fall 39, 43, 85 och 88/81, Halyvourgiki och Halyvourgia).

I fallet 119/81, Klöckner var det fråga om en talan där man ansåg att kravet på rättvishet och opartiskhet då kvoterna fastställs innebär att kommissionen då den fastställer företagsvisa kvoter skall garantera en miniminivå för sysselsättningen i företagen, för att det överhuvudtaget skall vara ekonomiskt att fortsätta produktionen. Domstolen avtog denna stränga tolkning av artiklarna 2 och 58 i fördraget och konstaterade att fördraget strävar till att upprätthålla sysselsättningen i allmänhet inom gemenskapen och inte till företagsvisa garantier. Kommissionen har getts en omfattande ekonomisk prövningsrätt, som den skall använda med tanke på produktionens helhetsintresse inom näringsgrenen.

Artikel 59. Artikel 59 behandlar situationer då det i gemenskapen råder en allvarlig brist på vissa eller samtliga produkter som hör till dess kompetensområde och där de åtgärder som

avses i artikel 57 inte är tillräckliga för att avhjälpa bristen. Artikel 59 innehåller bestämmelser om direkta kontrollmedel.

Kommissionen kan efter att ha hört den rådgivande kommittén och fått rådets samtycke besluta att alla medlemsstater skall införa restriktioner rörande exporten till tredje land. Kommissionen kan också fatta ett sådant beslut enhälligt på förslag av en medlemsstats regering.

Artikels punkt 2 förutsätter rådets enhälliga beslut om prioriteringen i fråga om förbrukningen och fördelningen av gemenskapens tillgångar av kol och stål mellan industrierna inom dess kompetensområde, export och övrig konsumtion. Beslutet fattas på kommissionens förslag och i samråd med den. Kommissionen fastställer ytterligare de tillverkningsprogram som företagen skall genomföra.

Om rådet inte fattar ett enhälligt beslut om åtgärderna enligt punkt 2, fördelar kommissionen enligt punkt 3 själv gemenskapens tillgångar av kol och stål mellan medlemsstaterna enligt konsumtion och export oberoende av produktionens lokalisering. För fördelningen av de av kommissionen anvisade tillgångarna i medlemsstaten svarar i första hand landets regering.

Enligt punkt 4 är det kommissionens uppgift att i samtliga fall fördela de kvantiteter som avsatts för industrierna inom dess kompetensområde rättvist mellan företagen på grundval av undersökningar som företagsvis i samråd med företagen och deras sammanslutningar.

Enligt punkt 6 får kommissionen, efter att ha hört den rådgivande kommittén, upphäva det system som inrättats enligt denna artikel. Den kan dock inte handla emot ett enhälligt avstyrkande yttrande från rådet. Också rådet kan genom ett enhälligt beslut upphäva systemet.

Kommissionen kan enligt punkt 7 döma ett företag som brutit mot beslut som fattats med stöd av denna artikel till böter.

Kapitel V

Priser

Artikel 60. Artikel 60 innehåller principerna för prisbildningen. Punkt 1 definierar vilka förfaranden som är förbjudna med avseende på prissättningen. Kommissionen bemyndigas också att närmare ange de förbjudna förfaran-

dena. I artikel 63.3 finns bestämmelser om iakttagandet av dessa beslut inom distributionskedjan.

Enligt den första strecksatsen i första stycket i artikel 60.1 är förfaranden som snedvrider konkurrensen förbjudna, detta gäller i synnerhet tillfälliga eller lokala prissänkningar, vilka syftar till en monopolställning. Den andra strecksatsen innehåller förbud mot diskriminering. En säljare får inte diskriminera köpare i samband med jämförbara affärstransaktioner. I synnerhet är det förbjudet att diskriminera en köpare på grund av nationalitet. Betydelsen i uttrycket "jämförbara affärstransaktioner" har gett upphov till tolkningar. Närmare bestämmelser har utfärdats i höga myndighetens beslut nr 30—53 om förbjudna åtgärder enligt fördragets artikel 60.1 på den gemensamma kol- och stålmarknaden.

Artikeln punkt 2 innehåller de åtgärder som vidtas för att uppnå målen i punkt 1. Artikel 60.2 a berör offentliggörandet av de priser och försäljningsvillkor som företagen tillämpar samt strävar till att förhindra vissa effekter av prissättningen. I stycket konstateras att de prislistor och försäljningsvillkor som företagen tillämpar på den gemensamma marknaden skall offentliggöras på det sätt som kommissionen skilt föreskriver. Hur prislistorna skall offentliggöras fastställs mera detaljerat i höga myndighetens beslut nr 31—53 om offentliggörande av de prislistor och försäljningsvillkor som företag inom stålindustrin tillämpar, jämte ändringar. Villkoren för offentliggörande i fråga om specialstål regleras av höga myndighetens beslut nr 37—54 med senare ändringar.

Mera detaljerade bestämmelser om kontrollen av dessa prislistor och företagens prispolitik fastställs i höga myndighetens beslut nr 14—64 om affärsbokföring och verifikat för redovisningen vilka företagen bör förete för de tjänstemän och ombud i kommissionen vilka utför kontroll av priserna. I detta beslut finns detaljerade bestämmelser om vilka dokument företagen bör uppgöra och på förfrågan uppvisa för de av kommissionen befullmäktigade kontrollörerna som kommer till företagen.

De metoder som används för prissättningen får dock inte enligt punkt 2 b leda till att de priser som tillämpas av ett företag förorsakar förhöjningar i prislstan av de priser som fastställts för motsvarande affärstransaktioner eller sänkningar av dessa priser.

Det andra stycket i artikeln bestämmer

ytterligare att besluten enligt punkt 1 kan fattas om de är nödvändiga för att undvika störningar på den gemensamma marknaden eller för att undvika obalans föranledd av olika prissättningsmetoder för produkter och råmaterial som används för tillverkningen av dem. Företagen kan anpassa sina priser förutom till de listor andra företag inom gemenskapen offentliggör också till listor från företag i tredje land. Företagen skall meddela om denna prissättning till kommissionen, som i fall av missbruk kan korrigera prissättningen.

Artikel 61. Artikeln fastställer kommissionens möjligheter att bestämma maximi- och minimipriser under avvikande förhållanden och krisperioder.

Det första stycket i artikeln bestämmer förfarandet för hur priserna skall fastställas. Kommissionen kan fastställa priserna på basis av undersökningar, som enligt artikel 46.1 och artikel 48.3 har utförts i samråd med företagen och deras sammanslutningar. Kommissionen skall höra den rådgivande kommittén och rådet.

Punkt a i stycket fastställer kommissionens rätt att fastställa maximipriser, om den anser att ett sådant beslut är nödvändigt för att uppnå de syften som anges i artikel 3 och särskilt för att eftersträva så låga priser som möjligt. Maximipriser kan komma i fråga om det råder kapacitetsbrist vilket inte hänt efter 1950-talet.

Punkt b bestämmer kommissionens rätt att fastställa minimipriser om en uppenbar kris råder eller hotar och med iakttagande av målen i artikel 3. Under den långa krisen sedan mitten av 1970-talet har kommissionen alltid då och då tillgripit denna möjlighet.

Kommissionens beslut om minimipriser skall grundas på åtminstone tre uttryckliga faktorer: det bör råda eller förekomma hot om en uppenbar kris i tillverkningen, beslutet om minimipriser är nödvändigt för att förverkliga syftena i artikel 3 och industrins konkurrenskraft bör garanteras.

Punkt c fastställer kommissionens rätt att fastställa både minimi- och maximipriser för gemenskapens exportpriser, om det anses att åtgärden är nödvändig med beaktande av situationen på exportmarknaden.

Artikeln andra stycke fastställer att kommissionen då den fastställer priser skall beakta konkurrensförmågan för kol- och stålindustrin samt för de industrigrenar som använder pro-

dukterna. Kommissionen skall då den fastställer priserna beakta artikel 3 c i fördraget om möjligast låga priser.

Det tredje stycket i artikeln bestämmer att en medlemsstats regering kan föra fram frågan om maximi- eller minimipriser till rådet för behandling, om kommissionen inte tar det initiativ som avses i artikeln. Rådet kan med enhälligt beslut uppmana kommissionen att fastställa priserna.

Artikel 62. Artikeln bestämmer om utjämningsbetalningar. Kommissionen kan ge tillstånd till utjämningsbetalningar efter att ha inskaffat rådgivande kommitténs yttrande. Kommissionen kan ge tillstånd till utjämningsbetalningar mellan företag inom samma gruvdistrikt, för vilka samma prislister gäller. Om företagen verkar inom olika gruvdistrikt bör kommissionen höra rådet innan tillstånd till utjämningsbetalningar ges. Utjämningsbetalningar kan också fastställas under de förutsättningar som anges i artikel 53.

Artikel 63. Artikeln bestämmer om åtgärder i det fall att köparna utövar diskriminering. Om köparna bedriver systematisk diskriminering kan kommissionen enligt artikelns punkt 1 lämna nödvändiga rekommendationer till de regeringar som saken gäller.

Enligt punkt 2 a kan kommissionen besluta att företagen bör uppgöra sina försäljningsvillkor så att de bestämmelser kommissionen utfärdar för tillämpningen av detta kapitel iakttas. Enligt punkt 2 b kan kommissionen besluta att ansvaret för överträdelse mot ovan nämnda förpliktelser åläggs företagen, om företagens ombud eller kommissionärer gjort sig skyldiga till överträdelserna.

Andra stycket i punkt 2 fastställer att kommissionen kan begränsa de till gemenskapen hörande företagens rätt att handla med sådana köpare som bryter mot ovan nämnda förpliktelser. Om överträdelserna upprepas kan kommissionen temporärt förbjuda företagen att handla med köparen. I så fall kan köparen väcka talan i domstolen. Detta begränsar dock inte tillämpningen av artikel 33.

Artikeln punkt 3 fastställer att kommissionen kan lämna medlemsstaterna lämpliga rekommendationer för att säkerställa att de regler som uppställts med tillämpning av artikel 60.1 följs av varje företag i distributionskedjan.

Artikel 64. Enligt artikeln kan kommissionen

utdöma böter för överträdelse av bestämmelserna i kapitel V eller beslut som fattats om tillämpningen av det.

Kapitel VI

Karteller och företagskoncentrationer

Artikel 65. Artikeln innehåller bestämmelser om karteller eller avtal som begränsar konkurrensen. Artikeln motsvarar till sitt innehåll i huvuddrag artikel 85 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

I artikelns punkt 1 förbjuds överenskommelser mellan företag, beslut av företagssammanslutningar och samordnade förfaranden, som är ägnade att direkt eller indirekt förhindra, begränsa eller snedvrider den normala konkurrensen inom den gemensamma marknaden.

Konkurrensbegränsningen förutsätts inte påverka handeln mellan medlemsstaterna så att den kunde anses förbjuden. Avvikande från artikel 85 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen förutsätts inget handelskriterium. Förutsättningen för att artikel 85 skall tillämpas är att åtgärden kan påverka handeln mellan medlemsstaterna.

Enligt punkt 2 kan kommissionen på speciella villkor tillåta undantag från förbudet i punkt 1 för specialisering och gemensamma inköp och försäljningar. Också andra distributionsavtal kan enligt punkt 2 beviljas undantagstillstånd om de uppfyller villkoren i punkt 1. Kommissionen beviljar undantagstillstånden på bestämda villkor och för en begränsad tid. Den kan återkalla tillståndet om villkoren inte längre uppfylls och den är skyldig att offentliggöra tillståndet eller dess återkallande med tillhörande motiveringar.

Enligt punkt 3 har kommissionen rätt att inhämta alla upplysningar från företagen som kan vara av betydelse för utredningar av konkurrensbegränsningar.

Arrangemang som strider mot förbudet i denna artikels första punkt saknar med stöd av punkt 4 automatiskt rättsverkan och kan inte åberopas inför någon domstol i medlemsstaterna. Kommissionen har till skillnad från motsvarande system i Europeiska gemenskapen uteslutande kompetens att tillämpa artikel 65. Kommissionens kompetens inskränks endast

av de berörda parterna rätt att väcka talan i gemenskapens domstol. De nationella myndigheterna saknar kompetens.

Enligt punkt 5 har kommissionen rätt att utdöma böter eller fastställa vite för företag, som har brutit mot förbudet mot konkurrensbegränsning.

Artikel 65 kompletteras av kommissionens beslut nr 37/53/EKSG, 715/78/EKSG och 379/84/EKSG vilka innehåller mer detaljerade bestämmelser om tillämpningen av artikeln.

Artikel 66. Artikeln innehåller bestämmelser om företagskoncentrationer. Artikeln innehåller också föreskrifter om böter.

Enligt bestämmelserna i punkt 1 i artikeln förutsätter åtgärder, som vidtas för att bilda företagskoncentrationer, förhandstillstånd av kommissionen. Tillämpningen av bestämmelserna förutsätter ytterligare att till företagskoncentrationen hör åtminstone ett företag som avses i artikel 80. För tillämpningen av bestämmelserna i artikel 66.1 fastställer kommissionen, efter att ha hört rådet, med ett direktiv vad som är väsentligt när det är fråga om kontroll över företag. Enligt bestämmelserna i artikel 19 i fördraget skall kommissionen hålla den rådgivande kommittén underrättad om riktlinjerna i åtgärderna enligt artikel 66. Genom höga myndighetens beslut nr 24—54 med en förordning om förverkligande av artikel 66.1 om kriterier enligt vilka ett företag anses vara under någons kontroll, som getts med stöd av artikel 66.1, har företagskoncentrationer definerats.

Enligt punkt 2 får kommissionen utfärda tillstånd för en koncentration om den inte anses leda till kontroll av pris- eller produktionsnivån, på annat sätt eliminera effektiv konkurrens eller ge dem som deltar i koncentrationen en väsentlig fördel. Kommissionen underrättar enligt bestämmelserna i artikel 19.1 den rådgivande kommittén om sina åtgärder enligt artikel 66.2.

Det andra stycket i punkt 2 i artikeln fastställer att kommissionen då den ger tillståndet skall beakta principen om icke-diskriminering enligt artikel 4 b. Enligt det tredje stycket kan kommissionen uppställa villkor för tillståndet.

Det fjärde stycket i punkt 2 fastställer att innan kommissionen tar ställning till ett förfarande som berör företag av vilka minst ett inte

är sådant som avses i artikel 80, skall den inhämta den berörda regeringens synpunkter.

Enligt bestämmelserna i punkt 3 kan kommissionen från kravet på förhandstillstånd befria sådana slag av förfaranden som den finner att bör stå i överensstämmelse med de villkor som krävs enligt punkt 2. Också i detta hänseende underrättar kommissionen den rådgivande kommittén. Villkoren för befrielsen fastställs i en förordning efter det att rådet gett sitt samtycke.

Punkt 4 innehåller bestämmelser om kommissionens rätt till upplysningar. Kommissionen kan antingen med ett allmänt beslut (förordning), som den utfärdar efter att ha hört rådet och i vilket fastställs de åtgärder som den bör underrättas om, eller med en särskild begäran i anslutning till en sådan förordning inhämta alla upplysningar som är nödvändiga för tillämpningen av denna artikel och som sannolikt kan medföra sådana effekter som avses i punkt 1 i artikeln. Detta begränsar inte tillämpningen av artikel 47 med avseende på företag som hör till kommissionens kompetensområde.

I punkt 5 finns bestämmelser om när en redan bildad företagskoncentration kan godkännas i efterhand. Enligt det första stycket kan kommissionen i efterhand godkänna en redan genomförd och oanmäld koncentration, om den anses uppfylla kraven i punkt 2 i artikeln. Ett godkännande förutsätter att de personer, som har förvärvat eller sammanslagit rättigheterna och tillgångarna i fråga, först betalar de böter som kommissionen utdömer.

Andra stycket i punkt 5 berör ogiltigförklaring av en koncentration. Om en koncentration bildas och den inte uppfyller de villkor för tillstånd som finns i punkt 2, skall kommissionen genom ett motiverat beslut förklara koncentrationen otillåten. Parterna skall ges tillfälle att framlägga sina synpunkter. Kommissionen fastställer åtgärder för att skilja åt företagen eller tillgångarna i fråga och återställa de sedvanliga konkurrensförutsättningarna. En person, som direkt berörs av frågan, kan enligt samma stycke väcka talan enligt de villkor som bestäms i artikel 33. Domstolen har full prövningsrätt då den överväger om den genomförda åtgärden är en koncentration som avses i punkt 1 i denna artikel eller i någon förordning utfärdad enligt artikeln.

Det tredje stycket i punkt 5 berör skyddandet av konkurrerande företags eller utomståen-

des intressen samt tillfälliga åtgärder ägnade att försvåra verkställigheten av besluten. Kommissionen kan genomföra interemistiska åtgärder om inte tredje stycket i artikel 39 tillämpas.

Det fjärde stycket i punkt 5 berör den tidsfrist som skall medges för genomförandet av kommissionens beslut. För iakttagandet av tidsfristen kan kommissionen förelägga vite.

Det femte stycket berör kommissionens åtgärder för att verkställa sina beslut. Om parterna inte fyller sina förpliktelser kan kommissionen avbryta utnyttjandet av rättigheterna som hänför sig till de orättmätigt förvärvade tillgångarna. Kommissionen kan genom beslut av en medlemsstats rättsliga myndighet utverka att en tvångsförvaltare av tillgångarna tillsätts. Kommissionen kan ordna tvångsförsäljning av tillgångarna. Kommissionen får ogiltigförklara rättigheter och tillgångar som förvärvats orättmätigt samt ogiltigförklara åtgärder, avgöranden, initiativ och beslut av de ledande organen i de företag som är underkastade en olovligen upprättad kontroll.

Det sjätte stycket berör kommissionens rätt att till medlemsstaterna i fråga lämna rekommendationer som krävs för att inom ramen för medlemsstaternas lagstiftning verkställa de åtgärder som avses i denna punkt. Enligt artikel 86 är medlemsstaterna skyldiga att verkställa de förpliktelser, beslut och åtgärder som gemenskapens institutioner ålägger dem.

Det sjunde stycket gäller skyddet av rättigheter som tredje man i god tro förvärvat.

Punkt 6 innehåller bestämmelser om kommissionens rätt att utdöma böter till dem, som har kringgått förpliktelserna i artikeln, gett felaktiga eller vilseledande uppgifter och tagit del av eller påverkat åtgärder som strider mot artikeln. Böterna utdöms enligt värdet av de tillgångar som förvärvats eller sammanslagits. Enligt den första och andra strecksatsen uträknas böterna också på de tillgångar som man haft för avsikt att förvärva eller sammanslå. Böterna har graderats enligt maximering på tre, tio och femton procent så att för överträdelser av processuell natur kan lägre böter utdömas.

Det andra stycket i punkt 6 fastställer att de som ålagts böter enligt denna punkt kan söka ändring vid gemenskapens domstol på de villkor som anges i artikel 36.

Punkt 7 gäller missbruk av en dominerande ställning på marknaden. Bestämmelserna är inte lika detaljerade som motsvarande bestäm-

melser i artikel 86 i Romfördraget. Missbruk av en dominerande ställning på marknaden redan inom en medlemsstat kan leda till att normerna i Euratomfördraget tillämpas, eftersom bestämmelsen i punkten inte förutsätter att missbruket medför effekt på handeln mellan medlemsstaterna. Något särskilt förfarande nämns inte, utan kommissionen kan vidta åtgärder efter att den underrättats om att missbruk möjligen skett. Därefter kan kommissionen lämna nödvändiga rekommendationer. Om dessa inte följs, kan kommissionen efter att ha samrått med den berörda regeringen fatta ett beslut om att fastställa de priser och försäljningsvillkor som skall tillämpas i företaget i fråga eller uppgöra produktions- och leveransprogram som skall genomföras av företaget. Om kommissionens beslut inte följs kan kommissionen ålägga företaget att betala böter enligt artiklarna 58, 59 och 64.

Med stöd av punkt 4 i artikeln har utfärdats noggrannare bestämmelser om informationsförfarandet i anslutning till punkt 7 genom höga myndighetens beslut nr 26—54 med en förordning om upplysningar som skall inhämtas enligt fördragets artikel 66.4.

Kapitel VII

Ingrepp i konkurrensförhållanden

Artikel 67. Artikeln innehåller bestämmelser om medlemsstaternas skyldighet att informera om åtgärder som inverkar på konkurrensen. Artikeln hänvisar till situationer där gemenskapen har endast små eller inga befogenheter, t.ex. inom regionalpolitiken eller sysselsättningspolitiken. Åtgärder som medlemsstaterna vidtar inom ramen för dessa befogenheter och som snedvrider konkurrensen mellan medlemsstaterna hör till kontrollbefogenheterna enligt artikel 67 (se fall 30/59, Steenkolenmjölen in Limburg).

Punkt 2 i artikeln innehåller bestämmelser om de åtgärder som kommissionen kan vidta med anledning av de åtgärder från medlemsstaternas sida som avses ovan. En förutsättning är att den åtgärd medlemsstaten vidtagit på ett kännbart sätt ökar skillnaden i produktionskostnaderna och är ägnad att medföra en allvarlig obalans. Kommissionen kan genomföra sina åtgärder efter att ha hört den rådgivande kommittén och rådet.

Kommissionen kan då ge tillstånd till stöd-

åtgärder för att kompensera kostnadsskillnaderna, om den åtgärd medlemsstaten vidtagit leder till att de egna producenternas ställning försvagas. Bestämmelsen utgör ett undantag från bestämmelsen i artikel 4 c enligt vilken statliga stödåtgärder och subventioner i allmänhet är förbjudna. Om en åtgärd som en medlemsstat genomfört inverkar skadligt på kol- och stålföretag i andra medlemsstater kan kommissionen lämna medlemsstaten en rekommendation för att korrigera situationen.

Punkt 3 i artikeln fastställer kommissionens befogenheter att lämna medlemsstaterna nödvändiga rekommendationer i det fall att en medlemsstats åtgärd minskar skillnaderna i produktionskostnaderna.

Bestämmelserna i punkt 2 och 3 i artikeln tillämpas också med stöd av artikel 68.5 om bestämmelserna om socialskydd eller sysselsättning i en medlemsstat har den effekt som nämns i dessa punkter.

Kapitel VIII

Arbetslagarnas löner och rörlighet

Artikel 68. Enligt artikeln skall de metoder som används för att fastställa löner och sociala förmåner i de olika medlemsstaterna i fråga om kol- och stålindustrin, inte beröras av tillämpningen av Parisfördraget. Kommissionen har dock möjlighet att lämna rekommendationer i sådana fall där onormalt låg lönenivå leder till onormalt låga priser. Rekommendationen kan förplikta ifrågavarande företag eller medlemsstat att gottgöra arbetslagarna för en sänkning av levnadsstandarden som beror på en onormalt låg lönenivå. I artikeln uppräknas de situationer när bestämmelserna om rekommendationer med anledning av en låg lönenivå inte tillämpas.

Varje lönesänkning, som påverkar hela eller en avsevärd del av arbetskraften i ett företag, skall anmälas för kommissionen. På motsvarande sätt skall en medlemsstats bestämmelser om social trygghet eller åtgärder mot arbetslöshet och verkningar av arbetslöshet, vilka medför den effekt som avses i artikeln ge kommissionen rätt att tillämpa de bestämmelser som föreskrivs i artikeln. Kommissionen har också rätt att ålägga ett företag som inte

följer rekommendationer, som utfärdats på grundval av artikeln, böter eller viten till ett visst belopp.

Artikel 69. Enligt artikel 69.1 har alla restriktioner avlägsnats som grundar sig på nationalitet i fråga om sysselsättning inom kol- och stålindustrin av arbetstagare som har styrkta yrkesmässiga kvalifikationer för arbete inom nämnda industrier och är medborgare i en av medlemsstaterna. Enligt artikel 69.2 skall medlemsstaterna utforma en gemensam bestämning av olika slag av fackarbeten och kvalifikationsvillkor som krävs för dem. Enligt artikel 69.3 skall också rörligheten för andra än arbetstagare med särskild yrkesskicklighet inom kol- och stålindustrin underlättas. Artikel 69.4 förbjuder varje slag av diskriminering avseende avlöning och arbetsvillkor på grund av nationalitet. Dessutom fastställs i denna punkt att sociala förmåner inte skall utgöra hinder för arbetskraftens rörlighet. Medlemsstaterna skall sinsemellan sträva efter att hindra detta. Enligt artikel 69.5 skall kommissionen vägleda och underlätta medlemsstaternas handlande vid tillämpning av de åtgärder som avses i artikeln. Enligt artikel 69.6 skall denna artikel inte påverka medlemsstaternas internationella förpliktelser.

Kapitel IX

Transporter

Artikel 70. Artikeln innehåller principen om icke-diskriminering och offentlighetsprincipen i fråga om transporter av kol och stål inom gemenskapen. Målet med bestämmelserna är att harmonisera tarifferna och villkoren för transporter.

Transportnormerna har en fast förbindelse med gemenskapens prissystem. Prislistorna, leveransvillkoren och övriga kostnader för transporter skall offentliggöras och underrättas kommissionen. Det faktiska leveranspriset fås genom att till priset på listan tillägga fraktkostnaderna från lastningsplatsen till leveransorten. Man har ansett att en fungerande prispolitik kräver att fraktkostnaderna offentliggörs.

Artikeln förbjuder fraktpriser och -villkor som diskriminerar på grund av produkternas ursprungs- och destinationsland. Artikeln ger medlemsstaterna befogenheter att avskaffa diskrimineringen inom transportområdet. Med-

lemsstaterna får inte på andra medlemsstaters företag tillämpa oförmånligare lagstiftning och beskattning än vad de tillämpar på egna företag inom näringsgrenen. Särskilda tariffer vid inhemsk transport skall meddelas kommissionen och de bör få förhandsgodkännande. Kommissionen skapar på detta sätt en balans mellan de nationella befogenheterna och kol- och stålgemenskapens principer.

Enligt artikeln hör transportpolitiken, dvs. fastställandet av fraktpriser och andra fraktvillkor och en garanterad jämlik behandling av olika transportföretag, till medlemsstaternas nationella lagstiftning. Gemenskapen har ingen egen transportpolitik. Medlemsstaterna har befogenheter att inom sina territorier ställa alla transportformer i en likadan ställning konkurrensmässigt.

Lagstiftningen i Finland och behovet av ändringar

Finland ingick 1973 ett avtal med Europeiska kol- och stålgemenskapen (CECA-avtal) som trädde i kraft i januari 1975 (FördrS 68/73 och 65/74). Artiklarna i fördraget har med stöd av CECA-avtalet genomförts i den finska lagstiftningen genom föreskrifterna i den s.k. CECA-lagen (881/73), den s.k. CECA-förordningen (1079/74) och handels- och industriministeriets beslut (1080/74).

Genom denna lagstiftning har Finland säkerställt att finländska tillverkare både gällande leveranserna i Finland och till gemenskapens område följer förbudet mot otilbörlig konkurrens, principen om icke-diskriminering, offentliggjorda priser och försäljningsvillkor, anpassningsbestämmelser för prisen samt offentliggjorda fraktkostnader. För övervaknings-svarar i dag konsumentverket.

För de finländska stål företagen innebär inte bestämmelserna i artikeln stora ändringar av de principer och den praxis som tillämpas i dag. CECA-lagarna som stiftats för att uppfylla bestämmelserna i det CECA-avtal som nu följs i Finland upphävs och de finska övervakningsmyndigheternas uppgifter överförs till stor del på kommissionen, dit företagen vid ett medlemskap sänder sina prislistor, fraktvillkor och sina rapporter. För de uppgifter som kvarstår hos de nationella myndigheterna förutsätter upphävandet av den nuvarande lagstiftningen nya föreskrifter. Om de ändringar som hör till

lagstiftningen avläts separata regeringspropositioner.

Kapitel X

Handelspolitik

Artikel 71. Artiklarna 71—75 i EKSG-fördraget om handelspolitiken är delvis föråldrade, eftersom bestämmelserna i de senare uppgjorda Romfördraget på många sätt påverkar de produkter som omfattas av EKSG-fördraget. EKSG-fördraget inrättade ingen gemensam handelspolitik för kol- och stål gemenskapen och inte heller någon tullunion utan det är ett frihandelssystem mellan medlemsstaterna. EG:s gemensamma handelspolitik har omfattat också EKSG-produkterna sedan 1972.

Artikeln fastställer utgångspunkterna för handelspolitiken. Fördraget påverkar inte medlemsstaternas handelspolitik om det inte i fördraget finns uttryckliga bestämmelser här om. Man ville inte inskränka medlemsstaternas handelspolitiska kompetens. Däremot ålägger artikeln medlemsstaterna en allmän skyldighet att ömsesidigt bistå varandra för att uppfylla yttre förpliktelser.

Artikel 72. Artikeln uppställer endast ett krav på minimi- och maximitullar i fråga om tullpolitiken, men i och med utvecklingen av gemenskapens inre marknad har artikeln förlopat sin betydelse. De allmänna tullåttnader som gemenskapen beviljar utvecklingsländer (GSP-systemet) tillämpas också på EKSG-produkter. Också EG:s tulltariff omfattar i sin helhet EKSG-produkterna.

Artikel 73. Artikeln utgår i fråga om import- och exportkvoter från principen om nationell kompetens. Den har dock överförs på gemenskapen i och med utvecklingen av den inre marknaden.

Artikel 74. Artikeln ger kommissionen befogenhet att vidta åtgärder som krävs för att hindra dumpning och motsvarande åtgärder förbjudna i GATT-avtalet. I artikeln finns också bestämmelser om de förutsättningar som måste uppfyllas för att man skall kunna tillgripa kvantitativa importrestriktioner. Med stöd av artikeln har kommissionen utfärdat gällande regler om dumpning av EKSG-produkter samt vid behov också begränsat importen från tredje land. Efter det att den inre marknaden genomförs kan endast gemenskapen vidta dessa

begränsande åtgärderna och i praktiken tillämpas de nästan alltid på samma sätt i alla medlemsstater.

Artikel 75. Enligt artikeln har medlemsstaterna befogenheter att ingå internationella avtal. Denna befogenhet innefattar endast en vidsträckt informations- och harmoniserings-skyldighet för att förhindra att avtal som medlemsstaterna senare ingått och EKSG-fördraget står i strid med varandra.

Fjärde avdelningen

Allmänna bestämmelser

Artikel 76. Artikeln har ersatts med fusionsfördragets artikel 28, enligt vilken Europeiska gemenskapen åtnjuter nödvändiga privilegier och nödvändig immunitet inom medlemsstaternas territorium.

Artikel 77. Enligt artikeln skall medlemsstaternas regeringar gemensamt besluta om säte för gemenskapens institutioner. Artikeln motsvarar artikel 216 i Romfördraget.

Artikel 78. Artikeln innehåller bestämmelser om räkenskapsåret, de uppgifter och de befogenheter gemenskapens institutioner har vid upprättandet av gemenskapens allmänna budgetförslag och procedurerna och tidsfristerna härvid samt om fastställandet av det allmänna budgetförslaget. I artikeln ingår också bestämmelser om fastställandet av maximibeloppen för gemenskapens andra utgifter än de ordinarie utgifterna samt om de befogenheter gemenskapens institutioner har och de procedurer som skall iaktas i samband härmed. Fastställandet av det allmänna budgetförslaget skall gälla som bemyndigande och förpliktelse för kommissionen att ta ut motsvarande inkomstbelopp i enlighet med artikel 49.

Artikeln motsvarar i huvudsak artikel 203 i Romfördraget. Artikeln innehåller dock en kompletterande definition av kol- och stål-gemenskapens administrationsutgifter. Dessa utgifter skall omfatta utgifterna för kommissionen, inklusive sådana som hänför sig till den rådgivande kommitténs verksamhet, liksom utgifterna för Europaparlamentet, rådet och domstolen. Budgeten skall upprättas i den beräkningsenhet som bestämts i enlighet med föreskrifterna i den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 78 h.

Artikel 78 a. Artikeln innehåller bestämmel-

ser om hur kol- och stål-gemenskapens administrativa budget skall uppställas. Bestämmelserna hör nära samman med artikel 78 h. Artikeln motsvarar artikel 209 i Romfördraget. Beräkningsenheten bestäms på samma sätt som den beräkningsenhet som skall användas när gemenskapernas allmänna budget upprättas.

Artikeln innehåller också bestämmelser om att den administrativa budgeten skall upprättas enligt ettårsprincipen, om överföring av de anslag som står till förfogande för personalutgifter för att användas under följande räkenskapsår och grundläggande bestämmelser om indelningen av anslagen samt om vissa anslag som skall tas upp i särskilda delar av budgeten. De bestämmelser i artikeln som gäller dessa frågor motsvarar till sin ordalydelse artikel 202 i Romfördraget.

Artikel 78 b. I artikeln ingår bestämmelser om förfarandet vid tillämpningen av den administrativa budgeten, om budgetförslaget ännu inte har antagits i början av räkenskapsåret. Artikelns ordalydelse motsvarar i huvudsak artikel 204 i Romfördraget.

I artikel 78 b.1 andra stycket ingår en specialbestämmelse som gäller kol- och stål-gemenskapen. Enligt denna bestämmelse har kommissionen, om den administrativa budgeten fördröjs, rätt och skyldighet att ta ut avgifter på produktionen av kol och stål till ett belopp som motsvarar anslagen för föregående räkenskapsår, dock inte till ett större belopp än det som antagandet av det administrativa budgetförslag som är under beredning skulle ha medfört.

Enligt artikel 78 b.2 första stycket får rådet, om budgeten fördröjs, med kvalificerad majoritet ge sitt tillstånd till utgifter som leder till att ett belopp som överstiger utgifterna för det föregående räkenskapsåret med en tolfedel får användas varje månad. Till detta stycke har fogats en bestämmelse som är nödvändig med tanke på kol- och stål-gemenskapens verksamhet och enligt vilken rådet får ge ett motsvarande tillstånd till bestämmandet av avgifter på produktionen av kol och stål.

Artikel 78 c. I artikeln, som har ändrats genom fördraget om Europeiska unionen, ingår bestämmelser om kommissionens ansvar och principerna för den ekonomiska förvaltningen vid genomförandet av den administrativa budgeten. Innehållet i artikeln motsvarar artikel 205 i Romfördraget.

Artikel 78 d. Enligt artikeln skall kommissionen till rådet och Europaparlamentet över-

lämna en redovisning för hur den administrativa budgeten genomförts under det föregående räkenskapsåret och en redovisning för kol- och stålgemenskapens tillgångar och skulder inom det område som den administrativa budgeten täcker. Artikelns motsvarar artikel 205 a i Romfördraget.

Artiklarna 78 e och 78 f. Artiklarna har upphävts genom fördraget om Europeiska unionen.

Artikel 78 g. I artikeln, som ändrats genom fördraget om Europeiska unionen, ingår bestämmelser om procedurerna då kommissionen beviljas ansvarsfrihet för budgetens genomförande samt om kommissionens skyldigheter med hänsyn till de iakttagelser och kommentarer som framförts i samband med beviljandet av ansvarsfrihet och om kommissionens skyldigheter att rapportera om de åtgärder som den har vidtagit mot bakgrund av dessa iakttagelser och kommentarer. Artikelns motsvarar artikel 206 i Romfördraget.

Artikel 78 h. I artikeln, som ändrats genom fördraget om Europeiska unionen, ingår bestämmelser om befogenheten att utfärda bestämmelser om gemenskapens administrativa budget och den ekonomiska förvaltningen. Artikelns motsvarar artikel 209 i Romfördraget.

Artikel 78 i. Enligt första stycket i artikeln, som ändrats genom fördraget om Europeiska unionen, skall medlemsstaterna i kol- och stålgemenskapen vidta samma åtgärder för att bekämpa bedrägerier som riktar sig mot gemenskapens ekonomiska intressen, som de vidtar för att bekämpa bedrägerier som riktar sig mot deras egna ekonomiska intressen. Andra stycket innehåller allmänna bestämmelser om en samordning av medlemsstaternas åtgärder för att skydda gemenskapens ekonomiska intressen mot bedrägerier och om myndigheternas samarbete. Artikelns motsvarar artikel 209 a i Romfördraget.

Artikel 79. Artikelns innehåller bestämmelser om det territoriella tillämpningsområdet för fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen. Huvudregeln ingår i första stycket, enligt vilket fördraget tillämpas på medlemsstaternas territorier i Europa. I artikeln hänvisas också till skriftväxlingen mellan Frankrike och Tyskland rörande Saar, som har intagits som bilaga till fördraget.

Punkterna a, b och c i andra stycket innehåller undantag från regeln att fördraget tillämpas på en medlemsstats hela territorium. Enligt

bestämmelsen i a tillämpas fördraget inte beträffande Färöarna som hör till Danmark. Enligt bestämmelsen i b tillämpas fördraget heller inte beträffande Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands suveräna basområden på Cypern. Enligt bestämmelsen i c tillämpas fördraget beträffande Kanalöarna och Isle of Man endast i den utsträckning som är nödvändig för att genomföra den ordning som avses i 1972 års anslutningsfördrag. Bestämmelserna i a, b och c motsvarar till sitt innehåll bestämmelserna i artikel 227 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och en närmare redogörelse för dessa bestämmelser finns i samband med sistnämnda artikel.

Till skillnad från artikel 227 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen ska genom fördraget inte några specialarrangemang beträffande utomeuropeiska territorier. De utomeuropeiska territorierna faller utanför fördragets tillämpningsområde.

Tredje stycket innehåller emellertid en bestämmelse om förmånsbehandling i fråga om kol och stål. Enligt bestämmelsen förbinder sig medlemsstaterna att till de övriga medlemsstaterna utvidga en sådan förmånsbehandling som de åtnjuter i utomeuropeiska territorier vilka lyder under deras jurisdiktion.

Genom artikel 28 i anslutningsakten har till artikeln fogats en ny punkt d, enligt vilken fördraget inte skall omfatta Åland, om Finland inte vid ratifikationen av anslutningsfördraget avger en i artikel 28 i anslutningsakten avsedd förklaring att fördraget skall omfatta Åland. Motsvarande tillägg har gjorts i artikel 227 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Artikel 80. Artikelns innehåller en definition på ett företag såsom det avses i fördraget. Med ett företag avses ett företag som bedriver produktionsverksamhet inom kol- och stålsektorn inom fördragets tillämpningsområde. Begreppet företag är mer vidsträckt i samband med tillämpningen av artiklarna om karteller och företagskoncentrationer än i fördraget i övrigt. Då begreppet i andra sammanhang avser ett företag som producerar kol- och stålprodukter, innehåller begreppet företag inom ramen för konkurrensrätten också distributionsföretag och -organisationer.

Artikel 81. I artikeln konstateras att definitionerna av kol och stål finns i bilaga I till

fördraget och vars listor rådet genom ett enhälligt beslut kan komplettera.

Artikel 82. I artikeln fastställs att böter och viten som åläggs företag med stöd av fördraget beräknas enligt den omsättningsskatt som avser företagets omsättning av produkter som faller under fördragets tillämpningsområde.

Artikel 83. I artikeln finns bestämmelser om att man genom upprättandet av gemenskapen inte ingriper i egendomsordningen beträffande företag som hör till fördragets tillämpningsområde. Bestämmelsen motsvarar till sitt innehåll artikel 222 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, trots att ordalydelsen i sistnämnda artikel är allmännare på grund av skillnaderna mellan gemenskaperna. I den sistnämnda artikeln hänvisas endast till medlemsstaternas egendomsordning i allmänhet.

Artikel 84. Artikeln fastställer att med fördraget förstås förutom det egentliga fördraget också dess bilagor och bifogade protokoll samt bestämmelserna i konventionen om övergångsbestämmelser. Innehållet i artikeln motsvarar i huvudsak innehållet i artikel 239 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Artikel 85. Artikeln fastställer de övergångsåtgärder som ansluter sig till ikraftträdandet av fördraget. Enligt artikeln skall de åtgärder och övergångsbestämmelser som medlemsstaterna kommit överens om att tillämpa för fördraget fastställas i en tilläggskonvention. Konventionen har inte längre någon praktisk betydelse.

Artikel 86. Artikeln hör till bestämmelserna om de allmänna principerna i fördraget och i den bestäms principerna för samarbetet mellan gemenskapen och medlemsstaterna. Enligt artikeln underlättar medlemsstaterna förverkligandet av gemenskapens mål och genomför alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa förpliktelse i fördraget och gemenskapens rättsakter. Medlemsstaterna åläggs också att avhålla sig från åtgärder, som kan äventyra förverkligandet av målen i fördraget. Dessa bestämmelser i artikeln motsvarar bestämmelserna i artikel 5 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

I artikel 86 har medlemsstaterna ålagts vissa mera detaljerade förpliktelser. Medlemsstaterna förbinder sig att avstå från alla åtgärder som är oförenliga med den gemensamma marknaden för kol och stål. Medlemsstaterna skall också inom ramen för sina befogenheter utfärda

nationella bestämmelser för den internationella regleringen av gemenskapens kol- och stålhandel.

I artikeln fastställs ytterligare den ställning kommissionens tjänstemän som utför kontrolluppdrag har. Tjänstemän som utför kontrolluppdrag skall garanteras samma rättigheter och befogenheter som dessa stater i sin lagstiftning tillerkänner egna tjänstemän i skatteförvaltningen, i den utsträckning det är nödvändigt för fullgörandet av kontrolluppdragen. Medlemsstaternas tjänstemän kan bistå kommissionens tjänstemän vid utförandet av kontrolluppdragen.

Artikel 87. Enligt artikeln förbinder sig medlemsstaterna att inte åberopa fördrag, konventioner eller förklaringar som de ingått sinsemellan, i syftet att undvika tillämpning av fördragets bestämmelser om lösning av tvister eller tolkning av gemenskapens rätt. Bestämmelsen i artikeln motsvarar till sitt innehåll bestämmelsen i artikel 219 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Artikel 88. Artikeln gäller situationer då en medlemsstat underlåtit att uppfylla sina förpliktelser enligt fördraget. Kommissionen konstaterar i ett motiverat beslut att förpliktelserna försumrats efter att ha gett staten i fråga tillfälle att framlägga sina synpunkter. Kommissionen sätter för staten i fråga ut en tidsfrist inom vilken den skall uppfylla förpliktelserna. Medlemsstaten har rätt att väcka talan mot beslutet. Om medlemsstaten inte har uppfyllt sin förpliktelse inom den utsatta tiden eller om talan har förkastats, kan kommissionen vidta de åtgärder som nämns i tredje stycket i artikeln. Också då har medlemsstaten rätt att väcka talan.

Artikel 89. I artikeln finns bestämmelser om avgörandet av en tvist om fördraget i sådana fall då tvisten inte kan lösas genom något annat förfarande som bestämts genom fördraget. I dessa fall kan tvisten hänskjutas till gemenskapens domstol på begäran av en stat som är part i tvisten.

Bestämmelsen i andra stycket motsvarar till sitt innehåll bestämmelsen i artikel 182 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, enligt vilken domstolen är behörig också när ärendet hänskjuts till domstolen med stöd av ett skiljeavtal.

Artikel 90. Artikeln innehåller bestämmelser om vilka åtgärder som skall vidtas om ett företag underlåter att uppfylla förpliktelserna i

detta fördrag och samtidigt bryter mot lagen i den stat under vilken företaget lyder. Medlemsstaten är skyldig att meddela, huruvida rättsliga eller administrativa åtgärder har vidtagits gentemot företaget enligt medlemsstatens lagstiftning. Kommissionen kan efter att fått meddelandet skjuta upp avgörandet. Om detta har skett bör kommissionen hållas underrättad om hur förfarandet framskrider. Kommissionen ges möjlighet att framlägga dokument och utlåtanden i frågan. Kommissionen skall underrättas om det slutgiltiga beslutet i saken och iakta det när den bestämmer om eventuella sanktioner.

Artikel 91. Artikeln innehåller bestämmelser om kommissionens rätt att avbryta betalningar till ett företag. Om ett företag inte inom utsatt tid fullgör sina finansiella förpliktelser, kan kommissionen avbryta utbetalningar till företaget. Utbetalningarna som avbryts får dock högst uppgå till ett belopp som motsvarar de obetalda fordringarna.

Artikel 92. Artikeln innehåller bestämmelser om att beslut av kommissionen vilka innefattar betalningsförpliktelser skall vara omedelbart verkställbara. Verkställigheten utförs i var och en medlemsstat enligt dess lagstiftning utan annan prövning än beslutets äkthet. En särskild förordnad regeringsmedlem i varje medlemsstat sörjer för exekutionsåtgärden. Denna får uppskjutas endast genom beslut av gemenskapens domstol.

Artikel 93. Artikeln fastställer att kommissionen skall upprätthålla förbindelser med Förenta Nationerna och Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD). Kommissionen underrättar dem regelbundet om gemenskapens verksamhet. Artikeln motsvarar till sitt innehåll artikel 229 i Romfördraget.

Artikel 94. Enligt artikeln sköts kontakterna mellan gemenskapens institutioner och Europarådet såsom fastställs i protokoll III till detta fördrag.

Artikel 95. Artikeln innehåller bestämmelser om hur rättsakter kan utfärdas i oförutsedda fall samt om anpassningen av kommissionens befogenheter. I alla de fall, som det inte finns bestämmelser om i fördraget och där ett beslut eller en rekommendation av kommissionen synes nödvändig för att genomföra gemenskapens mål enligt artikel 5, kan ett beslut fattas eller en rekommendation lämnas med rådets enhälliga samtycke och efter att den rådgivande

kommittén hörts. Eventuella sanktioner fastställs i beslutet eller rekommendationen. Det finns särskilda bestämmelser om sanktioner till exempel i artiklarna 36, 88 och 91.

Artikeln innehåller också bestämmelser som skall tillämpas, om det efter den övergångstid som bestäms i konventionen om övergångsbestämmelser framkommer, att det är nödvändigt att anpassa reglerna som berör de befogenheter kommissionen fått i artikel 46 och därpå följande artiklar.

Ändringarna får inte påverka bestämmelserna i artiklarna 2, 3 och 4 eller kompetensfördelningen mellan kommissionen och gemenskapens övriga institutioner. Förslagen till ändringar framläggs av kommissionen i samråd med rådet, som beslutar om saken med kvalificerad majoritet. Domstolen skall yttra sig om förslagen. Om domstolen anser att förslagen är i överensstämmelse med det tredje stycket i denna artikel, överlämnas de till Europaparlamentet. Dessa så kallade mindre ändringar i fördraget träder i kraft, om Europaparlamentet godkänner dem med kvalificerad majoritet. Artikel 14 i anslutningsakten ändrar bestämmelsen om den kvalificerade majoritet som behövs för rådets beslut.

I gemenskapens första beslut nr 257/80/EKSG om stöd till stålindustrin i gemenskapen fastställdes snävare normer. Beslutet tillåter investeringsstöd, stöd för upphörande med produktionen, stöd för fortsatt produktion och krisstöd som nationella specialstödförmer.

År 1981 utvidgades medlemsstaternas stödssystem på ett rätt radikalt sätt. Genom kommissionens beslut nr 322/81/EKSG underställdes alla statliga stödåtgärder tillståndsförfarande och därigenom villkorligt godkännande. Jämfört med tidigare gavs medlemsstaterna med andra ord rätt omfattande befogenheter att ekonomiskt stöda kol- och stålindustriområdena och produktionsenheterna. Statstödet till stålindustrin regleras i dag av kol- och stålgemenskapens beslut nr 3855/91/EKSG.

Artikel 96. Artikeln har upphävts genom Maastrichtfördraget.

Artikel 97. Enligt artikeln gäller fördraget i 50 år. Det upphör att gälla i juli 2002.

Artikel 98. Artikeln har upphävts genom Maastrichtfördraget.

Artikel 99. Artikeln innehåller bestämmelser

om hur fördraget skall ratificeras och träda i kraft. Det trädde i kraft i juli 1952.

Artikel 100. Artikeln bestämmer att fördraget skall deponeras hos Frankrikes regering. Protokollet om förbindelserna med Europarådet fastställer att fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen och dess bilagor skall registreras i Europarådets generalsekretariat.

Bilagor

I fördraget ingår tre bilagor. Bilaga I innehåller definitioner av uttrycken "kol" och "stål". Enligt artikel 81 kan rådet enhälligt komplettera produktlistan i bilagan. Bilaga II innehåller bestämmelser om hur fördraget skall tillämpas på skrot. Bilaga III innehåller bestämmelser om specialstål.

Protokoll

Till fördraget hör tre protokoll, som har uppgjorts samtidigt som fördraget för gemenskapen. Det första protokollet gäller kol- och stålgemenskapens privilegier och immunitet. Bestämmelserna i protokollet har upphävts genom fusionsfördraget 1965.

Det andra protokollet innehåller domstolens stadga, som fortfarande gäller i huvuddrag. De bestämmelser i stadgan som är i kraft motsvarar bestämmelserna i EG-domstolens stadga utfärdad med stöd av Romfördraget. Dessa senare bestämmelser redovisas för i samband med motiveringarna till artiklarna 164—167 i Romfördraget.

Det tredje protokollet innehåller bestämmelser om gemenskapens förbindelser med Europarådet.

Vid konferensen i Maastricht fogades till unionsfördraget och alla gemenskapers grundläggande fördrag ett protokoll nr 17 enligt vilket ingen bestämmelse i unionsfördraget, de grundläggande fördragen eller avtal eller dokument uppgjorda för att ändra eller komplettera dessa, inverkar på tillämpningen av artikel 40.3.3 i Irlands författning om förbud mot abort i Irland.

Övriga handlingar

Till fördraget hör därtill en konvention om övergångsbestämmelser samt en skriftväxling mellan Tyskland och Frankrike om att under-tecknandet av fördraget inte innebär ett erkännande av Saars status. Dessa handlingar har inte längre någon praktisk betydelse.

6. FÖRDRAG OCH AKTER SOM ÄNDRAR FÖRDRAGEN OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA GEMENSKAPERNA

6.1. Inledning

Medlemskapet i Europeiska unionen förverkligas avtalsrättsligt så, att Finland genom att ratificera anslutningsfördraget, vars väsentliga beståndsdel utgörs av anslutningsakten jämte bilagor och protokoll, blir medlem i Europeiska unionen och samtidigt fördragsslutande part i alla de s.k. grundläggande fördragen, som ligger till grund för unionen. Dessa grundläggande fördrag är fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, med de tillägg och ändringar som gjorts i nämnda fördrag genom andra fördrag eller akter vilka trätt i kraft före anslutningen, samt fördraget om Europeiska unionen.

Med ovanstående hänvisning till de fördrag eller akter som ändrat eller kompletterat Europeiska gemenskapernas tre grundläggande fördrag avses dels de fördrag som ingicks på 1960—1980-talet om ändring av vissa bestämmelser av de grundläggande fördragen och dels de tidigare fördragen om anslutning till Europeiska gemenskaperna. Dessa ändringsfördrag är fortfarande i kraft, trots att de bestämmelser som ingår i dem till stor del har upphävts eller ändrats genom senare fördrag.

Gällande bestämmelser i ändringsfördragen har beaktats ovan i detaljmotiveringen till artiklarna i Maastrichtfördraget och fördragen om upprättande av gemenskaperna.

I det följande ges ett sammandrag av ändringsfördragen med huvudvikten närmast förlagd på de fördrag och akter som är rättsligt betydelsefulla efter de ändringar som genom Maastrichtfördraget har gjorts i de grundläggande fördragen. Till dessa fördrag och instrument hör bl.a. det till fusionsfördraget av år 1965 fogade protokollet om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier samt Europaparlamentets valordning av år 1976. Maastrichtfördraget har ersatt största delen av de bestämmelser som ingår i övriga avtal om ändring av de grundläggande fördragen.

6.2. Konventionen om vissa institutioner som är gemensamma för Europeiska gemenskaperna

Utöver fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen ingicks den 25 mars 1957 en särskild konvention, genom vilken den genom fördraget om upprättandet av kol- och stålgemenskapen upprättade församlingen (Europaparlamentet) och gemenskapens domstol sammanslogs med motsvarande institutioner som upprättats genom fördragen om upprättandet av ekonomiska gemenskapen och atomenergigemenskapen. Sedan 1958 har Europeiska gemenskaperna således haft ett gemensamt parlament och en gemensam domstol. Genom konventionen sammanslogs också ekonomiska och sociala kommittén till ett gemensamt organ för de tre gemenskaperna.

Konventionen av år 1957 har sedermera ändrats flera gånger genom senare fördrag om ändring av de grundläggande fördragen och i praktiken är konventionen föråldrad.

6.3. Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna

För samordning av funktionerna inom Europeiska kol- och stålgemenskapen, Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen ingicks den 8 april 1965 det s.k. fusionsfördraget, som gällde en sammanslagning av de tre gemenskapernas institutionella system. Genom fusionsfördraget av år 1965 sammanslogs de tre gemenskapernas råd, som dittills hade varit formellt separata institutioner, till ett gemensamt råd för Europeiska gemenskaperna. På motsvarande sätt sammanslogs kol- och stålgemenskapens höga myndighet, den ekonomiska gemenskapens kommission och Euratoms kommission till en gemensam kommission för gemenskaperna. Sammanslagningen inverkad inte på de be-

stämmelser i de grundläggande fördragen som gäller rådets och kommissionens befogenheter. Genom fusionsfördraget sammanslogs också gemenskapernas revisionsrätter till en enda institution.

Fusionsfördraget har ändrats flera gånger, senast genom fördraget om Europeiska unionen, genom vilket en del av de bestämmelser som gäller de olika institutionerna upphävdes. Det till fusionsfördraget fogade protokollet om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier, för vilket redogörs nedan, gäller däremot fortfarande.

EG:s immunitet och privilegier i medlemsstaterna

Europeiska gemenskapernas rättsliga ställning i medlemsstaterna regleras av det till fusionsfördraget av år 1965 fogade protokollet om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier. Enligt kapitel I i protokollet skall gemenskapernas lokaler och byggnader vara okränkbara. De får inte utsättas för undersöknings- eller tvångsåtgärder av något slag utan särskilt tillstånd av EG-domstolen. Gemenskapernas arkiv skall vara okränkbara. Gemenskaperna, deras tillgångar, och övrig egendom skall vara befriade från alla direkta skatter.

Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att efterskänka eller betala tillbaka summan av de indirekta skatter och avgifter som ingår i priset på lös eller fast egendom som är avsedd för tjänstebruk inom gemenskaperna. Denna förpliktelse gäller när gemenskapen gör betydande inköp. Skatteåterbäringen för dessa inköp får dock inte leda till att konkurrensen inom gemenskaperna snedvrids. Europeiska gemenskapernas befrielse från skatter gäller inte sådana skatter och avgifter som utgör betalning för allmännyttiga tjänster.

Importen och exporten av varor som är avsedda för tjänstebruk inom Europeiska gemenskaperna skall enligt kapitel I i protokollet vara befriade från alla tullar, förbud och restriktioner i medlemsstaterna.

Enligt kapitel II i protokollet om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier skall Europeiska gemenskaperna i fråga om all officiell korrespondens av varje medlemsstat ges samma skydd som det som gäller diplomatisk korrespondens. Enligt kapitel II skall medlemsstaterna som resehandling (*laissez-passer*) för tjänstemän och övriga anställda inom

Europeiska gemenskapernas institutioner godta passersedlar som utställs av ordförandena för gemenskapernas institutioner.

I kapitel III—V föreskrivs om immunitet och privilegier som Europaparlamentets ledamöter, företrädare för medlemsstaternas regeringar samt tjänstemän och övriga anställda vid gemenskapens institutioner åtnjuter. Enligt kapitel III åtnjuter Europaparlamentets ledamöter immunitet och privilegier i medlemsstaterna enligt de regler som tillämpas på de egna parlamentsledamöterna eller som tillämpas på företrädare för utländska regeringar. Europaparlamentet fattar beslut om upphävandet av en parlamentsledamots straffrättsliga immunitet.

Bestämmelserna i kapitel IV, V och VII om immunitet och privilegier som företrädare för medlemsstaternas regeringar samt tjänstemän och andra anställda vid gemenskapernas institutioner åtnjuter är i överensstämmelse med den kutym som gäller mellanstatliga organisationer. Tvister som gäller tjänste- eller andra anställningsvillkor för institutionernas tjänstemän och andra anställda behandlas numera av förstainstansrätten.

Europeiska gemenskaperna har inga diplomatiska representationer i medlemsstaterna, utan i stället informationsenheter som upprätthålls av kommissionen. På informationsenheterna och de anställda vid dessa tillämpas de bestämmelser som gäller EG:s institutioner. De anställda behandlas i praktiken enligt den tjänsteklassificering som kommissionen följer.

Om ett finländskt EU-medlemskap förverkligas ersätts överenskommelsen mellan Finlands regering och Europeiska gemenskapernas kommission om upprättandet i Finland av en delegation för Europeiska gemenskapernas kommission och om delegationens privilegier och immunitet (FördrS 14—15/93) av det ovan nämnda tilläggsprotokollet till fusionsfördraget av år 1965. Däremot behåller Finland sin till Europeiska gemenskaperna ackrediterade permanenta delegation och de anställda vid denna sin nuvarande ställning.

I enlighet med 8 § i den förordning (728/73) som givits med stöd av 19 § lagen om privilegier och immunitet i fråga om internationella konferenser och särskilda delegationer (572/73) tillämpas lagens stadganden redan nu även på Europeiska gemenskaperna. Privilegielagen tillämpas på konferenser och möten som sammankallas i Finland.

6.4. Fördraget om ändring av vissa budgetbestämmelser i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna och i fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna samt fördraget om ändring av vissa finansiella bestämmelser i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna och i fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna

Grunden till EG:s nuvarande budgetprocedur lades genom det i Luxemburg den 22 april 1970 ingångna fördraget om ändring av vissa budgetbestämmelser i de grundläggande fördragen och i fusionsfördraget (det s.k. första budgetfördraget). Fem år senare, dvs. den 22 juli 1975 ingicks det s.k. andra budgetfördraget, genom vilket bestämmelserna om budgetproceduren delvis ändrades, Europaparlamentets befogenheter utökades och revisionen effektiviserades.

I budgetfördragen av år 1970 och 1975 ingår bestämmelser om uppgörandet av gemenskapens budget, om beslutsfattandet i samband med uppgörandet av budgeten samt om de beslutsprocesser och frister som skall tillämpas vid revision och beviljande av ansvarsfrihet.

De grundläggande fördragen har vad budgetproceduren beträffar senast ändrats i större omfattning genom Maastrichtfördraget, genom vilket centrala bestämmelser i budgetfördragen från 1970-talet ersattes av nya bestämmelser. Dessa bestämmelser ingår i artiklarna 199—209 a i Romfördraget. Motsvarande ändringar gjordes också i de två andra grundläggande fördragen.

EG:s budgetprocedur refereras i motiveringen till ovan nämnda artiklar i Romfördraget.

6.5. Fördraget om ändring av vissa bestämmelser i protokollet om Europeiska investeringsbankens stadga

Europeiska investeringsbanken grundades genom den ursprungliga artikel 129 i fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen. Banken är ett självständigt finansiellt institut, till vars uppgifter hör att finansiera projekt av olika slag i medlemsstaterna samt att stöda det finansiella bistånd som utgör en del av EG:s utvecklingssamarbetspo-

litik. Bankens stadga, som ursprungligen ingick i ett protokoll som bifogats Romfördraget, ändrades genom det avtal som ingicks den 10 juli 1975. Genom detta avtal berättigades banken att på vissa villkor besluta om den beräkningens enhet som banken tillämpar.

De genom Maastrichtfördraget ändrade bestämmelserna som gäller banken ingår i artiklarna 198 d och 198 e i Romfördraget och bankens stadga i protokoll nr A, som bifogats fördraget. Bankens ställning och verksamhet refereras i motiveringen till de ovan nämnda artiklarna i Romfördraget.

6.6. Akten om allmänna direkta val av företrädare i församlingen, bifogad rådets beslut av den 20 september 1976 samt rådets beslut av den 1 februari 1993 om ändring av den akt om allmänna direkta val av företrädare i Europaparlamentet som bifogats rådets beslut av den 20 september 1976

Europaparlamentet är Europeiska gemenskapernas folkrepresentation, som upprättades genom konventionen av år 1957 genom sammanslagning av vissa för gemenskaperna gemensamma institutioner. Genom denna konvention sammanslogs den genom Parisfördraget av år 1951 upprättade församlingen samt de församlingar som hade upprättats genom Romfördraget och Euratomfördraget. Församlingen ändrade 1962 sitt namn till Europaparlamentet. Ändringen beaktades i de grundläggande fördragen dock först genom de ändringar som genom enhetsakten av år 1986 gjordes i dem.

Fram till 1979 utnämndes medlemmarna till Europaparlamentet bland parlamentsledamöterna i medlemsstaterna. En övergång till allmänna och direkta val skedde, när Europeiska gemenskapernas råd den 20 september 1976 antog en akt som gällde allmänna direkta val av medlemmar till Europaparlamentet (76/787/EKSG, EEG, Euratom). Efter fattandet av detta beslut har val till Europaparlamentet förrättats 1979, 1984, 1989 och 1994. Den akt som innehåller valordningen för Europaparlamentet grundar sig på ett beslut som representanter för medlemsstaternas regeringar enhälligt fattat i rådet och som har godkänts särskilt i medlemsstaterna i enlighet med deras statsförfattningar. Valordningen utgör en del av unionens s.k. primärrätt, och den kan ändras endast genom ett enhälligt beslut av

medlemsstaterna. Detta beslut skall godkännas särskilt av medlemsstaterna, dvs. av deras parlament.

Artikel 2 i valordningen har ändrats för utökande av medlemsantalet i parlamentet när nya stater ansluter sig till EG, eller numera Europeiska unionen. Artikel 2 i valordningen ändrades i större omfattning på grund av den tyska återföreningen, och samtidigt ändrades platsantalet för vissa andra medlemsstater. Den sistnämnda ändringen gjordes genom rådets enhälliga beslut den 1 februari 1993 i enlighet med vad som överenskommits under toppmötet i Edinburgh i december 1992. Antalet parlamentsledamöter utökades då från 518 till 567. Genom denna ändring fick Tyskland 18 tilläggsplatser, Frankrike, Storbritannien, Italien och Holland var och en 6 tilläggsplatser, Spanien 4 tilläggsplatser samt Belgien, Grekland och Portugal var sin tilläggsplats.

Genom artikel 11 i anslutningsakten ändras antalet företrädare i Europaparlamentet enligt artikel 2 i valordningen så, att det totala antalet företrädare är 641. Enligt artikeln skall Finland få välja 16, Sverige 22, Norge 15 och Österrike 21 företrädare till Europaparlamentet.

I artikel 3 i valordningen föreskrivs om mandatperiodens längd, som är fem år. Angående parlamentsledamöternas oavhängighet samt om immunitet och privilegier som gäller parlamentet och för vilka redogörs ovan i avsnitt 6.3., föreskrivs i artikel 4. Enligt artikel 5 i valordningen tillåts ett s.k. dubbelmandat, dvs. en ledamot av Europaparlamentet kan samtidigt också vara ledamot av det nationella parlamentet i en medlemsstat. Enligt artikel 6 i valordningen kan till ledamot av parlamentet inte väljas en medlem av regeringen i en medlemsstat eller en hög tjänsteman eller en annan anställd i aktiv tjänst inom gemenskapens institutioner eller till dessa knutna fackorgan. Medlemsstaterna kan uppställa ytterligare begränsningar av valbarheten. Artikeln skall tolkas så, att mottagandet av ett sådant uppdrag mitt under valperioden förutsätter att personen i fråga avgår som ledamot av parlamentet.

I enlighet med den genom Maastrichtfördraget ändrade artikel 8 b. 2 i Romfördraget skall varje unionsmedborgare ha rösträtt och vara valbar vid val till Europaparlamentet i den medlemsstat där han är bosatt. Innehållet i

dessa rättigheter refereras ovan i motiveringen till artikeln i fråga.

Den enhetliga vallagstiftning som avses i artiklarna 7, 11 och 12 i valordningen har ännu inte godkänts. Den nationella vallagstiftningen i medlemsstaterna tillämpas således fortfarande bl.a. i fråga om valsätt, fastställande av valdistrikt och förrättande av val. Enligt artikel 9 i valordningen skall val till parlamentet i samtliga medlemsstater hållas samma vecka under en period, som skall börja en torsdag och sluta närmast följande söndag. Rösträkningen får i samtliga medlemsstater börja först när vallokalerna har stängts i den stat där väljarna skall rösta sist, dvs. i praktiken på söndag den vecka då omröstningen äger rum. Enligt artikel 12 i valordningen skall medlemsstaterna fastställa ett lämpligt förfarande för hur en plats som blir vakant mitt under mandatperioden skall besättas för återstoden av mandatperioden.

I artikel 31 i anslutningsakten ingår bestämmelser om val av företrädare till Europaparlamentet för Finlands och de övriga ansökande ländernas del. Enligt denna artikel skall de nya medlemsstaterna hålla ett fyllnadsval inom två år från anslutningen. För tiden från anslutningen fram till fyllnadsvalet skall parlamentet i var och en av de nya medlemsstaterna inom sig utse företrädare i Europaparlamentet.

Den arbetsgrupp som justitieministeriet tillsatte den 25 februari 1993 har i sitt betänkande av den 9 juni 1994 lagt fram förslag till lagstiftning om valet av de företrädare som från Finland skall väljas till Europaparlamentet. De behövliga propositionerna skall avlätas under riksdagens höstsession så, att lagarna kan träda i kraft senast samtidigt som anslutningsfördraget.

6.7. Europeiska enhetsakten

Europeiska enhetsakten, som antogs den 17 och 28 februari 1986, kan betraktas som en ny start för integrationsutvecklingen inom gemenskapen. I ingressen till enhetsakten konstateras medlemsstaternas önskan att utveckla gemenskaperna i riktning mot en Europeisk union.

Genom enhetsakten blev det politiska samarbetet, som dittills inte hade hört till gemenskapens kompetensområde, officiellt, och formerna för detta samarbete befästes. Detta arbete ledes av medlemsstaternas utrikesminist-

rar, som bistås av en särskild kommitté för politiska ärenden. I anknytning till kommittén finns en grupp s.k. eurokorrespondenter. För det politiska samarbetet grundades dessutom ett ständigt sekretariat, och kommissionen fick utökade rättigheter att delta i samarbetet. Maastrichtfördragets bestämmelser om en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik har ersatt enhetsaktens bestämmelser om politiskt samarbete. Samarbetsformerna är dock i huvudsak oförändrade.

De mest betydande reformerna i enhetsakten på det egentliga integrationsområdet var befästandet av fri rörlighet för varor, tjänster, personer och kapital, dvs. den inre marknaden, övergången till beslut med kvalificerad majoritet i rådet i nästan alla lagstiftningsärenden som gällde den inre marknaden samt stärkandet av Europaparlamentets ställning i beslutsfattandet. Genom enhetsakten utvidgades EG:s verksamhet dessutom till nya områden, som t.ex. främjandet av ekonomisk och social sammanhållning, miljöskydd samt forskning och utveckling. Genom Europeiska enhetsakten upprättades också förstainstansrätten.

De ändringar av primärrätten som ingår i Maastrichtfördraget har i praktiken ersatt de viktigaste bestämmelserna i Europeiska enhetsakten.

6.8. Tidigare anslutningsfördrag samt fördraget om Grönlands utträde ur gemenskapen

Fördraget om Konungariket Danmarks, Irlands och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen och rådets beslut om anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen

Fördraget om Hellenska republikens anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen och rådets beslut om anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen

Fördraget om Konungariket Spaniens och Portugisiska republikens anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen och rådets beslut om anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen

Fördraget om ändring av fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna i fråga om Grönland

Antalet medlemsstater i Europeiska gemenskaperna ökade från sex till nio den 1 januari 1973 när Danmark, Irland och Storbritannien anslöt sig till gemenskaperna. Grekland anslöt sig till gemenskaperna den 1 januari 1981 och Spanien och Portugal den 1 januari 1986. Dessa stater anslöt sig i enlighet med de då gällande bestämmelserna i de grundläggande fördragen till Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen genom att ingå anslutningsfördrag med medlemsstaterna i gemenskaperna samt genom att särskilt ratificera fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen. Efter Maastrichtfördragets ikraftträdande sker en anslutning till Europeiska unionen och samtidigt till de tre gemenskaperna genom ett anslutningsfördrag som skall ingås mellan unionens medlemsstater och de ansökande staterna i enlighet med artikel O i Maastrichtfördraget.

Den nya medlemsstaten omfattar genom anslutningsfördraget gällande primärrätt samt de därav härledda rättigheterna och skyldigheterna i sin helhet jämte de anpassningar och övergångsarrangemang om vilka har överenskommit i anslutningsfördraget. De övergångstider som ingår i tidigare anslutningsfördrag har löpt ut, så de har inte i nuläget någon egentlig betydelse för en stat som aspirerar på medlemskap. Under de förhandlingar som fördes om anslutning av Finland till Europeiska unionen behandlades inga frågor som gällde tidigare anslutningsfördrag.

De tidigare anslutningsfördragen hör dock till de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen och i vilka Finland blir fördragsslutande part genom att ratificera sitt eget anslutningsfördrag.

För att ett anslutningsfördrag skall träda i kraft måste det ratificeras av samtliga fördragslutande stater. T.ex. i Danmark, där praxis vid ingående av statsfördrag på samma sätt som i de övriga nordiska länderna förutsätter att internationella avtal införs genom lagstiftningsåtgärder, infördes Greklands samt Spaniens och Portugals anslutningsfördrag genom lagar som antogs i sedvanlig lagstiftningsordning. Kvalificerad lagstiftningsordning behövdes inte, eftersom upptagandet av nya medlemmar

inte inverkad på relationerna mellan Danmark och gemenskapen i fråga om kompetensfördelningen.

När Danmark, Irland och Storbritannien anslöt sig till Europeiska gemenskaperna 1972 skapades den struktur som gemenskapen och sedermera unionen har tillämpat vid avfattandet av anslutningsakter. Också Norge förhandlade och undertecknade ett anslutningsfördrag 1972, men ratificerade det inte på grund av resultatet av den norska EG-folkomröstningen. Resultatet av folkomröstningen i Norge föranledde ett behov att ändra anslutningsfördraget och dess bilagor genom rådets beslut om ändring av anslutningsfördraget. Detta beslut anses dock inte utgöra en del av primärrätten.

Till primärrätten hör förutom anslutningsfördragen dessutom det av EG:s medlemsstater den 13 mars 1984 ingångna fördraget om ändring av fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna i fråga om Grönland.

På grund av den rådgivande folkomröstning som hölls på Grönland föreslog Danmark, med stöd av en motion som väcktes av det grönländska landstinget, för EG-rådet att tillämpningsområdet för de grundläggande fördragen skulle ändras så, att medlemskapet inte skulle omfatta Grönland. Till förslaget anknöts en önskan om att Grönlands ställning skulle ordnas utgående från Romfördragets bestämmelser om utomeuropeiska länder och territorier. Grönlands utträde ur gemenskapen genomfördes genom ovan nämnda fördrag av år 1984. Fördraget har bifogats ett protokoll, som fastställer Grönlands ställning. Grönland är ett associerat område som avses i fjärde delen i Romfördraget, från vilket importen till gemenskapen är fri.

Om Finland blir medlem i EU ersätter Grönlandsfördraget och de särskilda beslut som fattats med stöd av Grönlandsfördraget Finlands frihandelsavtal med Danmark (FördrS 41—42/85) i fråga om Grönland.

7. Motivering till lagförslaget

Lag om godkännande av vissa bestämmelser i fördraget om Finlands anslutning till Europeiska unionen

1 §. Paragrafen innehåller ikraftträdelsestadgandet för de bestämmelser som hör till områ-

det för lagstiftningen i anslutningsfördraget och i de fördrag som avses i anslutningsfördragets artikel 1.1 och som ligger till grund för unionen. Enligt artikel 1.2 i anslutningsfördraget utgör anslutningsakten med bilagor och protokoll, som innehåller anslutningsvillkoren och anpassningarna till de fördrag som ligger till grund för unionen, en integrerad del av anslutningsfördraget.

Enligt artikel 1.1 i anslutningsfördraget blir Finland genom att ratificera anslutningsfördraget fördragslutande part i de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen. Dessa fördrag, vilka även kallas för grundläggande fördrag, uppräknas i lagens 2 §.

De grundläggande fördragen är individuella fördrag som slutits mellan stater. Fördragen bildar tillsammans med anslutningsfördraget den fördragsrättsliga grunden för Finlands medlemskap i Europeiska unionen och de måste därför sättas i kraft i Finland genom den lag, varigenom anslutningsfördraget sätts i kraft.

Artikel 1 i anslutningsfördraget innehåller bestämmelser, enligt vilka de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen utsträcks till att gälla i de nya medlemsstaterna med de anpassningar och övergångsbestämmelser som följer av anslutningsakten. Anslutningsfördraget utgör enligt nämnda artikel en del av den s.k. primärrätten, som utgör grunden för Europeiska gemenskapernas rättsordning och de rättigheter och skyldigheter som åvilar medlemsstaterna.

Enligt förpliktelsen i artikel 2 i anslutningsakten är bestämmelserna i de grundläggande fördragen och i rättsakter som har antagits av institutionerna före anslutningen bindande för de nya medlemsstaterna och skall tillämpas i dessa från och med anslutningen på de villkor som fördragen och anslutningsakten anger.

Enligt de ovan angivna bestämmelserna i anslutningsfördraget och anslutningsakten har ikraftträdandet i Finland av den på statsfördrag baserade primärrätten den omedelbara följden, att Finland samtidigt blir bunden av bestämmelserna rörande unionens och gemenskapernas mål och verksamhetsområden samt institutionernas struktur och behörighet och av gällande sekundärlagstiftning och övriga bestämmelser om medlemsstaternas rättigheter och skyldigheter, dock med beaktande av de anpassningar, övergångsbestämmelser och undantag som ingår i anslutningsakten.

De ovan nämnda rättigheterna och skyldigheterna vilka binder Finland som medlem i Europeiska unionen införs i enlighet med 33 § regeringsformen och 69 § riksdagsordningen i Finlands rättsordning genom den blankettlag, varigenom anslutningsfördraget och fördragen som ligger till grund för unionen sätts i kraft.

2 §. De fördrag som avses i artikel 1.1 i anslutningsfördraget specificeras i lagens 2 §. De nya medlemsstaterna ansluter sig till samtliga i kraft varande fördrag som ingåtts av gemenskapernas och unionens nuvarande medlemsstater. Fördragen uppgår till sammanlagt 15 stycken. Fördragen nämns i paragrafen i kronologisk ordning.

De till lagförslaget fogade fördragens texter återges i svensk och finsk språkversion, vilka autentifierats gemensamt av parterna i anslutningsfördraget. Dessa språkversioner äger samma giltighet som fördragens tidigare språkversioner. Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen har upprättats endast i en franskspråkig originalversion, varför de i 22 § regeringsformen förutsatta svenska och finska texterna är översättningar.

3 §. Tidpunkten för ikraftträdandet av lagen föreslås fastställas genom förordning så att lagen och fördragen träder i kraft samtidigt. Enligt paragrafens 2 mom. får åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter vidtas innan den träder i kraft.

8. Närmare stadganden och bestämmelser

I förordningen om ikraftträdande av anslutningsfördraget och de i dess artikel 1.1 avsedda fördragen skall ingå sedvanliga bestämmelser om ikraftträdandet av fördragen och ikraftträdelselagen. Om Ålands landsting ger sitt bifall till ikraftträdelselagen, skall detta nämnas i förordningen på vedertaget sätt.

I samband med den nationella verkställighetslagstiftning som föranleds av Finlands anslutning blir det nödvändigt att utfärda talrika verkställighetsbestämmelser med lägre rang än lag.

9. Ikraftträdande

Det föreslås, att lagen träder i kraft samtidigt som anslutningsfördraget och de fördrag som avses i dess artikel 1.1 vid en tidpunkt som fastslås genom förordning. Fördragen träder i

kraft den 1 januari 1995, förutsatt att anslutningsfördragets samtliga parter har deponerat sina ratifikationsinstrument senast den 31 december 1994.

Om något av de fyra ansökande länderna inte har deponerat sitt ratifikationsinstrument vid utsatt tidpunkt, träder anslutningsfördraget i kraft den 1 januari 1995 för de ansökande länder som har deponerat sina ratifikationsinstrument. I ett sådant fall skall Europeiska unionens råd, inklusive företrädarna för de nya medlemsstater som har ratificerat anslutningsfördraget, sammanträda omedelbart och besluta enhälligt om de ändringar i anslutningsfördraget och dess bilagor som är nödvändiga på grund av bortfallet av vissa parter i fördraget. Anslutningsfördraget innehåller inga bestämmelser för den händelse att någon av unionens nuvarande medlemsstater inte skulle ratificera anslutningsfördraget inom utsatt tid.

Enligt artikel 28 i anslutningsakten omfattar Romfördraget, Parisfördraget och Euratomfördraget inte landskapet Åland. Vid ratifikationen av anslutningsfördraget kan Finland dock avge en förklaring, i vilken Finland anmäler, att Romfördraget, Parisfördraget och Euratomfördraget också skall omfatta landskapet Åland med de undantag som ingår i protokoll 2 till anslutningsakten.

För att lagförslaget som ingår i propositionen skall träda i kraft i landskapet Åland, måste Ålands landsting ge sitt bifall. Republikens president fattar beslut om inhämtande av bifall. Om landstinget ger sitt bifall, lämnar Finland den ovan nämnda förklaringen. Härvid skulle anslutningsfördraget och fördragen om gemenskapernas upprättande tillämpas på Åland med de undantag som följer av protokoll 2.

Om Åland inte godkänner lagen medan Finland blir medlemsstat i unionen, skulle detta innebära bl.a. att en tullgräns bildas mellan Åland och medlemsstaterna i unionen. EES-avtalet skulle inte kunna tillämpas beträffande Åland, eftersom avtalet inte tillämpas mellan unionens medlemsstater. Likaså skulle Finlands möjligheter till ensidiga åtgärder för främjande av de ekonomiska villkoren i landskapet vara begränsade.

10. Lagstiftningsordning

Förslaget till lag om godkännande av vissa

bestämmelser i fördraget om Finlands anslutning till Europeiska unionen skall behandlas i inskränkt grundlagsordning i enlighet med 69 § 1 mom. riksdagsordningen. Genom att ratificera anslutningsfördraget skulle Finland på Europeiska gemenskapernas verksamhetsområden förbinda sig till sådana bestämmelser i de grundläggande fördragen som strider mot vissa stadganden i grundlagarna.

Institutionernas rätt att utfärda rättsakter grundas på de bestämmelser i fördragen om upprättande av gemenskaperna vilka reglerar institutionernas behörighet och beslutsfattande. Denna lagstiftningsmakt innehåller i frågor som tillhör gemenskapernas verksamhetsområde behörighet att såväl utfärda rättsregler som äger omedelbar tillämpning i Finland som att utfärda regler, vilka förpliktar lagstiftaren i Finland antingen att utfärda författningar för att verkställa vissa mål eller att avhålla sig från att utfärda författningar av ett visst innehåll. Detta står i strid med den lagstiftande makt som enligt regeringsformen tillhör riksdagen och republikens president. Institutionernas behörighet att utfärda rättsakter måste därför anses avvika från stadgandena om suveräniteten i 1 och 2 §§ regeringsformen.

De grundläggande bestämmelserna om gemenskapens lagstiftningsmakt finns i artiklarna 189—191 i Romfördraget. Bestämmelserna om rättsakternas natur och deras rättsverkningar i medlemsstaterna ingår i artikel 189 och bestämmelserna om institutionernas beslutsfattande i artiklarna 189 a—189 c. I fördragets artikel 190 definieras de av lagbundenhetsprincipen betingade kraven som gäller behörighetsgrunden och formkraven för institutionernas rättsakter. I artikel 191 bestäms om rättsakternas ikraftträdande och deras publicering på gemenskapens försorg.

De ovan nämnda grundbestämmelserna motsvaras i Parisfördraget av artikel 14, enligt vilken rättsakter i allmänhet utfärdas av kommissionen. Artikel 15 i detta fördrag motsvarar artiklarna 190 — 191 i Romfördraget. När rättsakterna kräver godkännande i rådet tillämpas artikel 28 i Parisfördraget på beslutsfattandet i rådet. Av kol- och stålgemenskapens institutioner utfärdade beslut motsvarar i fråga om sina rättsverkningar förordningar, medan rekommendationer utfärdade av dem motsvarar direktiv (artikel 14).

Enligt artiklarna 161—163 i Euratomfördraget utfärdar rådet och kommissionen förord-

ningar, direktiv och beslut. Med avseende på dem tillämpas, vad angår formkrav, rättsverkningar samt ikraftträdande och publicering, bestämmelser som motsvarar dem som finns i Romfördraget. Artiklarna 118—129 i Euratomfördraget gäller beslutsfattandet i rådet.

Fördragen om upprättande av gemenskaperna innehåller även bestämmelser som i materiellrättsligt hänseende reglerar innehållet och räckvidden av institutionernas behörighet, inklusive behörigheten att utfärda rättsakter på olika verksamhetsområden. Gemenskaperna har ingen generell kompetens att utfärda rättsakter, utan varje rättsakt som utfärdas i gemenskaperna måste grunda sig på en bemyndigande bestämmelse i fördragen. Bemyndigande bestämmelser i fördragen har inte samlats till en helhet, utan de finns i olika delar av fördragen. Institutionernas lagstiftningsmakt kan också basera sig på samverkan av flera fördragsbestämmelser. Fördragen tillåter dessutom delegering av sådana lagstiftningsbefogenheter som är nödvändiga för verkställigheten av rättsakter. Användningsområdet för delegering av befogenheter framgår enbart ur stadgandena i sekundärlagstiftningen. Av antalet rättsakter i gemenskaperna består den större delen av delegerad lagstiftning.

Innehållet och räckvidden av gemenskapernas lagstiftningsmakt har i detalj redovisats ovan i den särskilda motiveringen till fördragen om upprättande av gemenskaperna. Som en sammanfattning kan dock här nämnas följande bestämmelser i Romfördraget enligt vilka gemenskapen har en vidsträckt lagstiftningsmakt: artikel 28 om tullunionen, artiklarna 40 och 43 om den gemensamma jordbrukspolitiken, artiklarna 85—90 om konkurrenspolitiken samt artikel 113 om den gemensamma handelspolitiken. Artiklarna 100—100 a i fördraget utgör grunden för harmonisering av medlemsstaternas nationella lagstiftning. Artikel 235 i Romfördraget innehåller ett generellt bemyndigande för rådet att enhälligt fatta bindande beslut där detta är nödvändigt för att uppnå målen för den gemensamma marknaden.

Befogenheten att delegera lagstiftningsmakt grundas på tredje strecksatsen i artikel 145.

På grund av sin speciella karaktär kan också nämnas artiklarna 105, 105 a och 108 i Romfördraget och artikel 34 i protokoll nr. 3 om stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken. De innehåller behörighetsbestämmelserna för Europeis-

ka centralbanken, som under den ekonomiska och monetära unionens tredje etapp har såväl lagstiftnings- som verkställighetsmakt inom den monetära politikens område. De ovan nämnda bestämmelserna strider till en del mot de stadganden i regeringsformen som avser suveräniteten och skötseln av penningpolitiken i Finland och de måste därför godkännas i inskränkt grundlagsordning. Även artikel 109 i fördraget innehåller befogenheter för rådet med avseende på den monetära politikens yttre verkningar. Förslag till lagar med de ändringar i finsk lagstiftning som den ekonomiska och monetära unionens tredje etapp kräver avläts till riksdagen vid en senare tidpunkt.

Vad avser gemenskapernas administrativa och verkställande makt, har kommissionen enligt artiklarna 85—90 i Romfördraget, vilka avser konkurrenspolitiken, kompetens att vidta åtgärder som avser enskilda företag i medlemsstaterna. Kommissionen får granska företagets bokföring och konton samt utdöma böter och viten i händelse av brott mot konkurrensreglerna. Kommissionens beslut är omedelbart verkställbara i medlemsstaterna. Enligt Euratomfördraget har kommissionen befogenhet att utföra kontroller i kärnanläggningar och hos myndigheter som ansvarar för kärnsäkerheten (artiklarna 77—81). Kommissionen får också med stöd av artikel 83 i Euratomfördraget tillgripa sanktioner mot den som driver kärnanläggning, om säkerhetskontrollbestämmelserna inte efterföljts; bl.a. kan kärnanläggningsinnehavare förpliktigas att till kommissionen överlämna kärnämnen, vilket kan liknas vid beslag. Kommissionen övervakar och kan vid behov även ingripa i kärnanläggningarnas anskaffningar (artikel 73).

Enligt Parisfördraget har kommissionen omfattande befogenheter att ingripa i företagets prissättning av kol- och stålprodukter (artiklarna 60—64), produktionen av dem (artiklarna 57—59) och utrikeshandeln med dessa produkter (artiklarna 71—75) vid störningar i gemenskapens kol- och stålmarknad. Dessa befogenheter är i praktiken regleringsfullmakter.

Gemenskapernas revisionsrätt har rätt att i medlemsstaterna granska räkenskaper som gäller gemenskapens medel tillsammans med medlemsstaternas myndigheter (artikel 188 c i Romfördraget, artikel 160 c i Euratomfördraget, artikel 45 c i Parisfördraget).

Enligt riksdagens grundlagsutskotts vedertagna ståndpunkt (t.ex. GrUU 15/1992 rd. om

EES-avtalet) strider internationella avtalsbestämmelser om ett internationellt organs behörighet mot stadgandena om suveräniteten i 1 och 2 §§ regeringsformen, om bestämmelsernas tillämpning innebär utövande av myndighetsfullmakter gentemot enskilda rättssubjekt i Finland, eller om tillämpningen av sådana avtalsbestämmelser kunde leda till skyldighet att ändra nationell lagstiftning eller till att vidta någon annan åtgärd som omfattas av den nationella beslutanderätten. Grundlagsutskottets ståndpunkt gäller även med avseende på de ovan anförda bestämmelserna om kommissionens och revisionsrättens befogenheter.

Artiklarna 169—187 i Romfördraget och motsvarande bestämmelser i Euratomfördragets artiklar 141—159 och Parisfördragets artiklar 33—44 utgör grunden för EG:s lagskipningssystem, vilket kännetecknas av separata men kompletterande uppgifter dels hos medlemsstaternas domstolar dels hos EG-domstolen. I Finlands statsförfattning finns grundstadgandet om utövandet av den dömande makten i 2 § regeringsformen, som föreskriver, att domaremakten handhas av oberoende domstolar, i högsta instans av högsta domstolen och högsta förvaltningsdomstolen.

Den effektiva och enhetliga tillämpningen av gemenskapsrätten liksom tryggandet av på gemenskapsrätten grundade enskilda rättigheter stöds av den i gemenskapsrätten centrala principen om företräde. Företrädesprincipen innebär, att en gemenskapsrättslig regel i en konkret tillämpningssituation bör ges företräde framom en nationell regel som strider mot den gemenskapsrättsliga regeln oberoende av vilken författningshierarkisk rang den nationella regeln har. Företrädesprincipen omfattar inte endast fördragets bestämmelser och rättsakter och beslut som har omedelbar rättsverkan, utan även direktiv, under förutsättning att fristen för direktivens verkställande löpt ut och att det är fråga om sådana stadganden i direktiv som avser den enskildes rätt i förhållande till den offentliga makten och som är gynnsammare för den enskilde än nationella bestämmelser. Tillämpningen av företrädesprincipen förutsätter, att de berörda EG-reglerna är ovillkorliga, klara och tillräckligt exakta för att skapa rättigheter eller förmåner som är omedelbart tillämpliga. Skulle Finland bli medlem i Europeiska unionen, följer härav att en finsk tjänsteman under vissa förutsättningar blir skyldig att tillämpa en EG-regel

även i det fall att regeln strider mot ett stadgande i en finsk lag. På motsvarande sätt blir finska domstolar skyldiga att pröva de finska lagarnas överensstämmelse med EG-reglerna.

Regeringsformens 92 § som förbjuder tillämpning av lägre författning som strider mot grundlag eller lag har ansetts innebära, att lagars grundlagsenlighet inte får prövas i tillämpningssituationer (GrUU 2/1990 rd.).

Riksdagens grundlagsutskott ansåg i fråga om stadgandena om tillämpning av företrädesprincipen i 2 och 3 §§ ikraftträdelselagen för EES-avtalet (1504/93), att stadgandena kompletterar 92 § regeringsformen och att antagandet av företrädesprincipen kräver godkännande i grundlagsordning. Grundlagsutskottets ståndpunkt kan tillämpas också i fråga om godkännande av företrädesprincipen i gemenskapsrätten, eftersom principen i fall av medlemskap innebär en avvikelse från tolkningen av 92 § regeringsformen.

Stadgandena i 2 och 3 §§ ikraftträdelselagen för EES-avtalet, vilka gäller tillämpning av företrädesprincipen på EES-regler inom området för EES-avtalet, måste upphävas då Finlands EU-medlemskap träder i kraft (avsnitt 9.2 i den allmänna motiveringen).

Enligt artikel 177 i Romfördraget om förhandsavgörande är domstol, som utgör sista instans i ett anhängigt ärende, skyldig att inhämta EG-domstolens förhandsavgörande om tolkningen av EG-regler av relevans för domslutet i ärendet. I andra fall är inhämtande av förhandsavgörande frivilligt. Förhandsavgörande kan också begäras med avseende på giltigheten av institutionernas beslut. Förhandsavgörande binder den domstol som inbegärt avgörande vad avser tolkningen eller giltigheten av den aktuella EG-regeln, men påverkar inte i övrigt den nationella domstolens avgörande i ett anhängigt ärende. Reglerna i Romfördraget om förhandsavgörande ingriper således inte formellt i finska domstolars oberoende ställning enligt regeringsformen, men de kan i praktiken medföra en inskränkning av domstolarnas prövningsfrihet i ett anhängigt ärende.

Även om domstolarna och lagskipningsmyndigheterna i Finland vid ett medlemskap bevarar sin oberoende ställning i enlighet med vad som sagts ovan, måste reglerna om förhandsavgörande i Romfördraget anses avvika från stadgandena om suveräniteten i 2 § regeringsformen.

Enligt artikel 180.d i Romfördraget har Europeiska centralbanken (ECB) rätt att väcka talan mot medlemsländernas centralbanker vid EG-domstolen, om bankerna inte iakttar de förpliktelser som följer av Romfördraget och ECB:s stadga. Detta avviker från förfarandet enligt artikel 169 i Romfördraget, enligt vilket talan mot medlemsstat som rör brott mot fördragsbestämmelserna väcks av kommissionen. Enligt artikel 109 f.9 kan bestämmelserna om ECB:s rätt att väcka talan tillämpas även på Europeiska monetära institutet (EMI) under ekonomiska och monetära unionens andra etapp, fastän institutets roll vid förberedelserna för ekonomiska och monetära unionens tredje etapp är närmast biträdande och det därför är osannolikt att bestämmelserna om EMI:s rätt att väcka talan skulle tillämpas.

Enligt artikel 180.d i Romfördraget får de nationella centralbankerna en oberoende och omedelbar partsbehörighet i relation till ett internationellt lagskipningsorgan. Detta kan anses innebära en sådan avvikelse från principerna om statens internationella partsbehörighet, att det förutsätter ikraftsättande i inskränkt grundlagsordning.

Åtal mot medlem av EG-domstolen kan enligt artikel 3 i domstolens stadga behandlas endast i sådan domstol i berörd medlemsstat som är behörig att behandla straffyrkande mot de högsta domarna. I Finland är riksrätten behörig med avseende på straffyrkande som avser brott som begåtts inom ramen för domarvärv i dylika fall. Om riksrättens behörighet stadgas på ett uttömmande sätt i grundlagen, varför en kvalificerad lagstiftningsordning fordras också för godkännande av fördragsförpliktelsen vilken utvidgar domstols behörighet.

Europeiska gemenskapernas behörighet att ingå internationella överenskommelser strider mot stadgandena i 33 § regeringsformen om ingående av statsfördrag. Denna avtalskompetens utövas inom EG (generellt artikel 228 och beträffande monetära avtal artikel 109) och inom Euratom (artikel 101) av rådet och kommissionen. Inom EKSG har kommissionen inom ramen för sin vidsträckt lagstiftande och verkställande behörighet en begränsad kompetens att ingå internationella avtal, vilken den använder under tillsyn av rådet. Gemenskapernas behörighet att med för medlemsstaterna bindande verkan ingå avtal med tredje stater och internationella organisationer grundar sig

dels på fördragsbestämmelser, dels på den s.k. härledda avtalskompetensen hos nämnda institutioner, vilken utvecklats i EG-domstolens rättspraxis.

Europeiska gemenskapernas rätt pålägga medborgare och vissa juridiska personer i medlemsstaterna plikt att betala avgifter av skattemässig natur innebär en avvikelse från riksdagens beskattningsmakt. Överförandet till EG av behörighet att pålägga och uppbära tullar och importavgifter, liksom produktionsavgifter för stål enligt bestämmelserna i artikel 49 i Parisfördraget, avviker från stadgandena i 61 och 62 §§ regeringsformen på ett sätt som förutsätter godkännande i inskränkt grundlagsordning. Avvikelsen gäller inte endast de tull- eller skattebelopp som uppbärs, utan omfattar grunderna för beräkning av skatt och uppbörden av skatt direkt till ett internationellt organ.

Gemenskapernas lagstiftnings- och verkställighetsbehörighet har vissa särdrag som i ljuset av vedertagen praxis rörande godkännande av internationella avtal skulle förutsätta godkännande i inskränkt grundlagsordning. Här avses reglering, varom i Finland skulle stadgas genom undantagslag eller med stöd av ett i undantagslag givet bemyndigande.

Det är härvid främst fråga om det i undantagslagstiftningsförfarandet ingående skyddet för individen som härleds ur 6 § och vissa andra stadganden i regeringsformen. Inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken och enligt Euratomfördraget och Parisfördraget har kommissionen med regleringsfullmakter jämförbara befogenheter att ingripa i enskilda företags produktion, prissättning samt import och export. Internationella organs beslut av sådan art har ansetts ingripa i det i 6 § regeringsformen avsedda skyddet också i det fall, att beslut innebärande regleringsåtgärd fattat av ett internationellt organ skall verkställas av finsk myndighet.

Institutionernas lagstiftnings- och verkställighetsbehörighet uttrycker sig statsförfattningsrättsligt dels som en begränsning av statsorganens beslutanderätt, men dels även som ett ingrepp i det rättsskydd för individen som undantagslagstiftningsförfarandet anses innebära. Å andra sidan kan det möjligen anses, att gemenskapsrättens rättsskyddssystem, enligt vilket nationella myndigheter och särskilt nationella domstolar svarar för att EG-rättens starka rättsskydd för individen tryggas, kom-

penserar begränsningen i det skydd som förfarandet med undantagslagar enligt Finlands statsförfattning innebär.

Kommissionen har enligt artikel 73 i Euratomfördraget kompetens att granska och även direkt ingripa i kärnanläggningarnas kontrakt avseende anskaffning av kärnbränsle. Detta kan anses beröra den enskildes rättsskydd enligt 6 § regeringsformen.

Enligt artiklarna 86—90 i Euratomfördraget har Euratom äganderätten till alla särskilda klyvbara ämnen på medlemsstaternas territorium, dvs. i praktiken anrikat uran samt plutonium som inte används uteslutande för försvarsändamål i medlemsstaterna. Medlemsstaterna och kärnanläggningarna har en oinskränkt rätt att disponera över ämnen de anskaffat, under förutsättning att bestämmelserna om säkerhetskontroll och anskaffningstillsyn följs. Bestämmelserna om Euratoms äganderätt har ingen praktisk betydelse. I teorin kunde de anses som en inskränkning av det i 6 § regeringsformen avsedda skyddet för äganderätten.

Fördragen om upprättande av Europeiska gemenskaperna omfattar inte Åland, om landskapet inte ger sitt bifall till det lagförslag som ingår i propositionen. Enligt 59 § 1 mom. självstyrelselagen för Åland (1144/91) blir en i ett av Finland ingånget fördrag ingående bestämmelse, som står i strid med självstyrelselagen, gällande i landskapet endast om därom stiftas en lag i den ordning som stadgas i 67 och 69 §§ riksdagsordningen samt i 69 § självstyrelselagen. Romfördraget innebär, om landskapet ger sitt bifall till den föreslagna lagen, bland annat att landskapets lagstiftningsbehörighet enligt punkterna 15 och 16 i 18 § självstyrelselagen och den till dessa områden anknutna förvaltningsbehörigheten, som avses i 25 §, överförs till unionens institutioner.

11. Behovet av riksdagens samtycke

Fördragen innehåller, såsom tidigare redogjorts i denna proposition, bestämmelser som avviker från gällande lagstiftning eller till följd av vilka lagstiftningsåtgärder måste vidtas. Vissa bestämmelser i fördragen avviker dessutom från grundlagarnas stadganden. Eftersom fördragen innehåller i 33 § 1 mom. regeringsformen avsedda bestämmelser som hör till området för lagstiftningen förutsätter de riksdagens godkännande.

Medlemskapet i Europeiska unionen medför avsevärda och bestående utgifter för staten. Fördragen binder därmed riksdagens budgetmakt så att godkännande av riksdagen krävs. Regeringens proposition avser ikraftträdande och godkännande av fördraget om Finlands anslutning till Europeiska unionen och därmed även av samtliga fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen. Fråga är om ett av de mest vittbärande och betydelsefulla avgörandena i Finland under självständighetstiden. Mot bakgrund av fördragets betydelse hade regeringen inbegärt riksdagens samtycke även om fördragen inte på andra grunder hade krävt riksdagens samtycke.

Med stöd av vad som anförts ovan samt i enlighet med 33 § regeringsformen föreslås,

att Riksdagen godkänner de bestämmelser som fordrar Riksdagens samtycke i det på Korfu den 24 juni 1994 ingångna

fördraget mellan Konungariket Belgien, Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Helleniska Republiken, Konungariket Spanien, Franska republiken, Irland, Italienska republiken, Storhertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna, Portugisiska republiken, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland (Europeiska unionens medlemsstater) och Konungariket Norge, Republiken Österrike, Republiken Finland och Konungariket Sverige om Konungariket Norges, Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges anslutning till Europeiska unionen och de i fördragets artikel 1.1 avsedda fördragen som ligger till grund för Europeiska unionen.

Eftersom fördragen innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen, föreläggs Riksdagen samtidigt följande lagförslag:

Lag

om godkännande av vissa bestämmelser i fördraget om Finlands anslutning till Europeiska unionen

I enlighet med riksdagens beslut, tillkommet på det sätt som 69 § 1 mom. riksdagsordningen föreskriver, stadgas:

1 §

Bestämmelserna i det på Korfu den 24 juni 1994 ingångna fördraget mellan Konungariket Belgien, Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Helleniska Republiken, Konungariket Spanien, Franska republiken, Irland, Italienska republiken, Storhertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna, Portugisiska republiken, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland (Europeiska unionens medlemsstater) och Konungariket Norge, Republiken Österrike, Republiken Finland och Konungariket Sverige om Konungariket Norges, Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges anslutning till Europeiska unionen (*anslutningsfördraget*) och i de i fördragets artikel 1.1 avsedda fördragen som ligger till grund för unionen är, för så vitt de hör till området för lagstiftningen, i kraft så som därom har överenskommit.

2 §

De i artikel 1.1 i anslutningsfördraget avsedda fördragen som ligger till grund för Europeiska unionen är:

1) Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, upprättat i Paris den 18 april 1951,

2) Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, upprättat i Rom den 25 mars 1957,

3) Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, upprättat i Rom den 25 mars 1957,

4) Konventionen om vissa institutioner som är gemensamma för Europeiska gemenskaperna, upprättad i Rom den 25 mars 1957,

5) Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna, upprättat i Bryssel den 8 april 1965,

6) Fördraget om ändring av vissa budgetbestämmelser i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna och i fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna, upprättat i Luxemburg den 22 april 1970,

7) Fördraget om Konungariket Danmarks, Irlands och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen, upprättat i Bryssel den 22 januari 1972, samt beslutet av Europeiska gemenskapernas råd av den 22 januari 1972 om Konungariket Danmarks, Irlands och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen,

8) Fördraget om ändring av vissa bestämmelser i protokollet om Europeiska investeringsbankens stadga, upprättat i Bryssel den 10 juli 1975,

9) Fördraget om ändring av vissa finansiella bestämmelser i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna och i fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna, upprättat i Bryssel den 22 juli 1975,

10) Akten om allmänna direkta val av företrädare i församlingen, antagen genom beslut av rådet den 20 september 1976, samt rådets beslut av den 1 februari 1993 om ändring av akten om allmänna direkta val av företrädare i

Europaparlamentet vilken bifogats rådets beslut av den 20 september 1976,

11) Fördraget om Hellenska republikens anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen, upprättat i Aten den 28 maj 1979, samt beslutet av Europeiska gemenskapernas råd av den 24 maj 1979 om Hellenska republikens anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen,

12) Fördraget om ändring av fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna i fråga om Grönland, upprättat i Bryssel den 13 mars 1984,

13) Fördraget om Konungariket Spaniens och Portugisiska republikens anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen, upprättat i Madrid och Lissabon den 12 juni 1985, samt beslutet av Europeiska gemenskapernas råd av den 11 juni 1985 om Konungariket Spaniens och Portugisiska republikens anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen,

14) Europeiska enhetsakten, upprättad i Luxemburg den 17 februari 1986 och i Haag den 28 februari 1986,

15) Fördraget om Europeiska unionen, upprättat i Maastricht den 7 februari 1992.

3 §

Denna lag träder i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning.

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan den träder i kraft.

Helsingfors den 25 augusti 1994

Republikens President

MARTTI AHTISAARI

Utrikesminister *Heikki Haavisto*

FÖRDRAG

mellan

**Konungariket Belgien,
Konungariket Danmark,
Förbundsrepubliken Tyskland,
Hellenska republiken,
Konungariket Spanien,
Franska republiken,
Irland,
Italienska republiken,
Storhertigdömet Luxemburg,
Konungariket Nederländerna,
Portugisiska republiken,
Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland
(Europeiska unionens medlemsstater)**

och

**Konungariket Norge,
Republiken Österrike,
Republiken Finland,
Konungariket Sverige**

**om Konungariket Norges, Republiken Österrikes, Republiken Finlands och
Konungariket Sveriges anslutning till Europeiska unionen**

INNEHÅLL

	Sida
Fördrag mellan Konungariket Belgien, Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Hellenska republiken, Konungariket Spanien, Franska republiken, Irland, Italienska republiken, Storhertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna, Portugisiska republiken, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland (Europeiska unionens medlemsstater) och Konungariket Norge, Republiken Österrike, Republiken Finland, Konungariket Sverige om Konungariket Norges, Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges anslutning till Europeiska unionen	7
Akt om villkoren för anslutning till de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen och om anpassning av fördragen	14
Del ett: Principer	14
Del två: Anpassning av fördragen	16
<i>Avdelning I: Institutionella bestämmelser</i>	16
Kapitel 1: Europaparlamentet	16
Kapitel 2: Rådet	16
Kapitel 3: Kommissionen	18
Kapitel 4: Domstolen	18
Kapitel 5: Revisionsrätten	19
Kapitel 6: Ekonomiska och sociala kommittén	19
Kapitel 7: Regionkommittén	19
Kapitel 8: Rådgivande kommittén för kol- och stålfrågor	20
Kapitel 9: Vetenskapliga och tekniska kommittén	20
<i>Avdelning II: Annan anpassning</i>	20
Del tre: Anpassning av institutionernas rättsakter	20
Del fyra: Övergångsbestämmelser	21
<i>Avdelning I: Institutionella bestämmelser</i>	21
<i>Avdelning II: Övergångsbestämmelser för Norge</i>	21
Kapitel 1: Fri rörlighet för varor	21
Kapitel 2: Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital	21
Kapitel 3: Fiske	22
Kapitel 4: Förbindelser med tredje land, tullunion	30
Kapitel 5: Bestämmelser om finansiering och budget	31
<i>Avdelning III: Övergångsbestämmelser för Österrike</i>	32
Kapitel 1: Fri rörlighet för varor	32
Kapitel 2: Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital	32
Kapitel 3: Konkurrenspolitik	32
Kapitel 4: Förbindelser med tredje land, tullunion	33
Kapitel 5: Bestämmelser om finansiering och budget	34
<i>Avdelning IV: Övergångsbestämmelser för Finland</i>	34

	Sida
Kapitel 1: Fri rörlighet för varor	34
Kapitel 2: Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital	35
Kapitel 3: Fiske	35
Kapitel 4: Förbindelser med tredje land, tullunion	37
Kapitel 5: Bestämmelser om finansiering och budget	38
<i>Avdelning V: Övergångsbestämmelser för Sverige</i>	<i>39</i>
Kapitel 1: Fri rörlighet för varor	39
Kapitel 2: Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital	40
Kapitel 3: Fiske	40
Kapitel 4: Förbindelser med tredje land, tullunion	43
Kapitel 5: Bestämmelser om finansiering och budget	44
<i>Avdelning VI: Jordbruk</i>	<i>44</i>
Kapitel 1: Bestämmelser om statligt stöd	45
Kapitel 2: Andra bestämmelser	47
<i>Avdelning VII: Andra bestämmelser</i>	<i>48</i>
Del fem: Genomförandebestämmelser	49
<i>Avdelning I: Upprättande av institutioner och organ</i>	<i>49</i>
<i>Avdelning II: Tillämpning av institutionernas rättsakter</i>	<i>51</i>
<i>Avdelning III: Slutbestämmelser</i>	<i>52</i>
<i>Bilagor</i>	<i>54</i>
Bilaga I: Förteckning enligt artikel 29 i anslutningsakten	54
I. Förbindelser med tredje land	54
II. Kapitalrörelser, ekonomisk och monetär politik	55
III. Konkurrens	56
A. Bemyndigandeförordningar	56
B. Förfarandeförordningar	57
C. Genomförandeförordningar	58
D. Gruppundantagsförordningar	59
IV. Socialpolitik	62
A. Social trygghet	62
B. Fri rörlighet för arbetstagare	100
C. Jämställdhet mellan kvinnor och män	100
D. Arbetsrätt	100
E. Hälsa och säkerhet	101
F. Handikappade	102
G. Annat	102
V. Jordbruk	102
A. Allmänna bestämmelser	102
B. Gemensamma marknadsorganisationer	107
C. Jordbrukets struktur och kompletterande åtgärder inom den gemensamma jordbrukspolitiken	117
D. Lagstiftning om växtskydd och ekologiskt jordbruk	118
E. Veterinärlagstiftning och zooteknisk lagstiftning	120
F. Övrigt	147
VI. Transport	158
A. Inlandstransporter	158
B. Järnvägstransport	160
C. Transport på inre vattenvägar	162
D. Luftfart	163

	Sida
VII.	Utveckling 163
VIII.	Miljö 163
	A. Vattenskydd och vattenvård 163
	B. Övervakning av luftföroreningar 166
	C. Skydd mot buller 168
	D. Kemikalier, industririsker och bioteknik 168
	E. Bevarande av vilda djur och växter 168
	F. Avfallshantering och reningsteknik 184
IX.	Vetenskap, forskning och utveckling 184
X.	Fiske 185
XI.	Den inre marknaden och finansiella tjänster 191
	A. Bolagsrätt, medbestämmande i arbetslivet och redovisningsregler ... 191
	B. Direkt beskattning, försäkring och kreditinstitut 193
	C. Fri rörlighet för varor 197
	D. Ömsesidigt erkännande av yrkesbehörighet 213
	E. Offentlig upphandling 226
	F. Immateriell äganderätt och produktansvar 232
XII.	Energi 232
XIII.	Tull och indirekt beskattning 238
	A. Tull 238
	B. Beskattning 299
XIV.	Utbildning 305
XV.	Statistik 306
XVI.	Konsumentskydd 308
XVII.	Struktur- och regionalpolitik 309
XVIII.	Övrigt 309
Bilaga II:	Förteckning enligt artikel 30 i anslutningsakten 311
Bilaga III:	Bestämmelser som avses i artikel 32 i anslutningsakten 313
Bilaga IV:	Förteckning enligt artikel 39.1 i anslutningsakten 315
Bilaga V:	Förteckning enligt artikel 39.5 i anslutningsakten 330
Bilaga VI:	Förteckning enligt artiklarna 54, 73, 97 och 126 i anslutningsakten ... 331
Bilaga VII:	Förteckning enligt artikel 56 i anslutningsakten 335
Bilaga VIII:	Bestämmelser som avses i artikel 69 i anslutningsakten 336
Bilaga IX:	Förteckning enligt artikel 71.2 i anslutningsakten 339
Bilaga X:	Bestämmelser som avses i artikel 84 i anslutningsakten 340
Bilaga XI:	Förteckning enligt artikel 99 i anslutningsakten 341
Bilaga XII:	Bestämmelser som avses i artikel 112 i anslutningsakten 349
Bilaga XIII:	Förteckning enligt artikel 138.5 i anslutningsakten 353
Bilaga XIV:	Förteckning enligt artikel 140 i anslutningsakten 355
Bilaga XV:	Förteckning enligt artikel 151 i anslutningsakten 357
Bilaga XVI:	Förteckning enligt artikel 165.1 i anslutningsakten 377
Bilaga XVII:	Förteckning enligt artikel 165.2 i anslutningsakten 380
Bilaga XVIII:	Förteckning enligt artikel 167 i anslutningsakten 381
Bilaga XIX:	Förteckning enligt artikel 168 i anslutningsakten 383

Protokoll

Protokoll 1	om Europeiska investeringsbankens stadga 385
Protokoll 2	om Åland 388
Protokoll 3	om det samiska folket 389
Protokoll 4	om petroleumsektorn i Norge 390
Protokoll 5	om de nya medlemsstaternas bidrag till Europeiska kol- och stålge- skapens budget 391

	Sida
Protokoll 6 om särskilda bestämmelser för mål 6 inom ramen för strukturfonderna i Finland, Norge och Sverige	392
Protokoll 7 om Spetsbergen	396
Protokoll 8 om val till Europaparlamentet i de nya medlemsstaterna under tiden fram till anslutningen	398
Protokoll 9 om väg-, järnvägs- och kombitransport genom Österrike	402
Protokoll 10 om bruket av specifikt österrikiska ord i tyska språket inom ramen för Europeiska unionen	414
Slutakt	417
Slutaktens text	419
Förklaringar godkända av de befullmäktigade ombuden	421
1. Gemensam förklaring om gemensam utrikes- och säkerhetspolitik	421
2. Gemensam förklaring om artikel 157.4 i anslutningsakten	421
3. Gemensam förklaring om Europeiska gemenskapernas domstol	422
4. Gemensam förklaring om tillämpning av Euratomfördraget	422
5. Gemensam förklaring om fritidsbostäder	422
6. Gemensam förklaring om normer för miljöskydd, hälsa och produktsäkerhet ..	422
7. Gemensam förklaring om artiklarna 32, 69, 84 och 112 i anslutningsakten	423
8. Gemensam förklaring om institutionella förfaranden i anslutningsfördraget	423
9. Gemensam förklaring om artikel 172 i anslutningsakten	423
Övriga förklaringar	424
A. <i>Gemensamma förklaringar: De nuvarande medlemsstaterna/Norge</i>	425
10. Gemensam förklaring om förvaltning av fisketillgångarna i vattnen norr om 62°N	426
11. Gemensam förklaring om 12-milsgränsen	426
12. Gemensam förklaring om äganderätt till fiskefartyg	426
13. Gemensam förklaring om råvaruförsörjningen för fiskeindustrin i Nordnorge ..	427
14. Gemensam förklaring till artikel 147 om den norska livsmedelsindustrin	427
15. Gemensam förklaring om Spetsbergen	427
B. <i>Gemensamma förklaringar: De nuvarande medlemsstaterna/Österrike</i>	428
16. Gemensam förklaring om fri rörlighet för arbetstagare	428
17. Gemensam förklaring om skyddsåtgärder enligt avtalen med länder i Central- och Östeuropa	428
18. Gemensam förklaring om lösning av utestående tekniska frågor på transportområdet	428
19. Gemensam förklaring om vikter och dimensioner för vägtransportfordon	429
20. Gemensam förklaring om tunneln under Brenner	429
21. Gemensam förklaring om artiklarna 6 och 76 i anslutningsakten	429
C. <i>Gemensamma förklaringar: De nuvarande medlemsstaterna/Finland</i>	430
22. Gemensam förklaring om garantier för Finlands transportförbindelser	430
23. Gemensam förklaring om transporter av radioaktivt avfall	430
24. Gemensam förklaring om fördraget om icke-spridning av kärnvapen	430
D. <i>Gemensamma förklaringar: De nuvarande medlemsstaterna/Sverige</i>	431
25. Gemensam förklaring om fördraget om icke-spridning av kärnvapen	431
26. Gemensam förklaring om artikel 127 i anslutningsakten	431
E. <i>Gemensamma förklaringar: De nuvarande medlemsstaterna/Flera nya medlemsstater</i> ..	431
27. Gemensam förklaring: Norge, Österrike, Sverige: om PCB/PCT	431

	Sida
28. Gemensam förklaring om nordiskt samarbete	432
29. Gemensam förklaring om antalet djur som berättigar Norge och Finland till dikobidrag	432
30. Gemensam förklaring: Finland, Sverige: om fiskemöjligheter i Östersjön	432
31. Förklaring om tillverkningsindustrin i Österrike och Finland	432
<i>F. Förklaringar av de nuvarande medlemsstaterna</i>	433
32. Förklaring om Åland	433
33. Förklaring om relativ stabilitet	433
34. Förklaring av unionen om lösning av de miljöproblem som trafik med tunga lastbilar orsakar	433
35. Förklaring om uppfyllande av åtaganden enligt sådana rättsakter om jordbruk som inte finns med i anslutningsakten	433
36. Förklaring om miljövänligt jordbruk	434
37. Förklaring om bergsområden och mindre gynnade områden	434
<i>G. Förklaringar av Norge</i>	434
38. Förklaring av Norge om norska språket	434
39. Förklaring av Norge om samefrågor	435
40. Förklaring av Norge om öppenhet	435
<i>H. Förklaringar av Österrike</i>	435
41. Förklaring av Österrike om artikel 109 g i Romfördraget	435
42. Förklaring av Österrike om sändning av TV-program	436
43. Förklaring av Österrike om prissättning av kombitransport på Brennerförbindelsen	436
44. Förklaring av Österrike om artikel 14 i protokoll 9 om väg-, järnvägs- och kombitransport genom Österrike	436
<i>I. Förklaring av Finland</i>	436
45. Förklaring av Finland om öppenhet	436
<i>J. Förklaringar av Sverige</i>	437
46. Förklaring av Sverige om socialpolitik	437
47. Förklaring av Sverige om offentlighetsprincipen och svarsförklaring av de nuvarande medlemsstaterna	437
<i>K. Förklaringar av flera nya medlemsstater</i>	437
48. Gemensam förklaring av Norge och Sverige om fiske	437
49. Förklaring av Norge, Österrike, Finland och Sverige om artiklarna 3 och 4 i anslutningsakten	438
50. Förklaring av Finland och Sverige om alkoholmonopol	438
 Skriftväxling mellan Europeiska unionen och Norge, Österrike, Finland och Sverige om ett förfarande för information och samråd inför vissa beslut och åtgärder under tiden fram till anslutningen	 439

FÖRDRAG

mellan

**Konungariket Belgien,
Konungariket Danmark,
Förbundsrepubliken Tyskland,
Holländska republiken,
Konungariket Spanien,
Franska republiken,
Irland,
Italienska republiken,
Storhertigdömet Luxemburg,
Konungariket Nederländerna,
Portugisiska republiken,
Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland
(Europeiska unionens medlemsstater)**

och

**Konungariket Norge,
Republiken Österrike,
Republiken Finland,
Konungariket Sverige**

**om Konungariket Norges, Republiken Österrikes, Republiken Finlands och
Konungariket Sveriges anslutning till Europeiska unionen**

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG,
HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DANMARK,
FÖRBUNDSREPUBLICEN TYSKLANDS PRESIDENT,
HELLENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,
HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV SPANIEN,
FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,
IRLANDS PRESIDENT,
ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,
HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG,
HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA,

HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV NORGE,

REPUBLIKEN ÖSTERRIKES PRESIDENT,

PORTUGISISKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

REPUBLIKEN FINLANDS PRESIDENT,

HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV SVERIGE,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV FÖRENADE KONUNGARIKET STOR-BRITANNIEN OCH NORDIRLAND,

SOM GEMENSAMT ÖNSKAR fullfölja förverkligandet av målen i de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen,

SOM ÄR FAST BESLUTNA att i fördragens anda fortsätta att utveckla en allt fastare sammanslutning mellan Europas folk på den grund som redan är lagd,

SOM BEAKTAR att artikel O i Fördraget om Europeiska unionen ger europeiska stater möjlighet att bli medlemmar i unionen,

SOM BEAKTAR att Norge, Österrike, Finland och Sverige har ansökt om medlemskap i unionen,

SOM BEAKTAR att Europeiska unionens råd, efter att ha hört kommissionen och inhämtat Europaparlamentets samtycke, uttalat sig för att dessa stater skall bli medlemmar,

HAR BESLUTAT att genom en gemensam överenskommelse fastställa vilka villkor som skall gälla för denna anslutning och vilken anpassning som skall göras i de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen, och har för detta ändamål som befullmäktigade utsett:

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG

Jean-Luc DEHANE

Statsminister

Willy CLAES

Utrikesminister

Ph. de SCHOUTHEETE de TERVARENT

Ambassadör,

Ständig Representant för Belgien vid Europeiska Unionen

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DANMARK

Poul Nyrup RASMUSSEN

Statsminister

Niels Helveg PETERSEN

Utrikesminister

Gunnar RIBERHOLDT

Ambassadör,

Ständig Representant för Danmark vid Europeiska Unionen

FÖRBUNDSREPUBLIKEN TYSKLANDS PRESIDENT

Helmut KOHL
Förbundskansler

Klaus KINKEL,
Utrikesminister och Ställföreträdande Förbundskansler

Dietrich von KYAW
Ambassadör,
Ständig Representant för Tyskland vid Europeiska Unionen

HELLENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Andreas PAPANDEOU
Statsminister

Karolus PAPOULIAS,
Utrikesminister

Theodoros PANGALOS
Ställföreträdande Utrikesminister

HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV SPANIEN

Felipe GONZALES MARQUEZ
Regeringschef

Javier SOLANA MADARIAGA
Utrikesminister

Carlos WESTERNDORP Y CABEZA
Minister för EG-Frågor

FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Edouard BALLADUR
Statsminister

Alain JUPPÉ
Utrikesminister

Alain LAMASSOURE
Minister med Särskilt ansvar för Europafrågor

Pierre de BOISSIEU
Ambassadör,
Ständig Representant för Frankrike vid Europeiska Unionen

IRLANDS PRESIDENT

Albert REYNOLDS
Statsminister

Dick SPRING
Ställföreträdande Premiärminister och Utrikesminister

Padraic McKERNAN
Ambassadör,
Ständig Representant för Irland vid Europeiska Unionen

ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Silvio BERLUSCONI
Statsminister

Antonio MARTINO,
Utrikesminister

Livio CAPUTO
Minister för Utrikesfrågor

HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG

Jacques SANTER,
Statsminister

Jacques F. POOS
Ställföreträdande Premiärminister,
Utrikesminister

Jean-Jacques KASEL
Ambassadör,
Ständig Representant för Luxemburg vid Europeiska Unionen

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA

R.F.M. LUBBERS
Statsminister

P.H. KOOIJMANS
Utrikesminister

B.R. BOT
Ambassadör,
Ständig Representant för Nederländerna vid Europeiska Unionen

HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV NORGE

Gro HARLEM BRUNTLAND
Statsminister

Bjørn TORE GODAL
Utrikesminister

Grete KNUDSEN
Handelsminister, Minister för Sjöfart

Eivinn BERG
Chef för Förhandlingsdelegationen

REPUBLIKEN ÖSTERRIKES PRESIDENT

Franz VRANITZKY
Förbundskansler

Alois MOCK
Utrikesminister

Ulrich STACHER
 Generaldirektör,
 Förbundskansliet

Manfred SCHEICH
 Chef för Österrikiska Delegationen vid Europeiska Gemenskaperna

PORTUGISISKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Anibal CAVACO SILVA
 Statsminister

José DURÃO BARROSO
 Utrikesminister

Vitor MARTINS
 Minister för Europafrågor

REPUBLIKEN FINLANDS PRESIDENT

Esko AHO
 Statsminister

Pertti SALOLAINEN
 Utrikeshandelsminister

Heikki HAAVISTO
 Utrikesminister

Veli SUNDBÄCK
 Utrikesministeriets Statssekreterare

HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV SVERIGE

Carl BILDT
 Statsminister

Margaretha af UGGLAS
 Utrikesminister

Ulf DINKELSPIEL
 Minister för Europafrågor och Utrikeshandel

Frank BELFRAGE
 Statssekreterare för Europafrågor och Utrikeshandel

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV FÖRENADE KONUNGARIKET STORBRIANNIEN OCH NORDIRLAND

John MAJOR
 Statsminister

Douglas HURD
 Minister för Utrikes- och Samväldesfrågor

David HEATHCOAT-AMORY
 Minister, Utrikes- och Samväldesministeriet

SOM, sedan de utväxlat sina fullmakter och funnit dem vara i god och behörig form,

HAR ENATS OM FÖLJANDE:

Artikel 1

1. Norge, Österrike, Finland och Sverige blir härmed medlemmar i Europeiska unionen och parter i de fördrag som ligger till grund för unionen, enligt den lydelse som fördragen har efter ändringar och tillägg.

2. Villkoren för anslutningen och den anpassning i fördragen som den medför anges i den anslutningsakt som finns bifogad detta fördrag. Bestämmelserna i anslutningsakten skall utgöra en integrerad del av detta fördrag.

3. De bestämmelser i fördragen enligt punkt 1 som gäller rättigheter och skyldigheter för medlemsstaterna eller uppgifter och befogenheter för unionens institutioner skall tillämpas på detta fördrag.

Artikel 2

1. Detta fördrag skall ratificeras av de fördragslutande parterna i enlighet med deras respektive konstitutionella krav. Ratifikationsinstrumenten skall deponeras hos Italiens regering senast den 31 december 1994.

2. Detta fördrag träder i kraft den 1 januari 1995 förutsatt att alla ratifikationsinstrument har deponerats före den dagen.

Om någon av de stater som anges i artikel 1.1 inte deponerar sitt ratifikationsinstrument i rätt tid, skall fördraget träda i kraft för de

stater som har deponerat sina instrument. I så fall skall Europeiska unionens råd genom enhälligt beslut omedelbart göra en nödvändig anpassning av artikel 3 i detta fördrag, av artiklarna 13—22, 25, 26, 156—162, 170 och 176 i anslutningsakten, av bilaga I samt av protokollen 1 och 6. Rådet kan också genom enhälligt beslut upphäva eller ändra sådana bestämmelser i anslutningsakten och dess bilagor och protokoll som uttryckligen hänvisar till en stat som inte har deponerat sitt ratifikationsinstrument.

3. Trots vad som föreskrivs i punkt 2 kan unionens institutioner före anslutningen besluta åtgärder enligt anslutningsaktens artiklar 30, 39, 42—48, 53, 57, 59, 62, 74—76, 92—95, 100, 102, 105, 119—122, 127, 128, 131, 142.2 och 3 andra strecksatsen, 145, 148—151 och 169, samt protokoll 9 artiklarna 11.6 och 12.2. Dessa åtgärder skall träda i kraft under förutsättning att detta fördrag träder i kraft och då samtidigt med fördraget.

Artikel 3

Detta fördrag som är upprättat i ett enda original på danska, engelska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, norska, portugisiska, spanska, svenska och tyska, vilka samtliga texter är lika giltiga, skall deponeras i arkiven hos Italiens regering, som skall överlämna en bestyrkt kopia till var och en av de andra signatärmakternas regeringar.

Upprättad på Korfu den tjugofjärde juni år nittonhundra nittiofyra.

Jean-Luc DEHANE,
Willy CLAES,
Ph. de SCHOUTHEETE de TERVARENT

Poul Nyrup RASMUSSEN,
Niels Helveg PETERSEN,
Gunnar RIBERHOLDT

Helmut KOHL,
Klaus KINKEL,
Dietrich von KYAW

Andreas PAPANDREOU,
Karolus PAPOULIAS,
Theodoros PANGALOS

Felipe GONZALES MARQUEZ,
Javier SOLANA MADARIAGA,
Carlos WESTERNDORP Y CABEZA

Edouard BALLADUR,
Alain JUPPÉ,
Alain LAMASSOURE,
Pierre de BOISSIEU

Albert REYNOLDS,
Dick SPRING,
Padraic McKERNAN

Silvio BERLUSCONI,
Antonio MARTINO,
Livio CAPUTO

Jacques SANTER,
Jacques F. POOS,
Jean-Jacques KASEL

R.F.M. LUBBERS,
P.H. KOIJMANS,
B.R. BOT

Gro HARLEM BRUNTLAND,
Bjørn TORE GODAL,
Grete KNUDSEN,
Eivinn BERG

Franz VRANITZKY,
Alois MOCK,
Ulrich STACHER,
Manfred SCHEICH

Anibal CAVACO SILVA,
José DURÃO BARROSO,
Vitor MARTINS

Esko AHO,
Pertti SALOLAINEN,
Heikki HAAVISTO,
Veli SUNDBÄCK

Carl BILDT,
Margaretha af UGGLAS,
Ulf DINKELSPIEL,
Frank BELFRAGE

John MAJOR,
Douglas HURD,
David HEATHCOAT-AMORY

AKT

om villkoren för Konungariket Norges, Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges anslutning till de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen och om anpassning av fördragen

DEL ETT

Republiken Österrike, Republiken Finland och Konungariket Sverige,

PRINCIPER

— *institutioner*: de institutioner som upprättats genom de grundläggande fördragen.

Artikel 1

I denna anslutningsakt menas med

— *grundläggande fördrag*:

= Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen (Parisfördraget), Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen (Romfördraget) och Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen (Euratomfördraget) med de tillägg till och ändringar i fördragen som gjorts genom fördrag eller andra rättsakter och som trätt i kraft före denna anslutning,

= Fördraget om Europeiska unionen (Maastrichtfördraget),

— *nuvarande medlemsstater*: Konungariket Belgien, Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Helleniska republiken, Konungariket Spanien, Franska republiken, Irland, Italienska republiken, Storhertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna, Portugisiska republiken och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland,

— *unionen*: den europeiska union som upprättats genom Maastrichtfördraget,

— *gemenskapen*: en eller flera av de gemenskaper som anges i första strecksatsen, allt efter omständigheterna,

— *nya medlemsstater*: Konungariket Norge,

Artikel 2

Från dagen för anslutningen är bestämmelserna i de grundläggande fördragen och i rättsakter som har antagits av institutionerna före anslutningen bindande för de nya medlemsstaterna och skall tillämpas i dessa på de villkor som fördragen och denna anslutningsakt anger.

Artikel 3

När det gäller sådana konventioner eller instrument på rättsväsendets och inrikespolitikens område som är oskiljaktigt förbundna med förverkligandet av Maastrichtfördragets mål förbinder sig de nya medlemsstaterna

— att ansluta sig till dem som vid tiden för anslutningen är öppna för undertecknande av de nuvarande medlemsstaterna och också till dem som rådet har utarbetat enligt avdelning VI i Maastrichtfördraget och som medlemsstaterna har rekommenderats att anta,

— att införa administrativa eller andra arrangemang som motsvarar dem som de nuvarande medlemsstaterna eller rådet har antagit vid tiden för anslutningen, för att underlätta praktiskt samarbete mellan medlemsstaternas institutioner och organisationer på rättsväsendets och inrikespolitikens område.

Artikel 4

1. Genom denna anslutningsakt ansluter sig de nya medlemsstaterna till de beslut och avtal som företrädare för medlemsstaternas regeringar har fattat eller ingått vid sammanträden i rådet. De förbinder sig att från dagen för anslutningen ansluta sig till alla andra avtal som de nuvarande medlemsstaterna har ingått och som gäller unionens funktion eller som har samband med unionens verksamhet.

2. De nya medlemsstaterna förbinder sig att tillträda de konventioner som avses i artikel 220 i Romfördraget eller som är oskiljaktigt förbundna med förverkligandet av Romfördragets mål, att tillträda också de protokoll om domstolens tolkning av konventionerna som de nuvarande medlemsstaterna har undertecknat och för detta ändamål förbinder de sig att inleda förhandlingar med de nuvarande medlemsstaterna om nödvändig anpassning av dessa texter.

3. De nya medlemsstaterna skall ha samma ställning som de nuvarande när det gäller förklaringar, resolutioner eller andra ståndpunkter av Europeiska rådet eller av rådet, och när det gäller förklaringar, resolutioner eller andra ståndpunkter som medlemsstaterna efter gemensam överenskommelse antagit i frågor om gemenskaperna eller unionen. De skall följaktligen beakta de principer och riktlinjer som kommer till uttryck i dessa förklaringar, resolutioner eller andra ställningstaganden och skall göra vad som behövs för att säkerställa genomförandet.

Artikel 5

1. Sådana överenskommelser eller avtal som någon av gemenskaperna har ingått med ett eller flera tredje länder, med en internationell organisation eller med en medborgare i tredje land skall vara bindande för de nya medlemsstaterna på de villkor som anges i de grundläggande fördragen och denna anslutningsakt.

2. På de villkor som anslutningsakten anger förbinder sig de nya medlemsstaterna att tillträda de överenskommelser eller avtal som de nuvarande medlemsstaterna har ingått tillsammans med någon av gemenskaperna och att

tillträda de överenskommelser som medlemsstaterna har ingått och som har samband med sådana överenskommelser eller avtal. Inom ramen för unionen skall gemenskapen och de nuvarande medlemsstaterna bistå de nya medlemsstaterna i detta avseende.

3. Genom denna anslutningsakt och på de villkor som den anger ansluter sig de nya medlemsstaterna till de interna överenskommelser som ingåtts av de nuvarande medlemsstaterna för att genomföra sådana överenskommelser eller avtal som avses i punkt 2.

4. De nya medlemsstaterna skall när så behövs vidta lämpliga åtgärder för att deras ställning i förhållande till internationella organisationer och sådana internationella avtal i vilka också någon av gemenskaperna eller någon annan medlemsstat är part, skall anpassas till de rättigheter och skyldigheter som följer av anslutningen till unionen.

Artikel 6

Artikel 234 i Romfördraget och artiklarna 105 och 106 i Euratomfördraget skall gälla också de nya medlemsstaterna i fråga om sådana överenskommelser och avtal som ingåtts före anslutningen.

Artikel 7

Om något annat inte föreskrivs i denna anslutningsakt, kan den tillfälligt sättas ur kraft, ändras eller upphävas endast genom det förfarande som anges i de grundläggande fördragen och som gör det möjligt att ändra dessa fördrag.

Artikel 8

Sådana rättsakter som har antagits av institutionerna och som omfattas av övergångsbestämmelser i denna anslutningsakt skall behålla sin rättsliga status. Framför allt skall förfarandena för ändring av dessa rättsakter tillämpas också i fortsättningen.

Artikel 9

De bestämmelser i denna anslutningsakt vars

syfte eller verkan är att rättsakter antagna av institutionerna skall upphävas eller ändras — förutom då det gäller en övergångsåtgärd — skall ha samma rättsliga status som de på detta sätt upphävda eller ändrade bestämmelserna och vara underkastade samma regler som dessa.

Luxemburg	6
Nederländerna	31
Norge	15
Österrike	21
Portugal	25
Finland	16
Sverige	22
Förenade kungariket	87”.

Artikel 10

De grundläggande fördragen och institutionernas rättsakter skall, som en övergångsåtgärd, tillämpas med de avvikelser som föreskrivs i denna anslutningsakt.

KAPITEL 2

Rådet

Artikel 12

Artikel 27 andra stycket i Parisfördraget, artikel 146 andra stycket i Romfördraget och artikel 116 andra stycket i Euratomfördraget skall ersättas med följande:

”Ordförandeskapet i rådet skall utövas av varje medlemsstat i sex månader åt gången enligt den turordning som bestäms genom enhälligt beslut av rådet.”

DEL TVÅ

ANPASSNING AV FÖRDRAGEN

AVDELNING I

INSTITUTIONELLA BESTÄMMELSER

KAPITEL I

Europaparlamentet

Artikel 13

Artikel 28 i Parisfördraget skall ersättas med följande:

”Artikel 28

När rådet hörs av kommissionen skall rådet överlägga men behöver inte rösta. Protokoll över överläggningarna skall överlämnas till kommissionen.

När rådets samtycke krävs enligt detta fördrag, skall sådant samtycke anses ha lämnats, om kommissionens förslag får stöd

— av en absolut majoritet av medlemsstaternas företrädare, däribland rösterna från två medlemsstater som var och en svarar för minst en tiondel av det totala produktionsvärdet för kol och stål i gemenskapen, eller

— vid lika röstetal och om kommissionen efter en andra överläggning vidhåller sitt för-

Artikel 11

I den rättsakt om allmänna direkta val till Europaparlamentet som är intagen som bilaga i beslut 76/787/EKSG, EEG, Euratom skall artikel 2 ersättas med följande:

”Artikel 2

I varje medlemsstat skall följande antal företrädare i Europaparlamentet väljas:

Belgien	25
Danmark	16
Tyskland	99
Grekland	25
Spanien	64
Frankrike	87
Irland	15
Italien	87

slag, av företrädarna för tre medlemsstater som var och en svarar för minst en tiondel av det totala produktionsvärdet för kol och stål i gemenskapen.

När enhällighet krävs för beslut eller samtycke enligt detta fördrag, skall ett sådant beslut eller samtycke anses ha fattats eller lämnats, om samtliga medlemmar i rådet röstar för. Det förhållandet att någon som är personligen närvarande eller som företräds av någon annan i rådet avstår från att rösta skall dock inte hindra att rådet, vid tillämpningen av artiklarna 21, 32, 32 a, 45 b och 78 h i detta fördrag samt artiklarna 16, 20 tredje stycket, 28 femte stycket och 44 i protokollet om domstolens stadga, fattar sådana beslut som kräver enhällighet.

Andra rådsbeslut än sådana som kräver kvalificerad majoritet eller enhällighet skall fattas av en majoritet. Det krävs då en absolut majoritet av medlemsstaternas företrädare, däribland rösterna från två medlemsstater som var och en svarar för minst en tiondel av det totala produktionsvärdet för kol och stål i gemenskapen. Vid tillämpningen av artiklarna 45 b, 78 och 78 b i detta fördrag, enligt vilka det krävs en kvalificerad majoritet, skall dock rösterna i rådet vägas på följande sätt:

Belgien	5
Danmark	3
Tyskland	10
Grekland	5
Spanien	8
Frankrike	10
Irland	3
Italien	10
Luxemburg	2
Nederländerna	5
Norge	3
Österrike	4
Portugal	5
Finland	3
Sverige	4
Förenade kungariket	10

För ett beslut krävs det minst 64 röster från minst 11 medlemsstater.

Vid omröstningar får ingen företrädare för en medlemsstat företräda mer än ytterligare en medlemsstat.

Rådet skall stå i förbindelse med medlemsstaterna genom sin ordförande.

Rådets beslut skall offentliggöras på det sätt som rådet bestämmer.”

Artikel 14

Artikel 95 fjärde stycket i Parisfördraget skall ersättas med följande:

”Dessa ändringar skall föreslås av kommissionen och rådet gemensamt, varvid rådet skall fatta sitt beslut med tretton sextondelars majoritet av medlemsstaternas företrädare, och skall föreläggas domstolen för yttrande. Domstolen har oinskränkt befogenhet att granska förslaget i alla faktiska och rättsliga avseenden. Om domstolen finner att förslaget står i överensstämmelse med bestämmelserna i tredje stycket, skall förslaget översändas till Europaparlamentet och bli gällande, om det får stöd av en majoritet som omfattar tre fjärdedelar av de avgivna rösterna och två tredjedelar av antalet företrädare i Europaparlamentet.”

Artikel 15

1. Artikel 148.2 i Romfördraget och artikel 118.2 i Euratomfördraget skall ersättas med följande:

”2. När rådets beslut skall fattas med kvalificerad majoritet skall medlemsstaternas röster vägas på följande sätt:

Belgien	5
Danmark	3
Tyskland	10
Grekland	5
Spanien	8
Frankrike	10
Irland	3
Italien	10
Luxemburg	2
Nederländerna	5
Norge	3
Österrike	4
Portugal	5
Finland	3
Sverige	4
Förenade kungariket	10

Rådets beslut skall fattas med minst

— 64 röster när beslutet enligt detta fördrag skall fattas på förslag från kommissionen,

— 64 röster från minst 11 medlemsstater i andra fall.”

2. Artikel J.3.2 andra stycket i Maastrichtfördraget skall ersättas med följande:

”När rådets beslut skall fattas med kvalificerad majoritet enligt första stycket skall rösterna i rådet vägas enligt artikel 148.2 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen; för ett beslut krävs det minst 64 röster från minst 11 medlemsstater.”

3. Artikel K.4.3 andra stycket i Maastrichtfördraget skall ersättas med följande:

”När rådets beslut skall fattas med kvalificerad majoritet skall rösterna i rådet vägas enligt artikel 148.2 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen; för ett beslut krävs det minst 64 röster från minst 11 medlemsstater.”

4. I Romfördragets protokoll om socialpolitik skall punkt 2 andra stycket första meningen ersättas med följande:

”Trots artikel 148.2 i fördraget skall det krävas minst 54 röster för sådana rådsbeslut som enligt detta protokoll skall fattas med kvalificerad majoritet.”

KAPITEL 3

Kommissionen

Artikel 16

Artikel 9.1 första stycket i Parisfördraget, artikel 157.1 första stycket i Romfördraget och artikel 126.1 första stycket i Euratomfördraget skall ersättas med följande:

”1. Kommissionen skall bestå av 21 ledamöter som utses på grundval av sin allmänna

duglighet och vars oavhängighet inte kan ifrågasättas.”

KAPITEL 4

Domstolen

Artikel 17

1. Artikel 32 första stycket i Parisfördraget, artikel 165 första stycket i Romfördraget och artikel 137 första stycket i Euratomfördraget skall ersättas med följande:

”Domstolen skall ha 17 domare.”

2. I rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom skall artikel 2 första stycket ersättas med följande:

”Förstainstansrätten skall ha 16 domare.”

Artikel 18

Artikel 32 andra stycket i Parisfördraget, artikel 165 andra stycket i Romfördraget, artikel 137 andra stycket i Euratomfördraget och artikel 18 första stycket i protokollet om stadgan för Europeiska kol- och stålgemenskapens domstol skall ha följande lydelse:

”Domstolen skall sammanträda i plenum. Den får dock inom sig upprätta avdelningar med tre, fem eller sju domare med uppgift att göra vissa förberedande utredningar eller att avgöra vissa grupper av ärenden i enlighet med föreskrifter som fastställts för dessa ändamål.”

Artikel 19

Artikel 18 andra stycket i protokollet om stadgan för Europeiska kol- och stålgemenskapens domstol, artikel 15 i protokollet om stadgan för Europeiska gemenskapens domstol och artikel 15 i protokollet om stadgan för Europeiska atomenergigemenskapens domstol skall ha följande lydelse:

”Domstolens beslut skall vara giltiga endast om ett ojämnt antal domare är närvarande. Vid

sammanträde i plenum skall domstolens beslut vara giltiga om nio domare är närvarande. Om en avdelning består av tre eller fem domare, är avdelningens beslut giltiga endast om tre domare är närvarande. Om en avdelning består av sju domare, är avdelningens beslut giltiga endast om fem domare är närvarande. Vid förhinder för en domare på en avdelning får en domare på en annan avdelning tillkallas i enlighet med rättegångsreglerna.”

Artikel 20

Artikel 32 a första stycket i Parisfördraget, artikel 166 första stycket i Romfördraget och artikel 138 första stycket i Euratomfördraget skall ersättas med följande:

”Domstolen skall biträdas av åtta generaladvokater.”

Artikel 21

Artikel 32 b andra och tredje styckena i Parisfördraget, artikel 167 andra och tredje styckena i Romfördraget och artikel 139 andra och tredje styckena i Euratomfördraget skall ersättas med följande:

”En del av domartjänsterna skall nytillsättas vart tredje år. Då skall omväxlande nio och åtta domare utses.

En del av tjänsterna som generaladvokat skall nytillsättas vart tredje år. Då skall fyra generaladvokater utses.”

KAPITEL 5

Revisionsrätten

Artikel 22

Artikel 45 b.1 i Parisfördraget, artikel 188 b.1 i Romfördraget och artikel 160 b.1 i Euratomfördraget skall ersättas med följande:

”1. Revisionsrätten skall ha 16 ledamöter.”

KAPITEL 6

Ekonomiska och sociala kommittén

Artikel 23

Artikel 194 första stycket i Romfördraget och artikel 166 första stycket i Euratomfördraget skall ersättas med följande:

”Antalet ledamöter i ekonomiska och sociala kommittén är följande:

Belgien	12
Danmark	9
Tyskland	24
Grekland	12
Spanien	21
Frankrike	24
Irland	9
Italien	24
Luxemburg	6
Nederländerna	12
Norge	9
Österrike	12
Portugal	12
Finland	9
Sverige	12
Förenade kungariket	24”.

KAPITEL 7

Regionkommittén

Artikel 24

Artikel 198 a andra stycket i Romfördraget skall ersättas med följande:

”Antalet ledamöter i regionkommittén är följande:

Belgien	12
Danmark	9
Tyskland	24
Grekland	12
Spanien	21
Frankrike	24
Irland	9
Italien	24

Luxemburg	6	riket Belgien, Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Hellenska republiken, Konungariket Spanien, Franska republiken, Irland, Italienska republiken, Storhertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna, Konungariket Norge, Republiken Österrike, Portugisiska republiken, Republiken Finland, Konungariket Sverige och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland.”
Nederländerna	12	
Norge	9	
Österrike	12	
Portugal	12	
Finland	9	
Sverige	12	
Förenade kungariket	24”.	

KAPITEL 8

Rådgivande kommittén för kol- och stålfrågor

Artikel 25

Artikel 18 första stycket i Parisfördraget skall ersättas med följande:

”En rådgivande kommitté skall vara knuten till kommissionen. Den skall ha minst 87 och högst 111 ledamöter och bland ledamöterna ha lika många företrädare för producenterna, för arbetstagarna och för förbrukarna och handeln.”

KAPITEL 9

Vetenskapliga och tekniska kommittén

Artikel 26

Artikel 134.2 första stycket i Euratomfördraget skall ersättas med följande:

”2. Kommittén skall ha 39 ledamöter som rådet utser efter att ha hört kommissionen.”

AVDELNING II

ANNAN ANPASSNING

Artikel 27

Artikel 227.1 i Romfördraget skall ersättas med följande:

”1. Detta fördrag skall gälla för Konunga-

Artikel 28

I Romfördragets artikel 227.5 skall som en ny punkt d, i Parisfördragets artikel 79 skall som en ny punkt d och i Euratomfördragets artikel 198 skall som en ny punkt e följande införas:

”Detta fördrag skall inte omfatta Åland. Finlands regering kan dock, genom en förklaring som vid ratifikationen av detta fördrag deponeras hos Italiens regering, anmäla att fördraget skall omfatta Åland i enlighet med de bestämmelser som finns i protokoll 2 till fördraget om Norges, Österrikes, Finlands och Sveriges anslutning till Europeiska unionen. Om en sådan förklaring avges skall Italiens regering överlämna en bestyrkt kopia av förklaringen till medlemsstaterna.”

DEL TRE

ANPASSNING AV INSTITUTIONERNAS RÄTTSAKTER

Artikel 29

De rättsakter som förtecknas i bilaga I till denna anslutningsakt skall anpassas på det sätt som anges i bilagan.

Artikel 30

Sådan anpassning, som vid anslutningen behöver göras i de rättsakter som förtecknas i bilaga II till denna anslutningsakt, skall utarbetas enligt riktlinjerna i den bilagan och enligt det förfarande och på de villkor som anges i artikel 169.

DEL FYRA

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER

AVDELNING I

INSTITUTIONELLA BESTÄMMELSER

Artikel 31

1. Inom två år från anslutningen skall var och en av de nya medlemsstaterna för sitt folk, i enlighet med bestämmelserna i rättsakten av den 20 september 1976 om allmänna direkta val till Europaparlamentet, hålla ett allmänt direkt val av det antal företrädare i Europaparlamentet som anges i artikel 11 i denna anslutningsakt.

2. För tiden från anslutningen fram till valet enligt punkt 1 skall parlamentet i var och en av de nya medlemsstaterna inom sig utse företrädare i Europaparlamentet för sitt lands folk på det sätt som medlemsstaten själv bestämmer.

3. Var och en av de nya medlemsstaterna kan dock besluta att hålla val till Europaparlamentet under tiden mellan undertecknandet och ikraftträdandet av anslutningsfördraget, i enlighet med anslutningsaktens protokoll 8.

4. Mandatperioden för de företrädare som väljs enligt punkt 1 eller 3 skall löpa ut samtidigt med mandatperioden för de företrädare som har valts i de nuvarande medlemsstaterna för femårsperioden 1994—1999.

AVDELNING II

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER FÖR NORGE

KAPITEL 1

Fri rörlighet för varor

Avsnitt I

Normer och miljö

Artikel 32

1. Under de fyra år som följer närmast efter

anslutningen skall de bestämmelser som anges i bilaga III inte tillämpas på Norge i vidare mån än vad som föreskrivs i bilagan.

2. Inom den angivna tiden skall bestämmelserna ses över i enlighet med EG-förfaranden.

Utan att det påverkar resultatet av översynen skall gemenskapsrätten vid utgången av tiden gälla för de nya medlemsstaterna på samma villkor som för de nuvarande medlemsstaterna.

Avsnitt II

Övrigt

Artikel 33

Under tre år från dagen för anslutningen får Norge fortsätta att tillämpa sitt nuvarande nationella system för virkesmätning i den mån Norges nationella lagstiftning och administrativa praxis på området inte strider mot gemenskapslagstiftningen om den inre marknaden eller om handel med tredje land, särskilt artikel 6 i direktiv 68/89/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om virkesmätning.

Under den tiden skall direktiv 68/89/EEG ses över enligt de förfaranden som anges i Romfördraget.

KAPITEL 2

Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital

Artikel 34

Trots skyldigheterna enligt de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen, får Norge under fem år från dagen för anslutningen behålla sin befintliga lagstiftning om fritidsbostäder.

Artikel 35

Under tre år från dagen för anslutningen får Norge behålla inskränkningar i fråga om utlänningars rätt att äga norska fiskefartyg.

KAPITEL 3

Fiske

Avsnitt I

Allmänna bestämmelser

Artikel 36

1. Om inte annat föreskrivs i detta kapitel, skall reglerna i denna anslutningsakt tillämpas på fiskesektorn.

2. Artiklarna 148 och 149 skall tillämpas på fiskeprodukter.

Avsnitt II

Tillträde till vatten och resurser

Artikel 37

Vad som sägs om tillträde i detta avsnitt skall gälla under en övergångstid, som skall upphöra när gemenskapens system med fisketillstånd träder i kraft och senast vid utgången av den tid som anges i artikel 14.2 i rådets förordning (EEG) nr 3760/92 av den 20 december 1992 om ett gemenskapssystem för fiske och vattenbruk¹, om inte något annat föreskrivs i detta kapitel.

Underavsnitt I

Norska fartyg

Artikel 38

I syfte att integrera fartyg, som seglar under norsk flagg och som är registrerade eller inskrivna i en norsk hamn, i fortsättningen kallade *norska fartyg*, i gemenskapssystemet för fiske och vattenbruk enligt förordning (EEG) nr 3760/92, skall dessa fartygs tillträde till vatten under de nuvarande medlemsstaternas överhöghet och jurisdiktion vara underkastat reglerna i detta underavsnitt.

Från dagen för anslutningen kommer dessa tillträdesregler att säkerställa att Norge kan behålla fiskemöjligheterna enligt artikel 44.

Artikel 39

1. Fram till dess att de särskilda arrangemangen enligt artiklarna 156—165 och 347—352 i anslutningsakten för Spanien och Portugal integreras i de allmänna gemenskapsreglerna om gemenskapens fiskepolitik i förordning (EEG) nr 3760/92 får inga andra norska fartyg än de 441 som är förtecknade i bilaga IV, här kallad *baslistan*, tillåtas att fiska i ICES-område Vb, VI och VII. Under tiden från anslutningen fram till den 31 december 1995 är den zon som är belägen söder om 56° 30' nordlig bredd, öster om 12° västlig längd och norr om 50° 30' nordlig bredd stängd för annat fiske än långlinefiske.

2. Endast 165 standardfartyg avsedda för fiske av djuphavslevande arter och hämtade från *baslistan* får samtidigt bedriva fiske förutsatt att de är upptagna på en periodisk lista som beslutas av kommissionen.

3. Med *standardfartyg* avses ett fartyg med en maskinstyrka på 511 kilowatt (kW). Omräkningsatserna för fartyg med en annan maskinstyrka är följande:

- lägre än 219 kW:0,57,
- lika med eller högre än 219 kW, men lägre än 292 kW:0,76,
- lika med eller högre än 292 kW, men lägre än 365 kW:0,85,
- lika med eller högre än 365 kW, men lägre än 438 kW:0,90,
- lika med eller högre än 438 kW, men lägre än 511 kW:0,96,
- lika med eller högre än 511 kW, men lägre än 584 kW:1,00,
- lika med eller högre än 584 kW, men lägre än 730 kW:1,07,

¹ EGT nr L 389, 31.12.1992, s. 1.

- lika med eller högre än 730 kW, men högst 876 kW:1,11,
- högre än 876 kW:2,25,
- fartyg som bedriver krokfiske:1,00,
- fartyg för automatiserat krokfiske:2,00.

4. Under tiden den 1 december — 31 maj och den 1 juni — 30 november får endast 60 respektive 30 fartyg fiska pelagiska arter samtidigt.

5. Eventuella ändringar i baslistan till följd av att fartyg tas ur bruk på grund av force majeure före anslutningen skall bestämmas senast den 1 januari 1995 enligt förfarandet i artikel 18 i förordning (EEG) nr 3760/92. Sådana ändringar får inte påverka antalet fartyg och deras fördelning i de olika kategorierna och inte heller leda till en ökning av det sammanlagda tonnage eller den sammanlagda maskinstyrkan i någon kategori. Norska ersättningsfartyg får bara väljas bland de fartyg som är förtecknade i bilaga V.

6. Det antal standardfartyg som anges i punkt 2 kan ökas på grund av utvecklingen av de fiskemöjligheter som tilldelas Norge för bestånd som omfattas av det system med beskattningsgrader som avses i artikel 8 i förordning (EEG) nr 3760/92, enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 8.4 i den förordningen.

7. När ett fartyg i baslistan tas ur bruk eller skrotas och stryks från listan efter anslutningen, får det ersättas med ett fartyg som hör till samma kategori och som inte har större maskinstyrka än det som stryks från listan.

De villkor för ersättning av fartyg som anges i föregående stycke gäller endast i den mån som de nuvarande medlemsstaternas flotta inte ökas i gemenskapens vatten i Atlanten.

8. Bestämmelser som skall säkerställa att reglerna följs av dem som är verksamma inom fisket, inklusive bestämmelser som öppnar en

möjlighet att avstånga fartyg från fiske under en viss tid, skall beslutas före den 1 januari 1995 enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 8.4 i förordning (EEG) nr 3760/92.

Artikel 40

1. Sedan de särskilda arrangemangen enligt artiklarna 156—165 och 347—352 i anslutningssakten för Spanien och Portugal har integrerats i de allmänna reglerna om gemenskapens fiskeripolitik i förordning (EEG) nr 3760/92 och fram till dess att gemenskapssystemet med fisketillstånd skall börja tillämpas får norska fartyg fiska i vatten som omfattas av artikel 39 på de villkor som rådet bestämmer enligt förfarandet i artikel 8.4 i förordning (EEG) nr 3760/92.

2. Tillträdessystemet enligt punkt 1 skall regleras på samma sätt som för fartyg under någon av de nuvarande medlemsstaternas flagg, i fortsättningen kallade *fartyg från unionen som den är sammansatt i dag*, i gemenskapens vatten norr om 62° nordlig bredd.

Artikel 41

I vatten där medlemsstaterna i unionen som den är sammansatt i dag har överhöghet eller jurisdiktion får norska fartyg, från dagen för anslutningen fram till dess att gemenskapssystemet med fisketillstånd skall börja tillämpas, fiska i ICES-område IIa, IIIa (Skagerrak)² och IV på de villkor som gällde vid ikraftträdandet av anslutningsfördraget och som anges i rådets förordning (EG) nr 3691/93³.

Artikel 42

De tekniska bestämmelser som behövs för att säkerställa tillämpningen av artiklarna 39—41 skall antas före den 1 januari 1995 enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 18 i förordning (EEG) nr 3760/92.

² Med Skagerrak menas det område som begränsas i väster av en linje från Hanstholms fyr till Lindesnes fyr och i söder av en linje från Skagens fyr till Tistlarnas fyr och därifrån till den närmaste punkten på den svenska kusten.

³ EGT nr L 341, 31.12.1993, s. 96.

Artikel 43

I vatten där Sverige har överhöghet eller jurisdiktion får norska fartyg, från dagen för anslutningen fram till dess att gemenskapssystemet med fisketillstånd skall börja tillämpas, fiska i ICES-område IIIa (Skagerrak) på de villkor som gällde vid ikraftträdandet av anslutningsfördraget.

Tillämpningsföreskrifter för denna artikel

skall antas före den 1 januari 1995 enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 18 i förordning (EEG) nr 3760/92.

Artikel 44

1. Norges andel av de fiskemöjligheter som gemenskapen har för arter som regleras genom fångstbegränsningar skall för varje art och zon vara följande:

Art	ICES- ⁽¹⁾ eller NAFO- ⁽²⁾ -områden Referenszoner för fastställande av TAC	Norges andel (%)
Sill	III a	13,375
Sill ⁽³⁾	II a ⁽⁴⁾ , IV, VII d	29,520
Sill	V b ⁽⁵⁾ , VI a norr om 56°N, VI b	10,082
Skarpsill	III a	7,303
Lodda	NAFO 3NO	92,308
Torsk	I ⁽⁶⁾ , II ⁽⁶⁾ ⁽¹²⁾	⁽⁷⁾
Torsk	I ⁽⁸⁾ , II a ⁽⁸⁾	100,000
Torsk	III a Skagerrak ⁽⁹⁾	3,202
Torsk	III a ⁽¹⁰⁾	100,000
Torsk	II a ⁽⁴⁾ , IV	6,425
Torsk	NAFO 3M	15,663 ⁽¹¹⁾
Kolja	I, II ⁽⁶⁾ ⁽¹²⁾	94,838
Kolja	II a ⁽⁸⁾	100,000
Kolja	III a, III b c d ⁽⁵⁾	4,172
Kolja	II a ⁽⁴⁾ , IV	13,878
Gråsej	I, II ⁽¹²⁾	95,768
Gråsej	II a ⁽⁴⁾ , III ⁽⁵⁾ , IV	45,895
Vitling	III a	1,824
Vitling	II a ⁽⁴⁾ , IV	9,906
Kummel	III ⁽⁵⁾	5,642
Kummel	II a ⁽⁴⁾ , IV	14,896
Makrill	II a ⁽⁴⁾ , III ⁽⁵⁾ , IV	65,395 ⁽¹³⁾

Art	ICES- ⁽¹⁾ eller NAFO- ⁽²⁾ -områden Referenzzoner för fastställande av TAC	Norges andel (%)
Makrill	II a ⁽¹⁴⁾	88,543 ⁽¹³⁾ ⁽¹⁹⁾
Makrill	V b ⁽⁵⁾ , VI, VII, VIII a b d e, XII, XIV	3,911
Rödspotta	III a Skagerrak	2,000
Rödspotta	II a ⁽⁴⁾ , IV	2,348
Äkta tunga	III ⁽⁵⁾	2,001
Nordhavsräka	III a	46,609
Nordhavsräka	IV ⁽¹⁴⁾	80,000
Havskräfta	III a ⁽¹⁵⁾ , III b c d ⁽⁵⁾	1,668
Havskräfta	III a ⁽¹⁶⁾	100,000
Havskräfta	II a ⁽⁴⁾ , IV ⁽⁶⁾	0,765
Havskräfta	IV ⁽⁸⁾	100,000
Lodda	I ⁽¹⁴⁾ , II a ⁽¹⁴⁾ , II b ⁽¹⁴⁾ ⁽¹⁷⁾	100,000
Lodda	Jan Mayen ⁽¹⁸⁾	100,000
Sill	I, II, XIV	100,000 ⁽²⁰⁾
Sill	Trondheimsfjord ⁽¹⁰⁾	100,000

⁽¹⁾ ICES: Internationella havsforskningsrådet.

⁽²⁾ NAFO: Nordvästatlantiska fiskerierorganisationen.

⁽³⁾ Med undantag för norsk värlekande sill.

⁽⁴⁾ Gemenskapens vatten (gemenskapen som den är sammansatt i dag).

⁽⁵⁾ Gemenskapens vatten.

⁽⁶⁾ Med undantag för vatten innanför 12 nautiska mil från de norska baslinjerna.

⁽⁷⁾ Fram till den 31 december 1997 skall Norges kvot motsvara den som unionen disponerar minus 2,9 % av TAC och 11 000 ton. Från och med den 1 januari 1998 skall Norges andel motsvara den som unionen disponerar minus 4,470 % av TAC. När unionen tar över uppgiften att fastställa TAC skall Norges andel fastställas till en procentandel av den kvot som unionen har på basis av år 1994.

⁽⁸⁾ I vatten innanför 12 nautiska mil från de norska baslinjerna.

⁽⁹⁾ Med undantag för vatten innanför de norska baslinjerna.

⁽¹⁰⁾ Vatten innanför de norska baslinjerna.

⁽¹¹⁾ Vid denna tilldelning har hänsyn inte tagits till en överenskommelse om att 1 000 ton skall överföras från Norge till vissa medlemsstater i unionen som den är sammansatt i dag.

⁽¹²⁾ Med undantag för gemenskapens vatten (gemenskapen som den är sammansatt i dag).

⁽¹³⁾ Fram till dess att gemenskapssystemet med fisketillstånd tillämpas fullt ut får högst en tredjedel av kvoten för detta förvaltningsområde tas från något av de båda andra förvaltningsområdena för makrill i tabellen. På samma sätt får högst en tredjedel av unionens kvoter (unionen som den är sammansatt i dag) för västmakrill tas från något av de två andra förvaltningsområdena. Det som har sagts nu skall inte påverka den flexibilitet som skall finnas enligt gällande arrangemang mellan unionen som den är sammansatt i dag och Norge.

⁽¹⁴⁾ I vatten under Norges överhöghet eller jurisdiktion.

⁽¹⁵⁾ Med undantag för vatten innanför 4 nautiska mil från de norska baslinjerna.

⁽¹⁶⁾ I vatten innanför 4 nautiska mil från de norska baslinjerna.

⁽¹⁷⁾ Med undantag för området vid Jan Mayen.

⁽¹⁸⁾ Vattnen kring Jan Mayen där Norge har överhöghet eller jurisdiktion.

⁽¹⁹⁾ Inklusivt fångster i internationellt vatten i ICES-område II. På samma sätt skall fångster som medlemsstaterna i unionen, som den är sammansatt i dag, tar i internationellt vatten i ICES-område II avräknas mot kvoter för avsnitt Vb (gemenskapens vatten), VI, VII, VIIabde, XII, XIV.

⁽²⁰⁾ Denna procentsats gäller bara den del av TAC som skall fiskas i vatten under Norges överhöghet eller jurisdiktion inom referensområdet. Den innefattar också fångster av norsk värlekande sill i vattnen i ICES-område IVa innanför 12 nautiska mil från de norska baslinjerna.

2. Gemenskapsfiskemöjligheter för Norge skall fastställas i enlighet med artikel 8.4 i förordning (EEG) nr 3760/92, första gången före den 31 december 1994.

3. De kvantiteter som skall tilldelas Norge

för arter, som inte är underkastade beskattningsgrader i form av fångstbegränsningar, eller som är underkastade TAC, men inte fördelade på kvoter mellan medlemsstaterna i unionen, som den är sammansatt i dag, skall för varje art och område vara följande:

Art	ICES-område Referenszoner	Norges andel (ton)
Tobis	IV ⁽¹⁾	34 000
Blålånga	II a ⁽¹⁾ , IV ⁽¹⁾ , V b ⁽²⁾ , VI ⁽¹⁾ , VII ⁽¹⁾	1 000
Långa	II a ⁽¹⁾ , IV ⁽¹⁾ , V b ⁽²⁾ , VI ⁽¹⁾ , VII ⁽¹⁾	13 400
Lubb	II a ⁽¹⁾ , IV ⁽¹⁾ , V b ⁽²⁾ , VI ⁽¹⁾ , VII ⁽¹⁾	6 600
Pigghaj	IV ⁽¹⁾ , VI ⁽¹⁾ , VII ⁽¹⁾	2 660
Brugd	IV ⁽¹⁾ , VI ⁽¹⁾ , VII ⁽¹⁾	160
Håbrand	IV ⁽¹⁾ , VI ⁽¹⁾ , VII ⁽¹⁾	200
Nordhavsräka	IV ⁽¹⁾	100
Kombinerad kvot ⁽³⁾	V b ⁽²⁾ , VI ⁽¹⁾ , VII ⁽¹⁾	2 000
Andra arter	II a ⁽¹⁾ , IV ⁽¹⁾	7 460
Liten hälleflundra	II a ⁽¹⁾ , VI ⁽¹⁾	1 700
Skarpsill	II a ⁽¹⁾ , IV ⁽¹⁾	6 800
Vitlingslyra	II a ⁽¹⁾ , IV ⁽¹⁾	20 000
Taggmakrill	II a ⁽¹⁾ , IV ⁽¹⁾	5 000
Blåvitling	II ⁽¹⁾ , IV ⁽¹⁾ , V b ⁽¹⁾ , VI ⁽¹⁾ , VII ⁽¹⁾	186 700

⁽¹⁾ Gemenskapens vatten (gemenskapen som den är sammansatt i dag).

⁽²⁾ Gemenskapens vatten.

⁽³⁾ Långlinefiske efter långstjärt, havsmus, mora mora och fjällbrosme.

4. Fram till dess att gemenskapssystemet med fisketillstånd börjar tillämpas i gemenskapens vatten (gemenskapen som den är sammansatt i dag) får, för icke-reglerade och icke-fördelade arter, det fiske som norska fartyg bedriver inte överskrida nivån vid tiden för ikraftträdande av anslutningsfördraget.

Underavsnitt II

Fartyg från unionen som den är sammansatt i dag

Artikel 45

Från dagen för anslutningen fram till dess att gemenskapens system med fisketillstånd

börjar tillämpas skall alla bestämmelser om fiske i vattnen under norsk överhöghet eller jurisdiktion norr om 62° nordlig bredd med fartyg från unionen som den är sammansatt i dag vara desamma som gällde vid anslutningsfördragets ikraftträdande.

Tillämpningsföreskrifter för denna artikel skall beslutas före den 1 januari 1995 enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 18 i förordning (EEG) nr 3760/92.

Artikel 46

I vatten där Norge har överhöghet eller jurisdiktion får fartyg från unionen som den är sammansatt i dag, från dagen för anslutningen fram till dess att gemenskapens system med fisketillstånd skall börja tillämpas, fiska i

ICES-område IIIa och IV på de villkor som gällde vid ikraftträdandet av anslutningsfördraget.

Tillämpningsföreskrifter för denna artikel skall beslutas före den 1 januari 1995 enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 18 i förordning (EEG) nr 3760/92.

Artikel 47

1. Unionen som den är sammansatt i dag skall tilldelas en andel av andra bestånd i vatten under Norges överhöghet eller jurisdiktion än sådana som unionen och Norge nu förvaltar gemensamt och som är underkastade fångstbegränsningar; andelen skall för varje art och zon vara följande:

Art	ICES-område Referenszoner för fastställande av TAC	Andel för unionen som den är sammansatt i dag (%)
Torsk	I ⁽²⁾ , II ⁽²⁾ ⁽⁴⁾	4,470 ⁽³⁾ ⁽⁷⁾
Makrill	II a ⁽¹⁾	11,457
Kolja	I ⁽²⁾ , II ⁽²⁾ ⁽⁴⁾	5,162 ⁽⁷⁾
Gråsej	I, II ⁽⁴⁾	4,232 ⁽⁷⁾
Kungsfisk	I, II ⁽⁴⁾	7,947 ⁽⁵⁾ ⁽⁶⁾ ⁽⁷⁾
Liten hälleflundra	I, II ⁽⁴⁾	2,585 ⁽⁵⁾ ⁽⁷⁾
Nordhavsräka	IV ⁽¹⁾	20,000

⁽¹⁾ Vatten under Norges överhöghet eller jurisdiktion.

⁽²⁾ Utom i vattnen innanför 12 nautiska mil från de norska baslinjerna.

⁽³⁾ Uttryckt i procent av TAC. Fram till den 31 december 1997 skall andelen vara 2,9 % plus en tillägskvot för torsk på 11 000 ton. Från och med den 1 januari 1998 svarar 1,57 % av TAC mot tillägskvoten. En ytterligare bifångstkot på 10 % uttryckt i torskequivalerter skall gälla för torsk tillägskvoten. När unionen tar över uppgiften att fastställa TAC skall andelen för unionen som den är sammansatt i dag fastställas till en procentandel av den kvot som unionen har på basis av år 1994.

⁽⁴⁾ Med undantag för gemenskapens vatten (gemenskapen som den är sammansatt i dag).

⁽⁵⁾ Uttryckt i procent, TAC av beståndet. Om TAC ej har fastställts, skall den TAC användas som rekommenderas av ACFM.

⁽⁶⁾ Vid denna tilldelning har hänsyn inte tagits till att 1 500 ton skall överföras från Norge till gemenskapen, som den är sammansatt idag, enligt 1992 års arrangemang.

⁽⁷⁾ Utan att det påverkar gemenskapens rättigheter och skyldigheter i förhållande till andra stater och enligt internationella avtal.

2. De fiskemöjligheter som skall tilldelas unionen som den är sammansatt i dag skall fastställas enligt det förfarande som föreskrivs

i artikel 8.4 i förordningen (EEG) nr 3760/92, första gången före den 1 januari 1995.

3. De kvantiteter i vatten under Norges överhöghet eller jurisdiktion som skall tilldelas unionen, som den är sammansatt i dag, av arter

som inte är underkastade beskattningsgrader i form av fångstbegränsningar, skall för varje art och område vara följande:

Art	ICES-område Referenzoner	Andel för unionen som den är sammansatt i dag (ton)
Vitlinglyra	IV ⁽¹⁾	52 000
Tobis	IV ⁽¹⁾	159 000
Blåvitling	II ⁽¹⁾	1 000
Andra arter	IV ⁽¹⁾	7 950 ⁽²⁾
Andra arter	I ⁽¹⁾ , II a b ⁽¹⁾	520 ⁽³⁾

⁽¹⁾ Vatten under Norges överhöghet eller jurisdiktion.

⁽²⁾ Denna kvantitet kan komma att ändras i ljuset av hur fisket utvecklas tillsammans med ändringar i Norges fiskemöjligheter.

⁽³⁾ Avser bifångster.

4. För tiden fram till dess att gemenskaps-systemet med fisketillstånd börjar tillämpas i vatten under Norges överhöghet eller jurisdiktion skall, för icke-reglerade och icke-fördelade arter, det fiske som bedrivs av fartyg från unionen, som den är sammansatt idag, inte överskrida nivån vid tiden för ikraftträdandet av anslutningsfördraget.

Underavsnitt III

Övriga bestämmelser

Artikel 48

1. Om något annat inte föreskrivs i denna anslutningsakt, skall, för den tilldelning som anges i artiklarna 44 och 47, villkoren — inklusive de geografiska ramarna och de traditionella fiskemönstren — för Norges fiske i gemenskapens vatten (gemenskapen som den är sammansatt i dag) och för unionens fiske (unionen som den är sammansatt i dag) i Norges vatten vara desamma som gällde vid ikraftträdandet av anslutningsfördraget.

2. Dessa villkor skall bestämmas för ett år i sänder, första gången den 1 januari 1995, i enlighet med artikel 8.4 i förordning (EEG) nr 3760/92.

Artikel 49

Fram till den 30 juni 1998 får Norge fastställa beskattningsgrader i form av fångstbegränsningar för de resurser som finns i vatten under Norges överhöghet eller jurisdiktion norr om 62° nordlig bredd, med undantag för makrill.

Efter den dagen skall förvaltningen av dessa resurser fullständigt integreras i den gemensamma fiskepolitiken på grundval av den rådande förvaltningsordning som återspeglas i den gemensamma förklaringen om förvaltning av fisketillgångarna i vattnen norr om 62° nordlig bredd.

Artikel 50

1. Under ett år från dagen för anslutningen skall, i vattnen under Norges överhöghet eller jurisdiktion, de tekniska åtgärder som gäller vid anslutningsfördragets ikraftträdande behållas för alla fartyg från unionen.

2. Under tre år från dagen för anslutningen får behöriga norska myndigheter i vatten under Norges överhöghet eller jurisdiktion norr om 62° nordlig bredd besluta om tillfälligt förbud, som skall gälla alla berörda fartyg, mot vissa slag av fiske i biologiskt känsliga zoner för att skydda bestånden.

3. Under en tid av tre år skall den regeln gälla för fartyg från unionen som fiskar i vatten under Norges överhöghet eller jurisdiktion att all fångst skall behållas ombord i norska vatten.

4. Under en tid av tre år skall den regeln gälla för fartyg från unionen som fiskar i vatten under Norges överhöghet eller jurisdiktion att fångster av arter, som är underkastade fångstbegränsningar och för vilka fisket därför har upphört, skall behållas ombord i norska vatten.

5. Före utgången av de övergångstider som anges i punkterna 1—4 skall rådet enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 4.1 i förordning (EEG) nr 3760/92, fatta beslut om de tekniska åtgärder i vattnen under Norges överhöghet eller jurisdiktion som skall gälla för alla fartyg från unionen, med sikte på att behålla och utveckla befintliga åtgärder.

Artikel 51

Utan att det påverkar tillämpningen av rådets förordning (EEG) nr 2847/93, får Norge bibehålla de nationella kontrollåtgärder som finns vid tiden för anslutningsfördragets ikraftträdande och tillämpa dem på alla fartyg från unionen

— under tre år från dagen för anslutningen, i vatten under Norges överhöghet eller jurisdiktion norr om 62° nordlig bredd,

— under ett år från dagen för anslutningen, i vatten under Norges överhöghet eller jurisdiktion söder om 62° nordlig bredd.

Före utgången av dessa övergångstider skall rådet, enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 43 i Romfördraget, fatta beslut om de kontrollåtgärder som i vattnen under Norges överhöghet eller jurisdiktion skall gälla för alla unionsfartyg, med sikte på att behålla och utveckla befintliga åtgärder.

Avsnitt III

Externa resurser

Artikel 52

1. Efter anslutningen skall de fiskeavtal som

Norge har ingått med tredje land administreras av gemenskapen.

Fram till den 30 juni 1998 skall dock fiskeavtalet med Ryssland av den 15 oktober 1976 om ömsesidiga fiskeriförhållanden administreras av Norge i nära samarbete med kommissionen.

2. De rättigheter och skyldigheter som Norge har enligt de avtal som avses i punkt 1 skall vara oförändrade under den tid då bestämmelserna i dessa avtal gäller provisoriskt.

3. Så snart som möjligt och i vart fall före utgången av giltighetstiden för de avtal som avses i punkt 1 skall rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen i varje enskilt fall fatta ändamålsenliga beslut i syfte att behålla fiskemöjligheter och därvid också besluta om en eventuell förlängning av vissa avtal för perioder på högst ett år.

4. Fiskemöjligheter som Norge före dagen för anslutningen har förvärvat genom avtal mellan gemenskapen och tredje land och då särskilt Grönland, skall bibehållas på grundval av gemenskapsprinciper, däribland principen om relativ stabilitet.

Avsnitt IV

Handelsbestämmelser

Artikel 53

1. Under fyra år från dagen för anslutningen skall leveranser av lax, sill, makrill, räkor, musslor, havskräfta, kungsfisk och forell från Norge till de andra medlemsstaterna i gemenskapen vara underkastade ett system för handelsövervakning.

2. Detta system, som skall skötas av kommissionen, skall ange ungefärliga maximinivåer och tillåta obegränsad handel upp till dessa nivåer. Det skall baseras på leveransdokument från ursprungslandet. I fall då maximinivåerna överskrids eller allvarliga marknadsstörningar inträffar, skall kommissionen vidta ändamålsenliga åtgärder enligt den praxis som utbildats inom gemenskapen. Åtgärderna skall under inga omständigheter vara mer ingripande än de

åtgärder som tillämpas på import från tredje land.

3. Rådet skall före den 1 januari 1995 med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen besluta föreskrifter för tillämpningen av denna artikel.

KAPITEL 4

Förbindelser med tredje land, tullunion

Artikel 54

De rättsakter som förtecknas i bilaga VI till denna anslutningsakt skall tillämpas i förhållande till Norge på de villkor som anges i bilagan.

Artikel 55

Bastullsatsen, som skall ligga till grund för en gradvis tillnärmning till den gemensamma tulltaxan enligt artikel 56, skall, för varje vara, vara den tullsats som Norge faktiskt tillämpade den 1 januari 1994.

Artikel 56

Under tre år efter anslutningen får Norge behålla sin tullsats i förhållande till tredje länder för de varor som anges i bilaga VII.

Under den tiden skall Norge gradvis minska skillnaden mellan bastullsatsen och tullsatsen enligt den gemensamma tulltaxan enligt följande tidsplan:

— Den 1 januari 1996 skall varje skillnad mellan bastullsatsen och den gemensamma tulltaxan minskas till 75 %.

— Den 1 januari 1997 skall varje skillnad mellan bastullsatsen och den gemensamma tulltaxan minskas till 40 %.

Norge skall tillämpa den gemensamma tulltaxan fullt ut från och med den 1 januari 1998.

Artikel 57

1. Från och med den 1 januari 1995 skall Norge tillämpa

a) arrangemanget av den 20 december 1973 om internationell textilhandel, i dess lydelse enligt protokollen av den 31 juli 1986, 31 juli 1991, 9 december 1992 och 9 december 1993, eller det handelsavtal om textilier och kläder som är ett resultat av Uruguayrundan inom GATT, om detta avtal är i kraft dagen för anslutningen,

b) de bilaterala avtal och arrangemang om textilier som gemenskapen slutit med tredje land.

2. Gemenskapen skall inleda förhandlingar med tredje land om protokoll till de bilaterala avtalen och arrangemangen i punkt 1 med sikte på att göra ändamålsenliga anpassningar av de kvantitativa restriktionerna för import av textil- och klädesvaror till gemenskapen.

3. Om avtal om de protokoll som avses i punkt 2 inte ingås före den 1 januari 1995, skall gemenskapen vidta de åtgärder som situationen kräver, i form av sådana övergångsordningar som behövs för att säkerställa att gemenskapen genomför avtalen.

Artikel 58

1. Norge får fram till den 31 december 1999 öppna en årlig tullfri kvot på 21 000 ton styren (KN-nummer 2902 50 00) under förutsättning

— att övergången till fri omsättning för varorna sker på Norges territorium och att de också konsumeras där, eller att varorna bearbetas på Norges territorium så att de blir att betrakta som varor med ursprung i gemenskapen, och

— att varorna förblir under tullövervakning enligt gemenskapsbestämmelserna om användning för särskilda ändamål (rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om en tullkodex för gemenskapen, artiklarna 21 och 82).

2. Bestämmelserna i punkt 1 skall tillämpas endast i fall då deklARATIONEN för övergång till fri omsättning åtföljs av ett intyg av en behörig norsk myndighet att varorna omfattas av dessa bestämmelser.

3. Kommissionen och de behöriga norska

myndigheterna skall vidta alla åtgärder som behövs för att säkerställa att den slutliga förbrukningen av de ifrågavarande varorna eller den bearbetning genom vilken de blir att betrakta som varor med ursprung i gemenskapen, äger rum på norskt område.

Artikel 59

1. Från och med den 1 januari 1995 skall Norge tillämpa bestämmelserna i de avtal som anges i artikel 60.

2. Ändringar i avtalen skall göras genom överenskommelser med motparterna och bifogas avtalen i form av protokoll.

3. Om de överenskommelser i protokoll som anges i punkt 2 inte ingås före den 1 januari 1995, skall gemenskapen vidta de åtgärder som situationen vid anslutningen kräver.

Artikel 60

Artikel 59 skall gälla

— avtalen med Algeriet, Andorra, Bulgarien, Cypern, Egypten, Island, Israel, Jordanien, Libanon, Malta, Marocko, Polen, Rumänien, Slovenien, Schweiz, Syrien, före detta Tjeckoslovakien och dess efterföljare (Tjeckien och Slovakien), Tunisien, Turkiet och Ungern samt de andra avtal med tredje land som uteslutande gäller handel med sådana produkter som finns förtecknade i Romfördragets bilaga II,

— fjärde ACP/EEG-konventionen av den 15 december 1989,

— andra liknande avtal som kan komma att ingås före anslutningen.

Artikel 61

Med verkan från och med den 1 januari 1995 skall Norge frånträda, bland annat, konventionen av den 4 januari 1960 om upprättandet av Europeiska frihandelssammanslutningen EFTA

och 1992 års frihandelsavtal med Estland, Lettland och Litauen.

Artikel 62

Om de nya handelsavtal som skall ingås mellan gemenskapen och Estland, Lettland och Litauen inte har trätt i kraft senast dagen för anslutningen, skall gemenskapen vidta de åtgärder som behövs för att varor med ursprung i dessa baltiska stater från anslutningen skall ha tillträde till den norska marknaden i oförändrad omfattning.

KAPITEL 5

Bestämmelser om finansiering och budget

Artikel 63

Alla hänvisningar till rådets beslut om systemet med gemenskapernas egna intäkter skall betraktas som hänvisningar till rådets beslut av den 24 juni 1988, i den lydelse detta har efter ändringar, eller till varje annat beslut som ersätter det beslutet.

Artikel 64

Alla tullar som beräknas enligt den gemensamma tulltaxan och som gemenskapen tillämpar i handeln mellan Norge och tredje land skall räknas som intäkter av sådan "tull enligt den gemensamma tulltaxan eller annan tull" som avses i artikel 2.1 b i rådets beslut om systemet med gemenskapernas egna intäkter eller i motsvarande bestämmelser i beslut som ersätter det beslutet.

Artikel 65

Egna intäkter från mervärdesskatten skall beräknas och kontrolleras som om skatten på investeringar inte tillämpades. För detta ändamål skall Norge med verkan från anslutningen vidta de åtgärder som behövs för att säkerställa att de årliga intäkterna från mervärdesskatten och från skatten på investeringar blir ordentligt bokförda.

Artikel 66

Den första arbetsdagen i varje månad skall gemenskapen betala till Norge en tolfedel av följande belopp såsom en utgift på Europeiska gemenskapernas allmänna budget:

- 201 miljoner ecu år 1995,
- 128 miljoner ecu år 1996,
- 52 miljoner ecu år 1997,
- 26 miljoner ecu år 1998.

Artikel 67

Norges andel i finansieringen av de betalningar som efter anslutningen återstår enligt artikel 82 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet skall betalas från Europeiska gemenskapernas allmänna budget.

Artikel 68

Norges andel i finansieringen av den finansiella mekanism som anges i artikel 116 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet skall betalas från Europeiska gemenskapernas allmänna budget.

AVDELNING III

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER FÖR ÖSTERRIKE

KAPITEL 1

Fri rörlighet för varor

Enda avsnittet

Normer och miljö

Artikel 69

1. Under de fyra år som följer närmast efter anslutningen skall de bestämmelser som anges i

bilaga VIII inte tillämpas på Österrike i vidare mån än vad som föreskrivs i bilagan.

2. Inom den angivna tiden skall bestämmelserna ses över i enlighet med EG-förfaranden.

Utan att det påverkar resultatet av översynen skall gemenskapsrätten vid utgången av tiden gälla för de nya medlemsstaterna på samma villkor som för de nuvarande medlemsstaterna.

KAPITEL 2

Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital

Artikel 70

Trots skyldigheterna enligt de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen, får Österrike under fem år från dagen för anslutningen behålla sin befintliga lagstiftning om fritidsbostäder.

KAPITEL 3

Konkurrenspolitik

Artikel 71

1. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 2 och 3 i denna artikel skall Österrike säkerställa att dess handelsmonopol för tobaksvaror — i den mening som avses i artikel 37.1 i Romfördraget — från dagen för anslutningen gradvis anpassas på sådant sätt att ingen diskriminering med avseende på tillverknings- och omsättningsvillkor förekommer mellan medlemsstaternas medborgare tre år efter anslutningen.

2. Ensamrätten att importera de varor som finns förtecknade i bilaga IX skall avskaffas inom tre år från dagen för anslutningen. Det skall ske genom gradvis ökande importandelar, från dagen för anslutningen, för varor från medlemsstaterna. Vid början av vart och ett av de tre år som det här gäller skall Österrike öppna en del av landets konsumtion för import enligt följande: 15% det första året, 40% det

andra året, 70% det tredje året. De varumängder som svarar mot dessa procentenheter framgår av förteckningen i bilaga IX.

De importandelar som anges i föregående stycke skall gälla för alla utan någon begränsning, och de varor som på detta sätt importeras får inte i Österrike omfattas av någon ensamrätt vid omsättning på grossistnivå. Vid detaljhandel skall varorna tillhandahållas konsumenterna på ett icke-diskriminerande sätt.

3. Inom ett år efter anslutningen skall Österrike inrätta en oavhängig myndighet som skall pröva frågor om tillstånd till detaljhandel i överensstämmelse med Romfördraget.

Artikel 72

För sådana spritdrycker och sådan odenaturerad etylalkohol, med en alkoholhalt understigande 80 volymprocent, som omfattas av HS-nummer 22.08 får Österrike fram till den 1 januari 1996 behålla de tullar och tillståndsarrangemang i förhållande till andra medlemsstater som landet tillämpade på dagen för anslutningen. Varje sådant tillståndsarrangemang skall tillämpas på ett icke-diskriminerande sätt.

KAPITEL 4

Förbindelser med tredje land, tullunion

Artikel 73

De rättsakter som förtecknas i bilaga VI till denna anslutningsakt skall tillämpas i förhållande till Österrike på de villkor som anges i bilagan.

Artikel 74

Österrike får fram till den 31 december 1996 gentemot Ungern, Polen, Slovakien, Tjeckien, Rumänien och Bulgarien behålla de importrestriktioner som landet den 1 januari 1994 tillämpade för lignit enligt nummer 27 02 10 00 i den kombinerade nomenklaturen.

En nödvändig anpassning skall göras av de europeavtal och provisoriska avtal som slutits med dessa länder i enlighet med artikel 76.

Artikel 75

1. Från och med den 1 januari 1995 skall Österrike tillämpa:

a) arrangemanget av den 20 december 1973 om internationell textilhandel (Multifiberavtalet), i dess lydelse enligt protokollen av den 31 juli 1986, 31 juli 1991, 9 december 1992 och 9 december 1993, eller det handelsavtal om textilier och kläder som är ett resultat av Uruguayrundan inom GATT, om detta avtal är i kraft dagen för anslutningen,

b) de bilaterala avtal och arrangemang om textilier som gemenskapen slutit med tredje land.

2. Gemenskapen skall inleda förhandlingar med tredje land om protokoll till de bilaterala avtalen och arrangemangen i punkt 1 med sikte på att göra ändamålsenliga anpassningar av de kvantitativa restriktionerna för import av textil- och klädesvaror till gemenskapen.

3. Om avtal om de protokoll som avses i punkt 2 inte ingås före den 1 januari 1995, skall gemenskapen vidta de åtgärder som situationen kräver, i form av sådana övergångsordningar som behövs för att säkerställa att gemenskapen genomför avtalen.

Artikel 76

1. Från och med den 1 januari 1995 skall Österrike tillämpa bestämmelserna i de avtal som anges i artikel 77.

2. Ändringar i avtalen skall göras genom överenskommelser med motparterna och bifogas avtalen i form av protokoll.

3. Om de överenskommelser i protokoll som anges i punkt 2 inte ingås före den 1 januari 1995, skall gemenskapen vidta de åtgärder som situationen vid anslutningen kräver.

Artikel 77

Artikel 76 skall gälla

— avtalen med Algeriet, Andorra, Bulgarien, Cypern, Egypten, Island, Israel, Jordanien, Libanon, Malta, Marocko, Polen, Rumänien, Slovenien, Schweiz, Syrien, före detta Tjeckoslovakien och dess efterföljare (Tjeckien och Slovakien), Tunisien, Turkiet och Ungern, samt de andra avtal med tredje land som uteslutande gäller handel med sådana produkter som finns förtecknade i Romfördragets bilaga II,

— fjärde ACP/EEG-konventionen av den 15 december 1989,

— andra liknande avtal som kan komma att ingås före anslutningen.

Artikel 78

Med verkan från och med den 1 januari 1995 skall Österrike frånträda, bland annat, konventionen av den 4 januari 1960 om upprättandet av Europeiska frihandelssammanslutningen EFTA.

KAPITEL 5

Bestämmelser om finansiering och budget

Artikel 79

Alla hänvisningar till rådets beslut om systemet med gemenskapernas egna intäkter skall betraktas som hänvisningar till rådets beslut av den 24 juni 1988, i den lydelse detta har efter ändringar, eller till varje annat beslut som ersätter det beslutet.

Artikel 80

Alla tullar som beräknas enligt den gemensamma tulltaxan och som gemenskapen tillämpar i handeln mellan Österrike och tredje land skall räknas som intäkter av sådan "tull enligt den gemensamma tulltaxan eller annan tull" som avses i artikel 2.1 b i rådets beslut om systemet med gemenskapernas egna intäkter eller i motsvarande bestämmelser i beslut som ersätter det beslutet.

Artikel 81

Den första arbetsdagen i varje månad skall

gemenskapen betala till Österrike en tolfedel av följande belopp såsom en utgift på Europeiska gemenskapernas allmänna budget:

— 583 miljoner ecu år 1995,

— 106 miljoner ecu år 1996,

— 71 miljoner ecu år 1997,

— 35 miljoner ecu år 1998.

Artikel 82

Österrikes andel i finansieringen av de betalningar som efter anslutningen återstår enligt artikel 82 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet skall betalas från Europeiska gemenskapernas allmänna budget.

Artikel 83

Österrikes andel i finansieringen av den finansiella mekanism som anges i artikel 116 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet skall betalas från Europeiska gemenskapernas allmänna budget.

AVDELNING IV

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER FÖR FINLAND

KAPITEL 1

Fri rörlighet för varor

Avsnitt I

Normer och miljö

Artikel 84

1. Under de fyra år som följer närmast efter anslutningen skall de bestämmelser som anges i bilaga X inte tillämpas på Finland i vidare mån än vad som föreskrivs i bilagan.

2. Inom den angivna tiden skall bestämmelserna ses över i enlighet med EG-förfaranden.

Utan att det påverkar resultatet av översynen skall gemenskapsrätten vid utgången av tiden gälla för de nya medlemsstaterna på samma villkor som för de nuvarande medlemsstaterna.

Avsnitt II

Övrigt

Artikel 85

Under tre år från dagen för anslutningen får Finland fortsätta att tillämpa sitt nuvarande nationella system för virkesmätning i den mån Finlands nationella lagstiftning och administrativa arrangemang på området inte strider mot gemenskapslagstiftningen om den inre marknaden eller om handel med tredje land, särskilt artikel 6 i direktiv 68/89/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om virkesmätning.

Under den tiden skall direktiv 68/89/EEG ses över enligt de förfaranden som anges i Romfördraget.

KAPITEL 2

Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital

Artikel 86

Trots vad som föreskrivs i artikel 73b i Romfördraget får Finland fram till den 31 december 1995 tillämpa lagen nr 1612 av den 30 december 1992 om utlänningars köp av finska företag.

Artikel 87

Trots skyldigheterna enligt de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen, får Finland under fem år från dagen för anslutningen behålla sin befintliga lagstiftning om fritidsbostäder.

KAPITEL 3

Fiske

Avsnitt I

Allmänna bestämmelser

Artikel 88

1. Om inte annat föreskrivs i detta kapitel skall reglerna i denna anslutningsakt tillämpas på fiskesektorn.

2. Artikel 148 och 149 skall tillämpas på fiskeprodukter.

Avsnitt II

Tillträde till vatten och resurser

Artikel 89

Vad som sägs om tillträde i detta avsnitt skall gälla under en övergångstid, som skall upphöra när gemenskapens system med fisketillstånd träder i kraft och senast vid utgången av den tid som anges i artikel 14.2 i rådets förordning (EEG) nr 3760/92 av den 20 december 1992 om ett gemenskapssystem för fiske och vattenbruk, om inte något annat föreskrivs i detta kapitel.

Underavsnitt I

Finska fartyg

Artikel 90

I syfte att integrera fartyg, som seglar under finsk flagg och som är registrerade eller inskrivna i en finsk hamn, i fortsättningen kallade *finska fartyg*, i gemenskapssystemet för fiske och vattenbruk enligt rådets förordning (EEG) nr 3760/92, skall dessa fartygs tillträde till vatten där medlemsstaterna i unionen som den är sammansatt idag har överhöghet eller jurisdiktion vara underkastat reglerna i detta underavsnitt.

Artikel 91

I vatten där medlemsstaterna i unionen som den är sammansatt i dag har överhöghet eller jurisdiktion får finska fartyg, från dagen för anslutningen fram till dess att gemenskapssystemet med fisketillstånd skall börja tillämpas, fiska i ICES-område III d på de villkor som gällde vid ikraftträdandet av anslutningsfördraget.

Artikel 92

De tekniska bestämmelser som visar sig nödvändiga för tillämpningen av artikel 91 skall beslutas före den 1 januari 1995 enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 18 i förordning (EEG) nr 3760/92.

Artikel 93

Från dagen för anslutningen fram till dess att gemenskapssystemet med fisketillstånd skall börja tillämpas får finska fartyg fiska i vatten under Sveriges överhöghet eller jurisdiktion på de villkor som gällde vid ikraftträdandet av anslutningsfördraget.

Tillämpningsföreskrifter för denna artikel skall beslutas före den 1 januari 1995 enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 18 i förordning (EEG) nr 3760/92.

Artikel 94

1. Finlands andel av de fiskemöjligheter som gemenskapen har för arter som regleras genom fångstbegränsningar skall för varje art och zon vara följande:

Art	ICES- eller IBSFC-områden Referenzoner för fastställande av TAC	Finlands andel (%)
Sill	III b, c, d förutom "Regleringsområde 3" i IBSFC ⁽¹⁾	11,840
Sill	"Regleringsområde 3" i IBSFC	81,986
Skarpsill	III b, c, d ⁽²⁾	12,798
Lax	III b, c, d förutom Finska viken ⁽³⁾	33,611
Lax	Finska viken ⁽³⁾	100,000
Torsk	III b, c, d ⁽²⁾	2,339 ⁽⁴⁾

⁽¹⁾ Enligt IBSFC:s definition.

⁽²⁾ Gemenskapens vatten.

⁽³⁾ Underområde 32 i IBSFC.

⁽⁴⁾ Denna procentsats är tillämplig på de första 50 000 tonnen av gemenskapens fiskemöjligheter. För mängder över 50 000 ton skall den finska andelen vara 2,161 %.

2. Kvantiteter för Finland skall fastställas i enlighet med artikel 8.4 i förordning (EEG) nr 3760/92, första gången före den 31 december 1994.

Underavsnitt II

Fartyg från unionen som den är sammansatt i dag

Artikel 95

3. Fram till dess att gemenskapens system med fisketillstånd börjar tillämpas och längst till den 31 december 1997 får, för icke-reglerade och icke-fördelade arter, finska fartygs fiske i de vatten som är gemenskapens (gemenskapen som den är sammansatt i dag) och som omfattas av artikel 91 inte överskrida nivån vid tiden för ikraftträdandet av anslutningsfördraget.

Från dagen för anslutningen fram till dess att gemenskapssystemet med fisketillstånd skall börja tillämpas får fartyg, som seglar under någon av de nuvarande medlemsstaternas flagg, fiska i vatten under Finlands överhöghet eller jurisdiktion på de villkor som gällde vid ikraftträdandet av anslutningsfördraget.

Bestämmelser för tillämpningen av denna artikel skall beslutas före den 1 januari 1995 enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 18 i förordning (EEG) 3760/92.

Avsnitt III

Externa resurser

Artikel 96

1. Efter anslutningsdagen skall Finlands fiskeavtal med tredje land administreras av gemenskapen.

2. Finlands rättigheter och skyldigheter enligt de avtal som avses i punkt 1 skall vara oförändrade under den tid då bestämmelserna i dessa avtal bibehålls provisoriskt.

3. Så snart som möjligt och i vart fall före utgången av giltighetstiden för de avtal som avses i punkt 1 skall rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen i varje enskilt fall fatta ändamålsenliga beslut i syfte att behålla det fiske som avtalen avser och därvid också besluta om en eventuell förlängning av vissa avtal för perioder på högst ett år.

KAPITEL 4

Förbindelser med tredje land, tullunion

Artikel 97

De rättsakter som förtecknas i bilaga VI till denna anslutningsakt skall tillämpas i förhållande till Finland på de villkor som anges i bilagan.

Artikel 98

Bastullsatsen, som skall ligga till grund för en gradvis tillnärmning till den gemensamma tulltaxan enligt artikel 99, skall, för varje vara, vara den tullsats som Finland faktiskt tillämpar den 1 januari 1994.

Artikel 99

Under tre år efter anslutningen får Finland

behålla sin tullsats i förhållande till tredje land för de varor som anges i bilaga XI.

Under den tiden skall Finland gradvis minska skillnaden mellan bastullsatsen och tullsatsen enligt den gemensamma tulltaxan enligt följande tidsplan:

— Den 1 januari 1996 skall varje skillnad mellan bastullsatsen och den gemensamma tulltaxan minskas till 75%.

— Den 1 januari 1997 skall varje skillnad mellan bastullsatsen och den gemensamma tulltaxan minskas till 40%.

Finland skall tillämpa den gemensamma tulltaxan fullt ut från och med den 1 januari 1998.

Artikel 100

1. Från och med den 1 januari 1995 skall Finland tillämpa

a) arrangemanget av den 20 december 1973 om internationell textilhandel, i dess lydelse enligt protokollen av den 31 juli 1986, 31 juli 1991, 9 december 1992 och 9 december 1993, eller det handelsavtal om textilier och kläder som är ett resultat av Uruguayrundan inom GATT, om detta avtal är i kraft dagen för anslutningen,

b) de bilaterala avtal och arrangemang om textilier som gemenskapen slutit med tredje land.

2. Gemenskapen skall inleda förhandlingar med tredje land om protokoll till de bilaterala avtalen och arrangemangen i punkt 1 med sikte på att göra ändamålsenliga anpassningar av de kvantitativa restriktionerna för import av textil- och klädesvaror till gemenskapen.

3. Om avtal om de protokoll som avses i punkt 2 inte ingås före den 1 januari 1995, skall gemenskapen vidta de åtgärder som situationen kräver, i form av sådana övergångsordningar som behövs för att säkerställa att gemenskapen genomför avtalen.

Artikel 101

1. Finland får fram till den 31 december 1999

öppna en årlig tullfri kvot på 21 000 ton styren (KN-nummer 2902 50 00) under förutsättning

— att övergången till fri omsättning för varorna sker på Finlands territorium och att de också konsumeras där, eller att varorna bearbetas på Finlands territorium så att de blir att betrakta som varor med ursprung i gemenskapen, och

— att varorna förblir under tullövervakning enligt gemenskapsbestämmelserna om användning för särskilda ändamål (rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om en tullkodex för gemenskapen, artiklarna 21 och 82).

2. Bestämmelserna i punkt 1 skall tillämpas endast i fall då deklarationen för övergång till fri omsättning åtföljs av ett intyg av en behörig finsk myndighet att varorna omfattas av dessa bestämmelser.

3. Kommissionen och de behöriga finska myndigheterna skall vidta alla åtgärder som behövs för att säkerställa att den slutliga förbrukningen av de ifrågavarande varorna eller den bearbetning genom vilken de blir att betrakta som varor med ursprung i gemenskapen, äger rum på finländskt område.

Artikel 102

1. Från och med den 1 januari 1995 skall Finland tillämpa bestämmelserna i de avtal som anges i artikel 103.

2. Ändringar i avtalen skall göras genom överenskommelser med motparterna och bifogas avtalen i form av protokoll.

3. Om de överenskommelser i protokoll som anges i punkt 2 inte ingås före den 1 januari 1995, skall gemenskapen vidta de åtgärder som situationen vid anslutningen kräver.

Artikel 103

Artikel 102 skall gälla

— avtalen med Algeriet, Andorra, Bulgarien, Cypern, Egypten, Island, Israel, Jordanien,

Libanon, Malta, Marocko, Polen, Rumänien, Slovenien, Schweiz, Syrien, före detta Tjeckoslovakien och dess efterföljare (Tjeckien och Slovakien), Tunisien, Turkiet och Ungern, samt de andra avtal med tredje land som uteslutande gäller handel med sådana produkter som finns förtecknade i Romfördragets bilaga II,

— fjärde ACP/EEG-konventionen av den 15 december 1989,

— andra liknande avtal som kan komma att ingås före anslutningen.

Artikel 104

Med verkan från och med den 1 januari 1995 skall Finland frånträda, bland annat, konventionen av den 4 januari 1960 om upprättandet av Europeiska frihandelssammanslutningen EFTA och 1992 års frihandelsavtal med Estland, Lettland och Litauen.

Artikel 105

Om de nya handelsavtal som skall ingås mellan gemenskapen och Estland, Lettland och Litauen inte har trätt i kraft senast dagen för anslutningen, skall gemenskapen vidta de åtgärder som behövs för att varor med ursprung i dessa baltiska stater från anslutningen skall ha tillträde till den finska marknaden i oförändrad omfattning.

KAPITEL 5

Bestämmelser om finansiering och budget

Artikel 106

Alla hänvisningar till rådets beslut om systemet med gemenskapernas egna intäkter skall betraktas som hänvisningar till rådets beslut av den 24 juni 1988, i den lydelse detta har efter ändringar, eller till varje annat beslut som ersätter det beslutet.

Artikel 107

Alla tullar som beräknas enligt den gemen-

samma tulltaxan och som Europeiska gemenskapen tillämpar i handeln mellan Finland och tredje land skall räknas som intäkter av sådan "tull enligt den gemensamma tulltaxan eller annan tull" som avses i artikel 2.1 b i rådets beslut om systemet med gemenskapernas egna intäkter eller i motsvarande bestämmelser i beslut som ersätter det beslutet.

Artikel 108

Egna intäkter från mervärdesskatten skall beräknas och kontrolleras som om Åland omfattades av det territoriella tillämpningsområdet för rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om omsättningskatt — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetligt beräkningsunderlag.

Artikel 109

Den första arbetsdagen i varje månad skall gemenskapen betala till Finland en tolfedel av följande belopp såsom en utgift på Europeiska gemenskapernas allmänna budget:

- 476 miljoner ecu år 1995,
- 163 miljoner ecu år 1996,
- 65 miljoner ecu år 1997,
- 33 miljoner ecu år 1998.

Artikel 110

Finlands andel i finansieringen av de betalningar som efter anslutningen återstår enligt artikel 82 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet skall betalas från Europeiska gemenskapernas allmänna budget.

Artikel 111

Finlands andel i finansieringen av den finansiella mekanism som anges i artikel 116 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet skall betalas från Europeiska gemenskapernas allmänna budget.

AVDELNING V

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER FÖR SVERIGE

KAPITEL 1

Fri rörlighet för varor

Avsnitt I

Normer och miljö

Artikel 112

1. Under de fyra år som följer närmast efter anslutningen skall de bestämmelser som anges i bilaga XII inte tillämpas på Sverige i vidare mån än vad som föreskrivs i bilagan.

2. Inom den angivna tiden skall bestämmelserna ses över i enlighet med EG-förfaranden.

Utan att det påverkar resultatet av översynen skall gemenskapsrätten vid utgången av tiden gälla för de nya medlemsstaterna på samma villkor som för de nuvarande medlemsstaterna.

Avsnitt II

Övrigt

Artikel 113

Under tre år från dagen för anslutningen får Sverige fortsätta att tillämpa sitt nuvarande nationella system för virkesmätning i den mån Sveriges nationella lagstiftning och administrativa arrangemang på området inte strider mot gemenskapslagstiftningen om den inre marknaden eller om handel med tredje land, särskilt artikel 6 i direktiv 68/89/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om virkesmätning.

Under den tiden skall direktiv 68/89/EEG ses över enligt de förfaranden som anges i Romfördraget.

KAPITEL 2

Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital

Artikel 114

Trots skyldigheterna enligt de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen, får Sverige under fem år från dagen för anslutningen behålla sin befintliga lagstiftning om fritidsbostäder.

KAPITEL 3

Fiske

Avsnitt I

Allmänna bestämmelser

Artikel 115

1. Om inte annat föreskrivs i detta kapitel, skall reglerna i denna anslutningsakt tillämpas på fiskesektorn.

2. Artikel 148 och 149 skall tillämpas på fiskeprodukter.

Avsnitt II

Tillträde till vatten och resurser

Artikel 116

Vad som sägs om tillträde i detta avsnitt skall gälla under en övergångstid, som skall upphöra när gemenskapens system med fisketillstånd träder i kraft och senast vid utgången av den tid som anges i artikel 14.2 i rådets förordning (EEG) nr 3760/92 av den 20 december 1992 om ett gemenskapssystem för fiske och vattenbruk, om inte något annat föreskrivs i detta kapitel.

Underavsnitt I

Svenska fartyg

Artikel 117

I syfte att integrera fartyg, som seglar under

svensk flagg och som är registrerade eller inskrivna i en svensk hamn, i fortsättningen kallade *svenska fartyg*, i gemenskapssystemet för fiske och vattenbruk enligt rådets förordning (EEG) nr 3760/92, skall dessa fartygs tillträde till vatten där medlemsstaterna i unionen som den är sammansatt idag har överhöghet eller jurisdiktion vara underkastat reglerna i detta underavsnitt.

Artikel 118

I vatten där medlemsstaterna i unionen som den är sammansatt i dag har överhöghet eller jurisdiktion får svenska fartyg, från dagen för anslutningen fram till dess att gemenskapssystemet med fisketillstånd skall börja tillämpas, fiska i ICES-områdena III och IV på de villkor som gällde vid ikraftträdandet av anslutningsfördraget och som anges i förordning (EG) nr 3682/93.

Artikel 119

De tekniska förfaranden som visar sig nödvändiga för tillämpningen av artikel 118 skall beslutas före den 1 januari 1995 enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 18 i förordning (EEG) nr 3760/92.

Artikel 120

Från dagen för anslutningen fram till dess att gemenskapssystemet med fisketillstånd skall börja tillämpas får svenska fartyg fiska i vattnen under Norges och Finlands överhöghet eller jurisdiktion i ICES-områdena III och IV på de villkor som gällde vid ikraftträdandet av anslutningsfördraget.

Tillämpningsföreskrifter för denna artikel skall beslutas före den 1 januari 1995 enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 18 i förordning (EEG) nr 3760/92.

Artikel 121

1. Sveriges andel av de fiskemöjligheter som gemenskapen har för arter som regleras genom fångstbegränsningar skall för varje art och zon vara följande:

Art	ICES- eller IBSFC-områden ⁽¹⁾ Referenzzoner för fastställande av TAC	Sveriges andel (%)
Sill	III a	43,944
Sill	III b c d ⁽¹⁾ utom IBSFC:s ”Regleringsområde 3” ⁽²⁾	46,044
Sill	IBSFC:s ”Regleringsområde 3”	18,014
Sill ⁽³⁾	II a ⁽⁴⁾ , IV, VII d	1,010
Skarpsill	III a	25,407
Skarpsill	III b c d ⁽¹⁾	47,264
Lax	III b c d ⁽¹⁾ utom Finska viken ⁽⁵⁾	36,435
Torsk	III a Skagerrak ⁽⁶⁾	14,006
Torsk	III a Kattegatt ⁽⁷⁾	37,027
Torsk	III b c d ⁽¹⁾	35,037 ⁽⁸⁾
Torsk	II a ⁽⁴⁾ , IV	0,127
Kolja	III a, III b c d ⁽¹⁾	9,527
Kolja	II a ⁽⁴⁾ , IV	0,443
Gråsej	II a ⁽⁴⁾ , III ⁽¹⁾ , IV	0,642
Vitling	III a	9,471
Vitling	II a ⁽⁴⁾ , IV	0,016
Kummel	III ⁽¹⁾	7,401
Makrill	II a ⁽⁴⁾ , III ⁽¹⁾ , IV	6,632
Rödspotta	III a Skagerrak	4,171
Rödspotta	III a Kattegatt ⁷	10,000
Rödspotta	III b c d ⁽¹⁾	6,356
Äkta tunga	III a, III b c d ⁽¹⁾	3,099
Nordhavsräka	III a	18,690
Havskräfta	III a ⁽⁹⁾ , III b c d ⁽¹⁾	25,856

⁽¹⁾ Gemenskapens vatten.

⁽²⁾ Enligt IBSFC:s definition.

⁽³⁾ Med undantag för norsk värlekande sill.

⁽⁴⁾ Gemenskapens vatten (gemenskapen som den är sammansatt i dag).

⁽⁵⁾ IBSFC:s delområde 32.

⁽⁶⁾ Med undantag för vatten innanför de norska baslinjerna.

⁽⁷⁾ Definierat som den del av III a som inte omfattas av definitionen av III a Skagerrak i artikel 41.

⁽⁸⁾ Denna procentsats är tillämplig på de första 50 000 tonnen av gemenskapens fiskemöjligheter. För mängder över 50 000 ton utgör den svenska andelen 40,000 %. Denna fördelning tar inte hänsyn till fortsatt överföring av kvoter mellan Sverige och medlemsstater i unionen, som den är sammansatt i dag, enligt 1992 års EES-avtal.

⁽⁹⁾ Med undantag för vatten innanför 4 nautiska mil från de norska baslinjerna.

^(a) IBSFC: Fiskerikommissionen för Östersjön.

2. Kvantiteter för Sverige skall fastställas i enlighet med artikel 8.4 i förordning (EEG) nr 3760/92, första gången före den 31 december 1994.

3. De kvantiteter som skall tilldelas Sverige

av arter, som inte är underkastade beskattningsgrader i form av fångstbegränsningar, eller som är reglerade genom TAC, men inte fördelade på kvoter mellan medlemsstaterna i unionen, som den är sammansatt i dag, skall för varje art och område vara följande:

Art	ICES-område Referenszoner för fastställande av TAC	Sveriges andel (ton)
Skarpsill ⁽³⁾	II a ⁽¹⁾ , IV ⁽¹⁾	1 330
Andra arter ⁽²⁾	II a ⁽¹⁾ , IV ⁽¹⁾	1 000

⁽¹⁾ Gemenskapens vatten.

⁽²⁾ Andra arter än de för vilka Sverige har tilldelats särskilda kvoter eller kvantiteter.

⁽³⁾ Inklusive tobis.

4. Fram till dess att gemenskapssystemet med fisketillstånd börjar tillämpas eller längst till den 31 december 1997 skall, för icke-reglerade och icke-fördelade arter, svenska fartygs fiske i gemenskapens vatten och som omfattas av artikel 117 inte överskrida nivån vid tiden för ikraftträdandet av anslutningsfördraget.

skall börja tillämpas får fartyg som seglar under någon av de nuvarande medlemsstaternas flagg fiska i vattnen under Sveriges överhöghet eller jurisdiktion i ICES-områdena III a, b och d på de villkor som gällde vid ikraftträdandet av anslutningsfördraget.

Tillämpningsföreskrifter för denna artikel skall beslutas före den 1 januari 1995 enligt förfarandet i artikel 18 i förordning (EEG) nr 3760/92.

Artikel 122

1. Om något annat inte föreskrivs i denna anslutningsakt skall villkoren för bedrivande av fiske enligt fördelningen i artikel 121 vara desamma som gällde innan anslutningsfördraget trädde i kraft.

2. Dessa villkor skall bestämmas för ett år i sänder, första gången före den 1 januari 1995, i enlighet med artikel 8.4 i förordning (EEG) nr 3760/92.

Underavsnitt II

Fartyg från unionen som den är sammansatt i dag

Artikel 123

Från dagen för anslutningen fram till dess att gemenskapens system med fisketillstånd

Avsnitt III

Externa resurser

Artikel 124

1. Från dagen för anslutningen skall Sveriges fiskeavtal med tredje land administreras av gemenskapen.

2. Sveriges rättigheter och skyldigheter enligt de avtal som avses i punkt 1 skall vara oförändrade under den tid då bestämmelserna i dessa avtal bibehålls provisoriskt.

3. Så snart som möjligt och i vart fall före utgången av giltighetstiden för de avtal som avses i punkt 1 skall rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen i varje enskilt fall fatta ändamålsenliga beslut i syfte

att behålla det fiske som avtalen avser och därvid också besluta om en eventuell förlängning av vissa avtal för perioder på högst ett år.

Artikel 125

Under högst tre år från dagen för anslutningen skall rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen för ett år i sänder bestämma hur stort bidrag som unionen skall lämna till de utsättningar av smolt som görs av behöriga svenska myndigheter.

Den finansiella gottgörelsen skall bestämmas mot bakgrund av existerande beståndsbalanser vid anslutningen.

KAPITEL 4

Förbindelser med tredje land, tullunion

Artikel 126

De rättsakter som förtecknas i bilaga VI till denna anslutningsakt skall tillämpas i förhållande till Sverige på de villkor som anges i bilagan.

Artikel 127

1. Från och med den 1 januari 1995 skall Sverige tillämpa

a) arrangementet av den 20 december 1973 om internationell textilhandel, i dess lydelse enligt protokollen av den 31 juli 1986, 31 juli 1991, 9 december 1992 och 9 december 1993, eller det handelsavtal om textilier och kläder som är ett resultat av Uruguayrundan inom GATT, om detta avtal är i kraft dagen för anslutningen,

b) de bilaterala avtal och arrangemang om textilier som gemenskapen slutit med tredje land.

2. Gemenskapen skall inleda förhandlingar med tredje land om protokoll till de bilaterala avtalen och arrangemangen i punkt 1 med sikte på att göra sådana anpassningar av de kvantitativa restriktionerna för import av textil- och

klädesvaror till gemenskapen som är ändamålsenliga och som tar hänsyn till de mönster som råder i handeln mellan Sverige och de stater som leveranserna kommer från.

3. Om avtal om de protokoll som avses i punkt 2 inte ingås före den 1 januari 1995, skall gemenskapen vidta de åtgärder som situationen kräver, i form av sådana övergångsordningar som behövs för att säkerställa att gemenskapen genomför avtalen.

Artikel 128

1. Från och med den 1 januari 1995 skall Sverige tillämpa bestämmelserna i de avtal som anges i artikel 129.

2. Ändringar i avtalen skall göras genom överenskommelser med avtalsparterna och bifogas avtalen i form av protokoll.

3. Om de överenskommelser i protokoll som anges i punkt 2 inte ingås före den 1 januari 1995, skall gemenskapen vidta de åtgärder som situationen vid anslutningen kräver.

Artikel 129

Artikel 128 skall gälla

— avtalen med Algeriet, Andorra, Bulgarien, Cypern, Egypten, Island, Israel, Jordanien, Libanon, Malta, Marocko, Polen, Rumänien, Slovenien, Schweiz, Syrien, före detta Tjeckoslovakien och dess efterföljare (Tjeckien och Slovakien), Tunisien, Turkiet och Ungern samt de andra avtal med tredje land som utslutande gäller handel med sådana produkter som finns förtecknade i Romfördragets bilaga II,

— fjärde ACP/EEG-konventionen av den 15 december 1989,

— andra liknande avtal som kan komma att ingås före anslutningen.

Artikel 130

Med verkan från och med den 1 januari 1995 skall Sverige frånträda, bland annat, konven-

tionen av den 4 januari 1960 om upprättandet av Europeiska frihandelssammanslutningen EFTA och 1992 års frihandelsavtal med Estland, Lettland och Litauen.

Artikel 131

Om de nya handelsavtal som skall ingås mellan gemenskapen och Estland, Lettland och Litauen inte har trätt i kraft senast dagen för anslutningen, skall gemenskapen vidta de åtgärder som behövs för att varor med ursprung i dessa baltiska stater från anslutningen skall ha tillträde till den svenska marknaden i oförändrad omfattning.

KAPITEL 5

Bestämmelser om finansiering och budget

Artikel 132

Alla hänvisningar till rådets beslut om systemet med gemenskapernas egna intäkter skall betraktas som hänvisningar till rådets beslut av den 24 juni 1988, i den lydelse detta har efter ändringar, eller till varje annat beslut som ersätter det beslutet.

Artikel 133

Alla tullar som beräknas enligt den gemensamma tulltaxan och som gemenskapen tillämpar i handeln mellan Sverige och tredje land skall räknas som intäkter av sådan "tull enligt den gemensamma tulltaxan eller annan tull" som avses i artikel 2.1 b i rådets beslut om systemet med gemenskapernas egna intäkter eller i motsvarande bestämmelser i beslut som ersätter det beslutet.

Artikel 134

Den första arbetsdagen i varje månad skall gemenskapen betala till Sverige en tolfedel av följande belopp såsom en utgift på Europeiska gemenskapernas allmänna budget:

— 488 miljoner ecu år 1995,

— 432 miljoner ecu år 1996,

— 76 miljoner ecu år 1997,

— 31 miljoner ecu år 1998.

Artikel 135

Sveriges andel i finansieringen av de betalningar som efter anslutningen återstår enligt artikel 82 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet skall betalas från Europeiska gemenskapernas allmänna budget.

Artikel 136

Sveriges andel i finansieringen av den finansiella mekanism som anges i artikel 116 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet skall betalas från Europeiska gemenskapernas allmänna budget.

AVDELNING VI

JORDBRUK

Artikel 137

1. Denna avdelning gäller jordbruksprodukter med undantag för sådana som omfattas av förordning (EEG) nr 3759/92 om den gemensamma organisationen av marknaden för fiskeri- och vattenbruksprodukter.

2. Om något annat inte föreskrivs i denna akt skall följande gälla:

— De nya medlemsstaternas inbördes handel och deras handel med tredje land och de nuvarande medlemsstaterna skall omfattas av den ordning som gäller för de nuvarande medlemsstaterna. Den ordning som gäller i gemenskapen som den är sammansatt i dag beträffande tullar och avgifter med motsvarande verkan, kvantitativa restriktioner och andra åtgärder med motsvarande verkan skall tillämpas också på de nya medlemsstaterna.

— De rättigheter och skyldigheter som följer av den gemensamma jordbrukspolitiken skall fullt ut gälla de nya medlemsstaterna.

3. Om det i denna avdelning inte föreskrivs något annat datum eller någon annan frist, skall övergångsbestämmelserna för de jordbruksprodukter som avses i punkt 1 upphöra att gälla för Österrike, Finland och Norge vid utgången av det femte året efter anslutningen. Dessa bestämmelser skall dock för varje produkt ta full hänsyn till den samlade produktionen för år 1999.

KAPITEL 1

Bestämmelser om statligt stöd

Artikel 138

1. Om kommissionen lämnar sitt tillstånd får Norge, Österrike och Finland under övergångstiden lämna ett gradvis minskande statligt stöd i lämplig form till producenter av sådana basprodukter inom jordbruket som omfattas av den gemensamma jordbrukspolitiken.

Stödet får differentieras och då framför allt mellan regioner.

2. Kommissionen skall lämna tillstånd till stöd enligt punkt 1

— i alla de fall då en ny medlemsstat kan påvisa en betydande skillnad i nivå mellan det stöd som före anslutningen lämnades för en produkt eller till en producent och det stöd som kan lämnas enligt den gemensamma jordbrukspolitiken,

— för ett belopp som initialt motsvarade högst denna skillnad.

Om skillnaden initialt är mindre än 10 % skall den inte betraktas som betydande.

Kommissionens tillstånd

— skall beviljas i överensstämmelse med den utvidgade gemenskapens internationella åtaganden,

— skall, såvitt gäller griskött, ägg och fjäderfä, ta hänsyn till prisläget på foder,

— skall inte beviljas för tobak.

3. Beloppet enligt punkt 2 skall beräknas per basprodukt från jordbruket. Vid beräkningen skall hänsyn tas till framför allt följande: prisstödjande åtgärder genom interventionsmekanismer eller andra mekanismer, arealstöd, prisstöd, stöd knutet till storleken av produktionen eller till produktionsenheten samt stöd till företag för specifika produkter.

4. Ett beslut av kommissionen att lämna tillstånd skall

— ange en högsta nivå för det stöd som får lämnas initialt, i vilken takt stödet gradvis skall minska och, när så behövs, på vilka villkor det får lämnas, varvid hänsyn skall tas också till annat stöd enligt gemenskapslagstiftningen än det som avses i denna artikel,

— förenas med villkor om de anpassningar som kan behöva göras:

— som en följd av utvecklingen av den gemensamma jordbrukspolitiken,

— som en följd av prisutvecklingen i gemenskapen.

Om en sådan anpassning visar sig nödvändig, skall stödbeloppet eller villkoren för stödet ändras på begäran av kommissionen eller på grundval av ett beslut av kommissionen.

5. Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i punkterna 1—4 skall tillstånd enligt punkt 1 lämnas till framför allt sådant nationellt stöd som anges i bilaga XIII, inom de ramar och på de villkor som bilagan föreskriver.

Artikel 139

1. Kommissionen skall tillåta att Österrike, Finland och Norge behåller sådant stöd som inte är knutet till en viss produktion och som därför inte skall tas med i beräkningen av stödbeloppet enligt artikel 138.3. Här skall framför allt stöd till företag tillåtas.

2. Stöd som avses i punkt 1 skall vara underkastat bestämmelserna i artikel 138.4.

Stöd som är av samma slag och som lämnas inom den gemensamma jordbrukspolitiken eller i överensstämmelse med gemenskapslagstiftningen skall avräknas på stödet.

3. Stöd enligt denna artikel skall upphöra senast vid utgången av övergångstiden.

4. Punkt 1 skall inte gälla investeringsstöd.

Artikel 140

Kommissionen skall tillåta att Österrike, Finland och Norge övergångsvis lämnar sådant stöd på nationell nivå som anges i bilaga XIV, inom de ramar och på de villkor som bilagan föreskriver. Kommissionen skall i sitt beslut ange en högsta nivå för det stöd som får lämnas initialt, om nivån inte följer av villkoren i bilagan, och i vilken takt stödet gradvis skall minska.

Artikel 141

Om anslutningen ger upphov till allvarliga svårigheter som kvarstår sedan möjligheterna enligt artiklarna 138—140 och 142 samt andra åtgärder enligt befintliga gemenskapsregler har utnyttjats fullt ut, får kommissionen tillåta att Finland och Norge lämnar producentstöd på nationell nivå för att underlätta deras integration i den gemensamma jordbrukspolitiken.

Artikel 142

1. Kommissionen skall tillåta att Norge, Finland och Sverige lämnar långsiktigt stöd på nationell nivå för att säkerställa att jordbruksverksamhet kan behållas i särskilda regioner. Dessa regioner skall omfatta jordbruksområden norr om den sextioandra breddgraden och några sådana närliggande områden söder om den breddgraden där det råder liknande klimatförhållanden vilka gör det särskilt svårt att driva jordbruk.

2. Kommissionen skall fastställa vilka regioner som omfattas av punkt 1 och då ta hänsyn till framför allt följande:

— låg befolkningstäthet,

— jordbruksarealens andel av den totala arealen,

— den andel av den totala jordbruksarealen som används till odling för livsmedel.

3. Stöd enligt punkt 1 får vara knutet såväl till fysiska produktionsförhållanden, t.ex. jordbruksarealens storlek eller antalet djur med beaktande av de begränsningar som förekommer i de gemensamma marknadsorganisationerna, som till historiska produktionsmönster för varje gård men får inte

— vara knutet till framtida produktion, eller

— leda till att produktionen ökar eller till att det samlade stödet ökar i förhållande till stödet under en referensperiod före anslutningen, en period som kommissionen skall bestämma.

Stödet får differentieras mellan regioner.

Detta stöd skall lämnas framför allt för att

— behålla sådan traditionell primärproduktion och bearbetning som är särskilt lämpad för klimatförhållandena i regionen,

— förbättra strukturerna för produktion, saluföring och bearbetning av jordbruksprodukter,

— underlätta avyttrandet av produkterna,

— säkerställa att miljön skyddas och att landsbygden bevaras.

Artikel 143

1. Sådant stöd som avses i artikel 138—142 och varje annan form av statligt stöd som enligt detta fördrag kräver tillstånd av kommissionen skall anmälas till kommissionen. Stödet får lämnas först sedan tillstånd har beviljats.

Sådana uppgifter om befintliga eller planerade stödåtgärder som de nya medlemsstaterna har lämnat före anslutningen skall betraktas som anmälningar gjorda dagen för anslutningen.

2. I fråga om stöd enligt artikel 142 skall kommissionen ett år efter anslutningen och sedan vart femte år till rådet lämna en rapport om

— de tillstånd som har beviljats,

— verkningarna av det stöd som har lämnats enligt dessa tillstånd.

Som underlag för rapporten skall de medlemsstater som har fått tillstånd, i god tid lämna kommissionen sådana upplysningar om effekten av stödet som åskådliggör hur jordbruksekonomi i regionerna har utvecklats.

Artikel 144

I fråga om stöd som avses i Romfördragets artiklarna 92 och 93 skall följande gälla:

a) Stöd som beviljats i de nya medlemsstaterna före anslutningen skall anses som "förekommande" stöd där i den mening som avses i Romfördragets artikel 93.1 endast om kommissionen får meddelande om stödet före den 30 april 1995.

b) Sådana uppgifter om befintligt stöd eller om planer på att bevilja eller ändra stöd som har lämnats till kommissionen före anslutningen skall betraktas som meddelanden gjorda dagen för anslutningen.

KAPITEL 2

Andra bestämmelser

Artikel 145

1. De offentliga lager som den 1 januari 1995 finns i de nya medlemsstaterna som en följd av deras marknadsstödsolitik skall övertas av gemenskapen till ett värde som skall bestämmas genom tillämpning av artikel 8 i rådets förordning (EEG) nr 1833/78 om fastställande av allmänna bestämmelser om finansiering av interventionsåtgärder genom Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, garantisektionen.

2. Varje sådant lager av varor i fri omsättning på de nya medlemsstaternas territorier den 1 januari 1995 som är större än vad som kan anses motsvara en normal lagring skall avvecklas av dessa medlemsstater på deras bekostnad genom det gemenskapsförfarande och inom den tid som bestäms enligt förfarandet i artikel 149.1. Begreppet normal lagring skall för varje varuslag definieras på grundval av de kriterier och mål som gäller för den gemensamma organisationen av marknaden för varan.

3. Det lager som avses i punkt 1 skall avräknas från den mängd som överstiger normal lagring.

Artikel 146

Norge skall se till att alla de författnings- och avtalsbestämmelser som ger Statens Kornforretning eller en efterföljare till det organet monopol på import, export, köp och försäljning av jordbruksprodukter upphör att gälla från och med den 1 januari 1995.

Först från och med den 1 januari 1997 skall dock Romfördragets artikel 85 tillämpas på de avtal, beslut och samordnade förfaranden som Statens Kornforretning tillämpar, i fall då

— de har andra mål än vad som anges i första stycket,

— de inte innebär att priser fastställs, att marknader delas upp eller att produktion kontrolleras.

Artikel 147

Om handeln på jordbrukets område mellan en eller flera nya medlemsstater och gemenskapen, som den är sammansatt den 31 december 1994, eller handeln mellan de nya medlemsstaterna inbördes, ger upphov till allvarliga marknadsstörningar i Österrike, Finland eller Norge före den 1 januari 2000, skall kommissionen på begäran av den berörda medlemsstaten besluta om de skyddsåtgärder som den finner nödvändiga inom 24 timmar efter det att den fick begäran. De åtgärder som på detta sätt beslutas skall gälla med omedelbar verkan, skall ta hänsyn till alla berörda parter intressen och skall inte innefatta några gränskontroller.

Artikel 148

1. Om något annat inte särskilt föreskrivs skall rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen anta de bestämmelser som behövs för tillämpningen av denna avdelning.

2. På förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet skall rådet enhälligt besluta om den anpassning av bestämmelserna i denna avdelning som ändringar i gemenskapslagstiftningen kan motivera.

Artikel 149

1. Om det behövs övergångsåtgärder för att underlätta övergången från den ordning som gäller i de nya medlemsstaterna till den som skall gälla vid en gemensam organisation av marknaden på de villkor som denna avdelning föreskriver, skall sådana åtgärder beslutas enligt det förfarande som anges i artikel 38 i förordning nr 136/66/EEG eller, allt efter omständigheterna, i motsvarande artiklar i andra förordningar om den gemensamma marknadsorganisationen för jordbruksprodukter. Dessa åtgärder kan beslutas under tiden fram till den 31 december 1997 och får inte tillämpas efter den dagen.

2. Rådet får genom enhälligt beslut på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet förlänga den frist som anges i punkt 1.

Artikel 150

1. Övergångsåtgärder, som på grund av anslutningen behövs för tillämpningen av andra rättsakter om den gemensamma jordbrukspolitikerna — inklusive strukturpolitiken — än de som anges i denna anslutningsakt, skall beslutas före anslutningen enligt förfarandet i punkt 3 och skall träda i kraft tidigast dagen för anslutningen.

2. Övergångsåtgärderna enligt punkt 1 skall framför allt avse anpassningar av sådana rättsakter som innehåller föreskrifter om medfinansiering till fördel för de nuvarande medlemsstaterna av vissa åtgärder inom området statistik och utgiftskontroll.

Övergångsåtgärderna kan också gå ut på att statligt stöd — motsvarande högst skillnaden mellan det pris som gällde i en ny medlemsstat före anslutningen och det pris som följer av detta fördrag — får lämnas till enskilda fysiska eller juridiska personer som den 1 januari 1995 har lager av produkter som anges i artikel 138.1 eller varor som är framställda av sådana produkter.

3. De övergångsåtgärder som avses i punkt 1 och 2 skall beslutas av rådet, med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen. Dock skall de övergångsåtgärder som berör rättsakter som beslutats av kommissionen beslutas av denna institution enligt förfarandet i artikel 149.1.

AVDELNING VII

ANDRA BESTÄMMELSER

Artikel 151

1. De rättsakter som finns förtecknade i bilaga XV till denna anslutningsakt skall tillämpas i förhållande till de nya medlemsstaterna på de villkor som anges i bilagan.

2. Efter en väl underbyggd begäran av en ny medlemsstat kan rådet genom enhälligt beslut, på förslag från kommissionen, före den 1 januari 1995 vidta åtgärder som innefattar tidsbegränsade avvikelser från rättsakter som institutionerna antagit under tiden mellan den 1 januari 1994 och den dag då anslutningsfördraget undertecknades.

Artikel 152

1. Om det före den 1 januari 1996 skulle uppstå svårigheter som är allvarliga och kan bli bestående inom någon ekonomisk sektor eller som kan allvarligt försämra ekonomin inom ett visst geografiskt område, får en ny medlemsstat ansöka om bemyndigande att vidta skyddsåtgärder för att rätta till situationen och anpassa sektorn i fråga till ekonomin på den gemensamma marknaden.

Under samma förutsättningar får var och en av de nuvarande medlemsstaterna ansöka om

bemyndigande att vidta skyddsåtgärder som kan avse någon eller några av de nya medlemsstaterna.

2. Efter begäran av en berörd stat skall kommissionen snabbbehandla frågan, besluta om de skyddsåtgärder som den finner nödvändiga och ange under vilka förutsättningar och hur de skall genomföras.

Vid allvarliga ekonomiska svårigheter och efter uttrycklig begäran av den berörda medlemsstaten skall kommissionen fatta sitt beslut inom fem arbetsdagar från det att den fick begäran tillsammans med relevanta uppgifter om bakgrunden. De åtgärder som på detta sätt beslutas skall gälla med omedelbar verkan, skall ta hänsyn till alla berörda parter, intressen och skall inte innefatta några gränskontroller.

3. Åtgärder enligt punkt 2 kan innebära avvikelser från regler i Romfördraget, Parisfördraget och denna anslutningsakt, såvida och så länge detta är strikt nödvändigt för att nå de mål som anges i punkt 1. I första hand skall sådana åtgärder väljas som stör den gemensamma marknadens funktion så litet som möjligt.

Artikel 153

För att den gemensamma marknaden skall fungera obehindrat får tillämpningen av de nya medlemsstaternas nationella regler under de övergångstider som denna anslutningsakt anger inte leda till gränskontroller mellan medlemsstater.

DEL FEM

GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER

AVDELNING I

UPPRÄTTANDE AV INSTITUTIONER OCH ORGAN

Artikel 154

Europaparlamentet skall sammanträda inom

en månad efter anslutningen. Parlamentet skall besluta de ändringar i sin arbetsordning som behövs på grund av anslutningen.

Artikel 155

Rådet skall besluta de ändringar i sin arbetsordning som behövs på grund av anslutningen.

Artikel 156

1. Efter anslutningen skall kommissionen utvidgas genom att ytterligare fyra ledamöter utses. Deras mandattid skall gå ut vid samma tidpunkt som mandattiden för de ledamöter som kommissionen har vid tiden för anslutningen.

2. Kommissionen skall besluta de ändringar i sin arbetsordning som behövs på grund av anslutningen.

Artikel 157

1. Efter anslutningen skall fyra domare i domstolen och fyra domare i förstainstansrätten utses.

2. a) Ämbetstiden för två av de domare i domstolen som utses enligt punkt 1 skall gå ut den 6 oktober 1997. Vilka domare som detta skall gälla avgörs genom lottning. Ämbetstiden för de båda andra domarna skall gå ut den 6 oktober 2000.

b) Ämbetstiden för två av de domare i förstainstansrätten som utses enligt punkt 1 skall gå ut den 31 augusti 1995. Vilka domare som detta skall gälla avgörs genom lottning. Ämbetstiden för de båda andra domarna skall gå ut den 31 augusti 1998.

3. Efter anslutningen skall en sjunde och en åttonde generaladvokat utses.

4. Ämbetstiden för en av de generaladvokater som utses enligt punkt 3 skall gå ut den 6 oktober 1997. Ämbetstiden för den andra generaladvokaten skall gå ut den 6 oktober 2000.

5. a) Domstolen skall besluta de ändringar i

sina rättegångsregler som behövs på grund av anslutningen.

b) Förstainstansrätten skall tillsammans med domstolen besluta de ändringar i sina rättegångsregler som behövs på grund av anslutningen.

c) De ändrade rättegångsreglerna skall vara giltiga endast om rådet enhälligt godkänner dem.

6. Om någon av domstolarna eller någon av deras avdelningar har inlett ett muntligt förfarande i ett mål men inte avgjort målet före den 1 januari 1995, skall domstolen eller avdelningen avgöra målet i den sammansättning som den hade före anslutningen och tillämpa de rättegångsregler som gällde den 31 december 1994.

Artikel 158

Efter anslutningen skall revisionsrätten utvidgas genom att ytterligare fyra ledamöter utses. Ämbets tiden för två av dem skall gå ut den 20 december 1995. Vilka ledamöter som detta skall gälla avgörs genom lottning. Ämbets tiden för de båda andra ledamöterna skall gå ut den 9 februari 2000.

Artikel 159

Efter anslutningen skall Ekonomiska och sociala kommittén utvidgas genom att 42 ledamöter utses som företräder olika slag av ekonomisk och social verksamhet i de nya medlemsstaterna. Mandattiden för dessa ledamöter skall gå ut vid samma tidpunkt som mandattiden för de ledamöter som kommittén har vid tiden för anslutningen.

Artikel 160

Efter anslutningen skall Regionkommittén utvidgas genom att 42 ledamöter utses som företräder regionala och lokala organ i de nya medlemsstaterna. Mandattiden för dessa ledamöter skall gå ut vid samma tidpunkt som mandattiden för de ledamöter som kommittén har vid tiden för anslutningen.

Artikel 161

Efter anslutningen skall Rådgivande kommittén för kol- och stålfrågor utvidgas genom att ytterligare femton ledamöter utses. Av dessa ledamöter skall fyra utses för Österrike, fyra för Finland, fyra för Sverige och tre för Norge. Deras mandattid skall gå ut vid samma tidpunkt som mandattiden för de ledamöter som kommittén har vid tiden för anslutningen.

Artikel 162

Efter anslutningen skall Vetenskapliga och tekniska kommittén utvidgas genom att ytterligare sex ledamöter utses. Av dessa ledamöter skall två utses för Österrike, två för Sverige, en för Finland och en för Norge. Deras mandattid skall gå ut vid samma tidpunkt som mandattiden för de ledamöter som kommittén har vid tiden för anslutningen.

Artikel 163

Efter anslutningen skall Monetära kommittén utvidgas genom att två ledamöter utses för var och en av de nya medlemsstaterna. Mandattiden för dem som utses skall gå ut vid samma tidpunkt som mandattiden för de ledamöter som kommittén har vid tiden för anslutningen.

Artikel 164

De anpassningar av de grundläggande fördragens regler om kommittéer och av arbetsordningar för kommittéer som behövs på grund av anslutningen skall göras så snart som möjligt efter denna.

Artikel 165

1. Mandattiden för nya ledamöter i de kommittéer som finns förtecknade i bilaga XVI skall gå ut vid samma tidpunkt som mandattiden för de ledamöter som kommittéerna har vid tiden för anslutningen.

2. Efter anslutningen skall alla platser nybesättas i de kommittéer som finns förtecknade i bilaga XVII.

AVDELNING II

TILLÄMPNING AV INSTITUTIONERNAS RÄTTSAKTER

Artikel 166

Efter anslutningen skall direktiv och beslut enligt artikel 189 i Romfördraget och artikel 161 i Euratomfördraget samt rekommendationer och beslut enligt artikel 14 i Parisfördraget anses vara riktade till de nya medlemsstaterna, i den utsträckning dessa direktiv, rekommendationer och beslut är riktade till alla de nuvarande medlemsstaterna. Med undantag för sådana direktiv och beslut som träder i kraft på det sätt som anges i artikel 191.1 och 191.2 i Romfördraget skall direktiven, rekommendationerna och besluten anses ha anmälts till de nya medlemsstaterna vid anslutningen.

Artikel 167

Tillämpningen i de nya medlemsstaterna av de rättsakter som finns förtecknade i bilaga XVIII till denna anslutningsakt får skjutas upp under den tid och på de villkor som bilagan anger.

Artikel 168

De nya medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att från dagen för anslutningen följa bestämmelser i direktiv och beslut enligt artikel 189 i Romfördraget och artikel 161 i Euratomfördraget och bestämmelser i rekommendationer och beslut enligt artikel 14 i Parisfördraget, om någon annan dag för detta inte anges i förteckningen i bilaga XIX eller i någon annan bestämmelse i denna anslutningsakt.

Artikel 169

1. Sådana anpassningar av institutionernas rättsakter som behövs inför anslutningen och som inte finns med i denna anslutningsakt eller dess bilagor skall göras enligt förfarandet i punkt 2. De skall träda i kraft vid anslutningen.

2. För detta ändamål skall rådet — med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen — eller kommissionen, beroende på vilken av dessa institutioner som har antagit rättsakten i dess ursprungliga lydelse, utarbета de texter som behövs.

Artikel 170

Texter på finska, norska och svenska till de rättsakter som institutionerna har antagit före anslutningen och som upprättats av rådet eller kommissionen skall vara giltiga från dagen för anslutningen på samma villkor som texterna på de nuvarande nio språken. De skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*, om texterna på de nuvarande språken har offentliggjorts där.

Artikel 171

Avtal, beslut och samordnade förfaranden som gäller eller tillämpas vid tiden för anslutningen och som genom denna kommer att omfattas av artikel 65 i Parisfördraget skall anmälas till kommissionen inom tre månader från anslutningen. Endast om anmälan görs skall ett sådant avtal eller beslut fortsätta att gälla i väntan på kommissionens beslut. Den här artikeln gäller dock inte sådana avtal, beslut och samordnade förfaranden som vid tiden för anslutningen redan omfattas av artiklarna 1 och 2 i protokoll 25 till avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Artikel 172

1. Från dagen för anslutningen skall de nya medlemsstaterna säkerställa att kommissionen utan dröjsmål får alla relevanta anmälningar och underrättelser som före anslutningen har lämnats till EFTA:s övervakningsmyndighet eller Ständiga kommittén för EFTA-staterna enligt EES-avtalet. Det överlämnandet skall betraktas som en anmälan eller underrättelse till kommissionen vid tillämpningen av motsvarande gemenskapsbestämmelser.

2. Från dagen för anslutningen skall de nya medlemsstaterna säkerställa att sådana ärenden som omedelbart före anslutningen är anhäng-

iga vid EFTA:s övervakningsmyndighet enligt artiklarna 53, 54, 57, 61, 62 eller 65 i EES-avtalet eller artikel 1 eller 2 i protokoll 25 till det avtalet, och som omfattas av kommissionens behörighet på grund av anslutningen — även ärenden där de faktiska omständigheterna inträffat före anslutningen — utan dröjsmål lämnas över till kommissionen för fortsatt handläggning enligt relevanta gemenskapsbestämmelser och med bibehållen rätt för intressenter att bli hörda.

3. Sådana ärenden hos kommissionen som är anhängiga enligt artikel 53 eller 54 i EES-avtalet eller artikel 1 eller 2 i protokoll 25 till det avtalet — här inbegrips även ärenden där de faktiska omständigheterna inträffat före anslutningen — och som på grund av anslutningen omfattas av artikel 85 eller 86 i Romfördraget eller artikel 65 eller 66 i Parisfördraget, skall i fortsättningen handläggas av kommissionen med tillämpning av relevanta gemenskapsbestämmelser.

4. Sådana beslut om undantag i särskilda fall eller sådana icke-ingripandebesked enligt artikel 53 i EES-avtalet eller artikel 1 i protokoll 25 till det avtalet som EFTA:s övervakningsmyndighet eller kommissionen meddelat före anslutningen och som gäller fall som på grund av anslutningen omfattas av artikel 85 i Romfördraget eller artikel 65 i Parisfördraget skall i fortsättningen gälla som beslut enligt dessa artiklar i Romfördraget och Parisfördraget till dess att den tid går ut som anges i besluten eller till dess att kommissionen bestämmer något annat genom ett motiverat beslut i överensstämmelse med gemenskapsrättsens grundläggande principer.

5. Alla beslut som EFTA:s övervakningsmyndighet före anslutningen har meddelat enligt artikel 61 i EES-avtalet och som gäller fall som på grund av anslutningen omfattas av artikel 92 i Romfördraget skall i fortsättningen gälla som beslut enligt artikel 92 i Romfördraget, om inte kommissionen beslutar något annat enligt artikel 93 i Romfördraget. Denna punkt skall inte gälla beslut enligt förfarandet i artikel 64 i EES-avtalet. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2 skall statligt stöd, som en ny medlemsstat har beviljat under år 1994 och som den i strid med EES-avtalet eller arrangemang enligt det avtalet inte har anmält

till EFTA:s övervakningsmyndighet eller som den har anmält dit men lämnat före det att EFTA:s övervakningsmyndighet fattat beslut i saken, skall inte anses som "förekommande" stöd i medlemsstaten i den mening som avses i Romfördragets artikel 93.1.

6. Från dagen för anslutningen skall de nya medlemsstaterna säkerställa att alla andra ärenden, som före anslutningen har väckts hos EFTA:s övervakningsmyndighet inom ramen för övervakningsförfarandet enligt EES-avtalet, utan dröjsmål lämnas över till kommissionen för fortsatt handläggning enligt relevanta gemenskapsbestämmelser och med bibehållen rätt för intressenter att bli hörda.

7. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 4 och 5 skall de beslut som EFTA:s övervakningsmyndighet har fattat fortsätta att gälla efter anslutningen, om inte kommissionen bestämmer något annat genom ett motiverat beslut i överensstämmelse med gemenskapsrättsens grundläggande principer.

Artikel 173

Inom tre månader från anslutningen skall de nya medlemsstaterna lämna kommissionen en underrättelse enligt artikel 33 i Euratomfördraget om de bestämmelser i lagar och andra författningar som inom deras territorier skall skydda arbetstagare och allmänheten mot fara som orsakas av joniserande strålning.

AVDELNING III

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 174

Bilagorna I-XIX och protokollen 1—10 till denna anslutningsakt skall utgöra en integrerad del av denna.

Artikel 175

Frankrikes regering skall till de nya medlemsstaterna överlämna en bestyrkt kopia av

Parisfördraget och av de fördrag som ändrar det fördraget och som är deponerade hos Frankrikes regering.

Artikel 176

Italiens regering skall till de nya medlemsstaternas regeringar överlämna en bestyrkt kopia på danska, engelska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska och tyska av Romfördraget, av Euratomfördraget, av de fördrag som ändrar eller innehåller tillägg till dessa fördrag, däribland fördragen om Danmarks, Irlands, Förenade kungarikets Storbritannien och Nordirland, Greklands, Spaniens och Portugals anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska

atomenergigemenskapen, och av Maastrichtfördraget.

Texterna till dessa fördrag på finska, norska och svenska skall bifogas denna anslutningsakt. De skall vara giltiga på samma villkor som de fördragstexter på de nuvarande språken som anges i första stycket.

Artikel 177

En bestyrkt kopia av de internationella avtal som generalsekretariatet hos Europeiska unionens råd förvarar i sitt arkiv skall generalsekretären överlämna till de nya medlemsstaternas regeringar.

BILAGA I

Förteckning enligt artikel 29 i anslutningsakten

I. FÖRBINDELSER MED TREDJE LAND

1. **370 L 0509:** Rådets direktiv 70/509/EEG av den 27 oktober 1970 om en gemensam kreditförsäkringspolicy för medel- och långfristiga exportaffärer med offentliga organ som köpare (EGT nr L 254, 23.11.1970, s. 1), i dess lydelse enligt

— **1 72 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 14),

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

I bilaga A första sidan skall följande läggas till i fotnoten:

”Österrike: Republik Österreich,
Finland: Valtiontakuukeskus/Statsgarantientralen,
Norge: Garanti-Instituttet for Eksportkreditt,
Sverige: Exportkreditnämnden”.

2. **393 R 3030:** Rådets förordning (EEG) nr 3030/93 av den 12 oktober 1993 om gemensamma regler för import av vissa textilvaror från tredje land (EGT nr L 275, 8.11.1993, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 3617:** Kommissionens förordning (EG) nr 3617/93 av den 22 december 1993 (EGT nr L 328, 29.12.1993, s. 22),

— **394 R 0195:** Kommissionens förordning (EG) nr 195/94 av den 12 januari 1994 (EGT nr L 29.2.1994, s. 1).

Bilaga 3 artikel 28.6 andra strecksatsen skall ersättas med följande:

”— Följande två bokstäver som beteckning för den medlemsstat där bestämmelseorten ligger:

AT = Österrike
BL = Benelux
DE = Tyskland
DK = Danmark
EL = Grekland
ES = Spanien
FI = Finland
FR = Frankrike
GB = Förenade kungariket
IE = Irland
IT = Italien
NO = Norge
PT = Portugal
SE = Sverige”.

3. **370 L 0510:** Rådets direktiv 70/510/EEG av den 27 oktober 1970 om en gemensam kreditförsäkringspolicy för medel- och långfristiga exportaffärer med privata köpare (EGT nr L 254, 23.11.1970, s. 26), i dess lydelse enligt

— **1 72 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 14),

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

I bilaga A första sidan skall följande läggas till i fotnoten:

”Österrike: Republik Österreich,

Finland: Valtiontakuukeskus/Statsgaranti-centralen,
 Norge: Garanti-Instituttet for Eksportkreditt,
 Sverige: Exportkreditnämnden”.

18 mars 1958 om regler för Monetära kommittén (EGT nr 17, 6.10.1958, s. 390/58), i dess lydelse enligt

— **362 D 0405 P 1064:** Rådets beslut (EEG) 62/405 av den 2 april 1962 (EGT nr 32, 30.4.1962, s. 1064/62),

— **1 72 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 14),

— **372 D 0377:** Rådets beslut 72/377/EEG av den 30 oktober 1972 (EGT nr L 257, 15.11.1972, s. 20).

— **376 D 0332:** Rådets beslut (EEG) 76/332 av den 25 mars 1976 (EGT nr L 84, 31.3.1976, s. 56),

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

a) I artikel 7 skall ”fjorton” bytas ut mot ”arton”.

b) I artikel 10 första stycket skall ”fjorton” bytas ut mot ”arton”.

2. **388 R 1969:** Rådets förordning (EEG) nr 1969/88 av den 24 juni 1988 om upprättandet av ett enda system för medelfristigt ekonomiskt stöd till medlemsstaters betalningsbalans (EGT nr L 178, 8.7.1988, s. 1).

Bilagan skall ersättas med följande:

”BILAGA

De högsta gränser för utestående lån som avses i artikel 1.3 skall vara följande:

Medlemsstat	Miljoner ecu	% av totalbeloppet
Belgien	765	5,49
Danmark	356	2,56
Tyskland	2 374	17,05
Grekland	205	1,47
Spanien	990	7,11

4. **373 D 0391:** Rådets beslut 73/391/EEG av den 3 december 1973 om samråds- och under rättelseförfaranden i frågor om kreditförsäkring, kreditgarantier och finanskrediter (EGT nr L 346, 17.12.1973, s. 1), i dess lydelse enligt

— **376 D 0641:** Rådets beslut 76/641/EEG av den 27 juli 1976 (EGT nr L 223, 16.8.1976, s. 25),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

I bilagens artikel 3.2 och 10.2 skall ”sex” bytas ut mot ”åtta”.

5. Rådets beslut av den 4 april 1978 om tillämpning av vissa riktlinjer för exportkrediter med stöd från det allmänna (ej offentliggjort), senast förlängt genom

— **393 D 0112:** Rådets beslut 93/112/EEG av den 14 december 1992 (EGT nr L 44, 22.2.1993, s. 1).

I bilaga 1 ”Deltagarlista” skall Österrike, Finland, Norge och Sverige strykas från listan för tredje länder och i stället tas med i den uppräknade av medlemsstater som finns i fotnoten.

II. KAPITALRÖRELSER, EKONOMISK OCH MONETÄR POLITIK

1. **358 X 0301 P 0390:** Rådets beslut av den

Medlemsstat	Miljoner ecu	% av totalbeloppet
Frankrike	2 374	17,05
Irland	138	0,99
Italien	1 582	11,36
Luxemburg	27	0,19
Nederland	791	5,68
Norge	302	2,17
Österrike	475	3,41
Portugal	198	1,42
Finland	302	2,17
Sverige	672	4,83
Förenade kungariket	2 374	17,05
Totalt	13 925	100,00

III. KONKURRENS

A. BEMYNDIGANDEFÖRORDNINGAR

1. **365 R 0019:** Rådets förordning nr 19/65/EEG av den 2 mars 1965 om om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på vissa grupper av avtal och samordnade förfaranden (EGT nr 36, 6.3.1965, s. 533/65), i dess lydelse enligt

— **172 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 14),

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

Artikel 4 skall ändras på följande sätt:

— I punkt 1 skall följande stycke läggas till:

”Bestämmelserna i föregående stycken gäller också i fråga om Österrikes, Finlands, Norges och Sveriges anslutning.”

— I punkt 2 skall följande stycke läggas till:

”När det gäller sådana avtal och samordnade förfaranden som på grund av Österrikes, Finlands, Norges och Sveriges anslutning omfattas av fördragets artikel 85.1 och som enligt artikel 5 och 25 i förordning nr 17 måste anmälas inom sex månader från anslutningen, skall punkt 1 tillämpas endast om anmälan görs inom den tiden. Den här punkten skall

inte tillämpas på avtal och samordnade förfaranden som vid anslutningen redan omfattas av artikel 53.1 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.”

2. **371 R 2821:** Rådets förordning (EEG) nr 2821/71 av den 20 december 1971 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på grupper av avtal, beslut och samordnade förfaranden (EGT nr L 285, 29.12.1971, s. 46), i dess lydelse enligt

— **372 R 2743:** Rådets förordning (EEG) nr 2743/72 av den 19 december 1972 (EGT nr L 291, 28.12.1972, s. 144),

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

Artikel 4 skall ändras på följande sätt:

— I punkt 1 skall följande stycke läggas till:

”Bestämmelserna i föregående stycken gäller också i fråga om Österrikes, Finlands, Norges och Sveriges anslutning.”

— I punkt 2 skall följande stycke läggas till:

”När det gäller sådana avtal och samordnade förfaranden som på grund av Österrikes, Finlands, Norges och Sveriges anslutning omfattas av fördragets artikel 85.1 och som enligt artikel 5 och 25 i förordning nr 17 måste anmälas inom sex månader från anslutningen,

skall punkt 1 tillämpas endast om anmälan görs inom den tiden. Den här punkten skall inte tillämpas på avtal och samordnade förfaranden som vid anslutningen redan omfattas av artikel 53.1 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.”

3. **387 R 3976:** Rådets förordning (EEG) nr 3976/87 av den 14 december 1987 om tillämpningen av artikel 85.3 i fördraget på vissa kategorier av avtal och samordnade förfaranden inom luftfartssektorn (EGT nr L 379, 31.12.1987, s. 9), i dess lydelse enligt

— **390 R 2344:** Rådets förordning (EEG) nr 2344/90 av den 24 juli 1990 (EGT nr L 217, 11.8.1990, s. 15),

— **392 R 2411:** Rådets förordning (EEG) nr 2411/92 av den 23 juli 1992 (EGT nr L 240, 24.8.1992, s. 19).

Följande artikel skall införas:

”Artikel 4 a

I en förordning enligt artikel 2 kan det föreskrivas att förbudet i fördragets artikel 85.1 under en angiven tid inte skall tillämpas på sådana avtal, beslut och samordnade förfaranden som gällde eller tillämpades på dagen för anslutningen, som omfattas av artikel 85.1 på grund av Österrikes, Finlands, Norges och Sveriges anslutning och som inte uppfyller kraven i artikel 85.3. Den här artikeln gäller dock inte avtal, beslut och samordnade förfaranden som på dagen för anslutningen redan omfattas av artikel 53.1 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.”

4. **392 R 0479:** Rådets förordning (EEG) nr 479/92 av den 25 februari 1992 om tillämpning av artikel 85.3 i fördraget på vissa grupper av avtal, beslut och samordnade förfaranden mellan linjerederier (konsortier) (EGT nr L 55, 29.2.1992, s. 3).

Följande artikel skall införas:

”Artikel 3 a

I en förordning enligt artikel 1 kan det

föreskrivas att förbudet i fördragets artikel 85.1 under en angiven tid inte skall tillämpas på sådana avtal, beslut och samordnade förfaranden som gällde eller tillämpades på dagen för anslutningen, som omfattas av artikel 85.1 på grund av Österrikes, Finlands, Norges och Sveriges anslutning och som inte uppfyller kraven i artikel 85.3. Den här artikeln gäller dock inte avtal, beslut och samordnade förfaranden som på dagen för anslutningen redan omfattas av artikel 53.1 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.”

B. FÖRFARANDEFÖRORDNINGAR

1. **362 R 0017:** Rådets första förordning nr 17 av den 6 februari 1962 om tillämpning av fördragets artikel 85 och 86 (EGT nr 13, 21.2.1962, s. 204/62), i dess lydelse enligt

— **362 R 0059:** Rådets förordning nr 59 av den 3 juli 1962 (EGT nr L 58, 10.7.1962, s. 1655/62),

— **363 R 0118:** Rådets förordning nr 118/63/EEG av den 5 november 1963 (EGT nr L 162, 7.11.1963, s. 2696/63),

— **371 R 2822:** Rådets förordning (EEG) nr 2822/71 av den 20 december 1971 (EGT nr L 285, 29.12.1971, s. 49),

— **1 72 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 14),

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

Följande punkt skall läggas till i artikel 25:

”6. Bestämmelserna i punkt 1—4 gäller också i fråga om Österrikes, Finlands, Norges och Sveriges anslutning. De skall dock inte tillämpas på sådana avtal, beslut och samordnade förfaranden som vid anslutningen redan omfattas av artikel 53 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.”

2. **368 R 1017:** Rådets förordning (EEG) nr

1017/68 av den 19 juli 1968 om tillämpning av konkurrensregler på transporter på järnväg, landsväg och inre vattenvägar (EGT nr L 175, 23.7.1968, s. 1), i dess lydelse enligt

— **1 72 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 14),

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 292, 19.11.1979, s. 17).

Följande stycke skall läggas till i artikel 30.3:

”Förbudet i artikel 85.1 i fördraget skall inte tillämpas på sådana avtal, beslut och samordnade förfaranden som gällde eller tillämpades på dagen för Österrikes, Finlands, Norges och Sveriges anslutning och som på grund av anslutningen faller inom tillämpningsområdet för artikel 85.1, om de inom sex månader från dagen för anslutningen ändras så att de uppfyller villkoren i artikel 4 och 5 i denna förordning. Detta stycke gäller inte de avtal, beslut och samordnade förfaranden som på dagen för anslutningen redan omfattas av artikel 53.1 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.”

3. **386 R 4056:** Rådets förordning (EEG) nr 4056/86 av den 22 december 1986 om detaljerade regler för tillämpning av artiklarna 85 och 86 i fördraget på sjöfarten (EGT nr L 378, 31.12.1986, s. 4).

Följande artikel skall införas:

”Artikel 26 a

Förbudet i artikel 85.1 i fördraget skall inte tillämpas på sådana avtal, beslut och samordnade förfaranden som gällde eller tillämpades på dagen för Österrikes, Finlands, Norges och Sveriges anslutning och som på grund av anslutningen faller inom tillämpningsområdet för artikel 85.1, om de inom sex månader från dagen för anslutningen ändras så att de uppfyller villkoren i artikel 3—6 i denna förordning. Denna artikel gäller dock inte de avtal, beslut och samordnade förfaranden som på dagen för anslutningen redan omfattas av artikel 53.1 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.”

4. **389 R 4064:** Rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer (EGT nr L 395, 30.12.1989, s. 1, rättat genom EGT nr L 257, 21.9.1990, s. 13).

Följande punkt skall läggas till i artikel 25:

”3. När det gäller koncentrationer som kan komma att omfattas av förordningen genom anslutning av nya medlemsstater, skall dagen för anslutningen räknas som ikraftträdandedag. Förfaranden som före anslutningen har inletts av en myndighet med ansvar för frågor om konkurrens i en ny medlemsstat eller av EFTA:s övervakningsmyndighet skall därvid anses vara ett sådant förfarande inlett före ikraftträdandet som avses i punkt 2.”

C. GENOMFÖRANDEFÖRORDNINGAR

1. **362 R 0027:** Kommissionens första förordning nr 27 av den 3 maj 1962 om tillämpning av rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962 (EGT nr 35, 10.5.1962, s. 1118/62), i dess lydelse enligt

— **375 R 1699:** Kommissionens förordning (EEG) nr 1699/75 av den 2 juli 1975 (EGT nr L 172, 3.7.1975, s. 11),

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **385 R 2526:** Rådets förordning (EEG) nr 2526/85 av den 5 augusti 1985 (EGT nr L 240, 7.9.1985, s. 1),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **393 R 3666:** Kommissionens förordning (EG) nr 3666/93 av den 15 december 1993 (EGT nr L 336, 31.12.1993, s. 1).

I artikel 2.1 skall ”femton” bytas ut mot ”nitton”.

2. **369 R 1629:** Kommissionens förordning (EEG) nr 1629/69 av den 8 augusti 1969 om form, innehåll och övriga detaljer beträffande klagomål enligt artikel 10, ansökningar enligt artikel 12 och anmälningar enligt artikel 14.1 i

rådets förordning (EEG) nr 1017/68 (EGT nr L 209, 21.8.1969, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 3666:** Kommissionens förordning (EG) nr 3666/93 av den 15 december 1993 (EGT nr L 336, 31.12.1993, s. 1).

I artikel 3.5 skall "femton" bytas ut mot "nitton".

3. **388 R 4260:** Kommissionens förordning (EEG) nr 4260/88 av den 16 december 1988 om de anmälningar, klagomål, ansökningar och förhör som avses i rådets förordning (EEG) nr 4056/86 om detaljerade regler för tillämpning av artiklarna 85 och 86 i fördraget på sjöfarten (EGT nr L 376, 31.12.1988, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 3666:** Kommissionens förordning (EG) nr 3666/93 av den 15 december 1993 (EGT nr L 336, 31.12.1993, s. 1).

I artikel 4.4 skall "femton" bytas ut mot "nitton".

4. **388 R 4261:** Kommissionens förordning (EEG) nr 4261/88 av den 16 december 1988 om de klagomål, ansökningar och förhör som avses i rådets förordning (EEG) nr 3975/87 om förfarandet för tillämpning av konkurrensreglerna på företag inom luftfartssektorn (EGT nr L 376, 31.12.1988, s. 10), i dess lydelse enligt

— **393 R 3666:** Kommissionens förordning (EG) nr 3666/93 av den 15 december 1993 (EGT nr L 336, 31.12.1993, s. 1).

I artikel 3.4 skall "femton" bytas ut mot "nitton".

5. **390 R 2367:** Kommissionens förordning (EEG) nr 2367/90 av den 25 juli 1990 om de anmälningar, frister och förhör som avses i rådets förordning (EEG) nr 4064/89 om kontroll av företagskoncentrationer (EGT nr L 219, 14.8.1990, s. 5), i dess lydelse enligt

— **393 R 3666:** Kommissionens förordning (EG) nr 3666/93 av den 15 december 1993 (EGT nr L 336, 31.12.1993, s. 1).

I artikel 2.2 skall "tjuoen" bytas ut mot "tjugofem" och "sexton" bytas ut mot "tjuo".

D. GRUPPUNDANTAGSFÖR- ORDNINGAR

1. **383 R 1983:** Kommissionens förordning (EEG) nr 1983/83 av den 22 juni 1983 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på grupper av ensamåterförsäljaravtal (EGT nr L 173, 30.6.1983, s. 1, rättad genom EGT nr L 281, 13.10.1983, s. 2), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

Följande artikel skall införas:

"Artikel 7 a

Förbudet i artikel 85.1 i fördraget skall inte tillämpas på avtal som gällde dagen för Österrikes, Finlands, Norges och Sveriges anslutning och som på grund av anslutningen faller inom tillämpningsområdet för artikel 85.1, om avtalen inom sex månader från dagen för anslutningen ändras så att de uppfyller villkoren i denna förordning. Den här artikeln gäller dock inte avtal som vid anslutningen redan omfattas av artikel 53 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet."

2. **383 R 1984:** Kommissionens förordning (EEG) nr 1984/83 av den 22 juni 1983 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på grupper av exklusiva inköpsavtal (EGT nr L 173, 30.6.1983, s. 5, rättad genom EGT nr L 281, 13.10.1983, s. 24), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

Följande artikel skall införas:

"Artikel 15 a

Förbudet i artikel 85.1 i fördraget skall inte tillämpas på avtal som gällde på dagen för Österrikes, Finlands, Norges och Sveriges anslutning och som på grund av anslutningen faller inom tillämpningsområdet för artikel 85.1, om avtalen inom sex månader från dagen för anslutningen ändras så att de uppfyller villkoren i denna förordning. Den här artikeln gäller dock inte avtal som vid anslutningen

redan omfattas av artikel 53 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.”

3. 384 R 2349: Kommissionens förordning (EEG) nr 2349/84 av den 23 juli 1984 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på vissa grupper av patentlicensavtal (EGT nr L 219, 16.8.1984, s. 15), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **393 R 0151:** Kommissionens förordning (EEG) nr 151/93 av den 23 december 1992, (EGT nr L 21, 29.1.1993, s. 8).

Följande punkt skall läggas till i artikel 8:

”4. När det gäller avtal som omfattas av fördragets artikel 85 på grund av Österrikes, Finlands, Norges och Sveriges anslutning, skall artikel 6 och 7 tillämpas med den avvikelsen att dagen för anslutningen skall vara relevant tidpunkt i stället för den 13 mars 1962 och att den dag som infaller sex månader efter dagen för anslutningen skall vara relevant tidpunkt i stället för den 1 februari 1963, 1 januari 1967 och 1 april 1985. Ändringar i dessa avtal enligt artikel 7 behöver inte anmälas till kommissionen. Denna punkt gäller dock inte avtal som vid anslutningen redan omfattas av artikel 53.1 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.”

4. 385 R 0123: Kommissionens förordning (EEG) nr 123/85 av den 12 december 1984 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på vissa grupper av försäljnings- och serviceavtal för motorfordon (EGT nr L 15, 18.1.1985, s. 16), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

Följande punkt skall läggas till i artikel 9:

”4. När det gäller avtal som omfattas av fördragets artikel 85 på grund av Österrikes, Finlands, Norges och Sveriges anslutning, skall artikel 7 och 8 tillämpas med den avvikelsen att dagen för anslutningen skall vara relevant tidpunkt i stället för den 13 mars 1962 och att den dag som infaller sex månader efter dagen för anslutningen skall vara relevant tidpunkt i

stället för den 1 februari 1963, 1 januari 1967 och 1 oktober 1985. Ändringar i dessa avtal enligt artikel 8 behöver inte anmälas till kommissionen. Denna punkt gäller dock inte avtal som vid anslutningen redan omfattas av artikel 53.1 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.”

5. 385 R 0417: Kommissionens förordning (EEG) nr 417/85 av den 19 december 1984 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på grupper av specialiseringsavtal (EGT nr L 53, 22.2.1985, s. 1), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **393 R 0151:** Kommissionens förordning (EEG) nr 151/93 av den 23 december 1992 (EGT nr L 21, 29.1.1993, s. 8).

Följande stycke skall läggas till i artikel 9 a:

”När det gäller avtal som omfattas av fördragets artikel 85 på grund av Österrikes, Finlands, Norges och Sveriges anslutning, skall föregående stycke tillämpas med den avvikelsen att dagen för anslutningen och den dag som infaller sex månader efter dagen för anslutningen skall vara relevanta tidpunkter. Det här stycket gäller dock inte avtal som vid anslutningen redan omfattas av artikel 53 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.”

6. 385 R 0418: Kommissionens förordning (EEG) nr 418/85 av den 19 december 1984 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på grupper av avtal om forskning och utveckling (EGT nr L 53, 22.2.1985, s. 5), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **393 R 0151:** Kommissionens förordning (EEG) nr 151/93 av den 23 december 1992 (EGT nr L 21, 29.1.1993, s. 8).

Följande punkt skall läggas till i artikel 11:

”7. Beträffande avtal som omfattas av fördragets artikel 85 till följd av Österrikes, Finlands, Norges och Sveriges anslutning, skall punkt 1—3 tillämpas med den avvikelsen att

dagen för anslutningen skall vara relevant tidpunkt i stället för den 13 mars 1962 och att den dag som infaller sex månader efter dagen för anslutningen skall vara relevant tidpunkt i stället för den 1 februari 1963, 1 januari 1967, 1 mars 1985 och 1 september 1985. Ändringar i dessa avtal enligt punkt 3 behöver inte anmälas till kommissionen. Den här punkten gäller dock inte avtal som vid anslutningen redan omfattas av artikel 53.1 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.”

7. 388 R 4087: Kommissionens förordning (EEG) nr 4087/88 av den 30 november 1988 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på grupper av franchiseavtal (EGT nr L 359, 28.12.1988, s. 46).

Följande artikel skall införas:

”Artikel 8 a

Förbudet i artikel 85.1 i fördraget skall inte tillämpas på franchiseavtal som gällde på dagen för Österrikes, Finlands, Norges och Sveriges anslutning och som på grund av anslutningen faller inom tillämpningsområdet för artikel 85.1, om avtalen inom sex månader från dagen för anslutningen ändras så att de uppfyller villkoren i denna förordning. Den här artikeln gäller dock inte avtal som vid anslutningen redan omfattas av artikel 53 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.”

8. 389 R 0556: Kommissionens förordning (EEG) nr 556/89 av den 30 november 1988 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på vissa grupper av know-howlicensavtal (EGT nr L 61, 4.3.1989, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 0151:** Kommissionens förordning (EEG) nr 151/93 av den 23 december 1992 (EGT nr L 21, 29.1.1993, s. 8).

Följande punkt skall läggas till i artikel 10:

”4. När det gäller avtal som omfattas av fördragets artikel 85 på grund av Österrikes, Finlands, Norges och Sveriges anslutning, skall artikel 8 och 9 tillämpas med den avvikelser att dagen för anslutningen skall vara relevant tidpunkt i stället för den 13 mars 1962 och att

den dag som infaller sex månader efter dagen för anslutningen skall vara relevant tidpunkt i stället för den 1 februari 1963 och 1 januari 1967. Ändringar i dessa avtal enligt artikel 9 behöver inte anmälas till kommissionen. Denna punkt gäller dock inte avtal som vid anslutningen redan omfattas av artikel 53.1 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.”

9. 392 R 3932: Kommissionens förordning (EEG) nr 3932/92 av den 21 december 1992 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på vissa grupper av avtal, beslut och samordnade förfaranden inom försäkringssektorn (EGT nr L 398, 31.12.1992, s. 7).

Följande punkt skall läggas till i artikel 20:

”4. När det gäller avtal som omfattas av fördragets artikel 85 på grund av Österrikes, Finlands, Norges och Sveriges anslutning, skall artikel 18 och 19 tillämpas med den avvikelser att dagen för anslutningen skall vara relevant tidpunkt i stället för den 13 mars 1962 och att den dag som infaller sex månader efter dagen för anslutningen skall vara relevant tidpunkt i stället för den 1 februari 1963, 1 januari 1967, 31 december 1993 och 1 april 1994. Ändringar i dessa avtal enligt artikel 19 behöver inte anmälas till kommissionen. Denna punkt gäller dock inte avtal som vid anslutningen redan omfattas av artikel 53.1 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.”

10. 393 R 1617: Kommissionens förordning (EEG) nr 1617/93 av den 25 juni 1993 om tillämpningen av artikel 85.3 i fördraget på vissa kategorier av avtal och samordnade förfaranden med avseende på gemensam planering och samordning av tidtabeller, gemensam drift, samråd om passagerar- och frakttaxor i regelbunden luftfart samt fördelning av avgångs- och ankomsttider på flygplatser (EGT nr L 155, 26.6.1993, s.18).

Följande artikel skall införas:

”Artikel 6 a

”Förbudet i artikel 85.1 i fördraget skall inte tillämpas på sådana avtal, beslut och samordnade förfaranden som gällde eller tillämpades

på dagen för Österrikes, Finlands, Norges och Sveriges anslutning och som på grund av anslutningen faller inom tillämpningsområdet för artikel 85.1, om de inom sex månader från dagen för anslutningen ändras så att de uppfyller villkoren i denna förordning. Denna artikel gäller inte de avtal, beslut och samordnade förfaranden som dagen för anslutningen redan omfattas av artikel 53.1 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.”

11. **393 R 3652:** Kommissionens förordning (EG) nr 3652/93 av den 22 december 1993 om tillämpningen av artikel 85.3 i fördraget på vissa kategorier av avtal mellan företag med avseende på datoriserade bokningssystem för lufttransporttjänster (EGT nr L 333, 31.12.1993, s. 37).

Följande artikel skall införas:

”Artikel 14 a

”Förbudet i artikel 85.1 i fördraget skall inte tillämpas på sådana avtal, beslut och samordnade förfaranden som gällde eller tillämpades på dagen för Österrikes, Finlands, Norges och Sveriges anslutning och som på grund av anslutningen faller inom tillämpningsområdet för artikel 85.1, om de inom sex månader från dagen för anslutningen ändras så att de uppfyller villkoren i denna förordning. Denna artikel gäller inte de avtal, beslut och samordnade förfaranden som på dagen för anslutningen redan omfattas av artikel 53.1 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.”

IV. SOCIALPOLITIK

A. SOCIAL TRYGGHET

1. **371 R 1408:** Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare och deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen (EGT nr L 149, 5.7.1971, s. 2), uppdaterad genom

— **383 R 2001:** Rådets förordning (EEG) nr 2001/83 av den 2 juni 1983 (EGT nr L 230, 22.8.1983, s. 6),

och senare ändrad genom

— **385 R 1660:** Rådets förordning (EEG) nr 1660/85 av den 13 juni 1985 (EGT nr L 160, 20.6.1985, s. 1),

— **385 R 1661:** Rådets förordning (EEG) nr 1661/85 av den 13 juni 1985 (EGT nr L 160, 20.6.1985, s. 7),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **386 R 3811:** Rådets förordning (EEG) nr 3811/86 av den 11 december 1986 (EGT nr L 355, 16.12.1986, s. 5),

— **389 R 1305:** Rådets förordning (EEG) no 1305/89 av den 11 maj 1989 (EGT nr L 131, 13.5.1989, s. 1),

— **389 R 2332:** Rådets förordning (EEG) nr 2332/89 av den 18 juli 1989 (EGT nr L 224, 2.8.1989, s. 1),

— **389 R 3427:** Rådets förordning (EEG) nr 3427/89 av den 30 oktober 1989 (EGT nr L 331, 16.11.1989, s. 1),

— **391 R 2195:** Rådets förordning (EEG) nr 2195/91 av den 25 juni 1991 (EGT nr L 206, 29.7.1991, s. 2),

— **392 R 1247:** Rådets förordning (EEG) nr 1247/92 av den 30 april 1992 (EGT nr L 136, 19.5.1992, s. 1),

— **392 R 1248:** Rådets förordning (EEG) nr 1248/92 av den 30 april 1992 (EGT nr L 136, 19.5.1992, s. 7),

— **392 R 1249:** Rådets förordning (EEG) nr 1249/92 av den 30 april 1992 (EGT nr L 136, 19.5.1992, s. 28),

— **393 R 1945:** Rådets förordning (EEG) nr 1945/93 av den 30 juni 1993 (EGT nr L 181, 23.7.1993, s. 1).

a) I artikel 82.1 skall talet ”72” bytas ut mot ”96”.

b) Bilaga 1 ”PERSONER SOM OMFATTAS AV FÖRORDNINGEN” avsnitt I ”An-

ställda och/eller egenföretagare (Förordningens artiklar 1 a ii och 1 a iii)" skall ändras på följande sätt:

- i) Efter orden "Ej tillämpligt" i avsnitt "J. NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:

"K. NORGE

Varje person som är anställd eller egenföretagare i den mening som avses i lagen om social trygghet skall anses vara anställd eller egenföretagare i den mening som avses i förordningens artikel 1 a ii.

L. ÖSTERRIKE

Ej tillämpligt."

- ii) Avsnitten "K. PORTUGAL" och "L. FÖRENADE KUNGARIKET" skall betecknas "M. PORTUGAL" och "P. FÖRENADE KUNGARIKET".

- iii) Efter orden "Ej tillämpligt" i avsnitt "M. PORTUGAL" skall följande införas:

"N. FINLAND

Varje person som är anställd eller egenföretagare i den mening som avses i lagstiftningen om arbetspension skall anses vara anställd respektive egenföretagare i den mening som avses i förordningens artikel 1 a ii.

O. SVERIGE

Varje person som är anställd eller egenföretagare i den mening som avses i lagstiftningen om arbetsskadeförsäkring skall anses vara anställd respektive egenföretagare i den mening som avses i förordningens artikel 1 a ii."

c) Bilaga 1 "PERSONER SOM OMFATTAS AV FÖRORDNINGEN" avsnitt II "Familjemedlemmar (Förordningens artikel 1 f andra meningen)" skall ändras på följande sätt:

- i) Efter avsnitt "J. NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:

"K. NORGE

Vid fastställande av rätten till vårdförmåner enligt bestämmelserna i avdelning III kapitel 1 i förordningen avses med "familjemedlem" make eller barn under 25 års ålder.

L. ÖSTERRIKE

Ej tillämpligt."

- ii) Avsnitten "K. PORTUGAL" och "L. FÖRENADE KUNGARIKET" skall betecknas "M. PORTUGAL" och "P. FÖRENADE KUNGARIKET".

- iii) Efter orden "Ej tillämpligt" i avsnitt "M. PORTUGAL" skall följande införas:

"N. FINLAND

Vid fastställande av rätten till vårdförmåner enligt bestämmelserna i avdelning III kapitel 1 i förordningen avses med "familjemedlem" make eller barn enligt definitionen i sjukförsäkringslagen.

O. SVERIGE

Vid fastställande av rätten till vårdförmåner enligt bestämmelserna i avdelning III kapitel 1 i förordningen avses med "familjemedlem" make eller barn under 18 år."

d) Bilaga 2 "(Förordningens artiklar 1 j och 1 u)" avsnitt I "Specialsystem för egenföretagare som enligt artikel 1 j fjärde stycket inte omfattas av förordningen" skall ändras på följande sätt:

- i) Efter orden "Ej tillämpligt" i avsnitt "J. NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:

"K. NORGE

Ej tillämpligt.

L. ÖSTERRIKE

Försäkrings- och pensionsinstitutioner

(Versicherungs- und Versorgungswerke), andra försäkrings- och pensionsinstitutioner, särskilt socialhjälp-fonder (Fürsorgeeinrichtungen) och systemet för breddad honorarfördelning (erweiterte Honorarverteilung) för läkare, veterinärer, advokater och civilingenjörer (Ziviltechniker).”

ii) Avsnitten ”K. PORTUGAL” och ”L. FÖRENADE KUNGARIKET” skall betecknas ”M. PORTUGAL” OCH ”P. FÖRENADE KUNGARIKET”.

iii) Efter orden ”Ej tillämpligt” i avsnitt ”M. PORTUGAL” skall följande införas:

”N. FINLAND

Ej tillämpligt.

O. SVERIGE

Ej tillämpligt.”

e) Bilaga 2 del II ”Sådana särskilda förmåner vid barns födelse som enligt artikel 1 u inte omfattas av förordningen” skall ändras på följande sätt:

i) Efter ordet ”Inga” i avsnitt ”J. NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:

”K. NORGE

Engångsbelopp som betalas vid barns födelse enligt lagen om social trygghet.

L. ÖSTERRIKE

Den allmänna delen av moderskapsförmånen.”

ii) Avsnitten ”K. PORTUGAL” och ”L. FÖRENADE KUNGARIKET” skall betecknas ”M. PORTUGAL” OCH ”P. FÖRENADE KUNGARIKET”.

iii) Efter ordet ”Inga” i avsnitt ”M. PORTUGAL” skall följande införas:

”N. FINLAND

Moderskapspaketet eller moderskapsstödet enligt lagen om moderskapsstöd.

O. SVERIGE

Inga.”

f) Bilaga 2 del III ”Sådana särskilda förmåner enligt artikel 4.2b som inte bygger på avgiftsplikt och som inte omfattas av förordningen” skall ändras på följande sätt:

i) Efter ordet ”Inga” i avsnitt ”J. NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:

”K. NORGE

Inga.

L. ÖSTERRIKE

Förmåner enligt delstatlig lagstiftning för handikappade och vårdbehövande.”

ii) Avsnitten ”K. PORTUGAL” OCH ”L. FÖRENADE KUNGARIKET” skall betecknas ”M. PORTUGAL” och ”P. FÖRENADE KUNGARIKET”.

iii) Efter ordet ”Inga” i avsnitt ”M. PORTUGAL” skall följande införas:

”N. FINLAND

Inga.

O. SVERIGE

Inga.”

g) Bilaga 2 a ”(Förordningens artikel 10 a)” skall ändras på följande sätt:

i) Efter ordet ”Inga” i avsnitt ”J. NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:

”K. NORGE

a) Grundstöd och hjälpstöd, enligt 8 kap. 2 § i lagen om social trygghet av den 17 juni 1966 nr 12, för extrautgifter eller för särskild tillsyn, vård eller hjälp i hemmet utom i fall då den som får sådana förmåner har ålders-, förtids- eller efterlevandepension från socialförsäkringen.

- b) Garanterad minsta tilläggspension för den som har ett medfött handikapp eller som blir handikappad i unga år enligt 7 kap. 3 § och 8 kap. 4 § i lagen om social trygghet av den 17 juni 1966 nr 12.
- c) Stöd till barntillsyn och stöd till utbildning av efterlevande enligt 10 kap. 2 och 3 §§ i lagen om social trygghet av den 17 juni 1966 nr 12.

L. ÖSTERRIKE

- a) Tilläggsersättning (Lag av den 9 september 1955 om allmän socialförsäkring — ASVG, Lag av den 11 oktober 1978 om socialförsäkring för personer verksamma inom handeln — GSVG och Lag av den 11 oktober 1978 om socialförsäkring för jordbrukare — BSVG.
- b) Vårdförmåner (Pflegegeld) enligt lagen om vårdförmåner (Bundespflegegeldgesetz) med undantag för sådana vårdförmåner som betalas från olycksfallsförsäkringar på grund av olycksfall eller sjukdom i arbetet.”
- ii) Avsnitten ”K. PORTUGAL” OCH ”L. FÖRENADE KUNGARIKET” skall betecknas ”M. PORTUGAL” och ”P. FÖRENADE KUNGARIKET”.
- iii) Efter den sista punkten i avsnitt ”K. PORTUGAL” skall följande införas:

”N. FINLAND

- a) Vårdbidrag för barn (Lag om vårdbidrag för barn 444/69).
- b) Handikappbidrag (Lag om handikappbidrag 124/88).
- c) Bostadsbidrag för pensionstagare (Lag om bostadsbidrag för pensionsstagare 592/78).
- d) Grundförmåner vid arbetslöshet (lagen om arbetslöshetsersättning 602/84) i fall då personen i fråga inte uppfyller de motsvarande villkoren

för inkomstanknutna arbetslöshetsförmåner.

O. SVERIGE

- a) Kommunalt bostadstillägg till folkpension (Lag 1962:392, omtryckt 1976:1014).
- b) Handikappersättning som inte utgör tillägg till pension (Lag 1962:381, omtryckt 1982:120).
- c) Vårdbidrag (Lag 1962:381, omtryckt 1982:120).”
- h) Bilaga 3 del A ”Bestämmelser i konventioner om social trygghet som förblir i kraft trots förordningens artikel 6” skall ändras på följande sätt:

- i) Efter ordet ”Ingen” i avsnitt ”9. BELGIEN — NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:

”10. BELGIEN — NORGE

Ingen konvention.

11. BELGIEN — ÖSTERRIKE

- a) Artikel 4 i konventionen om social trygghet av den 4 april 1977, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.
- b) Punkt III i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.”

- ii) Nummerbeteckningen för avsnittet ”BELGIEN — PORTUGAL” skall ändras från ”10” till ”12” och följande text skall införas:

”13. BELGIEN — FINLAND

Ingen konvention.

14. BELGIEN — SVERIGE

Ingen konvention.”

- iii) Nummerbeteckningen för avsnittet

”BELGIEN — FÖRENADE KUNGA-RIKET” skall ändras från ”11” till ”15” och de följande avsnitten skall numreras om på följande sätt:

”16. DANMARK — TYSKLAND”

”17. DANMARK — SPANIEN”

”18. DANMARK — FRANKRIKE”

”19. DANMARK — GREKLAND”

”20. DANMARK — IRLAND”

”21. DANMARK — ITALIEN”

”22. DANMARK — LUXEMBURG”

”23. DANMARK — NEDERLÄNDERNA”.

iv) Efter orden ”Ingen konvention” i avsnitt

”23. DANMARK — NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:

”24. DANMARK — NORGE

Artikel 10 i den nordiska konventionen om social trygghet av den 15 juni 1992.

25. DANMARK — ÖSTERRIKE

a) Artikel 4 i konventionen om social trygghet av den 16 juni 1987, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

b) Punkt III i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.”

v) Nummerbeteckningen för avsnittet ”DANMARK — PORTUGAL” skall ändras från ”20” till ”26” och följande text skall införas:

”27. DANMARK — FINLAND

Artikel 10 i den nordiska konventionen om social trygghet av den 15 juni 1992.

28. DANMARK — SVERIGE

Artikel 10 i den nordiska konventionen om social trygghet av den 15 juni 1992.”

vi) Nummerbeteckningen för avsnittet ”DANMARK — FÖRENADE KUNGARIKET” skall ändras från ”21” till ”29” och de följande avsnitten skall numreras om på följande sätt:

”30. TYSKLAND — SPANIEN”

”31. TYSKLAND — FRANKRIKE”

”32. TYSKLAND — GREKLAND”

”33. TYSKLAND — IRLAND”

”34. TYSKLAND — ITALIEN”

”35. TYSKLAND — LUXEMBURG”

”36. TYSKLAND — NEDERLÄNDERNA”.

vii) Efter avsnitt ”36. TYSKLAND — NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:

”37. TYSKLAND — NORGE”

Ingen konvention.

”38. TYSKLAND — ÖSTERRIKE”

a) Artikel 41 i konventionen om social trygghet den 22 december 1966 i dess lydelse enligt tilläggskonvention nr 1 av den 10 april 1969, tilläggskonvention nr 2 av den 29 mars 1974 och tilläggskonvention nr 3 av den 29 augusti 1980.

b) Punkterna 3 c, 3 d, 17, 20 a och 21 i slutprotokollet till konventionen.

c) Artikel 3 i konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

d) Punkt 3 g i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

e) Artikel 4.1 i konventionen såvitt

avser tysk lagstiftning, enligt vilken olycksfall (och arbetssjukdomar) som inträffar utanför Tysklands territorium och perioder som har fullgjorts utanför detta territorium inte ger anledning till betalning av förmåner eller endast ger anledning till betalning av förmåner på vissa villkor när de förmånsberättigade är bosatta utanför Tysklands territorium, i de fall då

- i) förmånen redan är beviljad eller kunde beviljas den 1 januari 1994,
 - ii) personen i fråga har stadigvarande bosatt sig i Österrike före den 1 januari 1994 och utbetalningen av pension från en pensions- eller olycksfallsförsäkring börjar före utgången av år 1994.
- f) Punkt 19 b i slutprotokollet till konventionen. Vid tillämpningen av nummer 3 c i den bestämmelsen skall den behöriga institutionen inte beakta ett högre belopp än det som skall betalas med hänsyn till de motsvarande perioder som skall ersättas av denna institution.
- g) Artikel 2 i tilläggskonvention nr 1 av den 10 april 1969 till konventionen.
- h) Artiklarna 1.5 och 8 i konventionen om arbetslöshetsförsäkring av den 19 juli 1978.
- i) Punkt 10 i slutprotokollet.”
- viii) Nummerbeteckningen för avsnittet ”TYSKLAND — PORTUGAL” skall ändras från ”29” till ”39” och följande text skall införas:
- ”40. TYSKLAND — FINLAND
- a) Artikel 4 i konventionen om social trygghet av den 23 april 1979.
 - b) Punkt 9 a i slutprotokollet till konventionen.
41. TYSKLAND — SVERIGE

- a) Artikel 4.2 i konventionen om social trygghet av den 27 februari 1976.
 - b) Punkt 8 a i slutprotokollet till konventionen.”
- ix) Nummerbeteckningen för avsnittet ”TYSKLAND — FÖRENADE KUNGARIKET” skall ändras från ”30” till ”42” och de följande avsnitten skall numreras om på följande sätt:
- ”43. SPANIEN — FRANKRIKE”
- ”44. SPANIEN — GREKLAND”
- ”45. SPANIEN — IRLAND”
- ”46. SPANIEN — ITALIEN”
- ”47. SPANIEN — LUXEMBURG”
- ”48. SPANIEN — NEDERLÄNDERNA”.
- x) Efter avsnitt ”48. SPANIEN — NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:
- ”49. SPANIEN — NORGE
- Ingen konvention.
50. SPANIEN — ÖSTERRIKE
- a) Artikel 4 i konventionen om social trygghet av den 6 november 1981, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.”
 - b) Punkt II i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.
- xi) Nummerbeteckningen för avsnittet ”SPANIEN — PORTUGAL” skall ändras från ”37” till ”51” och följande text skall införas:
- ”52. SPANIEN — FINLAND
- Artikel 5.2 i konventionen om social trygghet av den 19 december 1985.
53. SPANIEN — SVERIGE
- Artikel 5.2 och 16 i konventionen om social trygghet av den 29 juni 1987.”

- xii) Nummerbeteckningen för avsnittet "SPANIEN — FÖRENADE KUNGLARIKET" skall ändras från "38" till "54" och de följande avsnitten skall numreras om på följande sätt:
- "55. FRANKRIKE — GREKLAND"
- "56. FRANKRIKE — IRLAND"
- "57. FRANKRIKE — ITALIEN"
- "58. FRANKRIKE — LUXEMBURG"
- "59. FRANKRIKE — NEDERLÄNDERNA".
- xiii) Efter avsnitt "59. FRANKRIKE — NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:
- "60. FRANKRIKE — NORGE
- Ingen.
61. FRANKRIKE — ÖSTERRIKE
- Ingen."
- xiv) Nummerbeteckningen för avsnittet "FRANKRIKE — PORTUGAL" skall ändras från "44" till "62" och följande text skall införas:
- "63. FRANKRIKE — FINLAND
- Ingen
64. FRANKRIKE— SVERIGE
- Ingen."
- xv) Nummerbeteckningen för avsnittet "FRANKRIKE — FÖRENADE KUNGLARIKET" skall ändras från "45" till "65" och de följande avsnitten skall numreras om på följande sätt:
- "66. GREKLAND — IRLAND"
- "67. GREKLAND — ITALIEN"
- "68. GREKLAND — LUXEMBURG"
- "69. GREKLAND — NEDERLÄNDERNA".
- xvi) Efter avsnitt "69. GREKLAND — NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:
- "70. GREKLAND — NORGE
- Artikel 16.5 i konventionen om social trygghet av den 12 juni 1980.
71. GREKLAND — ÖSTERRIKE
- a) Artikel 4 i konventionen om social trygghet av den 14 december 1979 i dess lydelse enligt tilläggskonvention av den 21 maj 1986, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.
- b) Punkt II i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land."
- xvii) Nummerbeteckningen för avsnittet "GREKLAND — PORTUGAL" skall ändras från "50" till "72" och följande text skall införas:
- "73. GREKLAND — FINLAND
- Artikel 5.2 och 21 i konventionen om social trygghet av den 11 mars 1988.
74. GREKLAND — SVERIGE
- Artikel 5.2 och 23 i konventionen om social trygghet av den 5 maj 1978 i dess lydelse enligt tilläggskonvention av den 14 september 1984."
- xviii) Nummerbeteckningen för avsnittet "GREKLAND — FÖRENADE KUNGLARIKET" skall ändras från "51" till "75" och de följande avsnitten skall numreras om på följande sätt:
- "76. IRLAND — ITALIEN"
- "77. IRLAND — LUXEMBURG"
- "78. IRLAND — NEDERLÄNDERNA".
- xix) Efter avsnitt "78. IRLAND— NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:
- "79. IRLAND — NORGE
- Ingen konvention.

80. IRLAND — ÖSTERRIKE
Ingen konvention.
Artikel 4 i konventionen om social trygghet av den 30 september 1988, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.”
- xx) Nummerbeteckningen för avsnittet ”IRLAND — PORTUGAL” skall ändras från ”55” till ”81” och följande text skall införas:
- ”82. IRLAND — FINLAND
Ingen konvention.
83. IRLAND — SVERIGE
Ingen konvention.”
- xxi) Nummerbeteckningen för avsnittet ”IRLAND — FÖRENADE KUNGARIKET” skall ändras från ”56” till ”84” och de följande avsnitten skall omnumreras på följande sätt:
- ”85. ITALIEN — LUXEMBURG”
- ”86. ITALIEN — NEDERLÄNDERNA”.
- xxii) Efter avsnitt ”86. ITALIEN — NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:
- ”87. ITALIEN — NORGE
Ingen.
88. ITALIEN — ÖSTERRIKE
- a) Artikel 5.3 och 9.2 i konventionen om social trygghet av den 21 januari 1981.
- b) Artikel 4 i konventionen och punkt 2 i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.”
- xxiii) Nummerbeteckningen för avsnittet ”ITALIEN — PORTUGAL” skall ändras från ”59” till ”89” och följande text skall införas:
- ”90. ITALIEN — FINLAND
91. ITALIEN — SVERIGE
Artikel 20 i konventionen om social trygghet av den 25 september 1979.”
- xxiv) Nummerbeteckningen för avsnittet ”ITALIEN — FÖRENADE KUNGARIKET” skall ändras från ”60” till ”92” och det följande avsnittet skall numreras om på följande sätt:
- ”93. LUXEMBURG — NEDERLÄNDERNA”.
- xxv) Efter avsnitt ”93. LUXEMBURG — NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:
- ”94. LUXEMBURG — NORGE
Ingen.
95. LUXEMBURG — ÖSTERRIKE
- a) Artikel 5.2 i konventionen om social trygghet av den 21 december 1971 i dess lydelse enligt tilläggskonvention nr 1 av den 16 maj 1973 och tilläggskonvention nr 2 av den 9 oktober 1978.
- b) Artikel 3.2 i konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.
- c) Punkt 3 i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.”
- xxvi) Nummerbeteckningen för avsnittet ”LUXEMBURG — PORTUGAL” skall ändras från ”62” till ”96” och följande text skall införas:
- ”97. LUXEMBURG — FINLAND
Artikel 5.2 i konventionen om social trygghet av den 15 september 1988.
98. LUXEMBURG — SVERIGE
- a) Artikel 4 och 29.1 i konventionen

om social trygghet av den 21 februari 1985, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

b) Artikel 30 i konventionen.”

xxvii) Nummerbeteckningen för avsnittet ”LUXEMBURG — FÖRENADE KUNGARIKET” skall ändras från ”63” till ”99” och följande text skall införas:

”100. NEDERLÄNDERNA — NORGE

Artikel 5.2 i konventionen om social trygghet av den 13 april 1989.

101. NEDERLÄNDERNA — ÖSTERRIKE

a) Artikel 3 i konventionen om social trygghet av den 7 mars 1975 i dess lydelse enligt tilläggskonvention av den 5 november 1980, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

b) Punkt II i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.”

xxviii) Nummerbeteckningen för avsnittet ”NEDERLÄNDERNA — PORTUGAL” skall ändras från ”64” till ”102” och följande text skall införas:

”103. NEDERLÄNDERNA — FINLAND

Ingen konvention.

104. NEDERLÄNDERNA — SVERIGE

Artikel 4 och 24.3 i konventionen om social trygghet av den 2 juli 1976, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.”

xxix) Nummerbeteckningen för avsnittet ”NEDERLÄNDERNA — FÖRENADE KUNGARIKET” skall ändras från ”65” till ”105” och följande text skall införas:

”106. NORGE — ÖSTERRIKE

a) Artikel 5.2 i konventionen om social trygghet av den 27 augusti 1985.

b) Artikel 4 i konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

c) Punkt II i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

107. NORGE — PORTUGAL

Artikel 6 i konventionen om social trygghet av den 5 juni 1980.

108. NORGE — FINLAND

Artikel i den nordiska konventionen om social trygghet av den 15 juni 1992.

109. NORGE — SVERIGE

Artikel 10 i den nordiska konventionen om social trygghet av den 15 juni 1992.

110. NORGE — FÖRENADE KUNGARIKET

Ingen.

111. ÖSTERRIKE — PORTUGAL

Ingen.

112. ÖSTERRIKE — FINLAND

a) Artikel 4 i konventionen om social trygghet av den 11 december 1985 i dess lydelse enligt tilläggskonvention av den 9 mars 1993, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

b) Punkt II i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

113. ÖSTERRIKE — SVERIGE

a) Artikel 4 och 24.1 i konventionen

om social trygghet av den 11 november 1975 i dess lydelse enligt tilläggskonvention av den 21 oktober 1982, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

- b) Punkt II i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

114. ÖSTERRIKE — FÖRENADE KUNGARIKET

- a) Artikel 3 i konventionen om social trygghet av den 22 juli 1980 i dess lydelse enligt tilläggskonvention nr 1 av den 9 december 1985 och tilläggskonvention nr 2 av den 13 oktober 1992, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

- b) Protokoll om vårdförmåner till konventionen, med undantag för artikel 2.3, såvitt avser personer som inte kan göra anspråk på behandling enligt avdelning III kapitel 1 i förordningen.

115. PORTUGAL — FINLAND

Ingen konvention.

116. PORTUGAL — SVERIGE

Artikel 6 i konventionen om social trygghet av den 25 oktober 1978.”

- xxx) Nummerbeteckningen för avsnittet ”PORTUGAL — FÖRENADE KUNGARIKET” skall ändras från ”66” till ”117” och följande text skall införas:

”118. FINLAND — SVERIGE

Artikel 10 i den nordiska konventionen om social trygghet av den 15 juni 1992.

119. FINLAND — FÖRENADE KUNGARIKET

Ingen.

120. SVERIGE — FÖRENADE KUNGARIKET

Artikel 4.3 i konventionen om social trygghet av den 29 juni 1987.”

- i) Bilaga III del B ”konventionsbestämmelser som inte gäller alla de personer som förordningen omfattar” skall ändras på följande sätt:

- i) Efter avsnitt ”9. BELGIEN— NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:

”10. BELGIEN — NORGE

Ingen konvention.

11. BELGIEN — ÖSTERRIKE

- a) Artikel 4 i konventionen om social trygghet av den 4 april 1977, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

- b) Punkt III i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.”

- ii) Nummerbeteckningen för avsnittet ”BELGIEN — PORTUGAL” skall ändras från ”10” till ”12” och följande text skall införas:

”13. BELGIEN — FINLAND

Ingen konvention.

14. BELGIEN — SVERIGE

Ingen konvention.”

- iii) Nummerbeteckningen för avsnittet ”BELGIEN — FÖRENADE KUNGARIKET” skall ändras från ”11” till ”15” och de följande avsnitten skall numreras om på följande sätt:

”16. DANMARK — TYSKLAND”

”17. DANMARK — SPANIEN”

”18. DANMARK — FRANKRIKE”

”19. DANMARK —GREKLAND”

”20. DANMARK—IRLAND”

”21. DANMARK — ITALIEN”

”22. DANMARK — LUXEMBURG”

”23. DANMARK — NEDERLÄNDERNA”.

iv) Efter avsnitt ”23. DANMARK — NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:

”24. DANMARK — NORGE

Ingen.

25. DANMARK — ÖSTERRIKE

a) Artikel 4 i konventionen om social trygghet av den 16 juni 1987, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

b) Punkt I i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.”

v) Nummerbeteckningen för avsnittet ”DANMARK — PORTUGAL” skall ändras från ”20” till ”26” och följande text skall införas:

”27. DANMARK — FINLAND

Ingen.

28. DANMARK — SVERIGE

Ingen.”

vi) Nummerbeteckningen för avsnittet ”DANMARK — FÖRENADE KUNGARIKET” skall ändras från ”21” till ”29” och de följande avsnitten skall numreras om på följande sätt:

”30. TYSKLAND — SPANIEN”

”31. TYSKLAND — FRANKRIKE”

”32. TYSKLAND — GREKLAND”

”33. TYSKLAND — IRLAND”

”34. TYSKLAND — ITALIEN”

”35. TYSKLAND — LUXEMBURG”

”36. TYSKLAND — NEDERLÄNDERNA”.

vii) Efter avsnitt ”36. TYSKLAND — NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:

”37. TYSKLAND — NORGE

Ingen konvention.

38. TYSKLAND — ÖSTERRIKE

a) Artikel 41 i konventionen om social trygghet av den 22 december 1966 i dess lydelse enligt tilläggskonvention nr 1 av den 10 april 1969, tilläggskonvention nr 2 av den 29 mars 1974 och tilläggskonvention nr 3 av den 29 augusti 1980.

b) Punkt 20 a i slutprotokollet till konventionen.

c) Artikel 3 i konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

d) Punkt 3 g i slutprotokollet till konventionen.

e) Artikel 4.1 i konventionen såvitt avser tysk lagstiftning, enligt vilken olycksfall (och arbetssjukdomar) som inträffar utanför Tysklands territorium och perioder som har fullgjorts utanför detta territorium inte ger anledning till betalning av förmåner eller endast ger anledning till betalning av förmåner på vissa villkor när de förmånsberättigade är bosatta utanför Tysklands territorium, i de fall då

i) förmånen redan är beviljad eller kunde beviljas den 1 januari 1994,

ii) personen i fråga har stadigvarande bosatt sig i Österrike före den 1 januari 1994 och pension från en pensions- eller olycksfallsförsäkring beviljas före utgången av år 1994.

f) Punkt 19 b i slutprotokollet till konventionen. Vid tillämpningen av

nummer 3 c i den bestämmelsen skall den behöriga institutionen inte beakta ett högre belopp än det som skall betalas med hänsyn till de motsvarande perioder som skall ersättas av denna institution.”

viii) Nummerbeteckningen för avsnittet ”TYSKLAND — PORTUGAL” skall ändras från ”29” till ”39” och följande text skall införas:

”40. TYSKLAND — FINLAND

41. TYSKLAND — SVERIGE

Artikel 4 i konventionen om social trygghet av den 27 februari 1976.”

ix) Nummerbeteckningen för avsnittet ”TYSKLAND — FÖRENADE KUNGARIKET” skall ändras från ”30” till ”42” och de följande avsnitten skall numreras om på följande sätt:

”43. SPANIEN — FRANKRIKE”

”44. SPANIEN — GREKLAND”

”45. SPANIEN — IRLAND”

”46. SPANIEN — ITALIEN”

”47. SPANIEN — LUXEMBURG”

”48. SPANIEN — NEDERLÄNDERNA”.

x) Efter avsnitt ”48. SPANIEN — NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:

”49. SPANIEN — NORGE

Ingen konvention.

50. SPANIEN — ÖSTERRIKE

a) Artikel 4 i konventionen om social trygghet av den 6 november 1981, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

b) Punkt II i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.”

xi) Nummerbeteckningen för avsnittet ”SPANIEN — PORTUGAL” skall ändras från ”37” till ”51” och följande text skall införas:

”52. SPANIEN — FINLAND

Artikel 5.2 i konventionen om social trygghet av den 19 december 1985.

53. SPANIEN — SVERIGE

Artikel 5.2 och 16 i konventionen om social trygghet av den 29 juni 1987.”

xii) Nummerbeteckningen för avsnittet ”SPANIEN — FÖRENADE KUNGARIKET” skall ändras från ”38” till ”54” och de följande avsnitten skall numreras om på följande sätt:

”55. FRANKRIKE — GREKLAND”

”56. FRANKRIKE — IRLAND”

”57. FRANKRIKE — ITALIEN”

”58. FRANKRIKE — LUXEMBURG”

”59. FRANKRIKE — NEDERLÄNDERNA”.

xiii) Efter avsnitt ”59. FRANKRIKE — NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:

”60. FRANKRIKE — NORGE

Ingen.

61. FRANKRIKE — ÖSTERRIKE

Ingen.”

xiv) Nummerbeteckningen för avsnittet ”FRANKRIKE — PORTUGAL” skall ändras från ”44” till ”62” och följande text skall införas:

”63. FRANKRIKE — FINLAND

Ingen konvention.

64. FRANKRIKE — SVERIGE

Ingen.”

- xv) Nummerbeteckningen för avsnittet "FRANKRIKE — FÖRENADE KUNGARIKET" skall ändras från "45" till "65" och de följande avsnitten skall numreras om på följande sätt:
- "66. GREKLAND — IRLAND"
- "67. GREKLAND — ITALIEN"
- "68. GREKLAND — LUXEMBURG"
- "69. GREKLAND — NEDERLÄNDERNA".
- xvi) Efter avsnitt "69. GREKLAND — NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:
- "70. GREKLAND — NORGE
- Ingen.
71. GREKLAND — ÖSTERRIKE
- a) Artikel 4 i konventionen om social trygghet av den 14 december 1979 i dess lydelse enligt tilläggskonvention av den 21 maj 1986, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.
- b) Punkt II i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land."
- xvii) Nummerbeteckningen för avsnittet "GREKLAND — PORTUGAL" skall ändras från "50" till "72" och följande text skall införas:
- "73. GREKLAND — FINLAND
- Artikel 5.2 i konventionen om social trygghet av den 11 mars 1988.
74. GREKLAND — SVERIGE
- Artikel 5.2 i konventionen om social trygghet av den 5 maj 1978 i dess lydelse enligt tilläggskonvention av den 14 september 1984."
- xviii) Nummerbeteckningen för avsnittet
- "GREKLAND — FÖRENADE KUNGARIKET" skall ändras från "51" till "75" och de följande avsnitten skall numreras om på följande sätt:
- "76. IRLAND — ITALIEN"
- "77. IRLAND — LUXEMBURG"
- "78. IRLAND — NEDERLÄNDERNA".
- xix) Efter avsnitt "78. IRLAND — NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:
- "79. IRLAND — NORGE
- Ingen konvention.
80. IRLAND — ÖSTERRIKE
- Artikel 4 i konventionen om social trygghet av den 30 september 1988, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land."
- xx) Nummerbeteckningen för avsnittet "IRLAND — PORTUGAL" skall ändras från "55" till "81" och följande text skall införas:
- "82. IRLAND — FINLAND
- Ingen konvention.
83. IRLAND — SVERIGE
- Ingen konvention."
- xxi) Nummerbeteckningen för avsnittet "IRLAND — FÖRENADE KUNGARIKET" skall ändras från "56" till "84" och de följande avsnitten skall numreras om på följande sätt:
- "85. ITALIEN — LUXEMBURG"
- "86. ITALIEN — NEDERLÄNDERNA".
- xxii) Efter avsnitt "86. ITALIEN — NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:
- "87. ITALIEN — NORGE
- Ingen.

88. ITALIEN — ÖSTERRIKE
- a) Artikel 5.3 och 9.2 i konventionen om social trygghet av den 21 januari 1981.
- b) Artikel 4 i konventionen och punkt 2 i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.”
- xxiii) Nummerbeteckningen för avsnittet ”ITALIEN — PORTUGAL” skall ändras från ”59” till ”89” och följande text skall införas:
- ”90. ITALIEN — FINLAND
- Ingen konvention.
91. ITALIEN — SVERIGE
- Artikel 20 i konventionen om social trygghet av den 25 september 1979.”
- xxiv) Nummerbeteckningen för avsnittet ”ITALIEN — FÖRENADE KUNGARIKET” skall ändras från ”60” till ”92” och det följande avsnittet skall numreras om på följande sätt:
- ”93. LUXEMBURG — NEDERLÄNDERNA”.
- xxv) Efter avsnitt ”93. LUXEMBURG — NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:
- ”94. LUXEMBURG — NORGE
- Ingen.
95. LUXEMBURG — ÖSTERRIKE
- a) Artikel 5.2 i konventionen om social trygghet av den 21 december 1971 i dess lydelse enligt tilläggskonvention nr 1 av den 16 maj 1973 och tilläggskonvention nr 2 av den 9 oktober 1978.
- b) Artikel 3.2 i konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.
- c) Punkt III i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.”
- xxvi) Nummerbeteckningen för avsnittet ”LUXEMBURG — PORTUGAL” skall ändras från ”62” till ”96” och följande text skall införas:
- ”97. LUXEMBURG — FINLAND
- Artikel 5.2 i konventionen om social trygghet av den 15 september 1988.
98. LUXEMBURG — SVERIGE
- Artikel 4 och 29.1 i konventionen om social trygghet av den 21 februari 1985, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.”
- xxvii) Nummerbeteckningen för avsnittet ”LUXEMBURG — FÖRENADE KUNGARIKET” skall ändras från ”63” till ”99” och följande text skall införas:
- ”100. NEDERLÄNDERNA — NORGE
- Artikel 5.2 i konventionen om social trygghet av den 13 april 1989.
101. NEDERLÄNDERNA — ÖSTERRIKE
- a) Artikel 3 i konventionen om social trygghet av den 7 mars 1974 i dess lydelse enligt tilläggskonvention av den 5 november 1980, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.
- b) Punkt II i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.”
- xxviii) Nummerbeteckningen för avsnittet ”NEDERLÄNDERNA — PORTUGAL” skall ändras från ”64” till ”102” och följande text skall införas:
- ”103. NEDERLÄNDERNA — FINLAND
- Ingen konvention.

104. NEDERLÄNDERNA — SVERIGE

Artikel 4 och 24.3 i konventionen om social trygghet av den 2 juli 1976, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

personer som är bosatta i tredje land.

- b) Punkt II i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

xxix) Nummerbeteckningen för avsnittet "NEDERLÄNDERNA — FÖRENADE KUNGARIKET" skall ändras från "65" till "105" och följande text skall införas:

113. ÖSTERRIKE — SVERIGE

"106. NORGE — ÖSTERRIKE

a) Artikel 5.2 i konventionen om social trygghet av den 27 augusti 1985.

- a) Artikel 4 och 24.1 i konventionen om social trygghet av den 11 november 1975 i dess lydelse enligt tilläggskonvention av den 21 oktober 1982, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

b) Artikel 4 i konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

- b) Punkt II i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

c) Punkt II i slutprotokollet till konventionen, såvitt avser personer som är bosatta i tredje land.

114. ÖSTERRIKE — FÖRENADE KUNGARIKET

107. NORGE — PORTUGAL

Ingen.

- a) Artikel 3 i konventionen om social trygghet av den 22 juli 1980 i dess lydelse enligt tilläggskonvention nr 1 av den 9 december 1985 och tilläggskonvention nr 2 av den 13 oktober 1992, såvitt avser personer bosatta i tredje land.

108. NORGE — FINLAND

Ingen.

- b) Protokoll om vårdförmåner till konventionen, med undantag för artikel 2.3, såvitt avser personer som inte kan göra anspråk på behandling enligt avdelning III kapitel 1 i förordningen.

109. NORGE — SVERIGE

Ingen.

115. PORTUGAL — FINLAND

Ingen konvention.

110. NORGE— FÖRENADE KUNGARIKET

Ingen.

116. PORTUGAL — SVERIGE

Artikel 6 i konventionen om social trygghet av den 25 oktober 1978."

111. ÖSTERRIKE— PORTUGAL

Ingen.

xxx) Nummerbeteckningen för avsnittet "PORTUGAL — FÖRENADE KUNGARIKET" skall ändras från "66" till "117" och följande text skall införas:

112. ÖSTERRIKE — FINLAND

a) Artikel 4 i konventionen om social trygghet av den 11 december 1985 i dess lydelse enligt tilläggskonvention av den 9 mars 1993, såvitt avser

"118. FINLAND — SVERIGE

Ingen.

119. FINLAND — FÖRENADE KUNGA-RIKET
- Ingen.
120. SVERIGE — FÖRENADE KUNGA-RIKET
- Artikel 4.3 i konventionen om social trygghet av den 29 juni 1987.”
- j) Bilaga 4 del A ”Lagstiftning som behandlas i förordningens artikel 37.1, där invaliditetsförmånernas storlek är oberoende av försäkringsperiodernas längd” skall ändras på följande sätt:
- i) Efter avsnitt ”J. NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:
- ”K. NORGE
- Ingen.
- L. ÖSTERRIKE
- Ingen.”
- ii) Rubriken ”K. PORTUGAL” skall ändras till ”M. PORTUGAL”.
- iii) Efter avsnittet ”M. PORTUGAL” skall följande införas:
- ”N. FINLAND
- Folkpension till den som har ett medfött handikapp eller som blir handikappad i unga år (Folkpensionslagen (547/93)).
- O. SVERIGE
- Ingen.”
- iv) Rubriken ”L. FÖRENADE KUNGA-RIKET” skall ändras till ”P. FÖRENADE KUNGARIKET”.
- k) Bilaga 4 del B ”Särskilda system för egenföretagare enligt artikel 38.3 och 45.3 i förordningen nr 1408/71” skall ändras på följande sätt:
- i) Efter avsnitt ”J. NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:
- ”K. NORGE
- Alla ansökningar om folkpension och tilläggspension i form av ålderspension, utom de som avser sådan pension som anges i bilaga 4 del D.
- L. ÖSTERRIKE
- Inget.”
- ii) Rubriken ”K. PORTUGAL” skall ändras till ”M. PORTUGAL” och följande text skall införas:
- ”N. FINLAND
- Inget.
- O. SVERIGE
- Alla ansökningar om ålderspension, ut-

om de som avser sådan pension som anges i bilaga 4 del D.”

iii) Rubriken ”L. FÖRENADE KUNGA-RIKET” skall ändras till ”P. FÖRENADE KUNGARIKET”.

m) Bilaga 4 del D skall ha följande lydelse:

”Förmåner och överenskommelser som avses i förordningens artikel 46b.2”

”1. Förmåner som avses i förordningens artikel 46 b. 2 a och vars storlek är oberoende av försäkringsperiodernas och bosättningsperiodernas längd:

- a) Invaliditetsförmåner enligt den lagstiftning som anges i bilagans del A.
- b) Sådan dansk folkpension som förutsätter tio års bosättning och som har beviljats senast den 1 oktober 1989.
- c) Spanska dödsfallsersättningar och efterlevandepensioner enligt det allmänna systemet eller enligt särskilda system.
- d) Förmåner till efterlevande make enligt den franska allmänna försäkringen eller försäkringen för dem som är verksamma inom jordbruket.
- e) Invaliditetspension till efterlevande make enligt den franska allmänna försäkringen eller försäkringen för dem som är verksamma inom jordbruket, i fall då förmånen beräknas på grundval av en avliden makes invaliditetspension enligt artikel 46.1 a i.
- f) Nederländsk änkepension enligt lagen av den 9 april 1959 om allmän försäkring för änkor och barn, med senare ändringar.
- g) Sådan finsk folkpension enligt folkpensionslagen av den 8 juni 1956 som betalas med stöd av övergångsbestämmelserna till Folkpensionslagen (547/93).
- h) Oavkortad svensk folkpension som utges enligt den lagstiftning om folkpension som var tillämplig före den 1

januari 1993 och oavkortad folkpension som utges enligt övergångsbestämmelserna till den lagstiftning som gäller från detta datum.

2. Förmåner som avses i förordningens artikel 46 b. 2 b och vars storlek är beroende av en fiktiv period som skall anses ha fullgjorts mellan dagen för försäkringsfallet och en senare dag:

- a) Dansk förtidspension vars storlek fastställs enligt den lagstiftning som gällde före den 1 oktober 1984.
- b) Tysk invaliditets- eller efterlevandepension som beviljas med hänsyn till en tilläggsperiod, och tysk ålderspension som beviljas med hänsyn till en redan fullgjord tilläggsperiod.
- c) Italiensk pension vid fullständig arbetsförmåga (inabilità).
- d) Luxemburgsk invaliditets- och efterlevandepension.
- e) Norsk invaliditetspension, också i fall då pensionen omvandlas till ålderspension vid pensionsålderns inträde, samt all pension (efterlevandepension och ålderspension) som grundar sig på en avliden persons pensionsinkomster.
- f) Finsk tjänstepension som beviljas med hänsyn till framtida perioder enligt folkpensionslagstiftningen.
- g) Svenska förtids- och efterlevande pensioner som beräknas på grundval av antagna försäkringsperioder och svenska ålderspensioner som beräknas på grundval av tidigare tillgodoräknade antagna perioder.

3. Avtal enligt förordningens artikel 46 b. 2 b i för att undvika att samma fiktiva period medräknas två eller flera gånger:

Avtalet av den 20 juli 1978 mellan Luxemburg och Tyskland om olika socialförsäkringsfrågor.

Den nordiska konventionen av den 15 juni 1992 om social trygghet.”

n) Bilaga 6 skall ändras på följande sätt:

i) Efter avsnitt "J. NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:

"K. NORGE

1. Övergångsbestämmelserna i den norska lagstiftningen som medför en reduktion av den försäkringsperiod som krävs för full tilläggs pension för personer födda före 1937 skall tillämpas på personer som är omfattade av förordningen under förutsättning att de har varit bosatta i Norge eller har varit sysselsatta i förvärvsarbete som anställda eller egenföretagare i Norge, för sådant antal år som krävs efter fyllda 16 år och före den 1 januari 1967. Detta krav skall vara ett år för varje år personens födelseår infaller före 1937.

2. En person som är försäkrad enligt lagen om social trygghet och som vårdar försäkrade vårdbehövande äldre, arbetsoförmögna eller sjuka personer skall enligt föreskrivna villkor tillgodoräknas pensionspoäng för sådana perioder. På samma sätt skall en person som vårdar små barn tillgodoräknas pensionspoäng under vistelse i en annan medlemsstat under förutsättning att personen i fråga är föräldraledig enligt norsk arbetslagstiftning.

3. I fall då norsk efterlevandepension eller förtidspension skall betalas enligt förordningen och beräknas enligt artiklarna 46.2 och 45, skall de bestämmelser inte tillämpas som finns i 8 kap. 1 § 3 och 10 kap. 11 § 3 i den nationella lagen om socialförsäkring och som innebär att pension undantagsvis kan beviljas trots att lagens allmänna krav på att man skall ha varit försäkrad i minst tre år före försäkringsfallet inte är uppfyllt.

L. ÖSTERRIKE

1. Vid tillämpningen av kapitel 1 i förordningens avdelning III skall en person som uppbär offentlig tjänstepension anses vara pensionär.

2. Vid tillämpningen av förordningens

artikel 46.2 skall bortses från tillägg till avgifterna för tilläggsförsäkring och tilläggsförmån för gruvarbetare enligt österrikisk lagstiftning. I dessa fall skall det belopp som har beräknats enligt förordningens artikel 46.2 ökas genom tillägg till avgifterna för tilläggsförsäkring och tilläggsförmån till gruvarbetare.

3. Vid tillämpningen av förordningens artikel 46.2 skall för österrikisk lagstiftning den dag som gäller för pension (Stichtag) anses som den dag då försäkringsfallet inträffar.

4. Tillämpningen av förordningens bestämmelser skall inte innebära någon reduktion i rätten till förmåner enligt österrikisk lagstiftning med avseende på personer vilkas socialförsäkrings situation har påverkats av politiska eller religiösa skäl eller på grund av deras härkomst."

ii) Rubriken "K. PORTUGAL" skall ändras till "M. PORTUGAL" och följande text skall införas:

"N. FINLAND

1. För att fastställa om perioden mellan försäkringsfallets inträffande och pensionsåldern (antagandeperiod) skall beaktas vid beräkning av den finska arbetspensionen skall försäkrings- eller bosättningsperioder enligt en annan stats lagstiftning, för vilken denna förordning gäller, beaktas såvitt avser villkoret om bosättning i Finland.

2. Om anställning eller verksamhet som egenföretagare i Finland har upphört och försäkringsfallet inträffar under anställning eller verksamhet som egenföretagare i en annan medlemsstat och om pensionen enligt den finska lagstiftningen om försäkringsarbetspension inte längre omfattar perioden mellan försäkringsfallet och pensionsåldern (antagandetid) skall försäkringsperioder enligt lagstiftningen i en annan medlemsstat beaktas vad avser villkoren för antagandetid som om de vore försäkringsperioder i Finland.

3. Om enligt finländsk lagstiftning tillägg skall betalas av en institution i Finland på grund av försening i handläggningen av en ansökan om förmån, skall en ansökan som har lämnats till en institution i en annan medlemsstat vid tillämpningen av bestämmelserna i den finska lagstiftningen avseende sådant tillägg anses ha lämnats den dag då ansökan tillsammans med alla nödvändiga bilagor når den behöriga institutionen i Finland.

O. SVERIGE

1. Vid tillämpningen av artikel 18.1 skall, för fastställande av en persons rätt till föräldrapenning, försäkringsperioder som har fullgjorts i en annan medlemsstat anses baserade på samma genomsnittsinkomster som de svenska försäkringsperioder med vilka de sammanräknas.

2. Förordningens bestämmelser om sammanläggning av försäkringsperioder skall inte tillämpas på övergångsbestämmelserna i den svenska lagstiftningen om rätt till förmånligare beräkning av folkpension för personer som är bosatta i Sverige under en fastställd period före pensionsansökan.

3. Vid fastställandet av rätten till förtids- eller efterlevandepension som delvis baseras på framtida antagna försäkringsperioder skall en person anses uppfylla försäkrings- och inkomstvillkoren i den svenska lagstiftningen om han som anställd eller egenföretagare omfattas av ett försäkringssystem eller ett system som grundas på bosättning i en annan medlemsstat.

4. Är med vård av små barn skall enligt föreskrivna villkor i den svenska lagstiftningen anses som försäkringsperioder för tilläggspension även om barnet och personen i fråga är bosatta i en annan medlemsstat under förutsättning att den person som vårdar barnet är föräldraledig enligt bestämmelserna i lagen om ledighet för vård av barn.”

RIKET” skall ändras till ”P. FÖRENADE KUNGARIKET”.

o) Bilaga 7 skall ersättas med följande:

”BILAGA 7

(Förordningens artikel 14 c. 1 b)

Fall då en person samtidigt skall omfattas av lagstiftningen i två medlemsstater

1. När en person är egenföretagare i Belgien och anställd i en annan medlemsstat än Belgien eller Luxemburg. För Luxemburg skall skriftväxlingen den 10 och 12 juli 1968 mellan Belgien och Luxemburg gälla.

2. När en person som är bosatt i Danmark är egenföretagare i Danmark och anställd i en annan medlemsstat.

3. Vad avser olycksfallsförsäkringen inom jordbruket och ålderspensionsförsäkringen för jordbrukare: när en person är egenföretagare inom jordbruket i Tyskland och anställd i en annan medlemsstat.

4. När en person som är bosatt i Spanien är egenföretagare i Spanien och anställd i en annan medlemsstat.

5. När en person är egenföretagare i Frankrike och anställd i en annan medlemsstat än Luxemburg.

6. När en person är egenföretagare inom jordbruket i Frankrike och anställd i Luxemburg.

7. Vad avser pensionsförsäkringssystemet för egenföretagare: när en person är egenföretagare i Grekland och anställd i en annan medlemsstat.

8. När en person är egenföretagare i Italien och anställd i en annan medlemsstat.

9. När en person som är bosatt i Norge

iii) Rubriken ”L. FÖRENADE KUNGA-

är egenföretagare i Norge och anställd i en annan medlemsstat.

1305/89 av den 11 maj 1989 (EGT nr L 131, 13.5.1989, s. 1),

10. När en person är egenföretagare i Österrike och anställd i en annan medlemsstat.

— **389 R 2332:** Rådets förordning (EEG) nr 2332/89 av den 18 juli 1989 (EGT nr L 224, 2.8.1989, s. 1),

11. När en person är egenföretagare i Portugal och anställd i en annan medlemsstat.

— **389 R 3427:** Rådets förordning (EEG) nr 3427/89 av den 30 oktober 1989 (EGT nr L 331, 16.11.1989, s. 1),

12. När en person är bosatt i Finland är egenföretagare i Finland och anställd i en annan medlemsstat.

— **391 R 2195:** Rådets förordning (EEG) nr 2195/91 av den 25 juni 1991 (EGT nr L 206, 29.7.1991, s. 2),

13. När en person som är bosatt i Sverige är egenföretagare i Sverige och anställd i en annan medlemsstat.”

— **392 R 1248:** Rådets förordning (EEG) nr 1248/92 av den 30 april 1992 (EGT nr L 136, 19.5.1992, s. 7),

2. **372 R 0574:** Rådets förordning (EEG) nr 574/72 av den 21 mars 1972 om regler för genomförande av förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen (EGT nr L 74, 27.3.1972, s. 1), uppdaterad genom

— **392 R 1249:** Rådets förordning (EEG) nr 1249/92 av den 30 april 1992 (EGT nr L 136, 19.5.1992, s. 28),

— **393 R 1945:** Rådets förordning (EEG) nr 1945/93 av den 30 juni 1993 (EGT nr L 181, 23.7.1993, s. 1).

— **383 R 2001:** Rådets förordning (EEG) nr 2001/83 av den 2 juni 1983 (EGT nr L 230, 22.8.1983, s. 6),

a) Bilaga I skall ändras på följande sätt:

i) Efter avsnitt ”J. NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:

och senare ändrad genom

— **385 R 1660:** Rådets förordning (EEG) nr 1660/85 av den 13 juni 1985 (EGT nr L 160, 20.6.1985, s. 1),

— **385 R 1661:** Rådets förordning (EEG) nr 1661/85 av den 13 juni 1985 (EGT nr L 160, 20.6.1985, s. 7),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **386 R 0513:** Kommissionens förordning (EEG) nr 513/86 av den 26 Februari 1986 (EGT nr L 51, 28.2.1986, s. 44),

— **386 R 3811:** Rådets förordning (EEG) nr 3811/86 av den 11 december 1986 (EGT nr L 355, 16.12.1986, s. 5),

— **389 R 1305:** Rådets förordning (EEG) nr

”K. NORGE

1. Sosial- og helsedepartementet (Social- och hälsodepartementet), Oslo.

2. Kommunal- og arbeidsdepartementet (Kommunal- och arbetsdepartementet), Oslo.

3. Barne- og familiedepartementet (Barn- och familjedepartementet), Oslo.

L. ÖSTERRIKE

1. Bundesminister für Arbeit und Soziales (Förbundsministern för arbetsmarknadsfrågor och sociala frågor), Wien.

2. Bundesminister für Umwelt, Jugend und Familie (Förbundsministern för miljö-, ungdoms- och familjefrågor), Wien.”

- ii) Rubriken "K. PORTUGAL" skall ändras till "M. PORTUGAL" och följande text skall införas:

"N. FINLAND

Sosiaali — ja terveystieteiden tutkimuskeskus — Social- och hälsovårdsministeriet (Social- och hälsovårdsdepartementet), Helsingfors.

O. SVERIGE

Regeringen (Socialdepartementet), Stockholm."

- iii) Rubriken "L. FÖRENADE KUNGLARIKET" skall ändras till "P. FÖRENADE KUNGLARIKET".

- b) Bilaga 2 skall ändras på följande sätt:

- i) Efter avsnitt "J. NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:

"K. NORGE

1. Arbetslöshetsförmåner

Arbetsdirektoratet, Oslo, fylkesarbeidskontorene og de lokale arbeidskontorer på bostedet eller oppholdsstedet (Arbetsdirektoratet, Oslo, länsarbetskontoren och de lokala arbeidskontoren på bosättnings- eller vistelseorten).

2. Alla andra förmåner enligt den norska lagen om social trygghet

Rikstrygdeverket, Oslo, fylkestygdekontorene og de lokale trygdekontorer på bostedet eller oppholdsstedet (Riksforsikringsverket, Oslo, länsforsikringskontoren och de lokala försikringskontoren på bosättnings- eller vistelseorten).

3. Familjebidrag

Rikstrygdeverket, Oslo, og de lokale trygdekontorer på bostedet eller oppholdsstedet (Riksforsikringsverket, Oslo, och de lokala försikringskontoren

på bosättnings- eller vistelseorten.

4. Pensionsförsäkring för sjömän

Pensjonstrygden for sjømenn (Pensionsförsäkringen för sjömän), Oslo.

L. ÖSTERRIKE

De österrikiska institutionernas behörighet bestäms av regler i österrikisk lagstiftning, om inte annat anges nedan:

1. Sjukförsäkring

- a) Om personen i fråga är bosatt inom en annan medlemsstats territorium och en Gebietskrankenkasse (distriktssjukförsäkring) är behörig för en försäkring och enligt österrikisk lagstiftning den lokala behörigheten inte kan avgöras skall den lokala behörigheten fastställas enligt följande:

- Den Gebietskrankenkasse (distriktsjukförsäkring) som är behörig för den senaste anställningen i Österrike, eller
- den Gebietskrankenkasse (distriktsjukförsäkring) som är behörig för den senaste bosättningen i Österrike, eller
- om det aldrig har förelegat en anställning för vilken en distriktsjukförsäkring var behörig eller ingen bosättning i Österrike förelegat Wiener Gebietskrankenkasse (distriktsjukförsäkringen i Wien).

- b) När avsnitten 4 och 5 i del III kapitel 1 i förordningen tillämpas i förening med artikel 95 i tillämpningsförfordningen med avseende på återbetalning av kostnader för förmåner till personer som har rätt till pension enligt ASVG (lagen om allmän socialförsäkring):

Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger (De österrikiska socialförsäkringsorganens

huvudorganisation), Wien, varvid återbetalning av kostnaderna skall göras från de avgifter för pensionärernas sjukförsäkring som uppburits av huvudorganisationen.

2. Pensionsförsäkring

Vid bestämmande av den institution som är ansvarig för betalning av en förmån skall endast försäkringsperioder enligt österrikisk lagstiftning beaktas.

3. Arbetslöshetsförsäkring

a) För anmälan av arbetslöshet:

Det Arbeitsamt (arbetskontor) som är behörigt på den berörda personens bosättnings- eller vistelseort.

b) För utfärdande av blanketterna E 301, E 302 och E 303:

Det Arbeitsamt (arbetskontor) som är behörigt på den berörda personens arbetsort.

4. Familjeförmåner

a) Familjeförmåner med undantag för Karenzurlaubsgeld (särskild moderskapsförmån):

Finanzamt (Finanskontoret).

b) Karenzurlaubsgeld (särskild moderskapsförmån):

Det Arbeitsamt (arbetskontor) som är behörigt på den berörda personens bosättnings- eller vistelseort."

ii) Rubriken "K. PORTUGAL" skall ändras till "M. PORTUGAL" och följande text skall införas:

"N. FINLAND

1. Sjukdom och moderskap

a) Kontantförmåner:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsans-

talten, Helsingfors, eller den arbetslöshetskassa där personen i fråga är försäkrad.

b) Vårdförmåner:

i) Återbetalningar enligt sjukförsäkringen:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors, eller den arbetslöshetskassa där personen i fråga är försäkrad.

ii) Allmän hälso- och sjukhusvård:

De lokala inrättningar som lämnar vård enligt systemet.

2. Ålderdom, invaliditet, dödsfall (pensioner)

a) Folkpension:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors, eller

b) Arbetspension:

Den arbetspensionsinrättning som beviljar och betalar ut pensionen.

3. Olycksfall i arbetet, arbetssjukdomar:

Den försäkringsinrättning som svarar för olycksfallsförsäkringen för personen i fråga.

4. Dödsfallsersättningar

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors, eller den institution som svarar för utbetalning av förmåner vid olycksfallsförsäkring.

5. Arbetslöshet

a) Grundsystem:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors, eller

b) Tilläggsystem:

En behörig arbetslöshetskassa.

”K. NORGE

6. Familjeförmåner

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors.

De lokale arbeidskontorer og trygdekontorer på bostedet eller oppholdsstedet (de lokale arbeidskontoren och försäkringskontoren på bosättnings- eller vistelseorten).

O. SVERIGE

1. Alla fall utom arbetslöshet

a) Som allmän regel:

Den försäkringskassa hos vilken personen är försäkrad.

b) För sjömän som inte är bosatta i Sverige:

Göteborgs allmänna försäkringskassa, sjöfartskontoret.

c) För tillämpningen av tillämpningsförordningens artiklar 35 till 59 på personer som inte är bosatta i Sverige:

Stockholms läns allmänna försäkringskassa, utlandsavdelningen.

d) För tillämpningen av tillämpningsförordningens artiklar 60 till 77 på personer, med undantag för sjömän som inte är bosatta i Sverige:

— Försäkringskassan på den ort där olycksfallet i arbete inträffade eller där arbetssjukdomen visade sig, eller

— Stockholms läns allmänna försäkringskassa, utlandsavdelningen.

2. Arbetslöshetsförmåner

Arbetsmarknadsstyrelsen.”

iii) Rubriken ”L. FÖRENADE KUNGARIKET” skall ändras till ”P. FÖRENADE KUNGARIKET”.

c) Bilaga 3 skall ändras på följande sätt:

i) Efter avsnitt ”J. NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:

L. ÖSTERRIKE

1. Sjukförsäkring

a) I alla fall, utom för tillämpningen av förordningens artiklar 27 och 29 och tillämpningsförordningens artiklar 30 och 31 i förhållande till den institution på en pensionärs bosättningsort som nämns i förordningens artikel 27:

Den Gebietskrankenkasse (distriktsjukhuskassa) som är behörig på personens bosättnings- eller vistelseort.

b) För tillämpningen av förordningens artiklar 27 och 29 och tillämpningsförordningens artiklar 30 och 31 i förhållande till den institution på en pensionärs bosättningsort som nämns i förordningens artikel 27:

Den behöriga institutionen.

2. Pensionsförsäkring

a) Om personen har varit omfattad av österrikisk lagstiftning med undantag för tillämpningen av tillämpningsförordningens artikel 53:

Den behöriga institutionen.

b) I alla andra fall med undantag för tillämpningen av tillämpningsförordningens artikel 53:

Pensionsversicherungsanstalt der Angestellten (Pensionsförsäkringsanstalten för anställda), Wien.

c) För tillämpningen av tillämpningsförordningens artikel 53:

Hauptverband der österreichischen

Sozialversicherungsträger (De österrikiska socialförsäkringsorganens huvudorganisation), Wien.

3. Olycksfallsförsäkring

a) Vårdförmåner:

— Den Gebietskrankenkasse (distriktssjukvårdskassa) som är behörig på personens bosättnings- eller vistelseort,

— eller Allgemeine Unfallversicherungsanstalt (Allmänna olycksfallsförsäkringsanstalten), Wien, kan utge förmåner.

b) Kontantförmåner:

i) I alla fall med undantag för tillämpningen av tillämpningsförförordningens artikel 53 i förening med artikel 77:

Allgemeine Unfallversicherungsanstalt (Allmänna olycksfallsförsäkringsanstalten), Wien.

ii) För tillämpningen av tillämpningsförförordningens artikel 53 i förening med artikel 77:

Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger (De österrikiska socialförsäkringsorganens huvudorganisation), Wien.

4. Arbetslöshetsförsäkring

Det Arbeitsamt (arbetskontor) som är behörigt på personens bosättnings- eller vistelseort.

5. Familjeförmåner

a) Familjeförmåner med undantag för Karenzurlaubsgeld (särskild moderskapsförmån):

Det Finanzamt (finanskontor) som är behörigt på förmånstagarens bosättnings- eller vistelseort.

b) Karenzurlaubsgeld (särskild moderskapsförmån):

Det Arbeitsamt (arbetskontor) som är behörigt på personens bosättnings- eller vistelseort.”

ii) Rubriken ”K. PORTUGAL” skall ändras till ”M. PORTUGAL” och följande text skall införas:

”N. FINLAND

1. Sjukdom och moderskap

a) Kontantförmåner:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors, eller

b) Vårdförmåner:

i) Återbetalningar enligt sjukförsäkringen:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors, eller

ii) Allmän hälso- och sjukhusvård:

De lokala inrättningar som lämnar vård enligt systemet.

2. Ålderdom, invaliditet, dödsfall (pensioner)

a) Folkpension:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors, eller

b) Arbetspension:

Eläketurvakeskus/Pensionsskyddsentralen, Helsingfors.

3. Dödsfallsersättningar

Allmän dödsfallsersättning:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors.

4. Arbetslöshet

a) Grundsystem:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors.

b) Inkomstanknutet system:

i) När det gäller artikel 69: Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors.

ii) I andra fall:

den behöriga arbetslöshetskassa där personen i fråga är försäkrad.

5. Familjeförmåner

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors.

O. SVERIGE

1. Alla fall utom arbetslöshet

Försäkringskassan på bosättnings- eller vistelseorten.

2. Arbetslöshet

Länsarbetsnämnden på bosättnings- eller vistelseorten."

iii) Rubriken "L. FÖRENADE KUNGLARIKET" skall ändras till "P. FÖRENADE KUNGARIKET".

d) Bilaga 4 skall ändras på följande sätt:

i) Efter avsnitt "J. NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:

"K. NORGE

1. Arbetslöshetsförmåner

Arbetsdirektoratet (Arbetsdirektoratet), Oslo.

2. I alla andra fall

Rikstrygdeverket (Riksförsäkringsverket), Oslo.

L. ÖSTERRIKE

1. Sjuk-, olycksfalls- och pensionsförsäkring

Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger (De österrikiska socialförsäkringsorganens huvudorganisation), Wien.

2. Arbetslöshetsförsäkring

a) Ärenden med Tyskland:

Landesarbeitsamt Salzburg (provinsarbetskontoret Salzburg), Salzburg.

b) I alla andra fall:

Landesarbeitsamt Wien (provinsarbetskontoret, Wien), Wien.

3. Familjeförmåner

a) Familjeförmåner med undantag för Karenzurlaubsgeld (särskild moderskapsförmån):

Bundesministerium für Umwelt, Jugend und Familie (Förbundsministeriet för miljö-, ungdoms- och familjefrågor), Wien.

b) Karenzurlaubsgeld (särskild moderskapsförmån):

Landesarbeitsamt Wien (Provinsarbetskontoret Wien), Wien."

ii) Rubriken "K. PORTUGAL" skall ändras till "M. PORTUGAL" och följande text skall införas:

"N. FINLAND

1. Sjuk- och moderskapsförsäkring, folkpensioner, familjeförmåner, arbetslöshetsförmåner och dödsfallsersättningar:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors.

2. Arbetspensioner:

Eläketurvakeskus/Pensionsskyddscentralen, Helsingfors.

3. Olycksfall i arbetet, arbetssjukdomar
Tapaturmavakuutuslaitosten Liitto/O-lycksfallsförsäkringsanstalternas Förbund, Helsingfors.”
- O. SVERIGE
1. Alla fall utom arbetslöshet
Riksförsäkringsverket.
2. Arbetslöshet
Arbetsmarknadsstyrelsen.”
- iii) Rubriken ”L. FÖRENADE KUNGARIKET” skall ändras till ”P. FÖRENADE KUNGARIKET”.
- e) Bilaga 5 skall ändras på följande sätt:
- i) Efter avsnitt ”9. BELGIEN-NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:
- ”10. BELGIEN — NORGE
Ej tillämplig.
11. BELGIEN — ÖSTERRIKE
Ingen.”
- ii) Rubriken ”10. BELGIEN — PORTUGAL” skall ändras till ”12. BELGIEN — PORTUGAL” och följande text skall införas:
- ”13. BELGIEN — FINLAND
Ej tillämplig.
14. BELGIEN — SVERIGE
Ej tillämplig.”
- iii) Rubriken för avsnitt ”11. BELGIEN — FÖRENADE KUNGARIKET” skall ändras till ”15. BELGIEN — FÖRENADE KUNGARIKET” och de följande avsnitten skall omnumeras på följande sätt:
- ”16. DANMARK — TYSKLAND”
- ”17. DANMARK — SPANIEN”
- ”18. DANMARK — FRANKRIKE”
- ”19. DANMARK — GREKLAND”
- ”20. DANMARK — IRLAND”
- ”21. DANMARK — ITALIEN”
- ”22. DANMARK — LUXEMBURG”
- ”23. DANMARK — NEDERLÄNDERNA”.
- iv) Efter avsnitt ”23. DANMARK — NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:
- ”24. DANMARK — NORGE
Artikel 23 i den nordiska konventionen om social trygghet av den 15 juni 1992: avtal om ömsesidigt avstående från återbetalning enligt förordningens artiklar 36.3, 63.3 och 70.3 (kostnader för sjuk-, moderskaps- och arbetsskadeförsäkringarnas vårdförmåner och för arbetslöshetsförmåner) och enligt tillämpningsförordningens artikel 105.2 (kostnader för administrativa kontroller och läkarundersökningar).
25. DANMARK — ÖSTERRIKE
Ingen.”
- v) Rubriken ”20. DANMARK — PORTUGAL” skall ändras till ”26. DANMARK — PORTUGAL” och följande text skall införas:
- ”27. DANMARK — FINLAND
Artikel 23 i den nordiska konventionen om social trygghet av den 15 juni 1992: avtal om ömsesidigt avstående från återbetalning enligt förordningens artiklar 36.3, 63.3 och 70.3 (kostnader för sjuk-, moderskaps- och arbetsskadeförsäkringarnas vårdförmåner och för arbetslöshetsförmåner) och enligt tillämpningsförordningens artikel 105.2 (kostnader för administrativa

kontroller och läkarundersökningar).

28. DANMARK — SVERIGE

Artikel 23 i den nordiska konventionen om social trygghet av den 15 juni 1992: avtal om ömsesidigt avstående från återbetalning enligt förordningens artiklar 36.3, 63.3 och 70.3 (kostnader för sjuk-, moderskaps- och arbetsskadeförsäkringarnas vårdförmåner och för arbetslöshetsförmåner) och enligt tillämpningsförordningens artikel 105.2 (kostnader för administrativa kontroller och läkarundersökningar)."

vi) Rubriken för avsnitt "21. DANMARK — FÖRENADE KUNGARIKET" skall ändras till "29. DANMARK — FÖRENADE KUNGARIKET" och de följande avsnitten skall numreras om på följande sätt.

"30. TYSKLAND — SPANIEN"

"31. TYSKLAND — FRANKRIKE"

"32. TYSKLAND — GREKLAND"

"33. TYSKLAND — IRLAND"

"34. TYSKLAND — ITALIEN"

"35. TYSKLAND — LUXEMBURG"

"36. TYSKLAND — NEDERLÄNDERNA".

vii) Efter avsnitt "36. TYSKLAND — NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:

"37. TYSKLAND — NORGE

Ej tillämplig.

38. TYSKLAND — ÖSTERRIKE

Avdelning II nr 1 och avdelning III i avtalet av den 2 augusti 1979 om tillämpningen av konventionen om arbetslöshetsförsäkring av den 19 juli 1978."

viii) Rubriken "29. TYSKLAND — POR-

TUGAL" skall ändras till "39. TYSKLAND — PORTUGAL" och följande text skall införas:

"40. TYSKLAND — FINLAND

Ingen.

41. TYSKLAND — SVERIGE

Ingen."

ix) Rubriken för avsnitt "30. TYSKLAND — FÖRENADE KUNGARIKET" skall ändras till "42. TYSKLAND — FÖRENADE KUNGARIKET" och de följande avsnitten skall numreras om på följande sätt:

"43. SPANIEN — FRANKRIKE"

"44. SPANIEN — GREKLAND"

"45. SPANIEN — IRLAND"

"46. SPANIEN — ITALIEN"

"47. SPANIEN — LUXEMBURG"

"48. SPANIEN — NEDERLÄNDERNA".

x) Efter avsnitt "48. SPANIEN — NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:

"49. SPANIEN — NORGE

Ej tillämplig.

50. SPANIEN — ÖSTERRIKE

Ingen."

xi) Rubriken "37. SPANIEN — PORTUGAL" skall ändras till "51. SPANIEN — PORTUGAL" och följande text skall införas:

"52. SPANIEN — FINLAND

Ingen.

53. SPANIEN — SVERIGE

Ingen."

xii) Rubriken för avsnitt "38. SPANIEN — FÖRENADE KUNGARIKET" skall ändras till "54. SPANIEN — FÖRENADE KUNGARIKET" och de följande avsnitten skall numreras om på följande sätt:

"55. FRANKRIKE — GREKLAND"

"56. FRANKRIKE — IRLAND"

"57. FRANKRIKE — ITALIEN"

"58. FRANKRIKE — LUXEMBURG"

"59. FRANKRIKE — NEDERLÄNDERNA".

xiii) Efter avsnitt "59. FRANKRIKE — NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:

"60. FRANKRIKE — NORGE

Ingen.

61. FRANKRIKE — ÖSTERRIKE

Ingen."

xiv) Rubriken för avsnitt "44. FRANKRIKE — PORTUGAL" skall ändras till "62. FRANKRIKE — PORTUGAL" och de följande avsnitten skall numreras om på följande sätt:

"63. FRANKRIKE — FÖRENADE KUNGARIKET"

"64. GREKLAND — IRLAND"

"65. GREKLAND — ITALIEN"

"66. GREKLAND — LUXEMBURG"

"67. GREKLAND — NEDERLÄNDERNA".

xv) Efter avsnitt "67. GREKLAND — NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:

"68. GREKLAND — NORGE

Ingen.

69. GREKLAND — ÖSTERRIKE

Ingen."

xvi) Rubriken "50. GREKLAND — PORTUGAL" skall ändras till "70. GREKLAND — PORTUGAL" och följande text skall införas:

"71. GREKLAND — FINLAND

Ingen.

72. GREKLAND — SVERIGE

Ingen."

xvii) Rubriken för avsnitt "51. GREKLAND — FÖRENADE KUNGARIKET" skall ändras till "73. GREKLAND — FÖRENADE KUNGARIKET" och de följande avsnitten skall numreras om på följande sätt:

"74. IRLAND — ITALIEN"

"75. IRLAND — LUXEMBURG"

"76. IRLAND — NEDERLÄNDERNA".

xviii) Efter avsnitt "76. IRLAND — NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:

"77. IRLAND — NORGE

Ej tillämplig.

78. IRLAND — ÖSTERRIKE

Ingen."

xix) Rubriken "55. IRLAND — PORTUGAL" skall ändras till "79. IRLAND — PORTUGAL" och följande skall införas:

"80. IRLAND — FINLAND

Ej tillämplig.

81. IRLAND — SVERIGE

Ej tillämplig."

- xx) Rubriken för avsnitt "56. IRLAND — FÖRENADE KUNGARIKET" skall ändras till "82. IRLAND — FÖRENADE KUNGARIKET" och de följande avsnitten skall numreras om på följande sätt:
- "83. ITALIEN — LUXEMBURG"
- "84. ITALIEN — NEDERLÄNDERNA".
- xxi) Efter avsnitt "84. ITALIEN — NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:
- "85. ITALIEN — NORGE
- Ingen.
86. ITALIEN — ÖSTERRIKE
- Ingen."
- xxii) Rubriken "59. ITALIEN — PORTUGAL" skall ändras till "87. ITALIEN — PORTUGAL" och följande text skall införas:
- "88. ITALIEN — FINLAND
- Ej tillämplig.
89. ITALIEN — SVERIGE
- Ingen."
- xxiii) Rubrikerna "60. ITALIEN — FÖRENADE KUNGARIKET" och "61. LUXEMBURG — NEDERLÄNDERNA" skall ändras till "90. ITALIEN — FÖRENADE KUNGARIKET" och "91. LUXEMBURG — NEDERLÄNDERNA", och följande text skall införas:
- "92. LUXEMBURG — NORGE
- Ej tillämplig.
93. LUXEMBURG — ÖSTERRIKE
- Ingen."
- xxiv) Rubriken "62. LUXEMBURG — PORTUGAL" skall ändras till "94. LUXEMBURG — PORTUGAL" och följande text skall införas:
- "95. LUXEMBURG — FINLAND
- Återbetalningsarrangemanget av den 24 februari 1994 enligt förordningens artiklar 36.3 och 63.3.
96. LUXEMBURG — SVERIGE
- Ingen."
- xxv) Rubriken "61. LUXEMBURG — FÖRENADE KUNGARIKET" skall ändras till "97. LUXEMBURG — FÖRENADE KUNGARIKET" och följande text skall införas:
- "98. NEDERLÄNDERNA — NORGE
- Ingen.
99. NEDERLÄNDERNA — ÖSTERRIKE
- Avtalet av den 17 november 1993 om återbetalning av kostnader för socialförsäkringsförmåner."
- xxvi) Rubriken "64. NEDERLÄNDERNA — PORTUGAL" skall ändras till "100. NEDERLÄNDERNA — PORTUGAL" och följande text skall införas:
- "101. NEDERLÄNDERNA — FINLAND
- Återbetalningsarrangemanget av den 26 januari 1994 enligt förordningens artiklar 36.3 och 63.3.
102. NEDERLÄNDERNA — SVERIGE
- Ingen."
- xxvii) Rubriken "65. NEDERLÄNDERNA — FÖRENADE KUNGARIKET" skall ändras till "103. NEDERLÄNDERNA — FÖRENADE KUNGARIKET" och följande text skall införas:
- "104. NORGE — ÖSTERRIKE

Ingen.

105. NORGE — PORTUGAL

Ingen.

106. NORGE — FINLAND

Artikel 23 i den nordiska konventionen om social trygghet av den 15 juni 1992: avtal om ömsesidigt avstående från återbetalning enligt förordningens artiklar 36.3, 63.3 och 70.3 (kostnader för sjuk-, moderskaps- och arbetsskadeförsäkringarnas vårdförmåner och för arbetslöshetsförmåner) och enligt tillämpningsförordningens artikel 105.2 (kostnader för administrativa kontroller och läkarundersökningar).

107. NORGE — SVERIGE

Artikel 23 i den nordiska konventionen om social trygghet av den 15 juni 1992: avtal om ömsesidigt avstående från återbetalning enligt förordningens artiklar 36.3, 63.3 och 70.3 (kostnader för sjuk-, moderskaps- och arbetsskadeförsäkringarnas vårdförmåner och för arbetslöshetsförmåner) och enligt tillämpningsförordningens artikel 105.2 (kostnader för administrativa kontroller och läkarundersökningar).

108. NORGE — FÖRENADE KUNGARIKET

Artikel 7.3 i det administrativa avtalet av den 28 augusti 1990 om tillämpningen av konventionen om social trygghet.

109. ÖSTERRIKE — PORTUGAL

Ingen.

110. ÖSTERRIKE — FINLAND

Ingen.

111. ÖSTERRIKE — SVERIGE

Arrangemanget av den 22 december 1993 om återbetalning av kostnader inom området social trygghet.

112. ÖSTERRIKE — FÖRENADE KUNGARIKET

a) Artikel 18.1 och 18.2 i avtalet av den 10 november 1980 om tillämpningen av konventionen om social trygghet av den 22 juli 1980, i dess lydelse enligt tilläggsavtal nr 1 av den 26 mars 1986 och tilläggsavtal nr 2 av den 4 juni 1993, såvitt avser personer som inte kan göra anspråk på behandling enligt avdelning III kapitel 1 i förordningen.

b) Artikel 18.1 i avtalet, såvitt avser personer som kan göra anspråk på behandling enligt avdelning III kapitel 1 i förordningen, varvid det relevanta passet skall ersätta blankett E 111 för österrikiska medborgare som är bosatta i Österrike och brittiska medborgare som är bosatta i Förenade kungariket (med undantag för Gibraltar) när det gäller alla förmåner som omfattas av den blanketten.

113. PORTUGAL — FINLAND

Ej tillämplig.

114. PORTUGAL — SVERIGE

Ingen.”

xxviii) Rubriken ”66. PORTUGAL — FÖRENADE KUNGARIKET” skall ändras till ”115. PORTUGAL — FÖRENADE KUNGARIKET” och följande skall införas:

”116. FINLAND — SVERIGE

Artikel 23 i den nordiska konventionen om social trygghet av den 15 juni 1992: avtal om ömsesidigt avstående från återbetalning enligt förordningens artiklar 36.3, 63.3 och 70.3 (kostnader för sjuk-, moderskaps- och arbetsskadeförsäkringarnas vårdförmåner och för arbetslöshetsförmåner) och enligt tillämpningsförordningens artikel 105.2 (kostnader för administrativa kontroller och läkarundersökningar).

117. FINLAND — FÖRENADE ii) Rubriken "K. PORTUGAL" skall ändras till "M. PORTUGAL" och följande skall införas:
- KUNGARIKET
- Ingen.
- "N. FINLAND
118. SVERIGE — FÖRENADE Postipankki Oy, Helsinki — Postbanken Ab, Helsingfors.
- KUNGARIKET
- Ingen."
- O. SVERIGE
- Ingen."
- f) Bilaga 6 skall ändras på följande sätt:
- i) Efter avsnitt "J. NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:
- "K. NORGE
- Direkt betalning.
- L. ÖSTERRIKE
- Direkt betalning."
- ii) Rubriken "K. PORTUGAL" skall ändras till "M. PORTUGAL" och följande skall införas:
- "N. FINLAND
- Direkt betalning.
- O. SVERIGE
- Direkt betalning."
- iii) Rubriken "L. FÖRENADE KUNGARIKET" skall ändras till "P. FÖRENADE KUNGARIKET".
- h) Bilaga 8 skall ersättas med följande:
- "BILAGA 8
- TILLERKÄNNANDE AV FAMILJEFÖRMÅNER
- (Tillämpningsförordningens artiklar 4.8, 10a.1 d och 122)
- Tillämpningsförordningens artikel 10a.1 d tillämpas på
- A. Anställda och egenföretagare
- a) med en referensperiod på en kalendermånad i förhållandet mellan
- Belgien och Tyskland
 - Belgien och Spanien
 - Belgien och Frankrike
 - Belgien och Grekland
 - Belgien och Irland
 - Belgien och Luxemburg
 - Belgien och Norge
 - Belgien och Österrike
 - Belgien och Portugal
 - Belgien och Finland
 - Belgien och Sverige
 - Belgien och Förenade kungariket
 - Tyskland och Spanien
 - Tyskland och Frankrike
 - Tyskland och Grekland
 - Tyskland och Irland
 - Tyskland och Luxemburg
 - Tyskland och Norge
 - Tyskland och Österrike
- g) Bilaga 7 skall ändras på följande sätt:
- i) Efter avsnitt "J. NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:
- "K. NORGE
- Sparebanken NOR (Sparbanken NOR), Oslo
- L. ÖSTERRIKE
- Oesterreichische Nationalbank (Österrikes nationalbank), Wien."

- Tyskland och Finland
- Tyskland och Sverige
- Tyskland och Förenade kungariket
- Spanien och Norge
- Spanien och Österrike
- Spanien och Finland
- Spanien och Sverige
- Frankrike och Luxemburg
- Frankrike och Norge
- Frankrike och Österrike
- Frankrike och Finland
- Frankrike och Sverige
- Irland och Norge
- Irland och Österrike
- Irland och Sverige
- Luxemburg och Norge
- Luxemburg och Österrike
- Luxemburg och Finland
- Luxemburg och Sverige
- Nederländerna och Norge
- Nederländerna och Österrike
- Nederländerna och Finland
- Nederländerna och Sverige
- Norge och Österrike
- Norge och Portugal
- Norge och Finland
- Norge och Sverige
- Norge och Förenade kungariket
- Österrike och Portugal
- Österrike och Finland
- Österrike och Sverige
- Österrike och Förenade kungariket
- Portugal och Frankrike
- Portugal och Irland
- Portugal och Luxemburg
- Portugal och Finland
- Portugal och Sverige
- Portugal och Förenade kungariket
- Finland och Sverige
- Finland och Förenade kungariket
- Sverige och Förenade kungariket

b) med en referensperiod på tre kalendermånader i förhållandet mellan

- Danmark och Tyskland, Norge
- Nederländerna och Tyskland, Danmark, Frankrike, Luxemburg, Portugal

B) Egenföretagare

med en referensperiod på tre kalendermånader i förhållandet mellan

- Belgien och Nederländerna

C) Anställda

med en referensperiod på en kalendermånad i förhållandet mellan

- Belgien och Nederländerna”.

i) Bilaga 9 skall ändras på följande sätt:

i) Efter avsnitt ”J. NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:

”K. NORGE

Den genomsnittliga årskostnaden för vårdförmåner skall beräknas med beaktande av de förmåner som utgetts enligt kapitel 2 i lagen om social trygghet (lag den 17 juni 1966), enligt lagen den 19 november 1982 om kommunal sjukvård, enligt lagen den 19 juni 1969 om sjukhus och enligt lagen den 28 april 1961 om mental sjukvård.

L. ÖSTERRIKE

Följande institutioner skall inbegripas vid beräkning av den genomsnittliga årskostnaden för vårdförmåner:

Gebietskrankenkassen (Distriktssjuk-kassorna).”

ii) Rubriken ”K. PORTUGAL” skall ändras till ”M. PORTUGAL” och följande skall införas:

”N. FINLAND

Den genomsnittliga årskostnaden för vårdförmåner skall beräknas med beaktande av de allmänna hälso- och sjukhusvårdssystemen och återbetalningarna inom ramen för den sjukförsäkring och de rehabiliterings-tjänster som Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors, tillhandahåller.

O. SVERIGE

Den genomsnittliga årskostnaden för vårdförmåner beräknas med beaktande av de förmåner som utgetts enligt lagen om allmän försäkring.”

iii) Rubriken "L. FÖRENADE KUNGA-RIKET" skall ändras till "P. FÖRENADE KUNGARIKET".

j) Bilaga 10 skall ändras på följande sätt:

i) Efter avsnitt "J. NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:

"K. NORGE

1. För tillämpningen av förordningens artikel 14.1 a och b, tillämpningsförordningens artikel 11.1 a och 11.2 när arbetet utförs utanför Norge och förordningens artikel 14a.1 b:

Folketrygdekontoret for utenlandssaker (Försäkringskassan för utlandsärenden), Oslo.

2. För tillämpningen av artikel 14a.1 a om arbetet utförs i Norge:

Trygdekontoret i den kommun där personen i fråga är bosatt.

3. För tillämpningen av artikel 14.1 a i förordningen om personen ifråga är utsänd till Norge:

Trygdekontoret i den kommun där arbetsgivarens företrädare är registrerad i Norge och om arbetsgivaren inte har någon företrädare i Norge, trygdekontoret i den kommun där arbetet utförs.

4. För tillämpningen av artikel 14.2 och artikel 14.3:

Trygdekontoret i den kommun där personen ifråga är bosatt.

5. För tillämpningen av artikel 14a.2:

Trygdekontoret i den kommun där arbetet utförs.

6. För tillämpningen av artikel 14b.1 och 14b.2:

Folketrygdekontoret for utenlandssaker (Försäkringskassan för utlandsärenden), Oslo.

7. För tillämpningen av avdelning III kapitel 1, 2, 3, 4, 5 och 8 i avdelning III i förordningen och de bestämmelser som är knutna till dessa bestämmelser i tillämpningsförordningen:

Rikstrygdeverket (Riksförsäkringsverket), Oslo, och dess utsedda organ (de regionala och lokala försäkringskontoren).

8. För tillämpningen av avdelning III kapitel 6 i förordningen och de bestämmelser som är knutna till dessa bestämmelser i tillämpningsförordningen:

Arbeidsdirektoratet (Arbetsdirektoratet), Oslo, och dess utsedda organ.

9. För pensionsförsäkringssystemet för sjömän:

a) Det lokala trygdekontoret på bosättningsorten när personen i fråga är bosatt i Norge.

b) Folketrygdekontoret for utenlandssaker (Försäkringskassan för utlandsärenden), Oslo, vid betalning av förmåner enligt systemet till personer som är bosatta utomlands.

10. För familjebidrag:

Rikstrygdeverket (Riksförsäkringsverket), Oslo, och dess utsedda organ (de lokala försäkringskontoren).

L. ÖSTERRIKE

1. För tillämpningen av artikel 6.1 i tillämpningsförordningen vid egenförsäkring enligt paragraf 16 i ASVG (den allmänna socialförsäkringslagen) för personer som är bosatta utanför Österrikes territorium:

Wiener Gebietskrankenkasse (Wiens distriktssjukförsäkring), Wien.

2. För tillämpningen av artiklarna 14.1 b och 17 i tillämpningsförordningen:

Bundesminister für Arbeit und Soziales

(Federala ministern för arbetsfrågor och sociala frågor), Wien, i samverkan med Bundesminister für Umwelt, Jugend und Familie (Federala ministern för miljö-, ungdoms- och familjefrågor), Wien.

3. För tillämpningen av artiklarna 11, 11a, 12a, 13 och 14 i tillämpningsförordningen:

a) Om personen omfattas av österrikisk lagstiftning och är omfattad av sjukförsäkring:

Den behöriga sjukförsäkringsinstitutionen.

b) Om personen omfattas av österrikisk lagstiftning och inte är omfattad av sjukförsäkring:

Den behöriga olycksfallsförsäkringsinstitutionen.

c) I alla andra fall:

Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger (De österrikiska socialförsäkringsorganens huvudorganisation), Wien.

4. För tillämpningen av artiklarna 38.1 och 70.1 i tillämpningsförordningen:

Den Gebietskrankenkasse (distriktssjuk-kassa) som är behörig på familjemedlemmarnas bosättningsort.

5. För tillämpningen av artiklarna 80.2, 81 och 82.2 i tillämpningsförordningen:

Det Arbeitsamt (arbetskontor) som är behörigt på arbetstagarens senaste bosättningsort eller senaste anställningsort.

6. För tillämpningen av artiklarna 85.2 och 86.2 i tillämpningsförordningen avseende Karenzurlaubsgeld (särskild moderskapsförmån):

Det Arbeitsamt (arbetskontor) som är behörigt på arbetstagarens senaste bo-

sättnings- eller vistelseort eller på den senaste anställningsorten.

7. För tillämpningen av tillämpningsförrordningens

a) artikel 102.2 i förhållande till förordningens artiklar 36 och 63:

Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger (De österrikiska socialförsäkringsorganens huvudorganisation), Wien.

b) artikel 102.2 i förhållande till förordningens artikel 70:

Landesarbeitsamt Wien (Provinsarbetskontoret, Wien), Wien.

8. För tillämpning av artikel 110 i tillämpningsförordningen:

— Den behöriga institutionen, eller

— om det inte finns någon österrikisk behörig institution, institutionen på bosättningsorten.

9. För tillämpning av artikel 113.2 i tillämpningsförordningen:

Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger (De österrikiska socialförsäkringsorganens huvudorganisation), Wien, underförstått att återbetalning av kostnaderna för vårdförmåner skall göras från de sjukförsäkringsavgifter som denna institution erhållit från pensionärerna.”

ii) Rubriken ”K. PORTUGAL” skall ändras till ”M. PORTUGAL” och följande text skall införas:

”N. FINLAND

1. För tillämpningen av förordningens artiklar 14.1 b och 14a.1 b och tillämpningsförordningens artiklar 11.1, 11a.1, 12a, 13.2, 13.3, 14.1 och 14.2:

Eläketurvakeskus/Pensionsskyddscentralen, Helsingfors.

2. För tillämpningen av artikel 10b i tillämpningsförordningen:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors.

3. För tillämpningen av artiklarna 36 och 90 i tillämpningsförordningen:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors, samt

Työeläkelaitokset (arbetspensionsinrättningar) och Eläketurvakeskus/Pensionsskyddscentralen, Helsingfors.

4. För tillämpningen av artiklarna 37b, 38.1, 70.1, 82.2, 85.2 och 86.2 i tillämpningsförordningen:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors.

5. För tillämpningen av artiklar 41 och 59 i tillämpningsförordningen:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors, och

Eläketurvakeskus/Pensionsskyddscentralen, Helsingfors.

6. För tillämpningen av artiklarna 60—67, 71, 75, 76 och 78 i tillämpningsförordningen:

Institution på bosättningsorten eller vistelseorten: den försäkringsinrättning som utses av

Tapaturmavakuutuslaitosten Liitto/Olycksfallsförsäkringsanstaltens Förbund, Helsingfors.

7. För tillämpningen av artiklarna 80 och 81 i tillämpningsförordningen:

En behörig arbetslöshetskassa, när det gäller inkomstanknutna arbetslöshetsförmåner.

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors, när det gäller grundförmåner vid arbetslöshet.

8. För tillämpningen av artiklar 102 och 113 i tillämpningsförordningen:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors,

Tapaturmavakuutuslaitosten Liitto/Olycksfallsförsäkringsanstaltens Förbund, Helsingfors, när det gäller olycksfallsförsäkring.

9. För tillämpningen av artikel 110 i tillämpningsförordningen:

a) Arbetspensioner:

Eläketurvakeskus/Pensionsskyddscentralen, Helsingfors, när det gäller arbetspensioner.

b) Olycksfall i arbetet, arbetssjukdomar:

Tapaturmavakuutuslaitosten Liitto/Olycksfallsförsäkringsanstaltens Förbund, Helsingfors, när det gäller olycksfallsförsäkring.

c) I andra fall:

Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors.

O. SVERIGE

1. För tillämpningen av förordningens artiklar 14.1, 14a.1, 14b.1 och 14b.2 och tillämpningsförordningens artiklar 11.1 a och 11a.1:

Den försäkringskassa hos vilken personen är försäkrad.

2. För tillämpningen av artiklar 14.1 b och 14a.1 b i fall då en person är utsänd till Sverige:

Försäkringskassan på den ort där arbetet utförs.

3. För tillämpningen av artiklar 14b.1 och 14b.2 i fall då en person är utsänd till Sverige för en period som är längre än 12 månader:

- Göteborgs allmänna försäkringskassa, sjöfartskontoret.
4. För tillämpningen av artiklar 14.2, 14.3, 14a.2 och 14a.3 i förordningen:
- Försäkringskassan på bosättningsorten.
5. För tillämpningen av förordningens artikel 14a.4 och tillämpningsförordningens artiklar 11.1 b, 11a.1 b, 12a.5, 12a.6 och 12a.7 a:
- Försäkringskassan på den ort där arbetet utförs.
6. För tillämpningen av artikel 17 i förordningen:
- a) Försäkringskassan på den ort där arbetet utförs eller skall utföras, och
- b) Riksförsäkringsverket, för vissa grupper av anställda eller egenföretagare.
7. För tillämpningen av artikel 102.2:
- a) Riksförsäkringsverket.
- b) Arbetsmarknadsstyrelsen, för arbetslöshetsförmåner.”
- iii) Rubriken ”L. FÖRENADE KUNGARIKET” skall ändras till ”P. FÖRENADE KUNGARIKET”.
- k) Bilaga 11 skall ändras på följande sätt:
- i) Efter avsnitt ”J. NEDERLÄNDERNA” skall följande införas:
- ”K. NORGE
- Inget.
- L. ÖSTERRIKE
- Inget.”
- ii) Rubriken ”K. PORTUGAL” skall ändras till ”M. PORTUGAL” och följande skall införas:
- ”N. FINLAND
- Inget.
- O. SVERIGE
- Inget.”
- iii) Rubriken ”L. FÖRENADE KUNGARIKET” skall ändras till ”P. FÖRENADE KUNGARIKET”.
3. Beslut av Administrativa kommissionen för social trygghet för migrerande arbetare
- a) Beslut nr 117 av den 7 juli 1982 (EGT nr C 238, 7.9.1983, s.3).
- Punkt 2.2 i beslutet skall ha följande lydelse:
- ”I detta beslut avses med *det utsedda organet* de organ som här anges:
- Belgien* Office national des pensions (ONP), Rijksdienst voor pensioenen (RVP) (Pensionsverket), Bryssel.
- Danmark* Direktoratet for Social Sikring og Bistand (Direktoratet för social trygghet och hjälp), Köpenhamn.
- Tyskland* Verband Deutscher Rentenversicherungsträger — Datenstelle (Tyska pensionsförsäkringsinstitutionernas förbund — Datacentralen), Würzburg.
- Spanien* Instituto Nacional de la Seguridad Social (Socialförsäkringsinstitutet), Madrid.
- Frankrike* Caisse nationale d'assurance-vieillesse — Centre informatique national — travailleurs migrants SCOM (Centralkassan för åldersdomsförsäkring -Datacentralen — migrerande arbetstagare SCOM), Tours.
- Grekland* Idryma Koinonikon Asfaliseon (IKA) (Socialförsäkringsinstitutet), Athen.

<i>Irland</i>	Department of Social Welfare (Socialdepartementet), Dublin.	<i>Danmark</i>	Direktoratet for Social Sikring og Bistand (Direktoratet för social trygghet och hjälp), Köpenhamn.
<i>Italien</i>	Istituto Nazionale della Previdenza Sociale (INPS) (Statens institut för social omsorg), Rom.	<i>Tyskland</i>	Verband Deutscher Rentenversicherungsträger — Datenstelle (Tyska pensionsförsäkringsinstitutionernas förbund — Datacentralen), Würzburg.
<i>Luxemburg</i>	Centre d'informatique, d'affiliation et de perception des cotisations, commun aux institutions de securité sociale (Datacentralen för registrering och avgiftsuppbörd för de sociala trygghetsinstitutionerna), Luxemburg.	<i>Spanien</i>	Instituto Nacional de la Seguridad Social (Socialförsäkringsinstitutet), Madrid.
<i>Nederländerna</i>	Sociale Verzekeringsbank (Socialförsäkringsbanken), Amsterdam.	<i>Frankrike</i>	Caisse nationale d'assurance-veilles — Centre informatique national — travailleurs migrants SCOM (Centralkassan för åldersförsäkring -Datacentralen — migrerande arbetstagare SCOM), Tours.
<i>Norge</i>	Rikstrygdeverket (Riksförsäkringsverket), Oslo.	<i>Grekland</i>	Idryma Koinonikon Asfaliseon (IKA) (Socialförsäkringsinstitutet), Athen.
<i>Österrike</i>	Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger (De österrikiska socialförsäkringsorganens huvudorganisation), Wien.	<i>Irland</i>	Department of Social Welfare (Socialdepartementet), Dublin.
<i>Portugal</i>	Centro Nacional de Pensões (Nationella pensionscentret).	<i>Italien</i>	Istituto Nazionale della Previdenza Sociale (INPS) (Statens institut för social omsorg), Rom.
<i>Finland</i>	Eläketurvakeskus/Pensions-skyddscentralen, Helsingfors.	<i>Luxemburg</i>	Centre d'informatique, d'affiliation et de perception des cotisations, commun aux institutions de securité sociale (Datacentralen för registrering och avgiftsuppbörd för de sociala trygghetsinstitutionerna), Luxemburg.
<i>Sverige</i>	Riksförsäkringsverket, Stockholm.	<i>Nederländerna</i>	Sociale Verzekeringsbank (Socialförsäkringsbanken), Amsterdam.
<i>Förenade kungariket</i>	Department of Social Security, Records Branch, (Socialdepartementet, datacentralen), Newcastle-upon-Tyne."	<i>Norge</i>	Rikstrygdeverket (Riksförsäkringsverket), Oslo.
	b) Beslut nr 118 av den 20 april 1983 (EGT nr C 306, 12.11.1983, s. 2).	<i>Österrike</i>	Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger (De österrikiska socialförsäkringsorganens huvudorganisation), Wien.
	Punkt 2.4 i beslutet skall ha följande lydelse:	<i>Portugal</i>	Centro Nacional de Pensões (Nationella pensionscentret).
	"I detta beslut avses med <i>det utsedda organet</i> de organ som här anges:		
<i>Belgien</i>	Office national des pensions (ONP), Rijksdienst voor pensioenen (RVP) (Pensionsverket), Bryssel.		

Finland Eläketurvakeskus/Pensions-skyddscentralen, Helsingfors.

Sverige Riksförsäkringsverket, Stockholm.

Förenade kungariket Department of Social Security, Records Branch, (Socialdepartementet, datacentralen), Newcastle-upon-Tyne."

c) Beslut nr 135 av den 1 juli 1987 (EGT nr C 281, 4.11.1988, s. 7).

Punkt 2.2 i beslutet skall ha följande lydelse:

"Den förväntade eller faktiska kostnaden för förmånen överstiger följande fasta belopp:

- a) BEF 20 000 för institutionen på bosättningsorten i Belgien,
- b) DKK 3 600 för institutionen på bosättningsorten i Danmark,
- c) DEM 1 000 för institutionen på bosättningsorten i Tyskland,
- d) GRD 50 000 för institutionen på bosättningsorten i Grekland,
- e) PTE 50 000 för institutionen på bosättningsorten i Spanien,
- f) FRF 2 900 för institutionen på bosättningsorten i Frankrike,
- g) IEP 300 för institutionen på bosättningsorten i Irland,
- h) ITL 590 000 för institutionen på bosättningsorten i Italien,
- i) LUF 20 000 för institutionen på bosättningsorten i Luxemburg,
- j) NLG 1 100 för institutionen på bosättningsorten i Nederländerna,
- k) NOK 3 600 för institutionen på bosättningsorten i Norge,
- l) ATS 7 000 för institutionen på bosättningsorten i Österrike,
- m) ESP 60 000 för institutionen på bosättningsorten i Portugal,

- n) FIM 3 000 för institutionen på bosättningsorten i Finland,
- o) SEK 3 600 för institutionen på bosättningsorten i Sverige,
- p) GBP 350 för institutionen på bosättningsorten i Förenade kungariket."
- d) Beslut nr 136 av den 1 juli 1987 EGT nr C 64, 9.9.1988, s. 7).

Bilagan i beslutet skall ändras på följande sätt:

- i) Efter avsnitt "J. NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:

"K. NORGE

Inget.

L. ÖSTERRIKE

Inget."

- ii) Rubriken "K. PORTUGAL" skall ändras till "M. PORTUGAL" och följande skall införas:

"N. FINLAND

Inget.

O. SVERIGE

Inget."

- iii) Rubriken "'L. FÖRENADE KUNGARIKET" skall ändras till "P. FÖRENADE KUNGARIKET".

e) Beslut nr 150 av den 26 juni 1992 EGT nr C 229, 25.8.1993, s. 5).

Bilagan i beslutet skall ändras på följande sätt:

- i) Efter avsnitt "J. NEDERLÄNDERNA" skall följande införas:

"K. NORGE

Folketrygghkontoret for utlandssaker

Försäkringskassan för utlandsärenden), Oslo.

Fotnot 1 i bilagan skall ersättas med följande:

L. ÖSTERRIKE

1. I fall då det bara gäller familjeförmåner: det behöriga Finanzamt (finanskontoret).

2. I alla andra fall: den behöriga pensionsförsäkringsinstitutionen."

ii) Rubriken "K. PORTUGAL" skall ändras till "M. PORTUGAL" och följande text skall införas:

"N. FINLAND

1. Kansaneläkelaitos/Folkpensionsanstalten, Helsingfors,

och

2. Eläketurvakeskus/Pensionsskyddscentralen, Helsingfors.

O. SVERIGE

För förmånsberättigade som är bosatta i Sverige:

Den allmänna försäkringskassan på boplatzsorten.

För förmånsberättigade som inte är bosatta i Sverige:

Stockholms län allmänna försäkringskassa, utlandsavdelningen."

iii) Rubriken "L. FÖRENADE KUNGLARIKET" skall ändras till "P. FÖRENADE KUNGLARIKET".

B. FRI RÖRLIGHET FÖR ARBETSTAGARE

368 L 0360: Rådets direktiv 68/360/EEG av den 15 oktober 1968 om avskaffande av restriktioner för rörlighet och bosättning inom gemenskapen för medlemsstaternas arbetstagare och deras familjer (EGT nr L 257, 19.10.1968, s. 13).

"Belgiens, Danmarks, Tysklands, Greklands, Spaniens, Frankrikes, Irlands, Italiens, Luxemburgs, Nederländernas, Norges, Österrikes, Portugals, Finlands, Sveriges och Storbritanniens, beroende på vilket land som utfärdar tillståndet."

C. JÄMSTÄLLDHET MELLAN KVINNOR OCH MÄN

382 D 0043: Kommissionens beslut 82/43/EEG av den 9 december 1981 om inrättande av en rådgivande kommitté för jämställdhet mellan kvinnor och män (EGT nr L 20, 28.1.1982, s. 35), i dess lydelse enligt

— **I 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

a) Artikel 3.1 skall ha följande lydelse:

"Kommittén skall ha två ledamöter per medlemsstat".

b) Artikel 6 andra meningen skall ersättas med följande:

"Valet skall ske med en majoritet som omfattar två tredjedelar av de närvarande ledamöterna. Det krävs dock alltid minst hälften av rösterna."

c) I artikel 11 skall uttrycket "Det krävs dock alltid minst tolv röster" bytas ut mot "Det krävs dock alltid minst hälften av rösterna".

D. ARBETSRÄTT

380 L 0987: Rådets direktiv 80/987/EEG av den 20 oktober 1980 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagarna vid arbetsgivarens insolvens (EGT nr L 283, 28.10.1980, s. 23), i dess lydelse enligt

— **387 L 0164:** Rådets direktiv 87/164/EEG (EGT nr L 66, 11.3.1987, s. 11).

I bilagan avsnitt I "Arbetstagare som har ett

anställningsavtal eller ett anställningsförhållande av speciell art" skall följande läggas till:

"F. ÖSTERRIKE

1. Ledamöter i ett sådant ledningsorgan för en juridisk person som har till uppgift att rättsligt företräda denna.

2. Personer som är verksamma inom en sammanslutning och som har rätt att utöva ett bestämmande inflytande där, även om inflytandet grundar sig på delegation."

"G. SVERIGE

En anställd, eller en anställds efterlevande, som ensam eller tillsammans med nära anförvanter ägde en väsentlig del av arbetsgivarens företag eller verksamhet och som hade ett betydande inflytande över verksamheten. Detta skall gälla även om arbetsgivaren är en juridisk person utan företag eller verksamhet."

E. HÄLSA OCH SÄKERHET

1. **380 L 1107:** Rådets direktiv 80/1107/EEG av den 27 november 1980 om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för kemiska, fysikaliska och biologiska agenser i arbetet (EGT nr L 327, 3.12.1980, s. 8), i dess lydelse enligt

— **I 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **388 L 0642:** Rådets direktiv 88/642/EEG (EGT nr L 356, 24.12.1988, s. 74).

I artikel 10.2 skall "54" bytas ut mot "64".

2. **382 L 0130:** Rådets direktiv 82/130/EEG av den 15 februari 1982 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om elektrisk utrustning avsedd för användning i explosionsfarliga omgivningar i gruvor med risk för lättantändlig gruvgas (EGT nr L 59, 2.3.1982, s. 10), i dess lydelse enligt

— **I 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **388 L 0035:** Rådets direktiv 88/35/EEG av den 2 december 1989 (EGT nr L 20, 26.1.1988, s. 28),

— **391 L 0269:** Rådets direktiv 91/269/EEG av den 30 april 1991 (EGT nr L 134, 29.5.1991, s. 51).

I artikel 7.2 skall "54" bytas ut mot "64".

3. **388 D 0383:** Kommissionens beslut 88/383/EEG av den 24 februari 1988 om förbättrad information om arbetarskyddsfrågor (EGT nr L 183, 14.7.1988, s. 34):

I artikel 3 skall uttrycket "tjugofyra ledamöter" bytas ut mot "två ledamöter per medlemsstat".

4. **378 D 0618:** Kommissionens beslut 78/618/EEG av den 28 juni 1978 om inrättande av en rådgivande vetenskaplig kommitté för frågor om giftiga och miljöfarliga kemiska föreningar (EGT nr L 198, 22.7.1978, s. 17), i dess lydelse enligt

— **388 D 0241:** Kommissionens beslut 88/241/EEG av den 18 mars 1988 (EGT nr L 105, 26.4.1988, s. 29).

I artikel 3 skall talet "24" ersättas med "32" och båda talen "12" ersättas med "16".

5. Beslut av den 9 juli 1957 av företräddarna för medlemsstaternas regeringar i ministerrådet (EGT nr 28, 31.8.1957, s. 487), i dess lydelse enligt

— Rådsbeslut av den 11 mars 1965 av företräddarna för medlemsstaternas regeringar i ministerrådet (EGT nr 46, 22.3.1965, s. 698/65),

— **1 72 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 14),

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **I 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

Bilagan skall ändras på följande sätt:

a) I artikel 3 första stycket skall "fyrtioåtta" bytas ut mot "sextiofyra".

b) I artikel 9 andra stycket skall "sex" bytas ut mot "åtta".

c) I artikel 13 tredje stycket skall "nio" bytas ut mot "samtliga".

d) I artikel 18 första stycket skall "trettio-två" bytas ut mot "fyrtiotre".

e) I artikel 18 andra stycket skall "tjugofem" bytas ut mot "trettio".

6. **374 D 0325:** Rådets beslut 74/325/EEG av den 27 juni 1974 om inrättande av en rådgivande kommitté för säkerhet, hygien och hälsoskydd i arbetet (EGT nr L 185, 9.7.1974, s. 15), i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **I 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

I artikel 4.1 skall "72" bytas ut mot "96".

F. HANDIKAPPADE

393 D 0136: Rådets beslut 93/136/EEG av den 25 februari 1993 om ett tredje handlingsprogram för att hjälpa handikappade (Helios II 1993—1996) (EGT nr L 56, 9.3.1993, s. 30).

a) I artikel 9.1 a skall "24" bytas ut mot "28".

b) I artikel 10.1 b skall "12" bytas ut mot "16".

G. ANNAT

375 R 1365: Rådets förordning (EEG) nr 1365/75 av den 26 maj 1975 om bildande av en europeisk fond för förbättring av levnads- och arbetsvillkor (EGT nr L 139, 30.5.1975, s. 1), i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **I 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

a) I artikel 6.1 skall "39" bytas ut mot "51", och i artikel 6.1 a, b och c skall "tolv" bytas ut mot "sexton".

b) I artikel 10.1 skall "12" bytas ut mot "16".

V. JORDBRUK

A. ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

I. Nätverk för att samla in uppgifter om jordbruket

365 R 0079: Rådets förordning nr 79/65/EEG av den 15 juni 1965 om upprättandet av ett nätverk för insamling av redovisningsdata om inkomster och affärsverksamhet i jordbruksföretag inom Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT nr L 109, 23.6.1965, s. 1859/65), i dess lydelse enligt

— **390 R 3577:** Rådets förordning (EEG) nr 3577/90 av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 23).

Artikel 4.3 skall ersättas med följande:

"3. Antalet uppgiftslämnande företag i gemenskapen skall vara högst 80 000.

Den 1 mars 1986 skall antalet uppgiftslämnande företag vara följande:

— 12 000 för Spanien. Under de närmast följande fem åren skall antalet gradvis ökas till 15 000.

— 1 800 för Portugal. Under de närmast följande fem åren skall antalet gradvis ökas till 3 000.

Den 1 mars 1995 skall antalet uppgiftslämnande företag vara

— 2 000 för Österrike.

— 1 100 för Finland.

— 1 000 för Norge.

— 600 för Sverige. Under de närmast följande tre åren skall antalet ökas till 1 000.”

I artikel 5.1 skall följande mening läggas till:

”Österrike, Finland, Norge och Sverige skall inrätta den angivna kommittén inom 6 månader från anslutningen.”

II. Statistik

1. **372 L 0280:** Rådets direktiv 72/280/EEG av den 31 juli 1972 om de statistiska undersökningar som medlemsstaterna skall genomföra av mjölk och mjölkprodukter (EGT nr L 179, 7.8.1972, s. 2), i dess lydelse enligt

— **391 R 1057:** Kommissionens förordning (EEG) nr 1057/91 av den 26 april 1991 (EGT nr L 107, 27.4.1991, s. 11).

Artikel 4 andra stycket punkt 3 a skall ersättas med följande:

”a) kvantitet och fetthalt för insamlad mjölk och grädde; uppgifter skall lämnas separat för vart och ett av de geografiska områden som anges nedan och hänföra sig till de anläggningar som finns där:

Belgien:	Provinces/Provincies
Danmark:	—
Tyskland:	Regierungsbezirke
Grekland:	Ett enda område
Spanien:	Comunidades autónomas
Frankrike:	Régions de programme
Irland:	—
Italien:	Regioni
Luxemburg:	—
Nederländerna:	Provincies
Norge:	Fylker
Portugal:	Regiões
Österrike:	—
Finland:	—
Sverige:	—
Förenade kungariket:	Standard regions

Såvitt avser Grekland kan det dock bestäm-

mas enligt förfarandet i artikel 7 att uppgifter skall lämnas separat för närmare angivna geografiska områden.”

2. **376 L 0625:** Rådets direktiv 76/625/EEC av den 20 juli 1976 om statistiska undersökningar som medlemsstaterna skall genomföra för att bestämma produktionskapaciteten för odlingar med vissa arter av fruktträd (EGT nr L 218, 11.8.1976, s. 10), i dess lydelse enligt

— **391 R 1057:** Kommissionens förordning (EEG) nr 1057/91 av den 26 april 1991 (EGT nr L 107, 27.4.1991, s. 11).

I artikel 1.1 skall följande stycke läggas till:

”Österrike, Finland, Norge och Sverige skall för första gången genomföra de undersökningar som avses i första stycket före den 31 december 1997.”

3. **379 R 0357:** Rådets förordning (EEG) nr 357/79 av den 5 februari 1979 om statistiska undersökningar av vinodlingar (EGT nr L 54, 5.3.1979, s. 124), i dess lydelse enligt

— **393 R 3205:** Rådets förordning (EG) nr 3205/93 av den 16 december 1993 (EGT nr L 289, 24.11.1993, s. 4).

Följande artikel skall införas:

”Artikel 1 c

Österrike skall första gången genomföra en undersökning för år 1999. Den skall avse förhållandena efter gallring och plantering för säsongen 1998/1999.”

I artikel 5.4 första stycket skall orden ”och Grekland” bytas ut mot ”Grekland och Österrike”.

Följande ord skall läggas till i slutet av artikel 6.1: ”från och med säsongen 1999/2000 för Österrike.”

Artikel 6.6 första strecksatsen skall ersättas med följande:

”— för första gången före den 1 oktober 1981 för Tyskland, Frankrike och Luxemburg,

före den 1 oktober 1984 för Italien och Grekland, före den 1 oktober 1991 för Spanien och Portugal och före den 1 oktober 1996 för Österrike.”.

4. **382 L 0606:** Rådets direktiv 82/606/EEG av den 28 juli 1982 om hur medlemsstaterna skall organisera statistiska undersökningar av inkomsten för fast anställda och säsonganställda inom jordbruket (EGT nr L 247, 23.8.1982, s. 22), i dess lydelse enligt

— **391 L 0534:** Rådets direktiv 91/534/EEG av den 14 oktober 1991 (EGT nr L 288, 18.10.1991, s. 36).

I artikel 1.1 skall följande stycke läggas till:

”Den undersökning som avses i första stycket skall genomföras

— av Finland, Norge och Sverige före den 31 december 1996,

— av Österrike före den 31 december 1997.”

Bilaga 1 punkt 1 skall ha följande lydelse:

”1. För Belgien, Danmark, Tyskland (med undantag av delstaterna Berlin, Bremen, Hamburg och Saarland), Spanien, Frankrike, Irland, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Norge Österrike, Finland, Sverige och Förenade kungariket: fast anställda på heltid.”

5. **390 R 0837:** Rådets förordning (EEG) nr 837/90 av den 26 mars 1990 om medlemsstaternas statistiska rapportering om spannmålsproduktion (EGT nr L 88, 3.4.1990, s. 1), i dess lydelse enligt

— **390 R 3570:** Rådets förordning (EEG) nr 3570/90 av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.2.1990, s. 8).

Bilaga 3 skall ersättas med följande:

”BILAGA 3

REGIONER ENLIGT ARTIKEL 6

Medlemsstater	: Regional indelning
Belgique — België	: Provinces/Provincies
Danmark	: —
Deutschland	: Bundesländer
Ελλάδα	: Υπηρεσίες περιφερειακής ανάπτυξης ⁽¹⁾
España	: Comunidades autónomas
France	: Régions de programme
Irland	: —
Italia	: Regioni ⁽²⁾
Luxembourg	: —
Nederland	: Provincies
Norge	: Fylker
Österreich	: —
Portugal	: NUTS II ⁽¹⁾
Suomi	: —
Sverige	: Bidragsområde norr : Bidragsområde söder : Övriga landet
United Kingdom	: Standard regions

NUTS = Nomenklatur för statistiska territoriella enheter (”nomenclature des unités territoriales statistiques”).

⁽¹⁾ Regionala uppgifter skall lämnas inom tre år från det att denna förordning trätt i kraft.

⁽²⁾ Inom tre år från att denna förordning trätt i kraft kan den italienska regionindelningen ändras enligt NUTS I.”

6. **393 R 0959:** Rådets förordning (EEG) nr 959/93 av den 5 april 1993 om medlemsstaternas statistiska rapportering om andra grödor än spannmål (EGT nr L 98, 24.4.1993, s. 1)
- a) Bilaga 6 skall ersättas med följande:

"BILAGA 6

REGIONER ENLIGT ARTIKEL 6

Medlemsstater	: Regional indelning
Belgique — België	: Provinces/Provincies — Région
Danmark	: —
Deutschland	: Bundesländer
Ελλάδα	: Υπηρεσίες περιφερειακής ανάπτυξης ⁽¹⁾
España	: Comunidades autónomas
France	: Régions de programme
Ireland	: —
Italia	: Regioni
Luxembourg	: —
Nederland	: Provincies
Norge	: Fylker
Österreich	: —
Portugal	: NUTS II ⁽¹⁾
Medlemsstater	: Regional indelning
Suomi	: —
Sverige	: —
United Kingdom	: Standard regions

⁽¹⁾ Regionala uppgifter skall lämnas inom tre år från det att denna förordning trätt i kraft.

NUTS = Nomenklatur för statistiska territoriella enheter ("nomenclature des unités territoriales statistiques").

- b) Bilaga 8 skall ersättas med följande:

"BILAGA 8
AREALER AV MARGINELL BETYDELSE OCH AREALER SOM SKALL TAS MED I DEN NORMALA STATISTISKA UNDERSÖKNINGEN

Cronos-nummer	Primär areal eller registrerad areal	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	P	UK	N	A	FI	S		
1300	B. Torkat baljväxtfrö	m	●	●	●	●	●	m	●	●	●	●	●	m	●	●	●	1	
1320		--	●	●	m	m	●	m	●	●	●	m	●	m	●	●	●	2	
1311		m	m	m	m	m	m	m	--	m	m	m	●	●	m	m	m	3	
1335		m	--	●	●	●	●	●	m	●	m	m	m	●	--	●	--	--	4
1331		m	--	m	●	m	m	m	--	●	m	m	●	--	m	--	--	--	5
1343		--	--	m	m	m	m	m	--	m	--	--	m	m	--	m	--	--	6
1341 } 1342 } 1349 }		Annat torkat baljväxtfrö	--	--	m	●	m	m	--	●	--	--	m	m	--	m	m	--	7
1350	C. Rotfrukter	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	8	
1360		●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	9	
1370		●	●	●	●	●	●	●	●	●	m	●	●	●	●	●	●	10	
1381		●	●	●	--	m	●	●	●	●	m	m	m	m	--	m	m	m	11
1382		m	m	m	m	m	●	●	●	●	m	m	m	●	●	m	m	m	12
1400	D. Industrigrödor	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	13	
1420		●	●	●	--	m	●	●	m	●	●	●	●	●	●	●	●	14	
1430		--	--	●	●	●	●	●	●	●	--	--	●	--	●	m	--	15	
1470		--	--	m	●	●	●	●	--	●	--	--	m	--	●	--	--	16	
1460 + 1520		●	m	m	--	--	●	m	m	m	m	●	●	●	m	m	m	17	
1490 + 1540		--	--	--	●	●	m	--	m	--	--	--	m	--	--	--	--	18	
1480 (exkl. 1490)		m	m	m	m	m	m	--	m	●	m	m	●	●	m	m	m	19	
1530		--	--	--	--	m	--	m	--	●	--	--	--	--	--	--	--	20	
1550		m	--	m	●	●	●	●	●	●	--	--	●	--	m	--	--	21	
1560		m	--	●	--	m	m	m	m	●	--	--	m	m	--	m	--	--	22
1570 + 1571	m	--	m	m	m	m	--	m	m	m	m	m	●	--	m	--	m	23	
2600	E. Summa fodergrödor (från åkermark)	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	24	
2610		●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	25	
2625		●	●	●	m	●	●	●	m	●	●	●	●	●	●	●	m	26	
2680		●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	●	27	
2612 } 2671 } 2672 } 2673 }		Annat grönfoder	●	●	●	●	●	●	●	●	●	m	●	●	●	●	m	●	28
1600 + 2260		F. Grönsaker	●	●	●	●	●	●	m	●	m	●	●	●	●	●	●	●	29
3001		G. Blommor och prydnadsväxter	m	m	●	●	m	●	m	●	m	●	m	●	m	m	m	m	30
3310	H. Fröodlingar	m	●	●	●	m	●	m	●	m	●	m	m	●	m	m	●	31	
2696	I. Träda inkl. gröngödslingsträda	●	●	●	●	●	●	●	●	m	●	●	●	●	●	●	●	32	

● Skall tas med i den normala statistiska undersökningen enligt artikel 3.1

m Arealer av marginell betydelse (dvs. arealer mindre än 5 000 ha och mindre än 1 % av odlingsmarken i medlemsstaten i fråga)

-- Grödan odlas inte

Bokstäverna B, C, D, E, F, G, H och I hänvisar till rubrikerna i bilaga 2."

III. Kvalitetspolitik

1. **392 R 2081:** Rådets förordning (EEG) nr 2081/92 av den 14 juli 1992 om skydd för geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel (EGT nr L 208, 24.7.1992, s. 1).

Följande mening skall läggas till i artikel 2.7, 10.1 och 17.1:

”För Österrike, Finland, Norge och Sverige skall den frist som här anges räknas från dagen för anslutningen.”

2. **392 R 2082:** Rådets förordning (EEG) nr 2082/92 av den 14 juli 1992 om särartsskydd för jordbruksprodukter och livsmedel (EGT nr L 208, 24.7.1992, s. 9).

Följande mening skall läggas till i artikel 7.4:

”Österrike, Finland, Norge och Sverige skall offentliggöra dessa uppgifter inom 6 månader efter anslutningen.”

Följande mening skall läggas till i artikel 14.1:

”För Österrike, Finland, Norge och Sverige skall den frist som här anges räknas från dagen för anslutningen.

B. GEMENSAMMA MARKNADSORGANISATIONER

I. Mjök och mjökprodukter

1. **368 R 0985:** Rådets förordning (EEG) nr 985/68 av den 15 juli 1968 om fastställande av allmänna föreskrifter för intervention på marknaden för smör och grädde (EGT nr L 169, 18.7.1968, s. 1), i dess lydelse enligt

— **391 R 2045:** Rådets förordning (EEG) nr 2045/91 av den 26 juni 1991 (EGT nr L 187, 13.7.1991, s. 1).

I artikel 1.3 b skall följande strecksatser läggas till:

”— betecknat ”meierismør” för norskt smör,

— betecknat ”Teebutter” för österrikiskt kvalitetssmör,
— betecknat ”meijerivoi/mejerismør” för finskt smör,
— betecknat ”svenskt smör” för svenskt smör”.

2. **387 R 0777:** Rådets förordning (EEG) nr 777/87 av den 16 mars 1987 om ändring av föreskrifterna för interventionsuppköp på marknaden för smör och skummjörkpulver (EGT nr L 78, 20.3.1987, s. 10), i dess lydelse enligt

— **391 R 1634:** Rådets förordning (EEG) nr 1634/91 av den 13 juni 1991 (EGT nr L 150, 15.6.1991, s. 26).

I artikel 1.2 skall ”106 000 ton” ersättas med ”109 000 ton”.

3. **387 R 1898:** Rådets förordning (EEG) nr 1898/87 av den 2 juli 1987 om namnskydd av mjök och mjökprodukter vid försäljning (EGT nr L 102, 3.7.1987, s. 36), i dess lydelse enligt

— **388 R 0222:** Kommissionens förordning (EEG) nr 222/88 av den 22 december 1987 (EGT nr L 28, 1.2.1988, s. 1).

Följande beteckningar skall läggas till i bilagan:

”— kulturmölk
— rømme
— prim
— viili/fil
— smetana
— fil”.

4. **392 R 1601:** Rådets förordning (EEG) nr 1601/92 av den 15 juni 1992 om särskilda åtgärder för Kanarieöarna rörande vissa jordbruksprodukter (EGT nr L 173 av den 27 juni 1992, s. 13).

— **393 R 1974:** Kommissionens förordning (EEG) nr 1974/93 av den 22 juli 1993 (EGT nr L 180, 23.7.1993, p. 26).

I artikel 2 skall följande stycke läggas till:

”Bilagan kan ändras i enlighet med för-

farandet i artikel 30 i förordning (EEG) nr 804/68 för att vid behov utökas med vissa mjölkprodukter med ursprung i Norge och Sverige som svarar mot ögruppens behov och traditionellt exporteras dit.”

5. 392 R 3950: Rådets förordning (EEG) nr 3950/92 av den 28 december 1992 om tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT nr L 405, 31.12.1992, s. 1), i dess lydelse enligt

— **394 R 0647:** Kommissionens förordning (EG) nr 647/94 av den 23 mars 1994 (EGT nr L 80, 24.3.1994, s. 16).

Artikel 3.2 skall ändras på följande sätt:

— Tabellen i första stycket skall ersättas med följande tabell:

Medlemsstat	Leveranser	Direktförsäljning
Belgien	3 066 337	244 094
Danmark	4 454 459	889
Tyskland ⁽¹⁾	27 764 778	100 038
Grekland	625 985	4 528
Spanien	5 200 000	366 950
Frankrike	23 637 283	598 515
Irland	5 233 805	11 959
Italien	9 212 190	717 870
Luxemburg	268 098	951
Nederländerna	10 983 195	91 497
Norge	1 842 000	—
Österrike	2 205 000	367 000
Portugal	1 804 881	67 580
Finland	2 342 000	10 000
Sverige	3 300 000	3 000
Förenade kungariket	14 247 283	342 764

(¹) Härav 6 244 566 ton leveranser till uppköpare i de nya tyska delstaterna och 8 801 ton direktförsäljning i dessa delstater.

— Följande stycken skall läggas till:

”För att kompensera österrikiska ”SLOM”-producenter kan den totala leveransmängden för Österrikes leveranskvot ökas till högst 180 000 ton, att fördelas enligt gemenskapslagstiftningen. Denna reserv skall inte vara överlåtbar och får användas endast för dem vars rätt att återuppta produktionen påverkas genom anslutningen.

För att kompensera finska ”SLOM”-producenter kan den totala leveransmängden för Finlands leveranskvot ökas till högst 200 000 ton, att fördelas enligt gemenskapslagstiftningen. Denna reserv skall inte vara överlåtbar och får användas endast för dem vars rätt att återuppta produktionen påverkas genom anslutningen.

För att kompensera norska ”SLOM”-produ-

center kan den totala leveransmängden för Norges leveranskvot ökas till högst 175 000 ton, att fördelas enligt gemenskapslagstiftningen. Denna reserv skall inte vara överlåtbar och får användas endast för dem vars rätt att återuppta produktionen påverkas genom anslutningen.

Ökningar av den totala mängden och villkor för tilldelning av individuella referensmängder enligt de tre föregående styckena skall beslutas med tillämpning av förfarandet i artikel 11.”

I artikel 4.1 skall följande stycke läggas till:

”För Norge, Österrike och Finland skall dock den 31 mars 1995 gälla som datum i stället för den 31 mars 1993 och för Sverige skall den 31 mars 1996 gälla som datum i stället för den 31 mars 1993.”

I artikel 11 skall följande stycke läggas till:

”För Norge, Österrike, Finland och Sverige skall 1992 utgöra referensår för den mjölk som betecknas som representativ och den representativa genomsnittliga fetthalten för levererad mjölk skall fastställas till 3,87 % för Norge, 4,03 % för Österrike, 4,34 % för Finland och 4,33 % för Sverige.”

II. Nötkött

1. **368 R 0805:** Rådets förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött (EGT nr L 148, 27.6.1968, s. 24), i dess lydelse enligt

— **393 R 3611:** Rådets förordning (EEG) nr 3611/93 av den 22 december 1993 (EGT nr L 328, 29.12.1993, s. 7).

I artikel 4b skall följande punkt införas:

”3a. Trots vad som föreskrivs i punkt 3 b skall det totala antalet djur i de regionala ramar som skall upprättas av Norge, Österrike, Finland och Sverige vara följande:

- 175 000 för Norge
- 423 000 för Österrike
- 250 000 för Finland
- 250 000 för Sverige.

I enlighet med förfarandet i artikel 27 skall kommissionen fastställa tillämpningsregler för denna punkt och då särskilt nödvändiga anpassnings- och övergångsregler.”

I artikel 4d skall följande punkt införas:

”1a. Trots vad som föreskrivs i punkt 2—4 skall i Norge, Österrike, Finland och Sverige de individuella ramarna fördelas mellan producenterna på grundval av det totala antal bidragsrättigheter som reserverats för var och en av dessa medlemsstater. Detta totala antal skall vara följande:

- 50 000 för Norge,
- 325 000 för Österrike,
- 55 000 för Finland,
- 155 000 för Sverige.

Detta antal omfattar både de bidragsrättigheter som skall fördelas från början och de nationella reserver som dessa medlemsstater byggt upp.

Kommissionen skall i enlighet med förfarandet i artikel 27 fastställa tillämpningsföreskrifter för detta stycke och då särskilt nödvändiga anpassnings- och övergångsregler.”

2. **390 R 1186:** Rådets förordning (EEG) nr 1186/90 av den 7 maj 1990 om utvidgning av tillämpningsområdet för gemenskapsklassificeringen för slaktkroppar av fullvuxna nötkreatur (EGT nr L 119, 11.5.1990, s. 32).

Följande stycke skall läggas till i artikel 1.1:

”I Norge och Finland skall de åtgärder som föreskrivs i första stycket vara genomförda den 1 januari 1996.”

III. Humle

1. **371 R 1696:** Rådets förordning (EEG) nr 1696/71 av den 26 juli 1971 om den gemensamma organisationen av marknaden för humle (EGT nr L 175, 4.8.1971, s. 1), i dess lydelse enligt

— **392 R 3124:** Rådets förordning (EEG) nr 3124/92 av den 26 oktober 1992 (EGT nr L 313, 30.10.1992, s. 1).

Följande mening skall läggas till i artikel 17.6:

”För Österrike skall tiden vara 5 år från dagen för anslutningen.”

2. **377 R 1784:** Rådets förordning (EEG) nr 1784/77 av den 19 juli 1977 om certifiering av humle (EGT nr L 200, 8.8.1977, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 1987:** Rådets förordning (EEG) nr 1987/93 av den 19 juli 1993 (EGT nr L 182, 24.7.1993, s. 1).

Följande mening skall läggas till i artikel 9:

”Österrike skall lämna dessa uppgifter inom 3 månader efter anslutningen.”

3. **382 R 1981:** Rådets förordning (EEG) nr 1981/82 av den 19 juli 1982 om en förteckning över regioner i gemenskapen där produktionsstöd för humle bara beviljas erkända producentgrupper (EGT nr L 215, 23.7.1982, s. 3), i dess lydelse enligt

— **392 R 3337:** Rådets förordning (EEG) nr 3337/92 av den 16 november 1992 (EGT nr L 336, 20.11.1992, s. 2).

I förteckningen i bilagan skall följande område läggas till:

”Österrike”.

IV. Utsäde

371 R 2358: Rådets förordning (EEG) nr 2358/71 av den 26 oktober 1971 om den gemensamma organisationen av marknaden för utsäde (EGT nr L 246, 5.11.1971, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 3375:** Kommissionens förordning (EG) 3375/93 av den 9 december 1993 (EGT nr L 303, 10.12.1993, s. 9).

I artikel 8 läggs följande stycken till:

”Om kommissionen lämnar sitt tillstånd får dock Norge och Finland bevilja stöd för

— vissa mängder utsäde

— vissa mängder spannmål för utsäde

som producerats i enbart dessa länder på grund av de särskilda klimatförhållandena.

Inom tre år från dagen för anslutningen skall kommissionen lämna rådet en rapport, baserad på uppgifter som i god tid lämnats av de båda ovan nämnda medlemsstaterna, om verkningarna av det stöd som har lämnats enligt tillstånden samt föreslå rådet de åtgärder som kan behövas. Rådet skall fatta sitt beslut med tillämpning av förfarandet i artikel 3.4.”

V. Ägg och fjäderfä

375 R 2782: Rådets förordning (EEG) nr 2782/75 av den 29 oktober 1975 om produktion och försäljning av kläckägg och kycklingar (EGT nr L 282, 1.11.1975, s. 100), i dess lydelse enligt

— **391 R 1057:** Kommissionens förordning (EEG) nr 1057/91 av den 26 april 1991 (EGT nr L 107, 27.4.1991, s. 11).

a) Artikel 5.2 skall ha följande lydelse:

”Kläckägg skall transporteras i förpackningar som är oklanderligt rena och innehåller ägg av enbart samma slag, samma kategori och från samma slags fjäderfä och som kommer från ett och samma hönseri samt skall i varje fall vara märkta med ”oeufs à couver”, ”broedeieren”, ”rugeaeg”, ”Bruteier”, ”αυγά προς εκκόλαψιν”, ”huevos para incubar”, ”eggs for hatching”, ”uova da cova”, ”rugeegg”, ”ovos para incubação”, ”munia haudottavaksi” eller ”kläckägg”.

b) Artikel 6 skall ha följande lydelse:

”Kläckägg från tredje land får endast importeras om de med minst tre millimeter stora bokstäver är märkta med ursprungsland samt beteckningen ”à couver”, ”broedei”, ”rugeaeg”, ”Brutei”, ”προς εκκόλαψιν”, ”para incubar”, ”hatching”, ”cova”, ”rugeegg”, ”para incubação”, ”haudottavaksi”, ”förkläckning”. Äggförpackningar skall innehålla endast kläckägg av samma slag, av samma kategori och från samma slags fjäderfä och skall ha

samma ursprungsland, samma leverantör och i vart fall vara märkta med följande:

- a) de uppgifter som skall finnas på äggen,
- b) vilket slags fjäderfä som äggen kommer från,
- c) leverantörens namn eller firma samt adress."

VI. Socker

1. **368 R 0206:** Rådets förordning (EEG) nr 206/68 av den 20 februari 1968 om rambestämmelser för kontrakt och branschavtal om köp av sockerbeter (EGT nr L 47, 23.2.1968, s. 1), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

a) Artikel 5.4 skall ersättas med följande:

"4. Då sockerbeterna levereras fritt sockerfabrik i Danmark, Spanien, Finland, Grekland, Irland, Portugal och Förenade kungariket skall avtalet innehålla en bestämmelse om att tillverkaren skall vara med och bära transportkostnaderna och ange en procentandel eller ett belopp för detta."

b) I artikel 8 a skall följande stycke läggas till:

"För Norges, Österrikes, Finlands och Sveriges vidkommande skall

— hänvisningarna till "marknadsåret 1967/1968" i artikel 4.2, 5.2, 6.2 och 10.2 ersättas med "marknadsåret 1994/1995",

— hänvisningarna till "före sockermarknadsåret 1968/1969" i artikel 5.3 och 8 d ersättas med "före sockermarknadsåret 1995/1996"."

2. **381 R 1785:** Rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaderna för socker (EGT nr L 177, 1.7.1981, s. 4), i dess lydelse enligt

— **394 R 0133:** Rådets förordning (EEG) nr

133/94 av den 24 januari 1994 (EGT nr L 22, 27.1.1994, s. 7).

a) I artikel 16 a skall följande punkt läggas till:

"2 a. Under det första året efter anslutningen får Finland importera råsocker från tredje land till reducerad avgift inom en högsta mängd av 40 000 ton.

Bestämmelserna i föregående stycke skall ses över i samband med att denna förordning omarbetas före utgången av marknadsåret 1994/1995."

b) Artikel 16 a.7 första stycket skall ersättas med följande:

"7. Den begäran om licens som avses i punkt 6 skall ges in till behöriga myndigheter i Portugal och i Finland tillsammans med ett intyg från ett raffinaderi att detta åtagit sig att i Portugal och i Finland, inom sex månader efter importen, raffinera den ifrågavarande mängden råsocker."

c) I artikel 16 a.10 skall inledningsfrasen ersättas med följande:

"Portugal och Finland skall lämna till kommissionen"

d) Artikel 24.1 första stycket skall ersättas med följande:

"1. Medlemsstaterna fördelar i enlighet med denna artikel inom sitt territorium en A-kvot och en B-kvot mellan varje socker- respektive isoglukosproducerande företag som

— antingen under marknadsåret 1993/1994 erhållit en A-kvot och en B-kvot

— eller, i fråga om Österrike, Finland och Sverige, har producerat socker eller isoglukos under kalenderåret 1994."

e) Artikel 24.2 skall ersättas med följande:

"2. För tilldelning av A-kvoter och B-kvoter enligt punkt 1 skall följande basmängder gälla:

I Basmängd A

Region	a) Basmängd A socker ⁽¹⁾	b) Basmängd A isoglukos ⁽²⁾
Danmark	328 000,0	—
Tyskland	1 990 000,0	28 882,0
Grekland	290 000,0	10 522,0
Spanien	960 000,0	75 000,0
Frankrike (moderlandet)	2 530 000,0	15 887,0
Frankrike (utomeuropeiska departementen)	466 000,0	—
Irland	182 000,0	—
Italien	1 320 000,0	16 569,0
Nederländerna	690 000,0	7 426,0
Österrike	316 529,0	—
Portugal (fastlandet)	54 545,5	8 093,9
Azorerna	9 090,9	—
Finland	133 433,0	10 845,0
Sverige	336 364,0	—
Benelux	56 667,0	680 000,0
Förenade kungariket	1 040 000,0	21 696,0
(1) I ton raffinerat socker.		
(2) I torrvara.		

II Basmängd B

Region	a) Basmängd B socker ⁽¹⁾	b) Basmängd B isoglukos ⁽²⁾
Danmark	96 629,3	—
Tyskland	612 312,9	6 802,0
Grekland	29 000,0	2 478,0
Spanien	40 000,0	8 000,0
Frankrike (moderlandet)	759 232,8	4 135,0
Frankrike (utomeuropeiska departementen)	46 600,0	—
Irland	18 200,0	—
Italien	248 250,0	3 902,0

Region	a) Basmängd B socker ⁽¹⁾	b) Basmängd B isoglukos ⁽²⁾
Nederländerna	182 000,0	1 749,0
Österrike	73 881,0	—
Portugal (fastlandet)	5 454,5	1 906,1
Azorererna	909,1	—
Finland	13 343,0	1 085,0
Sverige	33 636,0	—
Benelux	146 000,0	15 583,0
Förenade kungariket	140 000,0	5 787,0
(1) I ton raffinerat socker.		
(2) I ton torrvara.		

f) I artikel 24.3 skall följande läggas till som nya andra och tredje stycken:

”Följande skall emellertid gälla i fråga om sockerproducerande företag med säte i de stater som här anges:

a) **Österrike:** A- och B-kvoten för det sockerproducerande företaget motsvarar basmängden A respektive basmängden B som fastställts i punkt 2.I a och 2.II a för Österrike.

b) **Finland:** A- och B-kvoten för det sockerproducerande företaget motsvarar basmängden A respektive basmängden B som fastställts i punkt 2.I a och 2.II a för Finland.

c) **Sverige:** A- och B-kvoten för det sockerproducerande företaget motsvarar basmängden A respektive basmängden B som fastställts i punkt 2.I a och 2.II a för Sverige.

Dessutom skall i fråga om isoglukosproducerande företag i Finland A- och B-kvoterna motsvaras av basmängderna A respektive B som fastställts i punkt 2.I b och 2.II b för Finland.”

VII. Vin och spritdrycker

1. **386 R 2392:** Rådets förordning (EEG) nr 2392/86 av den 24 juli 1986 om en gemenskapsförteckning över vinodlingar (EGT nr L 208, 31.7.1986, s. 1), i dess lydelse enligt

— **390 R 3577:** Rådets förordning (EEG) nr 3577/90 av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 23).

I artikel 4.1 första stycket skall följande mening läggas till:

”För Österrike skall förteckningen upprättas inom 2 år från dagen för anslutningen.”

2. **387 R 0822:** Rådets förordning (EEG) nr 822/87 av den 16 mars 1987 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin (EGT nr L 84, 27.3.1987, s. 1), i dess lydelse enligt

393 R 1566: Rådets förordning (EEG) nr 1566/93 av den 14 juni 1993 (EGT nr L 154, 25.6.1993, s. 39).

I artikel 9.1 andra stycket a första strecksatsen skall orden ”och Österrike” läggas till efter orden ”i Tyskland”.

3. **387 R 0823:** Rådets förordning (EEG) nr 823/87 av den 16 mars 1987 om särskilda bestämmelser för kvalitetsvin från vissa regioner (EGT nr L 84, 27.3.1987, s. 59), i dess lydelse enligt

391 R 3896: Rådets förordning (EEG) nr 3896/91 av den 16 december 1991 (EGT nr L 368, 31.12.1991, s. 3).

Följande punkt skall läggas till i artikel 15.2:

”h) för Österrike:

Följande beteckningar tillsammans med en ursprungsangivelse för vinet:

- Qualitätswein mit staatlicher Prüfnummer, Qualitätswein
- Kabinett oder Kabinettwein
- Qualitätswein besonderer Reife und Leseart oder Prädikatswein
- Spätlese oder Spätlesewein
- Auslese oder Auslesewein
- Beerenauslese oder Beerenauslesewein
- Ausbruch oder Ausbruchwein
- Trockenbeerenauslese oder Trockenbeerenauslesewein
- Eiswein, Strohwein”.

4. **389 R 1576:** Rådets förordning (EEG) nr 1576/89 av den 29 maj 1989 om allmänna regler för definition, beskrivning och presentation av spritdrycker (EGT nr L 160, 12.6.1989, s. 1), i dess lydelse enligt

— **392 R 3280:** Rådets förordning (EEG) nr 3280/92 av den 9 november 1992 (EGT nr L 327, 13.11.1992, s. 3).

a) I artikel 1.4 r skall följande läggas till och betecknas punkt 3:

”Beteckningarna ”Jägertee, ”Jagertee” och ”Jagatee” skall reserveras för den likör med ursprung i Österrike som är framställd av jordbruksalkohol, essens från vissa alkoholdrycker eller te med tillsats av ett flertal naturliga aromatiska ämnen som anges i artikel 1.2 b i direktiv 88/388/EEG. Alkoholhalten skall vara lägst 22,5 volymprocent. Sockerhalten uttryckt i invertsocker skall vara lägst 100 g per liter.”

b) I artikel 1.4 skall följande läggas till:

”u) Väkevä glögi/Spritglögg

En spritdryck som är framställd genom smaksättning av jordbruksalkohol med naturliga eller naturidentiska aromämnen av kryddnejlika och/eller kanel och genom något av följande förfaranden: maceration och/eller destillering, redestillering av alkoholen tillsammans med de ovan nämnda kryddorna, tillsats av naturliga eller naturidentiska aromämnen av

kryddnejlika eller kanel eller genom en kombination av dessa metoder.

Andra naturliga eller naturidentiska aromämnen av plantextrakter i enlighet med direktiv 88/388/EEG får också användas men aromen av de nämnda kryddorna måste vara framträdande. Innehållet av vin eller vinprodukter får inte överstiga 50 %.”

c) I artikel 4.5 andra stycket a skall följande strecksatser läggas till:

- ”— hjortron,
- åkerbär,
- tranbär,
- lingon,
- havtorn”.

d) I bilaga II skall de kategorier som här anges kompletteras enligt följande:

Kategori ”5. Brandy”
”Wachauer Weinbrand, Weinbrand Dürns-
tein”

Kategori ”7. Fruktsprit”
”Wachauer Marillenbrand”

Kategori ”12. Kumminkryddat brännvin”
”Norsk Akevitt/Norsk Akvavit/Norsk Aqua-
vit/Norwegian Aquavit”
”Svensk Aquavit/Svensk Akvavit/Swedish
Aquavit”

Kategori ”14. Likör”
”Finsk bär- eller fruktlikör
Grossglockner Alpenbitter
Mariazeller Magenlikör
Mariazeller Jagasaftl
Puchheimer Bitter
Puchheimer Schlossgeist
Steinfelder Magenbitter
Wachauer Marillenlikör”

Kategori ”15. Spritdrycker”
”Svensk Punsch/Swedish Punsch”.

Följande kategori och beteckningar skall läggas till:

Kategori ”16. Vodka: Norsk Vodka/Norwegian Vodka
Svensk Vodka/Swedish Vodka

Suomalainen Vodka/Finsk Vodka/Vodka of Finland”.

5. **389 R 2389**: Rådets förordning (EEG) nr 2389/89 av den 24 juli 1989 om allmänna regler för klassificering av vindruvsorter (EGT nr L 232, 9.8.1989, s. 1), i dess lydelse enligt

— **390 R 3577**: Rådets förordning (EEG) nr 3577/90 av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 23).

I artikel 3.1 före uttrycket ”— Region i Portugal” skall följande införas:

”— Bundesland i Österrike”.

6. **389 R 2392**: Rådets förordning (EEG) nr 2392/89 av den 24 juli 1989 om allmänna regler för beskrivning och presentation av viner och druvmust (EGT nr L 232, 9.8.1989, s. 13), i dess lydelse enligt

— **391 R 3897**: Rådets förordning (EEG) nr 3897/91 av den 16 december 1991 (EGT nr L 368, 31.12.1991, s. 5).

I artikel 2.3 i skall första strecksatsen ersättas med följande:

”— ”Landwein” för bordsvin från Tyskland och Österrike”.

7. **389 R 3677**: Rådets förordning (EEG) nr 3677/89 av den 7 december 1989 om den totala alkoholhalten uttryckt i volymprocent och den totala syrahalten i vissa importerade kvalitetsviner och om upphävande av förordning (EEG) nr 2931/80 (EGT nr L 360, 9.12.1989, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 2606**: Rådets förordning (EEG) nr 2606/93 av den 21 september 1993 (EGT nr L 239, 24.9.1993, s. 6).

Artikel 1.1 a skall upphöra att gälla från och med den 1 mars 1995.

8. **391 R 1601**: Rådets förordning (EEG) nr 1601/91 av den 10 juni 1991 om allmänna regler för definition, beskrivning och presentation av aromatiserade viner, aromatiserade vinbaserade drycker och aromatiserade drinkar baserade på vinprodukter (EGT nr L 149,

14.6.1991, s. 1), i dess lydelse enligt

— **392 R 3279**: Rådets förordning (EEG) nr 3279 av den 9 november 1992 (EGT nr L 327, 13.11.1992, s. 1)

a) I artikel 2.2 skall följande läggas till:

”d) Väkevä viiniglögi/Starkvinsglögg

En aromatiserad dryck som framställts av vin i enlighet med punkt 1 a och vars karakteristiska smak uppkommit genom tillsats av kryddnejlika och/eller kanel som alltid måste tillsättas tillsammans med andra kryddor; denna dryck kan sötas i enlighet med artikel 3 a.”

b) I artikel 2.3 skall följande införas:

”f a) Viiniglögi/Vinglögg

En aromatiserad dryck som framställts av rött eller vitt vin och socker samt kryddats huvudsakligen med kanel och/eller kryddnejlika. Om den framställts av vitt vin skall varubeteckningen ”Viiniglögi/Vinglögg” kompletteras med orden ”vitt vin”.

”f b) Glögg

En aromatiserad dryck som framställts av rött eller vitt vin och socker samt kryddats huvudsakligen med kanel och/eller kryddnejlika. Om den framställts av vitt vin skall varubeteckningen ”Glögg” kompletteras med orden ”vitt vin”.

9. **392 R 2333**: Rådets förordning (EEG) 2333/92 av den 13 juli 1992 om allmänna regler för beskrivning och presentation av mousserande vin och pärlande vin (EGT nr L 231 13.8.1992, s. 9).

Artikel 6.6 första stycket a skall ha följande lydelse:

”a) Beteckningarna ”Winzersekt” och ”Hauersekt” skall vara förbehållna mousserande kvalitetsvin framställt i Tyskland respektive Österrike som uppfyller följande villkor:

— Det har framställts av druvor som har skördats på en vingård, inbegripet vingårdar som drivs av producentsammanslutningar, där

producenten enligt artikel 5.4 framställer vin av druvor för framställning av mousserande kvalitetsvin.

— Det omsätts av den producent som avses i första strecksatsen och tillhandahålls med etiketter där vingårdens namn, druvsort och årgång anges.”

VIII. Får- och getkött

1. **385 R 3643:** Rådets förordning (EEG) nr 3643/85 av den 19 december 1985 om ordningen för import av får- och getkött från vissa tredje länder från och med 1986 (EGT nr L 348, 24.12.1985, s. 2), i dess lydelse enligt

— **392 R 3890:** Kommissionens förordning (EEG) nr 3890/92 av den 28 december 1992 (EGT nr L 391, 31.12.1992, s. 51).

I fotnot a till artikel 1.1 skall orden ”från Österrike” strykas.

2. **389 R 3013:** Rådets förordning (EEG) nr 3013/89 av den 25 september 1989 om den gemensamma organisationen av marknaden för får- och getkött (EGT nr L 289, 7.10.1989, s. 1), i dess lydelse enligt

— **394 R 0233:** Förordning (EG) nr 233/94 av den 24 januari 1994 (EGT nr L 30, 24.1.1994, s. 9).

Följande artiklar skall införas:

”Artikel 5 e

1. Trots vad som föreskrivs i artikel 5a.1—3, 5a.4a, 5a.5 och 5a.6 skall det gälla en total ram för Österrike, Finland och Sverige för beviljande av det bidrag som anges i artikel 5. Det totala antalet bidragsrättigheter som omfattas av denna ram fastställs till

- 205 651 för Österrike,
- 80 000 för Finland,
- 180 000 för Sverige.

Dessa siffror innefattar både de kvantiteter som skall fördelas initialt och de nationella reserver som byggts upp av dessa medlemsstater.

2. Från ovannämnda ram skall individuella begränsningar fastställas för producenter i Österrike, Finland och Sverige senast

— den 31 december 1996 för Österrike,

— den 31 december 1995 för Finland och Sverige.

3. Med tillämpning av förfarandet i artikel 30 skall kommissionen besluta regler för tillämpningen av denna artikel och då särskilt de anpassningar och övergångsbestämmelser som behövs.”

”Artikel 5 f

1. Trots vad som föreskrivs i artikel 5a.1—3, 5a.4 a, 5a.5 och 5a.6 skall det för Norge gälla en total ram för beviljande av det bidrag som anges i artikel 5. Det totala antalet bidragsrättigheter som omfattas av ramen fastställs

— till 1 040 000 för sådana får som ger rätt till bidrag, och

— till ett antal som skall bestämmas före den 30 september 1995 och enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 30 för sådana getter som ger rätt till bidrag. Detta senare antal bestäms enligt artikel 5.5 i denna förordning och enligt artikel 1.5 i förordning (EEG) nr 3493/90, på grundval av de bidrag som beviljats 1991 enligt det nationella stödregistret (PRODUKSJONSTILLEGGREGISTERET) och skall gälla från och med produktionsåret 1995.

Beloppen innefattar både de kvantiteter som skall fördelas initialt och alla fonder som byggts upp av Norge.

2. Från ovannämnda ram skall det göras en individuell fördelning bland producenter i Norge senast den 31 december 1995.

3. Med tillämpning av förfarandet i artikel 30 skall kommissionen besluta regler för tillämpningen av denna artikel och då särskilt de anpassningar och övergångsbestämmelser som behövs.”

IX. Jordbruksgrödor

1. **392 R 1765:** Rådets förordning (EEG) nr

1765/92 av den 30 juni 1992 om upprättande av ett stödssystem för producenter av vissa jordbruksgrödor (EGT nr L 181, 1.7.1992, s. 12), i dess lydelse enligt

— **394 R 0232:** Rådets förordning (EEG) 232/94 av den 24 januari 1994 (EGT nr L 30, 3.2.1994, s. 7)

I artikel 12 första stycket skall följande strecksats läggas till:

”— de som rör bestämningen av referensområden enligt bilaga V till förman för de nya medlemsstaterna”.

X. Spannmål

392 R 1766: Rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål (EGT nr L 181, 1.7.1992, s. 21), i dess lydelse enligt

— **393 R 2193:** Kommissionens förordning (EEG) nr 2193/93 av den 28 juli 1993 (EGT nr L 196, 5.8.1993, s. 22).

a) Följande skall införas i artikel 4.2 efter första strecksatsen:

”— från och med den 1 december till och med den 30 juni för Sverige.

I händelse av att interventionsperioden i Sverige leder till att de produkter som anges i punkt 1 avleds från andra medlemsstater till intervention i Sverige, skall kommissionen anta närmare bestämmelser för att rätta till situationen i enlighet med artikel 23.”

b) I artikel 7.1 skall följande stycke införas:

”I avsaknad av en betydande inhemsk produktion av andra sädeslag för framställning av stärkelse, får produktionsbidrag beviljas för stärkelse som i Finland och Sverige erhålls från korn och havre, så länge det inte medför att stärkelseproduktionen av dessa två sädeslag ökar till mer än

- 50 000 ton i Finland,
- 10 000 ton i Sverige.”

XI. Tobak

392 R 2075: Rådets förordning (EEG) nr

2075/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för råttobak (EGT nr L 215, 30.7.1992, s. 70).

I artikel 8 första stycket skall siffran ”350 000” ersättas med ”350 600”.

XII. Diverse

368 R 0827: Rådets förordning (EEG) nr 827/68 av den 28 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för vissa produkter som finns uppräknade i bilaga II till fördraget (EGT nr L 151, 30.6.1968, s. 16), i dess lydelse enligt

— **393 R 2430:** Kommissionens förordning (EEG) nr 2430/93 av den 1 september 1993 (EGT nr L 223, 2.9.1993, s. 9).

Följande skall läggas till i artikel 5:

”Med kommissionens tillstånd kan stöd till produktion och omsättning av renar och renprodukter (KN-nummer ur 0208 och ur 0210) lämnas av Norge, Sverige och Finland under förutsättning att det inte medför någon ökning av de traditionella produktionsnivåerna.”

C. JORDBRUKETS STRUKTUR OCH KOMPLETTERANDE ÅTGÄRDER INOM DEN GEMENSAMMA JORDBRUKSPOLITIKEN

1. **375 L 0268:** Rådets direktiv 75/268/EEG av den 28 april 1975 om jordbruk i bergsområden och i vissa mindre gynnade områden (EGT nr L 128, 19.5.1975, s. 1), i dess lydelse enligt

— **385 R 0797:** Rådets förordning (EEG) 797/85 av den 12 mars 1985 (EGT nr L 93, 30.3.1985, s. 1).

I artikel 3.3 skall följande stycke läggas till:

De områden som är belägna norr om sextioandra breddgraden och några närliggande områden skall likställas med de områden som

anges i första stycket i den utsträckning som de påverkas av mycket svåra klimatförhållanden som gör att växtperioden märkbart förkortas.”

2. **378 R 1360:** Rådets förordning (EEG) nr 1360/78 av den 19 juni 1978 om producentgrupper och sammanslutningar av dessa (EGT nr L 166, 23.6.1978, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 3669:** Rådets förordning 3669/93 av den 22 december 1993 (EGT nr L 338, 31.12.1993, s. 26).

a) I artikel 2 skall följande strecksats läggas till:

”— Hela Österrike, Norge och Finland”.

b) Artikel 3.1 första meningen skall ha följande lydelse:

”Vad avser Italien, Grekland, Spanien, Portugal, Norge, Österrike och Finland gäller föreliggande förordning för följande produkter för vilka det finns en produktion i dessa länder:”

3. **390 R 0866:** Rådets förordning (EEG) nr 866/90 av den 29 mars 1990 om förbättring av villkoren för förädling och saluföring av jordbruksprodukter (EGT nr L 91, 6.4.1990, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 3669:** Rådets förordning (EG) nr 3669/93 av den 22 december 1993 (EGT nr L 38, 31.12.1993, s. 26).

I artikel 3.2 skall följande mening läggas till:

”Österrike, Finland, Norge och Sverige skall lägga fram dessa planer inom 3 månader från anslutningen.”

4. **391 R 2328:** Rådets förordning (EEG) nr 2328/91 av den 15 juli 1991 om förbättring av jordbrukstruktureernas effektivitet (EGT nr L 218, 6.8.1991, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 3669:** Rådets förordning (EG) nr 3669/93 av den 22 december 1993 (EGT nr L 338, 31.12.1993, s. 26).

a) Följande punkt skall läggas till i artikel 19:

”4. Vid tillämpningen av denna artikel skall alla utsatta områden i Finland betraktas som bergsområden enligt artikel 3.3 i direktiv 75/268/EEG.”

b) Följande mening skall införas i artikel 31.1 första stycket:

”Beräkningarna för Österrike, Finland, Norge och Sverige skall avse tiden 1995—1999.”

c) Följande mening skall införas i artikel 31.4 första stycket:

”Österrike, Finland, Norge och Sverige skall lämna dessa uppgifter inom 3 månader efter anslutningen.”

5. **392 R 2078:** Rådets förordning (EEG) nr 2078/92 av den 30 juni 1992 om produktionsmetoder inom jordbruket som är förenliga med kraven på miljöhänsyn och naturvård (EGT nr L 215, 30.6.1992, s. 85).

Följande stycke skall läggas till i artikel 7.1:

”Österrike, Finland, Norge och Sverige skall inom 6 månader efter anslutningen lämna kommissionen det material som avses i första stycket.”

6. **392 R 2080:** Rådets förordning (EEG) nr 2080/92 av den 30 juni 1992 om en gemenskapsordning för stöd till skogsbruksåtgärder inom jordbruket (EGT nr L 215, 30.6.1992, s. 96).

Följande stycke skall läggas till i artikel 5.1:

”Österrike, Finland, Norge och Sverige skall inom 6 månader efter anslutningen lämna kommissionen det material som avses i första stycket.”

D. LAGSTIFTNING OM VÄXTSKYDD OCH EKOLOGISKT JORDBRUK

I. Växtskydd

1. **377 L 0093:** Rådets direktiv 77/93/EEG av den 21 december 1976 om skyddsåtgärder mot

införande i gemenskapen av skadegörare på växter och växtprodukter och mot deras spridning inom gemenskapen (EGT nr L 26, 31.01.1977, s. 20), i dess lydelse enligt

— 393 L 0110: Rådets direktiv 93/110/EG av den 9 december 1993 (EGT nr L 303, 10.12.1993, s. 19).

a) Bilaga I del B skall ändras på följande sätt:

— I avsnitt a punkt 1 skall bokstäverna "S, FI" läggas till i den högra kolumnen.

— I avsnitt a skall följande läggas till efter punkt 1:

"1a *Globodera pallida* FI
(Stone) Behrens".

— I avsnitt a punkt 2 skall följande läggas till i den högra kolumnen:

"S (Malmöhus, Kristianstads, Blekinge, Kalmar och Gotlands län)".

— I avsnitt b punkt 1 skall bokstäverna "S, FI" läggas till i den högra kolumnen.

— I avsnitt b punkt 2 skall bokstäverna "S, FI" läggas till i den högra kolumnen.

b) Bilaga II del B skall ändras på följande sätt:

I avsnitt b punkt 2 skall bokstäverna "A, FI, N" läggas till i den högra kolumnen.

c) Bilaga III skall ändras på följande sätt:

I punkt 1 skall bokstäverna "A, FI, N" läggas till i den högra kolumnen.

d) Bilaga IV del B skall ändras på följande sätt:

Bokstäverna "S, FI" skall läggas till i den högra kolumnen i punkterna 20.1, 20.2, 22, 23, 24, 25.1, 25.2, 26, 27 och 30.

— Följande skall läggas till efter punkt 20.2:

"20.3 Knölar av *Solanum tuberosum* L. Utan att det påverkar FI" tillämpningen av kraven i del A.II.19.1, .II.19.2 och A.II.19.5, officiell förklaring att de bestämmelser om *Globodera pallida* (Stone) Behrens och *Globodera rostochiensis* (Wollenweber) Behrens följs som står i överensstämmelse med bestämmelserna i direktiv 69/465/EEG .

— Bokstäverna "A, FI, N" skall läggas till i den högra kolumnen i punkt 21.

2. 392 L 0076: Kommissionens direktiv 92/76/EEG av den 6 oktober 1992 om att erkänna skyddade zoner som utsätts för särskilda växtskyddsrisiker i gemenskapen (EG nr L 305, 21.10.1992, s. 12).

a) Följande skall läggas till i artikel 1:

"Vad avser Österrike, Finland, Norge och Sverige, skall nämnda områden vara erkända för tiden fram till den 31 december 1996."

b) Bilagan skall ändras på följande sätt:

i) I avsnitt a punkt 2 skall följande läggas till i den högra kolumnen:
"Finland, Sverige".

ii) I avsnitt a skall följande läggas till efter punkt 5:

"5 a *Globodera pallida* Finland
(Stone) Behrens

5 b *Globodera rostochiensis*
(Wollenweber) Behrens Finland".

iii) I avsnitt a punkt 12 skall följande läggas till i den högra kolumnen:

"Sverige (Malmöhus, Kristianstads, Blekinge, Kalmar, Gotlands län)."

iv) I avsnitt b punkt 2 skall följande läggas till i den högra kolumnen:

”Österrike, Finland, Norge”.

v) I avsnitt d punkt 1 skall följande läggas till i den högra kolumnen:

”Finland, Sverige”.

vi) I avsnitt d punkt 2 skall följande läggas till i den högra kolumnen:

”Finland, Sverige”.

Biologische Landwirtschaft — EWG Kontrollsystem”.

ii) Följande skall läggas till:

”FI: Luonnonmukainen maataloustuotanto — ETY:n valvontajärjestelmä/Ekologiskt jordbruk — EEG-kontrollsystem
N: Økologisk landbrug — EØF-kontrolordning
S: Ekologiskt jordbruk — EEG-kontrollsystem”.

II. Ekologiskt jordbruk

391 R 2092: Rådets förordning (EEG) nr 2092/91 av den 24 juni 1991 om ekologisk produktion av jordbruksprodukter och uppgifter därom på jordbruksprodukter och livsmedel (EGT nr L 198, 22.7.1991, s. 1), i dess lydelse enligt

— **392 R 0094:** Kommissionens förordning (EEG) nr 94/92 av den 14 januari 1992 (EGT nr L 11, 17.1.1992, s. 14),

— **392 R 1535:** Kommissionens förordning (EEG) nr 1535/92 av den 15 juni 1992 (EGT nr L 162, 16.6.1992, s. 15),

— **392 R 2083:** Rådets förordning (EEG) nr 2083/92 av den 14 juni 1992 (EGT nr L 208, 24.7.1992, s. 15),

— **393 R 2608:** Kommissionens förordning (EEG) nr 2608/93 av den 23 september 1993 (EGT nr L 239, 24.9.1993, s. 10).

— **394 R 0468:** Kommissionens förordning (EG) nr 468/94 av den 2 mars 1994 (EGT nr L 59, 3.3.1994, s.1).

a) I artikel 2 skall följande strecksatser läggas till:

— På finska: luonnonmukainen

— På norska: økologisk

— På svenska: ekologisk”.

b) Bilaga 5 skall ändras på följande sätt:

i) Den text i bilagan som avser tyska språket skall ha följande lydelse:

”D Ökologische Agrarwirtschaft — EWG Kontrollsystem, eller

E. VETERINÄRLAGSTIFTNING OCH ZOOTEKNISK LAGSTIFTNING

I. Veterinärlagstiftning

Del 1 — Grundläggande texter

KAPITEL I — Övergripande texter

1. **390 L 0675:** Rådets direktiv 90/675/EEG av den 10 december 1990 om principer för anordnande av veterinärkontroller av produkter som förs in i gemenskapen från tredje land (EGT nr L 373, 31.12.1990, s. 1), i dess lydelse enligt

— **391 L 0496:** Rådets direktiv 91/496/EEG av den 15 juli 1991 (EGT nr L 268, 24.9.1991, s. 56),

— **392 R 1601:** Rådets förordning (EEG) nr 1601/92 av den 15 juni 1992 (EGT nr L 173, 27.6.1992, s. 13),

— **392 D 0438:** Rådets beslut 92/438/EEG av den 13 juli 1992 (EGT nr L 243, 25.8.1992, s. 27),

— **392 L 0118:** Rådets direktiv 92/118/EEG av den 17 december 1992 (EGT nr L 62, 15.3.1992, s. 49).

a) Följande artikel skall införas:

”Artikel 18 a

1. Österrike skall ha en frist på tre år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande för att införa det kontrollsystem som fastställs i detta kapitel. Under den övergångstiden skall

Österrike tillämpa de bestämmelser som kommer att fastställas före dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande i enlighet med förfarandet i artikel 24. De bestämmelserna skall säkerställa att alla nödvändiga kontroller utförs så nära gemenskapens yttre gräns som möjligt.

2. Finland skall ha en frist på tre år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande för att införa det kontrollsystem som fastställs i detta kapitel. Under den övergångstiden skall Finland tillämpa de bestämmelser som kommer att fastställas före dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande i enlighet med förfarandet i artikel 24. De bestämmelserna skall säkerställa att alla nödvändiga kontroller utförs så nära gemenskapens yttre gräns som möjligt."

b) I artikel 31 skall "särskilt Österrike och Finland" införas efter "Medlemsstaterna".

c) I bilaga 1 skall följande text läggas till:

- "13. Österrikes territorium
- 14. Finlands territorium
- 15. Norges territorium
- 16. Sveriges territorium".

2. **391 L 0496:** Rådets direktiv 91/496/EEG av den 15 juli 1991 om fastställande av principer för organisationen av veterinärkontroller av djur som förs in i gemenskapen från tredje land och om ändring av direktiven 89/662/EEG, 90/425/EEG och 90/675/EEG (EGT nr L 268, 24.9.1991, s. 56), i dess lydelse enligt

— **391 L 0628:** Rådets direktiv 91/628/EEG av den 19 november 1991 (EGT nr L 340, 11.12.1991, s. 17),

— **392 D 0438:** Rådets direktiv 92/438/EEG av den 13 juli 1992 (EGT nr L 243, 25.8.1992, s. 27).

a) Följande artikel skall införas:

"Artikel 17 a

Österrike och Finland skall ha en frist på tre år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande för att införa det kontrollsystem som

fastställs i detta kapitel. Under den övergångstiden skall Österrike och Finland tillämpa de bestämmelser som kommer att fastställas före dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande i enlighet med förfarandet i artikel 23. De bestämmelserna skall säkerställa att alla nödvändiga kontroller utförs så nära gemenskapens yttre gräns som möjligt."

b) I artikel 29 skall "särskilt Österrike och Finland" införas efter "Medlemsstaterna".

KAPITEL 2 — Djurhälsa

A. HANDEL OCH UTSLÄPPANDE PÅ MARKNADEN

1. **364 L 0432:** Rådets direktiv 64/432/EEG av den 26 juni 1964 om djurhälsoproblem som påverkar handeln med nötkreatur och svin inom gemenskapen (EGT nr 121, 29.7.1964, s. 1977/64), i dess lydelse enligt

— **392 L 0102:** Rådets direktiv 92/102/EEG av den 27 november 1992 (EGT nr L 355, 5.12.1992, s. 32).

a) I artikel 2 o skall följande läggas till:

- "— Österrike: Bundesland
- Finland: Lääni/län
- Norge: fylke
- Sverige: län".

b) I artikel 3.2 e skall följande läggas till:

"Fram till den 1 januari 1996 får dock nötkreatur och svin med ursprung i Finland och Norge identifieras genom märkning som är officiellt godkänd av den behöriga myndigheten i var och en av de medlemsstaterna. De behöriga finska och norska myndigheterna skall lämna alla uppgifter om märkningens kännetecken till kommissionen och de andra medlemsstaterna."

c) I artikel 4 a.3 skall följande stycke läggas till:

"Dessutom skall, under en övergångsperiod på tre år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande, ett serologiskt prov med negativt resultat utföras på alla levande svindjur,

inbegripet vildsvin, som skall levereras till Finland från en sådan region som definieras i artikel 2 o och i vilken vesikulär svinsjuka (SVD) har förekommit. Detta prov kommer att krävas under tolv månader efter det senaste sjukdomsfallet i den regionen.”

d) I artikel 4 b skall följande stycke läggas till:

”Dessutom skall, under en övergångsperiod på tre år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande, ett serologiskt prov med negativt resultat utföras på alla levande svindjur, inbegripet vildsvin, som skall levereras till Finland, Norge eller Sverige från en sådan region som definieras i artikel 2 o och i vilken klassisk svinpest har förekommit. Detta prov kommer att krävas under tolv månader efter det senaste sjukdomsfallet i den regionen. Om det är nödvändigt får regler för tillämpningen av detta stycke antas i enlighet med förfarandet i artikel 12.”

e) Följande artikel skall införas:

”Artikel 8 a

Vad gäller PRRS (porcine respiratory and reproductive syndrome) och under en övergångstid på tre år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande, skall ett serologiskt prov med negativt resultat utföras på alla levande svindjur, inbegripet vildsvin, som skall levereras till Sverige från en sådan region som definieras i artikel 2 o och i vilken PRRS har konstaterats officiellt. Detta prov kommer att krävas under tolv månader efter det senaste sjukdomsfallet i den regionen. Regler för tillämpningen av detta stycke skall beslutas enligt förfarandet i artikel 12.”

f) I artikel 9 skall följande punkter läggas till:

”4. Kommissionen skall så snart som möjligt granska de program som Sverige lämnar in för infektiös bovin rhinotrakeit/infektiös pustulös vulvovaginit (IBR/IPV) hos nötkreatur och Aujeszky's sjukdom hos svin. Efter den granskningen får bestämmelserna i punkt 2 tillämpas om det är berättigat. Ändamålsenliga beslut enligt punkt 2 skall antas så snart som möjligt.

I väntan på de besluten får Sverige under ett år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande tillämpa de nationella bestämmelser avseende de ovannämnda sjukdomarna som var i kraft före den dagen. Ettårsperioden får om det är nödvändigt förlängas i enlighet med förfarandet i artikel 12.

5. Kommissionen skall granska det program som Österrike lämnar in för infektiös bovin rhinotrakeit/infektiös pustulös vulvovaginit (IBR/IPV) hos nötkreatur. Efter den granskningen får bestämmelserna i punkt 2 tillämpas om det är berättigat. Ändamålsenliga beslut enligt punkt 2 skall antas innan anslutningsfördraget träder i kraft.

6. Kommissionen skall granska de program som Finland och Norge lämnar in för infektiös bovin rhinotrakeit/infektiös pustulös vulvovaginit (IBR/IPV) hos nötkreatur och Aujeszky's sjukdom hos svin. Efter den granskningen får bestämmelserna i punkt 2 tillämpas om det är berättigat. Ändamålsenliga beslut enligt punkt 2 skall antas innan anslutningsfördraget träder i kraft.”

g) I artikel 10 skall följande punkter läggas till:

”4. Kommissionen skall så snart som möjligt granska de skäl som Sverige redovisar rörande paratuberkulos, leptospiros (*Leptospira hardjo*), *Campylobacter foetus* infektion (genital form) och *Trichomonas foetus* infektion hos nötkreatur och TGE (transmissible gastroenteritis), leptospiros (*Leptospira pomona*) och PED (porcine epidemic diarrhoea) hos svin. Efter den granskningen får bestämmelserna i punkt 2 tillämpas om det är berättigat. Ändamålsenliga beslut enligt punkt 2 skall antas så snart som möjligt. I väntan på de besluten får Sverige under ett år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande tillämpa de nationella bestämmelser avseende de ovannämnda sjukdomarna som var i kraft före den dagen. Ettårsperioden får om det är nödvändigt förlängas i enlighet med förfarandet i artikel 12.

5. Kommissionen skall granska de skäl som Finland och Norge redovisar beträffande infektiös bovin rhinotrakeit/infektiös pustulös vulvovaginit (IBR/IPV) hos nötkreatur och Aujeszky's sjukdom hos svin. Efter den gransk-

ningen får bestämmelserna i punkt 2 tillämpas om det är berättigat. Ändamålsenliga beslut enligt punkt 2 skall antas innan anslutningsfördraget träder i kraft.”

h) Följande artikel skall införas:

”Artikel 10 a

1. I väntan på att de ändringar som skall göras i detta direktiv skall träda i kraft, skall, på bestämmelseorten, bestämmelserna om salmonella i det kontrollprogram som tillämpas av Finland, Norge och Sverige tillämpas på sådana nötkreatur och svin för avel, produktion eller slakt som är avsedda för de medlemsstaterna. Om det konstateras att djuren är positiva, skall samma bestämmelser tillämpas på dem som på djur med ursprung i de medlemsstaterna. Dessa bestämmelser skall inte tillämpas på djur från anläggningar som är underkastade ett program som erkänts som likvärdigt i enlighet med förfarandet i artikel 12.

2. De garantier som fastställs i punkt 1 är inte tillämpliga förrän kommissionen har godkänt de kontrollprogram som Finland, Norge och Sverige skall lämna in. Kommissionen skall fatta sitt beslut innan anslutningsfördraget träder i kraft, så att de handlingsprogram och garantier som avses i punkt 1 är tillämpliga när anslutningsfördraget träder i kraft.”

i) I punkt 12 i bilaga B skall följande läggas till:

- ”m) Österrike: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling,
- n) Finland: Central Laboratory, Tuberculin Section, Weybridge, England,
- o) Norge: Veterinærinstituttet, Oslo,
- p) Sverige: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”.

j) I punkt 9 i bilaga C skall följande läggas till:

- ”m) Österrike: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling,
- n) Finland: Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitos, Helsinki/Anstalten

för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors, Veterinærinstituttet, Oslo, Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”.

- o) Norge:
- p) Sverige:

k) I mall I punkt 4, mall II punkt 5, mall III punkt 4 och mall IV punkt 5 i bilaga F skall följande läggas till:

- ”m) Österrike: Amtstierarzt
- n) Finland: kunnaneläinlääkäri eller kaupungineläinlääkäri eller läänineläinlääkäri/kommunalveterinär eller stadsveterinär eller länsveterinär
- o) Norge: distriktsveterinär
- p) Sverige: länsveterinär, distriktsveterinär eller gränsveterinär”.

l) I kapitel II A.2 i bilaga G skall följande läggas till:

- ”m) Österrike: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling
- n) Finland: Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitos, Helsinki/Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors
- o) Norge: Veterinærinstituttet, Oslo
- p) Sverige: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”.

2. **391 L 0068:** Rådets direktiv 91/68/EEG av den 28 januari 1991 om djurhälsovillkor för handel inom gemenskapen med får och getter (EGT nr L 46, 19.2.1991, s. 19).

a) I artikel 8 skall följande punkt läggas till:

”4. Kommissionen skall så snart som möjligt granska de skäl som Sverige redovisar rörande ovin paratuberkulos och smittsam juverinflammation hos får. Efter den granskningen får bestämmelserna i punkt 2 tillämpas om det är berättigat. Ändamålsenliga beslut enligt punkt 2 skall antas så snart som möjligt. I väntan på de besluten får Sverige under ett år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande tillämpa de nationella bestämmelser om de ovan nämnda sjukdomarna som var i kraft före den dagen. Ettårsperioden får om det är nödvändigt förlängas i enlighet med förfarandet i artikel 15.”

b) Följande artikel skall införas:

”Artikel 8 a

Vad gäller Finland och Norge skall kommissionen på deras begäran och för tillämpningen av artikel 7 och 8 anordna de nödvändiga undersökningarna för de sjukdomar som förtecknas under rubrikerna II och III i bilaga B, så att det, om det är nödvändigt, är möjligt att anta ändamålsenliga beslut enligt förfarandet i artikel 15 före dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande.”

c) I bilaga A kapitel 1 II 2 i skall följande mening läggas till:

”Denna bestämmelse skall, i enlighet med förfarandet i artikel 15, ses över innan anslutningsfördraget träder i kraft för att eventuella ändringar skall kunna göras.”

3. **390 L 0426:** Rådets direktiv 90/426/EEG av den 26 juni 1990 om djurhälsovillkor vid rörelse och import av hästdjur från tredje land (EGT nr L 224, 18.8.1990, s. 42), i dess lydelse enligt

— **390 L 0425:** Rådets direktiv 90/425/EEG av den 26 juni 1990 (EGT nr L 224, 18.8.1990, s. 29),

— **391 L 0496:** Rådets direktiv 91/496/EEG av den 15 juli 1991 (EGT nr L 268, 24.9.1991, s. 56),

— **392 D 0130:** Kommissionens beslut 92/130/EEG av den 13 februari 1992 (EGT nr L 47, 22.2.1992, s. 26),

— **392 L 0036:** Rådets direktiv 92/36/EEG av den 29 april 1992 (EGT nr L 157, 10.6.1992, s. 28).

I fotnot c i bilaga C skall följande läggas till:

”Österrike: ”Amtstierarzt”

Finland: ”kunnaneläinlääkäri eller kaupungineläinlääkäri eller läänineläinlääkäri/kommunalveterinär eller stadsveterinär eller länsveterinär”

Norway: ”distriktsveterinär”

Sweden: ”länsveterinär, distriktsveterinär eller gränsveterinär””.

4. **390 L 0539:** Rådets direktiv 90/539/EEG av den 15 oktober 1990 om djurhälsovillkor för handel inom gemenskapen och för import från tredje land av fjäderfä och kläckningsägg (EGT nr L 303, 31.10.1990, s. 6), i dess lydelse enligt

— **391 L 0494:** Rådets direktiv 91/494/EEG av den 26 juni 1991 (EGT nr L 268, 24.9.1991, s. 35),

— **391 L 0496:** Rådets direktiv 91/496/EEG av den 15 juli 1991 (EGT nr L 268, 24.9.1991, s. 56),

— **392 D 0369:** Kommissionens beslut 92/369/EEG av den 24 juni 1992 (EGT nr L 195, 14.7.1992, s. 25),

— **392 L 0065:** Rådets direktiv 92/65/EEG av den 13 juli 1992 (EGT nr L 268, 14.9.1992, s. 54),

— **393 L 0120:** Rådets direktiv 93/120/EEG av den 22 december 1993 (EGT nr L 340, 31.12.1993, s. 35).

a) I artikel 5 skall följande punkt läggas till:

”d) Vad gäller salmonella skall fjäderfän avsedda för Finland, Norge och Sverige uppfylla de villkor som fastställs i enlighet med artikel 9 a, 9 b och 10 b.”

b) Följande artiklar skall införas:

”Artikel 9 a

1. Vad gäller salmonella får Finland, Norge och Sverige lämna in ett kontrollprogram till kommissionen rörande flockar av avelsfjäderfä och flockar av daggamla kycklingar avsedda att föras samman med flockar av avelsfjäderfä eller flockar av fjäderfä för produktion.

2. Kommissionen skall granska kontrollprogrammen. Efter den granskningen skall kommissionen om det är berättigat och i

enlighet med förfarandet i artikel 32 ange de allmänna eller begränsade tilläggsgarantier som får krävas för leveranser till Finland, Norge och Sverige. De garantierna skall vara likvärdiga med dem som Finland, Norge respektive Sverige tillämpar på nationell nivå. Ändamålsenliga beslut skall antas före dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande.

Artikel 9 b

1. Vad gäller salmonella, och i väntan på att gemenskapsregler skall antas, får Finland, Norge och Sverige lämna in kontrollprogram till kommissionen rörande flockar av värphöns (produktionsfjäderfä som är uppfödda för att producera ägg för konsumtion).

2. Kommissionen skall granska kontrollprogrammen. Efter den granskningen skall kommissionen om det är berättigat och i enlighet med förfarandet i artikel 32 ange de allmänna eller begränsade tilläggsgarantier som får krävas för leveranser till Finland, Norge och Sverige. De garantierna skall vara likvärdiga med dem som Finland, Norge respektive Sverige tillämpar på nationell nivå. Dessutom skall hänsyn tas till Vetenskapliga veterinärmedicinska kommitténs yttrande vad gäller vilka salmonellaserotyper som skall tas upp på listan över invasiva serotyper för fjäderfä. Ändamålsenliga beslut skall antas före dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande.”

c) Följande artikel skall införas:

”Artikel 10 b

1. Vad gäller salmonella och sådana serotyper som inte nämns i kapitel III A i bilaga 2, skall leveranser av fjäderfä för slakt avsedda för Finland, Norge och Sverige kontrolleras genom mikrobiologisk provtagning genom urval i ursprungsanläggningen i enlighet med de bestämmelser som rådet fastställer på förslag av kommissionen före dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande.

2. Omfattningen av det prov som avses i punkt 1 och de metoder som skall användas skall fastställas med beaktande av Vetenskap-

liga veterinärmedicinska kommitténs yttrande och det kontrollprogram som Finland, Norge och Sverige skall lämna in till kommissionen.

3. Det prov som avses i punkt 1 skall inte utföras på fjäderfän för slakt från en anläggning som är underkastad ett program som är erkänt som likvärdigt med det som avses i punkt 2 i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 32.”

d) I artikel 12.2 skall följande stycke läggas till:

”Vad gäller Finland, Norge och Sverige skall ändamålsenliga beslut beträffande statusen som ”icke-vaccinationszon mot Newcastlejukan” antas i enlighet med förfarandet i artikel 32 före dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande.”

e) I artikel 13 skall följande punkt läggas till:

”4. Kommissionen skall så snart som möjligt granska de program som Sverige lämnar in för infektiös bronkit (IB). Efter den granskningen får bestämmelserna i punkt 2 tillämpas om det är berättigat. Ändamålsenliga beslut enligt punkt 2 skall antas så snart som möjligt. I väntan på de besluten får Sverige under ett år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande tillämpa de nationella bestämmelser avseende den ovannämnda sjukdomen som var i kraft före den dagen. Ettårsperioden får om det är nödvändigt förlängas i enlighet med förfarandet i artikel 32.”

f) I artikel 14 skall följande punkt läggas till:

”4. Kommissionen skall så snart som möjligt granska de skäl som Sverige redovisar för TRT/SHS (turkey rhinotracheitis/swollen-head syndrome), ILT (infektiös laryngotrakeit), EDS-76 (egg drop syndrome) och hönsköppor. Efter den granskningen får bestämmelserna i punkt 2 tillämpas om det är berättigat. Ändamålsenliga beslut enligt punkt 2 skall antas så snart som möjligt. I väntan på de besluten får Sverige under ett år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande tillämpa de nationella bestämmelser avseende de ovannämnda sjukdomarna som var i kraft före den dagen. Ettårsperioden får om det är nödvändigt förlängas i enlighet med förfarandet i artikel 32.”

g) I bilaga 1.1 skall följande läggas till:

”Österrike: Bundesamt für Viruseuchen-
bekämpfung bei Haustieren,
Wien-Hetzendorf

Finland: Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitos,
Helsinki/Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel,
Helsingfors

Norge: Veterinærinstituttet, Oslo

Sverige: Statens veterinärmedicinska anstalt,
Uppsala”.

5. **391 L 0067:** Rådets direktiv 91/67/EEG av den 28 januari 1991 om djurhälsovillkor för utsläppande på marknaden av djur och produkter från vattenbruk (EGT nr L 46, 19.2.1991, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 L 0054:** Rådets direktiv 93/54/EEG av den 24 juni 1993 (EGT nr L 175, s. 34).

a) I artikel 12 skall följande punkt läggas till:

”4. Kommissionen skall så snart som möjligt granska de program som Sverige lämnar in för infektiös pankreasnekros (IPN), renibakterios (BKD), furunkulos och yersinios (ERM). Efter den granskningen får bestämmelserna i punkt 2 tillämpas om det är berättigat. Ändamålsenliga beslut enligt punkt 2 skall antas så snart som möjligt. I väntan på de besluten får Sverige under ett år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande tillämpa de nationella bestämmelser avseende de ovannämnda sjukdomarna som var i kraft före den dagen. Ettårsperioden får om det är nödvändigt förlängas i enlighet med förfarandet i artikel 26.”

b) I artikel 13 skall följande punkt läggas till:

”4. Kommissionen skall så snart som möjligt granska de skäl som Sverige redovisar för SVC (spring viraemia of carp). Efter den granskningen får bestämmelserna i punkt 2 tillämpas om det är berättigat. Ändamålsenliga beslut enligt punkt 2 skall antas så snart som möjligt. I väntan på de besluten får Sverige under ett år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande tillämpa de nationella bestämmelser avseende den ovannämnda sjukdomen som var i kraft före den dagen. Ettårsperioden får om det

är nödvändigt förlängas i enlighet med förfarandet i artikel 26.”

c) Följande artiklar skall läggas till:

”Artikel 28 a

Leveranser till eller från Finland av fisk, ägg, rom eller mjölke för jordbruksdrift eller utplantering skall inte tillåtas under en övergångstid på tre år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande.

Artikel 28 b

Leveranser till eller från Norge av fisk och skaldjur för jordbruksdrift eller utplantering skall inte tillåtas under en övergångstid på ett år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande. På begäran av Norge och i enlighet med förfarandet i artikel 26 skall den perioden förlängas med ett år i sänder. Övergångstiden skall inte vara längre än fem år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande.

Artikel 28 c

I enlighet med förfarandet i artikel 26 får ändamålsenliga beslut fattas om att godkänna de program som Finland, Norge och Sverige lämnar in för de sjukdomar som avses i lista II i bilaga A. Dessa beslut skall träda i kraft antingen vid anslutningen eller under de övergångstider som fastställs i artikel 28a och 28b. I sådana fall skall den fyraårstid som fastställs i bilaga B.I.B förkortas till tre år för Finland, samt två kontroller för varje anläggning göras under den tiden. Vad gäller Norge skall hänsyn tas till historiska uppgifter om infektiös hemato-poetisk nekros (IHN) och viral hemorrhagisk septikemi (VHS).”

6. **392 L 0065:** Rådets direktiv 92/65/EEG av den 13 juli 1992 om fastställande av djurhälso-krav i handeln inom och importen till gemenskapen av djur, sperma, ägg (ova) och embryon som inte omfattas av de krav som fastställs i de specifika gemenskapsregler som avses i bilaga A.I till direktiv 90/425/EEG (EGT nr L 268, 14.9.1992, s. 54).

a) I artikel 3 skall följande stycke läggas till:

”I avvaktan på gemenskapsbestämmelser om ormar och andra reptiler får Sverige behålla sina nationella bestämmelser om leveranser av sådana djur till Sverige.”

b) I artikel 6.A.2 b skall följande mening läggas till:

”I dessa beslut skall hänsyn tas till idisslare som föds upp i gemenskapens arktiska regioner.”

c) I artikel 6.A.2 skall följande punkt läggas till:

”c) Bestämmelser om leukos får antas i enlighet med förfarandet i artikel 26.”

d) I artikel 6.A.3 skall följande punkter läggas till:

”e) Vad gäller vesikulär svinsjuka (SVD) skall, under en övergångstid på tre år från och med dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande, ett serologiskt prov med negativt resultat utföras på svindjur som skall levereras till Finland och kommer från en region enligt definitionen i artikel 2 o i direktiv 64/432/EEG där vesikulär svinsjuka (SVD) har förekommit. Detta prov kommer att krävas under de tolv månader som följer på det senaste sjukdomsfallet i den regionen.

f) Vad gäller klassisk svinpest skall, under en övergångstid på tre år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande, ett serologiskt prov med negativ reaktion tas på svindjur för sändningar till Finland, Norge och Sverige från en region enligt definitionen i artikel 2 o i direktiv 64/432/EEG där klassisk svinpest har förekommit. Detta prov kommer att krävas under de tolv månader som följer på det senaste sjukdomsfallet i den regionen. Vid behov får föreskrifter för tillämpningen av denna punkt antas i enlighet med förfarandet i artikel 26.

g) Vad gäller PRRS (porcine respiratory and reproductive syndrome) skall, under en övergångstid på tre år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande, ett serologiskt prov med negativ reaktion tas på svindjur för

sändningar till Sverige från en region enligt definitionen i artikel 2 o i direktiv 64/432/EEG där PRRS har förekommit. Detta prov kommer att krävas under de tolv månader som följer på det senaste sjukdomsfallet i den regionen. Föreskrifter för tillämpningen av denna punkt skall antas enligt förfarandet i artikel 26.”

e) Följande artikel skall läggas till:

”Artikel 10 a

Vad gäller rabies skall — enligt förfarandet i artikel 26 sedan den utredning lagts fram som saken kräver — artikel 9 och 10 ändras så att hänsyn tas till situationen i Finland, Norge och Sverige och så att samma bestämmelser kommer att gälla för dessa länder som för medlemsstater i en motsvarande situation.”

f) I artikel 13.2 skall följande punkt läggas till:

”e) Sverige skall få en frist på två år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande för att införa de bestämmelser som gäller organisationer, institutioner och centraler.”

g) I artikel 22 skall följande stycke läggas till:

”Bilaga B skall ses över innan anslutningsfördraget träder i kraft och då särskilt för att ändra förteckningen över sjukdomar och inkludera de som idisslare och svindjur är mottagliga för och de som är överförbara genom fårsperma, ägg (ova) och embryon.”

h) I bilaga C.2 a skall följande läggas till:

”Kommissionen får dock bemyndiga en medlemsstat att tillåta att djur av annat ursprung förs till en godkänd organisation, institution eller central om den behöriga myndigheten inte kan finna en tillfredsställande lösning för sådana djur. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna en plan som innehåller ytterligare veterinärgarantier för sådana fall.”

7. 372 L 0461: Rådets direktiv 72/461/EEG av den 12 december 1972 om hälsoproblem

som påverkar handeln inom gemenskapen med färskt kött (EGT nr L 302, 31.12.1972, s. 24), i dess lydelse enligt

— **392 L 0118**: Rådets direktiv 92/118/EEG av den 17 december 1992 (EGT nr L 62, 15.3.1992, s. 49).

I bilagan punkt 2 tredje strecksatsen skall följande läggas till:

”— ETY”.

B. BEKÄMPNINGSÅTGÄRDER

1. **385 L 0511**: Direktiv 85/511/EEG av den 18 november 1985 om införande av gemenskapsåtgärder för bekämpning av mul- och klövsjuka (EGT nr L 315, 26.11.1985, s. 11), i dess lydelse enligt

— **390 L 0423**: Rådets direktiv 90/423/EEG av den 26 juni 1990 (EGT nr L 224, 18.8.1990, s. 13),

— **392 D 0380**: Kommissionens beslut 92/380/EEG av den 2 juli 1992 (EGT nr L 198, 17.7.1992, s. 54).

a) I bilaga A skall följande läggas till:

”SVERIGE: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”.

b) I bilaga B skall följande läggas till:

”ÖSTERRIKE: Bundesanstalt für Viruseuchenbekämpfung bei Haustieren, Wien-Hetzendorf

FINLAND: Statens Veterinære Institut for virusforskning, Lindholm, Danmark
Animal Virus Research Institute, Pirbright, Woking, Surrey, Förenade kungariket

NORGE: Statens Veterinære Institut for Virusforskning, Lindholm, Danmark
Animal Virus Research Institute, Pirbright, Woking, Surrey, Förenade kungariket

SVERIGE: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”.

2. **380 L 0217**: Rådets direktiv 80/217/EEG av den 22 januari 1980 om införande av gemenskapsåtgärder för bekämpning av klassisk svinpest (EGT nr L 47, 21.2.1980, s. 11), i dess lydelse enligt

— **393 D 0384**: Rådets beslut 93/384/EEG av den 14 juni 1993 (EGT nr L 166, 8.7.1993, s. 34).

I bilaga 2 skall följande text läggas till efter ”Portugal: Laboratorio Nacional de Investigaçao Veterinaria, Lisboa”:

”Österrrike: Bundesanstalt für Viruseuchenbekämpfung bei Haustieren, Wien-Hetzendorf

Finland: Statens Veterinære Institut for virusforskning, Lindholm, Danmark

Norge: Statens Veterinære Institut for virusforskning, Lindholm, Danmark

Sverige: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”.

3. **392 L 0035**: Rådets direktiv 92/35/EEG av den 29 april 1992 om fastställande av regler för kontroll av och åtgärder för bekämpning av afrikansk hästpest (EGT nr L 157, 10.6.1992, s. 19).

I bilaga 1 A skall följande text läggas till:

”Österrrike	Bundesanstalt für Viruseuchenbekämpfung Wien — Hetzendorf
Finland	Statens Veterinære Institut for Virusforskning, Lindholm DK-4771 Kalvehave
Norge	Statens Veterinære Institut for Virusforskning, Lindholm DK-4771 Kalvehave
Sverige	Statens Veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”

4. **392 L 0040:** Rådets direktiv 92/40/EEG av den 19 maj 1992 om införande av gemenskapsåtgärder för bekämpning av aviär influensa (EGT nr L 167, 22.6.1992, s. 1).

I bilaga 4 skall följande text läggas till:

”Österrike	Bundesanstalt für Viruseuchenbekämpfung Wien — Hetzendorf
Finland	Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitos, Helsinki / Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors
Norge	Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala, Sverige
Sverige	Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”.

5. **392 L 0066:** Rådets direktiv 92/66/EEG av den 14 juli 1992 om gemenskapsåtgärder för bekämpning av newcastlesjukan (EGT nr L 260, 5.9.1992, s. 1).

I bilaga 4 skall följande läggas till:

”Österrike	Bundesanstalt für Viruseuchenbekämpfung Wien — Hetzendorf
Finland	Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitos, Helsinki / Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors
Norge	Veterinærinstituttet, Oslo
Sverige	Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”

6. **393 L 0053:** Rådets direktiv 93/53/EEG av den 24 juni 1993 om gemenskapens minimiåtgärder för bekämpning av vissa fisksjukdomar (EGT nr L 175, 19.7.1993, s. 23).

I bilaga A skall följande läggas till:

”Österrike:	Institut für Fischkunde, Veterinärmedizinische Universität, Wien
Finland:	Eläinlääkintä ja elintarvikelaitos, Helsinki / Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors

Norge: Veterinærinstituttet, Oslo
Sverige: Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”.

7. **392 L 0119:** Rådets direktiv 92/119/EEG av den 17 december 1992 om införande av allmänna gemenskapsåtgärder för bekämpning av vissa djursjukdomar och särskilda åtgärder mot vesikulär svinsjuka (swine vesicular disease, SVD) (EGT nr L 62, 15.3.1993, s. 69).

I bilaga 2.5 skall följande läggas till:

”Österrike:	Bundesanstalt für Viruseuchenbekämpfung, Wien — Hetzendorf
Finland:	Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitos, Helsinki / Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors
Norge:	Statens Veterinære Institut for Virusforskning, Lindholm, 4771 Kalvehave, Danmark
Sverige:	Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala”.

KAPITEL 3 — Folkhälsa

1. **364 L 0433:** Rådets Direktiv 64/433/EEG av den 26 juni 1964 om hygienkrav vid framställning och saluföring av färskt kött (EGT nr 121, 29.7.1964, s. 2012/64), i dess lydelse enligt

— **391 L 0497:** Rådets direktiv 91/497/EEG av den 29 juli 1991 (EGT nr L 268, 24.9.1991, s. 69),

— **392 L 0005:** Rådets direktiv 92/5/EEG av den 10 februari 1992 (EGT nr L 57, 2.3.1992, s. 1).

a) I artikel 3.1 A f ii, skall följande strecksats läggas till:

”— i fråga om kött avsett för Finland, Norge och Sverige vara märkt så som anges i del IV tredje strecksatsen i bilaga 4”.

b) I artikel 4.A skall följande ord införas

efter datumet "den 1 januari 1993" i det inledande stycket:

"med undantag av Österrike, Finland, Norge och Sverige, där datumet skall vara den 1 januari 1995".

c) I artikel 4.A skall följande ord införas efter datumet "den 31 december 1991" i det inledande stycket:

"med undantag av Österrike, Finland, Norge och Sverige, där datumet skall vara den 31 december 1993".

d) I artikel 5 skall följande punkter läggas till:

"3. I fråga om salmonella skall, i väntan på att de gemenskapsbestämmelser som avses i punkt 2 antas, följande regler gälla för sådant kött som är avsett för Finland, Norge och Sverige:

a) Köttleveranserna skall ha kontrollerats genom mikrobiologiska stickprov i ursprungsanläggningen i enlighet med regler som skall fastställas av rådet på förslag av kommissionen före dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande.

b) i) Sådana kontroller som anges i a skall inte göras på köttleveranser till anläggningar för pastörisering, sterilisering eller någon annan behandling med motsvarande verkan.

ii) Under en period av tre år från och med dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande skall emellertid det kött som anges i punkt i omfattas av de regler som fastställs i de kontrollprogram som Finland, Norge och Sverige tillämpar. I detta hänseende kommer detta kött att omfattas av samma åtgärder som gäller för kött med ursprung i Finland, Norge och Sverige. Före utgången av denna treårsperiod skall denna bestämmelse ses över och eventuellt ändras i enlighet med förfarandet i artikel 16.

c) Sådana kontroller som anges i a skall inte göras på kött med ursprung i en anläggning som omfattas av ett program som erkänts som

likvärdigt med det program som anges i punkt 4, i enlighet med förfarandet i artikel 16.

4. Garantierna enligt punkt 3 skall gälla först efter det att kommissionen godkänt de kontrollprogram som Finland, Norge och Sverige skall lägga fram. Kommissionens beslut måste fattas före dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande, för att kontrollprogrammen och garantierna skall vara tillämpliga från dagen för ikraftträdandet."

e) I kapitel XI 50 a första strecksatsen i bilaga 1 skall följande bokstavsbeteckningar läggas till:

"AT — FI — NO — SE".

f) I kapitel XI 50 a andra strecksatsen och 50 b tredje strecksatsen i bilaga 1 skall följande läggas till:

"eller ETY".

g) I del IV i bilaga 4 skall följande strecksats läggas till:

"är avsett för Finland, Norge eller Sverige⁴ :

i) den kontroll som anges i artikel 5.3 a har genomförts⁴,

ii) köttet är avsett för beredning⁴

iii) köttet kommer från en anläggning som omfattas av ett sådant program som anges i artikel 5.3 c⁴".

2. **391 L 0498:** Rådets direktiv 91/498/EEG av den 29 juli 1991 om villkoren för beviljande av tillfälliga och begränsade avvikelser från särskilda hälsoföreskrifter inom gemenskapen beträffande framställning och marknadsföring av färskt kött (EGT nr L 268, 24.9.1991, s. 105).

a) I artikel 2.1 skall följande införas efter datumet den 31 december 1995:

"med undantag av Norge och Sverige där datumet skall vara den 31 december 1996 och för Österrike och Finland där datumet skall vara den 31 december 1997".

b) I artikel 2.2 fjärde stycket skall följande

införas efter datumet den 1 juli 1992:

”eller, i fråga om Österrike, Finland, Norge och Sverige, från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande”.

3. **371 L 0118:** Rådets direktiv 71/118/EEG av den 15 februari 1971 om hygienfrågor som påverkar handeln med färskt kött av fjäderfä (EGT nr L 55, 8.3.1971, s. 23), ändrat och uppdaterat genom

— **392 L 0116:** Rådets direktiv 92/116/EEG av den 17 december 1992 (EGT nr L 62, 15.3.1993, s. 1).

a) I artikel 3.I.A i skall följande strecksats införas:

”— eller, för kött avsett för Finland, Norge och Sverige, vara märkt såsom anges i del IV e i bilaga 6”.

b) Följande punkter skall läggas till i artikel 5:

”3. I fråga om salmonella skall, i avvaktan på att gemenskapsbestämmelser antas, följande regler gälla för sådant kött som är avsett för Finland, Norge och Sverige:

a) Köttleveranserna skall ha kontrollerats genom mikrobiologiska stickprov i ursprungsanläggningen i enlighet med regler som skall fastställas av rådet på förslag av kommissionen före dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande.

b) Sådana kontroller som anges i a skall inte göras på kött med ursprung i en anläggning som omfattas av ett program som erkänts som likvärdigt med det program som anges i punkt 4, i enlighet med förfarandet i artikel 16.

4. Garantierna enligt punkt 3 skall gälla först efter det att kommissionen godkänt de kontrollprogram som Finland, Norge och Sverige skall lägga fram. Kommissionens beslut måste fattas före dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande, för att kontrollprogrammen och garantierna skall vara tillämpliga från dagen för ikraftträdandet.”

c) I kapitel XII punkt 66 a första streck-

satsen i bilaga 1 skall följande bokstavsbeteckningar läggas till:

”AT — FI — NO — SE”.

d) I kapitel XII punkt 66 a tredje strecksatsen i bilaga 1 skall följande läggas till:

”eller ETY”.

e) I del IV i bilaga 4 skall följande läggas till:

”e) om köttet är avsett för Finland, Norge eller Sverige²:

i) den kontroll som anges i artikel 5.3 a har genomförts⁴,

ii) köttet kommer från en anläggning som omfattas av ett sådant program som anges i artikel 5.3 c⁴”.

f) I bilaga 6 skall följande fotnot läggas till:

”⁴stryk det som inte är tillämpligt”.

4. **392 L 0116:** Rådets direktiv 92/116/EEG av den 17 december 1992 om ändring och uppdatering av direktiv 71/118/EEG om hygienfrågor som påverkar handeln med färskt kött av fjäderfä (EGT nr L 62, 15.3.1993, s. 1).

Följande punkter skall läggas till artikel 3:

”1 a. Finland och Norge skall ha en tidsfrist fram till den 1 januari 1996 för vissa anläggningar inom sina territorier. Kött som kommer från dessa anläggningar får omsättas endast inom deras respektive nationella territorium. Finland och Norge skall underrätta kommissionen om de bestämmelser som antas för dessa anläggningar. De skall lämna kommissionen och de andra medlemsstaterna en förteckning över dessa.

1 b. Österrike skall ha en tidsfrist fram till den 1 januari 1996 för vissa anläggningar inom sitt territorium. Kött som kommer från dessa anläggningar får omsättas endast inom Österrikes nationella territorium. Österrike skall underrätta kommissionen om de bestämmelser som antas för dessa anläggningar. Österrike skall lämna kommissionen och de andra medlemsstaterna en förteckning över dessa anlägg-

ningar. Österrike får bevilja vissa anläggningar en ytterligare tidsfrist fram till den 1 januari 1998 under förutsättning att dessa anläggningar till den behöriga myndigheten har sänt in en begäran om detta före den 1 april 1995. Denna begäran skall åtföljas av en plan och ett arbetsprogram som fastställer tidsgränserna inom vilka anläggningen kan vara anpassad till villkoren i detta direktiv. Österrike skall före den 1 juli 1995 till kommissionen sända in förteckningen över de anläggningar för vilka man avser bevilja en ytterligare tidsfrist. Denna förteckning skall för varje anläggning ange vilka slags undantag som planeras och hur länge de är tänkta att gälla. Kommissionen skall granska förteckningen och fastställa den med eventuella ändringar. Kommissionen skall överlämna förteckningen till medlemsstaterna.”

5. **377 L 0099:** Rådets direktiv 77/99/EEG av den 21 december 1976 om hygienfrågor som påverkar handeln med köttprodukter inom gemenskapen (EGT nr L 26, 31.1.1977, s. 85), ändrad och uppdaterad genom

— **392 L 0005:** Rådets direktiv 92/5/EEG av den 10 februari 1992 (EGT nr L 57, 14.9.1992, 2.3.1992, s. 1),

och i dess lydelse enligt

— **392 L 0045:** Rådets direktiv 92/45/EEG av den 16 juni 1992 (EGT nr L 268, 14.9.1992, s. 35),

— **392 L 0116:** Rådets direktiv 92/116/EEG av den 17 december 1992 (EGT nr L 62, 15.3.1993, s. 1),

— **392 L 0118:** Rådets direktiv 92/118/EEG av den 17 december 1992 (EGT nr L 62, 15.3.1993, s. 49).

a) I artikel 10 andra stycket skall följande ord införas efter datumet den 1 januari 1996:

”med undantag för Sverige, där datumet skall vara den 1 januari 1997, och för Österrike, Finland och Norge, där datumet skall vara den 1 januari 1998”.

b) I artikel 10 tredje stycket skall följande ord införas efter datumet den 1 januari 1996:

”med undantag för

— Sverige, där datumet skall vara den 1 januari 1997,

— Österrike, Finland och Norge, där datumet skall vara den 1 januari 1998”.

c) I kapitel VI 4 a i första strecksatsen i bilaga B skall följande bokstavsbeteckningar läggas till efter ”UK”:

”AT — FI — NO — SE”.

d) I kapitel VI 4 a i andra strecksatsen i bilaga B skall följande läggas till:

e) I kapitel VI 4 a ii tredje strecksatsen i bilaga B skall följande läggas till:

”ETY”.

6. **392 L 0005:** Rådets direktiv 92/5/EEG av den 10 februari 1992 om ändring och uppdatering av direktiv 77/99/EEG om hygienfrågor som påverkar handeln med köttprodukter inom gemenskapen och om ändring av direktiv 64/433/EEG (EGT nr L 57, 2.3.1992, s. 1).

Följande strecksats skall införas efter de två första strecksatserna i artikel 3:

— för vissa anläggningar belägna i Sverige, där Sverige skall anpassa sig till detta direktiv senast den 1 januari 1996”.

7. **392 L 0120:** Rådets direktiv 92/120/EEG av den 17 december 1992 om villkoren för att medge tillfälliga och begränsade undantag från de särskilda hygienreglerna på gemenskapsnivå för produktion och saluhållande av vissa produkter av animaliskt ursprung (EGT nr L 62, 15.3.1993, s. 86).

I artikel 1.1 skall följande införas efter datumet den 31 december 1995:

”med undantag av Österrike och Norge där datumet skall vara den 31 december 1996 och av Finland där datumet skall vara den 31 december 1997”.

8. **388 L 0657:** Rådets direktiv 88/657/EEG av den 14 december 1988 om fastställande av krav vid framställning av och handel med malet kött, kött i stycken på mindre än 100

gram och köttprodukter och om ändring av direktiven 64/433/EEG, 71/118/EEG och 72/462/EEG (EGT nr L 382, 31.12.1988, s. 3), i dess lydelse enligt

— **392 L 0110:** Rådets direktiv 92/110/EEG av den 14 december 1992 (EGT nr L 394, 31.12.1992, s. 26).

I artikel 13.1 första stycket skall följande införas efter datumet den 1 januari 1996:

”med undantag av Finland, Norge och Sverige där datumet skall vara den 1 januari 1997”.

9. **389 L 0437:** Rådets direktiv 89/437/EEG av den 20 juni 1989 om hygienfrågor och hälsorisker i samband med tillverkning och utsläppande på marknaden av äggprodukter (EGT nr L 212, 22.7.1989, s. 87), i dess lydelse enligt

— **389 L 0662:** Rådets direktiv 89/662/EEG av den 11 december 1989 (EGT nr L 395, 30.12.1989, s. 13),

— **391 L 0684:** Rådets direktiv 91/684/EEG av den 19 december 1991 (EGT nr L 376, 31.12.1991, s. 38).

a) I kapitel XI 1 i första strecksatsen i bilagan skall följande bokstavsbeteckningar införas efter ”UK”:

”AT — FI — NO — SE”.

b) I kapitel XI 1 i andra strecksatsen i bilagan skall följande läggas till:

c) I kapitel XI 1 ii tredje strecksatsen skall följande läggas till:

”ETY”.

10. **391 L 0493:** Rådets direktiv 91/493/EEG av den 22 juli 1991 om fastställande av hygienkrav för produktionen och marknadsföringen av fiskprodukter (EGT nr L 268, 24.9.1991, s. 15).

I artikel 7.2 skall följande läggas till efter datumet den 31 december 1995:

”med undantag av Finland där datumet skall vara den 31 december 1997”.

11. **391 L 0492:** Rådets direktiv 91/492/EEG av den 15 juli 1991 om fastställande av hygienkrav för produktionen och marknadsföringen av levande tvåskaliga mollusker (EGT nr L 268, 24.9.1991, s. 1).

I artikel 5.1 a andra stycket skall följande läggas till efter datumet den 31 december 1995:

”med undantag av Sverige där datumet skall vara den 31 december 1997”.

12. **393 D 0383:** Rådets beslut 93/383/EEG av den 14 juni 1993 om referenslaboratorier för kontroll av marina biotoxiner (EGT nr L 166, 8.7.1993, s. 31).

I bilagan skall följande läggas till:

”Finland:

— Eläinlääkintä ja elintarvikelaitos, Helsinki / Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors och
Tullilaboratorio / Tulllaboratoriet, Espoo

Norge:

— Norges Veterinærhøgskole, Oslo

Sverige:

— Institutionen för klinisk bakteriologi, Göteborgs Universitet, Göteborg.”

Österrike:

Vid behov skall kommissionen efter samråd med de österrikiska myndigheterna ändra denna bilaga för att utse ett nationellt referenslaboratorium för kontroll av marina biotoxiner”.

KAPITEL 4 — Blandade texter

1. **392 L 0046:** Rådets direktiv 92/46/EEG av den 16 juni 1992 om fastställande av hygienregler för produktion och saluhållande av obehandlad mjölk, värmebehandlad mjölk och mjölkbaserade produkter (EGT nr L 268, 14.9.1992, s. 1), i dess lydelse enligt

— **392 L 0118:** Rådets direktiv 92/118/EEG av den 17 december 1992 (EGT nr L 62, 15.3.1993, s. 49).

a) I artikel 32.1 första stycket skall följande

läggas till efter datumet den 1 januari 1994:

”ETY”.

”med undantag av Sverige där datumet skall vara den 1 januari 1996”.

b) I kapitel IV A 3 a i första strecksatsen i bilaga C skall följande bokstavsbeteckningar läggas till efter ”UK”:

”AT — FI — NO — SE”.

c) I kapitel IV A 3 a i andra strecksatsen i bilaga C skall följande läggas till:

d) I kapitel IV A 3 a ii tredje strecksatsen i bilaga C skall följande läggas till:

”ETY”.

2. **391 L 0495:** Rådets direktiv 91/495/EEG av den 27 november 1990 om frågor om livsmedelshygien som påverkar produktionen och marknadsföringen av kaninkött och kött från vilda djur i hägn (EGT nr L 268, 24.9.1991, s. 41), i dess lydelse enligt

— **392 L 0065:** Rådets direktiv 92/65/EEG av den 13 juli 1992 (EGT nr L 268, 14.9.1992, s. 54),

— **392 L 0116:** Rådets direktiv 92/116/EEG av den 17 december 1992 (EGT nr L 62, 15.3.1993, s. 1).

a) I artikel 2.3 skall följande skjutas in efter orden ”landdäggdjur”:

”inbegripet ren”.

b) Följande mening skall läggas till artikel 6.2 sjunde strecksatsen:

”All verksamhet i samband med renslakt får emellertid bedrivas i mobila slakterier i enlighet med bestämmelserna i direktiv 64/433/EEG.”

c) I kapitel III 11.1 a första strecksatsen i bilaga 1 skall följande bokstavsbeteckningar läggas till:

”AT — FI — NO — SE”.

d) I kapitel III 11.1 a tredje strecksatsen i bilaga 1 skall följande läggas till:

3. **392 L 0045:** Rådets direktiv 92/45/EEG av den 16 juni 1992 om frågor om människors och djurs hälsa i samband med nedläggning av jaktvilt och utsläppandet på marknaden av viltkött (EGT nr L 268, 14.9.1992, s. 35) i dess lydelse enligt:

— **392 L 0116:** Rådets direktiv 92/116/EEG av den 17 december 1992 (EGT nr L 62, 15.3.1993, s. 1).

a) Följande mening skall läggas till artikel 3.1 a tredje strecksatsen:

”Rådet får på kommissionens förslag fastställa särskilda regler för insamling av vilt under särskilda klimatförhållanden.”

b) I kapitel VII 2 a i första strecksatsen i bilaga 1 skall följande bokstavsbeteckningar läggas till:

”— AT — FI — NO — SE —”.

c) I kapitel VII 2 a i tredje strecksatsen i bilaga 1 skall följande läggas till efter ”EEG”:

”ETY”.

4. **392 L 0118:** Rådets direktiv 92/118/EEG av den 17 december 1992 om djurhälso- och hygienkrav för handel inom gemenskapen med produkter, som inte omfattas av sådana krav i de särskilda gemenskapsbestämmelser som avses i bilaga A.I till direktiv 89/662/EEG och, i fråga om patogener, i direktiv 90/425/EEG, samt för import till gemenskapen av sådana produkter (EGT nr L 62, 15.3.1993, s. 49).

a) I artikel 20.1 första stycket skall följande införas efter datumet den 1 januari 1994:

”med undantag av Norge, där datumet skall vara den 1 juli 1995”.

b) I kapitel 14 i bilaga 1 skall följande stycke läggas till:

”Obearbetad gödsel från fjäderfäfloccar som har vaccinerats mot newcastlesjukan får inte sändas till någon region som har erhållit status som ”icke-vaccinationszon mot Newcastlesju-

kan" i enlighet med artikel 12.2 i rådets direktiv 90/539/EEG."

c) I kapitel 2 första strecksatsen i bilaga 2 skall följande läggas till:

"I fråga om salmonella och i väntan på att gemenskapsbestämmelser antas, skall följande regler gälla för ägg avsedda för Finland, Norge och Sverige:

a) Äggleveranser får underkastas de ytterligare, generella eller begränsade, kontrollåtgärder som kommissionen bestämmer enligt förfarandet i artikel 18.

b) Sådana kontroller som anges i a skall inte göras på ägg med ursprung i en anläggning som omfattas av ett program som erkänts som likvärdigt med det program som anges i c, i enlighet med förfarandet i artikel 18.

c) Åtgärderna enligt a får tillämpas först efter det att kommissionen godkänt de kontrollprogram som Finland, Norge och Sverige skall lägga fram. Kommissionens beslut måste fattas före dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande, för att kontrollprogrammen och åtgärderna enligt a skall vara tillämpliga från dagen för ikraftträdandet."

5. **392 L 0117:** Rådets direktiv 92/117/EEG av den 17 december 1992 om skyddsåtgärder mot specifika zoonoser och zoonotiska agenser hos djur och animaliska produkter för att förhindra utbrott av livsmedelsburna infektioner och förgiftningar (EGT nr L 62, 15.3.1993, s. 38).

Följande mening skall läggas till artikel 17.1 första stycket:

"För Norge skall emellertid datumet vara den 1 juli 1995."

6. **372 L 0462:** Rådets direktiv 72/462/EEG av den 12 december 1972 om hälsoproblem och problem som rör veterinärbesiktning vid import från tredje land av nötkreatur, får, getter, svin och färskt kött eller färska köttvaror (EGT nr L 302, 31.12.1972, s. 28), i dess lydelse enligt

— **392 R 1601:** Rådets förordning (EEG) nr

1601/92 av den 15 juni 1992 (EGT nr L 173, 27.6.1992, s. 13).

a) Följande stycke skall läggas till artikel 6.2 2:

"Norge och Sverige får under en övergångstid på tre år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande behålla sina nationella regler för import av djur från länder som vaccinerar mot mul- och klövsjuka."

b) Följande skall läggas till artikel 14.3:

"e) Norge och Sverige får under en övergångstid på tre år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande behålla sina nationella regler för import av färskt kött från länder som vaccinerar mot mul- och klövsjuka."

7. **392 L 0102:** Rådets direktiv 92/102/EEG av den 27 november 1992 om identifikation och registrering av djur (EGT nr L 355, 5.12.1992, s. 32).

Följande strecksats skall införas i artikel 11.1:

"— För Finland och Norge före den 1 januari 1996 i fråga om kraven för nötkreatur, svin, får och getter. Vid behov skall kommissionen under övergångstiden vidta de nödvändiga åtgärderna i enlighet med förfarandet i artikel 18 i rådets direktiv 90/425/EEG".

8. **381 D 0651:** Kommissionens beslut 81/651/EEG av den 30 juli 1981 om inrättande av en vetenskaplig veterinärmedicinsk kommitté (EGT nr L 233, 19.8.1981, s. 32), i dess lydelse enligt

— **386 D 0105:** Kommissionens beslut 86/105/EEG av den 25 februari 1986 (EGT nr L 93, 8.4.1986, s. 14).

I artikel 3 skall "18" ersättas med "22".

KAPITEL 5 — Djurskydd

391 L 0628: Rådets direktiv 91/628/EEG av den 19 november 1991 om skydd av djur vid transport och om ändring av direktiven

90/425/EEG och 91/496/EEG (EGT nr L 340 11.12.1991, s. 17), i dess lydelse enligt

— **392 D 0438:** Rådets beslut 92/438/EEG av den 13 juli 1992 (EGT nr L 243, 25.8.1992, s. 27).

a) Följande mening skall läggas till i bilagan kapitel I A 1:

”Under en övergångstid på tre år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande får Sverige emellertid behålla sina strängare nationella bestämmelser för transport av dräktiga kor och nyfödda kalvar från en avsändningsort till en bestämmelseort som båda är belägna på svenskt territorium.”

b) Följande mening skall läggas till i bilagan kapitel I C 14:

”Under en övergångstid på två år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande behöver bestämmelsen om att renar skall transporteras under tak inte följas. I enlighet med yttrandet från Vetenskapliga veterinärmedicinska kommittén får kommissionen enligt förfarandet i artikel 17 besluta om att behålla detta undantag.”

Del 2 — Tillämpningstexter

1. **377 L 0096:** Rådets direktiv 77/96/EEG av den 21 december 1976 om trikinundersökning (*trichinella spiralis*) vid import av färskt kött av tamsvin från tredje land (EGT nr L 26, 31.1.1977, s. 67), i dess lydelse enligt

— **381 L 0476:** Rådets direktiv 81/476/EEG av den 24 juni 1981 (EGT nr L 186, 8.7.1981, s. 20),

— **383 L 0091:** Rådets direktiv 83/91/EEG av den 7 februari 1983 (EGT nr L 59, 5.3.1983, s. 34),

— **384 L 0319:** Kommissionens direktiv 84/319/EEG av den 7 juni 1984 (EGT nr L 167, 27.6.1984, s. 34),

— **385 R 3768:** Rådets förordning (EEG) nr 3768 av den 20 december 1985 (EGT nr L 362, 31.12.1985, s. 8),

— **389 L 0321:** Kommissionens direktiv 89/321/EEG av den 22 april 1989 (EGT nr L 133, 17.5.1993, s. 33).

a) Följande skall införas i bilaga III 2 andra strecksatsen efter ”EOK”:

b) Följande skall införas i bilaga III 5 andra strecksatsen efter ”EUK”:

”ETY”.

2. **379 D 0542:** Rådets beslut 79/542/EEG av den 21 december 1976 om upprättandet av en förteckning över tredje land från vilka medlemsstaterna godkänner import av nötkreatur, grisar och färskt kött (EGT nr L 146, 14.6.1979, s. 15), i dess lydelse enligt

— **394 D 0059:** Kommissionens beslut 94/59/EEG av den 26 januari 1994 (EGT nr L 27, 1.2.1994, s. 53).

Följande rader skall utgå ur bilagan:

”AT — Österrike”

”FI — Finland”

”NO — Norge”

”SE — Sverige”.

3. **380 D 0790:** Kommissionens beslut 80/790/EEG av den 25 juli 1980 om djurhälsovillkor och veterinärintyg vid import av färskt kött från Finland (EGT nr L 233, 4.9.1980, s. 47), i dess lydelse enligt

— **381 D 0662:** Kommissionens beslut 81/622/EEG av den 28 juli 1981 (EGT nr L 237, 22.8.1981, s. 33).

Beslut 80/790/EEG skall upphöra att gälla.

4. **380 D 0799:** Kommissionens beslut 80/799/EEG av den 25 juli 1980 om djurhälsovillkor och veterinärintyg vid import av färskt kött från Sverige (EGT nr L 234, 5.9.1980, s. 35), i dess lydelse enligt

— **381 D 0662:** Kommissionens beslut 81/662/EEG av den 28 juli 1981 (EGT nr L 237, 22.8.1981, s. 33).

Beslut 80/799/EEG skall upphöra att gälla.

5. **380 D 0800:** Kommissionens beslut

80/800/EEG av den 25 juli 1980 om djurhälsovillkor och veterinärintyg vid import av färskt kött från Norge (EGT nr L 234, 5.9.1980, s. 38), i dess lydelse enligt

— **381 D 0662:** Kommissionens beslut 81/662/EEG av den 28 juli 1981 (EGT nr L 237, 22.8.1981, s. 33).

Beslut 80/800/EEG skall upphöra att gälla.

6. **382 D 0730:** Rådets beslut 82/730/EEG av den 18 oktober 1982 om förteckningen över anläggningar i Österrike som godkänts för export av färskt kött till gemenskapen (EGT nr L 311, 8.11.1982, s. 1).

Beslut 82/730/EEG skall upphöra att gälla.

7. **382 D 0731:** Rådets beslut 82/731/EEG av den 18 oktober 1982 om förteckningen över anläggningar i Finland som godkänts för export av färskt kött till gemenskapen (EGT nr L 311, 8.11.1982, s. 4), med ändringar.

Beslut 82/731/EEG skall upphöra att gälla.

8. **382 D 0736:** Rådets beslut 82/736/EEG av den 18 oktober 1982 om förteckningen över anläggningar i Sverige som godkänts för export av färskt kött till gemenskapen (EGT nr L 311, 8.11.1982, s. 18), med ändringar.

Beslut 82/736/EEG skall upphöra att gälla.

9. **383 D 0421:** Kommissionens beslut 83/421/EEG av den 29 juli 1983 om förteckningen över anläggningar i Norge som godkänts för import av färskt kött till gemenskapen (EGT nr L 238, 27.8.1983, s. 35), med ändringar.

Beslut 83/421/EEG skall upphöra att gälla.

10. **389 X 0214:** Kommissionens rekommendation 89/214/EEG av den 24 februari 1989 om regler för inspektion av anläggningar för färskt kött som godkänts för handel inom gemenskapen (EGT nr L 87, 31.3.1989, s. 1).

a) I kapitel X 49 a i bilaga 1 i den del som lyder "texten i detta direktiv" i den första strecksatsen efter "P" skall följande initialer införas:

"AT — FI — NO — SE".

b) I kapitel X 49 a i bilaga 1 i den del som lyder "texten i detta direktiv" i den andra strecksatsen skall följande läggas till:

c) I kapitel X 49 b i bilaga 1 i den del som lyder "texten i detta direktiv" i den tredje strecksatsen skall följande läggas till:

"ETY".

11. **390 D 0014:** Kommissionens beslut 90/14/EEG av den 20 december 1989 om upprättandet av en förteckning över tredje länder från vilka medlemsstaterna godkänner import av djupfryst sperma från tamdjur av nötkreatur (EGT nr L 8, 11.1.1990, s. 71), i dess lydelse enligt

— **391 D 0276:** Kommissionens beslut 91/276/EEG av den 22 maj 1991 (EGT nr L 135, 30.5.1991, s. 58).

Följande ord skall utgå ur bilagan:

"Finland"
"Norge"
"Sverige"
"Österrike".

12. **390 D 0442:** Kommissionens beslut 90/442/EEG av den 25 juli 1990 om fastställande av koder för anmälan av djursjukdomar (EGT nr L 227, 21.8.1990, s. 39), i dess lydelse enligt

— Kommissionens beslut av den 27 november 1990 (inte offentliggjort),

— Kommissionens beslut av den 26 mars 1991 (inte offentliggjort).

Följande stycke skall läggas till i artikel 1:

"Vad gäller Finland, Norge, Sverige och Österrike skall kommissionen komplettera de koder som anges i bilaga 5 och 6 till detta beslut. Ändamålsenliga beslut skall fattas före dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande."

13. **391 D 0270:** Kommissionens beslut 91/270/EEG av den 14 maj 1991 om upprät-

tandet av en förteckning över tredje länder från vilka medlemsstaterna godkänner import av embryon från tamdjur av nötkreatur (EGT nr L 134, 29.5.1991, s. 56).

Följande ord skall utgå ur bilagan:

”Finland”
”Norge”
”Sverige”
”Österrike”.

14. **391 D 0426:** Kommissionens beslut 91/426/EEG av den 22 juli 1991 om fastställande av närmare regler för gemenskapens finansiella bidrag till upprättandet av ett data-nät som kopplar samman veterinära myndigheter (Animo) (EGT nr L 234, 23.8.1991, s. 27), i dess lydelse enligt

— **393 D 0004:** Kommissionens beslut 93/4/EEG av den 9 december 1992 (EGT nr L 4, 8.1.1993, s. 32).

a) I artikel 1.2 skall orden ”för hela nätet” ersättas med

”för gemenskapen som den var före anslutningsfördragets ikraftträdande”.

b) Följande artikel skall införas:

”Artikel 2 a

1. Finland, Norge, Sverige och Österrike har rätt till finansiella bidrag från gemenskapen enligt de villkor som föreskrivs i artikel 1.1.

2. Ersättning för de utgifter som avses i punkt 1 skall betalas till medlemsstaterna av kommissionen vid uppvisande av dokument som stöder deras begäran.

3. De dokument som avses i punkt 2 skall lämnas av de norska och svenska myndigheterna senast 12 månader efter dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande och av de österrikiska och finska myndigheterna senast 24 månader efter dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande.”

15. **391 D 0449:** Kommissionens beslut

91/449/EEG av den 26 juli 1991 om fastställande av förlagor till de djurhälsointyg som skall användas vid import av köttprodukter från tredje land (EGT nr L 240, 29.8.1991, s. 28), i dess lydelse enligt

— **393 D 0504:** Kommissionens beslut 93/504/EEG av den 28 juli 1993 (EGT nr L 236, 21.9.1993, s. 16).

a) Följande ord skall utgå ur bilaga A del II:

”Finland”
”Norge”
”Sverige”
”Österrike”.

b) Följande ord skall utgå ur bilaga B del II:

”Finland”
”Norge”
”Sverige”
”Österrike”.

16. **391 D 0539:** Kommissionens beslut 91/539/EEG av den 4 oktober 1991 om fastställande av genomförandebestämmelser till beslut 91/426/EEG (Animo) (EGT nr L 294, 25.10.1991, s. 47).

Följande artikel skall införas:

”Artikel 1 a

Vad gäller Finland, Norge, Sverige och Österrike skall kommissionen fastställa det antal enheter som har rätt till ett finansiellt bidrag från gemenskapen. Vad gäller Norge och Sverige skall ändamålsenliga belut fattas före dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande.”

I första strecksatsen i artikel 2.2 skall följande ord läggas till:

”utom för Finland, Norge, Sverige och Österrike där datumet skall vara den 1 april 1994”.

Följande ord skall läggas till i artikel 3 efter ”den 1 december 1991”:

”utom för Norge och Sverige där datumet

skall vara den 1 december 1994, och för Finland och Österrike där datumet skall vara den 1 december 1995”.

17. **392 D 0124:** Kommissionens beslut 92/124/EEG av den 10 januari 1992 om djurhälsovillkor och veterinärintyg vid import av sperma från nötkreatur från Finland (EGT nr L 48, 22.2.1992, s. 10).

Beslut 92/124/EEG skall upphöra att gälla.

18. **392 D 0126:** Kommissionens beslut 92/126/EEG av den 10 januari 1992 om djurhälsovillkor och veterinärintyg vid import av sperma från nötkreatur från Österrike (EGT nr L 48, 22.2.1992, s. 28).

Beslut 92/126/EEG skall upphöra att gälla.

19. **392 D 0128:** Kommissionens beslut 92/128/EEG av den 10 januari 1992 om djurhälsovillkor och veterinärintyg vid import från Sverige av sperma från nötkreatur (EGT nr L 48, 22.2.1992, s. 46).

Beslut 92/128/EEG skall upphöra att gälla.

20. **392 D 0175:** Kommissionens beslut 92/175/EEG av den 21 februari 1992 om upprättande av förteckningen över och identiteten hos enheterna i datanätet Animo (EGT nr L 80, 25.3.1992, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 D 0071:** Kommissionens beslut 93/71/EEG av den 22 december 1992 (EGT nr L 25, 2.2.1993, s. 39).

— **393 D 0228:** Kommissionens beslut 93/228/EEG av den 5 april 1993 (EGT nr L 97, 23.4.1993, s. 33).

Följande punkt skall läggas till i artikel 1:

”4. Kommissionen skall komplettera den förteckning som finns i bilagan vad gäller Finland, Norge, Sverige och Österrike.”

21. **392 D 0260:** Kommissionens beslut 92/260/EEG av den 10 april 1992 om djurhälsovillkor och veterinärintyg för tillfällig införsel av registrerade hästar (EGT nr L 30, 15.5.1992, s. 67), i dess lydelse enligt

— **393 D 0344:** Kommissionens beslut

93/344/EEG av den 17 maj 1993 (EGT nr L 138, 9.6.1991, s. 11).

a) I bilaga 1 skall grupp A ersättas med

”Grupp A
Grönland, Island, Schweiz”.

b) I bilaga 2 A Hälsointyg skall rubriken ersättas med

”HÄLSOINTYG för tillfällig införsel till gemenskapens territorium av registrerade hästar från Grönland, Island och Schweiz för kortare tid än 90 dagar”.

c) I bilaga 2 A Hälsointyg iii d tredje strecksatsen skall följande ord utgå:

”Finland”, ”Norge”, ”Sverige” och ”Österrike”.

d) I bilaga 2 B Hälsointyg iii d tredje strecksatsen skall följande ord utgå:

”Finland”, ”Norge”, ”Sverige” och ”Österrike”.

e) I bilaga 2 C Hälsointyg iii d tredje strecksatsen skall följande ord utgå:

”Finland”, ”Norge”, ”Sverige” och ”Österrike”.

f) I bilaga 2 D Hälsointyg iii d tredje strecksatsen skall följande utgå:

”Finland”, ”Norge”, ”Sverige” och ”Österrike”.

g) I bilaga 2 E Hälsointyg iii d tredje strecksatsen skall följande utgå:

”Finland”, ”Norge”, ”Sverige” och ”Österrike”.

22. **392 D 0265:** Kommissionens beslut 92/265/EEG av den 18 maj 1992 om import till gemenskapen av levande grisar, sperma av gris, färskt griskött och grisköttsprodukter från Österrike samt om upphävande av beslut 90/90/EEG (EGT nr L 137, 20.5.1993, s. 23), i dess lydelse enligt

— **393 D 0427:** Kommissionens beslut

93/427/EEG av den 7 juli 1993 (EGT nr L 197, 6.8.1993, s. 52).

Beslut 92/265/EEG skall upphöra att gälla.

23. **392 D 0290:** Kommissionens beslut 92/290/EEG av den 14 maj 1992 om vissa skyddsåtgärder för embryon av nötkreatur i samband med bovin spongios encefalopati (BSE) i Förenade kungariket (EGT nr L 152, 4.6.1992, s. 37).

Följande punkt skall läggas till i artikel 2:

”4. Finland, Norge, Sverige och Österrike får under en övergångstid på upp till två år från dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande behålla sin nationella lagstiftning rörande embryon av tamdjur av nötkreatur som kommer från en medlemsstat där sjukdomen har en stor utbredning. Denna bestämmelse skall ses över under denna övergångstid mot bakgrund av vunna erfarenheter och resultaten från aktuell vetenskaplig forskning.”

24. **392 D 0341:** Kommissionens beslut 92/341/EEG av den 3 juni 1992 om förmedling av information mellan lokala Animoenheter (EGT nr L 188, 8.7.1992, s. 37).

Följande ord skall införas i artikel 1.1 efter dagen ”den 15 juni 1992”:

”utom för Norge och Sverige där datumet skall vara den 1 september 1994, och för Finland och Österrike där datumet skall vara den 1 juni 1995”.

25. **392 D 0387:** Kommissionens beslut 92/387/EEG av den 10 juni 1992 om djurhälsovillkor och veterinärintyg vid import av sperma från nötkreatur från Norge (EGT nr L 204, 21.7.1992, s. 22).

Beslut 92/387/EEG skall upphöra att gälla.

26. **392 D 0401:** Kommissionens beslut 92/401/EEG av den 31 juli 1992 om djurhälsovillkor och veterinärintyg vid import av tamdjur av nötkreatur och svin från Norge (EGT nr L 224, 8.8.1992, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 D 0469:** Kommissionens beslut 93/469/EEG av den 26 juli 1993 (EGT nr L 218, 28.8.1993, s. 58).

Beslut 92/401/EEG skall upphöra att gälla.

27. **392 D 0461:** Kommissionens beslut 92/461/EEG av den 2 september 1992 om djurhälsovillkor och veterinärintyg vid import av nötkreatur och svin från Sverige (EGT nr L 261, 7.9.1992, s. 18), i dess lydelse enligt

— **392 D 0518:** Kommissionens beslut 92/518/EEG av den 3 november 1992 (EGT nr L 325, 11.11.1992, s. 23).

— **393 D 0469:** Kommissionens beslut 93/469/EEG av den 26 juli 1993 (EGT nr L 218, 28.8.1993, s. 58).

Beslut 92/461/EEG skall upphöra att gälla.

28. **392 D 0462:** Kommissionens beslut 92/462/EEG av den 2 september 1992 om djurhälsovillkor och veterinärintyg vid import av tamdjur av nötkreatur och svin från Finland (EGT nr L 261, 7.9.1992, s. 34), i dess lydelse enligt

— **392 D 0518:** Kommissionens beslut 92/518/EEG av den 3 november 1992 (EGT nr L 325, 11.11.1992, s. 23).

— **393 D 0469:** Kommissionens beslut 93/469/EEG av den 26 juli 1993 (EGT nr L 218, 28.8.1993, s. 58).

Beslut 92/462/EEG skall upphöra att gälla.

29. **392 D 0471:** Kommissionens beslut 92/471/EEG av den 2 september 1992 om djurhälsovillkor och veterinärintyg vid import av embryon från nötkreatur från tredje land (EGT nr L 270, 15.9.1992, s. 27).

Följande ord skall utgå ur bilaga A Del II:

”Finland”
”Norge”
”Sverige”
”Österrike”.

30. **392 D 0486:** Kommissionens beslut 92/486/EEG av den 25 september 1992 om upprättande av en form för samarbete mellan Animovärdcentralen och medlemsstaterna (EGT nr L 291, 7.10.1992, s. 20), i dess lydelse enligt

— **393 D 0188:** Kommissionens beslut 93/188/EEG av den 4 mars 1993 (EGT nr L 82, 3.4.1993, s. 20).

Följande ord skall läggas till i artikel 2 första strecksatsen:

”utom för Norge och Sverige där dagen för ikraftträdande skall vara dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande och där dagen för avtalets upphörande skall vara den 1 april 1996, och för Finland och Österrike där dagen för ikraftträdande skall vara ett år efter dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande och där dagen för avtalets upphörande skall vara den 1 april 1996”.

31. **392 D 0562:** Kommissionens beslut 92/562/EEG av den 17 November 1992 om godkännande av alternativa värmebehandlings-system för bearbetning av högriskmaterial (EGT nr L 359, 9.12.1992, s. 23).

a) I bilagan i det inledande avsnittet ”Definitioner” skall följande definition läggas till:

”*Koncentrerad produktion:* Behandling av den flytande fasen innan en större del av dess fukt avlägsnas.”

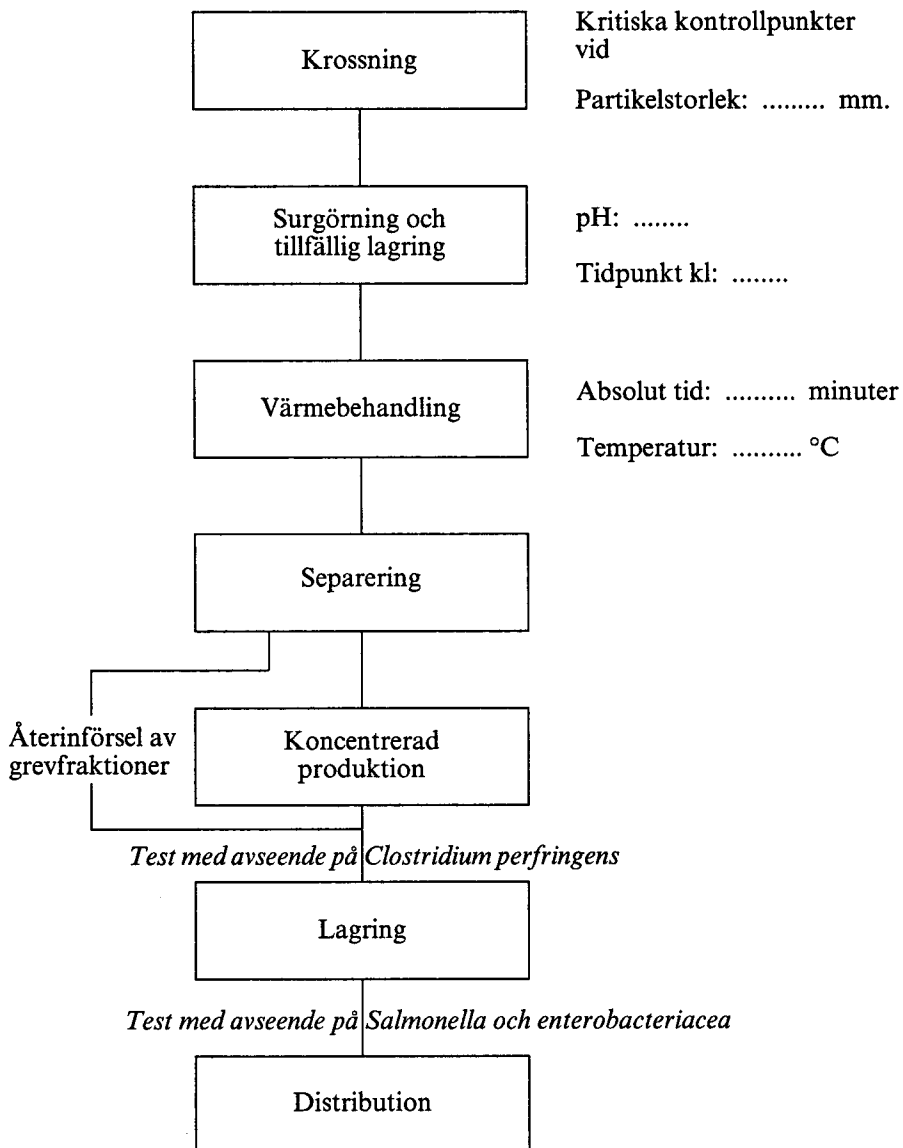
b) Följande kapitel skall läggas till i bilagan:

”KAPITEL VIII

VATTENDJUR

KOMBINERAD SURGÖRNING OCH VÄRMEBEHANDLING

I. Beskrivning av system

Råmaterialet finfördelas genom krossning och blandning med myrsyra åstadkommer en sänkning av pH-värdet. Blandningen lagras en tid i avvaktan på ny behandling. Produkten insätts därefter i en kokare. Förflyttningen av produkten genom värmeväxlare är kontrollerad via mekaniska kommandon som förhindrar dess förflyttning på så vis att vid slutet av värmebehandlingen har produkten genomgått en cykel som är tillräcklig ur tids- och temperatursynpunkt. Efter värmebehandlingen separeras produkten mekaniskt i en flytande fas, en fettfas och en grevfraktionsfas. För att erhålla ett koncentrat av animalt protein pumpas den flytande fasen in i två värmeväxlare som upphettas med ånga i form av vattenånga. Grevfraktionerna inkorporeras i proteinkoncentratet före lagring.

II. Kritiska kontrollpunkter i fabriker

1. *Partikelstorlek*: efter krossning skall partiklarnas storlek vara mindre än ... mm.

2. *pH*: under surgörningsfasen skall pH-värdet vara lägre än eller lika med ... Ph-värdet skall kontrolleras dagligen.

3. *Tid i tillfällig lagring*: den skall vara i minst ... timmar.

4. *Absolut behandlingstid*: satsen skall behandlas i minst ... minuter vid lägst den temperatur som anges i punkt 5.

5. *Kritisk temperatur*: temperaturen skall minst vara ... °C och för varje sats registreras i ett beständigt registreringssystem. Varje produkt som tillverkas vid en lägre temperatur skall ombehandlas med nytt råmaterial."

32. **393 D 0013**: Kommissionens beslut 93/13/EEG av den 22 december 1992 om förfaranden för veterinärkontroller vid gemenskapens gränskontrollstationer av produkter från tredje land (EGT nr L 9, 15.1.1993, s. 33).

I bilaga F skall följande ord utgå:

"Finland"
"Norge"
"Sverige"
"Österrike".

33. **393 D 0024**: Kommissionens beslut 93/24/EEG av den 11 december 1992 om ytterligare garantier med avseende på Aujeszky's sjukdom för svin som skall sändas till medlemsstater eller regioner som är fria från sjukdomen (EGT nr L 16, 25.1.1993, s. 18), i dess lydelse enligt

— **393 D 0341**: Kommissionens beslut 93/341/EEG av den 13 maj 1993 (EGT nr L 136, 5.6.1993, s. 47)

— **393 D 0664**: Kommissionens beslut 93/664/EEG av den 6 december 1993 (EGT nr L 303, 10.12.1993, s. 27).

I bilaga 2 punkt 2.d skall följande läggas till:

"13. Bundesanstalt für Virusseuchenbekämpfung bei Haustieren, Wien, Österrike

14. Eläinlääkintä ja elintarvikelaitos, Helsinki / Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors, Finland

15. Veterinærinstituttet, Oslo, Norge

16. Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala, Sverige".

34. **393 D 0028**: Kommissionens beslut 93/28/EEG av den 14 december 1992 om fastställande av en kompletterande gemenskapsfinansiering av datanätet Animo (EGT nr L 16, 25.1.1993, s. 28).

Följande artikel skall införas:

"Artikel 3 a

Vad gäller Österrike, Finland, Norge och Sverige skall de åtgärder som avses i artikel 1 bekostas av gemenskapen till 100 %."

35. **393 D 0052**: Kommissionens beslut 93/52/EEG av den 21 December 1992 om fastställande av att vissa medlemsstater eller regioner iakttar kraven i fråga om brucellos (*B. melitensis*) och erkännande av deras status som medlemsstat eller region som är officiellt fri från denna sjukdom (EGT nr L 13, 21.1.1993, s. 14).

Följande artikel skall införas:

”Artikel 2 a

Vad gäller Österrike, Finland, Norge och Sverige skall kommissionen vid behov komplettera bilagorna 1 och 2. Ändamålsenliga beslut skall antas före dagen för anslutningsfördragets ikraftträdande.”

36. **393 D 0160:** Kommissionens beslut 93/160/EEG av den 17 februari 1993 om upprättandet av en förteckning över tredje länder från vilka medlemsstaterna godkänner import av sperma från tamsvin (EGT nr L 67, 19.3.1993, s. 27).

I bilagan skall följande utgå:

”Finland”
 ”Norge”
 ”Sverige”
 ”Österrike”.

37. **393 D 0195:** Kommissionens beslut 93/195/EEG av den 2 februari 1993 om djurhälsovillkor och veterinärintyg för återinförsel efter tillfällig export av hästar som registrerats för kapploppningar, tävlingar och kulturevenemang (EGT nr L 86, 6.4.1993, s. 1), i dess lydelse enligt:

— **393 D 0344:** Kommissionens beslut 93/344/EEG av den 17 maj 1993 (EGT nr L 138, 9.6.1993, s. 11),

— **393 D 0509:** Kommissionens beslut 93/509/EEG av den 21 september 1993 (EGT nr L 238, 23.9.1993, s. 44).

a) I bilaga 1 skall grupp A ersättas med följande:

”Grupp A
 Grönland, Island och Schweiz”.

b) I bilaga 2 skall grupp A ersättas med följande:

”Grupp A
 Grönland, Island och Schweiz”.

38. **393 D 0196:** Kommissionens beslut

93/136/EEG av den 5 februari 1993 om djurhälsovillkor och veterinärintyg för import av hästdjur för slakt (EGT nr L 86, 6.4.1993, s. 7).

a) I bilaga 1 skall följande utgå i fotnot 5:

”Österrike, Finland”, ”Norge, Sverige”.

b) I bilaga 2 fotnot 3 skall grupp A ersättas med följande:

”Grupp A: Grönland, Island och Schweiz”.

39. **393 D 0197:** Kommissionens beslut 93/197/EEG av den 5 februari 1993 om djurhälsovillkor och veterinärintyg för import av registrerade hästdjur och hästdjur för avel och bruksändamål (EGT nr L 86, 6.4.1993, s. 16), i dess lydelse enligt:

— **393 D 0344:** Kommissionens beslut 93/344/EEG av den 17 maj 1993 (Oj No L 138, 9.6.1993, s. 11),

— **393 D 0510:** Kommissionens beslut 93/510/EEG av den 21 september 1993 (EGT nr L 238, 23.9.1993, s. 45),

— **393 D 0682:** Kommissionens beslut 93/682/EEG av den 17 december 1993 (EGT nr L 317, 18.12.1993, s. 82).

a) I bilaga 1 skall ”grupp A” ersättas med följande:

”Grupp A
 Grönland, Island och Schweiz”.

b) I bilaga 2 A ”Hälsointyg” skall rubriken ersättas med följande:

”HÄLSOINTYG

för import till gemenskapens territorium av registrerade hästdjur och hästdjur för avel och bruksändamål från Grönland, Island och Schweiz”.

40. **393 D 0198:** Kommissionens beslut 93/198/EEG av den 17 februari 1993 om djurhälsovillkor och veterinärintyg för import

från tredje land av tamdjur av får och getter (EGT nr L 86, 6.4.1993, s. 34).

”Österrike—Burgenland, Salzburg, Tyrolen, Voralberg, Oberösterreich”.

I bilagan del 2 a skall följande utgå:

”Finland”
 ”Norge”
 ”Sverige”
 ”Österrike”.

41. **393 D 0199:** Kommissionens beslut 93/199/EEG av den 19 februari 1993 om djurhälsovillkor och veterinärintyg för import från tredje land av sperma från svin (EGT nr L 86, 6.4.1993, s. 43), i dess lydelse enligt:

— **393 D 0427:** Kommissionens beslut 93/427/EEG av den 7 juli 1993 (EGT nr L 197, 6.8.1993, s. 52),

— **393 D 0504:** Kommissionens beslut 93/504/EEG av den 28 juli 1993 (EGT nr L 236, 21.9.1993, s. 16).

I bilagan del 2 skall följande utgå:

”Finland”
 ”Norge”
 ”Sverige”

42. **393 D 0244:** Kommissionens beslut 93/244/EEG av den 2 april 1993 om tilläggsgarantier med avseende på Aujeszky's sjukdom för svin som skall sändas till vissa regioner i gemenskapen (EGT nr L 111, 5.5.1993, s. 21).

I bilaga 2 2.d skall följande läggas till:

”13. Bundesanstalt für Virusseuchenbekämpfung bei Haustieren, Wien, Österrike

14. Eläinlääkintä ja elintarvikelaitos, Helsinki / Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors, Finland

15. Veterinærinstituttet, Oslo, Norge

16. Statens veterinärmedicinska anstalt, Uppsala, Sverige”.

43. **393 D 0257:** Kommissionens beslut 93/257/EEG av den 15 april 1993 om referensmetoder och förteckning över nationella referenslaboratorier för påvisande av restämnen (EGT nr L 118, 14.5.1993, s. 75).

I bilagan skall följande läggas till:

”Österrike	Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling	Samtliga grupper
Finland	Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitos, Helsinki / Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel, Helsingfors	Samtliga grupper
Norge	Norges Veterinærhøgskole, Oslo	Grupp A III a, b; Grupp B I a; Grupp B II a,
	Veterinærinstituttet, Oslo	Grupp A I b; Grupp B II a, b
	Hormonlaboratoriet, Aker Sykehus, Oslo	Grupp A I a, c; Grupp A II; Grupp B I b; c
Sverige	Statens livsmedelsverk, Uppsala	Samtliga grupper”

44. **393 D 0317:** Kommissionens beslut 93/317/EEG av den 21 april 1993 om innebörden av den nummer som skall användas vid

öronmärkning av nötkreatur (EGT nr L 122, 18.5.1993, s. 45).

I artikel 1.1 skall följande läggas till i förteckningen:

”Österrike: AT
Finland: FI
Norge: NO
Sverige: SE”.

45. **393 D 0321:** Kommissionens beslut 93/321/EEG av den 10 maj 1993 om färre identitets- och hälsokontroller vid tillfällig införsel av vissa registrerade hästdjur från Sverige, Norge, Finland och Schweiz (EGT nr L 123, 19.5.1993, s. 36).

a) I rättsaktens rubrik skall följande utgå:

”Sverige, Norge, Finland och”.

b) I artikel 1.1 skall följande utgå:

”Sverige, Norge, Finland och”.

46. **393 D 0432:** Kommissionens beslut 93/432/EEG av den 13 juli 1993 om djurhälsovillkor och veterinärintyg vid import av nötkreatur och svin från Österrike (EGT nr L 200, 10.8.1993, s. 39).

Beslut 93/432/EEG upphör att gälla.

47. **393 D 0451:** Kommissionens beslut 93/451/EEG av den 13 juli 1993 om djurhälsovillkor och veterinärintyg för import av färskt kött från Österrike (EGT nr L 210, 21.8.1993, s. 21).

Beslut 93/451/EEG upphör att gälla.

48. **393 D 0688:** Kommissionens beslut 93/668/EEG av den 20 december 1993 om veterinärintyg vid import av färskt kött och köttprodukter från Sverige (EGT nr L 319, 21.12.1993, s. 51).

Beslut 93/688/EEG upphör att gälla.

49. **393 D 0693:** Kommissionens beslut 93/693/EEG av den 14 december 1993 om upprättande av en förteckning över godkända uppsamlingsplatser för sperma vid export av sperma från nötkreatur från tredje land och om återkallande av beslut 91/642/EEG, 91/643/EEG samt 92/255/EEG (EGT nr L 320, 22.12.1993, s. 35).

I bilagan skall följande delar utgå:

”DEL 4
SVERIGE”

”DEL 8
NORGE”

”DEL 9
ÖSTERRIKE”.

50. **394 D 0024:** Kommissionens beslut 94/24/EEG av den 7 januari 1994 om upprättande av en förteckning över på förhand bestämda gränskontrollposter för veterinärkontroll av produkter och djur från tredje land och om återkallande av beslut 92/430/EEG samt 92/431/EEG (EGT nr L 18, 21.1.1994, s. 16).

I artikel 1 skall följande stycke läggas till:

”Kommissionen skall utöka posterna som förtecknats i bilagan med avseende på Norge och Sverige och eventuellt även Österrike och Finland. Beslut rörande Norge och Sverige skall fattas före dagen för ikraftträdandet av anslutningsfördraget.”

51. **394 D 0034:** Kommissionens beslut 94/34/EEG av den 24 januari 1994 om genomförandet av datanätet Animo (EGT nr L 21, 26.1.1994, s. 22).

a) I artikel 1 skall följande införas efter ”senast den 1 februari 1994”:

”med undantag för Norge och Sverige för vilka datum skall vara dagen för ikraftträdandet av anslutningsfördraget och för Österrike och Finland för vilka datum skall vara ett år från dagen för ikraftträdandet av anslutningsfördraget”.

b) I artikel 2 skall följande införas efter ”senast den 1 juni 1994”:

”med undantag för Norge och Sverige för vilka datum skall vara dagen för ikraftträdandet av anslutningsfördraget och för Österrike och Finland för vilka datum skall vara ett år från dagen för ikraftträdandet av anslutningsfördraget”.

c) I artikel 3 skall följande införas efter ”den 1 februari 1994”:

”med undantag för Norge och Sverige för vilka datum skall vara dagen för ikraftträdandet av anslutningsfördraget och för Österrike och Finland för vilka datum skall vara ett år från dagen för ikraftträdandet av anslutningsfördraget”.

d) I artikel 4 skall följande införas efter ”den 1 juni 1994”:

”med undantag för Norge och Sverige för vilka datum skall vara dagen för ikraftträdandet av anslutningsfördraget och för Österrike och Finland för vilka datum skall vara ett år från dagen för ikraftträdandet av anslutningsfördraget”.

e) Följande artikel skall införas:

”Artikel 6 a

Kommissionen skall besluta om nödvändiga övergångsbestämmelser avseende Österrike och Finland”.

52. **394 D 0070:** Kommissionens beslut 94/70/EEG av den 31 januari 1994 om upprättandet av en provisorisk förteckning över tredje länder från vilka medlemsstaterna tillåter import av obehandlad mjölk, pastöriserad mjölk och mjölkbaseerade produkter (EGT nr L 36, 8.2.1994, s. 5).

I bilagan skall följande rader utgå:

”AT: Österrike : x : x : x”

”FI: Finland : x : x : x”

”NO: Norge : x : x : x”

”SE: Sverige : x : x : x”.

53. **394 D 0085:** Kommissionens beslut 94/85/EEG av den 16 februari 1994 om upprättandet av en förteckning över tredje länder från vilka medlemsstaterna tillåter import av färskt kött av fjäderfä (EGT nr L 44, 17.2.1994, s. 31).

I bilagan skall följande rader utgå.

”AT: Österrike : x :”

”FI: Finland : x :”

”NO: Norge : x :”

”SE: Sverige : x :”.

F. ÖVRIGT

I. Kommittéförfarande

A. De punkter i rättsakter som här anges skall ersättas med följande punkt:

”2. Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är. Den skall fatta sitt beslut med den majoritet som enligt artikel 148.2 i fördraget skall tillämpas vid beslut som rådet skall fatta på förslag av kommissionen. Medlemsstaternas röster skall vägas enligt fördragets artikel 148.2. Ordföranden får inte rösta.”

1. **365 R 0079:** Rådets förordning nr 79/65/EEG av den 15 juni 1965 om upprättandet av ett nätverk för insamling av redovisningsdata om inkomster och affärsverksamhet i jordbruksföretag inom Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT nr L 109, 23.6.1965, s. 1859/65), i dess lydelse enligt

— **390 R 3577:** Rådets förordning (EEG) nr 3577/90 av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 23).

Artikel 19.2.

2. **366 R 0136:** Rådets förordning (EEG) nr 136/66 av den 22 september 1966 om upprättandet av en gemensam organisation av marknaden för oljor och fetter (EGT nr 172, 30.9.1966, s. 3025/66), i dess lydelse enligt

— **393 R 3179:** Rådets förordning (EG) nr 3179/93 av den 16 november 1993 (EGT nr L 285, 20.11.1993, s. 9).

Artikel 38.2.

3. **368 R 0234:** Rådets förordning (EEG) nr 234/68 av den 27 februari 1968 om upprättandet av den gemensamma organisationen av marknaden för levande träd och andra levande växter, lökar, rötter o.dyl., snittblommor och snittgrönt (EGT nr L 55, 2.3.1968, s. 1), i dess lydelse enligt

— **392 R 3336:** Rådets förordning (EEG) nr

3336/92 av den 16 november 1992 (EGT nr L 336, 20.11.1992, s. 1).

Artikel 14.2.

4. **368 R 0804:** Rådets förordning (EEG) nr 804/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter (EGT nr L 148, 28.6.1968, s. 13), i dess lydelse enligt

— **394 R 0230:** Rådets förordning (EG) nr 230/94 av den 24 januari 1994 (EGT nr L 30, 3.2.1994, s. 1).

Artikel 30.2.

5. **368 R 0805:** Rådets förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött (EGT nr L 148, 28.6.1968, s. 24), i dess lydelse enligt

— **393 R 3611:** Rådets förordning (EG) nr 3611/93 av den 22 december 1993 (EGT nr L 328, 29.12.1993, s. 7).

Artikel 27.2.

6. **370 R 0729:** Rådets förordning (EEG) nr 729/70 av den 21 april 1970 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken (EGT nr L 94, 28.4.1970, s. 13), i dess lydelse enligt

— **388 R 2048:** Rådets förordning (EEG) nr 2048/88 av den 24 juni 1988 (EGT nr L 185, 15.7.1988, s. 1).

Artikel 13.2.

7. **370 R 1308:** Rådets förordning (EEG) nr 1308/70 av den 29 juni 1970 om den gemensamma organisationen av marknaden för lin och hampa (EGT nr L 146, 4.7.1970, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 1557:** Rådets förordning (EEG) nr 1557/93 av den 14 juni 1993 (EGT nr L 154, 25.6.1993, s. 26).

Artikel 12.2.

8. **371 R 1696:** Rådets förordning (EEG) nr 1696/71 av den 26 juli 1971 om den gemensam-

ma organisationen av marknaden för humle (EGT nr L 175, 4.8.1971, s. 1), i dess lydelse enligt

— **392 R 3124:** Rådets förordning (EEG) nr 3124/92 av den 26 oktober 1992 (EGT nr L 313, 30.10.1992, s. 1).

Artikel 20.2.

9. **371 R 2358:** Rådets förordning (EEG) nr 2358/71 av den 26 oktober 1971 om den gemensamma organisationen av marknaden för utsäde (EGT nr L 246, 5.11.1971, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 3375:** Kommissionens förordning (EG) nr 3375/93 av den 9 december 1993 (EGT nr L 303, 10.12.1993, s. 9).

Artikel 11.2.

10. **372 R 1035:** Rådets förordning (EEG) nr 1035/72 av den 18 maj 1972 om den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker (EGT nr L 118, 20.5.1972, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 3669:** Rådets förordning (EG) nr 3669/93 av den 22 december 1993 (EGT nr L 338, 31.12.1993, s. 26).

Artikel 33.2.

11. **375 R 2759:** Förordning (EEG) nr 2759/75 av den 29 oktober 1975 om den gemensamma organisationen av marknaden för griskött (EGT nr L 282, 1.11.1975, s. 1), i dess lydelse enligt

— **389 R 1249:** Rådets förordning (EEG) nr 1249/89 av den 3 maj 1989 (EGT nr L 129, 11.5.1989, s. 12).

Artikel 24.2.

12. **375 R 2771:** Rådets förordning (EEG) nr 2771/75 av den 29 oktober 1975 om den gemensamma organisationen av marknaden för ägg (EGT nr L 282, 1.11.1975, s. 49), i dess lydelse enligt

— **393 R 1574:** Rådets förordning (EEG) nr 1574/93 av den 14 juni 1993 (EGT nr L 152, 24.6.1993, s. 1).

Artikel 17.2.

13. **375 R 2777:** Rådets förordning (EEG) nr 2777/75 av den 29 oktober 1975 om den gemensamma organisationen av marknaden för fjäderfäkött (EGT nr L 282, 1.11.1975, s. 77), i dess lydelse enligt

— **393 R 1574:** Rådets förordning (EEG) nr 1574/93 av den 14 juni 1993 (EGT nr L 152, 24.6.1993, s. 1).

Artikel 17.2.

14. **376 R 1418:** Rådets förordning (EEG) nr 1418/76 av den 21 juni 1976 om den gemensamma organisationen av marknaden för ris (EGT nr L 166, 25.6.1976, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 1544:** Rådets förordning (EEG) nr 1544/93 av den 14 juni 1993 (EGT nr L 154, 25.6.1993, s. 5).

Artikel 27.2.

15. **378 R 1117:** Rådets förordning (EEG) nr 1117/78 av den 22 maj 1978 om den gemensamma organisationen av marknaden för torr-foder (EGT nr L 142, 30.5.1978, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 3496:** Kommissionens förordning (EG) nr 3496/93 av den 20 december 1993 (EGT nr L 319, 21.12.1993, s. 17).

Artikel 12.2.

16. **378 R 1360:** Rådets förordning (EEG) nr 1360/78 av den 19 juni 1978 om producent-grupper och sammanslutningar av dessa (EGT nr L 166, 23.6.1978, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 3669:** Rådets förordning (EG) nr 3669/93 av den 22 december 1993 (EGT nr L 338, 31.12.1993, s. 26).

Artikel 16.2.

17. **379 R 0270:** Rådets förordning (EEG) nr 270/79 av den 6 februari 1979 om utveckling av rådgivning till jordbruket i Italien (EGT nr L 38, 14.2.1979, s. 26), i dess lydelse enligt

— **387 R 1760:** Rådets förordning (EEG) nr

1760/87 av den 15 juni 1987 (EGT nr L 167, 26.6.1987, s. 1).

Artikel 14.2.

18. **379 R 0357:** Rådets förordning (EEG) nr 357/79 av den 5 februari 1979 om statistiska undersökningar av vinodlingar (EGT nr L 54, 5.3.1979, s. 124), i dess lydelse enligt

— **393 R 3205:** Rådets förordning (EG) nr 3205/93 av den 16 november 1993 (EGT nr L 289, 24.11.1993, s. 4).

Artikel 8.2.

19. **380 R 0458:** Rådets förordning (EEG) nr 458/80 av den 18 februari 1980 om kollektiva åtgärder för omstrukturering av vingårdar (EGT nr L 57, 29.2.1980, s. 27), i dess lydelse enligt

— **391 R 0596:** Rådets förordning (EEG) nr 596/91 av den 4 mars 1991 (EGT nr L67, 14.3.1991, s. 16).

Artikel 12.2.

20. **381 R 1785:** Rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaderna för socker (EGT nr L 177, 1.7.1981, s. 4), i dess lydelse enligt

— **394 R 0133:** Rådets förordning (EG) nr 133/94 av den 24 januari 1994 (EGT nr L 229, 27.1.1994, s. 7).

Artikel 41.2.

21. **386 R 0426:** Rådets förordning (EEG) nr 426/86 av den 24 februari 1986 om den gemensamma organisationen av marknaden för bearbetade produkter av frukt och grönsaker (EGT nr L 49, 27.2.1986, s.1), i dess lydelse enligt

— **392 R 1569:** Rådets förordning (EEG) nr 1569/92 av den 16 juni 1992 (EGT nr L 166, 20.6.1992, s. 5).

Artikel 22.2.

22. **388 R 0571:** Rådets förordning (EEG) nr 571/88 av den 29 februari 1988 om upplägg-

ningen av gemenskapsundersökningar om företagsstrukturen i jordbruket åren 1988—1997 (EGT nr L 56, 2.3.1988, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 D 0156:** Kommissionens beslut 93/156/EEG av den 9 februari 1993 (EGT nr L 65, 17.3.1993, s.12)

Artikel 15.2.

23. **389 R 1576:** Rådets förordning (EEG) nr 1576/89 av den 29 maj 1989 om allmänna regler för definition, beskrivning och presentation av spritdrycker (EGT nr L 160, 12.6.1989, s. 1), i dess lydelse enligt

— **392 R 3280:** Rådets förordning (EEG) nr 3280/92 av den 9 november 1992 (EGT nr L 327, 13.11.1992, s. 3).

Artikel 14.2.

24. **389 R 3013:** Rådets förordning (EEG) nr 3013/89 av den 25 september 1989 om den gemensamma organisationen av marknaden för får- och getkött (EGT nr L 289, 7.10.1989, s. 1), i dess lydelse enligt

— **394 R 0233:** Rådets förordning (EEG) nr 233/94 av den 24 januari 1994 (EGT nr L 30, 3.2.1994, s. 9).

Artikel 30.2.

25. **390 R 0837:** Rådets förordning (EEG) nr 837/90 av den 26 mars 1990 om medlemsstaternas statistiska rapportering om spannmålsproduktion (EGT nr L 88, 3.4.1990, s. 1), i dess lydelse enligt

— **390 R 3570:** Rådets förordning (EEG) nr 3570/90 av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 8).

Artikel 11.2.

26. **391 R 1601:** Rådets förordning (EEG) nr 1601/91 av den 10 juni 1991 om allmänna regler för definition, beskrivning och presentation av aromatiserade viner, aromatiserade vinbaserade drycker och aromatiserade drinkar baserade på vinprodukter (EGT nr L 149, 14.6.1991, s. 1), i dess lydelse enligt

— **392 R 3279:** Rådets förordning (EEG) nr 3279/92 av den 9 november 1992 (EGT nr L 327, 13.11.1992, s. 1).

Artikel 13.2.

27. **392 R 1766:** Rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål (EGT nr L 181, 1.7.1992, s. 21), i dess lydelse enligt

— **393 R 2193:** Kommissionens förordning (EEG) nr 2193/93 av den 28 juli 1993 (EGT nr L 196, 5.8.1993, s. 22).

Artikel 23.2.

28. **393 R 0959:** Rådets förordning (EEG) nr 959/93 av den 5 april 1993 om medlemsstaternas statistiska rapportering om andra grödor än spannmål (EGT nr L 98, 24.4.1993, s. 1).

Artikel 12.2.

29. **370 L 0373:** Rådets direktiv 70/373/EEG av den 20 juli 1970 om införande av gemenskapsmetoder för provtagning och analys vid den officiella foderkontrollen (EGT nr L 170, 3.8.1970, s. 2), i dess lydelse enligt

— **385 R 3768:** Rådets förordning (EEG) nr 3768/85 av den 20 december 1985 (EGT nr L 362, 31.12.1985, s. 8).

Artikel 3.2.

30. **372 L 0280:** Rådets direktiv 72/280/EEG av den 31 juli 1972 om de statistiska undersökningar som medlemsstaterna skall genomföra av mjölk och mjölkprodukter (EGT nr L 179, 7.8.1972, s. 2), i dess lydelse enligt

— **391 R 1057:** Kommissionens förordning (EEG) nr 1057/91 av den 26 april 1991 (EGT nr L 107, 27.4.1991, s. 11).

Artikel 7.2.

31. **376 L 0625:** Rådets direktiv 76/625/EEC av den 20 juli 1976 om statistiska undersökningar som medlemsstaterna skall genomföra för att bestämma produktionskapaciteten för odlingar med vissa arter av fruktträd (EGT

nr L 218, 11.8.1976, s. 10), i dess lydelse enligt

— **391 R 1057:** Kommissionens förordning (EEG) nr 1057/91 av den 26 april 1991 (EGT nr L 107, 27.4.1991, s. 11).

Artikel 9.2.

32. **377 L 0099:** Rådets direktiv 77/99/EEG av den 21 december 1976 om hygienfrågor som påverkar handeln med köttprodukter inom gemenskapen (EGT nr L 26, 31.1.1977, s. 85), i dess lydelse enligt

— **392 L 0118:** Rådets direktiv 92/118/EEG av den 17 december 1992 (EGT nr L 62, 15.3.1993, s. 49).

Artikel 20.2.

33. **382 L 0471:** Rådets direktiv 82/471/EEG av den 30 juni 1982 om vissa produkter som används i djurfoder (EGT nr L 213, 21.7.1982, s. 8), i dess lydelse enligt

— **393 L 0074:** Rådets direktiv 93/74/EEG av den 13 september 1993 (EGT nr L 237, 22.9.1993, s. 23).

Artikel 13.2.

34. **385 L 0358:** Rådets direktiv 85/358/EEG av den 16 juli 1985 om tillägg till direktiv 81/602/EEG om förbud för vissa ämnen med hormonell verkan samt ämnen med tyreostatisk verkan (EGT nr L 191, 23.7.1985, s. 46), i dess lydelse enligt

— **388 L 0146:** Rådets direktiv 88/146/EEG av den 7 mars 1988 (EGT nr L 70, 16.3.1988, s. 16).

Artikel 10.2.

35. **388 L 0146:** Rådets direktiv 88/146/EEG av den 7 mars 1988 om förbud att använda vissa ämnen med hormonell verkan inom husdjursproduktionen (EGT nr L 70, 16.3.1988, s. 16).

Artikel 8.2.

36. **393 L 0023:** Rådets direktiv 93/23/EEG av den 1 juni 1992 om statistiska undersök-

ningar av grisproduktionen (EGT nr L 149, 21.6.1993, s. 1).

Artikel 17.2.

37. **393 L 0024:** Rådets direktiv 93/24/EEG av den 1 juni 1993 om statistiska undersökningar av nötkreaturproduktionen (EGT nr L 149, 21.6.1993, s. 5).

Artikel 17.2.

38. **393 L 0025:** Rådets direktiv 93/25/EEG av den 1 juni 1993 av statistiska undersökningar av får- och getbesättningar (EGT nr L 149, 21.6.1993, s. 10).

Artikel 20.2.

39. **374 R 1728:** Rådets förordning (EEG) nr 1728/74 av den 27 juni 1974 om samordning av jordbruksforskning (EGT nr L182, 5.7.1974, s. 1), i dess lydelse enligt

— **385 R 3768:** Rådets förordning (EEG) nr 3768/85 av den 20 december 1985 (EGT nr L 362, 31.12.1985, s. 8).

Artikel 8.2. och 8.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

40. **364 L 0432:** Rådets direktiv 64/432/EEG av den 26 juni 1964 om djurhälsoproblem som påverkar handeln inom gemenskapen med nötkreatur och svin (EGT nr 121, 29.7.1964, s. 1977), i dess lydelse enligt

— **392 L 0102:** Rådets direktiv 92/102/EEG av den 27 november 1992 (EGT nr L 355, 5.12.1992, s. 32).

Artikel 12.2 och 12.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

41. **366 L 0400:** Rådets direktiv 66/400/EEG av den 14 juni 1966 om marknadsföring av betutsäde (EGT nr 125, 11.7.1966, s. 2290/66), i dess lydelse enligt

— **390 L 0654:** Rådets direktiv 90/654/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 48).

Artikel 21.2 och 21.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

42. **366 L 0401:** Rådets direktiv 66/401/EEG av den 14 juni 1966 om marknadsföring av utsäde av foderväxter (EGT nr 125, 11.7.1966, s. 2298), i dess lydelse enligt

— **392 L 0019:** Kommissionens direktiv 92/19/EEG av den 23 mars 1992 (EGT nr L 104, 22.4.1992, s. 61).

Artikel 21.2 och 21.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

43. **366 L 0402:** Rådets direktiv 66/402/EEG av den 14 juni 1966 om marknadsföring av utsäde av stråsåd (EGT nr 125, 11.7.1966, s. 2309/66), i dess lydelse enligt

— **393 L 0002:** Kommissionens direktiv 93/2/EEG av den 28 januari 1993 (EGT nr L 54, 5.3.1993, s. 20).

Artikel 21.2 och 21.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

44. **366 L 0403:** Rådets direktiv 66/403/EEG av den 14 juni 1966 om saluföring av utsädespotatis (EGT nr 125, 11.7.1966, s. 2320), i dess lydelse enligt

— **393 L 0108:** Kommissionens direktiv 93/108/EG av den 3 december 1993 (EGT nr L 319, 21.12.1993, s. 39).

Artikel 19.2 och 19.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

45. **366 L 0404:** Rådets direktiv 66/404/EEG av den 14 juni 1966 om omsättning av skogsförökningsmaterial (EGT nr 125, 11.7.1966, s. 2326), i dess lydelse enligt

— **391 D 0044:** Kommissionens beslut 91/44/EEG av den 16 januari 1991 (EGT nr L 24, 29.1.1991, s. 32).

Artikel 17.2. och 17.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

46. **368 L 0193:** Rådets direktiv 68/193/EEG av den 9 april 1968 om saluförande av material för vegetativ förökning av vinplantor (EGT nr L 93, 17.4.1968, s. 15), i dess lydelse enligt

— **390 L 0654:** Rådets direktiv 90/654/EEG

av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 48).

Artikel 17.2 och 17.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

47. **369 L 0208:** Rådets direktiv 69/208/EEG av den 30 juni 1969 om marknadsföring av utsäde från olje- och fiberväxter (EGT nr L 169, 10.7.1969, s. 3), i dess lydelse enligt

— **392 L 0107:** Kommissionens direktiv 92/107/EEG av den 11 december 1992 (EGT nr L 16, 25.1.1992, s. 1).

Artikel 20.2. och 20.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

48. **370 L 0457:** Rådets direktiv 70/457/EEG av den 29 september 1970 om den gemensamma sortlistan för lantbruksväxter (EGT nr L 225, 12.10.1970, s. 1), i dess lydelse enligt

— **390 L 0654:** Rådets direktiv 90/654/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 48).

Artikel 23.2 och 23.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

49. **370 L 0458:** Rådets direktiv 70/458/EEG av den 29 september 1970 om marknadsföring av utsäde av köksväxter (EGT nr L 225, 12.10.1970, s. 7), i dess lydelse enligt

— **390 L 0654:** Rådets direktiv 90/654/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 48).

Artikel 40.2 och 40.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

50. **370 L 0524:** Rådets direktiv nr 70/524/EEG av den 23 november 1970 om fodertillsatser (EGT nr L 270, 14.12.1970, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 L 0114:** Rådets direktiv 93/114/EG av den 14 december 1993 (EGT nr L 334, 31.12.1993, s. 24).

Artikel 23.2 och 23.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

51. **371 L 0161:** Rådets direktiv 71/161/EEG

av den 30 mars 1971 om kvalitetsnormer för den yttre beskaffenheten av skogsförökningsmaterial som saluförs i gemenskapen (EGT nr L 87, 17.4.1971, s. 14), i dess lydelse enligt

— **390 L 0654:** Rådets direktiv 90/654/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 48).

Artikel 18.2 och 18.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

52. **372 L 0461:** Rådets direktiv 72/461/EEG av den 12 december 1972 om hälsoproblem som påverkar handeln inom gemenskapen med färskt kött (EGT nr L 302, 31.12.1972, s. 24), i dess lydelse enligt

— **392 L 0118:** Rådets direktiv 92/118/EEG av den 17 december 1992 (EGT nr L 62, 15.3.1993, s. 49).

Artikel 9.2 och 9.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

53. **372 L 0462:** Rådets direktiv 72/462/EEG av den 12 december 1972 om hälsoproblem och problem som rör veterinärbesiktning vid import från tredje land av nötkreatur och svin samt färskt kött eller köttvaror (EGT nr L 302, 31.12.1972, s. 28), i dess lydelse enligt

— **392 R 1601:** Rådets förordning (EEG) nr 1601/92 av den 15 juni 1992 (EGT nr L 173, 27.6.1992, s. 13).

Artikel 29.2 och 29.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

54. **374 L 0063:** Rådets direktiv 74/63/EEG av den 17 december 1973 om främmande ämnen och produkter i djurfoder (EGT nr L 38, 11.2.1974, s. 31), i dess lydelse enligt

— **393 L 0074:** Rådets direktiv 93/74/EEG av den 13 september 1993 (EGT nr L 237, 22.9.1993, s. 23).

Artikel 9.2 och 9.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

55. **376 L 0895:** Rådets direktiv 76/895/EEG av den 23 november 1976 om fastställande av gränsvärden för bekämpningsmedelsrester i och

på frukt och grönsaker (EGT nr L 340, 9.12.1976, s. 26), i dess lydelse enligt

— **393 L 0058:** Rådets direktiv 93/58/EEG av den 29 juni 1993 (EGT nr L 211, 23.8.1993, s. 6).

Artikel 7.2 och 7.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

56. **377 L 0093:** Rådets direktiv 77/93/EEG av den 21 december 1976 om skyddsåtgärder mot att skadegörare på växter eller växtprodukter förs in till medlemsstaterna (EGT nr L 26, 31.1.1977, s. 20), i dess lydelse enligt

— **393 L 0110:** Kommissionens direktiv 93/110/EEG av den 9 december 1993 (EGT nr L 303, 10.12.1993, s. 19).

a) Artikel 16.2 och 16.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

b) Artikel 16 a.2 och 16 a.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

57. **377 L 0096:** Rådets direktiv 77/96/EEG av den 21 december 1976 om trikinundersökning (*trichinella spiralis*) vid import av färskt kött av tamsvin från tredje land (EGT nr L 26, 31.1.1977, s. 67), i dess lydelse enligt

— **389 L 0321:** Kommissionens direktiv 89/321/EEC av den 27 april 1989 (EGT nr L 133, 17.5.1989, s. 33).

Artikel 9.2 och 9.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

58. **377 L 0101:** Rådets direktiv 77/101/EEG av den 23 november 1976 om marknadsföring av foderråvaror (EGT nr L 32, 3.2.1977, s. 1), i dess lydelse enligt

— **390 L 0654:** Rådets direktiv 90/654/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 48).

Artikel 13.2 och 13.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

59. **377 L 0391:** Rådets direktiv 77/391/EEG av den 17 maj 1977 om gemenskapens åtgärder för att utrota brucellos, tuberkulos och leukos

hos nötkreatur (EGT nr L 145, 13.6.1977, s. 44), i dess lydelse enligt

— **385 R 3768:** Rådets förordning (EEG) nr 3768/85 av den 20 december 1985 (EGT nr L 362, 31.12.1985, s. 8).

Artikel 11.2 och 11.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

60. **377 L 0504:** Rådets direktiv 77/504/EEG av den 25 juli 1977 om renrasiga avelsdjur av nötkreatur (EGT nr L 206, 12.8.1977, s. 8), i dess lydelse enligt

— **391 L 0174:** Rådets direktiv 91/174/EEG av den 25 mars 1991 (EGT nr L 85, 5.4.1991, s. 37).

Artikel 8.2 och 8.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

61. **379 L 0117:** Rådets direktiv 79/117/EEG av den 21 december 1978 om förbud mot att växtskyddsprodukter som innehåller vissa verksamma ämnen släpps ut på marknaden och används (EGT nr L 33, 8.2.1979, s. 36), i dess lydelse enligt

— **391 L 0188:** Kommissionens direktiv 91/188/EEG av den 19 mars 1991 (EGT nr L 92, 13.4.1991, s. 42).

Artikel 8.2 och 8.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

62. **379 L 0373:** Rådets direktiv 79/373/EEG av den 2 april 1979 om marknadsföring av foderblandningar (EGT nr L 86, 6.4.1979, s. 30), i dess lydelse enligt

— **393 L 0074:** Rådets direktiv 93/74/EEG av den 13 september 1993 (EGT nr L 237, 22.9.1993, s. 23).

Artikel 13.2 och 13.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

63. **380 L 0215:** Rådets direktiv 80/215/EEG av den 22 januari 1980 om djurhälsoproblem som påverkar handeln med köttprodukter inom gemenskapen (EGT nr L 47, 21.2.1980, s. 4), i dess lydelse enligt

— **391 L 0687:** Rådets direktiv 91/687/EEG

av den 11 december 1991 (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 16).

Artikel 8.2 och 8.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

64. **380 L 0217:** Rådets direktiv 80/217/EEG av den 22 januari 1980 om införande av gemenskapsåtgärder för bekämpning av klassisk svinpest (EGT nr L 47, 21.2.1980, s. 11), i dess lydelse enligt

— **393 D 0384:** Rådets beslut 93/384/EEG av den 14 juni 1993 (EGT nr L 166, 8.7.1993, s. 34).

Artikel 16.2 och 16.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

65. **380 L 1095:** Rådets direktiv 80/1095/EEG av den 11 november 1980 om fastställande av villkor på vilka gemenskapens territorium kan befrias och hållas fritt från klassisk svinpest (EGT nr L 325, 1.12.1980, s. 1), i dess lydelse enligt

— **391 D 0686:** Rådets beslut 91/686/EEG av den 11 december 1991 (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 15).

Artikel 9.2 och 9.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

66. **382 L 0894:** Rådets direktiv 82/894/EEG av den 21 december 1982 om anmälan av djursjukdomar inom gemenskapen (EGT nr L 378, 31.12.1982, s. 58), i dess lydelse enligt

— **392 D 0450:** Kommissionens beslut 92/450/EEG av den 30 juli 1992 (EGT nr L 248, 28.8.1992, s. 77).

Artikel 6.2 och 6.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

67. **385 L 0511:** Rådets direktiv 85/511/EEG av den 18 november 1985 om införande av gemenskapsåtgärder för bekämpning av mul- och klövsvjuka (EGT nr L 315, 26.11.1985, s. 11), i dess lydelse enligt

— **392 L 0380:** Kommissionens direktiv 92/380/EEG av den 2 juli 1992 (EGT nr L 198, 17.7.1992, s. 54).

Artikel 17.2 och 17.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

68. **386 L 0362:** Rådets direktiv 86/362/EEG av den 24 juli 1986 om fastställande av gränsvärden för bekämpningsmedelsrester i och på spannmål (EGT nr L 221, 7.8.1986, s. 37), i dess lydelse enligt

— **393 L 0057:** Rådets direktiv 93/57/EEG av den 29 juni 1993 (EGT nr L 211, 23.8.1993, s. 1).

Artikel 12.2 och 12.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

69. **386 L 0363:** Rådets direktiv 86/363/EEG av den 24 juli 1986 om fastställande av gränsvärden för bekämpningsmedelsrester på och i livsmedel av animaliskt ursprung (EGT nr L 221, 7.8.1986, s. 43), i dess lydelse enligt

— **393 L 0057:** Rådets direktiv 93/57/EEG av den 29 juni 1993 (EGT nr L 211, 23.8.1993, s. 1).

Artikel 12.2 och 12.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

70. **386 L 0469:** Rådets direktiv 86/469/EEG av den 16 september 1986 om undersökning av djur och färskt kött med avseende på förekomsten av restsubstanser (EGT nr L 275, 26.9.1986, s. 36), i dess lydelse enligt

— **389 D 0187:** Rådets beslut 89/187/EEG av den 6 mars 1989 (EGT nr L 66, 10.3.1989, s. 37).

Artikel 15.2 och 15.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

71. **388 L 0407:** Rådets direktiv 88/407/EEG av den 14 juni 1988 om djurhälsokrav som är tillämpliga vid handel inom gemenskapen med och import av djupfryst sperma från tamdjur av nötkreatur (EGT nr L 194, 22.7.1988, s. 10), i dess lydelse enligt

— **393 L 0060:** Rådets direktiv 93/60/EEG av den 30 juni 1993 (EGT nr L 186, 28.7.1993, s. 28).

Artikel 19.2 och 19.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

72. **388 L 0661:** Rådets direktiv 88/661/EEG av den 19 december 1988 om avelsmässiga normer för avelssvin (EGT nr L 382, 31.12.1988, s. 36)

Artikel 11.2 och 11.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

73. **390 L 0429:** Rådets direktiv 90/429/EEG av den 26 juni 1990 om djurhälsokrav som är tillämpliga vid handel inom gemenskapen med och import av sperma från tamdjur av svin (EGT nr L 224, 18.8.1990, s. 62).

Artikel 18.2 och 18.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

74. **390 L 0667:** Rådets direktiv 90/667/EEG av den 27 november 1990 om fastställande av veterinära bestämmelser för kvittblivning och bearbetning av animaliskt avfall och för att släppa ut detta på marknaden samt förebyggande av patogener i foder av animaliskt ursprung och om ändring av direktiv 90/425/EEG (EGT nr L 363, 27.12.1990, s. 51), i dess lydelse enligt

— **392 L 0118:** Rådets direktiv 92/118/EEG av den 17 december 1992 (EGT nr L 62, 15.3.1993, s. 49).

Artikel 19.2 och 19.3; punkt 4 och 5 skall numreras om och betecknas punkt 3 och 4.

75. **392 L 0117:** Rådets direktiv 92/117/EEG av den 17 december 1992 om skyddsåtgärder mot specifika zoonoser och zoonotiska agenser hos djur och i animaliska produkter för att förhindra utbrott av livsmedelsburna infektioner och förgiftningar (EGT nr L 62, 15.3.1993, s. 38).

Artikel 16.2 och 16.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

76. **392 L 0119:** Rådets direktiv 92/119/EEG av den 17 december 1992 om införande av allmänna gemenskapsåtgärder för bekämpning av vissa djursjukdomar och särskilda åtgärder mot vesikulär svinsjuka (swine vesicular disease, SVD) (EGT nr L 62, 15.3.1993, s. 69).

Artikel 26.2 och 26.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

77. **380 D 1096:** Rådets beslut 80/1096/EEG av den 11 november 1980 om finansiellt stöd från gemenskapen för att utrota klassisk svinpest (EGT nr L 325, 1.12.1980, s. 5), i dess lydelse enligt

— **391 D 0686:** Rådets beslut 91/686/EEG av den 11 december 1991 (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 15).

Artikel 6.2 och 6.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

78. **380 D 1097:** Rådets beslut 80/1097/EEG av den 11 november 1980 om finansiellt stöd från gemenskapen för att utrota afrikansk svinpest på Sardinien (EGT nr L 325, 1.12.1980, s. 5), i dess lydelse enligt

— **385 R 3768:** Rådets förordning (EEG) nr 3768/85 av den 20 december 1985 (EGT nr L 362, 31.12.1985, s. 8).

Artikel 8.2 och 8.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

79. **392 D 0438:** Rådets beslut 92/438/EEG av den 13 juli 1992 om datorisering av veterinära förfaranden vid import (Shift-projektet), om ändring av direktiven 90/675/EEG, 91/496/EEG, 91/628/EEG och beslut 90/424/EEG och om upphävande av beslut 88/192/EEG (EGT nr L 234, 25.8.1992, s. 27).

Artikel 13.2 och 13.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

B. De punkter i rättsakter som här anges skall ersättas med följande punkt:

”2. Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom två dagar. Den skall fatta sitt beslut med den majoritet som enligt artikel 148.2 i fördraget skall tillämpas vid beslut som rådet skall fatta på förslag av kommissionen. Medlemsstaternas röster skall vägas enligt den artikeln. Ordföranden får inte rösta.”

1. **382 L 0471:** Rådets direktiv 82/471/EEG av den 30 juni 1982 om vissa produkter som används i djurfoder (EGT nr L 213, 21.7.1982, s. 8), i dess lydelse enligt

— **393 L 0074:** Rådets direktiv 93/74/EEG av den 13 september 1993 (EGT nr L 237, 22.9.1993, s. 23).

Artikel 14.2.

2. **385 L 0358:** Rådets direktiv 85/358/EEG av den 16 juli 1985 om tillägg till direktiv 81/602/EEG om förbud för vissa ämnen med hormonell verkan samt ämnen med tyreostatisk verkan (EGT nr L 191, 23.7.1985, s. 46), i dess lydelse enligt

— **389 D 0358:** Kommissionens beslut 89/358/EEG av den 23 maj 1989 (EGT nr L 151, 3.6.1989, s. 39).

Artikel 11.2.

3. **364 L 0432:** Rådets direktiv 64/432/EEG av den 26 juni 1964 om djurhälsoproblem som påverkar handeln inom gemenskapen med nötkreatur och svin (EGT nr 121, 29.7.1964, s. 1977), i dess lydelse enligt

— **392 L 0102:** Rådets direktiv 92/102/EEG av den 27 november 1992 (EGT nr L 355, 5.12.1992, s. 32).

Artikel 13.2 och 13.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

4. **370 L 0524:** Rådets direktiv nr 70/524/EEG av den 23 november 1970 om fodertillsatser (EGT nr L 270, 14.12.1970, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 L 0114:** Rådets direktiv 93/114/EG av den 14 december 1993 (EGT nr L 334, 31.12.1993, s. 24).

Artikel 24.2 och 24.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

5. **372 L 0462:** Rådets direktiv 72/462/EEG av den 12 december 1972 om hälsoproblem och problem som rör veterinärbesiktning vid import från tredje land av nötkreatur, svin och färskt kött eller köttvaror (EGT nr L 302, 31.12.1972, s. 28), i dess lydelse enligt

— **392 R 1601:** Rådets förordning (EEG) nr 1601/92 av den 15 juni 1992 (EGT nr L 173, 27.6.1992, s. 13).

Artikel 30.2 och 30.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

6. **374 L 0063:** Rådets direktiv 74/63/EEG av den 17 december 1973 om främmande ämnen och produkter i djurfoder (EGT nr L 38, 11.2.1974, s. 31), i dess lydelse enligt

— **393 L 0074:** Rådets direktiv 93/74/EEG av den 13 september 1993 (EGT nr L 237, 22.9.1993, s. 23).

Artikel 10.2 och 10.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

7. **376 L 0895:** Rådets direktiv 76/895/EEG av den 23 november 1976 om fastställande av gränsvärden för bekämpningsmedelsrester i och på frukt och grönsaker (EGT nr L 340, 9.12.1976, s. 26), i dess lydelse enligt

— **393 L 0058:** Rådets direktiv 93/58/EEG av den 29 juni 1993 (EGT nr L 211, 23.8.1993, s. 6).

Artikel 8.2 och 8.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

8. **377 L 0093:** Rådets direktiv 77/93/EEG av den 21 december 1976 om skyddsåtgärder mot att skadegörare på växter eller växtprodukter förs in till medlemsstaterna (EGT nr L 26, 31.1.1977, s. 20), i dess lydelse enligt

— **393 L 0110:** Kommissionens direktiv 93/110/EEG av den 9 december 1993 (EGT nr L 303, 10.12.1993, s. 19).

Artikel 17.2 och 17.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

9. **380 L 0217:** Rådets direktiv 80/217/EEG av den 22 januari 1980 om införande av gemenskapsåtgärder för bekämpning av klassisk svinpest (EGT nr L 47, 21.2.1980, s. 11), i dess lydelse enligt

— **393 D 0384:** Rådets beslut 93/384/EEG av den 14 juni 1993 (EGT nr L 166, 8.7.1993, s. 34).

Artikel 16a.2 och 16a.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

10. **385 L 0511:** Rådets direktiv 85/511/EEG

av den 18 november 1985 om införande av gemenskapsåtgärder för bekämpning av mul- och klövsjuka (EGT nr L 315, 26.11.1985, s. 11), i dess lydelse enligt

— **392 L 0380:** Kommissionens direktiv 92/380/EEG av den 2 juli 1992 (EGT nr L 198, 17.7.1992, s. 54).

Artikel 16.2 och 16.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

11. **386 L 0362:** Rådets direktiv 86/362/EEG av den 24 juli 1986 om fastställande av gränsvärden för bekämpningsmedelsrester i och på spannmål (EGT nr L 221, 7.8.1986, s. 37), i dess lydelse enligt

— **393 L 0057:** Rådets direktiv 93/57/EEG av den 29 juni 1993 (EGT nr L 211, 23.8.1993, s. 1).

Artikel 13.2 och 13.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

12. **386 L 0363:** Rådets direktiv 86/363/EEG av den 24 juli 1986 om fastställande av gränsvärden för bekämpningsmedelsrester på och i livsmedel av animaliskt ursprung (EGT nr L 221, 7.8.1986, s. 43), i dess lydelse enligt

— **393 L 0057:** Rådets direktiv 93/57/EEG av den 29 juni 1993 (EGT nr L 211, 23.8.1993, s. 1).

Artikel 13.2 och 13.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

13. **386 L 0469:** Rådets direktiv 86/469/EEG av den 16 september 1986 om undersökning av djur och färskt kött med avseende på förekomsten av rests substanser (EGT nr L 275, 26.9.1986, s. 36), i dess lydelse enligt

— **389 D 0187:** Rådets beslut 89/187/EEG av den 6 mars 1989 (EGT nr L 66, 10.3.1989, s. 37).

Artikel 14.2 och 14.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

14. **388 L 0407:** Rådets direktiv 88/407/EEG av den 14 juni 1988 om djurhälsokrav som är tillämpliga vid handel inom gemenskapen med

och import av djupfryst sperma från tamdjur av nötkreatur (EGT nr L 194, 22.7.1988, s. 10), i dess lydelse enligt

— **393 L 0060:** Rådets direktiv 93/60/EEG av den 30 juni 1993 (EGT nr L 186, 28.7.1993, s. 28).

Artikel 18.2 och 18.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

15. **390 L 0429:** Rådets direktiv 90/429/EEG av den 26 juni 1990 om djurhälsokrav som är tillämpliga vid handel inom gemenskapen med och import av sperma från tamdjur av svin (EGT nr L 224, 18.8.1990, s. 62).

Artikel 19.2 och 19.3; punkt 4 skall numreras om och betecknas punkt 3.

16. **390 L 0667:** Rådets direktiv 90/667/EEG av den 27 november 1990 om fastställande av veterinära bestämmelser för kvittblivning och bearbetning av animaliskt avfall och för att släppa ut detta på marknaden samt förebyggande av patogener i foder av animaliskt ursprung och om ändring av direktiv 90/425/EEG (EGT nr L 363, 27.12.1990, s. 51), i dess lydelse enligt

— **392 L 0118:** Rådets direktiv 92/118/EEG av den 17 december 1992 (EGT nr L 62, 15.3.1993, s. 49).

Artikel 18.2 och 18.3; punkt 4 och 5 skall numreras om och betecknas punkt 3 och 4.

VI. TRANSPORT

A. INLANDSTRANSPORTER

1. **370 R 1108:** Rådets förordning (EEG) nr 1108/70 av den 4 juni 1970 om införande av ett redovisningssystem för infrastrukturkostnader för transporter på järnväg, väg och inre vattenvägar (EGT nr L 130, 15.6.1970, s. 4), i dess lydelse enligt

— **370 R 2598:** Kommissionens förordning (EEG) nr 2598/70 av den 18 december 1970 (EGT nr L 278, 23.12.1970, s. 1).

— **371 R 0281:** Kommissionens förordning (EEG) nr 281/71 av den 9 februari 1971 (EGT nr L 33, 10.2.1971, s. 11),

— **172 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 073, 27.3.1972, s. 14),

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **379 R 1384:** Rådets förordning (EEG) nr 1384/79 av den 25 juni 1979 (EGT nr L 167, 5.7.1979, s. 1),

— **381 R 3021:** Rådets förordning (EEG) nr 3021/81 av den 19 oktober 1981 (EGT nr L 302, 23.10.1981, s. 8),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **390 R 3572:** Rådets förordning (EEG) nr 3572/90 av den 4 december 1990 om ändring, till följd av Tysklands enande, av vissa direktiv, beslut och förordningar i fråga om transporter på väg, järnväg och inre vattenvägar (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 12).

Bilaga 2 skall ändras på följande sätt:

a) I avsnitt "A.1 JÄRNVÄG — Huvudnät" skall följande införas:

"Österrike

— Österreichische Bundesbahnen (ÖBB)"

"Norge

— Norges Statsbaner (NSB)"

"Finland

— Valtionrautatiet/Statsjärnvägarna (VR)"

"Sverige

— Statens järnvägar (SJ)".

b) I avsnitt "A.2 JÄRNVÄG — Nät öppna för allmän trafik och anslutna till huvudnätet (med undantag för stadsnät)" skall följande införas:

"Norge

— Norges Statsbaner (NSB)"

"Finland

— Valtionrautatiet/Statsjärnvägarna (VR)"

"Sverige

- Inlandsbanan Aktiebolag (IBAB)
- Malmö-Limhamns Järnväg (MLJ)
- Växjö-Hultsfred-Västerviks Järnväg (VHVJ)
- Johannesberg-Ljungaverks Järnväg (JLJ)".

c) I avsnitt "B. VÄGAR" skall följande införas:

"Österrike

1. Bundesautobahnen
2. Bundesstraßen
3. Landesstraßen
4. Gemeindestraßen"

"Norge

1. Riksveger
2. Fylkesveger
3. Kommunale vegar"

"Finland

1. Päättiet/Huvudvägar
2. Muut maantiet/Övriga landsvägar
3. Paikallistiet/Bygdevägar
4. Kadut ja kaavatiet/Gator och planlagda vägar"

"Sverige

1. Motorvägar
2. Motortrafikleder
3. Övriga vägar".

2. **371 R 0281:** Kommissionens förordning (EEG) nr 281/71 av den 9 februari 1971 om fastställande av den förteckning över vattenvägar för havsgående sjöfart som avses i artikel 3 e i rådets förordning (EEG) nr 1108/70 av den 4 juni 1970 (EGT nr L 33, 10.2.1971, s. 11), i dess lydelse enligt

— **172 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 073, 27.03.1972, s. 14),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

Följande tillägg skall göras i bilagan:

"Finland

- Saimaan kanava/Saima kanal
- Saimaan vesistö/Saimens vattendrag

Sverige

- Trollhätte kanal och Göta älv
- Väneren
- Södertälje kanal
- Mälaren".

3. **385 R 3821:** Rådets förordning (EEG) nr 3821/85 av den 20 december 1985 om färdskrivare vid vägtransporter (EGT nr L 370, 31.12.1985, s. 8), i dess lydelse enligt

— **390 R 3314:** Kommissionens förordning (EEG) nr 3314/90 av den 16 november 1990 (EGT nr L 318, 17.11.1990, s. 20),

— **390 R 3572:** Rådets förordning (EEG) nr 3572/90 av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 12),

— **392 R 3688:** Kommissionens förordning (EEG) nr 3688/92 av den 21 december 1992 (EGT nr L 374, 22.12.1992, s. 12).

I bilaga II punkt 1 skall följande införas i tabellen under första strecksatsen:

"Österrike	12"
"Finland	17"
"Norge	16"
"Sverige	5"

4. **391 L 0439:** Rådets direktiv 91/439/EEG av den 29 juli 1991 om körkort (EGT nr L 237, 24.8.1991 s. 1, rättat genom EGT nr L 310, 12.11.1991, s. 16).

a) Bilaga 1 punkt 2 tredje strecksatsen skall ersättas med följande:

"— Bokstavsbezeichnung för den medlemsstat som utfärdar körkortet skall vara följande:

B: Belgien	L: Luxemburg
DK: Danmark	NL: Nederländerna
D: Tyskland	N: Norge
GR: Grekland	A: Österrike
E: Spanien	P: Portugal
F: Frankrike	FIN: Finland
IRL: Irland	S: Sverige
I: Italien	UK: Förenade kungariket".

b) Bilaga 1 punkt 3 andra stycket skall ersättas med följande:

"Om en medlemsstat vill att dessa uppgifter

skall anges på ett annat nationellt språk än danska, nederländska, engelska, finska, franska, tyska, grekiska, italienska, norska, portugisiska, spanska och svenska, skall det ske på följande sätt utan att det påverkar tillämpningen av andra bestämmelser i denna bilaga, nämligen i en tvåspråkig version av körkortet där det ena språket skall vara något av de nysnämnda."

5. **392 L 0106:** Rådets direktiv 92/106/EEG av den 7 december 1992 om gemensamma regler för vissa former av kombinerad transport av gods mellan medlemsstaterna (EGT nr L 368, 17.12.1992, s. 38).

Följande skall införas i artikel 6.3:

- "— Österrike:
Straßenverkehrsbeitrag"
- "— Finland:
varsinainen ajoneuvovero/egentlig fordonsskatt"
- "— Norge:
vektårsavgift"
- "— Sverige:
fordonsskatt".

6. **392 R 0881:** Rådets förordning (EEG) nr 881/92 av den 26 mars 1992 om tillträde till marknaden för godstransporter på väg inom gemenskapen till eller från en medlemsstats territorium eller genom en eller flera medlemsstaters territorier (EGT nr L 95, 9.4.1992, s. 1, rättat genom EGT nr L 213, 29.7.1992, s.36).

I bilaga 1 (blått kort) fotnot 1 skall följande införas:

"(A) Österrike" från och med den 1 januari 1997, "(FIN) Finland", "(N) Norge", "(S) Sverige".

7. **392 R 1839:** Kommissionens förordning (EEG) nr 1839/92 av den 1 juli 1992 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 684/92 beträffande dokument vid internationella persontransporter på väg (EGT nr L 187, 7.7.1992, s. 5), i dess lydelse enligt

— **393 R 2944:** Kommissionens förordning

(EEG) nr 2944/93 av den 25 oktober 1993 (EGT nr L 266, 27.10.1993, s. 2).

Följande skall införas i bilaga 1A fotnot 1, bilaga 4 första fotnot 1 och bilaga 5 fotnot 1:

"(A) Österrike", "(FIN) Finland", "(N) Norge", "(S) Sverige".

8. **392 R 2454:** Rådets förordning (EEG) nr 2454/92 av den 23 juli 1992 om villkoren för att transportföretag skall få utföra nationella persontransporter på väg i en annan medlemsstat än den där de är hemmahörande (EGT nr L 251, 29.8.1992, s. 1).

I bilaga 1 fotnot 1 (tillstånd) bilaga 2 (färdbladets främre omslag) och bilaga 3 skall följande text införas:

"(A) Österrike", "(N) Norge", "(FIN) Finland", "(S) Sverige".

9. **393 L 0089:** Rådets direktiv 93/89/EEG av den 25 oktober 1993 om medlemsstaternas tillämpning av skatter på vissa fordon som används för godstransporter på väg och tullar och avgifter för användningen av vissa infrastrukturer (EGT nr L 274, 12.11.1993, s. 32).

Följande skall införas i artikel 3.1:

"Österrike
Kraftfahrzeugsteuer"

"Finland
varsinainen ajoneuvovero/egentlig fordonsskatt"

"Norge
vektårsavgift"

"Sverige
fordonsskatt".

B. JÄRNVÄGSTRANSPORT

1. **369 R 1192:** Rådets förordning (EEG) nr 1192/69 av den 26 juni 1969 om införande av enhetliga regler för järnvägsföretagens redovisning (EGT nr L 156, 28.6.1969, s. 8), i dess lydelse enligt

— **172 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 073, 27.03.1972, s. 14),

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **390 R 3572:** Rådets förordning (EEG) nr 3572/90 av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 12).

Följande skall införas i artikel 3:

- ”— Österreichische Bundesbahnen (ÖBB)”
- ”— Norges Statsbaner (NSB)”
- ”— Valtionrautatiet/Statsjärnvägarna (VR)”
- ”— Statens järnvägar (SJ)”

2. **377 R 2830:** Rådets förordning (EEG) nr 2830/77 av den 12 december 1977 om åtgärder som krävs för att göra järnvägsföretagens redovisningssystem och årsbokslut jämförbara (EGT nr L 334, 24.12.1977, s. 13), i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **390 R 3572:** Rådets förordning (EEG) nr 3572/90 av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 12).

Följande skall införas i artikel 2:

- ”— Österreichische Bundesbahnen (ÖBB)”
- ”— Norges Statsbaner (NSB)”
- ”— Valtionrautatiet/Statsjärnvägarna (VR)”
- ”— Statens järnvägar (SJ)”

3. **378 R 2183:** Rådets förordning (EEG) nr 2183/78 av den 19 september 1978 om enhetliga principer för järnvägsföretags kostnadskalkyler (EGT nr L 258, 21.9.1978, s. 1), i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och

Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **390 R 3572:** Rådets förordning (EEG) nr 3572/90 av den 4 december 1990 om ändring, till följd av Tysklands enande, av vissa direktiv, beslut och förordningar i fråga om transporter på väg, järnväg och inre vattenvägar (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 12).

Följande skall införas i artikel 2:

- ”— Österreichische Bundesbahnen (ÖBB)”
- ”— Norges Statsbaner (NSB)”
- ”— Valtionrautatiet/Statsjärnvägarna (VR)”
- ”— Statens järnvägar (SJ)”

4. **382 D 0529:** Rådets beslut nr 82/529/EEG av den 19 juli 1982 om prisbildningen för internationell godsbefordran på järnväg (EGT nr L 234, 9.8.1982, s. 5), i dess lydelse enligt

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **390 R 3572:** Rådets förordning (EEG) nr 3572/90 av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 12).

Följande skall införas i artikel 1:

- ”— Österreichische Bundesbahnen (ÖBB)”
- ”— Norges Statsbaner (NSB)”
- ”— Valtionrautatiet/Statsjärnvägarna (VR)”
- ”— Statens järnvägar (SJ)”

5. **383 D 0418:** Rådets beslut 83/418/EEG av den 25 juli 1983 om järnvägarnas kommersiella självständighet vid driften av sin internationella person- och resgodsbeordran (EGT nr L 237, 26.8.1983, s. 32), i dess lydelse enligt

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **390 R 3572:** Rådets förordning (EEG) nr 3572/90 av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 12).

Följande skall läggas till i artikel 1:

- ”— Österreichische Bundesbahnen (ÖBB)”
- ”— Norges Statsbaner (NSB)”
- ”— Valtionrautatiet/Statsjärnvägarna (VR)”
- ”— Statens järnvägar (SJ)”

C. TRANSPORT PÅ INRE VATTENVÄGAR

1. **377 D 0527:** Kommissionens beslut 77/527/EEG av den 29 juli 1977 om upprättande av en förteckning över inre vattenvägar för tillämpningen av rådets direktiv 76/135/EEG (EGT nr L 209, 17.8.1977, s. 29), i dess lydelse enligt

— **378 L 1016:** Rådets direktiv 78/1016/EEG av den 23 november 1978 (EGT nr L 349, 13.12.1978, s. 31),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

Följande skall läggas till i den förteckning som finns i bilagan:

”SUOMI

- Saimaan kanava/Saima kanal
- Saimaan vesistö/Saimens vattendrag

SVERIGE

- Trollhätte kanal och Göta älv
- Vänern
- Mälaren
- Södertälje kanal
- Falsterbo kanal
- Sotenkanalen”.

2. **382 L 0714:** Rådets direktiv nr 82/714/EEG av den 4 oktober 1982 om tekniska föreskrifter för fartyg i inlandssjöfart (EGT nr L 301, 28.10.1982, s. 1).

Bilaga 1 skall ändras på följande sätt:

a) I ”KAPITEL I”, ”Zon 2” skall följande läggas till:

”Sverige

- Trollhätte kanal och Göta älv.
- Vänern.
- Södertälje kanal.
- Mälaren.
- Falsterbo kanal.
- Sotenkanalen.”

b) I ”KAPITEL II”, ”Zon 3” skall följande läggas till:

”Österrike

Donau från gränsen mellan Österrike och Tyskland till gränsen mellan Österrike och Slovakien.

Sverige

- Göta kanal
- Vättern.”

c) I ”KAPITEL III”, ”Zon 4” skall följande läggas till:

”Sverige

Alla floder, kanaler och insjöar som inte finns upptagna i zon 1, 2 eller 3.”

3. **391 L 0672:** Rådets direktiv 91/672/EEG av den 16 december 1991 om det ömsesidiga erkännandet av båtförarcertifikat för transport av gods och passagerare på inre vattenvägar (EGT nr L 373, 31.12.1991, s. 29).

a) Bilaga 1 skall ändras på följande sätt:

i) I avsnitt ”GRUPP A” skall följande läggas till:

”Finland:

- Laivurinkirja/Skepparbrev,
- Kuljettajankirja I/Förarbrev I.

Sverige:

- Bevis om behörighet som skeppare B,
- Bevis om behörighet som skeppare A,
- Bevis om behörighet som styrman B,
- Bevis om behörighet som styrman A,
- Bevis om behörighet som sjökaptan.”

ii) I avsnitt ”GRUPP B” skall följande läggas till:

”Österrike

- Kapitänspatent A,
- Schiffsführerpatent A.

Finland

- Laivurinkirja/Skepparbrev,
- Kuljettajankirja I/Förarbrev I”.

Sverige:

- Bevis om behörighet som skeppare B,
- Bevis om behörighet som skeppare A,
- Bevis om behörighet som styrman B,
- Bevis om behörighet som styrman A,
- Bevis om behörighet som sjökaptan.”

b) I bilaga 2 skall följande införas:

”Finland

Saimaan kanava/Saima kanal, Saimaan vesistö/Saimens vattendrag”

”Sverige

Trollhätte kanal och Göta älv, Vänern, Mälaren, Södertälje kanal, Falsterbo kanal, Sotenkanalen”.

D. LUFTFART

1. **392 R 2408:** Rådets förordning (EEG) nr 2408/92 av den 23 juli 1992 om EG-lufttrafikföretags tillträde till flyglinjer inom gemenskapen (EGT nr L 240, 24.8.1992, s. 8).

a) Följande skall införas i den ”Förteckning över kategori-1-flygplatser som finns i bilaga 1:

”ÖSTERRIKE: Wien”

”FINLAND: Helsinki-Vantaa/Helsingfors Vanda”

”NORGE: Oslos flygplatssystem”

”SVERIGE: Stockholms flygplatssystem”.

b) Följande skall införas i den ”Förteckning över flygplatssystem” som finns i bilaga 2:

”NORGE: Oslo-Fornebu/Gardermoen”

”SVERIGE: Stockholm-Arlanda/Bromma”.

2. **393 L 0065:** Rådets direktiv 93/65/EEG av den 19 juli 1993 om definition och användning av kompatibla tekniska specifikationer vid upphandling av utrustning och system för ledning av lufttrafiken (EGT nr L 187, 29.7.1993, s. 52).

Följande skall införas i bilaga 2:

”Österrike

Austro Control GmbH
Schnirchgasse 11
A-1030 Wien”

”Finland

Imailulaitos/ Luftfartsverket
P.O. Box 50
FIN-01531 Vantaa

Anskaffningar till små flygplatser och flygfält får göras av lokala myndigheter eller av ägarna.”

”Norge

Luftfartsverket
P.O.Box 8124 Dep.
N-0032 Oslo

Oslo Hovedflyplass A/S
P.O.Box 2654 St. Hanshaugen
N-0131 Oslo

Anskaffningar till små flygplatser och flygfält får göras av lokala myndigheter eller av ägarna.”

”Sverige

Luftfartsverket
S-601 79 Norrköping”.

VII. UTVECKLING

1. **391 D 0482:** Rådets beslut 91/482/EEG av den 25 juli 1991 om associering av utomeuropeiska länder och territorier med Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT nr L 263, 19.9.1991, s. 71 och s. 1).

a) I bilaga 2 artikel 13.3 skall följande läggas till:

”ANNETTU JÄLKIKÄTEEN/UTFÄRDAT I EFTERHAND”, ”UTSTEDT I EFTERHÅND”, ”UTFÄRDAT I EFTERHAND”.

b) I bilaga 2 artikel 14 skall följande läggas till:

”KAKSOISKAPPALE/DUPLIKAT”, ”DUPLIKAT”, ”DUPLIKAT”.

c) I bilaga 3 artikel 3 skall följande läggas till:

”KAKSOISKAPPALE/DUPLIKAT”, ”DUPLIKAT”, ”DUPLIKAT”.

VIII. MILJÖ

A. VATTENSKYDD OCH VATTENVÅRD

1. **376 L 0160:** Rådets direktiv 76/160/EEG

av den 8 december 1975 om kvaliteten på badvatten (EGT nr L 31, 5.2.1976, s. 1), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **390 L 0656:** Rådets direktiv 90/656/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 59),

— **391 L 0692:** Rådets direktiv 91/692/EEG av den 23 december 1991 (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48).

I artikel 11.2 skall "54" ersättas med "64".

2. **377 D 0795:** Rådets beslut 77/795/EEG av den 12 december 1977 om ett gemensamt förfarande för utbyte av information om kvaliteten på ytvatten i gemenskapen (EGT nr L 334, 24.12.1977, s. 29), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **381 D 0856:** Rådets beslut 81/856/EEG av den 19 oktober 1981 (EGT nr L 319, 7.11.1981, s. 17),

— **384 D 0422:** Rådets beslut 84/422/EEG av den 24 juli 1984 (EGT nr L 237, 5.9.1984, s.15),

— **386 D 0574:** Rådets beslut 86/574/EEG av den 24 november 1986 (EGT nr L 335, 28.11.1986, s. 44).

a) I artikel 8.2 skall "54" ersättas med "64".

b) Följande skall läggas till i bilaga 1 "FÖRTECKNING ÖVER PROV- ELLER MÄTSTATIONER SOM ÄR ENGAGERADE I INFORMATIONsutBYTET":

ÖSTERRIKE

	Prov- eller mätstationer	Förteckning över floder
Jochenstein	2 203,8 km uppströms mynningen	Donau
Abwinden-Asten	2 119,9 km uppströms mynningen	Donau
Wolfsthal	1 873,5 km uppströms mynningen	Donau
Lavamünd	2,1 km uppströms den punkt där Drau lämnar Österrike	Drau
Kufstein/Erl	204,03 km uppströms sammanflödet med Donau	Inn
Oberndorf	47,2 km uppströms sammanflödet med Inn	Salzach
Bad Radkersburg	101,4 km uppströms sammanflödet med Drau	Mur

FINLAND

	Prov- eller mätstationer	Förteckning över floder
Kalkkistenkoski	Station nr 4800, sjön Päijännes utlopp	Kymi
Pori-Tampere bro	Station nr 8820, 7,5 km uppströms Pori	Kokemäenjoki
Mansikkakoski	Station nr 2800, Saimas utlopp	Vuoksi
Raasakka bro	8,0 km uppströms Ii	Ii
Merikoski bro	Station nr 13000, Oulu	Oulujoki
Isohaara bro	Station nr 14000, Kemi	Kemijoki
Kukkolankoski	Station nr 14310, 13 km uppströms Tornio	Torniojoki
Virtaniemi	Station nr 14400, sjön Inaris utlopp	Paatsjoki

NORGE

	Prov- eller mätstationer	Förteckning över floder
Sarpsfossen	40 km från utloppet i Fredrikstad	Glomma
Bingsfossen/Fetsund	120 km från utloppet i Fredrikstad	Glomma
Skjefstadfossen/Elverum	280 km från utloppet i Fredrikstad	Glomma
Vennesla	15 km från utloppet i Kristiansand	Otra
Mosjøen	2 km från utloppet i Mosjøen	Vefsna
Alta	2 km från utloppet i Alta	Almelva”.

SVERIGE

	Prov- eller mätstationer	Förteckning över floder
Luleå	Station nr 009	Lule älv
Stornorrfors	Station nr 028	Ume älv
Bergeforsen	Station nr 040	Indalsälven
Älvkarleby	Station nr 053	Dalälven
Stockholm	Station nr 061	Norrström
Norrköping	Station nr 067	Motala ström
Mörrum	Station nr 086	Mörrumsån
Helsingborg	Station nr 094	Råån
Laholm	Station nr 098	Lagan
Alelyckan	Station nr 108	Göta älv

”.

3. **378 L 0659:** Rådets direktiv 78/659/EEG av den 18 juli 1978 om kvaliteten på sötvatten som behöver skyddas eller förbättras för att bibehålla fiskars möjligheter att fortleva (EGT nr L 222, 14.8.1978, s. 1), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **390 L 0656:** Rådets direktiv 90/656/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 59),

— **391 L 0692:** Rådets direktiv 91/692/EEG av den 23 december 1991 (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48).

I artikel 14.2 skall ”54” ersättas med ”64”.

4. **379 L 0869:** Rådets direktiv 79/869/EEG av den 9 oktober 1979 om mätmetoder samt provtagnings- och analysfrekvenser avseende

ytvatten för dricksvattenframställning i medlemsstaterna (EGT nr L 271, 29.10.1979, s. 44), i dess lydelse enligt

— **381 L 0855:** Rådets direktiv 81/855/EEG av den 19 oktober 1981 (EGT nr L 319, 7.11.1981, s. 16),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **390 L 0656:** Rådets direktiv 90/656/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 59),

— **391 L 0692:** Rådets direktiv 91/692/EEG av den 23 december 1991 (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48).

I artikel 11.2 skall ”54” ersättas med ”64”.

5. **380 L 0778:** Rådets direktiv 80/778/EEG av den 15 juli 1980 om kvaliteten på vatten avsett att användas som dricksvatten (EGT nr L 229, 30.8.1980, s. 11), i dess lydelse enligt

— **381 L 0858:** Rådets direktiv 81/858/EEG av den 19 oktober 1981 (EGT nr L 319, 7.11.1981, s. 19),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **390 L 0656:** Rådets direktiv 90/656/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 59),

— **391 L 0692:** Rådets direktiv 91/692/EEG av den 23 december 1991 (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48).

I artikel 15.2 skall "54" ersättas med "64".

6. **382 L 0883:** Rådets direktiv 82/883/EEG av den 3 december 1982 om kontroll och övervakning av miljörer som påverkas av avfall från titandioxidindustrin (EGT nr L 378, 31.12.1982, s. 1), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

I artikel 11.2 skall "54" ersättas med "64".

B. ÖVERVAKNING AV LUFT-FÖRORENINGAR

1. **380 L 0779:** Rådets direktiv 80/779/EEG av den 15 juli 1980 om gränsvärden och vägledande värden för luftkvalitet med avseende på svaveldioxid och svävande partiklar (EGT nr L 229, 30.8.1980, s. 30), i dess lydelse enligt

— **381 L 0857:** Rådets direktiv 81/857/EEG av den 19 oktober 1981 (EGT nr L 319, 7.11.1981, s. 18),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **389 L 0427:** Rådets direktiv 89/427/EEG av den 21 juni 1989 (EGT nr L 201, 14.7.1989, s.53),

— **390 L 0656:** Rådets direktiv 90/656/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 59),

— **391 L 0692:** Rådets direktiv 91/692/EEG av den 23 december 1991 (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48).

I artikel 14.2 skall "54" ersättas med "64".

2. **382 L 0884:** Rådets direktiv 82/884/EEG av den 3 december 1982 om gränsvärde för bly i luften (EGT nr L 378, 31.12.1982, s. 15), i dess lydelse enligt

— **390 L 0656:** Rådets direktiv 90/656/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 59),

— **391 L 0692:** Rådets direktiv 91/692/EEG av den 23 december 1991 (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48).

I artikel 11.2 skall "54" ersättas med "64".

3. **385 L 0203:** Rådets direktiv 85/203/EEG av den 7 mars 1985 om luftkvalitetsnormer för kvävedioxid (EGT nr L 87, 27.3.1985, s. 1), i dess lydelse enligt

— **385 L 0580:** Rådets direktiv 85/580/EEG av den 20 december 1985 (EGT nr L 372, 31.12.1985, s. 36),

— **390 L 0656:** Rådets direktiv 90/656/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 59),

— **391 L 0692:** Rådets direktiv 91/692/EEG av den 23 december 1991 (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48).

I artikel 14.2 skall "54" ersättas med "64".

4. **385 L 0210:** Rådets direktiv 85/210/EEG av den 20 mars 1985 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om blyhalten i bensin (EGT nr L 96, 3.4.1985, s. 25), i dess lydelse enligt

— **385 L 0581:** Rådets direktiv 85/581/EEG av den 20 december 1985 (EGT nr L 372, 31.12.1985, s. 37),

— **387 L 0416:** Rådets direktiv 87/416/EEG av den 21 juli 1987 (EGT nr L 225, 13.8.1987, s. 33).

I artikel 12.2 skall "54" ersättas med "64".

5. **387 L 0217:** Rådets direktiv 87/217/EEG av den 19 mars 1987 om att hindra och minska asbestförorening i miljön (EGT nr L 85, 28.3.1987, s. 40), i dess lydelse enligt

— **390 L 0656:** Rådets direktiv 90/656/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 31.12.1990, s. 59),

— **391 L 0692:** Rådets direktiv 91/692/EEG av den 23 december 1991 (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48).

I artikel 12.2 skall "54" ersättas med "64".

”

6. **388 L 0609:** Rådets direktiv 88/609/EEG av den 24 november 1988 om begränsning av utsläpp till luften av vissa föroreningar från stora förbränningsanläggningar (EGT nr L 336, 7.12.1988, s. 1), i dess lydelse enligt

— **390 L 0656:** Rådets direktiv 90/656/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 31.12.1990, s. 59).

a) I bilaga 1 i tabellen "TAK OCH REDUCERINGSMÅL FÖR UTSLÄPP AV SVAVELDIOXID FRÅN BEFINTLIGA ANLÄGGNINGAR" skall följande uppgifter införas i de kolumner som här anges:

	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9
Medlemsstat	Utsläpp av savveldioxid från stora förbränningsanläggningar 1980 (kton)	Utsläppstak (kton/år)			Procentuell minskning i förhållande till 1980 utsläpp			Procentuell minskning i förhållande till 1980 års justerade utsläpp		
		Etapp 1	Etapp 2	Etapp 3	Etapp 1	Etapp 2	Etapp 3	Etapp 1	Etapp 2	Etapp 3
		1993	1998	2003	1993	1998	2003	1993	1998	2003
Österrike	90	54	36	27	—40	—60	—70	—40	—60	—70
Finland	171	102	68	51	—40	—60	—70	—40	—60	—70
Sverige	112	67	45	34	—40	—60	—70	—40	—60	—70

”;

b) I bilaga 2 i tabellen "TAK OCH REDUCERINGSMÅL FÖR UTSLÄPP AV KVÄVEOXIDER FRÅN BEFINTLIGA AN-

LÄGGNINGAR" skall följande uppgifter införas i de kolumner som här anges:

”

	0	1	2	3	4	5	6
Medlemsstat	Utsläpp av NO _x (beräknat som NO ₂) från stora förbränningsanläggningar 1980 (kton)	Tak för utsläpp av NO _x (kton/år)		Procentuell minskning i förhållande till 1980 års utsläpp		Procentuell minskning i förhållande till 1980 års justerade utsläpp	
		Etapp 1	Etapp 2	Etapp 1	Etapp 2	Etapp 1	Etapp 2
		1993 ³	1998	1993 ³	1998	1993 ³	1998
Österrike	19	15	11	—20	—40	—20	—40
Finland	81	65	48	—20	—40	—20	—40
Sverige	31	25	19	—20	—40	—20	—40

”.

C. SKYDD MOT BULLER

379 L 0113: Rådets direktiv 79/113/EEG av den 19 december 1978 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om bestämning av buller från bygg- och anläggningsutrustning (EGT nr L 33, 8.2.1979, s. 15), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **381 L 1051:** Rådets direktiv 81/1051/EEG av den 7 december 1981 (EGT nr L 376, 30.12.1981, s. 49),

— **385 L 0405:** Kommissionens direktiv 85/405/EEG av den 11 juli 1985 (EGT nr L 233, 30.8.1985, s. 9),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

I artikel 5.2 skall "54" ersättas med "64".

D. KEMIKALIER, INDUSTRIRISKER OCH BIOTEKNIK

1. **367 L 0548:** Rådets direktiv 67/548/EEG av den 27 juni 1967 om tillnärmning av lagar och andra författningar om klassificering, förpackning och märkning av farliga ämnen (EGT nr L 196, 16.8.1967, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 L 0101:** Kommissionens direktiv 93/101/EG av 1 november 1993 (EGT nr L 13, 15.1.1994, s. 1).

a) I artikel 21.2 skall "54" ersättas med "64".

2. **378 D 0618:** Kommissionens beslut 78/618/EEG av den 28 juni 1978 om inrättande av en rådgivande vetenskaplig kommitté för undersökning av kemiska produkters giftighet och miljöfarlighet (EGT nr L 198, 22.7.1978, s. 17), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **380 D 1084:** Kommissionens beslut 80/1084/EEG (EGT nr L 316, 25.11.1980, s. 21),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **388 D 0241:** Kommissionens beslut 88/241/EEG (EGT nr L 105, 26.4.1980, s. 29).

I artikel 3 skall "24" ersättas med "32" och "12" ersättas med "16".

3. **382 L 0501:** Rådets direktiv 82/501/EEG av den 24 juni 1982 om risker för storolyckor i vissa industriella verksamheter (EGT nr L 230, 5.8.1982, s. 1), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **387 L 0216:** Rådets direktiv 87/216/EEG av den 19 mars 1987 (EGT nr L 85, 28.3.1987, s. 36),

— **388 L 0610:** Rådets direktiv 88/610/EEG av den 24 november 1988 (EGT nr L 336, 7.12.1988, s. 14),

— **390 L 0656:** Rådets direktiv 90/656/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 59),

— **391 L 0692:** Rådets direktiv 91/692/EEG av den 23 december 1991 (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48).

I artikel 16.2 skall "54" ersättas med "64".

4. **391 D 0596:** Rådets beslut 91/596/EEG av den 4 november 1991 om utformning av den sammanfattning av anmälan som avses i artikel 9 i direktiv 90/220/EEG om avsiktlig utsättning av genetiskt modifierade organismer i miljön (EGT nr L 322, 23.11.1991, s. 1).

I bilagan under rubriken "UPPGIFTER ENLIGT BILAGA 2 i direktiv 90/220/EEG" del A punkt 3 b i skall följande läggas till:

"Boreal [] Arktisk []".

E. BEVARANDE AV VILDA DJUR OCH VÄXTER

1. **379 L 0409:** Rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarandet av vilda

fåglar (EGT nr L 103, 25.04.1979, s. 1), i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **381 L 0854:** Rådets direktiv (81/854/EEG) av den 19 oktober 1991 (EGT nr L 319, 7.11.1981, s. 3),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **385 L 4411:** Kommissionens direktiv

85/411/EEG av den 25 juli 1985 (EGT nr L 233, 30.8.1985, s. 33),

— **386 L 0122:** Rådets direktiv 86/122/EEG av den 8 april 1986 (EGT nr L 100, 16.4.1986, s. 22),

— **390 L 0656:** Rådets direktiv 90/656/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 59),

— **391 L 0244:** Rådets direktiv 91/244/EEG av den 6 mars 1991 (EGT nr L 115, 8.5.1991, s. 41).

a) BILAGA II skall ändras på följande sätt:

i) Följande uppgifter skall läggas till i tabellen:

- ”40.a *Mergus albellus*”
- ”71.a *Falco rusticolus*”
- ”101.a *Calidris minuta*”
- ”103.a *Limosa lapponica*”
- ”105.a *Xenus cinereus*”
- ”127.a *Surnia ulula*”
- ”128.a *Strix nebulosa*”
- ”128.b *Strix uralensis*”
- ”148.a *Anthus cervinus*”
- ”175.a *Emberiza pusillus*”

ii) Följande kolumner skall läggas till vid de nummer som här anges:

”

	Norsk	Suomi	Svenska
1.	Smålom	Kaakkuri	Smålom
2.	Storlom	Kuikka	Storlom
3.	Islom	Amerikanjäåkuikka	Islom
4.	Horndykker	Mustakurkku-uikku	Svarthakedopping
5.	Madeirapetrell	Madeiranviistäjä	Smalnäbbad sammetspetrell
6.	Kappverde-petrell	Kapverdenviistäjä	Tjocknäbbad sammetspetrell
7.	Spishalepetrell	Tyrskylitätäjä	Spetsstjärtad petrell
8.	Gulnebblire	Välimerenliitätäjä	Gulnäbbad lira
9.	Middelhavslire	Pikkuliitätäjä	Medelhavslira
10.	Dverglire	Kääpiöliitätäjä	Dvärglira
11.	Fregattstormsvale	Ulappakeiju	Fregattstormsvala
12.	Havsvale	Merikeiju	Stormsvala
13.	Stormsvale	Myrskykeiju	Klykstjärtad stormsvala
14.	Passatstormsvale	Madeirankeiju	Oceanlöpare
15.	Storskarv (underarten mellomskarv fra Mellom-Europa)	Merimetso (alalaji Keski- ja Etelä-Eurooppa)	Storskarv (underarten mellanskarv)
16.	Toppskarv (underart fra Middelhavet)	Karimetso (alalaji Välimeri)	Toppskarv (underart från Medelhavet)

	Norsk	Suomi	Svenska
17.	Dvergskarv	Pikkumerimetso	Dvärgskarv
18.	Hvitpelikan	Pelikaani	Pelikan
19.	Krøllpelikan	Kiharapelikaani	Krushuvad pelikan
20.	Rørdrum	Kaulushaikara	Rördrom
21.	Dvergrørdrum	Pikkuhaikara	Dvärgrördrom
22.	Natthege	Yöhaikara	Natthäger
23.	Topphege	Rääkkähaikara	Rallhäger
24.	Silkehege	Silkkihaikara	Silkeshäger
25.	Egretthege	Jalohaikara	Ägretthäger
26.	Purpurhege	Ruskohaikara	Purpurhäger
27.	Svartstork	Mustahaikara	Svart stork
28.	Stork	Kattohaikara	Vit stork
29.	Bronseibis	Pronssi-ibis	Bronsibis
30.	Skjestork	Kapustahaikara	Skedstork
31.	Flamingo	Flamingo	Flamingo
32.	Dvergsvane	Pikkujoutsen	Mindre sångsvan
33.	Sangsvane	Laulujoutsen	Sångsvan
34.	Tundragås (underart fra Grønland)	Tundrahanhi (alalaji Grönlanti)	Bläsgås (grönländsk underart)
35.	Dverggås	Kiljuhanhi	Fjällgås
36.	Hvitkinngås	Valkoposkihanhi	Vitkindad gås
37.	Rødhalsgås	Punakaulahanhi	Rødhalsad gås
38.	Rustand	Ruostesorsa	Rostand
39.	Marmorand	Marmorisorsa	Marmorand
40.	Hvitøyeand	Ruskosotka	Vitögad dykand
40.a.	Lappfiskand	Uivelo	Salskrake
41.	Hvithodeand	Viuhkasorsa	Kopparand
42.	Vepsevåk	Mehiläishaukka	Bivråk
43.	Svartvingeglente	Liitohaukka	Svartvingad glada
44.	Svartglente	Haarahaukka	Brun glada
45.	Glente	Isohaarahaukka	Glada

	Norsk	Suomi	Svenska
46.	Havørn	Merikotka	Havsörn
47.	Lammegribb	Partakorppikotka	Lammgam
48.	Åtselgribb	Pikkukorppikotka	Smutsgam
49.	Gåsegribb	Hanhikorppikotka	Gåsgam
50.	Munkegribb	Munkkikorppikotka	Grågam
51.	Slangeørn	Käärmekotka	Ormörn
52.	Sivhauk	Ruskosuohaukka	Brun kärrhök
53.	Myrhauk	Sinisuohaukka	Blå kärrhök
54.	Steppehauk	Arosuohaukka	Stäpphök
55.	Enghauk	Niittysuohaukka	Ängshök
56.	Hønehauk (underart fra Korsika og Sardinia)	Kanahaukka (alalaji Korsika ja Sardinia)	Duvhök (underart från Korsika och Sardinien)
57.	Spurvehauk (underart fra Kanariøyene og Madeira)	Varpushaukka (alalaji Kanaria ja Madeira)	Sparvhök (underart från Kanarieöarna och Madeira)
58.	Balkanhauk	Sirovarpushaukka	Balkanhök
59.	Ørnvåk	Arohiirihaukka	Örnvråk
60.	Småskrikørn	Pikkukiljukotka	Mindre skrikørn
61.	Storskrrikørn	Kiljukotka	Större skrikørn
62.	Keiserørn (underart fra Sørøst-Europa)	Keisarikotka	Kejsarørn (underart från Sydosteuropa)
63.	Iberisk keiserørn	Iberiankeisarikotka	Kejsarørn (spanskunderart)
64.	Kongeørn	Kotka (maakotka)	Kungsørn
65.	Dvergørn	Pikkukotka	Dvärgørn
66.	Haukørn	Vuorikotka	Hökørn
67.	Fiskeørn	Kalasääski	Fiskgjuse
68.	Rødfalk	Pikkutuulihaukka	Rødfalk
69.	Dvergfalk	Ampuhaukka	Stenfalk
70.	Leonorafalk	Välimerenhaukka	Eleonorafalk
71.	Slagfalk	Keltapäähaukka	Slagfalk
71.a	Jaktfalk	Tunturihaukka	Jaktfalk
72.	Vandrefalk	Muuttohaukka	Pilgrimsfalk
73.	Jerpe	Pyy	Järpe

	Norsk	Suomi	Svenska
74.	Fjellrype (underart fra Pyreneene)	Kiiruna (alalaji Pyreneet)	Fjällripa (underart från Pyrenéerna)
75.	Fjellrype (underart fra Alpene)	Kiiruna (alalaji Alpit)	Fjällripa (underart från Alperna)
76.	Orrfugl	Teeri (alalaji Keski- ja Etelä-Eurooppa)	Orre
77.	Storfugl	Metso	Tjäder
78.	Steinhøne (underart fra Alpene)	Kivikkoppy (alalaji Alpit)	Stenhöna (underart från Alperna)
79.	Steinhøne (underart fra Sicilia)	Kivikkoppy (alalaji Sisilia)	Stenhöna (underart från Sicilien)
80.	Berberhøne	Kallioppy	Klipphöna
81.	Rapphøne (italiensk underart)	Peltoppy (alalaji Italia)	Rapphöna (italiensk underart)
82.	Rapphøne (iberisk underart)	Peltoppy (alalaji Iberian niemimaa)	Rapphöna (underart från Iberiska halvön)
83.	Myrrikse	Luhtahuitti	Småfläckig sumphöna
84.	Sumprikse	Pikkuhuitti	Mindre sumphöna
85.	Dvergrikse	Kääpiöhuitti	Dvärgsumphöna
86.	Åkerrikse	Ruisräökkä	Kornknarr
87.	Sultanhøne	Sulttaanikana	Purpurhöna
88.	Kamsothøne	Syylänokikana	Kamsothöna
89.	Springvaktel	Viiriäispyyjuoksija	Springhöna
90.	Trane	Kurki	Trana
91.	Dvergtrappe	Pikkutrappi	Småtrapp
92.	Kragetrappe	Kaulustrappi	Kragtrapp
93.	Stortrappe	Isotrappi	Stortrapp
94.	Stylteløper	Pitkäjalka	Styltlöpare
95.	Avosett	Avosetti	Skärfläcka
96.	Triel	Paksujalka	Tjockfot
97.	Ørkenløper	Aavikkojuoksija	Ökenlöpare
98.	Brakksvale	Pääskykahlaaja	Vadarsvala
99.	Boltit	Keräkurmitsa	Fjällpipare

	Norsk	Suomi	Svenska
100.	Heilo	Kapustarinta	Ljungpipare
101.	Sporevipe	Kynsihyypä	Sporrvipa
101.a	Dvergsnipe	Pikkusirri	Småsnäppa
102.	Brushane	Suokukko	Brushane
103.	Dobbeltbekkasin	Heinäkurppa	Dubbelbeckasin
103.a	Lappspove	Punakuiri	Myrspov
104.	Smalnebbspove	Siperiankuovi	Smalnäbbad spov
105.	Grønnstilk	Liro	Grönbena
105.a	Tereksnipe	Rantakurvi	Tereksnäppa
106.	Svømmesnipe	Vesipääsky	Smalnäbbad simsnäppa
107.	Svarthavsmåke	Mustanmerenlokki	Svarthuvad mås
108.	Smalnebbmåke	Kaitanokkalokki	Smalnäbbad mås
109.	Middelhavsmåke	Välimerenlokki	Rödnäbbad mås
110.	Sandterne	Hietatiira	Sandtärna
111.	Rovterne	Räyskä	Skräntärna
112.	Splitterne	Riuttatiira	Kentsk tärna
113.	Rosenterne	Ruusutiira	Rosentärna
114.	Makrellterne	Kalatiira	Fisktärna
115.	Rødnebbterne	Lapintiira	Silvertärna
116.	Dvergterne	Pikkutiira	Småtärna
117.	Hvitkinnsvarterterne	Valkoposkitiira	Skäggtärna
118.	Svartterne	Mustatiira	Svarttärna
119.	Lomvi (iberisk underart)	Etelänkiisla (alalaji Iberian niemimaa)	Sillgrissla (underart från Iberiska halvön)
120.	Svartbuksandhøne	Hietakyyhky	Svartbukig flyghöna
121.	Hvitbuksandhøne	Jouhietakyyhky	Vitbukig flyghöna
122.	Ringdue (underart fra Azorene)	Sepelkyyhky (alalaji Azorit)	Ringduva (underart från Azorerna)
123.	Madeiradue	Madeirankyyhky	Madeiraduva
124.	Kanaridue	Kanariankyyhky	Kanarieduva
125.	Laurbærdue	Palmankyyhky	Lagerduva

	Norsk	Suomi	Svenska
126.	Hubro	Huuhkaja	Berguv
127.	Snøugle	Tunturipöllö	Fjälluggla
127.a	Haukugle	Hiiripöllö	Hökuggla
128.	Spurveugle	Varpuspöllö	Sparvuggla
128.a	Lappugle	Lapinpöllö	Lappuggla
128.b	Slagugle	Viirupöllö	Slaguggla
129.	Jordugle	Suopöllö	Jorduggla
130.	Perleugle	Helmipöllö	Pärluggla
131.	Nattravn	Kehrääjä	Nattskärra
132.	Kafferseiler	Kafferikiitjä	Kafferseglare
133.	Isfugl	Kuningaskalastaja	Kungsfiskare
134.	Blåråke	Sininärhi	Blåkråka
135.	Gråspett	Harmaapäätikka	Gråspett
136.	Svartspett	Palokärki	Spillkråka
137.	Flaggspett (underart fra Tenerife)	Käpytikka (alalaji Teneriffa)	Större hackspett (underart från Teneriffa)
138.	Flaggspett (underart fra Gran Canaria)	Käpytikka (alalaji Kanaria)	Större hackspett (underart från Gran Canaria)
139.	Syriaspett	Syyriantikka	Balkanspett
140.	Mellomspett	Tammitikka	Mellanspett
141.	Hvitryggspett	Valkoselkätikka	Vitryggig hackspett
142.	Tretåspett	Pohjantikka	Tretåig hackspett
143.	Dupontlerke	Kaitanokkakiuru	Dupontlärka
144.	Kalanderlerke	Arokiuru	Kalanderlärka
145.	Dverglерke	Lyhytvarvaskiuru	Korttålarlärka
146.	Iberiatopplerke	Kivikkokiuru	Lagerlärka
147.	Trelerke	Kangaskiuru	Trädlärka
148.	Heiplerke	Nummikirvinen	Fältpiplärka
148.a	Lappiplerke	Lapinkirvinen	Rödstrupig pipplärka
149.	Gjerdsmett (underart fra Fair Isle)	Peukaloinen (alalaji Fair Isle)	Gärdsmyg (underart från Fair Isle)
150.	Blåstrupe	Sinirinta	Blåhake

	Norsk	Suomi	Svenska
151.	Kanaribuskskvett	Kanariantasku	Kanariebuskskvätta
152.	Svartsteinskvett	Mustatasku	Svart stenskvätta
153.	Tamarisksanger	Tamariskikerttunen	Kaveldunsångare
154.	Vannsanger	Sarakerttunen	Vattensångare
155.	Olivensanger	Oliivikultarinta	Olivsångare
156.	Sardiniäsanger	Sardiniankerttu	Sardinsk sångare
157.	Provencesanger	Ruskokerttu	Provencesångare
158.	Svartstrupesanger	Mustakurkkukerttu	Svarthakad sångare
159.	Hauksanger	Kirjokerttu	Höksångare
160.	Dvergfluesnapper	Pikkusieppo	Mindre flugsnappare
161.	Balkanfluesnapper	Balkaninsieppo	Balkanflugsnappare
162.	Halsbåndfluesnapper	Sepelsieppo	Halsbandsflugsnappare
163.	Krüperspettmeis	Punarintanakkeli	Krüpers nötväcka
164.	Korsikaspettmeis	Korsikannakkeli	Korsikansk nötväcka
165.	Tornskate	Pikkulepinkäinen	Törnskata
166.	Rosenvarster	Mustaotsalepinkäinen	Svartpannad törnskata
167.	Alpekråke	Alppivaris	Alpkråka
168.	Bokfink (underart fra Hierro)	Peippo (alalaji Hierro)	Bofink (underart från Hierro)
169.	Blåbokfink	Kanarianpeippo	Blå bofink
170.	Skottekorsnebb	Skotlanninkäpylintu	Skotsk korsnäbb
171.	Ørkendompap	Aavikkotulkku	Ökentrumpetare
172.	Dompap (underart fra Azorene)	Punatulkku (alalaji Azorit)	Domherre (underart från Azorerna)
173.	Tyrkerspurv	Keltapääsirkku	Gulgrå sparv
174.	Hortulan	Peltosirkku	Ortolansparv
175.	Rustspurv	Ruostekurkkusirkku	Rostsparv
175.a	Dvergspurv	Pikkusirkku	Dvärgsparv

b) I bilaga 2.1 skall följande kolumner läggas vid de nummer som här anges:

”

	Norsk	Suomi	Svenska
1.	Sædgås	Metsähanhi	Sædgås
2.	Grågås	Merihanhi	Grågås
3.	Kanadagås	Kanadanhanhi	Kanadagås
4.	Brunnakke	Haapana	Bläsand
5.	Snadderand	Harmaasorsa	Snatterand
6.	Krikkand	Tavi	Kricka
7.	Stokkand	Sinisorsa	Gräsand
8.	Stjertand	Jouhisorsa	Stjärtand
9.	Knekkand	Heinätavi	Årta
10.	Skjeand	Lapasorsa	Skedand
11.	Taffeland	Punasotka	Brunand
12.	Toppand	Tukkasotka	Vigg
13.	Lirype (skotsk underart)	Nummiriekkko (riekon alalajeja)	Dalripa (underarten moripa)
14.	Fjellrype	Kiiruna	Fjällripa
15.	Steinhøne	Kivikkopyy	Stenhöna
16.	Rødhøne	Punapyy	Rödhöna
17.	Rapphøne	Peltopyy	Rapphöna
18.	Fasan	Fasaani	Fasan
19.	Sothøne	Nokikana	Sothöna
20.	Kvartbeccasin	Jänkäkurppa	Dvärgbeckasin
21.	Enkeltbeccasin	Taivaanvuohi	Enkelbeckasin
22.	Rugde	Lehtokurppa	Morkulla
23.	Klippedue	Kalliokyyhky	Tamduva
24.	Ringdue	Sepelkyyhky	Ringduva

”

c) Bilaga 2.2 skall ändras på följande sätt:

i) Följande uppgifter skall läggas till i tabellen:

- 38.a *Lagopus lagopus lagopus*
 73. *Garulus glandarius*
 74. *Pica Pica*
 75. *Corvus monedula*
 76. *Corvus frugilegus*
 77. *Corvus corone*

ii) Följande kolumner skall läggas till vid de nummer som här anges:

	Norsk	Suomi	Svenska
25.	Knoppsvane	Kyhmyjoutsen	Knölsvan
26.	Kortnebbgås	Lyhytnokkahanhi	Spetsbergsgås
27.	Tundragås	Tundrahanhi	Bläsgås
28.	Ringgås	Sepelhanhi	Prutgås
29.	Rødhodeand	Punapäänarsku	Rödhuwad dykand
30.	Bergand	Lapasotka	Bergand
31.	Ærfugl	Haahka	Ejder
32.	Havelle	Alli	Alfågel
33.	Svartand	Mustalintu	Sjöorre
34.	Sjørre	Pilkkasiipi	Svärta
35.	Kvinand	Telkkä	Knipa
36.	Siland	Tukkakoskelo	Småskrake
37.	Laksand	Isokoskelo	Storskrake
38.	Jerpe	Pyy	Järpe
38.a	Lirype (nordisk underart)	Riekkö	Dalripa
39.	Orrfugl	Teeri	Orre
40.	Storfugl	Metso	Tjäder
41.	Berberhøne	Kalliopyy	Klipphöna
42.	Vaktel	Viiriäinen	Vaktel
43.	Kalkun	Kalkkuna	Vildkalkon
44.	Vannrikse	Luhtakana	Vattenrall
45.	Sivhøne	Liejukana	Rörhöna
46.	Tjeld	Meriharakka	Strandskata
47.	Heilo	Kapustarinta	Ljungpipare

	Norsk	Suomi	Svenska
48.	Tundralo	Tundrakurmitsa	Kustpipare
49.	Vipe	Töyhtöhyypä	Tofsvipa
50.	Polarsnipe	Isosirri	Kustsnäppa
51.	Brushane	Suokukko	Brushane
52.	Svarthalespove	Mustapyrstökuiiri	Rödspov
53.	Lappspove	Punakuiri	Myrspov
54.	Småspove	Pikkukuovi	Småspov
55.	Storspove	Isokuovi	Storspov
56.	Sotsnipe	Mustaviklo	Svartsnäppa
57.	Rødstilk	Punajalkaviklo	Rödbena
58.	Gluttsnipe	Valkoviklo	Gluttsnäppa
59.	Hettemåke	Naurulokki	Skrattmåås
60.	Fiskemåke	Kalalokki	Fiskmåås
61.	Sildemåke	Selkälokki	Silltrut
62.	Gråmåke	Harmaalokki	Gråtrut
63.	Svartbak	Merilokki	Havstrut
64.	Skogdue	Uuttukyhyhky	Skogsduva
65.	Tyrkerdue	Turkinkyhyhky	Turkduva
66.	Turteldue	Turturikyhyhky	Turturduva
67.	Sanglerke	Kiuru	Sånglärka
68.	Svarttrost	Mustarastas	Koltrast
69.	Gråtrost	Räkättirastas	Björktrast
70.	Måltrost	Laulurastas	Taltrast
71.	Rødvingetrost	Punakylkirastas	Rödvingetrast
72.	Duetrost	Kulorastas	Dubbeltrast
73.	Nøtteskrike	Närhi	Nötskrika
74.	Skjære	Harakka	Skata
75.	Kaie	Naakka	Kaja
76.	Kornkråke	Mustavaris	Råka
77.	Kråke	Varis	Kråka

d) Följande skall läggas till i tabellerna i slutet av bilaga 2.2 (innehållande arterna nr 25—72):

”Österreich”
 ”Sverige”
 ”Suomi/Finland”
 ”Norge”.

— Följande skall läggas till:

”+ = Jäsenvaltiot, jotka 7 artiklan 3 kohdan perusteella voivat sallia luettelossa mainittujen lajien metsästyksen.

”+ = Medlemsstater som i henhold til artikel 7 nr. 3 kan tillate jakt på de angitte artene.

”+ = Medlemsstater som enligt artikel 7.3 får tillåta jakt på de angivna arterna.”

— I tabellerna i slutet av bilaga 2.2 a skall ”+” läggas till under ”Österreich” för följande arter:

25. *Cygnus olor*
 35. *Bucephala clangula*
 38. *Bonasa bonasia* (*Tetrastes bonasia*)
 39. *Tetrao tetrax* (*Lyrurus tetrax*)
 40. *Tetrao urogallus*
 42. *Coturnix coturnix*
 43. *Meleagris gallopavo*
 59. *Larus ridibundus*
 65. *Streptopelia decaocto*
 66. *Streptopelia turtur*
 69. *Turdus pilaris*.

— I tabellerna i slutet av bilaga 2.2 a skall ”+” läggas till under ”Sverige” för följande arter:

27. *Anser albifrons*
 31. *Somateria mollissima*
 32. *Clangula hyemalis*
 33. *Melanitta nigra*
 34. *Melanitta fusca*
 35. *Bucephala clangula*
 36. *Mergus serrator*
 37. *Mergus merganser*
 38. *Bonasa bonasia* (*Tetrastes bonasia*)
 39. *Tetrao tetrax* (*Lyrurus tetrax*)
 40. *Tetrao urogallus*
 59. *Larus ridibundus*

60. *Larus canus*
 62. *Larus argentatus*
 63. *Larus marinus*
 68. *Turdus merula*
 69. *Turdus pilaris*.

— I tabellerna i slutet av bilaga 2.2 a skall ”+” läggas till under ”Suomi” för följande arter:

31. *Somateria mollissima*
 32. *Clangula hyemalis*
 33. *Melanitta nigra*
 34. *Melanitta fusca*
 35. *Bucephala clangula*
 36. *Mergus serrator*
 37. *Mergus merganser*
 38. *Bonasa bonasia*
 39. *Tetrao tetrax*
 40. *Tetrao urogallus*
 62. *Larus argentatus*
 60. *Larus canus*
 63. *Larus marinus*
 69. *Turdus pilaris*.

— I tabellerna i slutet av bilaga 2.2 a skall ”+” läggas till under ”Norge” för följande arter:

26. *Anser brachyrhynchus*
 31. *Somateria mollissima*
 32. *Clangula hyemalis*
 33. *Melanitta nigra*
 34. *Melanitta fusca*
 35. *Bucephala clangula*
 36. *Mergus serrator*
 37. *Mergus merganser*
 38. *Bonasa bonasia*
 39. *Tetrao tetrax*
 40. *Tetrao urogallus*
 47. *Pluvialis apricaria*
 50. *Calidris canutus*
 51. *Philomachus pugnax*
 54. *Numenius phaeopus*
 55. *Numenius arquata*
 58. *Tringa nebularia*
 59. *Larus ridibundus*
 60. *Larus canus*
 62. *Larus argentatus*
 63. *Larus marinus*
 64. *Columba oenas*
 69. *Turdus pilaris*
 71. *Turdus iliacus*.

— I tabellerna i slutet av bilaga 2.2 a skall

”+” läggas till under ”Sverige” för arterna nr 38.a, 73—77 ovan.

— I tabellerna i slutet av bilaga 2.2 a skall ”+” läggas till under ”Suomi” för följande arter:

- 38.a *Lagopus lagopus lagopus*
- 74. *Pica pica*
- 75. *Corvus monedula*
- 77. *Corvus corone*.

— I tabellerna i slutet av bilaga 2.2a skall ”+” läggas till under ”Norge” för följande arter:

- 38.a *Lagopus lagopus lagopus*
- 73. *Garrulus glandarius*
- 74. *Pica pica*
- 77. *Corvus corone*.

e) I bilaga 3.1 skall följande kolumner läggas till vid de nummer som här anges:

	Norsk	Suomi	Svenska
1.	Stokkand	Sinisorsa	Gräsand
2.	Lirype (Skotsk underart)	Nummiriekkko (riekon alalajeja)	Dalripa
3.	Rødhøne	Punapyy	Rödhöna
4.	Berberhøne	Kallioppy	Klipphöna
5.	Rapphøne	Peltoppy	Rapphöna
6.	Fasan	Fasaani	Fasan
7.	Ringdue	Sepelkyyhky	Ringduva

I bilaga 3.1.2 efter ”*Lagopus lagopus*” skall ordet ”*lagopus*” (nr 2 skall lyda: ”*Lagopus lagopus lagopus, scoticus et hibernicus*”).

f) I bilaga 3.2 skall följande kolumner läggas till vid de nummer som här anges:

	Norsk	Suomi	Svenska
8.	Tundragås	Tundrahanhi (Euraasian rotu)	Bläsgås
9.	Grågås	Merihanhi	Grågås
10.	Brunnakke	Haapana	Bläsand
11.	Krikkand	Tavi	Kricka
12.	Stjertand	Jouhisorsa	Stjärtand
13.	Skjeand	Lapasorsa	Skedand
14.	Taffeland	Punasotka	Brunand
15.	Toppand	Tukkasotka	Vigg
16.	Bergand	Lapasotka	Bergand
17.	Ærfugl	Haahka	Ejder
18.	Svartand	Mustalintu	Sjööorre

	Norsk	Suomi	Svenska
19.	Fjellrype	Kiiruna	Fjällripa
20.	Orrfugl (britisk underart)	Teeri (Ison-Britannian populaatio)	Orre (brittisk underart)
21.	Storfugl	Metso	Tjäder
22.	Sothøne	Nokikana	Sothöna
23.	Heilo	Kapustarinta	Ljungpipare
24.	Kvartbekkasin	Jänkäkurppa	Dvärgbeckasin
25.	Enkeltbekkasin	Taivaanvuohi	Enkelbeckasin
26.	Rugde	Lehtokurppa	Morkulla

g) I bilaga 4 punkt a första strecksatsen efter ordet "snaror" skall följande läggas till:

"(med undantag för Finland, Norge och Sverige såvitt avser jakt på *Lagopus lagopus lagopus* och *Lagopus mutus* norr om 58° nordlig bredd)".

2. **381 R 0348:** Rådets förordning (EEG) nr 348/81 av den 20 januari 1981 om gemensamma regler för import av valar eller andra valprodukter (EGT nr L 39, 12.2.1981, s. 1), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

I artikel 2.2 skall "54" ersättas med "64".

3. **382 R 3626:** Rådets förordning (EEG) nr 3626/82 av den 3 december 1982 om genomförande inom gemenskapen av konventionen om internationell handel med hotade arter av vilda djur och växter (EGT nr L 384, 31.12.1982, s. 1), i dess lydelse enligt

— **392 R 1970:** Rådets förordning nr (EEG) 1970/92 (EGT nr L 201, 20.7.1992, s. 1).

a) Följande skall läggas till i artikel 13.3:

- "Hotade arter"
- "Uhanalaisia lajeja/Hotade arter"
- "Truede arter".

b) I artikel 21.2 skall "54" ersättas med "64".

4. **392 L 0043:** Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer

samt vilda djur och växter (EGT nr L 206, 22.7.1992, s. 7).

a) I artikel 1 c iii skall talet "fem" bytas ut mot "sex" och ordet "Boreal" läggas till efter "Atlantisk".

b) Bilaga 1 skall ändras på följande sätt:

1) Under "Förklaringar", "Kod" skall följande mening läggas till: "De boreala och pannoniska livsmiljöerna anges med hjälp av 1993 års CORINE-kod".

2) Under "Kustmiljöer och halofytisk (saltpåverkad) vegetation", rubriken "Kontinentala stäpper av salt eller gipstyp" efter punkt 15.19 skall följande nya punkt läggas till: "15.1A, *Pannoniska saltstäpper och marina våtmarker".

3) Under "Kustnära sanddyner och kontinentala sanddyner", rubriken "Kontinentala dyner, gamla och urlakade på kalk" efter punkt 64.1x35.2 skall följande nya punkt läggas till: "64.71 *Pannoniska inlandsdyner".

4) Under "Naturliga och kulturformade gräsmarker", rubriken "Kulturformade torra gräsmarker och buskbevuxta successionsfaser" före punkt 34.32—34.34 skall följande nya punkt läggas till: "34.31 Subkontinentala stäpartade gräsmarker".

Vidare skall efter 34.5 följande nya punkter läggas till: "34.91 *Pannoniska stäppmarker" och 34.A1 "*Pannoniska sandstäpper".

5) Under "Myrar" efter punkt 54.3 skall en ny rubrik "Aapa myrar" införas, och under den rubriken skall följande två nya punkter läggas till: "54.8 *Aapa myrar" och "54.9 *Blandmyr av pals-typ"

6) Under "Skogar" före rubriken "Skogar i Europas tempererade zoner" skall en ny rubrik "Boreala skogar" införas, och under den rubriken skall följande nya punkt läggas till: "42.C *Västlig taiga".

7) Under "Skogar", rubriken "Skogar i Europas tempererade zoner" efter punkt 41.26 skall följande nya punkt läggas till: "41.2B *Pannonisk ek-avenbokskog".

Vidare skall efter punkt 41.53 följande två nya punkter läggas till: "41.7374 *Pannoniska viteksskogar" och "41.7A *Euro-sibiriska stäppskogar".

c) I bilaga 2 i de avsnitt och under de rubriker som här anges skall följande läggas till:

1) I avsnitt a) Djur, Ryggradsdjur, **Däggdjur**, Rodentia

Under rubriken Sciuroidae "**Pteromys volans* (*Sciuropterus russicus*)".

Under rubriken *Castoridae* efter *Castor fiber*: "(med undantag för de finska och svenska populationerna)".

2) I avsnitt a) Djur, Ryggradsdjur, **Däggdjur**, Carnivora

Under rubriken *Canidae*: "**Alopex lagopus*". Efter **Canis lupus*, i texten inom parentes: "de finska populationerna undantagna".

Under rubriken *Ursidae*, efter **Ursus arctos*: "(med undantag för de finska och svenska populationerna)".

Under rubriken *Mustelidae*: "**Gulo gulo*".

Under rubriken *Felidae*, efter **Lynx lynx*:

"(med undantag för de finska populationerna)".

Under rubriken *Phocidae*, efter **Monachus monachus*: "**Phoca hispida saimensis*".

3) I avsnitt a) Djur, Ryggradsdjur, **Fisk**

— Under rubriken *Petromyzoniformes*, *Petromyzonidae*, efter *Lampetra fluviatilis*(v): "(med undantag för de finska, norska och svenska populationerna)". Efter *Lampetra planeri*(o): "(med undantag för de finska och svenska populationerna)". Efter *Petromyzon marinus*(o): "(med undantag för de norska och svenska populationerna)".

— Under rubriken *Salmoniformes*, *Salmonidae*, efter *Salmo salar*: "(med undantag för de finska populationerna)".

— Under rubriken *Cypriniformes*, *Cyprinidae*, efter *Aspius aspius*(o): "(med undantag för de finska populationerna)".

— Under rubriken *Cobitidae*, efter *Cobitis taenia*(o): "(med undantag för de finska populationerna)".

— Under rubriken *Scorpaeniformes*, *Cottidae*, efter *Cottus gobio*(o): "(med undantag för de finska populationerna)".

4) I avsnitt a) Djur, Ryggradsdjur

— Under rubriken *Arthropods*, *Insecta*, *Coleoptera*, efter *Buprestis splendens*, följande nya punkt: "**Carabis menetresi pacholei*".

— Under rubriken **Blötdjur**, *Gastropoda*, efter *Geomitra moniziana*, följande nya punkt: "**Helicopsis striata austriaca*".

5) I avsnitt b) Växter

— Under rubriken *Compositae*, efter *Artemisia granatensis* Boiss, skall följande två nya punkter läggas till: "**Artemisia laciniata* Willd." och "**Artemisia pancicii* (Janka) Ronn".

— Under rubriken *Gramineae*, efter **Stipa bavarica* Martinovsky & H.Scholz, följande nya punkt: "**Stipa styriaca* Martinovsky".

d) I bilaga 4 i de avsnitt och under de rubriker som här anges skall följande läggas till:

1) I avsnitt a) Djur, Rygggradsdjur, **Däggdjur**

— I underavsnitt *Rodentia*

Under rubriken *Sciuridae*, efter *Citellus citellus*: ”*Pteromys volans (Sciuropterus russicus)*”.

Under rubriken *Castoridae*, efter *Castor fiber*: ”(med undantag för de finska, norska och svenska populationerna)”.

Under rubriken *Microtidae*, efter *Microtus oeconomus arenicola*, följande nya punkt: ”*Microtus oeconomus mehelyi*”.

— I underavsnitt *Carnivora*

Under rubriken *Canidae*: ”*Alopex lagopus*”.

Under rubriken *Phocidae*, efter *Monachus monachus*: ”*Phoca hispida saimensis*”.

Under rubriken *Canidae*, efter *Canis lupus*: ”(med undantag för de finska populationerna inom renkötselområden enligt 2 § i den finska lagen om renkötsel av den 14 september 1990 nr 848/90)”.

— I underavsnitt *Sauria, Lacertidae*, efter *Lacerta viridis*, följande nya punkt: ”*Lacerta vivipara pannonica*”.

— I underavsnitt *Salmoniformes, Coregonidae*, efter *Coregonus oxyrhynchus*: ”(med undantag för de finska och norska populationerna)”.

2) I avsnitt a) Djur, Rygggradsdjur, **Blötdjur**

— Under rubriken *Gastropoda, Prosobranchia*, efter *Patella feruginea*, följande nya punkt: ”*Theodoxus prevostianus*”.

e) I bilaga 5 i de avsnitt och under de rubriker som här anges skall följande läggas till:

1) I avsnitt a) Djur, Rygggradsdjur

— I underavsnitt **Däggdjur**, före rubriken *Carnivora*, en ny rubrik: ”*Rodentia*”.

Under den rubriken en ny underrubrik ”*Castoridae*”.

Under den underrubriken: ”*Castor fiber* (de finska, norska och svenska populationerna)”.

— I underavsnitt **Däggdjur**, *Carnivora, Canidae*, efter *Canis lupus*: ”(de finska populationerna inom renkötselområden enligt 2 § i den finska lagen om renkötsel av den 14 september 1990 nr 848/90)”.

— I underavsnitt **Fisk**, *Salmoniformes*, rubriken *Cyprinidae*, före *Barbus* spp., följande nya punkt: ”*Aspius aspius*”. Efter *Barbus* spp. följande två nya punkter: ”*Rutilus friesii meidingeri*” och ”*Rutilus pigus virgo*”, rubriken *Salmonidae*, efter *Coregonus* spp, ”(inklusive den norska populationen av *Coregonus oxyrhynchus*)”.

F. AVFALLSHANTERING OCH RENINGSTEKNIK

386 L 0278: Rådets direktiv 86/278/EEG av den 12 juni 1986 om skyddet för miljön, särskilt marken, när avloppsslam används i jordbruket (EGT nr L 181, 4.7.1986, s. 6), i dess lydelse enligt

— **391 L 0692:** Rådets direktiv 91/692/EEG av den 23 december 1991 (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48).

I artikel 15.2 skall ”54” ersättas med ”64”.

IX. VETENSKAP, FORSKNING OCH UTVECKLING

1. **371 D 0057:** Kommissionens beslut 71/57/Euratom av den 13 januari 1971 om omorganisationen av det gemensamma atomforskningscentret (JRC) (EGT nr L 16, 20.1.1971, s. 14), i dess lydelse enligt

— **374 D 0578:** Kommissionens beslut 74/578/Euratom av den 13 november 1974 (EGT nr L 316, 26.11.1974, s. 12),

— **375 D 0241:** Kommissionens beslut 75/241/Euratom av den 25 mars 1975 (EGT nr L 98, 19.4.1975, s. 40),

— **382 D 0755:** Kommissionens beslut 82/755/Euratom av den 2 juni 1982 (EGT nr L 319, 16.11.1982, s. 10),

— **384 D 0339:** Kommissionens beslut 84/339/Euratom av den 24 maj 1984 (EGT nr L 177, 4.7.1984, s. 29),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **385 D 0593:** Kommissionens beslut 85/593/Euratom av den 20 november 1985 (EGT nr L 373, 31.12.1985, s. 6),

— **393 D 0095:** Kommissionens beslut 93/95/Euratom av den 2 februari 1993 (EGT nr L 37, 13.2.1993, s. 44).

I artikel 4 första stycket, skall "13" och "12" ersättas med "17" respektive "16".

2. **374 R 1728:** Rådets förordning nr 1728/74 av den 27 juni 1974 om samordningen av jordbruksforskningen (EGT nr L 182, 5.7.1974, s. 1), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **385 R 3768:** Rådets förordning (EEG) nr 3768/85 av den 20 december 1985 (EGT nr L 362, 31.12.1985, s. 8).

I artikel 8.3 skall "femtiofyra" ersättas med "sextiofyra".

3. Rådets beslut av den 16 december 1980 om inrättande av en rådgivande kommitté för fusionsprogrammet (rådets dokument 4151/81 (ATO 103) av den 8 januari 1981), i dess lydelse enligt

— Rådets beslut från oktober 1986 om ändring av beslutet av den 16 december 1980 (rådets dokument 9705/86 (RECH 96) (ATO 49).

a) I punkt 8 första meningen skall "10" ersättas med "13".

b) I punkt 14 skall de två sista meningarna ersättas med följande:

När yttranden skall avges enligt punkt 5 g skall rösterna i kommittén vägas på följande sätt:

Belgien	2
Danmark	2
Tyskland	5
Grekland	1
Spanien	3
Frankrike	5
Irland	1
Italien	5
Luxemburg	1
Nederland	2
Norge	1
Österrike	2
Portugal	2
Finland	1
Sverige	2
Schweiz	2
Förenade kungariket	5
Totalt	42

Beslut skall fattas med en majoritet av 22 röster från minst nio delegationer."

4. **384 D 0128:** Kommissionens beslut 84/128/EEG av den 29 februari 1984 om inrättandet av en rådgivande kommitté för industriell forskning och utveckling (EGT nr L 66, 8.3.1984, s. 30), i dess lydelse enligt

— **386 D 0009:** Kommissionens beslut 86/9/EEG av den 7 januari 1986 (EGT nr L 25, 31.1.1986, s. 26),

— **388 D 0046:** Kommissionens beslut 88/46/EEG av den 13 januari 1988 (EGT nr L 24, 29.1.1988, s. 66).

I artikel 3.1 skall "14" ersättas med "18".

X. FISKE

1. **376 R 0104:** Rådets förordning (EEG) nr 104/76 av den 19 januari 1976 om gemensamma marknadsnormer för hästräkor (*Crangon crangon*), krabba (*Cancer pagurus*) och havskräfta (*Nephrops norvegicus*) (EGT nr L 20, 28.1.1976, s. 35), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **383 R 3575:** Rådets förordning (EEG) nr 3575/83 av den 14 december 1983 (EGT nr L 356, 20.12.1983, s. 6),

— **385 R 3118:** Rådets förordning (EEG) nr 3118/85 av den 4 november 1985 (EGT nr L 297, 9.11.1985, s. 3),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **387 R 3940:** Rådets förordning (EEG) nr 3940/87 av den 21 december 1987 (EGT nr L 373, 31.12.1987, s. 6),

— **388 R 4213:** Rådets förordning (EEG) nr 4213/88 av den 21 december 1988 (EGT nr L 370, 31.12.1988, s. 33),

— **391 R 3162:** Rådets förordning (EEG) nr 3162/91 av den 28 oktober 1991 (EGT nr L 300, 31.10.1991, s. 1).

Följande skall läggas till i artikel 10.1 b andra strecksatsen:

”Hietakatkarapuja” eller ”Isotaskurapuja” eller ”Keisarihummereita”,

”Hestereker” eller ”Taskekrabbe” eller ”Sjökreps”,

”Hästräkor” eller ”Krabba” eller ”Havskräfta”.

2. **382 R 3191:** Kommissionens förordning (EEG) nr 3191/82 av den 29 november 1982 med tillämpningsföreskrifter för referenspris-systemet för fiskeprodukter (EGT nr L 338, 30.11.1982, s. 13), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **385 R 3474:** Kommissionens förordning (EEG) nr 3474/85 av den 10 december 1985

(EGT nr L 333, 11.12.1985, s. 16).

I bilaga I skall följande läggas till:

”FINLAND: Helsingfors
Torneå
Åbo

NORGE: Alla hamnar

SVERIGE: Stockholm
Göteborg”.

3. **383 R 2807:** Kommissionens förordning (EEG) nr 2807/83 av den 22 september 1983 med närmare bestämmelser om registrering av uppgifter om medlemsstaternas fiskefångster (EGT nr L 276, 10.10.1983, s. 1), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **389 R 0473:** Kommissionens förordning (EEG) nr 473/89 av den 24 februari 1989 (EGT nr L 053, 25.2.1989, s. 34).

I bilaga IV punkt 2.4.1 skall följande text utgå:

”N = Norge
S = Sverige”.

4. **385 R 3459:** Kommissionens förordning (EEG) nr 3459/85 av den 6 december 1985 med närmare regler om utjämningsbidrag för atlantisk sardin (EGT nr L 332, 10.12.1985, s. 16).

I artikel 4 andra stycket andra strecksatsen skall följande läggas till:

”TASAUSHYVITYKSEEN OIKEUTETTU JALOSTUS

ASETUS (ETY) N:o 3117/85”

”BEARBEIDING SOM GIR RETT TIL UTJEVNINGSTILSKUDD

FORORDNING (EØF) NR. 3117/85”

”BEARBETNING BERÄTTIGAD TILL UTJÄMNINGSBIDRAG

FÖRORDNING (EEG) NR 3117/85”.

5. **387 D 0277:** Rådets beslut 82/277/EEG av den 18 maj 1987 om fördelning av fiskemöjligheter för torsk i området vid Spetsbergen och

Björnön och i NAFO-område 3M (EGT nr L 135, 23.5.1987, s. 29), i dess lydelse enligt

I bilagan skall den första tabellen ersättas med följande:

— **390 D 0655**: Rådets beslut 90/655/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 57).

"BILAGA								
Torsk vid Spetsbergen Björnönområdet (ICES-områdena I och II b med undantag för gemenskapens vatten)								
TAC (ton)	Gemenskapens andel (ton)	Tyskland %	Spanien %	Frankrike %	Portugal %	Förenade kungariket %	Andra medlemsstater	Norge
	FÖRSTA DELEN	Procent av gemenskapens andel efter avdrag för standardmängder till "andra medlemsstater"					Standardmängd	pm ¹
	22 018 eller mindre	19,24	49,73	8,21	10,50	12,32	100 ton	
	ANDRA DELEN	Procent av gemenskapens andel efter avdrag för första delen och för mängder till "andra medlemsstater"					Standardmängd	
	22 019 - 24 220	29,71	28,45	16,44	4,21	21,18	250 ton	
							Procent av gemenskapens andel	
700 001 - 800 000	24 221 - 27 680	29,54	28,54	16,46	4,27	21,19	1,91	
800 001 - 900 000	27 681 - 31 140	29,51	28,56	16,47	4,27	21,19	2,86	
900 001 - 1 000 000	31 141 - 34 600	29,54	28,54	16,46	4,27	21,19	3,82	
1 000 001 eller mer	34 601 eller mer	29,54	28,54	16,46	4,27	21,19	4,77	

¹ Norges kvot för ICES områdena I och II b får också fiskas i områdena I och IIb utanför gemenskapens vatten."

6. 392 R 3760: Rådets förordning (EEG) nr (EGT nr L 389, 31.12.1992, s. 1).
3760/92 av den 20 december 1992 om ett gemenskapssystem för fiske och vattenbruk Bilaga 1 skall ändras på följande sätt:

a) Följande skall läggas till i avsnittet "DANMARKS KUSTVATTEN":

Geografiskt område	Medlemsstat	Art	Anmärkning
Skagerrak ⁽⁴⁾ (4—12 nautiska mil)	Norge	alla arter	obegränsat
Skagerrak (4—12 nautiska mil)	Sverige	alla arter	obegränsat
Kattegat (3 ⁽¹⁾ —12 nautiska mil)	Sverige	alla arter	obegränsat
Kattegat	Norge	skarpsill	Under tiden oktober—december i det område som anges i den skriftväxling mellan Norge och Danmark som är fogad till 1966 års avtal mellan Norge, Danmark och Sverige
Östersjön (3—12 nautiska mil)	Sverige	alla arter	obegränsat

⁽¹⁾ Räknat från strandlinjen.

⁽⁴⁾ Enligt definitionen i artikel 41."

b) Följande skall läggas till efter avsnittet "NEDERLÄNDERNAS KUSTVATTEN".

"FINLANDS KUSTVATTEN

Geografiskt område	Medlemsstat	Art	Anmärkning
Östersjön (4—12 nautiska mil) ⁽²⁾	Sverige	alla arter	obegränsat

NORGES KUSTVATTEN

Skagerrak ⁽⁴⁾ (4—12 nautiska mil)	Danmark	alla arter	obegränsat
Skagerrak ⁽⁴⁾ (4—12 nautiska mil)	Sverige	alla arter	obegränsat

SVERIGES KUSTVATTEN

Skagerrak ⁽⁴⁾ (4—12 nautiska mil)	Danmark	alla arter	obegränsat
Skagerrak ⁽⁴⁾ (4—12 nautiska mil)	Norge	alla arter	obegränsat
Kattegat (3 ⁽³⁾ —12 nautiska mil)	Danmark	alla arter	obegränsat
Östersjön (4—12 nautiska mil)	Danmark	alla arter	obegränsat
Östersjön (4—12 nautiska mil)	Finland	alla arter	obegränsat

⁽²⁾ 3—12 nautiska mil runt Bogskären.

⁽³⁾ Räknat från strandlinjen.

⁽⁴⁾ Enligt definitionen i artikel 41.

Bilaga 2 skall ändras på följande sätt:

Följande skall läggas till i tabellen i punkt B:

”Medlemsstat	Antal tillåtna fiskefartyg
Norge	57”.

7. **393 R 2018:** Rådets förordning (EEG) nr 2018/93 av den 30 juni 1993 om rapportering av statistikuppgifter om medlemsstaternas fångster och fiskeriaktiviteter i Nordvästatlan-ten (EGT nr L 186, 28.7.1993, s. 1).

Följande skall läggas till i bilaga 5 anmärkning e:

”Finland	FIN
Norge	NOR
Sverige	SVE”.

8. **393 R 2210:** Kommissionens förordning (EEG) nr 2210/93 av den 26 juli 1993 om uppgiftslämnande avseende den gemensamma organisationen av marknaden för fiskeri- och vattenbruksprodukter (EGT nr L 197, 6.8.1993, s. 8).

Bilaga 1 skall ändras på följande sätt:

a) I avsnitt ”I. Varor förtecknade i bilaga 1 A i förordning (EEG) nr 3759/92” skall följande införas:

i) Under punkt ”1. Sill (*Clupea harengus*)”:

”de förenade marknaderna för Torneå-Kokkola
de förenade marknaderna för Pietarsaari-Korsnäs
de förenade marknaderna för Närpiö-Pyhämaa
de förenade marknaderna för Södra Nystad-Kemiö
de förenade marknaderna för Åland
de förenade marknaderna för Finska viken
de förenade marknaderna för Trelleborg och Simrishamn
de förenade marknaderna för Lysekil och Kungshamn
Gävle”.

ii) Under punkt ”6. Torsk (*Gadus morhua*)”:

”Karlskrona
Göteborg
Mariehamn”.

b) I avsnitt ”II. Varor förtecknade i bilaga 1 D i förordning (EEG) nr 3759/92” skall följande införas under punkten: ”Nordhavsräka (*Pandalus borealis*)”:

”Smögen
Göteborg”.

c) I avsnitt ”III. Varor förtecknade i bilaga 1 E i förordning (EEG) nr 3759/92” skall följande

införas under punkt ”2. a) Havskrafta hel (Nephrops norvegicus)”:

”Smögen
Göteborg”.

d) I avsnitt ”VIII. Varor förtecknade i bilaga IV A i förordning (EEG) nr 3759/92” skall följande läggas till:

i) Under punkt ”1. Karp.”:

”— Österrike: Waldviertel
Bundesland Steiermark”.

ii) Under punkt ”2. Lax.”:

”— Österrike: hela Österrike
— Finland: alla kustområden”.

XI. DEN INRE MARKNADEN OCH FINANSIELLA TJÄNSTER

A. BOLAGSRÄTT, MEDBESTÄMMANDE I ARBETSLIVET OCH REDOVISNINGSREGLER²

1. **368 L 0151:** Rådets första direktiv 68/151/EEG av den 9 mars 1968 om samordning av de skyddsåtgärder som krävs i medlemsstaterna av de i artikel 58 andra stycket i fördraget avsedda bolagen i bolagsmännens och tredje mans intressen, i syfte att göra skyddsåtgärderna likvärdiga inom gemenskapen (EGT nr L 65, 14.3.1968 s. 41), i dess lydelse enligt

— **172 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972 s. 14),

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979 s. 17),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985 s. 23).

Följande tillägg skall göras i artikel 1:

”— *I Finland:*
osakeyhtiö, aktiebolag.

— *I Norge:*
aksjeselskap.

— *I Sverige:*
aktiebolag.

— *I Österrike:*
die Aktiengesellschaft, die Gesellschaft mit beschränkter Haftung.”

2. **377 L 0091:** Rådets andra direktiv 77/91/EEG av den 13 december 1976 om samordning av de skyddsåtgärder som krävs i medlemsstaterna av de i artikel 58 andra stycket i fördraget avsedda bolagen i bolagsmännens och tredje mans intressen när det gäller att bilda ett aktiebolag samt att bevara och ändra dettas kapital, i syfte att göra skyddsåtgärderna likvärdiga (EGT nr L 26, 31.1.1977 s. 1), i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979 s. 17),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985 s. 23).

— **392 L 0101:** Rådets direktiv 92/101/EEG av den 23 november 1992 (EGT nr L 347, 28.11.1992, s. 64).

a) Följande tillägg skall göras i artikel 1.1 första stycket:

”— *I Finland:*
osakeyhtiö/aktiebolag.

— *I Norge:*
aksjeselskap.

— *I Sverige:*
aktiebolag.

— *I Österrike:*
die Aktiengesellschaft.”

b) I artikel 6 skall termen ”europeiska

² Om hänvisning i de nedan angivna direktiven sker enbart eller i första hand till en enda typ av bolag, får hänvisningen ändras efter det att särskild lagstiftning har införts om vissa bolag med begränsat ansvar (private limited-liability companies). Införandet av sådan lagstiftning och beteckningen på de bolag som avses i lagstiftningen skall anmälas till kommissionen senast då de berörda direktiven börjar tillämpas

beräkningsenheter" ersättas med "ecu".

3. **378 L 0855:** Rådets tredje direktiv 78/855/EEG av den 9 oktober 1978 grundat på artikel 54.3 g i fördraget om fusioner av aktiebolag (EGT nr L 295, 20.10.1978 s. 36), i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979 s. 17),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985 s. 23).

Följande tillägg skall göras i artikel 1.1:

”— I Finland:
osakeyhtiö/aktiebolag.

— I Norge:
aksjeselskap.

— I Sverige:
aktiebolag.

— I Österrike:
die Aktiengesellschaft.”

4. **378 L 0660:** Rådets fjärde direktiv 78/660/EEG av den 25 juli 1978 grundat på artikel 54.3 g i fördraget om årsbokslut i vissa typer av bolag (EGT nr L 222, 14.8.1978 s. 11), i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979 s. 17),

— **383 L 0349:** Rådets sjunde direktiv 83/349/EEG av den 13 juni 1983 grundat på artikel 54.3 g i fördraget om sammanställd redovisning (EGT nr L 193, 18.7.1983 s. 1),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985 s. 23),

— **389 L 0666:** Rådets elfte direktiv 89/666/EEG av den 21 december 1989 om krav på offentlighet i filialer som har öppnats i en medlemsstat av vissa typer av bolag som lyder under lagstiftningen i en annan stat (EGT nr L 395, 30.12.1989 s. 36),

— **390 L 0604:** Rådets direktiv 90/604/EEG av den 8 november 1990 om ändring i direktiv

78/660/EEG om årsbokslut och direktiv 83/349/EEG om sammanställd redovisning i fråga om undantag för små och medelstora bolag samt i fråga om offentliggörande av bokslut i ecu (EGT nr L 317, 16.11.1990 s. 57),

— **390 L 0605:** Rådets direktiv 90/605/EEG av den 8 november 1990 om ändring av tillämpningsområdet för direktiv 78/660/EEG om årsbokslut och direktiv 83/349/EEG om sammanställd redovisning (EGT nr L 317, 16.11.1990 s. 60).

a) Följande tillägg skall göras i artikel 1.1 första stycket:

”— I Finland:
osakeyhtiö/aktiebolag.

— I Norge:
aksjeselskap.

— I Sverige:
aktiebolag.

— I Österrike:
die Aktiengesellschaft, die Gesellschaft mit beschränkter Haftung.

b) Följande tillägg skall göras i artikel 1.1 andra stycket:

”—m) I Österrike:
die offene Handelsgesellschaft, die Kommanditgesellschaft.

n) I Finland:
avoin yhtiö/öppet bolag, kommandiit-
tiyhtiö/kommanditbolag.

o) I Norge:
partrederi, ansvarlig selskap, komman-
dittselskap.

p) I Sverige:
handelsbolag, kommanditbolag.”

5. **383 L 0349:** Rådets sjunde direktiv 83/349/EEG av den 13 juni 1983 grundat på artikel 54.3 g i fördraget om sammanställd redovisning (EGT nr L 193, 18.7.1983 s. 1), dess lydelse enligt

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och

Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985 s. 23),

— **390 L 0604:** Rådets direktiv 90/604/EEG av den 8 november 1990 om ändring i direktiv 78/660/EEG om årsbokslut och direktiv 83/349/EEG om sammanställd redovisning i fråga om undantag för små och medelstora bolag samt i fråga om offentliggörande av bokslut i ecu (EGT nr L 317, 16.11.1990 s. 57),

— **390 L 0605:** Rådets direktiv 90/605/EEG av den 8 november 1990 om ändring av tillämpningsområdet för direktiv 78/660/EEG om årsbokslut och direktiv 83/349/EEG om sammanställd redovisning (EGT nr L 317, 16.11.1990 s. 60).

Följande tillägg skall göras i artikel 4.1 första stycket:

- m) *I Österrike:*
die Aktiengesellschaft, die Gesellschaft mit beschränkter Haftung.
- n) *I Finland:*
osakeyhtiö/aktiebolag.
- o) *I Norge:*
aksjeselskap.
- p) *I Sverige:*
aktiebolag.”

6. **389 L 0667:** Rådets tolfte direktiv 89/667/EEG av den 21 december 1989 på bolagsrättens område om enmansbolag med begränsat ansvar (EGT nr L 395, 30.12.1989 s. 40).

Följande tillägg skall göras i artikel 1:

- *I Finland:*
Osakeyhtiö/aktiebolag.
- *I Norge:*
Aksjeselskap.
- *I Sverige:*
Aktiebolag.
- *I Österrike:*
Aktiengesellschaft, Gesellschaft mit beschränkter Haftung.”

B. DIREKT BESKATTNING, FÖRSÄKRING OCH KREDITINSTITUT

I. Direkt beskattning

1. **369 L 0335:** Rådets direktiv 69/335/EEG

av den 17 juli 1969 om skatt på kapitalanskaffning (EGT nr L 249, 3.10.1969, s. 25) i dess lydelse enligt

— **1 72 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 14),

— **373 L 0079:** Rådets direktiv 73/79/EEG av den 9 april 1973 (EGT nr L 103, 18.4.1973, s. 13),

— **373 L 0080:** Rådets direktiv 73/80/EEG av den 9 april 1973 (EGT nr L 103, 18.4.1973, s. 15),

— **374 L 0553:** Rådets direktiv 74/553/EEG av den 7 november 1974 (EGT nr L 303, 13.11.1974, s. 9),

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **385 L 0303:** Rådets direktiv 85/303/EEG av den 10 juni 1985 (EGT nr L 156, 15.6.1985, s. 23),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1981, s. 23).

Följande skall läggas till i artikel 3.1 a:

”Bolag i österrikisk rätt som kallas

— ”Aktiengesellschaft”

— ”Gesellschaft mit beschränkter Haftung”

Bolag i finsk rätt som kallas

— ”osakeyhtiö/aktiebolag”, ”osuuskunta/andelslag”, ”säästöpankki/sparbank” och ”vakuutusyhtiö/försäkringsbolag”

Bolag i norsk rätt som kallas

— ”aksjeselskap”

Bolag i svensk rätt som kallas

— ”aktiebolag”

— ”bankaktiebolag”

— ”försäkringsaktiebolag”.

2. 390 L 0434: Rådets direktiv 90/434/EEG av den 23 juli 1990 om ett gemensamt beskattningssystem vid sådana fusioner, uppdelningar, överföringar av tillgångar och byten av aktier som gäller bolag i mer än en medlemsstat (EGT nr L 225, 20.8.1990, s. 1).

a) Följande skall läggas till i artikel 3 c:

”— Körperschaftsteuer i Österrike

— Yhteisöjen tulovero/inkomstskatten för samfund i Finland

— Skatt av alminnelig inntekt i Norge

— Statlig inkomstskatt i Sverige”.

b) Följande skall läggas till i bilagan:

”m) Bolag i österrikisk rätt som kallas ”Aktiengesellschaft”, ”Gesellschaft mit beschränkter Haftung”

n) Bolag i finsk rätt som kallas ”osakeyhtiö/aktiebolag”, ”osuuskunta/andelslag”, ”säästöpankki/sparbank”, ”vakuutusyhtiö/försäkringsbolag”

o) Bolag i norsk rätt som kallas ”aksjeselskap”

p) Bolag i svensk rätt som kallas ”aktiebolag”, ”bankaktiebolag”, ”försäkringsaktiebolag”.

3. 390 L 0435: Rådets direktiv 90/435/EEG av den 23 juli 1990 om ett gemensamt beskattningssystem för moder- och dotterföretag i olika medlemsstater (EGT nr L 225, 20.8.1990, s. 6).

a) Följande skall läggas till i artikel 2 c:

”— Körperschaftsteuer i Österrike

— Yhteisöjen tulovero/inkomstskatten för samfund i Finland

— Skatt av alminnelig inntekt i Norge

— Statlig inkomstskatt i Sverige”.

b) Följande skall läggas till i bilagan:

”m) Bolag i österrikisk rätt som kallas ”Aktiengesellschaft”, ”Gesellschaft mit beschränkter Haftung”

n) Bolag i finsk rätt som kallas ”osakeyhtiö/aktiebolag”, ”osuuskunta/andelslag”, ”säästöpankki/sparbank”, ”vakuutusyhtiö/försäkringsbolag”

o) Bolag i norsk rätt som kallas ”aksjeselskap”

p) Bolag i svensk rätt som kallas ”aktiebolag”, ”bankaktiebolag”, ”försäkringsaktiebolag”.

II. Försäkring

1. 373 L 0239: Rådets första direktiv 73/239/EEG av den 24 juli 1973 om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring (EGT nr L 228, 16.8.1973, s. 3), i dess lydelse enligt

— **376 L 0580:** Rådets direktiv 76/580/EEG av den 29 juni 1976 (EGT nr L 189, 13.7.1976, s. 13),

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **384 L 0641:** Rådets direktiv 84/641/EEG av den 10 december 1984 (EGT nr L 339, 27.12.1984, s. 21),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

— **387 L 0343:** Rådets direktiv 87/343/EEG av den 22 juni 1987 (EGT nr L 185, 4.7.1987, s. 72),

— **387 L 0344:** Rådets direktiv 87/344/EEG av den 22 juni 1987 (EGT nr L 185, 4.7.1987, s. 77),

— **388 L 0357:** Rådets andra direktiv 88/357/EEG av den 22 juni 1988 (EGT nr L 172, 4.7.1988, s. 1),

— **390 L 618:** Rådets direktiv 90/618/EEG av den 8 november 1990 (EGT nr L 330, 29.11.1990, s. 44),

— **392 L 0049:** Rådets direktiv 92/49/EEG av den 18 juni 1992 (EGT nr L 228, 11.8.1992, s.1).

Följande skall läggas till artikel 8.1 a:

”— Finland
keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag,
vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag,
vakuutusyhdistys/försäkringsförening

— Norge
aksjeselskap, gjensidig selskap

— Sverige
försäkringsaktiebolag, ömsesidiga försäkringsbolag, understödsföreningar

— Österrike
Aktiengesellschaft, Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”.

2. **377 L 0092:** Rådets direktiv 77/92/EEG av den 13 december 1976 om åtgärder för att underlätta det effektiva utövandet av etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla tjänster vid verksamhet som försäkringsagent eller försäkringsmäklare (ur grupp 630 ISIC) och särskilt om övergångsbestämmelser för sådan verksamhet (EGT nr L 26, 31.1.1977, s. 14), i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

a) Följande skall läggas till i artikel 2.2 a:

”I Finland
— Vakuutusenvälittäjä/Försäkringsmäklare

I Norge
— Forsikringsmegler

I Sverige
— Försäkringsmäklare

I Österrike
— Versicherungsmakler”.

b) Följande skall läggas till i artikel 2.2 b:

”I Finland
— Vakuutusasiamies/Försäkringsombud

I Norge
— Assurandør
— Agent

I Sverige
— Försäkringsombud

I Österrike
— Versicherungsagent”.

c) Följande skall läggas till i artikel 2.2 c:

”I Norge
— underagent”.

3. **379 L 0267:** Rådets första direktiv 79/267/EEG av den 5 mars 1979 om samordning av lagar och andra författningar om rätten att starta och driva direkt livförsäkringsrörelse (EGT nr L 63, 13.3.1979, s. 1), i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

— **390 L 0619:** Rådets direktiv 90/619/EEG av den 8 november 1990 (EGT nr L 330, 29.11.1990, s. 50),

— **392 L 0096:** Rådets direktiv 92/96/EEG av den 10 november 1992 (EGT nr L 360, 9.12.1992, s. 1).

a) Följande skall läggas till i artikel 4:

”Detta direktiv skall inte omfatta pensionsverksamhet inom sådana pensionsförsäkringsföretag som avses i den finska lagen om pensioner för arbetstagare (TEL) eller andra finska författningar på området under förutsättning att

a) pensionsförsäkringsbolag, som enligt finsk lag redan är skyldiga att ha särskild bokföring och förvaltning för sin pensionsverksamhet, från dagen för anslut-

ningen bildar särskilda bolag eller andra rättssubjekt för den verksamheten,

- b) de finska myndigheterna på ett icke-diskriminerande sätt tillåter alla medborgare och företag från medlemsstater att enligt finsk lag bedriva sådan verksamhet som anges i artikel 1, och som omfattas av detta undantag, genom

— ägande eller deläggande i befintliga försäkringsbolag eller bolagsgrupper, eller

— bildande av eller deltagande i nya försäkringsbolag eller bolagsgrupper, däribland pensionsförsäkringsbolag.

- c) de finska myndigheterna, inom tre månader från dagen för anslutningen lämnar en rapport till kommissionens godkännande om vilka åtgärder som har vidtagits för att skilja TEL-verksamhet från normal försäkringsverksamhet, som finska försäkringsbolag bedriver, och för att uppfylla alla krav i tredje livförsäkringsdirektivet.”

- b) Följande skall läggas till i artikel 8.1 a:

”Finland

”keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag”,

”vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag”,

”vakuutusyhdistys/försäkringsförening”

Norge

”aksjeselskap”, ”gjensidig selskap”

Sverige

”försäkringsaktiebolag”, ”ömsesidiga försäkringsbolag”, ”understödsföreningar”

Österrike

”Aktiengesellschaft”, ”Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”.

III. Kreditinstitut

1. **377 L 0780:** Rådets första direktiv 77/780/EEG av den 12 december 1977 om samordning av lagar och andra författningar om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut (EGT nr L 322, 17.12.77, s. 30), i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **385 L 0345:** Rådets direktiv 85/345/EEG av den 8 juli 1985 (EGT nr L 183, 18.7.1985, s. 19),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **386 L 0524:** Rådets direktiv 86/524/EEG av den 27 oktober 1986 (EGT nr L 309, 4.11.1986, s. 15),

— **389 L 0646:** Rådets direktiv 89/646/EEG av den 15 december 1989 (EGT nr L 386, 30.12.1989, s. 1).

Följande skall läggas till i artikel 2.2:

”— i Finland ”Teollisen yhteistyön rahasto Oy/Fonden för industriellt samarbete AB, Suomen Vientiluotto Oy/Finlands Exportkredit AB, Kera Oy/Kera AB”

— i Sverige ”Svenska Skeppshypotekskassan”

— i Österrike företag erkända som allmännyttiga byggnadssammanslutningar”.

2. **389 L 0299:** Rådets direktiv 89/299/EEG av den 17 april 1989 om kapitalbasen i kreditinstitut (EGT nr L 124, 5.5.1989, s. 16), i dess lydelse enligt

— **391 L 0633:** Rådets direktiv 91/633/EEG av den 3 december 1991 (EGT nr L 339, 11.12.1991, s. 33),

— **392 L 0016:** Rådets direktiv 92/16/EEG av den 16 mars 1992 (EGT nr L 75, 21.3.1992, s. 48).

I artikel 4a skall följande införas som andra och tredje ord i texten:

”och Norge”.

3. **389 L 0647:** Rådets direktiv 89/647/EEG av den 18 december 1989 om kapitaltäckningsgrad för kreditinstitut (EGT nr L 386, 30.12.1989, s. 14), i dess lydelse enligt

— **391 L 0031:** Kommissionens direktiv

91/31/EEG av den 19 december 1990 (EGT nr L 17, 23.1.1991, s. 20),

— **392 L 0030**: Rådets direktiv 92/30/EEG av den 6 april 1992 (EGT nr L 110, 28.4.1992, s. 52).

a) Följande skall läggas till i artikel 6.1 c 1:

”Lån som i enlighet med de behöriga myndigheternas krav är fullt ut säkrade genom aktier i sådana finska bostadsbolag som är verksamma enligt den finska bostadsbolagslagen av år 1991 eller senare antagna författningar med motsvarande innehåll, i fall då bostäderna är eller kommer att bli bebodda av låntagarna.”

b) I artikel 11.4 skall orden ”Tyskland, Danmark och Grekland” bytas ut mot ”Tyskland, Danmark, Grekland och Österrike”.

4. 392 L 0121: Rådets direktiv 92/121/EEG av den 21 december 1992 om övervakning och kontroll av kreditinstituts stora exponeringar (EGT nr L 29, 5.2.1993, s. 1).

a) Artikel 4.7 p första meningen skall ha följande lydelse:

”p) Lån som i enlighet med behöriga myndigheters godkännande är säkrade genom panträtt i bostadsfastigheter eller genom aktier i finska bostadsbolag, som är verksamma enligt den finska bostadsbolagslagen av år 1991 eller senare antagna författningar med motsvarande innehåll, och leasingavtal där uthyraren behåller full äganderätt till den uthyrda bostaden så länge förhyraren inte har utnyttjat sin köpoption, i bägge fallen upp till 50 % av bostadsfastighetens värde.”

b) I artikel 6.9 skall följande stycke läggas till:

”Detsamma gäller lån som i enlighet med behöriga myndigheters godkännande är säkrade genom aktier i sådana finska bostadsbolag som är verksamma enligt den finska bostadsbolagslagen av år 1991 eller senare antagna författningar med motsvarande innehåll, i fall då lånen liknar de lån mot panträtt i fast egendom som avses i föregående stycke.”

C. FRI RÖRLIGHET FÖR VAROR

I. MOTORFORDON

1. 370 L 0156: Rådets direktiv 70/156/EEG av den 6 februari 1970 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om typgodkännande av motorfordon och släpvagnar till dessa fordon (EGT nr L 42, 23.2.1970, s. 1) i dess lydelse enligt

— **1 72 B**: Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 115),

— **378 L 0315**: Rådets direktiv 78/315/EEG av den 21 december 1977 (EGT nr L 81, 28.3.1978, s. 1),

— **378 L 0547**: Rådets direktiv 78/547/EEG av den 12 juni 1978 (EGT nr L 168, 26.6.1978, s. 39),

— **1 79 H**: Anslutningsakten för Grekland (EGT nr 291, 19.11.1979, s. 17),

— **380 L 1267**: Rådets direktiv 80/1267/EEG av den 16 december 1980 (EGT nr L 375, 31.12.1980, s. 34, rättat genom EGT nr L 265, 19.9.1981, s. 28),

— **1 85 I**: Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **387 L 0358**: Rådets direktiv 87/358/EEG av den 25 juni 1987 (EGT nr L 192, 11.7.1987, s. 51),

— **387 L 403**: Rådets direktiv 87/403/EEG av den 25 juni 1987 (EGT nr L 220, 8.8.1987, s. 44),

— **392 L 0053**: Rådets direktiv 92/53/EEG av den 18 juni 1992 (EGT nr L 225, 10.8.1992, s. 1),

— **393 L 0081**: Kommissionens direktiv 93/81/EEG av den 29 september 1993 (EGT nr L 264, 23.10.1993, s. 49).

a) I bilaga 7 skall följande införas i tabellen under punkt 1.1:

”17 för Finland”

”16 för Norge”
 ” 5 för Sverige”
 ”12 för Österrike”.

b) I bilaga 9 del I sidan 2 punkt 37 och del II sidan 2 punkt 37 skall följande läggas till:

”Finland:....., Norge:....., Sverige:....., Österrike:.....”.

2. **370 L 0157:** Rådets direktiv 70/157/EEG av den 6 februari 1970 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om tillåten ljudnivå och avgassystemet för motorfordon (EGT nr L 42, 23.2.1970, s. 16), i dess lydelse enligt

— **172 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 115),

— **373 L 0350:** Kommissionens direktiv 73/350/EEG av den 7 november 1973 (EGT nr L 321, 22.11.1973, s. 33),

— **377 L 0212:** Rådets direktiv 77/212/EEG av den 8 mars 1977 (EGT nr L 66, 12.3.1977, s. 33),

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **381 L 0334:** Kommissionens direktiv 81/334/EEG av den 13 april 1981 (EGT nr L 131, 18.5.1981, s. 6),

— **384 L 0372:** Kommissionens direktiv 84/372/EEG av den 3 juli 1984 (EGT nr L 196, 26.7.1984, s. 47),

— **384 L 0424:** Rådets direktiv 84/424/EEG av den 3 september 1984 (EGT nr L 238, 6.9.1984, s. 31),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **389 L 0491:** Kommissionens direktiv 89/491/EEG av den 17 juli 1989 (EGT nr L 238, 15.8.1989, s. 43),

— **392 L 0097:** Rådets direktiv 92/97/EEG av den 10 november 1992 (EGT nr L 371, 19.12.1992, s. 1).

a) I bilaga 2 skall följande läggas till i fotnoten till punkt 3.1.3:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

b) I bilaga 4 skall följande läggas till i fotnoten om särskiljande nummer för det land som beviljar typgodkännande:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

3. **370 L 0388:** Rådets direktiv 70/388/EEG den 27 juli 1970 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om ljudsignalanordningar på motorfordon (EGT nr L 176, 10.8.1970, s. 227, rättat genom EGT nr L 329, 25.11.1982, s. 31), i dess lydelse enligt

— **172 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 14),

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr 291, 19.11.1979, s. 17),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

I bilaga 1 punkt 1.4.1 skall följande läggas till i texten inom parentes:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

4. **371 L 0127:** Rådets direktiv 71/127/EEG av den 1 mars 1971 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om backspeglar för motorfordon (EGT nr L 68, 22.3.1971, s. 1), i dess lydelse enligt

— **172 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 14),

— **379 L 0795:** Kommissionens direktiv 79/795/EEG av den 20 juli 1979 (EGT nr L 239, 22.9.1979, s. 1),

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **385 L 0205:** Kommissionens direktiv 85/205/EEG av den 18 februari 1985 (EGT nr L 90, 29.3.1985, s. 1),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och

Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **386 L 0562:** Kommissionens direktiv 86/562/EEG av den 6 november 1986 (EGT nr L 327, 22.11.1986, s. 49),

— **388 L 0321:** Kommissionens direktiv 88/321/EEG av den 16 maj 1988 (EGT nr L 147, 14.6.1988, s. 77).

I tillägg 2 till bilaga 2 skall följande läggas till i uppräknigen av särskiljande nummer i punkt 4.2:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

5. **374 L 0483:** Rådets direktiv 74/483/EEG av den 17 september 1974 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om utskjutande delar på motorfordon (EGT nr L 266, 2.10.1974, s. 4), i dess lydelse enligt

— **379 L 0488:** Kommissionens direktiv 79/488/EEG av den 18 april 1979 (EGT nr L 128, 26.5.1979, s. 1),

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr 291, 19.11.1979, s. 17),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

I bilaga 1 punkt 3.2.2.2 skall följande läggas till i fotnoten:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

6. **376 L 0114:** Rådets direktiv 76/114/EEG av den 18 december 1975 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om föreskrivna skyltar och märkningar samt deras placering och fastsättningssätt på motorfordon och släpvagnar till dessa fordon (EGT nr L 24, 30.1.1976, s. 1, rättat genom EGT nr L 56, 4.3.1976, s. 38, och genom EGT nr L 329, 25.11.1982, s. 31), i dess lydelse enligt

— **378 L 0507:** Kommissionens direktiv 78/507/EEG av den 19 maj 1978 (EGT nr L 155, 13.6.1978, s. 31),

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

I bilagan punkt 2.1.2 skall följande läggas till i texten inom parentes:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

7. **376 L 0757:** Rådets direktiv 76/757/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om reflexanordningar på motorfordon och släpvagnar till dessa fordon (EGT nr L 262, 27.9.1976, s. 32), i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **185 I:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

I bilaga 3 punkt 4.2 skall följande läggas till i texten inom parentes:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

8. **376 L 0758:** Rådets direktiv 76/758/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om breddmarkeringslyktor, främre sidopositionslyktor, bakre sidopositionslyktor och stopplyktor på motorfordon och släpvagnar till dessa fordon (EGT nr L 262, 27.9.1976, s. 54), i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **389 L 0516:** Kommissionens direktiv 89/516/EEG av den 1 augusti 1989 (EGT nr L 265, 12.9.1989, s. 1).

I bilaga 3 punkt 4.2 skall följande läggas till:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

9. **376 L 0759:** Rådets direktiv 76/759/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av med-

lemsstaternas lagstiftning om korriktionsvisare för motorfordon och släpvagnar till dessa fordon (EGT nr L 262, 27.9.1976, s. 71), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **389 L 0277:** Kommissionens direktiv 89/277/EEG av den 28 mars 1989 (EGT nr L 109, 20.4.1989, s. 25, rättat genom EGT nr L 114, 27.4.1989, s. 52).

I bilaga 3 punkt 4.2 skall följande läggas till:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

10. **376 L 0760:** Rådets direktiv 76/760/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om bakre skyttlyktor för motorfordon och släpvagnar till dessa fordon (EGT nr L 262, 27.9.1976, s. 85), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

I bilaga 1 punkt 4.2 skall följande läggas till:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

11. **376 L 0761:** Rådets direktiv 76/761/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om motorfordonsstrålkastare för helljus eller halvljus och om elektriska glödlampor till dessa strålkastare (EGT nr L 262, 27.9.1976, s. 96), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **389 L 0517:** Kommissionens direktiv

89/517/EEG av den 1 augusti 1989 (EGT nr L 265, 12.9.1989, s. 15).

I bilaga 6 punkt 4.2 skall följande läggas till:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

12. **376 L 0762:** Rådets direktiv 76/762/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om främre dimstrålkastare för motorfordon och glödlampor för sådana strålkastare (EGT nr L 262, 27.9.1976, s. 122), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

I bilaga 2 punkt 4.2 skall följande läggas till:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

13. **377 L 0538:** Rådets direktiv 77/538/EEG av den 28 juni 1977 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om dimbaklyktor för motorfordon och släpvagnar till dessa fordon (EGT nr L 220, 29.8.1977, s. 60, rättat genom EGT nr L 284, 10.10.1978, s. 11), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **389 L 0518:** Kommissionens direktiv 89/518/EEG av den 1 augusti 1989 (EGT nr L 265, 12.9.1989, s. 24).

I bilaga 2 punkt 4.2 skall följande läggas till:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

14. **377 L 0539:** Rådets direktiv 77/539/EEG av den 28 juni 1977 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om backningsstrålkastare för motorfordon och släpvagnar till dessa fordon (EGT nr L 220, 29.8.1977,

s. 72, rättat genom EGT nr L 284, 10.10.1978, s. 11), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

I bilaga 2 punkt 4.2 skall följande läggas till:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

15. **377 L 0540:** Rådets direktiv 77/540/EEG av den 28 juni 1977 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om parkeringslyktor på motorfordon (EGT nr L 220, 29.8.1978, s. 83, rättat genom EGT nr L 284, 10.10.1978, s. 11), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

I bilaga 4 punkt 4.2 skall följande läggas till:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

16. **377 L 0541:** Rådets direktiv 77/541/EEG av den 28 juni 1977 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om bilbälten och fasthållningsanordningar i motorfordon (EGT nr L 220, 29.8.1977, s. 95), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **381 L 0576:** Rådets direktiv 81/576/EEG av den 20 juli 1981 (EGT nr L 209, 29.7.1981, s. 32),

— **382 L 0319:** Kommissionens direktiv 82/319/EEG av den 2 april 1982 (EGT nr L 139, 19.5.1982, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **390 L 0628:** Kommissionens direktiv 90/628/EEG av den 30 oktober 1990 (EGT nr L 341, 6.12.1990, s. 1).

I bilaga 3 punkt 1.1.1 skall följande läggas till:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

17. **378 L 0932:** Rådets direktiv 78/932/EEG av den 16 oktober 1978 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om huvudstöd på säten i motorfordon (EGT nr L 325, 20.11.1978, s. 1, rättat genom EGT nr L 329, 25.11.1982, s. 31), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

I bilaga 6 punkt 1.1.1 skall följande läggas till:

”17 för Finland”

”16 för Norge”

” 5 för Sverige”

”12 för Österrike”.

18. **378 L 1015:** Rådets direktiv 78/1015/EEG av den 23 november 1978 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om tillåten ljudnivå och avgassystemet för motorcyklar (EGT nr L 349, 13.12.1978, s. 21), rättat genom EGT nr L 10, 16.1.1979, s. 15 i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **387 L 0056:** Rådets direktiv 87/56/EEG av den 18 december 1986 (EGT nr L 24, 27.1.1987, s. 42),

— **389 L 0235:** Rådets direktiv 89/235/EEG av den 13 mars 1989 (EGT nr L 98, 11.4. 1989, s. 1).

a) I artikel 2 skall följande strecksatser läggas till:

”—”typpihyväsytä” och ”typgodkännande” i finsk lagstiftning,

- ”typegodkjenning” i norsk lagstiftning,
- ”typgodkännande” i svensk lagstiftning,
- ”Typengenehmigung” i österrikisk lagstiftning.”

b) I bilaga 2 punkt 3.1.3 skall följande läggas till:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

19. **380 L 0780:** Rådets direktiv 80/780/EEG av den 22 juli 1980 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om backspeglar för tvåhjuliga motorfordon med eller utan sidvagn, samt backspeglarnas montering på sådana fordon (EGT nr L 229, 30.8.1980, s. 49), i dess lydelse enligt

— **380 L 1272:** Rådets direktiv 80/1272/EEG av den 22 december 1980 (EGT nr L 375, 31.12.1980, s. 73),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

I artikel 8 skall följande läggas till:

- ”—”typpihyväsytä” och ”typgodkännande” i finsk lag,
- ”typegodkjenning” i norsk lag,
- ”typgodkännande” i svensk lag,
- ”Typengenehmigung” i österrikisk lag.”

20. **388 L 0077:** Rådets direktiv 88/77/EEG av den 3 december 1987 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gasformiga föroreningar från dieselmotorer som används i fordon (EGT nr L 36, 9.2.1988, s. 33), i dess lydelse enligt

— **391 L 0542:** Rådets direktiv 91/542/EEG av den 1 oktober 1991 (EGT nr L 295, 25.10.1991, s. 1).

I bilaga 1 punkt 5.1.3 skall följande läggas till:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

21. **391 L 0226:** Rådets direktiv 91/226/EEG

av den 27 mars 1991 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om stänkskyddsanordningar på vissa typer av motorfordon och släpvagnar till dessa fordon (EGT nr L 103, 23.4.1991, s. 5).

I bilaga 2 punkt 3.4.1 skall följande läggas till:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

22. **392 L 0022:** Rådets direktiv 92/22/EEG av den 31 mars 1992 om säkerhetsglas och glasmaterial på motorfordon och släpvagnar till dessa fordon (EGT nr L 129, 14.5.1992, s. 11).

I bilaga 2 punkt 4.4.1 skall följande läggas till i nottexten:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

23. **392 L 0023:** Rådets direktiv 92/23/EEG av den 31 mars 1992 om däck och däckmontering på motorfordon och släpvagnar till dessa fordon (EGT nr L 129, 14.5.1992, s. 95).

I bilaga 1 punkt 4.2 skall följande läggas till:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

24. **392 L 0061:** Rådets direktiv 92/61/EEG av den 30 juni 1992 om typgodkännande av två- och trehjuliga motorfordon (EGT nr L 225, 10.8.1992, s. 72).

I bilaga 5 punkt 1.1 skall följande läggas till:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

II. JORDBRUKS- OCH SKOGSBRUKS-TRAKTORER

1. **374 L 0150:** Rådets direktiv 74/150/EEG av den 4 mars 1974 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om typgodkännande av jordbruks- eller skogsbruks-traktorer med hjul (EGT nr L 84, 28.3.1974, s. 10), rättat genom EGT nr L 226, 18.8.1976, s. 16, i dess lydelse enligt

— **379 L 0694:** Rådets direktiv 79/694/EEG av den 24 juli 1979 (EGT nr L 205, 13.8.1979, s. 17),

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **382 L 0890:** Rådets direktiv 82/890/EEG av den 17 december 1982 (EGT nr L 378, 31.12.1982, s. 45),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **388 L 0297:** Rådets direktiv 88/297/EEG av den 3 maj 1988 (EGT nr L 126, 20.5.1988, s. 52).

I artikel 2 a skall följande strecksatser läggas till:

”— *typpihyväksyntä* och *typgodkännande* i finsk lag,

— *typgodkjenning* i norsk lag,

— *typgodkännande* i svensk lag,

— *Typengenehmigung* i österrikisk lag”.

2. **377 L 0536:** Rådets direktiv 77/536/EEG av den 28 juni 1977 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skyddsågar för jordbruks- och skogsbrukstraktorer med hjul (EGT nr L 220, 29.8.1977, s. 1), i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **389 L 0680:** Rådets direktiv 89/680/EEG av den 21 december 1989 (EGT nr L 398, 30.12.1989, s. 26).

I bilaga 6 skall följande läggas till:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

3. **378 L 0764:** Rådets direktiv 78/764/EEG av den 25 juli 1978 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om förarsätet på jordbruks- och skogsbrukstraktorer med hjul (EGT nr L 255, 18.9.1978, s. 1), i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **382 L 0890:** Rådets direktiv 82/890/EEG av den 17 december 1982 (EGT nr L 378, 31.12.1982, s. 45),

— **383 L 0190:** Kommissionens direktiv 83/190/EEG av den 28 mars 1983 (EGT nr L 109, 26.4.1983, s. 13),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **388 L 0465:** Kommissionens direktiv 88/465/EEG av den 30 juni 1988 (EGT nr L 228, 17.8.1988, s. 31).

I bilaga 2 punkt 3.5.2.1 skall följande läggas till:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

4. **379 L 0622:** Rådets direktiv 79/622/EEG av den 25 juni 1979 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skyddsågar på jordbruks- eller skogsbrukstraktorer med hjul (statisk provning) (EGT nr L 179, 17.7.1979, s. 1), i dess lydelse enligt

— **382 L 0953:** Kommissionens direktiv 82/953/EEG av den 15 december 1982 (EGT nr L 386, 31.12.1982, s. 31),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **388 L 0413:** Kommissionens direktiv 88/413/EEG av den 22 juni 1988 (EGT nr L 200, 26.7.1988, s. 32).

I bilaga 6 skall följande läggas till:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

5. **386 L 0298:** Rådets direktiv 86/298/EEG av den 26 maj 1986 om baktill monterade skyddsågar på smalspåriga jordbruks- och skogsbrukstraktorer med hjul (EGT nr L 186, 8.7.1986, s. 26), i dess lydelse enligt

— **389 L 0682:** Rådets direktiv 89/682/EEG

av den 21 december 1989 (EGT nr L 398, 31.12.1989, s. 29).

I bilaga 6 skall följande läggas till:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

6. **387 L 0402:** Rådets direktiv 87/402/EEG av den 25 juni 1987 om skyddsbågar monterade framför förarsätet på smalspåriga jordbruks- och skogsbrukstraktorer med hjul (EGT nr L 220, 8.8.1987, s. 1), i dess lydelse enligt

— **389 L 0681:** Rådets direktiv 89/681/EEG av den 21 december 1989 (EGT nr L 398, 30.12.1989, s. 27).

I bilaga 7 skall följande läggas till:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

7. **389 L 0173:** Rådets direktiv 89/173/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om vissa delar och egenskaper på jordbruks- eller skogsbrukstraktorer med hjul (EGT nr L 67, 10.3.1989, s. 1).

a) I bilaga 3 A punkt 5.4.1 skall följande läggas till i fotnot 1:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

b) I bilaga 5 punkt 2.1.3 skall följande läggas till i texten inom parentes:

”17 för Finland, 16 för Norge, 5 för Sverige, 12 för Österrike”.

III. LYFTANORDNINGAR OCH MEKANISKA HANTERINGSANORDNINGAR

384 L 0528: Rådets direktiv 84/528/EEG av den 17 september 1984 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om allmänna bestämmelser för anordningar för lyft och mekaniserad hantering (EGT nr L 300, 19.11.1984, s. 72), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **388 L 0665:** Rådets direktiv 88/665/EEG av den 21 december 1988 (EGT nr L 382, 31.12.1988, s. 42).

I bilaga 1 punkt 3 skall följande läggas till i texten inom parentes:

”A för Österrike, N för Norge, S för Sverige, FI för Finland”.

IV. HUSHÅLLSAPPARATER

379 L 0531: Rådets direktiv 79/531/EEG av den 14 maj 1979 om tillämpning på elektriska ugnar av direktiv 79/530/EEG om märkning som anger hushållsapparaters energiförbrukning (EGT nr L 145, 13.6.1979, s. 7), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

a) Bilaga 1 skall ändras på följande sätt:

i) I punkt 3.1.1 skall följande läggas till:

””Sähköuuni” på finska (FI)
”Elektrisk stekeovn” på norska (N)
”Elektrisk ugn” på svenska (S)”.

ii) I punkt 3.1.3 skall följande läggas till:

”Käyttötöilavuus (FI)
Nyttevolum (N)
Nyttovolym (S)”.

iii) I punkt 3.1.5.1 skall följande läggas till:

”Esilämmityskulutus 200°C:een (FI)
Energiförbruk ved oppvarming til 200°C (N)
Energiförbrukning vid uppvärmning till 200°C (S)”.

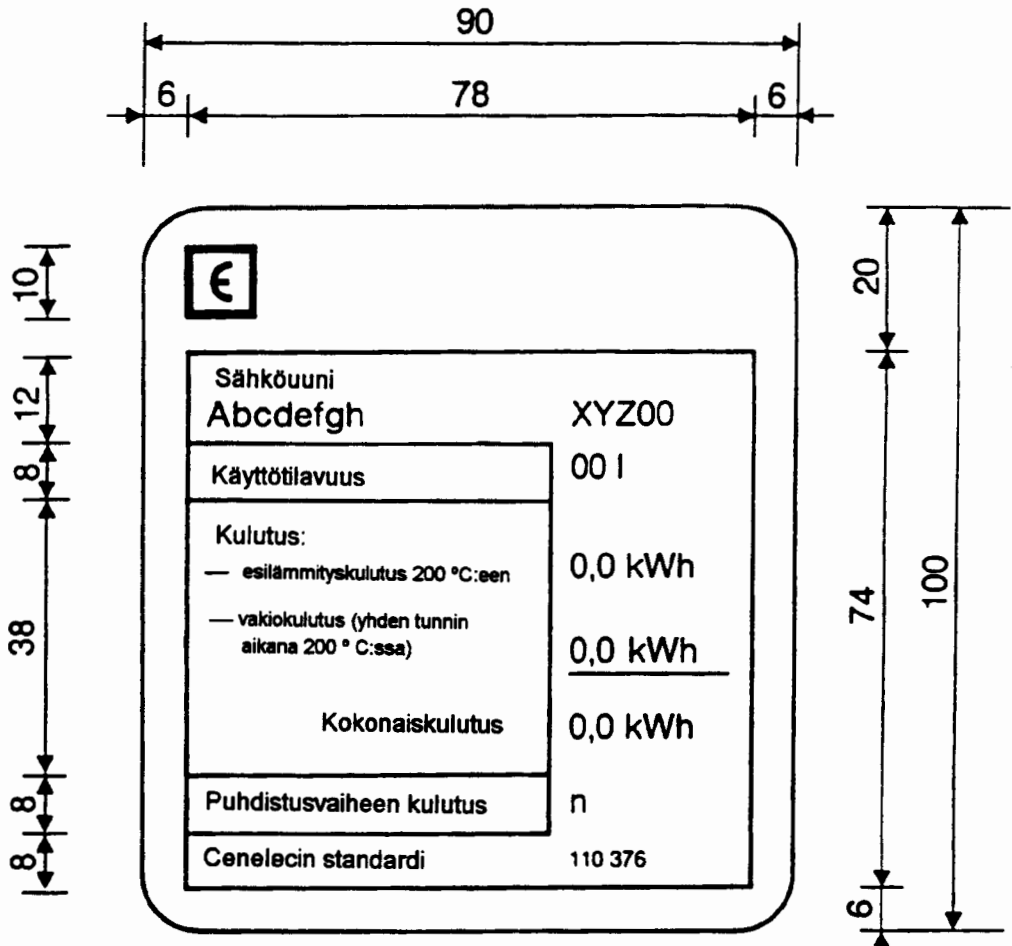
”Vakiokulutus (yhden tunnin aikana 200°C:ssa) (FI)
Energiförbruk for å opprettholde en bestemt temperatur (en time på 200°C) (N)
Energiförbrukning för att upprätthålla 200°C i en timme (S)”.

”KOKONAISKULUTUS (FI)
TOTALT (N)
TOTALT (S)”.

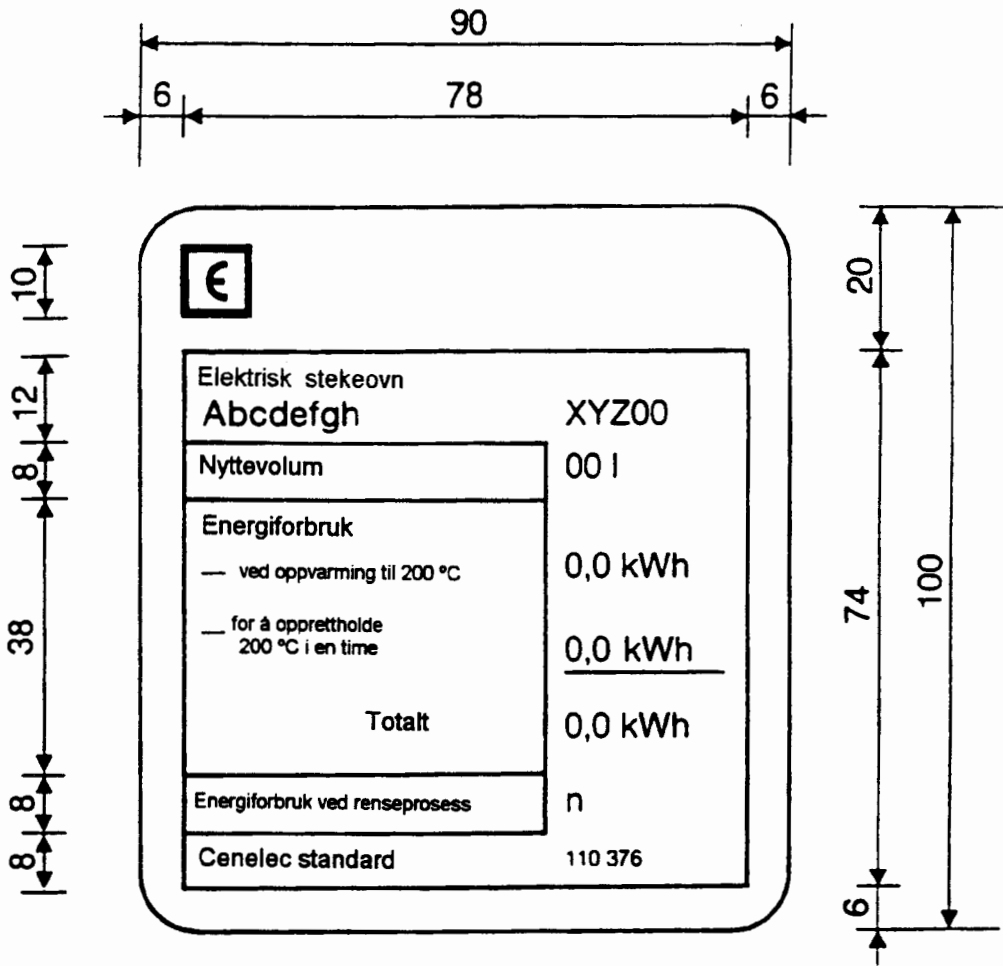
iv) I punkt 3.1.5.3 skall följande läggas till:
”Puhdistusvaiheen kulutus (FI)
Energiförbruk ved rensprocess (N)
Energiförbrukning vid en rengöringsprocess (S)”.

b) Följande bilagor skall läggas till:

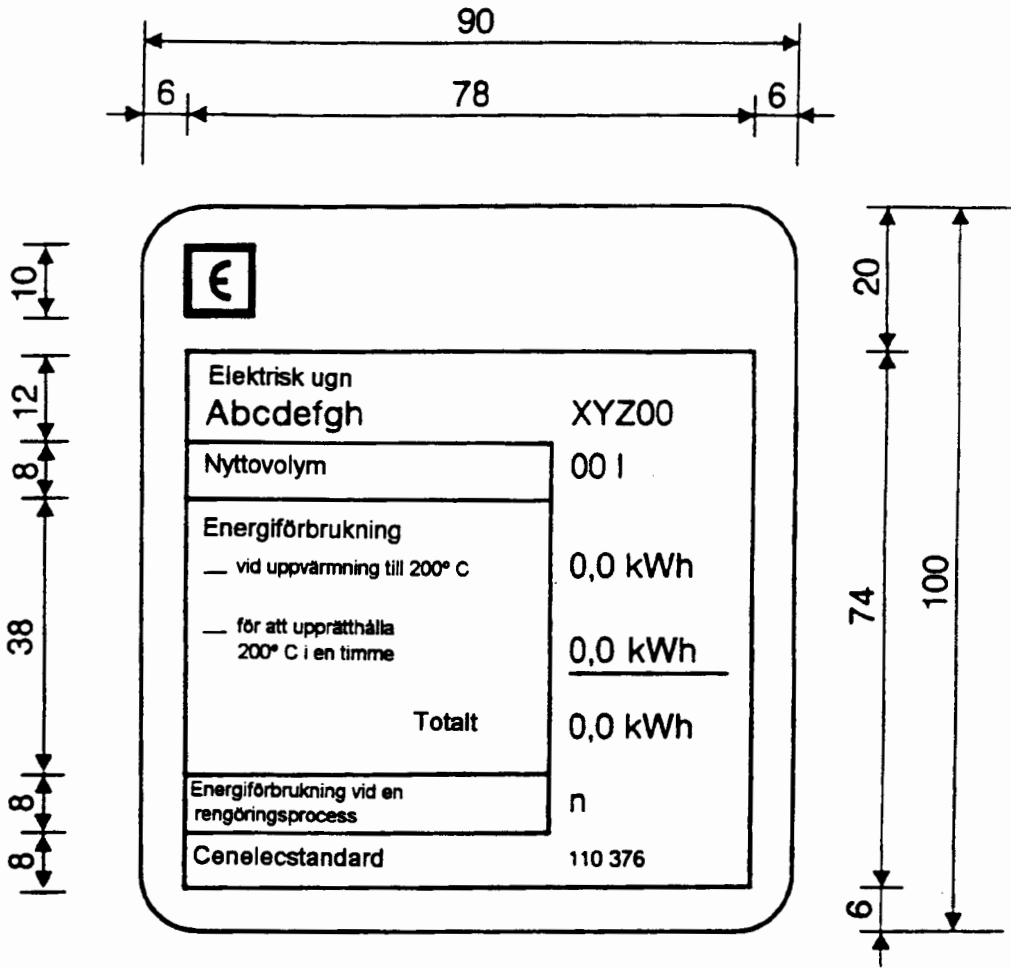
BILAGA 2 h

BILAGA 2 i

BILAGA 2 j

V. BYGG- OCH ANLÄGGNINGS- UTRUSTNING

1. **386 L 0295:** Rådets direktiv 86/295/EEG av den 26 maj 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om överrullningskydd (ROPS-skydd) på vissa anläggningsmaskiner (EGT nr L 186, 8.7.1986, s. 1).

I bilaga 4 skall följande läggas till i texten inom parentes:

”A för Österrike, N för Norge, S för Sverige, FI för Finland”.

2. **386 L 0296:** Rådets direktiv 86/296/EEG av den 26 maj 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skyddsanordningar mot fallande föremål (FOPS-skydd) på vissa anläggningsmaskiner (EGT nr L 186, 8.7.1986, s. 10).

I bilaga 4 skall följande läggas till i första strecksatsen:

”A för Österrike, N för Norge, S för Sverige, FI för Finland”.

VI. TRYCKKÄRL

376 L 0767: Rådets direktiv 76/767/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar med gemensamma föreskrifter för tryckkärl och metoder för kontroll av dem (EGT nr L 262, 27.9.1976, s. 153), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **388 L 0665:** Rådets direktiv 88/665/EEG av den 21 december 1988 (EGT nr L 382, 31.12.1988, s. 42).

I bilaga 1 punkt 3.1 första strecksatsen och i bilaga 2 punkt 3.1.1.1 första strecksatsen skall följande läggas till i texten inom parentes:

”A för Österrike, N för Norge, S för Sverige, FI för Finland”.

VII. MÄTINSTRUMENT

1. **371 L 0316:** Rådets direktiv 71/316/EEG

av den 26 juli 1971 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om gemensamma föreskrifter för både mätdon och metrologiska kontrollmetoder (EGT nr L 202, 6.9.1971, s. 1), i dess lydelse enligt

— **1 72 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 14),

— **372 L 0427:** Rådets direktiv 72/427/EEG av den 19 december 1972 (EGT nr L 291, 28.12.1972, s. 156),

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **383 L 0575:** Rådets direktiv 83/575/EEG av den 26 oktober 1983 (EGT nr L 332, 28.11.1983, s. 43),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **387 L 0354:** Rådets direktiv 87/354/EEG av den 25 juni 1987 (EGT nr L 192, 11.7.1987, s. 43),

— **388 L 0665:** Rådets direktiv 88/665/EEG av den 21 december 1988 (EGT nr L 382, 31.12.1988, s. 42).

a) I bilaga 1 punkt 3.1 första strecksatsen och i bilaga 2 punkt 2.3.1.1.1 a skall följande läggas till i texten inom parentes:

”A för Österrike, N för Norge, S för Sverige, FI för Finland”.

b) De ritningar som avses i bilaga 2 punkt 3.2.1 skall kompletteras med de bokstäver som behövs för symbolerna A, N, S, FI.

2. **371 L 0347:** Rådets direktiv 71/347/EEG av den 12 oktober 1971 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om hektolitervikt av säd (EGT nr L 239, 25.10.1971, s. 1), i dess lydelse enligt

— **1 72 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 14),

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

I artikel 1 a skall följande läggas till i texten inom parentes:

”EY hehtolitraino”
”EF hehtolitervekt”
”EG hehtolitervekt”.

3. **371 L 0348:** Rådets direktiv 71/348/EEG av den 12 oktober 1971 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om tillsatsutrustning till mätare för andra vätskor än vatten (EGT nr L 239, 25.10.1971, s. 9), i dess lydelse enligt

— **1 72 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 14),

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

I bilagans kapitel IV skall följande läggas till i slutet av avsnitt 4.8.1:

”10 penniä/10 penni (Finland)
10 øre (Norge)
10 öre (Sverige)
10 Groschen (Österrike)”.

VIII. TEXTILIER

371 L 0307: Rådets direktiv 71/307/EEG av den 26 juli 1971 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om benämningar på textilier (EGT nr L 185, 16.8.1971, s. 16), i dess lydelse enligt

— **1 72 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 14),

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **383 L 0623:** Rådets direktiv 83/623/EEG av den 25 november 1983 (EGT nr L 353, 15.12.1983, s. 8),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **387 L 0140:** Kommissionens direktiv 87/140/EEG av den 6 februari 1987 (EGT nr L 56, 26.2.1987, s. 24).

I artikel 5.1 skall följande läggas till:

— ”uusi villa”
— ”ren ull”
— ”kamull”.

IX. LIVSMEDEL

1. **376 L 0118:** Rådets direktiv 76/118/EEG av den 18 december 1975 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om vissa former av konserverad, helt eller delvis dehydriserad mjölk avsedd för konsumtion (EGT nr L 24, 30.1.1976, s. 49), i dess lydelse enligt

— **378 L 0630:** Rådets direktiv 78/630/EEG av den 19 juni 1978 (EGT nr L 206, 29.7.1978, s. 12),

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **383 L 0635:** Rådets direktiv 83/635/EEG av den 13 december 1983 (EGT nr L 357, 21.12.1983, s. 37),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

Artikel 3.2 c skall ha följande lydelse:

”c) ”flødepulver” i Danmark, ”Rahmpulver” och ”Sahnepulver” i Tyskland och Österrike, ”gräddpulver” i Sverige, ”kermajauhe/gräddpulver” i Finland och ”fløtepulver” i Norge för att beteckna den vara som definieras under 2 d i bilagan.”

2. **379 L 0112:** Rådets direktiv 79/112/EEG av den 18 december 1978 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning, presentation och reklam i fråga om livsmedel (EGT nr L 33, 8.2.1979, s. 1), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **385 L 0007:** Rådets direktiv 85/7/EEG av den 19 december 1984 (EGT nr L 2, 3.1.1985, s. 22),

— **386 L 0197:** Rådets direktiv 86/197/EEG av den 26 maj 1986 (EGT nr L 144, 29.5.1986, s. 38),

— **389 L 0395:** Rådets direktiv 89/395/EEG av den 14 juni 1989 (EGT nr L 186, 30.6.1989, s. 17),

— **391 L 0072:** Rådets direktiv 91/72/EEG av den 16 januari 1991 (EGT nr L 42, 15.2.1991, s. 27).

a) Följande skall läggas till i artikel 5.3:

”— på finska: ”säteilytetty, käsitelty ionisoivalla säteilyllä”

— på norska: ”bestrålt, behandlet med ioniserende stråling”

— på svenska: ”bestrålad, behandlad med joniserande strålning”.

b) De KN-nummer som anges i artikel 9.6, nämligen 2206 00 91, 2206 00 93 och 2206 00 99, motsvaras i det harmoniserade systemet av position 22.06.

c) Följande skall läggas till i artikel 9a.2:

”— på finska: ”viimeinen käyttöajankohta”

— på norska: ”siste forbruksdag”

— på svenska: ”sista förbrukningsdag”.

d) De tariffrubriker som anges i artikel 10 a, nämligen 22.04 och 22.05, motsvaras i det harmoniserade systemet av position 22.04.

3. 380 L 0590: Kommissionens direktiv 80/590/EEG av den 9 juni 1980 om fastställande av den symbol som får åtfölja material och produkter som är avsedda att komma i kontakt med livsmedel (EGT nr L 151, 19.6.1980, s. 21), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

a) Följande skall läggas till i bilagans rubrik:

”LIITE”
”VEDLEGG”
”BILAGA”.

b) Texten i bilagan skall kompletteras med följande:

”Tunnus”.

4. 389 L 0108: Rådets direktiv 89/108/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om djupfrysta livsmedel (EGT nr L 40, 11.2.1989, s. 34).

Följande skall läggas till i artikel 8.1 a:

”på finska: pakastettu
på norska: dypfryst
på svenska: djupfryst”.

5. 391 L 0321: Kommissionens direktiv 91/321/EEG av den 14 maj 1991 om modersmjölksersättning och tillskottsnäring för spädbarn (EGT nr L 175, 4.7.1991, s. 35).

a) I artikel 7.1 första stycket skall följande läggas till efter orden ”Fórmula para lactentes” och ”Fórmula de transição”:

”— På finska:

”Äidinmaidonkorvike” och ”Vierotusvalmiste”

— På norska:

”Morsmelkerstatning” och ”Tilskuddsblanding”

— På svenska:

”Modersmjölksersättning” och ”Tillskottsnäring”.

b) I artikel 7.1 andra stycket skall följande läggas till efter orden ”Leite para lactentes” och ”Leite de transição”:

”— På finska:

”Maitopohjainen äidinmaidonkorvike” och ”Maitopohjainen vierotusvalmiste”

— På norska:

”Morsmelkerstatning utelukkende basert på melk” och ”Tilskuddsblanding utelukkende basert på melk”

— På svenska:

”Modersmjölksersättning uteslutande baserad på mjölk” och ”Tillskottsning uteslutande baserad på mjölk”.

6. **393 L 0077:** Rådets direktiv 93/77/EEG av den 21 september 1993 om fruktjuice och vissa liknande produkter (EGT nr L 244, 30.9.1993, s. 23).

Följande skall läggas till i artikel 3.2:

f) ”Must” tillsammans med den svenska beteckningen på den använda frukten, för fruktjuice; i Norge ”eplemost”, för äppeljuice utan tillsats av socker.

g) ”Täysmehu” tillsammans med den finska beteckningen på den använda frukten, för juice utan tillsats av vatten, utan annan tillsats av socker än vad som tillsätts för att korrigera smaken (högst 15 g/kg) och utan andra tillsatser.

h) ”Tuoremehu” tillsammans med den finska beteckningen på den använda frukten, för juice utan tillsats av vatten, socker eller annat och som inte värmebehandlats.

i) ”Mehu” tillsammans med den finska beteckningen på den använda frukten, för juice med tillsats av vatten eller socker och med en halt av juice på minst 35 viktprocent.”

X. GÖDSELMEDEL

376 L 0116: Rådets direktiv 76/116/EEG av den 18 december 1975 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om gödselmedel (EGT nr L 24, 30.1.1976, s. 21), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **388 L 0183:** Rådets direktiv 88/183/EEG av den 22 mars 1988 (EGT nr L 83, 29.3.1988, s. 33),

— **389 L 0284:** Rådets direktiv 89/284/EEG av den 13 april 1989 om komplettering och ändring av direktiv 76/116/EEG såvitt avser halten av kalcium, magnesium, natrium och svavel i gödselmedel (EGT nr L 111, 22.4.1989, s. 34),

— **389 L 0530:** Rådets direktiv 89/530/EEG av den 18 september 1989 om komplettering och ändring av direktiv 76/116/EEG ifråga om spårämnen bor, kobolt, koppar, järn, mangan, molybden och zink i gödselmedel (EGT nr L 281, 30.9.1989, s. 116).

a) I bilaga 1 avsnitt A II nr 1 kolumn 6 tredje stycket skall följande läggas till i texten inom parentes:

”Finland, Norge, Sverige, Österrike”.

b) I bilaga 1 avsnitt B 1, B 2 och B 3 kolumn 9 punkt 3 skall följande läggas till i texten inom parentes efter ”6 b”:

”Finland, Norge, Sverige, Österrike”.

XI. ALLMÄNNA BESTÄMMELSER INOM TEKNISKA HANDELSHINDEROMRÅDET

1. **383 L 0189:** Rådets direktiv 83/189/EEG av den 28 mars 1983 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter (EGT nr L 109, 26.4.1983, s. 8), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **388 L 0182:** Rådets direktiv 88/182/EEG av den 22 mars 1988 (EGT nr L 81, 26.3.1988, s. 75),

— **392 D 0400:** Kommissionens beslut 92/400/EEG av den 15 juli 1992 (EGT nr L 221, 6.8.1992, s. 55).

a) Artikel 1.7 skall ersättas med följande:

”7. Produkt: alla industriellt framställda produkter och alla jordbruksprodukter, inklusive fiskprodukter”.

b) I bilagans lista 1 skall följande läggas till:

”SFS (Finland)
Suomen Standardisoimisliitto SFS r.y.
PL 116
FIN — 00241 Helsinki

SESKO (Finland)
Suomen Sähköteknillinen Standardisoimis-
yhdistys Sesko r.y.
Särkiniementie 3
FIN — 00210 Helsinki

NSF (Norge)
Norges Standardiseringsforbund
Pb 7020 Homansbyen
N — 0306 Oslo

NEK (Norge)
Norsk Elektroteknisk Komite
Pb 280 Skøyen
N — 0212 Oslo

SIS (Sverige)
Standardiseringskommissionen i Sverige
Box 3295
S — 103 66 Stockholm

SEK (Sverige)
Svenska Elektriska Kommissionen
Box 1284
S — 164 28 Kista

ON (Österrike)
Österreichisches Normungsinstitut
Heinestrasse 38
A — 1020 Wien

ÖVE (Österrike)
Österreichischer Verband für Elektrotechnik
Eschenbachgasse 9
A — 1010 Wien”.

2. **393 R 0339:** Rådets förordning (EEG) nr

339/93 av den 8 februari 1993 om kontroll av att produkter som importeras från tredje land är i överensstämmelse med reglerna för produktsäkerhet (EGT nr L 40, 17.2.1993, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 D 0583:** Kommissionens beslut av den 28 juli 1993 (EGT nr L 279, 12.11.1993, s. 39).

a) I artikel 6.1 skall följande läggas till:

”— ”Vaarallinen tuote — ei saa laskea vapaaseen liikkeeseen. Asetus (ETY) n:o 339/93”

— ”Farlig produkt — ikke godkjent for fri omsetning. Forordning (EØF) nr. 339/93”,

— ”Farlig produkt — ej godkänd för fri omsättning. Förordning (EEG) nr 339/93”.

b) I artikel 6.2 skall följande läggas till:

”— ”Tuote ei vaatimusten mukainen — ei saa laskea vapaaseen liikkeeseen. Asetus (ETY) n:o 339/93”

— ”Ikke samsvarende produkt — ikke godkjent for fri omsetning. Forordning (EØF) nr. 339/93”

— ”Icke överensstämmande produkt — ej godkänd för fri omsättning. Förordning (EEG) nr 339/93”.

XII. HANDEL OCH DISTRIBUTION

381 D 0428: Kommissionens beslut 81/428/EEG av den 20 maj 1981 om inrättande av en kommitté för handel och distribution (EGT nr L 165, 23.6.1981, s. 24), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 17).

a) Artikel 3 skall ändras på följande sätt:

— I punkt 1 skall "50" bytas ut mot "68".

— I punkt 2 skall "26" bytas ut mot "36".

b) I artikel 7.1 skall "tolv" bytas ut mot "sexton".

D. ÖMSESIDIGT ERKÄNNANDE AV YRKESBEHÖRIGHET

I. ALLMÄNT SYSTEM

392 L 0051: Rådets direktiv 92/51/EEG av den 18 juni 1992 om en andra generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning, en ordning som kompletterar den som föreskrivs i direktiv 89/48/EEG (EGT nr L 209, 24.7.1992, s. 25).

Följande skall läggas till i bilaga C "FÖRTECKNING ÖVER UTBILDNINGSLINJER MED SÅDAN SÄRSKILD STRUKTUR SOM AVSES I ARTIKEL 1a FÖRSTA STYCKET ANDRA STRECKSATSEN ii":

a) Under rubriken "1. Utbildning i paramedicin och barnomsorg" skall följande införas:

"I Österrike

Utbildning till

- kontaktlinsoptiker (*Kontaktlinsoptiker*)
- pedikurist (*Fußpfleger*)
- tekniker för hörselhjälpmedel (*Hörgeräteakustiker*)
- försäljare av medicinska och kemiska produkter (*Drogist*)

Var och en av dessa utbildningar omfattar sammanlagt minst 14 år — varav minst 5 år skall fullgöras inom ramen för en strukturerad utbildning med minst 3 års lärlingstid dels på en arbetsplats, dels vid en fackskola, och med en tid av praktisk yrkesverksamhet — och avslutas med en examen som ger behörighet att utöva yrket och att utbilda lärlingar.

Utbildning till

- massör (*Masseur*)

Denna utbildning omfattar sammanlagt 14

år — varav 5 år skall fullgöras inom ramen för en strukturerad utbildning med 2 års lärlingstid, 2 års praktisk yrkesverksamhet och en ettårig kurs — och avslutas med en examen som ger behörighet att utöva yrket och att utbilda lärlingar.

Utbildning till

- förskollärare (*Kindergärtner/in*)
- barnskötare (*Erzieher*)

Var och en av dessa utbildningar omfattar sammanlagt 13 år varav 5 år vid en fackskola, och avslutas med en examen."

b) Under rubriken "2. Hantverksmästare (Mester/Meister/Maitre) med annan utbildning än den som omfattas av de direktiv som finns förtecknade i bilaga A" skall följande införas:

"I Österrike

Utbildning till

- bandagist (*Bandagist*)
- korsettmakare (*Miederwarenerzeuger*)
- optiker (*Optiker*)
- ortopedskomakare (*Orthopädienschuhmacher*)
- ortopedtekniker (*Orthopädietechniker*)
- tandtekniker (*Zahntechniker*)
- trädgårdsmästare (*Gärtner*)

Var och en av dessa utbildningar omfattar sammanlagt minst 14 år — varav minst 5 år skall fullgöras inom ramen för en strukturerad utbildning med minst 3 års lärlingstid dels på en arbetsplats, dels vid en fackskola, och med minst 2 års praktisk yrkesverksamhet — och avslutas med en mästarexamen som ger behörighet till att utöva yrket, att utbilda lärlingar och att använda titeln *Meister*.

Följande utbildningar till mästare inom jord- och skogsbruk:

- lantmästare (*Meister in der Landwirtschaft*)
- mästare i lantushållning (*Meister in der ländlichen Hauswirtschaft*)
- mästare i trädgårdsodling (*Meister im Gartenbau*)

- mästare i grönsaksodling (*Meister im Feldgemüsebau*)
- mästare i fruktodling och framställning av fruktprodukter (*Meister im Obstbau und in der Obstverwertung*)
- mästare i vinodling och vinframställning (*Meister im Weinbau und in der Kellerwirtschaft*)
- mejerimästare (*Meister in der Molkerei- und Käsewirtschaft*)
- mästare i hästhållning (*Meister in der Pferdewirtschaft*)
- fiskerimästare (*Meister in der Fischereiwirtschaft*)
- mästare i att hålla fjäderfä (*Meister in der Geflügelwirtschaft*)
- mästare i biodling (*Meister in der Bienenwirtschaft*)
- skogsmästare (*Meister in der Forstwirtschaft*)
- mästare i skogsplantering och skogsvård (*Meister in der Forstgarten- und Forstpflégewirtschaft*)
- mästare i lagring av jordbruksprodukter (*Meister in der landwirtschaftlichen Lagerhaltung*)

Var och en av dessa utbildningar omfattar sammanlagt minst 15 år — varav minst 6 år skall fullgöras inom ramen för en strukturerad utbildning med minst 3 års lärlingstid dels på en arbetsplats, dels vid en fackskola, och med tre års praktisk yrkesverksamhet — och avslutas med en mästarexamen i yrket vilken ger behörighet att utbilda lärlingar och att använda titeln *Meister*.

I Norge

Utbildning till

- landskapsträdgårdsmästare (*anleggsgartner*)
- tandtekniker (*tanntekniker*)

Var och en av dessa utbildningar omfattar sammanlagt minst 14 år — varav 5 år skall fullgöras inom ramen för en strukturerad utbildning med minst 3 års lärlingstid dels på en arbetsplats, dels vid en fackskola, och med 2 års praktisk yrkesverksamhet — och avslutas med en mästarexamen i hantverket vilken ger behörighet att utbilda lärlingar och att använda titeln *Mester*.

c) Under rubriken ”3. Sjöfolk” och under rubriken ”a. Sjöfart” skall följande införas:

”I Norge

Utbildning till

- befälhavare i oinskränkt fart (sjökapten)/fartygsbefäl klass 1 (*skipsfører*)
- överstyrman/fartygsbefäl klass 2 (*overstyrmann*)
- befälhavare i inskränkt fart/fartygsbefäl klass 3 (*kystskipper*)
- styrman/vakthavande befäl/fartygsbefäl klass 4 (*styrmann*)
- maskinchef/maskinbefäl klass 1 (*maskinsjef*)
- förste maskinist/maskinbefäl klass 2 (*I. maskinist*)
- ende maskinist/maskinbefäl klass 3 (*ene-maskinist*)
- vakthavande övrigt maskinbefäl/maskinbefäl klass 4 (*maskinoffiser*)

Dessa utbildningar omfattar 9 års grundläggande skolutbildning samt 3 års grundutbildning och praktik till sjöss (2 1/2 år för maskinbefäl) kompletterad med

— för vakthavande befäl, ett års specialiserad yrkesutbildning,

— för de andra yrkena, två års specialiserad yrkesutbildning

och med sådan ytterligare praktik till sjöss som erkänns enligt 1978 års internationella konvention om standarder för utbildning, certifiering och bemanning på sjöfartsområdet.

Utbildning till

- fartygselektroingenjör/fartygselektriker (*elektroautomasjonstekniker/skipselektriker*)

Denna utbildning omfattar 9 års grundläggande skolutbildning och en tvåårig grundkurs kompletterad med ett års praktik till sjöss och ett års specialiserad yrkesutbildning.”

d) I avsnitt ”3. Sjöfolk” efter underavsnittet ”b. Fiske” skall följande införas:

”c. Verksamhet på borrhplattformar

I Norge

Utbildning till

- plattformsbefälhavare (*plattformsjef*)
- stabilitetschef (*stabilitetssjef*)
- kontrollrumsoperatör (*kontrollromoperatør*)
- teknisk chef (*teknisk sjef*)
- teknisk assistent (*teknisk assistent*)

Var och en av dessa utbildningar omfattar 9 års grundläggande skolutbildning samt en 2-årig grundkurs kompletterad med minst ett års praktik på en plattform och med

- för kontrollrumsoperatörer, ett års specialiserad yrkesutbildning,
- för de andra yrkena, 2 1/2 års specialiserad yrkesutbildning.”

e) Under rubriken ”4. Teknikyrken” skall följande införas:

”I Österrike

Utbildning till

- skogvaktare (*Förster*)
- teknisk rådgivare (*Technisches Büro*)
- uthyrare av arbetskraft (*Überlassung von Arbeitskräften — Arbeitsleihe*)
- arbetsförmedlare (*Arbeitsvermittlung*)
- ekonomisk rådgivare (*Vermögensberater*)
- privatdetektiv (*Berufsdetektiv*)
- väktare (*Bewachungsgewerbe*)
- fastighetsmäklare (*Immobilienmakler*)
- fastighetsförvaltare (*Immobilienverwalter*)
- förmedlare av annonser och reklam (*Werbeagentur*)
- byggprojektadministratör (*Bauträger*) (*Bauorganisator, Baubetreuer*)
- inkassoagent (*Inkassoinstitut*)

Var och en av dessa utbildningar omfattar sammanlagt minst 15 år — varav 8 års grundskoleutbildning, minst 5 års gymnasieutbildning med teknisk eller ekonomisk examen och därefter minst två års praktik — och avslutas med en examen i yrket.

Utbildning till

- försäkringsrådgivare (*Berater in Versicherungsangelegenheiten*)

Denna utbildning omfattar sammanlagt 15 år — varav 6 år skall fullgöras inom ramen för en strukturerad utbildning med 3 års lärlingstid och 3 års praktisk yrkesverksamhet — och avslutas med en examen.

Utbildning till

- byggmästare (*Planender Baumeister*)
- mästare i träbyggnad (*Planender Zimmermeister*)

Var och en av dessa utbildningar omfattar sammanlagt minst 18 år — varav minst 9 års yrkesutbildning med 4 års tekniska studier på gymnasienivå och med 5 års praktik — och avslutas med en yrkesexamen som ger behörighet att utöva yrket och att utbilda lärlingar i konsten att planera byggen, göra tekniska beräkningar och övervaka byggnadsarbeten (det s.k. Maria Theresia-privilegiet).”

II. JURISTYRKEN

377 L 0249: Rådets direktiv 77/249/EEG av den 22 mars 1977 om underlättande för advokater att effektivt begagna sig av friheten att tillhandahålla tjänster (EGT nr L 78, 26.3.1977, s. 17) i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 91),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 160).

Följande tillägg skall göras i artikel 1.2:

”FINLAND Asianajaja — Advokat
NORGE Advokat
SVERIGE Advokat
ÖSTERRIKE Rechtsanwalt”.

III. MEDICINSK OCH PARAMEDICINSK VERKSAMHET

1. Läkare

393 L 0016: Rådets direktiv 93/16/EEG av den 5 april 1993 om underlättande av läkares fria rörlighet och ömsesidigt erkännande av deras utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis (EGT nr L 165, 7.7.1993, s. 1).

a) Följande tillägg skall göras i artikel 3:

”m) *I Österrike*

”Doktor der gesamten Heilkunde” (examensbevis som läkare) som utfärdas av en medicinsk universitetsfakultet samt ”Diplom über die spezifische Ausbildung in der Allgemeinmedizin” (bevis om specialistutbildning i allmänmedicin) eller ”Facharzt Diplom” (examensbevis som specialistläkare) som utfärdas av en behörig myndighet.

n) *I Finland*

”Todistus lääketieteen lisensiaatin tutkinosta/bevis om medicine licentiatexamen” (utbildningsbevis som medicine licentiat) som utfärdas av en medicinsk universitetsfakultet samt ett utbildningsbevis om praktisk utbildning som utfärdas av de behöriga hälso- och sjukvårdsmyndigheterna.

o) *I Norge*

”Bevis for bestått cand.med.-eksamen” (examensbevis som cand.med.) som utfärdas av en medicinsk universitetsfakultet samt ett intyg om praktisk utbildning som utfärdas av de behöriga hälso- och sjukvårdsmyndigheterna.

p) *I Sverige*

”Läkarexamen” ett examensbevis som utfärdas av en medicinsk universitetsfakultet samt ett intyg om praktisk utbildning som utfärdas av Socialstyrelsen.”

b) Följande tillägg skall göras i artikel 5.2:

”*I Finland*

”Todistus erikoislääkäriin tutkinnosta/betyg över specialistläkarexamen” (bevis om specialistkompetens som läkare) som utfärdas av de behöriga myndigheterna.

I Norge

”Bevis for tillatelse til å benytte spesialisttitelen” (bevis om rätten att använda specialisttiteln) som utfärdas av de behöriga myndigheterna.

I Sverige

”Bevis om specialistkompetens för läkare utfärdat av Socialstyrelsen”.

I Österrike

”Facharzt Diplom” (examensbevis som specialistläkare) som utfärdas av en behörig myndighet.”

c) Följande tillägg skall göras i strecksatserna i artikel 5.3:

— *Anestesiologi och intensivvård*

Finland: anestesiologia/ anestesiologi
Norge: anestesiologi
Sverige: anestesi och intensivvård
Österrike: Anästhesiologie und Intensivmedizin”

— *Allmän kirurgi*

Finland: kirurgia/kirurgi
Norge: generell kirurgi
Sverige: kirurgi
Österrike: Chirurgie”

— *Neurokirurgi*

Finland: neurokirurgia/neurokirurgi
Norge: nevrokirurgi
Sverige: neurokirurgi
Österrike: Neurochirurgie”

— *Kvinnosjukdomar och förlossningar (obstetrik och gynekologi)*

Finland: naistentaudit ja synnytykset/kvinnosjukdomar och förlossningar
Norge: fødselshjelp og kvinnesykdommer
Sverige: obstetrik och gynekologi
Österrike: Frauenheilkunde und Geburtshilfe”

— *Allmän internmedicin*

Finland: sisätaudit/inremedicin
Norge: indremedisin
Sverige: internmedicin
Österrike: Innere Medizin”

- *Ögonsjukdomar (oftalmologi)*
 - ”Finland: silmätaudit/ögonsjukdomar
 - Norge: øyesykdommer
 - Sverige: ögonsjukdomar (oftalmologi)
 - Österrike: Augenheilkunde und Optometrie”

- *Öron-, näs- och halssjukdomar (otorhinolaryngologi)*
 - ”Finland: korva-, nenä- ja kurkkutaudit/öron-, näs- och strupsjukdomar
 - Norge: øre-nese-halssykdommer
 - Sverige: öron-, näs- och halssjukdomar (oto-rhino-laryngologi)
 - Österrike: Hals-, Nasen- und Ohrenkrankheiten”

- *Barnaålderns invärtes sjukdomar (pediatrik)*
 - ”Finland: lastentaudit/barnsjukdomar
 - Norge: barnesykdommer
 - Sverige: barn- och ungdomsmedicin
 - Österrike: Kinder- und Jugendheilkunde”

- *Lungsjukdomar (pneumonologi)*
 - ”Finland: keuhkosairaudet/lungsjukdomar
 - Norge: lungesykdommer
 - Sverige: lungsjukdomar (pneumonologi)
 - Österrike: Lungenkrankheiten”

- *Urologisk kirurgi*
 - ”Finland: urologia/urologi
 - Norge: urologi
 - Sverige: urologi
 - Österrike: Urologie”

- *Ortopedisk kirurgi*
 - ”Finland: ortopedia ja traumatologia/ortopedi och traumatologi
 - Norge: ortopedisk kirurgi
 - Sverige: ortopedi
 - Österrike: Orthopädie und orthopädische Chirurgie”

- *Klinisk patologi*
 - ”Finland: patologia/patologi
 - Norge: patologi
 - Sverige: klinisk patologi
 - Österrike: Pathologie”

- *Nervsjukdomar (neurologi)*
 - ”Finland: neurologia/neurologi
 - Norge: nevrologi
 - Sverige: neurologi
 - Österrike: Neurologie”

- *Allmän psykiatri*
 - ”Finland: psykiatria/psykiatri
 - Norge: psykiatri
 - Sverige: psykiatri
 - Österrike: Psychiatrie”.

- d) Följande tillägg skall göras i strecksatserna i artikel 7.2:
 - *Klinisk biologi*
 - ”Österrike: Medizinische Biologie”

 - *Biologisk hematologi*
 - ”Finland: hematologisetlaboratoriotutkimukset/hematologiska laboratorieundersökningar”

 - *Klinisk bakteriologi*
 - ”Finland: kliininen mikrobiologia/klinisk mikrobiologi
 - Norge: medisinsk mikrobiologi
 - Sverige: klinisk bakteriologi
 - Österrike: Hygiene und Mikrobiologie”

 - *Klinisk kemi*
 - ”Finland: kliininen kemia/klinisk kemi
 - Norge: klinisk kjemi
 - Sverige: klinisk kemi
 - Österrike: Medizinische-chemische Labordiagnostik”

 - *Klinisk immunologi*
 - ”Finland: immunologia/immunologi
 - Norge: immunologi og transfusjonsmedisin
 - Sverige: klinisk immunologi
 - Österrike: Immunologie”

 - *Plastikkirurgi*
 - ”Finland: plastiikkakirurgia/ plastikkirurgi
 - Norge: plastikkirurgi
 - Sverige: plastikkirurgi
 - Österrike: Plastische Chirurgie”

 - *Thoraxkirurgi*
 - ”Finland: thorax- ja verisuoni-kirurgia/thorax- och kärlkirurgi

- Norge: thoraxkirurgi
Sverige: thoraxkirurgi”
- *Barnkirurgi*
”Finland: lastenkirurgia/barnkirurgi
Norge: barnekirurgi
Sverige: barn- och ungdomskirurgi”
- *Kärnkirurgi*
”Norge: karkirurgi”
- *Hjärtsjukdomar*
”Finland: kardiologia/kardiologi
Norge: hjertesykdommer
Sverige: kardiologi”
- *Matsmältningsorganens medicinska sjukdomar (medicinsk gastroenterologi)*
”Finland: gastroenterologia/ gastroenterologi
Norge: fordøyelsesykdommer
Sverige: medicinsk gastro-enterologi och hepatologi”
- *Reumatiska sjukdomar*
”Finland: reumatologia/reumatologi
Norge: revmatologi
Sverige: reumatologi”
- *Hematologi*
”Finland: klininen hematologia/klinisk hematologi
Norge: blodsykdommer
Sverige: hematologi”
- *Endokrina sjukdomar*
”Finland: endokrinologia/endokrinologi
Norge: endokrinologi
Sverige: endokrinologi”
- *Medicinsk rehabilitering*
”Finland: fysiatra/fysiatri
Norge: fysikalsk medisin og rehabilitering
Sverige: rehabiliteringsmedicin
Österrike: Physikalische Medizin”
- *Hudsjukdomar och veneriska sjukdomar (dermatologi och venerologi)*
”Finland: iho- ja sukupuolitaudit/hud- och könssjukdomar
Norge: hudsykdommer- og veneriske sykdommer
Sverige: hud- och könssjukdomar
Österrike: Haut- und Geschlechtskrankheiten”
- *Radiologi*
”Norge: radiologi
Österrike: Medizinische Radiologie — Diagnostik”
- *Röntgendiagnostik*
”Finland: radiologia/radiologi
Sverige: medicinsk radiologi
Österrike: Radiologie-Diagnostik”
- *Tumörsjukdomar (allmän onkologi)*
”Finland: syöpätaudit ja sädehoito/cancersjukdomar och radioterapi
Norge: onkologi
Sverige: onkologi
Österrike: Strahlentherapie Radioonkologie”
- *Barn- och ungdomspsykiatri*
”Finland: lastenpsykiatria/ barnpsykiatri
Norge: barne- og ungdomspsykiatri
Sverige: barn- och ungdomspsykiatri”
- *Långvårdsmedicin*
”Finland: geriatria/geriatri
Norge: geriatri
Sverige: geriatrik”
- *Medicinska njursjukdomar (nefrologi)*
”Finland: nefrologia/nefrologi
Norge: nyresykdommer
Sverige: medicinska njursjukdomar (nefrologi)”
- *Infektionssjukdomar*
”Finland: infektiosairaudet/ infektionssjukdomar
Norge: infeksjonssykdommer
Sverige: infektionssjukdomar”
- *Samhällsmedicin*
”Finland: terveydenhuolto/hälsovård
Norge: samfunnsmedisin
Österrike: Sozialmedizin”
- *Klinisk farmakologi*
”Finland: klininen farmakologia/klinisk farmakologi
Norge: klinisk farmakologi

- Sverige: klinisk farmakologi
Österrike: Pharmakologie und Toxikologie”
- *Yrkesmedicin*
”Finland: työterveyshuolto/ företags-
hälsovård
Norge: yrkesmedisin
Sverige: yrkes- och miljömedicin
Österrike: Arbeits- und Betriebsmedi-
zin”
- *Internmedicinsk allergologi*
”Finland: allergologia/allergologi
Sverige: allergisjukdomar”
- *Gastroenterologisk kirurgi*
”Finland: gastroenterologia/ gastroente-
rologi
Norge: gastroenterologisk kirurgi”
- *Nuklearmedicin*
”Finland: isotooppitutkimukset/ isoto-
pundersökningar
Österrike: Nuklearmedizin”
- *Tand-, mun- och käk- och ansiktskirurgi*
(grundutbildning för läkare och tandläka-
re)
”Finland: leukakirurgia/käkkirurgi
Norge: kjevekirurgi og munnhule-
sykdommer”
- e) Följande strecksats skall läggas till i arti-
kel 9.1:
”— dagen för Österrikes, Finlands, Norges
och Sveriges anslutning”.
- f) Följande strecksats skall läggas till i arti-
kel 9.2 första stycket:
”— dagen för Österrikes, Finlands, Norges
och Sveriges anslutning”.
- 2. Sjuksköterskor**
- 377 L 0452:** Rådets direktiv 77/452/EEG av
den 27 juni 1977 om ömsesidigt erkännande av
utbildnings-, examens- och andra behörighets-
bevis för sjuksköterskor med ansvar för allmän
hälso- och sjukvård samt åtgärder för att
underlätta det faktiska utövandet av etable-
- ringsrätten och friheten att tillhandahålla tjäns-
ter (EGT nr L 176, 15.7.1977, s. 1) i dess
lydelse enligt
- **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland
(EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),
- **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och
Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),
- **389 L 0594:** Rådets direktiv 89/594/EEG
av den 30 oktober 1989 (EGT nr L 341,
23.11.1989, s. 19),
- **389 L 0595:** Rådets direktiv 89/595/EEG
av den 30 oktober 1989 (EGT nr L 341,
23.11.1989, s. 30),
- **390 L 0658:** Rådets direktiv 90/658/EEG
av den 4 december 1990 (EGT nr L 353,
17.12.1990, s. 73).
- a) Följande tillägg skall göras i artikel 1.2:
- I Finland*
”sairaanhoitaja/sjukskötare”.
- I Norge*
”offentlig godkjent sykepleier”.
- I Sverige*
”sjuksköterska”.
- I Österrike*
”Diplomierte Krankenschwester”, ”Diplo-
mierter Krankenpfleger”.
- b) Följande tillägg skall göras i artikel 3:
- ”m) *I Österrike*
”Diplom in der allgemeinen Krankenpfle-
ge” (examensbevis i allmän sjukvård)
som utfärdas av statligt erkända sjuk-
sköterskeskolor.
- n) *I Finland*
examensbevis för ”sairaanhoitaja/sjuks-
kötare” som utfärdas av en sjukvårds-
läroanstalt.
- o) *I Norge*
”bevis for bestått sykepleiereksamen”
(examensbevis för sjuksköterska) som
utfärdas av en sjuksköterskeskola.

- p) *I Sverige*
”sjuksköterskeexamen” ett examensbevis som utfärdas av en vårdhögskola.”

tetsfakultet samt ett bevis om praktisk utbildning som utfärdas av de behöriga myndigheterna.

3. Tandläkare

a) **378 L 0686:** Rådets direktiv 78/686/EEG av den 25 juli 1978 om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för tandläkare inklusive åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster (EGT nr L 233, 24.8.1978, s. 1) i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **389 L 0594:** Rådets direktiv 89/594/EEG av den 30 oktober 1989 (EGT nr L 341, 23.11.1989, s. 19),

— **390 L 0658:** Rådets direktiv 90/658/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 73).

- i) Följande tillägg skall göras i artikel 1:

”*I Finland*
hammaslääkäri/tandläkare.

I Norge
tannlege.

I Sverige
tandläkare.

I Österrike
den yrkestitel som Österrike kommer att anmäla till medlemsstaterna och kommissionen senast den 31 december 1998.”

- ii) Följande tillägg skall göras i artikel 3:

”m) *I Finland*
”Todistus hammaslääketieteen lisen-siaatin tutkinnosta/bevis om odontologie licentiatexamen” som utfärdas av en medicinsk eller odontologisk universi-

- n) *I Norge*
”Bevis for bestått cand.odont.-examen” (examensbevis om avlagd cand.odont.-examen) som utfärdas av en odontologisk universitetsfakultet.

- o) *I Sverige*
”Tandläkarexamen” ett examensbevis som utfärdas av odontologisk universitetsfakultet samt ett bevis om praktisk utbildning som utfärdas av Socialstyrelsen.

- p) *I Österrike*
Det examensbevis som Österrike kommer att anmäla till medlemsstaterna och kommissionen senast den 31 december 1998.”

- iii) Följande strecksatser skall läggas till i artikel 5:

1. Ortodonti

— *I Finland*

”todistus erikoishammaslääkäriin oikeudesta oikomishoidon alalla/bevis om specialisttandläkarrättigheten inom området tandreglering” (utbildningsbevis i tandreglering) som utfärdas av de behöriga myndigheterna.

— *I Norge*

”bevis for gjennomgått spesialistutdanning i kjeveortopedi” (utbildningsbevis om specialistsstudier i tandreglering) som utfärdas av en odontologisk universitetsfakultet.

— *I Sverige*

”bevis om specialistkompetens i tandreglering” som utfärdas av Socialstyrelsen.”

2. Munkirurgi:

— *I Finland*

”todistus erikoishammaslääkäriin oikeudesta suukirurgian (hammas- ja suukirurgian) alalla/bevis om specialisttandläkarrättigheten inom området oralkirurgi (tand- och munkirurgi)” som utfärdas av de behöriga myndigheterna.

— *I Norge*

”bevis för genomgått specialistutbildning i oralkirurgi” (bevis om specialiststudier i oralkirurgi) som utfärdas av en odontologisk universitetsfakultet.

— *I Sverige*

”bevis om specialistkompetens i tandsystemets kirurgiska sjukdomar” som utfärdas av Socialstyrelsen.”

iv) Artikel 8.1 skall ändras på följande sätt:

Hänvisningen till ”artikel 2, 4, 7 och 19” skall i stället avse ”artikel 2, 4, 7, 19, 19 a och 19 b”.

v) Artikel 17 skall ändras på följande sätt:

Hänvisningen till ”artikel 2, 7.1 och 19” skall i stället avse ”artikel 2, 7.1, 19, 19 a och 19 b”.

vi) Följande skall införas efter artikel 19 a:

”Artikel 19 b

Från och med den tidpunkt då Österrike vidtar åtgärder som är nödvändiga för att följa detta direktiv skall medlemsstaterna, för att kunna genomföra den verksamhet som avses i artikel 1 i direktivet, erkänna de utbildnings- och examensbevis och andra behörighetsbevis för läkare som i Österrike tilldelas dem som påbörjat sin universitetsutbildning före den 1 januari 1994 tillsammans med ett intyg som utfärdas av de behöriga österrikiska myndigheterna, att dessa personer faktiskt, på föreskrivet sätt och huvudsakligen i Österrike har ägnat sig åt den verksamhet som finns närmare angiven i artikel 5 i direktiv 78/687/EEG i minst tre år i följd under en femårsperiod före dagen för utfärdandet av beviset och att dessa personer är behöriga att utöva nämnda verksamhet på samma villkor som de som innehar de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som avses i artikel 3 m.

Det krav på tre års erfarenhet som avses i första stycket skall frångås, när det gäller personer som med framgång har avslutat minst tre års studier, vilka av de behöriga myndigheterna intygats motsvara den utbildning som avses i artikel 1 i direktiv 78/687/EEG.”

b) 378 L 0687: Rådets direktiv 78/687/EEG

av den 25 juli 1978 om samordning av bestämmelserna i lagar och andra författningar om verksamhet som tandläkare (EGT nr L 233, 24.8.1978, s. 10).

Artikel 6 första och andra styckena skall ändras på följande sätt:

Hänvisningarna till ”artikel 19” skall i stället avse ”artikel 19, 19 a och 19 b”.

4. Veterinärmedicin

378 L 1026: Rådets direktiv 78/1026/EEG av den 18 december 1978 om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för veterinärer inklusive åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster (EGT nr L 362, 23.12.1978, s. 1) i dess lydelse enligt

— 1 79 H: Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— 1 85 I: Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— 389 L 0594: Rådets direktiv 89/594/EEG av den 30 oktober 1989 (EGT nr L 341, 23.11.1989, s. 19),

— 390 L 0658: Rådets direktiv 90/658/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 73).

Följande tillägg skall göras i artikel 3:

”m) *I Österrike*

”Diplom-Tierarzt” ”Mag. med. vet.” (examensbevis för veterinärer) som utfärdas av Wiens universitet för veterinärmedicin (tidigare benämnt Veterinärmedicinska högskolan, Wien).

n) *I Finland*

”Todistus eläinlääketieteen lisensiaatin tutkinnosta/betyg över avlagd veterinärmedicin licentiatexamen”, ett examensbevis som utfärdas av Veterinärmedicinska högskolan.

o) *I Norge*

”Eksamensbevis utstedt av Norges veterinærhøgskole for bestått cand.med.vet.-examen (examensbevis som cand.med.vet.) som utfärdas av Norges veterinärmedicinska högskola.

- p) *I Sverige*
”Veterinärexamen” som utfärdas av Sveriges Lantbruksuniversitet.”

5. Barnmorskor

380 L 0154: Rådets direktiv 80/154/EEG av den 21 januari 1980 om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för barnmorskor inklusive åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster (EGT nr L 33, 11.2.1980, s. 1) i dess lydelse enligt

— **380 L 1273:** Rådets direktiv 80/1273/EEG av den 22 december 1980 (EGT nr L 375, 31.12.1980, s. 74),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **389 L 0594:** Rådets direktiv 89/594/EEG av den 30 oktober 1989 (EGT nr L 341, 23.11.1989, s. 19),

— **390 L 0658:** Rådets direktiv 90/658/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 73).

- a) Följande tillägg skall göras i artikel 1:

”*I Finland*
— ”kätilö/barnmorska”.

I Norge
— ”jordmor”.

I Sverige
— ”barnmorska”.

I Österrike
— ”Hebamme”.

- b) Följande tillägg skall göras i artikel 3:

”m) *I Österrike*

”Hebammen-Diplom” som utfärdas av en barnmorskeskola.

- n) *I Finland*
”kätilö/barnmorska” eller ”erikoissairaanhoitaja, naistentaudit ja äitiyshuolto/ specialsjukskötare, kvinnosjukdomar och mödravård” (examensbevis för barnmorskor) som utfärdas av en sjukvårdsläroanstalt.

- o) *I Norge*
”bevis for bestått jordmoreksamen” (examensbevis för barnmorskor) som utfärdas av en barnmorskehögskola och ett bevis om praktisk utbildning som utfärdas av de behöriga hälso- och sjukvårdsmyndigheterna.

- p) *I Sverige*
”barnmorskeexamen”, ett examensbevis som utfärdas av en vårdhögskola.”

6. Farmaci

385 L 0433: Rådets direktiv 85/433/EEG av den 16 september 1985 om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis i farmaci inklusive åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten när det gäller viss farmaceutisk verksamhet (EGT nr L 253, 24.9.1985, s. 37) i dess lydelse enligt

— **385 L 0584:** Rådets direktiv 85/584/EEG av den 20 december 1985 (EGT nr L 372, 31.12.1985, s. 42),

— **390 L 0658:** Rådets direktiv 90/658/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 73).

Följande tillägg skall göras i slutet av artikel 4:

”m) *I Österrike*
Staatliches Apothekerdiplom (statligt examensbevis för farmaceuter) som utfärdas av de behöriga myndigheterna.

- n) *I Finland*
Todistus proviisorin tutkinnosta/bevis om provisorexamen (kandidatexamen i farmaci) som utfärdas av ett universitet.

- o) *I Norge*
Bevis för bestått cand.pharm.-examen (examensbevis som cand.pharm.) som utfärdas av en universitetsfakultet.
- p) *I Sverige*
”Apotekarexamen” ett examensbevis som utfärdas av universitetet i Uppsala.”

IV. ARKITEKTUR

385 L 0384: Rådets direktiv 85/384/EEG av den 10 juni 1985 om det ömsesidiga erkännandet av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis på arkitekturområdet, däribland åtgärder för att underlätta ett effektivt utnyttjande av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster (EGT nr L 223, 21.8.1985, s. 15) i dess lydelse enligt

— **385 L 0614:** Rådets direktiv 85/614/EEG av den 20 december 1985 (EGT nr L 376, 31.12.1985, s. 1),

— **386 L 0017:** Rådets direktiv 86/17/EEG av den 27 januari 1986 (EGT nr L 27, 1.2.1986, s. 71),

— **390 L 0658:** Rådets direktiv 90/658/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 73).

Följande tillägg skall göras i artikel 11:

”1) *I Österrike*

— de examensbevis som utfärdas av de tekniska högskolorna i Wien och Graz och av universitetet i Innsbruck, fakulteten för byggnadsteknik (”Bauingenieurwesen”) och arkitektur (”Architektur”) inom ämnesområdena arkitektur (”Architektur”), byggnadsteknik (”Bauingenieurwesen”), väg- och vattenbyggnad (”Hochbau”) och ”Wirtschaftsingenieurwesen-Bauwesen”,

— de examensbevis som utfärdas av universitetet för ”Bodenkultur” inom ämnesområdena ”Kulturtechnik und Wasserwirtschaft”,

— de examensbevis som utfärdas av högskolan för tillämpad konst i Wien,

arkitekturstudier,

— de examensbevis som utfärdas av akademien för de bildande konsterna i Wien, arkitekturstudier,

— de examensbevis för ingenjörer (Ing.) som utfärdas av tekniska högskolor eller tekniska byggnadshögskolor samt bevis som ”Baumeister”, som styrker minst sex års yrkeserfarenhet i Österrike och som stadfästs genom en examen,

— de examensbevis som utfärdas av högskolan för konstnärlig och industriell formgivning i Linz, arkitekturstudier,

— behörighetsbevis för högskoleingenjörer eller ingenjörskonsulter inom byggnation (”Hochbau”, ”Bauwesen”, ”Wirtschaftsingenieurwesen-Bauwesen”, ”Kulturtechnik und Wasserwirtschaft”) enligt lagen om väg- och vattenbyggnadsingenjörer (Ziviltechniker-gesetz, BGBl nr 156/1994).

m) *I Norge*

— de examensbevis (som sivilarkitekt) som utfärdas av Norges Tekniska Högskola vid Trondheims universitet, Oslo arkitekturhögskola och Bergens arkitekturhögskola,

— intyg om medlemskap i ”Norske Arkitekters Landsforbund” (NAL), om personerna i fråga har erhållit sin utbildning i ett land som omfattas av detta direktiv.

n) *I Sverige*

— arkitektexamen som utfärdas av Tekniska högskolan i Stockholm, Chalmers tekniska högskola och universitetet i Lund (arkitekt),

— intyg om medlemskap i ”Svenska Arkitekters Riksförbund” (SAR), om personerna i fråga har erhållit sin utbildning i ett land som omfattas av detta direktiv.”

V. HANDEL OCH AGENTUR- VERKSAMHET

1. Agenturverksamhet inom handel, industri och hantverk

364 L 0224: Rådets direktiv 64/224/EEG av

den 25 februari 1964 om att uppnå etableringsfrihet och frihet att tillhandahålla tjänster som agent vid affärstransaktioner i handel, industri och hantverk (EGT nr 56, 4.4.1964, s. 869/64) i dess lydelse enligt

— 172 B: Anslutningsakten för Danmark,

Följande tillägg skall göras i artikel 3:

	<u>Egenföretagare</u>	<u>Anställda</u>
”Finland:	Kauppa-agentti/ Handelsagent Kauppaedustaja/ Handelsrepresentant	Myyntimies/Försäljare
Norge:	Handelsagent Kommisjonær Grossist	Handelsagent Selger Representant
Sverige:	Handelsagent Mäklare Kommissionär”	Handelsresande
Österrike:	Handelsagent	Handlungsreisender”.

2. Handel med och distribution av giftiga ämnen

374 L 0557: Rådets direktiv 74/557/EEG av den 4 juni 1974 om att uppnå etableringsfrihet och frihet att tillhandahålla tjänster som egenföretagare och agent inom handel med och distribution av giftiga ämnen (EGT nr L 307, 18.11.1974, s. 5).

Följande tillägg skall göras i bilagan:

”— Finland

1. Kemikalier som omfattas av Kemikalielag (744/89) och andra föreskrifter i ämnet.

2. Biologiska bekämpningsmedel som omfattas av Lag om bekämpningsmedel och andra föreskrifter i ämnet.

— Norge

1. Substanser och preparat enligt föreskrifterna av den 1 juni 1990 om märkning av och handel med hälsofarliga substanser och preparat.

2. Substanser och preparat enligt föreskrift-

Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 14),

— 179 H: Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— 185 I: Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

erna av den 3 juli 1990 om en förteckning över substanser och om varningstexter.

3. Kemikalier enligt föreskrifterna av den 10 april 1984 om tillhandahållande, insamling, mottagande och bortskaffande av farligt avfall.

4. Bekämpningsmedel enligt lagen av den 5 april 1963 om bekämpningsmedel, föreskrifterna av den 7 februari 1992 om bekämpningsmedel och föreskrifterna av den 7 augusti 1987 om krav för godkännande som importör av bekämpningsmedel.

5. Asbest och asbesthaltiga produkter enligt föreskrifterna av den 16 augusti 1991 om asbest.

6. Organiska lösningsmedel och preparat med organiska lösningsmedel enligt föreskrifterna av den 9 december 1982 om märkning till skydd mot farliga ämnen i luften på arbetsplatser.

— Sverige

1. Ytterst farliga och mycket farliga kemiska produkter som avses i förordningen om kemiska produkter (1985:835).

2. Vissa föregångare till narkotika som avses i föreskrifterna om tillstånd att tillverka, saluföra och distribuera giftiga och mycket vådliga kemiska produkter (KIFS 1986:5, KIFS 1990:9).

3. De bekämpningsmedel, klass 1, som avses i förordningen 1985:836.

4. Det miljöfarliga avfall som avses i förordningen 1985:841.

5. PCB och de kemiska produkter innehållande PCB som avses i förordningen 1985:837.

6. De substanser som finns uppräknade i grupp B i kungörelsen om föreskrifter för sanitära gränsvärden (AFS 1990:13).

7. Asbest och de material innehållande asbest som avses i kungörelsen AFS 1986:2.

— *Österrike*

Giftiga substanser och preparat som är klassificerade som "starkt giftiga" eller "giftiga" enligt lagen om kemiska substanser (Chemikaliengesetz BGBl. nr 326/1987), och enligt föreskrifter som ansluter till lagen (§ 217 punkt 1 i Gewerbeordnung BGBl. nr 194/1994)."

VI. TJÄNSTER FÖRKNIPPADE MED TRANSPORTER

382 L 0470: Rådets direktiv 82/470/EEG av den 29 juni 1982 om åtgärder för att underlätta ett effektivt utövande av etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla tjänster som egenföretagare inom vissa tjänster som är förknippade med transporter och kommunikationer och resebyråer (ISIC-grupp 718) samt lagring och magasinering (ISIC-grupp 720) (EGT nr L 213, 21.7.1982, s. 1) i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

Följande tillägg skall göras i slutet av artikel 3:

”*Finland*

A. huolitsija-speditör

- laivanselvittäjä-skeppsmäklare
- B. matkanjärjestäjä-researrangör
matkanvälittäjä-reseförmedlare
- C. —
- D. autonselvittäjä-bilmäklare

Norge

- A. speditør
skipsmegler
- B. reisebyrå
reisearrangør
- C. oppbevaring
- D. bilinspektør

Sverige

- A. speditör
skeppsmäklare
- B. resebyrå
- C. magasinering
lagring
förvaring
- D. bilinspektör
bilprovare
bilbesiktningsman

Österrike

- A. Spediteur
Transportagent
Frachtenreklamation
- B. Reisebüro
- C. Lagerhalter
Tierpfleger
- D. Kraftfahrzeugprüfer
Kraftfahrzeugsachverständiger
Wäger”.

VII. ÖVRIGA SEKTORER

Affärsmässiga tjänster när det gäller fast egendom och övriga sektorer

367 L 0043: Rådets direktiv 67/43/EEG av den 12 januari 1967 om att uppnå etableringsfrihet och frihet att tillhandahålla tjänster som egenföretagare inom 1. handel med och förvaltning av fast egendom (exklusive 6401) ur (ISIC-grupp 640) 2. vissa tjänster som inte finns klassificerade på annat håll (ISIC-grupp 839) (EGT nr 10, 19.1.1967, s. 140/67) i dess lydelse enligt

— **1 72 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 14),

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

Följande tillägg skall göras i slutet av artikel 2.3:

"I Finland:

— kiinteistövalittaja-fastighetsförmedlare, fastighetsmäklare.

I Norge:

— eiendomsmeglere, advokater,
— entreprenører, utbyggere av fast eiendom,
— eiendomsforvaltere,
— utleiekontorer.

I Sverige:

— fastighetsmäklare,
— (fastighets-)värderingsman,
— fastighetsförvaltare,

— byggnadsentreprenörer.

I Österrike:

— Immobilienmakler,
— Immobilienverwalter,
— Bauträger (Bauorganisator, Baubetreuer)."

E. OFFENTLIG UPPHANDLING

1. **393 L 0037:** Rådets direktiv 93/37/EEG av den 14 juni 1993 om samordning av förfarandena vid tilldelning av offentliga upphandlingskontrakt för bygg- och anläggningsarbeten (EGT nr L 199, 9.8.1993, s. 54).

a) Artikel 25 skall kompletteras med följande:

"— i Finland kaupparekisteri-handelsregistret
— i Norge foretaksregistret
— i Sverige aktiebolags-, handels- och föreningsregistren
— i Österrike Firmenbuch, Gewerberegister samt Mitgliederverzeichnisse der Landeskammern".

b) Följande skall läggas till i bilaga 1 "FÖR-

TECKNING ÖVER ORGAN OCH KATEGORIER AV ORGAN SOM LYDER UNDER OFFENTLIG RÄTT OCH SOM AVSES I ARTIKEL 1 b":

"XIII. ÖSTERRIKE

Samtliga organ som är underställda budgetgranskning av "Rechnungshof" (revisionsmyndighet) och som inte är av industriell eller kommersiell art.

XIV. FINLAND

Offentliga eller offentligt granskade organ eller företag som inte är av industriell eller kommersiell art.

XV. NORGE

Offentliga eller offentligt granskade organ eller företag som inte är av industriell eller kommersiell art.

Organ:

— Norsk Rikskringkasting
— Norges Bank
— Statens Lånekasse for Utdanning
— Statistisk Sentralbyrå
— Den Norske Stats Husbank
— Statens Innvandr- og Flyktningeboliger
— Medisinsk Innovasjon Rikshospitalet
— Norges Forskningsråd
— Statens Pensjonskasse

Kategorier:

— Statsbedrifter i h.h.t. lov av 25. juni 1965 nr. 3 om statsbedrifter
— Statsbanker
— Universitet og høyskoler etter lov av 16. juni 1989 nr. 77.

XVI. SVERIGE

Alla icke-kommersiella organ vars upphandling av varor står under tillsyn av Nämnden för offentlig upphandling."

2. **393 L 0036:** Rådets direktiv 93/36/EEG av den 14 juni 1993 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av varor (EGT nr L 199, 9.8.1993, s. 1).

a) Artikel 21 skall kompletteras med följande:

”i Finland kaupparegisteri/handelsregistret

i Norge foretaksregistret

i Sverige aktiebolags-, handels- och föreningsregistren

i Österrike Firmenbuch, Gewerberegister eller Mitgliederverzeichnisse der Landeskammern”.

b) Följande skall läggas till i bilaga 1:

”ÖSTERRIKE

Centrala upphandlande enheter

1. Bundeskanzleramt
2. Bundesministerium für auswärtige Angelegenheiten
3. Bundesministerium für wirtschaftliche Angelegenheiten, Abteilung Präsidium 1
4. Bundesministerium für Arbeit und Soziales, Amtswirtschaftsstelle
5. Bundesministerium für Finanzen
 - a) Amtswirtschaftsstelle
 - b) Abteilung VI/5 (EDV-Bereich des Bundesministeriums för Finanzen und des Bundesrechenamtes)
 - c) Abteilung III/I Beschaffung von technischen Geräten, Einrichtungen und Sachgütern für die Zollwache
6. Bundesministerium für Gesundheit, Sport und Konsumentenschutz
7. Bundesministerium für Inneres
8. Bundesministerium für Justiz, Amtswirtschaftsstelle
9. Bundesministerium für Landesverteidigung (Nichtkriegsmaterial ist in Anhang I, Teil II, Österreich, des GATT Übereinkommens über das öffentliche Beschaffungswesen enthalten)
10. Bundesministerium für Land- und Forstwirtschaft
11. Bundesministerium für Umwelt, Jugend

und Familie, Amtswirtschaftsstelle

12. Bundesministerium für Unterricht und Kunst

13. Bundesministerium für öffentliche Wirtschaft und Verkehr

14. Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung

15. Österreichisches Statistisches Zentralamt

16. Österreichische Staatsdruckerei

17. Bundesamt für Eich- und Vermessungswesen

18. Bundesversuchs- und Forschungsanstalt Arsenal (BVFA)

19. Bundesstaatliche Prothesenwerkstätten

20. Bundesprüfanstalt für Kraftfahrzeuge

21. Generaldirektion für die Post- und Telegraphenverwaltung (endast utrustning för postväsendet)

FINLAND

Centrala upphandlande enheter

1. Oikeusministeriö/Justitieministeriet
2. Rahapaja Oy/Myntverket Ab
3. Painatuskeskus Oy/Tryckericentralen Ab
4. Metsähallitus/Forststyrelsen
5. Maanmittaushallitus/Lantmäteristytelsen
6. Maatalouden tutkimuskeskus/Lantbrukets forskningscentral
7. Ilmailuhallitus/Luftfartsverket
8. Ilmatieteen laitos/Meteorologiska institutet
9. Merenkulkuhallitus/Sjöfartsstyrelsen
10. Valtion teknillinen tutkimuskeskus/Sta- tens tekniska forskningscentral
11. Valtion Hankintakeskus/Statens upphandlingscentral
12. Vesi- ja ympäristöhallitus/Vatten- och miljöstyrelsen

13. Opetushallitus/Utbildningsstyrelsen

1. Rikspolisstyrelsen

NORGE

2. Kriminalvårdsstyrelsen

Centrala upphandlande enheter

3. Försvarets sjukvårdsstyrelse

1. Statens vegvesen

4. Fortifikationsförvaltningen

2. Postverket

5. Försvarets materielverk

3. Rikshospitalet

6. Statens räddningsverk

4. Universitetet i Oslo

7. Kustbevakningen

5. Politiet

8. Socialstyrelsen

6. Norsk Rikskringkasting

9. Läkemedelsverket

7. Universitetet i Trondheim

10. Postverket

8. Universitetet i Bergen

11. Vägverket

9. Kystdirektoratet

12. Sjöfartsverket

10. Universitetet i Tromsø

13. Luftfartsverket

11. Statens forurensingstilsyn

14. Generaltullstyrelsen

12. Luftfartsverket

15. Byggnadsstyrelsen

13. Forsvarsdepartementet

16. Riksskatteverket

14. Försvarets Sanitet

17. Skogsstyrelsen

15. Luftförsvarets Forsyningskommando

18. AMU-gruppen

16. Hærens Forsyningskommando

19. Statens lantmäteriverk

17. Sjöförsvarets Forsyningskommando

20. Närings- och teknikutvecklingsverket

18. Försvarets Felles Materielltjeneste

21. Domänverket

19. Norges Statsbaner för upphandling av

22. Statistiska centralbyrån

— betongsliprar

23. Statskontoret".

— bromsdelar till den rullande vagnparken

— reservdelar till maskiner för underhåll av banan

— diesel

— tjänstebilar och tjänstelastbilar

3. **393 L 0038:** Rådets direktiv 93/38/EEG av den 14 juni 1993 om samordning av upphandlingsförfarandena för enheter som har verksamhet inom vatten-, energi-, transport- och telekommunikationssektorerna (EGT nr L 189, 9.8.1993, s. 84).

SVERIGE

Centrala upphandlande enheter. Listan omfattar också underlydande regionala och lokala organ

a) Följande skall läggas till i bilaga 1

”PRODUKTION, TRANSPORT ELLER DISTRIBUTION AV DRICKSVATTEN”:

14. desember 1917 nr. 17 eller Energiloven av 29. juni 1990 nr. 50.

”ÖSTERRIKE

Lokala myndigheter (Gemeinden) och sammanslutningar av lokala myndigheter (Gemeindeverbände) som producerar, transporterar eller distribuerar dricksvatten enligt Wasserversorgungsgesetze för Österrikes nio Länder.

SVERIGE

Enheter som transporterar eller distribuerar elektricitet med stöd av koncession enligt lagen (1902:71 s. 1) innefattande vissa bestämmelser om elektriska anläggningar.”

FINLAND

Enheter som producerar, transporterar eller distribuerar dricksvatten enligt paragraf 1 i lagen om allmänna vatten- och avloppsverk (982/77) av den 23 december 1977.

c) Följande skall läggas till i bilaga 3 ”TRANSPORT ELLER DISTRIBUTION AV GAS ELLER VÄRME”:

”ÖSTERRIKE

Gas: upphandlande enheter som svarar för transport eller distribution enligt Energie-wirtschaftsgesetz 1935, dRGBI. I S 1451/1935 i dess lydelse enligt dRGBI. I S 467/1941.

Värme: upphandlande enheter som transporterar eller distribuerar värme på licens enligt Österrikes Handels- och industriförfattning (Gewerbeordnung), (BGBl. Nr. 50/1974, senaste lydelse BGBl. Nr. 458/1993).

FINLAND

Kommunala energibolag, eller enheter, eller sammanslutningar av enheter som transporterar eller distribuerar gas eller värme med stöd av koncession beviljad av kommunala myndigheter.

NORGE

Enheter som transporterar eller distribuerar gas eller värme enligt Lov av 18. april 1986 nr. 10 om bygging og drift av fjernvarmeanlegg eller Energiloven av 29. juni 1990 nr. 50.

SVERIGE

Enheter som transporterar eller distribuerar gas eller värme med stöd av koncession enligt lagen (1978:160) om vissa rörledningar.”

d) Följande skall läggas till i bilaga 4 ”UNDERSÖKNING AV FÖREKOMSTEN AV OCH UTVINNING AV OLJA OCH GAS”:

”ÖSTERRIKE

Enheter enligt Berggesetz 1975 (BGBl. Nr. 259/1975, senaste lydelse BGBl. Nr. 193/1993).

NORGE

Upphandlande enheter som omfattas av Petroleumsløven av 22. mars 1985 nr. 11 och

NORGE

Enheter som producerar, transporterar eller distribuerar elektricitet enligt Lov av 19. juni 1969 om bygging og drift av elektriske anlegg, Lov av 14. desember 1917 nr. 16 om erverv av vannfall, bergverk og annen fast eiendom m.v., I, jfr kap. V eller Vassdragsreguleringsløven av

FINLAND

Enheter som producerar, transporterar och distribuerar elektricitet med stöd av samtycke enligt paragraf 27 i ellagen (319/79) av den 16 mars 1979.

”ÖSTERRIKE

Enheter som svarar för produktion, transport eller distribution enligt den andra Vers-taatlichungsgesetz (BGBl. Nr. 81/1942, senaste lydelse BGBl. Nr. 762/1992) och Elektrizitäts-wirtschaftsgesetz (BGBl. Nr. 260/1975, senaste lydelse BGBl. Nr. 131/1979), inklusive Elektrizitätswirtschaftsgesetzen för Österrikes nio Länder.

föreskrifter enligt lagen eller av Lov av 14. mai 1973 nr. 21 om undersøkelse etter og utvinning av petroleum i grunnen under norsk landområde.

SVERIGE

Enheter som undersöker förekomsten av eller utvinner olja eller gas med stöd av koncession enligt minerallagen (1991:45) eller som erhållit tillstånd enligt lagen (1966:314) om kontinentalsockeln.”

e) Följande skall läggas till i bilaga 5 ”UNDERSÖKNING AV FÖREKOMSTEN AV OCH UTVINNING AV KOL ELLER ANDRA FASTA BRÄNSLEN”:

”ÖSTERRIKE

Enheter som svarar för undersökning av förekomsten av och utvinning av kol eller andra fasta bränslen enligt Berggesetz 1975 (BGBl. Nr. 259/1975).

FINLAND

Enheter som svarar för undersökning av förekomsten av och utvinning av kol eller andra fasta bränslen och som är verksamma med ensamrätt enligt paragraf 1 och 2 lagen om rätt att överlåta statens markegendom och inkomstgivande rättigheter (687/78).

NORGE

—

SVERIGE

Enheter som undersöker förekomsten av eller utvinner kol eller andra fasta bränslen med stöd av koncession enligt minerallagen (1991:45) eller lagen (1985:620) om vissa torvfyndigheter eller som erhållit tillstånd enligt lagen (1966:314) om kontinentalsockeln.”

f) Följande skall läggas till i bilaga 6 ”UPPHANDLANDE ENHETER INOM SEKTORN JÄRNVÄGSTJÄNSTER”:

”ÖSTERRIKE

Enheter som tillhandahåller järnvägstjänster enligt Eisenbahngesetz 1957 (BGBl. Nr. 60/1957).

FINLAND

Valtionrautatiet, Statsjärnvägarna.

NORGE

Norges Statsbaner (NSB) och enheter verksamma enligt Jernbaneloven av 11. juni 1993 nr. 100.

SVERIGE

Offentliga enheter som tillhandahåller järnvägstransporter i enlighet med förordningen (1988:1379) om statens spåranslagningar och lagen (1990:1157) om järnvägssäkerhet.

Regionala och lokala offentliga enheter som driver regional och lokal järnvägstrafik enligt lagen (1978:438) om huvudmannskap för viss kollektiv persontrafik.

Privata enheter som tillhandahåller järnvägstransporter med stöd av tillstånd enligt förordningen (1988:1379) om statens spåranslagningar i de fall sådant tillstånd är i enlighet med artikel 2.3 i direktivet.”

g) Följande skall läggas till i bilaga 7 ”UPPHANDLANDE ENHETER INOM SEKTORN TJÄNSTER INOM JÄRNVÄGAR I STADSTRAFIK, SPÅRVAGNAR, TRÅDBUSSAR ELLER BUSSAR”:

”ÖSTERRIKE

Enheter som tillhandahåller transporttjänster enligt Eisenbahngesetz 1957 (BGBl. Nr. 60/1957) och Kraftfahrlinengesetz 1952 (BGBl. Nr. 84/1952).

FINLAND

De offentliga eller privata enheter som tillhandahåller busstjänster enligt lagen (343/91) om tillståndspliktig persontrafik på väg samt det organ, Helsingfors stads trafikverk, som tillhandahåller tunnelbane- och spårvagnstjänster för allmänheten.

NORGE

Norges Statsbaner (NSB) och enheter som är verksamma enligt Jernbaneloven av 11. juni 1993 nr. 100.

SVERIGE

Offentliga enheter som tillhandahåller järnvägs- och spårvagnstransporter i stadstrafik enligt lagen (1978:438) om huvudmannskap för viss kollektiv persontrafik och lagen (1990:1157) om järnvägssäkerhet. Offentliga eller privata enheter som tillhandahåller trådbuss- eller busstransporter i enlighet med lagen (1978:438) om huvudmannskap för viss kol-

ektiv persontrafik och lagen (1988:263) om yrkestrafik.”

h) Följande skall läggas till i bilaga 8 ”UPPHANDLANDE ENHETER INOM SEKTORN FLYGPLATSANORDNINGAR”:

”ÖSTERRIKE

Austro Control GmbH
Enheter enligt artikel 60—80 Luftfahrtgesetz 1957 (BGBl. Nr. 253/1957).

FINLAND

Flygplatser som förvaltas av Luftfartsverket enligt lagen om luftfart (595/64).

NORGE

Enheter verksamma på luftfartsområdet enligt Lov av 11. juni 1993 nr. 101 om luftfart.

SVERIGE

Statligt ägda och förvaltade flygplatser enligt lagen (1957:297) om luftfart.

Privat ägda och förvaltade flygplatser med tillstånd till exploatering enligt lagen, där sådant tillstånd är förenligt med rekvisiten i artikel 2.3 i direktivet.”

i) Följande skall läggas till i bilaga 9 ”UPPHANDLANDE ENHETER INOM SEKTORN YTTRE ELLER INRE HAMNAR ELLER ANDRA TERMINALANORDNINGAR”:

”ÖSTERRIKE

Inre hamnar som helt eller delvis ägs av Länder och/eller Gemeinden.

FINLAND

Hamnar verksamma enligt lagen om kommunala hamnanordningar och trafikavgifter (955/76).

Saima kanal (Saimaan kanavan hoitokunta).

NORGE

Norges Statsbaner (NSB) (järnvägsterminaler).

Enheter verksamma enligt Havneloven av 8. juni 1984 nr. 51.

SVERIGE

Hamnar och terminalanordningar enligt lag-

en (1983:293) om inrättande, utvidgning och avlysning av allmän farled och allmän hamn, förordningen (1983:744) om trafiken på Göta kanal.”

j) Följande skall läggas till i bilaga 10 ”DRIFT AV TELEKOMMUNIKATIONS-NÄT ELLER TILLHANDAHÅLLANDE AV TELEKOMMUNIKATIONSTJÄNSTER”:

”ÖSTERRIKE

Österreichische Post- und Telegraphenverwaltung (PTV).

FINLAND

Enheter verksamma med stöd av tillstånd förenliga med rekvisiten i artikel 2.3 i direktivet (paragraf 4 i lagen om televerksamhet (183/87) i dess lydelse enligt 676/92)).

NORGE

Enheter verksamma enligt Telegrafloven av 29. april 1899.

SVERIGE

Privata enheter verksamma med stöd av tillstånd förenliga med rekvisiten i artikel 2.3 i direktivet.”

4. 392 L 0013: Rådets direktiv 92/13/EEG av den 25 februari 1992 om samordning av gemenskapsregler om upphandlingsförfaranden tillämpade av företag och verk inom vatten-, energi-, transport- och telekommunikationssektorerna (EGT nr L 76, 23.3.1992, s. 14).

Följande skall läggas till i bilagan ”NATIONELLA MYNDIGHETER SOM FRAMSTÄLLNINGAR OM MEDLING KAN GÖRAS HOS ENLIGT ARTIKEL 9 I DIREKTIV 92/13/EEG”:

”ÖSTERRIKE

Bundesministerium für wirtschaftliche Angelegenheiten

FINLAND

Kauppa- ja teollisuusministeriö/Handels- och industriministeriet

NORGE

Nærings- og energidepartementet

SVERIGE

Nämnden för offentlig upphandling”.

5. **392 L 0050:** Rådets direktiv 92/50/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av tjänster (EGT nr L 209, 24.7.1992, s. 1).

I artikel 30.3 skall följande läggas till:

”— i Finland Kaupparekisteri/Handelsregistret

— i Norge Foretaksregistret

— i Sverige aktiebolags-, handels- eller föreningsregistren

— i Österrike Firmenbuch, the Gewerberegister, the Mitgliederverzeichnisse der Landeskammern”.

F. IMMATERIELL ÄGANDERÄTT OCH PRODUKTANSVAR

I. Patent

392 R 1768: Rådets förordning (EEG) nr 1768/92 av den 18 juni 1992 om införande av tilläggskydd för läkemedel (EGT nr L 182, 2.7.1992, s. 1).

a) I artikel 3 b skall följande läggas till:

”Vid tillämpningen av artikel 19.1 skall ett godkännande enligt finsk, norsk, svensk eller österrikisk nationell lag för att släppa ut en produkt på marknaden gälla som godkännande enligt direktiven 65/65/EEG och 81/851/EEG.”

b) Artikel 19.1 skall ersättas med följande:

”1. Skydd får ges produkter som vid tiden för anslutningen skyddas av ett giltigt patent och som efter den 1 januari 1985 första gången godkändes för att släppas ut på marknaden som läkemedel i gemenskapen eller inom Finlands, Norges, Sveriges eller Österrikes territorium.

För skydd som ges i Danmark, Finland, Norge och Tyskland skall den 1 januari 1988 gälla som datum i stället för den 1 januari 1985.

För skydd som ges i Belgien, Italien och Österrike skall den 1 januari 1982 gälla som

datum i stället för den 1 januari 1985.”

c) I artikel 20 skall följande stycke läggas till:

”Såvitt avser Österrike, Finland, Norge och Sverige, skall denna förordning inte tillämpas i fall då skydd har getts före anslutningen enligt deras nationella lagstiftning.”

II. Halvledarprodukter

390 D 0510: Rådets första beslut 90/510/EEG av den 9 oktober 1990 om utsträckning av det rättsliga skyddet för kretsmönster hos halvledarprodukter till personer från vissa länder och territorier (EGT nr L 285, 17.10.1990, s. 29), i dess lydelse enligt

— **393 D 0017:** Rådets beslut 93/17/EEG av den 21 december 1992 (EGT nr L 11, 19.1.1993, s. 22).

I bilagan skall uppgifterna om Finland, Norge, Sverige och Österrike utgå.

XII. ENERGI

1. **358 X 1101 P 0534 Euratom-rådet:** Stadga för Euratoms bränsleförsörjningsbyrå (EGT nr 27, 6.12.1958 s. 534/58), i dess lydelse enligt

— **373 D 0045:** Rådets beslut 73/45/Euratom av den 8 mars 1973 om ändring av stadgarna för Euratoms bränsleförsörjningsbyrå med anledning av nya medlemsstaters anslutning till gemenskapen (EGT nr L 83, 30.3.1973, s. 20),

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

a) Artikel V.1 och V.2 skall ersättas med följande:

”1. Byråns kapital skall vara 4 416 000 europeiska beräkningsenheter.

2. Kapitalet skall vara fördelat på följande sätt:

Belgien	4,34 %
Danmark	2,17 %
Tyskland	15,21 %
Grekland	4,34 %
Spanien	9,42 %
Frankrike	15,21 %
Irland	0,72 %
Italien	15,21 %
Luxemburg	0,72 %
Nederländerna	4,34 %
Norge	0,72 %
Österrike	2,17 %
Portugal	4,34 %
Finland	2,17 %
Sverige	4,34 %
Förenade kungariket	15,21 %”;

b) Artikel X.1 och X.2 skall ersättas med följande:

”1. En rådgivande kommitté vid byrån skall inrättas och ha femtiotvå ledamöter.

2. Platserna skall fördelas mellan medborgare i medlemsstaterna på följande sätt:

Belgien	13 ledamöter
Danmark	2 ledamöter
Tyskland	6 ledamöter
Grekland	3 ledamöter
Spanien	5 ledamöter
Frankrike	6 ledamöter
Irland	1 ledamot
Italien	6 ledamöter
Luxemburg	—
Nederländerna	3 ledamöter
Norge	1 ledamot
Österrike	2 ledamöter
Portugal	3 ledamöter
Finland	2 ledamöter
Sverige	3 ledamöter
Förenade kungariket	6 ledamöter.”.

2. **372 D 0443:** Rådets beslut 72/443/EKSG av den 22 december 1972 om pristillnärmning vid försäljning av kol på den gemensamma marknaden (EGT nr L 297, 30.12.1972, s. 45), i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **386 S 2526:** Kommissionens beslut 2526/86/EKSG av den 31 juli 1986 (EGT nr L 222, 8.8.1986, s. 8).

I bilaga 3 skall följande läggas till efter punkt k:

- ”l) Österrike
- m) Norge
- n) Finland
- o) Sverige”.

3. **377 D 0190:** Kommissionens beslut 77/190/EEG av den 26 januari 1977 om genomförande av direktiv 76/491/EEG om ett gemenskapsförfarande för information och samråd om priser på råolja och petroleumprodukter i gemenskapen (EGT nr L 61, 5.3.1977, s. 34), i dess lydelse enligt

— **379 D 0609:** Kommissionens beslut 79/607/EEG av den 30 maj 1979 (EGT nr L 170, 9.7.1979, s. 1),

— **380 D 0983:** Kommissionens beslut 80/983/EEG av den 4 september 1980 (EGT nr L 281, 25.10.1980, s. 26),

— **381 D 0883:** Kommissionens beslut 81/883/EEG av den 14 oktober 1981 (EGT nr L 324, 12.11.1981, s. 19),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

a) I tillägg A "BETECKNINGAR FÖR PETROLEUMPRODUKTER" skall följande läggas till i tabellen :

”

Radnummer i tabell 4	Beteckningar som används i medlemsstaterna			
	Österrike	Norge	Finland	Sverige
I Motorbränslen				
1	Superbenzin, Superplus	Høyoktanbensin	Moottoribensiini 99	Motorbensin 98
2	Eurosuper 95	Lavoktanbensin 95, blyfri	Moottori- bensiini 95, lyijytön	Motorbensin 95, blyfi
3	Normalbenzin	—	—	—
4	Dieselmotordrivmedel	Autodiesel	Dieselöljy	Dieselolja
II Bränslen för hushållsbruk				
5	Gasöl für Heizz- wecke (Heizöl extra leicht)	Fyringsolja nr 1	Kevyt polttoöljy	Lätt eldningsolja
6	Heizöl leicht	—	Kevyt polttoöljy suurkiinteistö- käyttöön	Lätt eldningsolja för storfastighetsbruk
7	Heizöl mittel	Fyringsparafin	Lämmityspetroli	Fotogen för uppvärmning
III Industribränslen				
8	Heizöl schwer HS 2	Tung fyringsolja	Raskas polttoöljy	Tung brännolja
9	Heizöl schwer HS 1	—	Raskas polttoöljy, vähäriikkinen	Tung brännolja lågsvavlig”;

”

b) I tillägg B "MOTORDRIVMEDELSSPECIFIKATIONER" skall följande läggas till i tabellen:

	Österrike	Norge	Finland	Sverige
a) Premiumbensin	Premiumbensin			
	Super plus			
Densitet (15° C)	0,725—0,780	0,725—0,780	0,725—0,770	0,725—0,775
Oktantal: RON	min. 98,0	min. 98,0	min. 99,0	min. 98,0
MON	min. 87,0	min. 87,0	min. 87,4	min. 87,0
Värmevärde (Kcal/kg)	—	—	10 400	10 400 ⁽¹⁾
Blyhalt (g/l)	max. 0,013	max. 0,15	max. 0,15	max. 0,15
b) Euro-Super 95				
Densitet (15° C)	max. 0,780	0,730—0,780	0,725—0,770	0,725—0,780
Oktantal: RON	min. 95,0	min. 95,0	min. 95,0	min. 95,0
MON	min. 85,0	min. 85,0	min. 85,0	min. 85,0
Värmevärde (Kcal/kg)	—	—	10 400	10 400 ⁽¹⁾
Blyhalt (g/l)	max. 0,013	max. 0,013	max. 0,003	max. 0,013
c) Regularbensin blyfri				
Densitet (15° C)	0,725—0,780			
Oktantal: RON	min. 91,0			
MON	min. 82,5			
Värmevärde (Kcal/kg)	—			
Blyhalt (g/l)	max. 0,013			
d) Dieselolja				
Densitet (15°)	0,820—0,860	0,820—0,860	0,800—0,860	0,800—0,860
Oktantal	min. 49	min. 45	min. 45	min. 45
Värmevärde (Kcal/kg)	—	—	10 250	10 300 ⁽¹⁾
Svavelhalt (%)	min. 0,15	max. 0,20	max. 0,20	max. 0,20

⁽¹⁾ Ej specificerat i svensk standard. De angivna talen är normalvärden för de produkter som omsätts .”.

c) I tillägg C "BRÄNSLESPECIFIKATIONER" skall följande läggas till i tabellen:

	Österrike	Norge	Finland	Sverige
a) Bränsle för bostadsuppvärmning				
Eldningsolja				
Densitet (15°C)	max. 0,845	0,820—0,870	0,820—0,860	0,820—0,860 ⁽¹⁾
Värmevärde (Kcal/kg)	—	—	10 250	10 200 ⁽¹⁾
Svavelhalt (%)	max. 0,10	max. 0,2	≤ 0,2	max. 0,2
Stelningspunkt (°C)	—8	—8	≤ 15	max. —6
Tunn eldningsolja				
Densitet (15°C)	0,900—0,935	—	0,840—0,890	0,880—0,920 ⁽¹⁾
Värmevärde (Kcal/kg)	—	—	10 140	10 000 ⁽¹⁾
Svavelhalt (%)	0,20	—	< 0,2	max. 0,8
Stelningspunkt (°C)	—15	—	≤ —2	max. 5
Tjock eldningsolja				
Densitet (15°C)	0,900—0,980			
Värmevärde (Kcal/kg)	—			
Svavelhalt (%)	0,60			
Stelningspunkt (°C)	0			
Eldningsfotogen				
Densitet (15°C)	—	0,780—0,815	0,775—0,840	max. 0,830
Värmevärde (Kcal/kg)	—	—	10 300	10 350 ⁽¹⁾
b) Industribränslen				
<u>Hög svavelhalt</u>				
Densitet (15°C)	0,970—1,030	—	< 1,040	(1)
Värmevärde (Kcal/kg)	—	—	9 460	—
Svavelhalt (%)	max. 2,00	max. 2,5	< 2,7	—
<u>Låg svavelhalt</u>				
Densitet (15°C)	0,970—1,030	—	0,910—0,990	0,920—0,960 ⁽¹⁾
Värmevärde (Kcal/kg)	—	—	9 670	9 900 ⁽¹⁾
Svavelhalt (%)	max. 1,00	min. 1,0	< 1,0	max. 0,8 (04)

⁽¹⁾ Ej specificerat i svensk standard. De angivna talen är normalvärden för de produkter som omsätts ”;”.

4. **390 L 0377:** Rådets direktiv 90/377/EEG av den 29 juni 1990 om ett gemenskapsförfarande för att främja öppenheten beträffande prissättningen på gas och el levererad till industriella slutanvändare (EGT nr L 185, 17.7.1990, s. 16), i dess lydelse enligt

— **393 L 0087:** Kommissionens direktiv 93/87/EEG av den 28 oktober 1993 (EGT nr L 277, 10.11.1993, s. 32).

a) Följande skall införas i bilaga 1 punkt 11:

”— Österrike: Wien”
 ”— Finland: Landet i dess helhet”

Följande skall införas i bilagan:

”Österrike	Österreichische Elektrizitätswirtschaft AG	Högspänningsnät
	Tiroler Wasserkraftwerke AG	Högspänningsnät
	Vorarlberger Kraftwerke AG	Högspänningsnät
	Vorarlberger Illwerke AG	Högspänningsnät”
”Norge	Statnett SF	Högspänningsnät”
”Finland	Imatran Voima Oy/ IVO Voimansiirto Oy	Högspänningsnät
	Teollisuuden Voimansiirto Oy	Högspänningsnät”
”Sverige	Affärsverket svenska kraftnät	Högspänningsnät”.

6. **391 L 0296:** Rådets direktiv 91/296/EEG av den 31 maj 1991 om transitering av naturgas genom gasledningsnät (EGT nr L 147, 12.6.1991, s. 37).

Följande skall införas i bilagan:

”Österrike	ÖMV Aktiengesellschaft	Högtrycksnät”
”Finland	Neste Oy	Högtrycksnät”
”Sverige	Vattenfall Naturgas AB Sydgas AB	Högtrycksnät Högtrycksnät”.

7. **392 D 0167:** Kommissionens beslut 92/167/EEG av den 4 mars 1992 om inrättande av en expertkommitté för transitering av elektricitet genom kraftledningsnät (EGT nr L 74, 20.3.1992, s. 43).

Artikel 4 skall ersättas med följande:

”— Sverige: Landet i dess helhet”.

b) Följande skall införas i bilaga 2 punkt I.2:

”Österrike: Oberösterreich, Tyrolen, Wien”

”— Norge: Landet i dess helhet”

”— Finland: Landet i dess helhet”

”— Sverige: Landet i dess helhet”.

5. **390 L 0547:** Rådets direktiv 90/547/EEG av den 29 oktober 1990 om transitering av elektricitet genom kraftledningsnät (EGT nr L 313, 13.11.1990, s. 30).

"Artikel 4

Sammansättning

1. Kommittén skall ha 21 ledamöter, nämligen

— 16 företrädare för de kraftledningsnät som finns i gemenskapen (en företrädare per medlemsstat),

— tre fristående experter vars fackmässiga erfarenhet och kompetens inom området transitering av elektricitet i gemenskapen är allmänt erkända,

— en företrädare för Eurelectric,

— en företrädare för kommissionen.

2. Ledamöterna utses av kommissionen. De 16 företrädarna för kraftledningsnäten och företrädaren för Eurelectric skall utses från en lista med förslag som upprättas efter samråd med de berörda kretsarna och som innehåller minst två förslag för varje plats i kommittén."

XIII. TULL OCH INDIREKT
BESKATTNING

A. TULL

I. TEKNISK ANPASSNING AV TULL-
KODEXEN OCH DESS TILLÄMPNINGS-
FÖRESKRIFTER

a) Tullkodexen

392 R 2913: Rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT nr L 302, 19.10.1992, s. 1).

a) Artikel 3.1 skall ersättas med följande:

"Gemenskapens tullområde omfattar

— Belgiens territorium,

— Danmarks territorium utom Färöarna och Grönland,

— Tysklands territorium utom ön Helgo-

land och Büsingsens territorium (Fördraget av den 23 november 1964 mellan Förbundsrepubliken Tyskland och Schweiziska Edsförbundet),

— Spaniens territorium utom Ceuta och Melilla,

— Frankrikes territorium med undantag av de utomeuropeiska territorierna och "collectivités territoriales",

— Greklands territorium,

— Irlands territorium,

— Italiens territorium utom kommunerna Livigno och Campione d'Italia samt det territorialvatten i Luganosjön som finns mellan stranden och statsgränsen för området mellan Ponte Tresa och Porto Ceresio,

— Luxemburgs territorium,

— Nederländernas territorium i Europa,

— Norges territorium utom Spetsbergen,

— Österrikes territorium,

— Portugals territorium,

— Finlands territorium, inklusive Åland under förutsättning att en förklaring enligt Romfördragets artikel 227.5 avges,

— Sveriges territorium,

— det territorium som tillhör Förenade kungariket Storbritannien inklusive Nordirland, öarna i Engelska kanalen och Isle of Man."

b) Artikel 3.2 a skall upphävas.

b) Tillämpningsföreskrifter

393 R 2454: Kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT nr L 253, 11.10.1993 s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 3665:** Kommissionens förordning (EG) nr 3665/93 av den 21 december 1993 (EGT nr L 335, 31.12.1993, s. 1).

1. Artikel 26.1 tredje stycket skall ersättas med följande:

”Bestämmelserna om äkthetsintyg gäller druvor, whisky och tobak, bestämmelserna om ursprungsintyg gäller vin och bestämmelserna om kvalitetsintyg gäller natriumnitrat.”

2. Tabellen under artikel 26 skall ändras på följande sätt:

a) Följande text för varor i grupp två skall utgå:

”Österrike ” i kolumn 5,

”Agrarmarkt Austria AMA” i kolumn 6,

”Wien” i kolumn 7.”

b) Grupp 5 skall utgå.

3. Artikel 27.2 andra strecksatsen skall ersättas med följande:

”— För varor som enligt tabellen i artikel 26 hör till grupp 4, vitt papper som har en gul rand och som väger minst 40 g/m²”.

4. Artikel 29.1 tredje strecksatsen skall ersättas med följande:

”— 6 månader för varor i grupp 7 i tabellen”.

5. I artikel 62 tredje stycket skall följande införas efter orden ”emitido a posteriori”:

”— annettu jälkikäteen/utfärdat i efterhand

— utstedt i etterhånd

— utfärdat i efterhand”.

6. I artikel 75.1 c skall följande utgå:

”Österrike, Finland, Norge, Sverige eller”.

7. Artikel 80 skall ersättas med följande:

”Artikel 80

Ursprungsvaror som avses i detta avsnitt

har, vid import till gemenskapen, rätt till tullförmåner enligt artikel 66 mot uppvisande av ett ursprungsintyg som en schweizisk tullmyndighet utfärdat enligt formulär A på grundval av ett ursprungsintyg enligt formulär A från exportlandets behöriga myndigheter, under förutsättning att villkoren enligt artikel 75 är uppfyllda och att Schweiz bistår gemenskapen genom att ge dess tullmyndigheter rätt att kontrollera äktheten hos och riktigheten av ursprungsintyg enligt formulär A. Det kontrollförfarande som anges i artikel 95 skall tillämpas också i dessa fall. Tidsfristen enligt artikel 95.3 första stycket skall utsträckas till åtta månader.”

8. Artikel 96 skall ersättas med följande:

”Artikel 96

I fall då Schweiz har beviljat tullförmåner för vissa varor med ursprung i utvecklingsländer skall artikel 75.1 c och artikel 80 tillämpas på varor från ett sådant land endast om Schweiz själv tillämpar motsvarande bestämmelser.”

9. I artikel 107.3 skall följande läggas till:

”— annettu jälkikäteen/utfärdat i efterhand

— utstedt i etterhånd

— utfärdat i efterhand”.

10. I artikel 108.2 skall följande läggas till:

”— KAKSOISKAPPALE/DUPLIKAT

— DUPLIKAT

— DUPLIKAT”.

11. Artikel 163.2 skall ersättas med följande:

”Tullvärdet för varor, som förs in i gemenskapens tullområde och som sedan förs vidare till någon annan del av området genom territorierna för Bulgarien, Estland, Lettland, Litauen, Polen, Rumänien, Ryssland, Schweiz, Slovakien, Tjeckien, Ungern, Vitryssland eller det tidigare Jugoslavien sådant det var den 1 januari 1991, skall bestämmas med ledning av den plats inom tullområdet dit varorna först

kom, under förutsättning att de förs direkt genom dessa länder längs en bruklig transportväg genom ett sådant territorium till bestämmelseorten.”

12. Artikel 163.4 skall ersättas med följande:

”Punkterna 2 och 3 gäller också i fall då man av skäl som enbart hänför sig till själva transporten lastar av eller lastar om varorna eller tillfälligt avbryter transporten i Bulgarien, Estland, Lettland, Litauen, Polen, Rumänien, Ryssland, Schweiz, Slovakien, Tjeckien, Ungern, Vitryssland eller det tidigare Jugoslavien sådant det var den 1 januari 1991.”

13. Följande skall läggas till i artikel 280.3:

”— Yksinkertaistettu vienti/Förenklad export

— Forenklet utførsel

— Förenklad export”.

14. I artikel 298.2 skall följande strecksatser läggas till under strecksatsen ”i fält 104”:

”— TIETTY KÄYTTÖTARKOITUS: SIIRRONSAAJAN KÄYTTÖÖN ASETETTAVIA TAVAROITA (ASETUS (ETY) No 2454/93, 298 ARTIKLA)/SÄRSKILT ÄNDAMÅL: VARORNA SKALL STÄLLAS TILL MOTTAGARENS FÖRFOGANDE (ARTIKEL 298/FÖRORDNING (EEG) nr 2454/93)

— SLUTTBRUK: VARER SOM SKAL STILLES TIL RÅDIGHET FOR DEN DISPOSISJONSBERETTIGEDE (FORORDNING (EØF) Nr 2454/93, ARTIKKEL 298)

— SÄRSKILT ÄNDAMÅL: VARORNA SKALL STÄLLAS TILL MOTTAGARENS FÖRFOGANDE (ARTIKEL 298/FÖRORDNING (EEG) nr 2454/93)”.

15. Följande skall läggas till i artikel 299.3:

”— TIETTY KÄYTTÖTARKOITUS/
SÄRSKILT ÄNDAMÅL

— SLUTTBRUK

— SÄRSKILT ÄNDAMÅL”.

16. Följande skall läggas till i artikel 303.1:

”— TIETTY KÄYTTÖTARKOITUS: VIETÄVIKSI TARKOITETTUA TAVAROITA (ASETUS (ETY) No 2454/93, 303 ARTIKLA: EI SOVELLETA VALUUTTOJEN TASAUSMAKSUA EIKÄ MAATALOUSTUKEA)/SÄRSKILT ÄNDAMÅL: VAROR AVSEDDA FÖR EXPORT (ARTIKEL 303/FÖRORDNING (EEG) Nr 2454/93 MONETÄRA UTJÄMNINGSBELOPP OCH JORDBRUKSBIDRAG UTESLUTNA)

— SLUTTBRUK: VARER BESTEMT FOR UTFØRSEL (FORORDNING (EØF) Nr 2454/93, ARTIKKEL 303: ANVENDELSE AV MONETÆRE UTJEVNINGSBELØP OG TILBAKEBETALINGER I LANDBRUKSSEKTOREN ER UTELUKKET)

— SÄRSKILT ÄNDAMÅL: VAROR AVSEDDA FÖR EXPORT (ARTIKEL 303/FÖRORDNING (EEG) nr 2454/93 MONETÄRA UTJÄMNINGSBELOPP OCH JORDBRUKSBIDRAG UTESLUTNA)”.

17. Följande skall läggas till i artikel 318:

”— annettu jälkikäteen/utfärdat i efterhand

— utstedt i etterhånd

— utfärdat i efterhand”.

18. Följande skall läggas till i artikel 335.2 tredje stycket:

”— ote/utdrag

— utdrag

— utdrag”.

19. I artikel 361.2 skall följande text införas efter ”— toepassing van artikel 361, punt 2, van Verordening (EEG) nr. 2454/93,”:

”— asetuksen (ETY) No 2454/93, 361 artiklan 2 kohtaa sovellettu/tillämpning av artikel 361.2 i förordning (EEG) nr 2454/93,

— anvendelse av Artikel 361 nr. 2 i forordning(EØF) Nr 2454/93,

— tillämpning av artikel 361.2 i förordning (EEG) nr 2454/93”.

20. I artikel 371 skall följande text införas efter "BEPERKTE GELDIGHED — TOEPASSING VAN ARTIKEL 371 VAN VERORDENING (EEG) Nr. 2454/93,":

"— VOIMASSA RAJOITETUSTI: ASETUKSEN (ETY) N:o 2454/93 371 ARTIKLAA SOVELLETTU/BEGRÄNSAD GILTIGHET — TILLÄMPNING AV ARTIKEL 371, FÖRORDNING (EEG) Nr 2454/93

— BEGRENSET GYLDIGHET : ANVENDELSE AV FORORDNING (EØF) NR 2454/93 ARTIKKEL 371

— BEGRÄNSAD GILTIGHET — TILLÄMPNING AV ARTIKEL 371 FÖRORDNING (EEG) nr 2454/93"

21. Följande skall läggas till i artikel 392.2:

"— yksinkertaistettu menettely/förenklat förfarande

— forenklet prosedyre

— förenklat förfarande"

22. Följande skall läggas till i artikel 393.2:

"— vapautettu allekirjoituksesta/befriad från underskrift

— fritatt for underskrift

— befriad från underskrift"

23. Följande skall läggas till i artikel 402.1:

"— Yksinkertaistettu menettely/Förenklat förfarande

— Forenklet prosedyre

— Förenklat förfarande"

24. Följande skall läggas till i artikel 404.2:

"— vapautettu allekirjoituksesta/befriad från underskrift

— fritatt for underskrift

— befriad från underskrift"

25. I artikel 464 skall följande läggas till efter "Verlaten van de Gemeenschap aan beperkingen onderworpen,":

"— Vienti yhteisöstä rajoitusten alaista/Export från gemenskapen underkastad restriktioner

— Utførsel fra Fellesskapet underlagt restriksjoner

— Export från gemenskapen underkastad restriktioner"

26. I artikel 464 skall följande läggas till efter "Verlaten van de Gemeenschap aan belasting- heffing onderworpen,":

"— Vienti yhteisöstä maksujen alaista/Export från gemenskapen underkastad avgifter

— Utførsel fra Fellesskapet betinget av avgiftsbetalning

— Export från gemenskapen underkastad avgifter"

27. Följande skall läggas till i artikel 481.3:

"— tavaroita ei kuljeteta passitusmenettelyssä/varor ej under transitering

— varer ikke underlagt en transitteringsprosedyre

— varor ej under transitering"

28. Följande skall läggas till i artikel 485.4:

"— Ote valvontakappaleesta:..... (numero, päiväys, toimipaikka ja antomaa)/

Utdrag ur kontrollexemplar:.....(nummer och datum samt utfärdande kontor och land)

— Utdrag av kontrolleksemplar:.....(nummer, dato, utstedende kontor og land)

— Utdrag ur kontrollexemplar:.....(nummer och datum samt utfärdande kontor och land)"

29. Följande skall läggas till i artikel 485.5:

"—annettuja otteita ... (lukumäärä) —

kopier oheisina/....(antal) utfärdade utdrag — kopior bifogas

—(antall) utstede utdrag, kopier vedlagt

—(antal) utfärdade utdrag — kopior bifogas”.

30. Följande skall läggas till i artikel 486.2:

”— Annettu jälkikäteen/Utfärdat i efterhand

— Utstedt i etterhånd

— Utfärdat i efterhand”.

31. Följande skall läggas till i artikel 492.1:

”— Yksinkertaistettu menettely/Förenklat förfarande

— Forenklet prosedyre

— Förenklat förfarande”.

32. Följande skall läggas till i artikel 494.2:

”— Vapautettu allekirjoituksesta/Befriad från underskrift

— Fritatt for underskrift

— Befriad från underskrift”.

33. Följande skall läggas till i artikel 522.4:

”— TK-tavaroita/VH-varor

— NB-varer

— VH-varor”.

34. Följande skall läggas till i artikel 601.3:

”— KAKSOISKAPPALE/DUPLIKAT

— DUPLIKAT

— DUPLIKAT”.

35. Följande skall läggas till i artikel 610.1:

”— SJ/Y-tavaroita/AF/S-varor

— IB/S-varer

— AF/S-varor”.

36. Följande skall läggas till i artikel 610.2:

”— Kauppapolitiikka/Handelspolitik

— Handelspolitikk

— Handelspolitik”.

37. Följande skall läggas till i artikel 644.1:

”— SJ/T-tavaroita/AF/R-varor

— IB/R-varer

— AF/R-varor”.

38. Följande skall läggas till i artikel 711:

”— VM-tavaroita/TI varor

— MI-varer

— TI varor”.

39. Följande skall läggas till i artikel 778.3:

”— KAKSOIKAPPALE/DUPLIKAT

— DUPLIKAT

— DUPLIKAT”.

40. Följande skall läggas till i artikel 818.4:

”— TK-tavaroita/VH-varor

— NB-varer

— VH-varor”.

41. Följande skall läggas till i artikel 849.2:

”— Vietäessä ei myönnetty vientitukea eikä muita määriä/Inga bidrag eller andra belopp har beviljats vid exporten

— Ingen tilbakebetalinger eller andre beløp gitt ved utførselen

— Inga bidrag eller andra belopp har beviljats vid exporten”.

42. Följande skall läggas till i artikel 849.3:

”— Vientituki ja muut vietäessä maksetut määrät maksettu takaisin.....(määrä) osalta/ De vid exporten beviljade bidragen eller andra belopp har betalats tillbaka för ... (kvantitet)

— Tilbakebetalinger og andre beløp gitt ved utførselen er betalt for....(mengde)

— De vid exporten beviljade bidragen eller andra belopp har betalats tillbaka för ... (kvantitet)”.

43. I artikel 849.3 skall följande läggas till efter ”eller”:

”— Oikeus vientitukeen tai muihin vietäessä maksettuihin määriin peruutettu....(määrä) osalta/ Rätt till utbetalning av bidrag och andra belopp vid exporten har annullerats för...(kvantitet)

— Rett til tilbakebetalinger eller utbetaling av andre beløp ved utførselen er opphevet for(mengde)

— Rätt till utbetalning av bidrag och andra belopp vid exporten har annullerats för...(kvantitet)”.

44. Följande skall läggas till i artikel 855:

”— KAKSOISKAPPALE/DUPLIKAT

— DUPLIKAT

— DUPLIKAT”.

45. Följande skall läggas till i artikel 882.1:

”Australia*
Canada
Japan
New Zealand
Switzerland
United States of America

European Community:
Austria
Belgium
Denmark
Finland
France
Germany
Greece
Ireland

Italy
Luxembourg
Netherlands
Norway
Portugal
Spain
Sweden
United Kingdom”.

”— Yhteisön tullikoodeksin 185 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaista palautustavaraa/ Returvaror enligt artikel 185.2 b i gemenskapens tullkodex

— Returvarer i henhold til artikkel 185 nr. 2 bokstav b) i Fellesskapets tollkodeks

— Returvaror enligt artikel 185.2 b i gemenskapens tullkodex”.

46. Bilaga 1 skall ändras på följande sätt:

Följande skall läggas till i blanketten ”Bindande klassificeringsbesked” exemplar 4 och 5 fält 13:

”FI”, ”NO”, ”SE”.

47. Bilaga 6 skall ändras på följande sätt:

Blanketten ”ÄKTHETSINTYG FÖR FINSK VODKA” skall ersättas med följande:

”Upphävd”.

48. Bilaga 6A skall ändras på följande sätt:

Blanketten ”ÄKTHETSINTYG FÖR SVENSK VODKA” skall ersättas med följande:

”Upphävd”.

49. Bilaga 17 skall ändras på följande sätt:

a) I anvisningarna på baksidan av den engelska versionen av blankett A punkt I.1 skall de fyra kolumner som börjar med ”Australia” och slutar med ”United Kingdom” ersättas med följande:

b) I anvisningarna på baksidan av den franska versionen av blankett A punkt I.1 skall de fyra kolumner som börjar med "Australie" och

slutar med "Royaume-Uni" ersättas med följande:

"Australie*	Communauté européenne:	
Canada	Autriche	Irlande
États-Unis d'Amérique	Allemagne	Italie
Japon	Belgique	Luxembourg
Nouvelle-Zélande	Danemark	Norvège
Suisse		Espagne Pays-Bas
	Finlande	Portugal
	France	Royaume-Uni
	Grèce	Suède".

c) I anvisningarna på baksidan av den engelska versionen av blankett A skall punkt III b 3 ersättas med följande:

"Japan, Switzerland and the European Community enter the letter "W" in box 8 followed by the Customs Cooperation Council Nomenclature (harmonized system) heading of the exported product (example: "W"96.18)".

"Japon, Suisse et Communauté européenne: il y a lieu d'inscrire dans la case 8 la lettre "W" suivie de la position tarifaire occupée par le produit exporté dans la Nomenclature du Conseil de coopération douanière (système harmonisé) (exemple: "W"96.18)".

50. Bilaga 18 skall ändras på följande sätt:

d) I anvisningarna på baksidan av den franska versionen av blankett A skall punkt III b 3 ersättas med följande:

a) I den engelska versionen av blankett APR del 2 skall punkt I.1 ersättas med följande:

"Switzerland	European Community:	
	Austria	Italy
	Belgium	Luxembourg
	Denmark	Netherlands
	Finland	Norway
	France	Portugal
	Germany	Spain
	Greece	Sweden
	Ireland	United Kingdom".

b) I den franska versionen av blankett APR del 2 skall punkt I.1 med följande:

"Suisse	Communauté européenne:	
	Autriche	Irlande
	Allemagne	Italie
	Belgique	Luxembourg
	Danemark	Norvège
	Espagne	Pays-Bas
	Finlande	Portugal
	France	Royaume-Uni
	Grèce	Suède".

51. Bilaga 25 skall ändras så att följande läggs till:

"LISTA IX (Norge)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFlygplats	ANKOMSTFLYGPLATS				
		BERGEN	OSLO	STAVANGER	TRONDHEIM	
1	2	3	4	5	6	7
1. EUROPA						
Albanien	alla flygplatser	49	44	53	37	
Armenien	alla flygplatser	78	85	79	80	
Vitryssland	alla flygplatser	48	55	46	48	
Bosnien-Hercegovina	alla flygplatser	42	46	45	38	
Bulgarien	alla flygplatser	50	55	52	47	
Kroatien	alla flygplatser	23	23	21	19	
Cypern	se Asien					
Estland	alla flygplatser	31	42	30	38	
Färöarna	alla flygplatser	50	34	45	37	
Tjeckien	Brno Prag	17	19	18	15	
		8	9	9	4	
Slovakien	Bratislava Kosice	0	0	0	0	
		33	38	36	31	
Georgien	alla flygplatser	74	83	76	76	
Gibraltar	alla flygplatser	0	0	0	0	

LISTA IX (Norge) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		BERGEN	OSLO	STAVANGER	TRONDHEIM	
1	2	3	4	5	6	7
I. EUROPA (fortsättning)						
Ungern	alla flygplatser	28	32	30	26	
Island	alla flygplatser	79	37	74	74	
Lettland	alla flygplatser	29	40	30	32	
Litauen	alla flygplatser	28	38	30	27	
Makedonien (i det tidigare Jugoslavien)	alla flygplatser	58	45	44	38	
Malta	alla flygplatser	4	4	4	3	
Moldavien	alla flygplatser	52	59	53	76	
Montenegro	alla flygplatser	36	40	39	34	
Polen	Kraków,	47	56	51	43	
	Bydgoszcz,					
	Gdansk, Rzeszów,					
	Wrocław,	27	36	29	24	
Szczecin (Stettin)		0	0	0		
Warsawaa	36	45	39	34		
Rumänien	Bukarest	50	56	53	48	
	alla andra flygplatser	43	49	46	41	
Ryssland	Gorkij, Kuybyshev, Perm,	78	85	78	81	
	Rostov, Volgograd	10	12	10	12	
	St Petersburg	60	71	59	68	
	Moskva, Orel					
	Voronezh,					
	Irkutsk, Kirensk,	80	82	78	81	
	Krasnojarsk, Novosibirsk	80	83	81	81	
	Chabarovsk, Vladivostok					
Omsk, Sverdlovsk						

LISTA IX (Norge) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		BERGEN	OSLO	STAVANGER	TRONDHEIM	
1	2	3	4	5	6	7
1. EUROPA (fortsättning)						
Serbien	alla flygplatser	33	37	37	31	
Slovenien	alla flygplatser	16	17	17	14	
Schweiz	Basel	0	0	0	0	
	Bern	4	5	5	4	
	Geneve	4	4	5	3	
	Zurich	1	11	2	1	
Turkiet (i Europa)	alla flygplatser	8	8	8	2	
Turkiet (i Asien)	Adana, Afyon, Antalya, Erläzig, Gaziantep, Iskenderun, Kastamonu, Konya, Malatya, Samsun, Trébizonde (Trabson)	27	30	28	27	
	Agri, Diyarbakir, Erzurum, Kars, Van	37	37	39	38	
	Akhisar, Ankara, Balikesir, Bochirma, Bursa, Kütahya, Zonguldak	18	20	19	18	
Ukraina	Kiev	56	67	59	57	
	Lvov, Odessa, Simferopol	65	72	67	64	

LISTA IX (Norge) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		BERGEN	OSLO	STAVANGER	TRONDHEIM	
1	2	3	4	5	6	7
II. AFRIKA						
Algeriet	Alger	10	10	11	9	
	Annaba, Constantine	9	9	9	9	
	El Golea	31	32	33	29	
Angola	alla flygplatser	62	66	63	59	
Benin	alla flygplatser	55	55	57	51	
Botswana	alla flygplatser	69	70	70	67	
Burkina Faso	alla flygplatser	53	49	55	53	
Burundi	alla flygplatser	52	53	53	50	
Kamerun	alla flygplatser	54	55	56	51	
Kap Verdeöarna	alla flygplatser	25	24	26	23	
Centralafrika	alla flygplatser	54	56	55	51	
Tchad	alla flygplatser	53	49	55	53	
Comorerna	alla flygplatser	61	62	62	60	
Kongo	alla flygplatser	59	60	61	57	
Elfenbenskusten	alla flygplatser	55	55	57	51	
Djibouti	alla flygplatser	44	46	45	42	
Egypten	alla flygplatser	19	20	20	19	
Ekvatorialguinea	alla flygplatser	49	48	51	48	
Etiopien	alla flygplatser	44	46	45	42	
Gabon	alla flygplatser	54	55	56	51	
Gambia	alla flygplatser	25	24	26	23	

LISTA IX (Norge) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		BERGEN	OSLO	STAVANGER	TRONDHEIM	
1	2	3	4	5	6	7
II. AFRIKA (fortsättning)						
Ghana	alla flygplatser	55	55	57	51	
Guinea	alla flygplatser	49	48	51	45	
Guinea-Bissau	alla flygplatser	49	48	51	45	
Kenya	alla flygplatser	42	54	54	51	
Lesotho	alla flygplatser	69	70	70	67	
Liberia	alla flygplatser	49	48	51	48	
Libyen	Benghazi, Tripoli Sebha	15 26	13 27	16 27	14 24	
Madagaskar	alla flygplatser	61	62	62	60	
Malawi	alla flygplatser	42	54	54	51	
Mali	alla flygplatser	53	49	55	53	
Mauretanien	alla flygplatser	25	24	26	23	
Mauritius	alla flygplatser	61	62	62	60	
Marocko	Tangiers, Tetuan andra flygplatser	0 9	0 9	0 10	0 10	
Moçambique	alla flygplatser	61	62	62	60	
Namibia	alla flygplatser	69	70	70	67	
Niger	alla flygplatser	53	49	55	53	
Nigeria	alla flygplatser	55	55	57	51	
Rwanda	alla flygplatser	52	53	53	50	
São Tome och Principe	alla flygplatser	49	48	51	48	

LISTA IX (Norge) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFlygplats	ANKOMSTFLYGPLATS				
		BERGEN	OSLO	STAVANGER	TRONDHEIM	
1	2	3	4	5	6	7
II. AFRIKA (fortsättning)						
Senegal	alla flygplatser	54	55	56	51	
Seychellerna	alla flygplatser	25	24	26	23	
Sierra Leone	alla flygplatser	49	48	51	45	
Somalia	alla flygplatser	42	54	54	51	
Sydafrika	alla flygplatser	69	70	70	67	
St Helena	alla flygplatser	49	48	51	48	
Sudan	alla flygplatser	38	40	39	37	
Swaziland	alla flygplatser	69	70	70	67	
Tanzania	alla flygplatser	42	54	54	51	
Togo	alla flygplatser	55	55	57	51	
Tunisien	Djerba Tunis	10	10	10	9	
Uganda	alla flygplatser	52	53	53	50	
Zaire	alla flygplatser	59	60	61	57	
Zambia	alla flygplatser	61	62	62	60	
Zimbabwe	alla flygplatser	61	62	62	60	

LISTA IX (Norge) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		BERGEN	OSLO	STAVANGER	TRONDHEIM	
1	2	3	4	5	6	7
III. AMERIKA						
1. NORDAMERIKA						
Canada	Edmonton, Vancouver, Winnipeg	87	85	87	87	
	Halifax, Montreal, Ottawa, Quebec, Toronto	78	74	79	75	
Grönland	alla flygplatser	87	79	86	81	
Förenta staterna	Akron, Albany, Atlanta, Baltimore, Boston, Buffalo, Charleston, Chicago, Cincinnati, Columbus, Detroit, Indiannapolis, Jacksonville, Kansas City, New Orleans, Lexington, Louisville, Memphis, Milwaukee, Minneapolis, Nashville, New York, Philadelphia, Pittsburgh, St Louis, Washington	77	73	78	72	
	Albuquerque, Austin, Billings, Dallas, Denver, Houston, Las Vegas, Los Angeles, Oklahoma, Phoenix, Portland, Salt Lake City, San Francisco, Seattle	65	62	65	62	
	Anchorage, Fairbanks, Juneau	90	87	90	87	
	Honolulu	90	87	90	87	
	Miami	80	77	97	75	
	Puerto Rico	78	74	95	73	

LISTA IX (Norge) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		BERGEN	OSLO	STAVANGER	TRONDHEIM	
1	2	3	4	5	6	7
III. AMERIKA (fortsättning)						
2. CENTRALAMERIKA						
Bahamas	alla flygplatser	62	53	55	51	
Belize	alla flygplatser	62	60	58	58	
Bermudas	alla flygplatser	62	53	55	51	
Costa Rica	alla flygplatser	62	60	63	59	
Cuba	alla flygplatser	62	60	63	59	
Curaçao	alla flygplatser	90	97	98	93	
Dominikanska republiken	alla flygplatser	62	53	55	51	
El Salvador	alla flygplatser	62	60	63	59	
Guatemala	alla flygplatser	62	60	63	59	
Haiti	alla flygplatser	62	53	55	51	
Honduras	alla flygplatser	62	60	63	59	
Jamaica	alla flygplatser	62	60	63	59	
Mexico	alla flygplatser	70	68	71	69	
Nicaragua	alla flygplatser	62	60	63	59	
Panama	alla flygplatser	62	60	63	59	
Jungfruöarna	se Västindien					
Västindien	alla flygplatser	90	97	98	93	

LISTA IX (Norge) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		BERGEN	OSLO	STAVANGER	TRONDHEIM	
1	2	3	4	5	6	7
III. AMERIKA (fortsättning)						
3. SYDAMERIKA						
Argentina	alla flygplatser	64	63	64	61	
Aruba	alla flygplatser	90	97	98	93	
Bolivia	alla flygplatser	64	63	64	61	
Brasilien	alla flygplatser	90	97	98	93	
Chile	alla flygplatser	64	63	64	61	
Colombia	alla flygplatser	90	97	98	93	
Ecuador	alla flygplatser	90	97	98	93	
Guyana	alla flygplatser	90	97	98	93	
Paraguay	alla flygplatser	64	63	64	61	
Peru	alla flygplatser	90	97	98	93	
Surinam	alla flygplatser	90	97	98	93	
Trinidad och Tobago	alla flygplatser	90	97	98	93	
Uruguay	alla flygplatser	64	63	64	61	
Venezuela	alla flygplatser	90	97	98	93	

LISTA IX (Norge) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFlygplats	ANKOMSTFLYGPLATS				
		BERGEN	OSLO	STAVANGER	TRONDHEIM	
1	2	3	4	5	6	7
IV. ASIEN						
Afghanistan	alla flygplatser	85	90	87	86	
Azerbajdzjan	alla flygplatser	74	83	76	76	
Bahrein	alla flygplatser	85	90	87	86	
Bangladesh	alla flygplatser	89	92	90	89	
Bhutan	se Nepal					
Brunei	se Malaysia					
Burma	alla flygplatser	85	89	87	85	
Kambodja	alla flygplatser	85	89	87	85	
Kina	alla flygplatser	88	93	89	91	
Cypern	alla flygplatser	29	31	30	28	
Hongkong	alla flygplatser	89	92	90	89	
Indonesien	alla flygplatser	85	90	87	86	
Indien	alla flygplatser	89	92	90	89	
Iran	alla flygplatser	78	84	80	78	
Irak	alla flygplatser	78	84	81	78	
Israel	alla flygplatser	31	33	32	30	
Japan	alla flygplatser	90	94	91	89	
Jordanien	alla flygplatser	31	33	32	30	
Kazakhstan	alla flygplatser	80	86	83	83	
Nordkorea	alla flygplatser	88	93	89	91	
Sydkorea	alla flygplatser	89	92	90	89	

LISTA IX (Norge) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFlygplats	ANKOMSTFLYGPLATS				
		BERGEN	OSLO	STAVANGER	TRONDHEIM	
1	2	3	4	5	6	7
IV. ASIEN (fortsättning)						
Kuwait	alla flygplatser	47	46	48	49	
Kirgisistan	alla flygplatser	80	86	83	83	
Laos	alla flygplatser	47	46	48	49	
Libanon	alla flygplatser	31	33	32	30	
Macão	alla flygplatser	89	92	90	89	
Malaysia	alla flygplatser	89	92	90	89	
Maldiverna	alla flygplatser	87	91	88	90	
Mongoliet	alla flygplatser	79	83	78	82	
Muscat och Oman	alla flygplatser	47	46	48	49	
Nepal	alla flygplatser	89	92	90	89	
Oman	se Muscat och Oman					
Pakistan	alla flygplatser	85	90	87	86	
Filippinerna	alla flygplatser	89	92	90	89	
Qatar	alla flygplatser	47	46	48	49	
Saudiarabien	alla flygplatser	47	46	48	49	
Singapore	alla flygplatser	89	92	90	89	
Sri Lanka	alla flygplatser	88	92	89	85	
Syrien	alla flygplatser	30	32	31	26	
Tadzjikistan	alla flygplatser	80	86	83	83	
Taiwan	alla flygplatser	89	92	90	89	
Thailand	alla flygplatser	85	89	87	85	

LISTA IX (Norge) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFlygplats	ANKOMSTFLYGPLATS				
		BERGEN	OSLO	STAVANGER	TRONDHEIM	
1	2	3	4	5	6	7
IV. ASIEN (fortsättning)						
Turkiet	se Europa					
Turkmenistan	alla flygplatser	80	86	83	83	
Förenade arabemiraten	alla flygplatser	47	46	48	49	
Uzbekistan	alla flygplatser	80	86	83	83	
Vietnam	alla flygplatser	47	46	48	49	
Yemen	alla flygplatser	85	89	87	85	
V. AUSTRALIEN och OCEANIEN	alla flygplatser	82	84	83	82	

LISTA X (Sverige)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		GÖTEBORG	MALMÖ	NORRKÖPING	STOCKHOLM	
1	2	3	4	5	6	7
1. EUROPA						
Albanien	alla flygplatser	77	88	88	85	
Armenien	alla flygplatser	90	95	94	94	
Vitryssland	alla flygplatser	72	86	33	80	
Bosnien-Hercegovina	alla flygplatser	48	60	87	80	
Bulgarien	alla flygplatser	80	92	89	86	
Kroatien	alla flygplatser	43	53	81	77	
Cypern	se Asien					
Estland	alla flygplatser	48	48	73	92	
Färöarna	alla flygplatser	32	28	28	27	
Tjeckien	Brno Ostrava Prag	24 69 12	32 86 17	71 85 11	21 78 97	
Slovakien	Bratislava Kosice, Presov	0 69	0 86	0 85	0 78	
Georgien	alla flygplatser	98	95	92	93	
Gibraltar	alla flygplatser	0	0	0	0	

LISTA X (Sverige) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		GÖTEBORG	MALMÖ	NORRKÖPING	STOCKHOLM	
1	2	3	4	5	6	7
1. EUROPA (fortsättning)						
Ungern	alla flygplatser	72	69	86	77	
Island	alla flygplatser	60	54	67	65	
Lettland	alla flygplatser	63	83	71	75	
Litauen	alla flygplatser	45	67	67	92	
Makedonien (i det tidigare Jugoslavien)	alla flygplatser	80	92	91	88	
Malta	alla flygplatser	4	4	4	4	
Moldavien	alla flygplatser	82	90	87	89	
Montenegro	alla flygplatser	55	44	85	85	
Polen	Bydgoszcz, Gdansk, Rzeszów, Wrocław	44	64	64	50	
	Kraków,	66	83	79	73	
	Szczecin (Stettin),	0	0	0	0	
	Warsawa	58	74	70	67	
Rumänien	Bukarest	81	91	86	85	
	alla andra flygplatser	78	97	84	39	
Ryssland	Gorkij, Kuybyshev, Perm,	87	94	90	98	
	Rostov, Volgograd	73	59	92	95	
	St Petersburg	85	85	85	97	
	Moskva, Orel					
	Voronezh,					
	Irkutsk, Kirensk,					
	Krasnojarsk, Novosibirsk					
	Chabarovsk, Vladivostok	84	85	88	90	
	Omsk, Sverdlovsk	86	87	92	95	

LISTA X (Sverige) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		GÖTEBORG	MALMÖ	NORRKPÖPING	STOCKHOLM	
1	2	3	4	5	6	7
1. EUROPA (fortsättning)						
Serbien	alla flygplatser	78	92	83	83	
Slovenien	alla flygplatser	43	52	81	71	
Schweiz	Basel	0	0	0	0	
	Bern	5	6	5	4	
	Geneve	8	8	6	6	
	Zurich	6	4	3	2	
Turkiet (i Europa)	alla flygplatser	9	10	90	89	
Turkiet (i Asien)	Adana, Afyon, Antalya, Erläzig, Gaziantep, Iskenderun, Kastamonu, Konya, Malatya, Samsun, Trébizonde (Trabson)	32	34	93	93	
	Agri, Diyarbakir, Erzurum, Kars, Van	89	86	91	94	
	Akhisar, Ankara, Balikesir, Bochirma, Bursa, Kütahya, Zonguldak	85	94	90	93	
Ukraina	Kiev	77	89	82	87	
	Lvov, Odessa, Simferopol	85	91	88	88	

LISTA X (Sverige) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		GÖTEBORG	MALMÖ	NORRKÖPING	STOCKHOLM	
1	2	3	4	5	6	7
II. AFRIKA						
Algeriet	Algiers	11	12	5	10	
	Annaba, Constantine	10	11	10	9	
	El Golea	34	34	32	31	
Angola	alla flygplatser	65	68	65	64	
Benin	alla flygplatser	58	61	56	56	
Botswana	alla flygplatser	58	61	56	56	
Burkina Faso	alla flygplatser	56	59	54	53	
Burundi	alla flygplatser	56	58	59	55	
Kamerun	alla flygplatser	58	61	57	56	
Kap Verdeöarna	alla flygplatser	26	27	25	36	
Centralafrika	alla flygplatser	50	53	49	48	
Tchad	alla flygplatser	56	59	54	53	
Comorena	alla flygplatser	65	67	64	64	
Kongo	alla flygplatser	63	66	62	61	
Elfenbenskusten	alla flygplatser	58	61	56	56	
Djibouti	alla flygplatser	22	23	22	22	
Egypten	alla flygplatser	22	23	22	22	
Ekvatorialguinea	alla flygplatser	57	60	57	53	
Etiopien	alla flygplatser	48	51	48	48	
Gabon	alla flygplatser	58	61	57	56	
Gambia	alla flygplatser	26	27	25	36	

LISTA X (Sverige) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFlygplats	ANKOMSTFLYGPLATS				
		GÖTEBORG	MALMÖ	NORRKÖPING	STOCKHOLM	
1	2	3	4	5	6	7
II. AFRIKA (fortsättning)						
Ghana	alla flygplatser	58	61	56	56	
Guinea	alla flygplatser	51	53	49	48	
Guinea-Bissau	alla flygplatser	51	53	49	48	
Kenya	alla flygplatser	57	60	57	53	
Lesotho	alla flygplatser	58	61	56	56	
Liberia	alla flygplatser	51	53	49	48	
Libyen	Benghazi, Tripoli Sebha	14 32	18 28	16 29	16 27	
Madagaskar	alla flygplatser	65	67	64	64	
Malawi	alla flygplatser	57	60	57	53	
Mali	alla flygplatser	56	59	54	53	
Mauretanien	alla flygplatser	26	27	25	36	
Mauritius	alla flygplatser	65	67	64	64	
Marocko	Tangiers, Tetuan andra flygplatser	0 10	0 10	0 9	0 9	
Moçambique	alla flygplatser	65	67	64	64	
Namibia	alla flygplatser	58	61	56	56	
Niger	alla flygplatser	56	59	54	53	
Nigeria	alla flygplatser	58	61	56	56	
Rwanda	alla flygplatser	56	58	59	55	
São Tome och Príncipe	alla flygplatser	51	53	49	48	

LISTA X (Sverige) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		GÖTEBORG	MALMÖ	NORRKÖPING	STOCKHOLM	
1	2	3	4	5	6	7
II. AFRIKA (fortsättning)						
Senegal	alla flygplatser	26	27	25	36	
Seychellema	alla flygplatser	65	67	64	64	
Sierra Leone	alla flygplatser	51	53	49	48	
Somalia	alla flygplatser	57	60	57	53	
Sydafrika	alla flygplatser	70	75	72	71	
St Helena	alla flygplatser	51	53	49	48	
Sudan	alla flygplatser	42	45	42	42	
Swaziland	alla flygplatser	58	61	56	56	
Tanzania	alla flygplatser	57	60	57	53	
Togo	alla flygplatser	58	61	56	56	
Tunisien	Djerba Tunis	11	12	10	10	
Uganda	alla flygplatser	56	58	59	55	
Zaire	alla flygplatser	63	66	62	61	
Zambia	alla flygplatser	65	67	64	64	
Zimbabwe	alla flygplatser	65	67	64	64	

LISTA X (Sverige) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		GÖTEBORG	MALMÖ	NORRKÖPING	STOCKHOLM	
1	2	3	4	5	6	7
III. AMERIKA						
1. NORDAMERIKA						
Canada	Edmonton, Vancouver, Winnipeg	84	83	81	80	
	Halifax, Montreal, Ottawa, Quebec, Toronto	74	74	71	69	
Grönland	alla flygplatser	78	75	73	71	
Förenta staterna	Akron, Albany, Atlanta, Baltimore, Boston, Buffalo, Charleston, Chicago, Cincinnati, Columbus, Detroit, Indiannapolis, Jacksonville, Kansas City, New Orleans, Lexington, Louisville, Memphis, Milwaukee, Minneapolis, Nashville, New York, Philadelphia, Pittsburgh, St Louis, Washington	74	74	70	68	
	Albuquerque, Austin, Billings, Dallas, Denver, Houston, Las Vegas, Los Angeles, Oklahoma, Phoenix, Portland, Salt Lake City, San Francisco, Seattle	59	62	60	59	
	Anchorage, Fairbanks, Juneau	86	81	84	83	
	Honolulu	87	87	85	85	
	Miami	78	78	74	74	
	Puerto Rico	76	75	72	72	

LISTA X (Sverige) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		GÖTEBORG	MALMÖ	NORRÖPING	STOCKHOLM	
1	2	3	4	5	6	7
III. AMERIKA (fortsättning)						
2. CENTRALAMERIKA						
Bahamas	alla flygplatser	53	54	51	50	
Belize	alla flygplatser	61	61	59	58	
Bermuda	alla flygplatser	53	54	51	50	
Costa Rica	alla flygplatser	61	61	59	58	
Cuba	alla flygplatser	61	61	59	58	
Curacao	alla flygplatser	58	59	56	56	
Dominikanska republiken	alla flygplatser	53	54	51	50	
El Salvador	alla flygplatser	61	61	59	68	
Guatemala	alla flygplatser	61	61	59	58	
Haiti	alla flygplatser	53	54	51	51	
Honduras	alla flygplatser	61	61	59	58	
Jamaica	alla flygplatser	61	61	59	58	
Mexico	alla flygplatser	68	66	68	65	
Nicaragua	alla flygplatser	61	61	59	58	
Panama	alla flygplatser	61	61	59	58	
Jungfruöarna	se Västindien					
Västindien	alla flygplatser	58	59	56	56	

. LISTA X (Sverige) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		GÖTEBORG	MALMÖ	NORRKÖPING	STOCKHOLM	
1	2	3	4	5	6	7
III. AMERIKA (fortsättning)						
3. SYDAMERIKA						
Argentina	alla flygplatser	64	66	63	62	
Aruba	alla flygplatser	58	59	56	56	
Bolivia	alla flygplatser	64	66	63	62	
Brasilien	alla flygplatser	58	59	56	56	
Chile	alla flygplatser	64	66	63	62	
Colombia	alla flygplatser	58	59	56	56	
Ecuador	alla flygplatser	58	59	56	56	
Guyana	alla flygplatser	58	59	56	56	
Paraguay	alla flygplatser	64	66	63	62	
Peru	alla flygplatser	68	59	56	58	
Surinam	alla flygplatser	58	59	56	58	
Trinidad och Tobago	alla flygplatser	58	59	56	56	
Uruguay	alla flygplatser	64	66	63	62	
Venezuela	alla flygplatser	58	59	56	56	

LISTA X (Sverige) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFlygplats	ANKOMSTFLYGPLATS				
		GÖTEBORG	MALMÖ	NORRKÖPING	STOCKHOLM	
1	2	3	4	5	6	7
IV. ASIEN						
Afghanistan	alla flygplatser	94	97	96	97	
Azerbajdzjan	alla flygplatser	98	95	92	93	
Bahrein	alla flygplatser	53	56	94	94	
Bangladesh	alla flygplatser	94	97	96	97	
Bhutan	se Nepal					
Brunei	se Malaysia					
Burma	alla flygplatser	94	97	96	97	
Kambodja	alla flygplatser	94	97	96	97	
Kina	alla flygplatser	94	98	98	99	
Cypern	alla flygplatser	33	36	34	34	
Hongkong	alla flygplatser	96	99	97	98	
Indonesien	alla flygplatser	96	99	97	98	
Indien	alla flygplatser	94	97	96	97	
Iran	alla flygplatser	90	95	94	94	
Irak	alla flygplatser	79	95	93	94	
Israel	alla flygplatser	36	39	37	36	
Japan	alla flygplatser	96	98	98	99	
Jordanien	alla flygplatser	53	56	94	94	
Kazakhstan	alla flygplatser	92	96	94	96	
Nordkorea	alla flygplatser	94	98	98	99	
Sydkorea	alla flygplatser	96	99	97	98	
Kuwait	alla flygplatser	53	56	94	94	
Kirgisistan	alla flygplatser	92	96	94	96	
Laos	alla flygplatser	94	97	96	97	

LISTA X (Sverige) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		GÖTEBORG	MALMÖ	NORRKÖPING	STOCKHOLM	
1	2	3	4	5	6	7
IV. ASIEN (fortsättning)						
Libanon	alla flygplatser	36	39	37	36	
Macão	alla flygplatser	96	99	97	98	
Malaysia	alla flygplatser	96	99	97	98	
Maldiverna	alla flygplatser	95	98	96	97	
Mongoliet	alla flygplatser	95	97	97	99	
Muscat och Oman	alla flygplatser	53	56	94	95	
Nepal	alla flygplatser	94	97	96	97	
Oman	se Muscat och Oman					
Pakistan	alla flygplatser	94	97	96	97	
Filippinerna	alla flygplatser	96	99	97	98	
Qatar	alla flygplatser	53	56	94	95	
Saudiarabien	alla flygplatser	53	56	94	94	
Singapore	alla flygplatser	96	99	97	98	
Sri Lanka	alla flygplatser	95	98	96	97	
Syrien	alla flygplatser	35	38	36	36	
Tadzjikistan	alla flygplatser	92	96	94	96	
Taiwan	alla flygplatser	96	99	97	98	
Thailand	alla flygplatser	94	97	96	97	

LISTA X (Sverige) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		GÖTEBORG	MALMÖ	NORRKÖPING	STOCKHOLM	
1	2	3	4	5	6	7
IV. ASIEN (fortsättning)						
Turkiet	se Europa					
Turkmenistan	alla flygplatser	92	96	94	96	
Förenade arabemiraten	alla flygplatser	53	56	94	95	
Uzbekistan	alla flygplatser	92	96	94	96	
Vietnam	alla flygplatser	94	97	96	97	
Yemen	alla flygplatser	53	56	94	94	
IV. AUSTRALIEN och OCEANIEN	alla flygplatser	85	87	86	87	

LISTA XI (Österrike)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFlygplats	ANKOMSTFLYGPLATS				
		INNSBRUCK	KLAGENFURT	SALZBURG	Wien	
1	2	3	4	5	6	7
1. EUROPA						
Albanien	alla flygplatser	71	95	78	87	
Armenien	alla flygplatser	85	95	89	97	
Vitryssland	alla flygplatser	50	76	81	93	
Bosnien-Hercegovina	alla flygplatser	60	92	66	80	
Bulgarien	alla flygplatser	72	96	76	83	
Kroatien	alla flygplatser	42	60	33	38	
Cypern	se Asien					
Estland	alla flygplatser	70	85	75	95	
Färöarna	alla flygplatser	17	17	21	16	
Tjeckien	Brno Ostrava Prag	15 41 56	22 50 44	20 53 49	39 87 32	
Slovakien	Bratislava Kosice, Presov	0 56	0 44	0 49	0 32	
Georgien	alla flygplatser	84	93	88	97	
Gibraltar	alla flygplatser	0	0	0	0	

LISTA XI (Österrike) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		INNSBRUCK	KLAGENFUR T	SALZBURG	Wien	
1	2	3	4	5	6	7
1. EUROPA (fortsättning)						
Ungern	alla flygplatser	32	55	33	72	
Island	alla flygplatser	41	38	40	39	
Lettland	alla flygplatser	83	79	92	94	
Litauen	alla flygplatser	68	74	76	93	
Makedonien (i det tidigare Jugoslavien)	alla flygplatser	72	91	78	88	
Malta	alla flygplatser	8	8	9	7	
Moldavien	alla flygplatser	69	82	77	96	
Montenegro	alla flygplatser	69	95	75	90	
Polen	Bydgoszoz, Kraków,	38	47	47	80	
	Gdansk, Rzeszów	46	54	86	69	
	Wroclaw	0	0	0	0	
	Szczecin (Stettin) Warsawa	73	61	82	82	
Rumänien	Bukarest	69	86	75	92	
	alla andra flygplatser	62	78	69	89	
Ryssland	Gorki, Kuybshev, Perm,	81	81	84	97	
	Rostov, Volgograd					
	St Petersburg	82	83	88	96	
	Moskva, Orel	80	86	86	96	
	Irkutsk, Kirensk, Krasnojarsk, Novosibirsk Chabarovsk, Vladivostok Omsk, Sverdlovsk	94 91	97 95	96 94	99 99	

LISTA XI (Österrike) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGLATS	ANKOMSTFLYGLATS				
		INNSBRUCK	KLAGENFURT	SALZBURG	Wien	
1	2	3	4	5	6	7
1. EUROPA (fortsättning)						
Serbien	alla flygplatser	52	75	60	87	
Slovenien	alla flygplatser	34	35	36	34	
Schweiz	Basel	0	0	0	0	
	Bern	38	32	40	24	
	Geneve	0	0	0	0	
	Zurich	38	18	24	14	
Turkiet (i Europa)	alla flygplatser	13	15	14	16	
Turkiet (i Asien)	Adana, Afyon, Antalya, Erläzig, Gaziantep, Iskenderun, Kastamonu, Konya, Malatya, Samsun, Trébizonde (Trabson)	40	44	42	46	
	Agri, Diyarbakir, Erzurum, Kars, Van	85	94	89	97	
	Akhisar, Ankara, Balikesir, Bochirma, Bursa, Kütahya, Zonguldak	30	34	31	35	
Ukraina	Kiev	70	81	77	97	
	Lvov, Odessa, Simferopol	72	84	78	94	

LISTA XI (Österrike) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		INNSBRUCK	KLAGENFURT	SALZBURG	Wien	
1	2	3	4	5	6	7
II. AFRIKA						
Algeriet	Alger	20	19	19	17	
	Annaba, Constantine	20	19	18	16	
	El Golea	53	52	50	46	
Angola	alla flygplatser	80	79	81	78	
Benin	alla flygplatser	75	76	74	72	
Botswana	alla flygplatser	84	85	83	83	
Burkina Faso	alla flygplatser	74	72	74	70	
Burundi	alla flygplatser	68	70	68	69	
Kamerun	alla flygplatser	74	73	72	72	
Kap Verdeöarna	alla flygplatser	33	32	32	30	
Centralafrika	alla flygplatser	67	69	66	66	
Tchad	alla flygplatser	74	72	74	70	
Comorererna	alla flygplatser	77	77	78	77	
Kongo	alla flygplatser	78	78	79	77	
Elfenbenskusten	alla flygplatser	75	76	74	72	
Djibouti	alla flygplatser	61	60	68	62	
Egypten	alla flygplatser	29	31	30	31	
Ekvatorialguinea	alla flygplatser	74	73	72	72	
Etiopien	alla flygplatser	61	60	68	62	
Gabon	alla flygplatser	74	73	72	72	
Gambia	alla flygplatser	33	32	32	30	

LISTA XI (Österrike) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		INNSBRUCK	KLAGENFURT	SALZBURG	Wien	
1	2	3	4	5	6	7
II. AFRIKA (fortsättning)						
Ghana	alla flygplatser	75	76	74	72	
Guinea	alla flygplatser	64	63	53	60	
Guinea-Bissau	alla flygplatser	64	63	53	60	
Kenya	alla flygplatser	69	69	71	70	
Lesotho	alla flygplatser	84	85	83	83	
Liberia	alla flygplatser	64	63	53	60	
Libyen	Benghazi, Tripoli Sebha	45 28	48 30	45 27	44 27	
Madagaskar	alla flygplatser	77	77	78	77	
Malawi	alla flygplatser	69	69	71	70	
Mali	alla flygplatser	74	72	74	70	
Mauretaniën	alla flygplatser	33	32	32	30	
Mauritius	alla flygplatser	77	77	78	77	
Marocko	Tangiers, Tetuan andra flygplatser	0 14	0 13	0 13	0 12	
Moçambique	alla flygplatser	77	77	78	77	
Namibia	alla flygplatser	84	85	83	83	
Niger	alla flygplatser	74	72	74	70	
Nigeria	alla flygplatser	75	76	74	72	
Rwanda	alla flygplatser	68	70	68	69	
São Tome och Principe	alla flygplatser	74	73	72	72	

LISTA XI (Österrike) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		INNSBRUCK	KLAGENFUR T	SALZBURG	Wien	
1	2	3	4	5	6	7
II. AFRIKA (fortsättning)						
Senegal	alla flygplatser	33	32	32	30	
Seychellerna	alla flygplatser	77	77	78	77	
Sierra Leone	alla flygplatser	64	64	53	60	
Somalia	alla flygplatser	69	69	71	70	
Sydafrika	alla flygplatser	84	85	83	83	
St Helena	alla flygplatser	74	73	72	72	
Sudan	alla flygplatser	55	55	57	56	
Swaziland	alla flygplatser	84	85	83	83	
Tanzania	alla flygplatser	69	69	71	70	
Togo	alla flygplatser	75	76	74	72	
Tunisien	Djerba Tunis	22	22	21	19	
Uganda	alla flygplatser	68	70	68	69	
Zaire	alla flygplatser	78	78	79	77	
Zambia	alla flygplatser	77	77	78	77	
Zimbabwe	alla flygplatser	77	77	78	77	

LISTA XI (Österrike)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		INNSBRUCK	KLAGENFURT	SALZBURG	Wien	
1	2	3	4	5	6	7
III. AMERIKA						
I. NORDAMERIKA						
Canada	Edmonton, Vancouver, Winnipeg	88	86	86	85	
	Halifax, Montreal, Ottawa, Quebec, Toronto	82	79	80	78	
Grönland	alla flygplatser	64	62	63	61	
Förenta staterna	Akron, Albany, Atlanta, Baltimore, Boston, Buffalo, Charleston, Chicago, Cincinnati, Columbus, Detroit, Indianapolis, Jacksonville, Kansas City, New Orleans, Lexington, Louisville, Memphis, Milwaukee, Minneapolis, Nashville, New York, Philadelphia, Pittsburgh, St Louis, Washington	75	73	74	71	
	Albuquerque, Austin, Billings, Dallas, Denver, Houston, Las Vegas, Los Angeles, Oklahoma, Phoenix, Portland, Salt Lake City, San Francisco, Seattle	65	63	64	62	
	Anchorage, Fairbanks, Juneau	91	88	89	87	
	Honolulu	79	77	78	76	
	Miami	60	59	59	57	
	Puerto Rico	58	56	56	55	

LISTA XI (Österrike) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		INNSBRUCK	KLAGENFURT	SALZBURG	Wien	
1	2	3	4	5	6	7
III. AMERIKA						
2. CENTRALAMERIKA						
Bahamas	alla flygplatser	57	56	56	54	
Belize	alla flygplatser	65	63	64	62	
Bermuda	alla flygplatser	57	56	56	54	
Costa Rica	alla flygplatser	65	63	64	62	
Cuba	alla flygplatser	65	63	64	62	
Curaçao	alla flygplatser	71	70	70	69	
Dominikanska republiken	alla flygplatser	57	56	56	54	
El Salvador	alla flygplatser	65	63	64	62	
Guatemala	alla flygplatser	57	56	56	54	
Haiti	alla flygplatser	57	56	56	54	
Honduras	alla flygplatser	65	63	64	62	
Jamaica	alla flygplatser	65	63	64	62	
Mexico	alla flygplatser	72	70	71	69	
Nicaragua	alla flygplatser	65	63	64	62	
Panama	alla flygplatser	65	63	64	62	
Jungfruöarna	se Västindien					
Västindien	alla flygplatser	71	71	70	69	

LISTA XI (Österrike) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		INNSBRUCK	KLAGENFURT	SALZBURG	Wien	
1	2	3	4	5	6	7
III. AMERIKA (fortsättning)						
3. SYDAMERIKA						
Argentina	alla flygplatser	71	71	70	69	
Aruba	alla flygplatser	66	65	65	63	
Bolivia	alla flygplatser	71	71	70	69	
Brasilien	alla flygplatser	66	65	65	63	
Chile	alla flygplatser	71	71	70	69	
Colombia	alla flygplatser	66	65	65	63	
Ecuador	alla flygplatser	66	65	65	63	
Guyana	alla flygplatser	66	65	65	63	
Paraguay	alla flygplatser	71	71	70	69	
Peru	alla flygplatser	66	65	65	63	
Surinam	alla flygplatser	66	65	65	63	
Trinidad och Tobago	alla flygplatser	66	65	65	63	
Uruguay	alla flygplatser	71	71	70	69	
Venezuela	alla flygplatser	66	65	65	63	

LISTA XI (Österrike) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		INNSBRUCK	KLAGENFURT	SALZBURG	Wien	
1	2	3	4	5	6	7
IV. ASIEN						
Afghanistan	alla flygplatser	71	75	73	75	
Azerbajdzjan	alla flygplatser	84	93	88	97	
Bahrein	alla flygplatser	52	55	53	55	
Bangladesh	alla flygplatser	71	75	73	75	
Bhutan	se Nepal					
Brunei	se Malaysia					
Burma	alla flygplatser	94	97	96	97	
Kambodja	alla flygplatser	94	97	96	97	
Kina	alla flygplatser	95	98	97	99	
Cypern	alla flygplatser	22	48	22	49	
Hongkong	alla flygplatser	80	82	80	82	
Indonesien	alla flygplatser	80	82	80	82	
Indien	alla flygplatser	71	75	72	75	
Iran	alla flygplatser	89	96	92	97	
Irak	alla flygplatser	56	60	58	61	
Israel	alla flygplatser	28	30	28	30	
Japan	alla flygplatser	96	98	97	100	
Jordanien	alla flygplatser	28	30	28	30	
Kazakhstan	alla flygplatser	92	96	94	99	
Nordkorea	alla flygplatser	95	98	97	99	
Sydkorea	alla flygplatser	80	82	80	82	
Kuwait	alla flygplatser	52	55	53	55	
Kirgisistan	alla flygplatser	92	96	94	99	
Libanon	alla flygplatser	28	30	28	30	

LISTA XI (Österrike) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		INNSBRUCK	KLAGENFURT	SALZBURG	Wien	
1	2	3	4	5	6	7
IV. ASIEN (fortsättning)						
Macão	alla flygplatser	80	82	80	82	
Malaysia	alla flygplatser	80	82	80	82	
Maldiverna	alla flygplatser	75	77	73	77	
Mongoliet	alla flygplatser	95	97	96	99	
Muscat och Oman	alla flygplatser	52	55	53	55	
Nepal	alla flygplatser	71	75	73	75	
Oman	se Muscat och Oman					
Pakistan	alla flygplatser	71	75	73	75	
Filippinerna	alla flygplatser	80	82	80	82	
Qatar	alla flygplatser	52	55	53	55	
Saudiarabien	alla flygplatser	52	55	53	55	
Singapore	alla flygplatser	80	82	80	82	
Sri Lanka	alla flygplatser	75	77	73	77	
Syrien	alla flygplatser	29	32	29	31	
Tadzjikistan	alla flygplatser	92	96	94	99	
Taiwan	alla flygplatser	80	82	80	82	
Thailand	alla flygplatser	79	81	80	82	
Turkiet	se Europa					
Turkmenistan	alla flygplatser	92	96	94	99	
Förenade arabemiraten	alla flygplatser	52	55	53	55	

LISTA XI (Österrike) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		INNSBRUCK	KLAGENFURT	SALZBURG	Wien	
1	2	3	4	5	6	7
Uzbekistan	alla flygplatser	92	96	94	99	
Vietnam	alla flygplatser	79	81	80	82	
Yemen	alla flygplatser	61	60	68	62	
V. AUSTRALIEN och OCEANIEN	alla flygplatser	87	88	87	87	

LISTA XII (Finland)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		Helsingfors	Tammerfors	Åbo		
1	2	3	4	5	6	7
1. EUROPA						
Albanien	alla flygplatser	98	94	97		
Armenien	alla flygplatser	100	93	95		
Vitryssland	alla flygplatser	100	81	88		
Bosnien-Hercegovina	alla flygplatser	98	92	98		
Bulgarien	alla flygplatser	98	92	97		
Kroatien	alla flygplatser	74	69	74		
Cypern	se Asien					
Estland	alla flygplatser	100	29	34		
Färöarna	alla flygplatser	35	37	38		
Tjeckien	Brno Ostrava Prag	51 97 62	60 88 59	66 95 65		
Slovakien	Bratislava Kosice	0 97	0 88	0 95		
Georgien	alla flygplatser	100	92	95		
Gibraltar	alla flygplatser	0	0	0		

LISTA XII (Finland) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		Helsingfors	Tammerfors	Åbo		
1	2	3	4	5	6	7
1. EUROPA (fortsättning)						
Ungern	alla flygplatser	98	43	98		
Island	alla flygplatser	60	63	64		
Lettland	alla flygplatser	91	67	63		
Litauen	alla flygplatser	100	97	90		
Makedonien (i det tidigare Jugoslavien)	alla flygplatser	98	92	97		
Malta	alla flygplatser	4	3	4		
Moldavien	alla flygplatser	100	92	93		
Montenegro	alla flygplatser	98	92	97		
Polen	Bydgoszoz, Kraków, Gdansk, Rzeszów, Wrocław Szczecin (Stettin) Warsawa	97 95 0 96	84 76 0 84	97 90 0 96		
Rumänien	alla flygplatser	100	93	94		
Ryssland	Gorki, Kuybshev, Perm, Rostov, Volgograd St Petersburg Moskva, Orel Irkutsk, Kirensk, Krasnojarsk, Novosibirsk Chabarovsk, Vladivostok Omsk, Sverdlovsk	100 67 100 96 95	88 33 77 95 91	93 43 67 67 90		

LISTA XII (Finland) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		Helsingfors	Tammerfors	Åbo		
1	2	3	4	5	6	7
1. EUROPA (fortsättning)						
Serbien	alla flygplatser	94	93	96		
Slovenien	alla flygplatser	72	68	74		
Schweiz	Basel	0	0	0		
	Bern	5	5	6		
	Geneve	86	83	88		
	Zurich	2	2	2		
Turkiet (i Europa)	alla flygplatser	100	93	97		
Turkiet (i Asien)	Adana, Afyon, Antalya, Erläzig, Gaziantep, Iskenderun, Kastamonu, Konya, Malatya, Samsun, Trébizonde (Trabson)	100	95	96		
	Agri, Diyarbakir, Erzurum, Kars, Van	100	94	96		
	Akhisar, Ankara, Balikesir, Bochirma, Bursa, Kütahya, Zonguldak	100	93	96		
Ukraina	Kiev	100	87	92		
	Lvov, Odessa, Simferopoi	100	90	93		

LISTA XII (Finland) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		Helsingfors	Tammerfors	Åbo		
1	2	3	4	5	6	7
II. AFRIKA						
Algeriet	Alger	9	9	9		
	Annaba, Constantine	8	8	8		
	El Goïca	28	28	29		
Angola	alla flygplatser	62	61	62		
Benin	alla flygplatser	55	54	55		
Botswana	alla flygplatser	67	66	67		
Burkina Faso	alla flygplatser	50	49	50		
Burundi	alla flygplatser	54	53	34		
Kamerun	alla flygplatser	54	53	54		
Kap Verdeöarna	alla flygplatser	23	22	23		
Centralafrika	alla flygplatser	54	53	54		
Tchad	alla flygplatser	50	49	50		
Comorererna	alla flygplatser	63	62	63		
Kongo	alla flygplatser	60	59	60		
Elfenbenskusten	alla flygplatser	55	54	55		
Djibouti	alla flygplatser	49	47	47		
Egypten	alla flygplatser	22	21	22		
Ekvatorialguinea	alla flygplatser	45	45	45		
Etiopien	alla flygplatser	49	47	47		
Gabon	alla flygplatser	54	53	53		
Gambia	alla flygplatser	23	22	23		

LISTA XII (Finland) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFlygplats	ANKOMSTFLYGPLATS				
		Helsingfors	Tammerfors	Åbo		
1	2	3	4	5	6	7
II. AFRIKA (fortsättning)						
Ghana	alla flygplatser	55	54	55		
Guinea	alla flygplatser	45	45	45		
Guinea-Bissau	alla flygplatser	45	45	45		
Kenya	alla flygplatser	56	55	56		
Lesotho	alla flygplatser	67	66	67		
Liberia	alla flygplatser	45	45	45		
Libyen	Benghazi, Tripoli Sebha	15 26	15 26	15 26		
Madagaskar	alla flygplatser	63	62	63		
Malawi	alla flygplatser	56	55	56		
Mali	alla flygplatser	50	49	50		
Mauretanien	alla flygplatser	23	22	23		
Mauritius	alla flygplatser	63	62	63		
Marocko	Tangiers, Tetuan andra flygplatser	0 8	0 8	0 8		
Moçambique	alla flygplatser	63	62	63		
Namibia	alla flygplatser	67	66	67		
Niger	alla flygplatser	50	49	50		
Nigeria	alla flygplatser	55	54	55		
Rwanda	alla flygplatser	54	53	54		
São Tome och Principe	alla flygplatser	45	45	45		

LISTA XII (Finland) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFlygplats	ANKOMSTFLYGPLATS				
		Helsingfors	Tammerfors	Åbo		
1	2	3	4	5	6	7
II. AFRIKA (fortsättning)						
Senegal	alla flygplatser	23	22	23		
Seychellerna	alla flygplatser	63	62	63		
Sierra Leone	alla flygplatser	45	45	45		
Somalia	alla flygplatser	56	55	56		
Sydafrika	alla flygplatser	67	66	67		
St Helena	alla flygplatser	45	45	45		
Sudan	alla flygplatser	42	40	41		
Swaziland	alla flygplatser	67	66	67		
Tanzania	alla flygplatser	56	55	56		
Togo	alla flygplatser	55	54	55		
Tunisien	Djerba Tunis	9	9	9		
Uganda	alla flygplatser	54	53	54		
Zaire	alla flygplatser	60	59	60		
Zambia	alla flygplatser	63	62	63		
Zimbabwe	alla flygplatser	63	62	63		

LISTA XII (Finland) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		Helsingfors	Tammerfors	Åbo		
1	2	3	4	5	6	7
III. AMERIKA						
1. NORDAMERIKA						
Canada	Edmonton, Vancouver, Winnipeg	76	77	78		
	Halifax, Montreal, Ottawa, Quebec, Toronto	65	65	66		
Grönland	alla flygplatser	65	67	68		
Förenta staterna	Akron, Albany, Atlanta, Baltimore, Boston, Buffalo, Charleston, Chicago, Cincinnati, Columbus, Detroit, Indiannapolis, Jacksonville, Kansas City, New Orleans, Lexington, Louisville, Memphis, Milwaukee, Minneapolis, Nashville, New York, Philadelphia, Pittsburgh, St Louis, Washington	64	65	66		
	Albuquerque, Austin, Billings, Dallas, Denver, Houston, Las Vegas, Los Angeles, Oklahoma, Phoenix, Portland, Salt Lake City, San Francisco, Seattle	56	56	57		
	Anchorage, Fairbanks, Juneau	80	80	81		
	Honolulu	81	82	83		
	Miami	69	69	70		
	Puerto Rico	67	67	68		

LISTA XII (Finland) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFlygplats	ANKOMSTFLYGPLATS				
		Helsingfors	Tammerfors	Åbo		
1	2	3	4	5	6	7
III. AMERIKA						
2. CENTRALAMERIKA						
Bahamas	alla flygplatser	47	47	48		
Belize	alla flygplatser	55	55	56		
Bermuda	alla flygplatser	47	47	48		
Costa Rica	alla flygplatser	55	55	56		
Cuba	alla flygplatser	55	55	56		
Curaçao	alla flygplatser	54	53	54		
Dominikanska republiken	alla flygplatser	47	47	48		
El Salvador	alla flygplatser	55	55	56		
Guatemala	alla flygplatser	55	55	56		
Haiti	alla flygplatser	47	47	48		
Honduras	alla flygplatser	55	55	56		
Jamaica	alla flygplatser	55	55	56		
Mexico	alla flygplatser	62	62	63		
Nicaragua	alla flygplatser	55	55	56		
Panama	alla flygplatser	55	55	56		
Jungfruöarna	se Västindien					
Västindien	alla flygplatser	54	53	54		

LISTA XII (Finland) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFlygplats	ANKOMSTFLYGPLATS				
		Helsingfors	Tammerfors	Åbo		
1	2	3	4	5	6	7
III. AMERIKA (fortsättning)						
3. SYDAMERIKA						
Argentina	alla flygplatser	60	60	60		
Aruba	alla flygplatser	54	53	54		
Bolivia	alla flygplatser	60	60	60		
Brasilien	alla flygplatser	54	53	54		
Chile	alla flygplatser	60	60	60		
Colombia	alla flygplatser	54	54	53		
Ecuador	alla flygplatser	54	53	54		
Guyana	alla flygplatser	54	53	54		
Paraguay	alla flygplatser	60	60	60		
Peru	alla flygplatser	54	53	54		
Surinam	alla flygplatser	54	53	54		
Trinidad och Tobago	alla flygplatser	54	53	54		
Uruguay	alla flygplatser	60	60	60		
Venezuela	alla flygplatser	54	53	54		

LISTA XII (Finland) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		Helsingfors	Tammerfors	Åbo		
1	2	3	4	5	6	7
IV. ASIEN						
Afghanistan	alla flygplatser	100	97	97		
Azerbajdzjan	alla flygplatser	100	92	95		
Bahrein	alla flygplatser	100	96	96		
Bangladesh	alla flygplatser	100	97	97		
Bhutan	se Nepal					
Brunei	se Malaysia	100	97	97		
Burma	alla flygplatser	100	97	97		
Kina	alla flygplatser	100	98	97		
Cypern	alla flygplatser	100	98	97		
Hongkong	alla flygplatser	100	99	98		
Indonesien	alla flygplatser	100	99	98		
Indien	alla flygplatser	100	97	97		
Iran	alla flygplatser	100	95	97		
Irak	alla flygplatser	100	95	93		
Israel	alla flygplatser	100	94	95		
Japan	alla flygplatser	100	98	98		
Jordanien	alla flygplatser	100	94	94		
Kambodja	alla flygplatser	100	97	97		
Kazakhstan	alla flygplatser	100	96	96		
Nordkorea	alla flygplatser	100	98	97		
Sydkorea	alla flygplatser	100	99	98		
Kuwait	alla flygplatser	100	96	96		
Kirgisistan	alla flygplatser	100	96	96		
Laos	alla flygplatser	100	97	97		

LISTA XII (Finland) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFlygplats	ANKOMSTFLYGPLATS				
		Helsingfors	Tammerfors	Åbo		
1	2	3	4	5	6	7
IV. ASIEN (fortsättning)						
Macão	alla flygplatser	100	99	98		
Malaysia	alla flygplatser	100	99	98		
Maldiverna	alla flygplatser	100	91	91		
Mongoliet	alla flygplatser	100	94	95		
Muscat och Oman	alla flygplatser	100	96	96		
Nepal	alla flygplatser	100	97	97		
Oman	se Muscat och Oman					
Uzbekistan	alla flygplatser	100	96	96		
Pakistan	alla flygplatser	100	97	97		
Filippinerna	alla flygplatser	100	99	98		
Qatar	alla flygplatser	100	96	96		
Saudiarabien	alla flygplatser	100	96	96		
Singapore	alla flygplatser	100	99	98		
Sri Lanka	alla flygplatser	100	91	91		
Syrien	alla flygplatser	100	94	96		
Tadzjikistan	alla flygplatser	100	96	96		
Taiwan	alla flygplatser	100	99	98		
Thailand	alla flygplatser	100	97	97		
Turkiet	se Europa					
Turkmenistan	alla flygplatser	100	96	96		

LISTA XII (Finland) (fortsättning)

TREDJE LAND	AVGÅNGSFLYGPLATS	ANKOMSTFLYGPLATS				
		Helsingfors	Tammerfors	Åbo		
1	2	3	4	5	6	7
Förenade arabemiraten	alla flygplatser	100	96	96		
Vietnam	alla flygplatser	100	97	97		
Yemen	alla flygplatser	49	47	47		
V. AUSTRALIEN och OCEANIEN	alla flygplatser	98	97	87		

52. Bilaga 27 skall ändras så att följande läggs till:

"MARKNADSCENTRA FÖR BERÄKNING AV ENHETSVÄRDEN FÖR VARJE POSITION I NOMENKLATUREN

POSITION	KN-NUMMER	ÖSTERRIKE	FINLAND	NORGE	SVERIGE
1.10	0701 90 51 } 0701 90 59 }	x		x	
1.20	0702 00 10 } 0702 00 90 }	x		x	
1.30	0703 10 19	x		x	
1.40	0703 20 00	x			
1.50	ur 0703 90 00	x		x	
1.60	ur 0704 10 10 } ur 0704 10 90 }	x		x	
1.70	0704 20 00	x		x	
1.80	0704 90 10	x		x	
1.90	ur 0704 90 90 (Broccoli)	x			
1.100	ur 0704 90 90 (Kinakål)	x			
1.110	0705 11 10 } 0705 11 90 }	x		x	
1.120	ur 0705 29 00	x			
1.130	ur 0706 10 00	x		x	
1.140	ur 0706 90 90	x		x	
1.150	0707 00 11 } 0707 00 19 }	x		x	
1.160	0708 10 10 } 0708 10 90 }	x		x	
1.170.1	ur 0708 20 10 } ur 0708 20 90 }	x		x	
1.170.2	ur 0708 20 10 } ur 0708 20 90 } (<i>Vulgaris</i> var. <i>Compressus savi</i>)	x		x	
1.180	ur 0708 90 00	x		x	
1.190	0709 10 00	x			
1.200.1	ur 0709 20 00 (Grönsparis)			x	
1.200.2	ur 0709 20 00 (Annan sparris)	x		x	
1.210	0709 30 00	x			
1.220	ur 0709 40 00	x		x	

POSITION	KN-NUMMER	ÖSTERRIKE	FINLAND	NORGE	SVERIGE
1.230	0709 51 30	x			
1.240	0709 60 10	x			
1.250	0709 90 50	x		x	
1.260	0709 90 70	x		x	
1.270	0714 20 10	x			
2.10	ur 0802 40 00	x			
2.20	ur 0803 00 10	x			
2.30	ur 0804 30 00	x			
2.40	ur 0804 40 10 } ur 0804 40 90 }	x			
2.50	ur 0804 50 00	x			
2.60.1	0805 10 11 } 0805 10 21 } 0805 10 31 } 0805 10 41 }	x	} }x } }		
2.60.2	0805 10 15 } 0805 10 25 } 0805 10 35 } 0805 10 45 }	x	} }x } }		
2.60.3	0805 10 19 } 0805 10 29 } 0805 10 39 } 0805 10 49 }	x x	} }x } }		
2.70.1	ur 0805 20 10	x	x		
2.70.2	ur 0805 20 30	x	x		
2.70.3	ur 0805 20 50	x	x		
2.70.4	ur 0805 20 70 } ur 0805 20 90 }	x	} }x		
2.80	ur 0805 30 10		x		
2.85	ur 0805 30 90	x			
2.90.1	ur 0805 40 00 (Grapefrukt och pomelo, blond)	x	x		
2.90.2	ur 0805 40 00 (Grapefrukt och pomelo, blod)				

POSITION	KN-NUMMER	ÖSTERRIKE	FINLAND	NORGE	SVERIGE
2.100	0806 10 11 } 0806 10 15 } 0806 10 19 }	x			
2.110	0807 10 10	x			
2.120.1	ur 0807 10 90 (Meloner: Amarillo, etc.)	x			
2.120.2	ur 0807 10 90 (Meloner: andra)	x			
2.130	0808 10 31 } 0808 10 33 } 0808 10 39 } 0808 10 51 } 0808 10 53 } 0808 10 59 } 0808 10 81 } 0808 10 83 } 0808 10 89 }	x x x	} } } } }x } } } }	x	
2.140.1	ur 0808 20 31 ur 0808 20 33 ur 0808 20 35 ur 0808 20 39 (Päron: Nashi)	x		x	
2.140.2	ur 0808 20 31 ur 0808 20 33 ur 0808 20 35 ur 0808 20 39 (Päron: andra)			x	
2.150	0809 10 00				
2.160	0809 20 10 0809 20 90			x	
2.170	ur 0809 30 90 (Persikor)				
2.180	ur 0809 30 10 (Nektariner)				
2.190	0809 40 11 0809 40 19	x		x	
2.200	0810 10 10 0810 10 90		x	x	
2.205	0810 20 10	x	x	x	
2.210	0810 40 30	x	x		
2.220	0810 90 10	x			
2.230	ur 0810 90 80 (Granatäpplen)	x		x	
2.240	ur 0810 90 80 (Khakifrukt, Sharon)				
2.250	ur 0810 90 30 (Litchi)	x			

53. Bilaga 31 (enhetsdokument) skall ändras på följande sätt:

Följande skall läggas till i exemplar 5: "Palautetaan", "Tillbakesendes til", "Åter till".

54. Bilaga 32 (databehandling av deklarerationer) skall ändras på följande sätt:

Följande skall läggas till i exemplaren 4 och 5: "Palautetaan", "Tillbakesendes til", "Åter till".

55. Bilaga 48 skall ändras på följande sätt:

Det stycke i punkt I.1 som börjar med orden "att Belgien" och som slutar med uttrycket "det belopp som en huvudansvarig³" skall ersättas med följande:

"att Belgien, Danmark, Tyskland, Grekland, Spanien, Frankrike, Irland, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Norge, Österrike, Portugal, Finland, Sverige och Förenade kungariket får ut det belopp som en huvudansvarig³
.....
....."

56. Bilaga 49 skall ändras på följande sätt:

Det stycke i punkt I.1 som börjar med orden "att Belgien" och som slutar med uttrycket "det belopp som en huvudansvarig³" skall ersättas med följande:

"att Belgien, Danmark, Tyskland, Grekland, Spanien, Frankrike, Irland, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Norge, Österrike, Portugal, Finland, Sverige och Förenade kungariket får ut det belopp som en huvudansvarig³
.....
....."

57. Bilaga 50 skall ändras på följande sätt:

Det stycke i punkt 1.1 som börjar med orden "att Belgien" och som slutar med uttrycket "får lyda på högst 7 000 ecu" skall ersättas med följande:

"att Belgien, Danmark, Tyskland, Grekland,

Spanien, Frankrike, Irland, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Norge, Österrike, Portugal, Finland, Sverige och Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland får ut det belopp — inklusive tull, skatt, jordbruksavgifter och andra pålagor men exklusive böter och sanktionsavgifter — som en huvudansvarig är eller kan bli skyldig att betala till dessa stater på grund av regelöverträdelser eller oegentligheter vid en gemenskapstransitering, vare sig det gäller en huvudförpliktelse eller en följd- eller biförpliktelse, och som undertecknad åtar sig betalningsansvar för genom att utfärda garantikuponger som var och en får lyda på högst 7 000 ecu".

58. Bilaga 51 skall ändras på följande sätt:

I fält 7 skall följande ord utgå:

"EKONOMISKA", "ÖSTERRIKE", "FINLAND", "NORGE", "SVERIGE".

59. Bilaga 60 skall ändras på följande sätt:

I bestämmelserna om vilka uppgifter som skall lämnas på blanketten skall följande införas under rubriken "I. Allmänt":

a) Följande skall införas i tabellen efter den mening som börjar med orden "Blanketten skall innehålla":

"AT = Österrike"

"FI = Finland"

"NO = Norge"

"SE = Sverige".

b) Följande skall införas i tabellen efter den punkt som börjar med uttrycket "Punkt 16":

"ATS = österrikiska schilling"

"FIM = finska mark"

"NOK = norska kronor"

"SEK = svenska kronor".

60. Bilaga 63 (kontroll exemplar blankett T5) skall ändras på följande sätt:

Följande skall läggas till i exemplaren 4 och 5: "Palautetaan", "Tillbakesendes til", "Åter till".

61. Bilaga 68/A skall ändras på följande sätt:

I bestämmelserna om tillstånd att ha tullager eller att använda förfarandet skall följande införas i tabellen under punkt 3:

"— AT för Österrike"
"— FI för Finland"
"— NO för Norge"
"— SE för Sverige".

62. Bilaga 81 skall ändras på följande sätt:

På baksidan av informationsbladet INF 5 skall följande införas i punkt B.14:

"— ATS = österrikiska schilling"
"— FIM = finska mark"
"— NOK = norska kronor"
"— SEK = svenska kronor".

63. Bilaga 82 skall ändras på följande sätt:

På baksidan av informationsbladet INF 1 skall följande införas i punkt B.9:

"— ATS för österrikiska schilling"
"— FIM för finska mark"
"— NOK för norska kronor"
"— SEK för svenska kronor".

64. Bilaga 98 skall ändras på följande sätt:

På baksidan av informationsbladet INF 6 skall följande införas i punkt B.13:

"— ATS för österrikiska schilling"
"— FIM för finska mark"
"— NOK för norska kronor"
"— SEK för svenska kronor".

65. Bilaga 99 skall ändras på följande sätt:

Följande text skall utgå:

"Österrike"
"Finland"
"Norge"
"Sverige".

66. Bilaga 106 skall ändras på följande sätt:

a) På baksidan av informationsbladet INF 2 skall följande införas i punkt B.15:

"— ATS för österrikiska schilling"
"— FIM för finska mark"
"— NOK för norska kronor"
"— SEK för svenska kronor".

b) Följande skall införas i bestämmelserna om informationsbladet INF 2:

"AT — Österrike"
"FI — Finland"
"NO — Norge"
"SE — Sverige".

67. Bilaga 108 skall ändras på följande sätt:

"Finland: Suomen Vapaasatama Oy/
Finlands Frihamn Ab
10940 HANKO/HANGÖ

Sverige: Frihamnen i Stockholm
Frihamnen i Göteborg
Frihamnen i Malmö
Frihamnen i Norrköping
Frihamnen vid Arlanda".

68. Bilaga 111 skall ändras på följande sätt:

I anvisningarna på baksidan av blanketten "Ansökan om återbetalning/eftergift" skall följande införas i punkt B.12:

"— ATS: österrikiska schilling"
"— FIM: finska mark"
"— NOK: norska kronor"
"— SEK: svenska kronor".

II. TEKNISK ANPASSNING AV ANDRA BESTÄMMELSER ÄN DE SOM INGÅR I TULLKODEXEN

1. 376 L 0308: Rådets direktiv 76/308/EEG av den 15 mars 1976 om ömsesidigt bistånd vid uppbörd av fordringar inom ramen för det finansiella system som gäller för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och vid uppbörd av jordbruksavgifter och tullar (EGT nr L 73, 19.3.1976, s. 18), i dess lydelse enligt

— 179 H: Anslutningsakten för Grekland (EGT L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **379 L 1071:** Rådets direktiv 79/1071/EEG av den 6 december 1979 (EGT nr L 331, 27.12.1979, s. 10),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

Artikel 22.2 skall ersättas med följande:

”Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är. Den skall fatta sitt beslut med en majoritet av 64 röster, varvid medlemsstaternas röster skall vägas enligt fördragets artikel 148.2. Ordföranden får inte rösta.”

2. **382 R 0636:** Rådets förordning (EEG) nr 636/82 av den 16 mars 1982 om ekonomiska arrangemang för passiv förädling av vissa textil- och klädesvaror som återimporteras till gemenskapen efter bearbetning i vissa tredje länder (EGT nr L 76, 20.3.1992, s. 1), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985 s. 23),

Artikel 12.3 a andra stycket skall ha följande lydelse:

”Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är. Den skall fatta sitt beslut med en majoritet av 64 röster, varvid medlemsstaternas röster skall vägas enligt fördragets artikel 148.2. Ordföranden får inte rösta.”

3. **383 R 0918:** Rådets förordning (EEG) nr 918/83 av den 28 mars 1983 om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse (EGT nr L 105, 23.4.1983, s. 1), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985 s. 23),

— **385 R 3822:** Rådets förordning (EEG) nr 3822/85 av den 20 december 1985 (EGT nr L 370, 31.12.1985, s. 22),

— **387 R 3691:** Rådets förordning (EEG) nr

3691/87 av den 9 december 1987 (EGT nr L 347, 11.12.1987, s. 8),

— **388 R 1315:** Rådets förordning (EEG) nr 1315/88 av den 3 maj 1988 (EGT nr L 123, 17.5.1988, s. 2),

— **388 R 4235:** Rådets förordning (EEG) nr 4235/88 av den 21 december 1988 (EGT nr L 373, 31.12.1988, s. 1).

— **391 R 3357:** Rådets förordning (EEG) nr 3357/91 av den 7 november 1991 (EGT nr L 318, 20.11.1991, s. 3).

— **392 R 2913:** Rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 (EGT nr L 302/92, 19.10.1992, s. 1).

— **394 R 0355:** Rådets förordning (EEG) nr 355/94 av den 14 februari 1994 (EGT nr L 46, 18.2.1994, S. 5).

a) Följande artikel skall införas:

”Artikel 10a

Trots vad som föreskrivs i artiklarna 3, 4 och 7 får Norge tillämpa den nationella lagstiftning som före anslutningen gällde där för överföring av varor från Spetsbergen till det norska fastlandet, i fall då behandlingen i Norge före anslutningen var mer gynnsam än vad behandlingen i gemenskapen är vid import av varor av detta slag från Spetsbergen till gemenskapens tullområde enligt definitionen för Norge i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992, ändrad genom anslutningsakten för Norge.”

b) Följande artikel skall införas:

”Artikel 30a

Trots vad som föreskrivs i artikel 30 får Norge tillämpa den nationella lagstiftning som före anslutningen gällde där för små varusändningar från Spetsbergen till det norska fastlandet, i fall då behandlingen i Norge före anslutningen var mer gynnsam än vad behandlingen i gemenskapen är vid import av varor av detta slag från Spetsbergen till gemenskapens tullområde enligt definitionen för Norge i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12

oktober 1992, ändrad genom anslutningsakten för Norge.”

4. **383 R 2289:** Kommissionens förordning (EEG) nr 2289/83 av den 29 juli 1983 om tillämpning av artiklarna 70—78 i rådets förordning (EEG) nr 918/83 om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse (EGT nr L 220, 11.8.1983, s. 15), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985 s. 23),

— **385 R 1745:** Kommissionens förordning (EEG) nr 1745/85 av den 26 juni 1985 (EGT nr L 167, 27.6.1985, s. 23),

— **385 R 3399:** Kommissionens förordning (EEG) nr 3399/85 av den 28 november 1985 (EGT nr L 322, 3.12.1985, s. 10),

— **392 R 0735:** Kommissionens förordning (EEG) nr 735/92 av den 25 mars 1992 (EGT nr L 81, 26.3.1992, s. 18).

Följande skall läggas till i artikel 3.2 andra stycket:

”— Vammaisille tarkoitettut tavarat: tullittomuus jatkuu, edellyttäen että asetuksen (ETY) N:o 918/83 77 artiklan 2 kohdan 2 alakohdan ehtoja noudatetaan/Föremål för handikappade: Fortsatt tullfrihet under förutsättning att villkoren i artikel 77.2 andra stycket i förordning (EEG) nr 918/83 uppfylls”

”— Artikler beregnet på funksjonshemmede: Fritaket opprettholdes forutsatt at artikkel 77 nr. 2 annet ledd i forordning (EØF) nr. 918/83 overholdes”

”— Föremål för handikappade: Fortsatt tullfrihet under förutsättning att villkoren i artikel 77.2 andra stycket i förordning (EEG) nr 918/83 uppfylls”.

5. **383 R 2290:** Kommissionens förordning (EEG) nr 2290/83 av den 29 juli 1983 om tillämpning av artikel 50—59, 63a och 63b i rådets förordning (EEG) nr 918/83 om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse (EGT nr L 220, 11.8.1983, s. 21), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985 s. 23),

— **385 R 1745:** Kommissionens förordning (EEG) nr 1745/85 av den 26 juni 1985 (EGT nr L 167, 27.6.1985, s. 21),

— **385 R 3399:** Kommissionens förordning (EEG) nr 3399/85 av den 28 november 1985 (EGT nr L 322, 3.12.1985, s. 10),

— **388 R 3893:** Kommissionens förordning (EEG) nr 3893/88 av den 14 december 1988 (EGT nr L 346, 15.12.1988, s. 32),

— **389 R 1843:** Kommissionens förordning (EEG) nr 1843/89 av den 26 juni 1989 (EGT nr L 180, 27.6.1989, s. 22),

— **392 R 0735:** Kommissionens förordning (EEG) nr 735/92 av den 25 mars 1992 (EGT nr L 81, 26.3.1992, s. 15).

Följande skall läggas till i artikel 3.2 andra stycket:

”— Unesco-tavarat: tullittomuus jatkuu, edellyttäen että asetuksen (ETY) N:o 918/83 57 artiklan 2 kohdan 1 alakohdan ehtoja noudatetaan/Unesco-varor: Fortsatt tullfrihet under förutsättning att villkoren i artikel 57.2 första stycket i förordning (EEG) nr 918/83 uppfylls”

”— UNESCO-varer: Fritaket opprettholdes forutsatt at artikkøl 57 nr. 2 første ledd i forordning (EØF) nr. 918/83 overholdes”

”— Unesco-varor: Fortsatt tullfrihet under förutsättning att villkoren i artikel 57.2 första stycket i förordning (EEG) nr 918/83 uppfylls”.

B. BESKATTNING

1. **377 L 0799:** Rådets direktiv 77/799/EEG av den 19 december 1977 om ömsesidigt bistånd genom behöriga myndigheter i medlemsstaterna inom området direkt och indirekt beskattning (EGT nr L 336, 27.12.1977, s. 15), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **379 L 1070:** Rådets direktiv 79/1070/EEG

av den 6 december 1979 (EGT nr L 331, 27.12.1979, s. 8),

— **1 85 I**: Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **392 L 0012**: Rådets direktiv 92/12/EEG av den 25 februari 1992 (EGT nr L 76, 23.3.1992, s. 1).

a) Artikel 1.3 skall ha följande lydelse:

”3. De skatter som avses i punkt 2 är för närvarande främst följande:

I Belgien:

Impôt des personnes physiques/Personenbelasting

Impôt des sociétés/Vennootschapsbelasting

Impôt des personnes morales/Rechtspersonenbelasting

Impôt des non-résidents/Belasting der niet-verblijfhouders

I Danmark:

Indkomstskat til staten

Selskabsskat

Den kommunale indkomstskat

Den amtskommunale indkomstskat

Folkepensionsbidragene

Sømandsskat

Den særlige indkomstskat

Kirkeskat

Formueskat til staten

Bidrag til dagpengefonden

I Tyskland:

Einkommensteuer

Körperschaftsteuer

Vermögensteuer

Gewerbesteuer

Grundsteuer

I Grekland:

Φόρος εισοδήματος φυσικών προσώπων

Φόρος εισοδήματος νομικών προσώπων

Φόρος ακινήτου περιουσίας

I Spanien:

Impuesto sobre la Renta de las Personas Físicas

Impuesto sobre Sociedades

Impuesto Extraordinario sobre el Patrimonio de las Personas Físicas

I Frankrike:

Impôt sur le revenu

Impôt sur les sociétés

Taxe professionnelle

Taxe foncière sur les propriétés bâties

Taxe foncière sur les propriétés non bâties

I Irland:

Income tax

Corporation tax

Capital gains tax

Wealth tax

I Italien:

Imposta sul reddito delle persone fisiche

Imposta sul reddito delle persone giuridiche

Imposta locale sui redditi

I Luxemburg:

Impôt sur le revenu des personnes physiques

Impôt sur le revenu des collectivités

Impôt commercial communal

Impôt sur la fortune

Impôt foncier

I Nederländerna:

Inkomstenbelasting

Vennootschapsbelasting

Vermogensbelasting

I Norge:

Skatt av alminnelig inntekt

Skatt av personinntekt

Særskatt på inntekt av petroleumsutvinning og rørledningstransport

Avgift på honorarer til utenlandske kunstnere

Trygdeavgift

Formuesskatt

I Österrike:

Einkommensteuer

Körperschaftsteuer

Grundsteuer

Bodenwertabgabe

Abgabe von land- und forstwirtschaftlichen Betrieben

I Portugal:

Contribuição predial

Imposto sobre a indústria agrícola

Contribuição industrial

Imposto de capitais

Imposto profissional

Imposto complementar

Imposto de mais-valias

Imposto sobre o rendimento do petróleo

Os adicionais devidos sobre os impostos precedentes

I Finland:

Valtion tuloverot/de statliga inkomstskatterna

Yhteisöjen tulovero/inkomstskatten för samfund

Kunnallisvero/kommunalskatten

Kirkollisvero/kyrkoskatten

Kansaneläkevakuutusmaksu/folkpensionsförsäkringspremien

Sairausvakuutusmaksu/sjukförsäkringspremien

Korkotulon lähdevero/källskatten på ränteinkomst

Rajoitetusti verovelvollisen lähdevero/källskatten för begränsat skattskyldig

Valtion varallisuusvero/den statliga förmögenhetsskatten

Kiinteistövero/fastighetsskatten

I Sverige:

Den statliga inkomstskatten

Sjömansskatten

Kupongskatten

Den särskilda inkomstskatten för utomlands bosatta

Den särskilda inkomstskatten för utomlands bosatta artister m.fl.	Le ministre de l'économie eller den som företräder honom
Den statliga fastighetsskatten	<i>i Irland:</i>
Den kommunala inkomstskatten	The Revenue Commissioners eller den som företräder dem
Förmögenhetsskatten	<i>i Italien:</i>
<i>I Förenade kungariket:</i>	
Income tax	Il Ministro per le finanze eller den som företräder honom
Corporation tax	<i>i Luxemburg:</i>
Capital gains tax	Le ministre de finance eller den som företräder honom
Petroleum revenue tax	<i>i Nederländerna:</i>
Development land tax".	
b) Artikel 1.5 skall ha följande lydelse:	De minister van financiën eller den som företräder honom
"5. Med uttrycket "behörig myndighet" avses	<i>i Norge:</i>
<i>i Belgien:</i>	Finans- og tollministeren eller den som företräder honom
De Minister van financiën eller den som företräder honom	<i>i Österrike:</i>
Le Ministre des finances eller den som företräder honom	Der Bundesminister für Finanzen eller den som företräder honom
<i>i Danmark:</i>	<i>i Portugal:</i>
Skatteministeren eller den som företräder honom	O Ministro das Finanças eller den som företräder honom
<i>i Tyskland:</i>	<i>i Finland:</i>
Der Bundesminister der Finanzen eller den som företräder honom	Valtiovarainministeriö/Finansministeriet eller den som företräder ministeriet
<i>i Grekland:</i>	<i>i Sverige:</i>
Το Υπουργείο Οικονομικών eller en behörig företrädare	Ministern med ansvar för skattefrågor eller den som företräder honom
<i>i Spanien:</i>	<i>i Förenade kungariket:</i>
El Ministro de Economia y Hacienda eller den som företräder honom	The Commissioners of Customs and Excise eller den som företräder dem, när det gäller uppgifter om mervärdesskatt eller punktskatt.
<i>i Frankrike:</i>	

The Commissioners of Inland Revenue eller den som företräder dem, när det gäller andra uppgifter”.

2. **378 L 1035:** Rådets direktiv 78/1035/EEG av den 19 december 1978 om skattebefrielse vid import av små mängder varor av icke-kommersiell karaktär från tredje land (EGT nr L 366, 28.12.1978, s. 34), i dess lydelse enligt

— **385 L 0576:** Rådets direktiv 85/576/EEG av den 20 december 1985 (EGT nr L 372, 31.12.1985, s. 30).

Följande artikel skall införas:

”Artikel 1a

Trots vad som föreskrivs i artikel 1.2 a tredje strecksatsen får Norge tillämpa den nationella lagstiftning som före anslutningen gällde där för små leveranser av varor från Spetsbergen till det norska fastlandet, i fall då behandlingen i Norge före anslutningen var mer gynnsam än vad behandlingen i gemenskapen är vid import av varor av detta slag från Spetsbergen till gemenskapens skatteområde enligt definitionen för Norge i artikel 3 i rådets direktiv 77/388/EEG, ändrat genom anslutningsakten för Norge.”

3. **379 L 1072:** Rådets åttonde direktiv 79/1072/EEG av den 6 december 1979 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om omsättningsskatt — arrangemang för återbetalning av mervärdesskatt till skattskyldiga som inte är etablerade i landet (EGT nr L 331, 27.12.1979, s. 11), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

a) Punkt D i bilaga C skall ha följande lydelse:

”D. Ansökan skall göras hos den behöriga myndigheten i fråga, nämligen i

- Belgien:
- Danmark:
- Tyskland:
- Grekland:

- Spanien:
- Frankrike:
- Irland:
- Italien:
- Luxemburg:
- Nederländerna:
- Norge:
- Österrike:
- Portugal:
- Finland:
- Sverige:
- Förenade kungariket:

b) Punkt I i bilaga C skall ha följande lydelse:

”I. En ansökan kan omfatta flera fakturor eller importdokument men det sammanlagda skattebelopp som begärs återbetalat för år 19.. får inte vara lägre än

BEF/LUF...

DKK...

DEM...

GRD...

PTE...

FRF...

IEP...

ITL...

NLG...

NOK...

ATS...

ESP...	"Artikel 9a
FIM...	Trots vad som föreskrivs i artikel 3 och 7 får Norge tillämpa den nationella lagstiftning som före anslutningen gällde där för personliga ägodelar vid tiden för flyttning från Spetsbergen till det norska fastlandet, i fall då behandlingen i Norge före anslutningen var mer gynnsam än vad behandlingen i gemenskapen är vid import av varor av detta slag från Spetsbergen till gemenskapens skatteområde enligt definitionen för Norge i artikel 3 i rådets direktiv 77/388/EEG, ändrat genom anslutningsakten för Norge."
SEK. ...	
GBP...	
i fall då ansökan avser en tid som är kortare än ett kalenderår men inte kortare än tre månader, eller	
BEF/LUF...	
DKK...	
DEM...	5. 383 L 0182: Rådets direktiv 83/182/EEG av den 28 mars 1983 om skattebefrielse inom gemenskapen för vissa transportmedel som tillfälligt förs in i en medlemsstat från en annan (EGT nr L 105, 23.4.1983, s. 59), i dess lydelse enligt
GRD...	
PTE...	
FRF...	— 1 85 I: Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).
IEP...	Bilagan skall ha följande lydelse:
ITL...	
NLG...	"BILAGA
NOK...	Förteckning över skatter som avses i artikel 1.1 andra strecksatsen
ATS...	BELGIEN
ESP...	— Taxe de circulation sur les véhicules automobiles (Arrêté royal du 23 novembre 1965 portant codification des dispositions légales relatives aux taxes assimilées aux impôts sur les revenus— Moniteur belge du 18 janvier 1966)
FIM...	
SEK. ...	— Verkeersbelasting op de autovoertuigen (Koninklijk Besluit van 23 november 1965 houdende codificatie van de wettelijke bepalingen betreffende de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen — Belgisch Staatsblad van 18 januari 1966)
GBP...	
i fall då ansökan avser en tid av minst ett kalenderår eller en kortare tid än tre månader".	
4. 383 L 0181: Rådets direktiv 83/181/EEG av den 28 mars 1983 (EGT nr L 105, 23.4.1983, s. 38), i dess lydelse enligt	
— 389 L 0219: Rådets direktiv 89/219/EEG av den 7 mars 1989 (EGT nr L 92, 5.4.1989, s. 13).	DANMARK
	— Vægtafgift af motorkøretøjer (Lovbekendtgørelse Nr. 163 af 31. marts 1993)
Följande artikel skall införas:	TYSKLAND

— Kraftfahrzeugsteuer (Kraftfahrzeugsteuer-gesetz — 1979)

— Kraftfahrzeugsteuer (Durchführungsve-rordnung — 1979)

GREKLAND

Τέλη κυκλοφορίας (Ν.2367/53 όπως ισχύει σήμερα)

SPANIEN

— Tributos Locales sobre circulación de vehículos automóviles (establecido en base a la Ley 41/1979, de 19 de noviembre, de Bases de Régimen Local y al Real Decreto 3 250/1976, de 30 de diciembre)

FRANKRIKE

— Taxe différentielle sur les véhicules à moteur (Loi N° 77—1467 du 30 décembre 1977)

— Taxe sur les véhicules d'une puissance fiscale supérieure à 16 CV immatriculés dans la catégorie des voitures particulières (Loi de finances 1979 — Article 1007 du code général des impôts)

IRLAND

— Motor vehicle excise duties (Finance (Excise duties) (Vehicles) Act 1952 as amended, and Section 94, Finance Act 1973 as amended)

ITALIEN

— Tassa sulla circolazione degli autoveicoli (TU delle leggi sulle tasse automobilistiche approvato con DPR N. 39 del 5 febbraio 1953 e successive modificazioni)

LUXEMBURG

— Taxe sur les véhicules automoteurs (Loi allemande du 23 mars 1935 (Kraftfahrzeugsteuer-gesetz) maintenue en vigueur par l'arrêté grand-ducal du 26 octobre 1944, modifiée par la loi du 4 août 1975 et les règlements grand-ducaux du 15 septembre 1975 et du 31 octobre 1975 et du 31 octobre 1975)

NEDERLÄNDERNA

— Motorrijtuigenbelasting (wet op de mo-torrijtuigenbelasting 21 juli 1966, Stb 332 — wet van 18 december 1969/Stb 548)

NORGE

— Avgift på motorvogner (Lov av 19. juni 1959 nr. 2)

ÖSTERRIKE

— Kraftfahrzeugsteuer (BGBl. Nr. 449/1992)

PORTUGAL

— Imposto sobre veículos (Decreto-Lei N °. 143/78, de 12 de Junho)

— Imposto de compensação (Decreto-Lei N °. 354-A/82, de 9 de Setembro)

FINLAND

— Moottoriajoneuvovero/motorfordonsskatt (Laki moottoriajoneuvoverosta/Lag om skatt på motorfordon 722/66)

SVERIGE

— Fordonsskatt (Fordonsskattelagen, 1988:327)

FÖRENADE KUNGARIKET

— Vehicle excise duty (Vehicles (Excise) Act 1971)".

XIV. UTBILDNING

363 D 0266: Rådets beslut 63/266/EEG av den 2 april 1963 om allmänna principer för genomförande av en gemensam politik i fråga om yrkesutbildning (EGT nr L 63, 20.4.1963, s. 1338/63) och **363 X 0688:** Regler för Rådgivande kommittén för yrkesutbildning 63/688/EEG av den 18 december 1963 (EGT nr L 190, 30.12.1963, s. 3090/63), i dess lydelse enligt

— **368 D 0189:** Rådets beslut 68/189/EEG av den 9 april 1968 (EGT nr L 91, 12.4.1968, s. 26),

— **1 72 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 14),

— **373 D 0101(01):** Rådets beslut 73/101/EEG (EGT nr L 002, 1.1.1973, s. 1),

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

Artikel 1.1 i 63/688/EEG skall ersättas med följande:

”Artikel 1

1. Rådgivande kommittén för yrkesutbildning, som inrättades enligt villkoren i den fjärde grundsatsen i rådets beslut av den 2 april 1993 om allmänna principer för genomförande av en gemensam politik i fråga om yrkesutbildning, skall bestå av 96 ledamöter varav två företrädare för varje medlemsstats regering samt två företrädare för arbetstagarorganisationer och två företrädare för arbetsgi- varorganisationer från varje medlemsstat.”

XV. STATISTIK

1. **393 R 0696:** Rådets förordning (EEG) nr 696/93 av den 15 mars 1993 om de statistiska enheterna för observation och analys av produktionssystemet inom gemenskapen (EGT nr L 76, 30.3.1993, s. 1).

I bilagans avsnitt II del B *Geografiska kriterier* punkt 2 skall den text som följer efter orden ”i Nederländerna” ersättas med följande:

””kommune” i Norge, ”Gemeinde” i Österrike, ”concelho” i Portugal, ”kunta/kommun” i Finland, ”primärkommun” i Sverige och ”ward” i Förenade kungariket.”

2. **391 S 0612:** Kommissionens beslut 91/612/EKSG av den 31 januari 1991 om kolstatistik (EGT nr L 74, 20.3.1991, s. 1).

I frågeformulär Q60.A60 punkt 1.1 skall följande text läggas till:

Efter ”Nederländerna” skall följande införas:

”Norge”, ”Österrike”.

Efter ”Portugal” skall följande införas:

”Finland”, ”Sverige”.

3. **391 X 0141:** Kommissionens rekommendation 91/141/EKSG av den 31 januari 1991 om kolstatistik (EGT nr L 74, 20.3.1991, s. 35).

a) I frågeformulär M30, M30a, A30, A30a, A30b, M40, A40, A40a, Q61/A61, punkt 1.1, skall följande läggas till:

Efter ”Nederländerna” skall följande införas:

”Norge”, ”Österrike”.

Efter ”Portugal” skall följande införas:

”Finland”, ”Sverige”.

b) In frågeformulär M40, A40, A40a, punkt 1.2, skall följande ord utgå:

”Österrike”, ”Norge”, ”Sverige”.

c) I frågeformulär M50, A50, A50a och i anmärkningarna till frågeformulär M50/A50 avsnitt II punkt 2 och 3 skall uttrycket ”EUR 12” ersättas med ”EUR 16”.

4. **378 L 0546:** Rådets direktiv 78/546/EEG av den 12 juni 1978 om statistisk rapportering om varutransporter på landsväg inom ramen för regionalstatistiken (EGT nr L 168, 26.6.1978, s. 29), i dess lydelse enligt

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EFT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302 15.11.1985, s. 23),

— **389 L 0462:** Rådets direktiv 89/462/EEG av den 18 juli 1989 (EGT nr L 226, 3.8.1989, s. 8).

a) I bilaga 2 skall följande införas efter den text som gäller Nederländerna:

”Norge:

frågan om NUTS-klassifikation är ännu inte avgjord (NUTS 2 skall användas)

Österrike:

Burgenland
Niederösterreich
Wien
Kärnten
Steiermark
Oberösterreich
Salzburg
Tirol
Vorarlberg”

Efter den text som gäller Portugal skall följande införas:

”Finland:

frågan om NUTS-klassifikation är ännu inte avgjord (NUTS 2 skall användas)

Sverige

frågan om NUTS-klassifikation är ännu inte avgjord (NUTS 2 skall användas)”

b) Bilaga 3 skall ändras på följande sätt:

Efter ”Nederländerna” skall följande införas:

”Norge”, ”Österrike”.

Efter ”Portugal” skall följande införas:

”Finland”, ”Sverige”.

I förteckningen över tredje länder skall ”Österrike”, ”Norge”, ”Sverige” och ”Finland” utgå.

5. **380 L 1119:** Rådets direktiv 80/1119/EEG av den 17 november 1980 om statistisk rapportering om varutransporter på inre vattenvägar (EGT nr L 339, 15.12.1980, s. 30), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

a) I bilaga 2 skall följande införas efter den text som gäller Nederländerna:

”Österrike:
Burgenland

Niederösterreich
Wien
Kärnten
Steiermark
Oberösterreich
Salzburg
Tirol
Vorarlberg”

Efter den text som gäller Portugal skall följande införas:

”Finland:

frågan om NUTS-klassifikation är ännu inte avgjord (NUTS 2 skall användas)

Sverige

frågan om NUTS-klassifikation är ännu inte avgjord (NUTS 2 skall användas)”

b) I bilaga 3 skall listan över länder ändras på följande sätt:

i) Del I skall ha följande lydelse:

”I. Länder inom Europeiska gemenskapen

01. Belgien
02. Danmark
03. Tyskland
04. Grekland
05. Spanien
06. Frankrike
07. Irland
08. Italien
09. Luxemburg
10. Nederländerna
11. Norge
12. Österrike
13. Portugal
14. Finland
15. Sverige
16. Förenade kungariket”.

ii) I del III skall ”Österrike” utgå samt punkt 13—25 numreras om och betecknas 17—28.

c) I bilaga 4 tabell 7A, 8A och 8B skall rubriken ”EUR 12” ersättas med ”EUR 16” och den kolumn som har beteckningen ”A” flyttas in under ”EUR 16” och där placeras efter kolumn ”L”.

d) I bilaga 4 tabell 10A och 10B skall

rubriken "EUR 12" i vänsterkolumnen ersätts med "EUR 16".

Efter Nederländerna skall följande införas: "Norge", "Österrike".

Efter "Portugal" skall följande införas: "Finland", "Sverige".

Uppgifterna om Österrike längre fram i texten skall utgå.

6. 380 L 1177: Rådets direktiv 80/1177/EEG av den 4 december 1980 om statistisk rapportering om varutransporter på järnväg inom ramen för regionalstatistiken (EGT nr L 350, 23.12.1980, s. 23), i dess lydelse enligt

— 1 85 I: Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

a) Följande skall läggas till i artikel 1.2 a:

"Österreichische Bundesbahnen, Österrike (ÖBB)
Valtionrautatiet/Statsjärnvägarna, Finland (VR)
Norges Statsbaner, Norge (NSB)
Statens järnvägar, Sverige (SJ)".

b) I bilaga 2 skall följande införas efter den text som gäller Nederländerna:

"Norge:
frågan om NUTS-klassifikation är ännu inte avgjord (NUTS 2 skall användas)

Österrike:
Burgenland
Niederösterreich
Wien
Kärnten
Steiermark
Oberösterreich
Salzburg
Tirol
Vorarlberg".

Följande skall införas efter den text som gäller Portugal:

"Finland:
frågan om NUTS-klassifikation är ännu inte avgjord (NUTS 2 skall användas)

"Sverige:
frågan om NUTS-klassifikation är ännu inte avgjord (NUTS 2 skall användas)".

c) I bilaga 3 skall listan över länder ändras på följande sätt:

Del I skall ha följande lydelse:

"I. Europeiska gemenskaperna

01. Belgien
02. Danmark
03. Tyskland
04. Grekland
05. Spanien
06. Frankrike
07. Irland
08. Italien
09. Luxemburg
10. Nederländerna
11. Norge
12. Österrike
13. Portugal
14. Finland
15. Sverige
16. Förenade kungariket".

I del II av förteckningen skall de punkter som gäller "Österrike", "Norge", "Sverige" och "Finland" utgå samt punkt 13—28 numreras om och betecknas 17—28.

XVI. KONSUMENTSKYDD

1. 392 X 0579: Kommissionens rekommendation 92/579/EEG av den 27 november 1992 med anmodan till medlemsstaterna att upprätta den infrastruktur som behövs för att identifiera farliga produkter vid de yttre gränserna (EGT nr L 374, 22.12.1992, s. 66).

I punkt V.4 skall följande läggas till:

"— Vaarallinen tuote — ei saa laskea vaapaaseen liikkeeseen. Suositus 92/579/ETY

— Farlig produkt — ikke godkjent for fri omsetning. Rekommandasjon 92/579/EØF

— Farlig produkt — ej godkänd för fri omsättning. Rekommandation 92/579/EEG".

XVII. STRUKTUR- OCH REGIONAL- POLITIK

388 R 2052: Rådets förordning (EEG) nr 2052/88 av den 24 juni 1988 om strukturfondernas uppgifter och effektivitet och om samordning dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbanken och andra befintliga finansieringsorgans verksamheter (EGT nr L 185, 15.7.1988, s. 9), i dess lydelse enligt

— **393 R 2081:** Rådets förordning (EEG) nr 2081/93 av den 20 juli 1993 (EGT nr L 193, 31.7.1993, s. 5).

1) Följande stycken skall läggas till i artikel 12.1:

”Som framgår av bilaga 3 skall de ytterligare medel som skall komma de fyra nya medlemsstaterna till del för mål 1—5b under år 1995—1999 uppgå till 4 775 miljoner ecu i 1995 års prisläge.

Hur dessa medel skall fördelas på år och medlemsstater illustreras i bilaga 3.”

2) Följande skall läggas till i bilaga 1:

”ÖSTERRIKE: Burgenland”.

3) En ny bilaga skall införas med följande lydelse:

”BILAGA 3

Ungefärlig medelsfördelning för nya medlemsstater

(miljoner ecu i 1995 års prisläge)

	1995	1996	1997	1998	1999	1995—1999
Strukturfonden (mål 1 — 5b) och FIUF	908	934	956	978	999	4775
varav:						
Österrike	308	317	325	332	341	1623
Finland	225	233	239	245	251	1193
Norge	148	151	154	157	159	769
Sverige	227	233	238	244	248	1190
Mål 1-regioner	32	34	37	39	42	184

1. Dessa belopp är ungefärliga. Själva fördelningen på olika mål skall göras enligt strukturfondsförordningen på samma sätt som för de nuvarande medlemsstaterna.

2. I beloppen ingår — i fall då det är relevant — medel för pilotprojekt, aktioner av nydanande karaktär, studier och gemenskap-sinitiativ enligt artikel 3 och 12.5.”

april 1958 om vilka språk som skall användas i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EEG nr 17, 6.10.1958, s. 385/58), i dess lydelse enligt

— **1 72 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 14),

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

a) Artikel 1 skall ha följande lydelse:

”Artikel 1

XVIII. ÖVRIGT

EEG-rättsakter

58 R 0001: Rådets förordning nr 1 av den 15

Följande språk skall vara officiella språk och arbetspråk för unionens institutioner: danska, nederländska, engelska, finska, franska, tyska, grekiska, italienska, norska, portugisiska, spanska och svenska.”

b) Artikel 4 skall ha följande lydelse:

”Artikel 4

Förordningar och andra texter av allmän räckvidd skall avfattas på de tolv officiella språken.”

c) Artikel 5 skall ha följande lydelse:

”Artikel 5

Europeiska gemenskapernas officiella tidning skall ges ut på de tolv officiella språken.”

Euratom-rättsakter

58 R 5001(01): Rådets förordning nr 1 av den 15 april 1958 om vilka språk som skall användas i Europeiska atomenergigemenskapen (EGT nr 17, 6.10.1958, s. 401/58), i dess lydelse enligt

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

a) Artikel 1 skall ha följande lydelse:

”Artikel 1

Följande språk skall vara officiella språk och arbetspråk för unionens institutioner: danska, engelska, finska, franska, tyska, grekiska, italienska, nederländska, norska, portugisiska, spanska och svenska.”

b) Artikel 4 skall ha följande lydelse:

”Artikel 4

Förordningar och andra texter av allmän räckvidd skall avfattas på de tolv officiella språken.”

c) Artikel 5 skall ha följande lydelse:

”Artikel 5

Eropeiska gemenskapernas officiella tidning skall ges ut på de tolv officiella språken.”

BILAGA II

Förteckning enligt artikel 30 i anslutningsakten

I. HANDELSPOLITIK

1. **394 R 0517:** Rådets förordning (EG) nr 517/94 av den 7 mars 1994 om allmänna regler för import av textilvaror från vissa tredje länder som inte omfattas av bilaterala avtal, protokoll eller arrangemang eller av andra särskilda gemenskapsregler om import (EGT nr L 67, 10.3.1994, s. 1).

Bilaga 3A behöver kompletteras med uppgifter om sådana produkter med ursprung i tredje land som inte omfattas av bilaga 2 och vars fria rörlighet var underkastade kvantitativa restriktioner i de nya medlemsstaterna den 31 december 1993. I konsekvens härmed bör orden ”på grundval av förordning (EEG) nr 288/82” i artikel 2.1 tredje strecksatsen utgå.

Sverige:

I fall då det är lämpligt skall tabellerna i bilaga 3B, 4 och 6 anpassas så att de anger nya kvantitativa gränser som tar hänsyn till de handelsmönster som råder i Sverige.

Österrike, Norge och Finland:

I fall då det är lämpligt skall tabellerna i bilaga 3B, 4 och 6 anpassas så att de anger nya kvantitativa gränser som tar hänsyn till anslutningen av Österrike, Norge och Finland.

2. **392 R 3951:** Rådets förordning (EEG) nr 3951/92 av den 29 december 1992 om arrangemang för import av vissa textilvaror med ursprung i Taiwan (EGT nr L 405, 31.12.1992, s. 6), i dess lydelse enligt

— **394 R 217:** Rådets förordning (EG) nr 217/94 av den 24 januari 1994 (EGT nr L 28, 2.2.1994, s. 1).

Sverige:

I fall då det är lämpligt skall tabellerna i bilaga II anpassas så att de anger nya kvantitativa gränser som tar hänsyn till de handelsmönster som råder i Sverige.

Österrike, Norge och Finland:

I fall då det är lämpligt skall tabellerna i bilaga II anpassas så att de anger nya kvantitativa gränser som tar hänsyn till anslutningen av Österrike, Norge och Finland.

II. FISKE

1. **392 R 3759:** Rådets förordning (EEG) nr 3759/92 av den 17 december 1992 (EGT nr L 388, 31.12.1992, s. 1.)

De ändringar som behövs för att införa nya arter i bilaga 1 och 6 till denna förordning skall göras under övergångstiden på förslag av kommissionen och med beaktande av uppgifter från unionens medlemsstater och de blivande medlemsstaterna.

Den ändring som behövs i artikel 5 för att tillåta medlemsstaterna att uteslutande erkänna producentorganisationer, skall göras under övergångstiden på förslag av kommissionen.

2. **393 R 2210:** Kommissionens förordning

(EEG) nr 2210/93 av den 26 juli 1993 om uppgiftslämnande för den gemensamma organisationen av marknaden för fiske- och vattenbruksprodukter (EGT nr L 197, 6.8.1993, s. 8).

En förteckning över representativa marknader och hamnar kommer att fastställas innan anslutningen enligt det tillämpliga förfarandet.

BILAGA III

Bestämmelser som avses i artikel 32 i anslutningsakten

1. **376 L 0116:** Rådets direktiv 76/116/EEG av den 18 december 1975 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om gödselmedel (EGT nr L 24, 30.1.1976, (s. 21), senast ändrat genom kommissionens direktiv 93/69/EEG av den 23 juli 1993 (EGT nr L 185, 28.7.1993, s. 30).

Artikel 7, såvitt avser kadmiumhalten i gödselmedel och märkning avseende denna.

2. **391 L 0157:** Rådets direktiv 91/157/EEG av den 18 mars 1991 om batterier och ackumulatörer som innehåller vissa farliga ämnen (EGT nr L 78, 26.3.1991, s. 38), senast ändrat genom kommissionens direktiv 93/86/EEG av den 4 oktober 1993 (EGT nr L 264, 23.10.1993, s. 51).

Artikel 9, såvitt avser kvicksilverhalten i sådana alkaliska brunstensbatterier, inklusive knappcellbatterier, som avses i artikel 3.1.

3. **367 L 0548:** Rådets direktiv 67/548/EEG av den 27 juni 1967 om tillnärmning av lagar och andra författningar om klassificering, förpackning och märkning av farliga ämnen (EGT nr L 196, 16.8.1967, s. 1), senast ändrat genom kommissionens direktiv 93/101/EEG av den 11 november 1993 (EGT nr L 13, 15.1.1994, s. 1).

a) Artikel 30 i förening med artikel 4 och 5, såvitt avser

- i) kraven på klassificering, märkning och/eller särskilda koncentrationsgränser för de ämnen eller grupper av ämnen som upptas i bilaga 1 till direktivet och förtecknas i tillägg A till den här bilagan, i så måtto att Norge får kräva att annan klassificering, annan märkning och/eller andra specifika gränsvärden tillämpas för dessa ämnen,

- ii) kriterierna för klassificering och märkning av cancerframkallande ämnen enligt bilaga 6 avsnitt 4.2.1 till direktivet, i så måtto att Norge får kräva att andra kriterier för klassificeringen och andra krav för användningen av vissa R-fraser skall tillämpas.

b) Artikel 30 i förening med artikel 4 och 6 i direktivet, såvitt avser kraven på klassificering, märkning och/eller särskilda koncentrationsgränser för de ämnen eller grupper av ämnen som inte upptas i bilaga 1 till direktivet och som förtecknas i tillägg B till denna bilaga, i så måtto att Norge får kräva att klassificering, märkning och/eller specifika gränsvärden skall tillämpas på dessa ämnen.

c) Artikel 30 i förening med artikel 23.2 d i direktivet, i så måtto att Norge får kräva användning av en ytterligare R-fras ("R-215"), som inte upptas i bilaga 3 till direktivet.

d) För ämnen som omfattas av a och c: bestämmelserna i direktivets artikel 23.2 om krav om användning av uttrycket "EEG-märkning".

4. **388 L 0379:** Rådets direktiv 88/379/EEG av den 7 juni 1988 om tillnärmning av lagar och andra författningar om klassificering, förpackning och märkning av farliga preparat (beredningar) (EGT nr L 187, 16.7.1988, s. 14), senast ändrat genom kommissionens direktiv 93/18/EEG av den 5 april 1993 (EGT nr L 104, 29.4.1993, s. 46).

a) Artikel 13 i förening med artikel 3 och 7, såvitt avser beredningar som innehåller ämnen enligt definitionen i punkt 3 a-c ovan.

b) Artikel 3.3 b, såvitt avser undersökning av beredningars sensibiliserande effekter.

5. **378 L 0631:** Rådets direktiv 78/631/EEG av den 26 juni 1978 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om klassificering, förpackning och märkning av farliga preparat (bekämpningsmedel) (EGT nr L 154, 5.6.1992, s. 1).

6. **391 L 0414:** Rådets direktiv 91/414/EEG av den 15 juli 1991 om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden (EGT nr L 230, 19.8.1991, s. 1).

Artikel 15 och 16 f, såvitt dessa bestämmelser om klassificering och märkning hänvisar till rådets direktiv 78/631/EEG av den 26 juni 1978 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om klassificering, förpackning och märkning av farliga preparat (bekämpningsmedel) (EGT nr L 206, 29.7.1978, s. 13), senast ändrat genom rådets direktiv 92/32/EEG av den 30 april 1992 (EGT nr L 154, 5.6.1992, s. 1).

Tillägg A

BENÄMNING	EEG-nummer
Etylakrylat	607—032—00—X
Toluen-2,4-diisocyanat	615—006—00—4
Toluen-2,6-diisocyanat	615—006—00—4
Dinitrotoluen (alla isomerer)	609—007—00—9
Metylbromid	602—002—00—2
Kalciumkromat	024—008—00—9

BENÄMNING	EEG-nummer
Kvicksilver (organiska och oorganiska föreningar)	080—002—00—6 080—004—00—7
Terpentin	650—002—00—6
Bariumklorid (Bariumssalter)	056—002—00—7
n-Hexan	601—037—00—0
Vanadinpentoxid	023—001—00—8

Tillägg B

BENÄMNING:

Bariumkromat
N-fenyl-2-naftylamin
Benspyren
Krysen
Kreosot från stenkolkstjära
Indeno(1,2,3-cd)pyren
Kobolt(II)klorid
Kobolt(II)sulfat
Nickelklorid
N-fenyl-N'-isopropyl-p-fenylendiamin
Tetrametyl-tiurammonosulfid
Kloracetaldehyd

BILAGA IV

Förteckning enligt artikel 39.1 i anslutningsakten

Fartygets namn	Utvändig märkning	Anrops-signal (IRCS)	Bruttoregister-tonnage (GT)		Motor styrka (kW)
			1969 (Oslo)	1948 (London)	
FÖRTECKNING ÖVER FISKEFARTYG FÖR DJUPHAVSFISKE					
A) Fartyg över 200 bruttoregister-ton (GT)					
SYLTEFJORD	F-1-BD	LNYG		299	1103
KJØLLEFJORD	F-1-LB	LLSU		297	1103
JERGUL	F-2-H	LGEB		299	882
VADSØJENTA	F-2-VS	LHNX		299	1103
BERLEVÅGFISK I	F-5-B	LMET		299	882
BARENTSTRÅL	F-7-M	JXBW	415	191	730
PERSFJORD	F-10-BD	JXQS		299	1103
NORDFJORDTRÅL	F-24-BD	LMSR		299	919
KJELSVIK	F-26-LB	JXPS	321	124	691
KJØLNES	F-32-NK	LMQO		297	882
DOGGI	F-42-H	LLJJ		299	882
KERAK	F-50-V	LJBE		296	1103
NORDKYN PIONEER	F-53-G	LJMS	263		551
RAIRO	F-69-H	LLAX		299	882
STALLO	F-84-H	JXTZ		299	882
SKAIDI	F-86-H	LNMY		299	882
GARGIA	F-87-H	JWWB	678	299	1617
ODD ERIK	F-90-BD	JXAX	236	236	486
KONGSFJORD	F-100-BD	JXMG	1662	499	2427
RISTON	F-136-HV	LATR		296	1066
REMØYTRÅL	F-220-BD	JXOK	999	499	1838
KVITSJØEN	M-600-HØ	LCHR	552		3278
JOHN ERIK	H-7-B	LEQI	492		1199

Fartygets namn	Utvändig märkning	Anrops-signal (IRCS)	Bruttoregister-tonnage (GT)		Motor styrka (kW)
			1969 (Oslo)	1948 (London)	
LÖNNING JUNIOR	H-18-B	LGUU	336	248	460
SJØMANN	H-20-B	LCGR	285	184	786
EIDEFISK	H-21-B	LHTK	334	169	735
FAIRY	H-50-B	LEHD	284	199	852
TÆLAVÅG	H-59-S	LFNB	261	159	889
KLIPPSTEIN	H-64-B	LCLC	280	187	460
BØMMELFISK	H-166-B	LGMS	251	250	507
HORDAGUTT	H-220-B	LIUL	271	270	507
TRYGVASON	H-310-B	LMPP	257	168	790
VOLSTAD VIKING	M-1-A	LAIR	1593	1150	2574
OTTO WATHNE	M-1-H	LHBL		299	1176
TAMPEN	M-1-HD	LAOW	1806		3000
HOPEN	M-1-HØ	LADD	689	2280	2940
VAREGG	M-1-VD	JXWX	1621	799	2647
SKARHAUG	M-2-H	LAQE	347	173	441
SKARHEIM	M-8-A	LLJU	761	496	735
SOLHEIM SENIOR	M-8-F	LAHE		213	625
SYNSRAND	M-8-SØ	LAUS	264		728
VARAK	M-9-A	LNOA		297	1103
KVALSKJÆR	M-9-HØ	LJKG	299	224	853
GEIR	M-12-H	LAQS	538	172	808
TORE JUNIOR	M-15-G	LFWZ	216	189	581
LEINEFISK	M-15-HØ	LAGH	566	176	674
FLUD	M-16-HØ	JWOM	308		507
LANGVIN	M-19-A	JXSZ	1718	797	2940
LORAN	M-19-G	LANJ	465	466	610
VOLSTAD	M-20-A	JXVF	2412	1113	3000
KJALKEN	M-22-HØ	JWVC	317		588
GRANIT	M-23-VD	JXJU	1345	499	2250
NY-ARGO	M-24-G	LCKU	205	205	368
BJØRNHOLM	M-25-S	LMCF	289	189	570
SVANODD	M-26-HØ	LAXT	300		900

Fartygets namn	Utvändig märkning	Anrops-signal (IRCS)	Bruttoregister-tonnage (GT)		Motor styrka (kW)
			1969 (Oslo)	1948 (London)	
HOLBERG	M-28-S	LATX	915	422	882
KVALSVIK	M-29-HØ	JWSC	330		882
MALEBUEN	M-44-F	LNZW	225	264	367
ARCTIC	M-32-VD	LHIY		456	1323
TORBERG	M-35-G	LGQK	328		827
ROALDNES	M-37-G	LMNL	310		1456
KARL VADØY	M-44-U	JXWB	465	131	636
STÅLBJØRN	M-49-F	LAHZ	566	176	790
MØRETRÅL	M-50-H	LNIF	298	298	1102
HUSØY	M-50-SØ	LAVX	354	249	441
VESTLINER	M-55-VN	LEZS	295	173	441
KVALSTEIN	M-58-HØ	LDQV	298	267	827
NORDØYTRÅL	M-59-H	LHWR		413	1103
ØYLINER	M-61-AV	LETQ	391	209	441
GUNNARSON	M-70-M	LNCR	240	148	588
GEIR PEDER	M-71-H	LAUE	271	166	330
SKJONGNES	M-72-G	LCBG		296	1176
PERO	M-81-VD	LMJF	1499	784	1911
RAMOEN	M-83-VD	LEQB	2487		3375
BJØRNØY	M-84-VD	JXTY	1565	654	2427
BROEGG	M-85-H	LAQT	515	199	1059
VONAR	M-88-SØ	LJNQ	306	120	525
SKAREGG	M-89-G	LAPQ	499	199	1471
SANDEVÆRING	M-91-S	LKMX	230	229	368
HØGSTEIN	M-98-G	JXJT	425	126	678
JUVEL	M-102-S	LAMY	2487	1312	3309
SEIR	M-104-H	JXDZ	362		400
KORALEN	M-106-H	JXNV	1932	499	2647
BRIMØY	M-106-S	JWZX	263	263	375
SOLSKJÆR	M-107-G	LNKY		297	882
BJØRNHAUG	M-109-H	LJOK	245	100	294
SOLØYVAG	M-112-F	LNCL	243	148	588

Fartygets namn	Utvändig märkning	Anrops-signal (IRCS)	Bruttoregister-tonnage (GT)		Motor styrka (kW)
			1969 (Oslo)	1948 (London)	
FURNESTRÅL	M-116-G	LJBT		238	827
ROSUND	M-117-G	LNWV	958	499	1654
SÆTRING	M-123-G	LHAH	374	208	514
HAVBRYN	M-125-H	JXJQ	1591		2206
HUSBY SENIOR	M-130-AV	LCGZ	703		790
ELDORADO	M-132-SK	JWNB	272	168	404
BRATTEGG	M-133-G	JXQN	1630	594	2206
HUSBY	M-140-AV	LIAQ	374	209	551
SJARMØR	M-142-A	LNWQ		143	368
TENOR	M-158-A	LALU	295	914	3366
STÅLEGG SENIOR	M-165-S	LHOK	215		514
KATO	M-192-SØ	LLJC	240	225	551
ULLA	M-196-SØ	LGGD	186	337	507
GAYSER SENIOR	M-202-H	LMTR	323	323	485
KAP FARVEL	M-206-H	LCKT		453	1103
HOLMINGEN	M-218-SM	LKPX		84	323
NYVOLL SENIOR	M-225-G	LALS	271	171	404
HAVSTRAND	M-225-H	JXUS	2066	1086	2647
GOLLENES	M-276-HØ	JWTN	422		1051
ELDBORGTRÅL	M-292-A	JXQZ	2136	496	2942
LEINEBRIS	M-555-HØ	JWNF	492	137	569
BØTRÅL IV	N-1-BØ	LHLU		465	1323
LOFOTTRÅL I	N-1-VV	JWQR		297	1103
LOFOTTRÅL II	N-2-VV	LKSA		299	1103
BALLSTAD	N-3-VV	LJIF		296	1323
VESTVÅGØY	N-4-VV	JWZT		297	1103
VÅGAMOT	N-6-VV	LCKM		299	1323
ANDENESFISK II	N-8-A	JXRD	1659	495	2206
LOFOTTRÅL III	N-11-VV	LAPE	1196		2052
BÅRAGUTT	N-14-TS	LGUP	293	162	335
RØSTNESVÅG	N-14-VV	LEDC		298	1168
NORDTIND	N-15-H	LNMM		290	1103

Fartygets namn	Utvändig märkning	Anrops-signal (IRCS)	Bruttoregister-tonnage (GT)		Motor styrka (kW)
			1969 (Oslo)	1948 (London)	
STÅLEGG JUNIOR	N-15-VV	LGSA	310	146	625
RØSTFISK	N-25-RT	LAHT	277	214	393
VESTTIND	N-32-H	LNNS		291	1103
SORTLAND	N-40-H	LAOJ		296	1323
STÅLTIND	N-62-H	LKON		497	1294
ISFJORD	N-100-Ø	JWZF	299	299	992
KIRKØY	N-110-Ø	LCZG	580	297	882
MYREFISK II	N-120-Ø	LGBZ		485	1544
BØTRÅL III	N-152-BØ	LAQA		298	1103
PRESTFJORD	N-200-Ø	JXNA	1659	495	2206
ANDØYBUEN	N-215-A	JXIL	609	298	1103
ANDØYTIND	N-230-A	LHFO		299	1323
BLEIKSØY	N-260-A	JXPQ		223	448
ANDENESFISK I	N-431-A	LLOW	599	298	1103
ØKSNESFISK I	N-440-Ø	LMZS		298	1103
VIKNAFISK	NT-40-V	LKRP	319	191	423
BREISTRAND	N-445-Ø	LMTC	299	299	1123
NAJADEN	R-7-K	LAFB		166	404
RYVING	R-9-K	LNTK	299	299	882
KONGSTEIN	R-17-ES	LGTS	296		661
ANNE KRISTIN	R-19-ES	LEUC	264	264	485
THOR ERLING	R-20-ES	LHAG	249	164	595
VEATRÅL	R-21-K	LCFW	242		617
TONNY	R-22-HA	LDVR	297	297	1080
SIREVÅGSBUEN	R-30-HA	LGHH	217	217	809
PATCHBANK	R-30-K	LKAJ	341	236	606
TRAAAL	R-31-K	LALI	376	240	1080
ØSTREM	R-34-U	JXJH	319	176	625
LEANJA	R-39-K	JXTB	247		1011
TUMLAREN	R-44-K	LARW	265	166	853
MARANDI	R-55-ES	JWLW	236	246	625
LEIK	R-65-K	LFUI	286		1029

Fartygets namn	Utvändig märkning	Anrops-signal (IRCS)	Bruttoregister-tonnage (GT)		Motor styrka (kW)
			1969 (Oslo)	1948 (London)	
NADIR	R-66-K	LDNK	286	186	706
SILVER	R-71-U	LLTJ	291	160	661
RIGU	R-146-ES	JXDY	220		625
BENTIN	R-219-K	LAIL	235		404
NORDSJØTRÅL	R-230-K	LHFQ	210	136	625
KARMØY VIKING	R-260-K	LAWG	552		3309
MOSTEIN	R-370-K	LJXH	286	170	441
LINGBANK	R-510-K	LNWW	214	149	566
ARIZONA	R-673-K	LKSZ	363	235	975
NORLI	R-717-K	JXQJ	226	170	625
HAASTEIN	R-737-K	LGQU	214	214	593
ANDAVÅG	SF-1-F	LEDT	144		382
NYE RINGBAS	SF-1-V	LGDT	379	269	514
STÅLSUND	SF-5-S	LEKF	203	202	367
SJØVÆR	SF-6-A	LALK	562	172	672
FØRDE	SF-6-B	LMHQ	402	241	483
AARSHEIM SENIOR	SF-6-S	LLBC		298	507
MÅLØYSUND	SF-6-V	LEJZ	354	192	485
HAUGEFISK	SF-7-B	LGNG		236	441
FØRDE JUNIOR	SF-12-B	JXOY	633	200	728
FRØYANES JUNIOR	SF-15-S	LIRC	383	223	507
FJELLMØY	SF-19-V	JXVB	508	157	669
FISKEVÆR	SF-20-B	LHYH	384	222	625
LYNGHOLM	SF-20-S	JXZI		213	368
RØYRBUE	SF-30-S	LFXK		218	551
MÅLØYFISK	SF-31-V	LDHJ		235	485
VESTKAPP	SF-50-S	LGRD	438	248	529
FERNANDO	SF-50-V	LGML		209	470
ØYAREN	SF-51-V	LLLY	371	252	441
KAMARO	SF-70-V	LGBQ	344	198	551
ØYFISK	SF-93-V	LMRF	310	197	367
OLE SÆTREMUR	SF-100-V	LGFE		498	2500

Fartygets namn	Utvändig märkning	Anrops-signal (IRCS)	Bruttoregister-tonnage (GT)		Motor styrka (kW)
			1969 (Oslo)	1948 (London)	
KELTIC	SF-211-V	LJSL	281		606
FRØYLINER	ST-85-F	LAPR	581		790
GISUND	T-2-H	LHQL		467	1544
NORD ROLLNES	T-3-H	LCYA		299	1103
BJØRGVIN SENIOR	T-3-LK	JXCK	846	408	1103
SØR-TROMS	T-5-H	LDEE	299		1103
KASFJORD	T-7-H	JWOD		299	1103
LANGENES	T-8-TK	LGWZ	356	176	595
TROMSLAND	T-10-LK	JXDH	668		1765
NORDSTAR	T-12-I	LHXV		1428	1691
TOPAS	T-23-H	JXVC	1198	660	2743
TØNSNES	T-24-T	LAIH		329	1103
ROSSVIK	T-33-T	LNJV		295	1103
NYHORIZONT	T-34-T	LGAT		298	882
ANNY KRÆMER	T-35-T	LIZY		477	1765
SENJABAS	T-42-BG	JXOC	215	215	565
FLÅVÆRING	M-7-HØ	LMOR		292	919
HÅKØY II	T-50-T	LMXC		298	1103
REMIFISK	T-63-BG	LIPD		204	485
SNORRE	T-77-T	LGLJ	236		625
STENBAKKEN	T-90-T	LGOD		121	201
MEFJORDBAS	T-101-BG	LAYV		270	485
NORDFANGST	T-145-LK	JWPJ	296	153	625
KÅGØY	T-165-S	LCEM		298	1103
SKJERVØYFISK	T-667-S	LMNJ		358	919
EIGENES	VA-70-F	LANW	181		551

B) Fartyg under 200 bruttoregister-ton (GT)

RANDI	AA-34-L	3YCJ		24	169
TOR-ARNE	F-22-VS	JXGE		49	312
VALANES	F-92-NK	LEDH	199		735
LEIRVIK	F-110-L	JWMR	170		595

Fartygets namn	Utvändig märkning	Anrops-signal (IRCS)	Bruttoregister-tonnage (GT)		Motor styrka (kW)
			1969 (Oslo)	1948 (London)	
TOM IVAR	F-123-L	JWLD		85	330
LØNNINGEN	H-2-B	LAJN	198		661
MILAND JUNIOR	M-23-MD	LAQX	100	64	269
FEIEBUEN	H-22-FE	LANN		49	147
ANGELTVEIT	H-24-F	LCRI	136		345
VESTHAV	H-65-B	LDGO		74	239
STRIDSHOLM	H-83-OEN	LNFG		36	73
FEIE	H-115-FE	JWOC		49	
BERGVÅG	M-2-F	LHRG		70	268
HAUGE SENIOR	M-2-S	LGBC		196	441
FISKENES	M-7-SA	LLFX		199	415
STOKKE SENIOR	M-12-U	LADH		121	397
NESBAKK	M-13-G	JWZZ		176	294
ANNE BEATE	M-15-SA	LGWN	199		367
VEVANGTRÅL	M-18-EE	LLOL		196	625
HARHAUG	M-20-H	LFCO		197	485
REITEBRIS	M-35-HØ	LKAL		82	241
BRØDRENE V	M-40-HØ	LKGS		38	176
OLAGUTT	N-45-SO	LK2457		87	330
GJERDSVIK	M-51-S	LILH		58	276
METRO	M-57-H	LK3270		25	183
VÆRLAND	M-58-H	LAKW		188	312
AUD-LILL	M-60-AK	LEVW	273	164	404
HARTO JUNIOR	M-61-SØ	JXSF		76	252
BLÅSTHOLM	M-64-F	LMPD		129	577
ØYBAS	M-71-HØ	LJRA		49	235
LESTASKJER	M-92-G	JXXL		191	441
VEIDAR I	M-109-G	LDUR		145	459
ØYBARD	M-122-G	LGNO	177	104	235
NYFALKEN	M-195-HØ	LJNV		26	191
ROLLON	M-199-HØ	JVWV		181	404
TORITA	M-206-A	LDFK		189	367

Fartygets namn	Utvändig märkning	Anrops-signal (IRCS)	Bruttoregister-tonnage (GT)		Motor styrka (kW)
			1969 (Oslo)	1948 (London)	
ELDBORG	M-291-A	LFRM		174	441
TRÆNABANKEN	N-1-TN	LLVD		177	570
FLID I	N-2-LN	LKNG		80	268
JOHNSON SENIOR	N-5-BR	LEGZ		99	404
ÅSERØYBUEN	N-6-BR	LNRE		75	323
SOLSTRAND	N-63-F	JXEW		79	367
RØSTBANKEN	N-100-F	LM5277		24	297
JARO	N-111-Ø	LACF		160	514
VIGGO ANDRE	N-111-VV	JWRA		40	202
BRUSTEIN	N-2-SG	LJOV		23	252
HAVLINER	N-301-BR	LHBU		179	492
KORAL SENIOR	N-345-VV	3YZT		19	169
HENNINGSVÆR	N-415-V	LJUP		95	529
VESLEGUNN	Ø-8-H	LM2977		24	220
STANGHOLM	Ø-22-H	LM3813		23	238
SAJANA	R-1-ES	JXJK		96	360
CALYPSO	R-2-ES	LGYZ		167	735
SANDER	R-8-K	JWLQ		158	500
ROYAL	R-10-ES	LNNE		93	441
STRÅLAU II	R-27-ES	LIUN		47	275
HÅFLU	R-29-B	LLMG		48	367
SKUDEFJORD	R-46-K	LCVL		104	220
CONSOL	R-51-U	LFCF		49	250
GAMA	R-62-ES	LNDP		49	294
SEIDON	R-64-ES	LLEX		49	360
VEIDING	R-67-K	LAYI		49	330
VEAVIK	R-69-K	LFPA		117	312
BRANNFLU	R-70-H	LM3202		32	191
NORDLENDING	R-89-K	JWOV		136	514
SKÅRHOLM	R-112-K	LDTX	150		465
ØSTHUS I	R-124-K	3YKI		24	294
KVERNSUND	R-157-K	JWQF		116	551

Fartygets namn	Utvändig märkning	Anrops-signal (IRCS)	Bruttoregister-tonnage (GT)		Motor styrka (kW)
			1969 (Oslo)	1948 (London)	
VIKINGBANK	R-225-K	LMQU		199	367
VEAGUTT	R-494-K	LEKC	190	139	441
STATTHAV	SF-1-S	JWTE		192	404
REMO	SF-2-S	LDWS	92		309
HOPLAND SENIOR	SF-11-V	JWPD	71	53	251
KNAUSEN	SF-44-V	LMFG		138	329
BLUEFIN	SF-76-F	JXHD	51		343
NYBAKK	SF-78-V	JXPH		96	338
SKJONGHOLM	SF-89-F	LFVN		99	220
SVEBAS	SF-240-F	JXHY	99		397
GOLD DOLLAR	SF-300-A	LNHQ		85	330
HUGIN	ST-3-F	LGYA		44	308
STIG MAGNE	T-7-TK	JWRR		167	459
TRONØY	T-88-B	LANT		148	367
PANTER	TK-54-BL	LK4069		12	111
ORION	T-106-T	JWOP		199	595
MORTEN LARSEN	T-160-BG	LLKK		159	367
KRISTIAN JOHANSEN	T-361-T	LKEU	49		463
EDØYVÆRING	T-760-T	LK2713		45	297
VASSHOLM	V-71-L	LM2791		24	143
STEIN ARNE	VA-6-LS	LM9510		14	102
HELGØYSUND	VA-8-F	LNRL		99	507
ELSY	VA-11-F	LKJS		47	294
SHEIK	VA-60-S	LDEV		24	132
SØRLYS	VA-62-K	LMPI		68	360
RACON	VA-65-S	LAZW		137	415
JYTTE ROSS	VA-79-K	JXER		49	330
STÅLGUTT	VA-87-K	LEPK		49	382
NESEJENTA	VA-87-LS	JWWK	64	48	240
SAILOR	VA-90-F	LDHD		90	382
PIRAJA	VA-95-K	LMTJ		145	691
PONNY	VA-96-F	LLYY		48	268

Fartygets namn	Utvändig märkning	Anrops-signal (IRCS)	Bruttoregister-tonnage (GT)		Motor styrka (kW)
			1969 (Oslo)	1948 (London)	
LEIF JUNIOR	VA-133-FS	LM3122		23	180
KVEITA	VA-200-M	LM6346		17	122

FÖRTECKNING ÖVER FISKEFARTYG FÖR PELAGISKT FISKE

A) Blåvitling, strömming och makrill

BJARNE NILSEN	F-45-H	LEJN	528		882
M. NILSEN	F-47-H	LKVW	208		684
KRISTIAN RYGGEFJORD	F-95-M	LEHS		982	2059
GARPESKJÆR	F-160-M	LAWQ		1152	3116
TORBAS	F-231-M	LJEB	470		625
KARAHAV	F-272-M	LMAD		620	2205
HAVBAS	F-574-M	LHWO	599		827
FONNES	H-1-AM	LNGE	710	595	809
GARDAR	H-5-AV	LAWO	1695	713	3000
HARGUN	H-5—0	LIWO	1261		1765
ENDRE DYRØY	H-6-F	LLXE		799	2399
LIGRUNN	H-8-F	LEOY		768	1765
MØGSTERFJORD	H-10-AV	JXXP	1085		2250
KNESTER	H-11-AV	LLVC		557	1080
SLAATTERØY	H-12-AV	JXAM	1296	1147	2397
HAVDRØN	H-12-BN	LAIV		696	1103
LAFJORD	H-19-AV	LHDO		815	1543
ELDJARN	H-28-AV	LEBS	1126		2204
SOLVÅR VIKING	H-30-B	LMWW	287		853
GERDA MARIE	H-32-AV	LAUP	1651		3089
STAALØY	H-38-AV	LHAI	1276		2206
SUDERØY	H-50-A	LAIU		701	1765
HAUGAGUT	H-50-AV	LAQD	1694		2964
KROSSFJORD	H-69-S	LHEO	479		1055
RØTTINGØY	H-73-O	LLYS		455	882
LIBAS	H-75-F	LGLN		1348	2646
MALMEN	H-83-S	LCMT		301	735

Fartygets namn	Utvändig märkning	Anrops-signal (IRCS)	Bruttoregister-tonnage (GT)		Motor styrka (kW)
			1969 (Oslo)	1948 (London)	
MARON	H-84-F	LDBS	443		661
TALBOR	H-87-AV	LMRX		633	1544
HAVBRAUT	H-88-AV	LNPB	768		1471
BIRKELAND	H-118-AV	JWTD	727		1799
LIAFJELL	H-121-F	LJUK		917	1603
H. ØSTERVOLD	H-128-AV	JXMU	2201	1000	2940
VERDI	H-132-AV	LNPN		821	1719
STOREKNUT	H-148-AV	LDOG	2056	1506	3528
HARDHAUS	H-160-AV	JXME	1880		2940
VESTERVEG	H-169-AV	LADL	852	632	1912
VESTVIKING	H-190-AV	LIAB		800	1176
TOFTØYSUND	H-202-B	LENP		287	485
ORDINAT	H-250-AV	LGFN	1846		1985
HAVGLANS	H-325-ØN	LNXT		542	809
VENDLA	H-369-AV	LNPF		941	2206
EROS	M-17-HØ	LHKO		1255	2205
ARTUS	M-2-HØ	JWQU	1368	999	2436
LEINEBJØRN	M-3-HØ	LHRE		939	1911
HAVBRIS	M-4-H	LKOL	1759		2574
FLØMANN	M-5-HD	LAXZ		853	1544
KINGS BAY	M-21-HØ	LGWK	2571		4410
STRAND SENIOR	M-25-H	JWZU	964		1323
MELSHORN	M-26-HD	LLHW	714	408	1176
SÆBJØRN	M-27-VD	LKOJ		639	808
SIGLAR	M-31-HØ	LLCX	531		956
VESTBAS	M-33-HØ	LLXH	978		1029
NORDSJØBAS	M-34-HO	LGSP		814	1764
STORMFUGLEN	M-38-AV	LIWS		309	507
SJØBRIS	M-46-HØ	LELC	1286		3280
VOLSTAD JR.	M-49-A	LAES		617	882
SMARAGD	M-64-HØ	LGSE	757		2242
NYBO	M-65-MD	LLXJ	639	441	882

Fartygets namn	Utvändig märkning	Anrops-signal (IRCS)	Bruttoregister-tonnage (GT)		Motor styrka (kW)
			1969 (Oslo)	1948 (London)	
LAFJELL	H-77-AV	LKTF	688		1257
INGER HILDUR	M-100-F	LEDG	614		1544
FISK	M-105-A	LMRU	903	723	1764
TEIGENES	M-120-HØ	JWSG	1505		1621
MIDØY VIKING	M-127-MD	LMLL	601		735
HOLMSJUND	M-19-HØ	LDGA		426	661
GUNNAR LANGVA	M-189-A	JXIJ	1135	865	2205
HAVSNURP	M-195-MD	JWOK		276	735
ZETA	M-240-HØ	LIRA	1443		2647
ESPEVÆR	M-344-HØ	LAEI		594	1287
HERØYTRÅL	M-347-HØ	LKDQ		694	1323
NEPTUGES	M-353-H	LDCM	1032		1765
KINGS CROSS	M-416-HØ	LHUZ		939	1941
DYRNESVÅG	M-435-SM	LGGM	365	269	735
HAVSKJER	M-448-A	LEGI		912	2206
SJARM	M-472-SM	JWYL		296	500
NILS HOLM	M-495-SM	LAIZ	442		588
LURØY	N-1-L	LECY		499	1765
SENIOR	N-1-LN	LNQD	904	927	2059
STRAUMBERG	N-2-LF	LIOD		342	785
GRETE KRISTIN	N-2-V	LDVK		685	1415
RØDHOLMEN	N-16-VV	LKER		265	882
M. YTTERSTAD	N-25-LN	JXAY		1481	2250
NORDFISK	N-50-B	LEHK		543	1279
ASBJØRN SELSBANE	N-94-LN	JWRT	389		827
TRØNDERBAS	NT-200-V	JXXK	1332		2250
KETLIN	N-119-SO	LMRJ	342	285	735
SELVÅG SENIOR	N-510-ME	LNZA	1224		1765
VERBAS	R-2-H	JXNS	999		1415.
VEA	R-10-K	LGRH	599		1618
HOLMSJØ	M-62-G	LALT		397	588
ROALDSEN SENIOR	R-52-ES	LLKH		497	698

Fartygets namn	Utvändig märkning	Anrops-signal (IRCS)	Bruttoregister-tonnage (GT)		Motor styrka (kW)
			1969 (Oslo)	1948 (London)	
VARBERG	M-100-H	LHJP		1181	1984
SISSSEL ELISABETH	SF-6-SU	LAYL		461	882
ATLANTIC VIKING	SF-8-V	LAQU	1189		1838
RINDENES	SF-10-F	LDDW	318	255	606
ARGUS JUNIOR	SF-17-V	JXVM	290		698
VESTFART	SF-22-B	LNPE		627	809
FISKEBAS	SF-230-F	LCFQ		654	1213
VIKING I	SF-303-V	LCZD		321	661
SVANAUG ELISE	ST-19-F	LJDR		589	1470
RAV	ST-40-O	JXML	992		2400
GEIR JOHANSEN	T-5-T	JWVS		248	882
NORSEL	T-21-T	LDQJ		546	808
TROMSBAS	H-10-BN	LFMR	1197		2500
FRANTSEN JUNIOR	T-22-I	LMTP		442	1250
STORTIND	T-44-T	LKIX		464	809
TROMSØYBUEN	T-64-SA	JWWE		472	662
TORSON	T-65-T	LCAG	1230		2401
ØSTBAS	T-68-G	LJRG	522		1103
HARMONI	T-74-T	LAIJ		497	1103
B) Strömming och makrill					
P.J. SENIOR	F-56-H	LEOP		98	404
KAMØYFISK	F-149-NK	JWTU		222	397
BOANESFISK	H-105-AV	LFWF		170	603
VEIDVÆRING	M-50-SA	LLML		158	415
PAUL SENIOR	M-174-AV	LLVA		222	368
VINGHOLM	M-180-AV	LGQL		154	441
KVITSKJÆR	N-3-L	LGYE		158	551
BRENNBØEN	N-26-V	JWWM		135	386
SKARHOLMEN	N-62-BØ	LLWX		94	533
GUNNAR KLO	N-146-Ø	LAVM	150		397
STØTTVÆRINGEN	N-200-ME	LHAJ	172	97	382

Akt om villkoren för anslutning till de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen och om anpassning av fördragen: bilaga IV

329

Fartygets namn	Utvändig märkning	Anrops-signal (IRCS)	Bruttoregister-tonnage (GT)		Motor styrka (kW)
			1969 (Oslo)	1948 (London)	
EINAR ERLEND	N-250-ME	LNZY	230		377
SØRBØEN	N-350-ME	JWQY		194	570
ØVRABØEN	R-5-B	LDIW	182	141	570
TINE KRISTIN	ST-3-O	LHLX		180	415
OLE MARTIN	ST-19-O	LMXF	122	91	382
HANSSON	ST-40-R	LAJZ		113	308
SKULBAREN	T-19-T	LKTM		129	294
SKAGØYSUND	T-111-T	JWVR		184	393

BILAGA V

Förteckning enligt artikel 39.5 i anslutningsakten

Fartygets namn	Utvändig märkning	Anrops-signal (IRCS)	Bruttoregister-tonnage (GT)		Motor styrka (kW)
			1969 (Oslo)	1948 (London)	
FÖRTECKNING ÖVER FISKEFARTYG FÖR DJUPHAVSFISKE					
HUSBY JUNIOR	N-34-HR	LFFQ	181	109	246
TOR INGE	N-77-F	LJBL		186	360
LANGENESVÆRING	N-27-OE	LMKH		177	728
TRØNDERTRÅL	NT-266-V	LMPQ		158	405
RAMSØYSUND	ST-86-O	LHTP	275	191	415
RYSTRAUM	T-17-T	JXAN		150	375
MALANGSFJORD	T-32-LK	LMTQ		83	349
MEREDIAN II	T-52-S	LIXI		178	691
BJØRNØYBUEN	T-58-T	LDHC		125	368
KVALØYFJORD	T-70-T	LKRL	277	192	809
J.M. BERNTSEN	T-87-LK	LNRN	463	240	570
HAVFISK	T-88-L	LNBL		208	397
MEFJORDVÆRING	T-102-BG	LFZT	199	114	404
STRANDBY	T-137-BG	LHTF		150	728
TROMSØYVÆRING	T-183-T	LKVX	249	176	478

BILAGA VI

Förteckning enligt artikel 54, 73, 97 och 126 i anslutningsakten

TULLAGSTIFTNING

Rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 (EGT nr L 302, 19.10.1992) och kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 (EGT nr L 253, 11.10.1993), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EEG) nr 3665/93 av den 21 december 1993 (EGT nr L 335 31.12.1993), samt de protokoll om ursprungsregler som finns i preferensavtal som gemenskapen ingått:

Denna gemenskapslagstiftning gäller för de nya medlemsstaterna från dagen för anslutningen, om något annat inte anges i det följande.

1. Artikel 22—27 i rådsförordningen och artikel 35—140 i kommissionsförordningen om varors ursprung, i artiklarnas lydelse enligt kommissionens förordning (EEG) nr 3665/93 av den 21 december 1993 (EGT nr L 335, 31.12.1993), samt de protokoll om ursprungsregler som finns i preferensavtal som gemenskapen ingått:

1) Utan att det påverkar tillämpningen av någon åtgärd som härrör från den gemensamma handelspolitiken skall ursprungsintyg, som på rätt sätt utfärdats av tredje länder inom ramen för de preferensavtal som Österrike, Finland, Norge eller Sverige ingått med dessa länder eller inom ramen för de nya medlemsstaternas nationella lagstiftning, godtas i de nya medlemsstaterna under förutsättning att

— ursprungsintyget och transportdokumenten utfärdats senast dagen före anslutningen,

— ursprungsintyget lämnas till tullmyndigheterna inom fyra månader efter anslutningen.

2) De nya medlemsstaterna får låta sådana

tillstånd fortsätta att gälla varigenom någon har blivit "godkänd exportör" inom ramen för avtal med tredje länder, under förutsättning att

— en sådan bestämmelse finns också i avtal som dessa tredje länder har ingått med unionen som den är sammansatt i dag,

— den godkände exportören tillämpar gemenskapens ursprungsregler.

Dessa tillstånd skall inom ett år efter anslutningen ersättas med nya tillstånd, utfärdade enligt gemenskapslagstiftningen.

3) Behöriga tullmyndigheter i unionen som den är sammansatt i dag och behöriga tullmyndigheter i de nya medlemsstaterna skall på begäran inom två år från det att ett sådant ursprungsintyg utfärdades som avses i punkt 1, 2 och 4 kontrollera intyget i efterhand.

4) Om ursprungsintyget och/eller transportdokumenten har utfärdats före anslutningen och om tullformaliteter är nödvändiga vid handel med varor mellan de nya medlemsstaterna och unionen som den är sammansatt i dag eller mellan de nya medlemsstaterna inbördes, skall de bestämmelser tillämpas som finns i protokoll 4 avdelning V i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och i protokoll nr 3 till frihandelsavtalen mellan EG och Österrike, Finland, Norge och Sverige.

2. Artikel 76 i rådsförordningen och artiklarna 253—289 i kommissionsförordningen om förenklade förfaranden:

1) De nya medlemsstaterna får låta sådana tillstånd till periodisk deklaration som har utfärdats före anslutningen fortsätta att gälla på oförändrade villkor.

2) Dessa tillstånd skall inom ett år efter anslutningen ersättas med nya tillstånd, utfärdade enligt gemenskapslagstiftningen.

3. Artikel 98—113 i rådsförordningen och artikel 503—548 i kommissionsförordningen om lagring i tullager:

1) Om något annat inte följer av punkt 2 får de nya medlemsstaterna låta sådana tillstånd att ha tullager som har utfärdats före anslutningen fortsätta att gälla på oförändrade villkor.

2) De tillstånd som avses i punkt 1 skall inom ett år efter anslutningen ersättas med nya tillstånd, utfärdade enligt gemenskapslagstiftningen.

3) Förfarandet skall avslutas enligt gemenskapslagstiftningen. Om det då uppkommer en tullskuld, skall det belopp som betalas anses som en gemenskapens egen intäkt. Om tullskulden beräknas på grundval av de införda varornas klassificering enligt tulltaxan, tullvärde och mängd vid tiden för deklarationen för tullagerförfarandet och om deklarationen har tagits emot före anslutningen, så skall de regler om detta tillämpas som före anslutningen gällde i den nya medlemsstaten i fråga.

4. Artikel 114—129 i rådsförordningen och artikel 549—649 i kommissionsförordningen om aktiv förädling:

1) De nya medlemsstaterna får låta sådana tillstånd till aktiv förädling som har utfärdats före anslutningen fortsätta att gälla på oförändrade villkor till dess att giltighetstiden går ut, dock längst under ett år efter anslutningen.

2) Om giltighetstiden för ett tillstånd enligt punkt 1 går ut senare än ett år efter anslutningen, skall tillståndet inom ett år efter anslutningen ersättas med ett nytt tillstånd, utfärdat enligt gemenskapslagstiftningen.

3) Förfarandet skall avslutas enligt gemenskapslagstiftningen. Om det då uppkommer en tullskuld, skall det belopp som betalas anses som en gemenskapens egen intäkt. Om tullskulden beräknas på grundval av de införda varornas klassificering enligt tulltaxan, mängd, tullvärde och ursprung vid tiden för mottagandet

av deklarationen för aktiv förädling, och om deklarationen har tagits emot före anslutningen, så skall de regler om detta tillämpas som före anslutningen gällde i den nya medlemsstaten i fråga.

Om en tullskuld uppkommer när förfarandet avslutas, skall en kompensationsränta på den importtull som gäller enligt gemenskapslagstiftningen tas ut från dagen för anslutningen, för att likställighet skall upprätthållas mellan tillståndshavare i unionen som den är sammansatt i dag och tillståndshavare i de nya medlemsstaterna.

4) I fall då deklarationen för aktiv förädling tagits emot inom ramen för ett restitutionssystem, skall återbetalningen ske enligt gemenskapslagstiftningen och genomföras och bekostas av den nya medlemsstaten, om den tullskuld som önskas återbetald har uppkommit före dagen för anslutningen.

5. Artikel 130—136 i rådsförordningen och artikel 650—669 i kommissionsförordningen om bearbetning under tullkontroll:

1) De nya medlemsstaterna får låta sådana tillstånd till bearbetning under tullkontroll som har utfärdats före anslutningen fortsätta att gälla på oförändrade villkor till dess att giltighetstiden går ut, dock längst under ett år efter anslutningen.

2) Om giltighetstiden för ett tillstånd enligt punkt 1 går ut senare än ett år efter anslutningen, skall tillståndet inom ett år efter anslutningen ersättas med ett nytt tillstånd, utfärdat enligt gemenskapslagstiftningen.

3) Förfarandet skall avslutas enligt gemenskapslagstiftningen. Om det då uppkommer en tullskuld, skall det belopp som betalas anses som en gemenskapens egen intäkt.

6. Artikel 137—144 i rådsförordningen och artikel 670—747 i kommissionsförordningen om temporär import:

1) De nya medlemsstaterna får låta sådana tillstånd till temporär import som har utfärdats före anslutningen fortsätta att gälla på oförändrade villkor till dess att giltighetstiden går ut, dock längst under ett år efter anslutningen.

2) Om giltighetstiden för ett tillstånd enligt punkt 1 går ut senare än ett år efter anslutningen, skall tillståndet inom ett år efter anslutningen ersättas med ett nytt tillstånd, utfärdat enligt gemenskapslagstiftningen.

3) Förfarandet skall avslutas enligt gemenskapslagstiftningen. Om det då uppkommer en tullskuld, skall det belopp som betalas anses som en gemenskapens egen intäkt. Om tullskulden beräknas på grundval av de införda varornas klassificering enligt tulltaxan, mängd, tullvärde och ursprung vid tiden för deklarationen för temporär import, och om deklarationen har tagits emot före anslutningen, så skall de regler om detta tillämpas som före anslutningen gällde i den nya medlemsstaten i fråga.

Om en tullskuld uppkommer när förfarandet slutförs, skall en kompensationsränta på den importtull som gäller enligt gemenskapslagstiftningen tas ut från dagen för anslutningen, för att likställighet skall upprätthållas mellan tillståndshavare i unionen som den är sammansatt i dag och tillståndshavare i de nya medlemsstaterna.

7. Artikel 145—160 i rådsförordningen och artikel 748—787 i kommissionsförordningen om passiv förädling:

1) De nya medlemsstaterna får låta sådana tillstånd till passiv förädling som har utfärdats före anslutningen fortsätta att gälla på oförändrade villkor till dess att giltighetstiden går ut, dock längst under ett år efter anslutningen.

2) Om giltighetstiden för ett tillstånd enligt punkt 1 går ut senare än ett år efter anslutningen, skall tillståndet inom ett år efter anslutningen ersättas med ett nytt tillstånd, utfärdat enligt gemenskapslagstiftningen.

3) Förfarandet skall avslutas enligt gemenskapslagstiftningen. I fall då deklarationen för passiv förädling har tagits emot i en ny medlemsstat före anslutningen skall dock tullskulden beräknas enligt den lagstiftning som gällde där före anslutningen.

8. Artikel 166—181 i rådsförordningen och artikel 799—840 i kommissionsförordningen om frizoner och frilager:

1) De nya medlemsstaterna får på oföränd-

rade villkor behålla sådana frizoner och frilager som de har inrättat eller gett tillstånd till före anslutningen, om villkoren i gemenskapslagstiftningen uppfylls från dagen för anslutningen.

2) Om de frizoner och frilager som avses i punkt 1 inte uppfyller villkoren i gemenskapslagstiftningen, får de nya medlemsstaterna behålla dem under högst ett år efter anslutningen.

3) De tillstånd som avses i punkt 1 skall inom ett år efter anslutningen ersättas med tillstånd enligt gemenskapslagstiftningen.

4) Behöriga myndigheter i de nya medlemsstaterna skall inom ett år efter anslutningen godkänna lagerbokföringen för frizonerna. Godkännandet skall ges på de villkor som gemenskapslagstiftningen anger.

5) De nya medlemsstaterna får låta tillstånd, som avser överföring av varor i frizoner och frilager till tullförfaranden enligt rådsförordningens artikel 173 c, d och e och som har utfärdats före anslutningen, fortsätta att gälla på oförändrade villkor till dess att giltighetstiden går ut, dock längst under ett år efter anslutningen.

6) Om giltighetstiden för ett sådant tillstånd som avses i punkt 5 går ut senare än ett år efter anslutningen, skall tillståndet inom ett år efter anslutningen ersättas med ett nytt tillstånd, utfärdat enligt gemenskapslagstiftningen.

9. Artikel 201—232 i rådsförordningen och artikel 868—876 i kommissionsförordningen om bokföring och betalning i efterhand:

Betalning i efterhand skall göras enligt gemenskapslagstiftningen. Om tullskulden har uppkommit före dagen för anslutningen skall dock de regler tillämpas som gäller i den nya medlemsstaten i fråga och betalningen tas upp av och tillfalla den staten.

10. Artikel 235—242 i rådsförordningen och artikel 877—912 i kommissionsförordningen om återbetalning av och befrielse från tull:

I frågor om återbetalning av tull och befrielse från tull skall gemenskapslagstiftningen tillämpas. Ifall begäran om återbetalning eller

befrielse avser en tullskuld som uppkommit före dagen för anslutningen, skall dock de regler tillämpas som gäller i den nya medlems-

staten i fråga och den staten genomföra och bekosta åtgärden.

BILAGA VII

Förteckning enligt artikel 56 i anslutningsakten

KN-NUMMER	VARUBETECKNING
6201	Ytterkläder, vindjackor etc. för män eller pojkar
6202	Ytterkläder, vindjackor etc. för kvinnor eller flickor
6203	Kostymer, jackor, byxor etc. för män eller pojkar
6204	Dräkter, jackor, klänningar, blusar, byxor etc. för kvinnor eller flickor
6205	Skjortor för män eller pojkar
6210 utom 6210.1020	Ytterkläder, impregnerade eller plastade
6211 utom 6211.1100—6211.1200	Träningsoverraller, skidkläder etc.
6302 utom 6302.2210, 6302.3210 och 6302.4000—6302.9900	Sänglinne Triå Vävt
6303.9190 6303.9290 6303.9990	Gardiner
6306.2101—6306.2900	Tält

BILAGA VIII

Bestämmelser som avses i artikel 69 i anslutningsakten

1. **391 L 0173:** Rådets direktiv 91/173/EEG av den 21 mars 1991 (pentaklorfenol) om ändring för nionde gången av rådets direktiv 76/769/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och preparat (beredningar) (EGT nr L 81, 5.4.1991, s. 34).

2. **391 L 0338:** Rådets direktiv 91/338/EEG av den 18 juni 1991 (kadmium) om ändring för tionde gången av rådets direktiv 76/769/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och preparat (beredningar) (EGT nr L 186, 12.7.1991, s. 59).

Punkt 2.1 i bilagan om användning av kadmium som stabilisator i PVC.

3. **389 L 0677:** Rådets direktiv 89/677/EEG av den 21 december 1989 (kvicksilver- och arsenikföreningar samt organiska tennföreningar) om ändring för åttonde gången av rådets direktiv 76/769/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och preparat (beredningar) (EGT nr L 398, 30.12.1989, s. 19).

I den utsträckning direktivet avser organiska tennföreningar.

4. **376 L 0116:** Rådets direktiv 76/116/EEG av den 18 december 1975 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om gödselmedel (EGT nr L 24, 30.1.1976, s. 21), senast ändrat genom kommissionens direktiv 93/69/EEG av den 23 juli 1993 (EGT nr L 185, 28.7.1993, s. 30).

Artikel 7, såvitt avser kadmiumhalten i gödselmedel.

5. **385 L 0210:** Rådets direktiv 85/210/EEG av den 20 mars 1985 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om blyhalten i bensin (EGT nr L 18, 24.1.1980, s. 25), i dess lydelse enligt rådets direktiv 87/416/EEG av den 21 juli 1987 (EGT nr L 225, 13.8.1987, s. 33).

Artikel 7, såvitt avser bensenhalten i bensin enligt artikel 4.

6. **393 L 0012:** Rådets direktiv 93/12/EEG av den 23 mars 1993 om svavelhalten i vissa flytande bränslen (EGT nr L 74, 27.3.1993, s. 81).

Artikel 3, såvitt avser svavelhalten i gasoljor enligt artikel 2.2 första stycket.

7. **391 L 0157:** Rådets direktiv 91/157/EEG av den 18 mars 1991 om batterier och ackumulatörer som innehåller vissa farliga ämnen (EGT nr L 78, 26.3.1991, s. 38), senast ändrat genom kommissionens direktiv 93/86/EEG av den 4 oktober 1993 (EGT nr L 264, 23.10.1993, s. 51).

Artikel 9, såvitt avser kvicksilverhalten i sådana alkaliska brunnstensbatterier som avses i artikel 3.1.

8. **367 L 0548:** Rådets direktiv 67/548/EEG av den 27 juni 1967 om tillnärmning av lagar och andra författningar om klassificering, förpackning och märkning av farliga ämnen (EGT nr L 196, 16.8.1967, s. 1).

a) Artikel 30 i förening med artikel 4 och 5, såvitt avser kraven på klassificering av de 50

ämnen som upptas i bilaga 1 till direktivet och förtecknas i tillägg till denna bilaga, i så måtto att Österrike får kräva att annan klassificering och märkning tillämpas för dessa ämnen.

b) Artikel 30 i förening med artikel 4 och 5, i den utsträckning ämnen som klassificeras som "mycket giftiga", "giftiga" och "hälsoskadliga" utöver vad som föreskrivs i direktivet i Österrike även kan omfattas av särskilda registreringsförfaranden ("Österreichische Giftliste").

c) Artikel 30 i förening med artikel 23.2, i så måtto att Österrike får kräva användning av

i) märkning med ytterligare symboler som inte upptas i bilaga 2 till direktivet och S-fraser som inte upptas i bilaga 4 till direktivet avseende ett säkert bortskaffande av farliga ämnen,

ii) märkning med ytterligare S-fraser som inte upptas i bilaga 4 till direktivet avseende motåtgärder i händelse av olycksfall,

iii) märkning med ytterligare fraser som inte upptas i bilaga 3 eller bilaga 4 till direktivet avseende restriktioner för försäljning av farliga ämnen.

d) För ämnen som omfattas av a och c ovan: bestämmelserna i direktivets artikel 23.2 om krav om användning av uttrycket "EEG-märkning".

9. **388 L 0379:** Rådets direktiv 88/379/EEG av den 7 juni 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar

om klassificering, förpackning och märkning av farliga preparat (beredningar) (EGT nr L 187, 16.7.1988, s. 14), senast ändrat genom kommissionens direktiv 93/18/EEG av den 5 april 1993 (EGT nr L 104, 29.4.1993, s. 46).

a) Artikel 13 i förening med artikel 3 och 7, såvitt avser beredningar som innehåller ämnen enligt definitionen i punkt 8 a ovan.

b) Artikel 13 i förening med artikel 7, såvitt avser märkningskrav enligt punkt 8 c i-iii ovan.

c) Artikel 13 i förening med artikel 7.1 c, för farliga ämnen i farliga beredningar.

10. **378 L 0631:** Rådets direktiv 78/631/EEG av den 26 juni 1978 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om klassificering, förpackning och märkning av farliga preparat (bekämpningsmedel) (EGT nr L 154, 5.6.1992, s. 1).

11. **391 L 0414:** Rådets direktiv 91/414/EEG av den 15 juli 1991 om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden (EGT nr L 230, 19.8.1991, s. 1).

Artikel 15 och 16 f, såvitt dessa bestämmelser om klassificering och märkning hänvisar till rådets direktiv 78/631/EEG av den 26 juni 1978 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om klassificering, förpackning och märkning av farliga preparat (bekämpningsmedel) (EGT nr L 206, 29.7.1978, s. 13), senast ändrat genom rådets direktiv 92/32/EEG av den 30 april 1992 (EGT nr L 154, 5.6.1992, s. 1).

Tillägg

<u>Ämne</u>	<u>Nr</u>
linuron	006—021—00—1
triklorisilan	014—001—00—9
fosfortriklorid	015—007—00—4
fosforipentaklorid	015—008—00—X
forforoxiklorid	015—009—00—5
natriumpolysulfider	016—010—00—3
disvaveldiklorid	016—012—00—4
tionylklorid	016—015—00—0
kalciumhypoklorit; lösnöing . . . % aktivt Cl	017—012—00—7
kaliumphydroxid	019—002—00—8
kromtrioxid	024—001—00—0
kaliumdikromat	024—002—00—6
ammoniumdikromat	024—003—00—1
natriumdikromat	024—004—00—7
-klortoluen	602—037—00—3
2-dimetylaminoetanol	603—047—00—0
2-dietylaminoetanol	603—048—00—6
dietanolamin	603—071—00—1
N-metyl-2-etanolamin	603—080—00—0
2-etylhexan-1,3-diol; oktylenglykol	603—087—00—9
isoforon	606—012—00—8
6-metyl-1,3-ditiolo(4,5-b)kinoxalin-2-on	606—036—00—9
ättiksyraanhydrid	607—008—00—9
metylformat	607—014—00—1
etylformat	607—015—00—7
akrylsyra	607—061—00—8
kloracetylklorid	607—080—00—1
nitrofen	609—040—00—9
kvintotsen (ISO); pentaklornitrobensen	609—043—00—5
metylamin (mono-, di- och tri-)	612—001—00—9
dietylamin	612—003—00—X
trietylamin	612—004—00—5
butylamin	612—005—00—0
bensylamin	612—047—00—X
di-n-propylamin[1], di-isopropylamin [2]	612—048—00—5
diklofluamid	616—006—00—7
kloramin T (natriumsalt)	616—010—00—9
kumenhydroperoxid	617—002—00—8
monokrotofos	015—072—00—9
edifenfos (ISO); etyl-S,S-difenylдитiofosfat	015—121—00—4
triazofos (ISO); O,O-dietyl-O-1-fenyl-1,2,4-triazol-3-yltiofosfat	015—140—00—8
metanol	603—001—00—X
etylklorformat	607—020—00—4
dipropylenetriamin	612—063—00—7
trifenmorf (ISO); 4-tritylmorfolin	613—052—00—X
diuron	006—015—00—9
bis(tris(2-metyl-2-fenylpropyl)tin)oxid; fenbutatinaoxid	050—017—00—2
butanol (med undantag av tertiär-butanol)	603—004—00—6
aluminiumtrinatriumhexafluorid	009—016—00—2
bronopol (INN); 2-brom-2-nitropropan-1,3-diol	603—085—00—8

BILAGA IX
FÖRTECKNING ENLIGT ARTIKEL 71.2 I ANSLUTNINGSAKTEN

Kvotnummer	Tulltaxe- nummer	Varuslag	Kvotstorlek *		
			Början av år 1	Början av år 2	Början av år 3
1	24.02	Bearbetad tobak: extrakt eller essens av tobak A. Cigaretter	2 070 000 000 enheter	5 520 000 000 enheter	9 660 000 000 enheter
2	24.02	B. Cigarrer och cigariller	4 290 000 enheter	11 440 000 enheter	20 020 000 enheter
3	24.02	C. Röktnobak D. Tuggtobak och snus E. Andra varor	39,72 ton	105,92 ton	185,36 ton

* Beräknad på grundval av uppgifter om konsumtionen i landet år 1993.

BILAGA X

Bestämmelser som avses i artikel 84 i anslutningsakten

1. **391 L 0173:** Rådets direktiv 91/173/EEG av den 21 mars 1991 (pentaklorfenol) om ändring för nionde gången av rådets direktiv 76/769/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och preparat (beredningar) (EGT nr L 85, 5.4.1991, s. 34).

2. **376 L 0116:** Rådets direktiv 76/116/EEG av den 18 december 1975 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om gödselmedel (EGT nr L 24, 30.1.1976, s. 21), senast ändrat genom kommissionens direktiv 93/69/EEG av den 23 juli 1993 (EGT nr L 185, 28.7.1993, s. 30).

Artikel 7, såvitt avser kadmiumhalten i gödselmedel.

3. **378 L 0631:** Rådets direktiv 78/631/EEG av den 26 juni 1978 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om klassificering, förpackning och märkning av farliga preparat (bekämpningsmedel) (EGT nr L 154, 5.6.1992, s. 1), senast ändrat genom rådets direktiv

92/32/EEG av den 30 april 1992 (EGT nr L 154, 5.6.1992, s. 1).

4. **393 L 0012:** Rådets direktiv 93/12/EEG av den 23 mars 1993 om svavelhalten i vissa flytande bränslen (EGT nr L 74, 27.3.1993, s. 81).

Artikel 3, såvitt avser svavelhalten i gasoljor enligt artikel 2.2.

5. **391 L 0414:** Rådets direktiv 91/414/EEG av den 15 juli 1991 om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden (EGT nr L 230, 19.8.1991, s. 1).

Artikel 15 och 16 f, såvitt dessa bestämmelser om klassificering och märkning hänvisar till rådets direktiv 78/631/EEG av den 26 juni 1978 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om klassificering, förpackning och märkning av farliga preparat (bekämpningsmedel) (EGT nr L 206, 29.7.1978, s. 13), senast ändrat genom rådets direktiv 92/32/EEG av den 30 april 1992 (EGT nr L 154, 5.6.1992, s. 1).

BILAGA XI

Förteckning enligt artikel 99 i anslutningsakten

Metallindustri

KN-nummer

7317 00 40 — 90

8427 90 00

8428 90 99

8501 51

8501 52

8501 53 92

8525 10 90

8525 20 90

Vara

Spik

Gaffeltruckar och andra truckar med lyft- eller annan hanteringsutrustning

Andra maskiner och apparater för lyftning, lastning, lossning eller flyttning

Andra växelströmsmotorer, flerfas, med en uteffekt av högst 750 W.

Andra växelströmsmotorer, flerfas, med en uteffekt av mer än 750 W men högst 75 kW.

Andra växelströmsmotorer, flerfas, med en uteffekt av mer än 75 kW men högst 375 kW

Sändare för radiotelegrafi eller radiotelefoni

Sändare för radiotelefoni med inbyggd mottagare

Plastindustri

KN-nummer

3923 21 00

3923 29

3923 50

3923 90

3924 10 00

3926 10 00

3926 20 00

3926 30 00

Vara

Säckar eller andra artiklar av polymerer av eten för transport eller förpackning av varor

Säckar eller andra artiklar av annan plast för transport eller förpackning av varor

Förslutningsartiklar

Andra varor för emballage

Bords- och köksartiklar

Kontorsartiklar

Tillbehör till kläder

Beslag

Gummiindustri

KN-nummer

4009 30 00

4009 40 00

4011 10 00

Vara

Rör och slangar av mjukgummi, förstärkta eller på annat sätt kombinerade med enbart textilmaterial, utan kopplingsanordningar e.d.

Rör och slangar av mjukgummi, förstärkta eller på annat sätt kombinerade med annat material, utan kopplingsanordningar e.d.

Nya däck av gummi för personbilar

4011 20	Nya däck av gummi för bussar och lastbilar
4011 50	Nya däck av gummi för cyklar
4011 91	Andra varor med slitbana med fiskbensmönster eller liknande mönster
4011 99	Andra varor
4013 10	Innerslangar av gummi för personbilar, bussar och lastbilar
4013 20	Innerslangar av gummi för cyklar
4013 90	Andra varor

Textilindustri

KN-nummer

Vara

52

Bomull

Vävnader av bomull:

5208 31 00	Vävnader med tvåskaftsbindning som väger högst 100g/m ²
5208 32	Vävnader med tvåskaftsbindning som väger mer än 100g/m ²
5208 33 00	Vävnader med 3-bindig eller 4-bindig kypertbindning
5208 39 00	Andra vävnader
5208 51 00	Vävnader med tvåskaftsbindning som väger högst 100g/m ²
5208 52	Vävnader med tvåskaftsbindning som väger mer än 100g/m ²
5208 59 00	Andra vävnader
5209 31 00	Vävnader med tvåskaftsbindning
5209 32 00	Vävnader med 3-bindig eller 4-bindig kypertbindning
5209 39 00	Andra vävnader
5209 51 00	Vävnader med tvåskaftsbindning
5209 52 00	Vävnader med 3-bindig eller 4-bindig kypertbindning
5209 59 00	Andra vävnader
5210 31	Vävnader med tvåskaftsbindning
5210 32 00	Vävnader med 3-bindig eller 4-bindig kypertbindning
5210 39 00	Andra vävnader
5210 51 00	Vävnader med tvåskaftsbindning
5210 59 00	Andra vävnader
5211 31 00	Vävnader med tvåskaftsbindning
5211 32 00	Vävnader med 3-bindig eller 4-bindig kypertbindning
5211 39 00	Andra vävnader
5211 51 00	Vävnader med tvåskaftsbindning
5211 59 00	Andra vävnader

Andra vävnader bomull:

5212 15	Tryckt
5212 23	Färgad

54 **Konstfilament**

Andra vävnader:

5407 42	Färgad
5407 44	Tryckt
5407 51 00	Oblekt eller blekt
5407 52 00	Färgad
5407 54 00	Tryckt
5407 71 00	Oblekt eller blekt
5407 72 00	Färgad
5407 82 00	Färgad
5408 22	Färgad

55 **Konststapelfibrer**

Vävnader av syntetstapelfibrer

5513 21	Av polyesterstapelfibrer, med tvåskaftsbindning
5513 22 00	Av polyesterstapelfibrer, med 3-bindig eller 4-bindig kypertbindning
5513 23 00	Andra vävnader av polyesterstapelfibrer
5513 29 00	Andra vävnader
5513 41 00	Av polyesterstapelfibrer, med tvåskaftsbindning
5513 42 00	Av polyesterstapelfibrer, med 3-bindig eller 4-bindig kypertbindning
5513 43 00	Andra vävnader av polyesterstapelfibrer
5513 49 00	Andra vävnader
5514 21 00	Av polyesterstapelfibrer, med tvåskaftsbindning
5514 22 00	Av polyesterstapelfibrer, med 3-bindig eller 4-bindig kypertbindning
5514 23 00	Andra vävnader av polyesterstapelfibrer
5514 29 00	Andra vävnader
5514 41 00	Av polyesterstapelfibrer
5514 42 00	Av polyesterstapelfibrer, med 3-bindig eller 4-bindig kypertbindning
5514 43 00	Andra vävnader av polyesterstapelfibrer
5514 49 00	Andra vävnader

56 **Vadd, filt och bondad duk; specialgarner; surrningsgarn och tågvirke samt varor av sådana produkter**

KN-nummer **Vara**

5608 11	Knutna nät
5608 19	Andra varor

57 **Mattor och annan golveläggning av textilmaterial**

Andra varor, med lugg, konfektionerade:

5702 42	Av syntetmaterial
---------	-------------------

- 5702 49 Av annat textilmaterial
5702 91 00 Av ull eller fina djurhår
5702 92 00 Av syntetmaterial
5702 99 00 Av annat textilmaterial
5705 00 Andra mattor och annan golvbeläggning av textilmaterial
- 58 Speciella vävnader; tuftade dukvaror av textilmaterial; spetsar; tapisserier; snörmakeriarbeten; broderier**
- Vävda band:
5806 20 00 Andra vävda band, innehållande minst 5 viktprocent töjfibergarn eller gummitrådar
- Andra vävda band:
5806 32 Av konstfibrer
- 59 Impregnerade, överdragna, belagda eller laminerade textilvävnader; textilvaror för tekniskt bruk**
- 5903 10 Med polyvinylklorid
5903 20 Med polyuretan
5903 90 Andra varor
- 60 Dukvaror av trikå**
- 6002 92 Av bomull
6002 93 Av konstfibrer
- 61 Kläder och tillbehör till kläder, av trikå**
- Långbyxor, overaller, knäbyxor och kortbyxor:
6103 42 Av bomull
6103 43 Av konstfibrer
- Dräkter:
6104 22 00 Av bomull
6104 23 00 Av konstfibrer
- Jackor och kavajer:
6104 32 00 Av bomull
6104 33 00 Av konstfibrer
6104 39 00 Av andra textilmaterial
- Klänningar:
6104 41 00 Av ull eller fina djurhår
6104 42 00 Av bomull
6104 43 00 Av konstfibrer
6104 44 00 Av renegatfibrer

Kjolar och byxkjolar:

6104 51 00	Av ull eller fina djurhår
6104 52 00	Av bomull
6104 53 00	Av konstfibrer
6104 59 00	Av andra textilmaterial

Långbyxor, overaller, knäbyxor och kortbyxor:

6104 62	Av bomull
6104 63	Av konstfibrer
6104 69	Av andra textilmaterial

Skjortor:

6105 10 00	Av bomull
6105 20	Av syntetfibrer

Blusar, skjortor och skjortblusar:

6106 10 00	Av bomull
6106 20 00	Av syntetfibrer
6106 90	Av annat textilmaterial

Kalsonger och underbyxor:

6107 11 00	Av bomull
6107 12 00	Av syntetfibrer

Nattskjortor och pyjamas:

6107 21 00	Av bomull
6107 22 00	Av syntetfibrer

Trosor och underbyxor:

6108 21 00	Av bomull
6108 22 00	Av syntetfibrer

Nattlinnen och pyjamas:

6108 31	Av bomull
6108 32	Av syntetfibrer

Andra varor:

6108 91 00	Av bomull
6108 92 00	Av syntetfibrer

T-tröjor, undertröjor och liknande tröjor:

6109 10 00	Av bomull
6109 90	Av annat textilmaterial

Tröjor, pullovar, koftor, västar och liknande artiklar:

6110 10	Av ull eller fina djurhår
---------	---------------------------

6110 20 Av bomull
6110 30 Av konstfibrer

Barnkläder och tillbehör till sådana kläder:

6111 20 Av bomull
6111 30 Av syntetfibrer

Träningsoveraller:

6112 11 00 Av bomull
6112 12 00 Av syntetfibrer

Badbyxor och baddräkter för män och pojkar:

6112 31 Av syntetfibrer

Baddräkter för kvinnor eller flickor:

6112 41 Av syntetfibrer

Strumpbyxor och trikåer:

6115 11 00 Av syntetfibergarn hos vilket enkelgarnet har en längdvikt av mindre än 67 decitex
6115 12 00 Av syntetfibergarn hos vilket enkelgarnet har en längdvikt av minst 67 decitex
6115 19 Av annat textilmaterial
6115 20 Långa strumpor och knästrumpor för damer, av garn hos vilket enkelgarnet har en längdvikt av mindre än 67 decitex

Andra varor:

6115 91 00 Av ull eller fina djurhår
6115 92 00 Av bomull
6115 93 Av syntetfibrer

63 Andra konfektionerade textilvaror; handarbetsatser; begagnade kläder och andra begagnade textilvaror; lump

Annat sänglinne, tryckt:

6302 21 00 Av bomull

Annat sänglinne:

6302 31 Av bomull

Annat bordslinne:

6302 51 Av bomull
6302 60 00 Toaletthanddukar, kökshanddukar och liknande artiklar, av bomullsfrotté

Andra varor:

6302 91 Av bomull
6302 92 00 Av lin

Gardiner, rullgardiner och draperier; gardinkappor och sängomhången:

6303 91 00	Av bomull
6303 92	Av syntetfibrer

Sängöverkast:

6304 19	Andra varor
---------	-------------

Säckar och påsar för förpackning av varor:

6305 31	Av polyeten- eller polypropenremсор eller liknande
---------	--

Andra konfektionerade artiklar, inbegripet tillskrifningsmönster:

6307 90	Andra varor
---------	-------------

Konfektionsindustri

KN-nummer	Vara
3926 20 00	Tillbehör till kläder, av plast
4203 10 00	Tillbehör till kläder, av läder
4303 10	Tillbehör till kläder, av pälskinn

Tillbehör till kläder, av textilmaterial

6201	Ytterkläder
6202	Ytterkläder
6203	Ytterkläder
6204	Ytterkläder
6205 20 00	Skjortor för män eller pojkar, av bomull
6205 30 00	Skjortor för män eller pojkar, av konstfibrer
6206	Blusar, skjortor och skjortblusar, för kvinnor eller flickor
6209 20 00	Tillbehör till barnkläder, av bomull
6209 30 00	Tillbehör till barnkläder, av syntetfibrer
6210	Kläder av textilvaror enligt nr 5602, 5603, 5903, 5906 eller 5907
6211 20 00	Skidkläder
6211 32	Andra kläder för män eller pojkar, av bomull
6211 33	Andra kläder för män eller pojkar, av konstfibrer
6211 39	Andra kläder för män eller pojkar, av andra textilmaterial
6211 42	Andra kläder för kvinnor eller flickor, av bomull
6211 43	Andra kläder för kvinnor eller flickor, av konstfibrer
6212	Bysthållare och liknande artiklar
6215 10 00	Slipsar av siden
6215 20 00	Slipsar av konstfibrer

Huvudbonader

6505 90	Hattar och andra huvudbonader, av trikå eller textilvara
6506 92	Huvudbonader av pälskinn

Skoindustri

KN-nummer

Vara

6403 59 31	Herrskor med yttersulor av läder
6403 59 35	Som ovan
6403 99 91	Herrskor med yttersulor av annat material
6403 99 96	Som ovan
6403 59 31	Damskor med yttersulor av läder
6403 59 39	Som ovan
6403 99 91	Damskor med yttersulor av annat material
6403 99 98	Som ovan
6403 59 31	Barnskor med yttersulor av läder
6403 99 91	Barnskor med yttersulor av annat material

Läderindustri

KN-nummer

Vara

4104 31 19	Läder att klä möbler med
4104 31 30	Som ovan
4104 31 90	Som ovan

BILAGA XII

Bestämmelser som avses i artikel 112 i anslutningsakten

1. **391 L 0173:** Rådets direktiv 91/173/EEG av den 21 mars 1991 (pentaklorfenol) om ändring för nionde gången av rådets direktiv 76/769/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och preparat (beredningar) (EGT nr L 85, 5.4.1991, s. 34).

2. **391 L 0338:** Rådets direktiv 91/338/EEG av den 18 juni 1991 (kadmium) om ändring för tionde gången av rådets direktiv 76/769/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och preparat (beredningar) (EGT nr L 186, 12.7.1991, s. 59).

Sverige skall dock under hela övergångstiden i fråga om porslin och keramiska produkter, även keramikplattor, behålla den fria rörlighet som föreskrivs i landets nu gällande förordning om undantag från förbudet för användning av kadmium vid ytbehandling och som stabilisator eller färgämne.

3. **389 L 0677:** Rådets direktiv 89/677/EEG av den 21 december 1989 (kvicksilver- och arsenikföreningar samt organiska tennföreningar) om ändring för åttonde gången av rådets direktiv 76/769/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och preparat (beredningar) (EGT nr L 398, 30.12.1989, s. 19).

I den utsträckning direktivet avser arsenikföreningar och organiska tennföreningar.

4. **376 L 0116:** Rådets direktiv 76/116/EEG av den 18 december 1975 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om gödselmedel

(EGT nr L 24, 30.1.1976, s. 21), senast ändrat genom kommissionens direktiv 93/69/EEG av den 23 juli 1993 (EGT nr L 185, 28.7.1993, s. 30).

Artikel 7, såvitt avser kadmiumhalten i gödselmedel.

5. **391 L 0157:** Rådets direktiv 91/157/EEG av den 18 mars 1991 om batterier och ackumulatörer som innehåller vissa farliga ämnen (EGT nr L 78, 26.3.1991, s. 38).

Artikel 9, såvitt avser kvicksilverhalten i sådana alkaliska brunstensbatterier som avses i artikel 3.1.

6. **367 L 0548:** Rådets direktiv 67/548/EEG av den 27 juni 1967 om tillnärmning av lagar och andra författningar om klassificering, förpackning och märkning av farliga ämnen (EGT nr L 196, 16.8.1967, s. 1), senast ändrat genom kommissionens direktiv 93/101/EEG av den 11 november 1993 (EGT nr L 13, 15.1.1994, s. 1).

a) Artikel 30 i förening med artiklarna 4 och 5, såvitt avser

i) kraven på klassificering, märkning och/eller särskilda koncentrationsgränser för de 58 ämnen eller grupper av ämnen som upptas i bilaga I till direktivet och förtecknas i tillägg A till den här bilagan, i så måtto att Sverige får kräva att annan klassificering, annan märkning och/eller andra särskilda koncentrationsgränser tillämpas för dessa ämnen,

ii) kriterierna för klassificering och märkning av cancerframkallande ämnen enligt bilaga 6 avsnitt 4.2.1 till direktivet, i så måtto att Sverige får kräva att tillverkare

och importörer skall tillämpa andra kriterier för klassificeringen och andra krav för användningen av vissa R-fraser.

b) Artikel 30 i förening med artikel 4 och 6, såvitt avser kraven på klassificering, märkning och/eller särskilda koncentrationsgränser för de nio ämnen eller grupper av ämnen som inte upptas i bilaga 1 till direktivet och som förtecknas i tillägg B till den här bilagan, i så måtto att Sverige får kräva att annan klassificering, annan märkning och/eller andra särskilda koncentrationsgränser skall tillämpas på dessa ämnen.

c) Artikel 30 i förening med artikel 23.2 d i direktivet, i så måtto att Sverige får kräva användning av ytterligare R-fraser ("R-313, 320, 321, 322, 340"), som inte upptas i bilaga 3 till direktivet.

d) För ämnen som omfattas av a och c skall bestämmelserna i direktivets artikel 23.2 om krav om användning av uttrycket "EEG-märkning" inte tillämpas.

7. **388 L 0379:** Rådets direktiv 88/379/EEG av den 7 juni 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om klassificering, förpackning och märkning av farliga preparat (beredningar) (EGT nr L 187, 16.7.1988, s. 14), senast ändrat genom kommissionens direktiv 93/18/EEG av den 5 april 1993 (EGT nr L 104, 29.4.1993, s. 46).

a) Artikel 13 i förening med artikel 3 och 7 i direktivet, såvitt avser

— beredningar som innehåller ämnen som avses i punkt 6 a-c ovan,

— beredningar som enligt svensk lagstiftning klassificeras som måttligt hälsoskadliga produkter.

b) Artikel 3.5 och bilaga I tabell 5 såvitt avser den sensibiliserande effekten hos formaldehyd: den koncentration som skall beaktas i fråga om beredningar som innehåller detta ämne.

För punkt 6 a och 7 a skall följande gälla:

Under den övergångstid som anges i anslutningsaktens artikel 112 skall gemenskapen se över, i enlighet med direktiv 67/548/EEG och 88/379/EEG, klassificeringen av ämnen och beredningar som omfattas av dessa direktiv och som i Sverige den 1 januari 1994 klassificerades som "måttligt hälsoskadliga".

8. **378 L 0631:** Rådets direktiv 78/631/EEG av den 26 juni 1978 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om klassificering, förpackning och märkning av farliga preparat (bekämpningsmedel) (EGT nr L 154, 5.6.1992, s. 1), senast ändrat genom rådets direktiv 92/32/EEG av den 5 juni 1992 (EGT nr L 154, 5.6.1992, s. 1).

Tillägg A

Ämne	Nummer i bilaga I
acetone	606—001—00—8
butanon	606—002—00—3
amylformat	607—018—00—3
etylacetat	607—022—00—5
n-butylacetat	607—025—00—1
sek-butylacetat	607—026—00—7
tert-butylacetat	607—026—00—7
isobutylacetat	607—026—00—7
butylformat	607—017—00—8
cyklohexan	601—017—00—1
1,4-dimetylcyklohexan	601—019—00—2
dietyler	603—022—00—4
etylmetyler	603—020—00—3
amylacetat	607—130—00—2
etyllaktat	607—129—00—7
amylpropionat	607—131—00—8
2,4-dimetylpentan-3-on	606—028—00—5
di-n-propyleter	603—045—00—X
di-n-propylketon	606—027—00—X
etylpropionat	607—028—00—8
heptan	601—008—00—2
hexan (blandning av isomerer innehållande mindre än 5 % n-hexan)	601—007—00—7
isopropylacetat	607—024—00—6
isopropylalkohol	603—003—00—0
4-metoxi-4-metylpentan-2-on	606—023—00—8
metylacetat	607—021—00—X
metylcyklohexan	601—018—00—7
5-metylhexan-2-on	606—026—00—4
metyllaktat	607—092—00—7
4-metylpentan-2-on	606—004—00—4
metylpropionat	607—027—00—2
oktan	601—009—00—8
pentan	601—006—00—1
pentan-3-on	606—006—00—5
propanol	603—003—00—0
propylacetat	607—024—00—6
propylformat	607—016—00—2
propylpropionat	607—030—00—9
natriumbisulfit = polysulfit	016—010—00—3
formaldehyd $c \geq 25 \%$	605—001—00—5
$5 \% \leq c < 25 \%$	605—001—01—2
$1 \% \leq c < 5 \%$	605—001—02—X
kromater:	
— ammoniumdikromat	
$c \geq 20 \%$	024—003—00—1
$0.5 \% \leq c < 20 \%$	
— kalciumkromat	024—008—00—9
— kaliumkromat	024—006—00—8

— kaliumdikromat	024—002—00—6
— natriumdikromat	024—004—00—7
toluen-2,4-diisocyanat	615—006—00—4
toluen-2,6-diisocyanat	615—006—00—4
kadmiumfluorid	048—006—00—2
vinylbromid	602—024—00—2
kloramin-T (natriumsalt)	616—010—00—9
1,2-epoxi-3(tolyloxi)-propan	603—056—00—X
difenylmetan-2,2'-diisocyanat	615—005—00—9
difenylmetan-2,4'-diisocyanat	615—005—00—9
difenylmetan-4,4'-diisocyanat	615—005—00—9
hexahydroftalinaldehyd	607—102—00—X
hydrokinon	604—005—00—4
hydroxi-propylakrylat	607—108—00—2
kvicksilver	080—001—00—0
kvicksilver,	
organiska och oorganiska föreningar	080—002—00—6
	080—004—00—7
piperasin	612—057—00—4
tetrahydroftalinaldehyd	607—099—00—5
terpentin	650—002—00—6
aminofenol (alla isomerer)	612—033—00—3
bariumföreningar	056—002—00—7
butylmetylketon (2-hexanon)	606—030—00—6
hexan	601—007—00—7
pyrogallol (1,2,3-trihydroxibensen)	604—009—00—6
vanadinpentoxid	023—001—00—8

Tillägg B

Ämne

dekaner
flygbränslekerosen
destillat av petroleum och stenkolsolja med flampunkt under 21 °C
destillat av petroleum och stenkolsolja med flampunkt 21—55 °C
natriumnitrat
1,1,2-triklor-1,2,2-trifluoietan
tungsten
tungstenföreningar
zinkoxid

BILAGA XIII

Förteckning enligt artikel 138.5 i anslutningsakten

NORGE

1. Stöd som kompletterar utjämningsbelopp enligt artikel 8.2 i förordning (EEG) nr 1766/92 och ges till odlare av potatis för stärkelseframställning inom ramen för produktionsvolymen före anslutningen.

2. Produktionsstöd för särskilda slag av certifierat utsäde eller handelsutsäde av ett begränsat antal foderväxtarter som omfattas av förordning (EEG) nr 2358/71. Stödet skall lämnas per 100 kg, begränsas till de kvantiteter som producerades före anslutningen och, i fråga om certifierat utsäde och basutsäde, komplettera stödet enligt förordning (EEG) nr 2358/71.

Stödet får särskilt riktas till följande sorter av certifierat utsäde: timotej, rödklöver, ängsvingel och hundäxing.

ÖSTERRIKE

1. Stöd som kompletterar utjämningsbelopp enligt artikel 8.2 i förordning (EEG) nr 1766/92 och ges till odlare av potatis för stärkelseframställning inom ramen för produktionsvolymen före anslutningen.

2. Stöd motsvarande skillnaden i nivå mellan de befintliga amko- och dikobidragen före anslutningen och det utjämningsbelopp som skall betalas ut enligt artikel 4d.7 i förordning (EEG) nr 805/68.

3. Stöd som kompletterar stödet till humleodling enligt artikel 12 och 12 a i förordning (EEG) nr 1696/71 och skall lämnas under fyra år efter anslutningen inom ramen för den

genomsnittliga odlingsarealen för humle under de tre år som föregick anslutningen.

4. Stöd som skall lämnas under tre år efter anslutningen till vissa odlare av utsäde till sorter av foderväxter och för vissa kvantiteter, för vilka under 1992 ett bidrag på minst dubbla det belopp som betalas ut av gemenskapen hade beviljats enligt nationella bestämmelser.

5. Stöd som kompletterar utjämningsbelopp enligt förordning (EEG) nr 1765/92 för främjande av produkter med hög proteinhalt i den utsträckning som krävs för att bibehålla dessa produkters konkurrenskraft i förhållande till säd och oljeväxter.

FINLAND

1. Stöd som kompletterar utjämningsbelopp enligt artikel 8.2 i förordning (EEG) nr 1766/92 och ges till odlare av potatis för stärkelseframställning inom ramen för produktionsvolymen före anslutningen.

2. Stöd motsvarande skillnaden i nivå mellan de befintliga amko- och dikobidragen före anslutningen och det utjämningsbelopp som skall betalas ut enligt artikel 4d.7 i förordning (EEG) nr 805/68.

3. Stöd inom sektorn för levande växter och blomsterodling enligt förordning (EEG) nr 234/68, som

— inte medför någon produktionsökning efter anslutningen, och

— lämnas inom individuella ramar som skall fastställas enligt förfarandet i artikel 14 i förordning (EEG) nr 234/68.

4. Stöd som kompletterar stödet enligt artikel 5 i förordning (EEG) och som skall lämnas under de två försäljningsår som följer på anslutningen till torrfoderproducenter inom traditionella produktionsområden.

5. Produktionsstöd för särskilda slag av certifierat utsäde eller handelsutsäde av ett begränsat antal foderväxtarter som omfattas av förordning (EEG) nr 2358/71. Stödet skall

lämnas per 100 kg, begränsas till de kvantiteter som producerades före anslutningen och, i fråga om certifierat utsäde och basutsäde, komplettera stödet enligt förordning (EEG) nr 2358/71.

Stödet får särskilt riktas till följande sorter av certifierat foderutsäde: timotej, rödklöver, ängssvingel och hundäxing.

BILAGA XIV

Förteckning enligt artikel 140 i anslutningsakten

NORGE

1. Stöd utöver stöd enligt artikel 138 i regioner där det traditionellt odlas vårvete till malning.

2. Investeringsstöd inom svin-, ägg- och fjäderfäsektorerna, som utesluts genom artikel 6.4 första stycket och 6.6 i förordning (EEG) nr 2328/91, men som uppfyller de övriga bestämmelserna i den förordningen. Sådant stöd

— får inte ge upphov till någon ökning av den samlade produktionskapaciteten,

— skall lämnas inom individuella produktionsramar som skall fastställas enligt förordningen i artikel 29 i förordning (EEG) nr 4253/88.

3. Stöd utöver vad som föreskrivs i artikel 12.2 i förordning (EEG) nr 2328/91 till investeringar inom produktionen av frukt och grönsaker, som omfattas av förordning (EEG) nr 1035/72, samt levande växter och blomsterodlingsprodukter, som omfattas av förordning (EEG) nr 234/68. Sådant stöd

— får inte ge upphov till någon ökning av den samlade produktionskapaciteten,

— skall lämnas inom individuella produktionsramar som skall fastställas enligt förordningen i artikel 29 i förordning (EEG) nr 4253/88.

ÖSTERRIKE

1. Stöd utöver stöd enligt artikel 138 som inom ramen för den mängd som producerades före anslutningen lämnas till odlare av majs för stärkelseindustrin.

2. Sådant producentstöd för att ta odlingsmark ur produktionen enligt förordning (EEG) nr 1765/92 som lämnas per hektar utöver stöd enligt artikel 138.

3. Stöd för uppfödning av kalvar.

4. Stöd utöver stöd enligt artikel 138 till leverantörer av kvalitetsmjölk för produktion av "Bergkäse"-ost, inom ramen för produktionsvolymen före anslutningen.

5. Investeringsstöd inom svin-, ägg- och fjäderfäsektorerna, som utesluts genom artikel 6.4 första stycket och 6.6 i förordning (EEG) nr 2328/91, men som uppfyller de övriga bestämmelserna i den förordningen. Sådant stöd

— får inte ge upphov till någon ökning av den samlade produktionskapaciteten,

— skall lämnas inom individuella produktionsramar som skall fastställas enligt förordningen i artikel 29 i förordning (EEG) nr 4253/88.

6. Investeringsstöd till deltidsjordbrukare enligt definitionen i österrikisk lagstiftning, som överstiger det bidragstak som anges i artikel 12.2 och 3 i förordning (EEG) nr 2328/91, men som uppfyller begränsningarna i artikel 7 i den förordningen. Sådant stöd får lämnas under tre år efter anslutningen.

FINLAND

1. Stöd utöver stöd enligt artikel 138 i regioner där det traditionellt odlas brödvete, brödråg och malkorn.

2. Investeringsstöd inom svin-, ägg- och fjä-

derfäsektorerna, som utesluts genom artikel 6.4 första stycket och 6.6 i förordning (EEG) nr 2328/91, men som uppfyller de övriga bestämmelserna i den förordningen. Sådant stöd

— får inte ge upphov till någon ökning av den samlade produktionskapaciteten,

— skall lämnas inom individuella produktionsramar som skall fastställas enligt förfarandet i artikel 29 i förordning (EEG) nr 4253/88.

3. Stöd utöver vad som föreskrivs i artikel

12.2 i förordning (EEG) nr 2328/91 till investeringar inom produktionen av trädgårdsodlingsprodukter, som omfattas av förordning (EEG) nr 1035/72, samt levande växter och blomsterodlingsprodukter, som omfattas av förordning (EEG) nr 234/68. Sådant stöd

— får inte ge upphov till någon ökning av den samlade produktionskapaciteten,

— skall lämnas inom individuella produktionsramar som skall fastställas enligt förfarandet i artikel 29 i förordning (EEG) nr 4253/88.

BILAGA XV

Förteckning enligt artikel 151 i anslutningsakten

I. FRI RÖRLIGHET FÖR VAROR

1. **370 L 0220:** Rådets direktiv 70/220/EEG av den 20 mars 1970 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot luftförorening genom avgaser från motorfordon (EGT nr L 76, 6.4.1970, s. 17), i dess lydelse enligt

— **1 72 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, p. 14),

— **374 L 0290:** Rådets direktiv 74/290/EEG av den 28 maj 1974 (EGT nr L 159, 15.6.1974, s. 61),

— **377 L 0102:** Kommissionens direktiv 77/102/EEG av den 30 november 1976 (EGT nr L 32, 3.2.1977, s. 32),

— **378 L 0665:** Kommissionens direktiv 78/665/EEG av den 14 juli 1978 (EGT nr L 223, 14.8.1978, s. 48),

— **1 79 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **383 L 0351:** Rådets direktiv 83/351/EEG av den 16 juni 1983 (EGT nr L 197, 20.7.1983, s. 1),

— **1 85 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **388 L 0076:** Rådets direktiv 88/76/EEG av den 3 december 1987 (EGT nr L 36, 9.2.1988, s. 1),

— **388 L 0436:** Rådets direktiv 88/436/EEG av den 16 juni 1988 (EGT nr L 214, 6.8.1988, s. 36 rättad genom EGT nr L 303, 8.11.1988, s. 36),

— **389 L 0458:** Rådets direktiv 89/458/EEG av den 18 juli 1989 (EGT nr L 226, 3.8.1989, s. 1),

— **389 L 0491:** Kommissionens direktiv 89/491/EEG av den 17 juli 1989 (EGT nr L 238, 15.8.1989, s. 43),

— **391 L 0441:** Rådets direktiv 91/441/EEG av den 26 juni 1991 (EGT nr L 242, 30.8.1991, s. 1),

— **393 L 0059:** Rådets direktiv 93/59/EEG av den 28 juni 1993 (EGT nr L 186, 28. 7.1993, s. 21).

Österrike får fram till den 1 oktober 1995, inom ramen för landets nationella förfaranden för typgodkännande, behålla sina egna föreskrifter om avgaser från sådana lätta fordon för yrkesmässig trafik som har dieselmotor med direktinsprutning men skall tillåta fri rörlighet enligt gemenskapsrätten från och med den 1 januari 1995. Österrike skall ha rätt att bevilja EG-typgodkännande enligt direktiv 93/59/EEG först från den dag då landet fullt ut tillämpar direktivet i fråga.

2. **375 L 0106:** Rådets direktiv 75/106/EEG av den 19 december 1974 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om färdigförpackning av vissa vätskor efter volym (EGT nr L 42, 15.2.1975, s. 1), i dess lydelse enligt

— **378 L 0891:** Kommissionens direktiv 78/891/EEG av den 28 september 1978 (EGT nr L 311, 4.11.1978, s. 21),

— **379 L 1005:** Rådets direktiv 79/1005/EEG av den 23 november 1979 (EGT nr L 308, 4.12.1979, s. 25),

— **385 L 0010:** Rådets direktiv 85/10/EEG

av den 18 december 1984 (EGT nr L 4, 5.1.1985, s. 20),

— **388 L 0316:** Rådets direktiv 88/316/EEG av den 7 juni 1988 (EGT nr L 143, 10.6.1988, s. 26),

— **389 L 0676:** Rådets direktiv 89/676/EEG av den 21 december 1989 (EGT nr L 398, 30.12.1989, s. 18).

I Norge får sådana varor som finns förtecknade i bilaga 3.1 a omsättas i returflaskor i volymerna 0,35 och 0,7 liter fram till den 31 december 1996. Från dagen för anslutningen skall Norge säkerställa fri rörlighet för varor som omsätts i överensstämmelse med kraven i direktiv 75/106/EEG i dess senaste lydelse.

3. **377 L 0541:** Rådets direktiv 77/541/EEG av den 28 juni 1977 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om bilbälten och fasthållningsanordningar i motorfordon (EGT nr L 220, 29.8.1977, s. 95), i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **381 L 0576:** Rådets direktiv 81/576/EEG av den 20 juli 1981 (EGT nr L 209, 29.7.1981, s. 32),

— **382 L 0319:** Kommissionens direktiv 82/319/EEG av den 2 april 1982 (EGT nr L 139, 19.5.1982, s. 17),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **387 L 0354:** Rådets direktiv 87/354/EEG av den 25 juni 1987 (EGT nr L 192, 11.7.1987, s. 43),

— **390 L 0628:** Kommissionens direktiv 90/628/EEG av den 30 oktober 1990 (EGT nr L 341, 6.12.1990, s. 1).

Finland, Norge och Sverige får fram till den 1 juli 1997, inom ramen för sina nationella förfaranden för typgodkännande, vägra att släppa ut på marknaden fordon i kategori M1, M2 och M3 vars bilbälten eller fasthållningsanordningar inte uppfyller kraven i direktiv 77/541/EEG, senast ändrat genom direktiv

90/628/EEG, men skall tillåta att fordon som uppfyller dessa krav släpps ut på marknaden. Finland och Norge får bevilja EG-typgodkännande enligt direktiv 90/628/EEG först från den dag då de fullt ut tillämpar direktivet i fråga. Sverige får bevilja EG-typgodkännande enligt dessa direktiv endast för sådana fordon som uppfyller de obligatoriska kraven i direktiv 77/541/EEG, ändrat genom direktiv 90/628/EEG.

4. **388 L 0077:** Rådets direktiv 88/77/EEG av den 3 december 1987 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gasformiga föroreningar från dieselmotorer som används i fordon (EGT nr L 36, 9.2.1988, s. 33), i dess lydelse enligt

— **391 L 0542:** Rådets direktiv 91/542/EEG av den 1 oktober 1991 (EGT nr L 295, 25.10.1991, s. 1).

Sverige får fram till den 1 oktober 1996, inom ramen för landets nationella förfaranden för typgodkännande, behålla sina egna föreskrifter om avgaser från dieselmotorer på mindre än 85 kW men skall tillåta fri rörlighet enligt gemenskapsrätten från och med den 1 januari 1995. Sverige får bevilja EG-typgodkännande enligt direktiv 91/542/EEG först från den dag då landet fullt ut tillämpar direktivet i fråga.

II. FRI RÖRLIGHET FÖR PERSONER, TJÄNSTER OCH KAPITAL

1. **378 L 0686:** Rådets direktiv 78/686/EEG av den 25 juli 1978 om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för tandläkare inklusive åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster (EGT nr L 233, 24.8.1978, s. 1) i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **381 L 1057:** Rådets direktiv 81/1057/EEG av den 14 december 1981 (EGT nr L 385, 31.12.1981, s. 25),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och

Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **389 L 0594:** Rådets direktiv 89/594/EEG av den 30 oktober 1989 (EGT nr L 341, 23.11.1989, s. 19),

— **390 L 0658:** Rådets direktiv 90/658/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 73).

Till dess att tandläkarutbildningen i Österrike genomförts enligt villkoren i direktiv 78/687/EEG och senast den 31 december 1998, skall etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla tjänster skjutas upp dels i Österrike för behöriga tandläkare från de andra medlemsstaterna, dels i de andra medlemsstaterna för behöriga österrikiska läkare som utövar tandläkaryrket.

Under denna tillfälliga avvikelse från direktivet skall de allmänna och särskilda arrangemang som rör etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla tjänster och som kan finnas enligt österrikiska bestämmelser eller i konventioner om förhållandet mellan Österrike och någon annan medlemsstat bibehållas och tillämpas på icke-diskriminerande grund i förhållande till alla de andra medlemsstaterna.

2. **392 L 0096:** Rådets direktiv 92/96/EEG av den 10 november 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser direkt livförsäkring och om ändring av direktiven 79/267/EEG och 90/619/EEG (tredje livförsäkringsdirektivet) (EGT nr L 360, 9.12.1992, s. 1).

a) Sverige får fram till den 1 januari 2000 tillämpa ett övergångsarrangemang för att uppfylla artikel 22.1 b i direktiv 92/96/EEG; de svenska myndigheterna skall före den 1 juli 1994 lägga fram en plan över de åtgärder som skall vidtas för att få ner de exponeringar som överskrider gränserna enligt artikel 22.1 b till de angivna gränserna i direktivet; planen skall överlämnas till och godkännas av kommissionen.

b) Senast på dagen för Sveriges anslutning och även den 31 december 1997 skall de svenska myndigheterna lägga fram lägesrapporter för kommissionen om de åtgärder som vidtagits för att följa direktivet. Kommissionen skall på grundval av rapporterna granska

åtgärderna. I ljuset av utvecklingen skall dessa åtgärder, om det bedöms lämpligt, anpassas för att skynda på arbetet med att minska exponeringarna. De svenska myndigheterna skall kräva av de berörda livförsäkringsbolagen att de omedelbart påbörjar detta arbete. De berörda bolagen får inte vid något tillfälle öka dessa exponeringar, om de inte redan håller sig inom de gränser som anges i direktivet och en ökning inte leder till att gränserna överskrids. De svenska myndigheterna skall vid slutet av övergångsperioden lämna en slutrapport om resultatet av åtgärderna.

III. TRANSPORTPOLITIK

391 L 0439: Rådets direktiv 91/439/EEG av den 29 juli 1991 om körkort (EGT nr L 237, 24.8.1991, s. 1).

Norge får trots vad som föreskrivs i artikel 1.1 fortsätta att utfärda körkort med den nuvarande utformningen fram till den 31 december 1997. Norge skall därefter tillämpa den gemenskapsrätt om körkort som då gäller.

IV. STATISTIK

1. **372 L 0211:** Rådets direktiv 72/211/EEG av den 30 maj 1972 om samordnad framställning av konjunkturstatistik inom industri och hantverk (EGT nr L 128, 3.6.1972, s. 28), i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

Finland får skjuta upp insamlandet av uppgifter enligt detta direktiv till den 1 januari 1997.

Månatliga uppgifter om industriellt produktionsindex skall dock samlas in för tiden från dagen för anslutningen.

2. **390 R 3037:** Rådets förordning (EEG) nr 3037/90 av den 9 oktober 1990 om statistisk näringsgrensindelning i Europeiska gemenskapen (EGT nr L 293, 24.10.1990, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 0761:** Kommissionens förordning (EEG) nr 761/93 av den 24 mars 1993 (EGT nr L 83, 3.4.1993, s. 1).

Finland får skjuta upp tillämpningen av denna förordning till den 1 januari 1997.

Finland skall dock för tiden från dagen för anslutningen ha en plan som klart anger vilka tidsfrister som gäller på olika områden (nationalräkenskaper, in- och utdata, undersökningar som återkommer med jämna mellanrum osv.) och sträva efter att förmedla uppgifter i en form som är anpassad till NACE Rev. 1.

3. 391 D 3731: Kommissionens beslut 3731/91/EKSG av den 18 oktober 1991 om ändring av frågeformulären i bilagan i beslut 1566/86/EKSG, 4104/88/EKSG och 3938/89/EKSG (EGT nr L 359, 30.12.1991, s. 1).

Finland får skjuta upp till den 1 januari 1996 insamlandet av uppgifter enligt de frågeformulär 2—73 som finns i bilagan till beslutet och som gäller ställeleveranser på den inhemska marknaden fördelat på produkter och förbrukare.

4. 391 R 3924: Rådets förordning (EEG) nr 3924/91 av den 19 december 1991 om en statistisk undersökning av industriproduktionen i gemenskapen (EGT nr L 374, 31.12.1991, s. 1).

Finland får skjuta upp tillämpningen av denna förordning till den 1 januari 1997.

Finland skall dock för tiden från dagen för anslutningen ha en plan som klart anger vilka tidsfrister som gäller på olika områden (nationalräkenskaper, in- och utdata, undersökningar som återkommer med jämna mellanrum osv.) och sträva efter att förmedla uppgifter i en form som är anpassad till NACE Rev. 1.

5. 393 R 0696: Rådets förordning (EEG) nr 696/93 av den 15 mars 1993 om de statistiska enheterna för observation och analys av produktionssystemet inom gemenskapen (EGT nr L 76, 30.3.1993, s. 1).

För Österrike skall övergångstiden enligt artikel 4.1 förlängas till den 31 december 1996.

6. 393 R 2186: Rådets förordning (EEG) nr 2186/93 av den 22 juli 1993 om samordning inom gemenskapen vid utarbetandet av företagsregister för statistiska ändamål (EGT nr L 196, 5.8.1993, s.1).

Österrike får skjuta upp tillämpningen av denna förordning till den 31 december 1996.

Statistiska undersökningar av industrin skall dock genomföras för tiden från dagen för anslutningen.

V. SOCIALPOLITIK

376 L 0207: Rådets direktiv 76/207/EEG av den 9 februari 1976 om genomförandet av principen om likabehandling av kvinnor och män i fråga om tillträde till anställning, yrkesutbildning och befordran samt arbetsvillkor (EGT nr L 39, 14.2.1976, s. 40).

Artikel 5 i detta direktiv skall tillämpas på Österrike först från och med år 2001 såvitt avser nattarbete för kvinnor.

Före den 31 december 1997 skall rådet, efter att ha fått en rapport från kommissionen om utvecklingen av den sociala och rättsliga situationen, utvärdera resultatet av denna avvikelse från direktivet i ljuset av de gemenskapsrättsliga kraven.

VI. MILJÖ

1. 375 L 0716: Rådets direktiv 75/716/EEG av den 24 november 1975 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om svavelhalten i vissa flytande bränslen (EGT nr L 307, 27.11.1975, s. 22), i dess lydelse enligt

— **387 L 0219:** Rådets direktiv 87/219/EEG av den 30 mars 1987 (EGT nr L 91, 3.4.1987, s. 19),

— **390 L 0660:** Rådets direktiv 90/660/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 79),

— **391 L 0692:** Rådets direktiv 91/692/EEG av den 23 december 1991 (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48),

— **393 L 0012:** Rådets direktiv 93/12/EEG av den 23 mars 1993 (EGT nr L 74, 27.3.1993, s. 81).

a) Österrike får trots vad som föreskrivs i artikel 2.1 behålla sin nationella lagstiftning om svavelhalten i dieselolja fram till den 1 oktober 1996.

b) Finland får trots vad som föreskrivs i artikel 2.1 behålla sin nationella lagstiftning om svavelhalten i dieselolja fram till den 1 oktober 1996.

2. **390 L 0641:** Rådets direktiv 90/641/Euratom av den 4 december 1990 om praktiskt strålskydd för externa arbetstagare som löper risk att utsättas för joniserande strålning i sin verksamhet inom kontrollerade områden (EGT nr L 349, 13.12.1990, s. 21).

Österrike, Finland och Sverige skall från och med den 1 januari 1997 tillämpa de bestämmelser i artikel 2, 3, 5 och 6 e som hänvisar till rådets direktiv 80/836/Euratom av den 15 juli 1980 om ändring av direktiv om grundläggande säkerhetsnormer för att skydda allmänheten och arbetstagare mot hälsofarlig joniserande strålning.

3. **390 R 0737:** Rådets förordning (EEG) nr 737/90 av den 22 mars 1990 om villkoren för import av jordbruksprodukter från tredje land efter kärnkraftsolyckan i Tjernobyl (EGT nr L 82, 29.3.1990, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 1518:** Kommissionens förordning (EEG) nr 1518/93 av den 21 juni 1993 (EGT nr L 150, 22.6.1993, s. 30).

Österrike får behålla sin motsvarande nationella lagstiftning fram till den 31 mars 1995.

4. **392 L 0112:** Rådets direktiv 92/112/EEG av den 15 december 1992 om åtgärder för harmonisering av programmen för att minska och på sikt slutligen eliminera förorening genom avfall från titandioxidindustrin (EGT nr L 409, 31.12.1992, s. 11).

Norge skall från och med den 1 januari 1997 tillämpa bestämmelserna i artikel 9.1 a ii om minskning av utsläpp i luften. Senast vid ikraftträdandet av artikel 9.1 a ii (den 1 januari

1995) skall Norge lägga fram ett verksamt program för minskning av svaveldioxidutsläpp för kommissionen, inklusive en investeringsplan, en beskrivning av de valda tekniska lösningarna och — om havsvatten skall användas i behandlingsprocessen — en miljökonsekvensbeskrivning.

5. **393 R 0259:** Rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen (EGT nr L 30, 6.2.1993, s. 1).

Fram till den 31 december 1996 får Österrike behålla sin nationella lagstiftning om import, export och transitering av avfall.

VII. JORDBRUK

A. ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

I. Nätverk för att samla in uppgifter om jordbruket

365 R 0079: Rådets förordning nr 79/65/EEG av den 15 juni 1965 om upprättandet av ett nätverk för insamling av redovisningsdata om inkomster och affärsverksamhet i jordbruksföretag inom Europeiska ekonomiska gemenskapen som finns i deras bokföring (EGT nr L 109, 23.6.1965, s. 1859/65), i dess lydelse enligt

— **390 R 3577:** Rådets förordning (EEG) nr 3577/90 av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 23).

Norge, Finland och Sverige skall senast den 31 december 1997 genomföra den anpassning i fråga om arten av uppgifter och företag som krävs enligt förordning 79/65/EEG.

II. Integrerad kontroll

392 R 3508: Rådets förordning (EEG) nr 3508/92 av den 27 november 1992 om upprättande av ett integrerat administrations- och kontrollsystem för vissa stödprogram i gemenskapen (EGT nr L 355, 5.12.1992, s. 1), i dess lydelse enligt

— **394 R 0165:** Rådets förordning (EG) nr

165/94 av den 24 januari 1994 (EGT nr L 24, 29.1.1994, s. 6).

Trots vad som föreskrivs i artikel 13 i förordning (EEG) nr 3508/92 skall de nya medlemsstaterna börja tillämpa det integrerade systemet

— den 1 mars 1995 såvitt avser ansökningar om stöd och integrerad kontroll enligt artikel 7,

— senast den 1 januari 1997 såvitt avser de andra delar av systemet som anges i artikel 2.

De nya medlemsstaterna skall vidta de administrativa, budgetmässiga och tekniska åtgärder som är nödvändiga för att de olika delarna av det integrerade systemet skall tas i bruk från och med de angivna dagarna. Om någon eller några delar av systemet är färdiga att tas i bruk före dessa dagar, får de nya medlemsstaterna använda dem för förvaltning och kontroll.

Enligt förfarandet i artikel 13 i förordning (EEG) nr 729/70 kan kommissionen besluta föreskrifter om tillämpningen av den här bestämmelsen och då särskilt om övergångsåtgärder för igångsättningen av systemet i de nya medlemsstaterna.

B. MARKNADSORGANISATION

I. Mjök och mjökprodukter

371 R 1411: Rådets förordning (EEG) nr 1411/71 av den 29 juni 1971 om fastställande av ytterligare bestämmelser om den gemensamma organisationen av marknaden för mjök och mjökprodukter avseende konsumtionsmjök (EGT nr L 148, 3.7.1971, s. 4), i dess lydelse enligt

— **392 R 2138:** Rådets förordning (EEG) nr 2138/92 av den 23 juli 1992 (EGT nr L 214, 30.7.1992, s. 6).

Trots vad som föreskrivs i artikel 3.1 b i förordning (EEG) nr 1411/71 skall kraven om minsta fetthalt inte tillämpas på sådan konsumtionsmjök som produceras i Finland, Norge och Sverige under tre år från dagen för anslutningen. Konsumtionsmjök som inte upp-

fyller kraven om minsta fetthalt får saluföras endast i produktionslandet eller exporteras endast till tredje land. Inom den angivna tiden skall förordningens klassificering för konsumtionsmjök ses över.

II. Nötkött

368 R 0805: Rådets förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött (EGT nr L 148, 27.6.1968, s. 24), i dess lydelse enligt

— **393 R 3611:** Förordning (EG) nr 3611/93 av den 22 december 1993 (EGT nr L 328, 29.12.1993, s. 7).

För varor enligt tulltaxenummer 160250 får Österrike, trots vad som föreskrivs i artikel 9.1, under övergångstiden gradvis till den gemensamma tulltaxan anpassa sin tull för import från tredje land.

Skillnaden mellan tullsatserna skall minskas i början av vart och ett av de fem marknadsår som följer närmast efter anslutningen. Minskningarna skall motsvara minst en sjättedel av skillnaden, en femtedel av skillnaden, en fjärdedel av skillnaden, en tredjedel av skillnaden respektive hälften av skillnaden.

Tullen enligt den gemensamma tulltaxan skall tillämpas från och med år 2000.

III. Frukt och grönsaker

372 R 1035: Rådets förordning (EEG) nr 1035/72 av den 18 maj 1972 om den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker (EGT nr L 118, 20.5.1972, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 3669:** Rådets förordning (EG) nr 3669/93 av den 22 december 1993 (EGT nr L 338, 31.12.1993, s. 26).

Trots vad som föreskrivs i artikel 2 i förordning (EEG) nr 1035/72 skall tillämpningen av de gemensamma normerna ske på villkor som skall bestämmas genom att följa förfarandet i förordningens artikel 33, under en tid av

— tre år för österrikiska varor och två år för finska varor. Under dessa perioder får dessa varor, utan att det påverkar tillämpningen av de bestämmelser som antagits enligt artikel 12.1, andra stycket, säljas bara på den inhemska marknaden,

— två år för morötter som produceras i Sverige. Under denna period får dessa varor exporteras till tredje land.

IV. Vin och spritdrycker

1. **389 R 1576:** Rådets förordning (EEG) nr 1576/89 av den 29 maj 1989 om allmänna regler för definition, beskrivning och presentation av spritdrycker (EGT nr L 160, 12.6.1989, s. 1), i dess lydelse enligt

— **392 R 3280:** Rådets förordning (EEG) nr 3280/92 av den 9 november 1992 (EGT nr L 327, 13.11.1992, s. 3).

Trots vad som föreskrivs i förordning (EEG) nr 1576/89 skall följande gälla:

— Spritdrycker, som i överensstämmelse med nationell lagstiftning framställts i Österrike före anslutningen eller framställts under tiden den 1 januari—31 december 1995, får omsättas i gemenskapen med en presentation enligt nationella bestämmelser fram till och med den 31 december 1996. För varor som då finns kvar i detaljhandeln får omsättningen fortsätta tills lagren tar slut.

— Beteckningen "Inländerrum" får fram till och med den 31 december 1998 användas för varor med ursprung i Österrike, om varan presenteras enligt gemenskapsreglerna om beskrivning och presentation av spritdrycker, om ingredienserna anges klart på flaskans frontetikett och om etiketten otvetydigt klargör att varan inte innehåller rom.

2. **389 R 2392:** Rådets förordning (EEG) nr 2392/89 av den 24 juli 1989 om allmänna regler för beskrivning och presentation av viner och druvmust (EGT nr L 232, 9.8.1989, s. 13), i dess lydelse enligt

— **391 R 3897:** Rådets förordning (EEG) nr 3897/91 av den 16 december 1991 (EGT nr L 368, 31.12.1991, s. 5).

392 R 2333: Rådets förordning (EEG) nr 2333/92 av den 13 juli 1992 om allmänna regler för beskrivning och presentation av mousserande vin och pärlande vin (EGT nr L 231, 13.8.1992, s. 9).

1. Trots vad som föreskrivs i förordning (EEG) 2392/89 och (EEG) nr 2333/92

— får vin, mousserande vin, pärlande vin och druvmust, som finns på Österrikes territorium och vars beskrivning och presentation står i överensstämmelse med de föreskrifter som gällde i Österrike före den 1 mars 1995, omsättas till lagren tar slut,

— får etiketter, som trycks före den 1 mars 1995 och vars innehåll står i överensstämmelse med de regler som då gällde i Österrike men som inte står i överensstämmelse med gemenskapsreglerna, användas fram till den 1 mars 1996.

De genomförandebestämmelser som behövs skall beslutas enligt förfarandet i artikel 83 i förordning (EEG) nr 822/87.

2. Trots vad som föreskrivs i artikel 6.6 a i förordning (EEG) nr 2333/92 får varumärket "Winzersekt" om det har registrerats i Österrike före den 1 mars 1994, användas i Österrike fram till och med den 31 december 1999 för mousserande vin som framställts i Österrike enligt sådana föreskrifter för "Winzersekt" som beslutats med stöd av artikel 6.

De genomförandebestämmelser som behövs skall beslutas enligt förfarandet i artikel 83 i förordning (EEG) nr 822/87.

3. **391 R 1601:** Rådets förordning (EEG) nr 1601/91 av den 10 juni 1991 om allmänna regler för definition, beskrivning och presentation av aromatiserade viner, aromatiserade vinbaserade drycker och aromatiserade drinkar baserade på vinprodukter (EGT nr L 149, 14.6.1991, s. 1), i dess lydelse enligt

— **392 R 3279:** Rådets förordning (EEG) nr 3279/92 av den 9 november 1992 (EGT nr L 327, 13.11.1992, s. 1).

Trots vad som föreskrivs i artikel 6 får Norge under ett år efter anslutningen framstäl-

la "vermut" enligt de regler som gällde före anslutningen.

De sålunda framställda varorna får omsättas på den norska marknaden fram till och med den 31 december 1996.

4. **392 R 2332:** Rådets förordning (EEG) nr 2332/92 av den 13 juli 1992 om mousserande vin framställt i gemenskapen (EGT nr L 231, 13.8.1992, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 1568:** Förordning (EEG) nr 1568/93 av den 14 juni 1993 (EGT nr L 154, 25.6.1993, s. 42).

1. Trots vad som föreskrivs i artikel 17.1 och 17.2 i förordning (EEG) nr 2332/92 skall fram till och med den 31 december 1997 följande bestämmelser gälla i fråga om den minsta tid som framställningsprocessen skall pågå för sådant mousserande kvalitetsvin — med undantag för mousserande kvalitetsvin från ett angivet område — som framställs i Österrike enligt metoden med jäsning i slutna fat:

a) I fråga om varaktighet av lagringen i produktionsverksamheten, räknat från den tidpunkt då vinet sätts att jäsa för att göra cuvéen mousserande:

— Vin som framställs år 1995: ingen minsta tid krävs

— Vin som framställs år 1996: ingen minsta tid krävs

— Vin som framställs år 1997: 4 månader

b) I fråga om varaktigheten av jäsningsprocessen för att göra cuvéen mousserande och varaktigheten av lagringen med bottensats:

— Vin som framställs år 1995: ingen minsta tid krävs

— Vin som framställs år 1996: ingen minsta tid krävs

— Vin som framställs år 1997: 60 dagar eller, om jäsningen sker i behållare med röranordningar, 20 dagar.

2. Mousserande kvalitetsvin som omfattas

av undantag enligt punkt 7 får omsättas med beteckningen "mousserande kvalitetsvin" eller "sekt" endast i Österrike.

3. De genomförandebestämmelser som behövs skall beslutas enligt artikel 83 i förordning (EEG) nr 822/87.

C. JORDBRUKSGRÖDOR

392 R 1765: Rådets förordning (EEG) nr 1765/92 av den 30 juni 1992 om upprättande av ett stödsystem för producenter av vissa jordbruksgrödor (EGT nr L 181, 1.7.1992, s. 12), i dess lydelse enligt

— **394 R 0232:** Rådets förordning (EG) nr 232/94 av den 24 januari 1994 (EGT nr L 30, 3.2.1994, s. 7).

1. Trots vad som föreskrivs i artikel 7.6 får producenter i Sverige, som enligt ett nationellt system för att ta jordbruksmark ur produktion har tagit en större areal ur produktion än den areal på vilken de avser att odla bidragsberättigande jordbruksgrödor och som inte har återupptagit odlingen av grödor på den arealen, vid den tidpunkt då de upphör att delta i det nationella systemet fortsätta, för en ytterligare period på 60 månader, att inte bruka den jordbruksmark som de hade tagit ur produktion enligt det nationella systemet. Bidraget för att ta jordbruksmark ur produktion skall i det fallet fastställas till den nivå som anges i artikel 7.6 för den areal som överskrider den areal som odlas med sådana jordbruksgrödor för vilka det ansöks om utjämningsbelopp.

2. Till och med regleringsåret 1999/2000 får Österrike, på villkor att kommissionen ger ett förhandsgodkännande, bevilja ett bidrag som är lika med det som gällde före anslutningen till små producenter, enligt definitionen i artikel 8.2, som fortsätter att inte bruka den jord för vilken de den 1 januari 1994 fick bidrag enligt ett nationellt system. Kostnaden för detta bidrag skall bäras av Österrike.

D. STRUKTURER

1. **390 R 0866:** Rådets förordning (EEG) nr 866/90 av den 29 mars 1990 om förbättring av

villkoren för bearbetning och utsläppande på marknaden av jordbruksprodukter (EGT nr L 91, 6.4.1990, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 3669:** Rådets förordning (EEG) nr 3669/93 av den 22 december 1993 (EGT nr L 338, 31.12.1993, s. 26).

Vid tillämpning av artikel 16.5 får kommissionen

— bemyndiga Norge att under tre år från anslutningen bevilja nationellt stöd till investeringar i varje produktsektor som omfattas av bilaga II i Romfördraget och som behöver omstruktureras, på villkor att produktionskapaciteten i den berörda sektorn inte ökar.

Vid tillämpning av artikel 16.5 kommer kommissionen

— att genomföra dessa bestämmelser i fråga om Österrike och Finland enligt förklaring nr 31 i slutakten.

Kommissionen får dock lämna ett bemyndigande bara om det säkerställs att de som får stöd själva deltar i finansieringen av investeringarna på lämpligt sätt.

2. **391 R 2328:** Rådets förordning (EEG) nr 2328/91 av den 15 juli 1991 om förbättring av jordbruksstrukturernas effektivitet (EGT nr L 218, 6.8.1991, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 3669:** Rådets förordning (EG) nr 3669/93 av den 22 december 1993 (EGT nr L 338, 31.12.1993, s. 26).

Utan hinder av:

a) artikel 5.1 c får det stöd som avses i denna förordning lämnas i Norge och Sverige fram till den 31 december 1999 till jord- och skogsbruksanläggningar av familjekaraktär, på villkor att anläggningens jordbruksareal inte är mindre än 15 hektar och att stödet bara avser jordbruksverksamhet. Den maximala storleken på en jord- och skogsbruksanläggning av familjekaraktär skall fastställas av kommissionen enligt förfarandet i artikel 29 i förordning (EEG) nr 4253/88.

b) de gränser som föreskrivs i artikel 12.2

första stycket får Finland och Norge i enlighet med artikel 92—94 i Romfördraget

— fram till den 31 december 2001 lämna nationellt stöd för sådana investeringar som avses i artikel 5 till de jordbruksanläggningar vars arbetsinkomst överskrider den referensinkomst som avses i samma artikel,

— fram till den 31 december 2001 lämna nationellt stöd till förmån för anläggningar som är i finansiella svårigheter,

c) artikel 35 får Österrike, på villkor att kommissionen ger sitt godkännande:

— fortsätta att bevilja, fram till den 31 december 2004, de små producenter som var stödberättigade 1993 enligt nationell lagstiftning ett nationellt stöd i den utsträckning som det utjämningsbelopp som avses i artikel 17—19 inte är tillräckligt för att kompensera sådana permanenta nackdelar som beror på naturförhållanden. Det stöd som totalt beviljas dessa producenter får inte överskrida de belopp som beviljats i Österrike 1993.

Senast den 30 juni 1999 och 2004 skall kommissionen till rådet lämna en rapport om tillämpningen av denna bestämmelse, vid behov åtföljd av ett förslag. Rådet skall besluta om detta förslag enligt förfarandet i artikel 43.2 i Romfördraget.

d) Österrike får fram till den 31 december 1999 undanta producenter från skyldigheten enligt artikel 5.1 d.

E. DJURFODER

370 L 0524: Rådets direktiv 70/524/EEG av den 23 november 1970 om fodertillsatser (EGT nr L 270, 14.12.1970, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 L 0114:** Rådets direktiv 93/114/EG av den 14 december 1993 (EGT nr L 334, 31.12.1993, s. 24).

1. Österrike får behålla den lagstiftning som före anslutningen gällde för utsläppande på marknaden och användning av tillsatser som tillhör grupperna enzymer och mikroorganismer, med förbehåll för att följande villkor uppfylls.

Österrike skall senast den 1 november 1994 till kommissionen lämna

— en förteckning över de enzymer och mikroorganismer och preparat av dessa som är tillåtna på landets territorium, i enlighet med den förebild som finns i bilaga II till rådets direktiv 93/113/EG, och

— ett upplysningsschema som för varje tillsats utarbetats av den person som ansvarar för övergången till fri omsättning, i enlighet med den förebild som finns i bilaga II till rådets direktiv 93/113/EG.

Senast den 1 januari 1997 skall, enligt förfarandet i artikel 7 i direktiv 70/524/EEG, beslut fattas om den dokumentation som Österrike lämnat i syfte att tillåta de berörda tillsatserna.

Till dess att gemenskapen fattar ett beslut får Österrike inte hindra omsättningen av produkter som kommer från unionen och som anges i nationella förteckningar som utarbetats enligt artikel 3 i direktiv 93/113/EG, i den utsträckning som dessa tillsatser också kommer att finnas upptagna i den förteckning som Österrike skall lämna enligt andra strecksatsen ovan. Denna bestämmelse skall också gälla premixer och foder som innehåller de berörda tillsatserna.

2. Fram till och med den 31 december 1997 får Finland behålla den lagstiftning som gällde före anslutningen och som förbjuder användningen av följande tillsatser i foder:

- Avoparcin — för mjölkkor.
- Tylosinfosfat.
- Spiramycin.
- Antibiotika med motsvarande verkan.

Senast den 31 december 1997 skall enligt förfarandet i artikel 7 i direktiv 70/524/EEG beslut fattas om de ansökningar om anpassning som Finland lämnat. Dessa ansökningar skall för var och en av ovannämnda tillsatser åtföljas av en utförlig vetenskaplig redogörelse för motiven för ansökningarna.

Denna avvikelse får inte påverka den fria

rörligheten för animaliska produkter i gemenskapen.

3. Norge får behålla lagstiftning som gällde vid anslutningen enligt följande:

— Fram till och med den 31 december 1998 när det gäller begränsningar i eller förbud mot användningen av tillsatser i foder som tillhör följande grupper:

- = Antibiotika.
- = Kemoterapeutikum.
- = Koccidiostatika.
- = Tillväxtbefrämjande medel.

— Fram till och med den 31 december 1997 gäller begränsningar i eller förbud mot användningen i foder av

— koppar,

— myrsyra, saltsyra och svavelsyra för bevarande av foderväxter och spannmål.

Senast på de angivna dagarna skall enligt förfarandet i artikel 7 i direktiv 70/524/EEG beslut fattas om de ansökningar om anpassningar som Norge lämnat. Dessa ansökningar skall åtföljas av en utförlig vetenskaplig redogörelse för motiven för ansökningarna.

Dessa avvikelser får inte påverka den fria rörligheten för animaliska produkter i gemenskapen.

4. Sverige får behålla lagstiftning som gällde vid anslutningen enligt följande:

— Fram till och med den 31 december 1998 gäller begränsningar i eller förbud mot användningen av tillsatser i foder som tillhör följande grupper:

- = Antibiotika.
- = Kemoterapeutikum.
- = Koccidiostatika.
- = Tillväxtbefrämjande medel.

— Fram till och med den 31 december 1997 gäller begränsningar i eller förbud mot användningen i foder av

— tillsatser som tillhör grupperna karotenoider och xantofyller,

— koppar,

— myrsyra,

— myrsyra kombinerat med etoxikin.

Senast på de angivna dagarna skall enligt förfarandet i artikel 7 i direktiv 70/524/EEG beslut fattas om de ansökningar om anpassning som Sverige lämnat. Dessa ansökningar skall åtföljas av en utförlig vetenskaplig redogörelse för motiven för ansökningarna.

Dessa avvikelser får inte påverka den fria rörligheten för animaliska produkter i gemenskapen.

2. **374 L 0063:** Rådets direktiv 74/63/EEG av den 17 december 1973 om främmande ämnen och produkter i djurfoder (EGT nr L 38, 11.2.1974, s. 28), i dess lydelse enligt

— **393 L 0074:** Rådets direktiv 93/74/EEG av den 13 september 1993 (EGT nr L 237, 22.9.1993, s. 23).

1. Norge får fram till den 31 december 1997 behålla den lagstiftning som gällde före anslutningen och som begränsar halterna av aflatoxin B₁, ochratoxin A och andra mykotoxiner till vissa nivåer.

Senast den 31 december 1997 skall enligt förfarandet i artikel 6 i direktiv 74/63/EEG beslut fattas om de ansökningar om anpassning som Norge lämnat. Dessa ansökningar skall för varje främmande ämne eller produkt åtföljas av en utförlig vetenskaplig redogörelse för motiven för ansökningarna.

Denna avvikelse får inte påverka den fria rörligheten för animaliska produkter som kommer från gemenskapen.

2. Sverige får fram till den 31 december 1997 behålla den lagstiftning som är i kraft vid anslutningen och som begränsar halterna av

aflatoxin B₁, ochratoxin A, bly och PCB till vissa nivåer.

Senast den 31 december 1997 skall enligt förfarandet i artikel 6 i direktiv 74/63/EEG beslut fattas om de ansökningar om anpassning som Sverige lämnat. Dessa ansökningar skall för varje främmande ämne eller produkt åtföljas av en utförlig vetenskaplig redogörelse för motiven för ansökningarna.

Denna avvikelse får inte påverka den fria rörligheten för animaliska produkter som kommer från gemenskapen.

3. **377 L 0101:** Rådets direktiv 77/101/EEG av den 23 november 1976 om marknadsföring av foderråvaror (EGT nr L 32, 3.2.1977, s. 1), i dess lydelse enligt

— **390 L 0654:** Rådets direktiv 90/654/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.2.1990, s. 48).

Sverige får fram till den 31 december 1997 behålla den lagstiftning som gällde före anslutningen och som förbjuder användningen av foder som framställts av djur som har dött av naturliga orsaker eller som kommer från delar av kroppar från slaktade djur som uppvisar patologiska förändringar.

Senast den 31 december 1997 skall enligt förfarandet i artikel 10 i direktiv 77/101/EEG beslut fattas om den ansökan om anpassning som Sverige lämnat. Denna ansökan skall åtföljas av en utförlig vetenskaplig redogörelse för motiven för ansökan.

Denna avvikelse får inte påverka den fria rörligheten för animaliska produkter i gemenskapen.

4. **379 L 0373:** Rådets direktiv 79/373/EEG av den 2 april 1979 om marknadsföring av foderblandningar (EGT nr L 86, 6.4.1979, s. 30), i dess lydelse enligt

— **393 L 0074:** Rådets direktiv 93/74/EEG av den 13 september 1993 (EGT nr L 237, 22.9.1993, s. 23).

Sverige får fram till den 31 december 1997 behålla den lagstiftning som gällde före anslut-

ningen och som gör det obligatoriskt att genom märkning av foderblandningar avsedda för fisk lämna upplysningar om fosforhalten.

Senast den 31 december 1997 skall enligt förfarandet i artikel 10 i direktiv 79/373/EEG beslut fattas om den ansökan om anpassning som Sverige lämnat. Denna ansökan skall åtföljas av en utförlig vetenskaplig redogörelse för motiven för ansökan.

F. UTSÄDE OCH FÖRÖKNINGS-MATERIAL

1. **366 L 0401:** Rådets direktiv 66/401/EEG av den 14 juni 1966 om marknadsföring av utsäde av foderväxter (EGT nr 125, 11. 7. 1966, s. 2298/66).

Finland får fram till och med den 31 december 1996 behålla sitt nationella system för produktion, för inhemsk saluföring av utsäde av kategorin "handelsutsäde" ("Kauppasiemen", "handelsutsäde") så som den definieras i den befintliga finska lagstiftningen.

Sådant utsäde får inte införas på andra medlemsstaters territorier.

Finland skall anpassa sin lagstiftning i detta avseende så att den överensstämmer med direktivets bestämmelser vid utgången av den angivna fristen.

Finland skall dock från tillträdet tillämpa de bestämmelser i direktivet som garanterar att material som uppfyller direktivets krav får saluföras på finskt territorium.

2. **366 L 0402:** Rådets direktiv 66/402/EEG av den 14 juni 1966 om marknadsföring av utsäde av stråsäd (EGT nr 125, 11. 7. 1966, s. 2309/66).

Finland får fram till och med den 31 december 1996 behålla sitt nationella system för produktion, för inhemsk saluföring av

— utsäde som inte uppfyller direktivets krav avseende maximalt antal utsädesgenerationer av kategorin "elitutsäde" ("Valiossiemen"/"elit-utsäde"), och

— utsäde av kategorin "handelsutsäde"

("Kauppasiemen"/"handelsutsäde") så som den definieras i den befintliga finska lagstiftningen.

Sådant utsäde får inte införas på andra medlemsstaters territorier.

Finland skall anpassa sin lagstiftning i detta avseende så att den överensstämmer med direktivets bestämmelser vid utgången av den angivna fristen.

Finland skall dock från tillträdet tillämpa de bestämmelser i direktivet som garanterar att material som uppfyller direktivets krav får saluföras på finskt territorium.

3. **366 L 0403:** Rådets direktiv 66/403/EEG av den 14 juni 1966 om saluföring av utsädespotatis (EGT nr 125, 11. 7. 1966, s. 2320/66).

Sverige får fram till och med den 31 december 1996 behålla en toleransgräns på 40 viktprocent för knölar, som är angripna på mer än en tiondel av sin yta av vanlig skorv, vid omsättning på dess territorium av utsädespotatis. Denna toleransgräns skall enbart tillämpas på utsädespotatis som producerats inom områden i Sverige där det förekommit särskilda problem med vanlig skorv.

Sådan utsädespotatis får inte införas på andra medlemsstaters territorier.

Sverige skall anpassa sin lagstiftning i detta avseende så att den uppfyller bestämmelserna i bilaga 2 i direktivet vid utgången av den angivna fristen.

Sverige skall dock från tillträdet tillämpa de bestämmelser i direktivet som garanterar att material som uppfyller direktivets krav får saluföras på svenskt territorium.

4. **366 L 0404:** Rådets direktiv 66/404/EEG av den 14 juni 1966 om saluföring av skogsförökningsmaterial (EGT nr 125, 11. 7. 1966, s. 2326/66).

— Finland, Norge och Sverige får behålla sin nationella lagstiftning om saluföring av skogsförökningsmaterial på sina territorier fram till och med den 31 december 1999.

— Fram till och med den 31 december 2001

får Finland, Norge och Sverige tillåta att skogsförökningsmaterial som finns i lager vid utgången av den övergångsperiod som avses i första strecksatsen saluförs tills lagren tar slut.

— Material som inte uppfyller bestämmelserna i direktivet får inte införas på några andra medlemsstaters territorier än Finlands, Norges och Sveriges, om inte annat beslutas i enlighet med bestämmelserna i direktivet.

— Finland, Norge och Sverige skall dock från tillträdet tillämpa de bestämmelser i direktivet som garanterar att material som uppfyller direktivets krav får saluföras på deras territorier.

— Om så är nödvändigt, skall ytterligare övergångsarrangemang beslutas enligt tillämpliga gemenskapsförfaranden.

5. 370 L 0457: Rådets direktiv 70/457/EEG av den 29 september 1970 om den gemensamma sortlistan för lantbruksväxter (EGT nr L 225, 12. 10. 1970, s. 1) och

370 L 0458: Rådets direktiv 70/458/EEG av den 29 september 1970 om marknadsföring av utsäde av köksväxter (EGT nr L 225, 12. 10. 1970, s. 7).

— Finland, Norge och Sverige får fram till och med den 31 december 1995 skjuta upp tillämpningen på deras territorier av de båda direktiven, såvitt avser saluföring på deras territorier av sådana utsädessorter som räknas upp i deras respektive nationella sortlistor över lantbruksutsäde och kökväxtutsäde och som inte har officiellt godkänts i enlighet med bestämmelserna i dessa direktiv. Dessa utsäden får inte saluföras på de andra medlemsstaternas territorier under denna period.

— Sådana sorter av lantbruks- och köksväxter som på dagen för anslutningen finns upptagna eller som senare tas upp i de nationella sortlistorna i såväl Finland, Norge och Sverige som i de gemensamma sortlistorna, skall inte underkastas några marknadsrestriktioner med avseende på sort.

— Under hela den tid som nämns i första strecksatsen skall de sorter i de nationella sortlistorna för Finland, Norge och Sverige

som blivit officiellt godkända i enlighet med bestämmelserna i de ovannämnda direktiven tas upp i de gemensamma sortlistorna för lantbruks- respektive köksväxter.

6. 371 L 0161: Rådets direktiv 71/161/EEG av den 30 mars 1971 om kvalitetsnormer för den yttre beskaffenheten av skogsförökningsmaterial som saluförs i gemenskapen (EGT nr L 87, 17. 4. 1971, s. 14).

— Finland får fram till och med den 31 december 1999 behålla sin nationella lagstiftning om kvalitetsnormer för den yttre beskaffenheten vid saluföring av skogsförökningsmaterial på sitt territorium.

— Material som inte uppfyller bestämmelserna i direktivet får inte införas på några andra medlemsstaters territorier, om inte annat beslutas i enlighet med bestämmelserna i direktivet.

— Finland skall anpassa sin lagstiftning i detta avseende så att den uppfyller direktivets bestämmelser vid utgången av den angivna fristen.

— Finland skall dock från tillträdesdagen tillämpa de bestämmelser i direktivet som garanterar att material som uppfyller direktivets krav får saluföras på finskt territorium.

7. 393 L 0048: Kommissionens direktiv 93/48/EEG av den 23 juni 1993 om fastställande av ett program med de krav som skall uppfyllas av uppförökningsmaterial av frukt- och bärväxter samt plantor av frukt- och bärväxter avsedda för frukt- och bärproduktion i enlighet med rådets direktiv 92/34/EEG (EGT nr L 250, 7. 10. 1993, s. 1).

8. 393 L 0049: Kommissionens direktiv 93/49/EEG av den 23 juni 1993 om fastställande av ett program med de krav som skall uppfyllas av uppförökningsmaterial av prydnadsväxter och prydnadsväxter i enlighet med rådets direktiv 91/682/EEG (EGT nr L 250, 7. 10. 1993, s. 9).

9. 393 L 0061: Kommissionens direktiv 93/61/EEG av den 2 juli 1993 om fastställande av ett program med de krav som skall uppfyllas av annat uppföröknings- och planteringsmate-

rial av köksväxter än utsäde i enlighet med rådets direktiv 92/33/EEG (EGT nr L 250, 7. 10. 1993, s. 19).

Fram till och med den 31 december 1996 får Norge och Finland ställa upp ytterligare villkor om ursprungsmärkning av perenna växter vid saluföring på deras territorier.

Sådana villkor får bara gälla deras egen inhemsk produktion.

VIII. FISKE

1. **377 R 2115:** Rådets förordning (EEG) nr 2115/77 av den 27 september 1977 (EGT nr L 247, 28.9.1977, s. 2),

Under tre år från dagen för anslutningen får fartyg som seglar under finsk, svensk eller norsk flagg, trots vad som föreskrivs i artikel 1, bedriva riktat fiske efter sill för andra ändamål än livsmedelsändamål, på samma villkor som före anslutningen, under beaktande av marknadsförhållandena och enligt ett kontrollsystem för bifångster som skall övervakas av kommissionen, förutsatt att sådant fiske inte medför risker för oåterkallelig ekologisk skada.

Under tre år från dagen för anslutningen får fartyg som seglar under finsk, svensk eller norsk flagg, trots vad som föreskrivs i artikel 2, föra iland i unionen sill som fiskats för andra ändamål än livsmedelsändamål på samma villkor som gällde före anslutningen, under beaktande av marknadsförhållandena.

Före treårsperiodens utgång skall rådet enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 4 i förordning (EEG) nr 3760/92 se över förordning (EEG) nr 2115/77.

Rådet kommer att fatta beslut om optimalt utnyttjande av sillbeståndet, inklusive fiske av sill för andra ändamål än livsmedelsändamål, förutsatt att detta är förenligt med ett rationellt och ansvarsfullt utnyttjande på en hållbar grundval och med hänsynstagande till såväl marknadsaspekter som biologiska aspekter och erfarenheter som vunnits av kontrollordningar och pilotprojekt.

2. **386 R 3094:** Rådets förordning (EEG) nr

3094/86 av den 7 oktober 1986 (EGT nr L 288, 11.10.1986, s. 1),

Trots vad som föreskrivs i bilaga 1 får svenska fartyg under arton månader från dagen för anslutningen, använda en maskstorlek på 16 mm vid fiske efter skarpsill i Skagerrak och Kattegatt. Innan denna övergångsperiod är slut kommer de tekniska åtgärderna och kontrollsystemet för denna typ av fiske att ses över av rådet mot bakgrund av vetenskapliga rön.

3. **389 R 2136:** Rådets förordning (EEG) nr 2136/89 av den 21 juni 1989 (EGT nr L 212, 22.7.1989, s. 79),

Trots vad som föreskrivs i artikel 2 andra strecksatsen får under sex månader från dagen för anslutningen konserverad skarpsill omsättas i Norge och Sverige under varubeteckningen "konserverade sardiner" i fall då varan förpackats före dagen för anslutningen.

IX. BESKATTNING

1. **372 L 0464:** Rådets direktiv 72/464/EEG av den 19 december 1972 om andra skatter än omsättningsskatter som påverkar förbrukningen av tobaksvaror (EGT nr L 303, 31.12.1972, s. 1), i dess lydelse enligt

— **392 L 0078:** Rådets direktiv 92/78/EEG av den 19 oktober 1992 (EGT nr L 316, 31.10.1992, s. 5).

Trots vad som föreskrivs i artikel 4.1 får Sverige skjuta upp tillämpningen av den proportionella punktskatten på cigaretter fram till den 1 januari 1996.

2. **377 L 0388:** Rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om omsättningsskatt — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetligt beräkningsunderlag (EGT nr L 145, 13.6.1977, s. 1), i dess lydelse enligt

— **394 L 0005:** Rådets direktiv 94/5/EG av den 14 februari 1994 (EGT nr L 60, 3.3.1994, s. 16).

Österrike

a) Trots vad som föreskrivs i artikel 12 och 13.A.1 skall följande gälla:

Österrike får fram till den 31 december 1996 behålla

— en till 10 % reducerad mervärdesskattesats för sjukhusverksamhet inom den allmänna hälso- och sjukvården och för sjuktransporter med fordon som särskilt konstruerats eller iordningställt för ändamålet av behöriga organ,

— en reguljär mervärdesskattesats på 20 % för läkarvård inom den allmänna hälso- och sjukvården,

— en skattebefrielse, genom återbetalning av skatt som tagits ut i tidigare led, för sådant tillhandahållande där leverantören är en institution för social trygghet eller omvårdnad.

Detta skall inte återverka på de egna intäkter för vilka beräkningsunderlaget skall rekonstrueras enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89.

b) Vid tillämpningen av artikel 12.3 a får Österrike för kommunerna Jungholz och Mittelberg (Kleines Walsertal) ha en andra reguljär skattesats som är lägre än den motsvarande skattesatsen för Österrike i övrigt men inte lägre än 15 %.

Detta skall inte återverka på de egna intäkter för vilka beräkningsunderlaget skall rekonstrueras enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89.

c) Vid tillämpningen av artikel 24.2—24.6 får Österrike, i väntan på att gemenskapsbestämmelser om detta antas, ha en skattebefrielse för dem vars årliga omsättning understiger ett belopp motsvarande 35 000 ecu.

Detta skall inte återverka på de egna intäkter för vilka beräkningsunderlaget skall rekonstrueras enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89.

d) Vid tillämpningen av artikel 27.1 får Österrike på följande villkor fortsätta att beskatta sådan internationell persontransport som skattskyldiga, vilka inte är etablerade i

Österrike, bedriver med motorfordon som inte är registrerade där:

— Denna övergångsordning får tillämpas fram till den 31 december 2000.

— Den sträcka som tillryggaläggs i Österrike skall beskattas på grundval av ett genomsnittligt belopp per person och per kilometer.

— I systemet skall det inte ingå några skattekontroller vid gränserna mellan medlemsstaterna.

— Övergångsordningen, som tar sikte på att förenkla skatteuttaget, skall inte — annat än i obetydlig utsträckning — återverka på den skatt som skall tas ut i det sista konsumtionsledet.

e) Trots vad som föreskrivs i artikel 28.2 får Österrike fram till den 31 december 1998 tillämpa en skattereduktion för uthyrning av lös egendom för användning i bostäder, under förutsättning att skattesatsen inte är lägre än 10 %.

Detta skall inte återverka på de egna intäkter för vilka beräkningsunderlaget skall rekonstrueras enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89.

f) Vid tillämpningen av artikel 28.2 d får Österrike ha en skattereduktion för restaurangtjänster.

Detta skall inte återverka på de egna intäkter för vilka beräkningsunderlaget skall rekonstrueras enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89.

g) Vid tillämpningen av artikel 28.2 e får Österrike ha en skattereduktion för vin från framställning som bedrivs av de producerande jordbrukarna och för tillhandahållande av eldrivna fordon, under förutsättning att skattesatsen inte är lägre än 12 %.

Detta skall inte återverka på de egna intäkter för vilka beräkningsunderlaget skall rekonstrueras enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89.

h) Vid tillämpningen av artikel 28.3 a får Österrike

— enligt bilaga E punkt 2, fram till den 31 december 1996, beskatta sådana tjänster som tandtekniker yrkesmässigt tillhandahåller, och sådana tandproteser som tandläkare och tandtekniker tillhandahåller österrikiska institutioner för social trygghet,

— beskatta sådana transaktioner som finns förtecknade i bilaga E punkt 7.

Detta skall inte återverka på de egna intäkter för vilka beräkningsunderlaget skall rekonstrueras enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89.

i) Vid tillämpningen av artikel 28.3 b får Österrike ha följande mervärdesskattebefrielser:

— Befrielse för de telekommunikationstjänster som det allmänna postväsendet tillhandahåller, fram till dess att rådet antar ett gemensamt system för beskattning av sådana tjänster eller till dess att alla de nuvarande medlemsstater som i dag har sådana befrielser, avskaffar dessa, men under inga omständigheter längre än fram till den 31 december 1995.

— Befrielse för sådana transaktioner som finns förtecknade i bilaga F punkt 7 och 16 så länge någon av de nuvarande medlemsstaterna har sådana befrielser.

— Befrielse, genom återbetalning av skatt som tagits ut i tidigare led, för alla delsträckor vid internationell persontransport med luftfartyg, till sjöss eller på inre vattenvägar från Österrike till en medlemsstat eller till ett tredje land eller omvänt, i andra fall än då transporten sker på Bodensjön så länge någon av de nuvarande medlemsstaterna har sådana befrielser.

Detta skall inte återverka på de egna intäkter för vilka beräkningsunderlaget skall rekonstrueras enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89.

Finland

j) Vid tillämpningen av artikel 24.2—24.6 och i väntan på att gemenskapsbestämmelser om detta antas, får Finland ha en mervärdesskattebefrielse för dem vars årliga omsättning understiger ett belopp motsvarande 10 000 ecu.

k) Vid tillämpningen av artikel 27.1 får Finland på följande villkor, genom återbetalning av skatt som tagits ut i tidigare led, ha mervärdesskattebefrielser för försäljning, leasing, reparation och underhåll av fordon:

— Denna övergångsordning får tillämpas fram till den 31 december 2000.

— Befrielsen får avse fordon som är minst 10 meter långa och som är konstruerade för annat än nöjes- eller sportändamål.

— Övergångsordningen, som tar sikte på att förenkla skatteuttaget, skall inte — annat än i obetydlig utsträckning — återverka på den skatt som skall tas ut i det sista konsumtionsledet.

l) Vid tillämpningen av artikel 28.2 a får Finland under den övergångstid som anges i artikel 28/ ha sådana skattebefrielser — genom återbetalning av skatt som tagits ut i tidigare led — som står i överensstämmelse med gemenskapsrätten, som uppfyller villkoren i rådets andra direktiv av den 11 april 1967 artikel 17 sista strecksatsen och som avser tillhandahållande av tidningar och tidsskrifter till prenumeranter samt tryckning av publikationer som distribueras till medlemmar i allmännyttiga sammanslutningar.

Detta skall inte återverka på de egna intäkter för vilka beräkningsunderlaget skall rekonstrueras enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89.

m) Vid tillämpningen av artikel 28.3 a, så länge någon av de nuvarande medlemsstaterna beskattar transaktioner av detta slag, får Finland beskatta sådana transaktioner som finns förtecknade i bilaga E punkt 7.

Detta skall inte återverka på de egna intäkter för vilka beräkningsunderlaget skall rekonstrueras enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89.

n) Vid tillämpningen av artikel 28.3 b, så länge de nuvarande medlemsstaterna tillämpar den bestämmelsen, får Finland ha mervärdesskattebefrielser för

— tjänster som tillhandahålls av författare,

konstnärer och artister och som anges i bilaga F punkt 2,

— sådana transaktioner som finns förtecknade i bilaga F punkt 7, 16 och 17.

Detta skall inte återverka på de egna intäkter för vilka beräkningsunderlaget skall rekonstrueras enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89.

Norge

o) Trots vad som föreskrivs i artikel 2.1 skall följande gälla:

Norge får fram till den 31 december 1995 behålla mervärdesskattebefrielser för sådana tjänster som före anslutningen inte omfattades av mervärdesskatt.

Detta skall inte återverka på de egna intäkter för vilka beräkningsunderlaget skall rekonstrueras enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89.

p) Trots vad som föreskrivs i artikel 13.B b 1 skall följande gälla:

Norge får fram till den 31 december 1995 ha mervärdesskattebefrielser för tillhandahållande av logi inom hotellsektorn och sektorer med liknande funktion, inbegripet logi på vandrarhem och i stugor samt lång- och korttidsupplåtelse av campingplatser.

Detta skall inte återverka på de egna intäkter för vilka beräkningsunderlaget skall rekonstrueras enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89.

q) Vid tillämpningen av artikel 24.2—24.6 får Norge, i väntan på att gemenskapsbestämmelser om detta antas, ha mervärdesskattebefrielser för vissa grupper av personer vars årliga omsättning understiger ett belopp motsvarande 10 000 ecu.

r) Vid tillämpningen av artikel 27.1 får Norge på följande villkor behålla mervärdesskattebefrielser, genom återbetalning av skatt som tagits ut i tidigare led, för försäljning, leasing, reparation och underhåll av fartyg:

— Befrielsen får gälla fartyg som är minst

15 meter långa och avsedda för persontransport i yrkesverksamhet, godstransport, bogsering, bärjning, livräddning eller isbrytning i norska vatten, eller tillhandahållande av eller arbete på fartyg som används för forskning eller väderlekstjänst, eller reparations- och underhållsarbeten eller som skolfartyg i andra sammanhang än sådana som omfattas av artikel 15.5.

— Denna övergångsordning får tillämpas fram till den 31 december 2000.

— Övergångsordningen, som tar sikte på att förenkla skatteuttaget, skall inte — annat än i obetydlig utsträckning — återverka på den skatt som skall tas ut i det sista konsumtionsledet.

s) Vid tillämpning av artikel 27.1 får Norge, i väntan på att gemenskapsbestämmelser om detta antas, dock längst fram till den 31 december 1995, ha mervärdesskattebefrielser för sådana tjänster som anges i artikel 9.2 c tredje strecksatsen och som inte omfattas av artikel 14, 15 eller 16.

Detta skall inte återverka på de egna intäkter för vilka beräkningsunderlaget skall rekonstrueras enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89.

t) Vid tillämpningen av artikel 28.2 a får Norge under den övergångstid som anges i artikel 281 ha sådana skattebefrielser — genom återbetalning av skatt som tagits ut i tidigare led — som står i överensstämmelse med gemenskapsrätten, som uppfyller villkoren i rådets andra direktiv av den 11 april 1967 artikel 17 sista strecksatsen och som avser tillhandahållande av tidningar, böcker och tidsskrifter.

Detta skall inte återverka på de egna intäkter för vilka beräkningsunderlaget skall rekonstrueras enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89.

u) Vid tillämpningen av artikel 28.3 b, så länge någon av de nuvarande medlemsstaterna har befrielser av detta slag, får Norge ha mervärdesskattebefrielser för sådana transaktioner som finns förtecknade i bilaga F punkt 1, 2, 6, 10, 16, 17 och 27.

Detta skall inte återverka på de egna intäkter

för vilka beräkningsunderlaget skall rekonstrueras enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89.

v) Trots vad som föreskrivs i artikel 33 skall följande gälla:

Norge får fram till den 31 december 1999 behålla sin investeringsavgift för förvärv av varor för användning i affärsverksamhet. Under den tiden skall Norge gradvis minska avgiftssatsen.

Detta skall inte återverka på de egna intäkter för vilka beräkningsunderlaget skall rekonstrueras enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89.

Sverige

w) Trots vad som föreskrivs i artikel 12.3 a och i bilaga H punkt 7 skall följande gälla:

Sverige får fram till den 31 december 1995 ha en mervärdesskattebefrielse för tillhandahållande av biobiljetter.

Detta skall inte återverka på de egna intäkter för vilka beräkningsunderlaget skall rekonstrueras enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89.

x) Vid tillämpningen av artikel 24.2—24.6 får Sverige, i väntan på att gemenskapsbestämmelser om detta antas, ha följande förenklade förfaranden för små- och medelstora företag, förutsatt att bestämmelserna står i överensstämmelse med Romfördraget, särskilt artikel 95 och 96 i detta:

— Mervärdesskattedeklaration för skattskyldiga med enbart inhemsk verksamhet lämnas inom tre månader efter utgången av beskattningsåret för inkomstskatt.

— Skattskyldiga vars årliga omsättning understiger ett belopp motsvarande 10 000 ecu befrias från mervärdesskatt.

y) Vid tillämpningen av artikel 22.12 a får Sverige tillåta att årliga översikter lämnas på de villkor som där anges.

z) Vid tillämpningen av artikel 28.2 a får Sverige under den övergångstid som anges i artikel 28/ ha sådana skattebefrielser — genom återbetalning av skatt som tagits ut i tidigare led — som står i överensstämmelse med gemenskapsrätten, som uppfyller villkoren i artikel 17 sista strecksatsen i rådets andra direktiv av den 11 april 1967 och som avser tillhandahållande av tidningar, inklusive radio- och kassettidningar för synskadade, av läkemedel till sjukhus eller av receptbelagda läkemedel eller framställning av tidskrifter för ideella föreningar eller tjänster som har samband med sådan framställning.

Detta skall inte återverka på de egna intäkter för vilka beräkningsunderlaget skall rekonstrueras enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89.

aa) Vid tillämpningen av artikel 28.3 b får Sverige, så länge någon av de nuvarande medlemsstaterna har sådana befrielser, ha skattebefrielser för

— tjänster som tillhandahålls av författare, konstnärer och artister och som avses i bilaga F punkt 2,

— sådana transaktioner som finns förtecknade i bilaga F punkt 1, 16 och 17.

Detta skall inte återverka på de egna intäkter för vilka beräkningsunderlaget skall rekonstrueras enligt rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1553/89.

3. **392 L 0012:** Rådets direktiv 92/12/EEG av den 25 februari 1992 om allmänna regler för punktbeskattade varor och om innehav, omsättning och kontroll av sådana varor (EGT nr L 76, 23.3.1992, s. 1), i dess lydelse enligt

— **392 L 0108:** Rådets direktiv 92/108/EEG av den 14 december 1992 (EGT nr L 390, 31.12.1992, s. 124).

Finland, Norge och Sverige får behålla kvantitativa restriktioner för import av cigaretter och andra tobaksprodukter, sprit, vin och öl från andra medlemsstater på de villkor som anges i artikel 26 i rådets direktiv 92/12/EEG.

Dessa kvantitativa restriktioner skall vara följande:

Tobaksvaror:

- 300 cigaretter eller
- 150 cigariller (cigarrer med en högst vikt av 3 gram styck) eller
- 75 cigarrer eller
- 400 gram röktabak

Alkoholdrycker:

- destillerade drycker och sprit, med en alkoholhalt som överstiger 22 volymprocent, 1 liter
- eller destillerade drycker, sprit och aperitifer med vin- eller alkoholbas, vars alkoholhalt inte överstiger 22 volymprocent, mousserande vin, starkvin 3 liter
- icke mousserande vin 5 liter
- öl 15 liter.

Finland, Norge och Sverige skall vidta åtgärder för att säkerställa att import av öl från tredje land inte får ske på gynnsammare villkor än sådan import från andra medlemsstater.

4. **392 L 0079:** Rådets direktiv 92/79/EEG av den 19 oktober 1992 om tillnärmning av skatter på cigaretter (EGT nr L 316, 31.10.1992, s. 8).

För cigaretter i den mest efterfrågade prisklassen får Sverige trots artikel 2 fram till den 1 januari 1999 skjuta upp tillämpningen av den generella minimiskattesatsen 57% på detaljhandelspriset (inklusive alla skatter).

5. **392 L 0081:** Rådets direktiv 92/81/EEG av den 19 oktober 1992 om en harmonisering av strukturerna för punktskatter på mineraloljor (EGT nr L 316, 31.10.1992, s. 12), i dess lydelse enligt

— **392 L 0108:** Rådets direktiv 92/108/EEG av den 14 december 1992 (EGT nr L 390, 31.12.1992, s. 124), och

392 D 0510: Rådets beslut 92/510/EEG av den 19 oktober 1992 om bemyndigande för medlemsstater att bibehålla punktskattereduktioner och punktskattebefrielser för vissa mineraloljor som används för särskilda ändamål, enligt förfarandet i artikel 8.4 i rådets direktiv 92/81/EEG (EGT nr L 316, 31.10.1992, s. 16).

a) Trots vad som föreskrivs i artikel 8.1 c i rådets direktiv 92/81/EEG får Norge fram till den 31 december 1998 fortsätta att beskatta sådan mineralolja som levereras för att användas som motordrivmedel vid persontransporter i norska vatten.

b) På grundval av artikel 8.4 i rådets direktiv 92/81/EEG, på de villkor som anges i rådets beslut 92/510/EEG och 93/697/EG samt, framför allt, på villkor att minimiskattesatserna i rådets beslut 92/82/EEG följs, får Norge behålla

— punktskattereduktioner för motordrivmedel för bussar i linjetrafik

— punktskattereduktionen för motordrivmedel för fritidsbåtar.

c) På grundval av artikel 8.4 i rådets direktiv 92/81/EEG och på de villkor som anges i rådets beslut 92/510/EEG i dess lydelse enligt rådets beslut 93/697/EG får Norge, trots vad som föreskrivs i rådets beslut 92/82/EEG, behålla

— punktskattebefrielsen för miljövänliga drivmedel för motorsågar och andra verktyg,

— punktskattebefrielsen för organiska drivmedel och för metangas som utvinns genom organiska processer,

— punktskattebefrielsen för spillolja för uppvärmningsändamål,

— punktskattebefrielsen för snöskotrar och flodfarkoster i väglös terräng,

— punktskattebefrielsen för mineralolja för privatflyg.

d) På grundval av artikel 8.4 i rådets direktiv 92/81/EEG och på de villkor som anges i rådets beslut 92/510/EEG och 93/697/EG får Österrike, trots vad som föreskrivs i rådets beslut 92/82/EEG, behålla punktskattebefrielsen för motorgas för fordon i lokal kollektivtrafik.

e) På grundval av artikel 8.4 i rådets direktiv 92/81/EEG, på de villkor som anges i rådets beslut 92/510/EEG och, framför allt, på villkor att minimiskattesatserna i rådets direktiv 92/82/EEG följs, får Finland behålla

— punktskattereduktionerna för dieselolja och gasolja med låg svavelhalt,

— punktskattereduktionerna för reformulerad blyfri eller blyhaltig bensin.

f) På grundval av artikel 8.4 i rådets direktiv 92/81/EEG och på de villkor som anges i rådets beslut 92/510/EEG får Finland, trots vad som föreskrivs i rådets beslut 92/82/EEG, behålla

— punktskattebefrielsen för metangas och gasol för alla ändamål,

— punktskattebefrielsen för mineralolja för privata fritidsbåtar.

g) På grundval av artikel 8.4 i rådets direktiv 92/81/EEG, på de villkor som anges i rådets beslut 92/510/EEG och, framför allt, på villkor att minimiskattesatserna i rådets direktiv 92/82/EEG följs, får Sverige behålla

— en punktskattereduktion för mineralolja för industriellt bruk,

— skattereduktioner för dieselolja och tunn eldningsolja i enlighet med indelningen i miljöklasser.

h) På grundval av artikel 8.4 i rådets direktiv 92/81/EEG och på de villkor som anges i rådets beslut 92/510/EEG får Sverige behålla en punktskattebefrielse för biologiskt framställt metangas och annan avfallsgas.

6. **392 L 0083:** Rådets direktiv 92/83/EEG av den 19 oktober 1992 om en harmoniserad punktskattestruktur för alkohol och alkoholdrycker (EGT nr L 316, 31.10.1992, s. 21).

Trots vad som föreskrivs i artikel 5.1 får Sverige fram till den 31 december 1997 behålla en punktskattereduktion för öl med en alkoholhalt på högst 3,5 volymprocent, på villkor att minimiskattesatsen i rådets direktiv 92/84/EEG följs.

X. ÖVRIGT

389 L 0622: Rådets direktiv 89/662/EEG av den 13 november 1989 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om märkning av tobaksvaror och om förbud att omsätta vissa slag av tobak som är avsedda för användning i munnen (EGT nr L 359, 8.12.1989, s. 1), i dess lydelse enligt

— **392 L 0041:** Rådets direktiv 92/41/EEG av den 15 maj 1992 (EGT nr L 158, 11.6.1992, s. 30).

a) Förbudet i artikel 8a i direktiv 89/622/EEG, i artikelns lydelse enligt direktiv 92/41/EEG, mot att omsätta den vara som definieras i artikel 2.4 i direktiv 89/622/EEG, artikeln ändrad genom direktiv 92/41/EEG, skall inte omfatta Sverige och Norge i vidare mån än att det också där skall vara förbjudet att omsätta varan i en form som liknar livsmedel.

b) Sverige och Norge skall vidta de åtgärder som behövs för att säkerställa att den vara som avses i punkt a inte släpps ut på marknaden i medlemsstater där direktiv 89/622/EEG och 92/41/EEG är tillämpliga fullt ut.

c) Kommissionen skall granska hur de åtgärder faktiskt tillämpas som skall beslutas enligt punkt b.

d) Tre år efter dagen för Sveriges och Norges anslutning skall kommissionen lämna rådet en rapport om hur Sverige och Norge tillämpar åtgärderna enligt punkt b. Rapporten kan, om så behövs, åtföljas av ändamålsenliga förslag.

BILAGA XVI

Förteckning enligt artikel 165.1 i anslutningsakten

1. Europeiska socialfondskommittén:

Inrättad genom artikel 124 i Romfördraget och genom **388 R 2052**: Rådets förordning (EEG) nr 2052/88 av den 24 juni 1988 (EGT nr L 185, 15.7.1988, s. 9), i dess lydelse enligt

— **393 R 2081**: Rådets förordning (EEG) nr 2081/93 av den 20 juli 1993 (EGT nr L 193, 31.7.1993, s. 5).

2. Rådgivande kommittén för fri rörlighet för arbetskraft

Inrättad genom **368 R 1612**: Rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 (EGT nr L 257, 19.10.1968, s. 2), i dess lydelse enligt

— **392 R 2434**: Rådets förordning (EEG) nr 2434/92 av den 27 juli 1992 (EGT nr L 245, 26.8.1992, s. 1).

3. Rådgivande kommittén för social trygghet för migrerande arbetare

Inrättad genom **371 R 1408**: Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 (EGT nr L 149, 5.7.1971, s. 2), i dess lydelse enligt

393 R 1945: Rådets förordning (EEG) nr 1945/93 av den 30 juni 1993 (EGT nr L 181, 23.7.1993, s. 1).

4. Rådgivande kommittén för arbetarskyddsfrågor

Inrättad genom **374 D 0325**: Rådets beslut 74/325/EEG av den 27 juni 1974 (EGT nr L 185, 9.7.1974, s. 15), i dess lydelse enligt

— **1 79 H**: Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I**: Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

5. Styrelsen för Europeiska fonden för förbättring av arbets- och levnadsvillkor

Inrättad genom **375 R 1365**: Rådets förordning (EEG) nr 1365/75 av den 26 maj 1975 (EGT nr L 139, 30.5.1975, s. 1), i dess lydelse enligt

— **1 79 H**: Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I**: Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **393 R 1947**: Rådets förordning (EEG) nr 1947/93 av den 30 juni 1993 (EGT nr L 181, 23.7.1993, s. 13).

6. Expertkommittén vid Europeiska fonden för förbättring av arbets- och levnadsvillkor

Inrättad genom **375 R 1365**: Rådets förordning (EEG) nr 1365/75 av den 26 maj 1975 (EGT nr L 139, 30.5.1975, s. 1), i dess lydelse enligt

— **1 79 H**: Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I**: Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **393 R 1947**: Rådets förordning (EEG) nr 1947/93 av den 30 juni 1993 (EGT nr L 181, 23.7.1993, s. 13).

7. Rådgivande kommittén för jämställdhet mellan kvinnor och män

Inrättad genom **382 D 0043**: Kommissionens beslut 82/43/EEG av den 9 december 1981 (EGT nr L 20, 28.1.1982, s. 35), i dess lydelse enligt

— **1 85 I**: Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

8. Kommissionen för säkerhet och hälsa i gruvindustrin och andra råämneshandlande industrier

Inrättad genom beslut av den 9 juli 1957 av medlemsstaternas företrädare i rådet (EGT nr 28, 31.8.1957, s. 487), i dess lydelse enligt

— **365 D**: Rådets beslut av den 11 mars 1965 (EGT nr 46, 22.3.1965, s. 698/65),

— **374 D 0326**: Rådets beslut 74/326/EEG av den 27 juni 1974 (EGT nr L 185, 9.7.1974, s. 18).

9. Rådgivande kommittén för kontroll och minskning av förorenande utsläpp av kolväten och andra farliga ämnen till sjöss

Inrättad genom **380 D 0686**: Kommissionens beslut 80/686/EEG av den 25 juni 1980 (EGT nr L 188, 22.7.1980, s. 11), i dess lydelse enligt

— **387 D 0144**: Kommissionens beslut 87/144/EEG av den 13 februari 1987 (EGT nr L 57, 27.2.1987, s. 57).

10. Rådgivande kommittén för djurskydd vid djurförsök

Inrättad genom **390 D 0067**: Kommissionens beslut 90/67/EEG av den 9 februari 1990 (EGT nr L 44, 20.2.1990, s. 30).

11. Rådgivande vetenskapliga kommittén för giftiga och miljöfarliga kemiska produkter

Inrättad genom **378 D 0618**: Kommissionens beslut 78/618/EEG av den 28 juni 1978 (EGT nr L 198, 22.7.1978, s. 17), i dess lydelse enligt

— **388 D 0241**: Kommissionens beslut 88/241/EEG av den 14 mars 1988 (EGT nr L 105, 26.4.1988, s. 29).

12. Kommittén för avfallshantering

Inrättad genom **376 D 0431**: Kommissionens beslut 76/431/EEG av den 21 april 1976 (EGT nr L 115, 1.5.1976, s. 13), i dess lydelse enligt

— **1 79 H**: Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I**: Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

13. Vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskefrågor

Inrättad genom **393 D 0619**: Kommissionens beslut 93/619/EG av den 19 november 1993 (EGT nr L 297, 2.12.1993, s. 25).

14. Rådgivande kommittén för läkarutbildning

Inrättad genom **375 D 0364**: Rådets beslut 75/364/EEG av den 16 juni 1975 (EGT nr L 167, 30.6.1975, s. 17).

15. Rådgivande kommittén för sjuksköterskeutbildning

Inrättad genom **377 D 0454**: Rådets beslut 77/454/EEG av den 27 juni 1977 (EGT nr L 176, 15.7.1977, s. 11).

16. Rådgivande kommittén för tandläkarutbildning

Inrättad genom **378 D 0688**: Rådets beslut 78/688/EEG av den 25 juli 1978 (EGT nr L 233, 24.8.1978, s. 15).

17. Rådgivande kommittén för veterinärutbildning

Inrättad genom **378 D 1028**: Rådets beslut 78/1028/EEG av den 18 december 1978 (EGT nr L 362, 23.12.1978, s. 10).

18. Rådgivande kommittén för barnmorskeutbildning

Inrättad genom **380 D 0156**: Rådets beslut 80/156/EEG av den 21 januari 1980 (EGT nr L 33, 11.2.1980, s. 13).

19. Rådgivande kommittén för arkitektutbildning

Inrättad genom **385 D 0385**: Rådets beslut 85/385/EEG av den 10 juni 1985 (EGT nr L 233, 21.8.1985, s. 26).

20. Rådgivande kommittén för farmaceututbildning

Inrättad genom **385 D 0434**: Rådets beslut 85/434/EEG av den 16 september 1985 (EGT nr L 253, 24.9.1985, s. 43).

21. Rådgivande kommittén för tillträde till offentliga upphandlingsmarknader

Inrättad genom **387 D 0305**: Kommissionens beslut 87/305/EEG av den 26 maj 1987 (EGT nr L 152, 12.6.1987, s. 32), i dess lydelse enligt

387 D 0560: Kommissionens beslut 87/560/EEG av den 17 juli 1987 (EGT nr L 338, 28.11.1987, s. 37.)

22. Rådgivande kommittén för offentlig upphandling

Inrättad genom **371 L 0306**: Rådets beslut 71/306/EEG av den 26 juli 1971 (EGT nr L 185, 16.8.1971, s. 15), i dess lydelse enligt

— **377 D 0063**: Rådets beslut 77/63/EEG av den 21 december 1976 (EGT nr L 13, 15.1.1977, s. 15).

23. Expertkommittén för transitering av elektricitet

Inrättad genom **392 D 0167**: Kommissionens beslut 92/167/EEG av den 4 mars 1992 om inrättande av en expertkommitté för transitering av elektricitet genom kraftledningsnät (EGT nr L 74, 20.3.1992, s. 43).

24. Ständiga representanternas kommitté

Inrättad genom artikel 4 i **393 D 0379**: Rådets beslut 93/379/EEG av den 14 juni 1993 om ett flerårigt program för att öka insatserna på prioriterade områden och säkerställa kontinuitet och sammanhållning i näringspolitiken för främst små och medelstora företag i gemenskapen (EGT nr L 161, 2.7.1993, s. 68).

25. Kommittén för turistfrågor

Inrättad genom **392 D 0421**: Rådets beslut 92/421/EEG av den 13 juli 1992 om gemenskapens handlingsplan för stöd till turismen inom gemenskapen (EGT nr L 231, 13.8.1992, s. 26).

BILAGA XVII

Förteckning enligt artikel 165.2 i anslutningsakten

1. Rådgivande kommittén för yrkesutbildning:

Inrättad genom **363 D 0266**: Rådets beslut 63/266/EEG av den 2 april 1963 (EGT nr 63, 20.4.1963, s. 1338/63) och vars stadga har antagits genom **363 X 0688**: Rådets beslut 63/688/EEG av den 18 december 1963 (EGT nr 190, 30.12.1963, s. 3090/63), i dess lydelse enligt

— **368 D 0189**: Rådets beslut 68/189/EEG av den 9 april 1968 (EGT nr L 91, 12.4.1968, s. 26),

— **1 72 B**: Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 14),

— **1 79 H**: Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **1 85 I**: Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23).

2. Rådgivande fiskerikommittén

Inrättad genom **371 D 0128**: Kommissionens beslut 71/128/EEG av den 25 februari 1971 (EGT nr L 68, 22.3.1971, s. 18), i dess lydelse enligt

— **373 D 0429**: Kommissionens beslut 73/429/EEG av den 31 oktober 1973 (EGT nr L 355, 24.12.1973, s. 61),

— **389 D 0004**: Kommissionens beslut 89/4/EEG av den 21 december 1988 (EGT nr L 5, 7.1.1989, s. 33).

3. Rådgivande kommittén för tullfrågor och indirekt beskattning

Inrättad genom **391 D 0453**: Kommissionens beslut 91/453/EEG av den 30 juli 1991 (EGT nr L 241, 30.8.1991, s. 43).

BILAGA XVIII

Förteckning enligt artikel 167 i anslutningsakten

A. Ägg och fjäderfä

1. **375 R 2782:** Rådets förordning (EEG) nr 2782/75 av den 29 oktober 1975 om produktion och saluföring av kläckägg och kycklingar (EGT nr L 282, 1.11.1975, s. 100), i dess lydelse enligt

— **391 R 1057:** Kommissionens förordning (EEG) nr 1057/91 av den 26 april 1991 (EGT nr L 107, 27.4.1991, s. 11).

Norge och Sverige: 1 januari 1997.

2. **390 R 1906:** Rådets förordning (EEG) nr 1906/90 av den 26 juni 1990 om vissa normer för saluföring av fjäderfä (EGT nr L 173, 6.7.1990, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 3204:** Rådets förordning (EG) nr 3204/93 av den 16 november 1993 (EGT nr L 289, 24.11.1993, s. 3).

Norge och Sverige: 1 januari 1997.

3. **390 R 1907:** Rådets förordning (EEG) nr 1907/90 av den 26 juni 1990 om vissa normer för saluföring av ägg (EGT nr L 173, 6.7.1990, s. 5), i dess lydelse enligt

— **393 R 2617:** Rådets förordning (EEG) nr 2617/93 av den 21 september 1993 (EGT nr L 240, 25.9.1993, s. 1).

Norge och Sverige: 1 januari 1997.

B. Nötkött

381 R 1208: Rådets förordning (EEG) nr 1208/81 av den 28 april 1981 om fastställande av gemenskapens klassificeringsskala för slakt-

kroppar av fullvuxna nötkreatur (EGT nr L 123, 7.5.1981, s. 3), i dess lydelse enligt

— **391 R 1026:** Rådets förordning (EEG) nr 1026/91 av den 22 april 1981 (EGT nr L 106, 26.4.1991, s. 2).

Norge och Finland: 1 januari 1996.

C. Griskött

384 R 3220: Rådets förordning (EEG) nr 3220/84 av den 13 november 1984 om fastställande av gemenskapens klassificeringsskala för slaktkroppar av gris (EGT nr L 301, 20.1.1984, s. 1), i dess lydelse enligt

— **393 R 3513:** Rådets förordning (EEG) nr 3513/93 av den 14 december 1993 (EGT nr L 320, 22.12.1993, s. 5).

Norge och Finland: 1 januari 1996.

D. Växtskydd

1. **369 L 0464:** Rådets direktiv 69/464/EEG av den 8 december 1969 om bekämpning av potatiskräfta (EGT nr L 323, 24.12.1969, s. 1).

Finland: 1 januari 1996
Sverige: 1 januari 1997

Under övergångstiden får ingen potatis från dessa medlemsstater införas till andra medlemsstaters territorier.

2. **369 L 0465:** Rådets direktiv 69/465/EEG av den 8 december 1969 om bekämpning av potatiscystematod (EGT nr L 323, 24.12.1969, s. 3).

Sverige: 1 januari 1997

Finland: 1 januari 1996

Sverige: 1 januari 1996

Under övergångstiden får ingen potatis från dessa medlemsstater införas till andra medlemsstaters territorier.

Under övergångstiden får ingen potatis från dessa medlemsstater införas till andra medlemsstaters territorier.

3. **393 L 0085:** Rådets direktiv 93/85/EEG av den 4 oktober 1993 om bekämpning av ljus ringröta på potatis (EGT nr L 259, 18.10.1993, s. 1).

BILAGA XIX

Förteckning enligt artikel 168 i anslutningsakten

I. FRI RÖRLIGHET FÖR PERSONER, TJÄNSTER OCH KAPITAL

378 L 0686: Rådets direktiv 78/686/EEG av den 25 juli 1978 om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för tandläkare inklusive åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster (EGT nr L 233, 24.8.1978, s. 1) i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **381 L 1057:** Rådets direktiv 81/1057/EEG av den 14 december 1981 (EGT nr L 385, 31.12.1981, s. 25),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **389 L 0594:** Rådets direktiv 89/594/EEG av den 30 oktober 1989 (EGT nr L 341, 23.11.1989, s. 19),

— **390 L 0658:** Rådets direktiv 90/658/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 73).

Österrike: 1 januari 1999

II. TRANSPORTPOLITIK

391 L 0440: Rådets direktiv 91/440/EEG av den 29 juli 1991 om utveckling av gemenskapens järnvägar (EGT nr L 237, 24.8.1991, s. 25).

Österrike: 1 juli 1995

III. MILJÖ

1. 376 L 0160: Rådets direktiv 76/160/EEG

av den 8 december 1975 om kvaliteten på badvatten (EGT nr L 31, 5.2.1976, s. 1), i dess lydelse enligt

— **179 H:** Anslutningsakten för Grekland (EGT nr L 291, 19.11.1979, s. 17),

— **185 I:** Anslutningsakten för Spanien och Portugal (EGT nr L 302, 15.11.1985, s. 23),

— **390 L 0656:** Rådets direktiv 90/656/EEG av den 4 december 1990 (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 59),

— **391 L 0692:** Rådets direktiv 91/692/EEG av den 23 december 1991 (EGT nr L 377, 31.12.1991, s. 48).

Österrike: 1 januari 1997

2. 380 L 0836: Rådets direktiv 80/836/Euratom av den 15 juli 1980 om ändring av de direktiv som fastställer de grundläggande säkerhetsnormerna för befolkningens och arbetstagarnas hälsoskydd mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning (EGT nr L 246, 17.9.1980, s. 1), i dess lydelse enligt

— **384 L 0467:** Rådets direktiv 84/467/Euratom av den 3 september 1984 (EGT nr L 265, 5.10.1984, s. 4).

a) Österrike: 1 januari 1997

b) Finland: 1 januari 1997

c) Sverige: 1 januari 1997

3. 392 L 0014: Rådets direktiv 92/14/EEG av den 2 mars 1992 om begränsningar i utnyttjandet av flygplan som omfattas av volym 1 del II

kapitel 2 i bilaga 16 till konventionen om internationell civil luftfart, andra upplagan (EGT nr L 76, 23.3.1992, s. 21).

Österrike: 1 april 2002

IV. ENERGI

368 L 0414: Rådets direktiv 68/414/EEG av den 20 december 1968 om införande av en skyldighet för medlemsstaterna i EEG att inneha minimilager av råolja eller petroleumprodukter (EGT nr L 308, 23.12.1968, s. 14), i dess lydelse enligt

— **1 72 B:** Anslutningsakten för Danmark, Irland och Förenade kungariket (EGT nr L 73, 27.3.1972, s. 14),

— **372 L 0425:** Rådets direktiv 72/425/EEG

av den 19 december 1972 (EGT nr L 291, 28.12.1972, s. 154).

Finland: 1 januari 1996

V. JORDBRUK

1. **393 L 0023:** Rådets direktiv 93/23/EEG av den 1 juni 1993 om statistiska undersökningar av grisproduktionen (EGT nr L 149, 21.6.1993, s. 1).

Finland: 1 januari 1996

2. **393 L 0024:** Rådets direktiv 93/24/EEG av den 1 juni 1993 om statistiska undersökningar av nötkreaturproduktionen (EGT nr L 149, 21.6.1993, s. 5).

Finland: 1 januari 1996

PROTOKOLL 1

OM EUROPEISKA INVESTERINGSBANKENS STADGA

DEL ETT

ANPASSNING AV EUROPEISKA INVESTERINGSBANKENS STADGA

Artikel 1

Artikel 3 i protokollet om Europeiska investeringsbankens stadga skall ersättas med följande:

"Artikel 3

I överensstämmelse med artikel 198d i detta fördrag skall följande stater vara medlemmar i banken:

- Belgien,
- Danmark,
- Tyskland,
- Grekland,
- Spanien,
- Frankrike
- Irland,
- Italien,
- Luxemburg,
- Nederländerna,
- Norge,
- Österrike,
- Portugal,
- Finland,
- Sverige,
- Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland."

Artikel 2

Artikel 4.1 första stycket i protokollet om bankens stadga skall ersättas med följande:

"1. Banken skall ha ett kapital på 62 940

miljoner ecu som skall tecknas av medlemsstaterna med följande belopp:

— Tyskland	11 017 450 000
— Frankrike	11 017 450 000
— Italien	11 017 450 000
— Förenade kungariket ..	11 017 450 000
— Spanien	4 049 856 000
— Belgien	3 053 960 000
— Nederländerna	3 053 960 000
— Sverige	2 026 000 000
— Danmark	1 546 308 000
— Österrike	1 516 000 000
— Norge	927 000 000
— Finland	871 000 000
— Grekland	828 380 000
— Portugal	533 844 000
— Irland	386 576 000
— Luxemburg	77 316 000".

Artikel 3

Artikel 10 i protokollet om bankens stadga skall ersättas med följande:

"Artikel 10

Om inte annat föreskrivs i denna stadga skall guvernörsrådets beslut fattas med en majoritet av ledamöterna. Denna majoritet skall företräda minst 50 % av det tecknade kapitalet. Omröstningar i guvernörsrådet skall ske enligt bestämmelserna i artikel 148 i fördraget."

Artikel 4

Artikel 11.2 första-tredje styckena i protokollet om bankens stadga skall ha följande lydelse:

”2. Styrelsen skall bestå av 26 ledamöter och 13 suppleanter.

Ledamöterna skall utses av bankens råd för en tid av fem år enligt följande:

- tre ledamöter skall nomineras av Tyskland,
- tre ledamöter skall nomineras av Frankrike,
- tre ledamöter skall nomineras av Italien,
- tre ledamöter skall nomineras av Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland,
- två ledamöter skall nomineras av Spanien,
- en ledamot skall nomineras av Belgien,
- en ledamot skall nomineras av Danmark,
- en ledamot skall nomineras av Grekland,
- en ledamot skall nomineras av Irland,
- en ledamot skall nomineras av Luxemburg,
- en ledamot skall nomineras av Nederländerna,
- en ledamot skall nomineras av Norge,
- en ledamot skall nomineras av Österrike,
- en ledamot skall nomineras av Portugal,
- en ledamot skall nomineras av Finland,
- en ledamot skall nomineras av Sverige,
- en ledamot skall nomineras av kommissionen.

Suppleanterna skall utses av bankens råd för en tid av fem år enligt följande:

- två suppleanter skall nomineras av Tyskland,
- två suppleanter skall nomineras av Frankrike,
- två suppleanter skall nomineras av Italien,
- två suppleanter skall nomineras av Förenade kungariket Storbritannien och Nordirland,
- en suppleant skall nomineras i samförstånd mellan Spanien och Portugal,
- en suppleant skall nomineras i samförstånd mellan Beneluxländerna,
- en suppleant skall nomineras i samförstånd mellan Danmark, Grekland och Irland,
- en suppleant skall nomineras i samförstånd mellan Norge, Österrike, Finland och Sverige,
- en suppleant skall nomineras av kommissionen.”

Artikel 5

Artikel 12.2 andra meningen i protokollet om bankens stadga skall ersättas med följande:

”För kvalificerad majoritet krävs det 18 röster.”

DEL TVÅ

ANDRA BESTÄMMELSER

Artikel 6

1. De nya medlemsstaterna skall betala följande belopp som motsvarar deras andelar av medlemsstaternas inbetalade kapital per den 1 januari 1995:

Sverige	137 913 558 ecu,
Österrike	103 196 917 ecu,
Norge	63 102 600 ecu,
Finland	59 290 577 ecu.

Dessa belopp skall betalas i fem lika stora rater halvårsvis den 30 april och 31 oktober. Den första raten skall betalas på den av dessa båda dagar som infaller närmast efter anslutningen.

2. I fråga om det ytterligare kapital som skall tillskjutas enligt ett beslut av den 11 juni 1990 och som på tillträdesdagen ännu inte har betalats in skall de nya medlemsstaterna bidra med följande belopp:

Sverige	14 069 444 ecu,
Österrike	10 527 778 ecu,
Norge	6 437 500 ecu,
Finland	6 048 611 ecu.

Dessa belopp skall betalas i åtta lika stora rater, halvårsvis på de dagar som bestämts för kapitaltillskottet, med början den 30 april 1995.

Artikel 7

De nya medlemsstaterna skall, genom fem lika stora rater halvårsvis på de dagar som anges i artikel 6.1, bidra till reservfonden, till tilläggsreserven, till avsättningar som har karaktär av reserver och till de överföringar till

reserver och de avsättningar som skall göras och som motsvarar saldot på resultaträkningen den 31 december året före anslutningen; bidragen skall beräknas på grundval av uppgifterna i bankens balansräkning och motsvara följande procentandelar av reserverna och avsättningarna:

Sverige	3,51736111 %,
Österrike	2,63194444 %,
Norge	1,60937500 %,
Finland	1,51215278 %.

Artikel 8

De nya medlemsstaterna skall betala beloppen enligt artikel 6 och 7 i detta protokoll antingen i ecu eller i sina nationella valutor.

Om betalningen sker i en nationell valuta skall beloppet räknas om på grundval av

valutakursen för ecun den sista arbetsdagen i månaden närmast före den relevanta betalningsdagen. Denna omräkningsmetod skall användas också vid sådana justeringar av kapitalandelar som regleras i artikel 7 i protokollet om bankens stadga.

Artikel 9

1. Efter anslutningen skall bankens råd utvidga styrelsens sammansättning genom att utse fyra ledamöter nominerade av var och en av de nya medlemsstaterna samt en suppleant nominerad i samförstånd mellan Norge, Österrike, Finland och Sverige.

2. Mandattiden för de styrelseledamöter och den suppleant som utses på detta sätt skall gå ut vid slutet av det årsmöte i bankens råd där årsberättelsen för räkenskapsåret 1997 behandlas.

PROTOKOLL 2

OM ÅLAND

Med hänsyn till Ålands särställning enligt folkrätten skall de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen omfatta Åland med följande undantag:

Artikel 1

Bestämmelserna i Romfördraget skall inte hindra att de bestämmelser om Åland tillämpas som är i kraft den 1 januari 1994 och som gäller

— inskränkningar, på icke-diskriminerande grund, i rätten för fysiska personer som inte har hembygdsrätt på Åland samt för juridiska personer att förvärva och inneha fast egendom på Åland utan tillstånd av Ålands behöriga myndigheter,

— inskränkningar, på icke-diskriminerande grund, i etableringsrätten och i rätten att tillhandahålla tjänster för fysiska personer som inte har hembygdsrätt på Åland eller för juridiska personer utan tillstånd av de behöriga myndigheterna på Åland.

Artikel 2

a) Ålands territorium — som skall anses vara ett tredje land enligt artikel 3.1 tredje strecksatsen i rådets direktiv 77/388/EEG, i

direktivets lydelse efter ändringar, och ett sådant nationellt område som inte omfattas av de direktiv om punktskatteharmonisering som avses i artikel 2 i rådets direktiv 92/12/EEG — skall inte omfattas av EG-bestämmelser om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om omsättningsskatt, punktskatt och annan indirekt skatt. Detta undantag skall inte återverka på gemenskapens egna intäkter.

Denna punkt skall inte gälla de bestämmelser om skatt på kapital som finns i rådets direktiv 69/335/EEG, i direktivets lydelse efter ändringar.

b) Detta undantag syftar till att bevara en livskraftig åländsk ekonomi och skall inte återverka negativt på unionsintressena eller unionens gemensamma politik. Om kommissionen skulle finna att det inte är motiverat att behålla de bestämmelser som finns i punkt a, särskilt med tanke på sund konkurrens och egna intäkter, skall kommissionen förelägga rådet ändamålsenliga förslag som rådet skall besluta om i enlighet med tillämpliga bestämmelser i Romfördraget.

Artikel 3

Finland skall se till att alla fysiska och juridiska personer i medlemsstaterna likabehandlas på Åland.

PROTOKOLL 3 OM DET SAMISKA FOLKET

DE HÖGA AVTALSSLUTANDE PARTERNA

Artikel 1

SOM ERKÄNNER de förpliktelser och åtaganden som Norge, Sverige och Finland har gentemot det samiska folket enligt nationell och internationell rätt,

Trots bestämmelserna i Romfördraget kan det samiska folket ges ensamrätt till renskötsel inom traditionella samiska områden.

SOM KONSTATERAR, framför allt, att Norge, Sverige och Finland är fast beslutna att bevara och utveckla det samiska folkets försörjningsmöjligheter, språk, kultur och levnadsätt,

Artikel 2

Detta protokoll kan utvidgas så att det tar hänsyn till en fortsatt utveckling av sådana exklusiva rättigheter för samerna som är knutna till deras traditionella näringar. Rådet kan, på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och Regionkommittén, enhälligt besluta om nödvändiga ändringar av detta protokoll.

SOM BEAKTAR att den samiska kulturen och samernas försörjning är beroende av primära förvärvskällor som renskötsel i traditionella områden för samisk bosättning,

HAR ENATS om följande:

PROTOKOLL 4

OM PETROLEUMSEKTORN I NORGE

DE HÖGA AVTALSSLUTANDE PARTERNA

SOM ERKÄNNER den stora betydelse som petroleumsektorn har för ekonomin och samhällsutvecklingen i Norge,

SOM HAR ENATS om följande bestämmelser,

KONSTATERAR att Romfördraget på inget sätt återverkar på medlemsstaternas regler om äganderätten,

ERINRAR om att medlemsstaterna är suveräna och har suveräna rättigheter i fråga om petroleumtillgångar,

ERKÄNNER att medlemsstaterna har

a) rätt att låta staten ta del i petroleumverksamhet,

b) exklusiv rätt att förvalta tillgångar, bland annat att bestämma om utforsknings- och utvinningspolitiken, om optimering av utveckling och produktion och om i vilken utsträckning petroleumtillgångar skall förbrukas eller på annat sätt utvinnas,

c) exklusiv rätt att ta ut skatt, royalty eller annan betalning för utforskning eller utvinning av detta slag,

BEKRÄFTAR att medlemsstaterna skall utöva sådana rättigheter i enlighet med fördragen och andra bestämmelser i gemenskapsrätten.

PROTOKOLL 5

OM DE NYA MEDLEMSSTATERNAS BIDRAG TILL EUROPEISKA KOL- OCH STÅLGEMENSKAPENS BUDGET

De nya medlemsstaterna skall betala följande bidrag till Europeiska kol- och stålgemenskapens budget:

Dessa bidrag skall betalas, i två räntefria och lika stora rater, den 1 januari 1995 och den 1 januari 1996.

— Österrike	15 300 000 ecu
— Finland	12 100 000 ecu
— Norge	1 800 000 ecu
— Sverige	16 700 000 ecu

PROTOKOLL 6

OM SÄRSKILDA BESTÄMMELSER FÖR MÅL 6 INOM RAMEN FÖR STRUKTURFONDERNA I FINLAND, NORGE OCH SVERIGE

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA HAR ENATS OM FÖLJANDE:

med beaktande av att

Finland, Norge och Sverige har begärt särskilt strukturfondsstöd för sina mest glesbefolkade regioner, och

med beaktande av följande:

Unionen har föreslagit ett nytt kompletterande mål 6.

Detta övergångsarrangemang kommer att utvärderas och ses över år 1999 samtidigt med ramförordningen (EEG) 2081/93 om strukturiinstrument och strukturpolitik.

Kriterier för detta nya mål och en lista över vilka regioner som det skall omfatta skall nu bestämmas.

Nya medel kommer att anslås för det nya målet.

Det behöver bestämmas vilka förfaranden som skall användas i samband med det nya målet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE:

Artikel 1

Fram till och med den 31 december 1999 skall strukturfonderna, det finansiella instrumentet för utveckling av fisket (FIUF) och Europeiska investeringsbanken på lämpligt sätt

bidra till ytterligare ett prioriterat mål utöver de fem som anges i artikel 1 i rådets förordning (EEG) nr 2052/88, ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 2081/93. Detta mål skall vara

— att främja utvecklingen och strukturanpassningen i regioner som är ytterst glesbefolkade (i fortsättningen kallat mål 6).

Artikel 2

För att ett område skall omfattas av mål 6 skall det i princip utgöra eller ingå i en region på NUTS II-nivå med en befolkningstäthet på högst 8 personer per km². Med förbehåll för koncentrationskravet kan gemenskapsstöd lämnas också till närliggande, mindre områden enligt samma kriterier.

Sådana regioner och områden, i detta protokoll kallade "regioner" som omfattas av mål 6, anges i bilaga 1 till detta protokoll.

Artikel 3

För åren 1995—1999 bedöms 1 109 miljoner ecu i 1995 års prisläge vara en lämplig volym på gemenskapsstöd genom strukturfonderna och FIUF i mål 6-regionerna enligt bilaga 1. I bilaga 2 finns en fördelning på år och medlemsstater. Dessa resurser skall finnas utöver det stöd från strukturfonderna och FIUF som redan har planerats enligt rådets förordning (EEG) nr 2052/88, ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 2081/93.

Artikel 4

Om något annat inte följer av artikel 1—3,

skall bestämmelserna i följande förordningar, särskilt de bestämmelser som avser mål 1, gälla för mål 6:

— Rådets förordning (EEG) nr 2080/93.

— Rådets förordningar (EEG) nr 2052/88, 4253/88, 4254/88, 4255/88 och 4256/88, ändrade genom rådets förordningar (EEG) nr 2081/93, 2082/93, 2083/93, 2084/93 och 2085/93.

Artikel 5

Bestämmelserna i detta protokoll, inklusive urvalet av regioner för stöd från strukturfonderna enligt bilaga 1, skall år 1999 ses över i samtidigt med förordning (EEG) nr 2081/93 om strukturinstrument och strukturpolitik enligt de förfaranden som anges i den förordningen.

Bilaga 1

Regioner som omfattas av mål 6

Finland:

De nordliga och ostliga regionerna på NUTS II-nivå som utgörs av landskapet Lapland (regioner på NUTS III-nivå) landskapen Kainuu, Pohjois-Karjala och Etelä-Savo, inklusive följande närliggande områden:

— I landskapet Pohjois-Pohjanmaa: områdena Ii, Pyhäntä, Kuusamo och Nivala.

— I landskapet Pohjois-Savo: området Nilsiä.

— I landskapet Keski-Suomi: områdena Saarijärvi och Viitasaari.

— I landskapet Keski-Pohjanmaa: området Kaustinen.

Norge:

Den nordnorska region på NUTS II-nivå som utgörs av fylkerna (regioner på NUTS III-nivå) Finnmark, Troms, Nordland och Nord-Trøndelag.

Sverige:

Den nordsvenska region på NUTS II-nivå som utgörs av Norrbottens, Västerbottens och Jämtlands län (regioner på NUTS III-nivå), exklusive följande områden, nämligen

— i Norrbottens län: Luleå kommun, Överluleå församling i Bodens kommun och Piteå kommun utom Markbygdens folkbokföringsdistrikt,

— i Västerbottens län: Nordmalings kommun, Robertsfors kommun, Vännäs kommun, Umeå kommun samt Bolidens, Bureå, Burt-räsk, Byske, Kågedalens, Lövångers, Sankt Olovs, Sankt Örjans och Skellefteå församlingar i Skellefteå kommun,

men inklusive följande närliggande områden:

— I Västernorrlands län: Ånge kommun, Sollefteå kommun, Holms och Lidens församlingar i Sundsvalls kommun samt Anundsjö, Björna, Skorpeds och Trehörningsjö församlingar i Örnsköldsviks kommun.

— I Gävleborgs län: Ljusdals kommun.

— I Kopparbergs län: Älvdalens kommun, Vansbro kommun, Orsa kommun, Malungs kommun samt Venjans och Våmhus församlingar i Mora kommun.

— I Värmlands län: Torsby kommun.

Referenser till "NUTS" i denna bilaga föregriper inte den slutliga definitionen av NUTS-nivåer för de ovannämnda regionerna och områdena.

Bilaga 2

Ungefärlig medelsfördelning för mål 6

(miljoner ecu i 1995 års prisläge)

	1995	1996	1997	1998	1999	1995—1999
Norge	65	69	73	78	83	368
Finland	90	95	101	110	115	511
Sverige	41	43	46	49	51	230
Totalt	196	207	220	237	249	1109

I beloppen ingår — förutom medel för mål 3, 4, och 5 a i fall då det är relevant — medel för pilotprojekt, aktioner av nydanande karaktär, studier och gemenskapsinitiativ enligt artikel 3

och 12.5 i rådets förordning (EEG) nr 2052/88, ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 2081/93.

PROTOKOLL 7 OM SPETSBERGEN

DE HÖGA AVTALSSLUTANDE PARTERNA,

SOM BEAKTAR att Spetsbergen inte skall omfattas av de fördrag som ligger till grund för unionen — på annat sätt än vad som följer av artikel 1 i detta protokoll — men att det ändå är önskvärt att det finns ett arrangemang för handeln med vissa produkter med ursprung på Spetsbergen, så att handeln kan fortsätta på samma villkor som före Norges anslutning gällde enligt frihandelsavtalet mellan Europeiska gemenskapen och Norge och frihandelsavtalet mellan på ena sidan Europeiska kol- och stålgemenskapens medlemsstater och Europeiska kol- och stålgemenskapen och på andra sidan Norge,

SOM BEAKTAR att Norges anslutning innebär att det är unionen som — enligt gemenskapsrätten, särskilt reglerna om den gemensamma fiskepolitiken, och på grundval av hittillsvarande praxis — skall bestämma om fördelningen av alla de resurser som är tillgängliga för fartyg från medlemsstaterna, däribland Norge, i farvattnen runt Spetsbergen inom 200 nautiska mil från strandlinjen, och om förvaltningen av denna fördelning,

SOM ERKÄNNER att det är av yttersta

vikt att behålla livskraftiga bosättningar på Spetsbergen,

HAR ENATS OM FÖLJANDE:

Artikel 1

De fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen skall inte gälla Spetsbergen.

Norges anslutning till Europeiska unionen innebär dock att det är unionen som — enligt gemenskapsrätten, särskilt reglerna om den gemensamma fiskepolitiken, och på grundval av hittillsvarande praxis — skall bestämma om fördelningen av alla de resurser som är tillgängliga för fartyg från medlemsstaterna, däribland Norge, i farvattnen runt Spetsbergen inom 200 nautiska mil från strandlinjen, och om förvaltningen av denna fördelning.

Artikel 2

1. Följande varor med ursprung på Spetsbergen får importeras till unionen utan att tull eller avgifter med motsvarande verkan behöver betalas och utan några kvantitativa restriktioner:

Tulltaxenummer	Varuslag
2701	Stenkol; briketter och liknande fast bränsle framställt av stenkol

2. På förslag från kommissionen får rådet med kvalificerad majoritet införa sådana kompletterande arrangemang som behövs för att andra varor med ursprung på Spetsbergen än de som anges i punkt 1 skall kunna importeras till unionen på samma villkor.

3. a) Vid tillämpningen av detta protokoll skall varor enligt punkt 1 anses ha sitt ursprung på Spetsbergen, om de fullt ut har framställts där, dvs. utvunnits ur marken.

b) När dessa varor importeras till unionen

skall de omfattas av bestämmelserna i detta protokoll sedan exportören avgett en förklaring på en faktura, en leveranssedel eller något annat handelsdokument.

c) Norska tullmyndigheter skall vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att bestämmelserna i denna punkt tillämpas på ett riktigt sätt.

4. Följande är oförenligt med den gemensamma marknaden, om det kan påverka handeln mellan unionen och Spetsbergen:

i) Alla avtal mellan företag, beslut av företagsammanslutningar och samordnade förfaranden som har till syfte eller resultat att hindra, begränsa eller snedvrیدا konkurrensen vid produktion av eller handel med varor.

ii) Ett eller flera företags missbruk av en dominerande ställning inom de avtalsslutande

parternas territorier eller inom en väsentlig del av dessa.

iii) Varje form av statligt stöd som snedvrیدer eller hotar att snedvrیدا konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion.

5. Om det uppstår svårigheter vid tillämpningen av denna artikel kan rådet på förslag från kommissionen med kvalificerad majoritet besluta om lämpliga åtgärder.

Artikel 3

Tillämpningen av detta protokoll skall inte på något sätt påverka de avtalsslutande parternas ställning vid tillämpningen av 1920 års Parisfördrag.

PROTOKOLL 8

OM VAL TILL EUROPAPARLAMENTET I DE NYA MEDLEMSSTATERNA UNDER TIDEN FRAM TILL ANSLUTNINGEN

DE HÖGA AVTALSSLUTANDE PARTERNA,

som beaktar att vissa av de nya medlemsstaterna vill ha möjlighet att hålla val till Europaparlamentet under tiden mellan undertecknandet och ikraftträdandet av detta fördrag,

HAR ENATS OM FÖLJANDE:

Artikel 1

Enligt artikel 31.3 i anslutningsakten får var och en av de nya medlemsstaterna hålla val till Europaparlamentet under övergångstiden, från det att anslutningsfördraget undertecknas till dess att det träder i kraft i förhållande till staten i fråga.

Artikel 2

Bestämmelserna i den rättsakt av den 20 september 1976 om allmänna direkta val till Europaparlamentet som är intagen som bilaga i beslut 76/787/EKSG, EEG, Euratom, i deras lydelse enligt anslutningsakten, skall i tillämp-

liga delar gälla också de val som hålls enligt detta protokoll.

Valen skall hållas enligt arrangemangen i bilagan till detta protokoll.

Artikel 3

Resultatet av ett val enligt artikel 1 och 2 skall bli gällande från den dag då detta fördrag träder i kraft i förhållande till den nya medlemsstat där valet hölls.

Artikel 4

I fråga om de företrädare som väljs enligt detta protokoll skall, från dagen för anslutningen,

— Europaparlamentet ha de befogenheter som anges i artikel 11 i rättsakten av den 20 september 1976 om allmänna direkta val till Europaparlamentet,

— domstolen ha samma befogenheter som vid val enligt anslutningsaktens artikel 31.1.

Bilaga

Arrangemang för val till Europaparlamentet i de nya medlemsstaterna under tiden fram till anslutningen

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

I denna bilaga används följande beteckningar med de betydelse som här anges:

— europaparlamentsval: allmänna direkta val av företrädare i Europaparlamentet enligt rättsakten av den 20 september 1976 om allmänna direkta val till Europaparlamentet (EGT nr L 278, 8.10.1976, s. 5).

— valkrets: det området i en ny medlemsstat där folket väljer företrädare i Europaparlamentet enligt den ovannämnda rättsakten och medlemsstatens vallagstiftning.

— ansökande stat: en ny medlemsstat som håller europaparlamentsval enligt detta protokoll innan detta fördrag har trätt i kraft.

— bosättningsstat: en ansökande stat där en unionsmedborgare är bosatt men där han eller hon inte är medborgare.

— hemstat: den medlemsstat där unionsmedborgaren är medborgare.

— väljare: en unionsmedborgare som har rösträtt vid europaparlamentsval i bosättningsstaten enligt denna bilaga.

— valbar person: en unionsmedborgare som i bosättningsstaten är valbar till Europaparlamentet enligt denna bilaga.

— röstlängd: antingen ett sådant officiellt register över alla röstberättigade i ett område som en behörig myndighet upprättar och håller

aktuellt enligt bosättningsstatens vallagstiftning, eller folkbokföringen, om den innehåller uppgifter om rösträtt.

— referensdag: den eller de dagar då unionsmedborgare enligt bosättningsstatens lagstiftning skall uppfylla villkoren för rösträtt och valbarhet i den staten.

— försäkran: en försäkran som lämnas under straffansvar enligt nationell rätt.

Artikel 2

Den som på referensdagen

a) är unionsmedborgare enligt Romfördragets artikel 8.1 andra stycket,

b) inte är medborgare i bosättningsstaten men som uppfyller de villkor för rösträtt och valbarhet som enligt den statens lagstiftning gäller för de egna medborgarna

skall i bosättningsstaten ha rösträtt vid europaparlamentsval och vara valbar till Europaparlamentet om han eller hon inte har förlorat sin rätt enligt artikel 5 eller 6.

I fall då medborgare i bosättningsstaten måste ha varit medborgare under en viss tid för att vara valbara, skall unionsmedborgare anses uppfylla detta krav, om de varit medborgare i en medlemsstat under den tiden.

Artikel 3

1. Den som röstat i sin hemstat vid 1994 års val får inte rösta i någon ansökande stat.

2. Den som kandiderat i sin hemstat vid 1994 års val får inte kandidera i någon ansökande stat.

Artikel 4

I fall då medborgare i bosättningsstaten måste ha varit bosatta i valkretsen i den staten under en viss tid för att få rösta eller för att vara valbara, skall unionsmedborgare anses uppfylla det villkoret, om de varit bosatta i en annan medlemsstat under den tiden. Denna bestämmelse skall inte hindra att det ställs upp särskilda krav om bosättningsstatens varaktighet för vissa valkretsar eller områden.

Artikel 5

1. Unionsmedborgare som bor i en ansökande stat utan att vara medborgare där och som genom ett straffrättsligt eller civilrättsligt beslut har förlorat sin valbarhet enligt bosättningsstatens eller hemstatens lagstiftning, skall inte vara valbara till Europaparlamentet.

2. En unionsmedborgare, som i bosättningsstaten vill kandidera till Europaparlamentet men som inte kan visa upp det intyg som anges i artikel 9.2, skall vägras att kandidera.

Artikel 6

1. Bosättningsstaten har rätt att kontrollera att unionsmedborgare, som anmält att de vill utöva sin rösträtt där, inte har förlorat den rätten i hemstaten genom ett straffrättsligt eller civilrättsligt beslut.

2. För detta ändamål kan bosättningsstaten översända till hemstaten den försäkran som anges i artikel 8.2. Hemstaten skall i god tid och på lämpligt sätt lämna de upplysningar av betydelse som normalt finns tillgängliga. Dessa upplysningar får endast omfatta det som är strikt nödvändigt för tillämpningen av denna artikel och får inte utnyttjas för något annat ändamål. Om upplysningarna visar att försäkran innehåller oriktiga uppgifter, skall bosättningsstaten vidta lämpliga åtgärder för att hindra att personen i fråga röstar.

3. Hemstaten får, i god tid och på lämpligt

sätt, lämna bosättningsstaten alla upplysningar som är nödvändiga för tillämpningen av denna artikel.

Artikel 7

1. Väljare kan utöva sin rösträtt i bosättningsstaten, om de har anmält att de vill göra det.

2. Om röstning är en skyldighet i bosättningsstaten, skall den som gjort en sådan anmälan vara skyldig att rösta.

KAPITEL II

UTÖVNING AV RÖSTRÄTTEN OCH RÄTTEN ATT KANDIDERA

Artikel 8

1. Varje ansökande stat skall vidta de åtgärder som behövs för att väljare, som anmäler att de vill bli upptagna i röstlängden, skall bli upptagna i röstlängden i tillräckligt god tid före valet.

2. För att en väljare skall bli upptagen i röstlängden skall samma krav på bevis gälla som för statens egna medborgare. Väljaren skall dessutom i en skriftlig försäkran ange

a) sin nationalitet och sin adress i valkretsen i bosättningsstaten,

b) i fall då det har betydelse: den valkrets eller det område i hemstaten där väljaren senast var upptagen i en röstlängd,

c) att rösträtten kommer att utövas endast i bosättningsstaten.

3. Bosättningsstaten får kräva att väljaren dessutom

a) avger en försäkran enligt punkt 2 att rösträtten i hemstaten inte har gått förlorad,

b) visar upp en giltig identitetshandling, och

c) anger vilken dag han eller hon bosatte sig i den staten eller i någon annan medlemsstat.

4. Väljaren skall stå kvar i röstlängden på samma villkor som statens egna medborgare tills han eller hon stryks från den på egen begäran eller därför att villkoren för rösträtt inte längre är uppfyllda.

Artikel 9

1. När en valbar person vill kandidera till Europaparlamentet skall samma krav på bevis om valbarheten gälla som för landets egna medborgare. Den valbara personen skall dessutom i en försäkran ange

a) sin nationalitet och sin adress i valkretsen i bosättningsstaten,

b) att han eller hon inte kandiderat vid 1994 års europaparlamentsval i någon annat medlemsstat,

c) i fall då det har betydelse: den valkrets eller det område i någon medlemsstat där han eller hon senast var upptagen i en röstlängd.

2. Vidare skall ansökan vara åtföljd av ett intyg från de behöriga myndigheterna i hemstaten att valbarheten inte har gått förlorad där eller att denna diskvalifikationsgrund inte är för handen såvitt myndigheterna vet.

3. Bosättningsstaten får dessutom kräva att en giltig identitetshandling visas upp. Den får också kräva besked om vilken dag personen blev medborgare i en medlemsstat.

Artikel 10

1. Bosättningsstaten skall lämna den som begärt att bli upptagen i röstlängden eller som begärt att få kandidera en underrättelse om de åtgärder som vidtas eller det beslut som fattas med anledning av begäran.

2. Den som vägras att bli upptagen i röstlängden eller att få kandidera skall ha samma rätt till överprövning som lagstiftningen i bosättningsstaten ger de egna medborgarna.

Artikel 11

Bosättningsstaten skall i god tid och på

lämpligt sätt underrätta väljare och valbara personer om villkor och tillvägagångssätt för att utöva rösträtten och rätten att kandidera.

Artikel 12

De nuvarande medlemsstaterna och de ansökande staterna skall lämna varandra de upplysningar som behövs för tillämpningen av artikel 3.

KAPITEL III

UNDANTAG OCH ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER

Artikel 13

1. Om antalet unionsmedborgare, som uppfyller ålderskravet för rösträtt och som bor i en ansökande stat utan att vara medborgare där, den 1 januari 1993 utgör mer än 20 % av alla röstberättigade i den staten, får staten, trots vad som föreskrivs i artikel 2, 8 och 9, bestämma

a) att endast den får rösta som har varit bosatt i den ansökande staten under en viss tid vilken inte får överstiga fem år,

b) att endast den skall vara valbar som har varit bosatt i den ansökande staten under en viss tid vilken inte får överstiga tio år.

Dessa bestämmelser skall inte påverka tillämpningen av de åtgärder i fråga om listor över kandidater som en ansökande stat kan vidta och som tar sikte på att främja integrationen av sådana unionsmedborgare som inte är medborgare i den ansökande staten.

Unionsmedborgare, som har bosatt sig utanför hemstaten och som därför eller på grund av bosättningsstatens varaktighet inte är röstberättigade eller valbara där, skall inte omfattas av sådana krav på en viss tids bosättning som avses i första stycket.

2. En ansökande stat som utnyttjar möjligheten till undantag enligt punkt 1 skall till kommissionen lämna alla nödvändiga upplysningar om bakgrunden.

PROTOKOLL 9

OM VÄG-, JÄRNVÄGS- OCH KOMBITRANSPORT GENOM ÖSTERRIKE

DEL I

DEFINITIONER

Artikel 1

I detta protokoll används följande beteckningar med de betydelse som här anges:

a) Fordon: fordon som avses i artikel 2 i förordning (EEG) nr 881/92 som denna tillämpas vid undertecknandet av anslutningsfördraget.

b) Internationell transport: internationell transport som avses i artikel 2 i förordning (EEG) nr 881/92 som denna tillämpas vid undertecknandet av anslutningsfördraget.

c) Trafik genom Österrike: trafik genom österrikiskt territorium i fall då både utgångspunkten och bestämmelseorten är belägna utanför Österrike.

d) Tung lastbil: ett motorfordon som är registrerat i en medlemsstat, som är konstruerat för att transportera gods eller för att dra en släpvagn, hit räknas även dragfordon för påhängsvagnar, och för vilket den högsta tillåtna totalvikten överstiger 7,5 ton, eller en släpvagn vars högsta tillåtna totalvikt överstiger 7,5 ton i fall då släpvagnen dras av ett motorfordon som är registrerat i en medlemsstat och för vilket den högsta tillåtna totalvikten inte överstiger 7,5 ton.

e) Vägtransport av gods genom Österrike: godstransport med tung lastbil genom Österrike, oavsett om bilen är lastad eller inte.

f) Kombitransport: sådan transport av gods med tung lastbil eller lastbärare där en del av

transporten sker på järnväg och där transporten börjar eller slutförs på väg, i fall då transittransport på Österrikiskt territorium till eller från en järnvägsterminal inte utförs enbart som vägtransport.

g) Bilateral transport: internationell transport där utgångspunkten är belägen i Österrike och bestämmelseorten i en annan medlemsstat, eller omvänt, samt tomkörning i samband med transporter av detta slag.

DEL II

JÄRNVÄGS- OCH KOMBITRANSPORT

Artikel 2

Denna del av protokollet gäller tillhandahållande av sådan järnvägs- eller kombitransport som går genom österrikiskt territorium.

Artikel 3

Gemenskapen och de berörda medlemsstaterna skall, var och en inom sitt kompetensområde, besluta om och noga samordna åtgärder för att utveckla och främja järnvägs- och kombitransport av gods genom alpområdet.

Artikel 4

När gemenskapen utarbetar riktlinjer enligt artikel 129c i Romfördraget skall gemenskapen se till att de huvudförbindelser som anges i bilaga 1 ingår som en del i alleuropeiska nät för järnvägs- och kombitransport och behandlas som projekt av gemensamt intresse.

Artikel 5

Gemenskapen och de berörda medlemsstaterna skall, var och en inom sitt kompetensområde, genomföra de åtgärder som anges i bilaga 2.

Artikel 6

Gemenskapen och de berörda medlemsstaterna skall göra vad som står i deras makt för att utveckla och utnyttja den ytterligare järnvägskapacitet som anges i bilaga 3.

Artikel 7

Gemenskapen och de berörda medlemsstaterna skall vidta åtgärder för att järnvägs- och kombitransporter skall tillhandahållas i ökad utsträckning. När så är lämpligt och om något annat inte följer av andra bestämmelser i Romfördraget skall sådana åtgärder vidtas i nära samråd med järnvägsföretag och andra som tillhandahåller järnvägstjänster. I första hand skall sådana åtgärder vidtas som regleras genom gemenskapsbestämmelser om järnvägs- och kombitransport. Vid genomförandet av åtgärderna skall särskild uppmärksamhet ägnas åt järnvägs- och kombitransporternas konkurrenskraft och effektivitet och åt att synliggöra transportkostnaderna. Framför allt skall de berörda medlemsstaterna eftersträva åtgärder som säkerställer att priserna för kombitransport är konkurrenskraftiga i förhållande till priserna för andra transportsätt. Allt stöd som lämnas för detta ändamål skall stå i överensstämmelse med gemenskapsreglerna.

Artikel 8

Vid allvarliga störningar i järnvägsförbindelserna, t.ex. vid naturkatastrofer, skall gemenskapen och de berörda medlemsstaterna i samråd göra vad som är möjligt för att bibehålla trafikflödet. Därvid skall ömtåligt gods prioriteras, t.ex. sådana livsmedel som snabbt kan försämrats eller förstöras.

Artikel 9

Med tillämpning av förfarandet i artikel 16

skall kommissionen granska hur denna del av protokollet tillämpas.

DEL III

VÄGTRANSPORT

Artikel 10

Denna del av protokollet gäller vägtransport av gods inom gemenskapens territorium.

Artikel 11

1. Vid vägtransport av gods genom Österrike skall det system tillämpas som har införts för transport för egen räkning genom rådets första direktiv av den 23 juli 1962 och för yrkestrafik genom rådets förordning (EEG) nr 881/92, om något annat inte följer av bestämmelserna i denna artikel.

2. Följande bestämmelser skall gälla fram till den 1 januari 1998:

a) Den totala mängden av NO_x-utsläpp från trafik med tunga lastbilar genom Österrike skall under tiden den 1 januari 1992-31 december 2003 minska med 60 % enligt tabellen i bilaga 4.

b) Minskningen av utsläppen från tunga lastbilar skall ske genom ett system med miljöpoäng. Enligt detta system skall det vid trafik med tung lastbil genom Österrike för varje bil beräknas miljöpoäng som motsvarar bilens NO_x-utsläpp (godkända enligt produktionsöverensstämmelse (COP-värdet) eller enligt typgodkännandevärdet). En beskrivning av hur beräkningen skall gå till och hur systemen skall administreras finns i bilaga 5.

c) Om antalet transittransporter något år överstiger referenssiffran för år 1991 med mer än 8 %, skall kommissionen enligt förfarandet i artikel 16 besluta om lämpliga åtgärder med tillämpning av punkt 3 i bilaga 5.

d) Österrike skall utfärda och i god tid tillhandahålla de kort för miljöpoäng som behövs för att administrera systemet enligt bilaga 5 för tunga lastbilar i trafik genom Österrike.

e) Miljöpoäng skall av kommissionen fördelas mellan medlemsstaterna enligt bestämmelser som skall beslutas med tillämpning av punkt 6.

3. Före den 1 januari 1998 skall rådet på grundval av en rapport från kommissionen se över bestämmelserna om vägtransport av gods genom Österrike. Översynen skall bygga på sådana grundläggande principer i gemenskapsrätten som den gemensamma marknadens funktion — särskilt den fria rörligheten för varor och friheten att tillhandahålla tjänster — miljöskydd i hela gemenskapens intresse och trafiksäkerhet. Om inte rådet på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet enhälligt beslutar något annat, skall övergångstiden förlängas till den 1 januari 2001 och bestämmelserna i punkt 2 gälla fram till dess.

4. Före den 1 januari 2001 skall kommissionen med hjälp av Europeiska miljöbyrån göra en vetenskaplig undersökning av i vilken omfattning målet för minskning av föroreningar enligt punkt 2 a har uppnåtts. Om kommissionen finner att detta mål har uppnåtts på ett hållbart sätt, skall bestämmelserna i punkt 2 upphöra att gälla den 1 januari 2001. Om kommissionen finner att målet inte har uppnåtts på ett hållbart sätt, kan rådet enligt artikel 75 i Romfördraget besluta åtgärder, inom ramen för gemenskapsrätten, som säkerställer ett motsvarande skydd för miljön och då särskilt en 60-procentig minskning av föroreningarna. Om rådet inte beslutar sådana åtgärder, skall övergångstiden automatiskt en sista gång förlängas tre år och bestämmelserna i punkt 2 gälla under den tiden.

5. Vid övergångstidens slut skall bestämmelserna i gemenskapsrätten tillämpas fullt ut.

6. Med tillämpning av förfarandet i artikel 16 skall kommissionen besluta närmare bestämmelser om förfarandena vid fördelning av miljöpoäng och om tekniska frågor som gäller tillämpningen av denna artikel; bestämmelserna skall träda i kraft dagen för Österrikes anslutning.

De bestämmelser som avses i första stycket skall säkerställa att den faktiska situation bibehålls som i de nuvarande medlemsstaterna

råder vid tillämpningen av rådets förordning (EEG) nr 3637/92 och av det administrativa arrangemanget av den 23 december 1992 om införande av miljöpoängssystemet enligt transittavtalet. Allt som behöver göras skall också göras för att se till att Grekland tilldelas en andel miljöpoäng som tar tillräcklig hänsyn till grekiska behov i sammanhanget.

Artikel 12

1. Vid internationell transport av gods mellan medlemsstater skall rådets förordning (EEG) nr 881/92 tillämpas, om något annat inte följer av bestämmelserna i denna artikel. Dessa bestämmelser skall gälla fram till den 31 december 1996.

2. För bilateral transport skall den befintliga kvoteringen gradvis liberaliseras, och full frihet att tillhandahålla transporttjänster vara förverkligad från och med den 1 januari 1997. En första etapp av liberaliseringen skall gälla från dagen för Österrikes anslutning, en andra etapp från och med den 1 januari 1996.

Vid behov får rådet, med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen, vidta lämpliga åtgärder i detta hänseende.

3. Med tillämpning av artikel 75 i Romfördraget skall rådet senast den 1 januari 1997 besluta ändamålsenliga och enkla åtgärder för att hindra att bestämmelserna i artikel 11 kringgås.

4. Så länge bestämmelserna i artikel 11.2 gäller skall medlemsstaterna, om så behövs, inom ramen för sitt ömsesidiga samarbete vidta sådana åtgärder mot missbruk av miljöpoängssystemet som är förenliga med Romfördraget.

5. Åkare med ett gemenskapstillstånd utfärdad av de behöriga myndigheterna i Österrike får inte utföra internationell transport av gods i fall då varken lastning eller lossning sker i Österrike. Alla sådana transporter genom Österrike skall dock omfattas av bestämmelserna i artikel 11 och, med undantag för transporter mellan Tyskland och Italien, av befintliga kvoteringar som i sin tur skall omfattas av bestämmelserna i punkt 2 ovan.

Artikel 13

1. Fram till och med den 31 december 1996 skall bestämmelserna i förordning (EEG) nr 3118/93 inte tillämpas på åkare med ett gemenskapstillstånd utfärdat av de behöriga myndigheterna i Österrike, såvitt avser nationell transport i andra medlemsstater.

2. Under den tiden skall bestämmelserna i förordning (EEG) nr 3118/93 inte tillämpas på åkare med ett gemenskapstillstånd utfärdat av de behöriga myndigheterna i någon annan medlemsstat, såvitt avser nationell transport i Österrike.

Artikel 14

1. Det skall inte finnas några gränskontroller mellan Österrike och andra medlemsstater. Trots vad som föreskrivs i förordning (EEG) nr 4060/89 och (EEG) nr 3912/92 och i anslutningsaktens artikel 152 får dock sådana icke-diskriminerande fysiska kontroller som kräver att fordon stoppas, men bara för att kontrollera miljöpoäng enligt artikel 11 och transporttillstånd enligt artikel 12, finnas fram till och med den 31 december 1996. Sådana kontroller får inte i onödan leda till förseningar i det normala trafikflödet.

2. Kontrollmetoder inklusive elektroniska system, som skall användas efter den 31 december 1996 och som avser tillämpningen av artikel 11, skall i den utsträckning som behövs beslutas enligt förfarandet i artikel 16.

Artikel 15

1. Trots vad som föreskrivs i artikel 7 f i direktiv 93/89/EEG, får Österrike ta ut brukaravgifter på högst 3 750 ecu per år, inklusive administrativa kostnader, fram till den 31 december 1995 och på högst 2 500 ecu per år, inklusive administrativa kostnader, fram till den 31 december 1996.

2. Om Österrike utnyttjar möjligheten enligt punkt 1 skall landet i enlighet med artikel 7 g i direktiv 93/89/EEG tillämpa en brukaravgift på högst 18 ecu per dag, 99 ecu per vecka och 375 ecu per månad, inklusive administrativa

kostnader, fram till den 31 december 1995 och högst 12 ecu per dag, 66 ecu per vecka och 250 ecu per månad, inklusive administrativa kostnader, fram till den 31 december 1996.

3. Avgiftssatserna för de avgifter som nämns i punkt 1 och 2 skall vara reducerade med 50 % fram till den 31 december 1996 för fordon som är registrerade i Irland eller Portugal och fram till den 31 december 1997 för fordon som är registrerade i Grekland.

4. För fordon som är registrerade i Österrike får Italien ta ut avgifter på högst 6,5 ecu per inpassering, inklusive administrativa kostnader, fram till den 31 december 1995 och högst 3,5 ecu per inpassering, inklusive administrativa kostnader, fram till den 31 december 1996. Avgiften skall administreras på ett sätt som står i överensstämmelse med artikel 7 c i direktiv 93/89/EEG.

DEL IV

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 16

1. Kommissionen skall biträdas av en kommitté som skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha en företrädare för kommissionen som ordförande.

2. När förfarandet i denna artikel skall tillämpas, skall kommissionens företrädare förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är. Den skall fatta sitt beslut med den majoritet som enligt artikel 148.2 i Romfördraget skall tillämpas vid beslut som rådet skall fatta på förslag av kommissionen. Medlemsstaternas röster skall vägas enligt den artikeln. Ordföranden får inte rösta.

3. Kommissionen skall själv anta förslaget om det är förenligt med kommitténs yttrande.

Om förslaget inte är förenligt med kommitténs yttrande eller om inget yttrande avges, skall kommissionen utan dröjsmål föreslå rådet

vilka åtgärder som skall vidtas. Rådet skall fatta sitt beslut med kvalificerad majoritet.

inom 3 månader från det att förslaget mottagits, skall kommissionen själv besluta att de föreslagna åtgärderna skall vidtas.

4. Om rådet inte har fattat något beslut

Bilaga 1

HUVUDFÖRBINDELSER FÖR TRANSALPINA JÄRNVÄGS- OCH
KOMBITRANSPORTER
enligt artikel 4 i protokollet

1. De europeiska huvudjärnvägsförbindelser som har betydelse för transittrafiken genom österrikiskt territorium är följande:

- 1.1. *Brennerförbindelsen*
München—Verona—Bologna
- 1.2. *Tauernförbindelsen*
München—Salzburg—Villach—Tarvisio—Udine/Rosenbach-Ljubljana
- 1.3. *Pyhrn—Schoberpaß—förbindelsen*
Regensburg—Graz—Spielfeld/Straß—Maribor

1.4. *Donauförbindelsen*
Nürnberg—Wien—Nickelsdorf/Sopron/Bratislava

1.5. *Pontebbaförbindelsen*
Prag—Wien—Tarvisio—Udine—Pontebbana

2. Relevanta anknytningar och terminaler hör till dessa huvudförbindelser.

Bilaga 2

INFRASTRUKTURÅTGÄRDER FÖR JÄRNVÄGS- OCH KOMBITRANSPORT enligt artikel 5 i protokollet

a) I ÖSTERRIKE:

1. Brennerförbindelsen

- 1.1. *Kortfristiga åtgärder:*
— säkerhetstekniska och driftorganisatoriska åtgärder,
— införande av datorstödd tåg-övervakning,
— ny blockindelning,
— anslutningar för spårbyten mellan stationer,
— ombyggnad av Wörgl station,
— förlängningar av spår för tågmöten vid stationer.

1.2. *Långfristiga åtgärder:*

Sådana åtgärder är beroende av det beslut som skall fattas om en bastunnel under Brenner.

2. Tauernförbindelsen

- 2.1. *Kortfristiga åtgärder:*
— fortsatt arbete med att lägga dubbelspår,
— förbättring av säkerheten.

- 2.2. *Medelfristiga åtgärder:*
punktvisa banförbättringar,
— ökning av den maximala hastigheten på sträckorna,
— minskning av avstånd mellan block,
— fortsatt arbete med att lägga dubbelspår.

3. Pyhrn-Schoberförbindelsen

- 3.1. *Kortfristiga åtgärder:*
— upphävande av förbudet mot nattrafik på Pyhrnsträckan,
— upphävande av förbudet mot nattrafik på Hieflausträckan,
— byggnation av slingan Traun-Marchtrenk.

3.2. *Medelfristiga åtgärder:*

- förbättring och ombyggnad av stationer,
- förbättring av säkerhetssystemen,
- minskning av avstånd mellan block,
- planfria korsningar,
- läggande av dubbelspår på utvalda sträckor.

3.3. *Långfristiga åtgärder:*

- fortsatt arbete med att lägga dubbelspår på hela sträckan Passau—Spielfeld/Straß,
- ombyggnad av sträckan St Michael—Bruck.

4. Donauförbindelsen

Åtgärder för att öka kapaciteten på sträckan Wien-Wels.

b) I TYSKLAND:

1. *Kortfristiga åtgärder:*

- terminaler för kombitransport vid München-Riem och Duisburg Hafen,
- förbättring av sträckan München—Rosenheim—Kufstein, främst anläggning av egna spår för lokaltrafik mellan Zorneding och Grafing,
— minskning av avstånd mellan block (bättre uppdelning av sträckningen) mellan Grafing och Rosenheim och mellan Rosenheim och Kiefersfelden,
— byggnation av spår för tågmöten (t.ex. mellan stationerna Großkarolinenfeld, Raubling och Fischbach),
— anläggningar för tillträde till perronger utan spårpassage vid stationen Großkarolinenfeld, och
— spårändringar vid stationen i Rosenheim och ytterligare åtgärder på följande stationer:

Abling, Ostermünchen, Brannenburg, Oberaudorf och Kiefersfelden.

2. Medelfristiga åtgärder (till slutet av år 1998, under förutsättning av plangodkännande):
— förbättring av genomfarten München—Freilassing.

c) I ITALIEN:

Brenner:

— breddning av tunnlarna på sträckan Brenner—Verona för att möjliggöra transport av tunga lastbilar med en hörnhöjd på 4 meter vid såväl ledsagad som oledsagad kombitransport,

— utbyggnad av godsomlastningscentralen Verona-Quadrante Europa,

— förstärkning av spår ovan jord och byggnation av nya understationer,

— genomförandet av ytterligare tekniska åtgärder (automatiskt block och spårbyte på de starkt trafikerade sträckorna vid stationerna i Verona, Trento, Bolzano och Brenner) för att öka kapaciteten och säkerheten.

d) I NEDERLÄNDERNA:

Byggnation av ett centrum för järnvägstransporttjänster i Rotterdam-området.

Järnvägsförbindelse för godstransport (Betuwebanan)

Definitioner:

kortfristig: tillgänglig från utgången av 1995
medelffristig: tillgänglig från utgången av 1997

långfristig: tillgänglig
— på Pyhrn-Schoberförbindelsen från utgången av år 2000

— på Brennerförbindelsen från utgången av 2010.

Bilaga 3

JÄRNVÄGSKAPACITET
enligt artikel 6 i protokollet

1. ÖSTERRIKISKA JÄRNVÄGARS TILLÄGGSKAPACITET FÖRTRANSPORT AV
TRANSITGODS GENOM ÖSTERRIKE

Färdväg	Tilläggskapacitet: transitgods tåg/dag (i båda ritkningarna)			
	Omgående (i.l. 1995)	På kort sikt (1996)	På medellång sikt (1998)	På lång sikt (2000 och senare)
Brennerförbindelse	70 ⁽¹⁾	—	50 ⁽²⁾	200 ⁽³⁾
Tauernförbindelse	4	50 ⁽⁴⁾	—	—
Pyhrn-Schoberförbindelsen	11	22	60	—
Donauförbindelsen (Passau Salzburg— Wien)	—	—	—	200
Budapest—Wien	—	40 ⁽⁵⁾	—	—
Bratislava—Wien	—	—	80 ⁽⁶⁾	—
Praha—Wien	— ⁽⁷⁾	—	—	—
Pontebba via Tarvison	—	—	30	—

⁽¹⁾ Redan genomförd delvis.

⁽²⁾ 2000.

⁽³⁾ Ytterligare 200 tåg förutsätter att det byggs en tunnel under Brenner och att de anknypande sträckorna i grannstaterna byggs ut.

⁽⁴⁾ Inklusive behovet av kapacitet i transittrafiken mellan öst och väst.

⁽⁵⁾ 1995.

⁽⁶⁾ 1999.

⁽⁷⁾ 50 tåg/dag — fri kapacitet.

2. POTENTIELL KAPACITETSÖKNING I ANTALET FÖRSÄNDELSER ELLER I TON

Omedelbart:

Den 1 december 1989 införde Österrike 39 nya gods- och kombitransporttåg för trafik genom Brenner.

På kort sikt:

På kort sikt kommer järnvägskapaciteten för transittrafik genom Österrike att mer än fördubblas. Från och med 1996 kommer den

årliga kombitransportkapaciteten att öka upp till 1,8 miljoner försändelser eller upp till 33 miljoner ton, beroende vilken teknologi som används.

På medellång sikt:

Fram till 1998 kommer denna kapacitet att ökas med ytterligare 10 miljoner ton per år genom ytterligare punktvis utbyggnad av dubbelspår och förbättringar i säkerheten och i driften av transitförbindelserna.

På lång sikt:

Pyhrn-Schoberförbindelsen kommer att byggas ut till dubbelspår. En tunnel under Brennerpasset bör kunna ytterligare förbättra kapa-

citeten på Brennerförbindelsen, så att man når upp till 400 tåg per dag. Beroende på valet av teknologi kommer kapaciteten för den nyligen inrättade kombitransporten att öka till mellan 60 och 89 miljoner ton per år efter 2010.

Definitioner:

omedelbart: tillgänglig från och med den 1 januari 1995

kortfristig: tillgänglig från utgången av 1995
medelfristig: tillgänglig från utgången av 1997

långfristig: tillgänglig
— på Pyhrn-Schoberförbindelsen från utgången av år 2000

— på Brennerförbindelsen från utgången av 2010.

Bilaga 4
som det hänvisas till i artikel 11.2 a protokollet

År (1)	Miljöpoäng i procent (2)	Miljöpoäng för Österrike och nuvarande medlemsstater (3)
1991 utgångspunkt	100,0 %	23 306 580
1995	71,7 %	16 710 818
1996	65,0 %	15 149 277
1997	59,1 %	13 774 189
1998	54,8 %	12 772 006
1999	51,9 %	12 096 115
2000	49,8 %	11 606 677
2001	48,5 %	11 303 691
2002	44,8 %	10 441 348
2003	40,0 %	9 322 632

Siffrorna i kolumn 3 skall anpassas enligt förfarandet i artikel 16 för att ta hänsyn till transittrafik med tunga lastbilar registrerade i Finland, Norge och Sverige, baserat på de

ungefärliga värdena för respektive land beräknade på antalet transitturer 1991 och ett standardvärde för NO_x-utsläpp på 15,8 gram NO_x/kWh.

Bilaga 5

BERÄKNING OCH BEHANDLING AV MILJÖPÖÄNG enligt artikel 11.2.b i protokollet

1. Följande dokument skall lämnas in varje gång som en tung lastbil färdas genom Österrike (i någondera riktningen):

a) Ett dokument som visar COP(Conformity of Production)-värdet för utsläpp av kväveoxider från det berörda fordonet.

b) Ett giltigt miljöpoängkort utfärdat av en behörig myndighet.

För a skall följande gälla:

För tunga lastbilar registrerade efter den 1 oktober 1990 skall de dokument som visar COP-värdet vara ett av den behöriga myndigheten utfärdat intyg med uppgifter om ett officiellt COP-värde för utsläpp av kväveoxider eller ett typgodkännandeintyg som visar registreringsdatum och det värde som fastställts för typgodkännande. I det senare fallet skall COP-värdet vara typgodkännandevärdet ökat med 10 %. När detta värde fastställts för ett fordon kan det inte ändras under fordonets livstid.

För fordon registrerade före den 1 oktober 1990 och fordon för vilka inget intyg lämnats skall ett COP-värde på 15,8 g/kWh fastställas.

För b skall följande gälla:

Miljöpoängkortet skall ange ett visst antal

poäng. På grundval av COP-värdet för de berörda fordonen skall kortet utformas enligt följande:

1. Varje g/kWh utsläpp av kväveoxider motsvarande det värde som anges i dokumentet som avses i 1 a skall räknas som en poäng.

2. Värdet för utsläpp av kväveoxider skall avrundas uppåt till närmaste heltal, om decimalen är 0,5 eller högre, annars avrundas de nedåt.

2. I enlighet med förfarandena i artikel 16 skall kommissionen kvartalsvis beräkna antalet turer och det genomsnittliga värdet av kväveoxider för tunga lastbilar fördelat på de olika staterna.

3. I fall då artikel 11.2 c är tillämplig skall antalet miljöpoäng för det närmast följande året beräknas på det sätt som här anges:

På grundval av de kvartalsvisa genomsnittsvärden för utsläpp av kväveoxider under det löpande året som har beräknats enligt punkt 2 skall ett förväntat genomsnitt för nästa år beräknas. Det värdet, multiplicerat med 0,0658 och med antalet miljöpoäng för år 1991 enligt bilaga 4, skall utgöra antalet miljöpoäng för året i fråga.

PROTOKOLL 10

OM BRUKET AV SPECIFIKT ÖSTERRIKISKA ORD I TYSKA SPRÅKET INOM RAMEN FÖR EUROPEISKA UNIONEN

Inom ramen för Europeiska unionen skall följande gälla:

1. De specifikt österrikiska ord i tyska språket som finns i den österrikiska rättsordningen och som antecknats i bilagan till detta protokoll skall ha samma status och får användas med samma rättsverkan som de

motsvarande ord i tyska språket vilka antecknats i bilagan.

2. I den tyskspråkiga versionen av nya rättsakter skall de specifikt österrikiska orden i bilagan till detta protokoll i lämplig form läggas till de motsvarande ord som används i Tyskland.

Österrike

Beiried
Eierschwammerl
Erdäpfel
Faschiertes
Fisolen
Grammeln
Hüferl
Karfiol
Kohlsprossen
Kren
Lungenbraten
Marillen
Melanzani
Nuß
Obers
Paradeiser
Powidl
Ribisel
Rostbraten
Schlögel
Topfen
Vogersalat
Weichseln

Europeiska gemenskapernas officiella tidning

Roastbeef
Pfifferlinge
Kartoffeln
Hackfleisch
Grüne Bohnen
Grieben
Hüfte
Blumenkohl
Rosenkohl
Meerrettich
Filet
Aprikosen
Aubergine
Kugel
Sahne
Tomaten
Pflaumenmus
Johannisbeeren
Hochrippe
Keule
Quark
Feldsalat
Sauerkirschen

SLUTAKT

SLUTAKTENS TEXT

De befullmäktigade ombuden för
 HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG,
 HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DANMARK,
 FÖRBUNDSREPUBLICEN TYSKLANDS PRESIDENT,
 HELLENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,
 HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV SPANIEN,
 FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,
 IRLANDS PRESIDENT,
 ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,
 HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG,
 HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA,
 HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV NORGE,
 REPUBLIKEN ÖSTERRIKES PRESIDENT,
 PORTUGISISKA REPUBLIKENS PRESIDENT,
 REPUBLIKEN FINLANDS PRESIDENT,
 HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV SVERIGE,
 HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DET FÖRENADE KONUNGARIKET
 STORBRIANNIEN OCH NORDIRLAND,

har vid ett möte på Korfu i dag den 24 juni 1994 för att underteckna fördraget om Norges, Österrikes, Finlands och Sveriges anslutning till Europeiska unionen konstaterat att följande texter har utarbetats och godkänts i förhandlingskonferensen med företrädare för Europeiska unionens medlemsstater och för Norge, Österrike, Finland och Sverige:

- I. Fördraget om Konungariket Norges, Republiken Österrikes, Republiken Finlands och Konungariket Sveriges anslutning till Europeiska unionen.
- II. Akten om villkoren för anslutningen och om anpassning av fördragen.
- III. De texter som anges nedan och som är bifogade akten om villkoren för anslutning och om anpassning av fördragen:
 - A. Bilaga I : Förteckning enligt artikel 29 i anslutningsakten
 - Bilaga II : Förteckning enligt artikel 30 i anslutningsakten
 - Bilaga III : Bestämmelser som avses i artikel 32 i anslutningsakten
 - Bilaga IV : Förteckning enligt artikel 39.1 i anslutningsakten
 - Bilaga V : Förteckning enligt artikel 39.5 i anslutningsakten
 - Bilaga VI : Förteckning enligt artikel 54, 73, 97 och 126 i anslutningsakten
 - Bilaga VII : Förteckning enligt artikel 56 i anslutningsakten
 - Bilaga VIII : Bestämmelser som avses i artikel 69 i anslutningsakten
 - Bilaga IX : Förteckning enligt artikel 71.2 i anslutningsakten
 - Bilaga X : Bestämmelser som avses i artikel 84 i anslutningsakten
 - Bilaga XI : Förteckning enligt artikel 99 i anslutningsakten
 - Bilaga XII : Bestämmelser som avses i artikel 112 i anslutningsakten

- Bilaga XIII : Förteckning enligt artikel 138.5 i anslutningsakten
- Bilaga XIV : Förteckning enligt artikel 140 i anslutningsakten
- Bilaga XV : Förteckning enligt artikel 151 i anslutningsakten
- Bilaga XVI : Förteckning enligt artikel 165.1 i anslutningsakten
- Bilaga XVII : Förteckning enligt artikel 165.2 i anslutningsakten
- Bilaga XVIII : Förteckning enligt artikel 167 i anslutningsakten
- Bilaga XIX : Förteckning enligt artikel 168 i anslutningsakten

- B. Protokoll 1 om Europeiska investeringsbankens stadga
- Protokoll 2 om Åland
- Protokoll 3 om det samiska folket
- Protokoll 4 om petroleumsektorn i Norge
- Protokoll 5 om de nya medlemsstaternas bidrag till Europeiska kol- och stålgemenskapens budget
- Protokoll 6 om särskilda bestämmelser för mål 6 inom ramen för strukturfonderna i Finland, Norge och Sverige
- Protokoll 7 om Spetsbergen
- Protokoll 8 om val till Europaparlamentet i de nya medlemsstaterna under tiden fram till anslutningen
- Protokoll 9 om väg-, järnvägs- och kombitransport genom Österrike
- Protokoll 10 om bruket av specifikt österrikiska ord i tyska språket inom ramen för Europeiska unionen

C. Texterna till

— Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, tillsammans med de fördrag som ändrar eller innehåller tillägg till dessa fördrag, däribland fördragen om Danmarks, Irlands, Förenade kungarikets Storbritannien och Nordirland, Greklands, Spaniens och Portugals anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen,

— Fördraget om Europeiska unionen
på finska, norska och svenska.

Vidare har de befullmäktigade ombuden godkänt de förklaringar som här anges och som är bifogade denna slutakt:

1. Gemensam förklaring om gemensam utrikes- och säkerhetspolitik
2. Gemensam förklaring om artikel 157.4 i anslutningsakten
3. Gemensam förklaring om Europeiska gemenskapernas domstol
4. Gemensam förklaring om tillämpning av Euratomfördraget
5. Gemensam förklaring om fritidsbostäder
6. Gemensam förklaring om normer för miljöskydd, hälsa och produktsäkerhet
7. Gemensam förklaring om artiklarna 32, 69, 84 och 112 i anslutningsakten
8. Gemensam förklaring om institutionella förfaranden i anslutningsfördraget
9. Gemensam förklaring om artikel 172 i anslutningsakten.

1. Gemensam förklaring

om gemensam utrikes- och säkerhetspolitik

1. Unionen konstaterar att Finland, Norge, Sverige och Österrike bekräftat att de fullt ut godtar de rättigheter och skyldigheter som är förknippade med unionen och med dess institutionella regelverk ("acquis communautaire") så som detta skall tillämpas av de nuvarande medlemsstaterna. Det gäller framför allt innehållet i fördragen — inklusive Fördraget om Europeiska unionen — och fördragens principer och politiska mål.

Unionen samt Finland, Norge, Sverige och Österrike är överens om att

— anslutningen skall stärka sammanhållningen inom unionen och unionens förmåga att agera effektivt i utrikes- och säkerhetspolitiken,

— de nya medlemsstaterna från dagen för anslutningen kommer att vara beredda och ha möjlighet att fullt ut och aktivt delta i den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken så

som den definieras i Fördraget om Europeiska unionen,

— de nya medlemsstaterna vid anslutningen fullständigt och förbehållslöst skall anamma alla de mål som fördraget har, de bestämmelser som finns i dess avdelning V samt de relevanta förklaringar som är fogade till det,

— de nya medlemsstaterna kommer att vara beredda och ha möjlighet att stödja den politik på olika områden som unionen driver vid tidpunkten för anslutningen.

2. När det gäller medlemsstaternas skyldigheter enligt Fördraget om Europeiska unionen att genomföra unionens gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik skall de nya medlemsstaternas rättsordningar från dagen för anslutningen stå i överensstämmelse med gemenskapsrätten.

2. Gemensam förklaring om artikel

157.4 i anslutningsakten

De nya medlemsstaterna skall delta i ett system enligt vilket tre tjänster som generaladvokat roterar i den alfabetiska ordning som tillämpas i dag, varvid det förutsätts att Tyskland, Frankrike, Italien, Spanien och Förenade kungariket inte deltar i systemet eftersom det permanent finns en generaladvokat från var och en av dessa stater. Följande alfabetiska ordning skall sålunda gälla: Belgique (1988—1994), Danmark (1991—1997), Ellas (1994—2000), Irland, Luxembourg, Neder-

land, Norge, Österreich, Portugal, Suomi och Sverige.

I konsekvens med detta skall en generaladvokat av spansk nationalitet och en av irländsk nationalitet utses från anslutningen. Ämbetstiden för den spanska generaladvokaten skall gå ut den 6 oktober 1997 och ämbetstiden för den irländska generaladvokaten skall gå ut den 6 oktober 2000.

3. Gemensam förklaring om Europeiska gemenskapernas domstol

Sådana ytterligare åtgärder som kan visa sig nödvändiga som en följd av de nya medlemsstaternas anslutning skall vidtas av rådet som på begäran av domstolen får öka antalet generaladvokater till nio och göra nödvändiga

ändringar enligt bestämmelserna i artikel 32a tredje stycket i Parisfördraget, artikel 166 tredje stycket i Romfördraget och artikel 138 tredje stycket i Euratomfördraget.

4. Gemensam förklaring om tillämpning av Euratomfördraget

De fördragsslutande parterna, som erinrar om att fördragen om Europeiska gemenskaperna gäller alla medlemsstater utan någon diskriminering bekräftar utan att det påverkar tillämpningen av reglerna om den inre marknaden, att det är varje medlemsstat, i sin egenskap av fördragsslutande part enligt Eura-

tomfördraget, som avgör i överensstämmelse med sin specifika nationella politik om den skall producera kärnenergi eller inte.

Varje medlemsstat avgör vilken politik den skall föra när det gäller slutstegen i kärnbränslecykeln.

5. Gemensam förklaring om fritidsbostäder

Ingenting i gemenskapsrätten hindrar enskilda medlemsstater från att vidta nationella, regionala eller lokala åtgärder beträffande fritidsbostäder i fall då åtgärderna är nödvändiga för markanvändning, planläggning och miljö-

skydd och tillämpas i överensstämmelse med gemenskapsrätten utan någon direkt eller indirekt diskriminering av medborgare i medlemsstater.

6. Gemensam förklaring om normer för miljöskydd, hälsa och produktsäkerhet

De avtalslutande parterna fäster stor vikt vid att en hög skyddsnivå för hälsa, säkerhet och miljö främjas som ett led i gemenskapens verksamhet enligt de mål och kriterier som Maastrichtfördraget anger. De hänvisar i detta sammanhang också till resolutionen av den 1

februari 1993 om ett gemenskapsprogram om politik och åtgärder som avser miljön och en hållbar utveckling.

Med hänsyn till de nya medlemsstaternas starka önskan att hålla fast vid de normer som

de tillämpar på vissa områden, särskilt som en följd av deras speciella geografiska förhållanden och klimatförhållanden, har de avtalslutande parterna enats om ett förfarande för att se över gällande gemenskapsregler under full medverkan av de nya medlemsstaterna och på de villkor som anslutningsfördraget anger.

Utan att föregripa resultatet av översynen

åtar sig de avtalsslutande parterna att göra allt vad som står i deras makt för att slutföra översynen före utgången av den fastställda övergångstiden. Efter övergångstidens utgång skall gemenskapens regelverk i dess helhet tillämpas i de nya medlemsstaterna på samma villkor som i unionens nuvarande medlemsstater.

7. Gemensam förklaring

om artiklarna 32, 69, 84 och 112 i anslutningsakten

De avtalsslutande parterna erinrar om att vid ministermötet den 21 december 1993 noterade förhandlingskonferenserna att

— den överenskomna lösningen syftar till att beslut skall fattas före utgången av övergångstiden,

— översynen av institutionernas rättsakter skall ske förutsättningslöst,

— vid översynen skall unionen också beakta de kriterier som anges i Romfördragets artikel 130r.3.

8. Gemensam förklaring

om institutionella förfaranden i anslutningsfördraget

Genom de institutionella bestämmelserna i anslutningsfördraget enas medlemsstaterna och ansökarländerna om att den konferens med företrädare för medlemsstaternas regeringar som skall sammankallas år 1996 för att granska Europaparlamentets lagstiftande roll och övriga frågor som avses i Fördraget om Euro-

peiska unionen, skall överväga också frågorna om antalet ledamöter i kommissionen och hur medlemsstaternas röster i rådet skall vägas. Den kommer också att överväga vad som kan behöva göras för att underlätta institutionernas arbete och garantera att de fungerar effektivt.

9. Gemensam förklaring

om artikel 172 i anslutningsakten

De avtalsslutande parterna beaktar att alla ändringar i EES-avtalet och avtalet mellan EFTA-staterna om upprättandet av en över-

vakningsmyndighet och en domstol kräver samtycke från de berörda avtalsslutande parterna.

De befullmäktigade ombuden har beaktat den brevväxling som är bifogad denna slutakt och som avser det arrangemang som man inom förhandlingskonferensen mellan Europeiska unionen och de stater som ansökt om anslut-

ning till unionen har kommit överens om för att fatta vissa beslut och vidta vissa andra åtgärder under tiden fram till anslutningen.

Slutligen har de förklaringar avgetts som här anges och som är bifogade denna slutakt:

*A. Gemensamma förklaringar:
De nuvarande medlemsstaterna / Norge*

10. Gemensam förklaring om förvaltning av fisketillgångarna i vattnen norr om 62°N

11. Gemensam förklaring om 12-milsgränsen

12. Gemensam förklaring om äganderätt till fiskefartyg

13. Gemensam förklaring om råvaruförsörjningen för fiskeindustrin i Nordnorge

14. Gemensam förklaring till artikel 147 om den norska livsmedelsindustrin

15. Gemensam förklaring om Spetsbergen

*B. Gemensamma förklaringar:
De nuvarande medlemsstaterna / Österrike*

16. Gemensam förklaring om fri rörlighet för arbetstagare

17. Gemensam förklaring om skyddsåtgärder enligt avtalen med länder i Central- och Östeuropa

18. Gemensam förklaring om utestående tekniska frågor på transportområdet

19. Gemensam förklaring om vikter och dimensioner för vägtransportfordon

20. Gemensam förklaring om tunneln under Brenner

21. Gemensam förklaring om artiklarna 6 och 76 i anslutningsakten

*C. Gemensamma förklaringar:
De nuvarande medlemsstaterna / Finland*

22. Gemensam förklaring om garantier för Finlands transportförbindelser

23. Gemensam förklaring om transporter av radioaktivt avfall

24. Gemensam förklaring om fördraget om icke-spridning av kärnvapen

*D. Gemensamma förklaringar:
De nuvarande medlemsstaterna / Sverige*

25. Gemensam förklaring om fördraget om icke-spridning av kärnvapen

26. Gemensam förklaring om artikel 127 i anslutningsakten

*E. Gemensamma förklaringar:
De nuvarande medlemsstaterna / Flera nya medlemsstater*

27. Gemensam förklaring: Norge, Österrike, Sverige: om PCB/PCT

28. Gemensam förklaring om nordiskt samarbete

29. Gemensam förklaring om antalet djur som berättigar Norge och Finland till dikobidrag

30. Gemensam förklaring: Finland, Sverige: om fiskemöjligheter i Östersjön

31. Förklaring om tillverkningsindustrin i Österrike och Finland

F. Förklaringar av de nuvarande medlemsstaterna

32. Förklaring om Åland

33. Förklaring om relativ stabilitet

34. Förklaring av unionen om lösning av de miljöproblem som trafik med tunga lastbilar orsakar

35. Förklaring om uppfyllande av unionens åtaganden enligt sådana rättsakter om jordbruk som inte finns med i anslutningsakten

36. Förklaring om miljövänligt jordbruk

37. Förklaring om bergsområden och mindre gynnade områden

G. Förklaringar av Norge

38. Förklaring av Norge om norska språket

39. Förklaring av Norge om samefrågor

40. Förklaring av Norge om öppenhet

H. Förklaringar av Österrike

41. Förklaring av Österrike om artikel 109 g i Romfördraget

42. Förklaring av Österrike om sändning av TV-program

43. Förklaring av Österrike om prissättning för kombitransport på Brennerförbindelsen

44. Förklaring av Österrike om artikel 14 i protokoll 9 om väg-, järnvägs- och kombitransport genom Österrike

I. Förklaring av Finland

45. Förklaring av Finland om öppenhet

J. Förklaringar av Sverige

46. Förklaring av Sverige om socialpolitik
47. Förklaring av Sverige om offentlighetsp-

rincipen och svarsförklaring av de nuvarande medlemsstaterna

K. Förklaringar av flera nya medlemsstater

48. Gemensam förklaring av Norge och Sverige om fiske

49. Förklaring av Norge, Österrike, Finland och Sverige om artiklarna 3 och 4 i anslutningssakten

50. Förklaring av Finland och Sverige om alkoholmonopol

A. Gemensamma förklaringar: De nuvarande medlemsstaterna / Norge

10. Gemensam förklaring

om förvaltning av fisketillgångarna i vattnen norr om 62°N

De avtals slutande parterna beaktar det sårbara och känsliga ekosystemet i Barents hav och de nordliga vattnen, och erkänner det livsviktiga behovet av att upprätthålla en sund förvaltning grundad på hållbart miljöskydd och optimalt utnyttjande av alla bestånd i dessa vatten.

De är överens om att dessa vatten skall integreras i den gemensamma fiskepolitiken på grundval av det rådande förvaltningssystemet för att på så sätt slå vakt om och förbättra den nuvarande standarden i fråga om teknik, kontroll och genomförande.

De är överens om att etablerade regionala vetenskapliga marina institutioner som forskar i närområdet i respektive vatten bör fortsätta att lämna viktiga bidrag till beslutsprocessen för att på så sätt underlätta snabba och nödvändiga förvaltningsbeslut inom ramen för den gemensamma fiskepolitiken.

De är överens om att de förhandlingar med Ryssland som förs inom ramen för den gemensamma fiskepolitiken bör besjålas av de principer och den praxis som utvecklats inom den gemensamma norsk-ryska fiskerikommissionen.

De är överens om att det nuvarande systemet, enligt vilket överläggningar med de berörda fiskerierorganisationerna genomförs innan förhandlingarna med Ryssland äger rum, bör behållas.

De är vidare överens om att mål och åtgärder inom förvaltningen innefattar

— att vederbörlig hänsyn skall tas till de inbördes förhållandena mellan bestånden inom ramen för ett förvaltningsperspektiv med en mångfald av arter,

— att förvaltningen av de pelagiska bestånden bör ta med i beräkningen att sådana arter utgör en viktig näringskälla för andra arter och att optimalt och stabilt uttag från bestånden bör garanteras på lång sikt,

— att det vid fastställande av TAC för ett bestånd bör tas vederbörlig hänsyn till bevarande av avelsbeståndet för att på så sätt garantera en tillräcklig återväxt,

— att fisket av djuphavsbestånd inom säkra biologiska gränser bör hållas inom beståndets biologiska förmåga och ta vederbörlig hänsyn till de särskilda villkor som gäller för varje individuellt bestånd,

— att i fråga om djuphavsbestånd utanför säkra biologiska gränser åtgärder bör vidtas för att återuppbygga beståndet till en hållbar nivå, varvid hänsyn även bör tas till fiskeindustrins minimibehov,

— att det också i fortsättningen kommer att fästas betydande vikt vid utlåtanden från Råd-givande fiskerikommittén.

De avtalsslutande parterna erkänner att Norges särskilda intressen i egenskap av den stat som har kust vid vattnen norr om 62°N och alla berörda parter särskilda intressen måste beaktas vid den framtida förvaltningen av dessa vatten i enlighet med den gemensamma fiskepolitikens regler.

Dessutom, och som en tillfällig avvikelser från reglerna för att på så sätt främja en gradvis integration av Norge i den gemensamma fiskepolitiken, har de avtalsslutande parterna kommit överens om följande från dagen för anslutningen:

1. Norge bemyndigas att fastställa TAC-nivåer och att bibehålla sitt fiskeavtal med Ryssland under en övergångstid fram till den 1 juli 1998. Under denna övergångstid garanteras fastställande av TAC-nivåer och förvaltningen av detta avtal av Norge i nära samarbete med kommissionen.

2. I dessa vatten får Norge på icke-diskriminerande grund behålla sitt nuvarande system med

— tekniska föreskrifter under en övergångstid på 1 år,

— ett dumpningsförbud under en övergångstid på 3 år,

— kontrollåtgärder, särskilt genom att stänga och öppna känsliga områden, under en övergångstid på 3 år.

Under dessa övergångstider kommer unionen att undersöka hur dessa regleringsmekanismer på bästa sätt kan integreras i den gemensamma fiskepolitiken.

11. Gemensam förklaring om 12-milsgränsen

De avtalsslutande parterna erkänner att det för Norge är av stor betydelse att livskraftiga fiskarsamhällen bibehålls i kustområdena. Vid en översyn av de nuvarande arrangemangen i fråga om tillgång till vattnen inom gränsen 12

nautiska mil i samband med beslut om framtida arrangemang kommer unionens institutioner att ägna särskild uppmärksamhet åt de intressen som representeras av sådana samhällen i medlemsstaterna.

12. Gemensam förklaring om äganderätt till fiskefartyg

De avtalsslutande parterna beaktar EG-domstolens avgöranden och förklarar att, inom ramen för den gemensamma fiskepolitiken, en målsättning med de nationella kvoterna för medlemsstaterna i enlighet med principen om

relativ stabilitet är att garantera särskilda behov i de regioner där lokalbefolkningen är särskilt beroende av fiske och industrier som har samband med fiske.

Denna målsättning kan motivera att villkor utformas i syfte att garantera ett faktiskt ekonomiskt samband mellan fartyg som bedriver fiske som belastar en medlemsstats kvoter

och den medlemsstaten, om syftet med dessa villkor är att befolkningen som är beroende av fiske och industrier som har samband med fiske kan dra fördel av kvoterna.

13. Gemensam förklaring

om råvaruförsörjningen för fiskeindustrin i Nordnorge

De avtalsslutande parterna beaktar de önskemål som Norge har beträffande råvaruförsörjningen för fiskeindustrin i Nordnorge och erkänner behovet av att säkerställa en tillfredsställande balans i råvaruförsörjningen i ljust

av den industrins speciella situation. När unionen efter Norges anslutning fastställer autonoma tullkvoter för fisk till tillverkningsindustrin skall tillbörlig hänsyn tas till detta.

14. Förklaring till artikel 147

om den norska livsmedelsindustrin

De avtalsslutande parterna beaktar följande förklaring av kommissionen.

Vid sin prövning av en eventuell begäran från Norge om att åtgärder skall vidtas med anledning av allvarliga störningar på marknaden, skall kommissionen ta hänsyn till den norska livsmedelsindustrins särskilda omstrukturingsproblem och se till att vidta alla nödvändiga åtgärder tillräckligt snabbt för att förebygga skadeverkningar på lång sikt.

Kommissionens åtgärder kan, under en tid av tre år, omfatta ett övervakningssystem och övre gränsvärden som säkerställer att öppnandet av marknaden inte leder till störningar som motverkar den nödvändiga omstrukturen av livsmedelsindustrin i Norge för följande varor som framställs av inhemska jordbruksråvaror: köttvaror, mjöl, foderblandningar, beredda ärter och morötter och mejerivaror med undantag för smör, skummjölkspulver och mjukost.

15. Gemensam förklaring

om Spetsbergen

De avtalsslutande parterna är ense om att den tillgång till fiskevattnen som flottorna från unionens medlemsstater har i zonen runt Spetsbergen, inom 200 nautiska mil från strandlinjen, för att fiska de kvoter som unionen har

bestämt inte skall ändras i förhållande till det läge som råder i dag.

Vidare är parterna ense om att de levande resurserna i dessa vatten skall förvaltas så att

de ger unionens medlemsstater en bestående och bärkraftig avkastning som återspeglar deras fiskerättigheter i dessa vatten. Framför allt skall förvaltningen utövas så att den inte

hindrar flottorna från unionens medlemsstater att fylla sina fiskekvoter, och fullt ut respektera utövandet av normal fiskeverksamhet.

B. Gemensamma förklaringar: De nuvarande medlemsstaterna / Österrike

**16. Gemensam förklaring
om fri rörlighet för arbetstagare**

Om Österrikes anslutning ger upphov till svårigheter beträffande den fria rörligheten för arbetstagare, kan saken föreläggas gemenskapens institutioner för att få till stånd en lösning av problemet. Lösningen skall noga stämma överens med de bestämmelser som finns i

fördragen (inklusive Fördraget om Europeiska unionen) eller som har antagits vid tillämpningen av fördragen och då särskilt med de bestämmelser som gäller fri rörlighet för arbetstagare.

**17. Gemensam förklaring
om skyddsåtgärder enligt avtalen med länder i Central- och Östeuropa**

1. I "europaavtal" mellan gemenskapen och dess medlemsländer och länder i Central- och Östeuropa finns bestämmelser om att gemenskapen får vidta lämpliga skyddsåtgärder på de villkor som avtalen anger.

åberopa förhållanden som råder för producenterna eller i regioner i en eller flera medlemsstater.

2. När åtgärder övervägs och beslutas med stöd av sådana bestämmelser får gemenskapen

3. Gemenskapsreglerna om genomförande av skyddsåtgärder, inklusive kvoteringar, säkerställer att medlemsstaternas intressen beaktas fullt ut i överensstämmelse med ändamålsenliga förfaranden.

**18. Gemensam förklaring
om lösning av utestående tekniska frågor på transportområdet**

Österrike och gemenskapen förklarar sig villiga att före Österrikes anslutning, i Transitkommittén för EG-Österrike, baserat på sam-

förstånd lösa utestående tekniska frågor, i synnerhet följande:

a) Frågor om miljöpoängssystemet

- byte av motor på fordon registrerade före den 1 oktober 1990,
- byte av dragbil,
- multinationellt kopplade fordonskombinationer,
- särbehandling till förmån för österrikiska fordon i transit mellan två tredje länder.

b) Andra frågor

- upprätthållande av "Loferavtalet" av den 29 Juni 1993 mellan Österrike och Tyskland inom ramen för gemenskapen,
- förteckning över terminaler som omfattas av artikel 2.5 i det administrativa avtalet ("Fürnitztransporter"),
- tunga och omfångsrika transporter ("särskilda laster").

19. Gemensam förklaring**om vikter och dimensioner för vägtransportfordon**

De fördragsslutande parterna beaktar att Österrike skall tillämpa gemenskapsrätten inom området för högsta tillåtna vikter och dimen-

sioner för tunga lastbilar genom att, utan påföljd, tillåta 38 ton plus 5 % tolerans.

20. Gemensam förklaring**om tunneln under Brenner**

Österrike, Tyskland, Italien och gemenskapen arbetar aktivt för att fullfölja de förstudier om en tunnel under Brenner som skall överlämnas i juni 1994. Österrike, Tyskland och Italien åtar sig att fatta ett beslut beträffande

tunnelns byggande senast den 31 oktober 1994. Vid ett positivt beslut av de tre berörda staterna förklarar sig gemenskapen beredd att stödja byggandet på grundval av tillgängliga finansiella instrument i gemenskapen.

21. Gemensam förklaring**om artiklarna 6 och 76 i anslutningsakten**

Österrike och gemenskapen bekräftar att de genom ändamålsenliga förhandlingar avser att säkerställa från dagen för anslutningen att åkare från tredje land, särskilt från Slovenien

och Schweiz, inte kommer att behandlas förmånligare än EU-åkare när det gäller transit med tunga lastbilar genom Österrike.

C. Gemensamma förklaringar: De nuvarande medlemsstaterna / Finland

22. Gemensam förklaring

om garantier för Finlands transportförbindelser

De avtalsslutande parterna, som erkänner att sjötrafikleder är särskilt viktiga för Finland på grund av landets geografiska läge och särskilt svåra att säkerställa på grund av klimatförhållandena, är överens om att man i relevanta

unionssammanhang skall ägna tillbörlig uppmärksamhet åt att behålla och utveckla förbindelserna sjövägen mellan Finland och unionen i övrigt, bland annat i samband med utvecklingen av alleuropeiska nät i Nordeuropa.

23. Gemensam förklaring

om transporter av radioaktivt avfall

De avtalsslutande parterna bekräftar att EUGastiftningen inte innebär någon skyldighet för

en medlemsstat att ta emot transporter av radioaktivt avfall från andra medlemsstater.

24. Gemensam förklaring

om fördraget om icke-spridning av kärnvapen

De avtalsslutande parterna betonar vikten av att massförstörelsevapen inte sprids och av att de fortsätter att stödja fördraget om icke-spridning av kärnvapen (NPT).

De bekräftar att det också i fortsättningen skall vara ett nationellt ansvar att uppfylla förpliktelserna enligt NPT, utan att detta påverkar IAEA:s ansvar och det ansvar som Europeiska atomenergigemenskapen har i samband med tillämpningen av artikel III.1 och III.4 i NPT.

De avser att följa de riktlinjer som fastställs av en grupp företrädare för de länder som exporterar kärnämne och kärnteknisk utrust-

ning och att säkerställa att kärnämne och sådan utrustning som har särskilt konstruerats eller iordningställt för bearbetning, användning eller framställning av kärnämne exporteras till länder som inte har kärnvapen endast på villkor att heltäckande IAEA-kontroll tillämpas.

Utan att det påverkar Finlands åtagande enligt Euratomfördraget försäkras Finland att landet för att uppfylla sina åtaganden enligt NPT kommer att ha ett nära samarbete med IAEA som medlem i den organisationen och också samarbeta inom ramen för det avtal som har publicerats i IAEA:s skriftserie INF-CIRK/193.

*D. Gemensamma förklaringar: De nuvarande medlemsstaterna / Sverige***25. Gemensam förklaring****om fördraget om icke-spridning av kärnvapen**

De avtalsslutande parterna betonar vikten av att massförstörelsevapen inte sprids och av att de fortsätter att stödja fördraget om icke-spridning av kärnvapen (NPT).

De bekräftar att det också i fortsättningen skall vara ett nationellt ansvar att uppfylla förpliktelserna enligt NPT, utan att detta påverkar IAEA:s ansvar och det ansvar som Europeiska atomenergigemenskapen har i samband med tillämpningen av artikel III.1 och III.4 i NPT.

De avser att följa de riktlinjer som den särskilda gruppen av kärnteknikexporterande länder (Nuclear Suppliers Group) fastställt och

att säkerställa att kärnämne och sådan utrustning som har särskilt konstruerats eller iordningställts för bearbetning, användning eller framställning av kärnämne exporteras till länder som inte har kärnvapen endast på villkor att heltäckande IAEA-kontroll tillämpas.

Utan att det påverkar Sveriges åtagande enligt Euratomfördraget bekräftar Sverige att landet för att uppfylla sina åtaganden enligt NPT kommer att ha ett nära samarbete med IAEA som medlem i den organisationen och också samarbeta inom ramen för det avtal som har publicerats i IAEA:s skriftserie INF-CIRC/193.

26. Gemensam förklaring**om artikel 127 i anslutningsakten**

De förhandlingsdirektiv som knyter an till de beslut av rådet som bemyndigar kommissionen att förhandla om protokoll till de bilaterala

avtal och arrangemang som avses i artikel 127 kommer att överensstamma med slutsatserna vid förhandlingskonferensen med Sverige.

*E. Gemensamma förklaringar: De nuvarande medlemsstaterna / Flera nya medlemsstater***27. Gemensam förklaring****Norge, Österrike, Sverige: om PCB/PCT**

De avtalsslutande parterna konstaterar att framställning av PCB och PCT är förbjuden och att någon återvinning av dessa produkter inte längre förekommer inom deras territorier. I väntan på att återvinning av PCB och PCT

förbjuds också genom EG-lagstiftning, har de avtalsslutande parterna inget att invända mot att ett sådant förbud behålls i nationell lagstiftning.

28. Gemensam förklaring om nordiskt samarbete

De avtalsslutande parterna registrerar att Sverige, Finland och Norge som medlemmar av Europeiska unionen avser att fortsätta sitt nordiska samarbete, både inbördes och tillsam-

mans med andra länder och territorier, i full överensstämmelse med gemenskapsrätten och andra bestämmelser i Maastrichtfördraget.

29. Gemensam förklaring om antalet djur som berättigar Norge och Finland till dikobidrag

Om det till följd av anslutningen skulle uppstå en oproportionerlig minskning i produktionsvolymerna för andra huvudhandelsva-

ror så kommer det att tas upp till förnyad prövning hur många djur i Norge och Finland som skall kunna komma i fråga för dikobidrag.

30. Gemensam förklaring Finland, Sverige: om fiskemöjligheter i Östersjön

De avtalsslutande parterna beaktar att fördelningen av fiskeresurser i gemenskapens vatten i Östersjön är beräknad på grundval av en återföring till parterna av de fiskemöjligheter som överfördes till det före detta Sovjetunionen och Polen under referensperioden. Följaktligen

är parterna ense om att det vid framtida fördelning av fiskemöjligheter, som förvärvas genom fiskeavtal med Ryssland, de tre baltiska staterna och Polen, inte skall tas hänsyn till sådana utbyten av fiskemöjligheter som skett före anslutningen.

31. Förklaring om tillverkningsindustrin i Österrike och Finland

De avtalsslutande parterna är ense om följande:

i) fullt utnyttjande av mål 5 a-åtgärder för att dämpa effekter av anslutningen,

ii) flexibilitet beträffande sådana nationella stödprogram som avser att underlätta omstrukturering.

F. Förklaringar av de nuvarande medlemsstaterna

32. Förklaring

om Åland

När det gäller rösträtt och valbarhet vid kommunala val på Åland konstaterar unionen att artikel 8 b.1 i Romfördraget gör det möjligt att tillgodose Finlands önskemål. Om Finland, enligt bestämmelsen i artikel 28 om ändring av Romfördragets artikel 227.5, avger en förkla-

ring att Romfördraget skall omfatta Åland, skall rådet inom sex månader enligt förfarandet i artikel 8 b.1 i Romfördraget, om så behövs, bestämma villkoren för tillämpning av den artikeln på Ålands särpräglade situation.

33. Förklaring

om relativ stabilitet

Unionen erkänner den stora betydelse som det har för Norge och medlemsstaterna att relativ stabilitet upprätthålls som en grundval

för att förverkliga en permanent ordning för fördelning av fiskemöjligheter i framtiden.

34. Förklaring

av unionen om lösning av de miljöproblem som trafik med tunga lastbilar orsakar

Unionen meddelar Österrike att rådet har begärt att kommissionen skall lägga fram förslag om riktlinjer för att lösa de miljöproblem som trafiken med tunga lastbilar orsakar.

Riktlinjerna kommer att innefatta lämpliga åtgärder i fråga om vägavgifter, järnvägsnät, kombitransport och teknisk fordonsstandard.

35. Förklaring

om uppfyllande av åtaganden enligt sådana rättsakter om jordbruk som inte finns med i anslutningsakten

Europeiska unionen förklarar att alla de rättsakter som är nödvändiga för att leva upp till resultatet av medlemskapsförhandlingarna i jordbruksfrågor men som inte finns med i denna anslutningsakt (nya rådsrättsakter som skall tillämpas efter tillträdet och kommissionsrättsakter) kommer att antas i god tid enligt de förfaranden som anges i anslutningsakten eller andra gemenskapsregler.

De flesta av dessa rättsakter kommer att antas före anslutningen enligt de förfaranden som anges i anslutningsakten.

Övriga åtaganden från förhandlingarna i jordbruksfrågor skall genomföras snabbt och punktligt.

36. Förklaring om miljövänligt jordbruk

Unionen skall vidta de åtgärder som behövs för att de nya medlemsstaterna snabbt skall kunna genomföra miljövänliga jordbruksprogram till fördel för deras jordbrukare enligt förordning (EEG) nr 2078/92 och för att säkerställa en samfinansiering av dessa program inom ramen för anslagen på budgeten.

Unionen beaktar att de nya medlemsstaterna kan räkna med följande belopp:

- Norge 55 miljoner ecu
- Österrike 175 miljoner ecu
- Finland 135 miljoner ecu
- Sverige 165 miljoner ecu.

37. Förklaring om bergsområden och mindre gynnade områden

Unionen accepterar att de nya medlemsstaterna anser att betydande delar av deras territorier är varaktigt eftersatta på grund av naturförhållanden och att avgränsningen av sådana bergsområden och mindre gynnade områden som avses i direktiv 75/268/EEG bör ske utan dröjsmål.

Unionen bekräftar att den avser att avgränsa sådana områden enligt gällande gemenskapsrätt på följande sätt:

— Eftersom Österrike är ett alpint land skall valet av kriterier för Österrike baseras på de kriterier som används för motsvarande områden i Tyskland, Italien och Frankrike.

— För Sverige gör användningen av en bestämd nordlig breddgrad som kriterium i

artikel 3.3 i direktiv 75/268/EEG att det blir möjligt att täcka in fyra av de fem jordbruksstödsområdena i norra Sverige.

— För Norge gör användningen av en bestämd nordlig breddgrad som kriterium i artikel 3.3 i direktiv 75/268/EEG att det blir möjligt med tillämpning också av artikel 3.4 och 3.5 att täcka in upp till 85 % av jordbruksarealen.

— För Finland gör användningen av en bestämd nordlig breddgrad som kriterium i artikel 3.3 i direktiv 75/268/EEG och ändringar i artikel 19 i rådets förordning (EEG) nr 2328/91 att det blir möjligt att täcka in upp till 85 % av jordbruksarealen i den mening som avses i artikel 3.3 i rådets direktiv 75/268/EEG.

G. Förklaringar av Norge

38. Förklaring av Norge om norska språket

Norge förklarar att, när skriven norska används som officiellt språk för gemenskapernas institutioner, bokmål och nynorska skall likställas, varvid texter av allmän räckvidd,

skriftväxling och allmänt informationsmaterial skall kunna avfattas på endera av dessa båda norska språk.

39. Förklaring av Norge om samefrågor

Med beaktande av artikel 110A i den norska grundlagen och den norska lagen av den 12 juni 1987 nr 56,

med beaktande av de skyldigheter och åtaganden som föreskrivs i 1966 års FN-konvention om medborgerliga och politiska rättigheter, särskilt artikel 27 i denna, och ILO-konventionen av år 1989 nr 169 om urbefolkningars rättigheter,

har Norge åtagit sig att skapa sådana villkor som gör det möjligt för samerna att bevara och utveckla sina försörjningsmöjligheter sitt språk, sin kultur och livsstil.

Samernas samhällen i de traditionella samiska bosättningsområdena är beroende av traditionella förvärvskällor. Dessa är i sig en integrerad del av den samiska kulturen och bildar den nödvändiga grundvalen för den fortsatta utvecklingen av den samiska livsstilen.

Under hänsynstagande till protokollet om det samiska folket, förklarar Norges regering att den på denna grundval kommer att försätta att fullgöra sina skyldigheter och åtaganden mot samerna.

40. Förklaring av Norge om öppenhet

Norge välkomnar den pågående utvecklingen inom unionen mot större öppenhet.

I Norge är offentlighetsprincipen innefattande rätten att ta del av allmänna handlingar en

princip av grundläggande rättslig och politisk betydelse. Norge kommer att fortsätta att tillämpa den principen i överensstämmelse med sina rättigheter och skyldigheter som medlem i Europeiska unionen.

H. Förklaringar av Österrike

41. Förklaring av Österrike om artikel 109 g i Romfördraget

Österrike konstaterar att sammansättningen av valutorna i eucorgen inte skall ändras och att schillingens värde i förhållande till eun skall låsas oåterkalleligt genom att Österrike deltar i tredje fasen.

Österrike skall fortsätta att hålla schillingen stabil och på så sätt bidra till att förverkliga

Ekonomiska och monetära unionen. Österrike stöder den etappvisa övergången till en enda europeisk valuta eftersom den planerade europeiska valutans kvalitet säkerställs genom de stabiliseringspolitiska förutsättningar som Fördraget om Europeiska unionen innehåller.

42. Förklaring av Österrike om sändning av TV-program

Med hänvisning till rådets direktiv 89/552/EEG av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om bedrivande av sändningsverksamhet för

television, förklarar Österrike att landet, enligt gällande EG-rätt som den tolkats av Europeiska gemenskapernas domstol, har möjlighet att vidta lämpliga åtgärder, om utflyttning sker i syfte att kringgå dess nationella lagstiftning.

43. Förklaring av Österrike om prissättning av kombitransport på Brennerförbindelsen

Österrike förklarar sig villigt att i överensstämmelse med gemenskapslagstiftningen främja användningen av kombinerade transporter järnväg/väg på Brennerförbindelsen genom att på den österrikiska delen söka ett relevant pris för sådan transport som kan konkurrera med

vägtransportpriser. Österrike beaktar att denna åtgärd skall vidtas under förutsättning att effekten på marknaden av stödåtgärder från Österrike inte reduceras på grund av åtgärder som vidtas på andra delar av ovannämnda alternativa transportförbindelse.

44. Förklaring av Österrike om artikel 14 i protokoll 9 om väg-, järnvägs- och kombitransport genom Österrike

Österrike förklarar att från och med den 1 januari 1997 skall administrationen av miljöpoängsystemet datoriseras och kontrollen ske

med elektroniska metoder för att kraven i artikel 14.1 i protokoll 9 skall uppfyllas.

I. Förklaring av Finland

45. Förklaring av Finland om öppenhet

Finland välkomnar den pågående utvecklingen inom unionen mot större öppenhet.

I Finland är offentlighetsprincipen innefattande rätten att ta del av allmänna handlingar

en princip av grundläggande rättslig och politisk betydelse. Finland kommer att fortsätta att tillämpa den principen i överensstämmelse med sina rättigheter och skyldigheter som medlem i Europeiska unionen.

*J. Förklaringar av Sverige***46. Förklaring av Sverige
om socialpolitik**

Genom den skriftväxling mellan Sverige och kommissionen som är bifogad sammanfattningen av slutsatser vid det femte mötet med förhandlingskonferensen på ministernivå (CONF-S 81/93) har Sverige fått försäkringar

beträffande svensk praxis såvitt gäller arbetsmarknadsfrågor och då särskilt systemet med att fastställa arbetsvillkor i kollektivavtal mellan arbetsmarknadens parter.

47. Förklaring av Sverige**om offentlighetsprincipen och svarsförklaring av de nuvarande medlemsstaterna****1. Förklaring av Sverige**

Sverige bekräftar sitt inledande uttalande av den 1 februari 1993 (CONF-S 3/93).

Sverige välkomnar den pågående utvecklingen inom unionen mot större öppenhet och insyn.

Offentlighetsprincipen, särskilt rätten att ta del av allmänna handlingar, och grundlagsskyddet för meddelarfriheten, är och förblir grundläggande principer som utgör en del av

Sveriges konstitutionella, politiska och kulturella arv.

2. Svarsförklaring av de nuvarande medlemsstaterna

Unionens nuvarande medlemsstater noterar att Sverige avgett en unilateral förklaring om öppenhet och insyn.

De förutsätter att Sverige som medlem i Europeiska unionen kommer att fullt ut följa gemenskskapsrätten i detta avseende.

*K. Förklaringar av flera nya medlemsstater***48. Gemensam förklaring
av Norge och Sverige om fiske**

Genom skriftväxling har Norge och Sverige kommit överens om att Norge skall vidmakthålla sådana rättigheter för Sverige som motsvarar Sveriges rättigheter enligt 1977 års bilaterala fiskeavtal. I överensstämmelse med hur

det avtalet har tillämpats skall kvantiteter och arter överföras på årsbasis efter bilateralt samråd och enligt artikel 9 i rådets förordning (EEG) nr 3760/92.

**49. Förklaring av Norge, Österrike, Finland och Sverige
om artiklarna 3 och 4 i anslutningsakten**

När det gäller sådana konventioner och instrument på rättsväsendets och inrikespolitikens område som avses i artiklarna 3 och 4.2 i anslutningsakten och som ännu är föremål för förhandlingar godtar Norge, Österrike, Finland och Sverige det som de nuvarande medlemssta-

terna eller rådet på dagen för anslutningen redan har enats om och kommer följaktligen att delta i fortsatta förhandlingar rörande dessa konventioner och instrument bara med avseende på sådana frågor som återstår att lösa.

**50. Förklaring av Finland och Sverige
om alkoholmonopol**

Vid sitt femte möte den 21 december 1993 informerades förhandlingskonferensen på ministernivå om skriftväxlingen mellan kommis-

sionen och Sverige om alkoholmonopol enligt Kapitel 6: Konkurrenspolitik (dokument CONF-S 82/93).

Skriftväxling mellan Europeiska unionen och Norge, Österrike,
Finland och Sverige om ett förfarande för information
och samråd inför vissa beslut och åtgärder
under tiden fram till anslutningen

Brev 1

Jag återkommer till den inom ramen för anslutningsförhandlingarna upptagna frågan om ett förfarande för information och samråd inför vissa beslut och åtgärder under tiden fram till Ert lands anslutning till Europeiska unionen.

Jag bekräftar härmed att Europeiska unio-

Högaktningsfullt

nen kan godta ett sådant förfarande på de villkor som anges i bilagan till detta brev. Detta förfarande kan tillämpas från den dag vår förhandlingskonferens förklarar att utvidgningsförhandlingarna är helt avslutade.

Jag vore tacksam för en bekräftelse på att Er regering godtar innehållet i detta brev.

Brev 2

Jag bekräftar mottagandet av Ert brev och med följande lydelse:

”Jag återkommer till den inom ramen för anslutningsförhandlingarna upptagna frågan om ett förfarande för information och samråd inför vissa beslut och och andra åtgärder under tiden fram till Ert lands anslutning till Europeiska unionen.

Jag bekräftar härmed att Europeiska unio-

Högaktningsfullt

nen kan godta ett sådant förfarande på de villkor som anges i bilagan till detta brev. Detta förfarande kan tillämpas från den dag vår förhandlingskonferens förklarar att utvidgningsförhandlingarna är helt avslutade.

Jag vore tacksam för en bekräftelse på att Er regering godtar innehållet i detta brev.”

Jag bekräftar att min regering godtar innehållet i detta brev.

Förfarande för information och samråd inför vissa beslut
och åtgärder under tiden fram till anslutningen

I

1. För att säkerställa att Konungariket Norge, Republiken Österrike, Republiken Finland och Konungariket Sverige, nedan kallade de "anslutande staterna", hålls informerade i tillräcklig utsträckning, skall de underrättas om varje förslag eller meddelande från Europeiska gemenskapernas kommission som kan leda till beslut av Europeiska unionens råd, efter det att förslagen eller meddelandena har överlämnats till rådet.

2. Samråd skall hållas efter en motiverad begäran från en anslutande stat, i vilken denna stat tydligt skall ange sina intressen som framtida medlem av unionen samt sina synpunkter.

3. Administrativa beslut skall i princip inte ge upphov till samråd.

4. Samråd skall hållas inom en interimskommitté bestående av företrädare för unionen och de anslutande staterna.

5. På unionssidan skall ledamöterna i interimskommittén vara ledamöterna i Ständiga representanternas kommitté eller personer som utsetts av dem för detta ändamål. Kommissionen skall inbjudas att vara representerad i detta arbete.

6. Interimskommittén skall biträdas av ett sekretariat som skall vara detsamma som för förhandlings-konferensen och som fortsätter sin verksamhet för detta ändamål.

7. Samråd skall normalt hållas så snart det under den beredning som sker på unionsnivå för antagande av rådsbeslut har utarbetats gemensamma riktlinjer som gör det möjligt att hålla samråd på ett meningsfullt sätt.

8. Om allvarliga svårigheter kvarstår efter samrådet kan frågan på begäran från en anslutande stat tas upp på ministernivå.

9. Ovanstående bestämmelser skall också

tillämpas på beslut som fattas av Europeiska investeringsbankens råd.

10. Det förfarande som fastställs i ovanstående punkter skall också tillämpas på alla beslut som de anslutande staterna fattar och som kan komma att påverka de förpliktelser som deras ställning som framtida medlemmar av unionen medför.

II

1. Förfarandet enligt I skall, med förbehåll för följande bestämmelser, också tillämpas på förslag till rådsbeslut i vilka gemensamma ståndpunkter enligt artikel J.2 i Maastricht-fördraget definieras eller gemensamma åtgärder enligt artikel J.3 antas.

2. Presidiet ansvarar för att de tillträdande staterna underrättas om dessa förslag när förslaget eller meddelandet läggs fram av en medlemsstat.

3. Samråd kan hållas i form av utbyte av telefaxmeddelanden, om inte en anslutande stat lämnar en motiverad invändning mot detta.

4. Om samråd hålls inom interimskommittén kan unionssidans ledamöter i den kommittén där så är lämpligt vara ledamöter i politiska kommittén.

III

1. Förfarandet enligt I skall, med förbehåll för följande bestämmelser, också tillämpas på förslag till rådsbeslut i vilka gemensamma ståndpunkter definieras eller gemensamma åtgärder antas enligt artikel K.3 i Maastricht-fördraget, samt även på utarbetandet av konventioner enligt den artikeln.

2. Presidiet ansvarar för att de tillträdande staterna underrättas om dessa förslag när förslaget eller meddelandet läggs fram av en medlemsstat.

3. Om samråd hålls inom interimskommittén kan unionssidans ledamöter i den kommittén där så är lämpligt vara ledamöter i den kommitté som avses i artikel K.4 i Maastricht-fördraget.

IV

Norge, Österrike, Finland och Sverige skall vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att deras anslutning till de avtal och konventioner som avses i artiklarna 4.2 och 5.2 i anslutningsakten, i möjligaste mån och på de villkor som där anges, sammanfaller med ikraftträdandet av anslutningsfördraget.

Om de avtal eller konventioner som avses i artiklarna 3, 4.1 andra meningen och 4.2 endast existerar som förslag, ännu inte har undertecknats och troligen inte kommer att kunna undertecknas under tiden fram till anslutningen, kommer de anslutande staterna att inbjudas att, efter undertecknandet av anslutningsfördraget och i enlighet med lämpliga förfaranden, delta vid utarbetandet av dessa förslag, i positiv anda och på ett sådant sätt att ingåendet underlättas.

Upprättad på Korfu den tjugofjärde juni år nittonhundraottiofyra.

Jean-Luc DEHANE,
Willy CLAES,
Ph. de SCHOUTHEETE de TERVARENT

Poul Nyrup RASMUSSEN,
Niels Helveg PETERSEN,
Gunnar RIBERHOLDT

Helmut KOHL,
Klaus KINKEL,
Dietrich von KYAW

Andreas PAPANDREOU,
Karolus PAPOULIAS,
Theodoros PANGALOS

Felipe GONZALES MARQUEZ,
Javier SOLANA MADARIAGA,
Carlos WESTERNDORP Y CABEZA

V

Vid förhandlingar med de fördragssslutande länder som avses i artiklarna 59, 76, 102 och 128 i anslutningsakten om protokollet om övergångsanpassning skall företrädare för de anslutande staterna delta i arbetet som observerare sida vid sida med företrädare för de nuvarande medlemsstaterna.

Vissa icke-preferensavtal som slutits av gemenskapen och som fortsätter att gälla efter den 1 januari 1995 kan komma att anpassas för att hänsyn skall tas till unionens utvidgning. Vid förhandlingar om denna anpassning skall företrädare för de anslutande staterna delta i enlighet med förfarandet i föregående stycke.

VI

Institutionerna skall i god tid upprätta de texter som avses i artikel 170 i anslutningsakten.

Albert REYNOLDS,
Dick SPRING,
Padraic McKERNAN

Silvio BERLUSCONI,
Antonio MARTINO,
Livio CAPUTO

Jacques SANTER,
Jacques F. POOS,
Jean-Jacques KASEL

R.F.M. LUBBERS,
P.H. KOOIJMANS,
B.R. BOT

Gro HARLEM BRUNTLAND,
Bjørn TORE GODAL,
Grete KNUDSEN,
Eivinn BERG

Edouard BALLADUR,
Alain JUPPÉ,
Alain LAMASSOURE,
Pierre de BOISSIEU

Franz VRANITZKY,
Alois MOCK,
Ulrich STACHER,
Manfred SCHEICH

Anibal CAVACO SILVA,
José DURÃO BARROSO,
Vitor MARTINS

Esko AHO,
Pertti SALOLAINEN,
Heikki HAAVISTO,
Veli SUNDBÄCK

Carl BILDT,
Margaretha af UGGLAS,
Ulf DINKELSPIEL,
Frank BELFRAGE

John MAJOR,
Douglas HURD,
David HEATHCOAT-AMORY

Innehållsförteckning

	Sida
Fördraget om Europeiska unionen	3
Innehåll	4
Fördragstext	6
Protokoll	85
Slutakt	118
Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen	137
Innehåll	138
Fördragstext	141
Bilagor	195
Protokoll	241
Övriga handlingar	270

**Fördraget om
Europeiska unionen**

Innehåll

	Sida
Ingress	6
Avdelning I — Gemensamma bestämmelser	9
Avdelning II — Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen i syfte att upprätta Europeiska gemenskapen	10
Avdelning III — Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen	59
Avdelning IV — Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen	67
Avdelning V — Bestämmelser om en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik	76
Avdelning VI — Bestämmelser om samarbete i rättsliga och inrikes frågor	80
Avdelning VII — Slutbestämmelser	82
Protokoll	85
Protokoll (nr 1) om förvärv av egendom i Danmark	85
Protokoll (nr 2) om artikel 119 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen	85
Protokoll (nr 3) om stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken	85
Protokoll (nr 4) om Europeiska monetära institutets stadga	98
Protokoll (nr 5) om förfarandet vid alltför stora underskott	105
Protokoll (nr 6) om konvergenskriterier enligt artikel 109 j i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen	106
Protokoll (nr 7) om ändring av protokollet om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier	107
Protokoll (nr 8) om Danmark	107
Protokoll (nr 9) om Portugal	108
Protokoll (nr 10) om övergången till den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen	108
Protokoll (nr 11) om vissa bestämmelser angående Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland	109
Protokoll (nr 12) om vissa bestämmelser angående Danmark	110
Protokoll (nr 13) om Frankrike	111
Protokoll (nr 14) om socialpolitik	111
Protokoll (nr 15) om ekonomisk och social sammanhållning	115
Protokoll (nr 16) om ekonomiska och sociala kommittén och om regionkommittén	116
Protokoll (nr 17) fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna	117
Slutakt	118
Förklaring (nr 1) om räddningstjänst, energi och turism	120

	Sida
Förklaring (nr 2) om medborgarskap i en medlemsstat	120
Förklaring (nr 3) om tredje delen avdelningarna III och VI i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen	120
Förklaring (nr 4) om tredje delen avdelning VI i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen	121
Förklaring (nr 5) om monetärt samarbete med tredje land	121
Förklaring (nr 6) om de monetära förbindelserna med Republiken San Marino, Vatikanstaten och Furstendömet Monaco	121
Förklaring (nr 7) om artikel 73 d i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen	122
Förklaring (nr 8) om artikel 109 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen	122
Förklaring (nr 9) om tredje delen avdelning XVI i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen	122
Förklaring (nr 10) om artiklarna 109, 130 r och 130 y i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen	123
Förklaring (nr 11) om direktivet av den 4 november 1988 (utsläpp)	123
Förklaring (nr 12) om Europeiska utvecklingsfonden	123
Förklaring (nr 13) om de nationella parlamentens roll i Europeiska unionen	124
Förklaring (nr 14) om parlamentskonferensen	124
Förklaring (nr 15) om antalet ledamöter i kommissionen och Europaparlamentet	124
Förklaring (nr 16) om rangordningen mellan gemenskapens rättsakter	125
Förklaring (nr 17) om rätten till tillgång till information	125
Förklaring (nr 18) om uppskattade kostnader till följd av förslag från kommissionen	125
Förklaring (nr 19) om genomförandet av gemenskapsrätten	126
Förklaring (nr 20) om bedömning av miljökonsekvenserna av gemenskapsåtgärder	126
Förklaring (nr 21) om revisionsrätten	126
Förklaring (nr 22) om ekonomiska och sociala kommittén	127
Förklaring (nr 23) om samarbete med välgörenhetsorganisationer	127
Förklaring (nr 24) om djurskydd	127
Förklaring (nr 25) om tillvaratagande av intressen för de utomeuropeiska länder och territorier som avses i artikel 227.3 och 227.5 a och b i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen	128
Förklaring (nr 26) om regionerna i en gemenskapernas yttersta randområden	128
Förklaring (nr 27) om omröstning i samband med den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken	129
Förklaring (nr 28) om praktiska bestämmelser i samband med den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken	129
Förklaring (nr 29) om språkanvändningen i samband med den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken	129
Förklaring (nr 30) om Västeuropeiska unionen	130
Förklaring (nr 31) om asyl	133
Förklaring (nr 32) om polissamarbete	133
Förklaring (nr 33) om tvister mellan ECB respektive EMI och deras personal	134
Förklaring av de höga fördragsslutande parterna i fördraget om Europeiska unionen	136

FÖRDRAGET
om Europeiska unionen

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG,
HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DANMARK,
FÖRBUNDSREPUBLICEN TYSKLANDS PRESIDENT,
HELLENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,
HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV SPANIEN,
FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,
IRLANDS PRESIDENT,
ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,
HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG,
HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA,
PORTUGISISKA REPUBLIKENS PRESIDENT,
HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV FÖRENADE KONUNGARIKET STORBRI-
TANNIEN OCH NORDIRLAND,

SOM ÄR BESLUTNA att övergå till en ny fas i den europeiska integrationsprocess som inleddes med upprättandet av Europeiska gemenskaperna,

SOM ERINRAR OM den historiska betydelsen av att delningen av den europeiska kontinenten har upphört och behovet av att skapa en fast grundval för uppbyggnaden av det framtida Europa,

SOM BEKRÄFTAR den vikt som de fäster vid principerna om frihet, demokrati och respekt för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna samt vid rättsstatsprincipen,

SOM ÖNSKAR stärka solidariteten mellan sina folk samtidigt som de respekterar deras historia, kultur och traditioner,

SOM ÖNSKAR ytterligare stärka institutionernas demokratiska karaktär och effektivitet för att sätta dessa i stånd att inom en gemensam institutionell ram bättre fullgöra de uppgifter som har anförtrots dem,

SOM HAR FÖRESATT SIG att stärka och uppnå en konvergens mellan ekonomierna i sina länder samt att upprätta en ekonomisk och monetär union som i enlighet med bestämmelserna i detta fördrag omfattar en gemensam och stabil valuta,

SOM ÅR BESLUTNA att inom ramen för en förverkligad inre marknad, en ökad sammanhållning och ett förbättrat miljöskydd främja ekonomiska och sociala framsteg för sina folk samt genomföra en politik som säkerställer att framsteg i fråga om ekonomisk integration åtföljs av motsvarande framsteg på andra områden,

SOM HAR FÖRESATT SIG att införa ett gemensamt unionsmedborgarskap för medborgarna i sina länder,

SOM HAR FÖRESATT SIG att genomföra en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik, vilken omfattar utformningen på sikt av en gemensam försvarspolitik som med tiden skulle kunna leda till ett gemensamt försvar, och därmed stärka den europeiska identiteten och självständigheten i syfte att främja fred, säkerhet och framsteg i Europa och övriga delar av världen,

SOM PÅ NYTT BEKRÄFTAR sitt mål att underlätta fri rörlighet för personer, samtidigt som säkerheten och tryggheten för deras folk säkerställs, genom att ta med bestämmelser om rättsliga och inrikes frågor i detta fördrag,

SOM HAR FÖRESATT SIG att fortsätta processen för att skapa en allt fastare sammanlutning mellan de europeiska folken, där besluten fattas så nära medborgarna som möjligt i enlighet med subsidiaritetsprincipen,

SOM BEAKTAR de ytterligare steg som skall tas för att föra den europeiska integrationen framåt,

HAR BESLUTAT att upprätta en europeisk union och har för detta ändamål som befullmäktigade utsett

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG

Mark EYSKENS, utrikesminister;
Philippe MAYSTADT, finansminister;

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DANMARK

Uffe ELLEMANN-JENSEN, utrikesminister;
Anders FOGH RASMUSSEN, ekonomiminister;

FÖRBUNDSREPUBLIKEN TYSKLANDS PRESIDENT

Hans-Dietrich GENSCHER, utrikesminister;
Theodor WAIGEL, finansminister;

HELLENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Antonios SAMARAS, utrikesminister;
Efthymios CHRISTODOULOU, ekonomiminister;

HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV SPANIEN

Francisco FERNÁNDEZ ORDÓÑEZ, utrikesminister;
Carlos SOLCHAGA CATALÁN, ekonomi- och finansminister;

FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Roland DUMAS, utrikesminister;
 Pierre BEREGOVOY, ekonomi-, finans- och budgetminister;

IRLANDS PRESIDENT

Gerard COLLINS, utrikesminister;
 Bertie AHERN, finansminister;

ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Gianni DE MICHELIS, utrikesminister;
 Guido CARLI, finansminister;

HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG

Jacques F. POOS, vice premiärminister, utrikesminister;
 Jean-Claude JUNCKER, finansminister;

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA

Hans van den BROEK, utrikesminister;
 Willem KOK, finansminister;

PORTUGISISKA REPUBLIKENS PRESIDENT

João de Deus PINHEIRO, utrikesminister;
 Jorge BRAGA de MACEDO, finansminister;

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV FÖRENADE
KONUNGARIKET STORBRITANNIEN OCH NORDIRLAND

The Rt. Hon. Douglas HURD, utrikes- och samväldesminister;
 The Hon. Francis MAUDE, statssekreterare för finansiella
 angelägenheter i finansdepartementet;

SOM, sedan de utväxlat sina fullmakter och funnit dem vara i god och behörig form, har enats om följande.

AVDELNING I

GEMENSAMMA BESTÄMMELSER

Artikel A

Genom detta fördrag upprättar de höga fördragsslutande parterna mellan sig en europeisk union, härafter kallad "unionen".

Detta fördrag markerar en ny fas i processen för att skapa en allt fastare sammanslutning mellan de europeiska folken, där besluten skall fattas så nära medborgarna som möjligt.

Unionen skall grundas på Europeiska gemenskaperna samt den politik och de samarbetsformer som införs genom detta fördrag. Unionen skall ha till uppgift att på ett konsekvent och solidariskt sätt organisera förbindelserna mellan medlemsstaterna och mellan deras folk.

Artikel B

Unionen skall ha som mål att

- främja väl avvägda och varaktiga ekonomiska och sociala framsteg, särskilt genom att skapa ett område utan inre gränser, genom att stärka den ekonomiska och sociala sammanhållningen och genom att upprätta en ekonomisk och monetär union som på sikt skall omfatta en gemensam valuta i överensstämmelse med bestämmelserna i detta fördrag,
- hävda sin identitet i internationella sammanhang, särskilt genom att genomföra en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik, som på sikt skall omfatta utformningen av en gemensam försvarspolitik som med tiden skulle kunna leda till ett gemensamt försvar,
- stärka skyddet av medlemsstaternas medborgares rättigheter och intressen genom att införa ett unionsmedborgarskap,
- utveckla ett nära samarbete i rättsliga och inrikes frågor,
- fullt ut upprätthålla gemenskapens regel-

verk och bygga ut det samt att därvid, enligt förfarandet i artikel N 2, överväga i vilken utsträckning den politik och de samarbetsformer som införs genom detta fördrag kan behöva revideras för att säkerställa effektiviteten i gemenskapens mekanismer och institutioner.

Unionens mål skall uppnås i enlighet med bestämmelserna i detta fördrag och i överensstämmelse med de villkor och den tidsplan som fastställs i fördraget samt med beaktande av subsidiaritetsprincipen, såsom denna definieras i artikel 3 b i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Artikel C

Unionen skall ha en gemensam institutionell ram, som skall säkerställa konsekvens och kontinuitet i verksamheten för att nå dess mål samtidigt som gemenskapens regelverk följs och byggs ut.

Unionen skall särskilt säkerställa att den genomgående handlar konsekvent i relationerna med omvärlden inom ramen för sin utrikes- och säkerhetspolitik, ekonomiska politik och biståndspolitik. Rådet och kommissionen skall ansvara för sådan konsekvens. De skall var och en inom ramen för sina befogenheter svara för att denna politik genomförs.

Artikel D

Europeiska rådet skall ge unionen de impulser som behövs för dess utveckling och fastställa allmänna politiska riktlinjer för denna utveckling.

Europeiska rådet skall bestå av medlemsstaternas stats- eller regeringschefer samt kommissionens ordförande. Dessa skall biträdas av medlemsstaternas utrikesministrar och en medlem av kommissionen. Europeiska rådet skall sammanträda minst två gånger om året under ordförandeskap av stats- eller regeringschefen i den medlemsstat som innehar ordförandeskapet i rådet.

Europeiska rådet skall förelägga Europaparlamentet en rapport efter varje sammanträde

samt en skriftlig årsrapport om unionens framsteg.

Artikel E

Europaparlamentet, rådet, kommissionen och domstolen skall utöva sina befogenheter på de villkor och för de syften som har fastställts dels genom bestämmelserna i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna och i senare fördrag och rättsakter om ändring eller komplettering av dessa fördrag och dels genom de övriga bestämmelserna i det här fördraget.

Artikel F

1. Unionen skall respektera den nationella identiteten hos sina medlemsstater, vars styrelseformer bygger på demokratiska principer.

2. Unionen skall som allmänna principer för gemenskapsrätten respektera de grundläggande rättigheterna, såsom de garanteras i Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950, och såsom de följer av medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner.

3. Unionen skall se till att den har de medel som den behöver för att nå sina mål och genomföra sin politik.

AVDELNING II

BESTÄMMELSER OM ÄNDRING AV FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA EKONOMISKA GEMENSKAPEN I SYFTE ATT UPPRÄTTA EUROPEISKA GEMENSKAPEN

Artikel G

Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen skall ändras enligt bestämmelserna i denna artikel i syfte att upprätta en europeisk gemenskap.

A. I hela fördraget

- 1) skall uttrycket "Europeiska ekonomiska gemenskapen" ersättas med uttrycket "Europeiska gemenskapen".

B. I första delen, "Principerna",

- 2) skall artikel 2 ersättas med följande:

"Artikel 2

Gemenskapen skall ha till uppgift att genom att upprätta en gemensam marknad och en ekonomisk och monetär union och genom att fullfölja den gemensamma politik eller verksamhet som avses i artiklarna 3 och 3 a främja en harmonisk och väl avvägd utveckling av näringslivet inom gemenskapen som helhet, en hållbar och icke-inflatorisk tillväxt som tar hänsyn till miljön, en hög grad av ekonomisk konvergens, en hög nivå i fråga om sysselsättning och socialt skydd, en höjning av levnadsstandarderna och livskvaliteten samt ekonomisk och social sammanhållning och solidaritet mellan medlemsstaterna."

- 3) Artikel 3 skall ersättas med följande:

"Artikel 3

För att uppnå de mål som anges i artikel 2 skall gemenskapens verksamhet på de villkor och i den takt som anges i detta fördrag innefatta

- a) *avveckling av tullar och kvantitativa restriktioner mellan medlemsstaterna vid import och export av varor samt avveckling av alla övriga åtgärder med motsvarande verkan,*
- b) *en gemensam handelspolitik,*
- c) *en inre marknad som kännetecknas av att hindren för fri rörlighet för varor, personer, tjänster och kapital avskaffas mellan medlemsstaterna,*
- d) *åtgärder som avser personers inresa till*

och rörlighet inom den inre marknaden enligt artikel 100 c,

- e) en gemensam politik på jordbruks- och fiskeområdet,
- f) en gemensam politik på transportområdet,
- g) en ordning som säkerställer att konkurrensen inom den inre marknaden inte snedvrids,
- h) tillnärmning av medlemsstaternas nationella lagstiftning i den utsträckning den gemensamma marknads funktion kräver det,
- i) en politik på det sociala området som innefattar en europeisk socialfond,
- j) stärkande av den ekonomiska och sociala sammanhållningen,
- k) en miljöpolitik,
- l) stärkande av gemenskapsindustrins konkurrenskraft,
- m) främjande av forskning och teknisk utveckling,
- n) stimulans till att upprätta och utveckla traneeuropeiska nät,
- o) bidrag till att uppnå en hög hälso-skyddsnivå,
- p) bidrag till god utbildning samt till kulturens utveckling i medlemsstaterna,
- q) en politik på området för utvecklings-samarbete,
- r) associering av utomeuropeiska länder och territorier i syfte att öka handeln och att gemensamt främja den ekonomiska och sociala utvecklingen,
- s) bidrag till att stärka konsumentskyddet,
- t) åtgärder på områdena energi, räddningstjänst och turism."

4) Följande artikel skall införas:

"Artikel 3 a

1. För att de mål som anges i artikel 2 skall uppnås skall medlemsstaternas och gemenskapens verksamhet, på de villkor och enligt den tidsplan som anges i detta fördrag, innefatta förändrat av en ekonomisk politik som baseras på en nära samordning av medlemsstaternas ekonomiska politik, på den inre marknaden och på fastställandet av gemensamma mål och som bedrivs enligt principen om en öppen marknadsekonomi med fri konkurrens.

2. Parallellt härmed och i enlighet med detta fördrag samt den tidsplan och de förfaranden som anges i fördraget skall denna verksamhet omfatta en oåterkallelig lösning av växelkurserna som skall leda till att en gemensam valuta, ecun, införs och till att en gemensam penning- och valutapolitik fastställs och bedrivs; denna politik skall ha som huvudmål att upprätthålla prisstabilitet och att, utan att detta mål åsidosätts, understödja den allmänna ekonomiska politik som bedrivs inom gemenskapen, i överensstämmelse med principen om en öppen marknadsekonomi med fri konkurrens.

3. Denna verksamhet från medlemsstaternas och gemenskapens sida förutsätter att följande vägledande principer iakttas: Stabila priser, sunda offentliga finanser och monetära förhållanden samt en stabil betalningsbalans."

5) Följande artikel skall införas:

"Artikel 3 b

Gemenskapen skall handla inom ramen för de befogenheter som den har tilldelats och de mål som har ställts upp för den genom detta fördrag.

På de områden där gemenskapen inte är ensam behörig skall den i överensstämmelse med subsidiaritetsprincipen vidta en åtgärd endast om och i den mån som målen

för den planerade åtgärden inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och därför, på grund av den planerade åtgärdens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på gemenskapsnivå.

Gemenskapen skall inte vidta någon åtgärd som går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målen i detta fördrag.”

6) Artikel 4 skall ersättas med följande:

”Artikel 4

1. De uppgifter som anförtrotts gemenskapen skall genomföras av

- ett EUROPAPARLAMENT,
- ett RÅD,
- en KOMMISSION,
- en DOMSTOL,
- en REVISIONSRÄTT.

Varje institution skall handla inom ramen för de befogenheter som den har tilldelats genom detta fördrag.

2. Rådet och kommissionen skall biträdas av en ekonomisk och social kommitté och en regionkommitté med rådgivande uppgifter.”

7) Följande artiklar skall införas:

”Artikel 4 a

Ett europeiskt centralbankssystem (härefter kallat ”ECBS”) och en europeisk centralbank (härefter kallad ”ECB”) skall upprättas enligt det förfarande som anges i detta fördrag; de skall handla inom ramen för de befogenheter som de har tilldelats genom detta fördrag och den stadga för ECBS och ECB (härefter kallad ”ECBS-stadgan”) som är fogad till fördraget.

Artikel 4 b

En europeisk investeringsbank upprättas

härmed; den skall handla inom ramen för de befogenheter som den har tilldelats genom detta fördrag och den stadga som är fogad till fördraget.”

8) Artikel 6 skall utgå och artikel 7 skall betecknas artikel 6. Andra stycket skall ersättas med följande:

”Rådet kan enligt förfarandet i artikel 189 c anta bestämmelser i syfte att förbjuda sådan diskriminering.”

9) Artiklarna 8, 8 a, 8 b och 8 c skall betecknas artiklarna 7, 7 a, 7 b respektive 7 c.

C. Följande del skall införas:

”ANDRA DELEN

UNIONSMEDBORGARSKAP

Artikel 8

1. Ett unionsmedborgarskap införs härmed.

Varje person som är medborgare i en medlemsstat skall vara unionsmedborgare.

2. Unionsmedborgarna skall ha de rättigheter och skyldigheter som föreskrivs i detta fördrag.

Artikel 8 a

1. Varje unionsmedborgare skall ha rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier, om inte annat följer av de begränsningar och villkor som föreskrivs i detta fördrag och i bestämmelserna om genomförande av fördraget.

2. Rådet kan anta bestämmelser i syfte att underlätta utövandet av de rättigheter som avses i punkt 1; om inte annat anges i detta fördrag skall rådet besluta enhälligt på förslag av kommissionen och efter samtycke av Europaparlamentet.

Artikel 8 b

1. Varje unionsmedborgare som är bosatt i

en medlemsstat där han inte är medborgare skall ha rösträtt och vara valbar vid kommunala val i den medlemsstat där han är bosatt, på samma villkor som medborgarna i den staten. Denna rätt får utövas om inte annat följer av de närmare bestämmelser som rådet före den 31 december 1994 skall anta genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet; dessa bestämmelser kan föreskriva undantag om det är motiverat med hänsyn till särskilda problem i en medlemsstat.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 138.3 och de bestämmelser som har antagits för att genomföra denna, skall varje unionsmedborgare som är bosatt i en medlemsstat där han inte är medborgare ha rösträtt och vara valbar vid val till Europaparlamentet i den medlemsstat där han är bosatt, på samma villkor som medborgarna i den staten. Denna rätt får utövas om inte annat följer av de närmare bestämmelser som rådet före den 31 december 1993 skall anta genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet; dessa bestämmelser kan föreskriva undantag om det är motiverat med hänsyn till särskilda problem i en medlemsstat.

Artikel 8 c

Varje unionsmedborgare skall inom ett tredje lands territorium, där den medlemsstat i vilken han är medborgare inte är representerad, ha rätt till skydd av varje medlemsstats diplomatiska eller konsulära myndigheter på samma villkor som medborgarna i den staten. Medlemsstaterna skall före den 31 december 1993 komma överens om de inbördes regler som behövs och inleda de internationella förhandlingar som krävs för att säkerställa detta skydd.

Artikel 8 d

Varje unionsmedborgare skall ha rätt att göra framställningar till Europaparlamentet enligt artikel 138 d.

Varje unionsmedborgare kan vända sig

till den enligt artikel 138 e tillsatta ombudsmannen.

Artikel 8 e

Kommissionen skall före den 31 december 1993 och sedan vart tredje år rapportera till Europaparlamentet, rådet och Ekonomiska och sociala kommittén om tillämpningen av bestämmelserna i denna del. I denna rapport skall hänsyn tas till unionens utveckling.

På denna grund och utan att det påverkar tillämpningen av andra bestämmelser i detta fördrag får rådet genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet anta bestämmelser för att stärka eller komplettera de rättigheter som föreskrivs i denna del; dessa bestämmelser skall rådet rekommendera medlemsstaterna att anta i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser."

D. Andra och tredje delen skall slås samman under följande rubrik:

"TREDJE DELEN

GEMENSKAPENS POLITIK"

I denna del skall följande ändringar göras.

10) Artikel 49 första ledet skall ersättas med följande:

"Så snart detta fördrag träder i kraft skall rådet enligt förfarandet i artikel 189 b och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén utfärda direktiv eller förordningar i vilka de åtgärder anges som är nödvändiga för att gradvis genomföra den fria rörlighet för arbetstagare som definieras i artikel 48, och därvid särskilt"

11) Artikel 54.2 skall ersättas med följande:

"2. Rådet skall enligt förfarandet i artikel 189 b och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén utfärda direktiv för att genomföra det allmänna handlingsprogrammet eller, om ett sådant program inte har fastställts, för att genomföra en

etapp i förverkligandet av etableringsfriheten på ett visst verksamhetsområde."

12) Artikel 56.2 skall ersättas med följande:

"2. Före övergångstidens utgång skall rådet enhälligt på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet utfärda direktiv för samordning av de nämnda bestämmelserna i lagar och andra författningar. Efter den andra etappens utgång skall dock rådet enligt förfarandet i artikel 189 b utfärda direktiv för samordning av sådana bestämmelser som i varje medlemsstat meddelas i andra författningar än lagar."

13) Artikel 57 skall ersättas med följande:

"Artikel 57

1. För att underlätta för personer att starta och utöva förvärvsverksamhet som egenföretagare skall rådet enligt förfarandet i artikel 189 b utfärda direktiv som syftar till ömsesidigt erkännande av examens-, utbildnings- och andra behörighetsbevis.

2. I samma syfte skall rådet före övergångstidens utgång utfärda direktiv om samordning av medlemsstaternas bestämmelser i lagar och andra författningar om upptagande och utövande av förvärvsverksamhet som egenföretagare. Rådet skall genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet besluta om direktiv vilkas genomförande i åtminstone någon medlemsstat medför ändring av gällande principer inom yrkeslagstiftningen såvitt avser utbildning och tillträdesvillkor för fysiska personer. I andra fall skall rådet besluta enligt förfarandet i artikel 189b.

3. I fråga om läkaryrket, liknande yrken och farmaceutiska yrken förutsätter den gradvisa avvecklingen av inskränkningarna en samordning av villkoren för att få utöva dessa yrken i de olika medlemsstaterna."

14) Rubriken till kapitel 4 skall ersättas med följande:

"Kapitel 4

Kapital och betalningar"

15) Följande artiklar skall införas:

"Artikel 73 a

Från och med den 1 januari 1994 skall artiklarna 67—73 ersättas med artiklarna 73 b—g.

Artikel 73 b

1. Inom ramen för bestämmelserna i detta kapitel skall alla restriktioner för kapitalrörelser mellan medlemsstater samt mellan medlemsstater och tredje land vara förbjudna.

2. Inom ramen för bestämmelserna i detta kapitel skall alla restriktioner för betalningar mellan medlemsstater samt mellan medlemsstater och tredje land vara förbjudna.

Artikel 73 c

1. Bestämmelserna i artikel 73 b skall inte påverka tillämpningen gentemot tredje land av restriktioner som är i kraft den 31 december 1993 enligt nationell lagstiftning eller gemenskapsrätt för sådana kapitalrörelser till eller från tredje land som gäller direktinvesteringar, inbegripet investeringar i fast egendom, etablering, tillhandahållande av finansiella tjänster eller emission och introduktion av värdepapper på kapitalmarknader.

2. Utan att göra avkall på sin strävan att i största möjliga utsträckning förverkliga målet om fria kapitalrörelser mellan medlemsstater och tredje land och utan att det påverkar tillämpningen av andra kapitel i detta fördrag, får rådet med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen besluta om åtgärder beträffande kapital-

rörelser till eller från tredje land som gäller direktinvesteringar, inbegripet investeringar i fast egendom, etablering, tillhandahållande av finansiella tjänster eller emission och introduktion av värdepapper på kapitalmarknader. Enhällighet krävs för sådana åtgärder enligt denna punkt som utgör ett steg tillbaka inom gemenskapsrätten när det gäller liberaliseringen av kapitalrörelser till eller från tredje land.

Artikel 73 d

1. Bestämmelserna i artikel 73 b skall inte påverka medlemsstaternas rätt att

- a) tillämpa sådana bestämmelser i sin skattelagstiftning som skiljer mellan skattebetalare som har olika bostadsort eller som har investerat sitt kapital på olika ort,
- b) vidta alla nödvändiga åtgärder för att förhindra överträdelse av nationella lagar och andra författningar, särskilt i fråga om beskattning och tillsyn över finansinstitut, eller att i administrativt eller statistiskt informationssyfte fastställa förfaranden för deklaration av kapitalrörelser eller att vidta åtgärder som är motiverade med hänsyn till allmän ordning eller allmän säkerhet.

2. Bestämmelserna i detta kapitel skall inte påverka tillämpligheten av sådana restriktioner av etableringsrätten som är förenliga med detta fördrag.

3. De åtgärder och förfaranden som avses i punkterna 1 och 2 får inte utgöra ett medel för godtycklig diskriminering eller en förtäckt begränsning av den fria rörligheten för kapital och betalningar enligt artikel 73 b.

Artikel 73 e

Med avvikelse från artikel 73 b skall de medlemsstater som den 31 december 1993 på grund av gällande gemenskapsrätt omfattas av undantag ha rätt att längst

till och med den 31 december 1995 behålla restriktioner för kapitalrörelser enligt de undantag som gäller vid den förstnämnda tidpunkten.

Artikel 73 f

Om kapitalrörelser till eller från tredje land under exceptionella förhållanden orsakar eller hotar att orsaka allvarliga svårigheter för den ekonomiska och monetära unionens funktion, får rådet genom beslut med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen och efter att ha hört ECB vidta skyddsåtgärder gentemot tredje land för en tid som inte får överstiga sex månader, om sådana åtgärder är absolut nödvändiga.

Artikel 73 g

1. Om åtgärder från gemenskapens sida anses nödvändiga i ett sådant fall som avses i artikel 228 a, får rådet enligt förfarandet i artikel 228 a vidta nödvändiga brådskande åtgärder gentemot berörda tredje länder vad gäller kapitalrörelser och betalningar.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 224 och så länge rådet inte har vidtagit åtgärder enligt punkt 1, får en medlemsstat på allvarliga politiska grunder av brådskande karaktär vidta ensidiga åtgärder mot ett tredje land beträffande kapitalrörelser och betalningar. Kommissionen och övriga medlemsstater skall underrättas om sådana åtgärder senast då dessa träder i kraft.

Rådet får med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen besluta att den berörda medlemsstaten skall ändra eller upphäva sådana åtgärder. Rådets ordförande skall underrätta Europaparlamentet om rådet fattar ett sådant beslut.

Artikel 73 h

Fram till den 1 januari 1994 skall följande bestämmelser gälla:

- 1) Varje medlemsstat åtar sig att i valutatan i den medlemsstat där borgenären eller betalningsmottagaren är bosatt tillåta alla betalningar som har samband med rörlighet för varor, tjänster eller kapital och all överföring av kapital och löner, i den utsträckning som rörligheten för varor, tjänster, kapital och personer mellan medlemsstaterna har liberaliserats enligt detta fördrag.

Medlemsstaterna förklarar sig beredda att genomföra en liberalisering av betalningar utöver vad som anges i föregående stycke, i den mån deras ekonomiska läge i allmänhet och särskilt deras betalningsbalanssituation tillåter detta.

- 2) I den utsträckning som rörligheten för varor, tjänster och kapital endast begränsas av restriktioner för betalningar i samband med denna rörlighet, skall dessa restriktioner gradvis avskaffas genom att bestämmelserna i detta kapitel och i kapitlen om avskaffande av kvantitativa restriktioner och liberalisering av tjänster tillämpas också på dem.
- 3) Medlemsstaterna åtar sig att samsamma inte införa några nya restriktioner för överföringar i samband med sådana tjänstetransaktioner som anges i listan i bilaga III till detta fördrag.

Det gradvisa avskaffandet av gällande restriktioner skall genomföras enligt bestämmelserna i artiklarna 63—65 i den mån avskaffandet inte regleras av bestämmelserna i punkterna 1 och 2 eller av andra bestämmelser i detta kapitel.

- 4) Vid behov skall medlemsstaterna samråda om de åtgärder som skall vidtas för att möjliggöra de betalningar och överföringar som avses i denna artikel; sådana åtgärder får inte strida mot de mål som anges i detta fördrag."

16) Artikel 75 skall ersättas med följande:

"Artikel 75

1. För att genomföra artikel 74 och med beaktande av transportfrågornas särskilda karaktär skall rådet enligt förfarandet i artikel 189 c och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén fastställa

- a) gemensamma regler för internationella transporter till eller från en medlemsstats territorium eller genom en eller flera medlemsstaters territorier,
- b) de villkor under vilka utomlands hemmahörande transportföretag får utföra transporter i en medlemsstat,
- c) åtgärder för att förbättra transportsäkerheten,
- d) alla andra lämpliga bestämmelser.

2. De bestämmelser som avses i punkt 1 a och b skall fastställas under övergångstiden.

3. Med avvikelse från det förfarande som anges i punkt 1 skall rådet enhälligt, på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén, fastställa sådana bestämmelser som avser principerna för regleringen av transportväsendet och vilkas tillämpning skulle kunna få allvarliga återverkningar på levnadsstandarden och sysselsättningen i vissa regioner samt på utnyttjandet av transportutrustningen. Rådet skall därvid beakta det behov av anpassning till den ekonomiska utvecklingen som upprättandet av den gemensamma marknaden kommer att ge upphov till."

- 17) Rubriken till tredje delen avdelning I skall ersättas med följande:

"AVDELNING V

GEMENSAMMA REGLER OM KONKURRENS, BESKATTNING OCH TILLNÄRMNING AV LAGSTIFTNING"

- 18) I artikel 92.3

— skall följande punkt införas:

"d) stöd för att främja kultur och bevara kulturarvet, om sådant stöd inte påverkar handelsvillkoren och konkurrensen inom gemenskapen i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset."

— skall nuvarande punkt d betecknas e.

19) Artikel 94 skall ersättas med följande:

"Artikel 94

Rådet får med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet anta de förordningar som behövs för tillämpningen av artiklarna 92 och 93 och får särskilt fastställa villkoren för tillämpningen av artikel 93.3 och vilka slag av stödåtgärder som skall vara undantagna från detta förfarande."

20) Artikel 99 skall ersättas med följande:

"Artikel 99

Rådet skall enhälligt på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén anta bestämmelser om harmonisering av lagstiftningen om omsättningsskatter, punktskatter och andra indirekta skatter eller avgifter, i den mån en sådan harmonisering är nödvändig för att säkerställa att den inre marknaden upprättas och fungerar inom den tid som anges i artikel 7 a."

21) Artikel 100 skall ersättas med följande:

"Artikel 100

Rådet skall enhälligt på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén utfärda direktiv om tillnärmning av sådana lagar och andra författningar i medlemsstaterna som direkt inverkar på den gemensamma marknadens upprättande eller funktion."

22) Artikel 100 a.1 skall ersättas med följande:

"1. Med avvikelse från artikel 100 och om inte annat föreskrivs i detta fördrag skall följande bestämmelser tillämpas för att nå de mål som anges i artikel 7 a. Rådet skall enligt förfarandet i artikel 189 b och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén besluta om åtgärder för tillnärmning av sådana bestämmelser i lagar och andra författningar i medlemsstaterna som syftar till att upprätta den inre marknaden och få den att fungera."

23) Följande artikel skall införas:

"Artikel 100 c

1. Rådet skall enhälligt på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet fastställa de tredje länder vars medborgare måste ha visum vid passage av medlemsstaternas yttre gränser.

2. I händelse av en sådan nödsituation i ett tredje land som innebär fara för en plötslig tillströmning av medborgare från det landet till gemenskapen, kan rådet dock med kvalificerad majoritet på rekommendation av kommissionen besluta om att införa visumtvång för medborgarna från det landet under en tid av högst sex månader. Det visumtvång som införs enligt denna punkt kan förlängas enligt förfarandet i punkt 1.

3. Från och med den 1 januari 1996 skall rådet fatta de beslut som avses i punkt 1 med kvalificerad majoritet. Före den tidpunkten skall rådet med kvalificerad majoritet, på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet, besluta om åtgärder som syftar till en enhetlig utformning av visumhandlingar.

4. När det gäller de frågor som avses i denna artikel skall kommissionen pröva varje begäran från en medlemsstat om att kommissionen skall lägga fram förslag för rådet.

5. Denna artikel skall inte påverka medlemsstaternas ansvar för att upprätthålla lag och ordning och skydda den inre säkerheten.

6. Denna artikel skall tillämpas på andra förhållanden, om beslut om detta fattas i enlighet med artikel K. 9 i bestämmelserna om samarbete angående rättsliga och inrikes frågor i Fördraget om Europeiska unionen, med förbehåll för de rösträttsregler som fastställs samtidigt.

7. Bestämmelserna i gällande konventioner mellan medlemsstaterna om förhållanden som omfattas av denna artikel skall fortsätta att gälla till dess att deras innehåll har ersatts med direktiv eller åtgärder enligt denna artikel."

24) Följande artikel skall införas:

"Artikel 100 d

Den samordningskommitté bestående av högre tjänstemän som upprättas enligt artikel K. 4 i Fördraget om Europeiska unionen skall, utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artikel 151, bidra till att förbereda rådets arbete på de områden som nämns i artikel 100 c."

25) Tredje delen avdelning II kapitel 1—3 skall ersättas med följande:

"AVDELNING VI

EKONOMISK OCH MONETÄR POLITIK

Kapitel 1

Ekonomisk politik

Artikel 102 a

Medlemsstaterna skall föra sin ekonomiska politik så att de bidrar till att förverkliga gemenskapens mål, såsom dessa definieras i artikel 2, och inom ramen för de allmänna riktlinjer som avses i artikel 103.2. Medlemsstaterna och ge-

menskapen skall handla i överensstämmelse med principen om en öppen marknads ekonomi med fri konkurrens som främjar en effektiv resursfördelning, och i enlighet med principerna i artikel 3 a.

Artikel 103

1. Medlemsstaterna skall betrakta den ekonomiska politiken som en fråga av gemensamt intresse och samordna denna politik inom rådet i enlighet med bestämmelserna i artikel 102 a.

2. Rådet skall med kvalificerad majoritet på rekommendation av kommissionen utarbeta ett utkast till allmänna riktlinjer för medlemsstaternas och gemenskapens ekonomiska politik och rapportera sina resultat till Europeiska rådet.

Europeiska rådet skall på grundval av rådets rapport diskutera en slutsats angående de allmänna riktlinjerna för medlemsstaternas och gemenskapens ekonomiska politik.

På grundval av denna slutsats skall rådet med kvalificerad majoritet anta en rekommendation som anger dessa allmänna riktlinjer. Rådet skall underrätta Europaparlamentet om sin rekommendation.

3. För att säkerställa en fastare samordning av den ekonomiska politiken och en varaktig konvergens mellan medlemsstaternas ekonomiska utfall skall rådet på grundval av rapporter från kommissionen övervaka den ekonomiska utvecklingen i varje medlemsstat och inom gemenskapen samt den ekonomiska politikens överensstämmelse med de allmänna riktlinjer som avses i punkt 2, och regelbundet göra en samlad bedömning.

För denna multilaterala övervakning skall medlemsstaterna lämna uppgifter till kommissionen om viktiga åtgärder som de har vidtagit inom ramen för sin ekonomiska politik och andra upplysningar som de anser nödvändiga.

4. Visar det sig inom ramen för för-

farandet enligt punkt 3 att en medlemsstats ekonomiska politik inte är förenlig med de allmänna riktlinjer som avses i punkt 2 eller att det finns risk för att denna politik kan äventyra den ekonomiska och monetära unionens funktion, kan rådet med kvalificerad majoritet på rekommendation av kommissionen lämna den berörda medlemsstaten de rekommendationer som behövs. Rådet kan med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen besluta att offentliggöra sina rekommendationer.

Rådets ordförande och kommissionen skall rapportera till Europaparlamentet om resultaten av den multilaterala övervakningen. Rådets ordförande kan anmodas att framträda inför den behöriga kommittén hos Europaparlamentet, om rådet har offentliggjort sina rekommendationer.

5. Rådet kan enligt förfarandet i artikel 189 c anta närmare föreskrifter om det multilaterala övervakningsförfarande som avses i punkterna 3 och 4 i denna artikel.

Artikel 103 a

1. Utan att det påverkar tillämpningen av andra förfaranden som föreskrivs i detta fördrag kan rådet enhälligt på förslag av kommissionen besluta om lämpliga åtgärder med hänsyn till det ekonomiska läget, särskilt om det uppstår allvarliga försörjningsproblem i fråga om vissa varor.

2. Om en medlemsstat har svårigheter eller allvarligt hotas av stora svårigheter till följd av osedvanliga händelser utanför dess kontroll, kan rådet genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen på vissa villkor bevilja den berörda medlemsstaten ekonomiskt bistånd från gemenskapen. Om svårigheterna har orsakats av naturkatastrofer skall rådet besluta med kvalificerad majoritet. Rådets ordförande skall underrätta Europaparlamentet om beslutet.

Artikel 104

1. Det är förbjudet för ECB och med-

lemsstaternas centralbanker (härefter kallade "nationella centralbanker") att ge gemenskapsinstitutioner eller gemenskapsorgan, centrala, regionala, lokala eller andra myndigheter, andra offentlig-rättsliga organ eller offentliga företag i medlemsstaterna rätt att övertrassera sina konton eller att ge dem andra former av krediter; detsamma gäller ECB:s och de nationella centralbankernas förvärv av skuldförbindelser direkt från dem.

2. Bestämmelserna i punkt 1 skall inte gälla offentligt ägda kreditinstitut; dessa skall behandlas av de nationella centralbankerna och ECB på samma sätt som privata kreditinstitut vad gäller tillförseln av centralbanksreserver.

Artikel 104 a

1. Varje åtgärd som ger gemenskapsinstitutioner eller gemenskapsorgan, centrala, regionala, lokala eller andra myndigheter, andra offentlig-rättsliga organ eller offentliga företag i medlemsstaterna en positiv särbehandling hos finansinstitute är förbjuden i den mån åtgärden inte är baserad på tillsynsmässiga hänsyn.

2. Rådet skall före den 1 januari 1994 enligt förfarandet i artikel 189 c fastställa definitioner för tillämpningen av det förbud som avses i punkt 1.

Artikel 104 b

1. Gemenskapen skall inte ansvara för eller åta sig förpliktelser som har ingåtts av centrala, regionala, lokala eller andra myndigheter, andra offentlig-rättsliga organ eller offentliga företag i en medlemsstat, dock utan att detta påverkar ömsesidiga finansiella garantier för det gemensamma genomförandet av ett visst projekt. En medlemsstat skall inte ansvara för eller åta sig förpliktelser som har ingåtts av centrala, regionala, lokala eller andra myndigheter, andra offentlig-rättsliga organ eller offentliga företag i en annan medlemsstat, dock utan att detta påverkar ömsesidiga finansiella garantier för det

gemensamma genomförandet av ett visst projekt.

2. Om det behövs, kan rådet enligt förfarandet i artikel 189 c fastställa definitioner för tillämpningen av de förbud som avses i artikel 104 och i denna artikel.

Artikel 104 c

1. Medlemsstaterna skall undvika alltför stora underskott i den offentliga sektorns finanser.

2. Kommissionen skall övervaka utvecklingen av budgetsituationen och den offentliga sektorns skuldsättning i medlemsstaterna i syfte att upptäcka allvarliga fel. Den skall särskilt undersöka om budgetdisciplin iaktas på grundval av följande två kriterier:

a) Huruvida andelen av det förväntade eller faktiska underskottet i den offentliga sektorns finanser i procent av bruttonationalprodukten överstiger ett visst referensvärde, såvida inte

— detta procenttal har minskat väsentligt och kontinuerligt och nått en nivå som ligger nära referensvärdet, eller

— referensvärdet endast undantagsvis och övergående överskrids och procenttalet fortfarande ligger nära referensvärdet.

b) Huruvida skuldsättningen i den offentliga sektorn i procent av bruttonationalprodukten överstiger ett visst referensvärde, såvida inte detta procenttal minskar i tillräcklig utsträckning och närmar sig referensvärdet i tillfredsställande takt.

Referensvärdena anges i det protokoll om förfarandet vid alltför stora underskott som är en bilaga till detta fördrag.

3. Om en medlemsstat inte uppfyller de krav som gäller enligt det ena av eller båda dessa kriterier, skall kommissionen utarbeta en rapport. I sin rapport skall

kommissionen även beakta huruvida den offentliga sektorns underskott överstiger utgifterna för de offentliga investeringarna samt alla övriga faktorer av betydelse, inbegripet medlemsstatens ekonomiska och budgetmässiga läge på medellång sikt.

Kommissionen kan också utarbeta en rapport även om kraven är uppfyllda enligt kriterierna, om den anser att det föreligger risk för ett alltför stort underskott i en medlemsstat.

4. Den kommitté som upprättas enligt artikel 109 c skall yttra sig över kommissionens rapport.

5. Om kommissionen anser att det föreligger eller kan uppstå ett alltför stort underskott i en medlemsstat, skall kommissionen avge ett yttrande till rådet.

6. Rådet skall med kvalificerad majoritet, på rekommendation av kommissionen och med beaktande av eventuella synpunkter från den berörda medlemsstaten, efter en allsidig bedömning avgöra om ett alltför stort underskott föreligger.

7. Om det enligt punkt 6 slås fast att ett alltför stort underskott föreligger, skall rådet ge rekommendationer till den berörda medlemsstaten i syfte att få denna situation att upphöra inom en viss tid. Om inte annat följer av bestämmelsen i punkt 8 skall sådana rekommendationer inte offentliggöras.

8. Om rådet finner att dess rekommendationer inte har medfört några effektiva åtgärder inom den fastställda tiden, får rådet offentliggöra rekommendationerna.

9. Om en medlemsstat även i fortsättningen underlåter att efterkomma rådets rekommendationer, kan rådet besluta att förelägga medlemsstaten att inom en fastställd tidsfrist vidta de åtgärder för att minska underskottet som rådet anser nödvändiga för att komma till rätta med situationen.

I sådana fall kan rådet begära att den berörda medlemsstaten inkommer med

rapporter enligt en fastställd tidsplan för att göra det möjligt att undersöka medlemsstatens anpassningssträvanden.

10. Den i artiklarna 169 och 170 angivna rätten att föra talan kan inte utövas med avseende på punkterna 1–9 i denna artikel.

11. Så länge en medlemsstat inte efterkommer ett beslut som har fattats enligt punkt 9, kan rådet allt efter omständigheterna besluta att tillämpa eller skärpa en eller flera av följande åtgärder:

- Att kräva att den berörda medlemsstaten offentliggör de ytterligare uppgifter som rådet närmare anger, innan medlemsstaten utger obligationer och andra värdepapper.
- Att anmoda Europeiska investeringsbanken att ompröva sin utlåningspolitik gentemot den berörda medlemsstaten.
- Att kräva att den berörda medlemsstaten räntelöst deponerar ett belopp av lämplig storlek hos gemenskapen, till dess att det alltför stora underskottet enligt rådets uppfattning har korrigerats.
- Att förelägga böter av lämplig storlek.

Rådets ordförande skall underrätta Europaparlamentet om de beslut som fattas.

12. Rådet skall upphäva samtliga eller vissa av sina beslut enligt punkterna 6–9 och 11, i den mån som det alltför stora underskottet i den berörda medlemsstaten enligt rådets uppfattning har korrigerats. Om rådet tidigare har offentliggjort rekommendationer skall det så snart ett beslut enligt punkt 8 har upphävts, avge en offentlig förklaring om att det inte längre föreligger ett alltför stort underskott i den berörda medlemsstaten.

13. När rådet fattar sådana beslut som avses i punkterna 7–9, 11 och 12 skall det besluta på rekommendation av kommis-

sionen med en majoritet av två tredjedelar av de enligt artikel 148.2 vägda rösterna för rådets medlemmar, dock utan att rösterna för den berörda medlemsstatens företrädare medräknas.

14. Protokollet om förfarandet vid alltför stora underskott, som är fogat till detta fördrag, innehåller ytterligare bestämmelser om genomförandet av det förfarande som beskrivs i denna artikel.

Rådet skall enhälligt, på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och ECB, anta lämpliga bestämmelser som därefter skall ersätta det nämnda protokollet.

Om inte annat följer av övriga bestämmelser i denna punkt skall rådet före den 1 januari 1994 med kvalificerad majoritet, på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet, fastställa närmare regler och definitioner för tillämpningen av bestämmelserna i det nämnda protokollet.

Kapitel 2

Monetär politik

Artikel 105

1. Huvudmålet för ECBS skall vara att upprätthålla prisstabilitet. Utan att åsidosätta detta mål skall ECBS stödja den allmänna ekonomiska politiken inom gemenskapen i syfte att bidra till att förverkliga gemenskapens mål enligt artikel 2. ECBS skall handla i överensstämmelse med principen om en öppen marknadsekonomi med fri konkurrens som främjar en effektiv resursfördelning, och iaktta de principer som anges i artikel 3 a.

2. ECBS:s grundläggande uppgifter skall vara att

- utforma och genomföra gemenskapens monetära politik,
- genomföra valutatransaktioner enligt bestämmelserna i artikel 109,

— inneha och förvalta medlemsstaternas officiella valutareserver,

— främja väl fungerande betalningssystem.

3. Punkt 2 tredje strecksatsen skall inte beröra medlemsstaternas regeringars innehav och förvaltning av rörelsemedel i utländsk valuta.

4. ECB skall höras

— om varje förslag till gemenskapsrättsakt inom ECB:s behörighetsområde,

— av nationella myndigheter om varje förslag till rättsregler inom ECB:s behörighetsområde, dock inom de ramar och på de villkor som fastställs av rådet enligt förfarandet i artikel 106.6.

ECB får i frågor inom sitt behörighetsområde avge yttranden till behöriga institutioner eller organ inom gemenskapen eller till nationella myndigheter.

5. ECBS skall medverka till att de behöriga myndigheterna smidigt kan genomföra sin politik när det gäller tillsyn över kreditinstitut och det finansiella systemets stabilitet.

6. Rådet får genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen, efter att ha hört ECB och med Europaparlamentets samtycke tilldela ECB särskilda uppgifter i samband med tillsynen över kreditinstitut och andra finansinstitut med undantag av försäkringsföretag.

Artikel 105 a

1. ECB skall ha ensamrätt att tillåta sedelutgivning inom gemenskapen. ECB och de nationella centralbankerna får ge ut sedlar. Endast sedlar som ges ut av ECB och de nationella centralbankerna skall vara lagliga betalningsmedel inom gemenskapen.

2. Medlemsstaterna får ge ut mynt i den

omfattning som godkänns av ECB. Rådet får enligt förfarandet i artikel 189 c och efter att ha hört ECB vidta åtgärder för att harmonisera valörerna och de tekniska specifikationerna för alla mynt som skall sättas i omlopp, i den utsträckning som detta är nödvändigt för att säkerställa myntens smidiga omlopp inom gemenskapen.

Artikel 106

1. ECBS skall bestå av ECB och de nationella centralbankerna.

2. ECB skall vara en juridisk person.

3. ECBS skall ledas av ECB:s beslutande organ, som skall vara ECB-rådet och direktionen.

4. ECBS-stadgan är intagen i ett protokoll som är fogat till detta fördrag.

5. Artiklarna 5.1, 5.2, 5.3, 17, 18, 19.1, 22, 23, 24, 26, 32.2, 32.3, 32.4, 32.6, 33.1 a och 36 i ECBS-stadgan kan rådet ändra, antingen genom beslut med kvalificerad majoritet på rekommendation av ECB och efter att ha hört kommissionen eller genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen och efter att ha hört ECB. I båda fallen krävs Europaparlamentets samtycke.

6. Rådet skall genom beslut med kvalificerad majoritet, antingen på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och ECB eller på rekommendation av ECB och efter att ha hört Europaparlamentet och kommissionen, anta de bestämmelser som avses i artiklarna 4, 5.4, 19.2, 20, 28.1, 29.2, 30.4 och 34.3 i ECBS-stadgan.

Artikel 107

Då de utövar de befogenheter och fullgör de uppgifter och skyldigheter som har tilldelats dem genom detta fördrag och ECBS-stadgan skall varken ECB eller någon nationell centralbank eller

någon medlem av deras beslutande organ begära eller ta emot instruktioner från gemenskapsinstitutioner eller gemenskapsorgan, från medlemsstaternas regeringar eller från något annat organ. Gemenskapsinstitutionerna, gemenskapsorganen och medlemsstaternas regeringar förbinder sig att respektera denna princip och att inte söka påverka medlemmarna av ECB:s eller de nationella centralbankernas beslutande organ när de fullgör sina uppgifter.

Artikel 108

Senast då ECBS upprättas skall varje medlemsstat säkerställa att dess nationella lagstiftning, inbegripet stadgan för dess nationella centralbank, är förenlig med detta fördrag och ECBS-stadgan.

Artikel 108 a

1. För att fullgöra de uppgifter som har anförtrotts ECBS skall ECB i enlighet med bestämmelserna i detta fördrag och på de villkor som anges i ECBS-stadgan

- utfärda förordningar i den utsträckning som behövs för att genomföra de uppgifter som anges i artikel 3.1 första strecksatsen, artiklarna 19.1, 22 eller 25.2 i ECBS-stadgan samt i de fall som skall anges i de rättsakter från rådet som avses i artikel 106.6,
- fatta de beslut som behövs för att fullgöra de uppgifter som har anförtrotts ECBS genom detta fördrag och ECBS-stadgan,
- avge rekommendationer och yttranden.

2. En förordning skall ha allmän giltighet. Den skall till alla delar vara bindande och direkt tillämplig i varje medlemsstat.

Rekommendationer och yttranden skall inte vara bindande.

Ett beslut skall till alla delar vara bindande för dem som det är riktat till.

Artiklarna 190—192 skall tillämpas på ECB:s förordningar och beslut.

ECB kan besluta att offentliggöra sina beslut, rekommendationer och yttranden.

3. Inom de gränser och på de villkor som fastställs av rådet enligt förfarandet i artikel 106.6 skall ECB ha rätt att förelägga företag böter eller viten om de inte uppfyller sina förpliktelser enligt ECB:s förordningar och beslut.

Artikel 109

1. Med avvikelse från artikel 228 får rådet genom enhälligt beslut — på rekommendation av ECB eller kommissionen, efter att ha hört ECB för att söka uppnå enighet i överensstämmelse med målet om prisstabilitet och efter att ha hört Europaparlamentet samt enligt det i punkt 3 angivna förfarandet för beslut om den ordning som nämns där — ingå formella avtal om ett växelkurssystem för ecun i förhållande till valutor i tredje land. Rådet får, genom beslut med kvalificerad majoritet på rekommendation av ECB eller kommissionen och efter att ha hört ECB för att söka uppnå enighet i överensstämmelse med målet om prisstabilitet, anta, ändra eller upphäva centralkurser för ecun inom växelkurssystemet. Rådets ordförande skall underrätta Europaparlamentet om centralkurser för ecun antas, ändras eller upphävs.

2. I avsaknad av ett växelkurssystem i förhållande till en eller flera valutor i tredje land enligt punkt 1 får rådet genom beslut med kvalificerad majoritet, antingen på rekommendation av kommissionen och efter att ha hört ECB eller på rekommendation av ECB, utarbeta allmänna riktlinjer för valutapolitiken i förhållande till dessa valutor. Dessa allmänna riktlinjer skall inte påverka huvudmålet för ECBS som är att upprätthålla prisstabilitet.

3. Om gemenskapen behöver föra förhandlingar om avtal angående monetära frågor eller växelkursfrågor med en eller

flera stater eller internationella organisationer skall rådet, med avvikelse från artikel 228, med kvalificerad majoritet på rekommendation av kommissionen och efter att ha hört ECB besluta om en ordning för förhandlingarna och för hur sådana avtal skall ingås. Denna ordning skall säkerställa att gemenskapen uttrycker en gemensam ståndpunkt. Kommissionen skall i full omfattning medverka vid förhandlingarna.

Avtal som ingås enligt denna punkt skall vara bindande för gemenskapens institutioner, ECB och medlemsstaterna.

4. Om inte annat följer av punkt 1 skall rådet, på förslag av kommissionen och efter att ha hört ECB, med kvalificerad majoritet besluta om gemenskapens ståndpunkt på internationell nivå när det gäller frågor av särskild betydelse för den ekonomiska och monetära unionen och enhälligt besluta om hur denna skall företrädas, med iakttagande av den befogenhetsfördelning som anges i artiklarna 103 och 105.

5. Med förbehåll för gemenskapens befogenheter och gemenskapsavtal om den ekonomiska och monetära unionen, får medlemsstaterna föra förhandlingar i internationella organ och ingå internationella avtal.

Kapitel 3

Institutionella bestämmelser

Artikel 109 a

1. ECB-rådet skall bestå av ECB:s direktionsledamöter samt cheferna för de nationella centralbankerna.
2. a) Direktionen skall bestå av ordföranden, vice ordföranden och fyra andra ledamöter.
- b) Ordföranden, vice ordföranden och de övriga direktionsledamöterna skall på rekommendation av rådet, som skall ha hört Europaparlamentet och ECB-rådet, utses genom överenskommelse mellan medlemsstaternas regeringar på stats- eller regeringschefsnivå bland personer vars auktoritet och yrkeserfarenhet inom den finansiella sektorn är allmänt erkända.

Deras mandattid är åtta år; mandatet kan inte förnyas.

Endast medborgare i medlemsstaterna får vara direktionsledamöter.

Artikel 109 b

1. Rådets ordförande och en ledamot av kommissionen får delta utan rösträtt i ECB-rådets sammanträden.

Rådets ordförande får lägga fram förslag för behandling i ECB-rådet.

2. ECB:s ordförande skall inbjudas att delta i rådets sammanträden när rådet behandlar frågor som rör mål och uppgifter för ECBS.

3. ECB skall till Europaparlamentet, rådet och kommissionen samt till Europeiska rådet överlämna en årsrapport om verksamheten inom ECBS och om den monetära politiken under det föregående och det innevarande året. ECB:s ordförande skall lägga fram denna rapport för rådet och Europaparlamentet, som kan hålla en allmän debatt på grundval av rapporten.

ECB:s ordförande och övriga direktionsledamöter kan på begäran av Europaparlamentet eller på eget initiativ höras av Europaparlamentets behöriga kommittéer.

Artikel 109 c

1. För att främja samordningen av medlemsstaternas politik i den utsträckning som är nödvändig för den inre marknadens funktion upprättas härmed en monetär kommitté med rådgivande ställning.

Denna kommitté skall ha till uppgift att

- följa den monetära och finansiella situationen i medlemsstaterna och inom gemenskapen samt medlemsstaternas allmänna betalningssystem och regelbundet rapportera om detta till rådet och kommissionen,
- på begäran av rådet eller kommissionen eller på eget initiativ avge yttranden till dessa institutioner,
- utan att det påverkar tillämpningen av artikel 151 medverka vid förberedelsen av rådets arbete enligt artiklarna 73 f, 73 g, 103.2–5, 103 a, 104 a, 104 b, 104 c, 109 e.2, 109 f.6, 109 h, 109 i, 109 j.2 och 109 k.1,
- minst en gång om året granska situationen i fråga om kapitalrörelser och friheten att utföra betalningar mot bakgrund av tillämpningen av detta fördrag och av rådets åtgärder; granskningen skall omfatta alla åtgärder som avser kapitalrörelser och betalningar; kommittén skall rapportera till kommissionen och rådet om resultatet av denna granskning.

Varje medlemsstat och kommissionen skall var för sig utse två medlemmar av Monetära kommittén.

2. När den tredje etappen börjar skall en ekonomisk och finansiell kommitté upprättas. Den monetära kommitté som föreskrivs i punkt 1 skall upplösas.

Ekonomiska och finansiella kommittén skall ha till uppgift att

- på begäran av rådet eller kommissionen eller på eget initiativ avge yttranden till dessa institutioner,
- följa den ekonomiska och finansiella situationen i medlemsstaterna och inom gemenskapen och regelbundet rapportera om detta till rådet och kommissionen, särskilt i fråga om finansiella relationer med tredje land och internationella institutioner,
- utan att det påverkar tillämpningen av

artikel 151 medverka vid förberedelsen av rådets arbete enligt artiklarna 73 f, 73 g, 103.2–5, 103 a, 104 a, 104 b, 104 c, 105.6, 105 a.2, 106.5 och 106.6, 109, 109 h, 109 i.2 och 109 i.3, 109 k.2, 109 l.4 och 109 l.5 och utföra andra rådgivande och förberedande uppgifter på uppdrag av rådet,

- minst en gång om året granska situationen i fråga om kapitalrörelser och friheten att utföra betalningar mot bakgrund av tillämpningen av detta fördrag och av rådets åtgärder; granskningen skall omfatta alla åtgärder som avser kapitalrörelser och betalningar; kommittén skall rapportera till kommissionen och rådet om resultatet av denna granskning.

Varje medlemsstat, kommissionen och ECB skall var för sig utse högst två medlemmar av kommittén.

3. Rådet skall med kvalificerad majoritet, på förslag av kommissionen och efter att ha hört ECB och den kommitté som avses i denna artikel, fastställa närmare bestämmelser om sammansättningen av Ekonomiska och finansiella kommittén. Rådets ordförande skall underrätta Europaparlamentet om sådana beslut.

4. Utöver de uppgifter som anges i punkt 2 skall kommittén, om och så länge som det finns medlemsstater som omfattas av undantag enligt artiklarna 109 k och 109 l, följa den monetära och finansiella situationen och det allmänna betalningssystemet i dessa medlemsstater och regelbundet rapportera om detta till rådet och kommissionen.

Artikel 109 d

I frågor som faller inom tillämpningsområdet för artiklarna 103.4, 104 c med undantag av punkt 14, 109, 109 j, 109 k, 109 l.4 och 109 l.5, kan rådet eller en medlemsstat anmoda kommissionen att lägga fram en rekommendation eller ett förslag, allt efter omständigheterna. Kommissionen skall behandla en sådan begär-

an och utan dröjsmål förelägga rådet sina slutsatser.

Kapitel 4

Övergångsbestämmelser

Artikel 109 e

1. Den andra etappen för att förverkliga den ekonomiska och monetära unionen skall börja den 1 januari 1994.

2. Före den dagen

a) skall varje medlemsstat

— vid behov vidta lämpliga åtgärder för att rätta sig efter de förbud som anges i artikel 73 b, dock utan att det påverkar tillämpningen av artikel 73 e, och i artiklarna 104 och 104 a.1,

— om det behövs för att möjliggöra den bedömning som avses i b, anta fleråriga program avsedda att säkerställa den varaktiga konvergens som är nödvändig för genomförandet av den ekonomiska och monetära unionen, särskilt med hänsyn till prisstabilitet och sunda offentliga finanser,

b) skall rådet på grundval av en rapport från kommissionen bedöma de framsteg som har gjorts i fråga om ekonomisk och monetär konvergens, särskilt i fråga om prisstabilitet och sunda offentliga finanser, samt de framsteg som har gjorts i fråga om att genomföra gemenskapslagstiftningen om den inre marknaden.

3. Bestämmelserna i artiklarna 104, 104 a.1, 104 b.1 och 104 c med undantag av punkterna 1, 9, 11 och 14 skall tillämpas från början av den andra etappen.

Bestämmelserna i artiklarna 103 a.2, 104 c.1, 104 c.9, 104 c.11, 105, 105 a,

107, 109, 109 a, 109 b, 109 c.2 och 109 c.4 skall tillämpas från början av den tredje etappen.

4. Under den andra etappen skall medlemsstaterna sträva efter att undvika alltför stora underskott i den offentliga sektorns finanser.

5. Under den andra etappen skall i förekommande fall varje medlemsstat i enlighet med artikel 108 inleda det förfarande som leder till oberoende för dess centralbank.

Artikel 109 f

1. När den andra etappen börjar skall ett europeiskt monetärt institut (härefter kallat EMI) upprättas och börja sin verksamhet; EMI skall vara en juridisk person samt ledas och förvaltas av ett råd som består av en ordförande och de nationella centralbankscheferna, av vilka en skall vara vice ordförande.

Ordföranden skall utses genom överenskommelse på stats- eller regeringschefsnivå mellan medlemsstaternas regeringar på rekommendation antingen av kommittén för medlemsstaternas centralbankschefer (härefter kallad Centralbankschefskommittén) eller av EMI:s råd och efter samråd med Europaparlamentet och rådet. Ordföranden skall utses bland personer vilkas auktoritet och yrkeserfarenhet inom den finansiella sektorn är allmänt erkända. Endast medborgare i medlemsstaterna får vara ordförande för EMI. EMI:s råd skall utse vice ordföranden.

EMI:s stadga fastställs i ett protokoll som är fogat till detta fördrag.

Centralbankschefskommittén skall upplösas när den andra etappen börjar.

2. EMI skall

— stärka samarbetet mellan de nationella centralbankerna,

— stärka samordningen av medlemsstaternas monetära politik med målet att säkerställa prisstabilitet,

- övervaka Europeiska monetära systemets funktion,
- samråda om frågor som ligger inom de nationella centralbankernas behörighet och som inverkar på finansinstitutens och de finansiella marknadernas stabilitet,
- överta de uppgifter som ankommer på Europeiska fonden för monetärt samarbete, vilken skall upplösas; närmare bestämmelser om upplösningen finns i EMI:s stadga,
- underlätta användningen av ecun och övervaka dess utveckling, inklusive att clearingsystemet för ecun fungerar smidigt.

3. Som förberedelse för den tredje etappen skall EMI

- förbereda de instrument och förfaranden som behövs för att en gemensam monetär politik skall kunna föras under den tredje etappen,
- främja, om det behövs, harmoniseringen av de regler och den praxis som gäller för insamling, sammanställning och distribution av statistik inom dess behörighetsområde,
- utarbeta regler för transaktioner och transfereringar som skall genomföras av de nationella centralbankerna inom ramen för ECBS,
- främja effektiviteten hos gränsöverskridande betalningar,
- övervaka de tekniska förberedelserna för att ge ut ecusedlar.

Senast den 31 december 1996 skall EMI precisera den reglementariska, organisatoriska och logistiska ram som är nödvändig för att ECBS skall kunna fullgöra sina uppgifter under den tredje etappen. Denna ram skall föreläggas ECB för beslut då ECB upprättas.

4. EMI får genom beslut med två tredjedels majoritet av ledamöterna av dess råd

- avge yttranden eller rekommendationer om den allmänna inriktningen av penning- och valutapolitiken i varje medlemsstat samt om åtgärder som har vidtagits i samband därmed,
- förelägga regeringarna och rådet yttranden eller rekommendationer om åtgärder som kan påverka den penning- och valutapolitiska situationen i gemenskapen och särskilt Europeiska monetära systemets funktion,
- avge rekommendationer till medlemsstaternas monetära myndigheter om hur deras monetära politik skall föras.

5. EMI får enhälligt besluta att offentliggöra sina yttranden och rekommendationer.

6. Rådet skall höra EMI om varje förslag till gemenskapsrättsakt inom dess behörighetsområde.

Inom de gränser och på de villkor som rådet fastställer genom beslut med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och EMI, skall medlemsstaternas myndigheter höra EMI om varje förslag till rättsregler inom dess behörighetsområde.

7. Rådet får genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och EMI tilldela EMI andra uppgifter för att förbereda den tredje etappen.

8. I de fall där ECB enligt detta fördrag skall ha en rådgivande funktion skall hänvisningar till ECB före dess upprättande avse EMI.

I de fall där EMI enligt detta fördrag skall ha en rådgivande funktion skall hänvisningar till EMI före den 1 januari 1994 avse Centralbankschefskommittén.

9. Under den andra etappen skall uttrycket "ECB" i artiklarna 173, 175, 176, 177, 180 och 215 avse EMI.

Artikel 109 g

Valutasammansättningen i ecukorgen skall inte ändras.

Från och med den tredje etappens början skall ecuns värde oåterkalleligen låsas i enlighet med artikel 109 l.4.

Artikel 109 h

1. Om en medlemsstat har svårigheter eller allvarligt hotas av svårigheter beträffande sin betalningsbalans, antingen som följd av en obalans i betalningsbalansen som helhet eller som följd av beskaffenheten av den valuta som staten förfogar över, och om sådana svårigheter är särskilt ägnade att äventyra den gemensamma marknadens funktion eller det gradvisa genomförandet av den gemensamma handelspolitiken, skall kommissionen genast undersöka situationen i den staten och de åtgärder som staten har vidtagit eller med anlitande av alla de medel som den förfogar över kan vidta enligt bestämmelserna i detta fördrag. Kommissionen skall ange vilka åtgärder som den rekommenderar staten att vidta.

Om åtgärder som vidtagits av en medlemsstat eller föreslagits av kommissionen inte visar sig vara tillräckliga för att avlägsna uppkomna eller hotande svårigheter, skall kommissionen efter att ha hört den kommitté som avses i artikel 109c rekommendera rådet att bevilja ömsesidigt bistånd och föreslå lämpliga former för detta.

Kommissionen skall regelbundet underrätta rådet om situationen och dess utveckling.

2. Rådet skall med kvalificerad majoritet besluta om sådant ömsesidigt bistånd; det skall anta direktiv eller fatta beslut som anger villkoren för och den närmare

utformningen av biståndet. Detta bistånd kan bestå av

- a) ett samordnat uppträdande mot eller inom andra internationella organisationer till vilka medlemsstaterna kan vända sig,
- b) nödvändiga åtgärder för att undvika omläggning av handeln när den stat som befinner sig i svårigheter upprätthåller eller återinför kvantitativa restriktioner gentemot tredje land,
- c) beviljande av begränsade krediter från andra medlemsstater, under förutsättning att dessa ger sitt samtycke.

3. Om ömsesidigt bistånd som kommissionen rekommenderat inte beviljas av rådet eller om beviljat ömsesidigt bistånd och vidtagna åtgärder är otillräckliga, skall kommissionen bemyndiga den stat som befinner sig i svårigheter att vidta skyddsåtgärder för vilka kommissionen skall fastställa villkoren och den närmare utformningen.

Rådet får med kvalificerad majoritet återkalla ett sådant bemyndigande eller ändra villkoren för och den närmare utformningen av skyddsåtgärderna.

4. Om inte annat följer av artikel 109 k.6, skall denna artikel upphöra att gälla när den tredje etappen börjar.

Artikel 109 i

1. Om en plötslig kris inträffar i fråga om betalningsbalansen och ett beslut enligt artikel 109 h.2 inte fattas omedelbart, får den berörda medlemsstaten av försiktighetsskäl vidta nödvändiga skyddsåtgärder. Sådana åtgärder skall medföra minsta möjliga störningar i den gemensamma marknadens funktion och får inte gå utöver vad som är helt nödvändigt för att avhjälpa de plötsligt uppkomna svårigheterna.

2. Kommissionen och övriga medlemsstater skall underrättas om dessa skyddsåtgärder senast vid den tidpunkt då de träder i kraft. Kommissionen får rekommendera rådet att bevilja ömsesidigt bistånd enligt artikel 109 h.

3. Rådet får, efter att ha inhämtat yttrande från kommissionen och efter att ha hört den kommitté som avses i artikel 109 c, med kvalificerad majoritet besluta att den berörda staten skall ändra, skjuta upp eller upphäva skyddsåtgärderna.

4. Om inte annat följer av artikel 109 k.6, skall denna artikel upphöra att gälla när den tredje etappen börjar.

Artikel 109 j

1. Kommissionen och EMI skall rapportera till rådet om hur medlemsstaterna fullgör sina förpliktelser när det gäller att förverkliga den ekonomiska och monetära unionen. Dessa rapporter skall omfatta en granskning av i vilken utsträckning som varje medlemsstats nationella lagstiftning, inklusive stadgan för dess centralbank, är förenlig med artiklarna 107 och 108 i detta fördrag och med ECBS-stadgan. I rapporterna skall också granskas om en hög grad av varaktig konvergens har uppnåtts; detta skall ske genom en analys av i vad mån varje medlemsstat har uppfyllt följande kriterier:

- En hög grad av prisstabilitet; detta skall framgå av att inflationstakten ligger nära den i de, högst tre medlemsstater som har uppnått de bästa resultaten i fråga om prisstabilitet.
- En hållbar finansiell ställning för den offentliga sektorn; detta skall framgå av att den offentliga sektorns finanser inte uppvisar ett alltför stort underskott enligt bestämmelserna i artikel 104 c.6.
- Ett iakttagande av det normala fluktuationsutrymmet enligt Europeiska monetära systemets växelkursmekanism under minst två år utan devalvering i förhållande till någon annan medlemsstats valuta.
- En varaktighet i den konvergens som medlemsstaten har uppnått och i dess deltagande i Europeiska monetära systemets växelkursmekanism, såsom det

kommer till uttryck i den långfristiga räntenivån.

De fyra kriterier som nämns i denna punkt och de tider under vilka de skall uppfyllas, anges närmare i ett protokoll som är fogat till detta fördrag. Kommissionens och EMI:s rapporter skall också beakta ecuns utveckling, resultaten av marknadsintegrationen, situationen för och utvecklingen av bytesbalansen samt utvecklingen av enhetsarbetskostnader och andra prisindex.

2. På grundval av dessa rapporter skall rådet, genom beslut med kvalificerad majoritet på rekommendation av kommissionen, bedöma

- om varje enskild medlemsstat uppfyller de nödvändiga villkoren för införande av en gemensam valuta,
- om en majoritet av medlemsstaterna uppfyller de nödvändiga villkoren för införande av en gemensam valuta,

och i form av en rekommendation meddela resultaten till rådet som skall sammanträda på stats- eller regeringschefsnivå. Europaparlamentet skall höras och yttra sig till rådet i dess sammansättning på stats- eller regeringschefsnivå.

3. Med beaktande av de rapporter som avses i punkt 1 och det yttrande från Europaparlamentet som avses i punkt 2 skall rådet, som skall sammanträda på stats- eller regeringschefsnivå, med kvalificerad majoritet och senast den 31 december 1996

- på grundval av rådets rekommendationer enligt punkt 2 besluta i frågan om en majoritet av medlemsstaterna uppfyller de nödvändiga villkoren för införande av en gemensam valuta,
- besluta i frågan om det är ändamålsenligt för gemenskapen att gå över till den tredje etappen,

och, om så är fallet,

- fastställa den tidpunkt då den tredje etappen skall börja.

4. Om den tidpunkt då den tredje etappen skall börja inte har fastställts vid utgången av år 1997, skall den tredje etappen börja den 1 januari 1999. Före den 1 juli 1998 skall rådet, som skall sammanträda på stats- och regeringschefs nivå — efter det att det förfarande som anges i punkterna 1 och 2 med undantag av punkt 2 andra strecksatsen på nytt har iakttagits — med beaktande av de rapporter som avses i punkt 1 och Europaparlamentets yttrande, genom beslut med kvalificerad majoritet och på grundval av rådets rekommendationer enligt punkt 2 bekräfta vilka medlemsstater som uppfyller de nödvändiga villkoren för införande av en gemensam valuta.

Artikel 109 k

1. Om tidpunkten har bestämts enligt artikel 109 j.3, skall rådet på grundval av sina rekommendationer enligt artikel 109 j.2 med kvalificerad majoritet på rekommendation av kommissionen besluta i frågan om några och i så fall vilka medlemsstater som skall ges undantag enligt punkt 3 i den här artikeln. Sådana medlemsstater skall i detta fördrag betecknas som "medlemsstater med undantag".

Om rådet har bekräftat vilka medlemsstater som uppfyller de nödvändiga villkoren för införandet av en gemensam valuta i enlighet med artikel 109 j.4, skall de medlemsstater som inte uppfyller villkoren ges undantag enligt punkt 3 i den här artikeln. Sådana medlemsstater skall i detta fördrag betecknas som "medlemsstater med undantag".

2. Minst en gång vartannat år eller på begäran av en medlemsstat med undantag skall kommissionen och ECB rapportera till rådet enligt förfarandet i artikel 109 j.1. Efter att ha hört Europaparlamentet och efter överläggningar i rådet, som skall sammanträda på stats- eller regeringschefs nivå, skall rådet med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen besluta om vilka medlemsstater med undantag som uppfyller de nödvändiga

ga villkoren på grundval av kriterierna i artikel 109 j. 1 samt upphäva de berörda medlemsstaternas undantag.

3. Ett undantag enligt punkt 1 skall innebära att följande artiklar inte skall tillämpas på den berörda medlemsstaten, nämligen artiklarna 104 c.9, 104 c.11, 105.1—3, 105.5, 105 a, 108 a, 109 och 109 a.2 b. Kapitel IX i ECBS-stadgan innehåller bestämmelser om att en sådan medlemsstat och dess nationella centralbank skall undantas från rättigheter och skyldigheter inom ramen för ECBS.

4. Med "medlemsstater" i artiklarna 105.1—3, 105 a, 108 a, 109 och 109 a.2 b avses "medlemsstater utan undantag".

5. Medlemsstater med undantag får inte utöva rösträtt vid beslut av rådet enligt de artiklar i detta fördrag som nämns i punkt 3. I dessa fall skall med avvikelse från artiklarna 148 och 189 a.1 som kvalificerad majoritet gälla två tredjedelar av de enligt artikel 148.2 vägda rösterna som avges av företrädarna för medlemsstater utan undantag. Enhällighet mellan dessa medlemsstater fordras för en rättsakt som kräver enhällighet.

6. Artiklarna 109 h och 109 i skall fortsätta att tillämpas på medlemsstater med undantag.

Artikel 109 l

1. Omedelbart efter det att beslutet om tidpunkten för början av den tredje etappen har fattats i enlighet med artikel 109 j.3 eller i förekommande fall omedelbart efter den 1 juli 1998

— skall rådet anta de bestämmelser som avses i artikel 106.6,

— skall regeringarna i medlemsstaterna utan undantag enligt förfarandet i artikel 50 i ECBS-stadgan utse ordföranden, vice ordföranden och de övriga ledamöterna i ECB:s direktion. Om det finns medlemsstater med undantag får antalet ledamöter i direk-

tionen vara lägre än det som anges i artikel 11.1 i ECBS-stadgan, dock skall det under inga omständigheter vara lägre än fyra.

Så snart direktionen har utsetts skall ECBS och ECB upprättas och förbereda sig på att starta sin verksamhet i full omfattning enligt detta fördrag och ECBS-stadgan. De skall utöva sina befogenheter fullt ut från och med den första dagen av den tredje etappen.

2. Så snart ECB har upprättats skall ECB, om det behövs, överta EMI:s uppgifter. När ECB har upprättats skall EMI träda i likvidation; närmare bestämmelser om likvidationen finns i stadgan för EMI.

3. Om och så länge som det finns medlemsstater med undantag och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 106.3 i detta fördrag, skall det allmänna råd för ECB som avses i artikel 45 i ECBS-stadgan upprättas som ECB:s tredje beslutande organ.

4. Den dag då den tredje etappen börjar skall rådet genom enhälligt beslut av medlemsstaterna utan undantag, på förslag av kommissionen och efter att ha hört ECB, fastställa de omräkningskurser till vilka deras valutor oåterkalleligen skall läsas och den oåterkalleligen låsta kurs till vilken ecun skall ersätta dessa valutor; ecun skall därmed bli en självständig valuta. Denna åtgärd skall inte i sig ändra ecuns externa värde. Rådet skall enligt samma förfarande även vidta de övriga åtgärder som behövs för att snabbt införa ecun som dessa medlemsstaters gemensamma valuta.

5. Om beslut fattas enligt förfarandet i artikel 109 k.2 om att upphäva ett undantag skall rådet genom enhälligt beslut av medlemsstaterna utan undantag och den berörda medlemsstaten, på förslag av kommissionen och efter att ha hört ECB, fastställa den kurs till vilken ecun skall ersätta den berörda medlemsstatens valuta samt vidta de övriga åtgärder som behövs för att införa ecun som enda valuta i den berörda medlemsstaten.

Artikel 109 m

1. Fram till början av den tredje etappen skall varje medlemsstat behandla sin valutapolitik som en fråga av gemensamt intresse. Därvid skall medlemsstaterna ta hänsyn till erfarenheterna från samarbetet inom ramen för Europeiska monetära systemet (EMS) och från utvecklingen av ecun samt beakta gällande befogenheter på detta område.

2. Från och med början av den tredje etappen och så länge som någon medlemsstat omfattas av undantag skall punkt 1 tillämpas på den medlemsstatens valutapolitik."

26) I tredje delen avdelning II skall rubriken till kapitel 4 ersättas med följande:

"AVDELNING VII

GEMENSAM HANDELSPOLITIK"

27) Artikel 111 skall upphöra att gälla.

28) Artikel 113 skall ersättas med följande:

"Artikel 113

1. Den gemensamma handelspolitiken skall grundas på enhetliga principer, särskilt när det gäller att ändra tulltaxor, ingå tull- och handelsavtal, uppnå enhetlighet i fråga om liberaliseringsåtgärder, exportpolitik samt handelspolitiska skyddsåtgärder, inbegripet åtgärder vid dumpning och subventioner.

2. Kommissionen skall lägga fram förslag för rådet om hur den gemensamma handelspolitiken skall genomföras.

3. Behöver förhandlingar om avtal föras med en eller flera stater eller internationella organisationer, skall kommissionen förelägga rådet rekommendationer och rådet bemyndiga kommissionen att inleda nödvändiga förhandlingar.

Inom ramen för de direktiv som rådet får utfärda skall kommissionen föra förhand-

lingarna i samråd med en särskild kommitté, som utsetts av rådet för att biträda kommissionen i denna uppgift.

De relevanta bestämmelserna i artikel 228 skall tillämpas.

4. När rådet utövar sina befogenheter enligt denna artikel, skall det besluta med kvalificerad majoritet."

29) Artikel 114 skall upphöra att gälla.

30) Artikel 115 skall ersättas med följande:

"Artikel 115

För att säkerställa att genomförandet av de handelspolitiska åtgärder som medlemsstaterna vidtagit i överensstämmelse med detta fördrag inte hindras genom omläggning av handeln, eller när olikheter i dessa åtgärder leder till ekonomiska svårigheter i en eller flera medlemsstater, skall kommissionen lämna rekommendationer om metoderna för det samarbete som krävs mellan medlemsstaterna. Om detta inte är tillräckligt skall kommissionen bemyndiga medlemsstaterna att vidta nödvändiga skyddsåtgärder, för vilka den skall fastställa villkoren och den närmare utformningen.

I brådskande fall skall medlemsstaterna begära kommissionens bemyndigande att själva vidta nödvändiga åtgärder; kommissionen skall besluta så snart som möjligt och de berörda medlemsstaterna skall därefter underrätta övriga medlemsstater om åtgärderna. Kommissionen får när som helst besluta att medlemsstaterna skall ändra eller upphäva åtgärderna.

I första hand skall sådana åtgärder väljas som medför minsta möjliga störningar i den gemensamma marknadens funktion."

31) Artikel 116 skall upphöra att gälla.

32) I tredje delen skall rubriken till avdelning III ersättas med följande:

"AVDELNING VIII

*SOCIALPOLITIK, UTBILDNING,
YRKESUTBILDNING OCH UNGDOMS-
FRÅGOR"*

33) Artikel 118 a.2 första stycket skall ersättas med följande:

"2. För att medverka till att de mål som anges i punkt 1 uppnås skall rådet enligt förfarandet i artikel 189 c och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén genom direktiv anta minimikrav, som skall genomföras gradvis, varvid hänsyn skall tas till rådande förhållanden och tekniska bestämmelser i var och en av medlemsstaterna."

34) Artikel 123 skall ersättas med följande:

"Artikel 123

För att förbättra arbetstagarnas sysselsättningsmöjligheter på den inre marknaden och på så sätt bidra till en höjning av levnadsstandarden skall en europeisk socialfond upprättas enligt nedannämnda bestämmelser; den skall ha till uppgift att inom gemenskapen främja möjligheterna till sysselsättning och arbetstagarnas geografiska och yrkesmässiga rörlighet samt att underlätta deras anpassning till förändringar inom industrin och i produktionssystemen, särskilt genom yrkesutbildning och omskolning."

35) Artikel 125 skall ersättas med följande:

"Artikel 125

Rådet skall enligt förfarandet i artikel 189 c och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén besluta om genomförandebestämmelser för Europeiska socialfonden."

36) Artiklarna 126—128 skall ersättas med följande:

"Kapitel 3

Utbildning, yrkesutbildning och ungdomsfrågor

Artikel 126

1. Gemenskapen skall bidra till utvecklingen av en utbildning av god kvalitet genom att främja samarbetet mellan medlemsstaterna och genom att vid behov stödja och komplettera deras insatser, samtidigt som gemenskapen fullt ut skall respektera medlemsstaternas ansvar för undervisningens innehåll och utbildningssystemens organisation samt medlemsstaternas kulturella och språkliga mångfald.

2. Målen för gemenskapens insatser skall vara att

- utveckla den europeiska dimensionen inom utbildningen, särskilt genom undervisning i och spridning av medlemsstaternas språk,
- främja rörligheten för studerande och lärare, bl.a. genom att verka för ett akademiskt erkännande av examensbevis och studietider,
- främja samarbete mellan utbildningsanstalter,
- utveckla informations- och erfarenhetsutbyte i frågor som är gemensamma för medlemsstaternas utbildningssystem,
- främja utvecklingen av ungdoms- och ungdomsledarutbyte,
- främja utvecklingen av distansundervisning.

3. Gemenskapen och medlemsstaterna skall främja samarbetet med tredje land och behöriga internationella organisationer på utbildningsområdet, särskilt Europarådet.

4. För att bidra till att de mål som anges i denna artikel uppnås, skall rådet

- enligt förfarandet i artikel 189 b och

efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén besluta om stimulansåtgärder som dock inte får omfatta någon harmonisering av medlemsstaternas lagar eller andra författningar,

- genom beslut med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen anta rekommendationer.

Artikel 127

1. Gemenskapen skall genomföra en yrkesutbildningspolitik som skall understödja och komplettera medlemsstaternas insatser, samtidigt som gemenskapen fullt ut skall respektera medlemsstaternas ansvar för yrkesutbildningens innehåll och organisation.

2. Målen för gemenskapens insatser skall vara att

- underlätta anpassningen till industriella förändringar, särskilt genom yrkesutbildning och omskolning,
- förbättra den grundläggande och fortsatta yrkesutbildningen för att underlätta inträde och återinträde på arbetsmarknaden,
- underlätta tillträde till yrkesutbildning och främja rörligheten för yrkeslärare och för elever i sådan utbildning, särskilt de unga,
- stimulera samarbete i fråga om yrkesutbildning mellan undervisningsanstalter och företag,
- utveckla informations- och erfarenhetsutbyte i frågor som är gemensamma för medlemsstaternas yrkesutbildningssystem.

3. Gemenskapen och medlemsstaterna skall främja samarbetet med tredje land och behöriga internationella organisationer på yrkesutbildningens område.

4. Rådet skall enligt förfarandet i artikel

189 c och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén besluta om åtgärder för att bidra till att de mål som anges i denna artikel uppnås, dock utan att dessa åtgärder får omfatta någon harmonisering av medlemsstaternas lagar eller andra författningar.”

37) Följande text skall införas:

”AVDELNING IX

KULTUR

Artikel 128

1. Gemenskapen skall bidra till kulturens utveckling i medlemsstaterna med respekt för dessas nationella och regionala mångfald samtidigt som gemenskapen skall framhäva det gemensamma kulturarvet.

2. Gemenskapens insatser skall syfta till att främja samarbetet mellan medlemsstaterna och vid behov stödja och komplettera deras verksamhet när det gäller

— att förbättra kunskaperna om och att sprida de europeiska folkens kultur och historia,

— att bevara och skydda det kulturarv som har europeisk betydelse,

— icke-kommersiellt kulturutbyte,

— konstnärligt och litterärt skapande, även inom den audiovisuella sektorn.

3. Gemenskapen och medlemsstaterna skall främja samarbetet med tredje land och behöriga internationella organisationer på kulturområdet, särskilt Europarådet.

4. Gemenskapen skall beakta de kulturella aspekterna då den handlar enligt andra bestämmelser i detta fördrag.

5. För att bidra till att de mål som anges i denna artikel uppnås skall rådet

— enligt förfarandet i artikel 189 b och efter att ha hört Regionkommittén besluta om stimulansåtgärder som dock inte får omfatta någon harmonisering av medlemsstaternas lagar eller andra författningar; rådet skall besluta enhälligt under hela förfarandet enligt artikel 189 b,

— genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen anta rekommendationer.”

38) Avdelningarna IV, V, VI och VII skall ersättas med följande text:

”AVDELNING X

FOLKHÄLSA

Artikel 129

1. Gemenskapen skall bidra till att säkerställa en hög hälsoskyddsnivå för människor genom att främja samarbetet mellan medlemsstaterna och vid behov stödja deras insatser.

Gemenskapens insatser skall inriktas på att förebygga sjukdomar, särskilt de stora folksjukdomarna inklusive narkotikamisbruket, genom att främja forskning om deras orsaker och överföring samt hälsoupplysning och hälsoundervisning.

Hälsoskyddskraven skall ingå som ett led i gemenskapens övriga politik.

2. Medlemsstaterna skall i samverkan med kommissionen inbördes samordna sin politik och sina program på de områden som avses i punkt 1. Kommissionen kan i nära kontakt med medlemsstaterna ta lämpliga initiativ för att främja en sådan samordning.

3. Gemenskapen och medlemsstaterna skall främja samarbetet med tredje land och behöriga internationella organisationer på folkhälsans område.

4. För att bidra till att de mål som anges i denna artikel uppnås skall rådet

- enligt förfarandet i artikel 189 b och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén besluta om stimulansåtgärder som dock inte får omfatta någon harmonisering av medlemsstaternas lagar eller andra författningar,
- genom beslut med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen anta rekommendationer.

AVDELNING XI

KONSUMENTSKYDD

Artikel 129 a

1. Gemenskapen skall bidra till att en hög konsumentskyddsnivå uppnås genom

- a) åtgärder som beslutas enligt artikel 100 a inom ramen för förverkligandet av den inre marknaden,
- b) särskilda insatser som understöder och kompletterar medlemsstaternas politik för att skydda konsumenternas hälsa, säkerhet och ekonomiska intressen och ge god konsumentupplysning.

2. Rådet skall enligt förfarandet i artikel 189 b och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén besluta om de särskilda insatser som avses i punkt 1 b.

3. Insatser som beslutas enligt punkt 2 skall inte hindra någon medlemsstat från att upprätthålla eller införa strängare skyddsåtgärder. Sådana åtgärder måste vara förenliga med detta fördrag. Kommissionen skall underrättas om åtgärderna.

AVDELNING XII

TRANSEUROPEISKA NÄT

Artikel 129 b

1. För att medverka till att de mål som anges i artiklarna 7 a och 130 a uppnås

och för att göra det möjligt för unionsmedborgare, ekonomiska aktörer samt regionala och lokala samhällen att i full utsträckning utnyttja fördelarna med att skapa ett område utan inre gränser, skall gemenskapen bidra till att upprätta och utveckla transeuropeiska nät för infrastrukturerna inom transport-, telekommunikations- och energisektorerna.

2. Inom ramen för ett system med öppna och konkurrensutsatta marknader skall gemenskapens insatser inriktas på att främja de nationella nätens samtrafikförmåga och driftskompatibilitet samt tillträdet till sådana nät. Därvid skall särskild hänsyn tas till behovet av att förbinda öar, inlandsområden och randområden med gemenskapens centrala områden.

Artikel 129 c

1. För att förverkliga de mål som anges i artikel 129 b

- skall gemenskapen ställa upp en serie riktlinjer som omfattar mål, prioriteringar och huvudlinjer för de åtgärder som förutses när det gäller de

transeuropeiska näten; i dessa riktlinjer skall projekt av gemensamt intresse preciseras,

- skall gemenskapen genomföra de åtgärder som kan visa sig nödvändiga för att säkerställa nätens driftskompatibilitet, särskilt när det gäller teknisk standardisering,
- kan gemenskapen stödja medlemsstaternas ekonomiska satsningar på projekt av gemensamt intresse som finansieras av medlemsstaterna och som preciseras i de riktlinjer som avses i första strecksatsen, särskilt genom genomförbarhetsstudier, lånegarantier eller räntesubventioner; gemenskapen kan också genom den sammanhållningsfond som enligt artikel 130 d skall upprättas senast den 31 december 1993 bidra till finansieringen av särskilda infrastrukturprojekt på

transportområdet inom medlemsstaterna.

Vid gemenskapens insatser skall hänsyn tas till projektens potentiella ekonomiska livskraft.

2. I samverkan med kommissionen skall medlemsstaterna inbördes samordna den politik på nationell nivå som kan få väsentlig betydelse för att förverkliga de mål som anges i artikel 129 b. Kommissionen får i nära samarbete med medlemsstaterna ta lämpliga initiativ för att främja en sådan samordning.

3. Gemenskapen kan besluta om att samarbeta med tredje land för att främja projekt av gemensamt intresse och för att säkerställa nätens driftskompatibilitet.

Artikel 129 d

De riktlinjer som avses i artikel 129 c.1 skall antas av rådet som skall besluta enligt förfarandet i artikel 189 b och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén.

Riktlinjer och projekt av gemensamt intresse som angår en medlemsstats territorium kräver den berörda medlemsstatens godkännande.

Rådet skall enligt förfarandet i artikel 189c och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén besluta om de övriga åtgärder som anges i artikel 129 c.1.

AVDELNING XIII

INDUSTRI

Artikel 130

1. Gemenskapen och medlemsstaterna skall säkerställa att det finns nödvändiga förutsättningar för gemenskapsindustrins konkurrensförmåga.

För detta ändamål skall deras insatser, i

överensstämmelse med ett system av öppna och konkurrensutsatta marknader, inriktas på att

— påskynda industrins anpassning till strukturförändringar,

— främja en miljö som är gynnsam för initiativ och för utveckling av företag inom hela gemenskapen, särskilt i fråga om små och medelstora företag,

— främja en miljö som är gynnsam för samarbete mellan företag,

— främja ett bättre utnyttjande av de industriella möjligheter som skapas genom politiken inom sektorerna för innovation, forskning och teknisk utveckling.

2. I samverkan med kommissionen skall medlemsstaterna samråda inbördes och vid behov samordna sina insatser. Kommissionen får ta lämpliga initiativ för att främja en sådan samordning.

3. Gemenskapen skall bidra till att förverkliga de mål som anges i punkt 1 genom sin politik och verksamhet enligt andra bestämmelser i detta fördrag. Rådet får enhälligt, på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén, besluta om särskilda åtgärder för att stödja de insatser som görs av medlemsstaterna för att förverkliga de mål som anges i punkt 1.

Denna avdelning får inte utgöra en grund för gemenskapen att införa åtgärder som kan medföra att konkurrensen snedvrids.

AVDELNING XIV

EKONOMISK OCH SOCIAL SAMMANHÅLLNING

Artikel 130 a

För att främja en harmonisk utveckling

inom hela gemenskapen skall denna utveckla och fullfölja sin verksamhet för att stärka sin ekonomiska och sociala sammanhållning.

Gemenskapen skall särskilt sträva efter att minska skillnaderna mellan de olika regionernas utvecklingsnivåer och eftersläpningen i de minst gynnade regionerna, inbegripet landsbygdsområdena.

Artikel 130 b

Medlemsstaterna skall bedriva och samordna sin ekonomiska politik i syfte även att uppnå de mål som anges i artikel 130 a. Vid utformningen och genomförandet av gemenskapens politik och åtgärder och vid genomförandet av den inre marknaden skall de beakta målen i artikel 130a och bidra till att dessa uppnås. Gemenskapen skall även understödja strävandena att uppnå dessa mål genom de åtgärder som den vidtar genom strukturfonderna (utvecklingssektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, Europeiska socialfonden, Europeiska regionala utvecklingsfonden), Europeiska investeringsbanken och andra befintliga finansieringsorgan.

Kommissionen skall vart tredje år lägga fram en rapport för Europaparlamentet, rådet, Ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén om de framsteg som har gjorts för att uppnå ekonomisk och social sammanhållning och om hur de olika medel som anges i denna artikel har bidragit till detta. Denna rapport skall vid behov åtföljas av lämpliga förslag.

Om särskilda åtgärder behöver vidtas utanför fonderna och utan att det påverkar tillämpningen av de åtgärder som beslutas inom ramen för gemenskapens övriga politik, skall rådet enhälligt besluta om sådana särskilda åtgärder på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet, Ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén.

Artikel 130 c

Europeiska regionala utvecklingsfon-

dens syfte är att bistå med att avhjälpa de viktigaste regionala obalanserna i gemenskapen genom att delta i utvecklingen och den strukturella anpassningen av regioner som utvecklas långsammare samt i omstruktureringen av industriregioner på tillbakagång.

Artikel 130 d

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 130 e skall rådet genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen, med Europaparlamentets samtycke och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén fastställa strukturfondernas uppgifter, huvudmål och organisation, vilket kan omfatta en omgruppering av fonderna. Rådet skall enligt samma förfarande också fastställa de allmänna regler som skall tillämpas på fonderna och de bestämmelser som behövs för att säkerställa deras effektivitet och samordningen av fonderna med varandra och med andra befintliga finansieringsorgan.

Rådet skall enligt samma förfarande före den 31 december 1993 upprätta en sammanhållningsfond som skall lämna ekonomiska bidrag till projekt på miljöområdet och till transeuropeiska nät inom infrastrukturen på transportområdet.

Artikel 130 e

Rådet skall besluta om genomförandebestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden enligt förfarandet i artikel 189 c och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén.

I fråga om utvecklingssektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket samt Europeiska socialfonden skall artiklarna 43 och 125 fortfarande tillämpas.

AVDELNING XV

FORSKNING OCH TEKNISK
UTVECKLING

Artikel 130 f

1. Gemenskapen skall ha som mål att stärka den vetenskapliga och teknologiska grunden för gemenskapsindustrin, att främja utvecklingen av dennas internationella konkurrensförmåga och att underlätta alla forskningsinsatser som anses nödvändiga enligt andra kapitel i detta fördrag.

2. För att uppnå detta skall gemenskapen inom hela sitt område stimulera företag, inklusive små och medelstora företag, forskningscentra och universitet i deras insatser för forskning och teknisk utveckling av hög kvalitet; gemenskapen skall stödja deras ansträngningar att samarbeta med varandra, främst i syfte att möjliggöra för företagen att fullt ut utnyttja den inre marknadens möjligheter, och detta särskilt genom att skapa tillträde till de nationella offentliga upphandlingsmarknaderna, genom att fastställa gemensamma standarder samt genom att avlägsna rättsliga och fiskala hinder för samarbetet.

3. Alla gemenskapens åtgärder enligt detta fördrag inom forskning och teknisk utveckling, inklusive demonstrationsprojekt, skall beslutas och genomföras enligt bestämmelserna i denna avdelning.

Artikel 130 g

För att nå dessa mål skall gemenskapen som komplement till de verksamheter som bedrivs i medlemsstaterna

- a) genomföra program för forskning, teknisk utveckling och demonstration, varvid samarbete med och mellan företag, forskningscentra och universitet skall gynnas,
- b) främja samarbete på gemenskapsnivå med tredje land och internationella

organisationer inom området för forskning, teknisk utveckling och demonstration,

- c) sprida och fullt ut utnyttja resultaten av verksamheter rörande forskning, teknisk utveckling och demonstration på gemenskapsnivå,
- d) stimulera utbildning och rörlighet för forskare inom gemenskapen.

Artikel 130 h

1. Gemenskapen och medlemsstaterna skall samordna sin verksamhet inom forskning och teknisk utveckling för att säkerställa det inbördes sammanhanget mellan medlemsstaternas politik och gemenskapens politik.

2. I nära samarbete med medlemsstaterna får kommissionen ta alla lämpliga initiativ för att främja den samordning som avses i punkt 1.

Artikel 130 i

1. Ett flerårigt ramprogram som anger alla gemenskapens verksamheter skall antas av rådet som skall besluta enligt förfarandet i artikel 189 b och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén. Rådet skall besluta enhälligt under hela förfarandet enligt artikel 189 b.

Ramprogrammet skall

- fastställa de vetenskapliga och teknologiska mål som skall uppnås genom den verksamhet som anges i artikel 130 g samt de prioriteringar som skall gälla i detta sammanhang,
- ange huvudlinjerna för denna verksamhet,
- fastställa det högsta totalbeloppet och de närmare villkoren för gemenskapens finansiella deltagande i ramprogrammet samt de planerade verksamheternas andelar.

2. Ramprogrammet skall anpassas eller utökas efterhand som förhållandena ändras.

3. Ramprogrammet skall genomföras genom särskilda program som utvecklas inom varje verksamhet. I varje särskilt program skall fastställas de närmare villkoren för genomförandet, programmets längd och de medel som bedöms nödvändiga. Summan av de belopp som bedöms nödvändiga och som fastställs i de särskilda programmen får inte överstiga det högsta totalbelopp som har fastställts för ramprogrammet och för varje verksamhet.

4. Rådet skall anta de särskilda programmen med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén.

Artikel 130 j

För att genomföra det fleråriga ramprogrammet skall rådet

- fastställa regler för deltagande av företag, forskningscentra och universitet,
- fastställa regler för spridning av forskningsresultaten.

Artikel 130 k

Vid genomförandet av det fleråriga ramprogrammet kan tilläggsprogram fastställas som endast vissa medlemsstater deltar i och som, om inte annat följer av ett eventuellt deltagande från gemenskapens sida, skall finansieras av dessa stater.

Rådet skall anta de regler som skall tillämpas på tilläggsprogrammen, särskilt vad avser spridning av kunskap samt tillträde för andra medlemsstater.

Artikel 130 l

Vid genomförandet av det fleråriga

ramprogrammet får gemenskapen med de berörda medlemsstaternas samtycke vidta åtgärder för ett deltagande i sådana program för forskning och utveckling som har inletts av flera medlemsstater, inklusive ett deltagande i de organisationer som har skapats för att genomföra programmen.

Artikel 130 m

Vid genomförandet av det fleråriga ramprogrammet får gemenskapen vidta åtgärder för samarbete på gemenskapsnivå med tredje land eller internationella organisationer inom forskning, teknisk utveckling och demonstration.

De närmare villkoren för detta samarbete kan bli föremål för sådana avtal mellan gemenskapen och berörda tredje parter som skall förhandlas fram och ingås enligt artikel 228.

Artikel 130 n

Gemenskapen kan bilda gemensamma företag eller andra organisationer som krävs för att effektivt genomföra gemenskapens program för forskning, teknisk utveckling och demonstration.

Artikel 130 o

Rådet skall genom enhälligt beslut, på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén, anta de bestämmelser som avses i artikel 130 n.

Rådet skall enligt förfarandet i artikel 189c och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén anta de bestämmelser som avses i artiklarna 130 j—l. Antagandet av tilläggsprogrammen kräver de berörda medlemsstaternas samtycke.

Artikel 130 p

I början av varje år skall kommissionen

överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet. Rapporten skall särskilt avse dels verksamheterna inom området för forskning och teknisk utveckling och spridningen av resultaten av dessa verksamheter under det föregående året, dels arbetsprogrammet för det innevarande året.

AVDELNING XVI

MILJÖ

Artikel 130 r

1. Gemenskapens miljöpolitik skall bidra till att följande mål uppnås:

- Att bevara, skydda och förbättra miljön.
- Att skydda människors hälsa.
- Att utnyttja naturresurserna varsamt och rationellt.
- Att främja åtgärder på internationell nivå för att lösa regionala eller globala miljöproblem.

2. Gemenskapens miljöpolitik skall syfta till en hög skyddsnivå med beaktande av de olikartade förhållandena inom gemenskapens olika regioner. Den skall bygga på försiktighetsprincipen och på principerna att förebyggande åtgärder bör vidtas, att miljöförstöring företrädesvis bör hejdas vid källan och att förorenaren skall betala. Miljöskyddskraven skall integreras i utformningen och genomförandet av gemenskapens övriga politik.

I detta sammanhang skall de harmoniseringsåtgärder som motsvarar sådana krav i förekommande fall innehålla en skyddsklausul som tillåter medlemsstaterna att av icke-ekonomiska miljömässiga skäl vidta provisoriska åtgärder, som skall vara föremål för ett kontrollförfarande på gemenskapsnivå.

3. När gemenskapen utarbetar sin miljöpolitik skall den beakta

- tillgängliga vetenskapliga och tekniska data,
- miljöförhållanden i gemenskapens olika regioner,
- de potentiella fördelar och kostnader som är förenade med att åtgärder vidtas eller inte vidtas,
- den ekonomiska och sociala utvecklingen i gemenskapen som helhet och den balanserade utvecklingen i dess regioner.

4. Inom sina respektive kompetensområden skall gemenskapen och medlemsstaterna samarbeta med tredje land och med behöriga internationella organisationer. De närmare villkoren för samarbete från gemenskapens sida kan bli föremål för avtal mellan gemenskapen och berörda tredje parter; avtalen skall förhandlas fram och ingås enligt artikel 228.

Föregående stycke skall inte inverka på medlemsstaternas behörighet att förhandla i internationella organ och att ingå internationella avtal.

Artikel 130 s

1. Rådet skall enligt förfarandet i artikel 189 c och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén besluta om vilka åtgärder som skall vidtas av gemenskapen för att uppnå de mål som anges i artikel 130 r.

2. Med avvikelse från den beslutsordning som anges i punkt 1 och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 100 a skall rådet enhälligt, på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén, besluta om

- bestämmelser av främst skattekaraktär,
- åtgärder som avser fysisk planering, markanvändning — med undantag av avfallshantering och åtgärder av all-

män karaktär — och förvaltning av vattenresurser,

- åtgärder som väsentligt påverkar en medlemsstats val mellan olika energikällor och den allmänna strukturen hos dess energiförsörjning.

Rådet får på det sätt som anges i föregående stycke definiera de i denna punkt avsedda frågorna i vilka beslut skall fattas med kvalificerad majoritet.

3. På andra områden skall rådet enligt förfarandet i artikel 189 b och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén anta allmänna handlingsprogram som anger de mål som skall prioriteras.

Rådet skall enligt villkoren i punkt 1 respektive punkt 2 besluta om de åtgärder som behövs för att genomföra dessa program.

4. Utan att det påverkar vissa åtgärder av gemenskapskaraktär skall medlemsstaterna finansiera och genomföra miljöpolitiken.

5. Om en på bestämmelserna i punkt 1 grundad åtgärd innebär kostnader som anses oproportionerligt stora för en medlemsstats myndigheter skall rådet, utan att det påverkar tillämpningen av principen att förorenaren skall betala, i den rättsakt där åtgärden beslutas fastställa lämpliga bestämmelser om

- tillfälliga undantag och/eller
- ekonomiskt stöd ur den sammanhållningsfond som enligt artikel 130 d skall upprättas senast den 31 december 1993.

Artikel 130 t

De skyddsåtgärder som antas enligt artikel 130 s skall inte hindra någon medlemsstat från att behålla eller införa strängare skyddsåtgärder. Sådana åtgärder måste vara förenliga med detta fördrag. De skall anmälas till kommissionen.

AVDELNING XVII

UTVECKLINGSSAMARBETE

Artikel 130 u

1. Gemenskapens politik inom området för utvecklingssamarbete, som skall vara ett komplement till medlemsstaternas politik, skall främja

- en varaktig ekonomisk och social utveckling i utvecklingsländerna, särskilt i de mest missgynnade bland dessa,
- en harmonisk och successiv integration av utvecklingsländerna i världsekonomin,
- kampen mot fattigdomen i utvecklingsländerna.

2. Gemenskapens politik på detta område skall bidra till det allmänna målet att utveckla och stärka demokratin och rättsstaten samt till målet att respektera de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

3. Gemenskapen och medlemsstaterna skall uppfylla de åtaganden och beakta de mål som de har godkänt inom ramen för Förenta nationerna och andra behöriga internationella organisationer.

Artikel 130 v

Gemenskapen skall beakta målen i artikel 130u då den genomför sådan politik som kan beröra utvecklingsländerna.

Artikel 130 w

1. Utan att det påverkar tillämpningen av övriga bestämmelser i detta fördrag skall rådet enligt förfarandet i artikel 189 c besluta om de åtgärder som behövs för att främja de mål som anges i artikel 130 u. Sådana åtgärder kan ta formen av fleråriga program.

2. Europeiska investeringsbanken skall

enligt villkoren i sin stadga bidra till att genomföra de åtgärder som avses i punkt 1.

3. Bestämmelserna i denna artikel skall inte påverka samarbetet med länderna i Afrika, Västindien och Stilla Havet inom ramen för AVS-EEG-konventionen.

Artikel 130 x

1. Gemenskapen och medlemsstaterna skall samordna sin politik inom området för utvecklingssamarbete och samråda med varandra om sina biståndsprogram, även inom internationella organisationer och på internationella konferenser. De kan vidta gemensamma åtgärder. Medlemsstaterna skall om det behövs bidra till att genomföra gemenskapens biståndsprogram.

2. Kommissionen får ta lämpliga initiativ för att främja den samordning som avses i punkt 1.

Artikel 130 y

Inom sina respektive kompetensområden skall gemenskapen och medlemsstaterna samarbeta med tredje land och med behöriga internationella organisationer. De närmare villkoren för samarbete från gemenskapens sida kan bli föremål för avtal mellan gemenskapen och berörda tredje parter; avtalen skall förhandlas fram och ingås enligt artikel 228.

Föregående stycke skall inte inverka på medlemsstaternas behörighet att förhandla i internationella organ och att ingå internationella avtal."

E. I femte delen "Gemenskapens institutioner

39) skall artikel 137 ersättas med följande:

"Artikel 137

Europaparlamentet, som skall bestå av

företrädare för folken i de i gemenskapen sammanslutna staterna, skall utöva de befogenheter som det har tilldelats genom detta fördrag."

40) Artikel 138.3 skall ersättas med följande:

"3. Europaparlamentet skall utarbeta förslag om allmänna direkta val enligt en i alla medlemsstater enhetlig ordning.

Efter samtycke från Europaparlamentet, som skall besluta med en majoritet av sina ledamöter, skall rådet enhälligt fastställa bestämmelser om detta och rekommendera medlemsstaterna att anta bestämmelserna i enlighet med deras konstitutionella föreskrifter."

41) Följande artiklar skall införas:

"Artikel 138 a

Politiska partier på europeisk nivå är viktiga som en integrationsfaktor inom unionen. De bidrar till att skapa ett europeiskt medvetande och till att uttrycka unionsmedborgarnas politiska vilja.

Artikel 138 b

Europaparlamentet skall i den omfattning som anges i detta fördrag delta i den process som leder fram till antagandet av gemenskapsrättsakter genom att utöva sina befogenheter enligt förfarandet i artiklarna 189 b och 189 c, genom att ge sitt samtycke eller genom att avge rådgivande yttranden.

Europaparlamentet får genom beslut av en majoritet av sina ledamöter anmoda kommissionen att lägga fram lämpliga förslag i frågor som enligt Europaparlamentets uppfattning kräver att en gemenskapsrättsakt utarbetas för att detta fördrag skall kunna genomföras.

Artikel 138 c

Då Europaparlamentet fullgör sina

uppgifter får det på begäran av en fjärdedel av sina ledamöter tillsätta en tillfällig undersökningskommitté för att — utan att detta inverkar på de befogenheter som genom detta fördrag tilldelas andra institutioner eller organ — undersöka påstådda överträdelser eller missförhållanden vid tillämpningen av gemenskapsrätten, såvida inte de påstådda förhållandena är föremål för en domstolsprövning och domstolsförfarandet ännu inte har avslutats.

Den tillfälliga undersökningskommittén skall upplösas när den har överlämnat sin rapport.

Närmare föreskrifter om utövandet av undersökningsrätten skall fastställas av Europaparlamentet, rådet och kommissionen i samförstånd.

Artikel 138 d

Varje unionsmedborgare och varje fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i en medlemsstat skall ha rätt att ensam eller tillsammans med andra medborgare eller personer göra en framställning till Europaparlamentet i frågor som hör till gemenskapens verksamhetsområden och som direkt berör honom.

Artikel 138 e

1. Europaparlamentet skall utse en ombudsman med befogenhet att från varje unionsmedborgare eller varje annan fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i en medlemsstat ta emot klagomål om missförhållanden i gemenskapsinstitutionernas eller gemenskapsorganens verksamhet, med undantag för domstolen och förstainstansrätten då dessa utövar sina domstolsfunktioner.

Ombudsmannen skall inom ramen för sitt uppdrag företa de undersökningar som han finner berättigade, antingen på eget initiativ eller på grundval av de klagomål som framförs till honom direkt eller genom en ledamot av Europaparlamentet;

detta gäller dock inte om de påstådda förhållandena är eller har varit föremål för ett domstolsförfarande. Om ombudsmannen konstaterar att ett missförhållande har förekommit, skall han hänskjuta frågan till den berörda institutionen som skall ha en frist på tre månader för att delge honom sina synpunkter. Ombudsmannen skall därefter lämna en rapport till Europaparlamentet och den berörda institutionen. Den klagande skall under rättas om resultatet av dessa undersökningar.

Ombudsmannen skall förelägga Europaparlamentet en årlig rapport om resultatet av sina undersökningar.

2. Ombudsmannen skall utses efter varje val till Europaparlamentet för dess valperiod. Ombudsmannen kan utses på nytt.

Ombudsmannen kan på begäran av Europaparlamentet avsättas av domstolen om han inte längre uppfyller de krav som ställs för att han skall kunna utföra sina uppgifter eller om han gjort sig skyldig till allvarlig försummelse.

3. Ombudsmannen skall vara fullständigt oavhängig i sin ämbetsutövning. Då han fullgör sina uppgifter får han inte vare sig begära eller ta emot instruktioner från något organ. Ombudsmannen får inte under sin ämbets tid utöva någon avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet.

4. Efter yttrande från kommissionen och med godkännande av rådet med kvalificerad majoritet skall Europaparlamentet fastställa regler och allmänna villkor för ombudsmannens ämbetsutövning."

42) Följande mening skall läggas till i artikel 144 andra stycket:

"I så fall skall mandattiden för de ledamöter av kommissionen som utses att ersätta dem löpa ut samma dag som mandattiden skulle ha löpt ut för de ledamöter av kommissionen som samfällt har tvingats avgå."

43) Följande artikel skall införas:

"Artikel 146

Rådet skall bestå av en företrädare för varje medlemsstat på ministernivå med befogenhet att fatta bindande beslut för denna medlemsstats regering.

Ordförandeskapet skall utövas i sex månader åt gången av varje medlemsstat i rådet enligt följande ordning mellan medlemsstaterna:

— under en första sexårsperiod: Belgien, Danmark, Tyskland, Grekland, Spanien, Frankrike, Irland, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Portugal, Storbritannien,

— under den följande sexårsperioden: Danmark, Belgien, Grekland, Tyskland, Frankrike, Spanien, Italien, Irland, Nederländerna, Luxemburg, Storbritannien, Portugal".

44) Följande artikel skall införas:

"Artikel 147

Rådet skall sammanträda efter kallelse av ordföranden, på dennes initiativ eller på begäran av någon rådsmedlem eller kommissionen."

45) Artikel 149 skall upphöra att gälla.

46) Följande artikel skall införas:

"Artikel 151

1. En kommitté som består av medlemsstaternas ständiga representanter skall ha till uppgift att förbereda rådets arbete och att utföra de uppdrag som rådet ger den.

2. Rådet skall biträdas av ett generalsekretariat under ledning av en generalsekretärare. Generalsekretäraren skall utses av rådet genom enhälligt beslut.

Rådet skall besluta om generalsekretariatets organisation.

3. Rådet skall anta sin egen arbetsordning."

47) Följande artikel skall införas:

"Artikel 154

Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa löner, arvoden och pensioner för kommissionens ordförande och ledamöter, domstolens ordförande, domare, generaladvokater och justitiesekreterare. Rådet skall med samma majoritet också fastställa alla betalningar som utgår istället för sådan ersättning."

48) Följande artiklar skall införas:

"Artikel 156

Kommissionen skall årligen, senast en månad före öppnandet av Europaparlamentets session, offentliggöra en allmän rapport om gemenskapens verksamhet.

Artikel 157

1. Kommissionen skall bestå av sju ledamöter, som skall utses på grundval av sin allmänna duglighet och vilkas oavhängighet inte kan ifrågasättas.

Antalet ledamöter av kommissionen får ändras genom enhälligt beslut av rådet.

Endast medborgare i medlemsstaterna får vara ledamöter av kommissionen.

I kommissionen måste ingå minst en medborgare från varje medlemsstat, men högst två ledamöter av kommissionen får vara av samma nationalitet.

2. Ledamöterna av kommissionen skall i gemenskapens allmänna intresse fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet.

Vid fullgörandet av dessa skyldigheter skall de inte vare sig begära eller ta emot instruktioner från någon regering eller något annat organ. De skall avhålla sig från varje handling som är oförenlig med deras skyldigheter. Varje medlemsstat förbinder sig att respektera denna princip

och att inte söka påverka kommissionens ledamöter när de utför sina uppgifter.

Ledamöterna av kommissionen får inte under sin ämbets tid utöva någon annan avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet. De skall när de tillträder avge en högtidlig försäkran att såväl under som efter sin ämbets tid respektera de förpliktelser som följer med ämbetet, särskilt deras skyldighet att iaktta redbarhet och visa omdöme vid mottagande av vissa uppdrag eller förmåner efter ämbets tiden. Om dessa förpliktelser åsidosätts får domstolen, på begäran av rådet eller kommissionen, allt efter omständigheterna besluta antingen att den berörda ledamoten skall avsättas från ämbetet enligt artikel 160 eller berövas rätten till pension eller andra förmåner i dess ställe.

Artikel 158

1. Ledamöterna av kommissionen skall utses enligt förfarandet i punkt 2 för en tid av fem år, om inte i förekommande fall annat följer av artikel 144.

Deras mandat kan förnyas.

2. Medlemsstaternas regeringar skall efter att ha hört Europaparlamentet i samförstånd nominera den person som de vill utse till kommissionens ordförande.

Medlemsstaternas regeringar skall i samråd med den nominerade ordföranden nominera de övriga personer som de vill utse till ledamöter av kommissionen.

Ordföranden och de övriga ledamöter av kommissionen som har nominerats på detta sätt skall samfällt godkännas vid en omröstning i Europaparlamentet. Efter Europaparlamentets godkännande skall medlemsstaternas regeringar i samförstånd utse ordföranden och de övriga ledamöterna av kommissionen.

3. Punkterna 1 och 2 skall tillämpas första gången på den ordförande och de övriga ledamöter av kommissionen vars mandattid börjar den 7 januari 1995.

Den ordförande och de övriga ledamöter av kommissionen vars mandattid börjar den 7 januari 1993 skall utses av medlemsstaternas regeringar i samförstånd. Deras mandattid skall löpa ut den 6 januari 1995.

Artikel 159

En kommissionsledamots ämbete skall, fränsett vid normala nytillsättningar och vid dödsfall, upphöra när ledamoten begär sitt entledigande eller avsätts.

För den avgående ledamotens återstående mandattid skall en ersättare utses av medlemsstaternas regeringar i samförstånd. Rådet får enhälligt besluta att någon ersättare inte behöver utses.

Om ordföranden begär sitt entledigande, avsätts eller dör, skall en ersättare utses för återstoden av hans mandattid. Förfarandet enligt artikel 158.2 skall tillämpas när en sådan ersättare skall utses.

En ledamot av kommissionen skall kvarstå i ämbetet till dess en ersättare har utsetts, utom vid fall av avsättning enligt artikel 160.

Artikel 160

Om en ledamot av kommissionen inte längre uppfyller de krav som ställs för att han skall kunna utföra sina uppgifter eller om han har gjort sig skyldig till allvarlig försummelse, får domstolen på begäran av rådet eller kommissionen avsätta honom.

Artikel 161

Kommissionen får utse en eller två vice ordförande bland sina ledamöter.

Artikel 162

1. Rådet och kommissionen skall samrå-

da och i samförstånd reglera formerna för sitt samarbete.

2. Kommissionen skall anta sin arbetsordning för att säkerställa att både den själv och dess avdelningar fullgör sina uppgifter enligt detta fördrag. Den skall se till att arbetsordningen offentliggörs.

Artikel 163

Kommissionen skall fatta sina beslut med en majoritet av det antal ledamöter som anges i artikel 157.

Kommissionen kan sammanträda med giltig verkan endast om det antal ledamöter som fastställts i arbetsordningen är närvarande.”

49) Artikel 165 skall ersättas med följande:

”Artikel 165

Domstolen skall bestå av tretton domare.

Domstolen skall sammanträda i plenum. Den får dock inom sig upprätta avdelningar med tre eller fem domare med uppgift att göra vissa förberedande utredningar eller att avgöra vissa grupper av ärenden i enlighet med föreskrifter som fastställts för dessa ändamål.

Domstolen skall sammanträda i plenum när en medlemsstat eller en gemenskapsinstitution som är part i ärendet begär det.

På begäran av domstolen får rådet genom enhälligt beslut öka antalet domare och göra nödvändiga ändringar i andra och tredje styckena i denna artikel och i artikel 167 andra stycket.”

50) Artikel 168 a skall ersättas med följande:

”Artikel 168 a

1. Till domstolen skall knytas en förs-

tainstansrätt med behörighet att i första instans pröva och avgöra vissa enligt punkt 2 bestämda grupper av ärenden, i vilka rätt att överklaga till domstolen föreligger endast i rättsfrågor och i enlighet med de villkor som fastställts i stadgan. Förstainstansrätten skall inte vara behörig att pröva och avgöra frågor som hänskjutits för förhandsavgöranden enligt artikel 177.

2. På begäran av domstolen och efter att ha hört Europaparlamentet och kommissionen skall rådet genom enhälligt beslut bestämma de grupper av ärenden som avses i punkt 1 och förstainstansrättens sammansättning samt anta nödvändiga ändringar i och tillägg till domstolens stadga. Om inte rådet bestämmer annat, skall de bestämmelser i detta fördrag som avser domstolen, särskilt bestämmelserna i protokollet om domstolens stadga, tillämpas på förstainstansrätten.

3. Ledamöterna av förstainstansrätten skall utses bland personer vars oavhängighet inte kan ifrågasättas och som uppfyller nödvändiga villkor för utövande av domarämbeten; de skall utses för sex år av medlemsstaternas regeringar i samförstånd. En del av ledamöterna skall nytillsättas vart tredje år. Avgående ledamöter kan utnämnas på nytt.

4. Förstainstansrätten skall fastställa sina rättegångsregler i samförstånd med domstolen. Dessa regler kräver rådets enhälliga godkännande.”

51) Artikel 171 skall ersättas med följande:

”Artikel 171

1. Om domstolen finner att en medlemsstat har underlåtit att uppfylla en skyldighet enligt detta fördrag, skall denna stat vidta de åtgärder som krävs för att följa domstolens dom.

2. Om kommissionen anser att den berörda medlemsstaten inte har vidtagit sådana åtgärder skall kommissionen, efter att ha gett staten tillfälle att framföra sina

synpunkter, avge ett motiverat yttrande i vilket den preciserar på vilka punkter den berörda medlemsstaten har underlåtit att följa domstolens dom.

Om den berörda medlemsstaten underlåter att inom den tidsfrist som kommissionen bestämt vidta de åtgärder som krävs för att följa domstolens dom, får kommissionen väcka talan vid domstolen. Därvid skall kommissionen ange det standardbelopp eller det vite som den med hänsyn till omständigheterna anser det lämpligt att den berörda medlemsstaten skall betala.

Om domstolen finner att den berörda medlemsstaten har underlåtit att efterkomma dess dom, kan den förelägga staten att betala ett standardbelopp eller ett vite.

Detta förfarande skall inte inverka på tillämpningen av artikel 170."

52) Artikel 172 skall ersättas med följande:

"Artikel 172

I de förordningar som Europaparlamentet och rådet gemensamt eller rådet ensamt antar enligt bestämmelserna i detta fördrag får domstolen ges en obegränsad behörighet i fråga om de påföljder som föreskrivs i förordningarna."

53) Artikel 173 skall ersättas med följande:

"Artikel 173

Domstolen skall granska lagenligheten av de rättsakter som antas av Europaparlamentet och rådet gemensamt, av rådet, av kommissionen eller av ECB och som inte är rekommendationer och yttranden, samt sådana rättsakter som antas av Europaparlamentet och som skall ha rättsverkan i förhållande till tredje man.

För detta ändamål skall domstolen vara behörig att pröva talan som väcks av en medlemsstat, av rådet eller av kommissionen rörande bristande behörighet, åsido-

sättande av väsentliga formföreskrifter, åsidosättande av detta fördrag eller av någon rättsregel som gäller dess tillämpning eller rörande maktmissbruk.

Domstolen skall på samma villkor vara behörig att pröva en talan som Europaparlamentet eller ECB väcker för att tillvarata sina rättigheter.

Varje fysisk eller juridisk person får på samma villkor väcka talan mot ett beslut som är riktat till honom eller mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning eller ett beslut riktat till en annan person, direkt och personligen berör honom.

Talan som avses i denna artikel skall väckas inom två månader från den dag då åtgärden offentliggjordes eller delgavs klaganden eller, om så inte skett, från den dag då denne fick kännedom om åtgärden, allt efter omständigheterna."

54) Artikel 175 skall ersättas med följande:

"Artikel 175

Om Europaparlamentet, rådet eller kommissionen i strid med detta fördrag underlåter att vidta åtgärder, får medlemsstaterna och gemenskapens övriga institutioner väcka talan vid domstolen för att få överträdelsen fastslagen.

En sådan talan skall endast tas upp om den berörda institutionen dessförinnan anmodats att vidta åtgärder. Om institutionen inom två månader efter denna anmodan inte tagit ställning, får talan väckas inom en ytterligare frist av två månader.

Varje fysisk eller juridisk person får på de villkor som anges i föregående stycket föra talan vid domstolen om att någon av gemenskapens institutioner underlåtit att till personen i fråga rikta någon annan rättsakt än en rekommendation eller ett yttrande.

Domstolen skall på samma villkor vara behörig att pröva en talan som har väckts

av ECB inom ECB:s kompetensområde eller som har väckts mot ECB.”

55) Artikel 176 skall ersättas med följande:

”Artikel 176

Den eller de institutioner vars rättsakt har förklarats ogiltig eller vars underlåtenhet att agera har förklarats strida mot detta fördrag skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen.

Denna skyldighet skall inte påverka någon förpliktelse som kan följa av tillämpningen av artikel 215 andra stycket.

Denna artikel skall även tillämpas på ECB.”

56) Artikel 177 skall ersättas med följande:

”Artikel 177

Domstolen skall vara behörig att meddela förhandsavgöranden angående

- a) tolkningen av detta fördrag,
- b) giltigheten och tolkningen av rättsakter som beslutats av gemenskapens institutioner och av ECB,
- c) tolkningen av stadgar för organ som upprättats genom rättsakter som beslutats av rådet, när stadgarna föreskriver detta.

När en sådan fråga uppkommer vid en domstol i en medlemsstat får den domstolen, om den anser att ett beslut i frågan är nödvändigt för att döma i saken, begära att domstolen meddelar ett förhandsavgörande.

När en sådan fråga uppkommer i ett ärende vid en domstol i en medlemsstat, mot vars avgöranden det inte finns något rättsmedel enligt nationell lagstiftning, skall den nationella domstolen föra frågan vidare till domstolen.”

57) Artikel 180 skall ersättas med följande:

”Artikel 180

Domstolen skall inom de gränser som anges nedan vara behörig att avgöra tvister om

- a) fullgörandet av medlemsstaternas förpliktelser enligt Europeiska investeringsbankens stadga; bankens styrelse skall i detta avseende ha de befogenheter som tilldelats kommissionen i artikel 169,
- b) beslut av Europeiska investeringsbankens råd; varje medlemsstat, kommissionen och bankens styrelse får väcka talan i dessa frågor på de villkor som anges i artikel 173,
- c) beslut av Europeiska investeringsbankens styrelse; talan mot dessa beslut får endast föras av medlemsstaterna eller kommissionen på de villkor som anges i artikel 173 och endast på den grund att de formföreskrifter som avses i artikel 21.2, 21.5, 21.6 och 21.7 i bankens stadga har åsidosatts,
- d) fullgörandet av de nationella centralbankernas förpliktelser enligt detta fördrag och ECBS-stadgan. Därvid skall ECB:s råd gentemot de nationella centralbankerna ha samma befogenheter som enligt artikel 169 tillkommer kommissionen gentemot medlemsstaterna. Om domstolen finner att en nationell centralbank har underlåtit att fullgöra en förpliktelse enligt detta fördrag, skall banken vidta de åtgärder som behövs för att följa domstolens dom.”

58) Artikel 184 skall ersättas med följande:

”Artikel 184

Utan hinder av att den frist som avses i artikel 173 femte stycket har löpt ut får parterna i en tvist om en förordning som Europaparlamentet och rådet gemensamt,

rådet, kommissionen eller ECB har antagit, med stöd av artikel 173 andra stycket inför domstolen göra gällande att förordningen inte skall tillämpas.”

59) Följande avsnitt skall införas:

”Avsnitt 5

Revisionsrätten

Artikel 188 a

Revisionsrätten skall revidera räkenskaperna.

Artikel 188 b

1. Revisionsrätten skall bestå av tolv ledamöter.

2. Ledamöterna av revisionsrätten skall utses bland personer som i sina respektive länder hör till eller har hört till externa revisionsorgan eller som är särskilt kvalificerade för detta ämbete. Deras oavhängighet får inte kunna ifrågasättas.

3. Ledamöterna av revisionsrätten skall utses för sex år av rådet som skall fatta sitt beslut enhälligt och efter att ha hört Europaparlamentet.

När de första utnämningarna sker skall dock fyra ledamöter av revisionsrätten, utvalda genom lottnings, utses för endast fyra år.

Ledamöterna av revisionsrätten kan utnännas på nytt.

Dessa skall bland sig välja revisionsrättens ordförande för en tid av tre år. Ordföranden kan återväljas.

4. Ledamöterna av revisionsrätten skall i gemenskapens allmänna intresse fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet.

Vid fullgörandet av dessa skyldigheter skall de inte vare sig begära eller ta emot instruktioner från någon regering eller

något annat organ. De skall avhålla sig från varje handling som är oförenlig med deras skyldigheter.

5. Ledamöterna av revisionsrätten får inte under sin ämbetsperiod utöva någon annan avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet. De skall när de tillträder avge en högtidlig försäkran att såväl under som efter sin ämbetsperiod respektera de förpliktelser som följer av ämbetet, särskilt deras skyldighet att iaktta redbarhet och visa omdöme vid mottagande av vissa uppdrag eller förmåner efter ämbetsperioden.

6. Ämbetet för en ledamot av revisionsrätten skall, fränsett vid normala nytilsättningar och vid dödsfall, upphöra när ledamoten begär sitt entledigande eller avsätts genom ett avgörande av domstolen enligt punkt 7.

För den återstående mandattiden skall en ersättare utses.

Utom vid avsättning skall ledamöterna av revisionsrätten kvarstå i ämbetet till dess att de ersatts.

7. En ledamot av revisionsrätten får endast skiljas från sitt ämbete eller berövas rätten till pension eller andra förmåner i dess ställe, om domstolen på begäran av revisionsrätten finner att han inte längre uppfyller de förutsättningar som krävs eller fullgör de skyldigheter som följer av ämbetet.

8. Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa anställningsvillkoren för revisionsrättens ordförande och ledamöter, särskilt deras löner, arvoden och pensioner. Rådet skall också med samma majoritet fastställa alla betalningar som utgår i stället för sådan ersättning.

9. De bestämmelser i protokollet om immunitet och privilegier för Europeiska gemenskaperna som är tillämpliga på domstolens domare, skall också tillämpas på ledamöterna av revisionsrätten.

Artikel 188 c

1. Revisionsrätten skall granska räk-

skaperna över gemenskapens samtliga inkomster och utgifter. Den skall också granska räkenskaperna över samtliga inkomster och utgifter för varje organ som gemenskapen har upprättat, i den mån inte den rättsakt varigenom organet upprättats utesluter en sådan granskning.

Revisionsrätten skall avge en förklaring till Europaparlamentet och rådet om räkenskapernas tillförlitlighet och de underliggande transaktionernas laglighet och korrekthet.

2. Revisionsrätten skall pröva om samtliga inkomster och utgifter varit lagliga och korrekta och om den ekonomiska förvaltningen varit sund.

Granskningen av inkomsterna skall ske på grundval av både fastställda inkomstbe-
lopp och inkomstbelopp som betalats in till gemenskapen.

Granskningen av utgifterna skall ske på grundval av både gjorda åtaganden och verkställda utbetalningar.

Dessa granskningar får göras innan räkenskaperna avslutas för det ifrågavarande budgetåret.

3. Granskningen skall grundas på bokföringsmaterial och vid behov ske på platsen i gemenskapens övriga institutioner och i medlemsstaterna. I medlemsstaterna skall granskningen genomföras i samarbete med de nationella revisionsorganen eller, om dessa inte har nödvändiga befogenheter, i samarbete med behöriga nationella myndigheter. Dessa organ eller myndigheter skall underrätta revisionsrätten om de avser att delta i granskningen.

Gemenskapens övriga institutioner och de nationella revisionsorganen eller, om dessa inte har nödvändiga befogenheter, behöriga nationella myndigheter, skall på revisionsrättens begäran till denna överlämna de handlingar eller den information som rätten behöver för att kunna fullgöra sin uppgift.

4. Revisionsrätten skall upprätta en års-

rapport efter utgången av varje budgetår. Denna skall överlämnas till gemenskapens övriga institutioner och tillsammans med institutionernas yttranden över revisionsrättens iakttagelser offentliggöras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

Revisionsrätten får också när som helst framföra iakttagelser i särskilda frågor, speciellt i form av särskilda rapporter, och yttra sig på begäran av någon av gemenskapens övriga institutioner.

Den skall anta sina årsrapporter, särskilda rapporter eller yttranden med en majoritet av sina ledamöter.

Den skall biträda Europaparlamentet och rådet, när dessa utövar sina kontrollbefogenheter i fråga om genomförandet av budgeten."

60) Artikel 189 skall ersättas med följande:

"Artikel 189

För att fullgöra sina uppgifter och enligt bestämmelserna i detta fördrag skall Europaparlamentet och rådet gemensamt, rådet eller kommissionen utfärda förordningar och direktiv, fatta beslut samt avge rekommendationer eller yttranden.

En förordning skall ha allmän giltighet. Den skall till alla delar vara bindande och direkt tillämplig i varje medlemsstat.

Ett direktiv skall med avseende på det resultat som skall uppnås vara bindande för varje medlemsstat till vilken det är riktat, men skall överlåta åt de nationella myndigheterna att bestämma form och tillvägagångssätt för genomförandet.

Ett beslut skall till alla delar vara bindande för dem som det är riktat till.

Rekommendationer och yttranden skall inte vara bindande."

61) Följande artiklar skall införas:

”Artikel 189 a

1. När rådet enligt detta fördrag fattar beslut om förslag från kommissionen krävs enhällighet för att ändra förslaget, om inte annat följer av artikel 189 b.4 och 189 b.5.

2. Så länge rådet inte har fattat något beslut, får kommissionen ändra sitt förslag när som helst under de förfaranden som leder fram till att en gemenskapsrättsakt antas.

Artikel 189 b

1. När det i detta fördrag hänvisas till denna artikel för antagandet av en rättsakt, skall följande förfarande tillämpas:

2. Kommissionen skall lägga fram ett förslag för Europaparlamentet och rådet.

Efter att ha inhämtat Europaparlamentets yttrande skall rådet med kvalificerad majoritet anta en gemensam ståndpunkt. Rådets gemensamma ståndpunkt skall delges Europaparlamentet. Rådet skall fullständigt underrätta Europaparlamentet om grunderna för sin gemensamma ståndpunkt. Kommissionen skall fullständigt underrätta Europaparlamentet om sin ståndpunkt.

Om Europaparlamentet inom tre månader efter delgivningen

- a) godkänner den gemensamma ståndpunkten, skall rådet slutligt anta rättsakten i fråga i enlighet med den gemensamma ståndpunkten,
- b) inte har fattat något beslut, skall rådet anta rättsakten i fråga i enlighet med den gemensamma ståndpunkten,
- c) med absolut majoritet av sina ledamöter anger att det avser att avvisa den gemensamma ståndpunkten, skall det genast underrätta rådet om sin avsikt;

rådet får sammankalla den förlikningskommitté som avses i punkt 4 för att redogöra ytterligare för sin ståndpunkt; Europaparlamentet skall därefter antingen med absolut majoritet av sina ledamöter bekräfta sitt avvisande av den gemensamma ståndpunkten, i vilket fall den föreslagna rättsakten skall anses som icke antagen, eller föreslå ändringar enligt d,

- d) med absolut majoritet av sina ledamöter föreslår ändringar i den gemensamma ståndpunkten, skall den ändrade texten översändas till rådet och kommissionen; kommissionen skall yttra sig över ändringarna.

3. Om rådet inom tre månader efter det att ärendet har hänskjutits dit med kvalificerad majoritet godkänner alla Europaparlamentets ändringar, skall rådet ändra sin gemensamma ståndpunkt i enlighet därmed och anta rättsakten i fråga; rådet skall dock besluta enhälligt om ändringar som kommissionen har avstyrkt. Om rådet inte antar rättsakten i fråga, skall rådets ordförande i samförstånd med Europaparlamentets ordförande genast sammankalla förlikningskommittén.

4. Förlikningskommittén, som skall bestå av rådets medlemmar eller företrädare för dessa och lika många företrädare för Europaparlamentet, skall ha till uppgift att med en kvalificerad majoritet av rådets medlemmar eller företrädarna för dessa och en majoritet av företrädarna för Europaparlamentet uppnå enighet om ett gemensamt utkast. Kommissionen skall delta i förlikningskommitténs arbete och ta alla nödvändiga initiativ för att närma Europaparlamentets och rådets ståndpunkter till varandra.

5. Om förlikningskommittén inom sex veckor efter det att den har sammankallats godkänner ett gemensamt utkast, skall Europaparlamentet och rådet ha sex veckor på sig från godkännandet för att anta rättsakten i fråga i enlighet med det gemensamma utkastet; Europaparlamentet skall därvid besluta med absolut majoritet av de avgivna rösterna och rådet

med kvalificerad majoritet. Om en av de båda institutionerna inte antar den föreslagna rättsakten, skall denna anses som icke antagen.

6. Om förlikningskommittén inte godkänner något gemensamt utkast skall den föreslagna rättsakten anses som icke antagen, såvida inte rådet med kvalificerad majoritet inom sex veckor efter utgången av den tidsfrist som har beviljats förlikningskommittén bekräftar den gemensamma ståndpunkt som den godkänt innan förlikningsförfarandet inleddes, eventuellt med de ändringar som Europaparlamentet föreslagit. I detta fall är rättsakten slutligt antagen, såvida inte Europaparlamentet inom sex veckor efter rådets bekräftelse avvisar texten med absolut majoritet av sina ledamöter, i vilket fall den föreslagna rättsakten skall räknas som icke antagen.

7. De tidsfrister på tre månader och sex veckor som anges i denna artikel kan Europaparlamentet och rådet i samförstånd förlänga med högst en månad respektive två veckor. Tremånadersfristen i punkt 2 skall automatiskt förlängas med två månader om punkt 2 c tillämpas.

8. Tillämpningsområdet för det i denna artikel angivna förfarandet kan i enlighet med förfarandet i artikel N. 2 i Fördraget om Europeiska unionen utvidgas på grundval av en rapport som kommissionen skall förelägga rådet senast år 1996.

Artikel 189 c

När det i detta fördrag hänvisas till denna artikel för antagandet av en rättsakt, skall följande förfarande tillämpas:

- a) Rådet skall med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen och efter att ha inhämtat Europaparlamentets yttrande anta en gemensam ståndpunkt.
- b) Rådets gemensamma ståndpunkt skall delges Europaparlamentet. Rådet och kommissionen skall fullständigt under-

rätta Europaparlamentet om grunderna för rådets gemensamma ståndpunkt samt om kommissionens ståndpunkt.

Om Europaparlamentet inom tre månader efter delgivningen godkänner rådets gemensamma ståndpunkt eller inte har fattat något beslut inom denna period, skall rådet slutligt anta rättsakten i fråga i enlighet med den gemensamma ståndpunkten.

- c) Europaparlamentet kan inom den tremånadersperiod som anges under b med absolut majoritet av sina ledamöter föreslå ändringar i rådets gemensamma ståndpunkt. Europaparlamentet kan också, med samma majoritet, avvisa rådets gemensamma ståndpunkt. Resultatet av dessa förfaranden skall meddelas rådet och kommissionen.

Om Europaparlamentet har avvisat rådets gemensamma ståndpunkt, krävs enhällighet i rådet för att detta skall kunna fatta beslut vid en andra behandling av ärendet.

- d) Utifrån de ändringar som Europaparlamentet föreslagit skall kommissionen inom en månad ompröva det förslag på grund av vilket rådet antog sin gemensamma ståndpunkt.

Kommissionen skall till rådet, tillsammans med sitt omprövade förslag, översända de ändringar från Europaparlamentet som kommissionen inte har godkänt och samtidigt yttra sig över ändringarna. Rådet kan anta dessa ändringar genom enhälligt beslut.

- e) Rådet skall med kvalificerad majoritet anta förslaget i dess lydelse efter kommissionens omprövning.

Enhällighet krävs för att rådet skall kunna ändra förslaget i dess lydelse efter kommissionens omprövning.

- f) I de fall som avses i c, d och e skall rådet fatta sitt beslut inom tre månader. Om inget beslut fattas inom denna

period, skall kommissionens förslag anses som icke antaget.

- g) De perioder som avses i b och f kan utsträckas med högst en månad av rådet och Europaparlamentet i samförstånd."

62) Artikel 190 skall ersättas med följande:

"Artikel 190

Förordningar, direktiv och beslut som antas av Europaparlamentet och rådet gemensamt, av rådet eller av kommissionen skall vara motiverade och hänvisa till de förslag eller yttranden som skall inhämtas enligt detta fördrag."

63) Artikel 191 skall ersättas med följande:

"Artikel 191

1. Förordningar, direktiv och beslut som antas enligt förfarandet i artikel 189 b skall undertecknas av Europaparlamentets ordförande och rådets ordförande samt offentliggöras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning. De skall träda i kraft den dag som anges i rättsakterna eller, i annat fall, den tjugonde dagen efter offentliggörandet.

2. Rådets och kommissionens förordningar samt dessa institutioners direktiv som är riktade till samliga medlemsstater skall offentliggöras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning. De skall träda i kraft den dag som anges i rättsakterna eller, i annat fall, den tjugonde dagen efter offentliggörandet.

3. Andra direktiv och beslut skall delges dem som de riktar sig till och bli gällande genom denna delgivning."

64) Artikel 194 skall ersättas med följande:

"Artikel 194

Antalet medlemmar i Ekonomiska och sociala kommittén är följande:

Belgien	12
Danmark	9
Tyskland	24
Grekland	12
Spanien	21
Frankrike	24
Irland	9
Italien	24
Luxemburg	6
Nederländerna	12
Portugal	12
Storbritannien	24

Kommitténs medlemmar skall utses för fyra år genom enhälligt beslut av rådet. De kan återväljas.

Kommitténs medlemmar får inte bindas av några instruktioner. De skall i gemenskapens allmänna intresse fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet.

Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa kommittémedlemmarnas arvoden."

65) Artikel 196 skall ersättas med följande:

"Artikel 196

Kommittén skall bland sina medlemmar välja sin ordförande och sitt presidium för en tid av två år.

Den skall anta sin egen arbetsordning.

Kommittén skall sammankallas av ordföranden på begäran av rådet eller kommissionen. Den kan också sammanträda på eget initiativ."

66) Artikel 198 skall ersättas med följande:

"Artikel 198

Kommittén skall höras av rådet eller kommissionen i de fall som anges i detta fördrag. Den får höras av dessa institutioner i samtliga fall då dessa finner det lämpligt. Den får på eget initiativ avge ett yttrande i sådana fall där den anser att det är lämpligt.

Om rådet eller kommissionen anser det nödvändigt, skall de utsätta en frist inom vilken kommittén skall avge sitt yttrande; denna får inte understiga en månad från den dag kommitténs ordförande fått meddelande om ärendet. Efter fristens utgång får saken behandlas, även om något yttrande inte föreligger.

Kommitténs och facksektionernas yttranden med protokoll från överläggningarna skall överlämnas till rådet och kommissionen."

67) Följande kapitel skall införas:

"Kapitel 4

Regionkommittén

Artikel 198 a

En rådgivande kommitté som består av företrädare för regionala och lokala organ, i fortsättningen kallad Regionkommittén, upprättas härmed.

Antalet medlemmar i Regionkommittén är följande:

Belgien	12
Danmark	9
Tyskland	24
Grekland	12
Spanien	21
Frankrike	24
Irland	9
Italien	24
Luxemburg	6
Portugal	12
Storbritannien	24

Kommitténs medlemmar och lika många suppleanter skall utses för fyra år genom enhälligt beslut av rådet på förslag av respektive medlemsstater. De kan återväljas.

Kommitténs medlemmar får inte bindas av några instruktioner. De skall i gemenskapens allmänna intresse fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet.

Artikel 198 b

Regionkommittén skall bland sina med-

lemmar välja sin ordförande och sitt presidium för en tid av två år.

Den skall fastställa sin arbetsordning och lägga fram den för rådet för enhälligt godkännande.

Kommittén skall sammankallas av ordföranden på begäran av rådet eller kommissionen. Den kan också sammanträda på eget initiativ.

Artikel 198 c

Regionkommittén skall höras av rådet eller kommissionen i de fall som anges i detta fördrag och i alla övriga fall där en av dessa två institutioner finner det lämpligt.

Om rådet eller kommissionen anser det nödvändigt, skall de utsätta en frist inom vilken kommittén skall avge sitt yttrande; denna får inte understiga en månad från den dag kommitténs ordförande fått meddelande om ärendet. Efter fristens utgång får saken behandlas, även om något yttrande inte föreligger.

Om Ekonomiska och sociala kommittén hörs enligt artikel 198, skall rådet eller kommissionen underrätta Regionkommittén om denna begäran om yttrande. Om Regionkommittén anser att särskilda regionala intressen berörs, får den avge ett yttrande i saken.

Den får på eget initiativ avge ett yttrande i sådana fall där den anser att det är lämpligt.

Kommitténs yttrande med protokoll från överläggningarna skall överlämnas till rådet och kommissionen."

68) Följande kapitel skall införas:

"Kapitel 5

Europeiska investeringsbanken

Artikel 198 d

Europeiska investeringsbanken skall vara en juridisk person.

Medlemmar i Europeiska investeringsbanken är medlemsstaterna.

Europeiska investeringsbankens stadga är såsom protokoll fogad till detta fördrag.

Artikel 198 e

Europeiska investeringsbanken skall ha till uppgift att genom att anlita kapitalmarknaderna och utnyttja egna medel bidra till en balanserad och störningsfri utveckling av den gemensamma marknaden i gemenskapens intresse. I detta syfte skall den genom att bevilja lån och garantier utan vinstsyfte underlätta finansieringen av följande projekt inom alla områden av ekonomin:

- a) Projekt som syftar till utveckling av mindre utvecklade regioner.
- b) Projekt som syftar till en modernisering eller omställning av företag eller till att skapa nya verksamheter med anledning av det gradvisa upprättandet av den gemensamma marknaden och som på grund av sin storlek eller sin natur inte helt kan finansieras med de olika medel som är tillgängliga i de enskilda medlemsstaterna.
- c) Projekt av gemensamt intresse för flera medlemsstater, vilka på grund av sin storlek eller sin natur inte helt kan finansieras med de olika medel som är tillgängliga i de enskilda medlemsstaterna.

När banken fullgör sina uppgifter skall den underlätta finansieringen av investeringsprogram i samband med stöd från strukturfonderna och andra av gemenskapens finansieringsorgan.”

- 69) Artikel 199 skall ersättas med följande:

”Artikel 199

Gemenskapens samtliga inkomster och utgifter, inbegripet de som hänför sig till

Europeiska socialfonden, skall beräknas för varje budgetår och tas upp i budgeten.

Förvaltningsutgifter för institutionerna till följd av bestämmelserna i Fördraget om Europeiska unionen om en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik samt om samarbete i rättsliga och inre angelägenheter skall belasta budgeten. Driftsutgifter till följd av att de nämnda bestämmelserna genomförs, kan på de villkor som anges i bestämmelserna belasta budgeten.

Budgetens inkomster och utgifter skall balansera varandra.”

- 70) Artikel 200 skall upphöra att gälla.

- 71) Artikel 201 skall ersättas med följande:

”Artikel 201

Utan att det inverkar på andra inkomster skall budgeten finansieras helt av egna medel.

Rådet skall enhälligt, på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet, fastställa bestämmelser om gemenskapens system för egna medel samt rekommendera medlemsstaterna att anta dessa bestämmelser i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser.”

- 72) Följande artikel skall införas:

”Artikel 201 a

För att budgetdisciplinen skall upprätthållas får kommissionen inte lägga fram något förslag till gemenskapsrättsakt eller ändra sina förslag eller besluta om någon genomförandeåtgärd som kan medföra betydande verkningar för budgeten, utan att avge en försäkran om att förslaget eller åtgärden kan finansieras inom ramen för gemenskapens egna medel i enlighet med de bestämmelser som fastställts av rådet enligt artikel 201.”

- 73) Artikel 205 skall ersättas med följande:

”Artikel 205

I överensstämmelse med principerna för

en sund ekonomisk förvaltning skall kommissionen genomföra budgeten under eget ansvar och inom ramen för de beviljade anslagen enligt bestämmelserna i den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 209.

Budgetförordningen skall innehålla närmare bestämmelser om hur varje institution skall medverka när dess egna utgifter effektueras.

Kommissionen får inom budgeten föra över anslag från en avdelning till en annan och från en underavdelning till en annan, inom de gränser och på de villkor som anges i budgetförordningen."

74) Artikel 206 skall ersättas med följande:

"Artikel 206

1. På rekommendation av rådet, som skall fatta sitt beslut med kvalificerad majoritet, skall Europaparlamentet bevilja kommissionen ansvarsfrihet för budgetens genomförande. I detta syfte skall rådet och Europaparlamentet i tur och ordning granska räkenskaperna och de redovisningar som avses i artikel 205 a, revisionsrättens årsrapport tillsammans med de granskade institutionernas yttranden över revisionsrättens iakttagelser samt de av revisionsrättens särskilda rapporter som är av betydelse i detta sammanhang.

2. Innan Europaparlamentet beviljar kommissionen ansvarsfrihet, eller för andra ändamål i samband med att kommissionen utövar sina befogenheter beträffande budgetens genomförande, kan det anmoda kommissionen att redogöra för verkställigheten av utgifterna eller för hur de finansiella kontrollsystemen fungerar. Kommissionen skall på begäran lägga fram alla nödvändiga uppgifter för Europaparlamentet.

3. Kommissionen skall vidta alla lämpliga åtgärder för att rätta sig efter iakttagelserna i besluten om ansvarsfrihet, andra iakttagelser från Europaparlamentet om verkställigheten av utgifterna samt de

kommentarer som är fogade till rådets rekommendationer om ansvarsfrihet.

På begäran av Europaparlamentet eller rådet skall kommissionen rapportera om de åtgärder som den har vidtagit mot bakgrund av dessa iakttagelser och kommentarer, särskilt om de instruktioner som den har gett de avdelningar som ansvarar för budgetens genomförande. Dessa rapporter skall också översändas till revisionsrätten."

75) Artiklarna 206 a och 206 b skall upphöra att gälla.

76) Artikel 209 skall ersättas med följande:

"Artikel 209

Rådet skall genom enhälligt beslut på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och erhållit revisionsrättens yttrande

- a) utfärda budgetförordningar som särskilt skall innehålla närmare bestämmelser om budgetens uppställning och genomförande och om redovisning och revision,
- b) fastställa de sätt och det förfarande enligt vilka de budgetinkomster som fastställts i den ordning som gäller för gemenskapens egna medel skall ställas till kommissionens förfogande samt bestämma nödvändiga åtgärder för att möta ett eventuellt likviditetsbehov,
- c) bestämma regler för ekonomichefers, utanordnares och räkenskapsförares ansvar och lämplig ordning för kontroll."

77) Följande artikel skall införas:

"Artikel 209 a

Medlemsstaterna skall vidta samma åtgärder för att bekämpa bedrägerier som riktar sig mot gemenskapens ekonomiska intressen, som de vidtar för att bekämpa

bedrägerier som riktar sig mot deras egna ekonomiska intressen.

Utan att det påverkar tillämpningen av andra bestämmelser i detta fördrag skall medlemsstaterna samordna sina åtgärder för att skydda gemenskapens ekonomiska intressen mot bedrägerier. De skall för detta ändamål med kommissionens hjälp organisera ett nära och regelbundet samarbete mellan de behöriga avdelningarna i sina förvaltningar.”

78) Artikel 215 skall ersättas med följande:

”Artikel 215

Gemenskapens avtalsrättsliga ansvar skall regleras av den lagstiftning som är tillämplig på avtalet i fråga.

Vad beträffar utomobligatoriskt ansvar skall gemenskapen ersätta skada, som orsakats av dess institutioner eller av dess anställda under tjänsteutövning, i enlighet med de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar.

Föregående stycke skall på samma villkor tillämpas på skada som orsakats av ECB eller av dess anställda under tjänsteutövning.

De anställdas personliga ansvar gentemot gemenskapen skall regleras av bestämmelserna i de tjänsteföreskrifter eller de anställningsvillkor som gäller för dem.”

79) Artikel 227 skall ändras på följande sätt:

a) Punkt 2 skall ersättas med följande:

”2. För de franska utomeuropeiska departementen skall, från och med att detta fördrag träder i kraft, fördragets särskilda och allmänna bestämmelser gälla rörande

— den fria rörligheten för varor,

— jordbruket, med undantag av artikel 40.4,

— liberaliseringen av tjänster,

— konkurrensreglerna,

— de skyddsåtgärder som avses i artiklarna 109 h, 109 i och 226, och

— institutionerna.

Villkoren för tillämpningen av övriga bestämmelser i detta fördrag skall genom enhälligt beslut av rådet på förslag från kommissionen fastställas inom två år efter det att fördraget har trätt i kraft.

Gemenskapens institutioner skall, inom ramen för den ordning som anges i detta fördrag och särskilt i artikel 226, sörja för att den ekonomiska och sociala utvecklingen i dessa områden möjliggörs.”;

b) I punkt 5 skall a ersättas med följande:

”a) Detta fördrag skall inte tillämpas beträffande Färöarna.”

80) Artikel 228 skall ersättas med följande:

”Artikel 228

1. När detta fördrag föreskriver att avtal skall ingås mellan gemenskapen och en eller flera stater eller internationella organisationer skall kommissionen ge rekommendationer till rådet, som skall be- myndiga kommissionen att inleda de förhandlingar som behövs. Kommissionen skall föra dessa förhandlingar i samråd med de särskilda kommittéer som rådet har tillsatt för att biträda kommissionen i dess uppgift och inom ramen för de direktiv som rådet kan komma att utfärda för kommissionen.

När rådet utövar de befogenheter som det har tillerkänts enligt denna punkt skall rådet besluta med kvalificerad majoritet utom i de fall som avses i punkt 2 andra meningen, där det krävs enhällighet.

2. Om inte annat följer av kommissionens befogenheter på detta område, skall avtalen ingås av rådet genom beslut med

kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen. Rådet skall besluta enhälligt om avtalet omfattar ett område där det krävs enhällighet för att interna regler skall kunna antas, samt om det är fråga om ett sådant avtal som avses i artikel 238.

3. Med undantag för sådana avtal som avses i artikel 113.3 skall rådet ingå avtal efter att ha hört Europaparlamentet, och detta även om avtalet omfattar ett område där interna regler skall antas enligt förfarandet i artikel 189 b eller 189 c. Europaparlamentet skall avge sitt yttrande inom den tid som rådet får bestämma med hänsyn till hur brådskande ärendet är. Om ett yttrande inte har avgetts inom denna tid, får rådet fatta beslut.

Med avvikelse från föregående stycke krävs Europaparlamentets samtycke för ingående av sådana avtal som avses i artikel 238, andra avtal som skapar en särskild institutionell ram genom att samarbetsförfaranden inrättas, sådana avtal som har betydande budgetmässiga följder för gemenskapen samt sådana avtal som medför ändring av en rättsakt som har antagits enligt förfarandet i artikel 189 b.

Rådet och Europaparlamentet får i brådskande fall komma överens om den tid inom vilken samtycke skall ges.

4. När rådet ingår ett avtal får det med avvikelse från punkt 2 bemyndiga kommissionen att godkänna ändringar för gemenskapens räkning, om dessa ändringar enligt avtalet skall antas genom ett förenklat förfarande eller av ett organ som inrättas genom avtalet; rådet får förena ett sådant bemyndigande med särskilda villkor.

5. Om rådet avser att ingå ett avtal som förutsätter ändringar i detta fördrag, skall ändringarna dessförinnan antas enligt förfarandet i artikel N i Fördraget om Europeiska unionen.

6. Rådet, kommissionen eller en medlemsstat får inhämta domstolens yttrande över huruvida ett tilltänkt avtal är fören-

ligt med bestämmelserna i detta fördrag. Om domstolen i sitt yttrande finner att så inte är fallet, får avtalet endast träda i kraft i enlighet med artikel N i Fördraget om Europeiska unionen.

7. Avtal som ingåtts i den ordning som anges i denna artikel skall vara bindande för gemenskapens institutioner och för medlemsstaterna."

81) Följande artikel skall införas:

"Artikel 228 a

Om en gemensam ståndpunkt eller en gemensam åtgärd som har beslutats enligt bestämmelserna om en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik i Fördraget om Europeiska unionen förutsätter ett handlande från gemenskapens sida som helt eller delvis avbryter eller begränsar de ekonomiska förbindelserna med ett eller flera tredje länder, skall rådet besluta om de brådskande åtgärder som är nödvändiga. Rådet skall besluta med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen."

82) Artikel 231 skall ersättas med följande:

"Artikel 231

Gemenskapen skall upprätta ett nära samarbete med Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling; de närmare villkoren för detta skall fastställas i samförstånd."

83) Artiklarna 236 och 237 skall upphöra att gälla.

84) Artikel 238 skall ersättas med följande:

"Artikel 238

Gemenskapen får med en eller flera stater eller internationella organisationer ingå avtal som innebär en associering med ömsesidiga rättigheter och förpliktelser, gemensamt uppträdande och särskilda förfaranden."

F. I bilaga III

85) skall rubriken ersättas med

"Lista över tjänstetransaktioner angivna i artikel 73 h i detta fördrag"

G. I protokollet om Europeiska investeringsbankens stadga

86) skall hänvisningen till artiklarna 129 och 130 ersättas med en hänvisning till artiklarna 198 d och 198 e.

AVDELNING III

**BESTÄMMELSER OM ÄNDRING AV
FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET
AV EUROPEISKA KOL- OCH
STÅLGEMENSKAPEN**

Artikel H

Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skall ändras enligt bestämmelserna i denna artikel.

1) Artikel 7 skall ersättas med följande:

"Artikel 7

Gemenskapens institutioner är

- en **HÖG MYNDIGHET**, härefter benämnd "kommissionen",
- en **GEMENSAM FÖRSAMLING**, härefter benämnd "Europaparlamentet",
- ett **SÄRSKILT MINISTERRÅD**, härefter benämnt "rådet",
- en **DOMSTOL**, härefter benämnd "domstolen".
- en **REVISIONSRÄTT**.

Kommissionen skall biträddas av en rådgivande kommitté."

2) Följande artiklar skall införas:

"Artikel 9

1. Kommissionen skall bestå av sju

ledamöter, som skall utses på grundval av sin allmänna duglighet och vilkas oavhängighet inte kan ifrågasättas.

Antalet ledamöter av kommissionen får ändras genom enhälligt beslut av rådet.

Endast medborgare i medlemsstaterna får vara ledamöter av kommissionen.

I kommissionen måste ingå minst en medborgare från varje medlemsstat, men högst två ledamöter av kommissionen får vara av samma nationalitet.

2. Ledamöterna av kommissionen skall i gemenskapernas allmänna intresse fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet.

Vid fullgörandet av dessa skyldigheter skall de inte vare sig begära eller ta emot instruktioner från någon regering eller något organ. De skall avhålla sig från varje handling som är oförenlig med deras skyldigheter. Varje medlemsstat förbinder sig att respektera denna princip och att inte söka påverka kommissionens ledamöter när de utför sina uppgifter.

Ledamöterna av kommissionen får inte under sin ämbets tid utöva någon annan avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet. De skall när de tillträder avge en högtidlig försäkran att såväl under som efter sin ämbets tid respektera de förpliktelser som följer med ämbetet, särskilt deras skyldighet att iaktta redbarhet och visa omdöme vid mottagande av vissa uppdrag eller förmåner efter ämbets tiden. Om dessa förpliktelser åsidosätts får domstolen, på begäran av rådet eller kommissionen, allt efter omständigheterna besluta antingen att den berörda ledamoten skall avsättas från ämbetet enligt artikel 12 a eller berövas rätten till pension eller andra förmåner i dess ställe.

Artikel 10

1. Ledamöterna av kommissionen skall utses enligt förfarandet i punkt 2 för en tid av fem år, om inte i förekommande fall annat följer av artikel 24.

Deras mandat kan förnyas.

2. Medlemsstaternas regeringar skall efter att ha hört Europaparlamentet i samförstånd nominera den person som de vill utse till kommissionens ordförande.

Medlemsstaternas regeringar skall i samråd med den nominerade ordföranden nominera de övriga personer som de vill utse till ledamöter av kommissionen.

Ordföranden och de övriga ledamöter av kommissionen som har nominerats på detta sätt skall samfällt godkännas vid en omröstning i Europaparlamentet. Efter Europaparlamentets godkännande skall medlemsstaternas regeringar i samförstånd utse ordföranden och de övriga ledamöterna av kommissionen.

3. Punkterna 1 och 2 skall tillämpas första gången på den ordförande och de övriga ledamöter av kommissionen vars mandattid börjar den 7 januari 1995.

Den ordförande och de övriga ledamöter av kommissionen vars mandattid börjar den 7 januari 1993 skall utses av medlemsstaternas regeringar i samförstånd. Deras mandattid skall löpa ut den 6 januari 1995.

Artikel 11

Kommissionen får utse en eller två vice ordförande bland sina ledamöter.

Artikel 12

En kommissionsledamots ämbete skall, fränsett vid normala nytillsättningar och vid dödsfall, upphöra när ledamoten begär sitt entledigande eller avsätts.

För den avgående ledamotens återstående mandattid skall en ersättare utses av medlemsstaternas regeringar i samförstånd. Rådet får enhälligt besluta att någon ersättare inte behöver utses.

Om ordföranden begär sitt entledigande, avsätts eller dör, skall en ersättare utses

för återstoden av hans mandattid. Förfarandet enligt artikel 10.2 skall tillämpas när en sådan ersättare skall utses.

En ledamot av kommissionen skall kvarstå i ämbetet till dess en ersättare har utsetts, utom vid fall av avsättning enligt artikel 12 a.

Artikel 12 a

Om en ledamot av kommissionen inte längre uppfyller de krav som ställs för att han skall kunna utföra sina uppgifter eller om han har gjort sig skyldig till allvarlig försummelse, får domstolen på begäran av rådet eller kommissionen avsätta honom.

Artikel 13

Kommissionen skall fatta sina beslut med en majoritet av det antal ledamöter som anges i artikel 9.

Kommissionen kan sammanträda med giltig verkan endast om det antal ledamöter som fastställts i arbetsordningen är närvarande."

3) Artikel 16 skall ersättas med följande:

"Artikel 16

Kommissionen skall vidta alla interna administrativa åtgärder som är ägnade att säkerställa sina avdelningars funktion.

Den får upprätta utredningskommittéer och särskilt en ekonomisk utredningskommitté.

Rådet och kommissionen skall samråda och i samförstånd reglera formerna för sitt samarbete.

Kommissionen skall anta sin arbetsordning för att säkerställa att både den själv och dess avdelningar fullgör sina uppgifter enligt detta fördrag. Den skall se till att arbetsordningen offentliggörs."

4) Följande artikel skall införas:

"Artikel 17

Kommissionen skall årligen, senast en månad före öppnandet av Europaparlamentets session, offentliggöra en allmän rapport om gemenskapens verksamhet."

5) Följande stycke skall läggas till i artikel 18:

"Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa alla betalningar som utgår som ersättning."

6) Följande artiklar skall införas:

"Artikel 20 a

Europaparlamentet får genom beslut av en majoritet av sina ledamöter anmoda kommissionen att lägga fram lämpliga förslag i frågor som enligt Europaparlamentets uppfattning kräver att en gemenskapsrättsakt utarbetas för att detta fördrag skall kunna genomföras.

Artikel 20 b

Då Europaparlamentet fullgör sina uppgifter får det på begäran av en fjärdedel av sina ledamöter tillsätta en tillfällig undersökningskommitté för att — utan att detta inverkar på de befogenheter som genom detta fördrag tilldelas andra institutioner eller organ — undersöka påstådda överträdelser eller missförhållanden vid tillämpningen av gemenskapsrätten, såvida inte de påstådda förhållandena är föremål för en domstolsprövning och domstolsförfarandet ännu inte har avslutats.

Den tillfälliga undersökningskommittén skall upplösas när den har överlämnat sin rapport.

Närmare föreskrifter om utövandet av undersökningsrätten skall fastställas av Eu-

ropaparlamentet, rådet och kommissionen i samförstånd.

Artikel 20 c

Varje unionsmedborgare och varje fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i en medlemsstat skall ha rätt att ensam eller tillsammans med andra medborgare eller personer göra en framställning till Europaparlamentet i frågor som hör till gemenskapens verksamhetsområden och som direkt berör honom.

Artikel 20 d

1. Europaparlamentet skall utse en ombudsman med befogenhet att från varje unionsmedborgare eller varje annan fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i en medlemsstat ta emot klagomål om missförhållanden i gemenskapsinstitutionernas eller gemenskapsorganens verksamhet, med undantag för domstolen och förstainstansrätten då dessa utövar sina domstolsfunktioner.

Ombudsmannen skall inom ramen för sitt uppdrag företa de undersökningar som han finner berättigade, antingen på eget initiativ eller på grundval av de klagomål som framförs till honom direkt eller genom en ledamot av Europaparlamentet; detta gäller dock inte om de påstådda förhållandena är eller har varit föremål för ett domstolsförfarande. Om ombudsmannen konstaterar att ett missförhållande har förekommit, skall han hänskjuta frågan till den berörda institutionen som skall ha en frist på tre månader för att delge honom sina synpunkter. Ombudsmannen skall därefter lämna en rapport till Europaparlamentet och den berörda institutionen. Den klagande skall underrättas om resultatet av dessa undersökningar.

Ombudsmannen skall förelägga Europaparlamentet en årlig rapport om resultatet av sina undersökningar.

2. Ombudsmannen skall utses efter varje val till Europaparlamentet för dess valperiod. Ombudsmannen kan utses på nytt.

Ombudsmannen kan på begäran av Europaparlamentet avsättas av domstolen om han inte längre uppfyller de krav som ställs för att han skall kunna utföra sina uppgifter eller om han gjort sig skyldig till allvarlig försummelse.

3. Ombudsmannen skall vara fullständigt oavhängig i sin ämbetsutövning. Då han fullgör sina uppgifter får han inte vare sig begära eller ta emot instruktioner från något organ. Ombudsmannen får inte under sin ämbets tid utöva någon annan avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet.

4. Efter yttrande från kommissionen och med godkännande av rådet med kvalificerad majoritet skall Europaparlamentet fastställa regler och allmänna villkor för ombudsmannens ämbetsutövning."

7) Artikel 21.3 skall ersättas med följande:

"3. Europaparlamentet skall utarbeta förslag om allmänna direkta val enligt en i alla medlemsstater enhetlig ordning.

Efter samtycke från Europaparlamentet, som skall besluta med en majoritet av sina ledamöter, skall rådet enhälligt fastställa bestämmelser om detta och rekommendera medlemsstaterna att anta bestämmelserna i överensstämmelse med deras konstitutionella bestämmelser."

8) Artikel 24 skall ersättas med följande:

"Artikel 24

Europaparlamentet skall vid offentligt sammanträde diskutera den allmänna rapport som kommissionen förelägger parlamentet.

Om ett förslag om misstroendevotum läggs fram rörande kommissionens verksamhet, får Europaparlamentet inte ta ställning till förslaget förrän tidigast tre dagar efter det att detta framlagts och endast genom öppen omröstning.

Om förslaget om misstroendevotum antas med en majoritet av två tredjedelar av

de avgivna rösterna och med majoriteten av Europaparlamentets ledamöter, skall kommissionens ledamöter samfällt avgå. De skall fortsätta att handlägga löpande ärenden, till dess de har ersatts enligt artikel 10. I så fall skall mandattiden för de ledamöter av kommissionen som utses att ersätta dem löpa ut samma dag som mandattiden skulle ha löpt ut för de ledamöter av kommissionen som samfällt har tvingats avgå."

9) Följande artiklar skall införas:

"Artikel 27

Rådet skall bestå av en företrädare för varje medlemsstat på ministernivå med befogenhet att fatta bindande beslut för denna medlemsstats regering.

Ordförandeskapet skall utövas i sex månader åt gången av varje medlemsstat i rådet enligt följande ordning mellan medlemsstaterna:

- under en första sexårsperiod: Belgien, Danmark, Tyskland, Grekland, Spanien, Frankrike, Irland, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Portugal, Storbritannien,
- under den följande sexårsperioden: Danmark, Belgien, Grekland, Tyskland, Frankrike, Spanien, Irland, Nederländerna, Luxemburg, Storbritannien, Portugal.

Artikel 27 a

Rådet skall sammanträda efter kallelse av ordföranden, på dennes initiativ eller på begäran av någon rådsmedlem eller kommissionen."

10) Följande artiklar skall införas:

"Artikel 29

Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa löner, arvoden och pensioner för

kommissionens ordförande och ledamöter, domstolens ordförande, domare, generaladvokater och justitiesekreterare. Rådet skall med samma majoritet också fastställa alla betalningar som utgår i stället för sådan ersättning.

Artikel 30

1. En kommitté som består av medlemsstaternas ständiga representanter skall ha till uppgift att förbereda rådets arbete och att utföra de uppdrag som rådet ger den.

2. Rådet skall biträdas av ett generalsekretariat under ledning av en generalsekreterare. Generalsekreteraren skall utses av rådet genom enhälligt beslut.

Rådet skall besluta om generalsekretariatets organisation.

3. Rådet skall anta sin egen arbetsordning."

11) Artikel 32 skall ersättas med följande:

"Artikel 32

Domstolen skall bestå av tretton domare.

Domstolen skall sammanträda i plenum. Den får dock inom sig upprätta avdelningar med tre eller fem domare med uppgift att göra vissa förberedande utredningar eller att avgöra vissa grupper av ärenden i enlighet med föreskrifter som fastställts för dessa ändamål.

Domstolen skall sammanträda i plenum när en medlemsstat eller en gemenskapsinstitution som är part i ärendet begär det.

På begäran av domstolen får rådet genom enhälligt beslut öka antalet domare och göra nödvändiga ändringar i andra och tredje styckena i denna artikel och i artikel 32 b andra stycket."

12) Artikel 32d skall ersättas med följande:

"Artikel 32 d

1. Till domstolen skall knytas en förstains-

tansrätt med behörighet att i första instans pröva och avgöra vissa enligt punkt 2 bestämda grupper av ärenden, i vilka rätt att överklaga till domstolen föreligger endast i rättsfrågor och i enlighet med de villkor som fastställts i stadgan. Förstainsrätten skall inte vara behörig att pröva och avgöra frågor som hänskjutits för förhandsavgöranden enligt artikel 41.

2. På begäran av domstolen och efter att ha hört Europaparlamentet och kommissionen skall rådet genom enhälligt beslut bestämma de grupper av ärenden som avses i punkt 1 och förstainsrättens sammansättning samt anta nödvändiga ändringar i och tillägg till domstolens stadga. Om inte rådet bestämmer annat, skall de bestämmelser i detta fördrag som avser domstolen, särskilt bestämmelserna i protokollet om domstolens stadga, tillämpas på förstainsrätten.

3. Ledamöterna av förstainsrätten skall utses bland personer vars oavhängighet inte kan ifrågasättas och som uppfyller nödvändiga villkor för utövande av domarämbeten; de skall utses för sex år av medlemsstaternas regeringar i samförstånd. En del av ledamöterna skall nytillsättas vart tredje år. Avgående ledamöter kan utnämnas på nytt.

4. Förstainsrätten skall fastställa sina rättegångsregler i samförstånd med domstolen. Dessa regler kräver rådets enhälliga godkännande."

13) Artikel 33 skall ersättas med följande:

"Artikel 33

Domstolen skall vara behörig att pröva ogiltighetstalan, som väcks av en medlemsstaterna eller av rådet mot kommissionens beslut och rekommendationer rörande bristande behörighet, åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, åsidosättande av fördraget eller av någon bestämmelse som gäller dess tillämpning eller rörande maktmissbruk. Domstolens prövning får dock inte innefatta en värdering av den genom ekonomiska sakförhållanden och omstän-

digheter uppkomna situationen, som föranlett dessa beslut eller rekommendationer, om det inte hävdas att kommissionen gjort sig skyldig till maktmissbruk eller uppenbart åsidosatt fördragets bestämmelser eller någon bestämmelse som gäller dess tillämpning.

Företag eller sammanslutningar som avses i artikel 48 får på samma grunder föra talan mot beslut och rekommendationer, som är riktade till dem, eller mot allmänna beslut och rekommendationer, som de anser innebär maktmissbruk gentemot dem.

Talan som avses i de två första styckena av denna artikel skall väckas inom en månad efter delgivning eller efter offentliggörande av beslutet eller rekommendationen allt efter omständigheterna.

Domstolen skall på samma villkor vara behörig att pröva en talan som förs av Europaparlamentet i syfte att bevaka sina rättigheter."

14) Följande kapitel skall införas:

"KAPITEL V

Revisionsrätten

Artikel 45 a

Revisionsrätten skall revidera räkenskaperna.

Artikel 45 b

1. Revisionsrätten skall bestå av tolv ledamöter.

2. Ledamöterna av revisionsrätten skall utses bland personer som i sina respektive länder hör till eller har hört till externa revisionsorgan eller som är särskilt kvalificerade för detta ämbete. Deras oavhängighet får inte kunna ifrågasättas.

3. Ledamöterna av revisionsrätten skall utses för sex år av rådet som skall fatta sitt beslut enhälligt och efter att ha hört Europaparlamentet.

När de första utnämningarna sker skall dock fyra ledamöter av revisionsrätten, utvalda genom lottning, utses för endast fyra år.

Ledamöterna av revisionsrätten kan utnämnas på nytt.

Dessa skall bland sig välja revisionsrättens ordförande för en tid av tre år. Ordföranden kan återväljas.

4. Ledamöterna av revisionsrätten skall i gemenskapens allmänna intresse fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet.

Vid fullgörandet av dessa skyldigheter skall de inte vare sig begära eller ta emot instruktioner från någon regering eller något annat organ. De skall avhålla sig från varje handling som är oförenlig med deras skyldigheter.

5. Ledamöterna av revisionsrätten får inte under sin ämbets tid utöva någon annan avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet. De skall när de tillträder avge en högtidlig försäkran att såväl under som efter sin ämbets tid respektera de förpliktelser som följer av ämbetet, särskilt deras skyldighet att iaktta redbarhet och visa omdöme vid mottagande av vissa uppdrag eller förmåner efter ämbets tiden.

6. Ämbetet för en ledamot av revisionsrätten skall, fränsett vid normala ny tillsättningar och vid dödsfall, upphöra när ledamoten begär sitt entledigande eller avsätts genom ett avgörande av domstolen enligt punkt 7.

För den återstående mandattiden skall en ersättare utses.

Utom vid avsättning skall ledamöterna av revisionsrätten kvarstå i ämbetet till dess att de ersatts.

7. En ledamot av revisionsrätten får endast skiljas från sitt ämbete eller berövas rätten till pension eller andra förmåner i dess ställe, om domstolen på begäran av revisionsrätten finner att han inte längre uppfyller de förutsättningar som krävs eller

fullgör de skyldigheter som följer av ämbetet.

8. Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa anställningsvillkoren för revisionsrättens ordförande och ledamöter, särskilt deras löner, arvoden och pensioner. Rådet skall också med samma majoritet fastställa alla betalningar som utgår i stället för sådan ersättning.

9. De bestämmelser i protokollet om immunitet och privilegier för Europeiska gemenskaperna som är tillämpliga på domstolens domare, skall också tillämpas på ledamöterna av revisionsrätten.

Artikel 45 c

1. Revisionsrätten skall granska räkenskaperna över gemenskapens samtliga inkomster och utgifter. Den skall också granska räkenskaperna över samtliga inkomster och utgifter för varje organ som gemenskapen har upprättat, i den mån inte den rättsakt varigenom organet upprättats utesluter en sådan granskning.

Revisionsrätten skall avge en förklaring till Europaparlamentet och rådet om räkenskapernas tillförlitlighet och de underliggande transaktionernas laglighet och korrekthet.

2. Revisionsrätten skall pröva om samtliga inkomster och utgifter enligt punkt 1 varit lagliga och korrekta och om den ekonomiska förvaltningen varit sund.

Granskningen av inkomsterna skall ske på grundval av både fastställda inkomstbelopp och inkomstbelopp som betalats in till gemenskapen.

Granskningen av utgifterna skall ske på grundval av både gjorda åtaganden och verkställda utbetalningar.

Dessa granskningar får göras innan räkenskaperna avslutas för det ifrågavarande budgetåret.

3. Granskningen skall grundas på bokföringsmaterial och vid behov ske på platsen

i gemenskapens övriga institutioner och i medlemsstaterna. I medlemsstaterna skall granskningen genomföras i samarbete med de nationella revisionsorganen eller, om dessa inte har nödvändiga befogenheter, i samarbete med behöriga nationella myndigheter. Dessa organ eller myndigheter skall underrätta revisionsrätten om de avser att delta i granskningen.

Gemenskapens övriga institutioner och de nationella revisionsorganen eller, om dessa inte har nödvändiga befogenheter, behöriga nationella myndigheter, skall på revisionsrättens begäran till denna överlämna de handlingar eller den information som rätten behöver för att kunna fullgöra sin uppgift.

4. Revisionsrätten skall upprätta en årsrapport efter utgången av varje budgetår. Denna skall överlämnas till gemenskapens övriga institutioner och tillsammans med institutionernas yttranden över revisionsrättens iakttagelser offentliggöras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

Revisionsrätten får också när som helst framföra iakttagelser i särskilda frågor, speciellt i form av särskilda rapporter, och yttra sig på begäran av någon av gemenskapens övriga institutioner.

Den skall anta sina årsrapporter, särskilda rapporter eller yttranden med en majoritet av sina ledamöter.

Den skall biträda Europaparlamentet och rådet, när dessa utövar sina kontrollbefogenheter i fråga om genomförandet av budgeten.

5. Revisionsrätten skall dessutom årligen upprätta en särskild rapport om bokföringen beträffande annat än det som rör utgifter och inkomster som avses i punkt 1 är formellt riktig, och om kommissionens ekonomiska förvaltning därvid har varit formellt riktig. Denna rapport skall upprättas senast sex månader efter det budgetår räkenskaperna hänför sig till och föreläggas kommissionen och rådet. Kommissionen skall överlämna rapporten till Europaparlamentet."

15) Artikel 78 c skall ersättas med följande:

"Artikel 78 c

I överensstämmelse med principerna för en sund ekonomisk förvaltning skall kommissionen genomföra administrationsbudgeten under eget ansvar och inom ramen för de beviljade anslagen enligt bestämmelserna i den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 78 h.

Budgetförordningen skall innehålla närmare bestämmelser om hur varje institution skall medverka när dess egna utgifter effektueras.

Kommissionen får inom administrationsbudgeten föra över anslag från en avdelning till en annan och från en underavdelning till en annan, inom de gränser och på de villkor som anges i den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 78 h.."

16) Artiklarna 78 e och 78 f skall upphöra att gälla.

17) Artikel 78 g skall ersättas med följande:

"Artikel 78 g

1. På rekommendation av rådet, som skall fatta sitt beslut med kvalificerad majoritet, skall Europaparlamentet bevilja kommissionen ansvarsfrihet beträffande administrationsbudgetens genomförande. I detta syfte skall rådet och Europaparlamentet i tur och ordning granska räkenskaperna och de redovisningar som avses i artikel 78 d, revisionsrättens årsrapport tillsammans med de granskade institutionernas yttranden över revisionsrättens iakttagelser samt de av revisionsrättens särskilda rapporter som är av betydelse i detta sammanhang.

2. Innan Europaparlamentet beviljar kommissionen ansvarsfrihet, eller för andra ändamål i samband med att kommissionen utövar sina befogenheter beträffande administrationsbudgetens genomförande, kan det anmoda kommissionen att redogöra för verkställigheten av utgifterna eller för hur

de finansiella kontrollsystemen fungerar. Kommissionen skall på begäran lägga fram alla nödvändiga uppgifter för Europaparlamentet.

3. Kommissionen skall vidta alla lämpliga åtgärder för att rätta sig efter iakttagelserna i beslutet om ansvarsfrihet, andra iakttagelser från Europaparlamentet om verkställigheten av utgifterna samt de kommentarer som är fogade till rådets rekommendationer om ansvarsfrihet.

På begäran av Europaparlamentet eller rådet skall kommissionen rapportera om de åtgärder som den har vidtagit mot bakgrund av dessa iakttagelser och kommentarer, särskilt om de instruktioner som den har gett de avdelningar som ansvarar för administrationsbudgetens genomförande. Dessa rapporter skall också översändas till revisionsrätten."

18) Artikel 78 h skall ersättas med följande:

"Artikel 78 h

Rådet skall genom enhälligt beslut på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och erhållit revisionsrättens yttrande

- a) utfärda budgetförordningar som särskilt skall innehålla närmare bestämmelser om administrationsbudgetens uppställning och genomförande och om redovisning och revision,*
- b) fastställa de sätt och det förfarande enligt vilka de budgetinkomster som fastställts i den ordning som gäller för gemenskapens egna medel skall ställas till kommissionens förfogande samt bestämma nödvändiga åtgärder för att möta ett eventuellt likviditetsbehov,*
- c) bestämma regler för ekonomichefers, utanordnares och räkenskapsförares ansvar och lämplig ordning för kontroll."*

25) Följande artikel skall införas:

"Artikel 78 i

Medlemsstaterna skall vidta samma åt-

gärder för att bekämpa bedrägerier som riktar sig mot gemenskapens ekonomiska intressen, som de vidtar för att bekämpa bedrägerier som riktar sig mot deras egna ekonomiska intressen.

Utan att det påverkar tillämpningen av andra bestämmelser i detta fördrag skall medlemsstaterna samordna sina åtgärder för att skydda gemenskapens ekonomiska intressen mot bedrägerier. De skall för detta ändamål med kommissionens hjälp organisera ett nära och regelbundet samarbete mellan de behöriga avdelningarna i sina förvaltningar."

20) Artikel 79 a skall ersättas med följande:

"a) Detta fördrag skall inte tillämpas beträffande Färöarna."

21) Artiklarna 96 och 98 skall upphöra att gälla.

AVDELNING IV

BESTÄMMELSER OM ÄNDRING AV FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA ATOMENERGIGEMENSKAPEN

Artikel I

Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen skall ändras enligt bestämmelserna i denna artikel.

1) Artikel 3 skall ersättas med följande:

"Artikel 3

1. De uppgifter som anförrtrotts gemenskapen skall genomföras av

— ett EUROPAPARLAMENT,

— ett RÅD,

— en KOMMISSION,

— en DOMSTOL,

— en REVISIONSRÄTT.

Varje institution skall handla inom ramen för de befogenheter som den har tilldelats genom detta fördrag.

2. Rådet och kommissionen skall biträdas av en ekonomisk och social kommitté med rådgivande uppgifter."

2) Följande artiklar skall införas:

"Artikel 107 a

Europaparlamentet får genom beslut av en majoritet av sina ledamöter anmoda kommissionen att lägga fram lämpliga förslag i frågor som enligt Europaparlamentets uppfattning kräver att en gemenskapsrättsakt utarbetas för att detta fördrag skall kunna genomföras.

Artikel 107 b

Då Europaparlamentet fullgör sina uppgifter får det på begäran av en fjärdedel av sina ledamöter tillsätta en tillfällig undersökningskommitté för att — utan att detta inverkar på de befogenheter som genom detta fördrag tilldelas andra institutioner eller organ — undersöka påstådda överträdelser eller missförhållanden vid tillämpningen av gemenskapsrätten, såvida inte de påstådda förhållandena är föremål för en domstolsprövning och domstolsförfarandet ännu inte har avslutats.

Den tillfälliga undersökningskommittén skall upplösas när den har överlämnat sin rapport.

Närmare föreskrifter om utövandet av undersökningsrätten skall fastställas av Europaparlamentet, rådet och kommissionen i samförstånd.

Artikel 107 c

Varje unionsmedborgare och varje fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i en medlemsstat skall ha rätt att

ensam eller tillsammans med andra medborgare eller personer göra en framställning till Europaparlamentet i frågor som hör till gemenskapens verksamhetsområden och som direkt berör honom.

Artikel 107 d

1. Europaparlamentet skall utse en ombudsman med befogenhet att från varje unionsmedborgare eller varje annan fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i en medlemsstat ta emot klagomål om missförhållanden i gemenskapsinstitutionernas eller gemenskapsorganens verksamhet, med undantag för domstolen och förstainstansrätten då dessa utövar sina domstolsfunktioner.

Ombudsmannen skall inom ramen för sitt uppdrag företa de undersökningar som han finner berättigade, antingen på eget initiativ eller på grundval av de klagomål som framförs till honom direkt eller genom en ledamot av Europaparlamentet; detta gäller dock inte om de påstådda förhållandena är eller har varit föremål för ett domstolsförfarande. Om ombudsmannen konstaterar att ett missförhållande har förekommit, skall han hänskjuta frågan till den berörda institutionen som skall ha en frist på tre månader för att delge honom sina synpunkter. Ombudsmannen skall därefter lämna en rapport till Europaparlamentet och den berörda institutionen. Den klagande skall underrättas om resultatet av dessa undersökningar.

Ombudsmannen skall förelägga Europaparlamentet en årlig rapport om resultatet av sina undersökningar.

2. Ombudsmannen skall utses efter varje val till Europaparlamentet för dess valperiod. Ombudsmannen kan utses på nytt.

Ombudsmannen kan på begäran av Europaparlamentet avsättas av domstolen om han inte längre uppfyller de krav som ställs för att han skall kunna utföra sina uppgifter eller om han gjort sig skyldig till allvarlig försummelse.

3. Ombudsmannen skall vara fullständigt

oavhängig i sin ämbetsutövning. Då han fullgör sina uppgifter får han inte vare sig begära eller ta emot instruktioner från något organ. Ombudsmannen får inte under sin ämbets tid utöva någon annan avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet.

4. Efter yttrande från kommissionen och med godkännande av rådet med kvalificerad majoritet skall Europaparlamentet fastställa regler och allmänna villkor för ombudsmannens ämbetsutövning."

3) Artikel 108.3 skall ersättas med följande:

"3. Europaparlamentet skall utarbeta förslag om allmänna direkta val enligt en i alla medlemsstater enhetlig ordning.

Efter samtycke från Europaparlamentet, som skall besluta med en majoritet av sina ledamöter, skall rådet enhälligt fastställa bestämmelser om detta och rekommendera medlemsstaterna att anta bestämmelserna i överensstämmelse med deras konstitutionella bestämmelser."

4) Följande mening skall läggas till i artikel 114 andra stycket:

"I så fall skall mandattiden för de ledamöter av kommissionen som utses att ersätta dem löpa ut samma dag som mandattiden skulle ha löpt ut för de ledamöter av kommissionen som samfällt har tvingats avgå."

5) Följande artiklar skall införas:

"Artikel 116

Rådet skall bestå av en företrädare för varje medlemsstat på ministernivå med befogenhet att fatta bindande beslut för denna medlemsstats regering.

Ordförandeskapet skall utövas i sex månader åt gången av varje medlemsstat i rådet enligt följande ordning mellan medlemsstaterna:

— under en första sexårsperiod: Belgien, Danmark, Tyskland, Grekland, Spa-

nien, Frankrike, Irland, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Portugal, Storbritannien,

— under den följande sexårsperioden: Danmark, Belgien, Grekland, Tyskland, Frankrike, Spanien, Italien, Irland, Nederländerna, Luxemburg, Storbritannien, Portugal.

Artikel 117

Rådet skall sammanträda efter kallelse av ordföranden, på dennes initiativ eller på begäran av någon rådsmedlem eller kommissionen."

6) Följande artikel skall införas:

"Artikel 121

1. En kommitté som består av medlemsstaternas ständiga representanter skall ha till uppgift att förbereda rådets arbete och att utföra de uppdrag som rådet ger den.

2. Rådet skall biträdas av ett generalsekretariat under ledning av en generalsekretärare. Generalsekretäraren skall utses av rådet genom enhälligt beslut.

Rådet skall besluta om generalsekretariatets organisation.

3. Rådet skall anta sin egen arbetsordning."

7) Följande artikel skall införas:

"Artikel 123

Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa löner, arvoden och pensioner för kommissionens ordförande och ledamöter, domstolens ordförande, domare, generaladvokater och justitiesekreterare. Rådet skall med samma majoritet också fastställa alla betalningar som utgår i stället för sådan ersättning."

8) Följande artiklar skall införas:

"Artikel 125

Kommissionen skall årligen, senast en månad före öppnandet av Europaparlamentets session, offentliggöra en allmän rapport om gemenskapens verksamhet.

Artikel 126

1. Kommissionen skall bestå av sju ledamöter, som skall utses på grundval av sin allmänna duglighet och vilkas oavhängighet inte kan ifrågasättas.

Antalet ledamöter av kommissionen får ändras genom enhälligt beslut av rådet.

Endast medborgare i medlemsstaterna får vara ledamöter av kommissionen.

I kommissionen måste ingå minst en medborgare från varje medlemsstat, men högst två ledamöter av kommissionen får vara av samma nationalitet.

2. Ledamöterna av kommissionen skall i gemenskapens allmänna intresse fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet.

Vid fullgörandet av dessa skyldigheter skall de inte vare sig begära eller ta emot instruktioner från någon regering eller något annat organ. De skall avhålla sig från varje handling som är oförenlig med deras skyldigheter. Varje medlemsstat förbinder sig att respektera denna princip och att inte söka påverka kommissionens ledamöter när de utför sina uppgifter.

Ledamöterna av kommissionen får inte under sin ämbets tid utöva någon annan avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet. De skall när de tillträder avge en högtidlig försäkran att såväl under som efter sin ämbets tid respektera de förpliktelser som följer med ämbetet, särskilt deras skyldighet att iaktta redbarhet och visa omdöme vid mottagande av vissa uppdrag eller förmåner efter ämbets tiden. Om dessa förpliktelser åsidosätts får domstolen, på be-

gåran av rådet eller kommissionen, allt efter omständigheterna besluta antingen att den berörda ledamoten skall avsättas från ämbetet enligt artikel 129 eller berövas rätten till pension eller andra förmåner i dess ställe.

Artikel 127

1. Ledamöterna av kommissionen skall utses enligt förfarandet i punkt 2 för en tid av fem år, om inte i förekommande fall annat följer av artikel 114.

Deras mandat kan förnyas.

2. Medlemsstaternas regeringar skall efter att ha hört Europaparlamentet i samförstånd nominera den person som de vill utse till kommissionens ordförande.

Medlemsstaternas regeringar skall i samråd med den nominerade ordföranden nominera de övriga personer som de vill utse till ledamöter av kommissionen.

Ordföranden och de övriga ledamöter av kommissionen som har nominerats på detta sätt skall samfällt godkännas vid en omröstning i Europaparlamentet. Efter Europaparlamentets godkännande skall medlemsstaternas regeringar i samförstånd utse ordföranden och de övriga ledamöterna av kommissionen.

3. Punkterna 1 och 2 skall tillämpas första gången på den ordförande och de övriga ledamöter av kommissionen vars mandattid börjar den 7 januari 1995.

Den ordförande och de övriga ledamöter av kommissionen vars mandattid börjar den 7 januari 1993 skall utses av medlemsstaternas regeringar i samförstånd. Deras mandattid skall löpa ut den 6 januari 1995.

Artikel 128

En kommissionsledamots ämbete skall, frånsett vid normala nytillsättningar och vid dödsfall, upphöra när ledamoten begär sitt entledigande eller avsätts.

För den avgående ledamotens återstående mandattid skall en ersättare utses av medlemsstaternas regeringar i samförstånd. Rådet får enhälligt besluta att någon ersättare inte behöver utses.

Om ordföranden begär sitt entledigande, avsätts eller dör, skall en ersättare utses för återstoden av hans mandattid. Förfarandet enligt artikel 127.2 skall tillämpas när en sådan ersättare skall utses.

En ledamot av kommissionen skall kvarstå i ämbetet till dess en ersättare har utsetts, utom vid fall av avsättning enligt artikel 129.

Artikel 129

Om en ledamot av kommissionen inte längre uppfyller de krav som ställs för att han skall kunna utföra sina uppgifter eller om han har gjort sig skyldig till allvarlig försummelse, får domstolen på begäran av rådet eller kommissionen avsätta honom.

Artikel 130

Kommissionen får utse en eller två vice ordförande bland sina ledamöter.

Artikel 131

Rådet och kommissionen skall samråda och i samförstånd reglera formerna för sitt samarbete.

Kommissionen skall anta sin arbetsordning för att säkerställa att både den själv och dess avdelningar fullgör sina uppgifter enligt detta fördrag. Den skall se till att arbetsordningen offentliggörs.

Artikel 132

Kommissionen skall fatta sina beslut med en majoritet av det antal ledamöter som anges i artikel 126.

Kommissionen kan sammanträda med

giltig verkan endast om det antal ledamöter som fastställts i arbetsordningen är närvarande."

9) Artikel 133 skall upphöra att gälla.

10) Artikel 137 skall ersättas med följande:

"Artikel 137

Domstolen skall bestå av tretton domare.

Domstolen skall sammanträda i plenum. Den får dock inom sig upprätta avdelningar med tre eller fem domare med uppgift att göra vissa förberedande utredningar eller att avgöra vissa grupper av ärenden i enlighet med föreskrifter som fastställts för dessa ändamål.

Domstolen skall sammanträda i plenum när en medlemsstat eller en gemenskapsinstitution som är part i ärendet begär det.

På begäran av domstolen får rådet genom enhälligt beslut öka antalet domare och göra nödvändiga ändringar i andra och tredje styckena i denna artikel och i artikel 139 andra stycket."

11) Artikel 140 a skall ersättas med följande:

"Artikel 140 a

1. Till domstolen skall knytas en förstainstansrätt med behörighet att i första instans pröva och avgöra vissa enligt punkt 2 bestämda grupper av ärenden, i vilka rätt att överklaga till domstolen föreligger endast i rättsfrågor och i enlighet med de villkor som fastställts i stadgan. Förstainstansrätten skall inte vara behörig att pröva och avgöra frågor som hänskjutits för förhandsavgöranden enligt artikel 150.

2. På begäran av domstolen och efter att ha hört Europaparlamentet och kommis-

sionen skall rådet genom enhälligt beslut bestämma de grupper av ärenden som avses i punkt 1 och förstainstansrättens sammansättning samt anta nödvändiga ändringar i och tillägg till domstolens stadga. Om inte rådet bestämmer annat, skall de bestämmelser i detta fördrag som avser domstolen, särskilt bestämmelserna i protokollet om domstolens stadga, tillämpas på förstainstansrätten.

3. Ledamöterna av förstainstansrätten skall utses bland personer vars oavhängighet inte kan ifrågasättas och som uppfyller nödvändiga villkor för utövande av domarämbeten; de skall utses för sex år av medlemsstaternas regeringar i samförstånd. En del av ledamöterna skall nytillsättas vart tredje år. Avgående ledamöter kan utnännas på nytt.

4. Förstainstansrätten skall fastställa sina rättegångsregler i samförstånd med domstolen. Dessa regler kräver rådets enhälliga godkännande."

12) Artikel 143 skall ersättas med följande:

"Artikel 143

1. Om domstolen finner att en medlemsstat har underlåtit att uppfylla en skyldighet enligt detta fördrag, skall denna stat vidta de åtgärder som krävs för att följa domstolens dom.

2. Om kommissionen anser att den berörda medlemsstaten inte har vidtagit sådana åtgärder skall kommissionen, efter att ha gett staten tillfälle att framföra sina synpunkter, avge ett motiverat yttrande i vilket den preciserar på vilka punkter den berörda medlemsstaten har underlåtit att följa domstolens dom.

Om den berörda medlemsstaten underlåter att inom den tidsfrist som kommissionen bestämt vidta de åtgärder som krävs för att följa domstolens dom, får kommissionen väcka talan vid domstolen. Därvid skall kommissionen ange det standardbelopp eller det vite som den med hänsyn till

omständigheterna anser det lämpligt att den berörda medlemsstaten skall betala.

Om domstolen finner att den berörda medlemsstaten har underlåtit att efterkomma dess dom, kan den förelägga staten att betala ett standardbelopp eller ett vite.

Detta förfarande skall inte inverka på tillämpningen av artikel 142."

"AVSNITT V

Revisionsrätten

Artikel 160 a

Revisionsrätten skall revidera räkenskaperna.

Artikel 160 b

13) Artikel 146 skall ersättas med följande:

"Artikel 146

Domstolen skall granska lagenligheten av de rättsakter som antas av rådet eller kommissionen och som inte är rekommendationer och yttranden, samt sådana rättsakter som antas av Europaparlamentet och som skall ha rättsverkan i förhållande till tredje man.

För detta ändamål skall den vara behörig att pröva talan som väcks av en medlemsstat, av rådet eller av kommissionen rörande bristande behörighet, åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, åsidosättande av detta fördrag eller av någon rättsregel som gäller dess tillämpning eller rörande maktmissbruk.

Domstolen skall på samma villkor vara behörig att pröva en talan som Europaparlamentet väcker för att tillvarata sina rättigheter.

Varje fysisk eller juridisk person får på samma villkor väcka talan mot ett beslut som är riktat till honom eller mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning eller ett beslut riktat till en annan person, direkt och personligen berör honom.

Talan som avses i denna artikel skall väckas inom två månader från den dag då åtgärden offentliggjordes eller delgavs klaganden eller, om så inte skett, från den dag då denne fick kännedom om åtgärden, allt efter omständigheterna."

14) Följande avsnitt skall införas:

1. Revisionsrätten skall bestå av tolv ledamöter.

2. Ledamöterna av revisionsrätten skall utses bland personer som i sina respektive länder hör till eller har hört till externa revisionsorgan eller som är särskilt kvalificerade för detta ämbete. Deras oavhängighet får inte kunna ifrågasättas.

3. Ledamöterna av revisionsrätten skall utses för sex år av rådet som skall fatta sitt beslut enhälligt och efter att ha hört Europaparlamentet.

När de första utnämningarna sker skall dock fyra ledamöter av revisionsrätten, utvalda genom lottning, utses för endast fyra år.

Ledamöterna av revisionsrätten kan utnännas på nytt.

Dessa skall bland sig välja revisionsrättens ordförande för en tid av tre år. Ordföranden kan återväljas.

4. Ledamöterna av revisionsrätten skall i gemenskapens allmänna intresse fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet.

Vid fullgörandet av dessa skyldigheter skall de inte vare sig begära eller ta emot instruktioner från någon regering eller något annat organ. De skall avhålla sig från varje handling som är oförenlig med deras skyldigheter.

5. Ledamöterna av revisionsrätten får inte under sin ämbets tid utöva någon annan avlönad eller oavlönad yrkesverk-

samhet. De skall när de tillträder avge en högtidlig försäkran att såväl under som efter sin ämbets-tid respektera de förpliktelser som följer av ämbetet, särskilt deras skyldighet att iaktta redbarhet och visa omdöme vid mottagande av vissa uppdrag eller förmåner efter ämbets-tiden.

6. Ämbetet för en ledamot av revisions-rätten skall, frånsett vid normala nytil-läggningar och vid dödsfall, upphöra när ledamoten begär sitt entledigande eller avsätts genom ett avgörande av domstolen enligt punkt 7.

För den återstående mandattiden skall en ersättare utses.

Utom vid avsättning skall ledamöterna av revisions-rätten kvarstå i ämbetet till dess att de ersatts.

7. En ledamot av revisions-rätten får endast skiljas från sitt ämbete eller berövas rätten till pension eller andra förmåner i dess ställe, om domstolen på begäran av revisions-rätten finner att han inte längre uppfyller de förutsättningar som krävs eller fullgör de skyldigheter som följer av ämbetet.

8. Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa anställningsvillkoren för revisions-rättens ordförande och ledamöter, särskilt deras löner, arvoden och pensioner. Rådet skall också med samma majoritet fastställa alla betalningar som utgår i stället för sådan ersättning.

9. De bestämmelser i protokollet om immunitet och privilegier för Europeiska gemenskaperna som är tillämpliga på domstolens domare, skall också tillämpas på ledamöterna av revisions-rätten.

Artikel 160 c

1. Revisions-rätten skall granska räkenskaperna över gemenskapens samtliga inkomster och utgifter. Den skall också granska räkenskaperna över samtliga inkomster och utgifter för varje organ som gemenskapen har upprättat, i den mån

inte den rättsakt varigenom organet upprättats utesluter en sådan granskning.

Revisions-rätten skall avge en förklaring till Europaparlamentet och rådet om räkenskapernas tillförlitlighet och de underliggande transaktionernas laglighet och korrekthet.

2. Revisions-rätten skall pröva om samtliga inkomster och utgifter varit lagliga och korrekta och om den ekonomiska förvaltningen varit sund.

Granskningen av inkomsterna skall ske på grundval av både fastställda inkomstbe-
lopp och inkomstbelopp som betalats in till gemenskapen.

Granskningen av utgifterna skall ske på grundval av både gjorda åtaganden och verkställda utbetalningar.

Dessa granskningar får göras innan räkenskaperna avslutas för det ifrågavarande budgetåret.

3. Granskningen skall grundas på bokföringsmaterial och vid behov ske på platsen i gemenskapens övriga institutioner och i medlemsstaterna. I medlemsstaterna skall granskningen genomföras i samarbete med de nationella revisionsorganen eller, om dessa inte har nödvändiga befogenheter, i samarbete med behöriga nationella myndigheter. Dessa organ eller myndigheter skall underrätta revisions-rätten om de avser att delta i granskningen.

Gemenskapens övriga institutioner och de nationella revisionsorganen eller, om dessa inte har nödvändiga befogenheter, behöriga nationella myndigheter, skall på revisions-rättens begäran till denna överlämna de handlingar eller den information som rätten behöver för att kunna fullgöra sin uppgift.

4. Revisions-rätten skall upprätta en årsrapport efter utgången av varje budgetår. Denna skall överlämnas till gemenskapens övriga institutioner och tillsammans med institutionernas yttranden över revisions-rättens iakttagelser offentliggöras i Eu-

uropeiska gemenskapernas officiella tidning.

Revisionsrätten får också när som helst framföra iakttagelser i särskilda frågor, speciellt i form av särskilda rapporter, och yttra sig på begäran av någon av gemenskapens övriga institutioner.

Den skall anta sina årsrapporter, särskilda rapporter eller yttranden med en majoritet av sina ledamöter.

Den skall biträda Europaparlamentet och rådet, när dessa utövar sina kontrollbefogenheter i fråga om genomförandet av budgeten."

15) Artikel 166 skall ersättas med följande:

"Artikel 166

Antalet medlemmar i Ekonomiska och sociala kommittén är följande:

Belgien	12
Danmark	9
Tyskland	24
Grekland	12
Spanien	21
Frankrike	24
Irland	9
Italien	24
Luxemburg	6
Nederländerna	12
Portugal	12
Storbritannien	24

Kommitténs medlemmar skall utses för fyra år genom enhälligt beslut av rådet. De kan återväljas.

Kommitténs medlemmar får inte bindas av några instruktioner. De skall i gemenskapens allmänna intresse fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet.

Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa kommittémedlemmarnas arvoden."

16) Artikel 168 skall ersättas med följande:

"Artikel 168

Kommittén skall bland sina medlemmar

välja sin ordförande och sitt presidium för en tid av två år.

Den skall anta sin egen arbetsordning.

Kommittén skall sammankallas av ordföranden på begäran av rådet eller kommissionen. Den kan också sammanträda på eget initiativ."

17) Artikel 170 skall ersättas med följande:

"Artikel 170

Kommittén skall höras av rådet eller kommissionen i de fall som anges i detta fördrag. Den får höras av dessa institutioner i samtliga fall då dessa finner det lämpligt. Den får på eget initiativ avge ett yttrande i sådana fall där den anser att det är lämpligt.

Om rådet eller kommissionen anser det nödvändigt, skall de utsätta en frist inom vilken kommittén skall avge sitt yttrande; denna får inte understiga en månad från den dag kommitténs ordförande fått meddelande om ärendet. Efter fristens utgång får saken behandlas, även om något yttrande inte föreligger.

Kommitténs och facksektionernas yttranden med protokoll från överläggningarna skall överlämnas till rådet och kommissionen."

18) Artikel 172.1—3 skall upphöra att gälla.

19) Artikel 173 skall ersättas med följande:

"Artikel 173

Utan att det inverkar på andra inkomster skall budgeten finansieras helt av egna medel.

Rådet skall enhälligt, på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet, fastställa bestämmelser om gemenskapens system för egna medel samt rekommendera medlemsstaterna att

anta dessa bestämmelser i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser.”

20) Följande artikel skall införas:

”Artikel 173 a

För att budgetdisciplinen skall upprätthållas får kommissionen inte lägga fram något förslag till gemenskapsrättsakt eller ändra sina förslag eller besluta om någon genomförandeåtgärd som kan medföra betydande verkningar för budgeten, utan att avge en försäkran om att förslaget eller åtgärden kan finansieras inom ramen för gemenskapens egna medel i enlighet med de bestämmelser som fastställts av rådet enligt artikel 173.”

21) Artikel 179 skall ersättas med följande:

”Artikel 179

I överensstämmelse med principerna för en sund ekonomisk förvaltning skall kommissionen genomföra budgetarna under eget ansvar och inom ramen för de beviljade anslagen enligt bestämmelserna i den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 183.

Budgetförordningen skall innehålla närmare bestämmelser om hur varje institution skall medverka när dess egna utgifter effektueras.

Kommissionen får inom budgetarna föra över anslag från en avdelning till en annan och från en underavdelning till en annan, inom de gränser och på de villkor som anges i budgetförordningen.”

22) Artiklarna 180 och 180 a skall upphöra att gälla.

23) Artikel 180 b skall ersättas med följande:

”Artikel 180 b

1. På rekommendation av rådet, som skall fatta sitt beslut med kvalificerad

majoritet, skall Europaparlamentet bevilja kommissionen ansvarsfrihet för budgetens genomförande. I detta syfte skall rådet och Europaparlamentet i tur och ordning granska räkenskaperna och de redovisningar som avses i artikel 205 a, revisionsrättens årsrapport tillsammans med de granskade institutionernas yttranden över revisionsrättens iakttagelser samt de av revisionsrättens särskilda rapporter som är av betydelse i detta sammanhang.

2. Innan Europaparlamentet beviljar kommissionen ansvarsfrihet, eller för andra ändamål i samband med att kommissionen utövar sina befogenheter beträffande budgetens genomförande, kan det anmoda kommissionen att redogöra för verkställigheten av utgifterna eller för hur de finansiella kontrollsystemen fungerar. Kommissionen skall på begäran lägga fram alla nödvändiga uppgifter för Europaparlamentet.

3. Kommissionen skall vidta alla lämpliga åtgärder för att rätta sig efter iakttagelserna i besluten om ansvarsfrihet, andra iakttagelser från Europaparlamentet om verkställigheten av utgifterna samt de kommentarer som är fogade till rådets rekommendationer om ansvarsfrihet.

På begäran av Europaparlamentet eller rådet skall kommissionen rapportera om de åtgärder som den har vidtagit mot bakgrund av dessa iakttagelser och kommentarer, särskilt om de instruktioner som den har gett de avdelningar som ansvarar för budgetarnas genomförande. Dessa rapporter skall också översändas till revisionsrätten.”

24) Artikel 183 skall ersättas med följande:

”Artikel 183

Rådet skall genom enhälligt beslut på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och erhållit revisionsrättens yttrande

a) utfärda budgetförordningar som särskilt skall innehålla närmare bestäm-

melser om budgetens uppställning och genomförande och om redovisning och revision,

- b) *fastställa de sätt och det förfarande enligt vilka de budgetinkomster som fastställts i den ordning som gäller för gemenskapens egna medel skall ställas till kommissionens förfogande samt bestämma nödvändiga åtgärder för att möta ett eventuellt likviditetsbehov,*
- c) *bestämma regler för ekonomichefers, utanordnares och räkenskapsförarens ansvar och lämplig ordning för kontroll."*

25) Följande artikel skall införas:

"Artikel 183 a

Medlemsstaterna skall vidta samma åtgärder för att bekämpa bedrägerier som riktar sig mot gemenskapens ekonomiska intressen, som de vidtar för att bekämpa bedrägerier som riktar sig mot deras egna ekonomiska intressen.

Utan att det påverkar tillämpningen av andra bestämmelser i detta fördrag skall medlemsstaterna samordna sina åtgärder för att skydda gemenskapens ekonomiska intressen mot bedrägerier. De skall för detta ändamål med kommissionens hjälp organisera ett nära och regelbundet samarbete mellan de behöriga avdelningarna i sina förvaltningar."

26) Artikel 198 a skall ersättas med följande:

"a) Detta fördrag skall inte tillämpas beträffande Färöarna".

27) Artikel 201 skall ersättas med följande:

"Artikel 201

Gemenskapen skall upprätta ett nära samarbete med Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling; de närmare villkoren för detta skall fastställas i samförstånd."

28) Artiklarna 204 och 205 skall upphöra att gälla.

29) Artikel 206 skall ersättas med följande:

"Artikel 206

Gemenskapen får med en eller flera stater eller internationella organisationer ingå avtal som innebär en associering med ömsesidiga rättigheter och förpliktelser, gemensamt uppträdande och särskilda förfaranden.

Dessa avtal skall rådet ingå genom enhälligt beslut och efter att ha hört Europaparlamentet.

När sådana avtal kräver ändringar i detta fördrag, skall ändringarna först antas i den ordning som anges i artikel N i Fördraget om Europeiska unionen."

AVDELNING V

BESTÄMMELSER OM EN GEMENSAM UTRIKES- OCH SÄKERHETSPOLITIK

Artikel J

En gemensam utrikes- och säkerhetspolitik skall införas som regleras av följande bestämmelser.

Artikel J. 1

1. Unionen och dess medlemsstater skall fastställa och genomföra en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik som regleras av bestämmelserna i denna avdelning och som omfattar alla områden inom utrikes- och säkerhetspolitiken.

2. Den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken skall ha som mål

- att skydda unionens gemensamma värden, grundläggande intressen och oavhängighet,
- att på alla sätt stärka unionens och dess medlemsstaters säkerhet,
- att bevara freden och stärka den interna-

tionella säkerheten i överensstämmelse med grundsatzerna i Förenta nationernas stadga, principerna i Helsingforsavtalets slutakt och målen i Parisstadgan,

- att främja det internationella samarbetet, och
- att utveckla och befästa demokratin och rättsstatsprincipen samt respekten för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

3. Unionen skall sträva efter att förverkliga dessa mål

- genom att i enlighet med artikel J. 2 upprätta ett systematiskt samarbete mellan medlemsstaterna om deras politik,
- genom att i enlighet med artikel J. 3 gradvis genomföra gemensamma åtgärder på de områden där medlemsstaterna har viktiga gemensamma intressen.

4. Medlemsstaterna skall aktivt och förbehållslöst stödja unionens utrikes- och säkerhetspolitik i en anda av lojalitet och ömsesidig solidaritet. De skall avstå från varje handling som strider mot unionens intressen eller kan minska dess effektivitet som en sammanhållande kraft i de internationella relationerna. Rådet skall säkerställa att dessa principer följs.

Artikel J. 2

1. Medlemsstaterna skall informera och samråda med varandra inom rådet om alla utrikes- och säkerhetspolitiska frågor av allmänt intresse för att säkerställa att deras samlade inflytande utövas så effektivt som möjligt genom ett konvergent uppträdande.

2. Så snart rådet anser att det behövs skall rådet fastställa en gemensam ståndpunkt.

Medlemsstaterna skall se till att deras nationella politik överensstämmer med de gemensamma ståndpunkterna.

3. Medlemsstaterna skall samordna sitt uppträdande inom internationella organisationer

och på internationella konferenser. De skall där hävda de gemensamma ståndpunkterna.

Inom internationella organisationer och på internationella konferenser där inte samtliga medlemsstater deltar skall de deltagande medlemsstaterna hävda de gemensamma ståndpunkterna.

Artikel J. 3

Följande ordning skall gälla för beslut om en gemensam åtgärd inom utrikes- och säkerhetspolitiken.

1. Rådet skall på grundval av allmänna riktlinjer från Europeiska rådet besluta om att en fråga skall bli föremål för en gemensam åtgärd.

När rådet beslutar att tillämpa principen om en gemensam åtgärd skall rådet ange åtgärdens exakta räckvidd, de allmänna och särskilda mål som unionen vill uppnå med åtgärden, om det behövs hur länge den skall pågå samt med vilka medel, enligt vilka förfaranden och på vilka villkor den skall genomföras.

2. När rådet beslutar om den gemensamma åtgärden och under varje skede av dennas förlopp, skall rådet avgöra i vilka frågor som beslut skall fattas med kvalificerad majoritet.

När rådet skall besluta med kvalificerad majoritet enligt föregående stycke skall medlemmarnas röster vägas enligt artikel 148.2 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen; för rådets beslut skall krävas minst femtiofyra röster från minst åtta medlemmar.

3. Om förhållandena ändras på ett sätt som är av väsentlig betydelse för en fråga som är föremål för en gemensam åtgärd, skall rådet se över principerna och målen för åtgärden och fatta de nödvändiga besluten. Så länge rådet inte har fattat beslut skall den gemensamma åtgärden bestå.

4. Gemensamma åtgärder skall vara förpliktande för medlemsstaterna vid deras ställningstaganden och handlande.

5. Information skall lämnas om varje nationellt ställningstagande eller nationell åtgärd som planeras inom ramen för en gemensam åtgärd; informationen skall lämnas i så god tid att föregående samråd kan ske inom rådet om det behövs. Skyldigheten att lämna förhandsinformation skall inte gälla åtgärder som endast innebär att beslut av rådet förs över till nationell nivå.
6. Om situationens utveckling gör det absolut nödvändigt och i brist på beslut av rådet får medlemsstaterna — med beaktande av de allmänna målen för den gemensamma åtgärden — vidta de brådskande åtgärder som behövs. De berörda medlemsstaterna skall genast underrätta rådet om sådana åtgärder.
7. Om genomförandet av en gemensam åtgärd medför allvarliga svårigheter för en medlemsstat, skall denna lägga fram saken för rådet som skall överväga frågan och söka lämpliga lösningar. Sådana lösningar får inte strida mot målen för den gemensamma åtgärden eller minska dennas effektivitet.

Artikel J. 4

1. Den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken skall omfatta alla frågor som gäller unionens säkerhet, inklusive utformningen på sikt av en gemensam försvarspolitik som med tiden skulle kunna leda till ett gemensamt försvar.
2. Unionen anmodar Västuropeiska unionen (VEU) som är en integrerad del av Europeiska unionens utveckling, att utarbeta och genomföra de beslut och åtgärder av unionen som berör försvaret. Rådet skall i samförstånd med VEU:s institutioner besluta om de nödvändiga praktiska arrangemangen.
3. De frågor som berör försvaret och som behandlas i denna artikel skall inte handläggas enligt ordningen i artikel J. 3.
4. Unionens politik enligt denna artikel skall inte påverka den särskilda karaktären av vissa medlemsstaters säkerhets- och försvarspolitik; den skall respektera vissa medlemsstaters förpliktelser enligt Nordatlantiska fördraget och vara förenlig med den gemensamma utrikes-

och säkerhetspolitik som har upprättats inom den ramen.

5. Bestämmelserna i denna artikel skall inte hindra utvecklingen av ett närmare samarbete mellan två eller flera medlemsstater på bilateral nivå inom ramen för VEU och Atlantpakten, förutsatt att ett sådant samarbete inte strider mot eller stör det samarbete som föreskrivs i denna avdelning.

6. För att främja målen för detta fördrag och med beaktande av tidpunkten 1998 i samband med artikel XII i Brysselpakten, kan bestämmelserna i denna artikel revideras enligt artikel N 2 på grundval av en rapport som rådet år 1996 skall lägga fram för Europeiska rådet och som skall innefatta en utvärdering av de framsteg som har gjorts och de erfarenheter som har vunnits fram till dess.

Artikel J. 5

1. Presidiet skall företräda unionen i frågor inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.
2. Presidiet skall ansvara för att gemensamma åtgärder genomförs; presidiet skall därför i princip uttrycka unionens ståndpunkt inom internationella organisationer och på internationella konferenser.
3. I uppgifterna enligt punkterna 1 och 2 skall presidiet vid behov biträdas av den medlemsstat som senast har utövat ordförandeskapet och av den medlemsstat som står närmast i tur att utöva detta. Kommissionen skall fullt ut delta i dessa uppgifter.
4. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel J. 2.3 och artikel J. 3.4 skall de medlemsstater som är företrädna inom internationella organisationer och på internationella konferenser där inte samtliga medlemsstater deltar, hålla de senare informerade om alla frågor av gemensamt intresse.

Medlemsstater som också är medlemmar av Förenta nationernas säkerhetsråd skall samråda med varandra och hålla övriga medlemsstater fullt informerade. Medlemsstater som är permanenta medlemmar av säkerhetsrådet skall

då de fullgör sina uppgifter se till att unionens ståndpunkter och intressen tillvaratas, dock utan att detta skall påverka deras ansvar enligt bestämmelserna i Förenta nationernas stadga.

Artikel J. 6

Medlemsstaternas diplomatiska och konsulära myndigheter och kommissionens delegationer i tredje land och vid internationella konferenser samt deras representationer vid internationella organisationer skall samarbeta för att säkerställa att av rådet beslutade gemensamma ståndpunkter och gemensamma åtgärder följs och genomförs.

De skall intensifiera samarbetet genom att utbyta information, göra gemensamma bedömningar och bidra till att genomföra de bestämmelser som avses i artikel 8 c i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Artikel J. 7

Presidiet skall höra Europaparlamentet om de viktigaste aspekterna och de grundläggande valmöjligheterna när det gäller den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och se till att vederbörlig hänsyn tas till Europaparlamentets synpunkter. Presidiet och kommissionen skall regelbundet hålla Europaparlamentet informerat om utvecklingen av unionens utrikes- och säkerhetspolitik.

Europaparlamentet får ställa frågor eller lämna rekommendationer till rådet. En gång om året skall Europaparlamentet hålla en debatt om de framsteg som har gjorts för att genomföra den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.

Artikel J. 8

1. Europeiska rådet skall bestämma principerna och de allmänna riktlinjerna för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.

2. Rådet skall fatta de beslut som behövs för att fastställa och genomföra den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken på grundval av de allmänna riktlinjer som Europeiska rådet

har antagit. Rådet skall säkerställa enhetlighet, konsekvens och effektivitet i unionens handlande.

Rådet skall besluta enhälligt utom i procedurrågor och i de fall som avses i artikel J. 3.2.

3. Varje medlemsstat eller kommissionen får hänskjuta frågor om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken till rådet och lägga fram förslag för rådet.

4. I sådana fall som kräver ett snabbt beslut skall presidiet på eget initiativ eller på begäran av kommissionen eller en medlemsstat kalla till ett extra rådssammanträde inom fyrtioåtta timmar eller, i en nödsituation, inom kortare tid.

5. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 151 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen skall en *politisk kommitté* som består av de politiska direktörerna övervaka den internationella situationen på de områden som omfattas av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och bidra till att utforma politiken genom att avge yttranden till rådet på begäran av detta eller på eget initiativ. Kommittén skall också övervaka genomförandet av den beslutade politiken, dock utan att detta påverkar presidiets och kommissionens befogenheter.

Artikel J. 9

Kommissionen skall fullt ut delta i arbetet inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.

Artikel J. 10

Vid översyn av de säkerhetspolitiska bestämmelserna enligt artikel J. 4 skall den konferens som sammankallas för det ändamålet också pröva om några ytterligare ändringar behövs i bestämmelserna om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.

Artikel J. 11

1. Artiklarna 137, 138, 139—142, 146, 147, 150—153, 157—163 och 217 i Fördraget om

upprättandet av Europeiska gemenskapen skall tillämpas på bestämmelserna om de områden som avses i denna avdelning.

2. Institutionernas förvaltningsutgifter till följd av bestämmelserna om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken skall belasta Europeiska gemenskapernas budget.

Rådet får också

- antingen enhälligt besluta att driftsutgifterna för att genomföra de nämnda bestämmelserna skall belasta Europeiska gemenskapernas budget; i så fall skall budgetförfarandet enligt Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen tillämpas, eller
- bestämma att sådana utgifter skall belasta medlemsstaterna, i förekommande fall enligt en fördelningsnyckel som senare skall fastställas.

AVDELNING VI

BESTÄMMELSER OM SAMARBETE I RÄTTSLIGA OCH INRIKES FRÅGOR

Artikel K

Samarbetet i rättsliga och inrikes frågor skall regleras av följande bestämmelser.

Artikel K. 1

För att förverkliga unionens mål, särskilt den fria rörligheten för personer, och utan att detta påverkar Europeiska gemenskapens befogenheter skall medlemsstaterna betrakta följande områden som frågor av gemensamt intresse:

1. Asylpolitiken.
2. Reglerna för personers överskridande av medlemsstaternas yttre gränser och för kontrollförfaranden i samband med detta.
3. Invandringspolitiken och politiken mot medborgare i tredje land när det gäller
 - a) villkoren för inresa till och rörlighet inom medlemsstaternas territorium för medborgare i tredje land,

- b) villkoren för bosättning inom medlemsstaternas territorium för medborgare i tredje land, inklusive villkoren för familjers återförening och tillträdet till arbetsmarknaden,

- c) kampen mot olaglig invandring, bosättning och arbete inom medlemsstaternas territorium när det gäller medborgare i tredje land.

4. Kampen mot narkotikamissbruk, i den mån detta område inte omfattas av 7–9.
5. Kampen mot bedrägerier i internationell skala, i den mån detta område inte omfattas av 7–9.
6. Civilrättsligt samarbete.
7. Straffrättsligt samarbete.
8. Tullsamarbete.
9. Polissamarbete — inklusive, om så behövs, visst tullsamarbete — för att hindra och bekämpa terrorism, olaglig narkotikahandel och andra grova former av internationell brottslighet, i samband med organisation av ett unionstäckande system för informationsutbyte inom en europeisk polisbyrå (Europol).

Artikel K. 2

1. De frågor som avses i artikel K. 1 skall behandlas med beaktande av Europarådets konvention av den 4 november 1950 om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och konventionen av den 28 juli 1951 om flyktingars rättsliga ställning samt med beaktande av det skydd som medlemsstaterna ger personer som förföljs av politiska skäl.

2. Denna avdelning skall inte påverka medlemsstaternas ansvar för att upprätthålla lag och ordning och skydda den inre säkerheten.

Artikel K. 3

1. På de områden som avses i artikel K. 1 skall medlemsstaterna informera och samråda med

varandra inom rådet i syfte att samordna sitt handlande. För detta ändamål skall de upprätta ett samarbete mellan de behöriga avdelningarna i sina förvaltningar.

2. Rådet får

— på initiativ av en medlemsstat eller kommissionen när det gäller de områden som avses i artikel K. 1.1–6,

— på initiativ av en medlemsstat när det gäller de områden som avses i artikel K. 1.7–9

a) anta gemensamma ståndpunkter och i lämplig form och ordning främja allt samarbete som tjänar unionens mål,

b) besluta om gemensamma åtgärder i den mån unionens mål på grund av den planerade åtgärdens omfattning eller verkningar bättre kan förverkligas genom ett gemensamt handlande än genom att medlemsstaterna handlar var för sig; rådet kan besluta att föreskrifter om genomförandet av en gemensam åtgärd skall antas med kvalificerad majoritet,

c) utan att det påverkar tillämpningen av artikel 220 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, utarbeta konventioner som rådet skall rekommendera medlemsstaterna att anta i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser.

Om inte annat anges i sådana konventioner, skall åtgärder för att genomföra dem beslutas inom rådet med en majoritet av två tredjedelar av de höga fördragsslutande parterna.

I sådana konventioner kan föreskrivas att domstolen enligt närmare regler i konventionerna skall vara behörig att tolka konventionsbestämmelserna och avgöra alla tvister om deras tillämpning.

Artikel K. 4

1. En *samordningskommitté* som består av högre tjänstemän skall upprättas. Utöver sin samordningsfunktion skall kommittén ha till uppgift att

— avge yttranden till rådet, antingen på rådets begäran eller på eget initiativ,

— utan att det påverkar tillämpningen av artikel 151 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, bidra till att förbereda rådets överläggningar inom de områden som avses i artikel K. 1 och — i enlighet med de villkor som anges i artikel 100 d i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen — inom de områden som avses i artikel 100 c i nämnda fördrag.

2. Kommissionen skall fullt ut delta i arbetet inom de områden som avses i denna avdelning.

3. Rådet skall besluta enhälligt, utom i procedurfrågor och i de fall där andra omröstningsregler uttryckligen anges i artikel K. 3.

När rådet skall besluta med kvalificerad majoritet skall medlemmarnas röster vägas enligt artikel 148.2 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen; för rådets beslut skall krävas minst femtiofyra röster från minst åtta medlemmar.

Artikel K. 5

Medlemsstaterna skall inom internationella organisationer och på internationella konferenser företräda de gemensamma ståndpunkter som har antagits enligt bestämmelserna i denna avdelning.

Artikel K. 6

Presidiet och kommissionen skall regelbundet underrätta Europaparlamentet om överläggningar på de områden som omfattas av denna avdelning.

Presidiet skall höra Europaparlamentet om de viktigaste aspekterna när det gäller verksamheten inom de områden som avses i denna avdelning och se till att vederbörlig hänsyn tas till Europaparlamentets synpunkter.

Europaparlamentet får ställa frågor eller lämna rekommendationer till rådet. En gång om året skall Europaparlamentet hålla en debatt om de framsteg som har gjorts för att

genomföra åtgärderna inom de områden som avses i denna avdelning.

Artikel K. 7

Bestämmelserna i denna avdelning skall inte hindra att ett närmare samarbete upprättas eller utvecklas mellan två eller flera medlemsstater, såvida ett sådant samarbete inte strider mot eller stör det samarbete som föreskrivs i denna avdelning.

Artikel K. 8

1. Artiklarna 137, 138, 139—142, 146, 147, 150—153, 157—163 och 217 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen skall tillämpas på bestämmelserna om de områden som anges i denna avdelning.

2. Institutionernas förvaltningsutgifter till följd av bestämmelserna om de områden som anges i denna avdelning skall belasta Europeiska gemenskapernas budget.

Rådet får också

- antingen enhälligt besluta att driftsutgifterna för att genomföra de nämnda bestämmelserna skall belasta Europeiska gemenskapernas budget; i så fall skall budgetförfarandet enligt Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen tillämpas, eller
- bestämma att sådana utgifter skall belasta medlemsstaterna, i förekommande fall enligt en fördelningsnyckel som senare skall fastställas.

Artikel K. 9

På initiativ av kommissionen eller en medlemsstat får rådet enhälligt besluta att tillämpa artikel 100 c i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen på åtgärder inom de områden som avses i artikel K. 1.1–6 och samtidigt fastställa vilka omröstningsregler som skall gälla. Rådet skall rekommendera medlemsstaterna att anta ett sådant beslut i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser.

AVDELNING VII

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel L

Föreskrifterna i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stål-gemenskapen och Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen om Europeiska gemenskapernas domstols kompetens och om utövandet av denna kompetens, skall endast tillämpas på följande bestämmelser i det här fördraget:

- a) Bestämmelserna om ändring av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen i syfte att upprätta Europeiska gemenskapen, Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stål-gemenskapen och Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen.
- b) Artikel K. 3.2 c tredje stycket.
- c) Artiklarna L—S.

Artikel M

Om inte annat följer av bestämmelserna om ändring av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen i syfte att upprätta Europeiska gemenskapen, Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stål-gemenskapen, Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen och dessa slutbestämmelser, skall ingen bestämmelse i det här fördraget inverka på fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna eller på senare fördrag och rättsakter om ändring eller komplettering av de fördragen.

Artikel N

1. Varje medlemsstats regering eller kommissionen får förelägga rådet förslag till ändringar av de fördrag som unionen bygger på.

Om rådet efter att ha hört Europaparlamentet och i förekommande fall kommissionen,

uttalar sig för att sammankalla en konferens med företrädare för medlemsstaternas regeringar, skall konferensen sammankallas av rådets ordförande i syfte att i samförstånd komma överens om de ändringar som skall göras i dessa fördrag. Även Europeiska centralbanken skall höras när det är fråga om institutionella ändringar på det monetära området.

Ändringarna skall träda i kraft när de har ratificerats av samtliga medlemsstater i överensstämmelse med deras konstitutionella bestämmelser.

2. En konferens med företrädare för medlemsstaternas regeringar skall sammankallas år 1996 för att i enlighet med målen i artiklarna A och B granska de bestämmelser för vilka en översyn är föreskriven.

Artikel O

Varje europeisk stat får ansöka om att bli medlem av unionen. Ansökan skall ställas till rådet som skall besluta enhälligt efter att ha hört kommissionen och efter samtycke av Europaparlamentet, som skall fatta sitt beslut med absolut majoritet av sina ledamöter.

Villkoren för att upptas som medlem och de anpassningar av fördragen som unionen bygger på, som därigenom blir nödvändiga, skall fastställas i ett avtal mellan medlemsstaterna och den ansökande staten. Detta avtal skall föreläggas samtliga avtalsslutande stater för ratifikation i överensstämmelse med deras konstitutionella bestämmelser.

Artikel P

1. Artiklarna 2—7 och 10—19 i Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemen-

skaperna, undertecknat i Bryssel den 8 april 1965, skall upphöra att gälla.

2. Artikel 2, artikel 3.2 och avdelning III i Europeiska enhetsakten, undertecknad i Luxemburg den 17 februari 1986 och i Haag den 28 februari 1986, skall upphöra att gälla.

Artikel Q

Detta fördrag har ingåtts på obegränsad tid.

Artikel R

1. Detta fördrag skall ratificeras av de höga fördragsslutande parterna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser. Ratifikationsinstrumenten skall deponeras hos Italienska republikens regering.

2. Detta fördrag träder i kraft den 1 januari 1993 förutsatt att samtliga ratifikationsinstrument har deponerats eller, om så inte är fallet, den första dagen i den månad som följer efter det att det sista ratifikationsinstrumentet har deponerats.

Artikel S

Detta fördrag, upprättat i ett enda original på danska, engelska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska och tyska språken, vilka texter är lika giltiga på alla språken, skall deponeras i arkiven hos Italienska republikens regering, som skall överlämna en bestyrkt kopia till var och en av regeringarna i övriga signatärstater.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade befullmäktigade undertecknat detta fördrag.

Som skedde i Maastricht den sjunde februari nittonhundra-nittio-två

Mark EYSKENS
Philippe MAYSTADT

Uffe ELLEMANN-JENSEN
Anders FOGH RASMUSSEN

Hans-Dietrich GENSCHER
Theodor WAIGEL

Antonios SAMARAS
Efthymios CHRISTODOULOU

Francisco FERNÁNDEZ ORDÓÑEZ
Carlos SOLCHAGA CATALÁN

Roland DUMAS
Pierre BEREGOVOY

Gerard COLLINS
Bertie AHERN

Gianni DE MICHELIS
Guido CARLI

Jaques F. POOS
Jean-Claude JUNCKER

Hans van den BROEK
Willem KOK

João de Deus PINHEIRO
Jorge BRAGA de MACEDO

Douglas HURD
Francis MAUDE

PROTOKOLL

(nr 1)

OM FÖRVÄRV AV EGENDOM I DANMARK

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA,

som skall fogas till Fördraget om upprättandet
av Europeiska gemenskapen:

SOM ÖNSKAR lösa vissa särskilda problem
av intresse för Danmark,

Utan hinder av bestämmelserna i detta för-
drag får Danmark fortsätta att tillämpa sin
gällande lagstiftning om förvärv av fritidsbos-
täder.

HAR ENATS OM följande bestämmelse

PROTOKOLL

(nr 2)

OM ARTIKEL 119 I FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA GEMENSKAPEN

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA

HAR ENATS OM följande bestämmelse
som skall fogas till Fördraget om upprättandet
av Europeiska gemenskapen:

Vid tillämpningen av artikel 119 i detta
fördrag skall förmåner för arbetstagare på

grund av sociala trygghetssystem inte anses
som lön om och i den mån förmånerna kan
hänföras till anställningstider före den 17 maj
1990, utom när det gäller arbetstagare eller
deras förmånsberättigade anhöriga som före
den tidpunkten har väckt talan vid domstol
eller inlett ett likvärdigt förfarande enligt
tillämplig nationell lagstiftning.

PROTOKOLL

(nr 3)

OM STADGAN FÖR EUROPEISKA CENTRALBANKSSYSTEMET OCH EUROPEISKA CENTRALBANKEN

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA,

Fördraget om upprättandet av Europeiska ge-
menskapen,

SOM ÖNSKAR fastställa den stadga för
Europeiska centralbankssystemet och Euro-
peiska centralbanken som avses i artikel 4 a i

HAR ENATS om följande bestämmelser
som skall fogas till Fördraget om upprättandet
av Europeiska gemenskapen:

KAPITEL 1

BILDANDE AV ECBS

Artikel 1

Europeiska centralbankssystemet

1.1 Europeiska centralbankssystemet (ECBS) och Europeiska centralbanken (ECB) skall upprättas enligt artikel 4a i detta fördrag; de skall fullgöra sina uppgifter och utöva sin verksamhet i enlighet med bestämmelserna i detta fördrag och denna stadga.

1.2 Enligt artikel 106.1 i detta fördrag skall ECBS bestå av ECB och medlemsstaternas centralbanker ("nationella centralbanker"). Institut monétaire luxembourgeois skall vara Luxemburgs centralbank.

KAPITEL 2

MÅL OCH UPPGIFTER FÖR ECBS

Artikel 2

Mål

Enligt artikel 105.1 i detta fördrag skall huvudmålet för ECBS vara att upprätthålla prisstabilitet. Utan att åsidosätta detta mål skall ECBS stödja den allmänna ekonomiska politiken inom gemenskapen i syfte att bidra till att förverkliga gemenskapens mål enligt artikel 2 i fördraget. ECBS skall handla i överensstämmelse med principen om en öppen marknadsekonomi med fri konkurrens som främjar en effektiv resursfördelning, och iaktta de principer som anges i artikel 3 a i fördraget.

Artikel 3

Uppgifter

3.1 Enligt artikel 105.2 i detta fördrag skall de grundläggande uppgifterna för ECBS vara att

- utforma och genomföra gemenskapens monetära politik,

- genomföra valutatransaktioner enligt bestämmelserna i artikel 109 i detta fördrag,
- inneha och förvalta medlemsstaternas officiella valutareserver,
- främja väl fungerande betalningssystem.

3.2 Enligt artikel 105.3 i detta fördrag skall artikel 3.1 tredje strecksatsen inte beröra medlemsstaternas regeringars innehav och förvaltning av rörelsemedel i utländsk valuta.

3.3 Enligt artikel 105.5 i detta fördrag skall ECBS medverka till att de behöriga myndigheterna smidigt kan genomföra sin politik när det gäller tillsyn över kreditinstitut och det finansiella systemets stabilitet.

Artikel 4

Rådgivande funktioner

Enligt artikel 105.4 i detta fördrag

a) skall ECB höras

- om varje förslag till gemenskapsrättsakt inom ECB:s behörighetsområde,

- av nationella myndigheter om varje förslag till rättsregler inom ECB:s behörighetsområde, dock inom de ramar och på de villkor som fastställs av rådet enligt förfarandet i artikel 42,

b) får ECB i frågor inom sitt behörighetsområde avge yttranden till berörda institutioner eller organ inom gemenskapen eller till nationella myndigheter.

Artikel 5

Insamling av statistiska uppgifter

5.1 För att utföra ECBS:s uppgifter skall ECB med de nationella centralbankernas stöd samla in de statistiska uppgifter som behövs, antingen från de behöriga nationella myndigheterna eller direkt från de ekonomiska aktörerna. För detta ändamål skall ECB samarbeta med gemenskapsinstitutioner och gemenskapsorgan, med behö-

riga myndigheter i medlemsstaterna eller i tredje land samt med internationella organisationer.

5.2 De nationella centralbankerna skall så långt som möjligt utföra de uppgifter som anges i artikel 5.1.

5.3 ECB skall vid behov bidra till harmoniseringen av de regler och den praxis som gäller för insamling, sammanställning och distribution av statistik inom dess behörighetsområde.

5.4 Rådet skall enligt förfarandet i artikel 42 fastställa kretsen av uppgiftsskyldiga fysiska och juridiska personer, sekretessföreskrifter samt lämpliga bestämmelser om genomförande och påföljder.

Artikel 6

Internationellt samarbete

6.1 I fråga om sådant internationellt samarbete som angår de uppgifter som har anförtratts ECBS, skall ECB bestämma hur ECBS skall företrädas.

6.2 ECB och, med dess godkännande, de nationella centralbankerna får delta i internationella monetära institutioner.

6.3 Artiklarna 6.1 och 6.2 skall inte påverka tillämpningen av artikel 109.4 i detta fördrag.

KAPITEL III

ECBS:s ORGANISATION

Artikel 7

Oavhängighet

Enligt artikel 107 i detta fördrag skall varken ECB eller någon nationell centralbank eller någon medlem av deras beslutande organ, då de utövar de befogenheter och fullgör de uppgifter och skyldigheter som har tilldelats dem genom detta fördrag och denna stadga, begära eller ta emot instruktioner från gemenskapsinstitutioner eller gemenskapsorgan, från

medlemsstaternas regeringar eller från något annat organ. Gemenskapsinstitutionerna, gemenskapsorganen och medlemsstaternas regeringar förbinder sig att respektera denna princip och att inte söka påverka medlemmarna av ECB:s eller de nationella centralbankernas beslutande organ när dessa fullgör sina uppgifter.

Artikel 8

Allmän princip

ECBS skall ledas av ECB:s beslutande organ.

Artikel 9

Europeiska centralbanken

9.1 ECB, som enligt artikel 106.2 i detta fördrag skall vara en juridisk person, skall i varje medlemsstat ha den mest vittgående rättskapacitet som tillerkänns juridiska personer enligt den nationella lagstiftningen; ECB skall särskilt kunna förvärva och avyttra fast och lös egendom samt föra talan inför domstolar och andra myndigheter.

9.2 ECB skall säkerställa att de uppgifter som har tilldelats ECBS enligt artikel 105.2, 105.3 och 105.5 i detta fördrag utförs antingen inom ramen för ECB:s egen verksamhet enligt denna stadga eller genom de nationella centralbankerna enligt artiklarna 12.1 och 14.

9.3 Enligt artikel 106.3 i detta fördrag skall ECB:s beslutande organ vara ECB-rådet och direktionen.

Artikel 10

ECB-rådet

10.1 Enligt artikel 109 a.1 i detta fördrag skall ECB-rådet bestå av ECB:s direktionsledamöter samt cheferna för de nationella centralbankerna.

10.2 Om inte annat följer av artikel 10.3 skall endast personligen närvarande medlemmar av ECB-rådet ha rösträtt. Med avvikelse från

denna regel kan det i den arbetsordning som avses i artikel 12.3 fastställas att medlemmar av ECB-rådet får rösta vid telefonkonferenser. I arbetsordningen skall också föreskrivas att en medlem av ECB-rådet som är förhindrad att rösta under en längre period får utse en ersättare som medlem av ECB-rådet.

Om inte annat följer av artiklarna 10.3 och 11.3 skall varje medlem av ECB-rådet ha en röst. Om inte annat bestäms i denna stadga skall ECB-rådet besluta med enkel majoritet. Vid lika röstetal skall ordföranden ha utslagsröst.

ECB-rådet är beslutfört om minst två tredjedelar av medlemmarna är närvarande. Om ECB-rådet inte är beslutfört får ordföranden kalla till ett extra sammanträde, där beslut kan fattas utan hänsyn till närvaroregeln.

10.3 Vid beslut som fattas enligt artiklarna 28—30, 32, 33 och 51 skall rösterna i ECB-rådet vägas enligt de nationella centralbankernas andelar i ECB:s tecknade kapital. Direktionsledamöternas röstvikt skall vara noll. Ett beslut som kräver kvalificerad majoritet skall antas om det stöds av röster som representerar minst två tredjedelar av ECB:s tecknade kapital och minst hälften av andelsägarna. Om en centralbankschef inte kan närvara, får han utse en ersättare för att avge hans vägda röst.

10.4 Sammanträdena skall vara hemliga. ECB-rådet kan besluta om att offentliggöra resultaten av sina överläggningar.

10.5 ECB-rådet skall sammanträda minst tio gånger om året.

Artikel 11

Direktionen

11.1 Enligt artikel 109 a.2 a i detta fördrag skall direktionen bestå av ordföranden, vice ordföranden och fyra andra ledamöter.

Ledamöterna skall utföra sina uppgifter på heltid. De får inte utöva någon annan avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet, om inte ECB-rådet undantagsvis ger tillstånd till det.

11.2 Enligt artikel 109 a.2 b i detta fördrag

skall ordföranden, vice ordföranden och de övriga direktionsledamöterna på rekommendation av rådet, som skall ha hört Europaparlamentet och ECB-rådet, utses genom överenskommelse mellan medlemsstaternas regeringar på stats- eller regeringschefsnivå bland personer vars auktoritet och yrkeserfarenhet inom den finansiella sektorn är allmänt erkända.

Deras mandattid är åtta år; mandatet kan inte förnyas.

Endast medborgare i medlemsstaterna får vara direktionsledamöter.

11.3 Anställningsvillkoren för direktionsledamöterna, särskilt deras löner, pensioner och andra sociala trygghetsförmåner, skall bestämmas i avtal med ECB och fastställas av ECB-rådet på förslag av en kommitté som skall bestå av tre medlemmar utsedda av ECB-rådet och tre medlemmar utsedda av rådet. Direktionsledamöterna skall inte ha rösträtt i de frågor som avses i denna punkt.

11.4 Om en direktionsledamot inte längre uppfyller de krav som ställs för att han skall kunna utföra sina uppgifter eller om han gjort sig skyldig till allvarlig försummelse, får domstolen på begäran av ECB-rådet eller direktionen avsätta honom.

11.5 Varje direktionsledamot som är personligen närvarande skall ha rösträtt och för detta ändamål förfoga över en röst. Om inte något annat har bestämts, skall direktionen besluta med enkel majoritet av de avgivna rösterna. Vid lika röstetal skall ordföranden ha utslagsröst. Närmare bestämmelser om omröstningen skall fastställas i den arbetsordning som avses i artikel 12.3.

11.6 Direktionen skall ansvara för ECB:s löpande verksamhet.

11.7 Vid en vakans i direktionen skall en ny ledamot utses enligt artikel 11.2.

Artikel 12

De beslutande organens ansvarsområden

12.1 ECB-rådet skall anta de riktlinjer och

fatta de beslut som behövs för att säkerställa att de uppgifter utförs som har anförtratts ECBS enligt detta fördrag och denna stadga. ECB-rådet skall utforma gemenskapens monetära politik, efter omständigheterna inklusive beslut om mellanliggande monetära mål, nyckelräntesatser och tillförseln av reserver inom ECBS, samt anta de riktlinjer som behövs för att genomföra besluten.

Direktionen skall genomföra den monetära politiken enligt ECB-rådets riktlinjer och beslut. Därvid skall direktionen ge de nationella centralbankerna de anvisningar som behövs. Dessutom kan vissa befogenheter genom beslut av ECB-rådet delegeras till direktionen.

I den utsträckning som det anses möjligt och ändamålsenligt och utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i denna artikel, skall ECB anlita de nationella centralbankerna för att genomföra transaktioner som ingår i uppgifterna för ECBS.

12.2 Direktionen skall ansvara för förberedelserna av ECB-rådets sammanträden.

12.3 ECB-rådet skall anta en arbetsordning som fastställer den interna organisationen för ECB och dess beslutande organ.

12.4 ECB-rådet skall utöva de rådgivande funktioner som avses i artikel 4.

12.5 ECB-rådet skall fatta de beslut som avses i artikel 6.

Artikel 13

Ordföranden

13.1 Ordföranden eller i hans frånvaro vice ordföranden skall leda sammanträdena i ECB-rådet och direktionen.

13.2 Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 39 skall ordföranden eller den person som han utser företräda ECB utåt.

Artikel 14

De nationella centralbankerna

14.1 Enligt artikel 108 i detta fördrag skall

12 340405P BAND III

varje medlemsstat senast då ECB upprättas säkerställa att dess nationella lagstiftning, inbegripet stadgan för dess nationella centralbank, är förenlig med detta fördrag och denna stadga.

14.2 I stadgarna för de nationella centralbankerna skall särskilt föreskrivas att ämbetstiden för chefen för en nationell centralbank skall vara minst fem år.

En centralbankschef får avsättas endast om han inte längre uppfyller de krav som ställs för att han skall kunna utföra sina uppgifter eller om han gjort sig skyldig till allvarlig försummelse. Ett beslut om avsättning får överklagas vid domstolen av den berörda centralbankschefen eller ECB-rådet på den grunden att detta fördrag eller någon rättsregel om dess tillämpning har överträtts. En sådan talan skall väckas inom två månader från det att beslutet offentliggjordes eller delgavs den som vill väcka talan eller, i annat fall, från den dag då den senare fick kännedom om beslutet.

14.3 De nationella centralbankerna är en integrerad del av ECBS och skall handla i överensstämmelse med ECB:s riktlinjer och instruktioner. ECB-rådet skall vidta de åtgärder som behövs för att säkerställa att ECB:s riktlinjer och instruktioner följs och skall kräva att all nödvändig information ställs till ECB-rådets förfogande.

14.4 De nationella centralbankerna kan utföra andra uppgifter än de som anges i denna stadga, såvida inte ECB-rådet med en majoritet av två tredjedelar av de avgivna rösterna finner att dessa uppgifter strider mot ECBS:s mål och funktioner. Sådana uppgifter skall utföras på de nationella centralbankernas eget ansvar och egen risk och skall inte betraktas som en del av ECBS:s funktioner.

Artikel 15

Rapporteringskyldighet

15.1 ECB skall minst varje kvartal upprätta och offentliggöra rapporter om ECBS:s verksamhet.

15.2 En konsoliderad rapport över ECBS:s

finansiella ställning skall offentliggöras varje vecka.

15.3 Enligt artikel 109 b.3 i detta fördrag skall ECB till Europaparlamentet, rådet och kommissionen samt till Europeiska rådet överlämna en årsrapport om verksamheten inom ECBS och om den monetära politiken under det föregående och det innevarande året.

15.4 De rapporter som avses i denna artikel skall kostnadsfritt ställas till förfogande för intresserade.

Artikel 16

Sedlar

Enligt artikel 105 a.1 i detta fördrag skall ECB-rådet ha ensamrätt att tillåta sedelutgivning inom gemenskapen. ECB och de nationella centralbankerna får ge ut sedlar. Endast sedlar som ges ut av ECB och de nationella centralbankerna skall vara lagliga betalningsmedel inom gemenskapen.

ECBS skall såvitt möjligt ta hänsyn till gällande praxis när det gäller utgivning och utformning av sedlar.

KAPITEL 4

ECBS:S MONETÄRA UPPGIFTER OCH TRANSAKTIONER

Artikel 17

Konton i ECBS och de nationella centralbankerna

För att genomföra sina transaktioner får ECB och de nationella centralbankerna öppna konton för kreditinstitut, offentliga organ och andra marknadsaktörer och som säkerhet ta emot tillgångar, inklusive kontobaserade värdepapper.

Artikel 18

Marknads- och kredittransaktioner

18.1 För att förverkliga målen för ECBS och

utföra dess uppgifter får ECB och de nationella centralbankerna

— verka för de finansiella marknaderna genom att köpa och sälja fordringar och lätt omsättningsbara värdepapper med leverans (omgående eller på termin) eller enligt återköpsavtal och genom att ge och ta upp lån i sådan fordringar och värdepapper, såväl i gemenskapsvalutor som i tredje lands valutor, samt genom transaktioner med ädelmetaller.

— utföra lånetransaktioner med kreditinstitut och andra marknadsaktörer, varvid lån skall lämnas mot tillfredsställande säkerheter.

18.2 ECB skall fastställa allmänna principer för marknads- och kredittransaktioner som utförs av ECB själv eller av de nationella centralbankerna samt för hur de villkor skall tillkännages enligt vilka de är beredda att ingå i sådana transaktioner.

Artikel 19

Minimireserver

19.1 Om inte annat följer av artikel 2 kan ECB, för att uppfylla målen för den monetära politiken, kräva att kreditinstitut som är etablerade i medlemsstaterna skall hålla minimireserver på konton hos ECB och de nationella centralbankerna. ECB-rådet får fastställa regler för att beräkna och fastställa de minimireserver som krävs. Om kraven åsidosätts, skall ECB ha rätt att ta ut straffränta och att förelägga andra sanktioner med jämförlig verkan.

19.2 För tillämpningen av denna artikel skall rådet enligt förfarandet i artikel 42 fastställa basen för minimireserverna och den högsta tillåtna kvoten mellan dessa reserver och basen för dem samt lämpliga sanktioner vid ett åsidosättande.

Artikel 20

Andra instrument för monetär styrning

ECB-rådet får med en majoritet av två

tredjedelar av de avgivna rösterna besluta om tillämpning av sådana andra operativa metoder för monetär styrning som ECB-rådet med beaktande av artikel 2 anser ändamålsenliga.

Rådet skall enligt förfarandet i artikel 42 fastställa tillämpningsområdet för sådana metoder, om de innebär förpliktelser för tredje man.

Artikel 21

Transaktioner med offentliga organisationer

21.1 Enligt artikel 104 i detta fördrag är det förbjudet för ECB och de nationella centralbankerna att ge gemenskapsinstitutioner eller gemenskapsorgan, centrala, regionala, lokala eller andra myndigheter, andra offentligrättsliga organ eller offentliga företag i medlemsstaterna rätt att övertrassera sina konton eller att ge dem andra former av krediter; detsamma gäller ECB:s och de nationella centralbankernas förvärv av skuldförbindelser direkt från dem.

21.2 ECB och de nationella centralbankerna får fungera som fiskala ombud för de enheter som avses i artikel 21.1

21.3 Bestämmelserna i denna artikel skall inte gälla offentligt ägda kreditinstitut; dessa skall behandlas av de nationella centralbankerna och ECB på samma sätt som privata kreditinstitut vad gäller tillförseln av centralbanksreserver.

Artikel 22

Clearing- och betalningssystem

ECB och de nationella centralbankerna får ställa anordningar till förfogande och ECB får utfärda förordningar för att säkerställa effektiva och sunda clearing- och betalningssystem inom gemenskapen och i förbindelser med tredje land.

Artikel 23

Externa transaktioner

ECB och de nationella centralbankerna får

- upprätta förbindelser med centralbanker och finansinstitut i andra länder och vid behov med internationella organisationer,
- köpa och sälja, för omgående leverans eller på termin, alla slags valutatillgångar och ädelmetaller; begreppet "valutatillgång" skall omfatta värdepapper och alla andra tillgångar oberoende av form, som är utställda i något lands valuta eller i beräkningsenheter,
- inneha och förvalta de tillgångar som avses i denna artikel,
- utföra alla slags banktransaktioner med tredje land och internationella organisationer, inklusive upplåning och utlåning.

Artikel 24

Andra transaktioner

Utöver de transaktioner som följer av deras uppgifter får ECB och de nationella centralbankerna utföra transaktioner för egna administrativa ändamål eller för sin personal.

KAPITEL V

TILLSYN

Artikel 25

Tillsyn

25.1 ECB kan ge råd till och konsulteras av rådet, kommissionen och medlemsstaternas behöriga myndigheter om räckvidden och genomförandet av sådan gemenskapslagstiftning som avser tillsynen över kreditinstitut och det finansiella systemets stabilitet.

25.2 I enlighet med beslut av rådet enligt artikel 105.6 i detta fördrag får ECB utföra särskilda uppgifter i samband med tillsynen över kreditinstitut och andra finansinstitut med undantag av försäkringsföretag.

KAPITEL VI

FINANSIELLA BESTÄMMELSER FÖR ECBS

Artikel 26

Räkenskaper

26.1 ECB:s och de nationella centralbankernas

räkenskapsår skall börja den 1 januari och sluta den 31 december.

26.2 ECB:s årsbokslut skall upprättas av direktionen i enlighet med de principer som fastställs av ECB-rådet. Bokslutet skall godkännas av ECB-rådet och därefter offentliggöras.

26.3 För analytiska och operativa ändamål skall direktionen upprätta en konsoliderad balansräkning för ECBS, som skall omfatta sådana tillgångar och skulder hos de nationella centralbankerna som hänför sig till ECBS.

26.4 För tillämpningen av denna artikel skall ECB-rådet fastställa de regler som behövs för att standardisera bokföring och rapportering av de nationella centralbankernas transaktioner.

Artikel 27

Revision

27.1 ECB:s och de nationella centralbankernas räkenskaper skall granskas av oavhängiga externa revisorer som ECB-rådet har rekommenderat och rådet godkänt. Revisorerna skall ha befogenhet att granska alla räkenskapshandlingar och konton hos ECB och de nationella centralbankerna samt att få alla uppgifter om deras transaktioner.

27.2 Artikel 188c i detta fördrag skall endast tillämpas vid granskning av effektiviteten i ECB:s förvaltning.

Artikel 28

ECB:s kapital

28.1 När ECB inleder sin verksamhet skall dess kapital vara 5 miljarder ecu. Kapitalet kan ökas genom beslut av ECB-rådet med kvalificerad majoritet enligt artikel 10.3, inom de gränser och på de villkor som fastställs av rådet enligt förfarandet i artikel 42.

28.2 De nationella centralbankerna skall vara de enda tecknarna och innehavarna av kapital i ECB. Teckningen av kapital skall ske enligt den fördelningsnyckel som fastställs enligt artikel 29.

28.3 ECB-rådet skall med kvalificerad majoritet enligt artikel 10.3 bestämma i vilken omfattning och form som kapitalet skall betalas in.

28.4 Om inte annat följer av artikel 28.5 får centralbankernas andelar i ECB:s tecknade kapital inte överlätas, pantsättas eller utmätas.

28.5 Om den fördelningsnyckel som avses i artikel 29 ändras, skall de nationella centralbankerna överlåta kapitalandelar till varandra i den omfattning som behövs för att säkerställa att fördelningen av kapitalandelar motsvarar den ändrade nyckeln. ECB-rådet skall fastställa villkoren för sådana överlåtelser.

Artikel 29

Fördelningsnyckel för teckningen av kapital

29.1 När ECBS och ECB har upprättats enligt förfarandet i artikel 109.1 i detta fördrag skall fördelningsnyckeln för teckning av ECB:s kapital fastställas. Varje nationell centralbank skall tilldelas en vikt i denna nyckel som motsvarar summan av

- 50 % av den berörda medlemsstatens andel av gemenskapens befolkning näst sista året före upprättandet av ECBS,
- 50 % av den berörda medlemsstatens andel av gemenskapens bruttonationalprodukt till marknadspris under de senaste fem åren före näst sista året före upprättandet av ECBS.

Procentsatserna skall avrundas uppåt till närmaste multipel av 0,05 procentenheter.

29.2 Det statistiska underlag som skall användas för tillämpningen av denna artikel skall ställas till förfogande av kommissionen enligt de regler som rådet antar enligt förfarandet i artikel 42.

29.3 De vikter som tilldelas de nationella centralbankerna skall ändras vart femte år efter upprättandet av ECBS; därvid skall bestämmelserna i artikel 29.1 tillämpas. Den ändrade fördelningsnyckeln skall tillämpas från och med den första dagen i det närmast följande året.

29.4 ECB-rådet skall vidta alla övriga åtgärder som behövs för tillämpningen av denna artikel.

Artikel 30

Överföring av reservtillgångar till ECB

30.1 Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 28 skall de nationella centralbankerna upp till ett belopp som motsvarar 50 miljarder ecu förse ECB med reservtillgångar, som dock inte får bestå av medlemsstaternas valutor, ecu, IMF-reservpositioner eller SDR. ECB-rådet skall besluta om vilken andel som skall betalas in till ECB i samband med dess upprättande och vilka belopp som skall betalas in vid senare tidpunkter. ECB skall ha obegränsad rätt att inneha och förvalta de reservtillgångar som överförs till ECB och att använda dem för de ändamål som anges i denna stadga.

30.2 Bidraget från varje nationell centralbank skall fastställas i förhållande till bankens andel i ECB:s tecknade kapital.

30.3 ECB skall kreditera varje nationell centralbank med en fordran som motsvarar dess bidrag. ECB-rådet skall fastställa denomineringen och avkastningen för sådana fordringar.

30.4 ECB kan kräva inbetalning av valutareserver enligt artikel 30.2 utöver det i artikel 30.1 fastställda beloppet, inom de gränser och på de villkor som fastställs av rådet enligt förfarandet i artikel 42.

30.5 ECB får inneha och förvalta IMF-reservpositioner och SDR samt bestämma att sådana tillgångar skall läggas samman.

30.6 ECB-rådet skall vidta alla övriga åtgärder som behövs för tillämpningen av denna artikel.

Artikel 31

De nationella centralbankernas innehav av reservtillgångar

31.1 De nationella centralbankerna skall ha rätt att utföra transaktioner för att uppfylla sina förpliktelser mot internationella organisationer i enlighet med artikel 23.

31.2 Alla övriga transaktioner i sådana valuta-reserver som kvarstår i de nationella centralbankerna efter de överföringar som avses i artikel 30 samt medlemsstaternas transaktioner med rörelsemedel i utländsk valuta skall över en bestämd gräns, som skall fastställas i enlighet med artikel 31.3, godkännas av ECB för att säkerställa överensstämmelse med gemenskapens penning- och valutapolitik.

31.3 ECB-rådet skall utfärda riktlinjer för att underlätta sådana transaktioner.

Artikel 32

Fördelning av de nationella centralbankernas monetära inkomster

32.1 Inkomsterna för de nationella centralbankerna då de fullgör monetära uppgifter för ECBS (härefter kallade "monetära inkomster") skall fördelas vid utgången av varje räkenskapsår i enlighet med bestämmelserna i denna artikel.

32.2 Om inte annat följer av artikel 32.3 skall summan av de monetära inkomsterna för varje nationell centralbank vara lika med centralbankens årliga inkomster av de tillgångar som den innehar som motvärden till sedlar i omlopp och till inlåning från kreditinstitut. Dessa tillgångar skall reserveras av de nationella centralbankerna i enlighet med riktlinjer som ECB-rådet skall fastställa.

32.3 Om ECB-rådet efter den tredje etappens början finner att det på grund av de nationella centralbankernas balansräkningsstrukturer inte är möjligt att tillämpa artikel 32.2, kan ECB-rådet med kvalificerad majoritet och med avvikelse från artikel 32.2 besluta om att de monetära inkomsterna skall beräknas enligt någon annan metod under en tid av högst 5 år.

32.4 Varje nationell centralbanks monetära inkomster skall minskas med ett belopp som motsvarar centralbankens räntebetalningar till följd av förpliktelser på grund av inlåning från kreditinstitutet enligt artikel 19.

ECB-rådet kan besluta att de nationella centralbankerna skall ersättas för kostnader i samband med sedelutgivning eller i undantagsfall

för särskilda förluster till följd av monetära transaktioner som företagits för ECBS. Ersättning skall lämnas i den form som ECB-rådet finner lämplig; sådana belopp får avräknas från de nationella centralbankernas monetära inkomster.

32.5 Summan av de nationella centralbankernas monetära inkomster skall fördelas på de nationella centralbankerna i förhållande till deras inbetalda andelar av ECB:s kapital, om inte annat följer av beslut som ECB-rådet fattar enligt artikel 33.2

32.6 Avräkning och betalning av saldona från fördelningen av monetära inkomsterna skall utföras av ECB enligt ECB-rådets riktlinjer.

32.7 ECB-rådet skall vidta alla övriga åtgärder som behövs för tillämpningen av denna artikel.

Artikel 33

Fördelning av ECB:s resultat

33.1 ECB:s nettovinst skall fördelas på följande sätt:

- a) Ett belopp som ECB-rådet bestämmer och som inte får överstiga 20% av nettovinsten skall avsättas till den allmänna reservfonden inom en gräns som motsvarar 100% av kapitalet.
- b) Återstoden skall fördelas mellan ECB:s andelsägare i förhållande till deras inbetalda andelar.

33.2 Vid förlust för ECB kan underskottet avräknas mot ECB:s allmänna reservfond och — om det behövs och efter beslut av ECB-rådet — mot de monetära inkomsterna för det ifrågavarande räkenskapsåret i förhållande till och upp till de belopp som fördelas på de nationella centralbankerna enligt artikel 32.5.

KAPITEL VII

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 34

Rättsakter

34.1 I enlighet med artikel 108 a i detta fördrag skall ECB

— utfärda förordningar i den utsträckning som behövs för att genomföra de uppgifter som anges i artikel 3.1 första strecksatsen, artiklarna 19.1, 22 eller 25.2 samt i de fall som skall anges i de rättsakter från rådet som avses i artikel 42,

— fatta de beslut som behövs för att fullgöra de uppgifter som har anförtrotts ECBS genom detta fördrag och denna stadga,

— avge rekommendationer och yttranden.

34.2 En förordning skall ha allmän giltighet. Den skall till alla delar vara bindande och direkt tillämplig i varje medlemsstat.

Rekommendationer och yttranden skall inte vara bindande.

Ett beslut skall till alla delar vara bindande för dem som det är riktat till.

Artiklarna 190—192 i detta fördrag skall tillämpas på ECB:s förordningar och beslut.

ECB kan besluta om att offentliggöra sina beslut, rekommendationer och yttranden.

34.3 Inom de gränser och på de villkor som fastställs av rådet enligt förfarandet i artikel 42 skall ECB ha rätt att förelägga företag böter eller viten om de inte uppfyller sina förpliktelser enligt ECB:s förordningar och beslut.

Artikel 35

Domstolskontroll m.m.

35.1 ECB:s åtgärder eller underlåtenhet att handla skall prövas eller tolkas av domstolen i de fall och på de villkor som fastställts i detta fördrag. ECB kan väcka talan i de fall och på de villkor som fastställts i detta fördrag.

35.2 Tvister mellan ECB å ena sidan och dess borgenärer, gäldenärer eller andra personer å den andra skall avgöras av de behöriga nationella domstolarna, utom när domstolen är behörig.

35.3 ECB skall ansvara enligt artikel 215 i detta

fördrag. De nationella centralbankerna skall ansvara enligt sin nationella lagstiftning.

35.4 Domstolen skall vara behörig att träffa avgöranden med stöd av en skiljedomsklausul i ett offentlighetsligt eller privaträttsligt avtal som har ingåtts av ECB eller för dess räkning.

35.5 Beslut av ECB om att väcka talan vid domstolen skall fattas av ECB-rådet.

35.6 Domstolen skall vara behörig att avgöra tvister om en nationell centralbanks fullgörande av sina förpliktelser enligt denna stadga. Om ECB anser att en nationell centralbank har underlåtit att fullgöra en förpliktelse enligt denna stadga, skall ECB avge ett motiverat yttrande i ärendet efter att ha gett den berörda nationella centralbanken tillfälle att framföra sina synpunkter. Om den berörda nationella centralbanken inte rättar sig efter yttrandet inom den tid som ECB bestämmer, kan ECB väcka talan vid domstolen.

Artikel 36

Personal

36.1 ECB-rådet skall på förslag av direktionen fastställa anställningsvillkoren för ECB:s personal.

36.2 Domstolen skall vara behörig att avgöra alla tvister mellan ECB och dess anställda inom de gränser och på de villkor som följer av anställningsvillkoren.

Artikel 37

Säte

Före utgången av år 1992 skall medlemsstaternas regeringar på stats- eller regeringschefsnivå i samförstånd besluta om var ECB skall ha sitt säte.

Artikel 38

Sekretess

38.1 Ledamöterna av de beslutande organen

och personalen i ECB och de nationella centralbankerna skall även sedan deras uppdrag har upphört vara förpliktade att inte lämna ut upplysningar som omfattas av tystnadsplikt.

38.2 För personer som har tillgång till uppgifter som enligt gemenskapsföreskrifter omfattas av tystnadsplikt skall de föreskrifterna gälla.

Artikel 39

Firmatecknare

ECB blir rättsligt bunden gentemot tredje man genom ordföranden eller två direktionsledamöter eller genom underskrift av två medlemmar av ECB:s personal som ordföranden har bemyndigat att teckna ECB:s firma.

Artikel 40

Immunitet och privilegier

ECB skall, på de villkor som anges i det protokoll om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier som är fogat till Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna, inom medlemsstaternas territorier åtnjuta den immunitet och de privilegier som krävs för att de skall kunna fullgöra sina uppgifter.

KAPITEL VIII

STADGEÄNDRINGAR OCH TILLÄGGSFÖRESKRIFTER

Artikel 41

Förenklat ändringsförfarande

41.1 Enligt artikel 106.5 i detta fördrag kan rådet ändra artiklarna 5.1, 5.2, 5.3, 17, 18, 19.1, 22, 23, 24, 26, 32.2, 32.3, 32.4, 32.6, 33.1 a och 36 i denna stadga, antingen genom beslut med kvalificerad majoritet på rekommendation av ECB och efter att ha hört kommissionen eller genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen och efter att ha hört ECB. I båda fallen krävs Europaparlamentets samtycke.

41.2 En rekommendation av ECB enligt denna artikel kräver ett enhälligt beslut av ECB-rådet.

Artikel 42

Tilläggsföreskrifter

Enligt artikel 106.6 i detta fördrag skall rådet omedelbart efter beslutet om tidpunkten för början av den tredje etappen, antingen på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och ECB eller på rekommendation av ECB och efter att ha hört Europaparlamentet och kommissionen, med kvalificerad majoritet anta de bestämmelser som avses i artiklarna 4, 5.4, 19.2, 20, 28.1, 29.2, 30.4 och 34.3 i denna stadga.

KAPITEL IX

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER OCH ANDRA BESTÄMMELSER OM ECBS

Artikel 43

Allmänna bestämmelser

43.1 Ett undantag enligt artikel 109 k.1 i detta fördrag skall medföra att den berörda medlemsstaten inte får några rättigheter eller skyldigheter enligt följande artiklar i denna stadga: 3, 6, 9.2, 12.1, 14.3, 16, 18, 19, 20, 22, 23, 26.2, 27, 30, 31, 32, 33, 34, 50 och 52.

43.2 Centralbankerna i medlemsstater med undantag enligt artikel 109 k.1 i detta fördrag skall behålla sina befogenheter på den monetära politikens område enligt nationell lagstiftning.

43.3 Enligt artikel 109 k.4 i detta fördrag skall med "medlemsstater" avses "medlemsstater utan undantag" i följande artiklar i denna stadga: 3, 11.2, 19, 34.2 och 50.

43.4 Med "nationella centralbanker" skall avses "centralbanker i medlemsstater utan undantag" i följande artiklar i denna stadga: 9.2, 10.1, 10.3, 12.1, 16, 17, 18, 22, 23, 27, 30, 31, 32, 33.2 och 52.

43.5 Med "andelsägare" skall i artiklarna 10.3

och 33.1 avses "centralbanker i medlemsstater utan undantag".

43.6 Med "ECB:s tecknade kapital" skall i artiklarna 10.3 och 30.2 avses "ECB:s kapital tecknat av centralbankerna i medlemsstater utan undantag".

Artikel 44

Övergångsuppgifter för ECB

ECB skall överta de av EMI:s uppgifter som till följd av undantag för en eller flera medlemsstater fortfarande måste utföras under den tredje etappen.

ECB skall ge råd under förberedelserna för att upphäva de undantag som avses i artikel 109k i detta fördrag.

Artikel 45

ECB:s allmänna råd

45.1 Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 106.3 i detta fördrag skall det allmänna rådet inrättas som ECB:s tredje beslutande organ.

45.2 Det allmänna rådet skall bestå av ECB:s ordförande och vice ordförande samt cheferna för de nationella centralbankerna. Övriga direktionsledamöter får delta utan rösträtt i det allmänna rådets sammanträden.

45.3 Det allmänna rådets ansvarsområden anges uttömmande i artikel 47 i denna stadga.

Artikel 46

Det allmänna rådets arbetsordning

46.1 ECB:s ordförande eller, i hans frånvaro, vice ordförande skall leda sammanträdena i det allmänna rådet.

46.2 Rådets ordförande och en ledamot av kommissionen får delta utan rösträtt i det allmänna rådets sammanträden.

46.3 Ordföranden skall förbereda det allmänna rådets sammanträden.

46.4 Med avvikelse från artikel 12.3 skall det allmänna rådet anta sin egen arbetsordning.

46.5 Det allmänna rådets sekretariat skall tillhandahållas av ECB.

Artikel 47

Det allmänna rådets ansvarsområden

47.1 Det allmänna rådet skall

- utföra de uppgifter som avses i artikel 44,
- medverka till att fullgöra de rådgivande funktioner som avses i artiklarna 4 och 25.1.

47.2 Det allmänna rådet skall medverka till

- att samla in statistiska uppgifter enligt artikel 5,
- ECB:s rapporteringsverksamhet enligt artikel 15,
- att införa de regler som enligt artikel 26.4 behövs för tillämpningen av artikel 26,
- att vidta alla övriga åtgärder som enligt artikel 29.4 behövs för tillämpningen av artikel 29,
- att fastställa anställningsvillkoren för ECB:s personal enligt artikel 36.

47.3 Det allmänna rådet skall bidra till de nödvändiga förberedelserna för att enligt bestämmelserna i artikel 109.1.5 i detta fördrag oåterkalleligen låsa växelkurserna för valutorna i medlemsstater med undantag i förhållande till valutorna eller den gemensamma valutan i medlemsstater utan undantag.

47.4 Det allmänna rådet skall underrättas av ECB:s ordförande om ECB-rådets beslut.

Artikel 48

Övergångsbestämmelser för ECB:s kapital

Enligt artikel 29.1 skall varje nationell cent-

ralbank tilldelas en vikt i fördelningsnyckeln för teckning av ECB:s kapital. Med avvikelse från artikel 28.3 skall centralbankerna i medlemsstater med undantag inte betala in sitt tecknade kapital, såvida inte det allmänna rådet med en majoritet av minst två tredjedelar av ECB:s tecknade kapital och minst hälften av andelsägarna beslutar att en minimiprocentsats skall betalas in som bidrag till ECB:s driftkostnader.

Artikel 49

Uppskjuten betalning av kapital, reserver och avsättningar i ECB

49.1 Centralbanken i en medlemsstat vars undantag har upphävts skall betala in sin tecknade andel av ECB:s kapital i samma omfattning som centralbankerna i andra medlemsstater utan undantag och till ECB föra över reservtillgångar enligt artikel 30.1. Det belopp som skall föras över skall beräknas genom multiplikation av värdet av de reservtillgångar uttryckt i ecu efter omräkning till den aktuella växelkursen som redan har förts över till ECB enligt artikel 30.1, med kvoten mellan antalet andelar som har tecknats av den berörda nationella centralbanken och antalet andelar som redan har betalats in av de andra nationella centralbankerna.

49.2 Utöver den betalning som skall göras enligt artikel 49.1 skall den berörda centralbanken bidra till ECB:s reserver, till sådana avsättningar som är likvärdiga med reserver samt till de belopp som återstår att tillföra reserverna och avsättningarna enligt saldot för resultaträkningen per den 31 december året innan undantaget upphävdes. Bidragsbeloppet skall beräknas genom multiplikation av summan av reserverna, enligt definitionen ovan och enligt ECB:s godkända balansräkning, med den faktor som anger förhållandet mellan antalet andelar som har tecknats av den berörda centralbanken och antalet andelar som redan har betalats in av de andra centralbankerna.

Artikel 50

Första valet av direktionsledamöter

När ECB:s direktion upprättas skall ordfö-

randen, vice ordföranden och de övriga direktionsledamöterna utses genom överenskommelse mellan medlemsstaternas regeringar på statschefs- eller regeringsnivå på rekommendation av rådet och sedan Europaparlamentet och EMI:s råd har hörts. Direktionens ordförande skall utses för åtta år. Med avvikelse från artikel 11.2 skall vice ordföranden utses för fyra år och de övriga direktionsledamöter för tider mellan fem och åtta år. Mandaten kan inte förnyas. Antalet direktionsledamöter kan vara lägre än vad som sägs i artikel 11.1, men får inte i något fall understiga fyra.

Artikel 51

Avvikelse från artikel 32

51.1 Om ECB-rådet efter början av den tredje etappen finner att tillämpningen av artikel 32 medför väsentliga ändringar i de nationella centralbankernas relativa inkomstlägen, skall storleken på de inkomster som skall fördelas enligt artikel 32 minskas med en enhetlig procentsats som inte får överstiga 60% under första räkenskapsåret efter början av den tredje

etappen och som för varje följande räkenskapsår skall sättas ned med minst 12 procentenheter.

51.2 Artikel 51.1 skall inte tillämpas under mer än fem räkenskapsår efter början av den tredje etappen.

Artikel 52

Växling av sedlar i gemenskapsvalutor

Efter den oåterkalleliga låsningen av växelkurserna skall ECB-rådet vidta de åtgärder som behövs för att säkerställa att sedlar utställda i valutor med oåterkalleligen låsta växelkurser växlas av de nationella centralbankerna till parivärdet.

Artikel 53

Övergångsbestämmelsernas tillämplighet

Artiklarna 43—48 skall tillämpas så länge det finns medlemsstater med undantag.

PROTOKOLL

(nr 4)

OM EUROPEISKA MONETÄRA INSTITUTETS STADGA

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA,

SOM ÖNSKAR fastställa Europeiska monetära institutets stadga,

HAR ENATS OM följande bestämmelser som skall fogas till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen:

Artikel 1

Bildande och namn

1.1 Europeiska monetära institutet (EMI) skall

upprättas enligt artikel 109 f i detta fördrag; det skall fullgöra sina uppgifter och utöva sin verksamhet i enlighet med bestämmelserna i detta fördrag och denna stadga.

1.2 Medlemmar i EMI skall vara medlemsstaternas centralbanker ("nationella centralbanker"). I denna stadga skall Institut monétaire luxembourgeois betraktas som Luxemburgs centralbank.

1.3 Enligt artikel 109 f i detta fördrag skall både Centralbankschefskommittén och Europeiska fonden för monetärt samarbete (EFMS) upplösas. Alla tillgångar och skulder i EFMS skall automatiskt övergå till EMI.

*Artikel 2**Mål*

EMI skall medverka till att skapa de förhållanden som är nödvändiga för övergången till den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen, särskilt genom att

- stärka samordningen av den monetära politiken i syfte att säkerställa prisstabilitet,
- göra de förberedelser som behövs för att upprätta Europeiska centralbankssystemet (ECBS) samt för att under den tredje etappen föra en gemensam monetär politik och skapa en gemensam valuta,
- övervaka ecuns utveckling.

*Artikel 3**Allmänna principer*

3.1 EMI skall utföra de uppgifter som det har tilldelats enligt detta fördrag och denna stadga, dock utan att detta påverkar de behöriga myndigheternas ansvar för den monetära politiken inom respektive medlemsstater.

3.2 EMI skall handla i överensstämmelse med de mål och principer som anges i artikel 2 i ECBS-stadgan.

*Artikel 4**Huvuduppgifter*

4.1 I enlighet med artikel 109 f.2 i detta fördrag skall EMI

- stärka samarbetet mellan de nationella centralbankerna,
- stärka samordningen av medlemsstaternas monetära politik med målet att säkerställa prisstabilitet,
- övervaka Europeiska monetära systemets funktion,
- samråda om frågor som ligger inom de

nationella centralbankernas behörighet och som inverkar på finansinstitutens och de finansiella marknadernas stabilitet,

- överta de uppgifter som ankommer på EFMS; EMI skall särskilt fullgöra de uppgifter som avses i artiklarna 6.1, 6.2 och 6.3,
- underlätta användningen av ecun och övervaka dess utveckling, inklusive att clearing-systemet för ecun fungerar smidigt.

EMI skall också

- hålla regelbundna samråd om inriktningen av den monetära politiken och om användningen av penningpolitiska instrument,
- normalt höras av de nationella monetära myndigheterna innan dessa fattar beslut om inriktningen av den monetära politiken inom den gemensamma ramen för tidigare samordning.

4.2 Senast den 31 december 1996 skall EMI precisera den reglementariska, organisatoriska och logistiska ram som är nödvändig för att ECBS skall kunna fullgöra sina uppgifter under den tredje etappen i enlighet med principen om en öppen marknadsekonomi och fri konkurrens. Denna ram skall EMI:s råd förelägga ECB för beslut då ECB upprättas.

I enlighet med artikel 109 f.3 i detta fördrag skall EMI särskilt

- förbereda de instrument och förfaranden som behövs för att en gemensam monetär politik skall kunna föras under den tredje etappen,
- främja, i de fall det behövs, harmoniseringen av de regler och den praxis som gäller för insamling, sammanställning och distribution av statistik inom EMI:s behörighetsområde,
- utarbeta regler för transaktioner och transfereringar som skall genomföras av de nationella centralbankerna inom ramen för ECBS,
- främja effektiviteten hos gränsöverskridande betalningar,

- övervaka de tekniska förberedelserna för att ge ut ecusedlar.

Artikel 5

Rådgivande funktioner

5.1 Enligt artikel 109 f.4 i detta fördrag får EMI:s råd avge yttranden eller rekommendationer om den allmänna inriktningen av penning- och valutapolitiken i varje medlemsstat samt om åtgärder som har vidtagits i samband därmed. EMI får förelägga regeringarna och rådet yttranden eller rekommendationer om åtgärder som kan påverka den penning- och valutapolitiska situationen i gemenskapen och särskilt funktionen hos EMS.

5.2 EMI:s råd får även avge rekommendationer till medlemsstaternas monetära myndigheter om hur deras politik skall genomföras.

5.3 Enligt artikel 109 f.6 i detta fördrag skall rådet höra EMI om varje förslag till gemenskapsrättsakt inom dess behörighetsområde.

Inom de gränser och på de villkor som rådet fastställer genom beslut med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och EMI, skall medlemsstaternas myndigheter höra EMI om varje förslag till rättsregler inom dess behörighetsområde, särskilt med avseende på artikel 4.2.

5.4 Enligt artikel 109 f.5 i detta fördrag får EMI offentliggöra sina yttranden och rekommendationer.

Artikel 6

Operativa och tekniska uppgifter

6.1 EMI skall

- ansvara för multilateraliseringen av positioner som uppstår genom de nationella centralbankernas interventioner i gemenskapsvalutor samt för multilateraliseringen av avräkningar inom gemenskapen,
- administrera den ultrakorta finansierings-

mekanism som infördes genom avtalet av den 13 mars 1979 mellan centralbankerna i Europeiska ekonomiska gemenskapens medlemsstater om fastställande av operativa förfaranden för Europeiska monetära systemet (härefter kallat "EMS-avtalet") och den kortfristiga monetära stödmekanism som infördes genom avtalet av den 9 februari 1970 mellan centralbankerna i Europeiska ekonomiska gemenskapens medlemsstater, i dess ändrade lydelse,

- utföra de uppgifter som avses i artikel 11 i rådets förordning (EEG) nr 1969/88 av den 24 juni 1988 om införande av en enhetlig mekanism för medelfristigt finansiellt stöd till medlemsstaternas betalningsbalanser.

6.2 EMI får ta emot reserver från de nationella centralbankerna och i syfte att genomföra EMS-avtalet ge ut ecu i utbyte mot sådana tillgångar. Dessa ecu kan användas av EMI och de nationella centralbankerna till avräkningar och till transaktioner mellan centralbankerna och EMI. EMI skall vidta de förvaltningsåtgärder som behövs för att genomföra bestämmelserna i denna punkt.

6.3 EMI får ge tredje lands monetära myndigheter och internationella monetära institutioner ställningen som "annan innehavare" av ecu och fastställa de villkor som skall gälla för sådan annan innehavares förvärv, innehav eller användning av ecu.

6.4 EMI skall ha rätt att inneha och förvalta valutareserver som ombud för och på begäran av nationella centralbanker. Vinster och förluster avseende dessa reserver skall tillräknas den nationella centralbank som har deponerat reserverna. EMI skall fullgöra dessa uppgifter på grundval av bilaterala avtal i enlighet med de regler som anges i ett beslut av EMI. Sådana regler skall säkerställa att transaktioner med dessa reserver inte stör den penning- och valutapolitik som förs av medlemsstaternas behöriga monetära myndigheter och att sådana transaktioner är förenliga med EMI:s mål och funktionen hos EMS växelkursmekanism.

Artikel 7

Andra uppgifter

7.1 En gång om året skall EMI tillstålla rådet

en rapport om läget av förberedelserna för den tredje etappen. Dessa rapporter skall också innehålla en bedömning av de framsteg som har gjorts i riktning mot konvergens inom gemenskapen; rapporterna skall särskilt behandla anpassningen av instrumenten för den monetära politiken, förberedelserna för de förfaranden som är nödvändiga för att genomföra en gemensam monetär politik under den tredje etappen samt de rättsliga förutsättningar som de nationella centralbankerna måste uppfylla för att integreras med ECBS.

7.2 I enlighet med sådana beslut av rådet som avses i artikel 109 f.7 i detta fördrag får EMI utföra andra uppgifter för att förbereda den tredje etappen.

Artikel 8

Oavhängighet

De medlemmar av EMI:s råd som är företrädare för sina institutioner skall inom ramen för sin verksamhet handla på eget ansvar. När EMI:s råd utövar de befogenheter och fullgör de uppgifter och förpliktelser som det har tilldelats genom detta fördrag och denna stadga får EMI:s råd varken begära eller ta emot instruktioner från gemenskapsinstitutioner eller gemenskapsorgan eller från medlemsstaternas regeringar. Gemenskapsinstitutionerna, gemenskapsorganen och medlemsstaternas regeringar förbinder sig att respektera denna princip och att inte söka påverka EMI:s råd när det fullgör sina uppgifter.

Artikel 9

Förvaltning

9.1 Enligt artikel 109 f.1 i detta fördrag skall EMI ledas och förvaltas av EMI:s råd.

9.2 EMI:s råd skall bestå av en ordförande och de nationella centralbankscheferna, av vilka en skall vara vice ordförande. Om en centralbankschef inte kan delta i ett sammanträde får han utse en annan företrädare för sin institution.

9.3 Ordföranden skall utses genom överens-

kommelse på stats- eller regeringschefsnivå mellan medlemsstaternas regeringar, på rekommendation alltefter omständigheterna av Centralbankschefskommittén eller EMI:s råd och efter samråd med Europaparlamentet och rådet. Ordföranden skall utses bland personer vilkas auktoritet och yrkeserfarenhet inom den finansiella sektorn är allmänt erkända. Endast medborgare i medlemsstaterna får vara ordförande för EMI. EMI:s råd skall utse vice ordföranden. Ordföranden och vice ordföranden skall utses för en tid av tre år.

9.4 Ordföranden skall fullgöra sina uppgifter på heltid. Han får inte utöva någon avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet om inte EMI:s råd undantagsvis medger avvikelse härifrån.

9.5 Ordföranden skall

- förbereda och leda sammanträdena inom EMI:s råd,
- utan att det påverkar tillämpningen av artikel 22 lägga fram EMI:s synpunkter utåt,
- svara för den löpande förvaltningen av EMI.

I ordförandens frånvaro skall hans uppgifter fullgöras av vice ordföranden.

9.6 Anställningsvillkoren för ordföranden, särskilt hans lön, pension och andra sociala trygghetsförmåner, skall bestämmas i avtal med EMI och fastställas av EMI:s råd på förslag av en kommitté som skall bestå av tre medlemmar utsedda alltefter omtändigheterna av Centralbankschefskommittén eller EMI:s råd och av tre medlemmar utsedda av rådet. Ordföranden får inte rösta i frågor som avses i denna punkt.

9.7 Om ordföranden inte längre uppfyller de krav som ställs för att han skall kunna utföra sina uppgifter eller om han gjort sig skyldig till allvarlig försummelse, får domstolen på begäran av EMI:s råd avsätta honom.

9.8 EMI:s arbetsordning skall antas av EMI:s råd.

*Artikel 10**Sammanträden i EMI:s råd och omröstningsregler*

10.1 EMI:s råd skall sammanträda minst tio gånger om året. Sammanträdena skall vara hemliga. EMI:s råd får enhälligt besluta om att offentliggöra resultatet av sina överläggningar.

10.2 Varje medlem av EMI:s råd eller hans företrädare skall ha en röst.

10.3 Om inte annat bestäms i denna stadga skall EMI:s råd besluta med enkel majoritet av sina medlemmar.

10.4 För beslut som fattas enligt artiklarna 4.2, 5.4, 6.2 och 6.3 krävs enhällighet bland medlemmarna av EMI:s råd.

För att anta yttranden och rekommendationer enligt artiklarna 5.1 och 5.2, beslut enligt artiklarna 6.4, 16 och 23.6 samt riktlinjer enligt artikel 15.3 krävs en kvalificerad majoritet av två tredjedelar av medlemmarna av EMI:s råd.

*Artikel 11**Samarbete mellan institutionerna och rapporteringsskyldighet*

11.1 Rådets ordförande och en ledamot av kommissionen får delta utan rösträtt i sammanträden i EMI:s råd.

11.2 EMI:s ordförande skall inbjudas att delta i rådets sammanträden när rådet behandlar frågor som angår EMI:s mål och uppgifter.

11.3 Vid en tidpunkt som skall fastställas i arbetsordningen skall EMI utarbeta en årsrapport om sin verksamhet och om de monetära och finansiella förhållandena inom gemenskapen. Årsrapporten skall tillsammans med EMI:s årsbokslut föreläggas Europaparlamentet, rådet och kommissionen samt även Europeiska rådet.

EMI:s ordförande kan på begäran av Europaparlamentet eller på eget initiativ höras av Europaparlamentets behöriga kommittéer.

11.4 Rapporter som offentliggörs av EMI skall

kostnadsfritt ställas till förfogande för intresserade.

*Artikel 12**Valutaenhet*

EMI:s transaktioner skall uttryckas i ecu.

*Artikel 13**Säte*

Beslut om var EMI skall ha sitt säte skall före utgången av år 1992 fattas av medlemsstaternas regeringar i samförstånd på stats- eller regeringschefsnivå.

*Artikel 14**Rättskapacitet*

EMI, som enligt artikel 109 f.1 i detta fördrag skall vara en juridisk person, skall i varje medlemsstat ha den mest vittgående rättskapacitet som tillerkänns juridiska personer enligt den nationella lagstiftningen; EMI skall särskilt kunna förvärva och avyttra fast och lös egendom samt föra talan inför domstolar och andra myndigheter.

*Artikel 15**Rättsakter*

15.1 För att fullgöra sina uppgifter och på de villkor som anges i denna stadga skall EMI

— avge yttranden,

— avge rekommendationer,

— anta riktlinjer och fatta beslut som skall riktas till de nationella centralbankerna.

15.2 EMI:s yttranden och rekommendationer skall inte vara bindande.

15.3 EMI:s råd får anta riktlinjer som anger metoderna för att skapa de förutsättningar som

behövs för att ECBS skall kunna fullgöra sina uppgifter under den tredje etappen. EMI:s riktlinjer skall inte vara bindande; de skall föreläggas ECB för beslut.

15.4 Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 3.1 skall beslut av EMI till alla delar vara bindande för dem som de riktas till. Artiklarna 190 och 191 i detta fördrag skall tillämpas på dessa beslut.

Artikel 16

Finansiella medel

16.1 EMI skall ha egna medel. EMI:s råd skall fastställa storleken av EMI:s egna medel i syfte att säkerställa de inkomster som anses nödvändiga för att täcka de förvaltningsutgifter som uppkommer när EMI fullgör sina uppgifter.

16.2 EMI:s medel, fastställda enligt artikel 16.1, skall tillföras genom bidrag från de nationella centralbankerna i enlighet med den fördelningsnyckel som avses i artikel 29.1 i

ECBS-stadgan; bidragen skall betalas när EMI upprättas. För detta ändamål skall kommissionen tillhandahålla det statistiska underlag som behövs för att fastställa fördelningsnyckeln enligt de bestämmelser som rådet skall besluta om med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet, Centralbankschefskommittén och den kommitté som avses i artikel 109 c i detta fördrag.

16.3 EMI:s råd skall bestämma i vilken form bidragen skall betalas.

Artikel 17

Årsbokslut och revision

17.1 EMI:s budgetår skall börja den 1 januari och sluta den 31 december.

17.2 EMI:s råd skall anta en årsbudget före början av varje budgetår.

17.3 Årsbokslutet skall upprättas enligt de principer som EMI:s råd har fastställt. Års-

bokslutet skall godkännas av EMI:s råd och därefter offentliggöras.

17.4 Årsbokslutet skall granskas av oavhängiga externa revisorer som EMI:s råd har godkänt. Revisorerna skall ha befogenhet att granska alla räkenskaphandlingar och konton hos EMI och att få alla uppgifter om dess transaktioner.

Bestämmelserna i artikel 188 c i detta fördrag skall endast tillämpas vid granskning av effektiviteten i EMI:s förvaltning.

17.5 EMI:s överskott skall fördelas i följande ordning:

- a) Ett belopp som EMI:s råd bestämmer skall avsättas till EMI:s allmänna reservfond.
- b) Återstoden skall fördelas mellan de nationella centralbankerna enligt den fördelningsnyckel som avses i artikel 16.2

17.6 Vid förlust för EMI skall underskottet avräknas mot EMI:s allmänna reservfond. Resterande underskott skall täckas av bidrag från de nationella centralbankerna enligt den fördelningsnyckel som avses i artikel 16.2.

Artikel 18

Personal

18.1 EMI:s råd skall fastställa anställningsvillkoren för EMI:s personal.

18.2 Domstolen skall vara behörig att avgöra alla tvister mellan EMI och dess anställda inom de gränser och på de villkor som fastställts i anställningsvillkoren.

Artikel 19

Domstolskontroll m.m.

19.1 EMI:s åtgärder eller underlåtenhet att handla skall prövas eller tolkas av domstolen i de fall och på de villkor som fastställts i detta fördrag. EMI får väcka talan i de fall och på de villkor som fastställts i detta fördrag.

19.2 Tvister mellan EMI å ena sidan och dess

borgenärer, gäldenärer eller andra personer å den andra skall avgöras av de behöriga nationella domstolarna, utom när domstolen är behörig.

19.3 EMI skall ansvara enligt artikel 215 i detta fördrag.

19.4 Domstolen skall vara behörig att träffa avgöranden med stöd av en skiljedoms klausul i ett offentlighetsrättsligt eller privaträttsligt avtal som har ingåtts av EMI eller för dess räkning.

19.5 Beslut av EMI om att väcka talan vid domstolen skall fattas av EMI:s råd.

Artikel 20

Sekretess

20.1 Medlemmarna av EMI:s råd och personalen i EMI skall även sedan deras uppdrag har upphört vara förpliktade att inte lämna ut upplysningar som omfattas av tystnadsplikt.

20.2 För personer som har tillgång till uppgifter som enligt gemenskapsföreskrifter omfattas av tystnadsplikt skall de föreskrifterna gälla.

Artikel 21

Immunitet och privilegier

EMI skall på de villkor som anges i det protokoll om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier som är fogat till Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna, inom medlemsstaternas territorier åtnjuta den immunitet och de privilegier som krävs för att de skall kunna fullgöra sina uppgifter.

Artikel 22

Firmatecknare

EMI blir rättsligt bunden gentemot tredje

man genom ordföranden eller vice ordföranden eller genom underskrift av två medlemmar av EMI:s personal som ordföranden har bemyndigat att teckna EMI:s firma.

Artikel 23

Likvidation av EMI

23.1 I enlighet med artikel 109 l i detta fördrag skall EMI träda i likvidation när ECB har upprättats. Alla EMI:s tillgångar och skulder skall därefter automatiskt övergå till ECB. ECB skall likvidera EMI i enlighet med bestämmelserna i denna artikel. Likvidationen skall vara avslutad när den tredje etappen börjar.

23.2 Den i artikel 17 i EMS-avtalet föreskrivna mekanismen för utgivning av ecu mot deponering av guld och USA-dollar skall avvecklas på den tredje etappens första dag i enlighet med artikel 20 i nämnda avtal.

23.3 Alla fordringar och skulder som härrör från den ultrakorta finansieringsmekanismen och den kortfristiga monetära stödmekanismen enligt de avtal som avses i artikel 6.1 skall regleras senast den tredje etappens första dag.

23.4 Alla EMI:s återstående tillgångar skall avyttras och alla dess återstående skulder betalas.

23.5 Behållningen av likvidationen enligt artikel 23.4 skall fördelas mellan de nationella centralbankerna enligt den fördelningsnyckel som avses i artikel 16.2.

23.6 EMI:s råd får vidta de åtgärder som behövs för att tillämpa artikel 23.4 och 23.5.

23.7 Så snart ECB har upprättats skall EMI:s ordförande avgå.

PROTOKOLL

(nr 5)

OM FÖRFARANDET VID ALLTFÖR STORA UNDERSKOTT

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA

SOM ÖNSKAR fastställa närmare bestämmelser om det förfarande vid alltför stora underskott som avses i artikel 104 c i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

HAR ENATS OM följande bestämmelser som skall fogas till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen:

Artikel 1

De referensvärden som avses i artikel 104 c.2 i detta fördrag skall vara

- 3% för kvoten mellan det förväntade eller faktiska underskottet i den offentliga sektorns finanser och bruttonationalprodukten till marknadspris,
- 60% för kvoten mellan skuldsättningen i den offentliga sektorn och bruttonationalprodukten till marknadspris.

Artikel 2

I artikel 104c i detta fördrag och i detta protokoll avses med

- *offentlig*: hela den offentliga sektorn, dvs. centrala, regionala och lokala myndigheter samt sociala trygghetssystem — med undantag av kommersiell verksamhet — enligt definitionen i det europeiska nationalräkenskapssystemet,

— *underskott*: nettouppplåning enligt definitionen i det europeiska nationalräkenskapssystemet,

— *investering*: fasta bruttoinvesteringar enligt definitionen i det europeiska nationalräkenskapssystemet,

— *skuld*: den samlade bruttoskulden till nominellt värde som är utestående vid årets utgång och som är konsoliderad mellan och inom de olika områdena inom den offentliga sektorn enligt definitionen i första strecksatsen.

Artikel 3

För att säkerställa att förfarandet vid alltför stora underskott fungerar effektivt skall medlemsstaternas regeringar enligt detta förfarande ansvara för underskottet i den offentliga sektorn enligt definitionen i artikel 2 första strecksatsen. Medlemsstaterna skall säkerställa att nationella förfaranden på budgetområdet gör det möjligt för dem att uppfylla de förpliktelser inom detta område som följer av detta fördrag. Medlemsstaterna skall snabbt och regelbundet underrätta kommissionen om sina förväntade och faktiska underskott och om sin skuldnivå.

Artikel 4

Kommissionen skall tillhandahålla det statistiska underlag som skall användas för tillämpningen av detta protokoll.

PROTOKOLL

(nr 6)

OM KONVERGENSKRITERIER ENLIGT ARTIKEL 109 j I FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA GEMENSKAPEN

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA,

SOM ÖNSKAR fastställa närmare bestämmelser för de konvergenzkriterier som skall vägleda gemenskapen då den beslutar om övergång till den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen enligt artikel 109 j.1 i detta fördrag,

HAR ENATS om följande bestämmelser som skall fogas till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen:

Artikel 1

Kriteriet om prisstabilitet enligt artikel 109 j.1 första strecksatsen i detta fördrag innebär att en medlemsstat under en tid av ett år före granskningen skall uppvisa en hållbar prisutveckling och en genomsnittlig inflationstakt som inte med mer än 1,5 procentenheter överstiger inflationstakten i de, högst tre medlemsstater som har uppnått de bästa resultaten i fråga om prisstabilitet. Inflationen skall mätas med hjälp av konsumentprisindex på en jämförbar grund, med beaktande av skillnader i nationella definitioner.

Artikel 2

Kriteriet om den offentliga sektorns finanser enligt artikel 109 j.1 andra strecksatsen i detta fördrag innebär att medlemsstaten vid tidpunkten för granskningen inte får vara föremål för något beslut av rådet enligt artikel 104c.6 i detta fördrag om att ett alltför stort underskott föreligger.

Artikel 3

Kriteriet om deltagande i Europeiska mone-

tära systemets växelkursmekanism enligt artikel 109 j.1 tredje strecksatsen i detta fördrag innebär att kursrörelserna för en medlemsstats valuta skall ha legat inom det normala fluktuationsutrymmet enligt Europeiska monetära systemets växelkursmekanism, utan att allvarliga spänningar har uppstått, under minst de senaste två åren före granskningen. Särskilt skall medlemsstaten inte på eget initiativ ha devalverat sin valutas bilaterala centralkurs i förhållande till någon annan medlemsstats valuta under denna period.

Artikel 4

Kriteriet om konvergens i räntesatserna enligt artikel 109j.1 fjärde strecksatsen i detta fördrag innebär att en medlemsstat under en tid av ett år före granskningen skall ha haft en genomsnittlig långfristig nominell räntesats som inte med mer än två procentenheter överstiger motsvarande räntesats i de, högst tre medlemsstater som har uppnått de bästa resultaten i fråga om prisstabilitet. Räntesatserna skall beräknas på grundval av långfristiga statsobligationer eller jämförbara värdepapper, med beaktande av skillnader i nationella definitioner.

Artikel 5

Kommissionen skall tillhandahålla det statistiska underlag som skall användas för tillämpningen av detta protokoll.

Artikel 6

Rådet skall enhälligt på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamen-

tet, och allt efter omständigheterna, EMI eller ECB, samt den kommitté som avses i artikel 109c, anta lämpliga bestämmelser om den närmare utformningen av de konvergenskrite-

rier som anges i artikel 109 j i detta fördrag; de bestämmelserna skall därefter ersätta detta protokoll.

PROTOKOLL

(nr 7)

OM ÄNDRING AV PROTOKOLLET OM EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS IMMUNITET OCH PRIVILEGIER

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA,

"Artikel 23

SOM BEAKTAR att Europeiska centralbanken och Europeiska monetära institutet enligt artikel 40 i stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken och enligt artikel 21 i Europeiska monetära institutets stadga skall åtnjuta den immunitet och de privilegier på medlemsstaternas territorium som krävs för att de skall kunna fullgöra sina uppgifter,

Detta protokoll skall också tillämpas på Europeiska centralbanken, medlemmarna av dess beslutande organ och dess personal, dock utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i protokollet om stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken.

HAR ENATS om följande bestämmelser som skall fogas till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen:

Europeiska centralbanken skall dessutom vara befriad från alla skatter och liknande avgifter på grund av en ökning av dess kapital och från olika formaliteter som kan vara förenade därmed i den stat där banken har sitt säte. Bankens och dess beslutande organs verksamhet enligt stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken skall inte påföras någon omsättningsskatt.

ENDA ARTIKEL

Följande bestämmelser skall läggas till i det protokoll om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier som är fogat till Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna:

Ovannämnda bestämmelser skall också tillämpas på Europeiska monetära institutet. Dess upplösning eller likvidation skall inte medföra någon beskattning."

PROTOKOLL

(nr 8)

OM DANMARK

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA,

HAR ENATS OM följande bestämmelser som skall fogas till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen:

SOM ÖNSKAR lösa dess vissa särskilda problem angående Danmark,

Bestämmelserna i artikel 14 i protokollet om

stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken skall inte inverka på rätten för Danmarks nationalbank att

utföra sina nuvarande uppgifter vad beträffar de delar av Konungariket Danmark som inte hör till gemenskapen.

PROTOKOLL

(nr 9)

OM PORTUGAL

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA

SOM ÖNSKAR lösa vissa särskilda problem angående Portugal,

HAR ENATS OM följande bestämmelser som skall fogas till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen:

1. Portugal ges tillåtelse att behålla möjligheterna för de autonoma regionerna Azorerna och Madeira att utnyttja en räntefri kredit i Banco de Portugal enligt de villkor som har fastställts i gällande portugisisk lag.

2. Portugal förpliktar sig att på allt sätt verka för att avskaffa de ovannämnda möjligheterna så snart som möjligt.

PROTOKOLL

(nr 10)

OM ÖVERGÅNGEN TILL DEN TREDJE ETAPPEN AV DEN EKONOMISKA OCH MONETÄRA UNIONEN

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA

fastslår den oåterkalleliga karaktären av gemenskapens utveckling mot den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen genom att underteckna de nya fördragsbestämmelserna om den unionen.

Alla medlemsstater skall därför, oavsett om de uppfyller de nödvändiga villkoren för införandet av en gemensam valuta, respektera gemenskapens önskan att snabbt inleda den tredje etappen; ingen medlemsstat får därför hindra övergången till den tredje etappen.

Om tidpunkten för början av den tredje etappen ännu inte har fastställts vid utgången av år 1997 skall de berörda medlemsstaterna, gemenskapsinstitutionerna och andra berörda organ genomföra allt förberedande arbete under loppet av år 1998, så att gemenskapen oåterkalleligen kan börja den tredje etappen den 1 januari 1999 och så att ECB och ECBS kan starta sin verksamhet i full omfattning vid den tidpunkten.

Detta protokoll skall fogas till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

PROTOKOLL

(nr 11)

OM VISSA BESTÄMMELSER ANGÅENDE FÖRENADE KONUNGARIKET STORBRIANNIEN OCH NORDIRLAND

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA

SOM MEDGER att Storbritannien inte har åtagit sig eller på annan grund är skyldigt att gå över till den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen, om inte dess regering och parlament har fattat ett särskilt beslut om detta,

SOM KONSTATERAR att Storbritanniens regering normalt finansierar sitt upplåningsbehov genom försäljning av skuldförbindelser till den privata sektorn,

HAR ENATS OM följande bestämmelser som skall fogas till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen:

1. Storbritannien skall innan rådet gör sin bedömning enligt artikel 109 j.2 i detta fördrag anmäla till rådet huruvida Storbritannien avser att gå över till den tredje etappen.

Storbritannien är förpliktad att gå över till den tredje etappen endast om det till rådet anmäler sin avsikt att göra detta.

Om ingen tidpunkt har fastställts för början av den tredje etappen enligt artikel 109 j.3 i detta fördrag, får Storbritannien före den 1 januari 1998 anmäla sin avsikt att gå över till den tredje etappen.

2. Punkterna 3—9 skall tillämpas om Storbritannien anmäler till rådet att det inte avser att gå över till den tredje etappen.
3. Storbritannien skall inte medräknas i den majoritet av medlemsstater som uppfyller de nödvändiga villkor som avses i artikel

109 j.2 andra strecksatsen och artikel 109 j.3 första strecksatsen i detta fördrag.

4. Storbritannien skall behålla sina befogenheter på den monetära politikens område enligt sin nationella lagstiftning.
 5. Artiklarna 3 a.2, 104 c.1, 104 c.9, 104 c.11, 105.1—5, 105 a, 107, 108, 108 a, 109, 109 a.1, 109 a. 2 b, 109 l.4 och 109 l.5 i detta fördrag skall inte tillämpas på Storbritannien. I dessa bestämmelser skall hänvisningar till gemenskapen eller medlemsstaterna inte omfatta Storbritannien och hänvisningar till de nationella centralbankerna inte omfatta Bank of England.
 6. Artiklarna 109 e.4, 109 h och 109 i i detta fördrag skall fortsätta att tillämpas på Storbritannien. Artiklarna 109 c.4 och 109 m skall tillämpas på Storbritannien som om Storbritannien hade beviljats undantag.
 7. Storbritanniens rösträtt skall inte gälla i fråga om sådana rättsakter från rådet som avses i de artiklar som räknas upp i punkt 5. Storbritanniens vägda röster skall därför inte beaktas vid beräkning av kvalificerad majoritet enligt artikel 109 k.5 i detta fördrag.
- Storbritannien skall inte heller ha rätt att delta i utnämningen av ordföranden, vice ordföranden och övriga ledamöter av ECB:s direktion enligt artiklarna 109 a.2 b och 109 l.1 i detta fördrag.
8. Artiklarna 3, 4, 6, 7, 9.2, 10.1, 10.3, 11.2, 12.1, 14, 16, 18—20, 22, 23, 26, 27, 30—34, 50 och 52 i protokollet om stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken ("stadgan") skall inte tillämpas på Storbritannien.

I dessa artiklar skall hänvisningar till gemenskapen eller medlemsstaterna inte omfatta Storbritannien och hänvisningar till de nationella centralbankerna inte omfatta Bank of England.

Hänvisningarna i artiklarna 10.3 och 30.2 i stadgan till "ECB:s tecknade kapital" skall inte omfatta kapital som har tecknats av Bank of England.

9. Artikel 109 I.3 i detta fördrag och artiklarna 44—48 i stadgan skall, oavsett om det finns medlemsstater med undantag, gälla med följande ändringar:

a) Hänvisningarna i artikel 44 till ECB:s och EMI:s uppgifter skall omfatta de uppgifter som fortfarande behöver utföras under den tredje etappen till följd av eventuella beslut från Storbritanniens sida att inte gå över till den etappen.

b) Utöver de uppgifter som avses i artikel 47 skall ECB också lämna råd och medverka vid förberedelsen av varje beslut av rådet om Storbritannien som fattas enligt punkterna 10 a och 10 c.

c) Bank of England skall betala sin tecknade andel av ECB:s kapital som bidrag till ECB:s driftkostnader på samma grunder som de nationella centralbankerna i medlemsstater med undantag.

10. Om Storbritannien inte går över till den tredje etappen, får det ändra sin anmälan när som helst efter början av denna etapp. I så fall skall följande gälla:

a) Storbritannien har rätt att gå över till den tredje etappen, förutsatt att det uppfyller de nödvändiga villkoren. Rådet skall, på begäran av Storbritannien och på de villkor och enligt det förfarande som anges i artikel 109 k.2 i detta fördrag, besluta huruvida Storbritannien uppfyller de nödvändiga villkoren.

b) Bank of England skall betala in sin andel av det tecknade kapitalet, föra över valutatillgångar till ECB och bidra till ECB:s reserver på samma grunder som den nationella centralbanken i en medlemsstat vars undantag har upphävts.

c) Rådet skall, på de villkor och enligt det förfarande som anges i artikel 109 I.5 i detta fördrag, fatta alla andra beslut som behövs för att göra det möjligt för Storbritannien att gå över till den tredje etappen.

Om Storbritannien går över till den tredje etappen enligt bestämmelserna i detta protokoll skall punkterna 3—9 upphöra att gälla.

11. Utan hinder av artiklarna 104 och 109 e.3 i detta fördrag och artikel 21.1 i stadgan får Storbritanniens regering behålla sin "ways and means"-kredit hos Bank of England om och så länge som Storbritannien inte går över till den tredje etappen.

PROTOKOLL

(nr 12)

OM VISSA BESTÄMMELSER ANGÅENDE DANMARK

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA,

SOM ÖNSKAR, i enlighet med de allmänna målen i Fördraget om upprättandet av Euro-

peiska gemenskapen, lösa vissa aktuella problem,

SOM TAR HÄNSYN TILL att den danska grundlagen innehåller bestämmelser som kan

innebära att en folkomröstning skall hållas i Danmark innan Danmark deltar i den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen,

HAR ENATS OM följande bestämmelser som skall fogas till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen:

1. Den danska regeringen skall till rådet anmäla sin ståndpunkt till ett deltagande i den tredje etappen innan rådet gör sin bedömning enligt artikel 109 j.2 i detta fördrag.
2. Om Danmark anmäler att det inte kommer att delta i den tredje etappen, skall Danmark medges undantag. Verkan av detta

undantag skall vara att alla artiklar och bestämmelser i detta fördrag och i ECBS-stadgan som avser undantag skall tillämpas på Danmark.

3. I så fall skall Danmark inte medräknas i den majoritet av medlemsstater som uppfyller de nödvändiga villkor som avses i artikel 109 j.2 andra strecksatsen och artikel 109 j.3 första strecksatsen i detta fördrag.
4. För att upphäva undantaget skall förfarandet enligt artikel 109 k.2 inledas endast på begäran av Danmark.
5. Om undantaget upphävs skall bestämmelserna i detta protokoll inte längre tillämpas.

PROTOKOLL

(nr 13)

OM FRANKRIKE

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA

SOM ÖNSKAR ta hänsyn till en särskild fråga om Frankrike,

HAR ENATS OM följande bestämmelser som skall fogas till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen:

Frankrike skall behålla ensamrätten till penningutgivning i sina utomeuropeiska territorier enligt villkoren i sin nationella lagstiftning och ha ensamrätt att fastställa CFP-francens parivärde.

PROTOKOLL

(nr 14)

OM SOCIALPOLITIK

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA,

SOM KONSTATERAR att elva medlemsstater, dvs. Konungariket Belgien, Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Helleniska republiken, Konungariket Spanien, Franska republiken, Irland, Italienska repu-

bliken, Storhertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna och Portugisiska republiken önskar fortsätta längs den väg som utstakades i 1989 års sociala stadga, att dessa stater inbördes har ingått avtal om detta, att detta avtal fogas till detta protokoll, att detta protokoll och nämnda avtal inte påverkar tillämpningen av bestämmelserna i detta fördrag,

särskilt inte bestämmelserna om socialpolitik, som utgör en integrerad del av den gällande gemenskapsrätten,

1. är eniga om att bemyndiga dessa elva medlemsstater att ta i anspråk fördragets institutioner, förfaranden och mekanismer för att såvitt gäller dem själva inbördes anta och tillämpa de rättsakter och beslut som behövs för att genomföra ovannämnda avtal.
2. Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland skall inte delta i rådets överläggningar och beslut om kommissionsförslag som läggs fram på grundval av detta protokoll och ovannämnda avtal.

Med avvikelse från artikel 148.2 i fördraget

skall sådana rådets rättsakter enligt detta protokoll som skall antas med kvalificerad majoritet beslutas med minst 44 röster. Enhällighet bland rådets medlemmar med undantag av Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland krävs för sådana rådets rättsakter som skall antas enhälligt och för sådana som innebär ändringar av kommissionens förslag.

Rådets rättsakter och de eventuella finansiella konsekvenserna av dessa, bortsett från förvaltningskostnader för institutionerna, skall inte gälla för Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland.

3. Detta protokoll skall fogas till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

AVTAL

OM SOCIALPOLITIK MELLAN EUROPEISKA GEMENSKAPENS MEDLEMSSTATER MED UNDANTAG AV FÖRENADE KONUNGARIKET STORBRIANNIEN OCH NORDIRLAND

Undertecknade elva HÖGA FÖRDRAGS-SLUTANDE PARTER, dvs. Konungariket Belgien, Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Helleniska republiken, Konungariket Spanien, Franska republiken, Irland, Italienska republiken, Storhertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna och Portugisiska republiken, (härefter kallade "medlemsstaterna"),

SOM ÖNSKAR genomföra 1989 års sociala stadga på grundval av den gällande gemenskapsrätten,

SOM BEAKTAR protokollet om socialpolitik,

HAR ENATS OM följande:

Artikel 1

Gemenskapen och medlemsstaterna skall ha följande mål: Främjande av sysselsättningen, förbättrade levnads- och arbetsförhållanden,

ett fullgott socialt skydd, dialog mellan arbetsmarknadens parter, utveckling av mänskliga resurser för att möjliggöra varaktigt hög sysselsättning samt kamp mot utslagning. I detta syfte skall gemenskapen och dess medlemsstater genomföra åtgärder som tar hänsyn till skillnaderna i nationell praxis, särskilt när det gäller avtalsförhållanden, och till behovet av att bevara gemenskapsekonomins konkurrenskraft.

Artikel 2

1. För att förverkliga målen i artikel 1 skall gemenskapen understödja och komplettera medlemsstaternas verksamhet inom följande områden:

- Förbättringar, särskilt av arbetsmiljön, för att skydda arbetstagarnas hälsa och säkerhet.
- Arbetsvillkor.
- Information till och samråd med arbetstagnarna.

- Lika möjligheter för kvinnor och män på arbetsmarknaden och lika behandling på arbetsplatsen.
- Inträde på arbetsmarknaden av personer som står utanför denna, dock utan att detta påverkar tillämpningen av artikel 127 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen (härefter kallat "fördraget").

2. För detta ändamål kan rådet, med beaktande av de villkor och tekniska regler som gäller i varje medlemsstat, genom direktiv besluta om minimikrav som skall genomföras gradvis. Dessa direktiv skall undvika sådana finansiella, administrativa eller andra rättsliga förpliktelser som kan motverka etableringen och utvecklingen av små och medelstora företag.

Rådet skall besluta enligt förfarandet i artikel 189c i fördraget efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén.

3. På följande områden skall rådet dock besluta enhälligt på förslag av kommissionen efter att ha hört Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén:

- Social trygghet och socialt skydd för arbetstagarna.
- Skydd för arbetstagarna då deras anställningsavtal hävs.
- Företrädande och kollektivt tillvaratagande av arbetstagarnas och arbetsgivarnas intressen inbegripet medbestämmande, om inte annat följer av punkt 6.
- Anställningsvillkor för medborgare i tredje land som lagligt uppehåller sig inom gemenskapens territorium.
- Ekonomiska bidrag till åtgärder för att främja sysselsättning och skapa arbetstillfällen, dock utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna om Socialfonden.

4. En medlemsstat kan på gemensam begäran av arbetsmarknadens parter överlåta åt dem att genomföra direktiv som har antagits enligt punkterna 2 och 3.

I så fall skall medlemsstaten se till att arbets-

marknadens parter, senast då ett direktiv skall vara genomfört enligt artikel 189, i samförstånd har vidtagit de åtgärder som behövs; den berörda medlemsstaten skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att hela tiden kunna säkerställa de resultat som föreskrivs i direktivet.

5. Bestämmelser som antas enligt denna artikel skall inte hindra en medlemsstat från att behålla eller införa strängare skyddsåtgärder, om dessa är förenliga med fördraget.

6. Bestämmelserna i denna artikel skall inte tillämpas på löneförhållanden, föreningsrätt, strejkrätt eller rätt till lockout.

Artikel 3

1. Kommissionen skall ha till uppgift att främja samråd mellan arbetsmarknadens parter på gemenskapsnivå och skall vidta alla åtgärder som behövs för att underlätta dialogen mellan dem; kommissionen skall därvid sörja för ett väl avvägt stöd till båda parterna.

2. I detta syfte skall kommissionen, innan den lägger fram socialpolitiska förslag, samråda med arbetsmarknadens parter om den möjliga inriktningen av en gemenskapsåtgärd.

3. Om kommissionen efter sådant samråd finner att en gemenskapsåtgärd bör vidtas, skall den samråda med arbetsmarknadens parter om det planerade förslagets innehåll. Arbetsmarknadens parter skall avge ett yttrande eller, när så är lämpligt, en rekommendation till kommissionen.

4. I samband med sådant samråd kan arbetsmarknadens parter meddela kommissionen att de önskar inleda det förfarande som anges i artikel 4. Förfarandets längd skall begränsas till nio månader, såvida inte de berörda parterna och kommissionen beslutar om en förlängning.

Artikel 4

1. Om arbetsmarknadens parter önskar det kan dialogen mellan dem på gemenskapsnivå leda till avtalsförhållanden, inklusive ingående av avtal.

2. Avtal som ingås på gemenskapsnivå skall genomföras antingen enligt de förfaranden och den praxis som arbetsmarknadens parter och medlemsstaterna tillämpar eller — efter gemensam begäran av de undertecknande parterna när det gäller frågor som omfattas av artikel 2 — enligt beslut av rådet på förslag av kommissionen.

Rådet skall besluta med kvalificerad majoritet utom när ett avtal innehåller en eller flera bestämmelser om något av de områden som anges i artikel 2.3, i vilka fall beslutet skall vara enhälligt.

Artikel 5

För att nå de mål som anges i artikel 1 och utan att det påverkar tillämpningen av övriga bestämmelser i fördraget, skall kommissionen främja samarbetet mellan medlemsstaterna och underlätta för dem att samordna sina insatser på alla de socialpolitiska områden som omfattas av detta avtal.

Artikel 6

1. Varje medlemsstat skall säkerställa att principen om lika lön för kvinnor och män för lika arbete tillämpas.
2. I denna artikel skall med "lön" avses den

vanliga grund- eller minimilönen samt alla övriga förmåner i form av kontanter eller naturaförmåner som arbetstagaren, direkt eller indirekt, får av arbetsgivaren på grund av anställningen.

Lika lön utan könsdiskriminering innebär att

- a) ackordslön för lika arbete skall fastställas enligt samma beräkningsgrunder,
- b) tidlön skall vara lika för lika arbete.

3. Denna artikel skall inte hindra en medlemsstat från att behålla eller införa särskilda förmåner för att göra det lättare för kvinnor att vara yrkesverksamma eller för att förebygga eller kompensera nackdelar i deras yrkeskarriärer.

Artikel 7

Kommissionen skall årligen utarbeta en rapport om förverkligandet av de mål som anges i artikel 1, inbegripet den demografiska situationen inom gemenskapen. Den skall överlämna rapporten till Europaparlamentet, rådet och Ekonomiska och sociala kommittén.

Europaparlamentet får anmoda kommissionen att utarbeta rapporter om särskilda problem på det sociala området.

FÖRKLARINGAR

1. Förklaring om artikel 2.2

De elva höga fördragsslutande parterna konstaterar att det under överläggningarna om artikel 2.2 i detta avtal förelåg enighet om att gemenskapen, genom att fastställa minimikrav till skydd för arbetstagarnas säkerhet och hälsa, inte avser att på ett med hänsyn till omständigheterna ooberättigat sätt diskriminera arbetstagare i små och medelstora företag.

2. Förklaring om artikel 4.2

De elva höga fördragsslutande parterna förklarar att det första steget för att genomföra de avtal mellan arbetsmarknadens parter på gemenskapsnivå som avses i artikel 4.2, består i att bygga ut avtalens innehåll genom kollektiva förhandlingar enligt varje medlemsstats regler; detta steg innebär således inte att medlemsstaterna är skyldiga att tillämpa dessa avtal direkt, att utarbeta regler för att genomföra avtalen eller att ändra nationell lagstiftning för att underlätta genomförandet.

PROTOKOLL

(nr 15)

OM EKONOMISK OCH SOCIAL SAMMANHÅLLNING

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA,

SOM ERINRAR OM att unionen har ställt som mål att främja ekonomiska och sociala framsteg bl.a. genom att stärka den ekonomiska och sociala sammanhållningen,

SOM ERINRAR OM att artikel 2 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen bl.a. nämner uppgiften att främja ekonomisk och social sammanhållning och solidaritet mellan medlemsstaterna samt att ett stärkande av den ekonomiska och sociala sammanhållningen hör till de gemenskapsverksamheter som räknas upp i artikel 3,

SOM ERINRAR OM att bestämmelserna i tredje delen avdelning XIV om ekonomisk och social sammanhållning som helhet utgör den rättsliga grundvalen för att konsolidera och ytterligare utveckla gemenskapens insatser vad gäller ekonomisk och social sammanhållning, inklusive upprättandet av en ny fond,

SOM ERINRAR OM att bestämmelserna i tredje delen avdelning XII om transeuropeiska nät och avdelning XVI om miljön förutsätter att en sammanhållningsfond upprättas före den 31 december 1993,

SOM UTTRYCKER sin övertygelse om att utvecklingen i riktning mot en ekonomisk och monetär union kommer att bidra till ekonomisk tillväxt i alla medlemsstater,

SOM UPPMÄRKSAMMAR att gemenskapens strukturfonder kommer att fördubblas i reala termer mellan åren 1987 och 1993, vilket innebär stora överföringar särskilt i förhållande till de mindre välmående staternas bruttonationalprodukt,

SOM UPPMÄRKSAMMAR att Europeiska

investeringsbanken lånar ut stora och ökande belopp till förmån för de fattigare regionerna,

SOM UPPMÄRKSAMMAR önskemålet om större flexibilitet vid tilldelning av medel från strukturfonderna,

SOM UPPMÄRKSAMMAR önskemålet om en differentiering av nivån för gemenskapens deltagande i program och projekt i vissa länder,

SOM UPPMÄRKSAMMAR förslaget om att ta större hänsyn till medlemsstaternas relativa välstånd inom systemet med egna medel,

BEKRÄFTAR PÅ NYTT att främjandet av ekonomisk och social sammanhållning är avgörande för gemenskapens fulla utveckling och varaktiga framgång samt understryker betydelsen av att artiklarna 2 och 3 i detta fördrag innefattar ekonomisk och social sammanhållning,

BEKRÄFTAR PÅ NYTT sin övertygelse om att strukturfonderna även i fortsättningen har att spela en betydande roll när det gäller att uppnå gemenskapens mål i fråga om sammanhållning,

BEKRÄFTAR PÅ NYTT sin övertygelse om att Europeiska investeringsbanken bör fortsätta att använda merparten av sina medel till att främja ekonomisk och social sammanhållning och förklarar sig villiga att se över Europeiska investeringsbankens kapitalbehov så snart det behövs för detta ändamål,

BEKRÄFTAR PÅ NYTT nödvändigheten av en genomgripande utvärdering av strukturfondernas verksamhet och effektivitet under år 1992 samt nödvändigheten av att i detta sammanhang än en gång bedöma hur stora dessa fonder bör vara mot bakgrund av gemen-

skapens uppgifter i fråga om social och ekonomisk sammanhållning,

ÄR ENIGA OM att den sammanhållningsfond som skall upprättas före den 31 december 1993 skall ge ekonomiska bidrag från gemenskapen till projekt på miljöområdet och området för transeuropeiska nät i sådana medlemsstater som har en bruttonationalinkomst per capita som är lägre än 90 % av genomsnittet för gemenskapen och som har ett program för att uppfylla de villkor för ekonomisk konvergens som anges i artikel 104c,

FÖRKLARAR att de avser att tillåta större flexibilitet vid tilldelning av medel från strukturfonderna för särskilda behov som inte täcks av de nuvarande reglerna för strukturfonderna,

FÖRKLARAR att de är villiga att differentiera nivåerna för gemenskapens deltagande i

strukturfondernas program och projekt i syfte att undvika orimligt stora ökningar i budgetutgifterna för mindre välmående medlemsstater,

INSER att det är nödvändigt att regelbundet övervaka de framsteg som görs för att uppnå ekonomisk och social sammanhållning och förklarar sig villiga att undersöka alla nödvändiga åtgärder i detta avseende,

FÖRKLARAR att de avser att ta större hänsyn till de enskilda medlemsstaternas bidragskapacitet inom systemet med egna medel och att undersöka om de mindre välmående medlemsstaterna kan kompenseras för de regressiva inslag som finns i det nuvarande systemet med egna medel,

ÄR ENIGA OM att foga detta protokoll till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

PROTOKOLL

(nr 16)

OM EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN OCH OM REGIONKOMMITTÉN

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA

HAR ENATS OM följande bestämmelse som skall fogas till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen:

Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén skall ha en gemensam organisationsstruktur.

PROTOKOLL

(nr 17)

FOGAT TILL FÖRDRAGET OM EUROPEISKA UNIONEN OCH FÖRDRAGEN OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA GEMENSKAPERNA

**DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA**

HAR ENATS OM följande bestämmelse som skall fogas till Fördraget om Europeiska unionen och fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna:

Inga bestämmelser i Fördraget om Europeiska unionen, i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna eller i fördrag eller rättsakter om ändring eller komplettering av dessa fördrag skall påverka tillämpningen i Irland av artikel 40.3.3 i Irlands författning.

SLUTAKT

1. De konferenser mellan företrädarna för medlemsstaternas regeringar som sammankallades i Rom den 15 december 1990 för att i samförstånd besluta om de ändringar som skulle göras i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen i syfte att förverkliga den politiska unionen och slutetapperna av den ekonomiska och monetära unionen samt de konferenser som sammankallades i Bryssel den 3 februari 1992 för att ändra fördragen om upprättandet av Europeiska kol- och stål gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen till följd av de planerade ändringarna i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, har antagit följande texter:

I

FÖRDRAGET OM EUROPEISKA UNIONEN

II

PROTOKOLL

1. Protokoll om förvärv av egendom i Danmark
2. Protokoll om artikel 119 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen
3. Protokoll om stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken
4. Protokoll om Europeiska monetära institutets stadga
5. Protokoll om förfarandet vid alltför stora underskott
6. Protokoll om konvergenskriterier enligt artikel 109 j i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen
7. Protokoll om ändring av protokollet om

Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier

8. Protokoll om Danmark
9. Protokoll om Portugal
10. Protokoll om övergången till den tredje etappen av den ekonomiska och monetära unionen
11. Protokoll om vissa bestämmelser angående Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland
12. Protokoll om vissa bestämmelser angående Danmark
13. Protokoll om Frankrike
14. Protokoll om socialpolitik med ett bifogat avtal om socialpolitik mellan Europeiska gemenskapens medlemsstater med undantag av Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland, till vilket avtal två förklaringar är fogade
15. Protokoll om ekonomisk och social sammanhållning
16. Protokoll om Ekonomiska och sociala kommittén och om Regionkommittén
17. Protokoll fogat till Fördraget om Europeiska unionen och fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna

Konferenserna enades om att de protokoll som avses i 1-16 skall fogas till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och att det protokoll som avses i 17 skall fogas till Fördraget om Europeiska unionen och fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna.

2. Vid undertecknandet av dessa texter antog konferenserna följande förklaringar som bifogas denna slutakt:

III

FÖRKLARINGAR

1. Förklaring om räddningstjänst, energi och turism
2. Förklaring om medborgarskap i en medlemsstat
3. Förklaring om tredje delen avdelningarna III och VI i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen
4. Förklaring om tredje delen avdelning VI i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen
5. Förklaring om monetärt samarbete med tredje land
6. Förklaring om de monetära förbindelserna med Republiken San Marino, Vatikanstaten och Furstendömet Monaco
7. Förklaring om artikel 73 d i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen
8. Förklaring om artikel 109 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen
9. Förklaring om tredje delen avdelning XVI i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen
10. Förklaring om artiklarna 109, 130 r och 130 y i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen
11. Förklaring om direktivet av den 4 november 1988 (utsläpp)
12. Förklaring om Europeiska utvecklingsfonden
13. Förklaring om de nationella parlamentens roll i Europeiska unionen
14. Förklaring om parlamentskonferensen
15. Förklaring om antalet ledamöter i kommissionen och Europaparlamentet
16. Förklaring om rangordningen mellan gemenskapens rättsakter
17. Förklaring om rätten till tillgång till information
18. Förklaring om uppskattade kostnader till följd av förslag från kommissionen
19. Förklaring om genomförandet av gemenskapsrätten
20. Förklaring om bedömning av miljökonsekvenserna av gemenskapsåtgärder
21. Förklaring om revisionsrätten
22. Förklaring om Ekonomiska och sociala kommittén
23. Förklaring om samarbete med välgörenhetsorganisationer
24. Förklaring om djurskydd
25. Förklaring om tillvaratagande av intressen för de utomeuropeiska länder och territorier som avses i artikel 227.3 och 227.5 a och b i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen
26. Förklaring om regionerna i gemenskapens yttersta randområden
27. Förklaring om omröstning i samband med den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken
28. Förklaring om praktiska bestämmelser i samband med den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken
29. Förklaring om språkanvändningen i samband med den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken
30. Förklaring om Västeuropeiska unionen
31. Förklaring om asyl
32. Förklaring om polissamarbete
33. Förklaring om tvister mellan ECB respektive EMI och deras personal

Upprättat i Maastricht den sjunde februari nittonhundranittio två.

FÖRKLARING

(nr 1)

OM RÄDDNINGSTJÄNST, ENERGI OCH TURISM

Konferensen förklarar att frågan om att i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen ta in avdelningar om de områden som avses i artikel 3 t i det fördraget skall prövas enligt förfarandet i artikel N 2 i Fördraget om Europeiska unionen; prövningen skall ske på grundval av en rapport som kommissionen skall förelägga rådet senast år 1996.

Kommissionen förklarar att gemenskapen kommer att fortsätta sina insatser på dessa områden på grundval av de nuvarande bestämmelserna i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna.

FÖRKLARING

(nr 2)

OM MEDBORGARSKAP I EN MEDLEMSSTAT

Konferensen förklarar att när det i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen hänvisas till medborgare i medlemsstaterna, skall frågan om en persons medborgarskap i en viss medlemsstat avgöras uteslutande genom hänvisning till den berörda medlems-

statens egna lagstiftning. Medlemsstaterna kan upplysningsvis i en förklaring till presidiet ange vilka personer som i förhållande till gemenskapen skall anses vara deras medborgare; de kan vid behov ändra denna förklaring.

FÖRKLARING

(nr 3)

OM TREDJE DELEN AVDELNINGARNA III OCH VI I FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA GEMENSKAPEN

Konferensen bekräftar att vid tillämpningen av bestämmelserna i tredje delen avdelning III kapitel 4 om kapital och betalningar och avdelning VI om ekonomisk och monetär politik i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen detta fördrag, den sedvan-

liga praxis enligt vilken rådet sammanträder i sin sammansättning av ekonomi- och finansministrar skall fortsätta, dock utan detta påverkar tillämpningen av artiklarna 109 j.2—4 och 109 k.2.

FÖRKLARING

(nr 4)

OM TREDJE DELEN AVDELNING VI I FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA GEMENSKAPEN

Konferensen bekräftar att Europeiska rådets ordförande skall inbjuda ekonomi- och finansministrarna att delta i Europeiska rådets sam-

manträden när Europeiska rådet behandlar frågor om den ekonomiska och monetära unionen.

FÖRKLARING

(nr 5)

OM MONETÄRT SAMARBETE MED TREDJE LAND

Konferensen bekräftar att gemenskapen skall sträva efter att bidra till stabila internationella monetära relationer. I detta syfte skall gemenskapen vara beredd att samarbeta med andra

europiska länder och sådana utomeuropeiska länder som gemenskapen har nära ekonomiska förbindelser med.

FÖRKLARING

(nr 6)

OM DE MONETÄRA RELATIONERNA MED REPUBLIKEN SAN MARINO, VATIKANSTATEN OCH FURSTENDÖMET MONACO

Konferensen är enig om att de nuvarande monetära relationerna mellan Italien och San Marino och Vatikanstaten samt mellan Frankrike och Monaco inte skall påverkas av detta fördrag förrän ecun införs som gemenskapens gemensamma valuta.

Gemenskapen åtar sig att underlätta de omförhandlingar av den nuvarande ordningen som kan bli nödvändiga på grund av att ecun införs som gemensam valuta.

FÖRKLARING

(nr 7)

**OM ARTIKEL 73 d I FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV
EUROPEISKA GEMENSKAPEN**

Konferensen bekräftar att medlemsstaternas rätt att tillämpa bestämmelserna i sin skattelagstiftning enligt artikel 73 d.1 a i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen

endast skall avse bestämmelser som föreligger vid utgången av år 1993. Denna förklaring gäller dock enbart kapitalrörelser och betalningar mellan medlemsstaterna.

FÖRKLARING

(nr 8)

**OM ARTIKEL 109 I FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV
EUROPEISKA GEMENSKAPEN**

Konferensen understryker att användningen av termen "formella avtal" i artikel 109.1 inte

är avsedd att skapa en ny kategori av internationella avtal enligt gemenskapsrätten.

FÖRKLARING

(nr 9)

**OM TREDJE DELEN AVDELNING XVI I FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV
EUROPEISKA GEMENSKAPEN**

Konferensen finner — med hänsyn till den ökande betydelsen av naturvård på nationell, gemenskaps- och internationell nivå — att gemenskapen, då den utövar sina befogenheter

enligt bestämmelserna i tredje delen avdelning XVI i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, bör beakta de särskilda kraven på detta område.

FÖRKLARING

(nr 10)

OM ARTIKLARNÄ 109, 130 r OCH 130 y I FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA GEMENSKAPEN

Konferensen finner att bestämmelserna i 130 y inte berör de principer som följer av artiklarna 109.5, 130 r.4 andra stycket och domstolens dom i AETR-målet.

FÖRKLARING

(nr 11)

OM DIREKTIVET AV DEN 4 NOVEMBER 1988 (UTSLÄPP)

Konferensen förklarar att ändringar av gemenskapsrätten inte kan påverka de undantag som har beviljats Spanien och Portugal fram till den 31 december 1999 enligt rådets direktiv av den 24 november 1988 om begränsning av utsläpp av vissa föroreningar till luften från stora förbränningsanläggningar.

FÖRKLARING

(nr 12)

OM EUROPEISKA UTVECKLINGSFONDEN

Konferensen är enig om att Europeiska utvecklingsfonden även i fortsättningen skall finansieras genom nationella bidrag enligt hitills gällande bestämmelser.

FÖRKLARING

(nr 13)

OM DE NATIONELLA PARLAMENTENS ROLL I EUROPEISKA UNIONEN

Konferensen finner att det är viktigt att främja ett större engagemang från de nationella parlamentens sida i Europeiska unionens verksamhet.

I detta syfte bör informationsutbytet mellan de nationella parlamenten och Europaparlamentet intensifieras. I det sammanhanget skall medlemsstaternas regeringar bl.a. säkerställa att de nationella parlamenten för information och i förekommande fall granskning får till-

gång till kommissionens förslag till lagstiftning i god tid.

Konferensen finner vidare att det är viktigt att intensifiera kontakterna mellan de nationella parlamenten och Europaparlamentet, särskilt genom att lämpliga resurser ömsesidigt ställs till förfogande och genom regelbundna möten mellan parlamentsledamöter som är intresserade av samma frågor.

FÖRKLARING

(nr 14)

OM PARLAMENTSKONFERENSEN

Konferensen anmodar Europaparlamentet och de nationella parlamenten att vid behov sammanträda som parlamentskonferens (eller "assises").

Parlamentskonferensen skall höras om huvudlinjerna för Europeiska unionen, dock utan

att detta påverkar Europaparlamentets befogenheter eller de nationella parlamentens rättigheter. Europeiska rådets ordförande och kommissionens ordförande skall vid varje session inom parlamentskonferensen rapportera om unionens tillstånd.

FÖRKLARING

(nr 15)

OM ANTALET LEDAMÖTER I KOMMISSIONEN OCH EUROPAPARLAMENTET

Konferensen är enig om att senast vid utgången av år 1992 pröva frågan om antalet ledamöter i kommissionen och Europaparlamentet; syftet skall därvid vara att nå en överenskommelse som gör det möjligt att skapa den nödvändiga rättsliga grunden för att fast-

ställa antalet ledamöter i Europaparlamentet i god tid före valen år 1994. Besluten skall fattas mot bakgrund av bl.a. behovet att fastställa det totala antalet ledamöter i Europaparlamentet i en utvidgad gemenskap.

FÖRKLARING

(nr 16)

OM RANGORDNINGEN MELLAN GEMENSKAPENS RÄTTSAKTER

Konferensen är enig om att den regeringskonferens som skall sammankallas år 1996 skall undersöka i vilken utsträckning det är möjligt att ompröva klassificeringen av ge-

menskapens rättsakter i syfte att upprätta en lämplig rangordning mellan de olika kategorierna av rättsakter.

FÖRKLARING

(nr 17)

OM RÄTTEN TILL TILLGÅNG TILL INFORMATION

Konferensen finner att insyn i beslutsprocessen stärker institutionernas demokratiska karaktär och allmänhetens förtroende för förvaltningen. Därför rekommenderar konferensen att

kommissionen senast år 1993 förelägger rådet en rapport om åtgärder för att förbättra allmänhetens tillgång till den information som är tillgänglig för institutionerna.

FÖRKLARING

(nr 18)

OM UPPSKATTADE KOSTNADER TILL FÖLJD AV FÖRSLAG FRÅN KOMMISSIONEN

Konferensen konstaterar att kommissionen, genom förankring i sådana samråd som den anser nödvändiga och genom att bygga ut sitt system för utvärdering av gemenskapslagstift-

ningen, förbinder sig att i sina förslag till rättsakter ta hänsyn till kostnaderna och nytan för medlemsstaternas myndigheter och alla berörda parter.

FÖRKLARING

(nr 19)

OM GENOMFÖRANDET AV GEMENSKAPSRÄTTEN

1. Konferensen understryker att det är av central betydelse för sammanhanget och enhetligheten i den europeiska uppbyggnadsprocessen att varje medlemsstat i sin nationella lagstiftning fullständigt och korrekt genomför de gemenskapsdirektiv som är riktade till den inom de tidsfrister som är fastställda i direktiven.

Vidare finner konferensen — samtidigt som den inser att det tillkommer varje medlemsstat att avgöra hur gemenskapsrättens bestämmelser på bästa sätt kan genomföras med hänsyn till medlemsstatens egna institutioner, rättssystem och andra omständigheter, dock under alla förhållanden i överensstämmelse med artikel

189 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen — att det är av avgörande vikt för att gemenskapen skall fungera väl, att de åtgärder som vidtas av de olika medlemsstaterna leder till att gemenskapsrätten tillämpas med samma effektivitet och skärpa som den nationella lagstiftningen.

2. Konferensen anmodar kommissionen att vid utövandet av sina befogenheter enligt artikel 155 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen säkerställa att medlemsstaterna uppfyller sina förpliktelser. Konferensen anmodar kommissionen att med tanke på medlemsstaterna och Europaparlamentet regelbundet offentliggöra en uttömmande rapport.

FÖRKLARING

(nr 20)

OM BEDÖMNING AV MILJÖKONSEKVENSERNA AV GEMENSKAPSÅTGÄRDER

Konferensen konstaterar att kommissionen i sina förslag och medlemsstaterna vid genomförandet av dessa förbinder sig att fullt ut ta

hänsyn till miljökonsekvenserna och till principen om hållbar tillväxt.

FÖRKLARING

(nr 21)

OM REVISIONSRÄTTEN

Konferensen understryker den särskilda vikt som konferensen fäster vid den uppgift som har tilldelats revisionsrätten enligt artiklarna 188 a, 188 b och 206 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Den anmodar övriga gemenskapsinstitutioner att tillsammans med revisionsrätten överväga alla möjligheter för att öka effektiviteten i revisionsrättens arbete.

FÖRKLARING

(nr 22)

OM EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN

Konferensen är enig om att Ekonomiska och sociala kommittén skall ha samma självständighet i fråga om budget och personalförvaltning som revisionsrätten hittills har haft.

FÖRKLARING

(nr 23)

OM SAMARBETE MED VÄLGÖRENHETSORGANISATIONER

Konferensen understryker vikten av gemenskapens samarbete med välgörenhetsorganisationer och med stiftelser som ansvarar för sociala inrättningar och tjänster, för att de mål som anges i artikel 117 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen skall uppnås.

FÖRKLARING

(nr 24)

OM DJURSKYDD

Konferensen anmodar Europaparlamentet, rådet, kommissionen och medlemsstaterna att vid utformning och införande av gemenskapslagstiftning om den gemensamma jordbrukspolitiken, transporter, den inre marknaden och forskning fullt ut ta hänsyn till djurens behov av välbefinnande.

FÖRKLARING

(nr 25)

OM TILLVARATAGANDE AV INTRESSEN FÖR DE UTOMEUROPEISKA LÄNDER OCH TERRITORIER SOM AVSES I ARTIKEL 227.3 OCH 227.5 a OCH b I FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA GEMENSKAPEN

Konferensen, som konstaterar att det i undantagsfall kan uppstå intressekonflikter mellan unionen och de länder och territorier som avses i artikel 227.3 och 227.5 a och b i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, är enig om att rådet skall söka nå lösningar som överensstämmer med unionens ståndpunkt. Om detta visar sig omöjligt är konferensen emellertid enig om att den berörda medlemsstaten får agera självständigt för att tillvarata de nämnda utomeuropeiska länder-

nas och territoriernas intressen, dock utan att detta får skada gemenskapens intressen. Den berörda medlemsstaten skall underrätta rådet och kommissionen om en sådan intressekonflikt kan tänkas uppstå och, om självständiga åtgärder är oundvikliga, göra klart att den handlar i syfte att tillvarata ett sådant utomeuropeiskt territoriums intressen.

Denna förklaring gäller även Macao och Östtimor.

FÖRKLARING

(nr 26)

OM REGIONERNA I GEMENSKAPENS YTTERSTA RANDOMRÅDEN

Konferensen bekräftar att regionerna i gemenskapens yttersta randområden (de franska utomeuropeiska departementen, Azorerna, Madeira och Kanarieöarna) karakteriseras av en allvarlig strukturell underutveckling; denna förvärras av flera förhållanden (stora avstånd, ökaraktär, liten yta, svåra topografiska och klimatmässiga förhållanden, ekonomiskt beroende av ett fåtal produkter) vars varaktighet och kumulativa verkan allvarligt hämmar dessa regioners ekonomiska och sociala utveckling.

Europeiska gemenskapen och sekundärlagstiftningen utan vidare gäller i de yttersta randområdena, är det enligt konferensens uppfattning möjligt att besluta om särskilda åtgärder för att bistå dessa regioner i den mån och så länge som det finns ett objektivet behov av sådana åtgärder med hänsyn till regionernas ekonomiska och sociala utveckling. Åtgärderna bör syfta både till att fullborda den inre marknaden och till att ta hänsyn till den regionala verkligheten, för att göra det möjligt för dessa regioner att uppnå den genomsnittliga ekonomiska och sociala nivån inom gemenskapen.

Trots att Fördraget om upprättandet av

FÖRKLARING

(nr 27)

OM OMRÖSTNING I SAMBAND MED DEN GEMENSAMMA UTRIKES- OCH SÄKERHETSPOLITIKEN

Konferensen är enig om att medlemsstaterna, i fråga om beslut som kräver enhällighet, så långt möjligt skall undvika att hindra enhäl-

lighet när det finns en kvalificerad majoritet för beslutet.

FÖRKLARING

(nr 28)

OM PRAKTISKA BESTÄMMELSER I SAMBAND MED DEN GEMENSAMMA UTRIKES- OCH SÄKERHETSPOLITIKEN

Konferensen är enig om att arbetsfördelningen mellan Politiska kommittén och Ständiga representanternas kommitté skall ses över på ett senare stadium; detsamma gäller de

praktiska bestämmelserna om sammanslagning av sekretariatet för politiskt samarbete med rådets generalsekretariat och om samarbete mellan det senare och kommissionen.

FÖRKLARING

(nr 29)

OM SPRÅKANVÄNDNINGEN I SAMBAND MED DEN GEMENSAMMA UTRIKES- OCH SÄKERHETSPOLITIKEN

Konferensen är enig om att de regler för språkanvändningen skall tillämpas som gäller för Europeiska gemenskaperna.

För COREU-meddelanden skall det europeiska politiska samarbetets nuvarande praxis tills vidare tjäna som vägledning.

Alla texter om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken som läggs fram eller antas vid Europeiska rådets eller rådets sammanträden och alla texter som skall offentliggöras skall genast och samtidigt översättas till alla officiella gemenskapsspråk.

FÖRKLARING

(nr 30)

OM VÄSTEUROPEISKA UNIONEN

Konferensen beaktar följande förklaringar.

I. FÖRKLARING

av Belgien, Tyskland, Spanien, Frankrike, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Portugal och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, som är medlemmar av både Västeuropeiska unionen och Europeiska unionen, om

VÄSTEUROPEISKA UNIONENS ROLL
OCH DESS FÖRBINDELSER MED
EUROPEISKA UNIONEN OCH
ATLANTPAKTEN

Inledning

1. Västeuropeiska unionens (VEU:s) medlemmar är eniga om behovet av att utveckla en verklig europeisk säkerhets- och försvarsidentitet och ett ökat europeiskt ansvar i försvarsfrågor. Denna identitet skall byggas upp genom en gradvis process som omfattar flera etapper. VEU skall utgöra en integrerad del av Europeiska unionens utvecklingsprocess och lämna ett ökat bidrag till solidariteten inom Atlantpakten. VEU:s medlemsstater är eniga om att stärka VEU:s roll i det långsiktiga perspektivet av en sådan gemensam försvarspolitik inom Europeiska unionen som med tiden skulle kunna leda till ett gemensamt försvar som är förenligt med försvaret inom ramen för Atlantpakten.

2. VEU skall utvecklas som Europeiska unionens försvarskomponent och som ett medel för att stärka Atlantpaktens europeiska pelare. I detta syfte skall VEU utforma en gemensam europeisk försvarspolitik och konkret genomföra denna genom att vidareutveckla sin egen operativa roll.

VEU:s medlemsstater beaktar artikel J. 4 om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken i Fördraget om Europeiska unionen, som har följande lydelse:

"1. Den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken skall omfatta alla frågor som gäller unionens säkerhet, inklusive utformningen på sikt av en gemensam försvarspolitik som med tiden skulle kunna leda till ett gemensamt försvar.

2. Unionen anmodar Västeuropeiska unionen (VEU) som är en integrerad del av Europeiska unionens utveckling, att utarbeta och genomföra de beslut och åtgärder av unionen som berör försvaret. Rådet skall i samförstånd med VEU:s institutioner besluta om de nödvändiga praktiska arrangemangen.

3. De frågor som berör försvaret och som behandlas i denna artikel skall inte handläggas enligt ordningen i artikel J. 3.

4. Unionens politik enligt denna artikel skall inte påverka den särskilda karaktären av vissa medlemsstaters säkerhets- och försvarspolitik; den skall respektera vissa medlemsstaters förpliktelser enligt Nordatlantiska fördraget och vara förenlig med den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik som har upprättats inom den ramen.

5. Bestämmelserna i denna artikel skall inte hindra utvecklingen av ett närmare samarbete mellan två eller flera medlemsstater på bilateral nivå inom ramen för VEU och Atlantpakten, förutsatt att ett sådant samarbete inte strider mot eller stör det samarbete som föreskrivs i denna avdelning.

6. För att främja målen för detta fördrag och med beaktande av tidpunkten 1998 i samband med artikel XII i Bryssel пакten, kan bestäm-

melserna i denna artikel revideras enligt artikel N 2 på grundval av en rapport som rådet år 1996 skall lägga fram för Europeiska rådet och som skall innefatta en utvärdering av de framsteg som har gjorts och de erfarenheter som har vunnits fram till dess."

A. VEU:s relationer med Europeiska unionen

3. Målet är att gradvis bygga upp VEU som Europeiska unionens försvarskomponent. I detta syfte är VEU beredd att på begäran av Europeiska unionen utarbeta och genomföra de beslut och åtgärder som berör försvaret.

I detta syfte skall VEU vidta följande åtgärder för att utveckla nära arbetsrelationer med unionen:

- Samordning när så är lämpligt av tid och plats för sammanträden samt harmonisering av arbetsmetoder.
- Upprättande av ett nära samarbete mellan å ena sidan VEU:s råd och generalsekretariatet och å andra sidan unionens råd och dettas generalsekretariat.
- Övervägande av en harmonisering i fråga om ordningsföljd och längd för ordförandeskapen.
- Lämpliga arrangemang för att säkerställa att Europeiska gemenskapernas kommission regelbundet underrättas och när så är lämpligt hörs om VEU:s verksamhet, i överensstämmelse med kommissionens roll i den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken enligt Fördraget om Europeiska unionen.
- Främjande av ett närmare samarbete mellan VEU:s parlamentariska församling och Europaparlamentet.

VEU:s råd skall i samförstånd med Europeiska unionens behöriga organ besluta om de nödvändiga praktiska arrangemangen.

B. VEU:s relationer med Atlantpakten

4. Målet är att utveckla VEU som ett medel för att stärka Atlantpaktens europeiska pelare. VEU är därför beredd att ytterligare utveckla

det nära samarbetet mellan VEU och Atlantpakten och att stärka VEU-medlemsstaternas roll och ansvar inom pakten samt deras bidrag till denna. Detta skall ske på grundval av den nödvändiga öppenheten mellan den framväxande europeiska säkerhets- och försvarsidentiteten och Atlantpakten samt på grundval av den nödvändiga kompletterande karaktären hos denna identitet och pakten. VEU kommer att handla i överensstämmelse med de ståndpunkter som beslutas av Atlantpakten.

- VEU:s medlemsstater skall intensifiera sin samordning i de paktfrågor som är av viktigt gemensamt intresse, med målet att föra in de gemensamma ståndpunkter som VEU antar i samrådsprocessen inom Atlantpakten; den senare skall fortsätta att vara centralt forum för samråd mellan sina medlemmar och för överenskommelser om politiska åtgärder som inverkar på de allierades säkerhets- och försvarsförpliktelser enligt Nordatlantiska fördraget.
- Om det behövs, skall tid och plats för sammanträden samordnas och arbetsmetoderna harmoniseras.
- Ett nära samarbete skall upprättas mellan VEU:s generalsekretariat och NATO.

C. VEU:s operativa roll

5. VEU:s operativa roll skall stärkas genom en prövning och bestämning av lämpliga uppgifter, strukturer och medel; denna prövning och bestämning skall särskilt avse

- en planeringsenhet inom VEU,
- närmare militärt samarbete som komplement till Atlantpakten, särskilt på områdena logistik, transport, utbildning och strategisk övervakning,
- möten mellan VEU:s försvarsstabschefer,
- militära enheter som lyder under VEU.

Andra förslag kommer att prövas ytterligare, däribland

- ökat samarbete på vapenområdet i syfte att upprätta en europeisk vapenagentur,

— utveckling av VEU-institutet till en europeisk akademi för säkerhet och försvar.

erfarenheter; översynen skall även omfatta relationerna mellan VEU och Atlantpakten.

Åtgärderna för att ge VEU en starkare operativ roll kommer till alla delar att vara förenliga med de militära arrangemang som är nödvändiga för att säkerställa ett kollektivt försvar för alla allierade.

II. FÖRKLARING

av Belgien, Tyskland, Spanien, Frankrike, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Portugal och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland som är medlemmar av Västeuropeiska unionen

D. Andra åtgärder

6. Som en följd av de ovan angivna åtgärderna och för att stärka VEU:s roll skall sätet för VEU:s råd och generalsekretariat flyttas till Bryssel.

"Västeuropeiska unionens (VEU:s) medlemsstater välkomnar utvecklingen av den europeiska säkerhets- och försvarsidentiteten. Med beaktande av VEU:s roll som Europeiska unionens försvarskomponent och som ett medel för att stärka Atlantpaktens europeiska pelare, är VEU:s medlemsstater beslutna att skapa en ny grund för relationen mellan VEU och övriga europeiska stater i syfte att säkerställa stabilitet och säkerhet i Europa. I denna avsikt föreslår de följande.

7. Representationen i VEU:s råd skall vara sådan att detta råd kontinuerligt kan fullgöra sina uppgifter enligt artikel VIII i Brysselpakten i dess ändrade lydelse. Medlemsstaterna kan därvid tillämpa ett ännu inte närmare fastställt system med dubbla befogenheter som omfattar deras företrädare i Atlantpakten och i Europeiska unionen.

De stater som är medlemmar av Europeiska unionen inbjuds att ansluta sig till VEU på de villkor som skall avtalas enligt artikel XI i Brysselpakten i dess ändrade lydelse, eller att bli observatörer om de önskar det. Samtidigt inbjuds andra europeiska stater som är medlemmar av NATO att bli associerade medlemmar av VEU på ett sådant sätt som ger dem möjlighet att delta fullt ut i VEU:s verksamhet.

8. VEU beaktar att unionen enligt bestämmelserna i artikel J 4.6 om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken i Fördraget om Europeiska unionen skall besluta om att enligt ett angivet förfarande se över bestämmelserna i den artikeln i syfte att främja unionens mål. VEU skall se över bestämmelserna i denna förklaring under år 1996. Vid den översynen kommer hänsyn att tas till gjorda framsteg och

VEU:s medlemsstater utgår från att avtal som motsvarar dessa förslag kommer att ingås före den 31 december 1992."

FÖRKLARING

(nr 31)

OM ASYL

1. Konferensen är enig om att rådet, inom ramen för de förfaranden som föreskrivs i artiklarna K. 1 och K. 3 i bestämmelserna om samarbete i rättsliga och inrikes frågor, skall prioritera frågor om medlemsstaternas asylpolitik i syfte att före början av år 1993 besluta om gemensamma åtgärder för att harmonisera olika aspekter på denna politik; detta skall ske mot bakgrund av arbetsprogrammet och tids-

planen i den rapport om asyl som utarbetades på begäran av Europeiska rådet vid dess sammanträde i Luxemburg den 28 och 29 juni 1991.

2. I detta sammanhang skall rådet, före utgången av år 1993 och på grundval av en rapport, även behandla frågan om möjligheten att tillämpa artikel K. 9 på detta område.

FÖRKLARING

(nr 32)

OM POLISSAMARBETE

Konferensen bekräftar medlemsstaternas enighet om de mål som ligger till grund för den tyska delegationens förslag vid Europeiska rådets sammanträde i Luxemburg den 28 och 29 juni 1991.

Medlemsstaterna är till att börja med eniga om att med förtur behandla de projekt som föreläggs dem på grundval av det program och den tidsplan som fastställdes i den rapport som utarbetades på begäran av Europeiska rådet vid sammanträdet i Luxemburg; de är beredda att överväga beslut om konkreta åtgärder på sådana områden som den tyska delegationen har föreslagit och som rör följande uppgifter avseende informations- och erfarenhetsutbyte:

- Stöd till nationella myndigheter med ansvar för brottsutredningar och säkerhetsfrågor, särskilt när det gäller samordning av utredningar och efterspaningar.

— Upprättande av databaser.

— Centraliserad utvärdering och utnyttjande av information för att möjliggöra lägesbedömningar och bestämma utredningsmetoder.

— Insamling och utnyttjande av uppgifter om medlemsstaternas brottsförebyggande program för vidarebefordran till medlemsstaterna och för utformning av Europatäckande förebyggande strategier.

— Åtgärder som avser vidareutbildning, forskning, kriminalteknik och identifikationsfrågor.

Medlemsstaterna är eniga om att de, på grundval av en rapport, senast under år 1994 skall överväga om det finns skäl att utvidga detta samarbete.

FÖRKLARING

(nr 33)

OM TVISTER MELLAN ECB RESPEKTIVE EMI OCH DERAS PERSONAL

Konferensen finner att förstainstansrätten bör handlägga denna grupp av ärenden enligt artikel 168a i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Konferensen anmodar därför institutionerna att ändra de tillämpliga bestämmelserna i överensstämmelse härmed

Upprättat i Maastricht den sjunde februari nittonhundranittiotvå

Mark EYSKENS
Philippe MAYSTADT

Uffe ELLEMANN-JENSEN
Anders FOGH RASMUSSEN

Hans-Dietrich GENSCHER
Theodor WAIGEL

Antonios SAMARAS
Efthymios CHRISTODOULOU

Francisco FERNÁNDEZ ORDÓÑEZ
Carlos SOLCHAGA CATALÁN

Roland DUMAS
Pierre BEREGOVOY

Gerard COLLINS
Bertie AHERN

Gianni DE MICHELIS
Guido CARLI

Jacques F. POOS
Jean-Claude JUNCKER

Hans van den BROEK
Willem KOK

João de Deus PINHEIRO
Jorge BRAGA de MACEDO

Douglas HURD
Francis MAUDE

De höga fördragsslutande parterna i Fördraget om Europeiska unionen har den 1 maj 1992 i Guimarães (Portugal) antagit följande förklaring:

FÖRKLARING

AV DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA I FÖRDRAGET OM EUROPEISKA UNIONEN

De höga fördragsslutande parterna i Fördraget om Europeiska unionen, undertecknat i Maastricht den 7 februari 1992,

som har övervägt lydelsen av protokoll nr 17 till nämnda Fördrag om Europeiska unionen, vilket protokoll är fogat till det fördraget och till fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna,

ger följande rättsliga tolkning:

Deras avsikt var och är att protokollet inte skall begränsa friheten att resa mellan medlemsstaterna eller att — på de villkor som i enlighet med gemenskapsrätten kan komma att fastställas genom irländsk lagstiftning — i

Irland ta emot eller tillhandahålla information om tjänster som är lagligt tillgängliga i medlemsstaterna.

Samtidigt förklarar de höga fördragsslutande parterna att de — i händelse av en sådan framtida ändring av Irlands författning som avser ämnet för artikel 40.3.3 i författningen och som inte strider mot de höga fördragsslutande parternas ovan uttryckta avsikt — efter ikraftträdandet av Fördraget om Europeiska unionen kommer att ställa sig positiva till att det nämnda protokollet ändras så att det blir tillämpligt även på författningsändringen, om Irland begär det.

**Fördraget om upprättandet
av Europeiska ekonomiska gemenskapen**

Innehåll

	Sida
Ingress	141
Första delen: Principerna	143
Andra delen: Gemenskapens grunder	145
Avdelning I: Fri rörlighet för varor	145
KAPITEL 1: Tullunionen	145
<i>Avsnitt 1:</i> Avveckling av tullar mellan medlemsstaterna	145
<i>Avsnitt 2:</i> Upprättande av den gemensamma tulltaxan	147
KAPITEL 2: Avskaffande av kvantitativa restriktioner mellan medlemsstaterna	150
Avdelning II: Jordbruk	152
Avdelning III: Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital	156
KAPITEL 1: Arbetstagare	156
KAPITEL 2: Etableringsrätt	157
KAPITEL 3: Tjänster	159
KAPITEL 4: Kapital	160
Avdelning IV: Transporter	161
Tredje delen: Gemenskapens politik	163
Avdelning I: Gemensamma regler	163
KAPITEL 1: Konkurrensregler	163
<i>Avsnitt 1:</i> Regler tillämpliga på företag	163
<i>Avsnitt 2:</i> Dumpning	165
<i>Avsnitt 3:</i> Statligt stöd	165
KAPITEL 2: Bestämmelser om skatter och avgifter	167
KAPITEL 3: Tillnärmning av lagstiftning	167
Avdelning II: Ekonomisk politik	168
KAPITEL 1: Konjunkturpolitik	168
KAPITEL 2: Betalningsbalans	168
KAPITEL 3: Handelspolitik	170
Avdelning III: Socialpolitik	172
KAPITEL 1: Sociala bestämmelser	172
KAPITEL 2: Europeiska socialfonden	173
Avdelning IV: Europeiska investeringsbanken	174
Fjärde delen: Associering av utomeuropeiska länder och territorier	175
Femte delen: Gemenskapens institutioner	176
Avdelning I: Institutionella bestämmelser	176
KAPITEL 1: Institutionerna	176
<i>Avsnitt 1:</i> Församlingen	176
<i>Avsnitt 2:</i> Rådet	177
<i>Avsnitt 3:</i> Kommissionen	178
<i>Avsnitt 4:</i> Domstolen	180

	KAPITEL 2: Gemensamma bestämmelser för flera institutioner	183
	KAPITEL 3: Ekonomiska och sociala kommittén	184
	Avdelning II: Finansiella bestämmelser	185
Sjätte delen:	Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser	188
	Upprättande av institutionerna	192
	Slutbestämmelser	193
Bilagor		195
Bilaga I	: Listorna A-G som avses i artiklarna 19 och 20 i detta fördrag	195
Bilaga II	: Lista som avses i artikel 38 i detta fördrag	232
Bilaga III	: Lista över tjänstetransaktioner som avses i artikel 106 i detta fördrag	237
Bilaga IV	: Utomeuropeiska länder och territorier på vilka bestämmelserna i fjärde delen i detta fördrag skall tillämpas	240
Protokoll		241
Protokoll	om Europeiska investeringsbankens stadga	241
Protokoll	om den tyska inrikeshandeln och de problem som sammanhänger med denna ..	249
Protokoll	om vissa bestämmelser angående Frankrike	250
Protokoll	om Italien	252
Protokoll	om Storhertigdömet Luxemburg	253
Protokoll	om varor som har sitt ursprung i och kommer från vissa länder och som särbehandlas vid import till en medlemsstat	254
Protokoll	om den ordning som med avseende på Algeriet och Franska republikens utomeuropeiska departement skall tillämpas på varor som omfattas av Europeiska kol- och stålgemenskapen	255
Protokoll	om mineraloljor och vissa av deras derivat	256
Protokoll	om tillämpningen av fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen på de utomeuropeiska delarna av Konungariket Nederländerna ...	257
Protokoll	om stadgan för Europeiska ekonomiska gemenskapens domstol	258
Protokoll	om immunitet och privilegier för Europeiska ekonomiska gemenskapen	265
Genomförandekonventionen om associeringen av utomeuropeiska länder och territorier med gemenskapen		270
Protokoll	om tullkvoter för import av bananer	275
Protokoll	om tullkvoter för import av orostat kaffe	277

FÖRDRAGET

om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG, FÖRBUNDSREPUBLICEN TYSKLANDS PRESIDENT, FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT, ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT, HENNES KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGINNAN AV LUXEMBURG, HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA,

SOM ÄR FAST BESLUTNA att lägga grunden till en allt fastare sammanslutning mellan de europeiska folken,

SOM AVSER att säkerställa ekonomiska och sociala framsteg i sina länder genom gemensamma åtgärder för att undanröja de barriärer som delar Europa,

SOM UPPSTÄLLER som ett väsentligt mål för sina strävanden att fortgående förbättra levnads- och arbetsvillkoren för sina folk,

SOM INSER att undanröjandet av förekommande hinder kräver samordnade åtgärder för att garantera en jämn utveckling, jämvikt i handelsutbytet och sund konkurrens,

SOM ÄR ANGELÄGNA att stärka den ekonomiska gemenskapen mellan sina länder och att trygga en harmonisk utveckling genom att minska klyftan mellan olika regioner samt eftersläpningen för mindre gynnade regioner,

SOM ÖNSKAR bidra till att gradvis avveckla restriktionerna i den internationella handeln genom en gemensam handelspolitik,

SOM ÄMNAR bekräfta den solidaritet som förenar Europa och utomeuropeiska länder och som önskar trygga deras välbefinnande i överensstämmelse med principerna i Förenta nationernas stadga,

SOM FÖRESATT SIG att genom att förena sina resurser bevara och stärka skyddet för fred och frihet och som uppmanar de övriga folk i Europa som bekänner sig till samma ideal att ansluta sig till deras strävanden,

HAR BESLUTAT att skapa en europeisk ekonomisk gemenskap och har för detta ändamål som befullmäktigade utsett

Hans majestät Belgarnas konung

Paul-Henri Spaak, utrikesminister;

Baron J. Ch. Snoy et d'Oppuers, generalsekreterare i ekonomiministeriet, ordförande i den belgiska delegationen vid regeringskonferensen;

Förbundsrepubliken Tysklands president
 dr Konrad Adenauer, förbundskansler;
 professor dr Walter Hallstein, statssekreterare i utrikesministeriet;

Franska republikens president
 Christian Pineau, utrikesminister;
 Maurice Faure, statssekreterare i utrikesministeriet;

Italienska republikens president
 Antonio Segni, konseljpresident;
 professor Gaetano Martino, utrikesminister;

Hennes kungliga höghet storhertiginnan av Luxemburg
 Joseph Bech, konseljpresident, utrikesminister;
 ambassadör Lambert Schaus, ordförande i den luxemburgska delegationen vid regeringskonferensen;

Hennes majestät drottningen av Nederländerna
 Joseph Luns, utrikesminister;
 J. Linthorst Homan, ordförande i den nederländska delegationen vid regeringskonferensen;

SOM, sedan de utväxlat sina fullmakter och funnit dem vara i god och behörig form, har enats om följande.

FÖRSTA DELEN

Principerna

Artikel 1

Genom detta fördrag upprättar de HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA mellan sig en EUROPEISK EKONOMISK GEMENSKAP.

Artikel 2

Gemenskapen skall ha till uppgift att genom att upprätta en gemensam marknad och genom att gradvis tillnärma medlemsstaternas ekonomiska politik främja en harmonisk utveckling av den ekonomiska verksamheten inom gemenskapen som helhet, en fortgående och balanserad tillväxt, en ökad stabilitet, en allt snabbare höjning av levnadsstandarden samt närmare förbindelser mellan de stater som gemenskapen förenar.

Artikel 3

För att uppnå de mål som anges i artikel 2 skall gemenskapens verksamhet på de villkor och i den takt som anges i detta fördrag innefatta

- a) avveckling av tullar och kvantitativa restriktioner mellan medlemsstaterna vid import och export av varor samt avveckling av alla övriga åtgärder med motsvarande verkan,
- b) införande av en gemensam tulltaxa och en gemensam handelspolitik gentemot tredje land,
- c) avskaffande mellan medlemsstaterna av hindren för fri rörlighet för personer, tjänster och kapital,
- d) införande av en gemensam politik på jordbruksområdet,
- e) införande av en gemensam politik på transportområdet,
- f) upprättande av en ordning som säkerstäl-

ler att konkurrensen inom den gemensamma marknaden inte snedvrids,

- g) användande av metoder som gör det möjligt att samordna medlemsstaternas ekonomiska politik och att motverka bristande jämvikt i deras betalningsbalanser,
- h) tillnärmning av medlemsstaternas nationella lagstiftning i den utsträckning den gemensamma marknadens funktion kräver det,
- i) tillskapande av en europeisk socialfond i syfte att förbättra arbetstagarnas sysselsättningsmöjligheter och att bidra till en höjning av deras levnadsstandard,
- j) upprättande av en europeisk investeringsbank avsedd att underlätta gemenskapens ekonomiska expansion genom att skapa nya resurser, och
- k) associering av utomeuropeiska länder och territorier i syfte att öka handeln och att gemensamt främja den ekonomiska och sociala utvecklingen.

Artikel 4

1. De uppgifter som anförts trots gemenskapen skall genomföras av

- en FÖRSAMLING,
- ett RÅD,
- en KOMMISSION,
- en DOMSTOL.

Varje institution skall handla inom ramen för de befogenheter som den har tilldelats genom detta fördrag.

2. Rådet och kommissionen skall biträdas av en ekonomisk och social kommitté med rådgivande uppgifter.

Artikel 5

Medlemsstaterna skall vidta alla lämpliga

åtgärder, både allmänna och särskilda, för att säkerställa att de skyldigheter fullgörs som följer av detta fördrag eller av åtgärder som vidtagits av gemenskapens institutioner. Medlemsstaterna skall underlätta att gemenskapens uppgifter fullgörs.

De skall avstå från varje åtgärd som kan äventyra att fördragets mål uppnås.

Artikel 6

1. Medlemsstaterna skall i nära samarbete med gemenskapens institutioner samordna sin ekonomiska politik i den utsträckning som krävs för att uppnå fördragets mål.

2. Gemenskapens institutioner skall se till att inte äventyra medlemsstaternas inre och yttre finansiella stabilitet.

Artikel 7

Inom detta fördrags tillämpningsområde och utan att det påverkar tillämpningen av någon särskild bestämmelse i fördraget, skall all diskriminering på grund av nationalitet vara förbjuden.

Rådet får på förslag från kommissionen och efter att ha hört församlingen anta bestämmelser med kvalificerad majoritet i syfte att förbjuda sådan diskriminering.

Artikel 8

1. Den gemensamma marknaden skall upprättas gradvis under en övergångstid på tolv år.

Övergångstiden skall indelas i tre etapper som var och en skall omfatta fyra år. Etappernas längd får ändras på de villkor som anges nedan.

2. Varje etapp skall omfatta en serie åtgärder som skall påbörjas och genomföras parallellt.

3. För övergång från den första till den andra etappen krävs att det konstateras att de mål som särskilt fastställs i detta fördrag för den första etappen till väsentlig del faktiskt har

uppnåtts och att förpliktelserna, om inte annat följer av de undantag och förfaranden som anges i fördraget, har uppfyllts.

Detta konstaterande skall rådet göra vid det fjärde årets utgång genom ett enhälligt beslut på grundval av en rapport från kommissionen. En medlemsstat får dock inte hindra ett enhälligt beslut genom att åberopa att den inte har uppfyllt sina egna förpliktelser. Om enhällighet inte uppnås, skall den första etappen automatiskt förlängas med ett år.

Vid det femte årets utgång skall rådet fatta beslut på samma villkor. Om enhällighet inte uppnås, skall den första etappen automatiskt förlängas med ytterligare ett år.

Vid det sjätte årets utgång skall rådet fatta beslut med kvalificerad majoritet på grundval av en rapport från kommissionen.

4. Inom en månad efter sistnämnda omröstning skall varje medlemsstat i minoritetsställning eller, om nödvändig majoritet inte har uppnåtts, varje medlemsstat ha rätt att hos rådet begära att rådet tillsätter ett skiljedomsorgan vars beslut skall vara bindande för samtliga medlemsstater och för gemenskapens institutioner. Skiljedomsorganet skall bestå av tre medlemmar som utses genom enhälligt beslut av rådet på förslag från kommissionen.

Om rådet inte inom en månad efter det att begäran gjordes har utsett medlemmarna av skiljedomsorganet, skall dessa utses av domstolen inom ytterligare en månad.

Skiljedomsorganet skall utse sin egen ordförande.

Det skall meddela sitt beslut inom sex månader efter den omröstning i rådet som avses i punkt 3 sista stycket.

5. De andra och tredje etapperna får förlängas eller förkortas endast genom enhälligt beslut av rådet på förslag från kommissionen.

6. Bestämmelserna i de föregående punkterna får inte ha till följd att övergångstiden förlängs utöver sammanlagt femton år efter det att detta fördrag har trätt i kraft.

7. Om inte annat följer av de undantag eller

avvikelser som anges i detta fördrag skall övergångstidens utgång utgöra den senaste tidpunkten för ikraftträdandet av samtliga angivna regler och för genomförandet av samtliga åtgärder som krävs för upprättandet av den gemensamma marknaden.

ANDRA DELEN

Gemenskapens grunder

AVDELNING I

Fri rörlighet för varor

Artikel 9

1. Gemenskapen skall grunda sig på en tullunion, som skall omfatta all handel med varor och som skall innebära att tullar på import och export samt alla avgifter med motsvarande verkan skall vara förbjudna mellan medlemsstaterna och att en gemensam tulltaxa gentemot tredje land skall införas.

2. Bestämmelserna i kapitel 1 avsnitt 1 och kapitel 2 i denna avdelning skall tillämpas på varor med ursprung i medlemsstaterna samt på varor som kommer från tredje land och som kan omsättas fritt i medlemsstaterna.

Artikel 10

1. Varor som kommer från tredje land skall anses kunna omsättas fritt i en medlemsstat, om importformalitetserna har uppfyllts och tillämpliga tullar och avgifter med motsvarande verkan har tagits ut i denna medlemsstat och hel eller partiell återbetalning av sådana tullar och avgifter inte har lämnats.

2. Kommissionen skall före utgången av det första året efter det att detta fördrag har trätt i kraft fastställa formerna för det administrativa samarbetet för tillämpning av artikel 9.2. Därvid skall hänsyn tas till nödvändigheten av att i största möjliga utsträckning förenkla de formaliteter som gäller för handeln.

Före utgången av det första året efter det att

detta fördrag har trätt i kraft skall kommissionen fastställa de bestämmelser, som i handeln mellan medlemsstaterna skall tillämpas på varor med ursprung i en annan medlemsstat när det vid varornas tillverkning har använts produkter för vilka den exporterande medlemsstaten inte har tagit ut tullar eller avgifter med motsvarande verkan eller för vilka har lämnats hel eller partiell återbetalning.

När kommissionen fastställer dessa bestämmelser skall den ta hänsyn till reglerna för avveckling av tullar inom gemenskapen och för den gemensamma tulltaxans gradvisa införande.

Artikel 11

Medlemsstaterna skall vidta alla lämpliga åtgärder för att regeringarna inom de fastställda tidsfristerna skall kunna fullgöra de förpliktelser avseende tullar som åligger dem enligt detta fördrag.

KAPITEL I

Tullunionen

Avsnitt 1

Avveckling av tullar mellan medlemsstaterna

Artikel 12

Medlemsstaterna skall avstå från att sinesemellan införa nya tullar på import eller export eller avgifter med motsvarande verkan och från att höja sådana tullar eller avgifter som de redan tillämpar i sina inbördes handelsförbindelser.

Artikel 13

1. Medlemsstaterna skall under övergångstiden, i enlighet med bestämmelserna i artiklarna 14 och 15, gradvis avveckla de importtullar som gäller mellan dem.

2. Medlemsstaterna skall under övergångstiden gradvis avveckla mellan dem gällande avgifter med motsvarande verkan som importtullar.

Kommissionen skall genom direktiv fastställa tidsplanen för denna avveckling. Den skall därvid vägledas av reglerna i artikel 14.2 och 14.3 samt av de direktiv som rådet utfärdar enligt artikel 14.2.

Artikel 14

1. För varje vara skall den tullsats som tillämpades den 1 januari 1957 vara den bastullsats från vilken de successiva sänkningarna skall företas.

2. Tidsplanen för sänkningarna skall fastställas på följande sätt:

- a) Under den första etappen skall den första sänkningen genomföras ett år efter det att detta fördrag har trätt i kraft, den andra arton månader senare och den tredje vid utgången av det fjärde året efter det att fördraget har trätt i kraft.
- b) Under den andra etappen skall en sänkning genomföras arton månader efter etappens början, en andra sänkning arton månader efter den föregående och en tredje sänkning ett år senare.
- c) Återstående sänkningar skall genomföras under den tredje etappen. Rådet skall med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen genom direktiv fastställa tidsplanen för dessa sänkningar.

3. Vid den första sänkningen skall medlemsstaterna sinsemellan för varje vara införa en tullsats som är lika med bastullsatsen minskad med 10 procent.

Vid varje följande sänkning skall varje medlemsstat sänka samtliga sina tullsatser på så sätt att de totala tullintäkterna beräknade enligt punkt 4 minskas med 10 procent och att sänkningen för varje vara motsvarar minst 5 procent av bastullsatsen.

Så länge tullsatsen för en vara överstiger 30 procent skall dock varje sänkning motsvara minst 10 procent av bastullsatsen.

4. För varje medlemsstat skall de totala tullintäkter som avses i punkt 3 beräknas på så sätt

att värdet av importerade varor under år 1956 från andra medlemsstater multipliceras med bastullsatserna.

5. De särskilda problem som kan uppstå vid tillämpningen av punkterna 1—4 skall regleras genom direktiv som beslutas av rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen.

6. Medlemsstaterna skall rapportera till kommissionen hur de ovanstående reglerna för tullsänkningar tillämpas. De skall sträva efter att tullsänkningen för varje vara skall uppgå till

— vid den första etappens utgång: minst 25 procent av bastullsatsen,

— vid den andra etappens utgång: minst 50 procent av bastullsatsen.

Om kommissionen finner att det är risk för att de mål som ställs upp i artikel 13 och de procentsatser som fastställs i denna punkt inte kan uppnås, skall kommissionen lämna medlemsstaterna lämpliga rekommendationer.

7. Rådet får ändra bestämmelserna i denna artikel genom enhälligt beslut på förslag från kommissionen och efter att ha hört församlingen.

Artikel 15

1. Oberoende av bestämmelserna i artikel 14 får en medlemsstat under övergångstiden helt eller delvis inställa uppbörden av tull för varor som importeras från andra medlemsstater. Den skall underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om detta.

2. Medlemsstaterna förklarar sig beredda att sänka sina tullsatser gentemot övriga medlemsstater i snabbare takt än som föreskrivs i artikel 14, om deras allmänna ekonomiska läge och situationen i den berörda ekonomiska sektorn tillåter det.

Kommissionen skall i detta syfte lämna rekommendationer till de medlemsstater som saken gäller.

Artikel 16

Medlemsstaterna skall senast vid den första

etappens utgång sinsemellan avskaffa exporttullar och avgifter med motsvarande verkan.

nivå som skulle följa av att en tullunion upprättas mellan dem.

Artikel 17

1. Bestämmelserna i artiklarna 9—15.1 skall tillämpas även på tullar av fiskal karaktär. Dessa skall dock inte tas med vid beräkning av de totala tullintäkterna eller vid beräkning av sänkningen av samtliga tullsatsen enligt artikel 14.3 och 14.4.

Tullarna av fiskal karaktär skall vid varje sänkning reduceras med minst 10 procent av bastullsatsen. Medlemsstaterna får sänka dem i snabbare takt än som föreskrivs i artikel 14.

2. Medlemsstaterna skall före utgången av det första året efter det att detta fördrag har trätt i kraft underrätta kommissionen om sina tullar av fiskal karaktär.

3. Medlemsstaterna skall behålla rätten att ersätta dessa tullar med interna avgifter i överensstämmelse med bestämmelserna i artikel 95.

4. Om kommissionen finner att det i en medlemsstat möter allvarliga svårigheter att ersätta en tull av fiskal karaktär, skall den bemyndiga medlemsstaten att behålla denna tull på villkor att medlemsstaten avskaffar den senast sex år efter det att detta fördrag har trätt i kraft. Ett sådant bemyndigande skall begäras före utgången av det första året efter det att fördraget har trätt i kraft.

Avsnitt 2

Upprättande av den gemensamma tulltaxan

Artikel 18

Medlemsstaterna förklarar sig beredda att bidra till utvecklingen av den internationella handeln och till avvecklingen av handelshinder genom att ingå avtal som, på grundval av reciprocitet och ömsesidiga fördelar, syftar till en sänkning av tullsatserna under den allmänna

Artikel 19

1. På de villkor och inom de gränser som anges nedan skall tullsatserna i den gemensamma tulltaxan fastställas till den nivå som utgörs av det aritmetiska medelvärdet av de tullsatsen som tillämpas i de fyra tullområden som gemenskapen omfattar.

2. De tullsatsen som tillämpades av medlemsstaterna den 1 januari 1957 skall användas för beräkning av det aritmetiska medelvärdet.

I fråga om den italienska taxan skall dock med tillämpad tullsats förstås den tullsats som gällde före den tillfälliga sänkningen med 10 procent. Dessutom skall, för de positioner där denna taxa har en avtalsbunden tullsats, denna ersätta den ovan definierade tillämpade tullsatsen under förutsättning att den inte överstiger den senare med mer än 10 procent. Om den avtalsbundna tullsatsen överstiger den ovan definierade tillämpade tullsatsen med mer än 10 procent, skall den tillämpade tullsatsen, förhöjd med 10 procent, användas vid beräkning av det aritmetiska medelvärdet.

I fråga om positioner upptagna i lista A skall de tullsatsen som anges i listan ersätta de tillämpade tullsatserna vid beräkning av det aritmetiska medelvärdet.

3. Tullsatserna i den gemensamma tulltaxan får inte överstiga

- a) 3 procent för varor som hänför sig till tullpositioner upptagna i lista B,
- b) 10 procent för varor som hänför sig till tullpositioner upptagna i lista C,
- c) 15 procent för varor som hänför sig till tullpositioner upptagna i lista D,
- d) 25 procent för varor som hänför sig till tullpositioner upptagna i lista E; om Beneluxländernas taxa vad avser dessa varor innehåller en tullsats som inte överstiger 3 procent, skall denna vid beräkning av det aritmetiska medelvärdet höjas till 12 procent.

4. Lista F anger de tullsatser som skall tillämpas på de varor som är upptagna i den listan.

5. De listor över tullpositioner som nämns i denna artikel och i artikel 20 återfinns i bilaga I till detta fördrag.

Artikel 20

För de varor som anges i lista G skall tillämpliga tullsatser fastställas genom förhandlingar mellan medlemsstaterna. Varje medlemsstat får i denna lista ta upp ytterligare varor till ett värde av högst 2 procent av det totala värdet av dess import från tredje land under år 1956.

Kommissionen skall vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa att sådana förhandlingar inleds före utgången av det andra året efter det att detta fördrag har trätt i kraft och avslutas före den första etappens utgång.

Om enighet inte kan nås inom dessa tidsfrister i fråga om vissa varor skall rådet på förslag från kommissionen, intill den andra etappens utgång enhälligt och därefter med kvalificerad majoritet, fastställa tullsatserna i den gemensamma tulltaxan.

Artikel 21

1. Tekniska svårigheter som kan uppstå vid tillämpningen av artiklarna 19 och 20 skall inom två år efter det att detta fördrag har trätt i kraft regleras genom direktiv som beslutas av rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen.

2. Före den första etappens utgång eller senast då tullsatserna fastställs, skall rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen besluta om de jämkningar som till följd av tillämpningen av artiklarna 19 och 20 krävs för den gemensamma tulltaxans enhetlighet. Därvid skall särskilt beaktas bearbetningsgraden för de olika varor som omfattas av tulltaxan.

Artikel 22

Kommissionen skall inom två år efter det att

detta fördrag har trätt i kraft fastställa i vilken utsträckning de tullar av fiskal karaktär som avses i artikel 17.2 skall tas med vid beräkning av det aritmetiska medelvärdet som anges i artikel 19.1. Kommissionen skall ta hänsyn till eventuella protektionistiska inslag i dessa tullar.

Inom sex månader efter kommissionens avgörande får varje medlemsstat begära att det förfarande som avses i artikel 20 skall tillämpas på varan i fråga, utan hinder av den procentgräns som anges där.

Artikel 23

1. För att gradvis upprätta den gemensamma tulltaxan skall medlemsstaterna ändra de tullsatser som tillämpas mot tredje land på följande sätt:

- a) I fråga om tullpositioner där de tullsatser som faktiskt tillämpades den 1 januari 1957 inte med mer än 15 procent avviker från tullsatserna i den gemensamma tulltaxan, skall dessa senare tullsatser tillämpas från utgången av det fjärde året efter det att detta fördrag har trätt i kraft.
- b) I övriga fall skall varje medlemsstat från samma tidpunkt tillämpa en tullsats som med 30 procent reducerar skillnaden mellan den faktiskt tillämpade tullsatsen den 1 januari 1957 och tullsatsen i den gemensamma tulltaxan.
- c) Denna skillnad skall på nytt reduceras med 30 procent vid den andra etappens utgång.
- d) I fråga om tullpositioner för vilka tullsatserna i den gemensamma tulltaxan ännu inte är fastställda vid den första etappens utgång, skall varje medlemsstat inom sex månader efter rådets beslut enligt artikel 20 tillämpa sådana tullsatser som skulle följa av en tillämpning av reglerna i denna punkt.

2. En medlemsstat som har bemyndigats enligt artikel 17.4 behöver inte, under den tid som bemyndigandet gäller, tillämpa de ovanstående bestämmelserna i fråga om de tullpositioner

som omfattas av bemyndigandet. När bemyndigandet upphör att gälla skall medlemsstaten tillämpa den tullsats som följer av reglerna i punkt 1.

3. Den gemensamma tulltaxan skall tillämpas i sin helhet senast vid övergångstidens utgång.

Artikel 24

För att anpassa sina tullsatser till den gemensamma tulltaxan skall medlemsstaterna ha rätt att ändra dessa i snabbare takt än som anges i artikel 23.

Artikel 25

1. Om kommissionen finner att produktionen i medlemsstaterna av vissa varor i listorna B, C och D är otillräcklig för en medlemsstats försörjning och att denna försörjning till avsevärd del traditionellt är beroende av import från tredje land, skall rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen bevilja den medlemsstat som saken gäller tullkvoter med sänkt tull eller tullfrihet.

Dessa kvoter får inte vara av sådan omfattning att det kan uppkomma en risk för överföring av verksamhet till skada för andra medlemsstater.

2. I fråga om varor i lista E samt sådana varor i lista G för vilka tullsatser har fastställts enligt artikel 20 tredje stycket skall kommissionen på begäran bevilja en medlemsstat kvoter med sänkt tull eller tullfrihet, om en ändring i försörjningskällorna eller en otillräcklig försörjning inom gemenskapen är av sådan natur att den skulle kunna få skadliga följder för bearbetningsindustrin i den medlemsstaten.

Dessa kvoter får inte vara av sådan omfattning att det kan uppkomma en risk för överföring av verksamhet till skada för andra medlemsstater.

3. I fråga om de varor som har tagits upp i bilaga II till detta fördrag får kommissionen bemyndiga en medlemsstat att helt eller delvis inställa uppbörderna av gällande tullar eller bevilja medlemsstaten i fråga kvoter med sänkt

tull eller tullfrihet, förutsatt att inte allvarliga störningar därigenom kan uppstå på marknaden för de varor som saken gäller.

4. Kommissionen skall med jämna mellanrum granska tullkvoter som beviljas enligt denna artikel.

Artikel 26

Kommissionen får bemyndiga en medlemsstat som befinner sig i särskilda svårigheter att för vissa positioner i tulltaxan skjuta upp den tullsänkning eller tullhöjning som föreskrivs i artikel 23.

Ett sådant bemyndigande får lämnas endast för begränsad tid och endast för tullpositioner som tillsammans inte motsvarar mer än 5 procent av värdet av den statens import från tredje land under det senaste år som det finns statistiska uppgifter för.

Artikel 27

Före den första etappens utgång skall medlemsstaterna i den utsträckning som det är nödvändigt vidta åtgärder för att närma sina bestämmelser i lagar och andra författningar på tullområdet till varandra. Kommissionen skall för detta ändamål lämna medlemsstaterna de rekommendationer som behövs.

Artikel 28

Varje autonom ändring eller upphävande av tullsatser i den gemensamma tulltaxan skall göras genom enhälligt beslut av rådet. Efter utgången av övergångstiden får rådet dock på förslag från kommissionen med kvalificerad majoritet besluta om ändring eller upphävande av högst 20 procent av en tullsats för en tid av högst sex månader. Sådana ändringar eller upphävanden får på samma villkor förlängas endast för en tid av ytterligare sex månader.

Artikel 29

När kommissionen skall fullgöra sina uppgifter enligt detta avsnitt skall den vägledas av

- a) nödvändigheten av att främja handelsutbytet mellan medlemsstaterna och tredje land,
- b) utvecklingen av konkurrensförhållandena inom gemenskapen, i den mån denna utveckling medför en ökning av företagens konkurrensförmåga,
- c) gemenskapens försörjningsbehov i fråga om råvaror och halvfabrikat, varvid kommissionen skall beakta att konkurrensvillkoren mellan medlemsstaterna med avseende på bearbetade varor inte snedvrids,
- d) nödvändigheten av att undvika allvarliga störningar i medlemsstaternas ekonomier och av att trygga en rationell utveckling av produktionen och en ökning av konsumtionen inom gemenskapen.

KAPITEL 2

Avskaffande av kvantitativa restriktioner mellan medlemsstaterna

Artikel 30

Kvantitativa importrestriktioner samt åtgärder med motsvarande verkan skall vara förbjudna mellan medlemsstaterna, om inte annat föreskrivs nedan.

Artikel 31

Medlemsstaterna skall inte sinsemellan införa nya kvantitativa restriktioner eller åtgärder med motsvarande verkan.

Denna förpliktelse skall dock endast gälla för den liberaliseringsnivå som uppnåtts med tillämpning av de beslut som fattades av rådet i Organisationen för europeiskt ekonomiskt samarbete den 14 januari 1955. Medlemsstaterna skall senast sex månader efter det att detta fördrag har trätt i kraft till kommissionen anmäla listor över de varor som de har liberaliserat med tillämpning av dessa beslut.

Dessa listor skall konsolideras mellan medlemsstaterna.

Artikel 32

Medlemsstaterna skall inte i sitt ömsesidiga handelsutbyte minska de kvoter eller skärpa de åtgärder med motsvarande verkan som förekommer när detta fördrag träder i kraft.

Kvoterna skall vara avskaffade senast vid övergångstidens utgång. De skall avvecklas gradvis under den tiden enligt följande bestämmelser.

Artikel 33

1. Ett år efter det att detta fördrag har trätt i kraft skall varje medlemsstat förvandla de bilaterala kvoter som är öppna för andra medlemsstater till globala kvoter, tillgängliga för alla andra medlemsstater utan diskriminering.

Vid samma tidpunkt skall medlemsstaterna öka samtliga på så sätt fastställda globala kvoter så att deras sammanlagda värde ökas med minst 20 procent jämfört med närmast föregående år. För varje enskild vara skall den globala kvoten dock ökas med minst 10 procent.

Kvoterna skall årligen ökas enligt samma regler och i samma proportioner i förhållande till närmast föregående år.

Den fjärde ökningen skall äga rum vid utgången av det fjärde året efter det att detta fördrag har trätt i kraft och den femte ett år efter den andra etappens början.

2. Då den globala kvoten för en icke-liberaliserad vara i en medlemsstat inte uppgår till 3 procent av den inhemska produktionen, skall en kvot uppgående till minst 3 procent av denna produktion fastställas senast ett år efter det att detta fördrag har trätt i kraft. Denna kvot skall ökas till 4 procent efter det andra året och till 5 procent efter det tredje året. Därefter skall medlemsstaten öka kvoten med minst 15 procent årligen.

Om någon inhemsk produktion inte förekom-

mer, skall kommissionen besluta om en lämplig kvot.

3. Vid det tionde årets utgång skall varje kvot motsvara minst 20 procent av den inhemska produktionen.

4. Om kommissionen genom ett beslut finner att importen av en vara under två på varandra följande år har understigit den tillgängliga kvoten, skall denna globala kvot inte tas med vid beräkningen av det totala värdet av de globala kvoterna. I sådant fall skall medlemsstaten avskaffa kvoteringen för varan i fråga.

5. För kvoter som motsvarar mer än 20 procent av den inhemska produktionen av den berörda varan får rådet, genom beslut med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen, minska den minimiprocentsats om 10 procent som föreskrivs i punkt 1. En sådan ändring skall dock inte påverka förpliktelsen att årligen med 20 procent öka det totala värdet av de globala kvoterna.

6. Medlemsstater som har gått utöver sina förpliktelser i fråga om den liberaliseringsnivå som skulle uppnås med tillämpning av de beslut som fattades av rådet i Organisationen för europeiskt ekonomiskt samarbete den 14 januari 1955, skall vid beräkning av den årliga totala ökningen om 20 procent som föreskrivs i punkt 1 ha rätt att ta hänsyn till storleken av den autonomt liberaliserade importen. Sådana beräkningar skall föreläggas kommissionen för förhandsgodkännande.

7. Kommissionen skall utfärda direktiv som fastställer det förfarande och den tidsplan enligt vilka medlemsstaterna sinsemellan skall avskaffa de åtgärder med motsvarande verkan som kvoter, som förekommer när detta fördrag träder i kraft.

8. Om kommissionen finner att tillämpningen av bestämmelserna i denna artikel, särskilt bestämmelserna angående procentsatserna, inte kan säkerställa den gradvisa avveckling som anges i artikel 32 andra stycket, får rådet på förslag från kommissionen under den första etappen enhälligt och därefter med kvalificerad majoritet ändra det förfarande som anges i denna artikel och särskilt höja de fastställda procenttalen.

Artikel 34

1. Kvantitativa exportrestriktioner samt åtgärder med motsvarande verkan skall vara förbjudna mellan medlemsstaterna.

2. Medlemsstaterna skall senast vid den första etappens utgång avskaffa de kvantitativa exportrestriktioner samt åtgärder med motsvarande verkan som förekommer när detta fördrag träder i kraft.

Artikel 35

Medlemsstaterna förklarar sig beredda att avveckla sina kvantitativa import- och exportrestriktioner gentemot övriga medlemsstater i snabbare takt än som anges i de föregående artiklarna, om deras allmänna ekonomiska läge och situationen i den berörda ekonomiska sektorn tillåter detta.

Kommissionen skall i detta syfte lämna rekommendationer till de medlemsstater som saken gäller.

Artikel 36

Bestämmelserna i artiklarna 30—34 skall inte hindra sådana förbud mot eller restriktioner för import, export eller transitering som grundas på hänsyn till allmän moral, allmän ordning eller allmän säkerhet eller intresset att skydda människors och djurs hälsa och liv, att bevara växter, att skydda nationella skatter av konstnärligt, historiskt eller arkeologiskt värde eller att skydda industriell och kommersiell äganderätt. Sådana förbud eller restriktioner får dock inte utgöra ett medel för godtycklig diskriminering eller innefatta en förtäckt begränsning av handeln mellan medlemsstaterna.

Artikel 37

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att statliga handelsmonopol gradvis anpassas på sådant sätt att ingen diskriminering med avseende på anskaffnings- och saluföringsvillkor föreligger mellan medlemsstaternas medborgare vid övergångstidens utgång.

Bestämmelserna i denna artikel skall tillämpas

på varje organ genom vilket en medlemsstat, rättsligt eller i praktiken, direkt eller indirekt kontrollerar, styr eller märkbart påverkar import eller export mellan medlemsstaterna. Dessa bestämmelser skall även tillämpas på monopol som staten överlåtit på andra.

2. Medlemsstaterna skall inte vidta några nya åtgärder som strider mot de principer som anges i punkt 1 eller som begränsar räckvidden av de artiklar som avser tullavveckling och avskaffande av kvantitativa restriktioner mellan medlemsstaterna.

3. Tidsplanen för att genomföra åtgärderna enligt punkt 1 skall harmoniseras med avskaffandet av kvantitativa restriktioner för samma varor enligt artiklarna 30—34.

Om en vara är föremål för ett statligt handelsmonopol i endast någon eller några medlemsstater, får kommissionen bemyndiga övriga medlemsstater att, så länge anpassningen enligt punkt 1 inte har genomförts, vidta skyddsåtgärder. Kommissionen skall fastställa villkoren och den närmare utformningen av sådana åtgärder.

4. Om ett statligt handelsmonopol har en reglering som är utformad för att underlätta avsättningen eller det ekonomiska utbytet av jordbruksprodukter, skall vid tillämpningen av reglerna i denna artikel likvärdiga garantier för sysselsättning och levnadsstandard tillförsäkras berörda producenter. Hänsyn skall därvid tas till den takt i vilken möjliga anpassningsåtgärder och nödvändig specialisering kan genomföras.

5. Medlemsstaternas förpliktelser skall vara bindande endast i den mån de är förenliga med gällande internationella avtal.

6. Kommissionen skall från och med den första etappen avge rekommendationer om sättet för genomförandet av och tidsplanen för den anpassning som avses i denna artikel.

AVDELNING II

Jordbruk

Artikel 38

1. Den gemensamma marknaden skall även

omfatta jordbruk och handel med jordbruksprodukter. Med jordbruksprodukter skall förstås jordens, husdjursskötselns och fiskets produkter samt produkter i första bearbetningsledet som har direkt samband med dessa produkter.

2. Om inte annat föreskrivs i artiklarna 39—46, skall reglerna för upprättandet av den gemensamma marknaden tillämpas på jordbruksprodukter.

3. De varor för vilka bestämmelserna i artiklarna 39—46 gäller är upptagna i den lista som har fogats som bilaga II till detta fördrag. Rådet skall dock, på förslag från kommissionen, inom två år efter det att detta fördrag har trätt i kraft med kvalificerad majoritet besluta om vilka ytterligare varor som skall tas upp i denna lista.

4. Den gemensamma marknads funktion och utveckling i fråga om jordbruksprodukter skall åtföljas av upprättandet av en gemensam jordbrukspolitik för medlemsstaterna.

Artikel 39

1. Den gemensamma jordbrukspolitiken skall ha som mål att

- a) höja produktiviteten inom jordbruket genom att främja tekniska framsteg och genom att trygga en rationell utveckling av jordbruksproduktionen och ett optimalt utnyttjande av produktionsfaktorerna, särskilt arbetskraften,
- b) på så sätt tillförsäkra jordbruksbefolkningen en skälig levnadsstandard, särskilt genom en höjning av den individuella inkomsten för dem som arbetar i jordbruket,
- c) stabilisera marknaderna,
- d) trygga försörjningen,
- e) tillförsäkra konsumenterna tillgång till varor till skäliga priser.

2. Vid utformningen av den gemensamma jordbrukspolitiken och de särskilda åtgärder

som den kan föra med sig skall hänsyn tas till

- a) jordbruksnäringens särskilda karaktär som är en följd av jordbrukets sociala struktur och av strukturella och naturbetingade olikheter mellan olika jordbruksregioner,
- b) nödvändigheten av att gradvis genomföra lämpliga anpassningsåtgärder,
- c) det faktum att jordbruket i medlemsstaterna utgör en sektor som är nära förbunden med ekonomin i dess helhet.

Artikel 40

1. Medlemsstaterna skall under övergångstiden gradvis utveckla den gemensamma jordbrukspolitiken och genomföra den senast vid den tidens utgång.

2. För att uppnå de mål som anges i artikel 39 skall en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna upprättas.

Beroende på produkt skall denna organisation utformas på något av följande sätt:

- a) Gemensamma konkurrensregler.
- b) Obligatorisk samordning av de olika nationella marknadsorganisationerna.
- c) En europeisk marknadsorganisation.

3. Den gemensamma organisation som upprättas enligt punkt 2 får omfatta alla de åtgärder som behövs för att uppnå de mål som anges i artikel 39, särskilt reglering av priser, stöd för produktion och saluföring av olika produkter, system för lagring och överföring samt gemensamma anordningar för stabilisering av import och export.

Den gemensamma organisationen skall begränsas till att sträva efter de mål som anges i artikel 39 och skall utesluta varje form av diskriminering mellan producenter eller konsumenter inom gemenskapen.

En eventuell gemensam prispolitik skall grun-

das på gemensamma kriterier och på enhetliga beräkningsmetoder.

4. För att målen för den gemensamma organisation som anges i punkt 2 skall kunna uppnås får en eller flera utvecklings- och garantifonder för jordbruket bildas.

Artikel 41

För att de mål som anges i artikel 39 skall kunna uppnås kan det inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken särskilt bli aktuellt med bestämmelser om

- a) en effektiv samordning av insatser i fråga om yrkesutbildning, forskning och kunskapsöverföring på jordbruksområdet, vilket kan innebära att projekt eller institutioner finansieras gemensamt,
- b) gemensamma åtgärder för att främja konsumtionen av vissa varor.

Artikel 42

Bestämmelserna i kapitlet om konkurrensregler skall tillämpas på produktion av och handel med jordbruksprodukter endast i den mån rådet, med hänsyn till målsättningen i artikel 39, beslutar detta inom ramen för bestämmelserna i artikel 43.2 och 43.3 och enligt det förfarande som anges där.

Rådet får särskilt tillåta stöd

- a) för att skydda företag som är missgynnade genom strukturella eller naturbetingade förhållanden,
- b) inom ramen för ekonomiska utvecklingsprogram.

Artikel 43

1. För att utforma huvudlinjerna för en gemensam jordbrukspolitik skall kommissionen när detta fördrag träder i kraft sammankalla medlemsstaterna till en konferens för att jämföra deras jordbrukspolitik, särskilt genom att göra en sammanställning över deras resurser och behov.

2. Med beaktande av arbetet under den konferens som nämns i punkt 1 och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén skall kommissionen inom två år efter det att detta fördrag har trätt i kraft lägga fram förslag om utformningen och genomförandet av den gemensamma jordbrukspolitiken, vilka förslag även skall innefatta att de nationella marknadsorganisationerna ersätts med någon av de former för gemensam organisation som anges i artikel 40.2, samt att de åtgärder som särskilt nämnts i denna avdelning genomförs.

Dessa förslag skall ta hänsyn till att de jordbruksfrågor som nämns i denna avdelning kan vara ömsesidigt beroende av varandra.

På förslag från kommissionen och efter att ha hört församlingen skall rådet, under de två första etapperna enhälligt och därefter med kvalificerad majoritet, utfärda förordningar eller direktiv eller fatta beslut utan att detta begränsar rådets rätt att också utfärda rekommendationer.

3. Rådet får med kvalificerad majoritet och under de förutsättningar som anges i punkt 2 besluta om att ersätta de nationella marknadsorganisationerna med den gemensamma organisation som föreskrivs i artikel 40.2

- a) om den gemensamma organisationen erbjuder de medlemsstater, som motsätter sig denna åtgärd och som har en egen nationell organisation för ifrågasvarande produktion, likvärdiga garantier för berörda producenters sysselsättning och levnadsstandard; därvid skall hänsyn tas till den takt i vilken möjliga anpassningsåtgärder och nödvändig specialisering kan genomföras; samt
- b) om den gemensamma organisationen tillförsäkrar handeln inom gemenskapen villkor som motsvarar dem som gäller på en nationell marknad.

4. Upprättas en gemensam organisation för vissa råvaror innan det ännu finns en sådan organisation för motsvarande bearbetade produkter, får dessa råvaror importeras från länder utanför gemenskapen om de används för framställning av bearbetade produkter som är avsedda för export till tredje land.

Artikel 44

1. I den mån den gradvisa avvecklingen av tullar och kvantitativa restriktioner mellan medlemsstaterna kan leda till priser som kan äventyra de mål som fastställs i artikel 39, är det tillåtet för varje medlemsstat att, under övergångstiden, på ett icke-diskriminerande sätt samt i en utsträckning som inte hindrar den utvidgning av handelsvolymen som förutses i artikel 45.2, för vissa varor som ersättning för kvoter tillämpa ett system med minimipriser vid vars underskridande importen får

- antingen tillfälligt avbrytas eller begränsas, eller
- underkastas villkoret att den skall ske till ett pris som överstiger det minimipris som fastställts för varan.

I sistnämnda fall skall minimipriserna fastställas exklusivt tull.

2. Minimipriserna får varken medföra en minskning av den handel som förekommer mellan medlemsstaterna när detta fördrag träder i kraft eller hindra en gradvis utvidgning av denna handel. Minimipriserna får inte tillämpas på ett sådant sätt att de hindrar utvecklingen av en naturlig preferens mellan medlemsstaterna.

3. Så snart detta fördrag träder i kraft skall rådet på förslag från kommissionen besluta om objektiva kriterier för att upprätta ett minimiprissystem och för att fastställa minimipriser.

Dessa kriterier skall särskilt ta hänsyn till de genomsnittliga nationella produktionskostnaderna i den medlemsstat som tillämpar minimipriset, till de olika företagens ställning med avseende på dessa genomsnittliga produktionskostnader samt till nödvändigheten av att främja en gradvis förbättring av jordbruksdriften samt en nödvändig anpassning och specialisering inom den gemensamma marknaden.

Kommissionen skall även föreslå ett förfarande för omprövning av dessa kriterier i syfte att ge utrymme för och påskynda tekniska framsteg samt för att gradvis närma priserna inom den gemensamma marknaden till varandra.

Dessa kriterier samt förfarandet för ompröv-

ning av dem skall enhälligt fastställas av rådet inom tre år efter det att detta fördrag har trätt i kraft.

4. Fram till den tidpunkt då rådets beslut träder i kraft får medlemsstaterna fastställa minimipriser på villkor att de på förhand underrättar kommissionen och övriga medlemsstater om detta för att ge dem tillfälle att framföra sina synpunkter.

Så snart rådet har fattat sitt beslut, skall medlemsstaterna fastställa minimipriser på grundval av de kriterier som fastställts i den ordning som anges ovan.

Rådet får med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen ändra beslut som har fattats av medlemsstaterna, om dessa beslut inte överensstämmer med de kriterier som anges ovan.

5. Om dessa objektiva kriterier ännu vid den tredje etappens början inte kunnat fastställas för vissa varor, får rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen ändra de minimipriser som tillämpas för dessa varor.

6. Vid övergångstidens utgång skall en förteckning upprättas över de minimipriser som fortfarande gäller. Rådet skall på förslag från kommissionen och med en majoritet av 9 röster enligt det vägningsförfarande som anges i artikel 148.2 första stycket fastställa den ordning som skall tillämpas inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken.

Artikel 45

1. Till dess att de nationella marknadsorganisationerna har ersatts med någon av de former för gemensam organisation som anges i artikel 40.2 skall i fråga om varor för vilka det i vissa medlemsstater finns

- arrangemang som syftar till att tillförsäkra de inhemska producenterna avsättning för deras produktion, och
- importbehov,

utvecklingen av handelsutbytet främjas genom

att långtidsavtal ingås mellan exporterande och importerande medlemsstater.

Dessa avtal skall syfta till att gradvis avveckla all diskriminering vid tillämpningen av dessa arrangemang gentemot olika producenter inom gemenskapen.

Dessa avtal skall ingås under den första etappen. Därvid skall hänsyn tas till principen om reciprocitet.

2. Vad beträffar kvantiteter skall dessa avtal baseras på den genomsnittliga volymen i handeln mellan medlemsstaterna med varorna i fråga under de sista tre åren innan detta fördrag träder i kraft. I avtalen skall med beaktande av traditionellt handelsmönster utrymme ges för en ökning av denna volym inom ramen för föreliggande behov.

Vad beträffar priser skall dessa avtal göra det möjligt för producenterna att avsätta överenskomna kvantiteter till priser som gradvis skall närmas till de priser som betalas till inhemska producenter på köparlandets hemmamarknad.

Denna tillnärmning skall ske så regelbundet som möjligt och vara fullständigt genomförd senast vid övergångstidens utgång.

Priserna skall fastställas vid förhandlingar mellan berörda parter inom ramen för de direktiv som utfärdas av kommissionen för tillämpningen av de två föregående styckena.

Om den första etappen förlängs skall avtalen fullföljas på de villkor som gäller vid utgången av det fjärde året efter det att detta fördrag har trätt i kraft, varvid förpliktelserna att öka kvantiteterna och att närma priserna till varandra skall skjutas upp till övergången till den andra etappen.

Medlemsstaterna skall ta till vara alla möjligheter som deras lagstiftning erbjuder, särskilt på importpolitikens område, för att säkerställa att dessa avtal ingås och uppfylls.

3. I den utsträckning medlemsstaterna har behov av råvaror för tillverkning av varor avsedda att exporteras från gemenskapen i konkurrens med varor från tredje land, får dessa avtal inte hindra import av råvaror från

tredje land för detta ändamål. Denna bestämmelse skall dock inte tillämpas om rådet enhälligt beslutar att bevilja nödvändiga medel för att kompensera det högre pris som betalas för varor som importerats för detta ändamål på grund av dessa avtal jämfört med leveranspriserna för samma varor på världsmarknaden.

Artikel 46

När en vara är underkastad en nationell marknadsorganisation eller någon annan form av intern reglering med motsvarande verkan i en medlemsstat och detta påverkar konkurrensläget för en liknande produktion i en annan medlemsstat, skall medlemsstaterna lägga på en utjämningsavgift vid import av denna vara från den medlemsstat där en sådan marknadsorganisation eller reglering finns, om inte sistnämnda stat tillämpar en utjämningsavgift vid export.

Kommissionen skall fastställa storleken av dessa avgifter till den nivå som krävs för att återställa jämvikten; den får också tillåta andra åtgärder, för vilka den skall fastställa villkoren och den närmare utformningen.

Artikel 47

När det gäller Ekonomiska och sociala kommitténs uppgifter enligt denna avdelning, skall dess jordbrukssektion stå till kommissionens förfogande för att förbereda kommitténs överläggningar enligt bestämmelserna i artiklarna 197 och 198.

AVDELNING III

Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital

KAPITEL 1

Arbetstagare

Artikel 48

1. Fri rörlighet för arbetstagare skall säker-

ställas inom gemenskapen senast vid övergångstidens utgång.

2. Denna fria rörlighet skall innebära att all diskriminering av arbetstagare från medlemsstaterna på grund av nationalitet skall avskaffas vad gäller anställning, lön och övriga arbets- och anställningsvillkor.

3. Den skall, med förbehåll för de begränsningar som grundas på hänsyn till allmän ordning, säkerhet och hälsa, innefatta rätt att

- a) anta faktiska erbjudanden om anställning,
- b) förflytta sig fritt inom medlemsstaternas territorium för detta ändamål,
- c) uppehålla sig i en medlemsstat i syfte att ha anställning där i överensstämmelse med de lagar och andra författningar som gäller för anställning av medborgare i den staten,
- d) stanna kvar inom en medlemsstats territorium efter att ha varit anställd där, på villkor som skall fastställas av kommissionen i tillämpningsföreskrifter.

4. Bestämmelserna i denna artikel skall inte tillämpas på anställning i offentlig tjänst.

Artikel 49

Så snart detta fördrag träder i kraft skall rådet på förslag från kommissionen och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén utfärda direktiv eller förordningar i vilka de åtgärder anges som är nödvändiga för att gradvis genomföra den fria rörlighet för arbetstagare som definieras i artikel 48, och därvid särskilt

- a) säkerställa ett nära samarbete mellan nationella arbetsmarknadsmyndigheter,
- b) gradvis enligt en plan avveckla sådana administrativa förfaranden och sådan administrativ praxis samt sådana kvalifikationstider för tillträde till lediga anställningar som har sin grund antingen i inhemsk lagstiftning eller i avtal som tidigare har ingåtts mellan medlemsstater-

- na, och som skulle kunna hindra den fria rörligheten för arbetstagare om de behövs,
- c) gradvis enligt en plan avveckla alla sådana kvalifikationstider och andra restriktioner, som föreskrivs antingen i inhemsk lagstiftning eller i avtal som tidigare har ingåtts mellan medlemsstaterna, och som för arbetstagare från övriga medlemsstater uppställer andra villkor i fråga om fritt val av anställning än för inhemska arbetstagare,
- d) inrätta system för arbetsförmedling som kan skapa balans mellan tillgång och efterfrågan på arbetsmarknaden på ett sätt som undanröjer allvarliga risker för levnadsstandarden och sysselsättningsnivån inom olika regioner och industrier.

Artikel 50

Medlemsstaterna skall inom ramen för ett gemensamt program främja utbytet av unga arbetstagare.

Artikel 51

Rådet skall enhälligt på förslag från kommissionen besluta om sådana åtgärder inom den sociala trygghetens område som är nödvändiga för att genomföra fri rörlighet för arbetstagare och därvid särskilt införa ett system som tillförsäkrar migrerande arbetstagare och deras familjemedlemmar att

- a) alla perioder som beaktas enligt lagstiftningen i de olika länderna läggs samman för förvärvande och bibehållande av rätten till förmåner och för beräkning av förmånernas storlek,
- b) förmånerna betalas ut till personer bosatta inom medlemsstaternas territorier.

KAPITEL 2

Etableringsrätt

Artikel 52

Inom ramen för nedanstående bestämmelser

skall inskränkningar för medborgare i en medlemsstat att fritt etablera sig på en annan medlemsstats territorium gradvis avvecklas under övergångstiden. Denna gradvisa avveckling skall även omfatta inskränkningar för medborgare i en medlemsstat som har etablerat sig på en medlemsstats territorium att upprätta kontor, filialer eller dotterbolag.

Etableringsfriheten skall innefatta rätt att starta och utöva verksamhet som egenföretagare samt rätt att bilda och driva företag, särskilt bolag som de definieras i artikel 58 andra stycket, på de villkor som etableringslandets lagstiftning föreskriver för egna medborgare, om inte annat följer av bestämmelserna i kapitlet om kapital.

Artikel 53

Medlemsstaterna får inte inom sina territorier införa några nya inskränkningar i etableringsrätten för medborgare i andra medlemsstater, om inte annat följer av bestämmelserna i detta fördrag.

Artikel 54

1. Före den första etappens utgång skall rådet enhälligt på förslag från kommissionen och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén samt församlingen fastställa ett allmänt handlingsprogram för upphävande av de begränsningar i etableringsfriheten som förekommer inom gemenskapen. Kommissionen skall överlämna sitt förslag till rådet under de två första åren av den första etappen.

Handlingsprogrammet skall för varje slag av verksamhet fastställa de allmänna villkoren för att genomföra etableringsfriheten och särskilt de etapper under vilka den skall uppnås.

2. Rådet skall på förslag från kommissionen och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén samt församlingen, före den första etappens utgång enhälligt och därefter med kvalificerad majoritet, utfärda direktiv för att genomföra det allmänna handlingsprogrammet eller, om ett sådant program inte har fastställts, för att genomföra en etapp i förverkligandet av etableringsfriheten på ett visst verksamhetsområde.

3. Rådet och kommissionen skall fullgöra de uppgifter som ligger på dem enligt ovanstående bestämmelser, särskilt genom att

- a) i allmänhet med förtur behandla sådan verksamhet där etableringsfrihet innebär ett särskilt värdefullt bidrag till utvecklingen av produktion och handel,
- b) säkerställa ett nära samarbete mellan behöriga myndigheter i medlemsstaterna för att få kännedom om de särskilda förhållanden som råder på olika verksamhetsområden inom gemenskapen,
- c) avskaffa sådana administrativa förfaranden och sådan administrativ praxis som har sin grund antingen i inhemsk lagstiftning eller i avtal som tidigare har ingåtts mellan medlemsstaterna och som skulle kunna hindra etableringsfrihet om de behövs,
- d) säkerställa att sådana arbetstagare från en medlemsstat som är sysselsatta inom en annan medlemsstats territorium får stanna kvar där för att starta förvärvsverksamhet som egenföretagare, förutsatt att de uppfyller de villkor som skulle ha ställts om de hade kommit till denna stat först vid den tidpunkt då de önskade starta verksamheten,
- e) göra det möjligt för medborgare i en medlemsstat att förvärva och bruka fast egendom inom en annan medlemsstats territorium i den utsträckning detta inte strider mot principerna i artikel 39.2,
- f) genomföra en gradvis avveckling av inskränkningar i etableringsfriheten inom varje aktuell verksamhetsgren i fråga om villkoren såväl för att upprätta kontor, filialer och dotterbolag inom en medlemsstats territorium som för att placera huvudföretagets personal på ledande och övervakande befattningar i dessa kontor, filialer och dotterbolag,
- g) i den utsträckning som det är nödvändigt samordna de skyddsåtgärder som krävs i medlemsstaterna av de i artikel 58 andra stycket avsedda bolagen i delägarnas och tredje mans intressen, i syfte att göra

skyddsåtgärder likvärdiga inom gemenskapen, och

- h) förvissa sig om att etableringsvillkoren inte snedvrids genom stödåtgärder av medlemsstaterna.

Artikel 55

Bestämmelserna i detta kapitel skall för den medlemsstat som är berörd inte omfatta verksamhet som hos medlemsstaten, om än endast tillfälligt, är förenad med utövande av offentlig makt.

Rådet får med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen besluta att bestämmelserna i detta kapitel inte skall tillämpas på viss verksamhet.

Artikel 56

1. Bestämmelserna i detta kapitel och åtgärder som vidtagits med stöd av dessa skall inte hindra tillämpning av bestämmelser i lagar och andra författningar som föreskriver särskild behandling av utländska medborgare och som grundas på hänsyn till allmän ordning, säkerhet eller hälsa.

2. Före övergångstidens utgång skall rådet enhälligt på förslag från kommissionen och efter att ha hört församlingen utfärda direktiv för samordning av de nämnda bestämmelserna i lagar och andra författningar. Efter den andra etappens utgång skall dock rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen utfärda direktiv för samordning av sådana bestämmelser som i varje medlemsstat meddelas i andra författningar än lagar.

Artikel 57

1. För att underlätta för personer att starta och utöva förvärvsverksamhet som egenföretagare skall rådet på förslag från kommissionen och efter att ha hört församlingen, under den första etappen enhälligt och därefter med kvalificerad majoritet, utfärda direktiv som syftar till ömsesidigt erkännande av examens-, utbildnings- och andra behörighetsbevis.

2. I samma syfte skall rådet på förslag från kommissionen och efter att ha hört församlingen före övergångstidens utgång utfärda direktiv om samordning av medlemsstaternas bestämmelser i lagar och andra författningar om upptagande och utövande av förvärvsverksamhet som egenföretagare. Enhällighet krävs för frågor som i åtminstone en medlemsstat regleras i lag och för åtgärder som avser skydd för sparande, särskilt kreditgivning och bankverksamhet, och för villkor för utövande i olika medlemsstater av läkaryrket, liknande yrken och farmaceutiska yrken. I övriga fall skall rådet besluta enhälligt under den första etappen och därefter med kvalificerad majoritet.

3. I fråga om läkaryrket, liknande yrken och farmaceutiska yrken förutsätter den gradvisa avvecklingen av inskränkningarna en samordning av villkoren för att få utöva dessa yrken i de olika medlemsländerna.

Artikel 58

Bolag som bildats i överensstämmelse med en medlemsstats lagstiftning och som har sitt säte, sitt huvudkontor eller sin huvudsakliga verksamhet inom gemenskapen skall vid tillämpningen av bestämmelserna i detta kapitel likställas med fysiska personer som är medborgare i medlemsstaterna.

Med "bolag" förstås bolag enligt civil- eller handelslagstiftning, inbegripet kooperativa sammanslutningar samt andra offentligtjuridiska eller privaträttsliga juridiska personer, med undantag av sådana som inte drivs i vinstsyfte.

KAPITEL 3

Tjänster

Artikel 59

Inom ramen för nedanstående bestämmelser skall inskränkningar i friheten att tillhandahålla tjänster inom gemenskapen gradvis avvecklas under övergångstiden för medborgare i medlemsstater som har etablerat sig i en annan stat inom gemenskapen än mottagaren av tjänsten.

Rådet får på förslag från kommissionen enhälligt besluta att bestämmelserna i detta kapitel skall tillämpas även på medborgare i tredje land som tillhandahåller tjänster och som har etablerat sig inom gemenskapen.

Artikel 60

I detta fördrag skall med tjänster förstås prestationer som normalt utförs mot ersättning, i den utsträckning de inte faller under bestämmelserna om fri rörlighet för varor, kapital och personer.

Med tjänster skall särskilt avses verksamhet

- a) av industriell natur,
- b) av kommersiell natur,
- c) inom hantverk,
- d) inom fria yrken.

Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i kapitlet om etableringsrätt får den som tillhandahåller en tjänst tillfälligt utöva sin verksamhet i det land där tjänsten tillhandahålls på samma villkor som landet uppställer för sina egna medborgare.

Artikel 61

1. Fri rörlighet för tjänster på transportområdet regleras av bestämmelserna i avdelningen om transporter.

2. Liberaliseringen av de bank- och försäkringstjänster som är förbundna med kapitalrörelser skall genomföras parallellt med den gradvisa liberaliseringen av rörligheten för kapital.

Artikel 62

Medlemsstaterna skall inte införa några nya inskränkningar i den frihet att tillhandahålla tjänster som faktiskt har uppnåtts vid den tidpunkt då detta fördrag träder i kraft, om inte annat följer av bestämmelserna i fördraget.

Artikel 63

1. Före den första etappens utgång skall rådet

enhälligt på förslag från kommissionen och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén samt församlingen fastställa ett allmänt handlingsprogram för upphävande av begränsningar av friheten att tillhandahålla tjänster inom gemenskapen. Kommissionen skall överlämna sitt förslag till rådet under de två första åren av den första etappen.

Handlingsprogrammet skall för varje slag av tjänster fastställa de allmänna villkoren och etapperna för liberaliseringen.

2. Rådet skall på förslag från kommissionen och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén samt församlingen, före den första etappens utgång enhälligt och därefter med kvalificerad majoritet, utfärda direktiv för att genomföra det allmänna handlingsprogrammet eller, om ett sådant program inte har fastställts, för att genomföra en etapp i liberaliseringen av en särskild tjänst.

3. De förslag och beslut som nämns i punkterna 1 och 2 skall i allmänhet i första hand avse sådana tjänster som direkt inverkar på produktionskostnaderna eller vilkas liberalisering bidrar till att underlätta varuutbytet.

Artikel 64

Medlemsstaterna förklarar sig beredda att gå utöver den liberalisering av tjänster som de direktiv kräver som utfärdas enligt artikel 63.2, om deras allmänna ekonomiska läge och situationen inom den berörda ekonomiska sektorn tillåter det.

Kommissionen skall i detta syfte lämna rekommendationer till de medlemsstater som saken gäller.

Artikel 65

Så länge inskränkningarna i friheten att tillhandahålla tjänster inte har avvecklats, skall varje medlemsstat tillämpa dessa inskränkningar på alla i artikel 59 första stycket avsedda personer som tillhandahåller tjänster, utan att göra åtskillnad i fråga om nationalitet eller hemvist.

Artikel 66

Bestämmelserna i artiklarna 55—58 skall

tillämpas på de sakområden som regleras i detta kapitel.

KAPITEL 4

Kapital

Artikel 67

1. I den utsträckning det är nödvändigt för att säkerställa den gemensamma marknadens funktion skall medlemsstaterna under övergångstiden sinsemellan gradvis avskaffa alla restriktioner avseende rörligheten för kapital som tillhör personer bosatta i medlemsstaterna och all diskriminering som grundas på parternas nationalitet eller bostadsort eller på den ort där sådant kapital är placerat.

2. Löpande betalningar som har samband med kapitalrörelser mellan medlemsstaterna skall vara befriade från alla restriktioner senast vid den första etappens utgång.

Artikel 68

1. Medlemsstaterna skall i fråga om de sakområden som behandlas i detta kapitel så liberalt som möjligt bevilja valutatillstånd i den utsträckning sådana fortfarande krävs efter det att detta fördrag har trätt i kraft.

2. När en medlemsstat tillämpar sina nationella regler för kapitalmarknad och kreditväsende på kapitalrörelser som liberaliserats i enlighet med bestämmelserna i detta kapitel, skall detta ske på ett icke-diskriminerande sätt.

3. Lån för direkt eller indirekt finansiering av en medlemsstat eller dess regionala eller lokala myndigheter får inte emitteras eller placeras i andra medlemsstater utan att de stater som saken gäller har enats om detta. Denna bestämmelse skall inte hindra tillämpningen av artikel 22 i protokollet om Europeiska investeringsbankens stadga.

Artikel 69

På förslag från kommissionen som för detta

ändamål skall höra den monetära kommitté som anges i artikel 105 skall rådet, under de två första etapperna enhälligt och därefter med kvalificerad majoritet, utfärda nödvändiga direktiv för att gradvis genomföra bestämmelserna i artikel 67.

Artikel 70

1. Kommissionen skall föreslå rådet åtgärder för att gradvis samordna medlemsstaternas valutapolitik i fråga om kapitalrörelserna mellan dessa stater och tredje land. I detta syfte skall rådet utfärda direktiv som skall beslutas enhälligt. Rådet skall sträva efter att uppnå högsta möjliga liberaliseringsgrad.

2. Om skillnader i medlemsstaternas valutabestämmelser inte kan undanröjas genom åtgärder som vidtagits enligt punkt 1 och om sådana skillnader skulle kunna leda till att personer som är bosatta i en av medlemsstaterna använder de mer liberala regler inom gemenskapen som avses i artikel 67 för att kringgå någon medlemsstats regler för kapitalrörelser till och från tredje land, får denna stat efter samråd med övriga medlemsstater och med kommissionen vidta lämpliga åtgärder för att övervinna dessa svårigheter.

Om rådet finner att åtgärderna begränsar kapitalrörelsernas frihet inom gemenskapen utöver vad som är nödvändigt för att övervinna svårigheterna, får det med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen besluta att den stat som saken gäller skall ändra eller upphäva dessa åtgärder.

Artikel 71

Medlemsstaterna skall sträva efter att inte införa nya valutarestriktioner inom gemenskapen som påverkar kapitalrörelserna och därmed sammanhängande löpande betalningar och att inte heller skärpa gällande bestämmelser.

De förklarar sig beredda att gå utöver den liberaliseringsnivå för kapitalrörelser som föreskrivs i de föregående artiklarna, i den utsträckning deras ekonomiska situation och därvid särskilt deras betalningsbalans tillåter det.

Kommissionen får efter att ha hört Monetära kommittén avge rekommendationer om detta till medlemsstaterna.

Artikel 72

Medlemsstaterna skall hålla kommissionen underrättad om de kapitalrörelser till och från tredje land som de får kännedom om. Kommissionen får avge de yttranden till medlemsstaterna som den med anledning av detta finner lämpliga.

Artikel 73

1. Om kapitalrörelser medför störningar på kapitalmarknaden i en medlemsstat skall kommissionen efter att ha hört Monetära kommittén bemyndiga denna stat att på kapitalrörelseområdet vidta skyddsåtgärder, för vilka kommissionen skall fastställa villkoren och den närmare utformningen.

Rådet får med kvalificerad majoritet återkalla bemyndigandet eller ändra villkoren för och den närmare utformningen av skyddsåtgärderna.

2. Den medlemsstat som har svårigheter får dock, av sekretesskäl eller på grund av frågans brådskande karaktär, vidta de ovan nämnda åtgärderna på eget initiativ, när detta visar sig vara nödvändigt. Kommissionen och de övriga medlemsstaterna skall underrättas om sådana åtgärder senast då dessa träder i kraft. I detta fall får kommissionen efter att ha hört Monetära kommittén besluta att den stat som saken gäller skall ändra eller upphäva åtgärderna.

AVDELNING IV

Transporter

Artikel 74

Medlemsstaterna skall på det område som behandlas i denna avdelning uppnå fördragets

mål inom ramen för en gemensam transportpolitik.

Artikel 75

1. För att genomföra artikel 74 och med beaktande av transportfrågornas särskilda karaktär skall rådet på förslag från kommissionen och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén samt församlingen, före utgången av den andra etappen enhälligt och därefter med kvalificerad majoritet, fastställa

- a) gemensamma regler för internationella transporter till eller från en medlemsstats territorium eller genom en eller flera medlemsstaters territorium,
 - b) de villkor under vilka utomlands hemmahörande transportföretag får utföra transporter i en medlemsstat,
 - c) alla andra lämpliga bestämmelser.
2. De bestämmelser som avses i punkt 1 a och b skall fastställas under övergångstiden.

3. Med avvikelse från det förfarande som anges i punkt 1 skall rådet enhälligt fastställa sådana bestämmelser som avser principerna för regleringen av transportväsendet och vilkas tillämpning skulle kunna få allvarliga återverkningar på levnadsstandarden och sysselsättningen i vissa regioner samt på utnyttjandet av transportutrustningen. Rådet skall därvid beakta det behov av anpassning till den ekonomiska utvecklingen som upprättandet av den gemensamma marknaden kommer att ge upphov till.

Artikel 76

Till dess att de bestämmelser som avses i artikel 75.1 har fastställts, får ingen medlemsstat utan rådets enhälliga samtycke vidta någon åtgärd som direkt eller indirekt ger de olika bestämmelser som gäller på transportområdet när detta fördrag träder i kraft mindre gynnsamma effekter för andra medlemsstaters transportföretag än för inhemska transportföretag.

Artikel 77

Stöd är förenligt med detta fördrag, om det

tillgodoser behovet av samordning av transporter eller om det innebär ersättning för allmän trafikplikt.

Artikel 78

Varje åtgärd som vidtas inom ramen för detta fördrag med avseende på fraktsatser och beföringsvillkor skall avvägas med hänsyn till den ekonomiska situationen för transportföretagen.

Artikel 79

1. Vid transporter inom gemenskapen skall all sådan diskriminering vara avskaffad före den andra etappens utgång, som består i att transportföretag tillämpar olika fraktsatser och beföringsvillkor för att frakta samma slag av gods samma väg på grund av godsets ursprungs- eller bestämmelseland.

2. Punkt 1 skall inte hindra rådet att vidta andra åtgärder enligt artikel 75.1.

3. Inom två år efter det att detta fördrag har trätt i kraft skall rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen samt efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén utfärda föreskrifter för att genomföra bestämmelserna i punkt 1.

Rådet får särskilt meddela de bestämmelser som behövs för att göra det möjligt för gemenskapens institutioner att övervaka efterlevnaden av ordningen i punkt 1 och för att säkerställa att fördelarna med denna fullt ut kommer brukarna till godo.

4. Kommissionen skall på eget initiativ eller på begäran av en medlemsstat undersöka de fall av diskriminering som avses i punkt 1 och efter samråd med alla berörda medlemsstater fatta nödvändiga beslut inom ramen för de regler som har fastställts enligt bestämmelserna i punkt 3.

Artikel 80

1. Det är från och med den andra etappens början förbjudet för medlemsstaterna att på transporter inom gemenskapen tillämpa frakt-

satser och villkor som i något avseende innefattar stöd eller skydd till förmån för ett eller flera särskilda företag eller näringsgrenar, om inte tillstånd har getts av kommissionen.

2. Kommissionen skall på eget initiativ eller på begäran av en medlemsstat granska de fraktsatser och villkor som avses i punkt 1 och särskilt beakta, å ena sidan, krav på en ändamålsenlig regionalekonomisk politik, de underutvecklade regionernas behov och problemen i regioner som allvarligt påverkas av politiska förhållanden samt, å andra sidan, sådana fraktsatser och villkors inverkan på konkurrensen mellan olika transportgrenar.

Kommissionen skall efter samråd med alla medlemsstater som saken gäller fatta nödvändiga beslut.

3. De förbud som anges i punkt 1 gäller inte tariffer som fastställts för att bemöta konkurrens.

Artikel 81

Pålagor eller avgifter vid gränspassage som transportföretag tar ut utöver fraktsatserna får inte överstiga vad som är skäligt, sedan de kostnader som gränspassagen faktiskt föranlett beaktats.

Medlemsstaterna skall sträva efter att gradvis sänka dessa kostnader.

Kommissionen får ge medlemsstaterna rekommendationer om tillämpningen av denna artikel.

Artikel 82

Bestämmelserna i denna avdelning skall inte hindra åtgärder som vidtagits i Förbundsrepubliken Tyskland, i den utsträckning sådana åtgärder är nödvändiga för att uppväga de ekonomiska nackdelar som uppkommit genom Tysklands delning för näringslivet i vissa av de områden i Förbundsrepubliken som påverkats av delningen.

Artikel 83

Till kommissionen skall knytas en rådgivan-

de kommitté som skall bestå av experter vilka utses av medlemsstaternas regeringar. När kommissionen finner det lämpligt skall den höra kommittén i transportfrågor; detta skall dock inte inskränka de befogenheter som tillkommer transportsektionen inom Ekonomiska och sociala kommittén.

Artikel 84

1. Bestämmelserna i denna avdelning skall gälla transporter på järnväg, landsväg och inre vattenvägar.

2. Rådet får enhälligt besluta huruvida, i vilken omfattning och på vilket sätt lämpliga bestämmelser skall kunna meddelas för sjöfart och luftfart.

TREDJE DELEN

Gemenskapens politik

Avdelning I

Gemensamma regler

KAPITEL 1

Konkurrensregler

Avsnitt 1

Regler tillämpliga på företag

Artikel 85

1. Följande är oförenligt med den gemensamma marknaden och förbjudet: alla avtal mellan företag, beslut av företagssammanslutningar och samordnade förfaranden som kan påverka handeln mellan medlemsstater och som har till syfte eller resultat att hindra, begränsa eller snedvrida konkurrensen inom den gemensamma marknaden, särskilt sådana som innebär att

- a) inköps- eller försäljningspriser eller andra affärsvillkor direkt eller indirekt fastställs,
- b) produktion, marknader, teknisk utveck-

ling eller investeringar begränsas eller kontrolleras,

- c) marknader eller inköpskällor delas upp,
- d) olika villkor tillämpas för likvärdiga transaktioner med vissa handelspartner, varigenom dessa får en konkurrensnackdel,
- e) det ställs som villkor för att ingå avtal att den andra parten åtar sig ytterligare förpliktelser, som varken till sin natur eller enligt handelsbruk har något samband med föremålet för avtalet.

2. Avtal eller beslut som är förbjudna enligt denna artikel är ogiltiga.

3. Bestämmelserna i punkt 1 får dock förklaras icke tillämpliga på

- avtal eller grupper av avtal mellan företag,
- beslut eller grupper av beslut av företagsammanslutningar,
- samordnade förfaranden eller grupper av samordnade förfaranden,

som bidrar till att förbättra produktionen eller distributionen av varor eller till att främja tekniskt eller ekonomiskt framåtskridande, samtidigt som konsumenterna tillförsäkras en skälig andel av den vinst som därigenom uppnås och som inte

- a) ålägger de berörda företagen begränsningar som inte är nödvändiga för att uppnå dessa mål,
- b) ger dessa företag möjlighet att sätta konkurrensen ur spel för en väsentlig del av varorna i fråga.

Artikel 86

Ett eller flera företags missbruk av en dominerande ställning på den gemensamma marknaden eller inom en väsentlig del av denna är, i den mån det kan påverka handeln mellan medlemsstater, oförenligt med den gemensamma marknaden och förbjudet.

Sådant missbruk kan särskilt bestå i att

- a) direkt eller indirekt påtvinga någon oskäliga inköps- eller försäljningspriser eller andra oskäliga affärsvillkor,
- b) begränsa produktion, marknader eller teknisk utveckling till nackdel för konsumenterna,
- c) tillämpa olika villkor för likvärdiga transaktioner med vissa handelspartner, varigenom dessa får en konkurrensnackdel,
- d) ställa som villkor för att ingå avtal att den andra parten åtar sig ytterligare förpliktelser som varken till sin natur eller enligt handelsbruk har något samband med föremålet för avtalet.

Artikel 87

1. Inom tre år efter det att detta fördrag har trätt i kraft skall rådet enhälligt på förslag från kommissionen och efter att ha hört församlingen anta de förordningar och direktiv som behövs för att tillämpa de principer som anges i artiklarna 85 och 86.

Om sådana bestämmelser inte har antagits inom denna tid, skall rådet fastställa dem med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen och efter att ha hört församlingen.

2. De bestämmelser som avses i punkt 1 skall särskilt syfta till att

- a) genom införande av böter och viten säkerställa att de förbud som anges i artiklarna 85.1 och 86 iakttas,
- b) fastställa närmare regler för hur artikel 85.3 skall tillämpas med hänsyn till behovet av att å ena sidan säkerställa en effektiv övervakning och att å andra sidan så långt som möjligt förenkla den administrativa kontrollen,
- c) vid behov närmare ange räckvidden för bestämmelserna i artiklarna 85 och 86 inom olika näringsgrenar,
- d) fastställa kommissionens och domstolens

uppgifter vid tillämpningen av de bestämmelser som avses i denna punkt,

- e) fastställa förhållandet mellan å ena sidan den nationella lagstiftningen och å andra sidan bestämmelserna i detta avsnitt samt de bestämmelser som har antagits enligt denna artikel.

Artikel 88

Till dess att de bestämmelser som antagits enligt artikel 87 har trätt i kraft skall myndigheterna i varje medlemsstat i överensstämmelse med landets rättsordning och bestämmelserna i artikel 85, särskilt punkt 3, och artikel 86, avgöra om avtal, beslut och samordnade förfaranden är tillåtna samt om missbruk av en dominerande ställning på den gemensamma marknaden föreligger.

Artikel 89

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 88 skall kommissionen så snart den trätt i funktion säkerställa tillämpningen av de principer som anges i artiklarna 85 och 86. Den skall på begäran av en medlemsstat eller på eget initiativ och i samarbete med medlemsstaternas behöriga myndigheter, som skall ge kommissionen sitt bistånd, undersöka fall av förmodade överträdelser av dessa principer. Om kommissionen finner att en överträdelse ägt rum, skall den föreslå lämpliga åtgärder för att få denna att upphöra.

2. Om överträdelsen inte upphör, skall kommissionen genom ett motiverat beslut fastslå att en överträdelse av principerna föreligger. Kommissionen får offentliggöra sitt beslut och bemyndiga medlemsstaterna att, på de villkor och enligt de regler som den fastställer, vidta de åtgärder som krävs för att avhjälpa situationen.

Artikel 90

1. Medlemsstaterna skall beträffande offentliga företag och företag som de beviljar särskilda eller exklusiva rättigheter inte vidta och inte heller bibehålla någon åtgärd som strider mot

reglerna i detta fördrag, i synnerhet reglerna i artiklarna 7 samt 85—94.

2. Företag som anförtrotts att tillhandahålla tjänster av allmänt ekonomiskt intresse eller som har karaktären av fiskala monopol skall vara underkastade reglerna i detta fördrag, särskilt konkurrensreglerna, i den mån tillämpningen av dessa regler inte rättsligt eller i praktiken hindrar att de särskilda uppgifter som tilldelats dem fullgörs. Utvecklingen av handeln får inte påverkas i en omfattning som strider mot gemenskapens intresse.

3. Kommissionen skall säkerställa att bestämmelserna i denna artikel tillämpas och, när det är nödvändigt, utfärda lämpliga direktiv eller beslut riktade till medlemsstaterna.

Avsnitt 2

Dumpning

Artikel 91

1. Om kommissionen under övergångstiden på begäran av en medlemsstat eller någon annan som saken gäller finner att dumpning förekommer inom den gemensamma marknaden, skall kommissionen lämna rekommendationer till den eller dem som är upphov till dumpningen för att få denna att upphöra.

Om dumpningen fortsätter, skall kommissionen bemyndiga den skadelidande medlemsstaten att, på de villkor och enligt de regler som kommissionen fastställer, vidta skyddsåtgärder.

2. Så snart detta fördrag har trätt i kraft skall varor med ursprung i en medlemsstat eller som där omsätts fritt och som har exporterats till en annan medlemsstat, medges återinförsel till den förstnämnda statens territorium utan att bli föremål för tull, kvantitativa restriktioner eller åtgärder med motsvarande verkan. Kommissionen skall fastställa lämpliga regler för tillämpningen av denna punkt.

Avsnitt 3

Statligt stöd

Artikel 92

1. Om inte annat föreskrivs i detta fördrag, är

stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är, som snedvrider eller hotar att snedvrیدا konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, oförenligt med den gemensamma marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna.

2. Förenligt med den gemensamma marknaden är

- a) stöd av social karaktär som ges till enskilda konsumenter, under förutsättning att stödet ges utan diskriminering med avseende på varornas ursprung,
- b) stöd för att avhjälpa skador som orsakats av naturkatastrofer eller andra exceptionella händelser,
- c) stöd som ges till näringslivet i vissa av de områden i Förbundsrepubliken Tyskland som påverkats genom Tysklands delning, i den utsträckning stödet är nödvändigt för att uppväga de ekonomiska nackdelar som uppkommit genom denna delning.

3. Som förenligt med den gemensamma marknaden kan anses

- a) stöd för att främja den ekonomiska utvecklingen i regioner där levnadsstandarden är onormalt låg eller där det råder allvarlig brist på sysselsättning,
- b) stöd för att främja genomförandet av viktiga projekt av gemensamt europeiskt intresse eller för att avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi,
- c) stöd för att underlätta utveckling av vissa näringsverksamheter eller vissa regioner, när det inte påverkar handeln i negativ riktning i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset. Dock skall det stöd till varvsindustrin som förekommer den 1 januari 1957, i den mån det endast svarar mot frånvaron av tullskydd, gradvis minskas på samma villkor som gäller för avvecklingen av tullar, om inte annat följer av de bestämmelser i detta fördrag som avser den gemensamma handelspolitiken gentemot tredje land,
- d) stöd av annat slag i enlighet med vad

rådet på förslag från kommissionen kan komma att bestämma genom beslut med kvalificerad majoritet.

Artikel 93

1. Kommissionen skall i samarbete med medlemsstaterna fortlöpande granska alla stödprogram som förekommer i dessa stater. Den skall till medlemsstaterna lämna förslag till lämpliga åtgärder som krävs med hänsyn till den pågående utvecklingen eller den gemensamma marknadens funktion.

2. Om kommissionen, efter att ha gett berörda parter tillfälle att yttra sig, finner att stöd som lämnas av en stat eller med statliga medel inte är förenligt med den gemensamma marknaden enligt artikel 92, eller att sådant stöd missbrukas, skall den besluta om att staten i fråga skall upphäva eller ändra dessa stödåtgärder inom den tidsfrist som kommissionen fastställer.

Om staten i fråga inte rättar sig efter detta beslut inom föreskriven tid får kommissionen eller andra berörda stater, med avvikelser från artiklarna 169 och 170, hänskjuta ärendet direkt till domstolen.

På begäran av en medlemsstat kan rådet enhälligt besluta att stöd som denna stat lämnar eller avser att lämna skall anses vara förenligt med den gemensamma marknaden, med avvikelser från bestämmelserna i artikel 92 eller de förordningar som avses i artikel 94, om ett sådant beslut är motiverat på grund av exceptionella omständigheter. Om kommissionen beträffande ett sådant stöd redan har inlett det förfarande som avses i första stycket av denna punkt, skall kommissionen — i sådana fall där staten har lämnat in en begäran till rådet — skjuta upp förfarandet till dess rådet har tagit ställning till statens begäran.

Om rådet inte har tagit ställning till nämnda begäran inom tre månader efter det att den inlämnats, skall kommissionen fatta beslut i ärendet.

3. Kommissionen skall underrättas i så god tid att den kan yttra sig om alla planer på att vidta eller ändra stödåtgärder. Om den anser att någon sådan plan inte är förenlig med den

gemensamma marknaden enligt artikel 92, skall den utan dröjsmål inleda det förfarande som anges i punkt 2. Medlemsstaten i fråga får inte genomföra åtgärden förrän detta förfarande lett till ett slutgiltigt beslut.

Artikel 94

Rådet får med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen anta de förordningar som behövs för tillämpningen av artiklarna 92 och 93 och får särskilt fastställa villkoren för tillämpningen av artikel 93.3 och vilka slag av stödåtgärder som skall vara undantagna från detta förfarande.

KAPITEL 2

Bestämmelser om skatter och avgifter

Artikel 95

Ingen medlemsstat skall, direkt eller indirekt, på varor från andra medlemsstater lägga interna skatter eller avgifter, av vilket slag de än är, som är högre än de skatter eller avgifter som direkt eller indirekt läggs på liknande inhemska varor.

Vidare skall ingen medlemsstat på varor från andra medlemsstater lägga sådana interna skatter eller avgifter som är av sådan art att de indirekt skyddar andra varor.

Medlemsstaterna skall senast vid den andra etappens början upphäva eller ändra de bestämmelser som gäller när detta fördrag träder i kraft och som strider mot dessa regler.

Artikel 96

För varor som exporteras till någon annan medlemsstats territorium får återbetalning av interna skatter eller avgifter inte ske med belopp som överstiger de interna skatter eller avgifter som direkt eller indirekt lagts på varorna.

Artikel 97

Medlemsstater som tar ut omsättningsskatt

kumulativt i flera led får i fråga om interna skatter eller avgifter som de lägger på importerade varor eller i fråga om återbetalning som de medger för exporterade varor, fastställa genomsnittliga skattesatser för varor eller grupper av varor, förutsatt att detta inte strider mot principerna i artiklarna 95 och 96.

Om de genomsnittliga skattesatser som en medlemsstat fastställt inte överensstämmer med dessa principer, skall kommissionen utfärda lämpliga direktiv eller beslut riktade till den staten.

Artikel 98

Vad beträffar andra skatter eller avgifter än omsättningsskatter, punktskatter och andra indirekta skatter eller avgifter får befrielse och återbetalning vid export till andra medlemsstater medges och utjämningsavgifter eller utjämningsavgifter vid import från medlemsstaterna tas ut, endast om rådet i förväg med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen för en begränsad tid har godkänt de planerade åtgärderna.

Artikel 99

Kommissionen skall undersöka på vilket sätt de olika medlemsstaternas lagstiftning om omsättningsskatt, punktskatt och andra indirekta skatter eller avgifter, häri inbegripna utjämningsåtgärder tillämpliga på handeln mellan medlemsstaterna, kan harmoniseras i den gemensamma marknads intresse.

Kommissionen skall förelägga rådet förslag som enhälligt skall fatta beslut utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 100 och 101.

KAPITEL 3

Tillnärmning av lagstiftning

Artikel 100

Rådet skall enhälligt på förslag från kommissionen utfärda direktiv om tillnärmning av

sådana bestämmelser i medlemsstaternas lagar och andra författningar som direkt inverkar på den gemensamma marknadens upprättande eller funktion.

Församlingen och Ekonomiska och sociala kommittén skall höras om sådana direktiv vilkas genomförande skulle innebära lagändring i en eller flera medlemsstater.

Artikel 101

Om kommissionen finner att en skillnad mellan bestämmelserna i medlemsstaternas lagar eller andra författningar framkallar en snedvridning av konkurrensvillkoren på den gemensamma marknaden som behöver undanröjas, skall den samråda med de medlemsstater som saken gäller.

Om samrådet inte leder till ett avtal som undanröjer snedvridningen skall rådet, under den första etappen enhälligt och därefter med kvalificerad majoritet, på förslag från kommissionen utfärda nödvändiga direktiv. Kommissionen och rådet får vidta alla övriga lämpliga åtgärder enligt detta fördrag.

Artikel 102

1. När det finns anledning att befara att införandet eller ändringen av en bestämmelse i lag eller annan författning skall framkalla en snedvridning enligt artikel 101, skall den medlemsstat som vill vidta åtgärden samråda med kommissionen. Efter samråd med medlemsstaterna skall kommissionen rekommendera de berörda medlemsstaterna lämpliga åtgärder för att undvika snedvridningen.

2. Om en medlemsstat som vill införa eller ändra nationella bestämmelser inte följer den rekommendation som kommissionen riktat till den, skall det vid tillämpningen av artikel 101 inte krävas av de övriga medlemsstaterna att de ändrar sina nationella bestämmelser för att eliminera snedvridningen. Bestämmelserna i artikel 101 skall inte tillämpas, om en medlemsstat som har underlåtit att ta hänsyn till kommissionens rekommendation framkallar en

snedvridning som är skadlig endast för den medlemsstaten.

AVDELNING II

Ekonomisk politik

KAPITEL 1

Konjunkturpolitik

Artikel 103

1. Medlemsstaterna skall betrakta konjunkturpolitiken som en fråga av gemensamt intresse. De skall samråda sinsemellan och med kommissionen om vilka åtgärder som skall vidtas med hänsyn till förhållandena.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av andra förfaranden enligt detta fördrag får rådet på förslag från kommissionen enhälligt besluta om lämpliga åtgärder.

3. Rådet skall med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen i förekommande fall utfärda de direktiv som behövs för att genomföra de åtgärder som beslutats enligt punkt 2.

4. Förfarandena enligt denna artikel skall även tillämpas om svårigheter skulle uppstå i fråga om tillgången på vissa varor.

KAPITEL 2

Betalningsbalans

Artikel 104

Varje medlemsstat skall föra en sådan ekonomisk politik som krävs för att upprätthålla jämvikt i dess totala betalningsbalans och bevara förtroendet för dess valuta samtidigt som varje medlemsstat skall se till att en hög sysselsättningsgrad och en stabil prisnivå säkerställs.

Artikel 105

1. För att underlätta förverkligandet av de mål

som anges i artikel 104 skall medlemsstaterna samordna sin ekonomiska politik. De skall för detta ändamål upprätta samarbete mellan de berörda förvaltningsmyndigheterna och mellan sina centralbanker.

Kommissionen skall förelägga rådet rekommendationer om hur ett sådant samarbete skall genomföras.

2. För att främja samordningen av medlemsländernas monetära politik i hela den utsträckning som är nödvändig för den gemensamma marknadens funktion skall en rådgivande monetär kommitté inrättas med uppgift att

- följa medlemsstaternas och gemenskapens monetära och finansiella situation liksom medlemsstaternas allmänna betalningssystem, och att regelbundet rapportera om detta till rådet och kommissionen,
- avge yttranden till rådet eller kommissionen antingen på begäran av dessa institutioner eller på eget initiativ.

Medlemsstaterna och kommissionen skall var och en utse två medlemmar i Monetära kommittén.

Artikel 106

1. Varje medlemsstat åtar sig att i valutan i den medlemsstat där borgenären eller betalningsmottagaren är bosatt tillåta alla betalningar som har samband med rörlighet för varor, tjänster eller kapital och all överföring av kapital och löner, i den utsträckning som rörligheten för varor, tjänster, kapital och personer mellan medlemsstaterna har liberaliserats enligt detta fördrag.

Medlemsstaterna förklarar sig beredda att genomföra en liberalisering av betalningar utöver vad som anges i föregående stycke, i den mån deras ekonomiska läge i allmänhet och särskilt deras betalningsbalanssituation tillåter detta.

2. I den utsträckning som rörligheten för varor, tjänster och kapital endast begränsas av restriktioner för betalningar i samband med denna rörlighet, skall dessa restriktioner gradvis avskaffas genom att bestämmelserna i ka-

pitlen om kvantitativa restriktioner, liberalisering av tjänster och fri rörlighet för kapital tillämpas med nödvändiga ändringar.

3. Medlemsstaterna åtar sig att sinsemellan inte införa några nya restriktioner för överföringar i samband med sådana tjänstetransaktioner som anges i listan i bilaga III till detta fördrag.

Det gradvisa avskaffandet av gällande restriktioner skall genomföras enligt bestämmelserna i artiklarna 63—65 i den mån avskaffandet inte regleras av bestämmelserna i punkterna 1 och 2 eller av kapitlet om fri rörlighet för kapital.

4. Vid behov skall medlemsstaterna samråda om de åtgärder som skall vidtas för att möjliggöra de betalningar och överföringar som avses i denna artikel. Sådana åtgärder får inte strida mot de mål som anges i detta kapitel.

Artikel 107

1. Varje medlemsstat skall behandla sin växelkurspolitik som en fråga av gemensamt intresse.

2. Om en medlemsstat genomför en ändring i sin växelkurs som inte är förenlig med de mål som anges i artikel 104 och som allvarligt snedvrider konkurrensvillkoren, får kommissionen efter att ha hört Monetära kommittén bemyndiga andra medlemsstater att för en strikt begränsad tid vidta nödvändiga åtgärder för att motverka följderna av en sådan ändring, varvid kommissionen skall fastställa villkoren för och den närmare utformningen av åtgärderna.

Artikel 108

1. Om en medlemsstat har svårigheter eller allvarligt hotas av svårigheter beträffande sin betalningsbalans, antingen som följd av en omfattande brist på jämvikt i betalningsbalansen eller som följd av sammansättningen av dess valutatillgångar, och om sådana svårigheter är ägnade att äventyra särskilt den gemensamma marknadens funktion eller det gradvisa genomförandet av den gemensamma handels-

politiken, skall kommissionen genast undersöka situationen i den staten och de åtgärder som staten har vidtagit eller med anlitande av alla de medel som den förfogar över kan vidta enligt bestämmelserna i artikel 104. Kommissionen skall ange vilka åtgärder som den rekommenderar staten att vidta.

Om åtgärder som vidtagits av en medlemsstat eller föreslagits av kommissionen inte visar sig vara tillräckliga för att avlägsna uppkomna eller hotande svårigheter, skall kommissionen efter att ha hört Monetära kommittén rekommendera rådet att bevilja ömsesidigt bistånd och föreslå lämpliga former för detta.

Kommissionen skall regelbundet underrätta rådet om situationen och dess utveckling.

2. Rådet skall med kvalificerad majoritet besluta om sådant ömsesidigt bistånd; det skall utfärda direktiv eller beslut som anger villkoren för och den närmare utformningen av biståndet. Detta bistånd kan bestå av

- a) ett samordnat uppträdande mot eller inom andra internationella organisationer till vilka medlemsstaterna kan vända sig,
- b) nödvändiga åtgärder för att undvika omläggning av handeln när den stat som befinner sig i svårigheter upprätthåller eller återinför kvantitativa restriktioner gentemot tredje land,
- c) beviljande av begränsade krediter från andra medlemsstater, under förutsättning att dessa ger sitt samtycke.

Vidare får under övergångstiden ömsesidigt bistånd även ta formen av särskilda tullsänkningar eller utvidgningar av kvoter avsedda att främja en ökning av importen från det land som befinner sig i svårigheter, förutsatt att samtycke ges av de stater som skall vidta sådana åtgärder.

3. Om ömsesidigt bistånd som kommissionen rekommenderat inte beviljats av rådet eller om beviljat ömsesidigt bistånd och vidtagna åtgärder är otillräckliga, skall kommissionen bemyndiga den stat som befinner sig i svårigheter att vidta skyddsåtgärder för vilka kommissionen skall fastställa villkoren och den närmare utformningen.

Rådet får med kvalificerad majoritet återkalla ett sådant bemyndigande eller ändra villkoren för och den närmare utformningen av skyddsåtgärder.

Artikel 109

1. Om en plötslig kris inträffar i fråga om betalningsbalansen och ett beslut enligt artikel 108.2 inte fattas omedelbart, får den berörda medlemsstaten i förebyggande syfte vidta nödvändiga skyddsåtgärder. Sådana åtgärder skall medföra minsta möjliga störningar i den gemensamma marknadens funktion och får inte gå utöver vad som är helt nödvändigt för att avhjälpa de plötsligt uppkomna svårigheterna.

2. Kommissionen och övriga medlemsstater skall underrättas om dessa skyddsåtgärder senast vid den tidpunkt då de träder i kraft. Kommissionen får rekommendera rådet att bevilja ömsesidigt bistånd enligt artikel 108.

3. Rådet får, efter att ha inhämtat yttrande från kommissionen och efter att ha hört Monetära kommittén, med kvalificerad majoritet besluta att den berörda staten skall ändra, uppskjuta eller upphäva skyddsåtgärder.

KAPITEL 3

Handelspolitik

Artikel 110

Genom att upprätta en tullunion avser medlemsstaterna att i gemensamt intresse bidra till en harmonisk utveckling av världshandeln, en gradvis avveckling av restriktionerna i den internationella handeln och en sänkning av tullmurarna.

Den gemensamma handelspolitiken skall ta hänsyn till den gynnsamma verkan som avvecklingen av tullar mellan medlemsstaterna kan ha på ökningen av konkurrensförmågan hos företagen i dessa stater.

Artikel 111

Utan att det påverkar tillämpningen av

artiklarna 115 och 116 skall följande bestämmelser gälla under övergångstiden:

1. Medlemsstaterna skall samordna sina handelsförbindelser med tredje land så att det vid övergångstidens utgång finns nödvändiga förutsättningar för att genomföra en gemensam politik på utrikeshandelns område.

Kommissionen skall lägga fram förslag för rådet om det förfarande för gemensamt handlande som skall användas under övergångstiden och om hur en gemensam handelspolitik skall kunna uppnås.

2. Kommissionen skall förelägga rådet rekommendationer om tullförhandlingar med tredje land beträffande den gemensamma tulltaxan.

Rådet skall bemyndiga kommissionen att inleda sådana förhandlingar.

Inom ramen för de direktiv som rådet får utfärda skall kommissionen föra förhandlingarna i samråd med en särskild kommitté, som utsetts av rådet för att biträda kommissionen i denna uppgift.

3. När rådet utövar sina befogenheter enligt denna artikel, skall beslut fattas enhälligt under de två första etapperna och därefter med kvalificerad majoritet.

4. Medlemsstaterna skall i samråd med kommissionen vidta nödvändiga åtgärder, särskilt avseende anpassningen av gällande tullavtal med tredje land, så att ikraftträdandet av den gemensamma tulltaxan inte försenas.

5. Medlemsstaterna skall sträva efter att samordna sina frilistor gentemot tredje land eller grupper av sådana länder i så hög grad som möjligt. För detta ändamål skall kommissionen avge lämpliga rekommendationer till medlemsstaterna.

Om medlemsstaterna avskaffar eller minskar kvantitativa restriktioner gentemot tredje land, skall de i förväg underrätta kommissionen om detta samt medge övriga medlemsstater lika behandling.

Artikel 112

1. Utan att det påverkar de förpliktelser som

medlemsstaterna har åtagit sig inom ramen för andra internationella organisationer skall medlemsstaterna före övergångstidens utgång gradvis harmonisera sina regler för exportstöd till tredje land, i den mån det behövs för att undvika att konkurrensen mellan företagen inom gemenskapen snedvrids.

På förslag från kommissionen skall rådet, intill den andra etappens utgång enhälligt och därefter med kvalificerad majoritet, utfärda de direktiv som krävs för detta ändamål.

2. De ovannämnda bestämmelserna skall inte tillämpas vid sådan återbetalning av tullar eller avgifter med motsvarande verkan eller vid sådan återbetalning av indirekta skatter eller avgifter, inbegripet omsättningsskatter, punktskatter och andra indirekta skatter, som har beviljats vid varuexport från en medlemsstat till tredje land, i den mån återbetalningen inte överstiger de belopp som direkt eller indirekt har lagts på de exporterade varorna.

Artikel 113

1. Efter övergångstidens utgång skall den gemensamma handelspolitiken grundas på enhetliga principer, särskilt när det gäller att ändra i tulltaxor, ingå tull- och handelsavtal, uppnå enhetlighet i fråga om liberaliseringsåtgärder, exportpolitik samt handelspolitiska skyddsåtgärder, inbegripet åtgärder vid dumpning och subventioner.

2. Kommissionen skall lägga fram förslag för rådet om hur den gemensamma handelspolitiken skall genomföras.

3. Behöver förhandlingar om avtal med tredje land föras, skall kommissionen förelägga rådet rekommendationer och rådet bemyndiga kommissionen att inleda nödvändiga förhandlingar.

Inom ramen för de direktiv som rådet får utfärda skall kommissionen föra förhandlingarna i samråd med en särskild kommitté, som utsetts av rådet för att biträda kommissionen i denna uppgift.

4. När rådet utövar sina befogenheter enligt denna artikel, skall det besluta med kvalificerad majoritet.

Artikel 114

De avtal som avses i artiklarna 111.2 och 113 skall ingås i gemenskapens namn av rådet, som under de två första etapperna skall fatta beslut enhälligt och därefter med kvalificerad majoritet.

Artikel 115

För att säkerställa att genomförandet av de handelspolitiska åtgärder som medlemsstaterna vidtagit i överensstämmelse med detta fördrag inte hindras genom omläggning av handeln, eller när olikheter i dessa åtgärder leder till ekonomiska svårigheter i en eller flera medlemsstater, skall kommissionen lämna rekommendationer om metoderna för det samarbete som krävs mellan medlemsstaterna. Om detta inte är tillräckligt, skall kommissionen bemyndiga medlemsstaterna att vidta nödvändiga skyddsåtgärder, för vilka den skall fastställa villkoren och den närmare utformningen.

I brådskande fall får medlemsstaterna under övergångstiden själva vidta nödvändiga åtgärder; dessa skall anmälas till övriga medlemsstater och till kommissionen, som får besluta att medlemsstaterna skall ändra eller upphäva åtgärderna.

I första hand skall sådana åtgärder väljas som medför minsta möjliga störningar i den gemensamma marknadens funktion och som tar hänsyn till behovet av att i möjligaste mån påskynda införandet av den gemensamma tulltaxan.

Artikel 116

Inom ramen för internationella organisationer av ekonomisk karaktär får medlemsstaterna efter övergångstidens utgång endast uppträda gemensamt i alla frågor av särskilt intresse för den gemensamma marknaden. I detta syfte skall kommissionen för rådet, som skall besluta med kvalificerad majoritet, lägga fram förslag om räckvidden och genomförandet av det gemensamma uppträdandet.

Under övergångstiden skall medlemsstaterna samråda med varandra för att samordna sitt

uppträdande och så långt möjligt inta en gemensam hållning.

AVDELNING III

Socialpolitik

KAPITEL 1

Sociala bestämmelser

Artikel 117

Medlemsstaterna är ense om behovet av att främja förbättringar av arbetstagarnas arbetsvillkor och levnadsstandard och att därigenom möjliggöra en harmonisering samtidigt som förbättringarna bibehålls.

De anser att en sådan utveckling kommer att följa såväl av den gemensamma marknadens funktion, vilken kommer att främja en harmonisering av de sociala systemen, som av de förfaranden som föreskrivs i detta fördrag och av tillnärningen av bestämmelser i lagar och andra författningar.

Artikel 118

Utan att det påverkar tillämpningen av övriga bestämmelser i detta fördrag och i överensstämmelse med fördragets allmänna mål skall kommissionen ha till uppgift att främja ett nära samarbete mellan medlemsstaterna på det sociala området, särskilt i frågor om

- sysselsättning,
- arbetsrätt och arbetsvillkor,
- grundläggande och kvalificerad yrkesutbildning,
- social trygghet,
- arbetarskydd,
- arbetshygien,

— förenings- och förhandlingsrätt.

I detta syfte skall kommissionen i nära kontakt med medlemsstaterna företa utredningar, avge yttranden och organisera samråd både i fråga om problem som uppstår på det nationella planet och i fråga om problem som berör internationella organisationer.

Kommissionen skall höra Ekonomiska och sociala kommittén innan den avger de yttranden som avses i denna artikel.

Artikel 119

Varje medlemsstat skall under den första etappen säkerställa och i fortsättningen upprätthålla principen om lika lön för kvinnor och män för lika arbete.

I denna artikel skall med lön förstås den gängse grund- eller minimilönen samt alla övriga förmåner i form av kontanter eller naturaförmåner som arbetstagaren, direkt eller indirekt, får av arbetsgivaren på grund av anställningen.

Lika lön utan könsdiskriminering innebär att

- a) ackordslön för lika arbete skall fastställas enligt samma beräkningsgrunder,
- b) tidlön skall vara lika för lika arbete.

Artikel 120

Medlemsstaterna skall sträva efter att bibehålla den likvärdighet som finns mellan deras system för betald ledighet.

Artikel 121

Rådet får genom enhälligt beslut och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén tilldela kommissionen uppgifter i samband med att gemensamma åtgärder genomförs, särskilt vad beträffar social trygghet för de migrerande arbetstagare som avses i artiklarna 48—51.

Artikel 122

Kommissionen skall i sin årsrapport till

församlingen ägna ett särskilt kapitel åt den sociala utvecklingen inom gemenskapen.

Församlingen får anmoda kommissionen att avge rapporter om särskilda problem som gäller sociala förhållanden.

KAPITEL 2

Europeiska socialfonden

Artikel 123

För att förbättra arbetstagarnas sysselsättningsmöjligheter på den gemensamma marknaden och på så sätt bidra till en höjning av levnadsstandarden skall en europeisk socialfond upprättas enligt nedannämnda bestämmelser med uppgift att inom gemenskapen främja möjligheterna till sysselsättning samt arbetstagarnas geografiska och yrkesmässiga rörlighet.

Artikel 124

Fonden skall förvaltas av kommissionen.

Kommissionen skall i denna uppgift biträdas av en kommitté som har en av kommissionens ledamöter som ordförande och som är sammansatt av företrädare för regeringarna samt arbetstagar- och arbetsgivarorganisationer.

Artikel 125

1. På begäran av en medlemsstat skall fonden, inom ramen för reglerna i artikel 127, täcka 50 procent av de utgifter som denna stat eller ett offentligt organ har haft efter det att detta fördrag trätt i kraft för att

- a) säkerställa ny produktiv sysselsättning för arbetstagarna genom

— utbildning till annat yrke och

— flyttningsbidrag

- b) bevilja bidrag till arbetstagare vilkas anställning till följd av ett företags oms-

tällning till annan produktion tillfälligt har inskränkts eller tillfälligt har helt eller delvis upphört, så att de i avvaktan på att åter bli fullt sysselsatta kan bibehålla samma lönenivå.

2. Bidrag från fonden till kostnader för utbildning till annat yrke skall beviljas endast om de arbetslösa inte har kunnat anställas på annat sätt än i ett nytt yrke och om de sedan minst sex månader har en produktiv sysselsättning i det yrke för vilket de omskolats.

Flyttningsbidrag skall beviljas endast om de arbetslösa har varit tvungna att byta bostadsort inom gemenskapen och sedan minst sex månader har en produktiv sysselsättning på den nya orten.

Bidrag till förmån för arbetstagare vid omställning av ett företag skall beviljas endast om

- a) de berörda arbetstagarna sedan minst sex månader på nytt är fullt sysselsatta i företaget,
- b) regeringen i den berörda medlemsstaten i förväg har lagt fram en av företaget upprättad plan för omställningen och dess finansiering,
- c) kommissionen har lämnat sitt förhandsgodkännande till omställningsplanen.

Artikel 126

Vid övergångstidens utgång får rådet, efter yttrande från kommissionen och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén samt församlingen

- a) med kvalificerad majoritet förordna att de bidrag som avses i artikel 125 helt eller delvis inte längre skall beviljas,
- b) enhälligt fastställa vilka nya uppgifter som får anförtros åt fonden inom ramen för dess uppdrag enligt artikel 123.

Artikel 127

På förslag från kommissionen och efter att

ha hört Ekonomiska och sociala kommittén samt församlingen skall rådet med kvalificerad majoritet besluta om de föreskrifter som krävs för genomförandet av artiklarna 124—126. Rådet skall därvid särskilt fastställa de närmare villkoren för bidrag från fonden enligt artikel 125 samt de slag av företag vilkas arbetstagare skall få del av de bidrag som avses i artikel 125.1 b.

Artikel 128

På förslag från kommissionen och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén skall rådet fastställa allmänna principer för att genomföra en sådan gemensam politik i fråga om yrkesutbildning, som kan bidra till en harmonisk utveckling såväl av varje enskild stats ekonomi som av den gemensamma marknaden.

AVDELNING IV

Europeiska investeringsbanken

Artikel 129

En europeisk investeringsbank upprättas härmed. Den skall vara en juridisk person.

Medlemmar i Europeiska investeringsbanken är medlemsstaterna.

Europeiska investeringsbankens stadga är såsom protokoll fogad till detta fördrag.

Artikel 130

Europeiska investeringsbanken skall ha till uppgift att genom att anlita kapitalmarknaderna och utnyttja egna medel bidra till en balanserad och störningsfri utveckling av den gemensamma marknaden i gemenskapens intresse. I detta syfte skall den genom att bevilja lån och garantier utan vinstsyfte underlätta finansieringen av följande projekt inom alla områden av ekonomin:

- a) Projekt som syftar till utveckling av mindre utvecklade regioner.

- b) Projekt som syftar till en modernisering eller omställning av företag eller till att skapa nya verksamheter med anledning av det gradvisa upprättandet av den gemensamma marknaden och som på grund av sin storlek eller sin natur inte helt kan finansieras med de olika medel som är tillgängliga i de enskilda medlemsstaterna.
- c) Projekt av gemensamt intresse för flera medlemsstater, vilka på grund av sin storlek eller sin natur inte helt kan finansieras med de olika medel som är tillgängliga i de enskilda medlemsstaterna.

FJÄRDE DELEN

Associering av utomeuropeiska länder och territorier

Artikel 131

Medlemsstaterna är ense om att med gemenskapen associera de utomeuropeiska länder och territorier som upprätthåller särskilda förbindelser med Belgien, Frankrike, Italien och Nederländerna. Dessa länder och territorier, i det följande kallade "länder och territorier", är förtecknade i bilaga IV till detta fördrag.

Syftet med associeringen skall vara att främja den ekonomiska och sociala utvecklingen i dessa länder och territorier samt att upprätta nära ekonomiska förbindelser mellan dem och gemenskapen som helhet.

I överensstämmelse med principerna i ingresen till detta fördrag skall associeringen av dessa länder och territorier i första hand främja invånarnas intressen och välbefinnande för att på så sätt föra dem mot den ekonomiska, sociala och kulturella utveckling som de eftersträvar.

Artikel 132

Associeringen skall ha följande mål:

1. Medlemsstaterna skall i handeln med länderna och territorierna tillämpa samma

regler som de enligt detta fördrag tillämpar inbördes.

2. Varje land eller territorium skall i handeln med medlemsstaterna och med de övriga länderna och territorierna tillämpa samma regler som det tillämpar gentemot den europeiska stat med vilken det upprätthåller särskilda förbindelser.
3. Medlemsstaterna skall bidra till de investeringar som behövs för den gradvisa utvecklingen av dessa länder och territorier.
4. För investeringar som finansieras av gemenskapen skall deltagande i anbud och leveranser vara öppet på samma villkor för alla fysiska och juridiska personer som är medborgare respektive hemmahörande i medlemsstaterna eller i länderna och territorierna.
5. I förbindelserna mellan medlemsstaterna och länderna och territorierna skall etableringsrätten för medborgare och bolag regleras enligt de bestämmelser och den ordning som anges i kapitlet om etableringsrätt samt på icke-diskriminerande grund, om inte annat följer av särskilda bestämmelser som antagits enligt artikel 136.

Artikel 133

1. Tullar vid import till medlemsstaterna av varor med ursprung i länderna och territorierna skall fullständigt avvecklas, vilket skall ske i takt med att tullarna gradvis avvecklas mellan medlemsstaterna enligt bestämmelserna i detta fördrag.

2. I varje land och territorium skall tullar vid import från medlemsstaterna och från de övriga länderna och territorierna gradvis avvecklas enligt bestämmelserna i artiklarna 12—15 och 17.

3. Länderna och territorierna får dock uppbära tullar som är nödvändiga för deras utveckling och industrialisering eller som, i form av tull av fiskal karaktär, har till syfte att öka statsinkomsterna.

De tullar som avses i föregående stycke skall emellertid gradvis sänkas till den nivå som gäller för import av varor från en medlemsstat med vilken landet eller territoriet upprätthåller särskilda förbindelser. De procenttal och den tidsplan för tullsänkningar som anges i detta fördrag skall tillämpas på skillnaden mellan den tullsats som gäller vid import av en vara från en medlemsstat som upprätthåller särskilda förbindelser med landet eller territoriet i fråga och den tullsats som gäller för samma vara vid import från gemenskapens övriga stater till landet eller territoriet.

4. Punkt 2 skall inte tillämpas på länder och territorier som redan när detta fördrag träder i kraft på grund av särskilda internationella förpliktelser tillämpar en icke-diskriminerande tulltaxa.

5. Införande eller ändring av tullsats för varor som importeras till länderna och territorierna får inte rättsligt eller i praktiken leda till direkt eller indirekt diskriminering av varor som importeras från de olika medlemsstaterna.

Artikel 134

Om tullnivån för varor från tredje land vid import till ett land eller territorium vid tillämpning av bestämmelserna i artikel 133.1 kan orsaka omläggning i handeln till nackdel för en medlemsstat, får denna begära att kommissionen föreslår övriga medlemsstater nödvändiga motåtgärder.

Artikel 135

Om inte annat följer av bestämmelserna om folkhälsa, allmän säkerhet och allmän ordning skall den fria rörligheten inom medlemsstaterna för arbetstagare från dessa länder och territorier samt inom dessa länder och territorier för arbetstagare från medlemsstaterna regleras av avtal, som skall ingås senare och som skall kräva medlemsstaternas enhälliga godkännande.

Artikel 136

För en första period av fem år efter det att

detta fördrag har trätt i kraft skall de närmare riktlinjerna för och förfarandet vid dessa länders och territoriers associering med gemenskapen fastställas i en genomförandekonvention som fogats till detta fördrag.

Före utgången av genomförandekonventionens giltighetstid skall rådet med utgångspunkt i de resultat som uppnåtts och på grundval av principerna i detta fördrag enhälligt besluta om de bestämmelser som skall gälla för en ny period.

FEMTE DELEN

Gemenskapens institutioner

AVDELNING I

Institutionella bestämmelser

KAPITEL I

Institutionerna

Avsnitt 1

Församlingen

Artikel 137

Församlingen, som skall bestå av företrädare för folken i de i gemenskapen sammanslutna staterna, skall utöva de rådgivande och kontrollerande befogenheter som den har tilldelats genom detta fördrag.

Artikel 138

1. Församlingen består av företrädare som parlamenten utser inom sig enligt en ordning som varje medlemsstat själv bestämmer.

2. Antalet företrädare är följande:

Belgien	14
Tyskland	36
Frankrike	36
Italien	36
Luxemburg	6
Nederländerna	14

3. Församlingen skall utarbeta förslag om allmänna direkta val enligt en i alla medlemsstater enhetlig ordning.

Rådet skall enhälligt fastställa bestämmelserna och rekommendera medlemsstaterna att anta dessa i överensstämmelse med deras konstitutionella bestämmelser.

Artikel 139

Församlingen skall hålla en årlig session. Den skall sammanträda utan särskild kallelse den tredje tisdagen i oktober.

Församlingen får sammanträda till extra session på begäran av en majoritet av ledamöterna samt på begäran av rådet eller kommissionen.

Artikel 140

Församlingen skall välja sin ordförande och sitt presidium bland sina ledamöter.

Kommissionens ledamöter får närvara vid samtliga sammanträden och skall på egen begäran få uttala sig på kommissionens vägnar.

Kommissionen skall muntligen eller skriftligen besvara frågor som ställs till den av församlingen eller dess ledamöter.

Rådet skall höras av församlingen under de förutsättningar som rådet fastställer i sin arbetsordning.

Artikel 141

Om inte annat föreskrivs i detta fördrag, skall församlingen besluta med absolut majoritet av de avgivna rösterna.

I arbetsordningen skall fastställas när beslutförhet föreligger.

Artikel 142

Församlingen skall anta sin arbetsordning

genom beslut som biträds av majoriteten av församlingens ledamöter.

Församlingens protokoll skall offentliggöras enligt arbetsordningens bestämmelser.

Artikel 143

Församlingen skall vid offentligt sammanträde diskutera den allmänna årsrapport som kommissionen förelägger församlingen.

Artikel 144

Om ett förslag om misstroendevotum läggs fram rörande kommissionens verksamhet, får församlingen inte ta ställning till förslaget förrän tidigast tre dagar efter det att detta framlagts och endast genom öppen omröstning.

Om förslaget om misstroendevotum antas med en majoritet av två tredjedelar av de avgivna rösterna och med majoriteten av församlingens ledamöter, skall kommissionens ledamöter samfällt avgå. De skall fortsätta att handlägga löpande ärenden till dess de har ersatts enligt artikel 158.

Avsnitt 2

Rådet

Artikel 145

För att säkerställa att målen i detta fördrag uppnås skall rådet i enlighet med de bestämmelser som anges i fördraget

— se till att medlemsstaternas allmänna ekonomiska politik samordnas,

— ha befogenhet att fatta beslut.

Artikel 146

Rådet skall bestå av företrädare för medlemsstaterna. Varje regering skall utse en av sina medlemmar att ingå i rådet.

Ordförandeskapet skall utövas i sex månader åt gången av varje rådsmedlem efter medlemsstaternas bokstavsordning.

Artikel 147

Rådet skall sammanträda efter kallelse av ordföranden, på dennes initiativ eller på begäran av någon rådsmedlem eller kommissionen.

Artikel 148

1. Om inte annat föreskrivs i detta fördrag, skall rådets beslut fattas med en majoritet av medlemmarna.

2. När rådets beslut skall fattas med kvalificerad majoritet skall medlemmarnas röster vägas enligt följande:

Belgien	2
Tyskland	4
Frankrike	4
Italien	4
Luxemburg	1
Nederländerna	2

Rådets beslut skall fattas med minst

— tolv röster när beslutet enligt detta fördrag skall fattas på förslag från kommissionen,

— tolv röster från minst fyra medlemmar i andra fall.

3. Den omständigheten att personligen närvarande eller företrädade medlemmar avstår från att rösta hindrar inte att rådet fattar beslut som kräver enhällighet.

Artikel 149

När rådet enligt detta fördrag fattar beslut efter förslag från kommissionen, krävs enhällighet för att ändra förslaget.

Så länge rådet inte har fattat något beslut får kommissionen ändra sitt ursprungliga förslag,

särskilt i de fall då församlingen har hörts om förslaget.

Artikel 150

Ingen rådsmedlem får vid omröstning företräda mer än en annan medlem.

Artikel 151

Rådet skall anta sin egen arbetsordning.

I denna arbetsordning får fastställas att en kommitté med företrädare för medlemsstaterna får tillsättas. Rådet skall fastställa kommitténs uppdrag och befogenheter.

Artikel 152

Rådet får anmoda kommissionen att företa de utredningar som rådet finner nödvändiga för att förverkliga de gemensamma målen samt att förelägga rådet lämpliga förslag.

Artikel 153

Rådet skall efter yttrande från kommissionen fastställa stadgar för de kommittéer som föreskrivs i detta fördrag.

Artikel 154

Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa löner, arvoden och pensioner för kommissionens ordförande och ledamöter, domstolens ordförande, domare, generaladvokater och justitiesekreterare. Rådet skall med samma majoritet också fastställa alla betalningar som görs i stället för sådan ersättning.

Avsnitt 3

Kommissionen

Artikel 155

För att säkerställa den gemensamma mark-

nadens funktion och utveckling skall kommissionen

- övervaka tillämpningen av bestämmelserna i detta fördrag och av bestämmelser som antagits av institutionerna med stöd av fördraget,
- lämna rekommendationer eller yttranden i ämnen som behandlas i detta fördrag, om fördraget uttryckligen anger detta eller kommissionen anser det nödvändigt,
- ha befogenhet att själv fatta beslut och medverka vid tillkomsten av rådets och församlingens rättsakter på de villkor som anges i fördraget,
- utöva de befogenheter som rådet ger kommissionen för att genomföra de regler som fastställts av rådet.

Artikel 156

Kommissionen skall årligen, senast en månad före öppnandet av församlingens session, offentliggöra en allmän rapport om gemenskapens verksamhet.

Artikel 157

1. Kommissionen skall bestå av nio ledamöter, som skall utses på grundval av sin allmänna duglighet och vilkas oavhängighet inte kan ifrågasättas.

Antalet ledamöter av kommissionen får ändras genom enhälligt beslut av rådet.

Endast medborgare i medlemsstaterna får vara ledamöter av kommissionen.

I kommissionen får ingå högst två ledamöter av samma nationalitet.

2. Ledamöterna av kommissionen skall i gemenskapernas allmänna intresse fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet.

Vid fullgörandet av dessa skyldigheter skall de inte vare sig begära eller ta emot instruktioner från någon regering eller något annat organ.

De skall avhålla sig från varje handling som är oförenlig med deras skyldigheter. Varje medlemsstat förbinder sig att respektera denna princip och att inte söka påverka kommissionens ledamöter när de utför sina uppgifter.

Ledamöterna av kommissionen får inte under sin ämbets tid utöva någon annan avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet. De skall när de tillträder avge en högtidlig försäkran att såväl under som efter sin ämbets tid respektera de förpliktelser som följer med ämbetet, särskilt deras skyldighet att iaktta redbarhet och visa omdöme vid mottagande av vissa uppdrag eller förmåner efter ämbets tiden. Om dessa förpliktelser åsidosätts får domstolen, på begäran av rådet eller kommissionen, allt efter omständigheterna besluta antingen att den berörda ledamoten skall avsättas från ämbetet enligt artikel 160 eller berövas rätten till pension eller andra förmåner i dess ställe.

Artikel 158

Ledamöterna av kommissionen skall utses av medlemsstaternas regeringar i samförstånd.

Deras mandattid är fyra år. Mandatet kan förnyas.

Artikel 159

En kommissionsledamots ämbete skall, frånsett vid normala nytillsättningar och vid dödsfall, upphöra när ledamoten begär sitt entledigande eller avsätts.

För den avgående ledamotens återstående mandattid skall en ersättare utses. Rådet får enhälligt besluta att någon ersättare inte behöver utses.

En ledamot av kommissionen skall kvarstå i ämbetet till dess en ersättare utsetts, utom i fall av avsättning från ämbetet enligt artikel 160.

Artikel 160

Om en ledamot av kommissionen inte längre uppfyller de krav som ställs för att han skall kunna utföra sina uppgifter eller om han gjort sig skyldig till allvarlig försummelse, får dom-

stolen på begäran av rådet eller kommissionen avsätta honom.

I sådant fall får rådet genom enhälligt beslut tillfälligt avstånga ledamoten från tjänsten och utse en ersättare tills dess att domstolen meddelar sitt avgörande.

Domstolen får på begäran av rådet eller kommissionen tillfälligt avstånga honom från tjänsten.

Artikel 161

Kommissionens ordförande och två vice ordförande skall utses bland kommissionens ledamöter för en period av två år i samma ordning som gäller när ledamöterna skall utses. Deras mandat får förnyas.

Utom i de fall då hela kommissionen ny tillsätts skall sådana utnämningar ske sedan kommissionen hörts.

Om ordföranden eller någon av vice ordförandena avgår, avsätts eller avlider, skall ersättare utses för den återstående mandattiden i enlighet med bestämmelserna i första stycket.

Artikel 162

Rådet och kommissionen skall samråda och i samförstånd reglera formerna för sitt samarbete.

Kommissionen skall anta sin arbetsordning för att säkerställa att både den själv och dess avdelningar fullgör sina uppgifter i enlighet med detta fördrag. Den skall se till att arbetsordningen offentliggörs.

Artikel 163

Kommissionen skall fatta sina beslut med en majoritet av det antal ledamöter som anges i artikel 157.

Kommissionen kan sammanträda med giltig verkan endast om det antal ledamöter som fastställts i arbetsordningen är närvarande.

Avsnitt 4

Domstolen

Artikel 164

Domstolen skall säkerställa att lag och rätt följs vid tolkning och tillämpning av detta fördrag.

Artikel 165

Domstolen skall bestå av sju domare.

Domstolen skall sammanträda i plenum. Den får dock inom sig upprätta avdelningar med tre eller fem domare med uppgift att göra vissa förberedande utredningar eller att avgöra vissa grupper av ärenden i enlighet med föreskrifter som fastställts för dessa ändamål.

Domstolen skall alltid sammanträda i plenum för att handlägga ärenden som anhängiggjorts av en medlemsstat eller av någon av gemenskapens institutioner och för att meddela förhandsavgöranden i frågor som underställts domstolen enligt artikel 177.

På begäran av domstolen får rådet genom enhälligt beslut utöka antalet domare och göra nödvändiga ändringar i andra och tredje styckena och i artikel 167 andra stycket.

Artikel 166

Domstolen skall biträdas av två generaladvokater.

För att biträda domstolen då denna fullgör sin uppgift enligt artikel 164 skall generaladvokaterna, fullständigt opartiskt och oavhängigt, vid offentliga domstolssessioner lägga fram motiverade yttranden i ärenden som handläggs vid domstolen.

På begäran av domstolen får rådet genom enhälligt beslut utöka antalet generaladvokater och göra nödvändiga ändringar i artikel 167 tredje stycket.

Artikel 167

Domarna och generaladvokaterna skall utses

bland personer vilkas oavhängighet inte kan ifrågasättas och som uppfyller nödvändiga villkor för utövande av de högsta domarämbetena i hemlandet eller är jurister med allmänt erkända kvalifikationer. De skall utses för sex år av medlemsstaternas regeringar i samförstånd.

En del av domartjänsterna skall nytillsättas vart tredje år. Då skall omväxlande tre och fyra domare utses. De tre domare som skall tillträda de tjänster som nytillsätts vid slutet av den första treårsperioden skall utses genom lottnings.

En del av tjänsterna som generaladvokat skall nytillsättas vart tredje år. Den generaladvokat som skall tillträda den tjänst som nytillsätts vid slutet av den första treårsperioden skall utses genom lottnings.

Avgående domare och generaladvokater kan utnännas på nytt.

Domarna skall bland sig välja domstolens ordförande för en tid av tre år. Han kan återväljas.

Artikel 168

Domstolen skall utse sin justitiesekreterare och fastställa instruktion för denne.

Artikel 169

Om kommissionen anser att en medlemsstat har underlåtit att uppfylla en skyldighet enligt detta fördrag, skall kommissionen avge ett motiverat yttrande i ärendet efter att ha givit den berörda staten tillfälle att inkomma med sina synpunkter.

Om den berörda staten inte rättar sig efter yttrandet inom den tid som angivits av kommissionen, får denna föra ärendet vidare till domstolen.

Artikel 170

En medlemsstat som anser att en annan medlemsstat har underlåtit att uppfylla en

skyldighet enligt detta fördrag får anhängiggöra ärendet vid domstolen.

Innan en medlemsstat väcker talan mot en annan medlemsstat på grund av ett påstått åsidosättande av en skyldighet enligt detta fördrag, skall den lägga fram saken för kommissionen.

Kommissionen skall avge ett motiverat yttrande efter det att var och en av de berörda staterna beretts tillfälle att skriftligen och muntligen lägga fram sin egen sak och yttra sig över vad motparten anfört.

Om kommissionen inte yttrat sig inom tre månader efter det att saken lagts fram för den, skall detta inte hindra att ärendet anhängiggörs vid domstolen.

Artikel 171

Om domstolen finner att en medlemsstat har underlåtit att uppfylla en skyldighet enligt detta fördrag, skall denna stat vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen.

Artikel 172

I de förordningar som rådet antar enligt bestämmelserna i detta fördrag får domstolen ges full prövningsrätt i fråga om de påföljder som föreskrivs i förordningarna.

Artikel 173

Domstolen skall granska lagenligheten av sådana rådets och kommissionens rättsakter som inte är rekommendationer eller yttranden. För detta ändamål skall den vara behörig att pröva talan som väcks av en medlemsstat, av rådet eller av kommissionen om bristande behörighet, åsidosättande av väsentliga föreskrifter, åsidosättande av detta fördrag eller av någon rättsregel som gäller dess tillämpning eller om maktmissbruk.

Varje fysisk eller juridisk person får på samma villkor föra talan mot ett beslut som är riktat till honom eller mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning eller

ett beslut riktat till en annan person, direkt och personligen berör honom.

Talan som avses i denna artikel skall väckas inom två månader från den dag då åtgärden offentliggjorts eller delgivits klaganden eller, om så inte skett, från den dag då denne fick kännedom om åtgärden, allt efter omständigheterna.

Artikel 174

Om talan är välgrundad, skall domstolen förklara den berörda rättsakten ogiltig.

Vad gäller förordningar skall dock domstolen, om den anser det nödvändigt, ange vilka verkningar av den ogiltigförklarade förordningen som skall betraktas som bestående.

Artikel 175

Om rådet eller kommissionen, i strid med detta fördrag, underlåter att vidta åtgärder, får medlemsstaterna och gemenskapens övriga institutioner väcka talan vid domstolen för att få överträdelsen fastslagen.

En sådan talan skall endast tas upp om den berörda institutionen dessförinnan anmodats att vidta åtgärder. Om institutionen inom två månader efter denna anmodan inte tagit ställning, får talan väckas inom en ytterligare frist av två månader.

Varje fysisk eller juridisk person får på de villkor som anges i föregående stycken föra talan vid domstolen om att någon av gemenskapens institutioner underlåtit att till personen i fråga rikta någon annan rättsakt än en rekommendation eller ett yttrande.

Artikel 176

Den institution vars rättsakt har förklarats ogiltig eller vars underlåtenhet att agera har förklarats strida mot detta fördrag skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen.

Denna skyldighet skall inte påverka någon

förpliktelse som kan följa av tillämpningen av artikel 215 andra stycket.

Artikel 177

Domstolen skall vara behörig att meddela förhandsavgöranden angående

a) tolkningen av detta fördrag,

b) giltigheten och tolkningen av rättsakter som beslutats av gemenskapens institutioner,

c) tolkningen av stadgar för organ som upprättats genom rättsakter som beslutats av rådet, när stadgarna föreskriver detta.

När en sådan fråga uppkommer vid en domstol i en medlemsstat, får den domstolen, om den anser att ett beslut i frågan är nödvändigt för att döma i saken, begära att domstolen meddelar ett förhandsavgörande.

När en sådan fråga uppkommer i ett ärende vid en domstol i en medlemsstat, mot vars avgöranden det inte finns något rättsmedel enligt nationell lagstiftning, skall den nationella domstolen föra frågan vidare till domstolen.

Artikel 178

Domstolen skall vara behörig att avgöra tvister om sådant skadestånd som avses i artikel 215 andra stycket.

Artikel 179

Domstolen skall vara behörig att avgöra alla tvister mellan gemenskapen och dess anställda inom de gränser och på de villkor som fastställts i tjänsteföreskrifterna eller som följer av anställningsvillkoren.

Artikel 180

Domstolen skall inom de gränser som anges nedan vara behörig att avgöra tvister om

a) fullgörandet av medlemsstaternas förpliktelser enligt Europeiska investeringsban-

kens stadga; bankens styrelse skall i detta avseende ha de befogenheter som tilldelats kommissionen i artikel 169,

- b) beslut av bankens råd; varje medlemsstat, kommissionen och bankens styrelse får väcka talan i dessa frågor på de villkor som anges i artikel 173,
- c) beslut av bankens styrelse; talan mot dessa beslut får endast föras av medlemsstaterna eller kommissionen på de villkor som anges i artikel 173 och endast på den grund att de formföreskrifter som avses i artikel 21.2, 21.5, 21.6 och 21.7 i bankens stadga har åsidosatts.

Artikel 181

Domstolen skall vara behörig att träffa avgöranden med stöd av en skiljedoms klausul i ett offentligrättsligt eller privaträttsligt avtal, som ingåtts av gemenskapen eller för dess räkning.

Artikel 182

Domstolen skall vara behörig att avgöra varje tvist mellan medlemsstater som berör ämnesområden som regleras i detta fördrag, om tvisten hänskjuts till domstolen enligt ett särskilt avtal mellan parterna.

Artikel 183

Utom i de fall där domstolen är behörig enligt detta fördrag, skall tvister i vilka gemenskapen är part inte på denna grund vara undantagna från de nationella domstolarnas behörighet.

Artikel 184

Utan hinder av att den frist som avses i artikel 173 tredje stycket har löpt ut får parterna i en tvist om en förordning som rådet eller kommissionen antagit, med stöd av artikel

173 första stycket inför domstolen göra gällande att förordningen inte skall tillämpas.

Artikel 185

Talan som förs vid domstolen skall inte hindra verkställighet. Domstolen får dock, om den anser att omständigheterna så kräver, förordna om uppskov med verkställigheten av den påtalade rättsakten.

Artikel 186

I ärenden som anhängiggjorts vid domstolen får denna föreskriva nödvändiga interimistiska åtgärder.

Artikel 187

Domstolens domar skall vara verkställbara enligt artikel 192.

Artikel 188

Domstolens stadga finns i ett särskilt protokoll.

Domstolen skall anta sina rättegångsregler. Dessa skall kräva enhälligt godkännande av rådet.

KAPITEL 2

Gemensamma bestämmelser för flera institutioner

Artikel 189

För att fullgöra sina uppgifter skall rådet och kommissionen enligt bestämmelserna i detta fördrag utfärda förordningar och direktiv, fatta beslut samt avge rekommendationer och yttranden.

En förordning skall ha allmän giltighet. Den skall till alla delar vara bindande och direkt tillämplig i varje medlemsstat.

Ett direktiv skall med avseende på det resultat som skall uppnås vara bindande för varje medlemsstat till vilken det är riktat, men skall överlåta åt de nationella myndigheterna att bestämma form och tillvägagångssätt för genomförandet.

Ett beslut skall till alla delar vara bindande för dem som det är riktat till.

Rekommendationer och yttranden skall inte vara bindande.

Artikel 190

Rådets och kommissionens förordningar, direktiv och beslut skall vara motiverade och hänvisa till de förslag eller yttranden som skall inhämtas enligt detta fördrag.

Artikel 191

Förordningar skall offentliggöras i Europeiska gemenskapens officiella tidning. De skall träda i kraft den dag som förordningarna anger eller, om viss tid inte blivit utsatt, den tjugonde dagen efter offentliggörandet.

Direktiv och beslut skall delges dem som de riktar sig till och bli gällande genom denna delgivning.

Artikel 192

Beslut av rådet eller kommissionen som medför betalningsskyldighet för andra än stater skall vara verkställbara.

Verkställigheten skall följa de civilprocessrättsliga regler som gäller i den medlemsstat inom vars territorium den sker. Beslutet om att verkställighet får ske, skall bifogas avgörandet utan andra formaliteter än kontroll av avgörandets äkthet genom den nationella myndighet som varje medlemsstats regering skall utse för detta ändamål samt meddela kommissionen och domstolen.

När dessa formaliteter uppfyllts på begäran av den berörda parten, får denna fullfölja verkställigheten enligt den nationella lagstift-

ningen genom att hänskjuta ärendet direkt till den behöriga myndigheten.

Verkställigheten får skjutas upp endast genom beslut av domstolen. Domstolarna i de berörda staterna skall dock vara behöriga beträffande klagomål om att verkställigheten inte genomförs på regelrätt sätt.

KAPITEL 3

Ekonomiska och sociala kommittén

Artikel 193

En ekonomisk och social kommitté upprättas härmed. Den skall ha en rådgivande funktion.

Kommittén skall bestå av företrädare för olika grupper inom det ekonomiska och sociala livet, särskilt företrädare för tillverkare, jordbrukare, transportföretag, arbetstagare, köpmän, hantverkare, fria yrken och allmänna samhällsintressen.

Artikel 194

Antalet medlemmar i kommittén är följande:

Belgien	12
Tyskland	24
Frankrike	24
Italien	24
Luxemburg	5
Nederländerna	12

Kommitténs medlemmar skall utses för fyra år genom enhälligt beslut av rådet. De kan återväljas.

Kommitténs medlemmar har personliga mandat och får inte bindas av några instruktioner.

Artikel 195

1. När medlemmar av kommittén skall utses skall varje medlemsstat tillställa rådet en lista med dubbelt så många kandidater som det

antal platser som tilldelats statens medborgare.

Vid kommitténs sammansättning skall hänsyn tas till nödvändigheten av att säkerställa en tillräcklig representation för de olika grupperna inom det ekonomiska och sociala livet.

2. Rådet skall höra kommissionen. Det får inhämta synpunkter från europeiska organisationer, som representerar de olika ekonomiska och sociala sektorer som berörs av gemenskapens verksamhet.

Artikel 196

Kommittén skall bland sina medlemmar välja sin ordförande och sitt presidium för en tid av två år.

Den skall fastställa sin arbetsordning och lägga fram den för rådet för enhälligt godkännande.

Kommittén skall sammankallas av ordföranden på begäran av rådet eller kommissionen.

Artikel 197

Kommittén skall ha facksektioner för de viktigaste av de områden som detta fördrag omfattar.

Den skall särskilt ha en jordbrukssektion och en transportsektion, som följer särskilda bestämmelser i avdelningarna om jordbruk och transporter.

Facksektionerna skall utöva sin verksamhet inom ramen för kommitténs allmänna behörighet. De får inte höras oberoende av kommittén.

Inom kommittén får även upprättas underkommittéer som i bestämda frågor eller på bestämda områden skall utarbeta utkast till yttranden som skall underställas kommittén för övervägande.

Arbetsordningen skall bestämma hur facksektionerna och underkommittéerna skall vara

sammansatta och vilka behörighetsregler som skall gälla för dem.

Artikel 198

Kommittén skall höras av rådet eller kommissionen i de fall som anges i detta fördrag. Den får höras av dessa institutioner i samtliga fall då dessa finner det lämpligt.

Om rådet eller kommissionen anser det nödvändigt, får de utsätta en frist inom vilken kommittén skall avge sitt yttrande; denna får inte understiga tio dagar från den dag kommitténs ordförande fått meddelande om ärendet. Efter fristens utgång får saken behandlas, även om yttrande inte föreligger.

Kommitténs och facksektionernas yttranden med protokoll från överläggningarna skall överlämnas till rådet och kommissionen.

AVDELNING II

Finansiella bestämmelser

Artikel 199

Gemenskapens samtliga inkomster och utgifter, inbegripet de som hänför sig till Europeiska socialfonden, skall beräknas för varje budgetår och tas upp i budgeten.

Budgetens inkomster och utgifter skall balansera varandra.

Artikel 200

1. Budgetens inkomster skall, förutom eventuella andra inkomster, omfatta finansiella bidrag från medlemsstaterna som beräknas enligt följande fördelningstal:

Belgien	7,9
Tyskland	28
Frankrike	28
Italien	28
Luxemburg	0,2
Nederländerna	7,9

2. Medlemsstaternas finansiella bidrag för att

täcka Europeiska socialfondens utgifter skall dock beräknas enligt följande fördelningstal:

Belgien	8,8
Tyskland	32
Frankrike	32
Italien	20
Luxemburg	0,2
Nederländerna	7

3. Fördelningstalen får ändras genom enhälligt beslut av rådet.

Artikel 201

Kommissionen skall undersöka under vilka förhållanden medlemsstaternas finansiella bidrag enligt artikel 200 skall kunna ersättas med gemenskapens egna medel, särskilt inkomster från den gemensamma tulltaxan när denna slutgiltigt har införts.

Kommissionen skall förelägga rådet förslag om detta.

Efter att ha hört församlingen om dessa förslag, får rådet genom enhälligt beslut fastställa de bestämmelser som det skall rekommendera medlemsstaterna att anta i överensstämmelse med deras konstitutionella bestämmelser.

Artikel 202

De utgifter som tas upp i budgeten skall beviljas för ett budgetår, om inte något annat har bestämts i den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 209.

På de villkor som skall fastställas enligt artikel 209 får anslag som inte avser personalutgifter och som inte förbrukats vid budgetårets utgång föras över, dock endast till det närmast följande budgetåret.

Anslagen skall delas in i avdelningar alltefter utgifternas art eller ändamål och i mån av behov ytterligare delas in i överensstämmelse med den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 209.

Församlingens, rådets, kommissionens och

domstolens utgifter skall tas upp i särskilda delar av budgeten. Detta hindrar dock inte en särskild ordning för vissa gemensamma utgifter.

Artikel 203

1. Budgetåret skall börja den 1 januari och sluta den 31 december.

2. Var och en av gemenskapens institutioner skall upprätta en beräkning över sina utgifter. Kommissionen skall sammanställa dessa beräkningar i ett preliminärt budgetförslag. Den skall bifoga ett yttrande som får innehålla avvikande beräkningar.

Kommissionen skall förelägga rådet det preliminära budgetförslaget senast den 30 september året före det budgetår som förslaget avser.

Rådet skall samråda med kommissionen och i förekommande fall med övriga berörda institutioner, när det avser att avvika från det preliminära budgetförslaget.

3. Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa budgetförslaget och överlämna det till församlingen.

Budgetförslaget skall föreläggas församlingen senast den 31 oktober året före det budgetår som förslaget avser.

Församlingen har rätt att föreslå rådet ändringar i budgetförslaget.

4. Om församlingen inom en månad efter att ha förelagts budgetförslaget har godkänt detta, eller inte avgett yttrande till rådet skall budgetförslaget anses vara slutgiltigt antaget.

Om församlingen inom denna frist har föreslagit ändringar, skall budgetförslaget tillsammans med ändringarna överlämnas till rådet. Efter att ha överlagt om budgetförslaget med kommissionen och vid behov med övriga berörda institutioner skall rådet med kvalificerad majoritet slutgiltigt anta budgeten.

5. För antagandet av den del av budgeten som avser Europeiska socialfonden skall rösterna för medlemmarna i rådet vägas enligt följande:

Belgien	8
Tyskland	32
Frankrike	32
Italien	20
Luxemburg	1
Nederländerna	7

För beslut krävs minst 67 röster.

Artikel 204

Om budgeten ännu inte har antagits i början av ett budgetår, får ett belopp som motsvarar högst en tolfedel av budgetanslagen för det föregående budgetåret användas varje månad för en avdelning eller en underavdelning i budgeten i enlighet med bestämmelserna i den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 209. Detta arrangemang skall dock inte få till följd att kommissionen får förfoga över medel som överstiger en tolfedel av de anslag som anges i det budgetförslag som är under utarbetande.

Under förutsättning att övriga villkor i första stycket iakttas, får rådet genom beslut med kvalificerad majoritet ge sitt tillstånd till utgifter som överstiger en tolfedel.

Medlemsstaterna skall varje månad enligt de fördelningstal som var tillämpliga föregående budgetår, tills vidare betala in de belopp som är nödvändiga för att säkerställa tillämpningen av denna artikel.

Artikel 205

Kommissionen skall genomföra budgeten under eget ansvar och inom ramen för de beviljade anslagen enligt bestämmelserna i den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 209.

Budgetförordningen skall innehålla närmare bestämmelser om hur varje institution skall medverka när dess egna utgifter effektueras.

Kommissionen får inom budgeten föra över anslag från en avdelning till en annan och från en underavdelning till en annan, inom de gränser och på de villkor som anges i budgetförordningen.

Artikel 206

En kontrollkommitté, som består av helt

oavhängiga revisorer varav en är ordförande, skall granska räkenskaperna över samtliga inkomster och utgifter. Rådet skall genom enhälligt beslut fastställa antalet revisorer. Revisorer och ordföranden för kontrollkommittén skall utses av rådet för en tid av fem år genom enhälligt beslut. Deras ersättning skall fastställas av rådet med kvalificerad majoritet.

Granskningen, som skall grundas på bokföringsmaterial och vid behov ske på platsen, har till syfte att fastställa att inkomsterna och utgifterna är lagliga och korrekta och att den ekonomiska förvaltningen är sund. Kontrollkommittén skall efter utgången av varje budgetårs utgång upprätta en rapport som skall antas med en majoritet av medlemmarna.

Kommissionen skall varje år underställa rådet och församlingen en redogörelse för det föregående budgetårets räkenskaper, som skall utvisa budgetens genomförande, tillsammans med kontrollkommitténs rapport. Kommissionen skall dessutom överlämna en balansräkning med gemenskapens tillgångar och skulder.

Rådet skall med kvalificerad majoritet bevilja kommissionen ansvarsfrihet för budgetens genomförande. Rådet skall meddela församlingen sitt beslut.

Artikel 207

Budgeten skall upprättas i den beräkningsenhet som bestämts i överensstämmelse med föreskrifterna i den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 209.

Medlemsstaterna skall ställa de finansiella bidrag som avses i artikel 200.1 till gemenskapens förfogande i sin nationella valuta.

De disponibla medel som härrör från dessa bidrag skall deponeras i medlemsstaternas statskassor eller hos organ utsedda av medlemsstaterna. Under depositionstiden skall dessa medel behålla det på deponeringsdagen gällande parivärdet i förhållande till den beräkningsenhet som nämns i första stycket.

Dessa medel får placeras på villkor som kommissionen och den berörda medlemsstaten kommer överens om.

Den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 209 skall ange de tekniska villkoren för hur Europeiska socialfondens finansiella transaktioner skall genomföras.

Artikel 208

Under förutsättning att kommissionen underrättar berörda medlemsstaters behöriga myndigheter får kommissionen överföra tillgångar som den innehar i en medlemsstats valuta till en annan medlemsstats valuta, i den mån det behövs för att dessa tillgångar skall kunna användas för ändamål som avses i detta fördrag. Kommissionen skall så långt som möjligt undvika att företa sådana överföringar, om den har kontanter eller likvida medel i de valutor som den behöver.

Kommissionen skall stå i förbindelse med varje medlemsstat genom den myndighet som medlemsstaten utser. Vid genomförandet av finansiella transaktioner skall kommissionen anlita den berörda medlemsstatens sedelutgivande bank eller något annat finansinstitut som godkänts av medlemsstaten.

Artikel 209

Rådet skall genom enhälligt beslut på förslag från kommissionen

- a) utfärda budgetförordningar som särskilt skall innehålla närmare bestämmelser om budgetens uppställning och genomförande och om redovisning och revision,
- b) fastställa de sätt och det förfarande enligt vilka medlemsstaternas bidrag skall ställas till kommissionens förfogande,
- c) bestämma regler för utanordnares och räkenskapsförarens ansvar och lämplig ordning för kontroll.

SJÄTTE DELEN

Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser

Artikel 210

Gemenskapen skall vara en juridisk person.

Artikel 211

Gemenskapen skall i varje medlemsstat ha den mest vittgående rättskapacitet som tillerkänns juridiska personer enligt den nationella lagstiftningen; den skall särskilt kunna förvärva och avyttra fast och lös egendom samt föra talan inför domstolar och andra myndigheter. Den skall i sådana fall företrädas av kommissionen.

Artikel 212

Rådet skall i samarbete med kommissionen och efter att ha hört övriga berörda institutioner, genom enhälligt beslut fastställa tjänsteföreskrifter för gemenskapens tjänstemän och anställningsvillkor för övriga anställda.

Efter utgången av fjärde året efter fördragets ikraftträdande, får rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen och efter att ha hört övriga berörda institutioner ändra sådana tjänsteföreskrifter och anställningsvillkor.

Artikel 213

Kommissionen får inom de gränser och på de villkor som fastställts av rådet i enlighet med bestämmelserna i detta fördrag inhämta den information och företa de kontroller som behövs för att fullgöra de uppgifter som anförtrots kommissionen.

Artikel 214

Medlemmarna av gemenskapens institutioner, medlemmarna av kommittéer samt tjänstemän och övriga anställda i gemenskapen skall, även efter det att deras uppdrag upphört, vara förpliktade att inte lämna ut upplysningar som omfattas av tystnadsplikt, särskilt uppgifter om företaget, deras affärsförbindelser eller deras kostnadsförhållanden.

Artikel 215

Gemenskapens avtalsrättsliga ansvar skall regleras av den lagstiftning som är tillämplig på avtalet i fråga.

Vad beträffar utomobligatoriskt ansvar skall gemenskapen ersätta skada, som orsakats av dess institutioner eller av dess anställda under tjänsteutövning, i enlighet med de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar.

De anställdas personliga ansvar gentemot gemenskapen skall regleras av bestämmelserna i de tjänsteföreskrifter eller de anställningsvillkor som gäller för dem.

Artikel 216

Säte för gemenskapens institutioner skall fastställas av medlemsstaternas regeringar i samförstånd.

Artikel 217

Reglerna i fråga om språk för gemenskapens institutioner skall, med förbehåll för bestämmelserna i domstolens rättegångsregler, enhälligt fastställas av rådet.

Artikel 218

Gemenskapen skall, på de villkor som anges i ett särskilt protokoll, inom medlemsstaternas territorier åtnjuta den immunitet och de privilegier som krävs för att den skall kunna fullgöra sina uppgifter.

Artikel 219

Medlemsstaterna förbinder sig att inte lösa tvister om tolkningen eller tillämpningen av detta fördrag på annat sätt än som bestämts genom fördraget.

Artikel 220

Medlemsstaterna skall, i den utsträckning det är nödvändigt, inleda förhandlingar med varandra i syfte att till förmån för sina medborgare säkerställa

— skydd till person samt åtnjutande och skydd av rättigheter på de villkor som

varje stat tillerkänner sina egna medborgare,

— avskaffandet av dubbelbeskattning inom gemenskapen,

— ömsesidigt erkännande av bolag som avses i artikel 58 andra stycket, bibehållande av ställningen som juridisk person för det fall att ett bolags säte flyttas från ett land till ett annat samt möjlighet till fusion av bolag som lyder under olika nationella lagar,

— förenkling av formaliteter för ömsesidigt erkännande och verkställighet av rättsliga avgöranden och skiljedomar.

Artikel 221

Inom tre år efter det att detta fördrag har trätt i kraft skall medlemsstaterna, utan att det påverkar tillämpningen av övriga bestämmelser i fördraget, ge medborgare i andra medlemsstater samma behandling som sina egna medborgare med avseende på kapitalplacering i bolag som avses i artikel 58.

Artikel 222

Detta fördrag skall inte i något hänseende ingripa i medlemsstaternas egendomsordning.

Artikel 223

1. Bestämmelserna i detta fördrag skall inte hindra tillämpningen av följande regler:

a) Ingen medlemsstat skall vara förpliktad att lämna sådan information vars avslöjande den anser strida mot sina väsentliga säkerhetsintressen.

b) Varje medlemsstat får vidta åtgärder, som den anser nödvändiga för att skydda sina väsentliga säkerhetsintressen i fråga om tillverkning av eller handel med vapen, ammunition och krigsmateriel; sådana åtgärder får inte försämma konkurrensvillkoren på den gemensamma marknaden vad gäller varor som inte är avsedda speciellt för militärändamål.

2. Under det första året efter det att detta fördrag har trätt i kraft skall rådet enhälligt fastställa en lista över varor på vilka bestämmelserna i punkt 1 b skall tillämpas.

3. Rådet får genom enhälligt beslut, på förslag från kommissionen, ändra listan.

Artikel 224

Medlemsstaterna skall samråda med varandra för att genom gemensamma åtgärder hindra att den gemensamma marknadens funktion påverkas av åtgärder som en medlemsstat kan se sig tvungen att vidta vid allvarliga interna störningar som påverkar upprätthållandet av lag och ordning, i händelse av krig eller vid en allvarlig internationell spänning som innebär krigsfara eller för att fullgöra de skyldigheter den har tagit på sig i syfte att bevara fred och internationell säkerhet.

Artikel 225

Om åtgärder som vidtagits i de fall som avses i artiklarna 223 och 224 leder till att konkurrensvillkoren inom den gemensamma marknaden snedvrids, skall kommissionen tillsammans med den berörda medlemsstaten undersöka hur åtgärderna kan anpassas till bestämmelserna i detta fördrag.

Med avvikelse från det förfarande som anges i artiklarna 169 och 170 får kommissionen eller en medlemsstat vända sig direkt till domstolen, om kommissionen eller medlemsstaten anser att en annan medlemsstat missbrukar sina befogenheter enligt artiklarna 223 och 224. Domstolen skall meddela sitt avgörande inom stängda dörrar.

Artikel 226

1. Under övergångstiden får en medlemsstat, i händelse av allvarliga svårigheter som kan antas bli bestående inom någon sektor av ekonomin eller i händelse av svårigheter som kan leda till en allvarlig försämring av det ekonomiska läget inom ett bestämt område, begära bemyndigande att vidta skyddsåtgärder för att återställa jämvikten och anpassa den

berörda sektorn till den gemensamma marknadens ekonomi.

2. På begäran av den berörda staten skall kommissionen omgående i särskild ordning fastställa vilka skyddsåtgärder den anser nödvändiga och samtidigt precisera villkoren för och den närmare utformningen av dessa.

3. De åtgärder som är tillåtna enligt punkt 2 får innefatta avvikelser från bestämmelserna i detta fördrag i den utsträckning och för den tid som oundgängligen krävs för att uppnå de mål som anges i punkt 1. I första hand skall sådana åtgärder väljas som minst stör den gemensamma marknadens funktion.

Artikel 227

1. Detta fördrag skall gälla för Konungariket Belgien, Förbundsrepubliken Tyskland, Franska republiken, Italienska republiken, Storhertigdömet Luxemburg och Konungariket Nederländerna.

2. För Algeriet och de franska utomeuropeiska departementen skall, från och med att detta fördrag träder i kraft, fördragets särskilda och allmänna bestämmelser gälla rörande

- den fria rörligheten för varor,
- jordbruket, med undantag av artikel 40.4,
- liberaliseringen av tjänster,
- konkurrensreglerna,
- skyddsåtgärderna som avses i artiklarna 108, 109 och 226,
- institutionerna.

Villkoren för tillämpningen av övriga bestämmelser i detta fördrag skall genom enhälligt beslut av rådet på förslag från kommissionen fastställas inom två år efter det att fördraget har trätt i kraft.

Gemenskapens institutioner skall, inom ramen för den ordning som anges i detta fördrag och särskilt i artikel 226, sörja för att den ekonomiska och sociala utvecklingen i dessa områden möjliggörs.

3. De utomeuropeiska länder och territorier som anges i bilaga IV till detta fördrag skall omfattas av den särskilda associeringsordning som fastställts i fjärde delen i detta fördrag.

4. Bestämmelserna i detta fördrag skall tillämpas på de europeiska territorier vilkas utrikes angelägenheter omhänderhas av en medlemsstat.

Artikel 228

1. När detta fördrag föreskriver att avtal skall ingås mellan gemenskapen och en eller flera stater eller en internationell organisation skall förhandlingar om sådana avtal föras av kommissionen. Om inte annat följer av de befogenheter som tillerkänts kommissionen på detta område, skall avtalen ingås av rådet sedan församlingen hörts i de fall som anges i fördraget.

Rådet, kommissionen eller en medlemsstat får på förhand inhämta domstolens yttrande över huruvida ett tilltänkt avtal är förenligt med bestämmelserna i detta fördrag. Om domstolen i sitt yttrande finner att så inte är fallet, får avtalet endast träda i kraft i enlighet med artikel 236.

2. Avtal som ingåtts i ovannämnda ordning skall vara bindande för gemenskapens institutioner och för medlemsstaterna.

Artikel 229

Kommissionen skall säkerställa att ändamålsenliga förbindelser upprätthålls med För-
enta nationernas organ, dess fackorgan samt Allmänna tull- och handelsavtalets organ.

Den skall vidare säkerställa att lämpliga förbindelser upprätthålls med alla internationella organisationer.

Artikel 230

Gemenskapen skall upprätta samarbete i alla lämpliga former med Europarådet.

Artikel 231

Gemenskapen skall upprätta ett nära samar-

bete med Organisationen för europeiskt ekonomiskt samarbete. De närmare villkoren för detta skall fastställas i samförstånd.

Artikel 232

1. Bestämmelserna i detta fördrag skall inte medföra någon ändring i bestämmelserna i fördraget om upprättande av Europeiska kol- och stålgemenskapen, särskilt inte vad avser medlemsstaternas rättigheter och förpliktelser, befogenheterna för den gemenskapens institutioner och bestämmelserna i sistnämnda fördrag om hur den gemensamma marknaden för kol och stål skall fungera.

2. Bestämmelserna i detta fördrag skall inte inverka på bestämmelserna i fördraget om upprättande av Europeiska atomenergigemenskapen.

Artikel 233

Bestämmelserna i detta fördrag skall inte hindra förekomsten och genomförandet av de regionala unionerna mellan Belgien och Luxemburg samt mellan Belgien, Luxemburg och Nederländerna, i den mån syftena med dessa regionala unioner inte uppnås genom tillämpning av detta fördrag.

Artikel 234

De rättigheter och förpliktelser som följer av avtal som ingåtts innan detta fördrag träder i kraft mellan å ena sidan en eller flera medlemsstater och å andra sidan ett eller flera tredje länder skall inte påverkas av bestämmelserna i detta fördrag.

I den mån dessa avtal inte är förenliga med detta fördrag, skall den eller de berörda medlemsstaterna vidta alla lämpliga åtgärder för att undanröja det som är oförenligt med fördraget. Medlemsstaterna skall vid behov bistå varandra i detta syfte och i förekommande fall inta en gemensam hållning.

Vid tillämpning av sådana avtal som avses i första stycket skall medlemsstaterna beakta att de fördelar som varje medlemsstat beviljar

enligt detta fördrag utgör en integrerad del av upprättandet av gemenskapen och härigenom är oskiljaktigt förbundna med upprättandet av gemensamma institutioner, med överlämnandet av befogenheter till dessa och med beviljandet av samma fördelar av alla övriga medlemsstater.

Artikel 235

Om en åtgärd från gemenskapens sida skulle visa sig nödvändig för att inom den gemensamma marknadens ram förverkliga något av gemenskapens mål och om detta fördrag inte innehåller de nödvändiga befogenheterna, skall rådet genom enhälligt beslut på förslag från kommissionen och efter att ha hört församlingen vidta de åtgärder som behövs.

Artikel 236

Varje medlemsstats regering eller kommissionen får förelägga rådet förslag till ändringar av detta fördrag.

Om rådet, efter att ha hört församlingen och i förekommande fall kommissionen, uttalar sig för att sammankalla en konferens med företrädare för medlemsstaternas regeringar, skall konferensen sammankallas av rådets ordförande i syfte att i samförstånd komma överens om de ändringar som skall göras i detta fördrag.

Ändringarna skall träda i kraft när de ratificerats av samtliga medlemsstater i överensstämmelse med deras konstitutionella bestämmelser.

Artikel 237

Varje europeisk stat får ansöka om att bli medlem av gemenskapen. Ansökan skall ställas till rådet som skall besluta enhälligt efter att ha inhämtat kommissionen yttrande.

Villkoren för att upptas som medlem och de anpassningar av detta fördrag som därigenom blir nödvändiga skall fastställas i ett avtal mellan medlemsstaterna och den ansökande staten. Detta avtal skall föreläggas samtliga avtalsslutande stater för ratifikation i överens-

stämmelse med deras konstitutionella bestämmelser.

Artikel 238

Gemenskapen får med ett tredje land, en sammanslutning av stater eller en internationell organisation ingå avtal som innebär en associering med ömsesidiga rättigheter och förpliktelser, gemensamt uppträdande och särskilda förfaranden.

Dessa avtal skall rådet ingå genom enhälligt beslut efter att ha hört församlingen.

När sådana avtal medför ändringar i detta fördrag, skall ändringarna först antas i den ordning som anges i artikel 236.

Artikel 239

De protokoll som medlemsstaterna i samförstånd fogar till detta fördrag skall utgöra en integrerad del av fördraget.

Artikel 240

Detta fördrag har ingåtts på obegränsad tid.

Upprättande av institutionerna

Artikel 241

Rådet skall sammanträda inom en månad efter det att detta fördrag har trätt i kraft.

Artikel 242

Rådet skall inom tre månader efter sitt första sammanträde vidta de åtgärder som behövs för att bilda Ekonomiska och sociala kommittén.

Artikel 243

Inom två månader efter rådets första sammanträde skall församlingen på kallelse av rådets ordförande sammanträda för att välja

sitt presidium och utarbeta sin arbetsordning. Innan presidiet har valts, skall den äldste ledamoten fungera som ordförande.

Artikel 244

Domstolen skall träda i verksamhet så snart dess ledamöter har utsetts. Dess förste ordförande skall utses för tre år på samma villkor som gäller för ledamöterna.

Domstolen skall anta sina rättegångsregler inom tre månader efter det att den har trätt i verksamhet.

Inget ärende får anhängiggöras vid domstolen förrän rättegångsreglerna har offentliggjorts. Fristerna för att väcka talan skall löpa först från denna tidpunkt.

Domstolens ordförande skall från och med sin utnämning utöva de befogenheter som tilldelats honom i detta fördrag.

Artikel 245

Kommissionen skall så snart dess ledamöter har utsetts träda i funktion och fullgöra de uppgifter som tilldelats den i detta fördrag.

Så snart kommissionen träder i verksamhet skall den inleda de undersökningar och upprätta de förbindelser som är nödvändiga för att utarbeta en översikt över det ekonomiska läget i gemenskapen.

Artikel 246

1. Det första budgetåret skall löpa från och med den dag då detta fördrag träder i kraft till och med närmast följande 31 december. Det första budgetåret skall dock löpa till och med den 31 december påföljande år, om fördraget träder i kraft under senare hälften av året.

2. Till dess att budgeten för det första budgetåret har upprättats skall medlemsstaterna lämna gemenskapen räntefria förskott, som skall avräknas från deras finansiella bidrag för att genomföra budgeten.

3. Till dess tjänsteföreskrifter för tjänstemännen och anställningsvillkor för övriga anställda i gemenskapen har fastställts enligt artikel 212, skall varje institution anställa den personal som behövs och för detta ändamål ingå anställningsavtal för begränsad tid.

Varje institution skall tillsammans med rådet pröva frågor angående tjänsternas antal, avlöning och fördelning.

Slutbestämmelser

Artikel 247

Detta fördrag skall ratificeras av de höga fördragsslutande parterna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser. Ratifikationsinstrumenten skall deponeras hos Italienska republikens regering.

Detta fördrag träder i kraft den första dagen i den månad som följer efter det att det sista ratifikationsinstrumentet har deponerats. Om emellertid detta har deponerats mindre än femton dagar före följande månads början, träder fördraget inte i kraft förrän den första dagen i den andra månaden efter det att det har deponerats.

Artikel 248

Detta fördrag, upprättat i ett enda original på franska, italienska, nederländska och tyska språken, vilka fyra texter är lika giltiga, skall deponeras i arkiven hos Italienska republikens regering, som skall överlämna en bestyrkt kopia till var och en av regeringarna i övriga signatärstater.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade
befullmäktigade undertecknat detta fördrag.

P. H. Spaak
Adenauer
Pineau
Antonio Segni
Bech
J. Luns

Som skedde i Rom den tjugofemte mars
nittonhundrafemtiosju.

J. Ch. Snoy et d'Oppuers
Hallstein
M. Faure
Gaetano Martino
Lambert Schaus
J. Linthorst Homan

Bilaga I

Listorna A t.o.m. G som avses i artiklarna 19 och 20 i detta fördrag

Lista A

Listan över tullpositioner för vilka det aritmetiska mediet skall beräknas med ledning av den i kolumn 3 nedan angivna tullsatsen

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag	Tullsatser (i %) som skall tillämpas för Frankrikes vidkommande
1	2	3
ur 15.10	Sura oljor från raffinering	18
15.11	Glycerol (glycerin), glycerolvatten och glycerollut:	
	— rå	6
	— renad	10
19.04	Gryn och flingor, framställda av tapioka-, sago-, potatis- eller annan stärkelse	45
ur 28.28	Vanadispentoxid	15
ur 28.37	Dinatriumsulfit	20
ur 28.52	Ceriumklorid; ceriumsulfat	20
ur 29.01	Aromatiska kolväten:	
	— xylener:	
	— — blandningar av isomerer	20
	— — ortoxylen, metaxylen, paraxylen	25
	— monomer styren (styrol)	20
	— isopropylbensen (kumen)	25
ur 29.02	Diklormetan	20
	Monomer vinylidenklorid	25
ur 29.03	p-Toluen-sulfonylklorid	15
ur 29.15	Dimetyltereftalat	30
ur 29.22	Etylendiamin och salter därav	20
ur 29.23	Cykliska aminoaldehyder, cykliska aminoketoner, aminokinoner; halogen-, sulfo-, nitro- och nitrosoderivat därav ävensom deras salter och estrar	25
ur 29.25	Homoveratrylamin	25
29.28	Diazo-, azo- och azoxiföreningar	25

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag	Tullsatser (i %) som skall tillämpas för Frankrikes vidkommande
1	2	3
ur 29.31	Diklorbensyldisulfid	25
ur 29.44	Antibiotika med undantag av penicillin, streptomycin och kloramfenikol (kloromycetin), salter därav samt klortetracyklin	15
ur 30.02	Mul- och klövsjukevacciner samt mikrobkulturer för framställning av sådana; sera och vacciner mot svinpest (aureomycin)	15
ur 30.03	Sarkomycin	18
ur 31.02	Kvävegödselmedel, mineraliska eller kemiska, blandade	20
ur 31.03	Fosforgödselmedel, mineraliska eller kemiska: — enkla: — — superfosfater: — — — av ben — — — andra — blandningar	10 12 7
ur 31.04	Kaligödselmedel, mineraliska eller kemiska, blandningar	7
ur 31.05	Andra gödselmedel, härunder inbegripna bland- och fullgödselmedel: — fosfotrater och kaliumammoniumfosfater — andra gödselmedel med undantag av lösningar av organiska gödselmedel Gödselmedel i form av tableter, pastiller e.d. eller i förpackningar vägande per styck högst 10 kg brutto	10 7 15
ur 32.07	Finpulveriserad naturlig magnetit i den form, som användes såsom pigment, utslutande avsedd att användas för tvättning av kol	25

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag	Tullsatser (i %) som skall tillämpas för Frankrikes vidkommande
1	2	3
ur 37.02	Film i rullar, ljuskänslig, icke exponerad, perforerad: — för positiva upptagningar i en färg inkommande i satser om tre ej separat användbara enheter, avsedda att bilda underlag för en färgfilm — för färgfilm, med en längd överstigande 100 m	20 20
ur 39.02	Polyvinylidenklorid; polyvinylbutyral i ark	30
ur 39.03	Cellulosaestrar med undantag av nitrater och acetater Plaster av cellulosaestrar (andra än nitrater och acetater) Plaster av cellulosaestrar eller andra kemiska cellulosaderivat	20 15 30
ur 39.06	Alginsyra samt salter och estrar därav, i torr form	20
ur 48.01	Papper och papp, maskingjorda: — kraftpapper och kraftpapp — andra, framställda i längder i två eller flera skikt med innerskikt av kraftpapper	25 25
48.04	Papper och papp, bestående av två eller flera genom bindemedel förenade skikt, utan överdrag eller impregnering, även med invändig förstärkning av annat material, i rullar eller ark	25
ur 48.05	Papper och papp, vågade Kraftpapper och kraftpapp, kräpperade eller plisserade	25 25
ur 48.07	Kraftpapper och kraftpapp, gummerade	25
ur 51.01	Garn av ändlösa konstgjorda textiltibrer, enkelt, utan snodd eller snott mindre än 400 varv	20

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag	Tullsatser (i %) som skall tillämpas för Frankrikes vidkommande
1	2	3
ur 55.05	Bomullsgarn, en gång tvinnat, annat än fantasigarn, oblekt, med en längd per kg av minst 337 500 m enkelt garn	20
ur 57.07	Kokosgarn	18
ur 58.01	Mattor, knutna, av silke, schappesilke, syntetiska textilfibrer, tråd eller garn hänförligt till nr 52.01, metalltråd, garn, av ull eller fina djurhår	80
ur 59.04	Kokosgarn, en gång tvinnat	18
ur 71.04	Stoft och pulver av diamant	10
ur 84.10	Pumphus av rostfritt stål, lättmetall eller lättmetallegeringar, för kolmotorer till luftfartyg	15
ur 84.11	Pumphus eller kompressorhus av rostfritt stål, lättmetall eller lättmetallegeringar, för kolmotorer till luftfartyg	15
ur 84.37	Maskiner för tillverkning av tyll och spetsar	10
	Brodermaskiner andra än hålsömmaskiner	10
ur 84.38	Hjälpmaskiner och hjälpapparater för maskiner för tillverkning av tyll och spetsar:	
	— maskiner för drivning av spolslädar	10
	— jacquardmaskiner	18
	Hjälpmaskiner och hjälpapparater för brodermaskiner	
	— automater	18
	— kortslagningsmaskiner, kortkopieringsmaskiner, spollindare	10

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag	Tullsatser (i %) som skall tillämpas för Frankrikes vidkommande
1	2	3
	<p>Delar och tillbehör till maskiner för tillverkning av tyll eller spetsar och till hjälpmaskiner och hjälpapparater för dylika maskiner:</p> <p>— spolslädar, spolar, kammar, kambarrar och kamskenor för maskiner för plan vara, lad (plattor och knivar därtill), kompletta spindlar samt delar till lad och spindlar för maskiner för slangformig vara</p> <p>Delar och tillbehör till brodermaskiner samt till hjälpmaskiner och hjälpapparater till dylika maskiner</p> <p>— skyttlar, skyttellådor, även plattor till dessa; hållare</p>	<p>10</p> <p>10</p>
ur 84.59	Lindningsmaskiner för tillverkning av lindade artiklar och spolar för elektriskt bruk genom upplindning av ledningstråd och isoler- eller skyddsband	23
	Startapparater för luftfartyg, konstruerade för utnyttjande av direkt kraft eller tröghetskraft	25
ur 84.63	Vevaxlar för kolmotorer till luftfartyg	10
ur 85.08	Startmotorer för luftfartyg	20
	Tändmagneter, tändgeneratorer för luftfartyg härunder inbegripna	25
88.01	Ballonger och luftskepp	25
ur 88.03	Delar till ballonger och luftskepp	25
88.04	Fallskärmar samt delar och tillbehör därtill	12

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag	Tullsatser (i %) som skall tillämpas för Frankrikes vidkommande
1	2	3
88.05	Katapult och liknande startanordningar för flygplan samt delar därtill	15
	Markträningsapparater för flygutbildning samt delar därtill	20
ur 90.14	Instrument och apparater för flygnavigering	18
ur 92.10	Mekaniker och klaviaturer (omfattande minst 85 toner) till pianon	30

Lista B

Lista över tullpositioner för vilka tullsatserna i den gemensamma tulltaxan inte får överstiga 3%

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
Kapitel 5	
05.01	
05.02	
05.03	
05.05	
05.06	
ur 05.07	Fjäder, skinn och andra delar av fåglar med kvarsittande fjädrar eller dun, obearbetade (med undantag av obearbetad fjäder för stoppning samt obearbetat dun)
05.09	
t.o.m.	
05.12	
ur 05.13	Naturlig tvättsvamp, rå
Kapitel 13	
13.01	
13.02	
Kapitel 14	
14.01	
t.o.m.	
14.05	
Kapitel 25	
25.02	
ur 25.04	Naturlig grafit, ej i detaljhandelsförpackningar
25.05	
25.06	
ur 25.07	Lera (annan än kaolin), andalusit och cyanit, även brända, med undantag av expanderade leror, hänförliga till nr 68.07; mullit; chamotte- och dinas

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
ur 25.08	Krita, ej i detaljhandelsförpackningar
ur 25.09	Jordpigment, ej brända och ej heller blandningar därav; naturlig järnglimmer
25.10	
25.11	
ur 25.12	Diatomacéhaltiga fossilmjöl och andra liknande kiseldioxidhaltiga jordarter (infusoriejord, kiselgur, trippel, diatomit o.d.) med en vikt per dm ³ av högst 1 kg, även brända, ej i detaljhandelsförpackningar
ur 25.13	Pimsten, smärgel, naturlig korund och andra naturliga slipmedel, ej i detaljhandelsförpackningar
25.14	
ur 25.17	Flinta; makadam, tjärnmakadam och annan krossad sten, grus och småsten av sådant slag, som vanligen används för vägbyggen, banbyggen e.d. eller vid framställning av betong; singel
ur 25.18	Dolomit, även grovt tillformad genom klyvning, huggning eller sågning, dock inte vidare än till rätblock
25.20	
25.21	
25.24	
25.25	
25.26	
ur 25.27	Naturlig steatit, även grovt tillformad genom klyvning, huggning eller sågning, dock inte vidare än till rätblock; talk annan än i förpackningar med en nettovikt av högst 1 kg
25.28	
25.29	
25.31	
25.32	
Kapitel 26	
ur 26.01	Malm, även anrikad, med undantag av bly- och zinkmalm och produkter, som omfattas av Europeiska kol- och stålgemenskapen; svavelkis och andra naturliga järnsulfider, rostade
26.02	
ur 26.03	Aska och återstoder, innehållande metaller eller metallföreningar och ej hänförliga till nr 26.02 med undantag av dylika innehållande zink
26.04	
Kapitel 27	
27.03	
ur 27.04	Koks (även lågtemperaturkoks) av stenkol för tillverkning av elektroder samt koks av torv

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
27.05 27.05 27.06	
ur 27.13	Ozokerit, montanvax och torrvax, råa
27.15 27.17	
Kapitel 31 31.01 ur 31.02	Natriumnitrat, naturligt
Kapitel 40 40.01 40.03 40.04	
Kapitel 41 41.09	
Kapitel 43 43.01	
Kapitel 44 44.01	
Kapitel 47 47.02	
Kapitel 50 50.01	
Kapitel 53 53.01 53.02 53.03 53.05	
Kapitel 55 ur 55.02 55.04	Bomullslinters andra än oberedda
Kapitel 57 57.04	
Kapitel 63 63.02	
Kapitel 70 ur 70.01	Glasskärv och annat glasavfall
Kapitel 71 ur 71.01 ur 71.02 71.04 71.11	Naturpärlor, obearbetade Ädelstenar, naturliga, obearbetade
Kapitel 77 ur 77.04	Beryllium, obearbetat

LISTA C

Lista över tullpositioner för vilka tullsatserna i den gemensamma tulltaxan inte får överstiga 10 %

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
Kapitel 5	
ur 05.07	Fjäder, skinn och andra delar av fåglar med
	kvarsittande fjädrar eller dun, andra än obearbetade
05.14	
Kapitel 13	
ur 13.03	Växtsafter och växtextrakter; agar-agar samt annat
	växtslem och andra naturliga förtjockningsmedel,
	extraherade ur vegetabiliska ämnen (med undantag av
	pektin)
Kapitel 15	
ur 15.04	Fetter och oljor, även raffinerade, av fisk eller
	havsdäggdjur (med undantag av valolja)
15.05	
15.06	
15.09	
15.11	
15.14	
Kapitel 25	
ur 25.09	Jordpigment, brända; blandningar av jordpigment

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
ur 25.15	Marmor, kalktuff (travertin) och annan monument- eller byggnadskalsten med en vikt per dm ³ av 2,5 kg eller däröver samt alabaster, grovt tillformade genom sågning och med en tjocklek av högst 25 cm
ur 25.16	Granit, porfyr, basalt, sandsten och annan monument- eller byggnadssten, grovt tillformade genom sågning och med en tjocklek av högst 25 cm
ur 25.17	Krosskorn, skärv och pulver av stenarter, hänförliga till nr 25.15 eller 25.16
ur 25.18	Bränd dolomit; stampmassa av dolomit (t.ex. tjärdolomit)
25.22	
25.23	
Kapitel 27	
ur 27.07	Oljor och andra produkter, erhållna genom destillation av högtemperaturtjära från stenkolk samt liknande produkter, med undantag av fenoler, kresoler och xyleneoler
27.08	
ur 27.13	Ozokerit, montanvax och torrsvax, andra än råa
ur 27.14	Petroleumbitumen (asfalt) och andra ur petroleum eller skifferolja erhållna återstoder, med undantag av petroleumkoks
27.16	

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
Kapitel 30	
ur 30.01	Körtlar och andra organ för organoterapeutiskt bruk, torkade, även pulvriserade
Kapitel 32	
ur 32.01	Vegetabiliska garvärmesextrakter med undantag av mimosabarkextrakt och kvebrachoextrakt
32.02	
32.03	
32.04	
Kapitel 33	
ur 33.01	Flyktiga vegetabiliska oljor i flytande eller fast form, även terpenfria med undantag av flyktiga oljor från citrusfrukter; resinoider
33.02	
33.03	
33.04	
Kapitel 38	
38.01	
38.02	
38.04	
38.05	
38.06	
ur 38.07	Terpentinolja; rå sulfatterpentin; rå dipenten

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
38.08	
38.10	
Kapitel 40	
40.05	
ur 40.07	Garn av textilmaterial, impregnerat eller överdraget med mjukgummi
40.15	
Kapitel 41	
41.02	
ur 41.03	Läder av får, bearbetat efter garvningen
ur 41.04	Läder av get, bearbetat efter garvningen
41.05	
41.06	
41.07	
41.10	
Kapitel 43	
43.02	
Kapitel 44	
44.06	
t.o.m.	
44.13	

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
44.16	
44.17	
44.18	
Kapitel 48	
ur 48.01	Tidningspapper i rullar
Kapitel 50	
50.06	
50.08	
Kapitel 52	
52.01	
Kapitel 53	
53.06	
t.o.m.	
53.09	
Kapitel 54	
54.03	
Kapitel 55	
55.05	

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
Kapitel 57	
ur 57.05	Garn av mjuk hampa, ej i detaljhandelsuppläggnings
ur 57.06	Garn av jute, ej i detaljhandelsuppläggnings
ur 57.07	Garn av andra vegetabiliska textilfibrer, ej i detaljhandelsuppläggnings
ur 57.08	Garn av papper, ej i detaljhandelsuppläggnings
Kapitel 68	
68.01	
68.03	
68.08	
ur 68.10	Byggnadsmateriel av gips eller av blandningar på basis av gips
ur 68.11	Byggnadsmateriel av betong eller konstgjord sten, även armerad, härunder inbegripen byggnadsmateriel av slaggbetong eller betongmosaik
ur 68.12	Byggnadsmateriel av asbetsbetong, cellulosabetong eller liknande material (fiberbetong)
ur 68.13	Bearbetad asbest; blandningar på basis av asbest eller asbest och magnesiumkarbonat
Kapitel 69	
69.01	
69.02	
69.04	
69.05	

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
Kapitel 70	
ur 70.01	Glasmassa (med undantag av optiskt glas)
70.02	
70.03	
70.04	
70.05	
70.06	
70.16	
Kapitel 71	
ur 71.05	Silver och silverlegereringar, obearbetade
ur 71.06	Oädel metall med plätering av silver, obearbetad
ur 71.07	Guld och guldlegeringar, obearbetade
ur 71.08	Oädel metall och silver med plätering av guld, obearbetade
ur 71.09	Platina och andra platinametaller samt legereringar därav, obearbetade
ur 71.10	Oädel eller ädel metall med plätering av platina eller annan platinametall, obearbetade
Kapitel 73	
73.04	
73.05	
ur 73.07	Blooms, billets, slabs och platiner av järn eller stål (med undantag av produkter som omfattas av Europeiska kol- och stål gemenskapen); ämnen av järn eller stål, grovt tillformade genom smidning

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
ur 73.10	Stång, annan än profilstång, av järn eller stål, varmvalsad, strängpressad, smidd, kallbearbetad eller kalibrerad, valstråd härunder inbegripen; ihåligt bergborrstål (med undantag av produkter som omfattas av Europeiska kol- och stålgemenskapen)
ur 73.11	Profilstång av järn eller stål, varmvalsad, strängpressad, smidd eller kallbearbetad; spontpålar av järn eller stål, även borrade och sammanfogade (med undantag av produkter som omfattas av Europeiska kol- och stålgemenskapen)
ur 73.12	Band av järn eller stål, varm- eller kallvalsad (med undantag av produkter som omfattas av Europeiska kol- och stålgemenskapen)
ur 73.13	Plåt av järn eller stål, varm- eller kallvalsad (med undantag av produkter som omfattas av Europeiska kol- och stålgemenskapen)
73.14	
ur 73.15	Legerat stål och kolrikt stål, i sådana former som avses i nr 73.06—73.14 (med undantag av produkter som omfattas av Europeiska kol- och stålgemenskapen)
Kapitel 74	
74.03	
74.04	

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
ur 74.05	Folier av koppar, även mönsterpressade, tillskurna, perforerade, försedda med överdrag eller tryckta (andra än folier fästade på underlag)
ur 74.06	Pulver av koppar (annat än höggradigt finfördelat)
Kapitel 75	
75.02	
75.03	
ur 75.05	Anoder för förnickling, gjutna, obearbetade
Kapitel 76	
76.02	
76.03	
ur 76.04	Folier av aluminium, även mönsterpressade, tillskurna, perforerade, försedda med överdrag eller tryckta (andra än folier, fästade på underlag)
ur 76.05	Pulver av aluminium (annat än höggradigt finfördelat)
Kapitel 77	
ur 77.02	Stång, tråd, plåt, band, folier och jämstora spån av magnesium; pulver av magnesium (annat än höggradigt finfördelat)
ur 77.04	Stång, tråd, plåt, band och folier av beryllium

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
Kapitel 78	
78.02	
78.03	
ur 78.04	Folier av bly, även mönsterpressade, tillskurna, perforerade, försedda med överdrag eller tryckta (andra än folier, fästade på underlag)
Kapitel 79	
79.02	
79.03	
Kapitel 80	
80.02	
80.03	
ur 80.04	Folier av tenn, även mönsterpressade, tillskurna, perforerade, försedda med överdrag eller tryckta (andra än folier, fästade på underlag)
Kapitel 81	
ur 81.01	Stång, plåt, folier, band och tråd av volfram
ur 81.02	Stång, plåt, folier, band och tråd av molybden

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
ur 81.03:sta	Stång, plåt, folier, band och tråd av tantal
ur 81.04	Stång, plåt, folier, band och tråd av andra oädla metaller
Kapitel 93	
ur 93.06	Gevärdelar av trä
Kapitel 95	
ur 95.01 t.o.m. ur 95.07	Snidningmaterial i form av plattor, skivor, stänger, rör eller liknande, utan polering eller annan bearbetning
Kapitel 98	
ur 98.11	Ämnen till rökipor

LISTA D

Lista över tullpositioner för vilka tullsatserna i den gemensamma tulltariffen inte får överstiga 15 %

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
Kapitel 28	<i>Kemiska grundämnen; oorganiska kemiska föreningar; oorganiska och organiska föreningar av ädla metaller, av radioaktiva grundämnen, av sällsynta jordartsmetaller och av isotoper</i>
ur 28.01	Halogener (med undantag av rå jod samt brom)
ur 28.04	Hydrogen (väte); ädelgaser; andra ickemetaller (med undantag av selen och fosfor)
28.05	
t.o.m.	
28.10	
ur 28.11	Arseniktrioxid; arseniksyra
28.13	
t.o.m.	
28.22	
28.24	
28.26	
t.o.m.	
28.31	
ur 28.32	Klorater (med undantag av natrium- och kaliumklorat) och perklorater
ur 28.34	Oxidjodider och perjodater
28.35	
t.o.m.	
28.45	
28.47	
t.o.m.	
28.58	

LISTA E

Lista över tullpositioner för vilka tullsatserna i den gemensamma tulltaxan inte får överstiga 25 %

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
Kapitel 29	<i>Organiska kemiska föreningar</i>
ur 29.01	Kolväten (med undantag av naftalen (naftalin))
29.02	
29.03	
ur 29.04	Acylliska alkoholer samt halogen-, sulfo-, nitro- och nitrosderivat därav (med undantag av butyl- och isobutylalkoholer)
29.05	
ur 29.06	Fenoler (med undantag av fenol, kresoler och xylenoler) och fenolalkoholer
29.07	
t.o.m.	
29.45	
Kapitel 32	
32.05	
32.06	
Kapitel 39	
39.01	
t.o.m.	
39.06	

LISTA F

Lista över tullpositioner för vilka tullsatsen i den gemensamma tulltaxan fastställts genom överenskommelse

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag	Den gemensamma tulltaxan (värdetullsats i %)
1	2	3
ur 01.01	Levande hästar, avsedda för slakt	11
ur 01.02	Levande nötkreatur (andra än rasrena avelsdjur) ⁽¹⁾	16
ur 01.03	Levande svin (andra än rasrena avelsdjur) ⁽¹⁾	16
ur 02.01	Kött, fläsk och andra ätbara djurdelar, färska, kyllda eller frysta: - av djur tillhörande hästsläktet - av nötkreatur ⁽¹⁾ - av svin ⁽¹⁾	16 20 20
02.02	Slaktat fjäderfä och ätbara delar därav (med undantag av lever), färska, kyllda eller frysta	18
ur 02.06	Kött av häst, saltat eller torkat	16
ur 03.01	Sötvattenfisk, färsk (levande eller död) kyld eller fryst: - laxöring och annan laxfisk - annan	16 10

⁽¹⁾ Avser endast tamboskap.

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag	Den gemensamma tulltaxan (värdetullsats i %)
1	2	3
ur 03.03	Kräftdjur och blötdjur, med eller utan skal, färska (levande eller döda) kylda, frysta, saltade eller torkade; kräftdjur med skal, kokta i vatten: — languster och hummer — krabbor och räkor — ostron	25 18 18
04.03	Smör	24
ur 04.05	Ägg av fåglar, med skal, färska eller konserverade: — 16.2 — 31.8 — 1.9 — 15.2	12 15
04.06	Naturlig honung	30
ur 05.07	Fjädrar för stoppning samt dun, obearbetade	0
05.08	Ben och kvicke, obearbetade eller avfettade, behandlade med syra eller befriade från gelatin eller eljest enkelt bearbetade (men inte tillformade), samt mjöl och avfall därav	0
ur 06.03	Blommor och blomknoppar, avskurna, till buketter eller eljest till prydnad, friska: — 1.6 — 31.10 — 1.11 — 31.5	24 20

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag	Den gemensamma tulltaxan (värdetullsats i %)
1	2	3
07.01	Köksväxter, färska eller kylda: — schalottenlök, vitlök och annan lök — färskpotatis: — 1.1 — 15.5 — 16.5 — 30.6 — andra ⁽¹⁾	 12 15 21
07.04	Köksväxter, torkade, även sönderdelade i stycken eller krossade eller pulvriserade men intee på annat sätt beredda: — lök — andra	 20 16
ur 07.05	Ärter, bönor och andra bajväxtfrön med huvudsaklig användning som människo- eller djurföda, torkade, även skalade och kluvna: — ärter och bönor	 10
ur 08.01	Bananer, färska	20
08.02	Citrusfrukter, färska eller torkade: — apelsiner: — 15.3 — 30.9 — under annan tid — mandariner och klementiner — citroner — grapefrukter — andra	 15 20 20 8 12 16

⁽¹⁾ I princip är tullsatsen fastställd till det aritmetiska mediet. En eventuell justering kan komma att äga rum genom att säsongtullar fastställs inom ramen för gemenskapens jordbrukspolitik.

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag	Den gemensamma tulltaxan (värdetullsats i %)
1	2	3
ur 08.04	Vindruvor, färska: — 1.1 — 14.7 — 15.7 — 31.10	18 22
08.06	Äpplen, päron och kvittenfrukter, färska ⁽¹⁾	
08.07	Körsbär, persikor, plommon och liknande stenfrukter, färska: — aprikoser — andra ⁽¹⁾	25
ur 08.12	Plommon, torkade	18
ur 09.01	Råkaffe	16
10.01 t.o.m. 10.07	Spannmål ⁽²⁾	
ur 11.01	Vetemjöl ⁽²⁾	
12.01	Oljehaltiga frön och frukter, även sönderdelade	0

⁽¹⁾ I princip är tullsatsen fastställd till det aritmetiska mediet. En eventuell justering kan komma att äga rum genom att säsongtullar fastställs inom ramen för gemenskapens jordbrukspolitik.

⁽²⁾ a) Den gemensamma tulltaxans tullsats för spannmål och vetemjöl skall fastställas till det aritmetiska mediet av de legala tullsatserna.

b) Intill den tidpunkt då det fastställts vilket system som skall tillämpas inom ramen för de åtgärder som anges i artikel 40.2 får medlemsstaterna, utan hinder av bestämmelserna i artikel 23, suspendera tullen för dessa produkter.

c) I det fall då produktion eller bearbetning av spannmål och vetemjöl i en medlemsstat allvarligt hotas eller besväras på grund av tullsuspension i en annan medlemsstat, skall de berörda medlemsstaterna inleda förhandlingar. Om dessa förhandlingar inte leder till något resultat, får kommissionen bemyndiga den skadelidande staten att vidta lämpliga åtgärder, vars närmare utformning kommissionen fastsätter, i den mån inte skillnaden i inköpspris kompenseras genom att en inhemsk marknadsorganisation för spannmål finns i den medlemsstat som suspenderat tullen.

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag	Den gemensamma tulltaxan (värdetullsats i %)
1	2	3
ur 12.03	Fröer med huvudsaklig användning som utsäde (andra än betfrön)	10
12.06	Humle och humlemjöl (lupulin)	12
15.15	Bivax och andra insektsvaxer, även färgade:	
	— råa	0
	— andra	10
15.16	Vegetabiliska vaxer, även färgade:	
	— råa	0
	— andra	8
ur 16.04	Fisk, beredd eller konserverad:	
	— laxfisk	20
ur 16.05	Kräftdjur, beredda eller konserverade	20
17.01	Bet- och rörsocker i fast form	80
18.01	Kakaoböner, hela eller krossade, även rostade	9
18.02	Kakaoskal och kakaoavfall	9
19.02	Näringsmedel (för barn, för dietiskt bruk eller för matlagnings- ändamål), beredda av mjöl, stärkelse eller maltextrakt, även med tillsats av kakao till mindre än 50 viktprocent	25
ur 20.02	Surkål	20
21.07	Beredda näringsmedel, ej hänförliga till annat nummer	25

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag	Den gemensamma tulltaxan (värdetullsats i %)
1	2	3
22.04	Druvmust i jäsnings, ävensom druvmust, vars jäsnings avbrutits på annat sätt än genom tillsats av alkohol	40
23.01	Mjöl och pulver, otjänliga till människoföda:	
	— av kött eller andra djurdelar; grevar	4
	— av fisk, kräftdjur eller blötdjur	5
24.01	Råtobak samt avfall av tobak	30
ur 25.07	Kaolin, sillimanit	0
ur 25.15	Marmor, obearbetad eller råhuggen, härunder inbegripen sådan som grovt tillformats genom sågning och har en tjocklek av mer än 25 cm	0
ur 25.16	Granit, profyr, basalt, sandsten och annan monument- eller byggnadssten, obearbetad eller råhuggen, härunder inbegripen sådan som grovt tillformats genom sågning och har en tjocklek av mer än 25 cm	0
25.19	Naturligt magnesiumkarbonat (magnesit), även bränt	0
ur 25.27	Talk i förpackningar, vägande netto högst 1 kg	8
ur 27.07	Fenoler, kresoler och xynoler, råa	3
27.09	Råpetroleum (råolja) och rå skifferolja	0

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag	Den gemensamma tulltaxan (värdetullsats i %)
1	2	3
ur 27.14	Petroleumkoks	0
28.03	Kol (kimrök, "carbon black", antracensvart, acetylensvart, lampsvart o.d.)	5
ur 28.04	Fosfor	15
	Selen	0
28.23	Järnoxider och järnhydroxider, härunder ingegripet järn-oxidhaltiga jordpigment med en halt av minst 70 viktprocent bundet järn, räknat som Fe ₂ O ₃	10
28.25	Titanoxider	15
ur 28.32	Natrium- och kaliumklorat	10
ur 29.01	Aromatiska kolväten: — naftalen (naftalin)	8
ur 29.04	Butylalkohol, tertiär	8
ur 32.07	Titanvitt	15
ur 33.01	Flyktiga oljor från citrusfrukter, även terpenfria, i flytande halvfast eller fast form	12
34.04	Konstgjorda vaxer, även vattenlösliga eller direkt emulgerbara med vatten; beredda vaxer, icke emulgerade och icke innehållande lösningsmedel	12
ur 40.07	Tråd och rep av mjukgummi, även med överklädnad av textilmaterial	15

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag	Den gemensamma tulltaxan (värdetullsats i %)
1	2	3
41.01	Hudar och skinn, oberedda (färska, saltade, torkade, kalkade eller picklade)	0
ur 41.03	Läder av får, endast garvat: — av indisk får — annat	0 6
ur 41.04	Läder av get, endast garvat: — av indisk get — annat	0 7
41.08	Lackläder samt metalliserat läder	12
44.14	Faner (sågat, knivskuret eller svarvat) med en tjocklek av högst 5 mm, även på ena sidan förstärkt med papper eller textilvara	10
44.15	Fanerat trä, kryssfäner och annat skiktträ, även i förening med annat material än trä; träskivor med inläggningar	15
53.04	Rivna varor av fårull eller andra djurhår (fina eller grova)	0

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag	Den gemensamma tulltaxan (värdetullsats i %)
1	2	3
54.01	Lin, oberett eller berett men inte spunnet; blånor och avfall av lin, rivna varor härunder inbegripna	0
54.02	Rami, oberedd eller beredd men inte spunnen; blånor och avfall av rami, rivna varor härunder inbegripna	0
55.01	Bomull, okardad och okammad	0
ur 55.02	Bomullslinters, oberedda	0
55.03	Avfall av bomull (rivna varor härunder inbegripna), okardat och okammad	0
57.01	Mjuk hampa (<i>Cannabis sativa</i>), oberedd eller beredd men icke spunnen; blånor och avfall av mjuk hampa, rivna varor härunder inbegripna	0
57.02	Manillafibrer (<i>Abaca</i> eller <i>Musa textilis</i>), oberedda eller beredda men icke spunna; blånor och avfall av manilla, rivna varor härunder inbegripna	0
57.03	Jute, oberedd eller beredd men icke spunnen; blånor och avfall av jute, rivna varor härunder inbegripna	0
74.01	Kopparskärsten; koppar, obearbetad, även raffinerad, samt avfall och skrot av koppar	0

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag	Den gemensamma tulltaxan (värdetullsats i %)
1	2	3
74.02	Koppartillsatslegeringar	0
75.01	Skärsten, speis och andra mellanprodukter vid framställning av nickel; nickel, obearbetad (med undantag av anoder, hänförliga till nr 75.05), samt avfall och skrot av nickel	0
80.01	Tenn, obearbetat, samt avfall och skrot av tenn	0
85.08:sta	Tändstift	18

LISTA G

Lista över tullpositioner beträffande vilka
medlemsstaterna skall förhandla om tullsatser i den
gemensamma tulltaxan

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
1	2
ur 03.01	Saltvattensfisk, färsk (levande eller död), kyld eller fryst
03.02	Fisk, saltad, torkad eller rökt
04.04	Ost och ostmassa
11.02	Gryn av spannmål, framställda genom skalning, avrundning, krossning, valsning eller pressning av sädeskorn, med undantag av skalat, polerat, glaserat eller brutet ris; groddar av spannmål ävensom mjöl därav
11.07	Malt, även rostat
ur 15.01	Ister och annat fett av svin, utsmält eller utpressat
15.02	Talg (av nötkreatur, får eller getter), rå eller utsmält, premier jus härunder inbegripen
15.03	Solarstearin och oleostearin (presstalg); isterolja, talgolja och oleomargarin, icke emulgerade, blandade eller på annat sätt beredda
ur 15.04	Valolja, även raffinerad
15.07	Vegetabiliska fetter och feta oljor, råa renade eller raffinerade
15.12	Härdade animaliska eller vegetabiliska fetter och feta oljor, även raffinerade men icke vidare bearbetade
18.03	Kakaomassa (härunder inbegripet kakaomassa i block), även avfettad

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
1	2
18.04	Kakaosmör (kakaofett)
18.05	Kakaopulver, icke sötat
18.06	Choklad och chokladvaror samt andra födoämnen, innehållande kakao
19.07	Matbröd, skeppsskorpor och andra enklare bakverk utan tillsats av socker, honung, ägg, fett, ost eller frukt
19.08	Bakverk, ej hänförliga till nr 19.07, även innehållande kakao (oavsett mängden)
21.02	Extrakter och essenser av kaffe, te eller matte; preparat på basis av dylika extrakter eller essenser
22.05	Vin av färska druvor; druvmust, vars jäsning avbrutits genom tillsats av alkohol
22.08	Alkohol (etanol, etylalkohol), odenaturerad, med en alkoholhalt av minst 80 volymprocent; alkohol (etanol, etylalkohol), denaturerad, oavsett alkoholhalten
22.09	Alkohol (etanol, etylalkohol), odenaturerad, med en alkoholhalt av mindre än 80 volymprocent; brännvin, likör och andra alkoholhaltiga drycker; alkoholhaltiga beredningar (s.k. koncentrerade extrakt) för framställning av drycker
25.01	Salt (bergsalt och havssalt samt bordsalt); ren natriumklorid; moderlut från saltframställning; havsvatten

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
1	2
25.03	Svavel, alla slag, annat än sublimerat, fällt eller kolloidalt svavel
25.30	Naturliga, råa borater och koncentrat därav, även brända, med undantag av borater, utvunna ur naturliga moderlutar; naturlig borsyra, innehållande högst 85 viktprocent H_3BO_3 , beräknat på torrsubstansen
ur 26.01	Bly- och zinkmalm
ur 26.03	Aska och återstoder, innehållande zink
27.10	Oljor, erhållna ur råpetroleum eller rå skifferolja, härunder inbegripet till annat nummer ej hänförliga produkter, innehållande minst 70 viktprocent sådana oljor som karakteriserande beståndsdel
27.11	Petroleumgaser och andra gasformiga kolväten
27.12	Vaselin
ur 27.13	Petroleumvax (paraffin, "slack wax", mikrovax) och andra mineralvaxer, även färgade, med undantag av ozokerit, ceresin, montanvax och torrvax
ur 28.01	Jod, rå samt brom
28.02	Svavel, sublimerat eller fällt; kolloidalt svavel
ur 28.11	Arsenikpentoxid
28.12	Bortrioxid och borsyra
28.33	Bromider och oxidbromider; bromater och perbromater; hypobromiter
ur 28.34	Jodider och jodater

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
1	2
28.46	Borater och perborater
ur 29.04	Butyl- och isobutylalkoholer (med undantag av tertiär butylalkohol)
ur 29.06	Fenol, kresoler och xyenoler
ur 32.01	Kvebrachoextrakt och mimosabarkeextrakt
40.02	Syntetiskt gummi, härunder inbegripet latex (gummimjölk), syntetisk, även stabiliserad; faktis, framställd av oljor
44.03	Virke, fyrhugget
44.04	Virke, erhållet genom sågning (i längdriktningen), skärning eller svarvning men icke vidare bearbetat, med en tjocklek överstigande 5 mm
44.05	Virke, erhållet genom sågning (i längdriktningen), skärning eller svarvning men icke vidare bearbetat, med en tjocklek överstigande 5 mm
45.01	Naturkork, obearbetad, krossad, granulerad eller malen; även korkavfall
45.02	Naturkork i block, plattor, skivor eller remsor, härunder inbegripet kuber för tillverkning av korkar
47.01	Pappersmassa
50.02	Råsilke, icke snott eller tvinnat
50.03	Avfall av natursilke (härunder inbegripet schappesilke och bourettesilke även silkeskokonger, icke lämpade för avhaspling, samt rivna varor)
50.04	Garn av natursilke, annat än schappesilke och bourettesilke, ej i detaljhandelsuppläggningar

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
1	2
50.05	Garn av schappesilke, ej i detaljandelsuppläggningar
ur 62.03	Säckar och påsar av juteväv för förpackning av varor, begagnade
ur 70.19	Glaspärlor, imitationer av naturpärlor eller ädelstenar (även syntetiska) och liknande smärre artiklar av glas
ur 73.02	Järnlegereringar (andra än ferro-mangan carburé)
76.01	Aluminium, obearbetat, samt avfall och skrot av aluminium ⁽¹⁾
77.01	Magnesium, obearbetat, samt avfall och skrot av magnesium, härunder inbegripet spån, icke sorterade efter storleken ⁽¹⁾
78.01	Bly, även silverhaltigt, obearbetat samt avfall och skrot av bly ⁽¹⁾
79.01	Zink, obearbetad, samt avfall och skrot av zink ⁽¹⁾
ur 81.01	Volfram, obearbetat, i pulverform ⁽¹⁾
ur 81.02	Molybden, obearbetat ⁽¹⁾
ur 81.03	Tantal, obearbetat ⁽¹⁾
ur 81.04	Andra metaller, obearbetade ⁽¹⁾
ur 84.06	Motorer för motorfordon, flygmaskiner och fartyg samt delar därtill
ur 84.08	Jetmotorer samt delar och tillbehör därtill

⁽¹⁾ I enlighet med det förfarandet som anges i fördragets artikel 21, punkt 2, skall tullsatserna för halvfabrikat omprövas under hänsynstagande till de tullsatser, som åsätts motsvarande metall.

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
1	2
84.45	Verktygsmaskiner för bearbetning av metall eller hårdmetall, ej hänförliga till nr 84.49 eller 84.50
84.48	Delar och tillbehör, ingenkännliga såsom uteslutande eller huvudsakligen avsedda för maskiner, hänförliga till nr 84.45—84.47, härunder inbegripet hållare för arbetsstycken eller verktyg, självöppnande gänghuvuden samt delningsanordningar och liknande anordningar för verktygsmaskiner; verktygshållare till handverktyg, hänförliga till nr 82.04, 84.49 eller 85.05
84.63:sta	Transmissionsanordningar för bilmotorer
87.06	Delar och tillbehör till fordon, hänförliga till nr 87.01 — 87.03
88.02	Flygmaskiner, segelflygplan och drakar, s.k. rotochutes
88.03:sta	Delar till flygmaskiner, segelflygplan eller drakar

Bilaga II

Lista som avses i artikel 38 i detta fördrag

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
Kapitel 1	<i>Levande djur</i>
Kapitel 2	<i>Kött, fläsk och andra ätbara djurdelar</i>
Kapitel 3	<i>Fisk, kräftdjur och blötdjur</i>
Kapitel 4	<i>Mjölk och mejeriprodukter; ägg, naturlig honung</i>
Kapitel 5	
05.04	Tarmar, blåsor och magar (hela eller sönderdelade) av andra djur än fiskar
05.15	Animaliska produkter, ej hänförliga till annat nummer; döda djur av de slag, som avses i kap. 1 och 3, otjänliga till människoföda
Kapitel 6	<i>Levande växter och alster av blomsterodling</i>
Kapitel 7	<i>Köksväxter m.m.</i>

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
Kapitel 8	<i>Ätbara frukter, skal av citrusfrukter eller melon</i>
Kapitel 9	<i>Kaffe, te och kryddor med undantag av matte (nr 09.03)</i>
Kapitel 10	<i>Spannmål</i>
Kapitel 11	<i>Produkter av kvarnindustri; malt, stärkelse, inulin och gluten</i>
Kapitel 12	<i>Oljehaltiga frön och frukter; diverse andra frön och frukter; växter för industriellt eller medicinskt bruk; halm och foderväxter</i>
Kapitel 13	
ur 13.03	Pektin
Kapitel 15	
15.01	Ister och annat fett av svin eller fjäderfä, utsmält eller utpressat
15.02	Talg (av nötkreatur, får eller getter), rå eller utsmält, premier jus härunder inbegripen
15.03	Solarstearin och oleostearin (presstalg); isterolja, talgolja och oleomargarin, icke emulgerade, blandade eller på annat sätt beredda
15.04	Fetter och oljor, även raffinerade, av fisk eller havsdäggdjur

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
15.07	Vegetabiliska fetter och feta oljor, råa, renade eller raffinerade
15.12	Härdade animaliska eller vegetabiliska fetter och feta oljor, även raffinerade men icke vidare bearbetade
15.13	Margarin, konstister och annat berett ätbart fett
15.17	Återstoder från bearbetning av fetter eller feta oljor eller animaliska eller vegetabiliska vaxer
Kapitel 16	<i>Varor av kött, fläsk, fisk, kräftdjur eller blötdjur</i>
Kapitel 17	
17.01	Bet- och rörsocker i fast form
17.02	Annat socker; sirap och andra sockerlösningar; konstgjord honung samt blandningar av konstgjord och naturlig honung; sockerkulör
17.03	Melass, även avfärgad

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
Kapitel 18	
18.01	Kakaoböner, hela eller krossade, även rostade
18.02	Kakaoskal och kakaoavfall
Kapitel 20	<i>Varor av köksväxter och frukter samt av andra växter och växtdelar</i>
Kapitel 22	
22.04	Druvmust i jäsning, även druvmust, vars jäsning avbrutits på annat sätt än genom tillsats av alkohol
22.05	Vin av färska druvor; druvmust, vars jäsning avbrutits genom tillsats av alkohol
22.07	Andra jästa drycker, såsom cider (äppel- och päronvin) och mjöd

Nummer i Bryssel nomenklaturen	Varuslag
Kapitel 23	<i>Återstoder och avfall från livsmedelsindustrin; beredda fodermedel</i>
Kapitel 24	
24.01	Råtobak samt avfall av tobak
Kapitel 45	
45.01	Naturkork, obearbetad, krossad, granulerad eller malen; ävensom korkavfall
Kapitel 54	
54.01	Lin, oberett eller berett men icke spunnet; blånor och avfall av lin, rivna varor härunder inbegripna
Kapitel 57	
57.01	Mjuk hampa (<i>Cannabis sativa</i>), oberedd eller beredd men icke spunnen; blånor och avfall av mjuk hampa, rivna varor härunder inbegripna

Bilaga III

Lista över tjänstetransaktioner som avses i artikel 106 i detta fördrag

- Sjöfrakter, inkluderande chartring, hamnavgifter, omkostnader för fiskefartyg osv.
 - Frakter på inre vattenvägar, inkluderande chartring.
 - Landsvägstransporter: passagerare, frakter och chartring.
 - Flygtransporter: passagerare, frakter och chartring.
- Passagerares betalning för internationella flygbiljetter och resgodsövertikt; betalning för internationell flygfrakt samt chartrade flygningar.
- Inkomster från försäljning av internationella flygbiljetter, resgodsövertikt, internationell flygfrakt samt chartrade flygningar.
- För all slags sjötransport: utgifter i hamn (bunkring och proviantering, underhåll, reparationer, utgifter för besättning osv.).
 - För all slags transport på inre vattenvägar: utgifter i hamn (bunkring och proviantering, underhåll samt mindre reparationer av transportutrustning, utgifter för besättning osv.).
 - För all slags kommersiell landsvägstransport: drivmedel, olja, mindre reparationer, garage, utgifter för förare och manskap osv.
 - För all slags flygtransport: driftkostnader och andra omkostnader, inkluderande reparationer av flygplan och av flygutrustning.
 - Kostnader och avgifter för packhus, magasinering, tullklarering.
 - Tullar och avgifter.
 - Transitavgifter.
- Reparations- och monteringskostnader.
Kostnader för bearbetning, förädling, beställningsarbete och andra liknande tjänster.
 - Fartygsreparationer.
Reparationer av andra transportmedel än fartyg och flygplan.
 - Tekniskt bistånd (bistånd med avseende på produktion och distribution av varor och tjänster på alla stadier, vilket lämnats för en period som bestämts med hänsyn till biståndets syfte och som omfattar t. ex. rådgivning eller besök av experter, uppgörande av planer och ritningar av teknisk art, tillverkningskontroll, marknadsundersökningar och personalutbildning).
 - Provisioner och mäklararvoden.
Förtjänster som härrör från transitaffärer.
Bankprovisioner och bankkostnader.
Representationskostnader.
 - All slags reklam.
 - Affärsresor.
 - Dotterföretags, filialers osv. andel i allmänna omkostnader för moderföretag i utlandet, och omvänt.
 - Entreprenadkontrakt (byggnads- och underhållsarbeten avseende byggnader, vägar, broar, hamnar osv. utförda av specialiserade företag, vanligtvis till fasta priser som bestämts efter ett öppet anbudsförfarande).
 - Differenser, garantier och depositioner i samband med terminsaffärer med varor, genomförda i överensstämmelse med gängse handelsbruk.

- Turism.
- Personliga rese- och uppehållskostnader för studier.
- Personliga rese- och uppehållskostnader av hälsoskäl.
- Personliga rese- och uppehållskostnader av familjeskäl.
- Prenumeration på tidningar, tidskrifter, böcker, musikverk.
- Tidningar, tidskrifter, böcker, musikverk och grammofonskivor.
- Exponerad film, film för kommersiellt, upplysnings- och undervisningsändamål osv. (hyror, avgifter, abonnemang samt kopierings- och synkroniseringskostnader osv.).
- Medlemsavgifter.
- Löpande underhåll och reparationer av privat egendom i utlandet.
- Statliga utgifter (officiell representation i utlandet, bidrag till internationella organisationer).
- Skatter och avgifter, rättegångskostnader, registreringskostnader för patent och varumärken.
- Skadeståndersättning.
- Återbetalning vid hävning av avtal eller återbetalning av ogrundade betalningar.
- Böter.
- Periodiska avräkningar avseende post- och televerk samt offentliga transportföretag.
- Valutatillstånd för landets egna eller där bosatta utländska medborgare som utvandrar.
- Valutatillstånd för landets egna eller där bosatta utländska medborgare som återvänder till sitt hemland.
- Löner (för gräns- och säsongarbetare samt andra i landet icke bosatta, med förbehåll för ländernas rätt att utfärda föreskrifter för anlitande av utländsk arbetskraft).
- Penningförsändelser från utvandrare (med förbehåll för ländernas rätt att utfärda föreskrifter för invandring).
- Honorar och ersättningar.
- Utdelningar och vinstandelar.
- Räntor (värdepapper, inteckningar osv.).
- Hyror och arrendeavgifter osv.
- Avtalsenliga avbetalningar på lån (med undantag av överföringar avseende avbetalning som har karaktären av förskottsavbetalning eller betalning av ackumulerade förfallna belopp).
- Företagsvinster.
- Inkomster av upphovsrätt.
- Patent, mönster, varumärken och uppfinningar (överlåtelse och upplåtelse av patent, mönster, varumärken och uppfinningar, antingen de är skyddade eller inte, samt överföringar till följd av sådana överlåtelse eller upplåtelse).
- Konsulära intäkter.
- Pensioner och andra liknande inkomster.
- Lagstadgade underhållsbidrag samt ekonomiskt understöd i händelse av särskilda svårigheter.
- Periodiska överföringar av tillgodohavanden som innehas i ett medlemsland av personer bosatta i ett annat medlemsland och vilka saknar tillräckliga medel för sitt personliga uppehälle i sistnämnda land.
- Transaktioner och överföringar i samband med direkt försäkring.
- Transaktioner och överföringar i samband med återförsäkring och retrocession.
- Öppnande och återbetalning av kommersiella eller industriella krediter.

- Överföringar till utlandet av mindre belopp.
- Kostnader för all slags dokumentation som auktoriserade valutamäklare haft för egen räkning.
- Idrottspriser och tävlingsvinster.
- Arv.
- Hemgifter.

Bilaga IV**Utomeuropeiska länder och territorier på vilka bestämmelserna i fjärde delen i detta fördrag skall tillämpas**

Franska Västafrika: Senegal, Sudan, Guinea, Elfenbenskusten, Dahomey, Mauretanien, Niger och Övre Volta;

Den autonoma republiken Togo;

Det av Frankrike administrerade förvaltar-
skapsområdet Kamerun;

Franska Ekvatorialafrika: Mellersta Kongo, Ubangi-Chari, Tchad och Gabon;

Belgiska Kongo och Ruanda-Urundi;

Saint-Pierre och Miquelon, Komorerna, Madagaskar och underlydande områden, den franska delen av Somaliakusten, Nya Kaledonien och underlydande områden, de franska besittningarna i Oceanien, de sydliga och antarktiska territorierna;

Det under italienskt förvaltarskap stående Somaliland;

Nederländska Nya Guinea.

PROTOKOLL

om Europeiska investeringsbankens stadga

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA,

SOM ÖNSKAR fastställa den stadga för Europeiska investeringsbanken, som avses i artikel 129 i detta fördrag,

HAR ENATS OM följande bestämmelser som skall fogas till detta fördrag:

Artikel 1

Den enligt artikel 129 i detta fördrag uppräta-
tade Europeiska investeringsbanken, härafter
kallad banken, är härmed bildad. Den skall
fullgöra sina uppgifter och utöva sin verksam-
het i överensstämmelse med bestämmelserna i
fördraget och denna stadga.

Bankens säte skall fastställas av medlems-
staternas regeringar i samförstånd.

Artikel 2

Banken skall ha den uppgift som anges i
artikel 130 i detta fördrag.

Artikel 3

I överensstämmelse med artikel 129 i detta
fördrag skall följande vara medlemmar i ban-
ken:

- Konungariket Belgien;
- Förbundsrepubliken Tyskland;
- Franska republiken;
- Italienska republiken;
- Storhertigdömet Luxemburg;
- Konungariket Nederländerna.

Artikel 4

1. Banken skall förses med ett kapital på 1
miljard beräkningsenheter som skall tecknas av
medlemsstaterna med följande belopp:

Tyskland	300	miljoner
Frankrike	300	miljoner
Italien	240	miljoner
Belgien	86,5	miljoner
Nederländerna	71,5	miljoner
Luxemburg	2	miljoner

Beräkningsenhetens värde skall vara
0,88867088 gram fint guld.

Medlemsstaterna skall vara ansvariga endast
intill det belopp av deras andelar av det
tecknade kapitalet som inte inbetalats.

2. När en ny medlem upptas skall detta med-
föra en ökning av det tecknade kapitalet som
motsvarar det tilläggskapital den nya medlem-
men skall bidra med.

3. Bankens råd får enhälligt besluta om ökning
av det tecknade kapitalet.

4. En medlems andel av det tecknade kapitalet
får varken överlåtas, pantsättas eller utmätas.

Artikel 5

1. Medlemsstaterna skall betala in 25 procent
av det tecknade kapitalet i fem lika stora poster
senast två, nio, sexton, tjugotre och trettio
månader efter fördragets ikraftträdande.

Varje inbetalning skall till en fjärdedel göras i
guld eller i en valuta som kan växlas fritt och
till tre fjärdedelar i nationell valuta.

2. Styrelsen kan begära att den återstående

delen på 75 procent av det tecknade kapitalet betalas in, i den mån detta behövs för att uppfylla bankens förpliktelser gentemot dess långivare.

Varje medlemsstat skall betala i proportion till sin andel av det tecknade kapitalet och i de valutor banken behöver för att uppfylla dessa förpliktelser.

Artikel 6

1. Bankens råd får med kvalificerad majoritet på förslag av styrelsen besluta att medlemsstaterna skall bevilja banken särskilda räntebärande lån, om och i den mån banken behöver sådana lån för att finansiera bestämda projekt och förutsatt att styrelsen kan visa att banken inte kan få erforderliga medel på kapitalmarknaderna på sådana villkor som är lämpliga med hänsyn till projektets art och ändamål.

2. De särskilda lånen får begäras först från och med ingången av fjärde året efter fördragets ikraftträdande. De får inte överskrida vare sig 400 miljoner beräkningsenheter totalt eller 100 miljoner beräkningsenheter per år.

3. De särskilda lånen skall löptid fastställas med hänsyn till löptiden för de krediter eller garantier som banken har för avsikt att bevilja med dessa särskilda lån; den får inte överstiga 20 år. Bankens råd får med kvalificerad majoritet på förslag av styrelsen besluta om förtida återbetalning av de särskilda lånen.

4. De särskilda lånen skall löpa med en ränta av 4 procent per år om bankens råd inte med hänsyn till räntesatsernas utveckling och nivå på kapitalmarknaderna beslutar fastställa en annan räntesats.

5. De särskilda lånen skall beviljas av medlemsstaterna i förhållande till deras andelar av det tecknade kapitalet. Lånen skall inbetalas i nationell valuta inom sex månader efter anfordran.

6. Om banken träder i likvidation skall medlemsstaternas särskilda lån återbetalas först sedan bankens övriga skulder betalats.

Artikel 7

1. Om parivärdet av en medlemsstats valuta sänks i förhållande till den beräkningsenhet

som fastställts i artikel 4, skall denna stat justera den del av sin kapitalandel som den betalat in i nationell valuta i proportion till den uppkomna ändringen i parivärdet genom en tilläggsinbetalning till banken. Det belopp som är föremål för justering får dock inte överstiga summan av de lån som banken beviljat och ställt ut i den valutan och bankens tillgångar i den valutan. Betalningen skall göras inom två månader eller, i den mån den svarar mot lån, då lånen förfaller till betalning.

2. Om parivärdet av en medlemsstats valuta höjs i förhållande till den beräkningsenhet som fastställts i artikel 4, skall banken justera den del av kapitalandelen som staten betalat in i nationell valuta i proportion till den uppkomna ändringen i parivärdet genom en återbetalning till denna stat. Det belopp som är föremål för justering får dock inte överstiga summan av de lån som banken beviljat och ställt ut i den valutan och bankens tillgångar i den valutan. Denna betalning skall göras inom två månader eller, i den mån den svarar mot lån, då lånen förfaller till betalning.

3. Parivärdet av en medlemsstats valuta i förhållande till den beräkningsenhet som anges i artikel 4 skall vara lika med förhållandet mellan den mängd fint guld som ingår i denna beräkningsenhet och den mängd fint guld som motsvarar det parivärde som har anmälts till Internationella valutafonden. Om något parivärde inte har anmälts skall parivärdet grundas på den växelkurs som tillämpas av en medlemsstat för sina löpande betalningar i förhållande till en i guld bestämd valuta eller en i guld växlingsbar valuta.

4. Bankens råd får besluta att punkterna 1 och 2 inte skall tillämpas då parivärdet av valutorna för samtliga medlemmar i Internationella valutafonden eller banken ändras likformigt och proportionellt.

Artikel 8

Banken skall förvaltas och ledas av ett bankens råd, en styrelse och en direktion.

Artikel 9

1. Bankens råd skall vara sammansatt av ministrar utsedda av medlemsstaterna.

2. Bankens råd skall fastställa allmänna riktlinjer för bankens kreditpolitik, särskilt med avseende på de syften som skall vara vägledande efter hand som den gemensamma marknaden förverkligas.

Bankens råd skall se till att dessa riktlinjer följs.

3. Bankens råd skall vidare

- a) besluta om ökning av det tecknade kapitalet enligt artikel 4.3,
- b) utöva de befogenheter som anges i artikel 6 i fråga om särskilda lån,
- c) utöva de befogenheter som anges i artiklarna 11 och 13 när ledamöter av styrelsen och direktionen skall utses eller avsättas,
- d) bevilja det undantag som anges i artikel 18.1,
- e) godkänna styrelsens årsrapport,
- f) godkänna den årliga balansräkningen och resultaträkningen,
- g) utöva de befogenheter och fullgöra de uppgifter som anges i artiklarna 7, 14, 17, 26 och 27,
- h) godkänna bankens arbetsordning.

4. Inom ramen för detta fördrag och denna stadga skall bankens råd vara behörigt att enhälligt fatta beslut om att bankens verksamhet skall inställas och om dess eventuella likvidation.

Artikel 10

Om inte annat bestäms i denna stadga, skall bankens råd träffa sina avgöranden genom beslut som biträds av majoriteten av dess ledamöter. Omröstningen i bankens råd skall ske enligt bestämmelserna i artikel 148 i fördraget.

Artikel 11

1. Styrelsen skall ensam vara behörig att bes-

luta om att bevilja lån och garantier samt om att ta upp lån; den skall fastställa räntesatserna för beviljade lån och garantiprovisioner; den skall se till att banken förvaltas enligt sunna principer; den skall se till att banken leds i överensstämmelse med bestämmelserna i detta fördrag och denna stadga samt de allmänna riktlinjer som fastställts av bankens råd.

Styrelsen skall vara skyldig att vid räkenskapsårets utgång förelägga bankens råd en rapport och efter godkännande offentliggöra denna.

2. Styrelsen skall bestå av 12 ledamöter och 12 suppleanter.

Ledamöterna skall, efter nominering av medlemsstaterna och kommissionen, utses av bankens råd för en tid av fem år enligt följande:

- tre ledamöter skall nomineras av Förbundsrepubliken Tyskland,
- tre ledamöter skall nomineras av Franska republiken,
- tre ledamöter skall nomineras av Italienska republiken,
- två ledamöter skall nomineras av Beneluxländerna i samförstånd,
- en ledamot skall nomineras av kommissionen.

Deras mandat kan förnyas.

Varje ledamot skall biträdas av en suppleant som utses enligt samma villkor och i samma ordning som ledamöterna.

Suppleanterna får delta i styrelsens sammanträden. De skall inte ha rösträtt utom när de ersätter en ledamot som är förhindrad att delta.

Ordföranden eller vid förfall för denne en av de vice ordförandena i direktionen skall leda styrelsens sammanträden, dock utan att delta i omröstningar.

Till ledamöter av styrelsen skall utses personer vilkas oavhängighet och duglighet inte kan ifrågasättas. De skall vara ansvariga endast gentemot banken.

3. En ledamot skall kunna avsättas av bankens råd endast om han inte längre uppfyller de villkor som krävs för att han skall kunna

utföra sina uppgifter. Bankens råd skall med kvalificerad majoritet besluta om detta.

Om årsrapporten inte godkänns, skall styrelsen avgå.

4. I händelse av vakans till följd av dödsfall eller frivillig avgång, avsättning eller samfällid avgång, skall platsen besättas enligt punkt 2. För en ledamots återstående mandattid skall en ersättare utses utom vid allmän nytillsättning.

5. Bankens råd skall fastställa ersättning åt styrelsens ledamöter. Det skall enhälligt fastställa vilken verksamhet som är oförenlig med en ledamots eller en suppleants uppgifter.

Artikel 12

1. Varje ledamot skall ha en röst i styrelsen.

2. Om inte annat bestäms i denna stadga skall styrelsen fatta beslut med enkel majoritet av de röstberättigade ledamöterna. Kvalificerad majoritet skall kräva 8 röster. Bankens arbetsordning skall fastställa hur många ledamöter som skall vara närvarande för att styrelsen skall vara beslutförför.

Artikel 13

1. Direktionen skall bestå av en ordförande och två vice ordförande, vilka på förslag av styrelsen skall utses av bankens råd för en tid av sex år. Deras mandat kan förnyas.

2. På förslag av styrelsen som skall besluta med kvalificerad majoritet får bankens råd, likaså genom beslut med kvalificerad majoritet, avsätta ledamöter av direktionen.

3. Direktionen skall, under ordförandens ledning och under styrelsens kontroll, ansvara för bankens löpande verksamhet.

Den skall förbereda styrelsens beslut, särskilt i fråga om upptagande av lån och beviljande av lån och garantier samt se till att dessa beslut verkställs.

4. Direktionen skall genom majoritetsbeslut yttra sig över förslag till beviljande av lån och

garantier samt över förslag till upptagande av lån.

5. Bankens råd skall fastställa ersättning åt direktionens ledamöter och skall fastställa vilken verksamhet som är oförenlig med deras uppgifter.

6. Ordföranden eller vid förhinder för honom en av de vice ordförandena skall företräda banken i rättsliga och andra frågor.

7. Bankens tjänstemän och övriga anställda skall lyda under ordföranden. De skall anställas och avskedas av honom. Vid valet av personal skall hänsyn tas inte endast till personlig lämplighet och yrkesmeriter, utan också till skäligen representation av medlemsstaternas medborgare.

8. Direktionen och bankens personal skall ansvara endast gentemot banken och utöva sina uppdrag i full oavhängighet.

Artikel 14

1. En kommitté bestående av tre medlemmar, som utsetts av bankens råd på grund av deras duglighet, skall varje år pröva om bankens verksamhet bedrivits enligt gällande regler och om räkenskaperna förts i föreskriven ordning.

2. Kommittén skall intyga att balansräkningen och resultaträkningen överensstämmer med bokföringen och korrekt visar bankens ställning beträffande tillgångar och skulder.

Artikel 15

Banken skall stå i förbindelse med varje medlemsstat genom den myndighet som utsetts av medlemsstaten. När banken skall genomföra finansiella transaktioner, skall den anlita den sedelutgivande banken i den berörda medlemsstaten eller andra finansinstitut som godkänts av medlemsstaten.

Artikel 16

1. Banken skall samarbeta med alla internationella organisationer med liknande verksamhetsområden.

2. Banken skall sträva efter att upprätta lämpliga förbindelser för samarbete med bank- och finansinstitut i de länder där den bedriver sin verksamhet.

Artikel 17

På begäran av en medlemsstat eller kommissionen eller på eget initiativ skall bankens råd på samma villkor som gällde för utfärdandet av riktlinjerna tolka eller komplettera de riktlinjer som rådet fastställt enligt artikel 9 i denna stadga.

Artikel 18

1. Inom ramen för de uppgifter som fastställts i artikel 130 i detta fördrag skall banken bevilja lån till sina medlemmar eller till privata eller offentliga företag för investeringsprojekt som skall genomföras inom medlemsstaternas europeiska territorier, i den mån medel från andra källor inte är tillgängliga på skäliga villkor.

Banken får dock genom ett undantag som bankens råd enhälligt medgivit på förslag av styrelsen, bevilja lån för investeringsprojekt, som helt eller delvis skall genomföras utanför medlemsstaternas europeiska territorier.

2. Lån skall, så långt det är möjligt, beviljas endast under förutsättning att även andra finansieringskällor utnyttjas.

3. När ett lån beviljas ett företag eller en organisation som inte är en medlemsstat, skall banken bevilja lånet under förutsättning av antingen en garanti från den medlemsstat inom vars territorium projektet skall genomföras eller andra tillräckliga garantier.

4. Banken får garantera lån som upptas av offentliga eller privata företag eller andra organisationer för att genomföra sådana projekt som avses i artikel 130 i detta fördrag.

5. Den totala utestående summan av lån och garantier som beviljats av banken får inte överstiga 250 procent av det tecknade kapitalet.

6. Banken skall säkra sig mot kursrisker ge-

nom att förse låne- och garantiavtal med sådana klausuler som den finner lämpliga.

Artikel 19

1. Räntesatserna för bankens lån samt garantiprovisionerna skall anpassas till gällande villkor på kapitalmarknaden och skall beräknas så att intäkterna härav gör det möjligt för banken att uppfylla sina förpliktelser, täcka sina kostnader och bilda en reservfond enligt artikel 24.

2. Banken skall inte bevilja någon sänkning av räntesatserna. Om en sänkning av räntesatsen synes påkallad med hänsyn till finansieringsprojektets särskilda art, får den berörda medlemsstaten eller tredje part bevilja räntegottgörelse i den utsträckning som detta är förenligt med reglerna i artikel 92 i detta fördrag.

Artikel 20

Banken skall i sin låne- och garantiverksamhet beakta följande principer:

1. Den skall säkerställa att dess medel utnyttjas på det mest effektiva sättet i gemenskapens intresse.

Den får endast bevilja lån eller ställa garantier för upptagande av lån

a) när betalningar av ränta och amortering i fråga om projekt som genomförs av företag inom produktionssektorn säkerställs genom verksamhetens avkastning eller, i fråga om andra projekt, genom en förbindelse tecknad av den stat i vilken projektet utförs eller på annat sätt, och

b) när projektets genomförande bidrar till en höjning av den allmänna ekonomiska produktiviteten och främjar förverkligandet av den gemensamma marknaden.

2. Den skall inte förvärva intressen i företag eller ta på sig ansvar för deras ledning, om inte skyddet av bankens rättigheter så kräver för att säkerställa återbetalning av dess fordran.

3. Den får överlåta sina fordringar på kapitalmarknaden och får för detta ändamål kräva att

dess låntagare utfärdar obligationer eller andra värdepapper.

4. Varken banken eller medlemsstaterna får ställa villkor om att de belopp som lånats ut av banken skall användas inom en viss medlemsstat.

5. Den kan som villkor för att bevilja lån kräva att internationella anbud infordras.

6. Den skall inte finansiera projekt, vare sig helt eller delvis, om den medlemsstat på vars territorium projektet skall genomföras motsätter sig detta.

Artikel 21

1. Ansökningar om lån eller garantier får ges in till banken antingen genom kommissionen eller genom den medlemsstat på vars territorium projektet skall genomföras. Ett företag får även vända sig direkt till banken med ansökan om lån eller garanti.

2. När ansökningar ges in genom kommissionen, skall de föreläggas den medlemsstat på vars territorium projektet skall genomföras för yttrande. När de ges in genom en stat, skall de föreläggas kommissionen för yttrande. Ansökningar som kommer direkt från företag skall föreläggas den berörda medlemsstaten och kommissionen.

Den berörda medlemsstaten och kommissionen skall yttra sig inom två månader. Om svar inte har kommit in inom denna tid, får banken utgå från att projektet i fråga inte möter några invändningar.

3. Styrelsen skall besluta om låne- eller garantiansökningar som förelagts den av direktio-

nen.

4. Direktionen skall undersöka om låne- eller garantiansökningar som förelagts den står i överensstämmelse med bestämmelserna i denna stadga, särskild bestämmelserna i artikel 20. Om direktionen tillstyrker att lånet eller garantin beviljas, skall den förelägga styrelsen ett utkast till avtal; direktionen får göra sin tillstyrkan beroende av sådana villkor som den anser vara väsentliga. Om direktionen avstyrker att lånet eller garantin beviljas, skall den

förelägga styrelsen de relevanta handlingarna tillsammans med sitt yttrande.

5. Om direktionen avstyrkt, får styrelsen endast bevilja ifrågavarande lån eller garanti genom enhälligt beslut.

6. Om kommissionen avstyrkt, får styrelsen endast bevilja ifrågavarande lån eller garanti genom enhälligt beslut, varvid den ledamot som utsetts efter nominering av kommissionen skall avstå från att delta i omröstningen.

7. Om både direktionen och kommissionen avstyrkt, får styrelsen inte bevilja ifrågavarande lån eller garanti.

Artikel 22

1. Banken skall på de internationella kapitalmarknaderna låna upp de medel som den behöver för att kunna fullgöra sina uppgifter.

2. Banken får ta upp lån på en medlemsstats kapitalmarknad antingen inom ramen för de författningsbestämmelser som gäller för emissioner inom landet eller, i avsaknad av sådana bestämmelser i en medlemsstat, när den berörda staten och banken efter samråd har uppnått enighet om lånet.

Medlemsstatens behöriga myndigheter får vägra att ge sitt samtycke endast om allvarliga störningar kan befaras på denna stats kapitalmarknad.

Artikel 23

1. På följande sätt får banken använda disponibla medel som den inte omedelbart behöver för att uppfylla sina förpliktelser:

- a) Den får företa placeringar på penningmarknaderna.
- b) Om inte annat följer av bestämmelserna i artikel 20.2, får den köpa eller sälja värdepapper som utfärdats av banken eller av dess låntagare.
- c) Den får företa varje annan finansiell transaktion inom ramen för sina uppgifter.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artikel 25 skall banken vid förvaltningen av sina placeringar inte företa valutaarbitrage, som inte direkt behövs för att genomföra dess utlåning eller fullgöra förbindelser som den ingått i samband med att lån tagits upp eller garantier beviljats.

3. Banken skall i frågor som avses i denna artikel handla i samförstånd med behöriga myndigheter eller sedelutgivande bank i den berörda medlemsstaten.

Artikel 24

1. En reservfond som uppgår till 10 procent av det tecknade kapitalet skall gradvis bildas. Om bankens åtaganden motiverar det, får styrelsen besluta om att bilda ytterligare reserver. Så länge reservfonden inte färdigbildats, skall den tillföras

- a) ränteintäkter från lån som banken beviljat av de belopp som medlemsstaterna skall inbetala enligt artikel 5,
- b) ränteintäkter från lån som banken beviljat av de belopp som utgör återbetalning av de lån som avses under a,

i den utsträckning dessa ränteintäkter inte är nödvändiga för att uppfylla bankens förpliktelser och för att täcka dess kostnader.

2. Reservfondens medel skall placeras så, att de när som helst är tillgängliga för fondens ändamål.

Artikel 25

1. Banken skall alltid ha rätt att föra över tillgångar som den innehar i en medlemsstats valuta till en annan medlemsstats valuta för att genomföra finansiella transaktioner i överensstämmelse med dess uppgifter enligt artikel 130 i detta fördrag och med beaktande av bestämmelserna i artikel 23 i denna stadga. Banken skall så långt som möjligt undvika att företa sådana överföringar, om den har kontanter eller likvida medel i den valuta som den behöver.

2. Banken får inte konvertera sina tillgångar i

en medlemsstats valuta till ett tredje lands valuta utan medlemsstatens samtycke.

3. Banken får fritt förfoga över den del av sitt kapital som inbetalats i guld eller i konvertibla valutor och över valutor som upplånats på marknader utanför gemenskapen.

4. Medlemsstaterna förbinder sig att ställa de valutor till bankens gäldenärs förfogande som behövs för betalning av kapital och ränta på sådana lån, som banken beviljat eller garanterat för projekt som skall genomföras på medlemsstaternas territorier.

Artikel 26

Om en medlemsstat inte uppfyller de förpliktelser som följer av medlemskap enligt denna stadga, särskilt förpliktelserna att inbetala sin andel av det tecknade kapitalet, sina särskilda lån eller sina ränteinbetalningar och amorteringar, får bankens råd med kvalificerad majoritet besluta att beviljandet av lån eller garantier till denna medlemsstat eller dess medborgare skall inställas.

Ett sådant beslut befriar varken staten eller dess medborgare från deras förpliktelser gentemot banken.

Artikel 27

1. Om bankens råd beslutar att inställa bankens verksamhet skall all verksamhet utan dröjsmål upphöra, med undantag för sådana åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att bankens tillgångar används, skyddas och bevaras i behörig ordning samt att dess åtaganden infrias.

2. I händelse av likvidation skall bankens råd utse likvidatorer och ge dem instruktioner för att genomföra likvidationen.

Artikel 28

1. Banken skall i varje medlemsstat ha den mest vittgående rättskapacitet som tillerkänns juridiska personer enligt den nationella lagstiftningen. Den skall särskilt kunna förvärva och

avyttra fast och lös egendom samt föra talan inför domstolar och andra myndigheter.

Den immunitet och de privilegier som banken skall åtnjuta fastställs i det protokoll som avses i artikel 218 i fördraget.

2. Bankens tillgångar skall undantas från varje slag av rekvisition eller expropriation.

Artikel 29

Utom i de fall då domstolen är behörig, skall tvister mellan å ena sidan banken och å andra

P. H. Spaak
Adenauer
Pineau
Antonio Segni
Bech
J. Luns

sidan dess långivare, låntagare eller tredje man avgöras av de behöriga nationella domstolarna.

Banken skall ha domicil i var och en av medlemsstaterna. Den får emellertid i avtal fastställa ett särskilt domicil eller föreskriva ett skiljedomsförfarande.

Bankens tillgångar får endast genom ett avgörande av domstol tas i beslag eller göras till föremål för exekution.

Upprättat i Rom den tjugofemte mars nittonhundrafemtiosju.

J. Ch. Snoy et d'Oppuers
Hallstein
M. Faure
Gaetano Martino
Lambert Schaus
J. Linthorst Homan

PROTOKOLL

om den tyska inrikeshandeln och de problem som sammanhänger med denna

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA,

SOM BEAKTAR de förhållanden som för
närvarande råder på grund av Tysklands del-
ning,

HAR ENATS OM följande bestämmelser
som skall fogas till detta fördrag:

1. Eftersom handeln mellan de tyska territorier
som lyder under Förbundsrepubliken Tysk-
lands grundlag och de tyska territorier där
grundlagen inte är tillämplig utgör en del av
den tyska inrikeshandeln, kräver tillämpningen
av detta fördrag i Tyskland inte någon ändring
i gällande ordning för denna handel.

2. Varje medlemsstat skall informera de övriga

P. H. Spaak
Adenauer
Pineau
Antonio Segni
Bech
J. Luns

medlemsstaterna och kommissionen om alla
avtal, som rör handeln med de tyska territorier
där Förbundsrepubliken Tysklands grundlag
inte är tillämplig, och om vilka genomförande-
bestämmelser som gäller för dessa avtal. Varje
medlemsstat skall säkerställa att genomföran-
det inte strider mot den gemensamma markna-
dens principer och skall i synnerhet vidta
lämpliga åtgärder för att undvika att skada de
andra medlemsstaternas ekonomier.

3. Varje medlemsstat får vidta lämpliga åtgär-
der för att hindra att svårigheter uppstår för
staten på grund av handeln mellan en annan
medlemsstat och de tyska territorier där För-
bundsrepubliken Tysklands grundlag inte är
tillämplig.

Upprättat i Rom den tjugofemte mars nit-
tonhundrafemtiosju.

J. Ch. Snoy et d'Oppuers
Hallstein
M. Faure
Gaetano Martino
Lambert Schaus
J. Linthorst Homan

PROTOKOLL

om vissa bestämmelser angående Frankrike

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA,

SOM ÖNSKAR lösa vissa särskilda, nu aktuella problem i överensstämmelse med fördragets allmänna mål,

HAR ENATS OM följande bestämmelser som skall fogas till detta fördrag:

I — Avgifter och stöd

1. Kommissionen och rådet skall varje år pröva det system för exportstöd och särskilda importavgifter som används inom franc-området.

Den franska regeringen skall i samband med prövningen tillkännage vilka åtgärder den avser att vidta för att minska och rationalisera stödets och avgifternas storlek.

Den skall också informera rådet och kommissionen om den avser att införa några nya avgifter som en följd av ytterligare liberalisering, och om de justeringar av stöd och avgifter som den avser att göra inom ramen för den högsta avgiftsnivå som gällde den 1 januari 1957. De olika åtgärderna kan tas upp till diskussion inom dessa institutioner.

2. Om rådet anser att bristen på enhetlighet skadar vissa industrigrenar inom andra medlemsstater, får rådet, på förslag från kommissionen och med kvalificerad majoritet, anmoda den franska regeringen att vidta vissa åtgärder för att standardisera avgifter och stöd inom var och en av de tre grupperna råmaterial, halvfabrikat och färdiga produkter. Om den franska regeringen inte vidtar sådana åtgärder, kan rådet med kvalificerad majoritet tillåta de övriga medlemsstaterna att vidta skyddsåtgärd-

er enligt de villkor och närmare föreskrifter som rådet fastställer.

3. Om de löpande transaktionerna i betalningsbalansen inom franc-området har varit i jämvikt i mer än ett år och om områdets valuta-reserv har nått en godtagbar nivå, särskilt i förhållande till utrikeshandels volym, kan rådet, på förslag från kommissionen och med kvalificerad majoritet, besluta att den franska regeringen skall avskaffa avgifts- och stödsystemet.

Om kommissionen och den franska regeringen inte kan enas i frågan om huruvida valutareserven inom franc-området har nått en godtagbar nivå, skall de hänskjuta ärendet till ett organ eller en person som i samförstånd utsetts till skiljedomare. Om samförstånd inte kan nås skall domstolens ordförande utse skiljedomaren.

Beslut om att avskaffa avgifts- och stödsystemet skall fattas på ett sådant sätt att betalningsbalansens jämvikt inte riskeras; avskaffandet får i synnerhet ske gradvis. När systemet har avskaffats skall fördragets bestämmelser tillämpas till alla delar.

Begreppet löpande transaktioner i betalningsbalansen skall ha den innebörd som internationella organisationer och Internationella valutafonden har gett det. Begreppet skall omfatta handelsbalansen och de osynliga transaktioner som har karaktär av intäkter eller tjänster.

II — Övertidsersättning

1. Enligt medlemsstaternas uppfattning kommer upprättandet av den gemensamma marknaden att vid den första etappens utgång medföra en situation, där det normala antalet

arbetstimmar, utöver vilket övertidsersättning betalas, och det genomsnittliga lönetillägget för övertidstimmar inom industrin motsvarar det franska genomsnittet år 1956.

2. Om denna situation inte uppstår i slutet av den första etappen skall kommissionen bemyndiga Frankrike att, med avseende på de industrigrenar som påverkas av skillnader i metoden för beräkning av övertidsersättning, vidta skyddsåtgärder enligt de villkor och närmare

föreskrifter som kommissionen fastställer. Sådana åtgärder får dock inte vidtas om den genomsnittliga ökningen av lönenivån inom samma industrigrenar i övriga medlemsstater, jämfört med genomsnittet år 1956, under denna etapp överstiger ökningen i Frankrike med en av kommissionen fastställd och av rådet med kvalificerad majoritet godkänd procentsats.

Upprättat i Rom den tjugofemte mars nittonhundrafemtiosju.

P. H. Spaak
Adenauer
Pineau
Antonio Segni
Bech
J. Luns

J. Ch. Snoy et d'Oppuers
Hallstein
M. Faure
Gaetano Martino
Lambert Schaus
J. Linthorst Homan

PROTOKOLL

om Italien

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA,

SOM ÖNSKAR lösa vissa problem avseende
Italien,

HAR ENATS OM följande bestämmelser
som skall fogas till detta fördrag:

GEMENSKAPENS MEDLEMSSTATER

BEAKTAR att den italienska regeringen genomför ett tioårigt ekonomiskt utvecklingsprogram vars mål är att rätta till obalanserna i den italienska ekonomin, i synnerhet genom att bygga upp en infrastruktur i de mindre utvecklade områdena i södra Italien och på de italienska öarna samt genom att skapa nya arbetstillfällen för att avskaffa arbetslösheten,

HÄNVISAR TILL att principerna och målen i den italienska regeringens program har övervägts och blivit godkända av internationella samarbetsorgan, i vilka medlemsstaterna är medlemmar,

INSER att det ligger i deras gemensamma intresse att målen i det italienska programmet uppnås,

P. H. Spaak
Adenauer
Pineau
Antonio Segni
Bech
J. Luns

ÄR ENIGA OM att rekommendera gemenskapens institutioner att använda alla de medel och förfaranden som föreskrivs i detta fördrag och då särskilt att på ett lämpligt sätt utnyttja Europeiska investeringsbankens och Europeiska sociala fondens resurser, för att underlätta genomförandet av den italienska regeringens uppgift,

ANSER att gemenskapens institutioner vid tillämpningen av detta fördrag bör beakta de stora påfrestningar som Italiens ekonomi kommer att utsättas för under de kommande åren och det önskvärda i att undvika sådana riskfyllda belastningar, särskilt vad gäller betalningsbalansen och sysselsättningsnivån, som skulle kunna äventyra tillämpningen av fördraget i Italien,

ERKÄNNER särskilt att det vid tillämpningen av artiklarna 108 och 109 blir nödvändigt att se till att de åtgärder som krävs av den italienska regeringen inte äventyrar genomförandet av regeringens program för ekonomisk utveckling och höjning av befolkningens levnadsstandard.

Upprättat i Rom den tjugofemte mars nittonhundrafemtiosju.

J. Ch. Snoy et d'Oppuers
Hallstein
M. Faure
Gaetano Martino
Lambert Schaus
J. Linthorst Homan

PROTOKOLL
om Storhertigdömet Luxemburg

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA,

SOM ÖNSKAR lösa vissa särskilda problem
angående Storhertigdömet Luxemburg,

HAR ENATS OM följande bestämmelser
som skall fogas till detta fördrag:

Artikel 1

1. På grund av jordbrukets särskilda ställning i Storhertigdömet Luxemburg skall Storhertigdömet ha rätt att behålla kvantitativa restriktioner för import av sådana produkter som räknas upp i den lista, vilken är fogad till det beslut om jordbruket i Luxemburg som fattades den 3 december 1955 av de avtalsslutande parterna i Allmänna tull- och handelsavtalet.

Belgien, Luxemburg och Nederländerna skall tillämpa det system som föreskrivs i artikel 6.3 i konventionen av den 25 juli 1921 om den ekonomiska unionen mellan Belgien och Luxemburg.

2. Storhertigdömet Luxemburg skall vidta alla åtgärder av strukturell, teknisk och ekonomisk

natur som gör det möjligt att gradvis integrera dess jordbruk med den gemensamma marknaden. Kommissionen får lämna Storhertigdömet rekommendationer om vilka åtgärder som skall vidtas.

Vid slutet av övergångstiden skall rådet, på förslag från kommissionen och med kvalificerad majoritet, besluta om i vilken utsträckning de undantag som beviljats Storhertigdömet Luxemburg skall behållas, ändras eller upphävas.

Varje medlemsstat som saken gäller kan överklaga detta beslut till ett skiljedomsorgan som har utsetts enligt artikel 8.4 i detta fördrag.

Artikel 2

När kommissionen utarbetar de bestämmelser om fri rörlighet för arbetstagare som avses i artikel 48.3 i detta fördrag, skall den beakta den särskilda demografiska situationen i Storhertigdömet Luxemburg.

Upprättat i Rom den tjugofemte mars nittonhundrafemtiosju.

P. H. Spaak
Adenauer
Pineau
Antonio Segni
Bech
J. Luns

J. Ch. Snoy et d'Oppuers
Hallstein
M. Faure
Gaetano Martino
Lambert Schaus
J. Linthorst Homan

PROTOKOLL

om varor som har sitt ursprung i och kommer från vissa länder och som särbehandlas vid import till en medlemsstat

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA,

under italienskt förvaltarskap stående So-
maliland.

SOM ÖNSKAR närmare bestämma hur detta fördrag skall tillämpas på vissa varor som har sitt ursprung i och kommer från vissa länder och som särbehandlas vid import till en medlemsstat,

HAR ENATS OM följande bestämmelser som skall fogas till detta fördrag:

1. Tillämpningen av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen skall inte kräva någon ändring av de tullbestämmelser som vid fördragets ikraftträdande tillämpas vid import

a) till Beneluxländerna av varor med ursprung i och som kommer från Surinam eller Nederländska Antillerna,

b) till Frankrike av varor med ursprung i och som kommer från Marocko, Tunisien, Republiken Vietnam, Kambodja eller Laos; detta skall även gälla för de franska besittningarna i kondominiet Nya Hebriderna,

c) till Italien av varor med ursprung i och som kommer från Libyen eller det nu

2. Varor som har importerats till en medlemsstat enligt de ovan angivna reglerna skall vid återexport till någon annan medlemsstat inte anses kunna omsättas fritt i den förstnämnda medlemsstaten enligt artikel 10 i detta fördrag.

3. Före utgången av det första året efter det att detta fördrag har trätt i kraft skall varje medlemsstat underrätta kommissionen och de övriga medlemsstaterna om sina regler angående sådan särbehandling som avses i detta protokoll och samtidigt överlämna en lista över de varor som särbehandlas.

Varje medlemsstat skall också informera kommissionen och de övriga medlemsstaterna om senare ändringar i listan eller i särbehandlingen.

4. Kommissionen skall säkerställa att tillämpningen av dessa regler inte är till skada för de övriga medlemsstaterna. För att uppnå detta mål får den vidta lämpliga åtgärder vad gäller förbindelserna mellan medlemsstaterna.

Upprättat i Rom den tjugofemte mars nittonhundrafemtiosju.

P. H. Spaak
Adenauer
Pineau
Antonio Segni
Bech
J. Luns

J. Ch. Snoy et d'Oppuers
Hallstein
M. Faure
Gaetano Martino
Lambert Schaus
J. Linthorst Homan

PROTOKOLL

om den ordning som med avseende på Algeriet och Franska republikens utomeuropeiska departement skall tillämpas på varor som omfattas av Europeiska kol- och stålgemenskapen

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA,

SOM ÄR MEDVETNA OM att de bestämmelser i detta fördrag som avser Algeriet och Franska republikens utomeuropeiska departement aktualiserar frågan om vilken ordning som, i fråga om Algeriet och dessa departement, skall tillämpas på varor som omfattas av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen,

SOM ÖNSKAR finna en lämplig lösning i samklang med de två fördragens principer,

FÖRBINDER SIG att lösa detta problem i en anda av samförstånd och inom kortast möjliga tid, dock senast vid den första revisionen av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen.

Upprättat i Rom den tjugofemte mars nittonhundrafemtiosju.

P. H. Spaak
Adenauer
Pineau
Antonio Segni
Bech
J. Luns

J. Ch. Snoy et d'Oppuers
Hallstein
M. Faure
Gaetano Martino
Lambert Schaus
J. Linthorst Homan

PROTOKOLL

om mineraloljor och vissa av deras derivat

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA

HAR ENATS OM följande bestämmelser som skall fogas till detta fördrag:

1. Under sex år efter det att detta fördrag har trätt i kraft får varje medlemsstat gentemot övriga medlemsstater och tredje land behålla de tullar och avgifter med motsvarande verkan som den 1 januari 1957 — eller vid fördragets ikraftträdande, om de då är lägre — tillämpades på varor som omfattas av nummer 27.09, 27.10, 27.11, 27.12 och ur 27.13 (paraffin, mikrovax och andra mineralvaxer) i Brysselnomenklaturen. Tullsatsen för råolja får dock inte vara sådan, att den medför att den skillnad som den 1 januari 1957 förelåg mellan tullsatsen för råolja och tullsaterna för de ovan nämnda derivaten ökar med mera än 5 procent. Om någon sådan skillnad inte föreligger, får den skillnad som senare kan uppkomma inte överstiga 5 procent av den tullsats som den 1 januari 1957 tillämpades på varor som omfattas av nummer 27.09. Om tullarna eller avgifterna med motsvarande verkan sätts ned före

utgången av den ovannämnda sexårsperioden för de varor som omfattas av nummer 27.09, skall de tullar eller avgifter med motsvarande verkan som gäller för de övriga ovannämnda varorna sättas ned i samma utsträckning.

Vid slutet av denna period skall de tullsater som behållits enligt föregående stycke fullständigt avskaffas gentemot de övriga medlemsstaterna. Samtidigt skall den gemensamma tulltaxan bli tillämplig gentemot tredje land.

2. Artikel 92.3 c i detta fördrag skall tillämpas på stöd till produktion av mineraloljor som omfattas av nummer 27.09 i Brysselnomenklaturen, om sådant stöd visar sig vara nödvändigt för att få ner priset på råolja till världsmarknadspriset cif europeisk hamn i en medlemsstat. Kommissionen skall under de två första etapperna använda sina befogenheter enligt artikel 93 endast i den omfattning som krävs för att förhindra missbruk av stöd.

Upprättat i Rom den tjugofemte mars nittonhundrafemtiosju.

P. H. Spaak
Adenauer
Pineau
Antonio Segni
Bech
J. Luns

J. Ch. Snoy et d'Oppuers
Hallstein
M. Faure
Gaetano Martino
Lambert Schaus
J. Linthorst Homan

PROTOKOLL

om tillämpningen av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen på de utomeuropeiska delarna av Konungariket Nederländerna

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA,

SOM ÄR ANGELÄGNA att, vid tiden för undertecknandet av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, bestämma räckvidden av bestämmelserna i artikel 227 i detta fördrag när det gäller Konungariket Nederländerna,

HAR ENATS OM följande bestämmelser som skall fogas till detta fördrag:

P. H. Spaak
Adenauer
Pineau
Antonio Segni
Bech
J. Luns

På grund av Konungariket Nederländernas statsrättsliga struktur enligt författningen av den 29 december 1954 är Konungarikets regering, trots artikel 227, berättigad att ratificera fördraget endast för Konungariket i Europa och Nederländska Nya Guinea.

Upprättat i Rom den tjugofemte mars nittonhundrafemtiosju.

J. Ch. Snoy et d'Oppuers
Hallstein
M. Faure
Gaetano Martino
Lambert Schaus
J. Linthorst Homan

PROTOKOLL

om stadgan för Europeiska ekonomiska gemenskapens domstol

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA I FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDE AV EUROPEISKA EKONOMISKA GEMENSKAPEN,

SOM ÖNSKAR fastställa den stadga för domstolen som avses i artikel 188 i detta fördrag,

HAR UTSETT som befullmäktigade för detta ändamål

Hans majestät Belgarnas konung

Baron J. Ch. Snoy et d'Oppuers, generalsekreterare i ekonomiministeriet, ordförande i den belgiska delegationen vid regeringskonferensen;

Förbundsrepubliken Tysklands president

professor dr Carl Friedrich Ophüls, Förbundsrepubliken Tysklands ambassadör, ordförande i den tyska delegationen vid regeringskonferensen;

Franska republikens president

Robert Marjolin, professor vid rättsvetenskapliga fakulteten, vice ordförande i den franska delegationen vid regeringskonferensen;

Italienska republikens president

V. Badini Confalonieri, statssekreterare i utrikesministeriet, ordförande i den italienska delegationen vid regeringskonferensen;

Hennes kungliga höghet storhertiginnan av Luxemburg

Lambert Schaus, Storhertigdömet Luxem-

burgs ambassadör, ordförande i den luxemburgska delegationen vid regeringskonferensen;

Hennes majestät drottningen av Nederländerna

J. Linthorst Homan, ordförande i den nederländska delegationen vid regeringskonferensen;

SOM, sedan de utväxlat sina fullmakter och funnit dem vara i god och behörig form,

HAR ENATS om följande bestämmelser som skall fogas till Fördraget om upprättande av Europeiska ekonomiska gemenskapen.

Artikel 1

Den domstol som inrättats genom artikel 4 i detta fördrag skall bildas och fullgöra sina uppgifter i enlighet med bestämmelserna i fördraget och denna stadga.

AVDELNING I

Domare och generaladvokater

Artikel 2

Varje domare skall, innan han tillträder sitt ämbete, vid offentligt sammanträde avlägga ed att opartiskt och samvetsgrant utöva sitt ämbete och att inte yppa vad som förekommit vid domstolens överläggningar.

Artikel 3

Domarna skall åtnjuta immunitet mot rätts-

liga förfaranden. De skall åtnjuta immunitet vad avser åtgärder, inbegripet muntliga och skriftliga uttalanden, som de vidtagit i sin tjänsteutövning, även sedan deras uppdrag har upphört.

Domstolen får, efter beslut i plenum, häva immuniteten.

När immuniteten har hävts och straffrättsliga förfaranden vidtas mot en domare, skall denne ställas inför rätta i någon av medlemsstaterna endast vid den domstol som är behörig att döma ledamöterna av de högsta nationella domstolarna.

Artikel 4

Domarna får inte inneha något politiskt eller administrativt ämbete.

De får inte utöva någon avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet om inte rådet undantagsvis medger avvikelser härifrån.

De skall vid sitt tillträde avge en högtidlig försäkran att såväl under som efter sin ämbets-tid respektera de förpliktelser som följer av ämbetet, särskilt skyldigheten att iaktta redbarhet och visa omdöme vid mottagande av vissa uppdrag eller förmåner efter ämbetstiden.

I tveksamma fall skall domstolen fatta beslut.

Artikel 5

En domares ämbete skall, frånsett vid normala nytillsättningar och vid dödsfall, upphöra genom att domaren avgår.

När en domare avgår, skall hans avgångsskrivelse ställas till domstolens ordförande för vidare befordran till rådets ordförande. När så skett, blir platsen vakant.

Utom i de fall som avses i artikel 6, skall domaren kvarstå i ämbetet till dess hans efterträdare har tillträtt.

Artikel 6

En domare får endast skiljas från sitt ämbete

eller berövas rätten till pension eller andra förmåner som utges i stället för pension, om han enligt domarnas och generaladvokaternas enhälliga bedömning inte längre uppfyller de förutsättningar som krävs eller fullgör de skyldigheter som följer av ämbetet. Den berörde domaren får inte delta i överläggningen.

Domstolens justitiesekreterare skall under-rätta församlingens och kommissionens ordförande om domstolens beslut samt anmäla detta för rådets ordförande.

Om beslutet innebär att en domare skiljs från sitt ämbete, skall sistnämnda anmälan medföra att platsen blir vakant.

Artikel 7

En domare som skall ersätta en ledamot av domstolen vars ämbets-tid inte har gått ut, skall utses för återstoden av företrädarens mandat-tid.

Artikel 8

Bestämmelserna i artiklarna 2—7 skall tillämpas på generaladvokaterna.

AVDELNING II

Organisation

Artikel 9

Justitiesekreteraren skall inför domstolen av-lägga ed att opartiskt och samvetsgrant utöva sitt ämbete och att inte yppa vad som före-kommit vid domstolens överläggningar.

Artikel 10

Domstolen skall utse en ersättare för justitiesekreteraren i händelse av förhinder för denne.

Artikel 11

Till domstolen skall knytas tjänstemän och

andra anställda så att den kan fungera. De skall ansvara inför justitiesekreteraren under ordförandens överinseende.

Artikel 12

Rådet får på förslag av domstolen enhälligt besluta att biträdande referenter skall utses samt fastställa instruktion för dem. De biträdande referenterna får inkallas i enlighet med rättegångsreglernas bestämmelser för att delta i den förberedande handläggningen av ärenden som anhängiggjorts vid domstolen samt för att samarbeta med den domare som är referent.

Biträdande referenter skall utses bland personer vilkas oavhängighet inte kan ifrågasättas och som har de juridiska kvalifikationer som behövs; de skall utses av rådet. De skall inför domstolen avlägga ed att opartiskt och samvetsgrant utöva sitt ämbete och att inte yppa vad som förekommit vid domstolens överläggningar.

Artikel 13

Domarna, generaladvokaterna och justitiesekreteraren är skyldiga att vara bosatta där domstolen har sitt säte.

Artikel 14

Domstolen skall tjänstgöra permanent. Den skall fastställa semesterperioder med vederbörlig hänsyn till verksamhetens krav.

Artikel 15

Domstolens avgöranden skall vara giltiga endast om ett ojämnt antal domare är närvarande. Vid sammanträde i plenum skall domstolens avgöranden vara giltiga om fem domare är närvarande. Avdelningarnas beslut är endast giltiga om tre domare är närvarande; vid förhinder för en domare på en avdelning får en domare på en annan avdelning tillkallas i enlighet med rättegångsreglerna.

Artikel 16

En domare eller en generaladvokat får inte

delta i behandlingen av ett ärende i vilket han tidigare uppträtt som parts ombud, rådgivare eller advokat eller i vilket han som medlem av en domstol, undersökningskommission eller i annan egenskap haft i uppgift att uttala sig.

Om en domare eller en generaladvokat av särskilda skäl inte anser att han bör delta i avgörandet eller handläggningen av ett visst ärende, skall han underrätta ordföranden om detta. Om ordföranden anser att en domare eller en generaladvokat av särskilda skäl inte bör delta eller framlägga förslag i ett visst ärende, skall han underrätta vederbörande om detta.

Vid svårighet att tillämpa denna artikel skall domstolen besluta i saken.

En part får inte åberopa en domares nationalitet eller att en domare av hans egen nationalitet inte tillhör domstolen eller en av dess avdelningar som skäl för att begära ändring i domstolens eller avdelningens sammansättning.

AVDELNING III

Förfarande

Artikel 17

Staterna och gemenskapens institutioner skall vid domstolen företrädas av ett ombud som utses för varje ärende. Ombudet får biträdas av en rådgivare eller av en advokat som är behörig att uppträda inför domstol i någon av medlemsstaterna.

Övriga parter skall företrädas av en advokat som är behörig att uppträda inför domstol i någon av medlemsstaterna.

Ombud, rådgivare och advokater som uppträder inför domstolen skall på de villkor som anges i rättegångsreglerna ha de rättigheter och den immunitet som behövs för att de oavhängigt skall kunna fullgöra sina uppgifter.

Domstolen skall i enlighet med rättegångsreglerna gentemot de rådgivare och advokater som uppträder inför domstolen ha de befogenheter som domstolar normalt har.

Universitetslärare, som är medborgare i medlemsstater vilkas lagstiftning ger dem rätt att företräda part inför domstol, skall vid domstolen ha samma rättigheter som enligt denna artikel tillkommer advokater.

Artikel 18

Förfarandet vid domstolen skall bestå av en skriftlig och en muntlig del.

Det skriftliga förfarandet skall innebära att parterna och de institutioner inom gemenskapen, vilkas beslut är föremål för tvist, delges ansökningar, inlagor, svaromål samt förklaringar och eventuella bemötanden samt alla handlingar och dokument som åberopas, eller bestyrkta kopior av dessa.

Delgivningen skall ombesörjas av justitiesekreteraren i den ordning och inom de tidsfrister som föreskrivs i rättegångsreglerna.

Det muntliga förfarandet skall bestå i uppläsning av referentens rapport, hörande av ombud, rådgivare och advokater samt generaladvokatens förslag till avgörande och i förekommande fall förhör med vittnen och sakkunniga.

Artikel 19

Talan skall väckas vid domstolen genom en skriftlig ansökan som är ställd till justitiesekreteraren. Ansökningen skall innehålla uppgifter om sökandens namn och hemvist samt den undertecknandes ställning, motpartens namn, tvisteföremålet, yrkanden samt en kort framställning av grunderna för talan.

Ansökningen skall i förekommande fall åtföljas av den rättsakt som begärs ogiltigförklarad eller, i fall enligt artikel 175 i detta fördrag, av skriftligt bevis om dagen för den anmodan som avses i nämnda artikel. Om ansökningen inte åtföljs av dessa handlingar, skall justitiesekreteraren anmoda vederbörande att inom skälig tid inge dem; dock får talan inte avvisas på den grund att dessa handlingar inkommit först efter det att tiden för att väcka talan har gått ut.

Artikel 20

I fall som avses i artikel 177 i detta fördrag skall beslut av en nationell domstol att uppskjuta handläggningen av ett ärende och hänskjuta det till domstolen anmälas till denna av den nationella domstolen. Om detta beslut skall därefter justitiesekreteraren underrätta parterna, medlemsstaterna och kommissionen, samt även rådet om den rättsakt vars giltighet eller tolkning är omtvistad härrör från rådet.

Inom två månader efter underrättelsen har parterna, medlemsstaterna, kommissionen och i förekommande fall rådet rätt att till domstolen inkomma med inlagor eller skriftliga synpunkter.

Artikel 21

Domstolen får begära att en part inkommer med alla de dokument och upplysningar som domstolen anser önskvärda. Om parten vägrar skall domstolen ta detta till protokollet.

Domstolen får även begära att medlemsstater och institutioner som inte är parter i målet skall lämna alla upplysningar som domstolen anser behövs för handläggningen.

Artikel 22

Domstolen får när som helst efter eget val anförtro sakkunniguppdrag åt enskilda personer, organ, myndigheter, kommittéer eller organisationer.

Artikel 23

Vittnen får höras i enlighet med rättegångsreglerna.

Artikel 24

Domstolen skall gentemot tredskande vittnen ha de befogenheter som i allmänhet tillkommer domstolar och får i enlighet med rättegångsreglerna döma till böter.

Artikel 25

Vittnen och sakkunniga får höras under ed enligt det formulär som fastställts i rättegångsreglerna eller på det sätt som lagstiftningen i vittnets eller den sakkunniges hemland föreskriver.

Artikel 26

Domstolen får förordna att ett vittne eller en sakkunnig skall höras av den behöriga rättsliga myndigheten på hans bostadsort.

Detta förordnande skall tillställas den behöriga rättsliga myndigheten för åtgärd i enlighet med föreskrifter som fastställts i rättegångsreglerna. De handlingar som utfärdats med anledning av begäran om förhör skall överlämnas till domstolen enligt samma regler.

Domstolen skall stå för kostnaderna med förbehåll för att de i förekommande fall påläggs parterna.

Artikel 27

En medlemsstat skall behandla mened eller ovarsam utsaga som ett vittne eller en sakkunnig gjort sig skyldig till, som om motsvarande brott begåtts inför nationell domstol i tvistemål. På anmodan av domstolen skall den berörda medlemsstaten väcka åtal mot gärningsmannen vid behörig nationell domstol.

Artikel 28

Domstolens förhandlingar skall vara offentliga om inte domstolen när synnerliga skäl föreligger, på eget initiativ eller på begäran av parterna, bestämmer något annat.

Artikel 29

Domstolen får under förhandlingarna höra sakkunniga och vittnen samt parterna själva. De sistnämnda får dock föra sin talan muntligt endast genom ombud.

Artikel 30

Protokoll skall föras vid varje förhandling

och undertecknas av ordföranden och justitiesekreteraren.

Artikel 31

Turordningslista för förhandlingarna skall fastställas av ordföranden.

Artikel 32

Domstolens överläggningar skall vara och förbli hemliga.

Artikel 33

Domar skall ange skälen för domsluten. De skall uppta namnen på de domare som deltog i överläggningarna.

Artikel 34

Domar skall undertecknas av ordföranden och justitiesekreteraren. De skall avkunnas vid offentligt sammanträde.

Artikel 35

Domstolen skall besluta i fråga om rättegångskostnader.

Artikel 36

Genom ett förenklat förfarande, som vid behov får avvika från enskilda föreskrifter i denna stadga och som skall fastställas i rättegångsreglerna, får domstolens ordförande besluta i fråga om framställning om uppskov som avses i artikel 185 i detta fördrag, om tillämpning av interimistiska åtgärder enligt artikel 186 eller om uppskov med verkställighet enligt artikel 192 sista stycket.

Vid förhinder för ordföranden skall denne ersättas av en annan domare i enlighet med rättegångsreglerna.

Avgöranden av ordföranden eller den domare som ersätter honom skall endast vara

interimistiska och på intet sätt föregripa domstolens beslut i huvudsaken.

Artikel 37

Medlemsstaterna och gemenskapens institutioner får intervensera i tvister inför domstolen.

Samma rätt skall gälla för varje annan person som har ett berättigat intresse av utgången av den tvist som underställts domstolen; undantag utgör tvister mellan medlemsstater, mellan gemenskapens institutioner eller mellan medlemsstater och gemenskapens institutioner.

Genom yrkanden i interventionsansökan får endast en av parternas yrkanden biträdas.

Artikel 38

Om en rätteligen instämd part inte inkommer med skriftligt svaromål, skall tredskodom meddelas mot honom. Talan mot domen får föras inom en månad efter delgivning. Sådan talan skall inte medföra uppskov med verkställigheten av tredskodommen om inte domstolen beslutar något annat.

Artikel 39

Medlemsstaterna, gemenskapens institutioner och varje annan fysisk eller juridisk person får i de fall och på de villkor som skall anges i rättegångsreglerna i egenskap av tredje part föra talan mot en dom som meddelats utan att de blivit hörda, om domen berör deras rätt.

Artikel 40

I händelse av tveksamhet rörande innebörden och räckvidden av en dom, skall det ankomma på domstolen att klargöra dess rätta innebörd på begäran av en part eller en av gemenskapens institutioner som har ett berättigat intresse därav.

Artikel 41

Framställning hos domstolen om ändring av

en dom får endast grundas på upptäckten av en omständighet som kan utöva ett avgörande inflytande på ärendets utgång och som när domen meddelades var okänd för domstolen och för den som begär ändring.

Ändringsförfarandet skall inledas med ett beslut av domstolen i vilket uttryckligen konstateras att förekomsten av den nya omständigheten är av sådan art att det finns anledning till ändring och att framställningen av denna anledning kan tas upp till prövning.

Framställning om ändring får inte göras senare än tio år från den dag domen gavs.

Artikel 42

Tidsfrister med hänsyn till avstånd skall fastställas i rättegångsreglerna.

Försutten tid skall inte medföra rättsförlust, om vederbörande styrker förekomsten av oförutsebara omständigheter eller force majeure.

Artikel 43

Talan mot gemenskapen om ansvar i utomobligatoriska rättsförhållanden skall preskriberas fem år efter den händelse som föranleder ansvarstalan. Preskription skall avbrytas genom att talan väcks vid domstolen eller genom att den skadelidande dessförinnan gör framställning hos en av gemenskapens behöriga institutioner. I sistnämnda fall skall talan väckas inom den frist av två månader som anges i artikel 173; bestämmelserna i artikel 175 andra stycket skall tillämpas i förekommande fall.

Artikel 44

De rättegångsregler som avses i artikel 188 i detta fördrag skall, förutom de bestämmelser som anges i denna stadga, innehålla alla övriga bestämmelser som behövs för stadgans tillämpning och, vid behov, för dess komplettering.

Artikel 45

Rådet får genom enhälligt beslut vidta de

kompletterande ändringar av bestämmelserna i denna stadga som visar sig nödvändiga till följd av åtgärder som rådet vidtagit enligt artikel 165 sista stycket i detta fördrag.

ut de domare och generaladvokater vilkas ämbetsstid skall upphöra vid utgången av de första tre åren i enlighet med artikel 167 andra och tredje styckena i detta fördrag.

Artikel 46

TILL BEVIS HÄR PÅ har undertecknade befullmäktigade undertecknat detta protokoll.

Omedelbart efter edsavläggelsen skall rådets ordförande övergå till att genom lottning välja

Som skedde i Bryssel den sjuttonde april nittonhundrafemtiosju.

J.Ch. Snoy et d'Oppuers
C.F. Ophüls
Robert Marjolin
Vittorio Badini
Lambert Schaus
J. Linthorst Homan

PROTOKOLL

om immunitet och privilegier för Europeiska ekonomiska gemenskapen

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA TILL FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA EKONOMISKA GEMENSKAPEN,

SOM BEAKTAR att, i enlighet med artikel 218 i detta fördrag, skall gemenskapen åtnjuta sådan immunitet och sådana privilegier inom medlemsstaternas territorier som behövs för att den skall kunna uppnå sina mål; villkoren för detta skall närmare fastställas i ett separat protokoll,

SOM BEAKTAR att, i enlighet med artikel 28 i protokollet om Europeiska investeringsbankens stadga, skall banken åtnjuta immunitet och privilegier enligt det protokoll som avses i föregående stycke,

HAR UTSETT som befullmäktigade för att upprätta detta protokoll:

Hans majestät Belgarnas konung

Baron J. Ch. Snoy et d'Oppuers, generalsekreterare i ekonomiministeriet, ordförande i den belgiska delegationen vid regeringskonferensen;

Förbundsrepubliken Tysklands president

professor dr Carl Friedrich Ophüls, Förbundsrepubliken Tysklands ambassadör, ordförande i den tyska delegationen vid regeringskonferensen;

Franska republikens president

Robert Marjolin, professor vid rättsvetenskapliga fakulteten, vice ordförande i den franska delegationen vid regeringskonferensen;

Italienska republikens president

V. Badini Confalonieri, statssekreterare i utrikesministeriet, ordförande i den italienska delegationen vid regeringskonferensen;

Hennes kungliga höghet storhertiginnan av Luxemburg

Lambert Schaus, Storhertigdömet Luxemburgs ambassadör, ordförande i den luxemburgska delegationen vid regeringskonferensen;

Hennes majestät drottningen av Nederländerna

J. Linthorst Homan, ordförande i den nederländska delegationen vid regeringskonferensen;

SOM, sedan de utväxlat sina fullmakter och funnit dem vara i god och behörig form,

HAR ENATS OM följande bestämmelser som skall fogas till Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen.

KAPITEL I

Europeiska gemenskapens egendom, medel, tillgångar och transaktioner

Artikel 1

Gemenskapens lokaler och byggnader skall vara okränkbara. De får inte genomskolas, beslagtogs, konfiskeras eller exproprieras. Gemenskapens egendom och tillgångar får inte utan tillstånd från domstolen bli föremål för några administrativa eller rättsliga tvångsåtgärder.

Artikel 2

Gemenskapens arkiv skall vara okränkbara.

Artikel 3

Gemenskapen, dess tillgångar, inkomster och övrig egendom skall vara befriade från alla direkta skatter.

Medlemsstaternas regeringar skall i alla de fall där så är möjligt vidta lämpliga åtgärder för att efterskänka eller betala tillbaka summan av de indirekta skatter och avgifter som ingår i priset på lös eller fast egendom när gemenskapen för tjänstebruk gör betydande inköp i vilka denna typ av skatter och avgifter inkluderas i priset. Dessa bestämmelser får dock inte tillämpas på ett sådant sätt att konkurrensen inom gemenskapen snedvrids.

Ingen befrielse skall beviljas för sådana skatter och avgifter som utgör betalning för allmännyttiga tjänster.

Artikel 4

Gemenskapen skall vara befriad från alla tullar, förbud och restriktioner vad avser import och export av varor som är avsedda för tjänstebruk. Varor som på detta sätt har förts in i en stat får inte avyttras — vare sig mot betalning eller vederlagsfritt — inom denna stats territorium, om det inte sker på villkor som godkänts av den statens regering.

Gemenskapen skall också vara befriad från alla tullar, förbud och restriktioner vad avser import och export av gemenskapens publikationer.

KAPITEL II

Meddelanden och identitetshandlingar

Artikel 5

Vad avser gemenskapens officiella meddelanden och översändandet av alla dess dokument skall gemenskapens institutioner inom varje medlemsstats territorium åtnjuta samma be-

handling som staten i fråga ger diplomatiska beskickningar.

Officiell korrespondens och andra former av officiella meddelanden som gemenskapens institutioner skickar får inte censureras.

Artikel 6

Identitetshandling i den form som rådet skall fastställa kan av ordförandena för gemenskapens institutioner utställas till ledamöter, medlemmar och anställda i gemenskapens institutioner och skall godtas som giltig resehandling av medlemsstaternas myndigheter. Dessa identitetshandlingar skall utställas till tjänstemän och anställda enligt de villkor som fastställts enligt bestämmelserna i artikel 212 i fördraget.

Kommissionen får sluta avtal om att dessa identitetshandlingar skall gälla som giltiga resehandlingar inom tredje lands territorium.

KAPITEL III

Församlingens ledamöter

Artikel 7

Församlingens ledamöter får inte underkastas någon begränsning av administrativ eller annan natur i sin rörelsefrihet under resa till eller från församlingens mötesplats.

Församlingens ledamöter skall, vad avser tull- och valutakontroll,

- a) av sin egen regering beviljas samma lättnader som högre tjänstemän som tillfälligt reser utomlands i offentligt uppdrag,
- b) av regeringarna i övriga medlemsstater beviljas samma lättnader som företrädare för utländska regeringar med tillfälligt offentligt uppdrag.

Artikel 8

Församlingens ledamöter får inte förhöras, kvarhållas eller lagföras på grund av yttranden

de gjort eller röster de avlagt under utövandet av sitt ämbete.

Artikel 9

Under församlingens sessioner skall dess ledamöter åtnjuta:

- a) vad avser deras egen stats territorium, den immunitet som beviljas parlamentsledamöter i deras land,
- b) vad avser alla andra medlemsstaters territorium, immunitet vad gäller alla former av kvarhållande och lagföring.

Immuniteten skall även vara tillämplig på ledamöterna under resan till och från församlingens mötesplats.

Immuniteten kan inte åberopas av en ledamot som tas på bar gärning och kan inte hindra församlingen att utöva sin rätt att upphäva en av dess ledamöters immunitet.

KAPITEL IV

Företrädare för de medlemsstater som deltar i arbetet i gemenskapens institutioner

Artikel 10

Företrädare för de medlemsstater som deltar i arbetet i gemenskapens institutioner, deras rådgivare och tekniska experter skall i sin tjänsteutövning och under resan till och från mötesplatsen åtnjuta sedvanliga privilegier, immunitet och lättnader.

Denna artikel skall även vara tillämplig på ledamöter av gemenskapens rådgivande organ.

KAPITEL V

Tjänstemän och anställda i gemenskapen

Artikel 11

Inom varje medlemsstats territorium och oberoende av statstillhörighet skall tjänstemän

och anställda i gemenskapen, enligt artikel 212 i fördraget

- a) åtnjuta immunitet mot rättsliga förfaranden vad avser handlingar som de har begått i sin tjänsteutövning, inbegripet muntliga och skriftliga uttalanden, om inte annat följer av bestämmelserna i artiklarna 179 och 215 i detta fördrag. De skall åtnjuta denna immunitet även efter det att deras uppdrag har upphört,
- b) tillsammans med sina äkta makar och av dem försörjda familjemedlemmar vara undantagna från bestämmelser om begränsning av invandring och formaliteter för registrering av utlänningar,
- c) beviljas samma lättnader i fråga om valuta- och växlingsbestämmelser som normalt beviljas tjänstemän i internationella organisationer,
- d) då de tillträder sin tjänst i landet i fråga, ha rätt att tullfritt föra in sitt bohag och sina personliga tillhörigheter från det land där de senast var bosatta eller från det land där de är medborgare, samt ha rätt att tullfritt föra ut sina möbler och personliga tillhörigheter då deras tjänstgöringstid i landet är slut, om inte annat följer av de villkor som regeringen i det land där rätten utövas, i båda fallen, anser nödvändiga,
- e) ha rätt att tullfritt införa ett motorfordon för personligt bruk som antingen förvärvats enligt gällande regler för hemmamarknaden i det land där de senast var bosatta eller i det land där de är medborgare, samt ha rätt att tullfritt föra ut fordonet, om inte annat följer av de villkor som det berörda landets regering, i båda fallen, anser nödvändiga.

Artikel 12

Gemenskapens tjänstemän och anställda skall vara skyldiga att betala skatt till gemenskapen på de löner och arvoden de får av gemenskapen enligt de villkor och det förfarande som rådet, på förslag från kommissionen inom ett år efter det att detta fördrag har trätt i kraft, har fastställt.

De skall vara befriade från nationella skatter på de löner och arvoden de får av gemenskapen.

Artikel 13

Gemenskapens tjänstemän och anställda som enbart på grund av sin tjänsteutövning i gemenskapen bosätter sig inom territoriet för en annan medlemsstat än den i vilken de vid tiden för sitt tjänstetillträde vid gemenskapen var skatterättsligt bosatta, skall — vad avser inkomst- och förmögenhetsbeskattning samt arvsskatt och tillämpningen av avtal om undvikande av dubbelbeskattning som ingåtts mellan gemenskapens medlemsstater — i båda länderna behandlas som om de fortfarande var bosatta på sin tidigare bostadsort, förutsatt att denna befinner sig inom en av gemenskapens medlemsstater. Detta gäller även för äkta makar, förutsatt att de inte utövar någon egen yrkesverksamhet, och för barn som de personer som avses i denna artikel försörjer och har hand om.

Lös egendom som tillhör de personer som avses i föregående stycke och som finns inom den stats territorium i vilken de uppehåller sig, skall vara befriad från arvsskatt i den staten. Vid fastställande av sådan skatt skall den lösa egendomen anses finnas i den stat där personerna skatterättsligt är bosatta, om inte annat följer av tredje lands rätt och eventuell tillämpning av bestämmelser i internationella avtal om dubbelbeskattning.

Vid tillämpningen av bestämmelserna i denna artikel skall inte hänsyn tas till en bostadsort som enbart beror på tjänsteutövning inom andra internationella organisationer.

Artikel 14

Rådet skall enhälligt och på förslag som kommissionen skall framställa inom ett år efter det att detta fördrag har trätt i kraft, fastställa ordningen för sociala förmåner för gemenskapens tjänstemän och anställda.

Artikel 15

Rådet skall på förslag från kommissionen

och efter att ha samrått med övriga berörda institutioner, besluta vilka grupper av gemenskapens tjänstemän och anställda bestämmelserna i artikel 11, artikel 12 andra stycket och artikel 13 helt eller delvis skall tillämpas på.

Medlemsstaternas regeringar skall regelbundet underrättas om namn, ställning och adress på de tjänstemän och anställda som ingår i dessa grupper.

KAPITEL VI

Immunitet och privilegier för beskickningar hos gemenskapen

Artikel 16

Den medlemsstat på vars territorium gemenskapen har sitt säte skall bevilja tredje lands beskickning som är ackrediterad hos gemenskapen immunitet enligt diplomatisk sedvänja.

KAPITEL VII

Allmänna bestämmelser

Artikel 17

Privilegier, immunitet och lättnader skall endast beviljas gemenskapens tjänstemän och anställda om det ligger i gemenskapens intresse.

Var och en av gemenskapens institutioner skall upphäva den immunitet som har beviljats en tjänsteman eller en anställd, om institutionen anser att upphävandet av immuniteten inte strider mot gemenskapens intresse.

Artikel 18

Gemenskapens institutioner skall vid tillämpningen av detta protokoll samarbeta med de berörda medlemsstaternas ansvariga myndigheter.

Artikel 19

Artiklarna 11—14 och artikel 17 skall vara tillämpliga på kommissionens ledamöter.

Artikel 20

Artiklarna 11—14 och artikel 17 skall vara tillämpliga på domstolens domare, generaladvokater, justitiesekreterare och biträdande referenter, utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artikel 3 i protokollet om stadgan för domstolen vad avser immunitet mot rättsliga förfaranden för domare och generaladvokater.

Artikel 21

Detta protokoll skall även vara tillämpligt på Europeiska investeringsbanken, på ledamöterna av dess organ, dess personal och de före-

trädare för medlemsstaterna som deltar i bankens arbete, utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i protokollet om bankens stadga.

Europeiska investeringsbanken skall dessutom vara befriad från alla skatter eller liknande avgifter vid dess grundande och vid de tillfällen då dess kapital utökas och från de olika formaliteter som kan vara förknippade därmed i den stat där banken har sitt säte. På samma sätt skall bankens upplösning eller likvidation inte medföra några skatter eller avgifter. Slutligen skall den verksamhet som banken och dess organ bedriver i enlighet med dess stadga inte vara föremål för någon omsättningskatt.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade befullmäktigade undertecknat detta protokoll.

Som skedde i Bryssel den suttonde april nittonhundrafemtiosju.

J. Ch. Snoy et d'Oppuers
C.F. Ophüls
Robert Marjolin
Vittorio Badini
Lambert Schaus
J. Linthorst Homan

GENOMFÖRANDEKONVENTION

om associeringen av utomeuropeiska länder och territorier med gemenskapen

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA,

SOM ÖNSKAR fastställa den genomförandekonvention som omtalas i artikel 136 i detta fördrag,

HAR ENATS OM följande bestämmelser som skall fogas till detta fördrag:

Artikel 1

Medlemsstaterna skall på nedan angivna villkor delta i åtgärder som är ägnade att främja den sociala och ekonomiska utvecklingen i de länder och territorier som är förtecknade i bilaga IV till detta fördrag, genom att bistå dessa länders och territoriers ansvariga myndigheter i deras strävanden.

För detta ändamål upprättas härmed en utvecklingsfond för utomeuropeiska länder och territorier, till vilken medlemsstaterna under en tid av fem år skall betala de årliga avgifter som fastställts i bilaga A till denna konvention.

Fonden skall förvaltas av kommissionen.

Artikel 2

De myndigheter som är ansvariga för dessa länder och territorier skall i samförstånd med de lokala myndigheterna eller med företrädare för folken i de berörda länderna och territorierna, förelägga kommissionen de sociala och

ekonomiska projekt för vilka man begär finansiering genom gemenskapen.

Artikel 3

Kommissionen skall varje år utarbeta allmänna handlingsprogram för fördelningen på olika projektgrupper av de medel som står till förfogande enligt bilaga B till denna konvention.

De allmänna handlingsprogrammen skall omfatta följande finansieringsprojekt:

- a) Vissa sociala institutioner, särskilt sjukhus och inrättningar för undervisning och teknisk forskning samt för yrkesvägledning och yrkesutbildning av befolkningen.
- b) Investeringar som är av allmänt intresse och direkt knutna till genomförandet av ett program som innehåller konkreta och produktiva utvecklingsprojekt.

Artikel 4

Vid början av varje budgetår skall rådet, med kvalificerad majoritet och efter att ha hört kommissionen, bestämma vilka belopp som skall anslås för att finansiera

- a) de sociala institutioner som avses i artikel 3 a,
- b) de investeringar av allmänt intresse som avses i artikel 3 b.

Rådets beslut skall syfta till att uppnå en rationell geografisk fördelning av de tillgängliga medlen.

Artikel 5

1. Kommissionen skall besluta om hur de enligt artikel 4 a tillgängliga medlen skall fördelas mellan olika ansökningar om finansiering av sociala institutioner.

2. Kommissionen skall utarbeta förslag för finansieringen av de investeringsprojekt som avses i artikel 4 b.

Den skall förelägga rådet dessa förslag.

Om ingen medlemsstat inom en månad begär att rådet skall pröva förslagen skall dessa anses vara godkända.

Om rådet prövar förslagen skall rådet inom två månader fatta beslut med kvalificerad majoritet.

3. Sådana medel som inte har fördelats under ett år skall föras över till de följande åren.

4. De fördelade medlen skall ställas till förfogande för de myndigheter som ansvarar för att arbetena utförs. Kommissionen skall säkerställa att medlen används för de beslutade ändamålen och på bästa möjliga ekonomiska villkor.

Artikel 6

Inom sex månader efter det att detta fördrag har trätt i kraft skall rådet, med kvalificerad majoritet och på förslag från kommissionen, fastställa regler för insamlingen och överföringen av bidragen, för budgetarbetet och för förvaltningen av Utvecklingsfondens medel.

Artikel 7

Den kvalificerade majoritet som avses i artiklarna 4—6 skall vara 67 röster. Medlemsstaterna skall ha följande antal röster:

Belgien	11 röster
Tyskland	33 röster
Frankrike	33 röster
Italien	11 röster
Luxemburg	1 röst
Nederländerna	11 röster

Artikel 8

Etableringsrätten skall i varje land eller territorium gradvis utökas till att gälla medborgare och företag från andra medlemsstater än den stat som har särskilda förbindelser med landet eller territoriet i fråga. Närmare riktlinjer för detta skall rådet fastställa under det första tillämpningsåret för denna konvention; rådet skall därvid besluta med kvalificerad majoritet och på förslag från kommissionen samt på ett sådant sätt att all diskriminering gradvis upphör under övergångstiden.

Artikel 9

De tullbestämmelser som föreskrivs i artiklarna 133 och 134 i detta fördrag skall tillämpas på handeln mellan medlemsstaterna och dessa länder och territorier.

Artikel 10

Under denna konventions giltighetstid skall medlemsstaterna i sitt handelsutbyte med dessa länder och territorier tillämpa de bestämmelser i fördragets kapitel om avskaffandet av kvantitativa restriktioner mellan medlemsstaterna, som medlemsstaterna tillämpar i handelsutbytet med varandra under samma tid.

Artikel 11

1. Ett år efter det att denna konvention har trätt i kraft skall i varje land eller territorium där importkvoter förekommer, de kvoter som är öppna för andra stater än den stat med vilken landet eller territoriet har särskilda förbindelser omvandlas till globala kvoter som utan diskriminering skall vara öppna för övriga medlemsstater. Från och med samma tidpunkt skall dessa kvoter årligen ökas enligt artikel 32 och artikel 33.1—2 och 33.4—7 i detta fördrag.

2. Om den globala kvoten för en icke-liberaliserad vara inte uppgår till 7 procent av den totala importen till ett land eller territorium, skall en kvot som uppgår till 7 procent av denna import införas senast ett år efter det att denna konvention har trätt i kraft och årligen ökas enligt punkt 1.

3. Om det ifråga om vissa varor inte finns någon kvot för import till ett land eller territorium, skall kommissionen genom ett beslut ge närmare föreskrifter om hur de kvoter som skall erbjudas de övriga medlemsstaterna skall öppnas och utökas.

Artikel 12

Om medlemsstaternas importkvoter omfattar både import från en stat med särskilda förbindelser med ett land eller territorium och import från det berörda landet eller territoriet, skall den del av importen som kommer från länderna och territorierna vara föremål för en global kvot som skall bestämmas utifrån importstatistik. Sådana kvoter skall fastställas under det första året av denna konventions giltighetstid och ökas enligt artikel 10.

Artikel 13

Bestämmelserna i artikel 10 skall inte hindra sådana förbud mot eller restriktioner för import, export eller transitering som grundas på hänsyn till allmän moral, allmän ordning eller allmän säkerhet eller intresset att skydda människors och djurs hälsa och liv, att bevara växter, att skydda nationella skatter av konstnärligt, historiskt eller arkeologiskt värde eller att skydda industriell eller kommersiell äganderätt. Sådana förbud eller restriktioner får dock inte utgöra ett medel för godtycklig diskriminering eller innefatta en förtäckt begränsning av handeln.

Artikel 14

Efter det att denna konvention har upphört att gälla och tills dess att associeringsbestämmelser för ytterligare en period har antagits, skall å ena sidan ländernas och territoriernas importkvoter och å andra sidan medlemsstater-

nas importkvoter för varor med ursprung i länderna och territorierna, behållas på den nivå som fastställts för det femte året. Den ordning med avseende på etableringsrätten som var i kraft vid femte årets utgång skall också behållas.

Artikel 15

1. Tullkvoter för import från tredje land av orostat kaffe till Italien och Beneluxländerna och av bananer till Förbundsrepubliken Tyskland, skall införas i enlighet med de protokoll som är fogade till denna konvention.

2. Om denna konvention upphör att gälla innan ett nytt avtal har slutits, skall medlemsstaterna, i avvaktan på ett nytt avtal, beviljas tullkvoter för bananer, kakaoböner och orostat kaffe till de tullsatser som tillämpades vid början av den andra etappen. Dessa kvoter skall motsvara importvolymen från tredje land under det senaste år för vilket det finns tillgänglig statistik.

Dessa kvoter skall i förekommande fall ökas i proportion till konsumtionsökningen i de importerande länderna.

3. De medlemsstater som har beviljats tullkvoter på vilka — enligt protokollet om import av orostat kaffe och bananer från tredje land — de tullsatser tillämpas som gällde då detta fördrag trädde i kraft, kan istället för en tillämpning av den i punkt 2 föreskrivna ordningen kräva att tullkvoterna för dessa produkter bibehålls på samma nivå som de uppnått då denna konvention upphör att gälla.

Dessa kvoter skall i förekommande fall ökas enligt punkt 2.

4. Kommissionen skall på begäran av de berörda staterna besluta om storleken på de tullkvoter som avses i de föregående punkterna.

Artikel 16

Bestämmelserna i artiklarna 1—8 i denna

konvention skall tillämpas på Algeriet och de franska utomeuropeiska departementen.

bestämmelserna i artiklarna 14 och 15 ingås denna konvention för en tid av fem år.

Artikel 17

Upprättat i Rom den tjugofemte mars nittonhundrafemtiosju.

Utan att det påverkar tillämpningen av

P. H. Spaak
Adenauer
Pineau
Antonio Segni
Bech
J. Luns

J. Ch. Snoy et d'Oppuers
Hallstein
M. Faure
Gaetano Martino
Lambert Schaus
J. Linthorst Homan

Bilaga A enligt artikel 1 i denna konvention

	<i>År 1.</i>	<i>År 2.</i>	<i>År 3.</i>	<i>År 4.</i>	<i>År 5.</i>	<i>Totalt</i>
<i>Procent</i>	10 %	12,5 %	16,5 %	22,5 %	38,5 %	100 %
<i>Länder</i>	<i>MILJONER EPU-BERÄKNINGSENHETER</i>					
Belgien	7	8,75	11,55	15,75	26,95	70
Tyskland	20	25	33	45	77	200
Frankrike	20	25	33	45	77	200
Italien	4	5	6,60	9	15,40	40
Luxemburg	0,125	0,15625	0,20625	0,28125	0,48125	1,25
Nederländerna	7	8,75	11,55	15,75	26,95	70

Bilaga B enligt artikel 3 i denna konvention

	<i>År 1.</i>	<i>År 2.</i>	<i>År 3.</i>	<i>År 4.</i>	<i>År 5.</i>	<i>Totalt</i>
<i>Procent</i>	10 %	12,5 %	16,5 %	22,5 %	38,5 %	100 %
<i>Utomeuropeiska länder och territorier med anknytning till</i>	<i>MILJONER EPU-BERÄKNINGSENHETER</i>					
Belgien	3	3,75	4,95	6,75	11,55	30
Frankrike	51,125	63,906	84,356	115,031	196,832	511,25
Italien	0,5	0,625	0,825	1,125	1,925	5
Nederländerna	3,5	4,375	5,775	7,875	13,475	35

PROTOKOLL

om tullkvoter för import av bananer (ur 08.01 i Brysselnomenklaturen)

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA

HAR ENATS OM följande bestämmelser
som skall fogas till denna konvention:

1. Från den första tillnärmningen av externa tullar enligt artikel 23.1 b i detta fördrag till slutet av den andra etappen, skall Förbundsrepubliken Tyskland beviljas en årlig tullfri importkvot som skall motsvara 90 procent av den kvantitet som importerades år 1956, minskat med de kvantiteter som kommer från de länder och territorier som avses i artikel 131 i detta fördrag.

2. Från slutet av den andra etappen till slutet av den tredje, skall kvoten vara 80 procent av den ovan angivna kvantiteten.

3. De årliga kvoter som bestäms i punkterna 1 och 2 skall ökas med 50 procent av skillnaden mellan de totala kvantiteter som importerades under det närmast föregående året och de kvantiteter som importerades år 1956.

Om den totala importen minskar i jämförelse med år 1956, skall de årliga kvoter som föreskrivs ovan inte överstiga 90 procent av importen för det närmast föregående året under den tid som avses i punkt 1, eller 80 procent av importen för det närmast föregående året under den tid som avses i punkt 2.

P. H. Spaak
Adenauer
Pineau
Antonio Segni
Bech
J. Luns

4. Så snart som den gemensamma tulltaxan tillämpas i sin helhet skall kvoten utgöra 75 procent av importen för år 1956. Denna kvot skall ökas enligt punkt 3 första stycket.

Om importen har minskat i jämförelse med år 1956, skall den årliga kvot som föreskrivs ovan inte överstiga 75 procent av importen för det närmast föregående året.

Varje beslut om att avskaffa eller ändra denna kvot skall fattas av rådet, med kvalificerad majoritet och på förslag från kommissionen.

5. Den importkvantitet för år 1956 som enligt de ovan angivna bestämmelserna skall utgöra beräkningsgrunden för kvoterna, uppgår till 290.000 ton efter avdrag för importen från de länder och territorier som avses i artikel 131 i detta fördrag.

6. Om länderna och territorierna inte skulle vara i stånd att leverera de av Förbundsrepubliken Tyskland begärda kvantiteterna, är de berörda medlemsstaterna beredda att samtycka till en motsvarande ökning av den tyska tullkvoten.

Upprättat i Rom den tjugofemte mars nittonhundrafemtiosju.

J. Ch. Snoy et d'Oppuers
Hallstein
M. Faure
Gaetano Martino
Lambert Schaus
J. Linthorst Homan

Vid undertecknandet av detta protokoll gjorde Förbundsrepubliken Tysklands befullmäktigade på sin regeringens vägnar följande förklaring som de övriga befullmäktigade beaktade:

Förbundsrepubliken Tyskland är beredd att stödja alla åtgärder som kan vidtas av tyska privata intressenter för att inom Förbundsre-

publiken främja försäljningen av bananer från de associerade utomeuropeiska länderna och territorierna.

För att uppnå detta mål skall förhandlingar inledas så snart som möjligt mellan affärskretsarna i de olika länder som är intresserade av att leverera och sälja bananer.

PROTOKOLL

om tullkvoter för import av orostat kaffe (ur 09.01 i Brysselnomenklaturen)

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA

HAR ENATS OM följande bestämmelser
som skall fogas till denna konvention:

A. Italien

Under den första tiden av associering av de utomeuropeiska länderna och territorierna med gemenskapen och efter den första ändringen av tullsatserna enligt artikel 23 i detta fördrag, skall vid import av orostat kaffe från tredje land till italienskt territorium de tullsatser gälla som tillämpades då detta fördrag trädde i kraft, förutsatt att importen ligger inom ramen för en årlig kvot som högst är lika med den samlade importen av orostat kaffe från tredje land till Italien under år 1956.

Från och med det sjätte året efter det att detta fördrag trätt i kraft till slutet av den andra etappen skall den ursprungliga kvot som föreskrivs i föregående stycke minskas med 20 procent.

Från början av den tredje etappen och under hela dess varaktighet skall kvoten vara 50 procent av den ursprungliga kvoten.

I fyra år efter övergångstidens slut får vid import av orostat kaffe till Italien de tullsatser, som gällde där när detta fördrag trädde i kraft, fortsätta att tillämpas på upp till 20 procent av den ursprungliga kvoten.

P. H. Spaak
Adenauer
Pineau
Antonio Segni
Bech
J. Luns

Kommissionen skall pröva om det procenttal och den tidsfrist som anges i föregående stycke är befogade.

Bestämmelserna i detta fördrag skall tillämpas på de kvantiteter som importeras utöver de ovan angivna kvoterna.

B. Beneluxländerna

Från början av den andra etappen och under hela dess varaktighet, får orostat kaffe från tredje land fortsätta att importeras tullfritt till Beneluxländernas territorier. Denna tullfria import får dock högst uppgå till 85 procent av den totala kvantitet orostat kaffe som importerades under det senaste året för vilket det finns statistik tillgänglig.

Från början av den tredje etappen och under hela dess varaktighet, skall den tullfria import som avses i föregående stycke minskas till 50 procent av den totala mängden orostat kaffe som importerades under det senaste året för vilket det finns statistik tillgänglig.

Bestämmelserna i detta fördrag skall tillämpas på de kvantiteter som importeras utöver de ovan angivna kvoterna.

Upprättat i Rom den tjugofemte mars nittonhundrafemtiosju.

J. Ch. Snoy et d'Oppuers
Hallstein
M. Faure
Gaetano Martino
Lambert Schaus
J. Linthorst Homan

Innehållsförteckning

	Sida
Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen	3
Innehåll	4
Fördragstext	6
Bilagor	51
Protokoll	63
Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen	77
Innehåll	79
Fördragstext	80
Bilagor	133
Protokoll	139
Övriga handlingar	158

**Fördraget om upprättandet
av Europeiska atomenergigemenskapen**

Innehåll

	Sida
Ingress	6
Avdelning I: Gemenskapens uppgifter	8
Avdelning II: Bestämmelser för att främja framsteg på kärnenergiområdet	8
Kapitel 1: Främjande av forskning	8
Kapitel 2: Informationsspridning	10
Avsnitt 1: Information som gemenskapen förfogar över	10
Avsnitt 2: Övrig information	11
Avsnitt 3: Sekretessbestämmelser	14
Avsnitt 4: Särskilda bestämmelser	15
Kapitel 3: Hälsoskydd	16
Kapitel 4: Investeringar	17
Kapitel 5: Gemensamma företag	18
Kapitel 6: Försörjning	19
Avsnitt 1: Byrån	20
Avsnitt 2: Malmer, råmaterial och speciella klyvbara material från gemenskapen	20
Avsnitt 3: Malmer, råmaterial och speciella klyvbara material från länder utanför gemenskapen	22
Avsnitt 4: Priser	22
Avsnitt 5: Bestämmelser om försörjningspolitik	23
Avsnitt 6: Särskilda bestämmelser	23
Kapitel 7: Säkerhetskontroll	24
Kapitel 8: Egendomsordning	27
Kapitel 9: Den gemensamma marknaden på kärnenergiområdet	27
Kapitel 10: Yttre förbindelser	29
Avdelning III: Institutionella bestämmelser	30
Kapitel 1: Gemenskapens institutioner	30
Avsnitt 1: Församlingen	30
Avsnitt 2: Rådet	31
Avsnitt 3: Kommissionen	32
Avsnitt 4: Domstolen	34
Kapitel 2: Gemensamma bestämmelser för flera institutioner	37
Kapitel 3: Ekonomiska och sociala kommittén	38
Avdelning IV: Finansiella bestämmelser	39
Avdelning V : Allmänna bestämmelser	43
Avdelning VI: Bestämmelser om inledningsskedet	47
Avsnitt 1: Upprättande av institutionerna	47
Avsnitt 2: Bestämmelser om den inledande tillämpningen av detta fördrag	48
Avsnitt 3: Övergångsbestämmelser	48
Slutbestämmelser	49

	Sida
Bilagor	51
Bilaga I : Områden för kärnenergiforskning enligt artikel 4 i detta fördrag	51
Bilaga II: Industrigrenar som avses i artikel 41 i detta fördrag	54
Bilaga III: Förmåner som kan beviljas gemensamma företag enligt artikel 48 i detta fördrag	55
Bilaga IV: Listor över varor och produkter som omfattas av bestämmelserna i kapitel 9 om den gemensamma marknaden på kärnenergiområdet	56
Bilaga V: Inledande forsknings- och utvecklingsprogram som avses i artikel 215 i detta fördrag	60
Protokoll	63
Protokoll om tillämpningen av fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen på de utomeuropeiska delarna av Konungariket Nederländerna	63
Protokoll om stadgan för Europeiska atomenergigemenskapens domstol	64
Protokoll om immunitet och privilegier för Europeiska atomenergigemenskapen	71

FÖRDRAGET

om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG, FÖRBUNDSREPUBLICEN TYSKLANDS PRESIDENT, FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT, ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT, HENNES KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGINNAN AV LUXEMBURG, HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA,

SOM INSER att kärnenergin utgör en oundgänglig källa för att säkerställa produktionens utveckling och förnyelse och för att möjliggöra framsteg i arbetet för freden,

SOM ÄR ÖVERTYGADE OM att endast en omedelbar gemensam ansträngning kan leda till resultat som motsvarar de konstruktiva krafterna inom deras länder,

SOM ÄR BESLUTNA att skapa förutsättningar för utvecklingen av en effektiv kärnindustri som väsentligt ökar energiproduktionen, moderniserar tekniken och inom talrika andra områden bidrar till välbefinnande för deras folk,

SOM ÄR ANGELÄGNA att skapa sådana förhållanden i säkerhetshänseende att farorna för befolkningens liv och hälsa avlägsnas,

SOM ÖNSKAR att andra länder deltar i detta arbete och att samarbete kommer till stånd med internationella organisationer som är sysselsatta med atomenergins fredliga utveckling,

HAR BESLUTAT att skapa en Europeisk atomenergigemenskap (EURATOM) och har för detta ändamål som befullmäktigade utsett

Hans majestät Belgarnas konung

Paul-Henri Spaak, utrikesminister;
Baron J. Ch. Snoy et d'Oppuers, generalsekreterare i ekonomiministeriet, ordförande i den belgiska delegationen vid regeringskonferensen;

Förbundsrepubliken Tysklands president

dr Konrad Adenauer, förbundskansler;
professor dr Walter Hallstein, statssekreterare i utrikesministeriet;

Franska Republikens president

Christian Pineau, utrikesminister;
Maurice Faure, statssekreterare i utrikesministeriet;

Italienska republikens president

Antonio Segni, konseljpresident;
professor Gaetano Martino, utrikesminister;

Hennes kungliga höghet storhertiginnan av Luxemburg

Joseph Bech, konseljpresident, utrikesminister;
ambassadör Lambert Schaus, ordförande i den luxemburgska delegationen vid regeringskonferensen;

Hennes majestät Drottningen av Nederländerna

Joseph Luns, utrikesminister;
J. Linthorst Homan, ordförande i den nederländska delegationen
vid regeringskonferensen;

SOM, sedan de utväxlat sina fullmakter och funnit dem vara i god och behörig form, har enats om följande.

AVDELNING I

Gemenskapens uppgifter

Artikel 1

Genom detta fördrag upprättar de HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA mellan sig en EUROPEISK ATOMENERGIGEMENSKAP (EURATOM).

Gemenskapen skall ha till uppgift att genom att skapa de förutsättningar som behövs för en snabb organisation och tillväxt av kärnenergiindustrierna, bidra till en höjning av levnadsstandarden i medlemsstaterna och till utvecklingen av förbindelserna med övriga länder.

Artikel 2

För att fullgöra sin uppgift skall gemenskapen i den ordning som anges i detta fördrag

- a) främja forskning och säkerställa spridning av teknisk information,
- b) uppställa enhetliga säkerhetsnormer för befolkningens och arbetstagarnas hälsoskydd samt övervaka tillämpningen av dessa normer,
- c) underlätta investeringar och, särskilt genom att uppmuntra initiativ från företagens sida, säkerställa att sådana viktiga anläggningar kommer till stånd som behövs för utvecklingen av kärnenergin inom gemenskapen,
- d) tillförsäkra samtliga förbrukare inom gemenskapen en regelbunden och rättvis försörjning med malmer och kärnbränslen,
- e) genom lämplig kontroll garantera att kärnmaterial inte används för andra ändamål än sådana för vilka de är avsedda,
- f) utöva den äganderätt som tillkommer gemenskapen med avseende på speciella klyvbara material,
- g) säkerställa goda avsättningsmöjligheter

och tillgång till de bästa tekniska hjälpmedel genom att upprätta en gemensam marknad för speciell materiel och utrustning, genom fria kapitalrörelser för investeringar på kärnenergiområdet och genom frihet för specialister att vara anställda inom gemenskapen,

- h) upprätta sådana förbindelser med andra länder och internationella organisationer som är ägnade att främja framsteg i samband med den fredliga användningen av kärnenergin.

Artikel 3

1. De uppgifter som anförtrots gemenskapen skall genomföras av

- en FÖRSAMLING,
- ett RÅD,
- en KOMMISSION,
- en DOMSTOL.

Varje institution skall handla inom ramen för de befogenheter som den har tilldelats genom detta fördrag.

2. Rådet och kommissionen skall biträdas av en ekonomisk och social kommitté med rådgivande uppgifter.

AVDELNING II

Bestämmelser för att främja framsteg på kärnenergiområdet

KAPITEL 1

Främjande av forskning

Artikel 4

1. Kommissionen skall ha till uppgift att främja och underlätta kärnforskningen i medlemsstaterna samt att komplettera denna genom att genomföra gemenskapens forsknings- och utbildningsprogram.

2. Kommissionen skall utöva denna verksamhet på de områden som anges i den lista som utgör bilaga I till detta fördrag.

På förslag från kommissionen får rådet genom beslut med kvalificerad majoritet ändra listan. Kommissionen skall höra den i artikel 134 nämnda vetenskapliga och tekniska kommittén.

Artikel 5

För att främja samordningen av den i medlemsstaterna bedrivna forskningen och för att kunna komplettera denna skall kommissionen, antingen genom en särskild uppmaning som riktar sig till en bestämd mottagare och som den berörda medlemsstaten underrättas om eller genom en allmän uppmaning som offentliggörs, anmoda medlemsstaterna, personer eller företag att för kommissionen lägga fram sina program för den forskning som anges i uppmaningen.

Efter att ha givit vederbörande alla möjligheter att lägga fram sina synpunkter får kommissionen avge ett motiverat yttrande över vart och ett av de för kommissionen framlagda programmen. På begäran av den stat, person eller företag som har lagt fram programmet är kommissionen skyldig att avge ett sådant yttrande.

Genom sådana yttranden skall kommissionen avråda från överflödigt dubbelarbete i forskningen och inrikta denna på otillräckligt utforskade områden. Kommissionen får inte offentliggöra programmen utan medgivande från de stater, personer eller företag som har lagt fram dem.

Kommissionen skall regelbundet offentliggöra en lista över de områden inom kärnforskningen som den anser vara otillräckligt utforskade.

Kommissionen kan för gemensamt samråd och informationsutbyte sammankalla företrädare för offentliga och privata forskningscentra samt experter som forskar på samma eller närliggande områden.

Artikel 6

För att främja genomförandet av de forsk-

ningsprogram som har lagts fram för kommissionen får denna

- a) lämna finansiellt bistånd inom ramen för forskningsavtal, dock inte subventioner,
- b) mot eller utan ersättning tillhandahålla råmaterial eller speciella klyvbara material som kommissionen förfogar över och som behövs för att genomföra dessa program,
- c) mot eller utan ersättning ställa anläggningar, utrustning eller expertbistånd till förfogande för medlemsstaterna, personer eller företag,
- d) främja en gemensam finansiering för de berörda medlemsstaterna, personerna eller företagen.

Artikel 7

Rådet skall på förslag från kommissionen, som skall höra Vetenskapliga och tekniska kommittén, enhälligt fastställa gemenskapens forsknings- och utbildningsprogram.

Programmen skall fastställas för en tid av högst fem år.

De medel som behövs för att genomföra programmen skall varje år tas upp i gemenskapens forsknings- och investeringsbudget.

Kommissionen skall säkerställa att programmen genomförs och varje år lägga fram en rapport för rådet om detta.

Kommissionen skall hålla Ekonomiska och sociala kommittén underrättad om huvudlinjerna i gemenskapens forsknings- och utbildningsprogram.

Artikel 8

1. Kommissionen skall efter att ha hört Vetenskapliga och tekniska kommittén upprätta ett gemensamt centrum för kärnforskning.

Centret skall säkerställa att forskningsprogrammen och andra uppgifter som kommissionen anförtror det blir genomförda.

Det skall dessutom säkerställa att en gemensam terminologi på kärnforskningsområdet och ett enhetligt system för mätningar införs.

Det skall organisera en central byrå för mätningar på kärnfysikens område.

2. Verksamheten i centret kan av geografiska eller organisatoriska skäl bedrivas inom skilda anläggningar.

Artikel 9

1. Efter att ha inhämtat yttrande från Ekonomiska och sociala kommittén får kommissionen inom ramen för Gemensamma centret för kärnforskning upprätta skolor för utbildning av specialister, särskilt inom områdena för gruvprospektering, framställning av kärnmaterial av stor renhetsgrad, behandling av bestrålat bränsle, kärnteknik, hälsoskydd samt framställning och användning av radioaktiva isotoper.

Kommissionen skall fastställa närmare föreskrifter för utbildningen.

2. En läroanstalt på universitetsnivå skall upprättas; närmare föreskrifter för verksamheten skall på förslag från kommissionen fastställas av rådet genom beslut med kvalificerad majoritet.

Artikel 10

Kommissionen kan genom avtal anförtro genomförandet av vissa delar av gemenskapens forskningsprogram åt medlemsstater, personer eller företag, liksom åt tredje land, internationella organisationer eller medborgare i tredje land.

Artikel 11

Kommissionen skall offentliggöra de forskningsprogram som avses i artiklarna 7, 8 och 10 samt periodiska lägesrapporter om programmens genomförande.

KAPITEL 2

Informationsspridning

Avsnitt 1

Information som gemenskapen förfogar över

Artikel 12

Efter ansökan hos kommissionen har medlemsstater, personer och företag rätt till icke-exklusiva licenser till sådana patent, provisoriska uppfinningsskydd, nyttighetsmodeller eller patentansökningar som gemenskapen innehar, om de effektivt kan utnyttja de uppfinningar som licenserna avser.

Kommissionen skall på samma villkor upplåta underlicenser till patent, provisoriska uppfinningsskydd, nyttighetsmodeller eller patentansökningar, om gemenskapen på grund av avtal innehar licenser som innefattar sådana möjligheter.

Kommissionen skall på de villkor som bestäms genom avtal med licenstagarna upplåta dessa licenser eller underlicenser samt tillhandahålla alla upplysningar som behövs för att utnyttja dem. Villkoren skall särskilt reglera frågan om lämplig ersättning och, i förekommande fall, möjligheten för licenstagaren att till tredje man upplåta underlicenser samt skyldigheten att behandla erhållen information som en företagshemlighet.

Om något avtal inte kan träffas om de villkor som avses i tredje stycket, får licenstagaren väcka talan vid domstolen för att få lämpliga villkor fastställda.

Artikel 13

Kommissionen skall lämna medlemsstater, personer och företag sådan information som gemenskapen har fått och som inte faller under bestämmelserna i artikel 12, oavsett om informationen kommer från gemenskapens forskningsprogram eller har lämnats gemenskapen med fri dispositionsrätt.

Kommissionen kan dock uppställa som villkor för att lämna sådan information, att denna förblir konfidentiell och inte vidarebefordras till tredje man.

Om kommissionen har fått viss information på villkor som inskränker dess användning och spridning — till exempel s.k. klassificerad information — får kommissionen lämna informationen endast om kommissionen säkerställer att inskränkningarna respekteras.

Avsnitt 2

Övrig information

a) Spridning på frivillig grund

Artikel 14

Kommissionen skall sträva efter att genom frivilliga uppgörelser säkerställa både att information lämnas som bidrar till att gemenskapens mål uppnås och att förvärv sker av licenser till patent, provisoriska uppfinnarskydd, nyttighetsmodeller och patentansökningar som avser sådan information.

Artikel 15

Kommissionen skall fastställa ett förfarande varigenom medlemsstater, personer och företag genom kommissionens förmedling kan utbyta preliminära eller slutgiltiga forskningsresultat, i den mån det inte gäller resultat som gemenskapen har rätt till på grund av forskningsuppdrag som kommissionen har lämnat.

Detta förfarande skall säkerställa utbytet konfidentiella karaktär. Kommissionen får dock i dokumentationssyfte vidarebefordra de utväxlade resultaten till Gemensamma centret för kärnforskning; denna vidarebefordran skall dock icke medföra någon nyttjanderätt, såvida inte den som lämnat informationen har givit sitt samtycke till det.

b) Skyldighet att informera kommissionen

Artikel 16

1. Så snart en ansökan om patent eller nyttighetsmodell som särskilt hänför sig till kärnenergiområdet har getts in i en medlemsstat, skall denna stat försöka få sökandens samtycke till att omedelbart informera kommissionen om innehållet i ansökan.

Om sökanden samtycker, skall informationen lämnas inom tre månader efter det att ansökan gavs in. Om sökanden vägrar att ge sitt samtycke, skall medlemsstaten inom samma tid anmäla för kommissionen att en ansökan föreligger.

Kommissionen kan begära att medlemsstaten informerar kommissionen om innehållet i en ansökan som har anmälts för kommissionen.

Kommissionen skall framställa sin begäran inom två månader efter anmälan. Varje förlängning av denna frist skall medföra samma förlängning av den frist som avses i sjätte stycket.

En medlemsstat, som har mottagit en sådan begäran från kommissionen, skall på nytt försöka få sökandens samtycke till information om innehållet i ansökan. Om sökanden samtycker, skall informationen genast lämnas.

Om sökanden vägrar att ge sitt samtycke, skall medlemsstaten ändå lämna kommissionen informationen inom arton månader efter det att ansökan gavs in.

2. En medlemsstat skall inom arton månader efter det att ansökan gavs in, informera kommissionen om förekomsten av en sådan ännu inte offentliggjord ansökan om ett patent eller en nyttighetsmodell, som efter en första granskning enligt medlemsstatens åsikt gäller något som utan att särskilt avse kärnenergiområdet direkt sammanhänger med och är av väsentlig betydelse för utvecklingen av kärnenergin inom gemenskapen.

På begäran av kommissionen skall denna informeras om innehållet i ansökan inom två månader.

3. För att ett offentliggörande skall kunna ske så snart som möjligt, skall medlemsstaterna minimera tiden för behandling av sådana ansökningar om patent eller nyttighetsmodeller som gäller områden som avses i punkterna 1 och 2 och som har blivit föremål för en begäran från kommissionens sida.

4. Kommissionen skall behandla den ovan avgivna informationen konfidentiellt. Den får lämnas endast i dokumentationssyfte. Med sökandens samtycke eller enligt artiklarna 17-23 får kommissionen dock utnyttja de uppfinningar som informationen avser.

5. Bestämmelserna i denna artikel skall inte tillämpas, om ett avtal som har ingåtts med tredje land eller med en internationell organisation inte tillåter att information lämnas.

c) Upplåtelse av licenser genom skiljedom eller tvingande beslut

Artikel 17

1. Om frivilliga uppgörelser inte kan träffas, får icke-exklusiva licenser upplåtas genom skiljedom eller tvingande beslut enligt artiklarna 18—23 i följande fall:

- a) Till gemenskapen eller till de gemensamma företaget som medges sådan rätt enligt artikel 48, såvitt gäller patent, provisoriskt uppfinningsskydd eller nyttighetsmodeller vilka avser uppfinningar som direkt sammanhänger med kärnforskning, i den utsträckning upplåtelse av sådana licenser är nödvändiga för att gemenskapen eller de gemensamma företagen skall kunna fullfölja sin egen forskning eller oundgängliga för driften av deras anläggningar.

På begäran av kommissionen skall dessa licenser innefatta rätt att bemyndiga tredje man att utnyttja uppfinningen, i den utsträckning denne utför arbeten eller beställningar för gemenskapens eller de gemensamma företagens räkning.

- b) Till personer eller företag som har ansökt om detta hos kommissionen, såvitt gäller

patent, provisoriskt uppfinningsskydd eller nyttighetsmodeller vilka avser en uppfinning som direkt sammanhänger med och är av väsentlig betydelse för utvecklingen av kärnenergin inom gemenskapen, om samtliga följande villkor är uppfyllda:

- i) Minst fyra år har förflutit sedan patentansökan gavs in, utom när det gäller en uppfinning som särskilt hänförs till kärnenergiområdet.
- ii) De behov som den enligt kommissionen önskvärda utvecklingen av kärnenergin för med sig inom en medlemsstat där en uppfinning är skyddad, inte tillgodoses i fråga om denna uppfinning.
- iii) Patenthavaren, som själv eller genom sina licenstagare har anmodats att tillgodose dessa behov, inte har efterkommit denna anmodan.
- iv) De personer eller företag som ansöker om licens är i stånd att på ett effektivt sätt tillgodose dessa behov genom att utnyttja licenserna.

Utan begäran av kommissionen får en medlemsstat inte, för att tillgodose dessa behov, vidta någon tvångsåtgärd som föreskrivs i statens interna lagstiftning och som har till följd att det för uppfinningen beviljade skyddet inskränks.

2. En icke-exklusiv licens får inte upplåtas enligt punkt 1, om innehavaren kan åberopa något giltigt skäl, särskilt det förhållandet att han inte har haft tillräcklig tid till sitt förfo-gande.

3. En upplåtelse av licens enligt punkt 1 skall berättiga till full ersättning; avtal om ersättningsens storlek skall ingås mellan innehavaren av patentet, det provisoriska uppfinningsskyddet eller nyttighetsmodellen samt licenstagaren.

4. Bestämmelserna i denna artikel skall inte påverka bestämmelserna i Pariskonventionen för industriellt rättsskydd.

Artikel 18

En skiljedomskommitté inrättas härmed för

de ändamål som avses i detta avsnitt; efter förslag från domstolen skall rådet utse kommitténs medlemmar och fastställa dess arbetsordning.

Parterna får överklaga ett beslut av skiljedomskommittén till domstolen inom en månad efter det att beslutet har meddelats; om beslutet överklagas skall det tills vidare inte gälla. Domstolens prövning får endast avse beslutets formella riktighet samt skiljedomskommitténs tolkning av bestämmelserna i detta fördrag.

Skiljedomskommitténs slutgiltiga beslut har rättskraft i förhållande till parterna. Beslutet är verkställbart i enlighet med artikel 164.

Artikel 19

När kommissionen i brist på frivillig uppgörelse avser att utverka en upplåtelse av licens i sådana fall som avses i artikel 17, skall den underrätta innehavaren av patentet, det provisoriska uppfinningsskyddet, nyttighetsmodellen eller patentansökningen om sin avsikt och samtidigt ange licenssökandens namn och licensens räckvidd.

Artikel 20

Innehavaren får inom en månad efter det att han mottagit en underrättelse enligt artikel 19 föreslå kommissionen och, i förekommande fall, en licenssökande tredje man att sluta ett skiljeavtal om att saken skall hänskjutas till skiljedomskommittén.

Om kommissionen eller en licenssökande tredje man vägrar att sluta ett skiljeavtal, kan kommissionen inte kräva att medlemsstaten eller dess behöriga myndigheter upplåter eller låter upplåta licensen.

Om skiljedomskommittén, sedan saken hänskjutits dit på grund av ett skiljeavtal, fastställer att kommissionens begäran står i överensstämmelse med bestämmelserna i artikel 17, skall kommittén meddela ett motiverat beslut som skall innefatta en licensupplåtelse till licenssökanden och som skall fastställa villkoren och ersättningen för licensen i den mån parterna inte har enats om detta.

Artikel 21

Om innehavaren inte föreslår att saken skall hänskjutas till skiljedomskommittén, får kommissionen begära att den berörda medlemsstaten eller dess behöriga myndigheter skall upplåta eller låta upplåta licensen.

Om medlemsstaten eller dess behöriga myndigheter efter att ha hört innehavaren inte anser att villkoren enligt artikel 17 är uppfyllda, skall de underrätta kommissionen om sin vägran att upplåta eller låta upplåta licensen.

Om de vägrar att upplåta eller låta upplåta licensen eller om de inte inom fyra månader efter kommissionens begäran har yttrat sig om licensupplåtelsen, har kommissionen rätt att inom två månader väcka talan vid domstolen.

Innehavaren skall höras vid förhandlingen inför domstolen.

Om domstolen i sin dom fastställer att villkoren i artikel 17 är uppfyllda, skall den berörda medlemsstaten eller dess behöriga myndigheter vidta de åtgärder som krävs för att verkställa domen.

Artikel 22

1. Om ett avtal om ersättningens storlek inte kan träffas mellan innehavaren av patentet, det provisoriska uppfinningsskyddet eller nyttighetsmodellen och licenstagaren, får parterna sluta ett skiljeavtal om att saken skall hänskjutas till skiljedomskommittén.

Parterna avstår därmed från varje slag av talan med undantag av sådan talan som avses i artikel 18.

2. Om licenstagaren vägrar att sluta ett skiljeavtal, skall den licens som han har meddelats anses ogiltig.

Om innehavaren vägrar att sluta ett skiljeavtal, skall den ersättning som avses i denna artikel fastställas av de behöriga nationella myndigheterna.

Artikel 23

Efter utgången av ett år och i den utsträck-

ning som nya sakförhållanden motiverar det, kan skiljedomskommitténs eller de behöriga nationella myndigheternas beslut omprövas såvitt gäller licensvillkoren.

Det organ som meddelat beslutet skall ompröva detta.

Avsnitt 3

Sekretessbestämmelser

Artikel 24

Sådan information som gemenskapen får när den genomför sitt forskningsprogram och vars röjande är ägnat att skada en eller flera medlemsstaters försvarsintressen, skall vara sekretessbelagd i enlighet med följande villkor.

1. På förslag från kommissionen skall rådet anta en säkerhetsförordning som med beaktande av bestämmelserna i denna artikel skall ange de olika sekretessgrader som skall tillämpas samt de säkerhetsåtgärder som skall vidtas för varje sådan grad.

2. Om kommissionen finner att röjandet av viss information är ägnat att skada en eller flera medlemsstaters försvarsintressen, skall kommissionen provisoriskt tillämpa den sekretessgrad som säkerhetsförordningen föreskriver för sådana fall.

Kommissionen skall omedelbart lämna denna information till medlemsstaterna som provisoriskt skall säkerställa sekretessen på samma sätt.

Medlemsstaterna skall inom tre månader underrätta kommissionen, om de önskar bibehålla den provisoriskt tillämpade sekretessgraden, ersätta denna med en annan eller häva sekretessen.

Efter utgången av denna tid skall den strängaste av de begärda sekretessgraderna tillämpas. Kommissionen skall underrätta medlemsstaterna om detta.

På begäran av kommissionen eller en medlems-

stat kan rådet genom enhälligt beslut när som helst tillämpa någon annan sekretessgrad eller häva sekretessen. Rådet skall inhämta kommissionens yttrande innan det fattar beslut på begäran av en medlemsstat.

3. Bestämmelserna i artiklarna 12 och 13 skall inte tillämpas på information som är sekretessbelagd.

Förutsatt att tillämpliga säkerhetsåtgärder iakttas

- a) får dock kommissionen lämna information som avses i artiklarna 12 och 13 till
 - i) ett gemensamt företag,
 - ii) en person eller ett icke-gemensamt företag genom förmedling av den medlemsstat inom vars territorium personen eller företaget utövar sin verksamhet,
- b) får en medlemsstat lämna information som avses i artikel 13 till en person eller ett icke-gemensamt företag som utövar sin verksamhet på denna stats territorium, förutsatt att kommissionen underrättas om detta,
- c) har dessutom varje medlemsstat rätt att kräva att kommissionen i enlighet med artikel 12 upplåter licens för statens egna behov eller för sådana personers eller företags behov som utövar sin verksamhet på statens territorium.

Artikel 25

1. En medlemsstat som informerar om förekomsten av eller innehållet i en ansökan om patent eller nyttighetsmodell med sådant ändamål som avses i artikel 16.1 eller 16.2, skall i förekommande fall upplysa om behovet av att av försvarshänsyn underkasta ansökningen den sekretessgrad som staten anger; samtidigt skall sekretessens sannolika varaktighet uppges.

Kommissionen skall till övriga medlemsstater vidarebefordra samtliga meddelanden som den får enligt föregående stycke. Kommissionen och medlemsstaterna skall vidta de åtgärder

som enligt säkerhetsförordningen krävs för den sekretessgrad som ursprungsstaten har begärt.

2. Kommissionen får även vidarebefordra dessa meddelanden till gemensamma företag eller, genom en medlemsstats förmedling, till en person eller ett icke-gemensamt företag som utövar sin verksamhet inom den statens territorium.

Uppfinningar som är föremål för sådana ansökningar som avses i 1 får utnyttjas endast med sökandens samtycke eller enligt bestämmelserna i artiklarna 17—23.

Sådana meddelanden och, i förekommande fall, sådant utnyttjande som avses i denna punkt skall vara underkastade de åtgärder som enligt säkerhetsförordningen krävs för den av ursprungsstaten begärda sekretessgraden.

Meddelandena och utnyttjandet kräver alltid ursprungsstatens samtycke. Samtycke till ett meddelande eller ett utnyttjande får vägras endast av försvarshänsyn.

3. På begäran av kommissionen eller en medlemsstat kan rådet genom enhälligt beslut när som helst tillämpa en annan grad av sekretess eller häva sekretessen. Rådet skall inhämta kommissionens yttrande innan det fattar beslut på begäran av en medlemsstat.

Artikel 26

1. När information som är föremål för patent, patentansökningar, provisoriskt uppfinningskydd, nyttighetsmodeller eller ansökningar om nyttighetsmodeller är belagd med sekretess enligt bestämmelserna i artiklarna 24 och 25, får de stater som har begärt tillämpning av dessa bestämmelser inte vägra tillstånd till att motsvarande ansökningar ges in i de övriga medlemsstaterna.

Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som behövs för att sekretessen i fråga om sådana rättigheter och ansökningar skall upprätthållas enligt statens egna lagar och andra författningar.

2. Sådan information som har sekretessbelagts enligt artikel 24 får göras till föremål för

ansökan utanför medlemsstaterna endast med dessa staters enhälliga samtycke. Om en medlemsstat inte har fattat beslut inom sex månader efter det att kommissionen underrättade medlemsstaterna om informationen, skall medlemsstaten anses ha lämnat sitt samtycke.

Artikel 27

Ersättning för skada som sökanden lider till följd av sekretess av försvarshänsyn, skall regleras i enlighet med medlemsstaternas nationella lagstiftning och skall belasta den stat som har begärt sekretessen eller som har givit upphov till skärpning eller förlängning av sekretessen eller till förbud mot ansökan utanför gemenskapen.

Om flera medlemsstater har givit upphov till skärpning eller förlängning av sekretessen eller till förbud mot ansökan utanför gemenskapen, skall de solidariskt ersätta sådan skada som uppkommer till följd av deras begäran.

Gemenskapen kan inte göra anspråk på någon ersättning enligt denna artikel.

Avsnitt 4

Särskilda bestämmelser

Artikel 28

Om till följd av underrättelser till kommissionen ännu inte offentliggjorda ansökningar om patent eller nyttighetsmodeller eller av försvarshänsyn sekretessbelagda patent eller nyttighetsmodeller utnyttjas på ett otillbörligt sätt eller kommer till en icke berättigad tredje mans kännedom, skall gemenskapen ersätta den skada som rättsinnehavaren lider.

Utan att det påverkar dess egna rättigheter mot den som har orsakat skadan skall gemenskapen överta rättsinnehavarnas ersättningsanspråk mot tredje man, i den mån gemenskapen har ersatt skadan. Gemenskapens rätt att i enlighet med gällande allmänna bestämmelser framställa krav mot den som har orsakat skadan berörs inte av detta.

Artikel 29

Ett avtal om informationsutbyte av vetenskaplig eller industriell karaktär på kärnenergiområdet mellan en medlemsstat, en person eller ett företag å ena sidan och ett tredje land, en internationell organisation eller en medborgare i ett tredje land å den andra skall ingås av kommissionen, om det på någondera sidan krävs att avtalet undertecknas av en stat som sådan.

Kommissionen kan dock bemyndiga en medlemsstat, en person eller ett företag att ingå sådana avtal på de villkor som kommissionen finner lämpliga, om inte något annat följer av bestämmelserna i artiklarna 103 och 104.

KAPITEL 3

Hälsoskydd

Artikel 30

Inom gemenskapen skall grundläggande normer fastställas för befolkningens och arbetstagnas hälsoskydd mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning.

Med grundläggande normer avses

- a) högsta tillåtliga doser, förenliga med tillräckligt hälsoskydd,
- b) högsta tillåtliga exponering och kontamination,
- c) de grundläggande principerna för hälsokontroll av arbetstagarna.

Artikel 31

De grundläggande normerna skall utarbetas av kommissionen efter yttrande av en grupp personer som Vetenskapliga och tekniska kommittén skall utse bland medlemsstaternas vetenskapliga experter och särskilt bland experter på folkhälsans område. Kommissionen skall begära Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande över de utarbetade normerna.

Efter att ha hört församlingen skall rådet genom beslut med kvalificerad majoritet och på förslag från kommissionen, som till rådet skall överlämna de yttranden som den har mottagit från kommittéerna, fastställa de grundläggande normerna.

Artikel 32

På begäran av kommissionen eller en medlemsstat kan de grundläggande normerna omprövas eller kompletteras i den ordning som anges i artikel 31.

Kommissionen är skyldig att pröva varje begäran av en medlemsstat.

Artikel 33

Varje medlemsstat skall utfärda de lagar och andra författningar, som är lämpliga för att säkerställa att de fastställda grundläggande normerna iakttas, och vidta de åtgärder som behövs i fråga om undervisning och yrkesutbildning.

Kommissionen skall lämna rekommendationer i syfte att säkerställa en harmonisering av de bestämmelser som gäller på detta område inom medlemsstaterna.

För detta ändamål skall medlemsstaterna underrätta kommissionen om de bestämmelser som gäller när detta fördrag träder i kraft och om senare förslag till bestämmelser av samma slag.

Kommissionen skall lämna eventuella rekommendationer angående förslag till sådana bestämmelser inom tre månader efter det att den underrättats om förslagen.

Artikel 34

Varje medlemsstat inom vars territorium särskilt farliga experiment skall äga rum, skall vidta särskilda åtgärder för hälsoskyddet och i förväg begära ett yttrande från kommissionen över åtgärderna.

Det krävs samtycke av kommissionen, om

verkningarna av dessa experiment kan beröra andra medlemsstaters territorier.

Artikel 35

Varje medlemsstat skall inrätta de anläggningar som behövs för fortlöpande kontroll av radioaktivitetsnivån i luft, vatten och jord samt för kontroll av att de grundläggande normerna följs.

Kommissionen skall ha tillträde till dessa kontrollanläggningar; den får kontrollera deras funktion och effektivitet.

Artikel 36

De behöriga myndigheterna skall regelbundet informera kommissionen om de kontrollåtgärder som avses i artikel 35, så att kommissionen hålls underrättad om den radioaktivitetsnivå som befolkningen utsätts för.

Artikel 37

Varje medlemsstat skall tillhandahålla kommissionen sådana allmänna upplysningar om varje plan för deponering av radioaktivt avfall av alla slag, som gör det möjligt att fastställa om planens genomförande kan medföra en radioaktiv kontamination av vatten, jord eller luft i någon annan medlemsstat.

Kommissionen skall efter att ha hört den expertgrupp som avses i artikel 31 yttra sig inom sex månader.

Artikel 38

Kommissionen skall lämna rekommendationer till medlemsstaterna i fråga om radioaktivitetsnivån i luft, vatten och jord.

I brådskande fall skall kommissionen utfärda ett direktiv som förpliktar den berörda medlemsstaten att inom en av kommissionen fastställd tid vidta alla åtgärder för att undvika att de grundläggande normerna överträds och för att säkerställa att föreskrifterna iakttas.

Om staten inte inom den fastställda tiden

rättar sig efter kommissionens direktiv, får kommissionen eller varje medlemsstat som saken gäller, med avsteg från artiklarna 141 och 142, omedelbart väcka talan vid domstolen.

Artikel 39

Så snart Gemensamma centret för kärnforskning har upprättats skall kommissionen inom ramen för detta inrätta en dokumentations- och undersökningsavdelning avseende frågor om hälsoskydd.

Denna avdelning skall särskilt ha till uppgift att sammanställa den dokumentation och de upplysningar som avses i artiklarna 33, 37 och 38 samt att biträda kommissionen då denna fullgör sina uppgifter enligt detta kapitel.

KAPITEL 4

Investeringar

Artikel 40

För att stimulera till initiativ från personer och företag och för att underlätta en samordnad utveckling av deras investeringar på kärnenergiområdet, skall kommissionen regelbundet i vägledande syfte offentliggöra program som särskilt skall behandla målen för kärnenergiproduktionen och de investeringar av alla slag som krävs för att uppnå dessa mål.

Kommissionen skall begära in ett yttrande från Ekonomiska och sociala kommittén över programmen innan dessa offentliggörs.

Artikel 41

Personer och företag inom de industrigrenar som är upptagna på listan i bilaga II till detta fördrag skall underrätta kommissionen om investeringsprojekt som avser nya anläggningar, återanskaffningar eller omställningar, om projekten till sin art och omfattning uppfyller de kriterier som rådet har fastställt på förslag från kommissionen.

Listan över industrigrenarna får genom beslut med kvalificerad majoritet ändras av rådet på förslag från kommissionen som dessförinnan skall begära in ett yttrande från Ekonomiska och sociala kommittén.

Artikel 42

De projekt som avses i artikel 41 skall kommissionen och, för kännedom, den berörda medlemsstaten underrättas om senast tre månader innan de första avtalen ingås med leverantörerna eller, om företaget skall utföra arbetet med egna resurser, senast tre månader innan arbetet påbörjas.

På förslag från kommissionen får rådet ändra denna frist.

Artikel 43

Kommissionen skall överlägga med personerna eller företagen om alla synpunkter på investeringsprojekten som har samband med målen för detta fördrag.

Kommissionen skall underrätta den berörda medlemsstaten om sin uppfattning.

Artikel 44

Kommissionen får med de berörda medlemsstaternas, personernas och företagens samtycke offentliggöra de investeringsprojekt som den har underrättats om.

KAPITEL 5

Gemensamma företag

Artikel 45

Sådana företag som är av utomordentlig betydelse för utvecklingen av kärnenergiindustrin inom gemenskapen får bildas i form av gemensamma företag i detta fördrags mening enligt följande artiklar.

Artikel 46

1. Varje sådan plan för att bilda ett gemensamt företag som har tillkommit på initiativ av kommissionen, en medlemsstat eller någon annan, skall prövas av kommissionen.

Kommissionen skall för detta ändamål begära in yttranden från medlemsstaterna och från varje offentligt eller privat organ som enligt kommissionens mening kan belysa frågan.

2. Kommissionen skall med ett motiverat yttrande till rådet överlämna varje plan för att bilda ett gemensamt företag.

Om kommissionen anser det angeläget att det planerade gemensamma företaget kommer till stånd, skall den lämna rådet förslag om

- a) lokaliseringsort.
- b) stadgar,
- c) finansieringens omfattning och finansieringstakten,
- d) gemenskapens eventuella medverkan i finansieringen av det gemensamma företaget,
- e) eventuell medverkan av tredje land, en internationell organisation eller en medborgare i tredje land i finansieringen eller ledningen av det gemensamma företaget,
- f) beviljandet av samtliga eller vissa av de förmåner som anges i bilaga III till detta fördrag.

Kommissionen skall bifoga en detaljerad rapport om planen i dess helhet.

Artikel 47

När kommissionen har överlämnat saken till rådet, får detta av kommissionen begära de kompletterande upplysningar och undersökningar som rådet behöver.

Om rådet genom beslut med kvalificerad majoritet finner att en av kommissionen med avstyrkan överlämnad plan likväl bör genom-

föras, skall kommissionen lämna rådet de förslag och den detaljerade rapport som avses i artikel 46.

Om kommissionen tillstyrker eller om det är fråga om ett fall som avses i föregående stycke, skall rådet besluta med kvalificerad majoritet om vart och ett av kommissionens förslag.

Rådet skall dock besluta enhälligt om

- a) gemenskapens medverkan i finansieringen av det gemensamma företaget,
- b) medverkan av tredje land, en internationell organisation eller en medborgare i tredje land i finansieringen eller ledningen av det gemensamma företaget.

Artikel 48

Rådet kan genom enhälligt beslut på förslag från kommissionen förklara samtliga eller vissa av de förmåner som anges i bilaga III till detta fördrag tillämpliga på varje gemensamt företag; varje medlemsstat skall för sin del säkerställa att dessa förmåner lämnas.

Rådet kan i samma ordning fastställa villkoren för att förmånerna skall lämnas.

Artikel 49

Ett gemensamt företag skall bildas genom beslut av rådet.

Varje gemensamt företag skall vara en juridisk person.

Det gemensamma företaget skall i varje medlemsstat ha den mest vittgående rättskapacitet som tillerkänns juridiska personer enligt den nationella lagstiftningen; det skall särskilt kunna förvärva och avyttra lös och fast egendom samt föra talan inför domstolar och andra myndigheter.

Om inte något annat föreskrivs i detta fördrag eller i företagets stadgar, skall det gemensamma företaget vara underkastat de bestämmelser som gäller för industri- eller handelsföretag; stadgarna får subsidiärt hän-

visa till medlemsstaternas nationella lagstiftning.

Utom då domstolen är behörig enligt detta fördrag, skall tvister som gäller gemensamma företag avgöras av behöriga nationella domstolar.

Artikel 50

Ändringar av de gemensamma företagens stadgar skall i förekommande fall ske i den ordning som anges i stadgarna.

Ändringarna får dock träda i kraft först sedan de på förslag från kommissionen har godkänts av rådet genom beslut i samma ordning som enligt artikel 47.

Artikel 51

Till dess att organ för förvaltningen av de gemensamma företagen har inrättats, skall kommissionen ansvara för att rådets samtliga beslut om att bilda företagen genomförs.

KAPITEL 6

Försörjning

Artikel 52

1. Försörjningen med malmer, råmaterial och speciella klyvbara material skall i enlighet med bestämmelserna i detta kapitel säkerställas enligt principen om lika tillgång till resurserna och genom en gemensam försörjningspolitik.

2. För detta ändamål och på de villkor som anges i detta kapitel

- a) är alla förfaranden som syftar till att tillförsäkra vissa förbrukare en privilegierad ställning förbjudna,
- b) upprättas härmed en byrå; denna skall ha optionsrätt till malmer, råmaterial och speciella klyvbara material, som produceras inom medlemsstaternas territorier,

samt ensamrätt att ingå avtal om leverans av malmer, råmaterial eller speciella klyvbara material från länder inom eller utom gemenskapen.

Byrån får inte ge förbrukarna en diskriminerande behandling som grundar sig på hur dessa avser att använda de begärda leveranserna, om inte användningen är olaglig eller strider mot villkor som leverantörer utanför gemenskapen har ställt upp för leveransen.

Avsnitt 1

Byrån

Artikel 53

Byrån skall stå under tillsyn av kommissionen; denna skall utfärda direktiv för byrån, ha vetorätt mot dess beslut samt utse dess generaldirektör och biträdande generaldirektör.

Varje uttrycklig eller tyst åtgärd från byråns sida då den utövar sin optionsrätt eller sin ensamrätt att ingå leveransavtal, kan av de berörda parterna hänskjutas till kommissionen som inom en månad skall fatta beslut i frågan.

Artikel 54

Byrån skall vara en juridisk person och ha en självständig ekonomisk ställning.

Rådet skall genom beslut med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen fastställa byråns stadga.

Stadgan får ändras i samma ordning.

Byråns kapital och hur detta skall tecknas skall bestämmas i stadgan. Huvudparten av kapitalet skall alltid tillhöra gemenskapen och medlemsstaterna. Fördelningen av kapitalet skall bestämmas i samförstånd av medlemsstaterna.

Närmare föreskrifter för byråns kommersiella ledning skall fastställas i stadgan. Denna får innehålla bestämmelser om en avgift på trans-

aktionerna, avsedd att täcka byråns driftkostnader.

Artikel 55

Medlemsstaterna skall lämna eller låta lämna byrån all information som denna behöver för att kunna utöva sin optionsrätt och sin ensamrätt att ingå avtal om leveranser.

Artikel 56

Medlemsstaterna skall garantera att byrån fritt får utöva sin verksamhet inom deras territorier.

Medlemsstaterna får upprätta ett eller flera organ med behörighet att i förbindelserna med byrån företräda producenterna och förbrukarna i utomeuropeiska territorier under medlemsstaternas jurisdiktion.

Avsnitt 2

Malmer, råmaterial och speciella klyvbara material från gemenskapen

Artikel 57

1. Byråns optionsrätt skall omfatta

- a) förvärv av rätt att använda och förbruka material som enligt bestämmelserna i kapitel 8 tillhör gemenskapen,
- b) förvärv av äganderätt i övriga fall.

2. Byrån skall utöva sin optionsrätt genom att ingå avtal med producenter av malmer, råmaterial och speciella klyvbara material.

Om inte något annat följer av bestämmelserna i artiklarna 58, 62 och 63 skall varje producent erbjuda byrån sådana malmer, råmaterial eller speciella klyvbara material som han producerar inom medlemsstaternas territorier innan dessa malmer eller material används, överläts eller lagras.

Artikel 58

När en producents verksamhet omfattar flera produktionsstadier från och med malmbrytningen till och med metallframställningen, är han skyldig att erbjuda byrån produkten endast på det produktionsstadium han själv väljer.

Detsamma skall gälla för flera företag mellan vilka det finns sådana förbindelser, som kommissionen i rätt tid har underrättats om och som har avhandlats med kommissionen enligt förfarandet i artiklarna 43 och 44.

Artikel 59

Om byrån inte utövar sin optionsrätt till hela eller en del av produktionen

- a) får producenten antingen själv eller genom avtal om bearbetning förädla malmer, råmaterial eller speciella klyvbara material, under förutsättning att han erbjuder byrån den förädlade produkten,
- b) skall producenten genom beslut av kommissionen ges tillstånd att utanför gemenskapen avsätta den tillgängliga produktionen, under förutsättning att han inte tillämpar villkor som är gynnsammare än de som innefattats i det tidigare erbjudandet till byrån. Speciella klyvbara material får dock endast exporteras av byrån i enlighet med bestämmelserna i artikel 62.

Kommissionen får inte ge sitt tillstånd, om mottagarna av dessa leveranser inte lämnar full garanti för att gemenskapens allmänna intressen kommer att respekteras eller om avtalsvillkoren strider mot målen för detta fördrag.

Artikel 60

Eventuella förbrukare skall regelbundet underrätta byrån om sina behov av leveranser; de skall därvid ange kvantiteter, fysikalisk och kemisk beskaffenhet, ursprungsort, avsedd användning, leveranstider och priser som skall utgöra villkor i de leveransavtal som de önskar ingå.

Producenterna skall på samma sätt underrätta byrån om de anbud som de kan lämna; de skall därvid ange alla sådana detaljuppgifter, särskilt om avtalens löptid, som behövs för att de skall kunna upprätta sina produktionsprogram. Avtalens löptid får inte utan kommissionens samtycke överstiga tio år.

Byrån skall underrätta samtliga eventuella förbrukare om anbudet och om omfattningen av anmäld efterfrågan samt anmoda dem att göra sina beställningar inom en bestämd frist.

När byrån har mottagit samtliga beställningar, skall den meddela på vilka villkor den kan effektuera beställningarna.

Kan byrån inte helt effektuera samtliga beställningar, skall den fördela leveranserna proportionellt bland de beställningar som avser ett visst anbud, om inte något annat följer av bestämmelserna i artiklarna 68 och 69.

Av byrån utfärdade regler, som skall godkännas av kommissionen, skall närmare ange hur tillgång och efterfrågan skall balanseras mot varandra.

Artikel 61

Byrån skall effektuera samtliga beställningar, om inte rättsliga eller faktiska hinder föreligger mot det.

Då ett avtal ingås får byrån, med beaktande av bestämmelserna i artikel 52, kräva lämpliga förskottsbetalningar av förbrukarna, antingen som säkerhet eller för att underlätta sådana egna långfristiga förpliktelser från byråns sida gentemot producenterna som behövs för att effektuera beställningen.

Artikel 62

I. Byrån skall utöva sin optionsrätt till speciella klyvbara material som framställs inom medlemsstaterna för att

- a) tillgodose efterfrågan från förbrukare inom gemenskapen i den ordning som anges i artikel 60,
- b) själv lagra dessa material, eller

- c) exportera sådana material efter medgivande av kommissionen enligt artikel 59 b andra stycket.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i kapitel 7 skall dessa material och användbara restprodukter dock lämnas kvar hos producenten för att av denne

- a) lagras med byråns medgivande,
 b) användas inom ramen för egna behov, eller
 c) ställas till förfogande för företag inom gemenskapen inom ramen för deras behov, om dessa företag — för att genomföra ett program som kommissionen i rätt tid har underrättats om — står i en sådan direkt förbindelse med producenten som varken har till syfte eller följd att begränsa produktionen, den tekniska utvecklingen eller investeringarna eller att på ett otillbörligt sätt skapa olikheter mellan förbrukarna inom gemenskapen.

3. Bestämmelserna i artikel 89.1 a skall tillämpas på sådana speciella klyvbara material som har framställts inom medlemsstaternas territorier och till vilka byrån inte har utövat sin optionsrätt.

Artikel 63

Malmer, råmaterial eller speciella klyvbara material som har producerats av de gemensamma företagen, skall tilldelas förbrukarna enligt reglerna i de stadgar eller avtal som gäller för dessa företag.

Avsnitt 3

Malmer, råmaterial och speciella klyvbara material från länder utanför gemenskapen

Artikel 64

Byrån skall, med de undantag som anges i detta fördrag, ha ensamrätt att ingå avtal vilkas huvudsyfte är leveranser av malmer, råmaterial eller speciella klyvbara material från

länder utanför gemenskapen; byrån skall därvid i förekommande fall handla inom ramen för avtal mellan gemenskapen och ett tredje land eller en internationell organisation.

Artikel 65

Artikel 60 skall tillämpas på förbrukarnas efterfrågan och på avtal mellan förbrukarna och byrån om leverans av malmer, råmaterial eller speciella klyvbara material från länder utanför gemenskapen.

Byrån får dock bestämma leveransernas ursprungsart, om förbrukarna tillförsäkras villkor som är minst lika förmånliga som de i beställningen angivna.

Artikel 66

Om kommissionen på begäran av de berörda förbrukarna finner att byrån inte alls eller endast till ett oskäligt pris är i stånd att inom rimlig tid leverera hela eller en del av det beställda materialet, skall förbrukarna ha rätt att direkt ingå avtal om leveranser från länder utanför gemenskapen, förutsatt att dessa avtal i huvudsak uppfyller de behov som anges i beställningarna.

Denna rätt skall medges för en tid av ett år; tiden kan förlängas om den situation som motiverat medgivandet består.

De förbrukare som använder sig av den rätt som avses i denna artikel skall underrätta kommissionen om planerade direkta avtal. Kommissionen kan inom en månad motsätta sig att avtalen ingås, om dessa strider mot målen för detta fördrag.

Avsnitt 4

Priser

Artikel 67

Med de undantag som anges i detta fördrag skall priserna bestämmas genom att tillgång och efterfrågan balanseras mot varandra enligt

bestämmelserna i artikel 60; medlemsstaterna får inte åsidosätta dessa bestämmelser genom nationella föreskrifter.

Artikel 68

En sådan prissättning skall vara förbjuden som syftar till att tillförsäkra vissa förbrukare en privilegierad ställning i strid med principen om lika tillgång enligt bestämmelserna i detta kapitel.

Om byrån finner att en sådan prissättning förekommer, skall den underrätta kommissionen om detta.

Om kommissionen finner att byråns uppfattning är välgrundad, får kommissionen i fråga om de omtvistade anbuden justera priserna till en nivå som överensstämmer med principen om lika tillgång.

Artikel 69

På förslag från kommissionen får rådet genom enhälligt beslut fastställa priser.

När byrån med tillämpning av artikel 60 fastställer villkoren för att effektuera beställningar, får den föreslå de förbrukare som har gjort beställningar en prisutjämnning.

Avsnitt 5

Bestämmelser om försörjningspolitik

Artikel 70

Kommissionen får inom ramarna för gemenskapens budget och på de villkor som den själv bestämmer, finansiellt medverka i prospekteringsverksamhet inom medlemsstaternas territorier.

Kommissionen får lämna medlemsstaterna rekommendationer i syfte att främja prospektering och utnyttjande av mineralfyndigheter.

Medlemsstaterna skall varje år lämna kom-

missionen en rapport om utvecklingen av prospektering och produktion, sannolika tillgångar samt genomförda eller planerade investeringar i gruvor inom deras territorier. Dessa rapporter skall föreläggas rådet med ett yttrande från kommissionen som särskilt skall ange vilka åtgärder medlemsstaterna har vidtagit med anledning av de rekommendationer som lämnats enligt föregående stycke.

Om rådet på initiativ av kommissionen med kvalificerad majoritet finner att prospekteringsåtgärderna och ökningen av gruvdriften — trots att utvinningsmöjligheterna på lång sikt framstår som ekonomiskt berättigade — fortsätter att vara uppenbart otillräckliga, skall den berörda medlemsstaten, så länge som den inte har avhjälpt situationen, både för egen och för sina medborgares del anses ha avstått från rätten till lika tillgång till övriga resurser inom gemenskapen.

Artikel 71

Kommissionen skall lämna medlemsstaterna lämpliga rekommendationer om fiskala bestämmelser eller bestämmelser om gruvdrift.

Artikel 72

Av tillgångar som står till förfogande inom eller utom gemenskapen får byrån lägga upp sådana kommersiella lager som behövs för att underlätta gemenskapens försörjning och löpande leveranser.

Kommissionen får, om det behövs, besluta att beredskapslager skall läggas upp. Sättet för att finansiera sådan lagring skall godkännas av rådet genom beslut med kvalificerad majoritet efter förslag från kommissionen.

Avsnitt 6

Särskilda bestämmelser

Artikel 73

Om ett avtal mellan en medlemsstat, en person eller ett företag å ena sidan och ett

tredje land, en internationell organisation eller en medborgare i tredje land å den andra, även innehåller bestämmelser om leverans av sådana produkter som tillhör byråns kompetensområde, krävs samtycke i förväg av kommissionen för att avtalet skall kunna ingås eller förnyas såvitt gäller leveransen av dessa produkter.

Artikel 74

Kommissionen får från tillämpningen av bestämmelserna i detta kapitel undanta överlåtelse, import eller export av sådana mindre mängder malmer, råmaterial eller speciella klyvbara material som vanligtvis används för forskning.

Byrån skall underrättas om all överlåtelse, import eller export som äger rum enligt denna bestämmelse.

Artikel 75

Bestämmelserna i detta kapitel skall inte tillämpas på sådana avtal om behandling, omvandling eller bearbetning av malmer, råmaterial eller speciella klyvbara material som ingås mellan

- a) flera personer eller företag, om de behandlade, omvandlade eller bearbetade materialen därefter skall återställas till den person eller det företag varifrån de kommer,
- b) en person eller ett företag och en internationell organisation eller en medborgare i tredje land, om materialen behandlas, omvandlas eller bearbetas utom gemenskapen och därefter återställs till den person eller det företag varifrån de kommer,
- c) en person eller ett företag och en internationell organisation eller en medborgare i tredje land, om materialen behandlas, omvandlas eller bearbetas inom gemenskapen och därefter återställs antingen till den organisation eller medborgare varifrån de kommer eller till en av denna organisation eller medborgare angiven mottagare, som också hör hemma utanför gemenskapen.

De berörda personerna eller företagen skall underrätta byrån om förekomsten av sådana avtal och, så snart dessa har undertecknats, om de kvantiteter material som är föremål för sådan omsättning. Kommissionen får motsätta sig sådana avtal som avses i b, om den anser att omvandlingen eller bearbetningen inte kan utföras effektivt och säkert och utan materialförlust till skada för gemenskapen.

De material som är föremål för dessa avtal skall inom medlemsstaternas territorier vara underkastade de kontrollåtgärder som anges i kapitel 7. Bestämmelserna i kapitel 8 skall dock inte tillämpas på speciella klyvbara material som är föremål för avtal enligt c.

Artikel 76

På initiativ av en medlemsstat eller kommissionen får rådet genom enhälligt beslut på förslag från kommissionen och efter att ha hört församlingen ändra bestämmelserna i detta kapitel, särskilt om oförutsedda omständigheter skapar en allmän bristsituation. Kommissionen skall pröva varje begäran som görs av en medlemsstat.

Sju år efter det att detta fördrag har trätt i kraft får rådet bekräfta samtliga dessa bestämmelser. Om någon sådan bekräftelse inte kommer till stånd, skall nya bestämmelser som avser förhållandena i detta kapitel antas enligt förfarandet i föregående stycke.

KAPITEL 7

Säkerhetskontroll

Artikel 77

Kommissionen skall enligt bestämmelserna i detta kapitel försäkra sig om att inom medlemsstaternas territorier

- a) malmer, råmaterial och speciella klyvbara material inte används för andra ändamål än de av förbrukarna uppgivna,

b) föreskrifterna om försörjning iakttas liksom alla särskilda kontrollförpliktelser, som gemenskapen har avtalat om med ett tredje land eller en internationell organisation.

Speciella klyvbara material som har deponerats på det sättet skall utan dröjsmål återlämnas till de berörda parterna på deras begäran.

Artikel 78

Den som upprättar eller driver en anläggning för framställning, separation eller annan användning av råmaterial eller speciella klyvbara material eller för behandling av bestrålade kärnbränslen skall underrätta kommissionen om anläggningens grundläggande tekniska data, om kännedom om dessa data behövs för att förverkliga de mål som anges i artikel 77.

Kommissionen skall godkänna de metoder som skall användas för kemisk behandling av bestrålat material, i den utsträckning det behövs för att förverkliga de mål som anges i artikel 77.

Artikel 79

Kommissionen skall kräva att drifrapporter upprättas och tillhandahålls för att möjliggöra bokföring av förbrukade eller framställda malmer, råmaterial och speciella klyvbara material. Detsamma skall gälla för transport av råmaterial och speciella klyvbara material.

De som berörs skall underrätta myndigheterna i medlemsstaten i fråga om alla meddelanden som de lämnar kommissionen enligt artikel 78 eller första stycket i den här artikeln.

Arten och räckvidden av de förpliktelser som avses i första stycket i den här artikeln skall anges i en förordning utfärdad av kommissionen och godkänd av rådet.

Artikel 80

Kommissionen får kräva att alla överskott av speciella klyvbara material som återvunnits eller erhållits som biprodukt och som inte används eller är färdiga att användas, skall deponeras hos byrån eller i andra lager som kontrolleras eller kan kontrolleras av kommissionen.

Artikel 81

Kommissionen får sända inspektörer till medlemsstaternas territorier. Innan kommissionen lämnar en inspektör hans första uppdrag inom en medlemsstats territorium, skall den samråda med den berörda medlemsstaten; detta samråd skall även gälla för alla senare uppdrag för denna inspektör.

I den utsträckning som det behövs för kontroll av malmer, råmaterial och speciella klyvbara material samt för att säkerställa efterlevnaden av bestämmelserna i artikel 77 skall inspektörerna, efter företeende av behörighetshandlingar, när som helst få tillgång till alla data samt tillträde till alla platser och hos alla personer som i sitt yrke befattar sig med material, utrustningar eller anläggningar, vilka är föremål för den i detta kapitel avsedda kontrollen. Om den berörda staten kräver det, skall de av kommissionen utsedda inspektörerna åtföljas av företrädare för myndigheterna i den staten; inspektörerna får dock inte därigenom försenas eller på annat sätt hindras i sin verksamhet.

Om genomförandet av kontrollen hindras, skall kommissionen av domstolens ordförande begära ett bemyndigande i syfte att med tvångsmedel säkerställa kontrollåtgärderna. Domstolens ordförande, skall meddela beslut inom tre dagar.

Om ett dröjsmål innebär en risk får kommissionen själv i form av ett beslut utfärda en skriftlig order om att kontrollåtgärderna skall vidtas. Denna order skall omedelbart underställas domstolens ordförande för godkännande i efterhand.

Sedan bemyndigandet eller beslutet har meddelats skall den berörda statens nationella myndigheter säkerställa att inspektörerna får tillträde till de platser som anges i bemyndigandet eller beslutet.

Artikel 82

Inspektörerna skall anställas av kommissionen.

De skall ta del av och granska den bokföring som avses i artikel 79. De skall rapportera varje överträdelse till kommissionen.

Kommissionen får utfärda ett direktiv som ålägger medlemsstaten i fråga att inom en tid som kommissionen bestämmer, vidta alla åtgärder som behövs för att få den konstaterade överträdelsen att upphöra; kommissionen skall underrätta rådet om detta.

Om medlemsstaten inte inom föreskriven tid följer kommissionens direktiv, får kommissionen eller varje berörd medlemsstat, med avsteg från artiklarna 141 och 142, omedelbart hänskjuta saken till domstolen.

Artikel 83

1. Om personer eller företag åsidosätter de förpliktelser som åligger dem enligt detta kapitel, får kommissionen tillgripa sanktioner mot dem.

Dessa sanktioner är efter svårhetsgrad följande:

- a) Varning.
- b) Indragning av särskilda förmåner, såsom finansiellt eller tekniskt bistånd.
- c) Företaget ställs för en tid av högst fyra månader under förvaltning av en person eller en grupp av personer som har utsetts i samförstånd av kommissionen och den stat där företaget hör hemma.
- d) Råvaror och speciella klyvbara material återtogs helt eller delvis.

2. Sådana beslut av kommissionen för att genomföra punkt 1 som innebär att material skall överlämnas, skall kunna verkställas. Besluten får verkställas inom medlemsstaternas territorier enligt artikel 164.

Med avvikelse från bestämmelserna i artikel 157 skall talan som förs vid domstolen mot

kommissionens beslut om sanktioner som avses i punkt 1, medföra att beslutet inte får verkställas. Domstolen får dock, efter framställning av kommissionen eller någon berörd medlemsstat, förordna om omedelbar verkställighet av beslutet.

Skyddet för skadelidande intressen skall säkerställas genom ett lämpligt rättsligt förfarande.

3. Kommissionen får lämna medlemsstaterna rekommendationer om sådana lagar och andra författningar som inom deras territorier skall säkerställa att förpliktelserna enligt detta kapitel iakttas.

4. Medlemsstaterna skall säkerställa att sanktionerna verkställs och, i förekommande fall, att de för skadan ansvariga lämnar ersättning.

Artikel 84

När kontrollen utövas får det inte förekomma någon diskriminering med hänsyn till det ändamål för vilket malmer, råmaterial och speciella klyvbara material skall användas.

Området för kontrollen och den närmare utformningen av denna samt befogenheterna för de organ som är ansvariga för kontrollen skall begränsas till vad som är nödvändigt för att uppnå de mål som anges i detta kapitel.

Kontrollen får inte utsträckas till sådana för försvarsändamål avsedda material som är föremål för särskild bearbetning för dessa ändamål eller som efter bearbetningen placeras eller lagras i en militär anläggning enligt en särskild plan.

Artikel 85

Om nya omständigheter kräver det får den närmare utformningen av de kontrollåtgärder som avses i detta kapitel, på initiativ av en medlemsstat eller av kommissionen, ändras av rådet som skall besluta enhälligt efter förslag från kommissionen och efter att ha hört församlingen. Kommissionen skall pröva varje framställning av en medlemsstat.

KAPITEL 8

Egendomsordning

Artikel 86

De speciella klyvbara materialen skall vara gemenskapens egendom.

Gemenskapens äganderätt skall omfatta alla speciella klyvbara material som framställs eller importerar av en medlemsstat, en person eller ett företag och som är föremål för den i kapitel 7 avsedda säkerhetskontrollen.

Artikel 87

Medlemsstaterna, personer eller företag skall ha en obegränsad rätt att använda och förbruka de speciella klyvbara material som på föreskrivet sätt har kommit i deras besittning, med förbehåll för deras förpliktelser enligt detta fördrag och då särskilt i fråga om säkerhetskontroll, byråns optionsrätt samt hälso- skydd.

Artikel 88

Byrån skall i gemenskapens namn föra ett särskilt konto med beteckningen Finanskonto för speciella klyvbara material.

Artikel 89

1. På Finanskontot för speciella klyvbara material skall

- a) värdet av de speciella klyvbara material som överlämnas till eller ställs till förfogande för en medlemsstat, en person eller ett företag krediteras gemenskapen och debiteras medlemsstaten, personen eller företaget,
- b) värdet av de speciella klyvbara material som framställs eller importerar av en medlemsstat, en person eller ett företag och som blir gemenskapens egendom debiteras gemenskapen och krediteras medlemsstaten, personen eller företaget.

En motsvarande bokföringsåtgärd skall vidtas när en medlemsstat, en person eller ett företag till gemenskapen återställer speciella klyvbara material som tidigare har överlämnats eller ställts till förfogande för staten, personen eller företaget.

2. Värdeförändringar som berör de speciella klyvbara materialen skall vid bokföringen behandlas så, att de inte ger upphov till någon förlust eller vinst för gemenskapen. Eventuell förlust eller vinst skall stå för innehavarnas räkning.

3. Saldon som uppkommer genom de ovan angivna åtgärderna skall på borgenärens begäran omedelbart förfalla till betalning.

4. Vid tillämpningen av detta kapitel skall byrån i fråga om åtgärder som den vidtar för egen räkning anses som ett företag.

Artikel 90

Om nya omständigheter kräver det får bestämmelserna i detta kapitel om gemenskapens äganderätt, på initiativ av en medlemsstat eller av kommissionen, ändras av rådet som skall besluta enhälligt efter förslag från kommissionen och efter att ha hört församlingen. Kommissionen skall pröva varje sådan framställning av en medlemsstat.

Artikel 91

Egendomsordningen i fråga om föremål, material och tillgångar, som inte omfattas av gemenskapens äganderätt enligt detta kapitel, skall bestämmas genom lagstiftningen i varje medlemsstat.

KAPITEL 9

**Den gemensamma marknaden
på kärnenergiområdet***Artikel 92*

Bestämmelserna i detta kapitel skall tilläm-

pas på de varor och produkter som är upptagna i de listor som utgör bilaga IV till detta fördrag.

Dessa listor kan på initiativ av kommissionen eller en medlemsstat ändras av rådet efter förslag från kommissionen.

Artikel 93

Medlemsstaterna skall ett år efter det att detta fördrag har trätt i kraft inbördes avskaffa alla import- och exporttullar eller avgifter med motsvarande verkan samt alla kvantitativa import- och exportrestriktioner, som avser

- a) produkter upptagna i lista A¹ och lista A²,
- b) produkter upptagna i lista B, om en gemensam tulltaxa tillämpas på dem och de åtföljs av ett av kommissionen utfärdat intyg som utvisar att de är avsedda för nukleära ändamål.

Utomeuropeiska territorier under en medlemsstats jurisdiktion får dock fortsätta att ta ut import- och exporttullar eller avgifter med motsvarande verkan av uteslutande fiskal karaktär. Dessa tullars och avgifters storlek och utformning får inte leda till någon diskriminering mellan denna stat och de övriga medlemsstaterna.

Artikel 94

Medlemsstaterna skall upprätta en gemensam tulltaxa enligt följande bestämmelser:

- a) För de produkter som är upptagna i lista A¹ skall den gemensamma tulltaxan fastställas till en nivå som motsvarar den lägsta taxa som den 1 januari 1957 tillämpades i någon av medlemsstaterna.
- b) För de produkter som är upptagna i lista A² skall kommissionen vidta alla åtgärder som behövs för att förhandlingar skall inledas mellan medlemsstaterna inom tre månader efter det att detta fördrag har trätt i kraft. Om i fråga om någon av dessa produkter ett avtal inte

kan träffas inom ett år efter det att detta fördrag har trätt i kraft, skall rådet genom beslut med kvalificerad majoritet efter förslag från kommissionen fastställa tillämpliga tullsatsar i den gemensamma tulltaxan.

- c) Den gemensamma tulltaxan för de produkter som är upptagna i listorna A¹ och A² skall tillämpas efter utgången av det första året efter det att detta fördrag har trätt i kraft.

Artikel 95

Rådet kan genom enhälligt beslut efter förslag från kommissionen besluta om en tidigare tillämpning av tullsatserna i den gemensamma tulltaxan på de av produkterna i lista B, för vilka en sådan åtgärd skulle vara ägnad att bidra till utvecklingen av kärnenergin inom gemenskapen.

Artikel 96

Medlemsstaterna skall upphäva alla på nationalitet grundade inskränkningar för tillträde till kvalificerade anställningar inom kärnenergiområdet såvitt gäller medborgare i medlemsstaterna, med förbehåll för de begränsningar som följer av grundläggande hänsyn till allmän ordning, säkerhet och hälsa.

Efter att ha hört församlingen får rådet genom beslut med kvalificerad majoritet efter förslag från kommissionen, som först skall begära in ett yttrande från Ekonomiska och sociala kommittén, utfärda direktiv om den närmare tillämpningen av denna artikel.

Artikel 97

Ingen på nationalitet grundad inskränkning får göras gällande gentemot offentligrättsliga eller privaträttsliga juridiska personer eller fysiska personer som lyder under en medlemsstats jurisdiktion och som önskar delta i uppförandet av kärnenergianläggningar av vetenskaplig eller industriell karaktär inom gemenskapen.

Artikel 98

Medlemsstaterna skall vidta alla åtgärder som behövs för att underlätta ingåendet av försäkringsavtal som täcker risker med kärnenergi.

Inom två år efter det att detta fördrag har trätt i kraft skall rådet efter att ha hört församlingen och efter förslag från kommissionen, som dessförinnan skall begära in ett yttrande från Ekonomiska och sociala kommittén, med kvalificerad majoritet utfärda direktiv om den närmare tillämpningen av denna artikel.

Artikel 99

Kommissionen får lämna rekommendationer för att underlätta kapitalrörelser som är avsedda att finansiera sådan produktion som anges i den lista som utgör bilaga II till detta fördrag.

Artikel 100

Varje medlemsstat åtar sig att i valutan i den medlemsstat där borgenären eller betalningsmottagaren är bosatt tillåta alla betalningar som har samband med rörlighet för varor, tjänster eller kapital och all överföring av kapital och löner, i den utsträckning som rörligheten för varor, tjänster, kapital och personer mellan medlemsstaterna har liberaliserats enligt detta fördrag.

KAPITEL 10

Yttre förbindelser

Artikel 101

Gemenskapen kan inom ramen för sin kompetens åta sig förpliktelser genom att träffa avtal med tredje land, internationella organisationer eller medborgare i tredje land.

Kommissionen skall förhandla om sådana avtal enligt rådets direktiv; avtalen skall ingås av kommissionen med rådets godkännande;

rådet skall fatta beslut med kvalificerad majoritet.

Kommissionen skall dock ensam förhandla om och ingå sådana avtal som kan genomföras utan rådets medverkan och inom ramen för den aktuella budgeten; kommissionen skall hålla rådet underrättat.

Artikel 102

De avtal som har ingåtts med tredje land, internationella organisationer eller medborgare i tredje land och i vilka utöver gemenskapen en eller flera medlemsstater deltar, skall inte träda i kraft förrän alla berörda medlemsstater har underrättat kommissionen om att avtalen kan tillämpas enligt bestämmelserna i deras nationella rättsordning.

Artikel 103

Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om sina förslag till avtal med tredje land, internationella organisationer eller medborgare i tredje land, om avtalen berör tillämpningsområdet för detta fördrag.

Om ett förslag till avtal innehåller bestämmelser som utgör hinder för tillämpningen av detta fördrag, skall kommissionen lämna sina synpunkter till den berörda staten inom en månad efter det att kommissionen har underrättats om förslaget.

Den berörda staten får inte ingå det föreslagna avtalet, förrän den har tillgodosett kommissionens synpunkter eller har följt ett av domstolen på ansökan av staten i skyndsam ordning meddelat avgörande om de föreslagna bestämmelsernas förenlighet med detta fördrag. En ansökan kan ges in till domstolen när som helst efter det att staten har tagit emot kommissionens synpunkter.

Artikel 104

Ingen person eller företag, som efter det att detta fördrag har trätt i kraft ingår eller förnyar ett avtal med tredje land, internationella organisationer eller medborgare i tredje

land, får åberopa avtalet för att undandra sig sina skyldigheter enligt detta fördrag.

Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som den anser nödvändiga för att på begäran av kommissionen kunna lämna denna all information om sådana avtal som, efter det att detta fördrag har trätt i kraft och inom fördragets tillämpningsområde, har ingåtts av en person eller ett företag med tredje land, internationella organisationer eller medborgare i tredje land. Kommissionen får begära sådan information endast för att kontrollera att avtalen inte innehåller några bestämmelser som hindrar tillämpningen av detta fördrag.

På ansökan av kommissionen skall domstolen avgöra om avtalen är förenliga med bestämmelserna i detta fördrag.

Artikel 105

Bestämmelserna i detta fördrag skall inte hindra att avtal genomförs, som innan fördraget trädde i kraft ingicks av en medlemsstat, en person eller ett företag med tredje land, internationella organisationer eller medborgare i tredje land, om kommissionen senast trettio dagar efter det att fördraget trädde i kraft fick del av avtalen.

Sådana avtal som ingås under tiden mellan undertecknandet och ikraftträdandet av detta fördrag av en person eller ett företag med tredje land, internationella organisationer eller medborgare i tredje land kan dock inte åberopas gentemot detta fördrag, om domstolen efter ansökan av kommissionen finner att avsikten att undandra sig bestämmelserna i fördraget var ett avgörande motiv för den ena eller andra parten när avtalet ingicks.

Artikel 106

De medlemsstater som innan detta fördrag trädde i kraft har ingått avtal med tredje land om samarbete på kärnenergiområdet, skall tillsammans med kommissionen ta upp de förhandlingar med det berörda tredje landet som behövs för att säkerställa att gemenskapen i största möjliga utsträckning får överta de rättigheter och skyldigheter som följer av avtalen.

Varje nytt avtal som följer av sådana förhandlingar kräver samtycke av den eller de medlemsstater som har undertecknat de nämnda avtalen samt godkännande av rådet, vilket skall besluta med kvalificerad majoritet.

AVDELNING III

Institutionella bestämmelser

KAPITEL 1

Gemenskapens institutioner

Avsnitt 1

Församlingen

Artikel 107

Församlingen, som skall bestå av företrädare för folken i de i gemenskapen sammanslutna staterna, skall utöva de rådgivande och kontrollerande befogenheter som den har tilldelats genom detta fördrag.

Artikel 108

1. Församlingen består av företrädare som parlamenten utser inom sig enligt en ordning som varje medlemsstat själv bestämmer.

2. Antalet företrädare är följande:

Belgien	14
Tyskland	36
Frankrike	36
Italien	36
Luxemburg	6
Nederländerna	14

3. Församlingen skall utarbeta förslag om allmänna direkta val enligt en i alla medlemsstater enhetlig ordning.

Rådet skall enhälligt fastställa bestämmelserna och rekommendera medlemsstaterna att anta dessa i överensstämmelse med deras konstitutionella bestämmelser.

Artikel 109

Församlingen skall hålla en årlig session. Den skall sammanträda utan särskild kallelse den tredje tisdagen i oktober.

Församlingen får sammanträda till extra session på begäran av en majoritet av sina ledamöter samt på begäran av rådet eller kommissionen.

Artikel 110

Församlingen skall välja sin ordförande och sitt presidium bland sina ledamöter.

Kommissionens ledamöter får närvara vid samtliga sammanträden och skall på egen begäran få uttala sig på kommissionens vägnar.

Kommissionen skall muntligen eller skriftligen besvara frågor som ställs till den av församlingen eller dess ledamöter.

Rådet skall höras av församlingen under de förutsättningar som rådet fastställer i sin arbetsordning.

Artikel 111

Om inte annat föreskrivs i detta fördrag, skall församlingen besluta med absolut majoritet av de avgivna rösterna.

I arbetsordningen skall fastställas när beslutförhet föreligger.

Artikel 112

Församlingen skall anta sin arbetsordning genom beslut som biträds av majoriteten av församlingens ledamöter.

Församlingens protokoll skall offentliggöras enligt arbetsordningens bestämmelser.

Artikel 113

Församlingen skall vid offentligt sammanträde diskutera den allmänna årsrapport som kommissionen förelägger församlingen.

Artikel 114

Om ett förslag om misstroendevotum läggs fram rörande kommissionens verksamhet, får församlingen inte ta ställning till förslaget förrän tidigast tre dagar efter det att detta framlagts och endast genom öppen omröstning.

Om förslaget om misstroendevotum antas med en majoritet av två tredjedelar av de avgivna rösterna och med majoriteten av församlingens ledamöter, skall kommissionens ledamöter samfällt avgå. De skall fortsätta att handlägga löpande ärenden till dess de har ersatts enligt artikel 127.

Avsnitt 2

Rådet*Artikel 115*

Rådet skall fullgöra sina uppgifter och utöva sina befogenheter att fatta beslut enligt bestämmelserna i detta fördrag.

Det skall vidta alla åtgärder inom sitt kompetensområde för att samordna verksamheten inom medlemsstaterna och gemenskapen.

Artikel 116

Rådet skall bestå av företrädare för medlemsstaterna. Varje regering skall utse en av sina medlemmar att ingå i rådet.

Ordförandeskapet skall utövas i sex månader åt gången av varje rådsmedlem efter medlemsstaternas bokstavsordning.

Artikel 117

Rådet skall sammanträda efter kallelse av ordföranden, på dennes initiativ eller på begäran av någon rådsmedlem eller kommissionen.

Artikel 118

1. Om inte annat föreskrivs i detta fördrag,

skall rådets beslut fattas med en majoritet av medlemmarna.

2. När rådets beslut skall fattas med kvalificerad majoritet skall medlemmarnas röster vägas enligt följande:

Belgien	2
Tyskland	4
Frankrike	4
Italien	4
Luxemburg	1
Nederländerna	2

Rådets beslut skall fattas med minst

— tolv röster när beslutet enligt detta fördrag skall fattas på förslag från kommissionen,

— tolv röster från minst fyra medlemmar i andra fall.

3. Att personligen närvarande eller företrädde medlemmar avstår från att rösta hindrar inte att rådet fattar beslut som kräver enhällighet.

Artikel 119

När rådet enligt detta fördrag fattar beslut om förslag från kommissionen, krävs enhällighet för att ändra förslaget.

Så länge rådet inte har fattat något beslut får kommissionen ändra sitt ursprungliga förslag, särskilt i de fall då församlingen har hörts om förslaget.

Artikel 120

Ingen rådsmedlem får vid omröstning företräda mer än en annan medlem.

Artikel 121

Rådet skall anta sin egen arbetsordning.

I denna arbetsordning får fastställas att en kommitté med företrädare för medlemsstaterna får tillsättas. Rådet skall fastställa kommitténs uppdrag och befogenheter.

Artikel 122

Rådet får anmoda kommissionen att företa

de utredningar som rådet finner nödvändiga för att förverkliga de gemensamma målen samt att förelägga rådet lämpliga förslag.

Artikel 123

Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa löner, arvoden och pensioner för kommissionens ordförande och ledamöter, domstolens ordförande, domare, generaladvokater och justitiesekreterare. Rådet skall med samma majoritet också fastställa alla betalningar som görs i stället för sådan ersättning.

Avsnitt 3

Kommissionen

Artikel 124

För att säkerställa utvecklingen av kärnenergin inom gemenskapen skall kommissionen

— övervaka tillämpningen av bestämmelserna i detta fördrag och av bestämmelser som antagits av institutionerna med stöd av fördraget,

— lämna rekommendationer eller yttranden på ämnesområden som behandlas i detta fördrag, om fördraget uttryckligen anger detta eller kommissionen anser det nödvändigt,

— ha befogenhet att själv fatta beslut och medverka vid tillkomsten av rådets och församlingens rättsakter på de villkor som anges i fördraget,

— utöva de befogenheter som rådet ger kommissionen för att genomföra de regler som fastställts av rådet.

Artikel 125

Kommissionen skall årligen, senast en månad före öppnandet av församlingens session, offentliggöra en allmän rapport om gemenskapens verksamhet.

Artikel 126

1. Kommissionen skall bestå av fem ledamöter av olika nationalitet, som skall utses på grundval av sin allmänna duglighet med hänsyn till detta fördrags särskilda syfte och vilkas oavhängighet inte kan ifrågasättas.

Antalet ledamöter av kommissionen får ändras genom enhälligt beslut av rådet.

Endast medborgare i medlemsstaterna får vara ledamöter av kommissionen.

2. Ledamöterna av kommissionen skall i gemenskapens allmänna intresse fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet.

Vid fullgörandet av dessa skyldigheter skall de inte vare sig begära eller ta emot instruktioner från någon regering eller något annat organ. De skall avhålla sig från varje handling som är oförenlig med deras skyldigheter. Varje medlemsstat förbinder sig att respektera denna princip och att inte söka påverka kommissionens ledamöter när de utför sina uppgifter.

Ledamöterna av kommissionen får inte under sin ämbets tid utöva någon annan avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet. De skall när de tillträder avge en högtidlig försäkran att såväl under som efter sin ämbets tid respektera de förpliktelser som följer med ämbetet, särskilt deras skyldighet att iaktta redbarhet och visa omdöme vid mottagande av vissa uppdrag eller förmåner efter ämbets tiden. Om dessa förpliktelser åsidosätts får domstolen, på begäran av rådet eller kommissionen, allt efter omständigheterna besluta antingen att den berörda ledamoten skall avsättas från ämbetet enligt artikel 129 eller berövas rätten till pension eller andra förmåner i dess ställe.

Artikel 127

Ledamöterna av kommissionen skall utses av medlemsstaternas regeringar i samförstånd.

Deras mandattid är fyra år. Mandatet kan förnyas.

Artikel 128

En kommissionsledamots ämbete skall, från-

sett vid normala nytillsättningar och vid dödsfall, upphöra när ledamoten begär sitt entledigande eller avsätts.

För den avgående ledamotens återstående mandattid skall en ersättare utses. Rådet får enhälligt besluta att någon ersättare inte behöver utses.

En ledamot av kommissionen skall kvarstå i ämbetet till dess en ersättare utsetts, utom i fall av avsättning från ämbetet enligt artikel 129.

Artikel 129

Om en ledamot av kommissionen inte längre uppfyller de krav som ställs för att han skall kunna utföra sina uppgifter eller om han gjort sig skyldig till allvarlig försummelse, får domstolen på begäran av rådet eller kommissionen avsätta honom.

I sådant fall får rådet genom enhälligt beslut tillfälligt avstänga ledamoten från tjänsten och utse en ersättare tills dess att domstolen meddelar sitt avgörande.

Domstolen får på begäran av rådet eller kommissionen tillfälligt avstänga honom från tjänsten.

Artikel 130

Kommissionens ordförande och vice ordförande skall utses bland kommissionens ledamöter för en period av två år i samma ordning som gäller när ledamöterna skall utses. Deras mandat får förnyas.

Utom i de fall då hela kommissionen nytillsätts skall sådana utnämningar ske sedan kommissionen hörts.

Om ordföranden eller vice ordföranden avgår eller avlider, skall ersättare utses för den återstående mandattiden i enlighet med bestämmelserna i första stycket.

Artikel 131

Rådet och kommissionen skall samråda och

i samförstånd reglera formerna för sitt samarbete.

Kommissionen skall anta sin arbetsordning för att säkerställa att både den själv och dess avdelningar fullgör sina uppgifter i enlighet med detta fördrag. Den skall se till att arbetsordningen offentliggörs.

Artikel 132

Kommissionen skall fatta sina beslut med en majoritet av det antal ledamöter som anges i artikel 126.

Kommissionen kan sammanträda med giltig verkan endast om det antal ledamöter som fastställts i arbetsordningen är närvarande.

Artikel 133

Rådet får genom enhälligt beslut medge att en medlemsstats regering hos kommissionen ackrediterar en kvalificerad företrädare som skall säkerställa en ständig förbindelse.

Artikel 134

1. En vetenskaplig och teknisk kommitté med rådgivande uppgifter skall inrättas hos kommissionen.

Kommittén skall höras i de fall som anges i detta fördrag. Den får höras i alla de fall då kommissionen finner det lämpligt.

2. Kommittén skall bestå av tjugo medlemmar som rådet skall utse efter att ha hört kommissionen.

Kommitténs medlemmar skall ha personliga mandat och utses för fem år. De får återväljas. De får inte vara bundna av några tvingande instruktioner.

Vetenskapliga och tekniska kommittén skall varje år bland sina medlemmar välja ordförande och presidium.

Artikel 135

För att fullgöra sina uppgifter får kommis-

sionen när det behövs samråda och tillsätta utredningskommittéer.

Avsnitt 4

Domstolen

Artikel 136

Domstolen skall säkerställa att lag och rätt följs vid tolkning och tillämpning av detta fördrag.

Artikel 137

Domstolen skall bestå av sju domare.

Domstolen skall sammanträda i plenum. Den får dock inom sig upprätta avdelningar med tre eller fem domare med uppgift att göra vissa förberedande utredningar eller att avgöra vissa grupper av ärenden i enlighet med föreskrifter som fastställts för dessa ändamål.

Domstolen skall alltid sammanträda i plenum för att handlägga ärenden som anhängiggjorts av en medlemsstat eller av någon av gemenskapens institutioner och för att meddela förhandsavgöranden i frågor som underställts domstolen enligt artikel 150.

På begäran av domstolen får rådet genom enhälligt beslut utöka antalet domare och göra nödvändiga ändringar i andra och tredje styckena och i artikel 139 andra stycket.

Artikel 138

Domstolen skall biträdas av två generaladvokater.

För att biträda domstolen då denna fullgör sin uppgift enligt artikel 136 skall generaladvokaterna, fullständigt opartiskt och oavhängigt, vid offentliga domstolssessioner lägga fram motiverade yttranden i ärenden som handläggs vid domstolen.

På begäran av domstolen får rådet genom enhälligt beslut utöka antalet generaladvokater

och göra nödvändiga ändringar i artikel 139 tredje stycket.

Artikel 139

Domarna och generaladvokaterna skall utses bland personer vilkas oavhängighet inte kan ifrågasättas och som uppfyller nödvändiga villkor för utövande av de högsta domarämbetena i hemlandet eller är jurister med allmänt erkända kvalifikationer; de skall utses för sex år av medlemsstaternas regeringar i samförstånd.

En del av domartjänsterna skall nytillsättas vart tredje år. Då skall omväxlande tre och fyra domare utses. De tre domare som skall tillträda de tjänster som nytillsätts vid slutet av den första treårsperioden skall utses genom lottning.

En del av tjänsterna som generaladvokat skall nytillsättas vart tredje år. Den generaladvokat som skall tillträda den tjänst som nytillsätts vid slutet av den första treårsperioden skall utses genom lottning.

Avgående domare och generaladvokater kan utnämnas på nytt.

Domarna skall bland sig välja domstolens ordförande för en tid av tre år. Han kan återväljas.

Artikel 140

Domstolen skall utse sin justitiesekreterare och fastställa instruktion för denne.

Artikel 141

Om kommissionen anser att en medlemsstat har underlåtit att uppfylla en skyldighet enligt detta fördrag, skall kommissionen avge ett motiverat yttrande i ärendet efter att ha givit den berörda staten tillfälle att inkomma med sina synpunkter.

Om den berörda staten inte rättar sig efter yttrandet inom den tid som angivits av kommissionen, får denna föra ärendet vidare till domstolen.

Artikel 142

En medlemsstat som anser att en annan medlemsstat har underlåtit att uppfylla en skyldighet enligt detta fördrag får anhängiggöra ärendet vid domstolen.

Innan en medlemsstat väcker talan mot en annan medlemsstat på grund av ett påstått åsidosättande av en skyldighet enligt detta fördrag, skall den lägga fram saken för kommissionen.

Kommissionen skall avge ett motiverat yttrande efter det att var och en av de berörda staterna beretts tillfälle att skriftligen och muntligen lägga fram sin egen sak och yttra sig över vad motparten anfört.

Om kommissionen inte yttrat sig inom tre månader efter det att saken lagts fram för den, skall detta inte hindra att ärendet anhängiggörs vid domstolen.

Artikel 143

Om domstolen finner att en medlemsstat har underlåtit att uppfylla en skyldighet enligt detta fördrag, skall denna stat vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen.

Artikel 144

Domstolen skall ha full prövningsrätt i fråga om

- a) talan som väcks enligt artikel 12 för att få lämpliga villkor fastställda för licenser och underlicenser som kommissionen upplåter,
- b) talan som väcks av personer eller företag om sanktioner som kommissionen ålagt dem enligt artikel 83.

Artikel 145

Om kommissionen anser att en person eller ett företag har överträtt detta fördrag utan att artikel 83 är tillämplig, skall kommissionen anmoda den medlemsstat som personen eller

företaget lyder under att se till att sanktioner vidtas på grund av överträdelsen enligt statens nationella lagstiftning.

Om den berörda staten inte följer en sådan begäran inom den frist som kommissionen har bestämt, får kommissionen föra ärendet till domstolen för att få den överträdelse fastställd som personen eller företaget anklagas för.

Artikel 146

Domstolen skall granska lagenligheten av sådana rådets och kommissionens rättsakter som inte är rekommendationer eller yttranden. För detta ändamål skall den vara behörig att pröva talan som väcks av en medlemsstat, av rådet eller av kommissionen om bristande behörighet, åsidosättande av väsentliga föreskrifter, åsidosättande av detta fördrag eller av någon rättsregel som gäller dess tillämpning eller om maktmissbruk.

Varje fysisk eller juridisk person får på samma villkor föra talan mot ett beslut som är riktat till honom eller mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning eller ett beslut riktat till en annan person, direkt och personligen rör honom.

Talan som avses i denna artikel skall väckas inom två månader från dagen då åtgärden offentliggjorts eller delgivits klaganden eller, om så inte skett, från den dag då denne fick kännedom om åtgärden, allt efter omständigheterna.

Artikel 147

Om talan är välgrundad, skall domstolen förklara den berörda rättsakten ogiltig.

Vad gäller förordningar skall dock domstolen, om den anser det nödvändigt, ange vilka verkningar av den ogiltigförklarade förordningen som skall betraktas som bestående.

Artikel 148

Om rådet eller kommissionen i strid med detta fördrag underlåter att vidta åtgärder, får

medlemsstaterna och gemenskapens övriga institutioner väcka talan vid domstolen för att få överträdelsen fastslagen.

En sådan talan skall endast tas upp om den berörda institutionen dessförinnan anmodats att vidta åtgärder. Om institutionen inom två månader efter denna anmodan inte tagit ställning, får talan väckas inom en ytterligare frist av två månader.

Varje fysisk eller juridisk person får på de villkor som anges i föregående stycken föra talan vid domstolen om att någon av gemenskapens institutioner underlåtit att till personen i fråga rikta någon annan rättsakt än en rekommendation eller ett yttrande.

Artikel 149

Den institution vars rättsakt har förklarats ogiltig eller vars underlåtenhet att agera har förklarats strida mot detta fördrag skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen.

Denna skyldighet skall inte påverka någon förpliktelse som kan följa av tillämpningen av artikel 188 andra stycket.

Artikel 150

Domstolen skall vara behörig att meddela förhandsavgöranden angående

- a) tolkningen av detta fördrag,
- b) giltigheten och tolkningen av rättsakter som beslutats av gemenskapens institutioner,
- c) tolkningen av stadgar för organ som upprättats genom rättsakter som beslutats av rådet, när stadgarna föreskriver detta.

När en sådan fråga uppkommer vid en domstol i en medlemsstat, får den domstolen, om den anser att ett beslut i frågan är nödvändigt för att döma i saken, begära att domstolen meddelar ett förhandsavgörande.

När en sådan fråga uppkommer i ett ärende

vid en domstol i en medlemsstat, mot vars avgöranden det inte finns något rättsmedel enligt nationell lagstiftning, skall den nationella domstolen föra frågan vidare till domstolen.

Artikel 151

Domstolen skall vara behörig att avgöra tvister om sådant skadestånd som avses i artikel 188 andra stycket.

Artikel 152

Domstolen skall vara behörig att avgöra alla tvister mellan gemenskapen och dess anställda inom de gränser och på de villkor som fastställts i tjänsteföreskrifterna eller som följer av anställningsvillkoren.

Artikel 153

Domstolen skall vara behörig att träffa avgöranden med stöd av en skiljedomsklausul i ett offentligt eller privaträttsligt avtal, som ingåtts av gemenskapen eller för dess räkning.

Artikel 154

Domstolen skall vara behörig att avgöra varje tvist mellan medlemsstater som berör ämnesområden som regleras i detta fördrag, om tvisten hänskjuts till domstolen enligt ett särskilt avtal mellan parterna.

Artikel 155

Utom i de fall där domstolen är behörig enligt detta fördrag, skall tvister i vilka gemenskapen är part inte på denna grund vara undantagna från de nationella domstolarnas behörighet.

Artikel 156

Utan hinder av att den frist som avses i artikel 146 tredje stycket har löpt ut får parterna i en tvist om en förordning som rådet

eller kommissionen antagit, med stöd av artikel 146 första stycket inför domstolen göra gällande att förordningen inte skall tillämpas.

Artikel 157

Utom i de fall då något annat föreskrivs i detta fördrag skall talan som förs vid domstolen inte hindra verkställighet. Domstolen får dock, om den anser att omständigheterna så kräver, förordna om uppskov med verkställigheten av den påtalade rättsakten.

Artikel 158

I ärenden som anhängiggjorts vid domstolen får denna föreskriva nödvändiga interimistiska åtgärder.

Artikel 159

Domstolens domar skall vara verkställbara enligt artikel 164.

Artikel 160

Domstolens stadga finns i ett särskilt protokoll.

Domstolen skall anta sina rättegångsregler. Dessa skall kräva enhälligt godkännande av rådet.

KAPITEL 2

Gemensamma bestämmelser för flera institutioner

Artikel 161

För att fullgöra sina uppgifter skall rådet och kommissionen enligt bestämmelserna i detta fördrag utfärda förordningar och direktiv, fatta beslut samt avge rekommendationer och yttranden.

En förordning skall ha allmän giltighet. Den

skall till alla delar vara bindande och direkt tillämplig i varje medlemsstat.

Ett direktiv skall med avseende på det resultat som skall uppnås vara bindande för varje medlemsstat till vilken det är riktat, men skall överlåta åt de nationella myndigheterna att bestämma form och tillvägagångssätt för genomförandet.

Ett beslut skall till alla delar vara bindande för dem som det är riktat till.

Rekommendationer och yttranden skall inte vara bindande.

Artikel 162

Rådets och kommissionens förordningar, direktiv och beslut skall vara motiverade och hänvisa till de förslag eller yttranden som skall inhämtas enligt detta fördrag.

Artikel 163

Förordningar skall offentliggöras i Europeiska gemenskapens officiella tidning. De skall träda i kraft den dag som förordningarna anger eller, om viss tid inte blivit utsatt, den tjugonde dagen efter offentliggörandet.

Direktiv och beslut skall delges dem som de riktar sig till och bli gällande genom denna delgivning.

Artikel 164

Verkställigheten skall följa de civilprocessrättsliga regler som gäller i den medlemsstat inom vars territorium den sker. Beslut om att verkställighet skall ske, skall bifogas avgörandet utan andra formaliteter än kontroll av avgörandets äkthet genom den nationella myndighet som varje medlemsstats regering skall utse för detta ändamål samt meddela kommissionen, domstolen och den skiljedomskommitté som inrättats enligt artikel 18.

När dessa formaliteter uppfyllts på begäran av den berörda parten, får denna fullfölja verkställigheten enligt den nationella lagstift-

ningen genom att hänskjuta ärendet direkt till den behöriga myndigheten.

Verkställigheten får skjutas upp endast genom beslut av domstolen. Domstolarna i de berörda staterna skall dock vara behöriga beträffande klagomål om att verkställigheten inte genomförs på regelrätt sätt.

KAPITEL 3

Ekonomiska och sociala kommittén

Artikel 165

En ekonomisk och social kommitté upprättas härmed. Den skall ha en rådgivande funktion.

Kommittén skall bestå av företrädare för olika grupper inom det ekonomiska och sociala livet.

Artikel 166

Antalet medlemmar i kommittén är följande:

Belgien	12
Tyskland	24
Frankrike	24
Italien	24
Luxemburg	5
Nederländerna	12

Kommitténs medlemmar skall utses för fyra år genom enhälligt beslut av rådet. De får återväljas.

Kommitténs medlemmar har personliga mandat och får inte bindas av några instruktioner.

Artikel 167

1. När medlemmar av kommittén skall utses skall varje medlemsstat tillstålla rådet en lista med dubbelt så många kandidater som det antal platser som tilldelats statens medborgare.

Vid kommitténs sammansättning skall hänsyn tas till nödvändigheten av att säkerställa en tillräcklig representation för de olika grupperna inom det ekonomiska och sociala livet.

2. Rådet skall höra kommissionen. Det får inhämta synpunkter från europeiska organisationer, som representerar de olika ekonomiska och sociala sektorer som berörs av gemenskapens verksamhet.

Artikel 168

Kommittén skall bland sina medlemmar välja sin ordförande och sitt presidium för en tid av två år.

Den skall fastställa sin arbetsordning och lägga fram den för rådet för enhälligt godkännande.

Kommittén skall sammankallas av ordföranden på begäran av rådet eller kommissionen.

Artikel 169

Kommittén får vara indelad i facksektioner.

Facksektionerna skall utöva sin verksamhet inom ramen för kommitténs allmänna behörighet. De får inte höras oberoende av kommittén.

Inom kommittén får även upprättas underkommittéer som i bestämda frågor eller på bestämda områden skall utarbeta utkast till yttranden som skall underställas kommittén för övervägande.

Arbetsordningen skall bestämma hur facksektionerna och underkommittéerna skall vara sammansatta och vilka behörighetsregler som skall gälla för dem.

Artikel 170

Kommittén skall höras av rådet eller kommissionen i de fall som anges i detta fördrag. Den får höras av dessa institutioner i samtliga fall då dessa finner det lämpligt.

Om rådet eller kommissionen anser det nödvändigt, skall de utsätta en frist inom vilken kommittén skall avge sitt yttrande; denna får inte understiga tio dagar från den dag kommitténs ordförande fått meddelande om ärendet. Efter fristens utgång får saken behandlas, även om yttrande inte föreligger.

Kommitténs och facksektionernas yttranden med protokoll från överläggningarna skall överlämnas till rådet och kommissionen.

AVDELNING IV

Finansiella bestämmelser

Artikel 171

1. Gemenskapens samtliga inkomster och utgifter, med undantag av de som hänför sig till byrån och till de gemensamma företagen, skall beräknas för varje budgetår och tas upp antingen i driftbudgeten eller i forsknings- och investeringsbudgeten.

Varje budgets inkomster och utgifter skall balansera varandra.

2. Inkomster och utgifter för byrån, som skall drivas enligt affärsmässiga principer, skall beräknas i en särskild finansieringsplan.

Villkoren för förslag till samt användning och kontroll av dessa inkomster och utgifter skall med beaktande av byråns stadga bestämmas i den budgetförordning som skall fastställas enligt artikel 183.

3. Inkomst- och utgiftsförslag samt driftränskaer och balansräkningar för de gemensamma företagen skall för varje budgetår överlämnas till kommissionen, rådet och församlingen enligt stadgarna för dessa företag.

Artikel 172

1. Driftbudgetens inkomster skall, förutom andra löpande inkomster, omfatta finansiella bidrag från medlemsstaterna som beräknas enligt följande fördelningstal:

Belgien	7,9
Tyskland	28
Frankrike	28
Italien	28
Luxemburg	0,2
Nederländerna	7,9

2. Forsknings- och investeringsbudgetens inkomster skall, förutom eventuella andra medel, omfatta finansiella bidrag från medlemsstaterna som beräknas enligt följande fördelningstal:

Belgien	9,9
Tyskland	30
Frankrike	30
Italien	23
Luxemburg	0,2
Nederländerna	6,9

3. Fördelningstalen får ändras genom enhälligt beslut av rådet.

4. Lån för att finansiera forskning eller investeringar skall tas upp på de villkor som rådet fastställer enligt artikel 177.5.

Gemenskapen får låna på en medlemsstats kapitalmarknad, antingen enligt den lagstiftning som gäller för inrikes emissioner eller, i avsaknad av sådan lagstiftning, på grund av ett avtal mellan medlemsstaten och kommissionen.

Den berörda medlemsstatens behöriga myndigheter får vägra att ge sitt samtycke, endast om det finns anledning att befara allvarliga störningar på den statens kapitalmarknad.

Artikel 173

Medlemsstaternas finansiella bidrag enligt artikel 172 får helt eller delvis ersättas med intäkter av de avgifter som gemenskapen tar ut i medlemsstaterna.

För detta ändamål skall kommissionen förelägga rådet förslag om underlaget för avgifterna, sättet att fastställa procentsatsen för avgifterna och ordningen för att ta ut dessa.

Efter att ha hört församlingen om dessa förslag, får rådet genom enhälligt beslut fastställa de bestämmelser som det skall rekommendera medlemsstaterna att anta i överens-

stämmelse med deras konstitutionella bestämmelser.

Artikel 174

1. De utgifter som tas upp i driftbudgeten skall särskilt avse

- a) administrationsutgifter,
- b) utgifter för säkerhetskontroll och hälso-skydd.

2. De utgifter som tas upp i forsknings- och investeringsbudgeten skall särskilt avse

- a) utgifter för att genomföra gemenskapens forskningsprogram,
- b) eventuella bidrag till byråns kapital och till dennas investeringsutgifter,
- c) utgifter för utrustning av undervisningsanstalter,
- d) eventuellt deltagande i de gemensamma företagen och i vissa gemensamma projekt.

Artikel 175

De utgifter som tas upp i driftbudgeten skall beviljas för ett budgetår, om inte något annat har bestämts i den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 183.

På de villkor som skall fastställas enligt artikel 183 får anslag som inte avser personalutgifter och som inte har förbrukats vid budgetårets utgång föras över, dock endast till det närmast följande budgetåret.

Anslagen för driftutgifter skall delas in i avdelningar alltefter utgifternas art eller ändamål, och i mån av behov ytterligare delas in i överensstämmelse med den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 183.

Församlingens, rådets, kommissionens och domstolens utgifter skall tas upp i särskilda delar av budgeten, om inte annat följer av

någon särskild ordning för vissa gemensamma utgifter.

Artikel 176

1. Med förbehåll för de begränsningar som följer av program eller utgiftsbeslut som enligt detta fördrag kräver enhälligt godkännande av rådet, skall anslagen till forsknings- och investeringsutgifter omfatta

- a) bemyndiganden att ingå förpliktelser som täcker en serie poster vilka bildar en särskild enhet och ett sammanhängande helt,
- b) betalningsbemyndiganden som utgör den övre gränsen för de utgifter som varje år får förekomma för att täcka de enligt a) ingångna förpliktelserna.

2. En plan över förfallotider för förpliktelser och betalningar skall som bilaga fogas till det av kommissionen framlagda budgetförslaget.

3. Anslagen för forsknings- och investeringsutgifter skall delas in i avdelningar alltefter utgifternas art eller ändamål, och i mån av behov ytterligare delas in i överensstämmelse med den budgetförordning som fastställts enligt artikel 183.

4. Outnyttjade betalningsbemyndiganden skall genom beslut av kommissionen föras över till närmast följande budgetår, om inte rådet beslutar något annat.

Artikel 177

1. Budgetåret skall börja den 1 januari och sluta den 31 december.

2. Var och en av gemenskapens institutioner skall upprätta en beräkning över sina förvaltningsutgifter. Kommissionen skall sammanställa dessa beräkningar i ett preliminärt driftbudgetförslag. Den skall bifoga ett yttrande som får innehålla avvikande beräkningar. Den skall dessutom upprätta ett preliminärt forsknings- och investeringsbudgetförslag.

Kommissionen skall förelägga rådet de preli-

minära budgetförslagen senast den 30 september året före det budgetår som förslagen avser.

Rådet skall samråda med kommissionen och i förekommande fall med övriga berörda institutioner, när det avser att avvika från de preliminära budgetförslagen.

3. Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa budgetförslagen och överlämna dem till församlingen.

Budgetförslagen skall föreläggas församlingen senast den 31 oktober året före det budgetår som förslagen avser.

Församlingen har rätt föreslå rådet ändringar i budgetförslagen.

4. Om församlingen inom en månad efter att ha förelagts budgetförslagen har godkänt dessa, eller inte avgett yttrande till rådet skall budgetförslagen anses vara slutgiltigt antagna.

Om församlingen inom denna frist har föreslagit ändringar, skall budgetförslagen tillsammans med ändringarna överlämnas till rådet. Med förbehåll för de begränsningar som följer av program eller utgiftsbeslut som enligt detta fördrag kräver enhälligt godkännande av rådet och efter att ha överlagt om budgetförslagen med kommissionen och vid behov med övriga berörda institutioner, skall rådet med kvalificerad majoritet slutgiltigt anta budgetarna.

5. För antagandet av forsknings- och investeringsbudgeten skall rösterna för medlemmarna i rådet vägas enligt följande:

Belgien	9
Tyskland	30
Frankrike	30
Italien	23
Luxemburg	1
Nederländerna	7

För beslut krävs minst 67 röster.

Artikel 178

Om driftbudgeten ännu inte har antagits i början av ett budgetår, får ett belopp som

motsvarar högst en tolfedel av budgetanslagen för det föregående budgetåret användas varje månad för en avdelning eller en underavdelning i budgeten i enlighet med bestämmelserna i den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 183; detta arrangemang skall dock inte få till följd att kommissionen får förfoga över medel som överstiger en tolfedel av de anslag som anges i det budgetförslag som är under utarbetande.

Om forsknings- och investeringsbudgeten ännu inte har antagits i början av ett budgetår får högst en tolfedel av de anslag, som motsvarar de årliga beräkningarna i planen över förfallotider för sådana förpliktelser som tidigare godkänts, användas varje månad för en avdelning eller en underavdelning i budgeten i enlighet med bestämmelserna i den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 183.

Med förbehåll för de begränsningar som följer av program eller utgiftsbeslut som enligt detta fördrag kräver enhälligt godkännande av rådet och under förutsättning att övriga villkor i första och andra styckena iakttas, får rådet genom beslut med kvalificerad majoritet ge sitt tillstånd till utgifter som överstiger en tolfedel.

Medlemsstaterna skall varje månad enligt de fördelningstal som var tillämpliga föregående budgetår, tills vidare betala in de belopp som är nödvändiga för att säkerställa tillämpningen av denna artikel.

Artikel 179

Kommissionen skall genomföra budgeten under eget ansvar och inom ramen för de beviljade anslagen enligt bestämmelserna i den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 183.

Budgetförordningen skall innehålla närmare bestämmelser om hur varje institution skall medverka när dess egna utgifter effektueras.

Kommissionen får inom budgeten föra över anslag från en avdelning till en annan och från en underavdelning till en annan, inom de gränser och på de villkor som anges i budgetförordningen.

Artikel 180

En kontrollkommitté, som består av helt oavhängiga revisorer varav en är ordförande, skall granska räkenskaperna över varje budgets samtliga inkomster och utgifter. Rådet skall genom enhälligt beslut fastställa antalet revisorer. Revisorerna och ordföranden för kontrollkommittén skall utses av rådet för en tid av fem år genom enhälligt beslut. Deras ersättning skall fastställas av rådet med kvalificerad majoritet.

Granskningen, som skall grundas på bokföringsmaterial och vid behov ske på platsen, har till syfte att fastställa att inkomsterna och utgifterna är lagliga och korrekta och att den ekonomiska förvaltningen är sund. Kontrollkommittén skall efter utgången av varje budgetårs utgång upprätta en rapport som skall antas med en majoritet av medlemmarna.

Kommissionen skall varje år underställa rådet och församlingen en redogörelse för det föregående budgetårets räkenskaper, som skall utvisa varje budgets genomförande, tillsammans med kontrollkommitténs rapport. Kommissionen skall dessutom överlämna en balansräkning med gemenskapens tillgångar och skulder.

Rådet skall med kvalificerad majoritet bevilja kommissionen ansvarsfrihet för varje budgets genomförande. Rådet skall meddela församlingen sina beslut.

Artikel 181

De budgetar och den finansieringsplan som avses i artikel 171.1 och 171.2 skall upprättas i den beräkningsenhet som bestämts i överensstämmelse med föreskrifterna i den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 183.

Medlemsstaterna skall ställa de finansiella bidrag som avses i artikel 172 till gemenskapens förfogande i sin nationella valuta.

De disponibla medel som härrör från dessa bidrag skall deponeras i medlemsstaternas statskassor eller hos organ utsedda av medlemsstaterna. Under depositionstiden skall dessa medel behålla det på deponeringsdagen

gällande parivärdet i förhållande till den beräkningsenhet som nämns i första stycket.

Dessa medel får placeras på villkor som kommissionen och den berörda medlemsstaten kommer överens om.

Artikel 182

1. Under förutsättning att kommissionen underrättar berörda medlemsstaters behöriga myndigheter får kommissionen överföra tillgångar som den innehar i en medlemsstats valuta till en annan medlemsstats valuta, i den mån det behövs för att dessa tillgångar skall kunna användas för ändamål som avses i detta fördrag. Kommissionen skall så långt som möjligt undvika att företa sådana överföringar, om den har kontanter eller likvida medel i de valutor som den behöver.

2. Kommissionen skall stå i förbindelse med varje medlemsstat genom den myndighet som medlemsstaten utser. Vid genomförandet av finansiella transaktioner skall kommissionen anlita den berörda medlemsstatens sedelutgivande bank eller något annat finansinstitut som godkänts av medlemsstaten.

3. Med hänsyn till gemenskapens utgifter i tredje lands valuta skall kommissionen innan budgetarna slutgiltigt fastställs, förelägga rådet en plan som visar förutsedda inkomster och utgifter i olika valutor.

Denna plan skall godkännas av rådet genom beslut med kvalificerad majoritet. Planen får ändras under budgetåret enligt samma förfarande.

4. Medlemsstaterna skall enligt fördelningstalen i artikel 172 till kommissionen överlåta sådana tredje lands valutor som behövs för de utgifter som anges i planen enligt punkt 3. Enligt samma fördelningstal skall tredje lands valutor som kommissionen har mottagit, överlåtas till medlemsstaterna.

5. Kommissionen får fritt förfoga över tredje lands valutor som kommer från lån som kommissionen har tagit upp i sådana länder.

6. På förslag från kommissionen får rådet

enhälligt besluta att de i de föregående styckena föreskrivna valutabestämmelserna helt eller delvis skall tillämpas på byrån och de gemensamma företagen samt att bestämmelserna i förekommande fall skall anpassas efter dessa organs behov.

Artikel 183

Rådet skall genom enhälligt beslut på förslag från kommissionen

- a) utfärda budgetförfordningar som särskilt skall innehålla närmare bestämmelser om uppställning och genomförande av budgetarna, inklusive byråns budget, och om redovisning och revision,
- b) fastställa de sätt och det förfarande enligt vilka medlemsstaternas bidrag skall ställas till kommissionens förfogande,
- c) bestämma regler för utanordnares och räkenskapsförarens ansvar och lämplig ordning för kontroll.

AVDELNING V

Allmänna bestämmelser

Artikel 184

Gemenskapen skall vara en juridisk person.

Artikel 185

Gemenskapen skall i varje medlemsstat ha den mest vittgående rättskapacitet som tillerkänns juridiska personer enligt den nationella lagstiftningen; den skall särskilt kunna förvärva och avyttra fast och lös egendom samt föra talan inför domstolar och andra myndigheter. Den skall i sådana fall företrädas av kommissionen.

Artikel 186

Rådet skall i samarbete med kommissionen

och efter att ha hört övriga berörda institutioner, genom enhälligt beslut fastställa tjänsteföreskrifter för gemenskapens tjänstemän och anställningsvillkor för övriga anställda.

Efter utgången av fjärde året efter detta fördrags ikraftträdande, får rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen och efter att ha hört övriga berörda institutioner ändra sådana tjänsteföreskrifter och anställningsvillkor.

Artikel 187

Kommissionen får inom de gränser och på de villkor som fastställts av rådet i enlighet med bestämmelserna i detta fördrag inhämta den information och företa de kontroller som behövs för att fullgöra de uppgifter som anförtrots kommissionen.

Artikel 188

Gemenskapens avtalsrättsliga ansvar skall regleras av den lagstiftning som är tillämplig på avtalet i fråga.

Vad beträffar utomobligatoriskt ansvar skall gemenskapen ersätta skada, som orsakats av dess institutioner eller av dess anställda under tjänsteutövning, i enlighet med de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar.

De anställdas personliga ansvar gentemot gemenskapen skall regleras av bestämmelserna i de tjänsteföreskrifter eller de anställningsvillkor som gäller för dem.

Artikel 189

Säte för gemenskapens institutioner skall fastställas av medlemsstaternas regeringar i samförstånd.

Artikel 190

Reglerna i fråga om språk för gemenskapens institutioner skall, med förbehåll för bestäm-

melserna i domstolens rättegångsregler, enhälligt fastställas av rådet.

Artikel 191

Gemenskapen skall, på de villkor som anges i ett särskilt protokoll, inom medlemsstaternas territorier åtnjuta den immunitet och de privilegier som krävs för att de skall kunna fullgöra sina uppgifter.

Artikel 192

Medlemsstaterna skall vidta alla sådana allmänna eller särskilda åtgärder som är ägnade att säkerställa att de förpliktelser fullgörs, som följer av detta fördrag eller av rättsakter som gemenskapens institutioner har beslutat om. Medlemsstaterna skall underlätta för gemenskapen att fullgöra sina uppgifter.

De skall avstå från alla åtgärder som skulle kunna äventyra förverkligandet av målen för detta fördrag.

Artikel 193

Medlemsstaterna förbinder sig att inte lösa tvister om tolkningen eller tillämpningen av detta fördrag på annat sätt än som bestämts genom fördraget.

Artikel 194

1. Ledamöterna och medlemmarna av gemenskapens institutioner, medlemmarna av kommittéerna, gemenskapens tjänstemän och övriga anställda samt alla andra personer, som antingen i tjänsten eller genom sina offentliga eller privata förbindelser med gemenskapens institutioner eller anläggningar eller med de gemensamma företagen skaffar sig eller får vetskap om sådana faktiska förhållanden, upplysningar, kunskaper, dokument eller föremål vilka är sekretessbelagda med stöd av bestämmelser som utfärdats av en medlemsstat eller någon av gemenskapens institutioner, är skyldiga att även efter det att deras tjänst eller förbindelser har upphört, bevara sekretessen gentemot alla obehöriga personer samt allmänheten.

Varje medlemsstat skall betrakta ett åsidosättande av denna skyldighet som ett brott mot statens sekretessregler; staten skall därvid både i sakligt hänseende och när det gäller behörigheten tillämpa sina rättsregler om brott mot statens säkerhet eller om brott mot tystnadsplikt. Staten skall på begäran av varje berörd medlemsstat eller kommissionen väcka talan mot var och en under dess jurisdiktion som begår ett sådant brott.

2. Varje medlemsstat skall underrätta kommissionen om alla bestämmelser som inom statens territorium reglerar klassificering och sekretess i fråga om sådana upplysningar, kunskaper, dokument och föremål som omfattas av detta fördrag.

Kommissionen skall se till att de övriga medlemsstaterna underrättas om dessa bestämmelser.

Varje medlemsstat skall vidta alla lämpliga åtgärder för att underlätta att det gradvis införs ett så enhetligt och omfattande sekretesskydd som möjligt. Efter att ha hört de berörda medlemsstaterna får kommissionen utfärda rekommendationer för detta ändamål.

3. Gemenskapens institutioner och deras anläggningar samt de gemensamma företagen skall tillämpa de bestämmelser om sekretesskydd som gäller inom det territorium där de är belägna.

4. Om ett bemyndigande att inhämta uppgifter om sådana faktiska förhållanden, upplysningar, dokument eller föremål som omfattas av detta fördrag och som är sekretessbelagda har lämnats av någon av gemenskapens institutioner eller av en medlemsstat till en person, som utövar sin verksamhet inom tillämpningsområdet för detta fördrag, skall bemyndigandet godtas av varje annan institution och varje annan medlemsstat.

5. Bestämmelserna i denna artikel skall inte hindra tillämpningen av sådana särskilda bestämmelser som följer av avtal mellan en medlemsstat och tredje land eller internationella organisationer.

Artikel 195

Gemenskapens institutioner, byrån och de

gemensamma företagen skall när de tillämpar detta fördrag respektera de villkor för tillgång till malmer, råmaterial och speciella klyvbara material som av hänsyn till allmän ordning eller hälsa har ställts upp i nationella föreskrifter.

Artikel 196

Om inte något annat föreskrivs i detta fördrag, avses vid tillämpningen av fördraget med

- a) *person*: varje fysisk person som inom medlemsstaternas territorier helt eller delvis utövar sin verksamhet på det ämnesområde som anges i ett motsvarande kapitel i fördraget,
- b) *företag*: varje företag eller institution — oavsett dess offentlighetsrättsliga eller privaträttsliga ställning — som inom medlemsstaternas territorier helt eller delvis utövar sin verksamhet på det ämnesområde som anges i ett motsvarande kapitel i fördraget.

Artikel 197

Vid tillämpningen av detta fördrag avses med

1. *Speciella klyvbara material*: plutonium 239; uran 233; uran som anrikats med uran 235 eller 233; varje produkt som innehåller en eller flera av de nämnda isotoperna och sådana andra klyvbara material som rådet kan komma att fastställa genom beslut med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen; begreppet *speciella klyvbara material* skall dock inte inefatta råmaterial.

2. *Uran som anrikats med uran 235 eller 233*: uran som innehåller antingen uran 235 eller uran 233 eller dessa båda isotoper i sådan mängd att förhållandet mellan summan av dessa båda isotoper och isotop 238 är större än förhållandet mellan isotop 235 och isotop 238 i naturligt uran.

3. *Råmaterial*: uran som innehåller den isotopblandning som förekommer i naturen; uran

vars halt av uran 235 är lägre än den normala; torium; samtliga ovannämnda material i form av metall, i legeringar, i kemiska föreningar eller i koncentrat; varje annat material som innehåller ett eller flera av ovannämnda material i sådana koncentrationer som rådet skall fastställa genom beslut med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen.

4. *Malmer*: varje slag av malm som — i sådana genomsnittliga koncentrationer som rådet skall fastställa genom beslut med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen — innehåller ämnen, från vilka de ovan definierade råmaterialen kan utvinnas genom lämpliga kemiska och fysikaliska processer.

Artikel 198

Om inte något annat föreskrivs, skall detta fördrag tillämpas på medlemsstaternas europeiska territorier och på utomeuropeiska territorier under deras jurisdiktion.

Det skall även tillämpas på de europeiska territorier, vilkas utrikes angelägenheter omhänderhas av en medlemsstat.

Artikel 199

Kommissionen skall säkerställa att ändamålsenliga förbindelser upprätthålls med Föränta nationernas organ, dess fackorgan samt Allmänna tull- och handelsavtalets organ.

Den skall vidare säkerställa att lämpliga förbindelser upprätthålls med alla internationella organisationer.

Artikel 200

Gemenskapen skall upprätta samarbete i alla lämpliga former med Europarådet.

Artikel 201

Gemenskapen skall upprätta ett nära samarbete med Organisationen för europeiskt ekono-

miskt samarbete; de närmare villkoren för detta skall fastställas i samförstånd.

Artikel 202

Bestämmelserna i detta fördrag skall inte hindra förekomsten och genomförandet av de regionala unionerna mellan Belgien och Luxemburg samt mellan Belgien, Luxemburg och Nederländerna, i den mån syftena med dessa regionala unioner inte uppnås genom tillämpning av detta fördrag.

Artikel 203

Om en åtgärd från gemenskapens sida skulle visa sig nödvändig för att förverkliga något av gemenskapens mål och om detta fördrag inte innehåller de nödvändiga befogenheterna, skall rådet genom enhälligt beslut på förslag från kommissionen och efter att ha hört församlingen vidta de åtgärder som behövs.

Artikel 204

Varje medlemsstats regering eller kommissionen får förelägga rådet förslag till ändringar av detta fördrag.

Om rådet, efter att ha hört församlingen och i förekommande fall kommissionen, uttalar sig för att sammankalla en konferens med företrädare för medlemsstaternas regeringar, skall konferensen sammankallas av rådets ordförande i syfte att i samförstånd komma överens om de ändringar som skall göras i detta fördrag.

Ändringarna skall träda i kraft när de ratificerats av samtliga medlemsstater i överensstämmelse med deras konstitutionella bestämmelser.

Artikel 205

Varje europeisk stat får ansöka om att bli medlem av gemenskapen. Ansökan skall ställas till rådet som skall besluta enhälligt efter att ha inhämtat kommissionens yttrande.

Villkoren för att upptas som medlem och de anpassningar av detta fördrag som därigenom blir nödvändiga skall fastställas i ett avtal mellan medlemsstaterna och den ansökande staten. Detta avtal skall föreläggas samtliga avtalsslutande stater för ratifikation i överensstämmelse med deras konstitutionella bestämmelser.

Artikel 206

Gemenskapen får med tredje land, en sammanlutning av stater eller en internationell organisation ingå avtal som innebär en associering med ömsesidiga rättigheter och förpliktelser, gemensamt uppträdande och särskilda förfaranden.

Dessa avtal skall rådet ingå genom enhälligt beslut och efter att ha hört församlingen.

När sådana avtal medför ändringar i detta fördrag, skall ändringarna först antas i den ordning som anges i artikel 204.

Artikel 207

De protokoll som medlemsstaterna i samförstånd fogar till detta fördrag skall utgöra en integrerad del av fördraget.

Artikel 208

Detta fördrag har ingåtts för obegränsad tid.

AVDELNING VI

Bestämmelser om inledningsskedet

Avsnitt 1

Upprättande av institutionerna

Artikel 209

Rådet skall sammanträda inom en månad efter det att detta fördrag har trätt i kraft.

Artikel 210

Rådet skall inom tre månader efter sitt första sammanträde vidta de åtgärder som behövs för att bilda Ekonomiska och sociala kommittén.

Artikel 211

Inom två månader efter rådets första sammanträde skall församlingen på kallelse av rådets ordförande sammanträda för att välja sitt presidium och utarbeta sin arbetsordning. Innan presidiet har valts, skall den äldste ledamoten fungera som ordförande.

Artikel 212

Domstolen skall träda i verksamhet så snart dess ledamöter har utsetts. Dess förste ordförande skall utses för tre år på samma villkor som gäller för ledamöterna.

Domstolen skall anta sina rättegångsregler inom tre månader efter det att den har trätt i verksamhet.

Inget ärende får anhängiggöras vid domstolen förrän rättegångsreglerna har offentliggjorts. Fristerna för att väcka talan skall löpa först från denna tidpunkt.

Domstolens ordförande skall från och med sin utnämning utöva de befogenheter som tilldelats honom i detta fördrag.

Artikel 213

Kommissionen skall så snart dess ledamöter har utsetts träda i verksamhet och fullgöra de uppgifter som tilldelats den i detta fördrag.

Så snart kommissionen träder i verksamhet skall den inleda de undersökningar och upprätta de förbindelser med medlemsstater, företag, arbetstagare och konsumenter som är nödvändiga för att utarbeta en översikt över läget inom kärnenergiindustrierna i gemenska-

pen. Kommissionen skall inom sex månader lämna församlingen en rapport i ämnet.

Artikel 214

1. Det första budgetåret skall löpa från och med den dag då detta fördrag träder i kraft till och med närmast följande 31 december. Det första budgetåret skall dock löpa till och med den 31 december påföljande år, om fördraget träder i kraft under senare hälften av året.

2. Till dess att budgetarna för det första budgetåret har upprättats skall medlemsstaterna lämna gemenskapen räntefria förskott, som skall avräknas från deras finansiella bidrag för att genomföra budgetarna.

3. Till dess tjänsteföreskrifter för tjänstemännen och anställningsvillkor för övriga anställda i gemenskapen har fastställts enligt artikel 186, skall varje institution anställa den personal som behövs och för detta ändamål ingå anställningsavtal för begränsad tid.

Varje institution skall tillsammans med rådet pröva frågor angående tjänsternas antal, avlöning och fördelning.

Avsnitt 2

Bestämmelser om den inledande tillämpningen av detta fördrag

Artikel 215

1. Ett inledande forsknings- och utbildningsprogram som anges i bilaga V till detta fördrag och som, om inte rådet enhälligt beslutar något annat, inte får överskrida 215 miljoner i beräkningsenheten EPU, skall genomföras inom fem år efter det att detta fördrag har trätt i kraft.

2. Fördelningen av de utgifter som behövs för att detta program skall kunna genomföras, anges i vägledande syfte i huvudposter i bilaga V.

Rådet får genom beslut med kvalificerad ma-

joritet på förslag från kommissionen ändra programmet.

Artikel 216

Kommissionens förslag till närmare föreskrifter om verksamheten vid den läroanstalt på universitetsnivå som avses i artikel 9 skall föreläggas rådet inom ett år efter det att detta fördrag har trätt i kraft.

Artikel 217

Inom sex månader efter det att detta fördrag har trätt i kraft skall rådet utfärda den i artikel 24 angivna säkerhetsförordningen om de sekretessgrader som skall tillämpas vid informationsspridning.

Artikel 218

De grundläggande normerna skall fastställas enligt bestämmelserna i artikel 31 inom ett år efter det att detta fördrag har trätt i kraft.

Artikel 219

Inom tre månader efter det att detta fördrag har trätt i kraft skall medlemsstaterna underätta kommissionen enligt artikel 33 om de bestämmelser i lagar och andra författningar som är avsedda att inom medlemsstaternas territorier säkerställa allmänhetens och arbetstagarnas hälsoskydd mot de faror som kan uppstå till följd av joniserande strålning.

Artikel 220

Kommissionens förslag till den stadga för byrån som avses i artikel 54 skall föreläggas rådet inom tre månader efter det att detta fördrag har trätt i kraft.

Avsnitt 3

Övergångsbestämmelser

Artikel 221

På följande villkor skall bestämmelserna i

artiklarna 14—23 och 25—28 tillämpas på sådana patent, provisoriska uppfinningskydd och nyttighetsmodeller samt ansökningar om patent och nyttighetsmodeller som förelåg redan innan detta fördrag träder i kraft:

1. Vid bestämningen av den frist som avses i artikel 17.2 skall till förmån för innehavaren beaktas att en ny situation har uppstått genom att detta fördrag har trätt i kraft.

2. Om de i artikel 16 angivna fristerna på tre och arton månader eller någon av dessa frister har löpt ut då detta fördrag träder i kraft, skall en ny frist på sex månader börja löpa från sistnämnda tidpunkt när det gäller information om en icke-sekretessbelagd uppfinning.

Om de två förstnämnda fristerna eller någon av dem ännu inte har löpt ut vid sistnämnda tidpunkt, skall de förlängas med sex månader räknat från den dag då de normalt skulle ha löpt ut.

3. Samma bestämmelser skall tillämpas på information om en sekretessbelagd uppfinning enligt artikel 16 och artikel 25.1; i sådana fall skall dock dagen för ikraftträdandet av den säkerhetsförordning som avses i artikel 24 vara utgångspunkt för den nya fristen eller för förlängningen av en löpande frist.

Artikel 222

Under tiden mellan dagen före ikraftträdandet av detta fördrag och den av kommissionen bestämda dagen då byrån börjar sin verksamhet, får avtal om leveranser av malmer, råmaterial och speciella klyvbara material ingås eller förnyas endast med kommissionens förhandsgodkännande.

Kommissionen skall vägra att godkänna att avtalen ingås eller förnyas, om den finner att dessa skulle kunna äventyra tillämpningen av detta fördrag. Kommissionen får särskilt göra sitt godkännande beroende av att det tas in sådana bestämmelser i avtalen, som tillåter byrån att delta som part då avtalen genomförs.

Artikel 223

Sådana reaktorer som har installerats inom

en medlemsstats territorium och som kan uppnå kritikalitet inom sju år efter det att detta fördrag har trätt i kraft, skall — med avvikelse från artikel 60 och för att redan inledda undersökningar och arbeten skall beaktas — under högst tio år efter sistnämnda tidpunkt ha företrädesrätt till leveranser av malmer och råmaterial från den statens territorium och till leveranser av råmaterial och speciella klyvbara material vilka är föremål för ett bilateralt avtal som har ingåtts innan fördraget trädde i kraft och som kommissionen har underrättats om enligt bestämmelserna i artikel 105.

Samma företrädesrätt skall under denna tioårsperiod lämnas i fråga om försörjningen av sådana anläggningar för isotopseparation som tas i bruk inom en medlemsstats territorium före utgången av sju år efter det att fördraget har trätt i kraft, oavsett om anläggningarna är gemensamma företag eller inte.

Byrån skall ingå de ifrågavarande avtalen, sedan kommissionen har konstaterat att villkoren för tillämpning av företrädesrätten är uppfyllda.

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 224

Detta fördrag skall ratificeras av de höga fördragsslutande parterna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser. Ratifikationsinstrumenten skall deponeras hos Italienska republikens regering.

Detta fördrag träder i kraft den första dagen i den månad som följer efter det att det sista ratifikationsinstrumentet har deponerats. Om emellertid detta har deponerats mindre än femton dagar före följande månads början, träder fördraget inte i kraft förrän den första dagen i den andra månaden efter det att det har deponerats.

Artikel 225

Detta fördrag, upprättat i ett enda original på franska, italienska, nederländska och tyska

språken, vilka fyra texter är lika giltiga, skall deponeras i arkiven hos Italienska republikens regering, som skall överlämna en bestyrkt kopia till var och en av regeringarna i övriga signatärstater.

P. H. Spaak
Adenauer
Pineau
Antonio Segni
Bech
J. Luns

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade befullmäktigade undertecknat detta föredrag.

Som skedde i Rom den tjugofemte mars nittonhundrafemtiosju.

J. Ch. Snoy et d'Oppuers
Hallstein
M. Faure
Gaetano Martino
Lambert Schaus
J. Linthorst Homan

BILAGA I

Områden för kärnenergiforskning enligt artikel 4 i detta fördrag

I. Primära material

1. Metoder för prospektering och gruvdrift som avser utvinning av grundmaterial (uran, torium och andra produkter av särskild betydelse för kärnenergin).
2. Metoder för koncentrerings och omvandling av dessa material och omvandling av dessa till tekniskt rena föreningar.
3. Metoder för omvandling av dessa tekniskt rena föreningar till föreningar och metaller av kärnteknisk kvalitet.
4. Metoder för omvandling och bearbetning av dessa föreningar och metaller — även plutonium, uran 235 eller 233, antingen i rent tillstånd eller ingående i dessa föreningar eller legeringar av metaller — till bränsleelement i kemisk, keramisk eller metallurgisk industri.
5. Metoder för att skydda dessa bränsleelement från korrosion eller erosion genom yttre påverkan.
6. Metoder för framställning, raffinering, bearbetning och förvaring av andra särskilda material inom kärnenergin område, särskilt
 - a) moderatorer såsom tungt vatten, grafit, beryllium och berylliumoxid,
 - b) konstruktionsmaterial såsom zirkonium (fritt från hafnium), niob, lantan, titan, beryllium och deras oxider, karbider och andra föreningar som kan användas inom kärnenergin område,
 - c) kylmedia såsom helium, organiska kylmedia, natrium, legeringar av natrium

och kalium, vismut, legeringar av bly och vismut.

7. Metoder för isotopseparation av

- a) uran,
- b) vägbara kvantiteter material som kan användas för utvinning av kärnenergi, såsom litium 6 och 7, kväve 15 samt bor 10,
- c) isotoper som i små kvantiteter används för forskning.

II. Fysikaliska tillämpningar inom kärnenergin

1. Tillämpad teoretisk fysik:

- a) Kärnreaktioner vid låg energi, särskilt neutroninducerade reaktioner.
- b) Fission.
- c) Joniserande strålning och fotoners växelverkan med material.
- d) Det fasta tillståndets teori.
- e) Studiet av fusion främst beträffande en joniserad plasmas beteende under inverkan av elektromagnetiska krafter samt termodynamik vid extremt höga temperaturer.

2. Tillämpad experimentell fysik:

- a) Samma ämnesområden som under 1.
- b) Studiet av de egenskaper hos transuranelementen som är av betydelse för kärnenergin.

3. Reaktorberäkningar:

- a) Makroskopisk neutronteori.
- b) Experimentella neutronmätningar: exponentiella och kritiska experiment.
- c) Termodynamiska beräkningar och beräkningar av motstånd hos olika material.
- d) Motsvarande experimentella bestämmningar.
- e) Reaktorkinetik, problem rörande reaktorstyrning och motsvarande experiment.
- f) Beräkningar rörande skydd mot strålning och motsvarande experiment.

III. Fysikalisk reaktorkemi

1. Studiet av förändringar i den fysikaliska och kemiska strukturen och förändringar av tekniska egenskaper hos olika material i reaktorer som en följd av
 - a) värme,
 - b) den omgivande miljön,
 - c) mekanisk påverkan.
2. Studiet av degradering och andra materialförändringar orsakade av strålning i
 - a) bränsleelement,
 - b) komponenter och kylmedia,
 - c) moderatorer.
3. Analytisk kemi och analytisk fysikalisk kemi tillämpade på reaktormaterial.
4. Fysikalisk kemi rörande homogena reaktorer: radiokemi, korrosion.

IV. Upparbetning av radioaktiva material

1. Metoder för extraktion av plutonium och uran 233 ur bestrålat bränsle, eventuell återutvinning av uran eller torium.
2. Plutoniets kemi och metallurgi.
3. Metoder för extraktion och kemi rörande andra transuraner.
4. Metoder för extraktion och kemi rörande användbara radioisotoper:
 - a) Fissionsprodukter.
 - b) Radioisotoper utvunna genom bestrålning.
5. Koncentrering och förvaring av oanvändbart radioaktivt avfall.

V. Användning av radioelement

Användning av radioelement som aktiva element eller spårämnen inom

- a) industri och vetenskap,
- b) terapi och biologi,
- c) jordbruk.

VI. Studiet av strålningens skadliga verkningar på levande varelser

1. Studiet av indikering och mätning av skadlig strålning.
2. Studiet av åtgärder som behövs för att förebygga och skydda samt av motsvarande säkerhetsnormer.
3. Studiet av terapi mot strålverkningar.

VII. Utrustning

Studier som avser utförande och vidareutveckling av sådan utrustning som är särskilt avsedd, inte endast för reaktorer utan även för de hjälpmedel av alla slag inom forskning

och tillämpad teknik som behövs för de ovannämnda forskningsområdena. Som exempel kan nämnas:

1. Följande mekaniska utrustning:

- a) Pumpar för speciella media.
- b) Värmeväxlare.
- c) Apparater för kärnfysikalisk forskning (t.ex. selektorer för neutronhastighet).
- d) Utrustning för avståndshantering.

2. Följande elektriska utrustning:

- a) Apparater för indikering och mätning av strålning för användning speciellt i samband med

- prospektering,
- vetenskaplig och teknisk forskning,
- reaktorkontroll,
- hälsoskydd.

b) Utrustning för reaktorstyrning.

- c) Partikelacceleratorer inom lågenergiområdet upp till 10 MeV.

VIII. Ekonomiska aspekter på kraftproduktion

- 1. Teoretiska och experimentella jämförande studier av olika reaktortyper.
- 2. Teknisk-ekonomiska studier av bränslecykler.

BILAGA II**Industrigrenar
som avses i artikel 41 i detta fördrag**

1. Brytning av uran- och toriummalm.
2. Koncentrering av dessa malmer.
3. Kemisk behandling och raffinering av uran- och toriumkoncentrat.
4. Framställning av kärnbränslen i alla former.
5. Tillverkning av kärnbränsleelement.
6. Framställning av uranhexafluorid.
7. Produktion av anrikat uran.
8. Behandling av bestrålat bränsle i syfte att helt eller delvis upparbeta element som ingår i detta.
9. Framställning av reaktormoderatorer.
10. Produktion av hafniumfritt zirkonium eller föreningar av detta.
11. Kärnreaktorer av alla typer och för alla ändamål.
12. Anläggningar för industriell behandling av radioaktivt avfall, upprättade i anslutning till en eller flera av de anläggningar som anges i denna förteckning.
13. Anläggningar i halvindustriell skala, avsedda som förberedelse för att uppföra anläggningar som kan hänföras till industrigrenarna 3—10 ovan.

BILAGA III

Förmåner

som kan beviljas gemensamma företag enligt artikel 48 i detta fördrag

1. a) Erkännande av att förvärv av sådana fastigheter som behövs för etableringen av gemensamma företag är i det allmännas intresse enligt nationell lagstiftning.
b) Tillämpning av nationell lagstiftning om expropriation på grund av det allmännas intresse, så att förvärv kan ske om en uppgörelse i godo inte kommer till stånd.
2. Upplåtelse av licenser genom skiljedomsförfarande eller tvingande beslut enligt artiklarna 17—23.
3. Befrielse från alla skatter och avgifter då de gemensamma företagen etableras eller då tillgångar skjuts till.
4. Befrielse från alla skatter och avgifter vid förvärv, inskrivning och registrering av fastigheter.
5. Befrielse från all direkt beskattning som de gemensamma företagen, deras egen-
dom, tillgodohavanden eller inkomster i annat fall skulle vara underkastade.
6. Befrielse från alla tullar och avgifter med motsvarande verkan och från alla förbud och restriktioner av ekonomisk eller fiskal karaktär i fråga om import och export, såvitt gäller
 - a) vetenskapligt och tekniskt material med undantag av byggnadsmaterial och av kontorsutrustning,
 - b) ämnen som skall behandlas eller har behandlats inom det gemensamma företaget.
7. Valutalättnader som avses i artikel 182.6.
8. Befrielse från inrese- och uppehållsrestriktioner för medborgare i medlemsstaterna som är anställda i de gemensamma företagen, för deras äkta makar och för familjemedlemmar som de är försörjningspliktiga mot.

BILAGA IV

Listor över varor och produkter

som omfattas av bestämmelserna i kapitel 9 om den gemensamma marknaden på kärnenergiområdet

Lista A¹

Uranmalm som innehåller mer än 5 viktprocent naturligt uran.

Pechblände som innehåller mer än 5 viktprocent naturligt uran.

Uranoxid.

Oorganiska föreningar av naturligt uran, andra än uranoxid och uranhexafluorid.

Organiska föreningar av naturligt uran.

Naturligt uran, obearbetat eller bearbetat.

Legeringar som innehåller plutonium.

Organiska eller oorganiska föreningar av uran, anrikade med organiska eller oorganiska föreningar av uran 235.

Organiska eller oorganiska föreningar av uran 233.

Torium, anrikat med uran 233.

Organiska eller oorganiska plutoniumföreningar.

Uran, anrikat med plutonium.

Uran, anrikat med uran 235.

Legeringar som innehåller uran anrikat med uran 235 eller som innehåller uran 233.

Plutonium.

Uran 233.

Uranhexafluorid.

Monazit.

Toriummalm som innehåller mer än 20 viktprocent torium.

Uran-torianit som innehåller mer än 20 procent torium.

Torium, obearbetat eller bearbetat.

Toriumoxid.

Oorganiska toriumföreningar, andra än toriumoxid.

Organiska toriumföreningar.

Lista A²

Deuterium och dess föreningar (inkl. tungt vatten) i vilka förhållandet mellan antalet deuteriumatomer och antalet väteatomer är större än 1:5000.

Tungt paraffin i vilket förhållandet mellan antalet deuteriumatomer och antalet väteatomer är större än 1:5000.

Blandningar och lösningar i vilka förhållandet mellan antalet deuteriumatomer och antalet väteatomer är större än 1:5000.

Kärnreaktorer.

Anordningar för separation av uranisotoper genom gasdiffusion eller annan teknik.

Anordningar för framställning av deuterium, dess föreningar (inkl. tungt vatten), derivat, blandningar eller lösningar som innehåller deuterium, i vilka förhållandet mellan antalet

deuteriumatomer och antalet väteatomer är större än 1:5000,:

- anordningar vilkas arbetssätt grundar sig på elektrolys av vatten,
- anordningar vilkas arbetssätt grundar sig på destillation av vatten, flytande väte etc.,
- anordningar vilkas arbetssätt grundar sig på isotoputbyte mellan svavelväte och vatten i samband med temperaturväxling,
- anordningar vilkas arbetssätt grundar sig på annan teknik.

Anordningar speciellt utformade för kemisk behandling av radioaktiva material:

- anordningar för upparbetning av bestrålat bränsle:
 - på kemisk väg (genom lösningsmedel, genom fällning, genom jonbyte etc.),
 - på fysikalisk väg (genom fraktionerad destillation etc.),
- anordningar för behandling av avfall,
- anordningar för bränsleåtercykling.

Fordon, speciellt utformade för transport av starkt radioaktiva produkter:

- godsvagnar och tippvagnar för järnvägar av alla förekommande spårvidder.
- lastbilar,
- motordrivna truckar,
- släpfordon, påhängsvagnar och andra fordon utan egen framdrivningsanordning.

Behållare med strålavskärmning av bly för transport eller lagring av radioaktiva material.

Konstgjorda radioaktiva isotoper samt deras organiska eller organiska föreningar.

Avståndsmanövrerade mekaniska manipulato-

rer, speciellt avsedda för hantering av starkt radioaktiva ämnen:

- mekaniska manipulatoranordningar som är fasta eller rörliga men som inte kan hanteras manuellt.

Lista B

Delar och reservdelar till kärnreaktorer.

Litiummalm och litiumkoncentrat.

Metaller av kärnteknisk kvalitet:

- beryllium (glucinium), obearbetat,
- vismut, obearbetat,
- niob (columbium), obearbetat,
- zirkonium, obearbetat (fritt från hafnium),
- litium, obearbetat,
- aluminium, obearbetat,
- kalcium, obearbetat,
- magnesium, obearbetat.

Borttrifluorid.

Fluorväte, vattenfritt.

Klortrifluorid.

Bromtrifluorid.

Litiumhydroxid.

Litiumfluorid.

Litiumklorid.

Litiumhydrid.

Litiumkarbonat.

Berylliumoxid av kärnteknisk kvalitet.

Eldfasta plattor av berylliumoxid av kärnteknisk kvalitet.

Andra elfasta produkter av berylliumoxid av kärnteknisk kvalitet.

Konstgjord grafit i form av block eller stavar som innehåller högst en milliondel bor och i vilken det totala mikroskopiska tvärsnittet för absorption av termiska neutroner uppgår till högst 5 millibar.

Stabila isotoper, artificiellt separerade.

Elektromagnetiska jonseparatorer, inklusive masspektrografer och masspektrometrar.

Reaktorsimulatorer (analogmaskiner av speciell typ).

Mekaniska manipulatorer för avståndshantering:

- som kan hanteras för hand (dvs. manuell som ett verktyg).

Pumpar för metaller i flytande tillstånd.

Högvakuumpumpar.

Värmeväxlare, speciellt konstruerade för kärnkraftstationer.

Instrument för strålningsindikering (och tillhörande reservdelar) av någon av följande typer, vilka är särskilt konstruerade för eller kan anpassas för indikering eller mätning av kärnstrålning såsom alfa- och betapartiklar, gammastrålning, neutroner och protoner:

- GM-räknerör och proportionalräknerör,
- indikerings- eller mätinstrument som innehåller GM-räknerör eller proportionalräknerör,
- jonkammare,
- instrument som innehåller jonkammare,
- instrument för strålningsindikering eller strålningsmätning, avsedda för mineralprospektering, reaktorkontroll eller monitorering av luft, vatten och jord,
- neutrondetektorer vilkas arbetssätt grundar sig på bor, bortrifluorid, väte eller klyvbara material,

— indikerings- eller mätinstrument som innehåller neutrondetektorer vilkas arbetssätt grundar sig på bor, bortrifluorid, väte eller klyvbara material,

— scintillationskristaller, monterade eller metallinkapslade (fasta scintillatorer),

— indikerings- eller mätinstrument som innehåller flytande, fasta eller gasformade scintillatorer,

— förstärkare, speciellt utformade för användning vid nukleära mätningar och inklusive linjärförstärkare, förförstärkare, förstärkare med fördelade kretsar och pulshöjdsanalyser,

— koincidensenheter för användning i anslutning till strålningsdetektorer,

— elektrooskop och elektrometrar, inklusive dosmätare (men med undantag av apparater avsedda för undervisning, enkla metallbladselektroskop, dosmätare speciellt utformade att användas tillsammans med medicinsk röntgenutrustning samt elektrostatiska mätinstrument),

— apparater som gör det möjligt att mäta lägre strömstyrkor än en mikromikroampere,

— fotomultiplikatorrör med en fotokatodkänslighet av minst 10 mikroampere per lumen och en genomsnittlig förstärkfaktor som uppgår till mer än 10^5 samt alla andra slags elektriska multiplikatorsystem som aktiveras av positiva joner,

— räkneverksenheter och elektroniska pulsfrekvensmätare för strålningsdetektorer.

Cyklotroner, elektrostatiska generatorer av van de Graaf- eller Cockroft & Wallton-typ, linjära accelerators och andra elektrostatiska maskiner som kan ge kärnpartiklar energier vilka överstiger 1 miljon elektronvolt.

Magneter, speciellt konstruerade för ovan nämnda maskiner och apparater (cyklotroner etc.).

Accelerationsrör och fokuseringsrör av sådana

typer som används i masspektrometrar och masspektrografer.

Intensiva elektroniska källor för positiva joner, avsedda att användas i partikelacceleratorer, masspektrometrar och likartade apparater.

Strålskärmglas:

- gjutet eller valsat planglas (även armerat eller överdraget i samband med tillverkningen), endast slipat eller polerat på en eller två sidor, i form av kvadratiska eller rektangulära plattor eller folier,
- gjutet eller valsat glas (även slipat eller polerat), nedskuret till annan än kvadratisk eller rektangulär form, eller böjt eller på annat sätt bearbetat (avfasat, graverat etc.),

— säkerhetsglas, även bearbetat, som består av hårdat glas eller av två eller flera hoplimmade glasskikt.

Dräkter för skydd mot strålning eller radioaktiv kontamination

- av plast,
- av gummi,
- av vävnad med överdrag
 - för män,
 - för kvinnor.

Difenyl (den aromatiska kolväteföreningen $C_6H_5C_6H_5$).

Trifenyl.

BILAGA V

Inledande forsknings- och utbildningsprogram som avses i artikel 215 i detta fördrag

I. Program för Gemensamma centret

1. Laboratorier, utrustning och anläggningar.

Gemensamma centret skall omfatta:

a) Allmänna kemiska, fysikaliska, elektroniska och metallurgiska laboratorier.

b) Speciallaboratorier för följande ändamål:

— fusion,

— isotopseparation av andra element än uran 235 (detta laboratorium skall utrustas med en elektromagnetisk separator med hög upplösningsförmåga),

— prototyper av prospekteringsapparater,

— mineralogi,

— radiobiologi.

c) En standardiseringsbyrå som är specialiserad på nukleära mätningar för isotopdoseringar och för absolutmätningar av neutronstrålning och absorption, och som är försedd med egen experimentreaktor.

2. Dokumentation, information och utbildning.

Gemensamma centret skall svara för ett omfattande informationsutbyte, särskilt inom följande områden:

— primära material: prospekteringsmetoder, gruvdrift, koncentrerings, omvandling, bearbetning etc.,

— fysik, tillämpad på kärnenergi,

— fysikalisk kemi vid reaktorer,

— behandling av radioaktiva material,

— användning av radioelement.

Gemensamma centret skall anordna specialkurser, särskilt för utbildning av prospektörer och för användning av radioelement.

Den dokumentations- och undersökningsavdelning för frågor om hälsoskydd som avses i artikel 39 skall sammanställa nödvändig dokumentation och information.

3. Reaktorprototyper.

En expertgrupp skall tillsättas så snart detta fördrag träder i kraft. Efter jämförelse av de nationella programmen skall den så snart som möjligt förelägga kommissionen lämpliga rekommendationer om de val som böra göras inom detta område och om de närmare föreskrifterna för hur rekommendationerna skall genomföras.

Tre eller fyra lågeffektprototyper planeras bli uppförda; även ett deltagande i tre högeffektreaktorer, t.ex. genom leveranser av bränsle och moderatorer, planeras.

4. Reaktorer med högt flöde.

Centret skall så snart som möjligt dispo-

nera en reaktor med högt flöde av snabba neutroner för att pröva material under bestrålning.

Förberedande undersökningar skall företas i detta syfte så snart detta fördrag träder i kraft.

Högflödesreaktorn skall förses med vidsträckta utrymmen för experiment och med laboratorier som är lämpliga för driften.

II. Forskning som på grund av avtal skall genomföras utanför Gemensamma centret

En betydande del av forskningsarbetet skall i överensstämmelse med artikel 10 genomföras utanför Gemensamma centret på grund av avtal. Dessa forskningsavtal får utformas enligt följande:

1. Sådan forskning som kompletterar den som utförs vid Gemensamma centret skall avse kärnfusion, isotopseparation av andra element än uran 235, kemi, fysik, elektronik, metallurgi och radiobiologi.
2. I väntan på att den föreslagna materialprovningsreaktorn sätts i drift har centret rätt att hyra experimentutrymmen i nationella högflödesreaktorer.
3. Centret får anlita de specialiserade anläggningarna vid de gemensamma företag som skall upprättas enligt kapitel 5, genom att avtalsvis anförtro dessa företag viss forskning av allmänt vetenskaplig karaktär.

Fördelning på huvudposter
av de utgifter som krävs för genomförandet av forsknings- och utbildningsprogrammet
 (i milj. EPU)

	Utrustning	Drift ^{*)}	Drustning och/eller drift	Totalt
I. Gemensamt centrum				
1. Laboratorier, utrustning och anläggningar				
a) Allmänna kemiska, fysikaliska, elektroniska och metallurgiska laboratorier	12			
b) Speciallaboratorier:				
Fusion	3,5			
Isotopseparation (exkl. U 235)	2	1:a året 1,3		
Prospektering och mineralogi	1	2:a året 4,3		
c) Centralbyrå för kärnfysiska mätningar	3	3:e året 6,5		
d) Annan utrustning för centret och dess filialer	8	4:e året 7,4		
e) Anläggningar	8,5	5:e året 8,5		
	<u>38</u>	<u>28</u>		66
2. Dokumentation, information och utbildning	1	1:a året 0,6		
		2:a året 1,6		
		3:e året 1,6		
		4:e året 1,6		
		5:e året 1,6		
		<u>7</u>		
3. Reaktorprototyper:		1:a året 0,7		0
Expertgrupp för val av prototyper			59,3**)	60
Program				
4. Högflödesreaktor		4:e året 5,2		
Reaktor	15	5:e året 5,2		
Laboratorium	6			
Förnyelse av utrustning	3	10,4		
	<u>24</u>			34,4
II. Forsking som på grund av avtal genomförs utanför centret				
1. Komplettering av arbetet inom centret:				
a) Kemi, fysik, elektronik, metallurgi			25	
b) Fusion			7,5	
c) Isotopseparation (exkl. 235)			1	
d) Radiobiologi			3,1	
2. Hyra av utrymme i nationella högflödesreaktorer ..			6	
3. Forskning inom gemensamma företag			4	
			<u>46,6</u>	46,6
			Totalt	<u>215,-</u>

^{*)} Beräkning baserad på en personalstyrka av ungefär 1 000 personer.

^{**)} En del av denna summa kan anslås till arbeten som på grund av avtal utförs utanför centret.

PROTOKOLL

om tillämpningen av Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen på de utomeuropeiska delarna av Konungariket Nederländerna

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA,

SOM ÄR ANGELÄGNA att, vid tiden för undertecknandet av Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, bestämma räckvidden av bestämmelserna i artikel 198 i detta fördrag när det gäller Konungariket Nederländerna,

HAR ENATS OM följande bestämmelser som skall fogas till detta fördrag:

På grund av Konungariket Nederländernas statsrättsliga struktur enligt författningen av den 29 december 1954 är Konungarikets reger-

ing, trots artikel 198, berättigad att ratificera fördraget antingen för Konungariket Nederländerna i dess helhet eller för Konungariket i Europa och Nederländska Nya Guinea. Om ratifikationen begränsas till Konungariket i Europa och Nederländska Nya Guinea får Konungariket Nederländernas regering när som helst genom anmälan till Italienska republikens regering, hos vilken ratifikationsinstrumenten är deponerade, förklara att detta fördrag även skall tillämpas på Surinam eller på Nederländska Antillerna eller på både Surinam och Nederländska Antillerna.

Upprättat i Rom den tjugofemte mars nittonhundrafemtiosju.

P. H. Spaak
Adenauer
Pineau
Antonio Segni
Bech
J. Luns

J. Ch. Snoy et d'Oppuers
Hallstein
M. Faure
Gaetano Martino
Lambert Schaus
J. Linthorst Homan

PROTOKOLL

om stadgan för Europeiska atomenergigemenskapens domstol

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA I FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDE AV EUROPEISKA ATOMENERGIGEMENSKAPEN,

SOM ÖNSKAR fastställa den stadga för domstolen som avses i artikel 160 i detta fördrag,

HAR UTSETT som befullmäktigade för detta ändamål

Hans majestät Belgarnas konung

Baron J. Ch. Snoy et d'Oppuers, generalsekreterare i ekonomiministeriet, ordförande i den belgiska delegationen vid regeringskonferensen;

Förbundsrepubliken Tysklands president

professor dr Carl Friedrich Ophüls, Förbundsrepubliken Tysklands ambassadör, ordförande i den tyska delegationen vid regeringskonferensen;

Franska republikens president

Robert Marjolin, professor vid rättsvetenskapliga fakulteten, vice ordförande i den franska delegationen vid regeringskonferensen;

Italienska republikens president

V. Badini Confalonieri, statssekreterare i utrikesministeriet, ordförande i den italienska delegationen vid regeringskonferensen;

Hennes kungliga höghet storhertiginnan av Luxemburg

M. Lambert Schaus, Storhertigdömet Lu-

xemburgs ambassadör, ordförande i den luxemburgska delegationen vid regeringskonferensen;

Hennes majestät drottningen av Nederländerna

J. Linthorst Homan, ordförande i den nederländska delegationen vid regeringskonferensen;

SOM, sedan de utväxlat sina fullmakter och funnit dem vara i god och behörig form,

HAR ENATS om följande bestämmelser som skall fogas till Fördraget om upprättande av Europeiska atomenergigemenskapen.

Artikel 1

Den domstol som inrättats genom artikel 3 i detta fördrag skall bildas och fullgöra sina uppgifter i enlighet med bestämmelserna i fördraget och denna stadga.

AVDELNING I

Domare och generaladvokater

Artikel 2

Varje domare skall, innan han tillträder sitt ämbete, vid offentligt sammanträde avlägga ed att opartiskt och samvetsgrant utöva sitt ämbete och att inte yppa vad som förekommit vid domstolens överläggningar.

Artikel 3

Domarna skall åtnjuta immunitet mot rätts-

liga förfaranden. De skall åtnjuta immunitet vad avser åtgärder, inbegripet muntliga och skriftliga uttalanden, som de vidtagit i sin tjänsteutövning, även sedan deras uppdrag har upphört.

Domstolen får, efter beslut i plenum, häva immuniteten.

När immuniteten har hävts och straffrättsliga förfaranden vidtas mot en domare, skall denne ställas inför rätta i någon av medlemsstaterna endast vid den domstol som är behörig att döma ledamöterna av de högsta nationella domstolarna.

Artikel 4

Domarna får inte inneha något politiskt eller administrativt ämbete.

De får inte utöva någon avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet om inte rådet undantagsvis medger avvikelse härifrån.

De skall vid sitt tillträde avge en högtidlig försäkran att såväl under som efter sin ämbets-tid respektera de förpliktelser som följer av ämbetet, särskilt skyldigheten att iaktta redbarhet och visa omdöme vid mottagande av vissa uppdrag eller förmåner efter ämbets-tiden.

I tveksamma fall skall domstolen fatta beslut.

Artikel 5

En domares ämbete skall, frånsett vid normala nytillsättningar och vid dödsfall, upphöra genom att domaren avgår.

När en domare avgår, skall hans avgångsskrivelse ställas till domstolens ordförande för vidare befordran till rådets ordförande. När så skett, blir platsen vakant.

Utom i fall som avses i artikel 6, skall domaren kvarstå i ämbetet till dess hans efterträdare har tillträtt.

Artikel 6

En domare får endast skiljas från sitt ämbete

eller berövas rätten till pension eller andra förmåner som utges istället för pension, om han enligt domarnas och generaladvokaternas enhälliga bedömning inte längre uppfyller de förutsättningar som krävs eller fullgör de skyldigheter som följer av ämbetet. Den berörde domaren får inte delta i överläggningen.

Domstolens justitiesekreterare skall under-rätta församlingens och kommissionens ordförande om domstolens beslut samt anmäla detta för rådets ordförande.

Om beslutet innebär att en domare skiljs från sitt ämbete, skall sistnämnda anmälan medföra att platsen blir vakant.

Artikel 7

En domare som skall ersätta en ledamot av domstolen vars ämbets-tid inte har gått ut, skall utses för återstoden av företrädarens mandat-tid.

Artikel 8

Bestämmelserna i artiklarna 2—7 skall tillämpas på generaladvokaterna.

AVDELNING II

Organisation

Artikel 9

Justitiesekreteraren skall inför domstolen av-lägga ed att opartiskt och samvetsgrant utöva sitt ämbete och att inte yppa vad som före-kommit vid domstolens överläggningar.

Artikel 10

Domstolen skall utse en ersättare för justitiesekreteraren i händelse av förhinder för denne.

Artikel 11

Till domstolen skall knytas tjänstemän och

andra anställda så att den kan fungera. De skall ansvara inför justitiesekreteraren under ordförandens överinseende.

Artikel 12

Rådet får på förslag av domstolen enhälligt besluta att biträdande referenter skall utses samt fastställa instruktion för dem. De biträdande referenterna får inkallas i enlighet med rättegångsreglernas bestämmelser för att delta i den förberedande handläggningen av ärenden som anhängiggjorts vid domstolen samt för att samarbeta med den domare som är referent.

Biträdande referenter skall utses bland personer vilkas oavhängighet inte kan ifrågasättas och som har de juridiska kvalifikationer som behövs; de skall utses av rådet. De skall inför domstolen avlägga ed att opartiskt och samvetsgrant utöva sitt ämbete och att inte yppa vad som förekommit vid domstolens överläggningar.

Artikel 13

Domarna, generaladvokaterna och justitiesekreteraren är skyldiga att vara bosatta där domstolen har sitt säte.

Artikel 14

Domstolen skall tjänstgöra permanent. Den skall fastställa semesterperioder med vederbörlig hänsyn till verksamhetens krav.

Artikel 15

Domstolens avgöranden skall vara giltiga endast om ett ojämnt antal domare är närvarande. Vid sammanträde i plenum skall domstolens avgöranden vara giltiga om fem domare är närvarande. Avdelningarnas avgöranden är endast giltiga om tre domare är närvarande; vid förhinder för en domare på en avdelning får en domare på en annan avdelning tillkallas i enlighet med rättegångsreglerna.

Artikel 16

En domare eller en generaladvokat får inte

delta i behandlingen av ett ärende i vilket han tidigare uppträtt som en parts ombud, rådgivare eller advokat eller i vilket han som medlem av en domstol, undersökningskommision eller i annan egenskap haft i uppgift att uttala sig.

Om en domare eller en generaladvokat av särskilda skäl inte anser att han bör delta i avgörandet eller handläggningen av ett visst ärende, skall han underrätta ordföranden om detta. Om ordföranden anser att en domare eller en generaladvokat av särskilda skäl inte bör delta eller framlägga förslag i ett visst ärende, skall han underrätta vederbörande om detta.

Vid svårighet att tillämpa denna artikel skall domstolen besluta i saken.

En part får inte åberopa en domares nationalitet eller att en domare av hans egen nationalitet inte tillhör domstolen eller en av dess avdelningar som skäl för att begära ändring i domstolens eller avdelningens sammansättning.

AVDELNING III

Förfarande

Artikel 17

Staterna och gemenskapens institutioner skall vid domstolen företrädas av ett ombud som utses för varje ärende. Ombudet får biträdas av en rådgivare eller av en advokat som är behörig att uppträda inför domstol i någon av medlemsstaterna.

Övriga parter skall företrädas av en advokat som är behörig att uppträda inför domstol i någon av medlemsstaterna.

Ombud, rådgivare och advokater som uppträder inför domstolen skall på de villkor som anges i rättegångsreglerna ha de rättigheter och den immunitet som behövs för att de oavhängigt skall kunna fullgöra sina uppgifter.

Domstolen skall i enlighet med rättegångs-

reglerna gentemot de rådgivare och advokater som uppträder inför domstolen ha de befogenheter som domstolar normalt har.

Universitetslärare, som är medborgare i medlemsstater vilkas lagstiftning ger dem rätt att företräda part inför domstol, skall vid domstolen ha samma rättigheter som enligt denna artikel tillkommer advokater.

Artikel 18

Förfarandet vid domstolen skall bestå av en skriftlig och en muntlig del.

Det skriftliga förfarandet skall innebära att parterna och de institutioner inom gemenskapen, vilkas beslut är föremål för tvist, delges ansökningar, inlagor, svaromål samt förklaringar och eventuella bemötanden samt alla handlingar och dokument som åberopas, eller bestyrkta kopior av dessa.

Delgivningen skall ombesörjas av justitiesekreteraren i den ordning och inom de tidsfrister som föreskrivs i rättegångsreglerna.

Det muntliga förfarandet skall bestå i uppläsning av referentens rapport, hörande av ombud, rådgivare och advokater samt generaladvokatens förslag till avgörande och i förekommande fall förhör med vittnen och sakkunniga.

Artikel 19

Talan skall väckas vid domstolen genom en skriftlig ansökan som är ställd till justitiesekreteraren. Ansökningen skall innehålla uppgifter om sökandens namn och hemvist samt den undertecknandes ställning, motpartens namn, tvisteföremålet, yrkanden samt en kort framställning av grunderna för talan.

Ansökningen skall i förekommande fall åtföljas av den rättsakt som begärs ogiltigförklarad eller, i fall enligt artikel 148 i detta fördrag, av skriftligt bevis om dagen för den anmodan som avses i nämnda artikel. Om ansökningen inte åtföljs av dessa handlingar, skall justitiesekreteraren anmoda vederbörande att inom skälig tid inge dem; dock får talan inte

avvisas på den grund att dessa handlingar inkommit först efter det att tiden för att väcka talan har gått ut.

Artikel 20

I fall som avses i artikel 18 i detta fördrag skall talan väckas vid domstolen genom en ansökan som är ställd till justitiesekreteraren. Ansökningen skall innehålla uppgifter om sökandens namn och hemvist samt den undertecknandes ställning, en hänvisning till det beslut som överklagas, motparternas namn, tvisteföremålet, yrkandena och en kort framställning av grunderna för talan.

Ansökningen skall åtföljas av en bestyrkt kopia av det beslut av skiljedomskommittén som överklagas.

Om domstolen avvisar talan, blir skiljedomskommitténs beslut slutgiltigt.

Om domstolen upphäver skiljedomskommitténs beslut, får saken i förekommande fall på begäran av någon av parterna tas upp på nytt inför skiljedomskommittén. Denna är bunden av domstolens rättsliga bedömning.

Artikel 21

I fall som avses i artikel 150 i detta fördrag skall beslut av en nationell domstol att uppskjuta handläggningen av ett ärende och hänskjuta det till domstolen anmälas till denna av den nationella domstolen. Om detta beslut skall därefter justitiesekreteraren underrätta parterna, medlemsstaterna och kommissionen, samt även rådet om den rättsakt vars giltighet eller tolkning är omtvistad härrör från rådet.

Inom två månader efter underrättelsen har parterna, medlemsstaterna, kommissionen och i förekommande fall rådet rätt att till domstolen inkomma med inlagor eller skriftliga synpunkter.

Artikel 22

Domstolen får begära att en part inkommer med alla de dokument och upplysningar som

domstolen anser önskvärda. Om parten vägrar skall domstolen ta detta till protokollet.

Domstolen får även begära att medlemsstater och institutioner som inte är parter i målet skall lämna alla upplysningar som domstolen anser behövs för handläggningen.

Artikel 23

Domstolen får när som helst efter eget val anförtro sakkunniguppdrag åt enskilda personer, organ, myndigheter, kommittéer eller organisationer.

Artikel 24

Vittnen får höras i enlighet med rättegångsreglerna.

Artikel 25

Domstolen skall gentemot tredskande vittnen ha de befogenheter som i allmänhet tillkommer domstolar och får i enlighet med rättegångsreglerna döma till böter.

Artikel 26

Vittnen och sakkunniga får höras under ed enligt det formulär som fastställts i rättegångsreglerna eller på det sätt som lagstiftningen i vittnets eller den sakkunniges hemland föreskriver.

Artikel 27

Domstolen får förordna att ett vittne eller en sakkunnig skall höras av den behöriga rättsliga myndigheten på hans bostadsort.

Detta förordnande skall tillställas den behöriga rättsliga myndigheten för åtgärd i enlighet med föreskrifter som fastställts i rättegångsreglerna. De handlingar som utfärdats med anledning av begäran om förhör skall överlämnas till domstolen enligt samma regler.

Domstolen skall stå för kostnaderna med

förbehåll för att de i förekommande fall påläggs parterna.

Artikel 28

En medlemsstat skall behandla mened eller ovarsam utsaga som ett vittne eller en sakkunnig har gjort sig skyldig till som om motsvarande brott begåtts inför nationell domstol i tvistemål. På anmodan av domstolen skall den berörda medlemsstaten väcka åtal mot gärningsmannen vid behörig nationell domstol.

Artikel 29

Domstolens förhandlingar skall vara offentliga om inte domstolen när synnerliga skäl föreligger, på eget initiativ eller på begäran av parterna, bestämmer något annat.

Artikel 30

Domstolen får under förhandlingarna höra sakkunniga och vittnen samt parterna själva. De sistnämnda får dock föra sin talan muntligt endast genom ombud.

Artikel 31

Protokoll skall föras vid varje förhandling och undertecknas av ordföranden och justitisekreteraren.

Artikel 32

Turordningslista för förhandlingarna skall fastställas av ordföranden.

Artikel 33

Domstolens överläggningar skall vara och förbli hemliga.

Artikel 34

Domar skall ange skälen för domsluten. De

skall uppta namnen på de domare som deltog i överläggningarna.

Artikel 35

Domar skall undertecknas av ordföranden och justitiesekreteraren. De skall avkunnas vid offentligt sammanträde.

Artikel 36

Domstolen skall besluta i fråga om rättegångskostnader.

Artikel 37

Genom ett förenklat förfarande, som vid behov får avvika från enskilda föreskrifter i denna stadga och som skall fastställas i rättegångsreglerna, får domstolens ordförande besluta i fråga om framställning om uppskov som avses i artikel 157 i detta fördrag, om tillämpning av interimistiska åtgärder enligt artikel 158 eller om uppskov med verkställighet enligt artikel 164 sista stycket.

Vid förhinder för ordföranden skall denne ersättas av en annan domare i enlighet med rättegångsreglerna.

Avgöranden av ordföranden eller den domare som ersätter honom skall endast vara interimistiska och på intet sätt föregripa domstolens beslut i huvudsaken.

Artikel 38

Medlemsstaterna och gemenskapens institutioner får intervensera i tvister inför domstolen.

Samma rätt skall gälla för varje annan person som har ett berättigat intresse av utgången av den tvist som underställts domstolen; undantag utgör tvister mellan medlemsstater, mellan gemenskapens institutioner eller mellan medlemsstater och gemenskapens institutioner.

Genom yrkanden i interventionsansökan får endast en av parternas yrkanden biträdas.

Artikel 39

Om en rätteligen instämd part inte inkommer med skriftligt svaromål, skall tredskodom meddelas mot honom. Talan mot domen får föras inom en månad efter delgivning. Sådan talan skall inte medföra uppskov med verkställigheten av tredskodomen om inte domstolen beslutar något annat.

Artikel 40

Medlemsstaterna, gemenskapens institutioner och varje annan fysisk eller juridisk person får i de fall och på de villkor som skall anges i rättegångsreglerna i egenskap av tredje man föra talan mot en dom som meddelats utan att de blivit hörda, om domen berör deras rätt.

Artikel 41

I händelse av tveksamhet rörande innebörden och räckvidden av en dom, skall det ankomma på domstolen att klargöra dess rätta innebörd på begäran av en part eller en av gemenskapens institutioner som har ett berättigat intresse därav.

Artikel 42

En framställning hos domstolen om ändring av en dom får endast grundas på upptäckten av en omständighet som kan utöva ett avgörande inflytande på målets utgång och som när domen meddelades var okänd för domstolen och för den som begär ändring.

Ändringsförfarandet skall inledas med ett beslut av domstolen i vilket uttryckligen konstateras att förekomsten av den nya omständigheten är av sådan art att det finns anledning till ändring och att framställningen av denna anledning kan tas upp till prövning.

Framställning om ändring får inte göras senare än tio år från den dag domen gavs.

Artikel 43

Tidsfrister med hänsyn till avstånd skall fastställas i rättegångsreglerna.

Försutten tid skall inte medföra rättsförlust, om vederbörande styrker förekomsten av oförutsebara omständigheter eller force majeure.

Artikel 44

Talan mot gemenskapen om ansvar i utomobligatoriska rättsförhållanden skall preskriberas fem år efter den händelse som föranleder ansvarstalan. Preskription skall avbrytas genom att talan väcks vid domstolen eller genom att den skadelidande dessförinnan gör framställning hos en av gemenskapens behöriga institutioner. I sistnämnda fall skall talan väckas inom den frist av två månader som anges i artikel 146; bestämmelserna i artikel 148 andra stycket skall tillämpas i förekommande fall.

Artikel 45

De rättegångsregler som avses i artikel 160 i fördraget skall, förutom de bestämmelser som anges i denna stadga, innehålla alla övriga

bestämmelser som behövs för stadgans tillämpning och, vid behov, för dess komplettering.

Artikel 46

Rådet får genom enhälligt beslut vidta de kompletterande ändringar av bestämmelserna i denna stadga som visar sig nödvändiga till följd av åtgärder som rådet vidtagit enligt artikel 137 sista stycket i detta fördrag.

Artikel 47

Omedelbart efter edsavläggelsen skall rådets ordförande övergå till att genom lottning välja ut de domare och generaladvokater vilkas ämbetslid skall upphöra vid utgången av de första tre åren i enlighet med artikel 139 andra och tredje styckena i detta fördrag.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade befullmäktigade undertecknat detta protokoll.

Som skedde i Bryssel den sjuttonde april nittonhundrafemtiosju.

J. Ch. Snoy et d'Oppuers
C.F. Ophüls
Robert Marjolin
Vittorio Badini
Lambert Schaus
J. Linthorst Homan

PROTOKOLL

om immunitet och privilegier för Europeiska atomenergigemenskapen

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA TILL FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA ATOMENERGIGEMENSKAPEN,

SOM BEAKTAR att, i enlighet med artikel 191 i detta fördrag, skall gemenskapen åtnjuta sådan immunitet och sådana privilegier inom medlemsstaternas territorier som behövs för att den skall kunna uppnå sina mål; villkoren för detta skall närmare fastställas i ett separat protokoll,

HAR UTSETT som befullmäktigade för att upprätta detta protokoll:

Hans majestät Belgarnas konung

Baron J. Ch. Snoy et d'Oppuers, generalsekreterare i ekonomiministeriet, ordförande i den belgiska delegationen vid regeringskonferensen;

Förbundsrepubliken Tysklands president

professor dr Carl Friedrich Ophüls, Förbundsrepubliken Tysklands ambassadör, ordförande i den tyska delegationen vid regeringskonferensen;

Franska republikens president

Robert Marjolin, professor vid rättsvetenskapliga fakulteten, vice ordförande i den franska delegationen vid regeringskonferensen;

Italienska republikens president

M. V. Badini Confalonieri, statssekreterare i utrikesministeriet, ordförande i den italienska delegationen vid regeringskonferensen;

Hennes kungliga höghet storhertiginnan av Luxemburg

M. Lambert Schaus, Storhertigdömet Luxemburgs ambassadör, ordförande i den luxemburgska delegationen vid regeringskonferensen;

Hennes majestät drottningen av Nederländerna

M. J. Linthorst Homan, ordförande i den nederländska delegationen vid regeringskonferensen;

SOM, sedan de utväxlat sina fullmakter och funnit dem vara i god och behörig form,

HAR ENATS OM följande bestämmelser som skall fogas till Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen.

KAPITEL 1

Gemenskapens egendom, medel, tillgångar och transaktioner

Artikel 1

Gemenskapens lokaler och byggnader skall vara okränkbara. De får inte genomskas, beslagtogs, konfiskeras eller exproprieras. Gemenskapens egendom och tillgångar får inte utan tillstånd från domstolen bli föremål för några administrativa eller rättsliga tvångsåtgärder.

Artikel 2

Gemenskapens arkiv skall vara okränkbara.

Artikel 3

Gemenskapen, dess tillgångar, inkomster och övrig egendom skall vara befriade från alla direkta skatter.

Medlemsstaternas regeringar skall i alla de fall där så är möjligt vidta lämpliga åtgärder för att efterskänka eller betala tillbaka summan av de indirekta skatter och avgifter som ingår i priset på lös eller fast egendom när gemenskapen för tjänstebruk gör betydande inköp i vilka denna typ av skatter och avgifter inkluderas i priset. Dessa bestämmelser får dock inte tillämpas på ett sådant sätt att konkurrensen inom gemenskapen snedvrids.

Ingen befrielse skall beviljas för sådana skatter och avgifter som utgör betalning för allmännyttiga tjänster.

Artikel 4

Gemenskapen skall vara befriad från alla tullar, förbud och restriktioner vad avser import och export av varor som är avsedda för tjänstebruk; varor som på detta sätt har förts in i en stat får inte avyttras — vare sig detta sker mot betalning eller inte — inom denna stats territorium, om det inte sker på villkor som godkänts av den stats regering.

Gemenskapen skall också vara befriad från alla tullar, förbud och restriktioner vad avser import och export av gemenskapens publikationer.

KAPITEL 2

Meddelanden och identitetshandlingar

Artikel 5

Vad avser gemenskapens officiella meddelanden och översändandet av alla dess dokument skall gemenskapens institutioner inom varje medlemsstats territorium åtnjuta samma behandling som staten i fråga ger diplomatiska beskickningar.

Officiell korrespondens och andra former av

officiella meddelanden som gemenskapens institutioner skickar får inte censureras.

Artikel 6

Identitetshandling i den form som rådet skall fastställa kan av ordförandena för gemenskapens institutioner utställas till ledamöter, medlemmar och anställda i gemenskapens institutioner och skall godtas som giltig resehandling av medlemsstaternas myndigheter. Dessa identitetshandlingar skall utställas till tjänstemän och anställda enligt de villkor som fastställts enligt bestämmelserna i artikel 186 i fördraget.

Kommissionen får sluta avtal om att dessa identitetshandlingar skall gälla som giltiga resehandlingar inom tredje lands territorium.

KAPITEL 3

Församlingens ledamöter

Artikel 7

Församlingens ledamöter får inte underkastas någon begränsning av administrativ eller annan natur i sin rörelsefrihet under resa till eller från församlingens mötesplats.

Församlingens ledamöter skall, vad avser tull- och valutakontroll,

- a) av sin egen regering beviljas samma lättnader som högre tjänstemän som tillfälligt reser utomlands i offentligt uppdrag,
- b) av regeringarna i övriga medlemsstater beviljas samma lättnader som företrädare för utländska regeringar som tillfälligt har offentligt uppdrag.

Artikel 8

Församlingens ledamöter får inte förhöras, kvarhållas eller lagföras på grund av yttranden de gjort eller röster de avlagt under utövandet av sitt ämbete.

Artikel 9

Under församlingens sessioner skall dess ledamöter åtnjuta:

- a) vad avser deras egen stats territorium, den immunitet som beviljas parlamentsledamöter i deras land,
- b) vad avser alla andra medlemsstats territorium, immunitet vad gäller alla former av kvarhållande och lagföring.

Immuniteten skall även vara tillämplig på ledamöterna under resan till och från församlingens mötesplats.

Immuniteten kan inte åberopas av en ledamot som tas på bar gärning och kan inte hindra församlingen att utöva sin rätt att upphäva en av dess ledamöters immunitet.

KAPITEL 4

Företrädare för de medlemsstater som deltar i arbetet i gemenskapens institutioner

Artikel 10

Företrädare för de medlemsstater som deltar i arbetet i gemenskapens institutioner, deras rådgivare och tekniska experter skall i sin tjänsteutövning och under resan till och från mötesplatsen åtnjuta sedvanliga privilegier, immunitet och lättnader.

Denna artikel skall även vara tillämplig på ledamöter av gemenskapens rådgivande organ.

KAPITEL 5

Tjänstemän och anställda i gemenskapen

Artikel 11

Inom varje medlemsstats territorium och oberoende av statstillhörighet skall tjänstemän och anställda i gemenskapen, enligt artikel 186 i fördraget

- a) åtnjuta immunitet mot rättsliga förfaranden vad avser handlingar som de har begått i sin tjänsteutövning, inbegripet muntliga och skriftliga uttalanden, om inte annat följer av bestämmelserna i

artiklarna 152 och 188 i detta fördrag. De skall åtnjuta denna immunitet även efter det att deras uppdrag har upphört;

- b) tillsammans med sina äkta makar och av dem försörjda familjemedlemmar vara undantagna från bestämmelser om begränsning av invandring och formaliteter för registrering av utläningar;
- c) beviljas samma lättnader i fråga om valuta- och växlingsbestämmelser som normalt beviljas tjänstemän i internationella organisationer;
- d) då de tillträder sin tjänst i landet i fråga, ha rätt att tullfritt föra in sitt bohag och sina personliga tillhörigheter från det land där de senast var bosatta eller från det land där de är medborgare, samt ha rätt att tullfritt föra ut sina möbler och personliga tillhörigheter då deras tjänstgöringstid i landet är slut, om inte annat följer av de villkor som regeringen i det land där rätten utövas, i båda fallen, anser nödvändiga;
- e) ha rätt att tullfritt införa ett motorfordon för personligt bruk som antingen förvärvats enligt gällande regler för hemmamarknaden i det land där de senast var bosatta eller i det land där de är medborgare, samt ha rätt att tullfritt föra ut fordonet, om inte annat följer av de villkor som det berörda landets regering, i båda fallen, anser nödvändiga.

Artikel 12

Gemenskapens tjänstemän och anställda skall vara skyldiga att betala skatt till gemenskapen på de löner och arvoden de får av gemenskapen enligt de villkor och det förfarande som rådet, på förslag från kommissionen inom ett år efter det att detta fördrag har trätt i kraft, har fastställt.

De skall vara befriade från nationella skatter på de löner och arvoden de får av gemenskapen.

Artikel 13

Gemenskapens tjänstemän och anställda som

enbart på grund av sin tjänsteutövning i gemenskapen bosätter sig inom territoriet för en annan medlemsstat än den i vilken de vid tiden för sitt tjänstetillträde vid gemenskapen var skatterättsligt bosatta, skall — vad avser inkomst- och förmögenhetsbeskattning samt arvsskatt och tillämpningen av avtal om undvikande av dubbelbeskattning som ingåtts mellan gemenskapens medlemsstater — i båda länderna behandlas som om de fortfarande var bosatta på sin tidigare bostadsort, förutsatt att denna befinner sig inom en av gemenskapens medlemsstater. Detta gäller även för äkta makar, förutsatt att de inte utövar någon egen yrkesverksamhet, och för barn som de personer som avses i denna artikel försörjer och har hand om.

Lös egendom som tillhör de personer som avses i föregående stycke och som finns inom den stats territorium i vilken de uppehåller sig, skall vara befriad från arvsskatt i den staten. Vid fastställande av sådan skatt skall den lösa egendomen anses finnas i den stat där personerna skatterättsligt är bosatta, om inte annat följer av tredje lands rätt och eventuell tillämpning av bestämmelser i internationella avtal om dubbelbeskattning.

Vid tillämpningen av bestämmelserna i denna artikel skall inte hänsyn tas till en bostadsort som enbart beror på tjänsteutövning inom andra internationella organisationer.

Artikel 14

Rådet skall enhälligt och på förslag som kommissionen skall framställa inom ett år efter det att detta fördrag har trätt i kraft, fastställa ordningen för sociala förmåner för gemenskapens tjänstemän och anställda.

Artikel 15

Rådet skall på förslag från kommissionen och efter att ha samrått med övriga berörda institutioner, besluta vilka grupper av gemenskapens tjänstemän och anställda bestämmelserna i artikel 11, artikel 12 andra stycket och artikel 13 helt eller delvis skall tillämpas på.

Medlemsstaternas regeringar skall regelbun-

det underrättas om namn, ställning och adress på de tjänstemän och anställda som ingår i dessa grupper.

KAPITEL 6

Immunitet och privilegier för beskickningar hos gemenskapen

Artikel 16

Den medlemsstat på vars territorium gemenskapen har sitt säte skall bevilja tredje lands beskickning som är ackrediterad hos gemenskapen immunitet enligt diplomatisk sedvänja.

KAPITEL 7

Allmänna bestämmelser

Artikel 17

Privilegier, immunitet och lättnader skall endast beviljas gemenskapens tjänstemän och anställda om det ligger i gemenskapens intresse.

Var och en av gemenskapens institutioner skall upphäva den immunitet som har beviljats en tjänsteman eller en anställd, om institutionen anser att upphävandet av immuniteten inte strider mot gemenskapens intresse.

Artikel 18

Gemenskapens institutioner skall vid tillämpningen av detta protokoll samarbeta med de berörda medlemsstaternas ansvariga myndigheter.

Artikel 19

Artiklarna 11—14 och artikel 17 skall vara tillämpliga på kommissionens ledamöter.

Artikel 20

Artiklarna 11—14 och artikel 17 skall vara

tillämpliga på domstolens domare, generaladvokater, justitiesekreterare och biträdande referenter, utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artikel 3 i protokollet om stadgan för domstolen vad avser immunitet mot rättsliga förfaranden för domare och generaladvokater.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade befullmäktigade undertecknat detta protokoll.

Som skedde i Bryssel den sjuttonde april nittonhundrafemtiosju.

J. Ch. Snoy et d'Oppuers
C. F. Ophüls
Robert Marjolin
Vittorio Badini
Lambert Schaus
J. Linthorst Homan

**Fördraget
om upprättandet av Europeiska kol- och
stålgemenskapen**

INNEHÅLL

	Sida
Ingress	80
Första avdelningen Europeiska kol- och stålgemenskapen	82
Andra avdelningen Gemenskapens institutioner	84
Kapitel I Höga myndigheten	84
Kapitel II Församlingen	90
Kapitel III Rådet	91
Kapitel IV Domstolen	93
Tredje avdelningen Ekonomiska och sociala bestämmelser	97
Kapitel I Allmänna bestämmelser	97
Kapitel II Finansiella bestämmelser	100
Kapitel III Investeringar och finansiellt stöd	102
Kapitel IV Produktion	104
Kapitel V Priser	107
Kapitel VI Karteller och företagskoncentrationer	111
Kapitel VII Ingrepp i konkurrensförhållanden	117
Kapitel VIII Arbetstagarnas löner och rörlighet	118
Kapitel IX Transporter	121
Kapitel X Handelspolitik	122
Fjärde avdelningen Allmänna bestämmelser	124
Bilagor	133
Bilaga I Definition av uttrycken kol och stål	133
Bilaga II Skrot	135
Bilaga III Specialstål	137
Protokoll	139
Protokoll om gemenskapens immunitet och privilegier	139
Protokoll om domstolens stadga	144
Avdelning I Domare	144
Avdelning II Organisation	146
Avdelning III Förfarande	149
Protokoll om förbindelserna med Europarådet	156
Skriftväxling mellan Förbundsrepubliken Tysklands regering och Franska republikens regering rörande Saar	158
Konvention om övergångsbestämmelser	160
Konventionens syfte	160
Första delen Fördragets genomförande	161
Kapitel I Upprättande av gemenskapens institutioner	161
Kapitel II Upprättande av den gemensamma marknaden	165
Andra delen Gemenskapens förbindelser med tredje land	170
Kapitel I Förhandlingar med tredje land	170
Kapitel II Export	173
Kapitel III Avvikelse från mest-gynnad-nationsklausulen	173
Kapitel IV Liberalisering av handeln	174
Kapitel V Särskild bestämmelse	174
Tredje delen Allmänna skyddsåtgärder	175
Kapitel I Allmänna bestämmelser	175
Kapitel II Särskilda bestämmelser om kol	176
Kapitel III Särskilda bestämmelser om stålindustrin	182

FÖRDRAGET

om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen

FÖRBUNDSREPUBLICEN TYSKLANDS PRESIDENT, HANS KUNGLIGA HÖGHET KRONPRINSEN AV BELGIEN, FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT, ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT, HENNES KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGINNAN AV LUXEMBURG, HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA,

SOM BEAKTAR att världsfreden endast kan bevaras genom konstruktiva ansträngningar som står i proportion till de faror som hotar den,

SOM ÄR övertygade om att det bidrag ett organiserat och livskraftigt Europa kan lämna till civilisationen är oundgängligt för att upprätthålla fredliga förbindelser,

SOM ÄR MEDVETNA om att Europa endast kan byggas upp genom konkreta åtgärder som först och främst skapar en verklig solidaritet och genom upprättandet av gemensamma grundvalar för ekonomisk utveckling,

SOM ÄR ANGELÄGNA att bidra till en höjning av levnadsstandarden och till framsteg i arbetet för freden genom att utveckla sin basproduktion,

SOM FÖRESATT SIG att ersätta sekelgammal rivalitet genom att förena sina väsentliga intressen, att genom upprättandet av en ekonomisk gemenskap lägga de första grundstenarna för en mera vidsträckt och mera djupgående gemenskap mellan folk, som länge varit splittrade genom blodiga konflikter, och att lägga grunden till institutioner som kan visa vägen till ett härefter gemensamt öde,

HAR BESLUTAT att skapa en Europeisk kol- och stålgemenskap och har för detta ändamål som befullmäktigade utsett

FÖRBUNDSREPUBLICEN TYSKLANDS PRESIDENT

Doktor Konrad ADENAUER, kansler och utrikesminister;

HANS KUNGLIGA HÖGHET KRONPRINSEN AV BELGIEN

Paul van ZEELAND, utrikesminister,
Joseph MEURICE, utrikeshandelsminister;

FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Robert SCHUMAN, utrikesminister;

ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Carlo SFORZA, utrikesminister;

HENNES KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGINNAN AV LUXEMBURG

Joseph BECH, utrikesminister;

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA

D. U. STIKKER, utrikesminister,
J. R. M. VAN DEN BRINK, ekonomiminister;

SOM, sedan de utväxlat sina fullmakter och funnit dem vara i god och behörig form, har enats om följande.

TRAITÉ

instituant la Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier

LE PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE FÉDÉRALE D'ALLEMAGNE, SON ALTESSE ROYALE LE PRINCE ROYAL DE BELGIQUE, LE PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE FRANÇAISE, LE PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE ITALIENNE, SON ALTESSE ROYALE LA GRANDE DUCHESSE DE LUXEMBOURG, SA MAJESTÉ LA REINE DES PAYS-BAS,

CONSIDÉRANT que la paix mondiale ne peut être sauvegardée que par des efforts créateurs à la mesure des dangers qui la menacent;

CONVAINCUS que la contribution qu'une Europe organisée et vivante peut apporter à la civilisation est indispensable au maintien de relations pacifiques;

CONSCIENTS que l'Europe ne se construira que par des réalisations concrètes créant d'abord une solidarité de fait, et par l'établissement de bases communes de développement économique;

SOUICIEUX de concourir par l'expansion de leurs productions fondamentales au relèvement du niveau de vie et au progrès des œuvres de paix;

RÉSOLUS à substituer aux rivalités séculaires une fusion de leurs intérêts essentiels, à fonder par l'instauration d'une communauté économique les premières assises d'une communauté plus large et plus profonde entre des peuples longtemps opposés par des divisions sanglantes, et à jeter les bases d'institutions capables d'orienter un destin désormais partagé,

ONT DÉCIDÉ de créer une Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier et ont désigné à cet effet comme plénipotentiaires:

LE PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE FÉDÉRALE D'ALLEMAGNE:

M. le Docteur Konrad ADENAUER, Chancelier et Ministre des Affaires étrangères;

SON ALTESSE ROYALE LE PRINCE ROYAL DE BELGIQUE:

M. Paul VAN ZEELAND, Ministre des Affaires étrangères,
M. Joseph MEURICE, Ministre du Commerce extérieur;

LE PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE FRANÇAISE:

M. Robert SCHUMAN, Ministre des Affaires étrangères;

LE PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE ITALIENNE:

M. Carlo SFORZA, Ministre des Affaires étrangères;

SON ALTESSE ROYALE LA GRANDE DUCHESSE DE LUXEMBOURG:

M. Joseph BECH, Ministre des Affaires étrangères;

SA MAJESTÉ LA REINE DES PAYS-BAS:

M. D. U. STIKKER, Ministre des Affaires étrangères;
M. J. R. M. VAN DEN BRINK, Ministre des Affaires économiques;

LESQUELS, après avoir échangé leurs pleins pouvoirs, reconnus en bonne et due forme, sont convenus des dispositions qui suivent.

FÖRSTA AVDELNINGEN

Europeiska kol- och stålgemenskapen

Artikel 1

Genom detta fördrag upprättar de HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA mellan sig en EUROPEISK KOL- OCH STÅLGEMENSKAP grundad på en gemensam marknad, gemensamma syften och gemensamma institutioner.

Artikel 2

Europeiska kol- och stålgemenskapen skall ha till uppgift att i harmoni med medlemsstaternas allmänna ekonomi och på grundval av upprättandet av en gemensam marknad under de villkor som anges i artikel 4, bidra till ekonomisk expansion, ökning av sysselsättningen och höjning av levnadsstandarden i medlemsstaterna.

Gemenskapen skall gradvis skapa betingelser som i sig själva säkerställer den mest rationella fördelningen av produktionen vid högsta möjliga produktivitetsnivå med bevarande av stabilitet i sysselsättningen och utan att framkalla djupgående och varaktiga störningar i medlemsstaternas ekonomi.

Artikel 3

Gemenskapens institutioner skall inom ramen för sina respektive befogenheter och i det gemensamma intresset

a) försäkra sig om en jämn försörjning av den gemensamma marknaden med hänsyn till tredje lands behov,

b) tillförsäkra alla den gemensamma marknadens förbrukare i jämförlig ställning lika tillgång till produktionen,

c) se till att lägsta möjliga priser fastställs på ett sådant sätt, att det varken medför en motsvarande höjning av de priser som tillämpas av samma företag vid andra transaktioner eller en höjning av prisnivån i dess helhet under en annan period; härvid skall nödvändiga avskrivningar möjliggöras och det investerade kapitalet beredas normala förräntningsmöjligheter,

d) se till att upprätthålla förutsättningar som stimulerar företagen att utveckla och förbättra sin produktionskapacitet samt främja en politik

TITRE PREMIER

De la Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier

ARTICLE 1

Par le présent Traité les HAUTES PARTIES CONTRACTANTES instituent entre Elles une COMMUNAUTÉ EUROPÉENNE DU CHARBON ET DE L'ACIER, fondée sur un marché commun, des objectifs communs et des institutions communes.

ARTICLE 2

La Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier a pour mission de contribuer, en harmonie avec l'économie générale des États membres et grâce à l'établissement d'un marché commun dans les conditions définies à l'article 4, à l'expansion économique, au développement de l'emploi et au relèvement du niveau de vie dans les États membres.

La Communauté doit réaliser l'établissement progressif de conditions assurant par elles-mêmes la répartition la plus rationnelle de la production au niveau de productivité le plus élevé, tout en sauvegardant la continuité de l'emploi et en évitant de provoquer, dans les économies des États membres, des troubles fondamentaux et persistants.

ARTICLE 3

Les institutions de la Communauté doivent, dans le cadre de leurs attributions respectives et dans l'intérêt commun:

a) veiller à l'approvisionnement régulier du marché commun, en tenant compte des besoins des pays tiers;

b) assurer à tous les utilisateurs du marché commun placés dans des conditions comparables un égal accès aux sources de production;

c) veiller à l'établissement des prix les plus bas dans des conditions telles qu'ils n'entraînent aucun relèvement corrélatif des prix pratiqués par les mêmes entreprises dans d'autres transactions ni de l'ensemble des prix dans une autre période, tout en permettant les amortissements nécessaires et en ménageant aux capitaux engagés des possibilités normales de rémunération;

d) veiller au maintien de conditions incitant les entreprises à développer et à améliorer leur potentiel de production et à promouvoir une

för ett rationellt utnyttjande av naturtillgångarna med undvikande av rovdrift,

e) främja en förbättring av arbetskraftens levnads- och arbetsvillkor och därigenom möjliggöra en utjämning av dessa villkor på en ständigt stigande nivå i var och en av de industrier som gemenskapen ansvarar för,

f) främja utvecklingen av den internationella handeln och se till att de priser som tillämpas på utländska marknader hålls inom skäliga gränser,

g) främja en jämn expansion och modernisering av produktionen såväl som en kvalitetsförbättring under förhållanden som utesluter varje form av skydd mot konkurrerande industrier, om inte detta är motiverat av olagliga åtgärder, som vidtagits av dessa industrier eller till deras förmån.

Artikel 4

Följande åtgärder är oförenliga med den gemensamma marknaden för kol och stål och skall därför upphävas och förbjudas inom gemenskapen på det sätt som anges i detta fördrag:

a) import- och exporttullar eller avgifter med motsvarande verkan samt kvantitativa restriktioner för varurörelserna,

b) åtgärder eller förfaranden som medför diskriminering av tillverkare, köpare eller förbrukare, särskilt vad beträffar pris- eller leveransvillkor och fraktpriser, liksom åtgärder eller förfaranden som utgör hinder för köparens fria val av leverantör,

c) subventioner eller statliga stödåtgärder eller särskilda pålagor som ålagts av staterna oavsett i vilken form det sker,

d) restriktiva förfaranden som syftar till uppdelning eller exploatering av marknader.

Artikel 5

Gemenskapen skall, på det sätt som anges i detta fördrag, fullgöra sin uppgift genom beränsade ingripanden.

För detta ändamål skall gemenskapen

- upplysa och bistå berörda parter i deras handlande genom att inhämta upplysningar, anordna överläggningar samt uppställa allmänna målsättningar,
- ställa medel till företagens förfogande för

politique d'exploitation rationnelle des ressources naturelles évitant leur épuisement inconsidéré;

e) promouvoir l'amélioration des conditions de vie et de travail de la main-d'œuvre, permettant leur égalisation dans le progrès, dans chacune des industries dont elle a la charge;

f) promouvoir le développement des échanges internationaux et veiller au respect de limites équitables dans les prix pratiqués sur les marchés extérieurs;

g) promouvoir l'expansion régulière et la modernisation de la production ainsi que l'amélioration de la qualité, dans des conditions qui écartent toute protection contre les industries concurrentes que ne justifierait pas une action illégitime menée par elles ou en leur faveur.

ARTICLE 4

Sont reconnus incompatibles avec le marché commun du charbon et de l'acier et, en conséquence, sont abolis et interdits dans les conditions prévues au présent Traité, à l'intérieur de la Communauté;

a) les droits d'entrée ou de sortie, ou taxes d'effet équivalent, et les restrictions quantitatives à la circulation des produits;

b) les mesures ou pratiques établissant une discrimination entre producteurs, entre acheteurs ou entre utilisateurs, notamment en ce qui concerne les conditions de prix ou de livraison et les tarifs de transports, ainsi que les mesures ou pratiques faisant obstacle au libre choix par l'acheteur de son fournisseur;

c) les subventions ou aides accordées par les États ou les charges spéciales imposées par eux, sous quelque forme que ce soit;

d) les pratiques restrictives tendant à la répartition ou à l'exploitation des marchés.

ARTICLE 5

La Communauté accomplit sa mission, dans les conditions prévues au présent Traité, avec des interventions limités.

À cet effet:

- Elle éclaire et facilite l'action des intéressés en recueillant des informations, en organisant des consultations et en définissant des objectifs généraux;
- Elle met des moyens de financement à la

finansiering av deras investeringar samt delta i utgifter för omställning,

- säkerställa att normala konkurrensförhållanden upprättas, vidmakthålls och iaktas och inte ingripa i produktionen eller på marknaden annat än då omständigheterna kräver det,
- offentliggöra skälen för sitt handlande och vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att detta fördrags regler iaktas.

Gemenskapens institutioner skall utöva sin verksamhet med en begränsad administrativ apparat i nära samarbete med de berörda parterna.

Artikel 6

Gemenskapen skall vara en juridisk person.

Gemenskapen skall i sina internationella förbindelser ha den rättskapacitet som krävs för att den skall kunna utföra sina uppgifter och uppnå sina mål.

Gemenskapen skall i varje medlemsstat ha den mest vittgående rättskapacitet som tillerkänns juridiska personer enligt den nationella lagstiftningen; den skall särskilt kunna förvärva och avyttra fast och lös egendom samt föra talan inför domstolar och andra myndigheter.

Gemenskapen skall företräddas av sina institutioner inom ramen för dessas befogenheter.

disposition des entreprises pour leurs investissements et participe aux charges de la réadaptation;

- Elle assure l'établissement, le maintien et le respect de conditions normales de concurrence et n'exerce une action directe sur la production et le marché que lorsque les circonstances l'exigent;
- Elle rend publics les motifs de son action et prend les mesures nécessaires pour assurer le respect des règles prévues par le présent Traité.

Les institutions de la Communauté exercent ces activités avec un appareil administratif réduit, en coopération étroite avec les intéressés.

ARTICLE 6

La Communauté a la personnalité juridique.

Dans les relations internationales, la Communauté jouit de la capacité juridique nécessaire pour exercer ses fonctions et atteindre ses buts.

Dans chacun des États membres, la Communauté jouit de la capacité juridique la plus large reconnue aux personnes morales nationales; elle peut, notamment, acquérir et aliéner des biens immobiliers et mobiliers et ester en justice.

La Communauté est représentée par ses institutions, chacune dans le cadre de ses attributions.

ANDRA AVDELNINGEN

Gemenskapens institutioner

Artikel 7

Gemenskapens institutioner är

- en HÖG MYNDIGHET, biträdd av en rådgivande kommitté,
- en GEMENSAM FÖRSAMLING, härfter benämnd "Församlingen",
- ett SÄRSKILT MINISTERRÅD, härfter benämnt "rådet",
- en DOMSTOL, härfter benämnd "domstolen".

KAPITEL I

HÖGA MYNDIGHETEN

Artikel 8

Höga myndigheten skall ha till uppgift att se

TITRE DEUXIÈME

Des Institutions de la Communauté

ARTICLE 7

Les institutions de la Communauté sont:

- une HAUTE AUTORITÉ, assistée d'un Comité Consultatif;
- une ASSEMBLÉE COMMUNE, ci-après dénommée "l'Assemblée";
- un CONSEIL SPÉCIAL DE MINISTRES, ci-après dénommé "le Conseil";
- une COUR DE JUSTICE, ci-après dénommée "la Cour".

Chapitre I

DE LA HAUTE AUTORITÉ

ARTICLE 8

La Haute Autorité est chargée d'assurer la

till att de mål som uppställs i detta fördrag förverkligas på det sätt som fördraget anger.

Artikel 9

Höga myndigheten skall bestå av nio ledamöter, som skall utses för sex år på grundval av sin allmänna duglighet.

Avgående ledamöter kan utses på nytt. Antalet ledamöter av Höga myndigheten får minska genom enhälligt beslut av rådet.

Endast medborgare i medlemsstaterna får vara ledamöter av Höga myndigheten.

I Höga myndigheten får ingå högst två ledamöter av samma nationalitet.

Ledamöterna av Höga myndigheten skall i gemenskapens allmänna intresse fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet. Vid fullgörandet av dessa skyldigheter skall de inte vare sig begära eller ta emot instruktioner från någon regering eller något annat organ. De skall avhålla sig från varje handling som är oförenlig med den överstatliga arten av deras skyldigheter.

Varje medlemsstat förbinder sig att respektera denna överstatlighet och att inte söka påverka Höga myndighetens ledamöter när de utför sina uppgifter.

Ledamöterna av Höga myndigheten får inte, under sin ämbets tid eller under en tid av tre år efter ämbets tiden, utöva någon annan avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet eller förvärva eller behålla, direkt eller indirekt, några affärsintressen beträffande kol och stål.

Artikel 10

Åtta ledamöter av Höga myndigheten skall utses av medlemsstaternas regeringar i samförstånd. Dessa skall utse den nionde ledamoten som skall anses vald om han får minst fem röster.

De på detta sätt utsedda ledamöterna skall kvarstå i ämbetet under en period av sex år efter upprättandet av den gemensamma marknaden.

Om en vakans uppstår under denna första period av skäl som anges i artikel 12, skall medlemsstaternas regeringar i samförstånd utse en ersättare i enlighet med bestämmelserna i artikel 12 tredje stycket.

réalisation des objets fixés par le présent Traité dans les conditions prévues par celui-ci.

ARTICLE 9

La Haute Autorité est composée de neuf membres nommés pour six ans et choisis en raison de leur compétence générale.

Les membres sortants peuvent être réduits par décision du Conseil statuant à l'unanimité.

Seuls des nationaux des États membres peuvent être membres de la Haute Autorité.

La Haute Autorité ne peut comprendre plus de deux membres ayant la nationalité d'un même État.

Les membres de la Haute Autorité exercent leurs fonctions en pleine indépendance, dans l'intérêt général de la Communauté. Dans l'accomplissement de leurs devoirs, ils ne sollicitent ni n'acceptent d'instructions d'aucun gouvernement ni d'aucun organisme. Ils s'abstiennent de tout acte incompatible avec le caractère supranational de leurs fonctions.

Chaque État membre s'engage à respecter ce caractère supranational et à ne pas chercher à influencer les membres de la Haute Autorité dans l'exécution de leur tâche.

Les membres de la Haute Autorité ne peuvent exercer aucune activité professionnelle, rémunérée ou non, ni acquérir ou conserver, directement ou indirectement, aucun intérêt dans les affaires relevant du charbon et de l'acier pendant l'exercice de leurs fonctions et pendant une durée de trois ans à partir de la cessation desdites fonctions.

ARTICLE 10

Les Gouvernements des États membres nomment d'un commun accord huit membres. Ceux-ci procèdent à la nomination du neuvième membre, qui est élu s'il recueille au moins cinq voix.

Les membres ainsi nommés demeurent en fonctions pendant une période de six ans à compter de la date d'établissement du marché commun.

Au cas où, pendant cette première période, une vacance se produit pour l'une des causes prévues à l'article 12, celle-ci est comblée, suivant les dispositions du troisième alinéa dudit article, du commun accord des gouvernements des États membres.

Om artikel 24 tredje stycket tillämpas under samma period skall ledamöterna av Höga myndigheten ersättas i enlighet med första stycket i den här artikeln.

Vid periodens utgång skall en allmän nytillsättning äga rum och de nio ledamöterna skall utses enligt följande: medlemsstaternas regeringar skall, om de inte är ense, med fem sjättedels majoritet utse åtta ledamöter, den nionde skall utses genom omröstning bland dessa åtta i den ordning som anges i första stycket i denna artikel. Samma tillvägagångssätt skall användas vid allmän nytillsättning som blir nödvändig enligt artikel 24.

En tredjedel av ledamöterna av Höga myndigheten skall nytillsättas vartannat år.

Avgångsordningen skall vid allmän nytillsättning alltid omgående bestämmas genom lottdragning som rådets president svarar för.

Normala nytillsättningar till följd av tvåårsperiodernas utgång skall ske växelvis enligt följande ordning: genom utseende av medlemsstaternas regeringar enligt femte stycket i denna artikel och genom omröstning av resten av ledamöterna i Höga myndigheten enligt första stycket i denna artikel.

Om vakanser uppstår av skäl som anges i artikel 12, skall ersättare utses växelvis enligt artikel 12 tredje stycket i följande ordning: genom utseende av medlemsstaternas regeringar på sätt som anges i femte stycket i den här artikeln och genom omröstning av resten av ledamöterna i Höga myndigheten enligt bestämmelserna i första stycket i den här artikeln.

I samtliga fall då en ledamot utsetts av regeringarna genom beslut med fem sjättedels majoritet eller genom omröstning bland ledamöterna i Höga myndigheten enligt denna artikel, har varje regering vetorätt på följande villkor:

När en regering använt sin vetorätt gentemot två personer vid nytillsättning i det enskilda fallet och gentemot fyra personer vid allmän nytillsättning eller nytillsättning vartannat år, får varje ytterligare utövande av denna rätt vid samma nytillsättning hänskjutas till domstolen av en annan regering; domstolen får förklara votet ogiltigt om den anser att det missbrukats.

En cas d'application, au cours de la même période, de l'article 24, alinéa 3, il est pourvu au remplacement des membres de la Haute Autorité conformément aux dispositions du premier alinéa du présent article.

À l'expiration de cette période, un renouvellement général a lieu, et la désignation des neuf membres s'opère comme suit: les gouvernements des États membres, à défaut d'accord unanime, procèdent, à la majorité des cinq sixièmes, à la nomination de huit membres, le neuvième étant désigné par cooptation dans les conditions prévues au premier alinéa du présent article. La même procédure s'applique au renouvellement général rendu nécessaire en cas d'application de l'article 24.

Le renouvellement des membres de la Haute Autorité s'opère par tiers tous les deux ans.

Dans tous les cas de renouvellement général, l'ordre de sortie est immédiatement déterminé par le sort à la diligence du président du Conseil.

Les renouvellements réguliers résultant de l'expiration des périodes biennales s'opèrent alternativement, dans l'ordre suivant, par nomination des gouvernements des États membres dans les conditions prévues au cinquième alinéa du présent article, et par cooptation conformément aux dispositions du premier alinéa.

Au cas où des vacances viennent à se produire pour l'une des causes prévues à l'article 12, celles-ci sont comblées, suivant les dispositions du troisième alinéa dudit article, alternativement, dans l'ordre suivant, par nomination des gouvernements des États membres dans les conditions prévues au cinquième alinéa du présent article, et par cooptation conformément aux dispositions du premier alinéa.

Dans tous les cas prévus au présent article où une nomination est faite par voie de décision des gouvernements à la majorité des cinq sixièmes ou par voie de cooptation, chaque gouvernement dispose d'un droit de veto dans les conditions ci-après:

Lorsqu'un gouvernement a usé de son droit de veto à l'égard de deux personnes s'il s'agit d'un renouvellement individuel et de quatre personnes s'il s'agit d'un renouvellement général ou biennal, tout autre exercice dudit droit à l'occasion du même renouvellement peut être déféré à la cour par un autre gouvernement; la Cour peut déclarer le veto nul et non avenue si elle l'estime abusif.

Utom vid avsättning enligt artikel 12 andra stycket, skall en ledamot av Höga myndigheten kvarstå i ämbetet till dess ersättare utsetts.

Artikel 11

Höga myndighetens ordförande och vice ordförande skall utses bland Höga myndighetens ledamöter för en period av två år av medlemsstaternas regeringar i samma ordning som gäller när ledamöterna skall utses. Deras mandat får förnyas.

Utom i de fall då hela Höga myndigheten ny tillsätts skall sådana utnämningar ske sedan Höga myndigheten hörts.

Artikel 12

En ledamots ämbete i Höga myndigheten skall, fränsett vid normala nytillsättningar, upphöra i det enskilda fallet när en ledamot avlider, avgår eller avsätts.

Om en ledamot av Höga myndigheten inte längre uppfyller de krav som ställs för att han skall kunna utföra sina uppgifter eller om han gjort sig skyldig till allvarlig försummelse, får domstolen på begäran av rådet eller Höga myndigheten avsätta honom.

I de fall som avses i denna artikel skall för den avgående ledamotens återstående mandattid en ersättare utses i enlighet med artikel 10. En ersättare behöver inte utses om den återstående mandattiden är kortare än tre månader.

Artikel 13

Höga myndigheten skall fatta sina beslut med en majoritet av sina ledamöter.

Beslutförhållanden skall fastställas i arbetsordningen. För att Höga myndigheten skall vara beslutför måste dock mer än hälften av ledamöterna närvara.

Artikel 14

För att fullgöra de uppgifter som anförtrotts Höga myndigheten och i enlighet med detta fördrag, skall Höga myndigheten fatta beslut samt avge rekommendationer och yttranden.

Sauf cas de démission d'office prévu à l'article 12, alinéa 2, les membres de la Haute Autorité restent en fonctions jusqu'à ce qu'il soit pourvu à leur remplacement.

ARTICLE 11

Le président et le vice-président de la Haute Autorité sont désignés parmi les membres de celle-ci pour deux ans, selon la même procédure que celle prévue pour la nomination des membres de la Haute Autorité par les gouvernements des États membres. Leur mandat peut être renouvelé.

Sauf dans le cas d'un renouvellement général, la nomination est faite après consultation de la Haute Autorité.

ARTICLE 12

En dehors des renouvellements réguliers, les fonctions des membres de la Haute Autorité prennent fin individuellement par décès ou démission.

Peuvent être déclarés démissionnaires d'office par la Cour, à la requête de la Haute Autorité ou du Conseil, les membres de la Haute Autorité ne remplissant plus les conditions nécessaires pour exercer leurs fonctions ou ayant commis une faute grave.

Dans les cas prévus au présent article, l'intéressé est remplacé, pour la durée du mandat restant à courir, dans les conditions fixées à l'article 10. Il n'y a pas lieu à remplacement si la durée du mandat restant à courir est inférieure à trois mois.

ARTICLE 13

Les délibérations de la Haute Autorité sont acquises à la majorité des membres qui la composent.

Le règlement intérieur fixe le quorum. Toutefois, ce quorum doit être supérieur à la moitié du nombre des membres qui composent la Haute Autorité.

ARTICLE 14

Pour l'exécution des missions qui lui sont confiées et dans les conditions prévues au présent Traité, la Haute Autorité prend des décisions, formule des recommandations ou émet des avis.

Besluten skall till alla delar vara bindande.

Rekommendationerna skall vara bindande med avseende på de mål de avser, men överlåta åt dem de riktas till att bestämma lämpligt tillvägagångssätt för att uppnå dessa mål.

Yttrandena skall inte vara bindande.

Då Höga myndigheten är behörig att fatta ett beslut, får den begränsa sig till att lämna en rekommendation.

Artikel 15

Höga myndighetens beslut, rekommendationer och yttranden skalla vara motiverade och hänvisa till de yttranden som Höga myndigheten skall inhämta.

När beslut och rekommendationer rör ett enskilt fall, skall de vara bindande för den de avser genom delgivning till denne.

I övriga fall skall de vara tillämpliga när de offentliggjorts.

Närmare föreskrifter för genomförandet av denna artikel skall fastställas av Höga myndigheten.

Artikel 16

Höga myndigheten skall vidta alla interna administrativa åtgärder som är ägnade att säkerställa sina organs funktion.

Den får upprätta utredningskommittéer och särskilt en ekonomisk utredningskommitté.

Inom ramen för den allmänna organisationsordning som Höga myndigheten fastställt skall dess ordföranden ansvara för förvaltningen och se till att Höga myndighetens beslut verkställs.

Artikel 17

Höga myndigheten skall årligen, senast en månad före öppnandet av församlingens session, offentliggöra en allmän rapport om gemenskapens verksamhet och administrationsutgifter.

Artikel 18

En rådgivande kommitté skall knytas till Höga myndigheten. Den skall bestå av minst trettio och högst femtio medlemmar och skall bestå av lika många representanter för tillverkare, arbetstagare, förbrukare och handeln.

Les décisions sont obligatoires en tous leurs éléments.

Les recommandations comportent obligation dans les buts qu'elles assignent, mais laissent à ceux qui en sont l'objet le choix des moyens propres à atteindre ces buts.

Les avis ne lient pas.

Lorsque la Haute Autorité est habilitée à prendre une décision, elle peut se borner à formuler une recommandation.

ARTICLE 15

Les décisions, recommandations et avis de la Haute Autorité sont motivés et visent les avis obligatoirement recueillis.

Les décisions et recommandations, lorsqu'elles ont un caractère individuel, obligent l'intéressé par l'effet de la notification qui lui en est faite.

Dans les autres cas, elles sont applicables par le seul effet de leur publication.

Les modalités d'exécution du présent article seront déterminées par la Haute Autorité.

ARTICLE 16

La Haute Autorité prend toutes mesures d'ordre intérieur propres à assurer le fonctionnement de ses services.

Elle peut instituer des Comités d'études et notamment un Comité d'études économiques.

Dans le cadre d'un règlement général d'organisation établi par la Haute Autorité, le président de la Haute Autorité est chargé de l'administration des services et assure l'exécution des délibérations de la Haute Autorité.

ARTICLE 17

La Haute Autorité publie tous les ans, un mois au moins avant l'ouverture de la session de l'Assemblée, un rapport général sur l'activité de la Communauté et sur ses dépenses administratives.

ARTICLE 18

Un Comité Consultatif est institué auprès de la Haute Autorité. Il est composé de trente membres au moins et de cinquante et un au plus et comprend, en nombre égal, des producteurs, des travailleurs, et des utilisateurs et négociants.

Medlemmarna i den rådgivande kommittén skall utses av rådet.

Vad beträffar tillverkare och arbetstagare skall rådet utse de representativa organisationer, mellan vilka det skall fördela de platser som skall besättas. Varje organisation skall anmodas att göra upp en lista som tar upp dubbelt så många kandidater som antalet platser den tilldelats. Nominering skall ske på grundval av denna lista.

Den rådgivande kommitténs medlemmar skall utses personligen för en period av två år. De skall inte vara bundna av några direktiv eller instruktioner från de organisationer som föreslagit dem.

Den rådgivande kommittén skall bland sina medlemmar utse ordförande och presidium för en period av ett år. Kommittén skall fastställa sin egen arbetsordning.

Rådet skall på förslag från Höga myndigheten fastställa arvoden för rådgivande kommitténs ledamöter.

Artikel 19

Höga myndigheten får höra den rådgivande kommittén när den finner det lämpligt. Den skall höra kommittén varje gång som det föreskrivs i detta fördrag.

Höga myndigheten skall förelägga den rådgivande kommittén de allmänna målsättningar och program som den uppställt i enlighet med artikel 46 och hålla den underrättad om riktlinjerna för sin verksamhet på grundval av artiklarna 54, 65 och 66.

Om Höga myndigheten anser det nödvändigt får den utsätta en frist, inom vilken den rådgivande kommittén skall avge sitt yttrande; denna frist får inte understiga tio dagar från den dag kommitténs ordförande fått meddelande om detta.

Den rådgivande kommittén skall sammankallas av sin ordförande, antingen på begäran av Höga myndigheten eller på begäran av flertalet av kommitténs medlemmar, för att diskutera en bestämd fråga.

Protokoll över överläggningarna skall tillställas Höga myndigheten och rådet samtidigt med kommitténs yttrande.

Les membres du Comité Consultatif sont nommés par le Conseil.

En ce qui concerne les producteurs et les travailleurs, le Conseil désigne les organisations représentatives, entre lesquelles il répartit les sièges à pourvoir. Chaque organisation est appelée à établir une liste comprenant un nombre double de celui des sièges qui lui sont attribués. La nomination est faite sur cette liste.

Les membres du Comité Consultatif sont nommés à titre personnel et pour deux ans. Ils ne sont liés par aucun mandat ou instruction des organisations qui les ont désignés.

Le Comité Consultatif désigne parmi ses membres son président et son bureau pour une durée d'un an. Le Comité arrête son règlement intérieur.

Les indemnités allouées aux membres du Comité Consultatif sont fixées par le Conseil sur proposition de la Haute Autorité.

ARTICLE 19

La Haute Autorité peut consulter le Comité Consultatif dans tous les cas où elle le juge opportun. Elle est tenue de le faire chaque fois que cette consultation est prescrite par le présent Traité.

La Haute Autorité soumet au Comité Consultatif les objectifs généraux et les programmes établis au titre de l'article 46 et le tient informé des lignes directrices de son action au titre des articles 54, 65 et 66.

Si la Haute Autorité l'estime nécessaire, elle impartit au Comité Consultatif, pour présenter son avis, un délai qui ne peut être inférieur à dix jours à dater de la communication qui est adressée à cet effet au président.

Le Comité Consultatif est convoqué par son président, soit à la demande de la Haute Autorité, soit à la demande de la majorité de ses membres, en vue de délibérer sur une question déterminée.

Le procès-verbal des délibérations est transmis à la Haute Autorité et au Conseil en même temps que les avis du Comité.

KAPITEL II
FÖRSAMLINGEN

Artikel 20

Församlingen, som skall bestå av företrädare för folken i de i gemenskapen sammanslutna staterna, skall utöva de kontrollerande befogenheter som den har tilldelats genom detta fördrag.

Artikel 21

Församlingen skall bestå av företrädare som parlamenten utser inom sig en gång om året enligt en ordning som varje hög fördragsslutande part själv bestämmer eller som utses genom allmänna direkta val.

Antalet företrädare är följande:

Tyskland	18
Belgien	10
Frankrike	18
Italien	18
Luxemburg	4
Nederländerna	10

Företrädarna för befolkningen i Saar innefattas i det antal företrädare som tilldelats Frankrike.

Artikel 22

Församlingen skall hålla en årlig session. Den skall sammanträda utan särskild kallelse den andra tisdagen i maj. Sessionen får inte förlängas utöver det löpande budgetårets utgång.

Församlingen får sammankallas till extra session på begäran av rådet för att avge yttrande i frågor vilka av rådet underställts församlingen.

Församlingen får även sammanträda till extra session på begäran av en majoritet av sina ledamöter eller på begäran av Höga myndigheten.

Artikel 23

Församlingen skall välja sin ordförande och sitt presidium bland sina ledamöter.

Höga myndighetens ledamöter får närvara vid samtliga sammanträden. Ordföranden eller ledamöterna i Höga myndigheten skall på egen begäran få uttala sig.

Höga myndigheten skall muntligen eller

Chapitre II
DE L'ASSEMBLÉE

ARTICLE 20

L'Assemblée, composée de représentants des peuples des États réunis dans la Communauté, exerce les pouvoirs de contrôle qui sont attribués par le présent Traité.

ARTICLE 21

L'Assemblée est formée de délégués que les Parlements sont appelés à désigner en leur sein une fois par an, ou élus au suffrage universel direct, selon la procédure fixée par chaque Haute Partie Contractante.

Le nombre des ces délégués est fixée ainsi qu'il suit:

Allemagne	18
Belgique	10
France	18
Italie	18
Luxembourg	4
Pays-Bas	10

Les représentants de la population sarroise sont compris dans le nombre des délégués attribués à la France.

ARTICLE 22

L'Assemblée tient une session annuelle. Elle se réunit de plein droit le deuxième mardi de mai. La session ne peut se prolonger au delà de la fin de l'exercice financier en cours.

L'Assemblée peut être convoquée en session extraordinaire à la demande du Conseil pour émettre un avis sur les questions qui lui sont soumises par celui-ci.

Elle peut également se réunir en session extraordinaire à la demande de la majorité de ses membres ou de la Haute Autorité.

ARTICLE 23

L'Assemblée désigne parmi ses membres son président et son bureau.

Les membres de la Haute Autorité peuvent assister à toutes les séances. Le président ou les membres de la Haute Autorité désignés par elle sont entendus sur leur demande.

La Haute Autorité répond oralement ou par

skriftligen besvara frågor som ställs till den av församlingen eller dess ledamöter.

Rådets medlemmar får närvara vid samtliga sammanträden och skall på egen begäran få uttala sig.

Artikel 24

Församlingen skall vid offentligt sammanträde diskutera den allmänna rapport som Höga myndigheten förelägger församlingen.

Om ett förslag om misstroendevotum läggs fram med anledning av rapporten, får församlingen inte ta ställning till förslaget förrän tidigast tre dagar efter det att detta framlagts och endast genom öppen omröstning.

Om förslaget om misstroendevotum antas med en majoritet av två tredjedelar av de avgivna rösterna och med majoriteten av församlingens ledamöter, skall Höga myndighetens ledamöter samfällt avgå. De skall fortsätta att handlägga löpande ärenden, till dess de har ersatts enligt artikel 10.

Artikel 25

Församlingen skall anta sin arbetsordning genom beslut som biträds av majoriteten av församlingens ledamöter.

Församlingens protokoll skall offentliggöras enligt arbetsordningens bestämmelser.

KAPITEL III

RÅDET

Artikel 26

Rådet skall utöva sina befogenheter i de fall och i den ordning som anges i detta fördrag, särskilt med sikte på att samordna Höga myndighetens verksamhet med den verksamhet som bedrivs av regeringarna, som är ansvariga för den allmänna ekonomiska politiken i sina länder.

I detta syfte skall rådet och Höga myndigheten utbyta upplysningar och samråda med varandra.

Rådet får anmoda Höga myndigheten att utreda alla förslag och åtgärder, som det finner lämpliga eller nödvändiga för förverkligandet av gemensamma mål.

écrit aux questions qui lui sont posées par l'Assemblée ou par ses membres.

Les membres du Conseil peuvent assister à toutes les séances et sont entendus sur leur demande.

ARTICLE 24

L'Assemblée procède, en séance publique, à la discussion du rapport général qui lui est soumis par la Haute Autorité.

L'Assemblée, saisie d'une motion de censure sur le rapport, ne peut se prononcer sur ladite motion que trois jours au moins après son dépôt et par un scrutin public.

Si la motion de censure est adoptée à une majorité des deux tiers des voix exprimées et à la majorité des membres qui composent l'Assemblée, les membres de la Haute Autorité doivent abandonner collectivement leurs fonctions. Ils continueront à expédier les affaires courantes jusqu'à leur remplacement conformément à l'article 10.

ARTICLE 25

L'Assemblée arrête son règlement intérieur à la majorité des membres qui la composent.

Les actes de l'Assemblée sont publiés dans les conditions prévues par ce règlement.

Chapitre III

DU CONSEIL

ARTICLE 26

Le Conseil exerce ses attributions dans les cas prévus et de la manière indiquée au présent Traité, notamment en vue d'harmoniser l'action de la Haute Autorité et celle des gouvernements responsables de la politique économique générale de leurs pays.

A cet effet, le Conseil et la Haute Autorité procèdent à des échanges d'informations et à des consultations réciproques.

Le Conseil peut demander à la Haute Autorité de procéder à l'étude de toutes propositions et mesures qu'il juge opportunes ou nécessaires à la réalisation des objectifs communs.

Artikel 27

Rådet skall bestå av företrädare för medlemsstaterna. Varje regering skall utse en av sina medlemmar att ingå i rådet.

Ordförandeskapet skall utövas i tre månader åt gången av varje rådsmedlem enligt medlemsstaternas bokstavsordning.

Artikel 28

Rådet skall sammanträda efter kallelse av ordföranden, på begäran av en medlemsstat eller av Höga myndigheten.

När rådet hörs av Höga myndigheten, skall överläggningar ske utan att rådet behöver rösta. Protokoll över överläggningarna skall överlämnas till Höga myndigheten.

När detta fördrag kräver rådets samtycke, skall detta anses föreligga om det av Höga myndigheten framlagda förslaget godkänns

- av en absolut majoritet av medlemsstaternas företrädare, inklusive rösten från företrädaren för en av de stater, som svarar för minst 20 procent av det totala produktionsvärdet av kol och stål i gemenskapen,
- eller, i händelse av lika röstetal och om Höga myndigheten vidhåller sitt förslag efter en andra överläggning, av företrädarna för två medlemsstater som var och en svarar för minst 20 procent av det totala produktionsvärdet av kol och stål i gemenskapen.

När detta fördrag kräver enhälligt beslut eller enhälligt samtycke, fordras samtliga rådsmedlemmars röster för beslutet eller samtycket.

Frånsett beslut som kräver kvalificerad majoritet eller enhällighet, skall rådets beslut fattas av majoriteten av rådets medlemmar; denna majoritet skall anses ha uppnåtts, om den omfattar den absoluta majoriteten av medlemsstaternas företrädare, inklusive rösten från företrädaren för en av de stater, som svarar för minst 20 procent av det totala produktionsvärdet av kol och stål i gemenskapen.

Ingen rådsmedlem får vid omröstning företräda mer än en annan medlem.

ARTICLE 27

Le Conseil est formé par les représentants des États membres. Chaque État y délègue un membre de son gouvernement.

La présidence est exercée à tour de rôle par chaque membre du Conseil pour une durée de trois mois suivant l'ordre alphabétique des États membres.

ARTICLE 28

Le Conseil se réunit sur convocation de son président, à la demande d'un État membre ou de la Haute Autorité.

Lorsque le Conseil est consulté par la Haute Autorité, il délibère sans procéder nécessairement à un vote. Les procès-verbaux des délibérations sont transmis à la Haute Autorité.

Dans le cas où le présent Traité requiert un avis conforme du Conseil, l'avis est réputé acquis si la proposition soumise par la Haute Autorité recueille l'accord:

- de la majorité absolue des représentants des États membres, y compris la voix du représentant d'un des États qui assurent au moins 20 p. 100 de la valeur totale des productions de charbon et d'acier de la Communauté;
- ou, en cas de partage égal des voix, et si la Haute Autorité maintient sa proposition après une seconde délibération, des représentants de deux États membres assurant chacun 20 p. 100 au moins de la valeur totale des productions de charbon et d'acier de la Communauté.

Dans le cas où le présent Traité requiert décision à l'unanimité ou un avis conforme à l'unanimité, la décision ou l'avis sont acquis s'ils recueillent les voix de tous les membres du Conseil.

Les décisions du Conseil, autres que celles qui requièrent une majorité qualifiée ou l'unanimité, sont prises à la majorité des membres qui composent le Conseil; cette majorité est réputée acquise si elle comprend la majorité absolue des représentants des États membres, y compris la voix du représentant d'un des États qui assurent au moins 20 p. 100 de la valeur totale des productions de charbon et d'acier de la Communauté.

En cas de vote, chaque membre du Conseil peut recevoir délégation d'un seul des autres membres.

Rådet skall stå i förbindelse med medlemsstaterna genom sin ordförande.

Rådets beslut skall offentliggöras i den ordning rådet fastställer.

Artikel 29

Rådet skall fastställa löner, arvoden och pensioner för Höga myndighetens ordförande och ledamöter, domstolens ordförande, domare, generaladvokater och justitiesekreterare.

Artikel 30

Rådet skall anta sin egen arbetsordning.

KAPITEL IV DOMSTOLEN

Artikel 31

Domstolen skall säkerställa att lag och rätt följs vid tolkning och tillämpning av detta fördrag jämte tillämpningsföreskrifter.

Artikel 32

Domstolen skall bestå av sju domare som skall utses av medlemsstaternas regeringar i samförstånd för en tid av sex år bland personer vilkas oavhängighet inte kan ifrågasättas.

En del av domartjänsterna skall nytillsättas vart tredje år. Då skall omväxlande tre och fyra domare utses. Det tre domares som skall tillträda de tjänster som nytillsätts vid slutet av den första treårsperioden skall utses genom lottning.

Avgående domare kan utnämnas på nytt.

På förslag av domstolen får rådet genom enhälligt beslut utöka antalet domare.

Domarna skall bland sig välja domstolens ordförande för en tid av tre år.

Artikel 33

Domstolen skall vara behörig att pröva ogiltighetstalan, som väcks av en av medlemsstaterna eller av rådet mot Höga myndighetens beslut och rekommendationer rörande bristande behörighet, åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, åsidosättande av fördraget

Le Conseil communique avec les États membres par l'intermédiaire de son président.

Les délibérations du Conseil sont publiées dans les conditions arrêtées par lui.

ARTICLE 29

Le Conseil fixe les traitements, indemnités et pensions du président et des membres de la Haute Autorité, du président, des juges, des avocats généraux et du greffier de la Cour.

ARTICLE 30

Le Conseil arrête son règlement intérieur.

Chapitre IV DE LA COUR

ARTICLE 31

La Cour assure le respect du droit dans l'interprétation et l'application du présent Traité et des règlements d'exécution.

ARTICLE 32

La Cour est formée de sept juges nommés d'un commun accord pour six ans par les gouvernements des États membres parmi des personnalités offrant toutes garanties d'indépendance et de compétence.

Un renouvellement partiel aura lieu tous les trois ans. Il portera alternativement sur trois membres et sur quatre membres. Les trois membres dont la désignation est sujette à renouvellement à la fin la première période de trois ans seront désignés par le sort.

Les juges sortants peuvent être nommés de nouveau.

Le nombre des juges peut être augmenté par le Conseil statuant à l'unanimité sur proposition de la Cour.

Les juges désignent parmi eux, pour trois ans, le président de la Cour.

ARTICLE 33

La Cour est compétente pour se prononcer sur les recours en annulation pour incompétence, violation des formes substantielles, violation du Traité ou de toute règle de droit relative à son application, ou détournement de pouvoir, formés contre les décisions et recom-

eller av någon bestämmelse som gäller dess tillämpning eller rörande maktmissbruk. Domstolens prövning får dock inte innefatta en värdering av den genom ekonomiska sakförhållanden och omständigheter uppkomna situationen, som föranlett dessa beslut eller rekommendationer, om det inte hävdas att Höga myndigheten gjort sig skyldig till maktmissbruk eller uppenbart åsidosatt fördragets bestämmelser eller någon bestämmelse som gäller dess tillämpning.

Företag eller sammanslutningar som avses i artikel 48 får på samma grunder föra talan mot beslut och rekommendationer, som är riktade till dem, eller mot allmänna beslut och rekommendationer, som de anser innebär maktmissbruk gentemot dem.

Talan som avses i de två första styckena av denna artikel skall väckas inom en månad efter delgivning eller efter offentliggörande av beslutet eller rekommendationen allt efter omständigheterna.

Artikel 34

I händelse av ogiltighetsförklaring skall domstolen återförvisa ärendet till Höga myndigheten. Denna är skyldig att vidta de åtgärder som krävs för verkställigheten av ogiltighetsförklaringen. Om ett företag eller en grupp av företag åsamkats direkt och särskild skada till följd av ett beslut eller en rekommendation som av domstolen ansetts vara behäftat med ett sådant fel att det medför ansvar för gemenskapen, skall Höga myndigheten, genom att använda de befogenheter som den fått genom detta fördrags bestämmelser, vidta lämpliga åtgärder för att tillförsäkra den det gäller skälig ersättning för skada som är en direkt följd av det ogiltigförklarade beslutet eller rekommendationen, samt i mån av behov bevilja skälig skadeersättning.

Om Höga myndigheten underlåter att inom skälig tid vidta de åtgärder som krävs för verkställigheten av ogiltighetsförklaringen, får ersättningstalan väckas vid domstolen.

Artikel 35

Om Höga myndigheten genom en bestämmelse i detta fördrag eller tillämpningsföreskrifterna är förpliktad att fatta ett beslut eller att

mandations de la Haute Autorité par un des États membres ou par la Conseil. Toutefois, l'examen de la Cour ne peut porter sur l'appréciation de la situation découlant des faits ou circonstances économiques au vu de laquelle sont intervenues lesdites décisions ou recommandations, sauf s'il est fait grief à la Haute Autorité d'avoir commis un détournement de pouvoir ou d'avoir méconnu d'une manière patente les dispositions du Traité ou toute règle de droit relative à son application.

Les entreprises ou les associations visées à l'article 48 peuvent former, dans les mêmes conditions, un recours contre les décisions et recommandations individuelles les concernant ou contre les décisions et recommandations générales qu'elles estiment entachées de détournement de pouvoir à leur égard.

Les recours prévus aux deux premiers alinéas du présent article doivent être formés dans le délai d'un mois à compter, suivant le cas, de la notification ou de la publication de la décision ou recommandation.

ARTICLE 34

En cas d'annulation, la Cour renvoie l'affaire devant la Haute Autorité. Celle-ci est tenue de prendre les mesures que comporte l'exécution de la décision d'annulation. En cas de préjudice direct et spécial subi par une entreprise ou un groupe d'entreprises du fait d'une décision ou d'une recommandation reconnue par la Cour entachée d'une faute de nature à engager la responsabilité de la Communauté, la Haute Autorité est tenue de prendre, en usant des pouvoirs qui lui sont reconnus par les dispositions du présent Traité, les mesures propres à assurer une équitable réparation du préjudice résultant directement de la décision ou de la recommandation annulée et d'accorder, en tant que de besoin, une juste indemnité.

Si la Haute Autorité s'abstient de prendre dans un délai raisonnable les mesures que comporte l'exécution d'une décision d'annulation, un recours en indemnité est ouvert devant la Cour.

ARTICLE 35

Dans le cas où la Haute Autorité, tenue par une disposition du présent Traité ou des règlements d'application de prendre une dé-

utfärda en rekommendation och inte efterkommer denna förpliktelse får, allt efter omständigheterna, staterna, rådet eller företag och sammanslutningar framlägga saken för Höga myndigheten.

Detsamma skall gälla för det fall att Höga myndigheten genom en bestämmelse i detta fördrag eller tillämpningsföreskrifterna har befogenhet att fatta ett beslut eller utfärda en rekommendation och underlåter att göra detta och underlåtenheten innebär maktmissbruk.

Om Höga myndigheten vid utgången av en frist av två månader inte har fattat något beslut eller utfärdat någon rekommendation, får talan väckas inom en månad vid domstolen mot det avslagsbeslut, som skall anses föreligga som en följd av denna passivitet.

Artikel 36

Innan Höga myndigheten tillgriper en sådan ekonomisk sanktion eller ett sådant vite, som anges i detta fördrag, skall den som saken gäller ges tillfälle att framlägga sina synpunkter.

De ekonomiska sanktioner och viten som fastställts med stöd av bestämmelserna i detta fördrag får göras till föremål för en fullständig rättslig prövning.

Klagande får enligt artikel 33 första stycket i detta fördrag till stöd för sin talan åberopa att de beslut och rekommendationer som han påstås ha åsidosatt är formellt oriktiga.

Artikel 37

När en medlemsstat anser, att i ett bestämt fall en åtgärd eller underlåtenhet av Höga myndigheten är ägnad att framkalla djupgående och bestående störningar i medlemsstatens ekonomi, får denna lägga fram saken för Höga myndigheten.

Efter att ha hört rådet skall Höga myndigheten, om det finns anledning till det, fastslå att det föreligger en sådan situation och besluta om de åtgärder som skall vidtas för att få denna situation att upphöra i enlighet med bestämmelserna i detta fördrag samtidigt som gemenskapens väsentliga intressen tillvaratas.

Om talan väcks vid domstolen, med åberopande av denna artikel mot ett sådant beslut eller mot ett beslut som uttryckligen eller

cision ou de formuler une recommandation, ne se conforme pas à cette obligation, il appartient, selon le cas, aux États, au Conseil ou aux entreprises et associations de la saisir.

Il en est de même dans le cas où la Haute Autorité, habilitée par une disposition du présent Traité ou des règlements d'application à prendre une décision ou à formuler une recommandation, s'en abstient et où cette abstention constitue un détournement de pouvoir.

Si, à l'expiration d'un délai de deux mois, la Haute Autorité n'a pris aucune décision ou formulé aucune recommandation, un recours peut être formé devant la Cour dans un délai d'un mois contre la décision implicite de refus qui est réputée résulter de ce silence.

ARTICLE 36

La Haute Autorité, avant de prendre une des sanctions pécuniaires ou de fixer une des astreintes prévues au présent Traité, doit mettre l'intéressé en mesure de présenter ses observations.

Les sanctions pécuniaires et les astreintes prononcées en vertu des dispositions du présent Traité peuvent faire l'objet d'un recours de pleine juridiction.

Les requérants peuvent se prévaloir, à l'appui de ce recours, dans les conditions prévues au premier alinéa de l'article 33 du présent Traité, de l'irrégularité des décisions et recommandations dont la méconnaissance leur est reprochée.

ARTICLE 37

Lorsqu'un État membre estime que, dans un cas déterminé, une action ou un défaut d'action de la Haute Autorité est de nature à provoquer dans son économie des troubles fondamentaux et persistants, il peut saisir la Haute Autorité.

Celle-ci, après consultation du Conseil, reconnaît, s'il y a lieu, l'existence d'une telle situation et décide des mesures à prendre, dans les conditions prévues au présent Traité, pour mettre fin à cette situation tout en sauvegardant les intérêts essentiels de la Communauté.

Lorsque la Cour est saisie d'un recours fondé sur les dispositions du présent article contre cette décision ou contre la décision explicite ou

underförstått innebär ett förnekande av att ovannämnda situation föreligger, skall domstolen pröva om beslutet är befogat.

Om domstolen förklarar beslutet ogiltigt skall Höga myndigheten inom ramen för domstolens avgörande besluta om åtgärder som skall vidtas för att uppnå de syften som anges i andra stycket av denna artikel.

Artikel 38

Domstolen får, på begäran av en medlemsstat eller Höga myndigheten, upphäva ett beslut av församlingen eller rådet.

Begäran skall framställas inom en månad efter offentliggörandet av församlingens beslut eller delgivningen av rådets beslut med medlemsstaterna eller med Höga myndigheten.

Endast bristande behörighet eller åsidosättande av väsentliga formföreskrifter får åberopas som grund för sådan talan.

Artikel 39

Talan som förs vid domstolen skall inte hindra verkställighet.

Domstolen får dock, om den anser att omständigheterna så kräver, förordna om uppskov med verkställigheten av det beslut eller den rekommendation som påtalas.

Domstolen får föreskriva alla andra interimistiska åtgärder som är nödvändiga.

Artikel 40

Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artikel 34 första stycket, skall domstolen vara behörig att på begäran av den skadelidande parten besluta om ekonomisk ersättning som skall betalas av gemenskapen vid fall av skada som orsakats genom tjänstefel från gemenskapens sida vid genomförandet av detta fördrag.

Domstolen skall också vara behörig att besluta om ersättning som skall betalas av en tjänsteman som är anställd av gemenskapen om skadan är orsakad genom ett personligt fel av tjänstemannen under tjänsteutövning. Om den skadelidande parten inte har kunnat få ersättning från tjänstemannen får domstolen ålägga gemenskapen att utge skäligen ersättning.

Alla övriga tvister mellan gemenskapen och tredje man, för vilka bestämmelserna i detta

implicite refusant de reconnaître l'existence de la situation ci-dessus visée, il lui appartient d'en apprécier le bien-fondé.

En cas d'annulation, la Haute Autorité est tenue de décider, dans le cadre de l'arrêt de la Cour, des mesures à prendre aux fins prévues au deuxième alinéa du présent article.

ARTICLE 38

La Cour peut annuler, à la requête d'un des États membres ou de la Haute Autorité, les délibérations de l'Assemblée ou du Conseil.

La requête doit être formée dans le délai d'un mois à compter de la publication de la délibération de l'Assemblée ou de la communication de la délibération du Conseil aux États membres ou à la Haute Autorité.

Seuls les moyens tirés de l'incompétence ou de la violation des formes substantielles peuvent être invoqués à l'appui d'un tel recours.

ARTICLE 39

Les recours formés devant la Cour n'ont pas d'effet suspensif.

Toutefois, la Cour peut, si elle estime que les circonstances l'exigent, ordonner le sursis à l'exécution de la décision ou de la recommandation attaquée.

Elle peut prescrire toutes autres mesures provisoires nécessaires.

ARTICLE 40

Sous réserve des dispositions de l'article 34, alinéa 1, la Cour est compétente pour accorder, sur demande de la partie lésée, une réparation pécuniaire à la charge de la Communauté, en cas de préjudice causé dans l'exécution du présent Traité par une faute de service de la Communauté.

Elle est également compétente pour accorder une réparation à la charge d'un agent des services de la Communauté, en cas de préjudice causé par une faute personnelle de cet agent dans l'exercice de ses fonctions. Si la partie lésée n'a pu obtenir cette réparation de la part de l'agent, la Cour peut mettre une indemnité équitable à la charge de la Communauté.

Tous autres litiges nés entre la Communauté et les tiers, en dehors de l'application des

fördrag och tillämpningsföreskrifterna inte gäller, skall hänskjutas till de nationella domstolarna.

Artikel 41

Domstolen skall ensam vara behörig att genom förhandsavgöranden med bindande verkan avgöra frågor om giltigheten av Höga myndighetens och rådets beslut, om giltigheten skulle ifrågasättas i en tvist vid en nationell domstol.

Artikel 42

Domstolen skall vara behörig att träffa avgöranden med stöd av en skiljedomsklausul i ett offentligrättsligt eller privaträttsligt avtal, som ingåtts av gemenskapen eller för dess räkning.

Artikel 43

Domstolen skall vara behörig att träffa avgöranden i alla övriga fall, där detta anges i en tilläggsbestämmelse till detta fördrag.

Domstolen skall även vara behörig att träffa avgöranden i alla tvister som berör ämnesområden som regleras i fördraget, då lagstiftningen i en medlemsstat ger domstolen en sådan behörighet.

Artikel 44

Domstolens beslut skall vara verkställbara inom medlemsstaternas territorier enligt bestämmelserna i artikel 92.

Artikel 45

Domstolens stadga skall fastställas i ett protokoll, fogat vid detta fördrag.

TREDJE AVDELNINGEN

Ekonomiska och sociala bestämmelser

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 46

Höga myndigheten får vid varje tidpunkt rådgöra med regeringarna, olika berörda parter

clauses du présent Traité et des règlements d'application, sont portés devant les tribunaux nationaux.

ARTICLE 41

La Cour est seule compétente pour statuer, à titre préjudiciel, sur la validité des délibérations de la Haute Autorité et du Conseil, dans le cas où un litige porté devant un tribunal national mettrait en cause cette validité.

ARTICLE 42

La Cour est compétente pour statuer en vertu d'une clause compromissoire contenue dans un contrat de droit public ou de droit privé passé par la Communauté ou pour son compte.

ARTICLE 43

La Cour est compétente pour statuer dans tout autre cas prévu par une disposition additionnelle du présent Traité.

Elle peut également statuer dans tous les cas en connexité avec l'objet du présent Traité où la législation d'un État membre lui attribue compétence.

ARTICLE 44

Les arrêts de la Cour ont force exécutoire sur le territoire des États membres, dans les conditions fixées à l'article 92 ci-après.

ARTICLE 45

Le Statut de la Cour est fixé par un Protocole annexé au présent Traité.

TITRE TROISIÈME

Dispositions Économiques et Sociales

Chapitre I

DISPOSITIONS GÉNÉRALES

ARTICLE 46

La Haute Autorité peut, à tout moment, consulter les Gouvernements, les divers intér-

(företag, arbetstagare, förbrukare och handeln) och deras sammanslutningar samt med sakkunniga.

Företagen, arbetstagarna, förbrukarna och handeln samt deras sammanslutningar har rätt att inför Höga myndigheten framlägga förslag eller synpunkter i frågor som berör dem.

För att ge vägledning till alla berörda parter i deras handlande, i överensstämmelse med de uppgifter som ålagts gemenskapen, samt för att bestämma sitt eget handlande enligt detta fördrag skall Höga myndigheten genom ovan nämnda samrådsförfarande

1. fortlöpande göra undersökningar av marknads- och prisutveckling,

2. regelbundet i vägledande syfte upprätta program med prognoser om utvecklingen av produktion, konsumtion, export och import,

3. regelbundet uppställa allmänna målsättningar för modernisering, produktionsinriktning på lång sikt samt utvidgning av produktionskapaciteten,

4. på begäran av berörda regeringar delta i undersökningar om möjligheterna att i existerande industrier eller genom skapandet av ny verksamhet återsysselsätta arbetskraft som friställts till följd av marknadsutvecklingen eller tekniska förändringar,

5. inhämta de upplysningar som krävs för att bedöma möjligheterna att förbättra arbetskraftens levnads- och arbetsvillkor inom de industrier som Höga myndigheten ansvarar för samt för att bedöma de faror som hotar dessa levnadsvillkor.

Höga myndigheten skall offentliggöra de allmänna målsättningarna och programmen sedan de framlagts för den rådgivande kommittén.

Höga myndigheten får offentliggöra ovan nämnda undersökningar och upplysningar.

Artikel 47

Höga myndigheten får inhämta de upplysningar som krävs för att fullgöra sin uppgift. Den får låta göra nödvändiga kontrollundersökningar.

Höga myndigheten får inte lämna ut upplysningar som omfattas av tystnadsplikt; detta gäller särskilt uppgifter som angår företagen och berör deras affärsförbindelser eller kostnadsförhållanden. Med detta förbehåll skall

essés (entreprises, travailleurs, utilisateurs et négociants) et leurs associations, ainsi que tous experts.

Les entreprises, les travailleurs, les utilisateurs et négociants, et leurs associations ont qualité pour présenter à la Haute Autorité toutes suggestions ou observations sur les questions les concernant.

Pour orienter, en fonction des missions imparties à la Communauté, l'action de tous les intéressés, et pour déterminer son action propre, dans les conditions prévues au présent Traité, la Haute Autorité doit, en recourant aux consultations ci-dessus:

1) effectuer une étude permanente de l'évolution des marchés et des tendances des prix;

2) établir périodiquement des programmes prévisionnels de caractère indicatif portant sur la production, la consommation, l'exportation et l'importation;

3) définir périodiquement des objectifs généraux concernant la modernisation, l'orientation à long terme des fabrications et l'expansion des capacités de production;

4) participer, à la demande des gouvernements intéressés, à l'étude des possibilités de réemploi, dans les industries existantes ou par la création d'activités nouvelles, de la main-d'œuvre rendue disponible par l'évolution du marché ou les transformations techniques;

5) rassembler les informations nécessaires à l'appréciation des possibilités de relèvement des conditions de vie et de travail de la main-d'œuvre des industries dont elle a la charge et des risques qui menacent ces conditions de vie.

Elle publie les objectifs généraux et les programmes, après les avoir soumis au Comité Consultatif.

Elle peut rendre publiques les études et informations mentionnées ci-dessus.

ARTICLE 47

La Haute Autorité peut recueillir les informations nécessaires à l'accomplissement de sa mission. Elle peut faire procéder aux vérifications nécessaires.

La Haute Autorité est tenue de ne pas divulguer les informations qui, par leur nature, sont couvertes par le secret professionnel et notamment les renseignements relatifs aux entreprises et concernant leurs relations commer-

Höga myndigheten offentliggöra uppgifter som kan vara till nytta för regeringarna eller alla övriga berörda parter.

Höga myndigheten får döma sådana företag, som undandrar sig förpliktelser de ålagts genom beslut enligt bestämmelserna i denna artikel eller som uppsåtligen lämnar oriktiga upplysningar, till böter eller viten. Beloppet för böter får högst uppgå till 1 procent av årsomsättningen och för viten högst 5 procent av den genomsnittliga dagsomsättningen för varje dags dröjsmål.

Om ett företag har lidit skada genom att Höga myndigheten brutit mot tystnadsplikten, får ersättningstalan väckas vid domstolen i den ordning som anges i artikel 40.

Artikel 48

Företagens rätt att bilda sammanslutningar påverkas inte av detta fördrag. Medlemskap i sådana sammanslutningar skall vara frivilligt. Sammanslutningarna får utöva varje slag av verksamhet, som inte strider mot bestämmelserna i detta fördrag eller mot Höga myndighetens beslut eller rekommendationer.

I de fall då detta fördrag föreskriver att den rådgivande kommittén skall höras får en sammanslutning lägga fram sina medlemmars synpunkter på tillämnade åtgärder inför Höga myndigheten inom den tid som Höga myndigheten bestämt.

För att inhämta nödvändiga upplysningar eller för att underlätta genomförandet av de uppgifter som Höga myndigheten har, skall denna i normala fall vända sig till producent-sammanslutningar, under förutsättning att dessa sammanslutningar antingen tillförsäkrar att kvalificerade representanter för arbetstagare och förbrukare medverkar i sammanslutningarnas ledande organ eller i de rådgivande kommittéer som knutits till dessa eller att de på annat sätt inom sin organisation bereder arbetstagare och förbrukare tillfredsställande möjligheter att göra sina intressen gällande.

De sammanslutningar som avses i föregående stycke är skyldiga att lämna Höga myndigheten de upplysningar om sin verksamhet denna anser vara nödvändiga. De synpunkter som avses i andra stycket samt de upplysningar som lämnas enligt fjärde stycket skall av

ciales ou les éléments de leur prix de revient. Sous cette réserve, elle doit publier les données qui sont susceptibles d'être utiles aux gouvernements ou à tous autres intéressés.

La Haute Autorité peut prononcer, à l'encontre des entreprises qui se soustrairaient aux obligations résultant pour elles des décisions prises en application des dispositions du présent article ou qui fourniraient sciemment des informations fausses, des amendes, dont le montant maximum sera de 1 p. 100 du chiffre d'affaires annuel, et des astreintes dont le montant maximum sera de 5 p. 100 du chiffre d'affaires journalier moyen par jour de retard.

Toute violation par la Haute Autorité du secret professionnel ayant causé un dommage à une entreprise pourra faire l'objet d'une action en indemnité devant la Cour, dans les conditions prévues à l'article 40.

ARTICLE 48

Le droit des entreprises de constituer des associations n'est pas affecté par le présent Traité. L'adhésion à ces associations doit être libre. Elles peuvent exercer toute activité qui n'est pas cointraire aux dispositions du présent Traité ou aux décisions ou recommandations de la Haute Autorité.

Dans les cas où le présent Traité prescrit la consultation du Comité Consultatif, toute association est en droit de soumettre à la Haute Autorité, dans les délais fixés par celle-ci, les observations de ses membres sur l'action envisagée.

Pour obtenir les informations qui lui sont nécessaires, ou pour faciliter l'exécution des missions qui lui sont confiées, la Haute Autorité recourt normalement aux associations de producteurs, à la condition, soit qu'elles assurent aux représentant qualifiés des travailleurs et des utilisateurs une participation à leurs organes directeurs ou à des comités consultatifs établis auprès d'elles, soit qu'elles fassent par tout autre moyen, dans leur organisation, une place satisfaisante à l'expression des intérêts des travailleurs et des utilisateurs.

Les associations visées à l'alinéa précédent sont tenues de fournir à la Haute Autorité les informations que celle-ci estime nécessaires sur leur activité. Les observations visées au deuxième alinéa du présent article et les informations fournies au titre du quatrième alinéa sont

sammanslutningarna också meddelas berörd regering.

également communiquées par les associations au gouvernement intéressé.

KAPITEL II

FINANSIELLA BESTÄMMELSER

Artikel 49

Höga myndigheten får anskaffa nödvändiga medel för fullgörandet av sin uppgift

- genom att ta ut avgifter på produktionen av kol och stål,
 - genom att ta upp lån.
- Den får ta emot gåvor.

Artikel 50

1. Avgifterna är avsedda att täcka

- administrationsutgifter som avses i artikel 78,
- omställningsbidrag utan återbetalningskyldighet som avses i artikel 56,
- såvitt gäller de finansieringsmöjligheter som avses i artiklarna 54 och 56 den del av Höga myndighetens upplåningsverksamhet som eventuellt inte täcks av dess utlåningsverksamhet sedan reservfonden tagits i anspråk, liksom eventuellt infriande av dess garantier för lån, som företagen tagit upp direkt,
- utgifter för främjande av teknisk och ekonomisk forskning på de villkor som anges i artikel 55.2.

2. Avgifterna skall årligen påföras de olika produkterna i relation till deras genomsnittliga värde; avgiften får dock inte överstiga 1 procent av detta värde, om inte rådet dessförinnan givit sitt tillstånd till det med två tredjedels majoritet. Villkoren för att påföra och ta upp avgift skall fastställas genom ett generellt beslut av Höga myndigheten efter det att den har hört rådet; kumulativa uttag skall så långt det är möjligt undvikas.

3. Höga myndigheten får i fråga om företag, som inte följer beslut enligt denna artikel, höja avgifterna med högst 5 procent för varje kvar- tals dröjsmål med betalning.

Chapitre II

DISPOSITIONS FINANCIÈRES

ARTICLE 49

La Haute Autorité est habilitée à se procurer les fonds nécessaires à l'accomplissement de sa mission:

- en établissant des prélèvements sur la production de charbon et d'acier;
 - en contractant des emprunts.
- Elle peut recevoir à titre gratuit.

ARTICLE 50

1. Les prélèvements sont destinés à couvrir:

- les dépenses administratives prévues à l'article 78;
- l'aide non remboursable prévue à l'article 56, relatif à la réadaptation;
- en ce qui concerne les facilités de financement prévues aux articles 54 et 56 et après appel au fonds de réserve, la fraction du service des emprunts de la Haute Autorité éventuellement non couverte par le service de ses prêts, ainsi que le jeu éventuel de sa garantie aux emprunts souscrits directement par les entreprises;
- les dépenses consacrées à l'encouragement de la recherche technique et économique dans les conditions prévues au paragraphe 2 de l'article 55.

2. Les prélèvements sont assis annuellement sur les différents produits en fonction de leur valeur moyenne sans que le taux en puisse excéder 1 p. 100, sauf autorisation préalable du Conseil prise à la majorité des deux tiers. Les conditions d'assiette et de perception sont fixées, en évitant dans toute la mesure possible les taxations cumulatives, par une décision générale de la Haute Autorité prise après consultation du Conseil.

3. La Haute Autorité peut prononcer, à l'encontre des entreprises qui ne respecteraient pas les décisions prises par elle en application du présent article, des majorations de 5 p. 100 au maximum par trimestre de retard.

Artikel 51

1. Upplånade medel får av Höga myndigheten endast användas för att bevilja lån.

Höga myndighetens emissioner av lån på medlemsstaternas marknader skall vara underkastade de bestämmelser som gäller för dessa marknader.

Om Höga myndigheten anser att en medlemsstats garanti är nödvändig för att ta upp vissa lån skall den efter att ha hört rådet hänskjuta saken till den regering eller de regeringar som berörs; ingen stat är förpliktad att ställa garanti.

2. Höga myndigheten får enligt artikel 54 garantera lån, som av tredje man direkt beviljas företagen.

3. Höga myndigheten kan anpassa sina låne- och garantivillkor så, att en reservfond bildas, utslutande avsedd för att reducera den eventuella höjning av avgifterna som avses i artikel 50.1 tredje stycket; de sålunda uppsamlade medlen får inte i någon som helst form användas för utlåning till företag.

4. Höga myndigheten skall inte själv utöva bankverksamhet som sammanhänger med dess finansiella uppgifter.

Artikel 52

Medlemsstaterna skall vidta alla lämpliga åtgärder för att inom de i artikel 79 första stycket nämnda territorierna samt inom ramen för fastställda bestämmelser om kommersiella betalningar garantera överföring av medel som härrör från avgifter, ekonomiska sanktioner och viten samt reservfonden i den utsträckning detta är nödvändigt för dessa medels användning för de i detta fördrag angivna ändamålen.

Villkoren för sådana överföringar, såväl mellan medlemsstaterna som till tredje land, som hänför sig till andra av Höga myndigheten eller med dess garanti genomförda finansiella transaktioner, skall bestämmas genom avtal mellan Höga myndigheten och de medlemsstater eller behöriga organ som saken gäller; en medlemsstat som tillämpar valutakontroll är inte skyldig att garantera en överföring för vilken den inte åtagit sig någon uttrycklig förpliktelse.

Artikel 53

Utan att det påverkar tillämpningen av

ARTICLE 51

1. Les fonds d'emprunts ne peuvent être utilisés par la Haute Autorité que pour consentir des prêts.

L'émission des emprunts de la Haute Autorité sur les marchés des États membres est soumise aux réglementations en vigueur sur ces marchés.

Au cas où la Haute Autorité estime nécessaire la garantie d'États membres pour caractériser certains emprunts, elle saisit, après consultation du Conseil, le ou les gouvernements intéressés; aucun État n'est tenu de donner sa garantie.

2. La Haute Autorité peut, dans les conditions prévues à l'article 54, garantir des emprunts consentis directement aux entreprises par des tiers.

3. La Haute Autorité peut aménager ses conditions de prêt ou de garantie en vue de constituer un fonds de réserve destiné exclusivement à réduire le montant éventuel des prélèvements prévus à l'article 50, § 1, alinéa 3, sans que les sommes ainsi accumulées puissent être utilisées à des prêts à des entreprises, sous quelque forme que ce soit.

4. La Haute Autorité n'exerce pas elle-même les activités de caractère bancaire correspondant à ses missions financières.

ARTICLE 52

Les États membres prennent toutes dispositions utiles pour assurer, à l'intérieur des territoires visés à l'alinéa 1 de l'article 79, et dans le cadre des modalités adoptées pour les règlements commerciaux, le transfert des fonds de réserve, dans la mesure nécessaire à leur utilisation pour les objets auxquels ils sont destinés par le présent Traité.

Les modalités des transferts, tant entre les États membres qu'à destination des pays tiers, résultant des autres opérations financières effectuées par la Haute Autorité ou sous sa garantie, feront l'objet d'accords passés par la Haute Autorité avec les États membres intéressés ou les organismes compétents sans qu'aucun État membre qui applique une réglementation des changes soit tenu d'assurer des transferts pour lesquels il n'a pas pris d'engagements explicites.

ARTICLE 53

Sans préjudice des dispositions de l'article 58

bestämmelserna i artikel 58 samt kapitel V i avdelning III får Höga myndigheten

a) efter att ha hört den rådgivande kommittén och rådet, på de villkor Höga myndigheten fastställer och under dess kontroll, godkänna alla slag av finansiella arrangemang som är gemensamma för flera företag, vilka den anser nödvändiga för att genomföra de uppgifter som anges i artikel 3 och som är förenliga med bestämmelserna i detta fördrag, särskilt artikel 65,

b) med rådets enhälliga samtycke själv vidta alla slag av finansiella arrangemang med samma ändamål.

Arrangemang av samma slag, som vidtagits av eller förekommer i medlemsstaterna, skall anmälas till Höga myndigheten som efter att ha hört den rådgivande kommittén och rådet skall lämna nödvändiga rekommendationer till de stater saken gäller i de fall, då dessa arrangemang helt eller delvis strider mot detta fördrag.

KAPITEL III

INVESTERINGAR OCH FINANSIELLT STÖD

Artikel 54

Höga myndigheten får underlätta genomförandet av investeringsprogram genom att bevilja lån till företagen eller genom att ställa garanti för andra lån som företagen tar upp.

Med rådets enhälliga samtycke får Höga myndigheten med samma medel understödja finansieringen av arbeten och anläggningar som direkt och huvudsakligen bidrar till att öka produktionen, sänka produktionskostnaderna eller underlätta avsättningen av produkter som tillhör dess kompetensområde.

I avsikt att främja en samordnad utveckling av investeringsverksamheten kan Höga myndigheten enligt artikel 47 begära underrättelse i förväg om enskilda företags program, antingen genom en särskild hänvändelse till det företag saken gäller eller genom ett beslut som anger arten och omfattningen av de program som skall anmälas.

Höga myndigheten kan inom ramen för de allmänna målsättningar som anges i artikel 46, sedan den givit berörda parter tillfälle att framlägga sina synpunkter, avge ett motiverat

et du chapitre V du titre III, la Haute Autorité peut:

a) après consultation du Comité Consultatif et du Conseil, autoriser l'institution, dans les conditions qu'elle détermine, et sous son contrôle, de tous mécanismes financiers communs à plusieurs entreprises, qu'elle reconnaît nécessaires à l'exécution des missions définies à l'article 3 et compatibles avec les dispositions du présent Traité, en particulier de l'article 65;

b) sur avis conforme du Conseil statuant à l'unanimité, instituer elle-même tous mécanismes financiers répondant aux mêmes fins.

Les mécanismes de même ordre institués ou maintenus par les États membres sont notifiés à la Haute Autorité qui, après consultation du Comité Consultatif et du Conseil, adresse aux États intéressés les recommandations nécessaires, au cas où de tels mécanismes sont en tout ou partie contraires à l'application du présent Traité.

Chapitre III

INVESTISSEMENTS ET AIDES FINANCIÈRES

ARTICLE 54

La Haute Autorité peut faciliter la réalisation des programmes d'investissements en consentant des prêts aux entreprises ou en donnant sa garantie aux autres emprunts qu'elles contractent.

Sur avis conforme du Conseil statuant à l'unanimité, la Haute Autorité peut concourir par les mêmes moyens au financement de travaux et d'installations qui contribuent directement et à titre principal à accroître la production, abaisser les prix de revient ou faciliter l'écoulement de produits soumis à sa juridiction.

Pour favoriser un développement coordonné des investissements, la Haute Autorité peut obtenir, conformément aux dispositions de l'article 47, communication préalable des programmes individuels, soit par une demande spéciale adressée à l'entreprise intéressée, soit par une décision définissant la nature et l'importance des programmes qui doivent être communiqués.

Elle peut, après avoir donné aux intéressés toutes facilités pour présenter leurs observations, formuler un avis motivé sur ces programmes dans le cadre des objectifs généraux

yttrande över dessa program. På begäran av det företag saken gäller är Höga myndigheten förpliktad att avge ett sådant yttrande. Höga myndigheten skall delge det berörda företaget yttrandet och informera regeringen i det land där företaget hör hemma. En förteckning över yttranden skall offentliggöras.

Om Höga myndigheten finner att finansieringen av ett program eller driften av de anläggningar som programmets genomförande omfattar skulle kräva subventioner, stödåtgärder, skydd eller diskriminering i strid med detta fördrag, skall det avstyrkande yttrandet som avgivits på dessa grunder gälla såsom beslut enligt artikel 14 och medföra förbud för det berörda företaget att för programmets genomförande använda sig av andra medel än företagets egna.

Höga myndigheten får i fråga om företag, som överträder det förbud som avses i föregående stycke, döma ut böter som högst uppgår till det belopp som orättmätigt använts för genomförande av programmet i fråga.

Artikel 55

1. Höga myndigheten skall främja teknisk och ekonomisk forskning som har betydelse för produktionen och utvecklingen av kol- och stålkonsumtionen samt arbetssäkerheten inom dessa industrier. Den skall för detta ändamål organisera ett lämpligt samarbete mellan existerande forskningsorgan.

2. Efter att ha hört den rådgivande kommittén får Höga myndigheten ta initiativ till och underlätta utvecklingen av sådan forskning

a) antingen genom att ordna med gemensam finansiering från berörda företags sida,

b) eller genom att till detta ändamål använda medel som mottagits såsom gåva,

c) eller också genom att med rådets samtycke till detta ändamål anslå medel som kommer från de avgifter som avses i artikel 50, dock utan att överskrida det i andra punkten av angivna artikel fastställda maximibeloppet.

Resultaten av den forskning som finansierats i enlighet med b och c skall ställas till förfogande för alla inom gemenskapen som saken gäller.

3. Höga myndigheten skall avge yttranden av alla slag som är av betydelse för att sprida kännedom om tekniska förbättringar, särskilt beträffande patentutbyte och licensgivning.

prévus à l'article 46. Sur demande de l'entreprise intéressée, elle est tenue de formuler un tel avis. La Haute Autorité notifie l'avis à l'entreprise intéressée et le porte à la connaissance de son gouvernement. La liste des avis est publiée.

Si la Haute Autorité reconnaît que le financement d'un programme ou l'exploitation des installations qu'il comporte impliqueraient des subventions, aides, protections ou discriminations contraires au présent Traité, l'avis défavorable pris par ces motifs vaut décision au sens de l'article 14 et entraîne interdiction pour l'entreprise intéressée de recourir, pour la réalisation de ce programme, à d'autres ressources que ses fonds propres.

La Haute Autorité peut prononcer, à l'encontre des entreprises qui passeraient outre à l'interdiction prévue à l'alinéa précédent, des amendes dont le montant maximum sera égal aux sommes indûment consacrées à la réalisation du programme en cause.

ARTICLE 55

1. La Haute Autorité doit encourager la recherche technique et économique intéressant la production et le développement de la consommation du charbon et de l'acier, ainsi que la sécurité du travail dans ces industries. Elle organise, à cet effet, tous contacts appropriés entre les organismes de recherche existants.

2. Après consultation du Comité Consultatif, la Haute Autorité peut susciter et faciliter le développement de ces recherches:

a) soit en provoquant un financement en commun par les entreprises intéressées;

b) soit en y consacrant des fonds reçus à titre gratuit:

c) soit, après avis conforme du Conseil, en y affectant des fonds provenant des prélèvements prévus à l'article 50, sans, toutefois, que le plafond défini au paragraphe 2 dudit article puisse être dépassé.

Les résultats des recherches financées, dans les conditions prévues en b et c, sont mis à la disposition de l'ensemble des intéressés dans la Communauté.

3. La Haute Autorité émet tous avis utiles à la diffusion des améliorations techniques, notamment en ce qui concerne les échanges de brevets et la délivrance des licences d'exploitation.

Artikel 56

Om införandet av nya tekniska metoder eller produktionsmedel inom ramen för Höga myndighetens allmänna målsättningar leder till en osedvanligt omfattande minskning av arbetskraftsbehovet inom kol- och stålindustrierna, vilket inom ett eller flera områden medför särskilda svårigheter att återsysselsätta den friställda arbetskraften, och om de regeringar som saken gäller så begär

a) skall Höga myndigheten inhämta yttrande från den rådgivande kommittén,

b) får Höga myndigheten på det sätt som anges i artikel 54, antingen inom industrierna som tillhör dess kompetensområde, eller med rådets samtycke inom varje annan industri, underlätta finansieringen av program som den godkänt och som avser att skapa en ny, ekonomiskt sund verksamhet, ägnad att återge friställd arbetskraft produktiv sysselsättning,

c) skall Höga myndigheten bevilja bidrag utan återbetalningsskyldighet för

- utbetalning av gottgörelse för att möjliggöra för arbetstagarna att avvakta ny anställning,
- tilldelning av penningbidrag till arbetstagare för kostnader i samband med ny anställning,
- finansiering av yrkesomskolning av arbetstagare som måste byta verksamhet.

Höga myndigheten skall vid beviljandet av bidrag utan återbetalningsskyldighet uppställa som villkor, att den stat saken gäller betalar ut ett särskilt bidrag som uppgår till minst samma belopp som förstnämnda bidrag, om inte rådet med två tredjedels majoritet medger avvikelse härifrån.

KAPITEL IV PRODUKTION

Artikel 57

På produktionens område skall Höga myndigheten företrädesvis använda de indirekta medel som står till dess förfogande såsom

- samarbete med regeringarna för att reglera eller påverka den allmänna konsumtionen och särskilt den offentliga,

ARTICLE 56

Si l'introduction, dans le cadre des objectifs généraux de la Haute Autorité, de procédés techniques ou d'équipements nouveaux a pour conséquence une réduction d'une importance exceptionnelle des besoins de main-d'œuvre des industries du charbon ou de l'acier entraînant dans une ou plusieurs régions des difficultés particulières dans le réemploi de la main-d'œuvre rendue disponible, la Haute Autorité, sur la demande des gouvernements intéressés:

a) prend l'avis du Comité Consultatif;

b) peut faciliter, suivant les modalités prévues à l'article 54, soit dans les industries relevant de sa juridiction, soit sur avis conforme du Conseil, dans toute autre industrie, le financement des programmes, approuvés par elle, de création d'activités nouvelles économiquement saines et susceptibles d'assurer le réemploi productif de la main-d'œuvre rendue disponible;

c) consent une aide non remboursable pour contribuer:

- aux versements d'indemnités permettant à la main-d'œuvre d'attendre d'être remplacée;
- à l'attribution aux travailleurs d'allocations pour frais de réinstallation;
- au financement de la rééducation professionnelle des travailleurs amenés à changer d'emploi.

La Haute Autorité subordonne l'octroi d'une aide non remboursable au versement par l'État intéressé d'une contribution spéciale au moins équivalente au montant de cette aide, sauf dérogation autorisée par le Conseil statuant à la majorité des deux tiers.

Chapitre IV PRODUCTION

ARTICLE 57

Dans le domaine de la production, la Haute Autorité recourt de préférence aux modes d'action indirects qui sont à sa disposition, tels que:

- la coopération avec les gouvernements pour régulariser ou influencer la consommation générale, en particulier celle des services publics;

— ingripanden beträffande priser och handelspolitik i enlighet med detta fördrag.

— les interventions en matière de prix et de politique commerciale prévues par le présent Traité.

Artikel 58

1. I händelse av en nedgång i efterfrågan skall Höga myndigheten, om den anser att gemenskapen befinner sig i en påtaglig krissituation och att de åtgärder som avses i artikel 57 inte är tillräckliga för att avhjälpa krisen, efter att ha hört den rådgivande kommittén och med rådets samtycke, införa ett kvoteringsystem för produktionen vid behov i förening med sådana åtgärder som avses i artikel 74.

Om Höga myndigheten underlåter att ta initiativ, får en medlemsstat framlägga saken för rådet, som genom enhälligt beslut kan föreskriva, att Höga myndigheten skall införa ett kvoteringsystem.

2. Höga myndigheten skall, på grundval av undersökningar utförda i samråd med företagen och företagssammanslutningarna, fastställa rättvist avpassade kvoter med beaktande av de i artiklarna 2, 3 och 4 uppställda principerna. Den kan särskilt reglera företagens kapacitetsutnyttjande genom lämpliga avgifter på de kvantiteter som överstiger en jämförelsenivå, som fastställs genom ett generellt beslut.

Belopp som erhålls på detta sätt skall användas för att stödja företag vilkas produktionstakt ligger under den förutsedda nivån, särskilt i syfte att i möjligaste mån upprätthålla sysselsättningen inom dessa företag.

3. Kvoteringsystemet skall upphöra på förslag, som Höga myndigheten framlägger för rådet efter att ha hört den rådgivande kommittén, eller av en av medlemsstaternas regeringar, om inte rådet beslutar något annat; härvid krävs enhällighet om förslaget framläggs av Höga myndigheten och enkel majoritet om det framläggs av en regering. Kvoteringsystemets upphörande skall offentliggöras genom Höga myndighetens försorg.

4. Höga myndigheten får i fråga om företag som åsidosätter de beslut som fattats enligt denna artikel, döma ut böter som högst uppgår till värdet av den otillåtna produktionen.

ARTICLE 58

1. En cas de réduction de la demande, si la Haute Autorité estime que la Communauté se trouve en présence d'une période de crise manifeste et que les moyens d'action prévus à l'article 57 ne permettent pas d'y faire face, elle doit, après consultation du Comité Consultatif et sur avis conforme du Conseil, instaurer un régime de quotas de production accompagné, en tant que de besoin, des mesures prévues à l'article 74.

À défaut d'initiative de la Haute Autorité, l'un des États membres peut saisir le Conseil qui, statuant à l'unanimité, peut prescrire à la Haute Autorité l'instauration d'un régime de quotas.

2. La Haute Autorité, sur la base d'études faites en liaison avec les entreprises et les associations d'entreprises, établit les quotas sur une base équitable, compte tenu des principes définis aux articles 2, 3 et 4. Elle peut, notamment, régler le taux de marche des entreprises par des prélèvements appropriés sur les tonnages dépassant un niveau de référence défini par une décision générale.

Les sommes ainsi obtenues sont affectées au soutien des entreprises dont le rythme de production est ralenti au-dessous de la mesure envisagée, en vue, notamment, d'assurer autant que possible le maintien de l'emploi dans ces entreprises.

3. Le régime des quotas prend fin sur proposition adressée au Conseil par la Haute Autorité, après consultation du Comité Consultatif, ou par le gouvernement d'un des États membres, sauf décision contraire du Conseil à l'unanimité si la proposition émane de la Haute Autorité et à la majorité simple si elle émane d'un gouvernement. La fin du régime des quotas fait l'objet d'une publication par les soins de la Haute Autorité.

4. La Haute Autorité peut prononcer, à l'encontre des entreprises qui violeraient les décisions prises par elle en application du présent article, des amendes dont le montant est égal au maximum à la valeur des productions irrégulières.

Artikel 59

1. Om Höga myndigheten, efter att ha hört den rådgivande kommittén, konstaterar att gemenskapen befinner sig i en allvarlig bristsituation i fråga om vissa eller samtliga produkter som tillhör dess kompetensområde och att de åtgärder som avses i artikel 57 inte är tillräckliga för att avhjälpa bristen, skall Höga myndigheten framlägga saken för rådet samt, om rådet inte enhälligt beslutar något annat, föreslå rådet de åtgärder som krävs.

Om Höga myndigheten underlåter att ta initiativ, får en medlemsstat framlägga saken för rådet, som genom enhälligt beslut kan fastslå, att den ovannämnda situationen föreligger.

2. På förslag av Höga myndigheten och i samråd med denna skall rådet enhälligt fatta beslut dels om prioritering i fråga om förbrukningen och dels om fördelning av gemenskapens tillgångar av kol och stål mellan industrierna inom dess kompetensområde, export och övrig konsumtion.

På grundval av den på detta sätt beslutade prioriteringen rörande förbrukningen skall Höga myndigheten efter samråd med berörda företag fastställa de tillverkningsprogram som företagen är skyldiga att genomföra.

3. Om rådet inte fattar ett enhälligt beslut om de åtgärder som avses i punkt 2, skall Höga myndigheten själv på grundval av konsumtion och export samt oberoende av produktionens lokalisering göra fördelningen av gemenskapens tillgångar mellan medlemsstaterna.

I varje medlemsstat skall fördelningen av de tillgångar som Höga myndigheten anvisat ske på regeringens ansvar på sådant sätt att de leveranser som avsetts äga rum till andra medlemsstater inte berörs och under förutsättning att samråd äger rum med Höga myndigheten i fråga om de kvantiteter som avsatts för export och för drift av kol- och stålindustrierna.

Om den andel som av en regering avsatts för export reduceras i förhållande till de kvantiteter som lagts till grund för den totala tilldelningen till medlemsstaten i fråga, skall Höga myndigheten vid senare fördelningstillfällen, i mån av behov, mellan medlemsstaterna på nytt fördela de tillgångar som på detta sätt friställts för konsumtion.

Om den andel som av en regering avsatts för

ARTICLE 59

1. Si la Haute Autorité constate, après consultation du Comité Consultatif, que la Communauté se trouve en présence d'une pénurie sérieuse de certains ou de l'ensemble des produits soumis à sa juridiction, et que les moyens d'action prévus à l'article 57 ne permettent pas d'y faire face, elle doit saisir le Conseil de cette situation et, sauf décision contraire de celui-ci statuant à l'unanimité, lui proposer les mesures nécessaires.

À défaut d'initiative de la Haute Autorité, le Conseil peut être saisi par l'un des États membres et, par une décision prise à l'unanimité, reconnaître l'existence de la situation prévue ci-dessus.

2. Le Conseil statuant à l'unanimité, décide, sur proposition de la Haute Autorité, et en consultation avec elle, d'une part, des priorités d'utilisation, et, d'autre part, de la répartition des ressources de la Communauté en charbon et en acier entre les industries soumises à sa juridiction, l'exportation et les autres consommations.

En fonction des priorités d'utilisation ainsi décidées, la Haute Autorité établit, après consultation des entreprises intéressées, les programmes de fabrication que les entreprises sont tenues d'exécuter.

3. À défaut d'une décision unanime du Conseil sur les mesures visées au paragraphe 2, la Haute Autorité procède elle-même, en fonction des consommations et des exportations et indépendamment de la localisation des productions, à la répartition des ressources de la Communauté entre les États membres.

Dans chacun des États membres, la répartition des ressources attribuées par la Haute Autorité est faite sous la responsabilité du gouvernement, sans qu'elle puisse affecter les livraisons prévues à d'autres États membres, et sous réserve de consultations avec la Haute Autorité en ce qui concerne les parts affectées à l'exportation et à la marche des industries du charbon et de l'acier.

Si la part affectée à l'exportation par un gouvernement est réduite par rapport aux bases retenues dans l'attribution totale faite à l'État membre en cause, la Haute Autorité, lors du renouvellement des opérations de répartition, redistribuera, en tant que de besoin, entre les États membres les ressources ainsi dégagées pour la consommation.

Si une réduction relative dans la part affectée

drift av kol- och stålindustrierna reduceras på motsvarande sätt och detta leder till en produktionsminskning inom en bransch inom gemenskapen, skall tilldelningen av motsvarande produkter till medlemsstaten i fråga vid senare fördelningstillfälle reduceras i samma omfattning som nämnda produktionsminskning.

4. Höga myndigheten skall i samtliga fall på grundval av undersökningar, som företagits i samråd med företagen och företagssammanslutningarna, mellan företagen rättvist fördela de kvantiteter som avsatts för industrierna inom dess kompetensområde.

5. I det fall som avses i punkt 1 i denna artikel får Höga myndigheten, efter att ha hört den rådgivande kommittén och med rådets samtycke, enligt bestämmelserna i artikel 57 besluta, att alla medlemsstater skall införa restriktioner rörande exporten till tredje land. Om Höga myndigheten underlåter att ta initiativ, får rådet fatta enhälligt beslut om detta på förslag av en regering.

6. Höga myndigheten får, efter att ha hört den rådgivande kommittén och rådet, upphäva det system som inrättats enligt denna artikel. Höga myndigheten får inte åsidosätta ett avstyrkande yttrande från rådet, om detta yttrande avgivits enhälligt.

Om Höga myndigheten underlåter att ta initiativ, får rådet genom enhälligt beslut upphäva detta system.

7. Höga myndigheten får i fråga om företag, som åsidosätter de beslut som fattats med tillämpning av denna artikel, döma ut böter som högst uppgår till det dubbla värdet av den tillverkning eller de leveranser som föreskrivits och inte verkställts eller som undandragits föreskriven användning.

par un gouvernement à la marche des industries du charbon ou de l'acier a pour conséquence une réduction dans une production de la Communauté, l'attribution des produits correspondants faite à l'État membre en cause lors du renouvellement des opérations de répartition sera réduite à concurrence de la réduction de production qui lui est imputable.

4. Dans tous les cas, la Haute Autorité a la charge de répartir entre les entreprises, sur une base équitable, les quantités attribuées aux industries de sa juridiction, sur la base d'études faites en liaison avec les entreprises et les associations d'entreprises.

5. Dans la situation prévue au paragraphe 1 du présent article, l'établissement, dans l'ensemble des États membres, de restrictions aux exportations à destination des pays tiers peut être décidé par la Haute Autorité, conformément aux dispositions de l'article 57, après consultation du Comité Consultatif et sur avis conforme du Conseil, ou, à défaut d'initiative de la Haute Autorité, par le Conseil statuant à l'unanimité sur proposition d'un gouvernement.

6. La Haute Autorité peut mettre fin au régime institué en conformité du présent article après consultation du Comité Consultatif et du Conseil. Elle ne peut passer outre à un avis défavorable du Conseil, si cet avis a été pris à l'unanimité.

À défaut d'initiative de la Haute Autorité, le Conseil statuant à l'unanimité peut mettre fin à ce régime.

7. La Haute Autorité peut prononcer à l'encontre des entreprises qui violeraient les décisions prises en application du présent article des amendes dont le montant ne peut excéder le double de la valeur des fabrications ou des livraisons prescrites et non exécutées ou détournées de leur emploi régulier.

KAPITEL V

PRISER

Artikel 60

1. På prisområdet är förfaranden som strider mot artiklarna 2, 3 och 4 förbjudna och särskilt

- illojal konkurrens och i synnerhet pris-sänkningar av helt tillfällig eller helt lokal karaktär, vilka syftar till att uppnå en monopolställning inom den gemensamma marknaden,

Chapitre V

PRIX

ARTICLE 60

1. Sont interdites en matière de prix les pratiques contraires aux articles 2, 3 et 4 et notamment:

- les pratiques déloyales de concurrence, en particulier les baisses de prix purement temporaires ou purement locales tendant, à l'intérieur du marché commun, à l'acquisition d'une position de monopole;

- diskriminerande förfaranden som innebär att en säljare inom den gemensamma marknaden tillämpar olika villkor vid jämförbara affärstransaktioner, särskilt med hänsyn till köparnas nationalitet.

Höga myndigheten kan efter att ha hört den rådgivande kommittén och rådet genom beslut närmare ange de förfaranden som avses med detta förbud.

2. I detta syfte

a) skall de prislistor och försäljningsvillkor som tillämpas av företagen på den gemensamma marknaden offentliggöras i den omfattning och den form som föreskrivs av Höga myndigheten efter att ha hört den rådgivande kommittén. Om Höga myndigheten finner, att ett företag valt en onormal utgångspunkt för fastställande av sin prislista, och detta särskilt öppnar möjligheter att kringgå bestämmelserna under b här nedan, skall den lämna lämpliga rekommendationer till detta företag,

b) får de använda metoderna för prissättning inte leda till att de priser som tillämpas av ett företag inom den gemensamma marknaden, då dessa återförs till motsvarande värde vid den utgångspunkt som valts för fastställande av dess prislista

- överstiger det pris som enligt prislistan i fråga gäller vid en jämförbar affärstransaktion eller
- understiger detta pris med mer än
 - antingen den marginal som möjliggör anpassning av det lämnade anbudet till en med annan utgångspunkt fastställd prislista som erbjuder köparen de fördelaktigaste villkoren på leveransorten eller
 - den marginal som genom beslut av Höga myndigheten efter det att den rådgivande kommittén yttrat sig, fastställts för varje kategori av produkter med eventuellt hänsynstagande till produkternas ursprung och destinationsort.

Dessa beslut skall fattas när de visar sig nödvändiga för att undvika störningar inom den gemensamma marknaden i dess helhet eller en del därav eller för att undvika störningar i jämvikten till följd av olikheter i metoderna för prissättning på en pro-

- les pratiques discriminatoires comportant, dans le marché commun, l'application par un vendeur de conditions inégales à des transactions comparables, notamment suivant la nationalité des acheteurs.

La Haute Autorité pourra définir, par décisions prises après consultation du Comité Consultatif et du Conseil, les pratiques visées par cette interdiction.

2. Aux fins énoncées ci-dessus:

a) les barèmes des prix et conditions de vente appliqués sur le marché commun par les entreprises doivent être rendus publics, dans la mesure et dans les formes prescrites par la Haute Autorité, après consultation du Comité Consultatif; si la Haute Autorité reconnaît que le choix, par une entreprise, du point sur la base duquel elle établit son barème présente un caractère anormal et permet notamment d'élu-der les dispositions du b ci-dessous, elle adresse à cette entreprise les recommandations appropriées;

b) les modes de cotation appliqués ne doivent pas avoir pour effet d'introduire dans les prix pratiqués par une entreprise sur le marché commun, ramenés à leur équivalent au départ du point choisi pour l'établissement de son barème:

- des majorations par rapport au prix prévu par ledit barème pour une transaction comparable;
- ou des rabais sur ce prix dont le montant excède:
 - soit la mesure permettant d'aligner l'offre faite sur le barème, établi sur la base d'un autre point, qui procure à l'acheteur les conditions les plus avantageuses au lieu de livraison;
 - soit les limites fixés pour chaque catégorie de produits, en tenant compte éventuellement de leur origine et de leur destination, par décisions de la Haute Autorité prises après avis du Comité Consultatif.

Ces décisions interviennent quand leur nécessité apparaît, pour éviter des perturbations dans l'ensemble ou dans une partie du marché commun, ou des déséquilibres qui résulteraient d'une divergence entre les modes de cotation utilisés pour un produit et pour les

dukt och på de råvaror som används för dess tillverkning.

Besluten skall inte hindra företagen att anpassa sina anbud till villkor som erbjudits av företag utanför gemenskapen, under förutsättning att dessa transaktioner anmäls till Höga myndigheten, som i händelse av missbruk får begränsa eller upphäva den fördel berörda företag kan dra av denna undantagsbestämmelse.

Artikel 61

På grundval av undersökningar gjorda i samråd med företagen och företagssammanslutningarna enligt bestämmelserna i artikel 46 första stycket och artikel 48 tredje stycket, samt efter att ha hört den rådgivande kommittén och rådet om såväl lämpligheten av dessa åtgärder som den prisnivå de medför kan Höga myndigheten för en eller flera produkter inom dess kompetensområde fastställa

a) maximipriser inom den gemensamma marknaden, om den finner att ett sådant beslut är nödvändigt för att uppnå de syften som anges i artikel 3, särskilt under c,

b) minimipriser inom den gemensamma marknaden, om Höga myndigheten finner att en uppenbar kris föreligger eller är omedelbart förestående samt att ett sådant beslut krävs för att de syften som anges i artikel 3 skall uppnås,

c) minimi- eller maximipriser vid export efter samråd med berörda företagssammanslutningar eller företagen själva och med anpassning till de förhållanden som råder på utländska marknader, om en sådan åtgärd kan kontrolleras effektivt och visar sig nödvändig såväl med hänsyn till de genom marknadsläget uppkommande farorna för företagen som för att i de internationella ekonomiska förbindelserna hävda den målsättning som anges i artikel 3 f. Om minimipriser fastställs, skall denna bestämmelse inte hindra tillämpningen av bestämmelserna i artikel 60.2 sista stycket.

Vid prissättningen skall Höga myndigheten beakta nödvändigheten av att tillse att konkurrensförmågan inom såväl kol- och stålindustrierna som förbrukningsindustrierna vidmakthålls i enlighet med de principer som anges i artikel 3 c.

Om Höga myndigheten underlåter att under ovan angivna förhållanden ta initiativ, får en

matières qui entrent dans sa fabrication.

Elles ne font pas obstacle à ce que les entreprises alignent leurs offres sur les conditions offertes par des entreprises extérieures à la Communauté, à condition que ces transactions soient notifiées à la Haute Autorité qui peut, en cas d'abus, limiter ou supprimer, à l'égard des entreprises en cause, le bénéfice de cette dérogation.

ARTICLE 61

Sur la base d'études faites en liaison avec les entreprises et les associations d'entreprises, conformément aux dispositions de l'article 46, alinéa 1, et de l'article 48, alinéa 3, et après consultation du Comité Consultatif et du Conseil, tant sur l'opportunité de ces mesures que sur le niveau de prix qu'elles déterminent, la Haute Autorité peut fixer, pour un ou plusieurs produits soumis à sa juridiction:

a) des prix maxima à l'intérieur du marché commun, si elle reconnaît qu'une telle décision est nécessaire pour atteindre les objectifs définis à l'article 3, notamment en son linéa c;

b) des prix minima à l'intérieur du marché commun, si elle reconnaît l'existence ou l'imminence d'une crise manifeste et la nécessité d'une telle décision pour atteindre les objectifs définis à l'article 3;

c) après consultation des associations des entreprises intéressées ou de ces entreprises elles-mêmes, et suivant des modalités adaptées à la nature des marchés extérieurs, des prix minima ou maxima à l'exportation, si une telle action est susceptible d'un contrôle efficace et apparaît nécessaire, tant en raison des dangers résultant pour les entreprises de la situation du marché que pour faire prévaloir dans les relations économiques internationales l'objectif défini à l'article 3, alinéa f, et sans préjudice, en cas de fixation de prix minima, de l'application des dispositions prévues à l'article 60, § 2, dernier alinéa.

Dans la fixation des prix, la Haute Autorité doit tenir compte de la nécessité d'assurer la capacité concurrentielle tant des industries du charbon ou de l'acier que des industries utilisatrices, suivant les principes définis à l'article 3, alinéa c.

À défaut d'initiative de la Haute Autorité, dans les circonstances prévues ci-dessus, le

medlemsstats regering framlägga saken för rådet, som genom enhälligt beslut kan anmoda Höga myndigheten att fastställa sådana maxi- eller minimipriser.

Artikel 62

Då Höga myndigheten anser, att en sådan åtgärd är mest lämpad för att undvika att kolpriserna fastställs på produktionskostnadsnivån för de gruvor som har de högsta kostnaderna och vilkas drift anses temporärt nödvändig för genomförandet av de uppgifter som anges i artikel 3, får Höga myndigheten, efter att ha inhämtat yttrande från den rådgivande kommittén, besluta om utjämningsbetalningar

- mellan företag inom samma gruvdistrikt, för vilka samma prislister gäller,
- mellan företag belägna inom olika gruvdistrikt, efter att ha hört rådet.

Sådana utjämningsbetalningar får dessutom införas under de förutsättningar som anges i artikel 53.

Artikel 63

1. Om Höga myndigheten finner att köparna praktiserar en systematisk diskriminering, särskilt med stöd av bestämmelser, som reglerar offentligt organs affärsavslut, skall den till de regeringar som saken gäller lämna nödvändiga rekommendationer.

2. Höga myndigheten får, i den utsträckning den finner det nödvändigt, besluta att

a) företagen skall fastställa sina försäljningsvillkor så, att deras köpare och kommissionärer förbinder sig att följa de regler som uppställts av Höga myndigheten med tillämpning av bestämmelserna i detta kapitel,

b) företagen skall ställas till ansvar för överträdelse av förpliktelser de åtagit sig på detta sätt, då överträdelsen begåtts av deras ombud eller av kommissionärer, som handlat för dessa företags räkning.

Höga myndigheten får, i händelse av att en köpare bryter mot förpliktelser han har åtagit sig på detta sätt, begränsa de till gemenskapen hörande företagens rätt att handla med nämnda köpare i en utsträckning som, i fall av upprepad överträdelse kan medföra temporärt förbud. I detta fall får köparen, utan att det

gouvernement d'un des États membres peut saisir le Conseil qui, par décision prise à l'unanimité, peut inviter la Haute Autorité à fixer de tels maxima ou minima.

ARTICLE 62

Lorsque la Haute Autorité estime qu'une telle action est la plus appropriée pour éviter le prix du charbon ne s'établisse au niveau du coût de production des mines les plus coûteuses à exploiter dont le maintien en service est reconnu temporairement nécessaire à l'accomplissement des missions définies à l'article 3, la Haute Autorité peut, après du Comité Consultatif, autoriser des compensations:

- entre entreprises d'un même bassin auxquelles s'appliquent les mêmes barèmes;
- après consultation du Conseil, entre entreprises situées dans des bassins différents.

Lesdites compensations peuvent, en outre, être instituées dans les conditions prévues à l'article 53.

ARTICLE 63

1. Si la Haute Autorité constate que des discriminations sont systématiquement exercées par des acheteurs, notamment en vertu de clauses régissant les marchés passés par des organismes dépendant des pouvoirs publics, elle adresse aux gouvernements intéressés les recommandations nécessaires.

2. Dans la mesure où elle l'estime nécessaire, la Haute Autorité peut décider que:

a) les entreprises devront établir leurs conditions de vente de telle sorte que leurs acheteurs et leurs commissionnaires s'obligent à se conformer aux règles posées par la Haute Autorité en application des dispositions du présent chapitre;

b) les entreprises seront rendues responsables des infractions aux obligations ainsi contractées commises par leurs agents directs ou les commissionnaires traitant pour le compte desdites entreprises.

Elle pourra, en cas d'infraction commise par un acheteur aux obligations ainsi contractées, limiter, dans une mesure qui pourra, en cas de récidive, comporter une interdiction temporaire, le droit des entreprises de la Communauté de traiter avec ledit acheteur. Dans ce cas, et sans préjudice des dispositions de

påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artikel 33, väcka talan vid domstolen.

3. Höga myndigheten har dessutom befogenhet att till berörda medlemsstater lämna lämpliga rekommendationer för att säkerställa att de regler som uppställts med tillämpning av artikel 60.1 följs av varje företag eller organisation, som utövar en distributionsfunktion på kol- och stålområdet.

Artikel 64

Höga myndigheten får i fråga om företag, som åsidosätter bestämmelserna i detta kapitel eller beslut om deras tillämpning, döma ut böter som uppgår till det dubbla värdet av den otillåtna försäljningen. I händelse av upprepad överträdelse skall ovanstående maximibelopp fördubblas.

KAPITEL VI

KARTELLER OCH FÖRETAGSKONCENTRATIONER

Artikel 65

1. Överenskommelser mellan företag, beslut av företagssammanslutningar och samordnade förfaranden, som är ägnade att inom den gemensamma marknaden, direkt eller indirekt, förhindra, inskränka eller snedvrیدا den normala konkurrensen är förbjudna, särskilt sådana som består i att

a) fastställa eller bestämma priser,
b) inskränka eller kontrollera produktion, teknisk utveckling eller investeringar,

c) dela upp marknader, produkter, kunder eller försörjningskällor.

2. Höga myndigheten skall dock för särskilt angivna produkter tillåta överenskommelser om specialisering eller om gemensamma inköp och försäljningar, om den finner att

a) denna specialisering eller dessa gemensamma inköp och försäljningar komma att bidra till en påtaglig förbättring av produktionen eller distributionen av dessa produkter,

b) överenskommelsen i fråga är väsentlig för att uppnå ett sådant resultat utan att vara mera restriktiv till sin karaktär än ändamålet kräver, och

c) överenskommelsen inte är ägnad att ge de berörda företagen möjlighet att bestämma pri-

l'article 33, un recours sera ouvert à l'acheteur devant la Cour.

3. En outre la Haute Autorité est habilitée à adresser aux États membres intéressés toutes recommandations appropriées en vue d'assurer le respect des règles posées en application des dispositions de l'article 60, § 1, par toute entreprise ou organisme exerçant une activité de distribution dans le domaine du charbon ou de l'acier.

ARTICLE 64

La Haute Autorité peut prononcer à l'encontre des entreprises qui violeraient les dispositions du présent chapitre ou les décisions prises pour son application amendes à concurrence du double de la valeur des ventes irrégulières. En cas de récidive, le maximum ci-dessus est doublé.

Chapitre VI

ENTENTES ET CONCENTRATIONS

ARTICLE 65

1. Sont interdits tous accords entre entreprises, toutes décisions d'associations d'entreprises et toutes pratiques concertées qui tendraient, sur le marché commun, directement ou indirectement, à empêcher, restreindre ou fausser le jeu normal de la concurrence et en particulier:

a) à fixer ou déterminer les prix;
b) à restreindre ou à contrôler la production, le développement technique ou les investissements;

c) à répartir les marchés, produits, clients ou sources d'approvisionnement.

2. Toutefois, la Haute Autorité autorise, pour des produits déterminés, des accords de spécialisation ou des accords d'achat ou de vente en commun, si elle reconnaît:

a) que cette spécialisation ou ces ventes en commun contribueront à une amélioration notable dans la production ou la distribution des produits visés;

b) que l'accord en cause est essentiel pour obtenir ces effets sans qu'il soit d'un caractère plus restrictif que ne l'exige son objet, et

c) qu'il n'est pas susceptible de donner aux entreprises intéressées le pouvoir de déterminer

ser, kontrollera eller begränsa produktionen eller avsättningen för en väsentlig del av ifrågakvarande produkter inom den gemensamma marknaden och inte heller att undandra dessa produkter effektiv konkurrens från andra företag inom den gemensamma marknaden.

Om Höga myndigheten finner, att vissa överenskommelser till sin natur och sina verkningar helt överensstämmer med ovan åsyftade överenskommelser, särskilt med hänsyn till tillämpningen av denna punkt på distributionsföretag, skall Höga myndigheten också tillåta dessa överenskommelser när den finner att de uppfyller samma villkor.

Tillstånden kan lämnas på bestämda villkor och för en begränsad tid. I sådant fall skall Höga myndigheten förnya ett tillstånd en eller flera gånger om den fastställer, att villkoren i a-c ovan fortfarande är uppfyllda vid tidpunkten för förnyelsen.

Höga myndigheten skall återkalla ett tillstånd eller ändra dess innehåll, om den finner att överenskommelsen på grund av ändrade förhållanden inte längre uppfyller ovan avsedda villkor eller att de faktiska följderna av överenskommelsen eller av dess tillämpning strider mot de villkor som uppställts för tillståndet.

Beslut som innebär att tillstånd lämnas, förnyas, ändras, vägras eller återkallas, samt grunderna för sådana beslut, skall offentliggöras utan att de begränsningar som fastställts i artikel 47 andra stycket skall vara tillämpliga i sådant fall.

3. Höga myndigheten får, i enlighet med bestämmelserna i artikel 47, inhämta alla de upplysningar som krävs för tillämpningen av denna artikel, antingen genom en särskild förfrågan ställd till berörda parter eller genom en förordning som närmare anger arten av de överenskommelser, beslut eller förfaranden som skall anmälas för Höga myndigheten.

4. Överenskommelser och beslut som är förbjudna med stöd av denna artikels första punkt skall sakna rättsverkan och kan inte åberopas inför någon domstol i medlemsstaterna.

Höga myndigheten skall, om inte annat följer av rätten att överklaga till domstolen, ensam vara behörig att avgöra, om nämnda överenskommelser eller beslut står i överensstämmelse med bestämmelserna i denna artikel.

5. Höga myndigheten får fastställa böter och

les prix, contrôler ou limiter la production ou les débouchés, d'une partie substantielle des produits en cause dans le marché commun, ni de les soustraire à une concurrence effective d'autres entreprises dans le marché commun.

Si la Haute Autorité reconnaît que certains accords sont strictement analogues, quant à leur nature et à leurs effets, aux accords visés ci-dessus, compte tenu notamment de l'application du présent paragraphe aux entreprises de distribution, elle les autorise également lorsqu'elle reconnaît qu'ils satisfont aux mêmes conditions.

Les autorisations peuvent être accordées à des conditions déterminées et pour une période limitée. Dans ce cas, la Haute Autorité renouvelle l'autorisation une ou plusieurs fois si elle constate qu'au moment du renouvellement, les conditions prévues aux alinéas a à c ci-dessus continuent d'être remplies.

La Haute Autorité révoque l'autorisation ou en modifie les termes si elle reconnaît que, par l'effet d'un changement dans les circonstances, l'accord ne répond plus aux conditions prévues ci-dessus, ou que les conséquences effectives de cet accord ou de son application sont contraires aux conditions requises pour son approbation.

Les décisions comportant octroi, renouvellement, modification, refus ou révocation d'autorisation, ainsi que leurs motifs doivent être publiés, sans que les limitations édictées par l'article 47, deuxième alinéa, soient applicables en pareil cas.

3. La Haute Autorité peut obtenir, conformément aux dispositions de l'article 47, toutes informations nécessaires à l'application du présent article, soit par demande spéciale adressée aux intéressés, soit par un règlement définissant la nature des accords, décisions ou pratiques qui ont à lui être communiqués.

4. Les accords ou décisions interdits en vertu du paragraphe 1 du présent article sont nuls de plein droit et ne peuvent être invoqués devant aucune juridiction des États membres.

La Haute Autorité a compétence exclusive, sous réserve des recours devant la Cour, pour se prononcer sur la conformité avec les dispositions du présent article desdits accords ou décisions.

5. La Haute Autorité peut prononcer contre

viten för företag, som träffat en ogiltig överenskommelse, eller, som genom skiljedomsförfarande, avtalsvite, bojkott eller andra medel tillämpat eller sökt tillämpa en ogiltig överenskommelse eller ett ogiltigt beslut eller en överenskommelse för vilken tillstånd vägrats eller beträffande vilken tillstånd återkallats, eller som fått tillstånd genom uppsåtliga oriktiga eller förvanskade uppgifter, eller som tillämpar förfaranden som strider mot bestämmelserna i punkt 1. Maximibeloppet av dessa böter eller viten får inte överstiga dubbla värdet av den faktiska omsättningen av de produkter som omfattas av de överenskommelser, beslut eller förfaranden vilka strider mot bestämmelserna i denna artikel. Nämda maximibelopp får dock höjas i de fall det varit fråga om en begränsning av produktion, teknisk utveckling eller investeringar, såvitt gäller böter, till högst 10 procent av berörda företags årsomsättning och, såvitt gäller viten, till högst 20 procent av dagsomsättningen.

Artikel 66

1. Höga myndighetens förhandstillstånd skall, om inte annat följer av bestämmelserna i punkt 3, krävas för varje förfarande som genom sin art och genom verksamhet utövad av en person eller ett företag eller av en grupp av personer eller företag, inom de territorier som avses i artikel 79 första stycket, direkt eller indirekt leder till en koncentration av företag, av vilka minst ett är sådant som avses i artikel 80; detta gäller antingen förfarandet hänför sig till en och samma produkt eller till olika produkter, och antingen det kommer till stånd genom fusion, förvärv av aktier, andelar och andra tillgångar, lån, avtal eller genom varje annat medel för kontroll. För tillämpningen av ovanstående bestämmelser skall Höga myndigheten genom en förordning som den skall utfärda efter att ha hört rådet närmare ange kriterierna för kontroll över företag.

2. Höga myndigheten skall bevilja det i föregående punkt omnämnda tillståndet, om den finner att det tilltänkta förfarandet rörande ifrågavarande produkt eller produkter som tillhör dess kompetensområde inte kommer att ge berörda personer eller företag möjlighet

- att fastställa priser, kontrollera eller inskränka produktionen eller distributionen eller förhindra bibehållandet av en effek-

les entreprises qui auraient conclu un accord nul de plein droit, appliqué ou tenté d'appliquer, par voie d'arbitrage, dédit, boycott, ou tout autre moyen, un accord ou une décision nuls de plein droit ou un accord dont l'approbation a été refusée ou révoquée, ou qui obtiendraient le bénéfice d'une autorisation au moyen d'informations sciemment fausses ou déformées, ou qui se livreraient à des pratiques contraires aux dispositions du paragraphe 1, des amendes et astreintes au maximum égales au double du chiffre d'affaires réalisé sur les produits ayant fait l'objet de l'accord, de la décision ou de la pratique contraires aux dispositions du présent article, sans préjudice, si cet objet est de restreindre la production, le développement technique ou les investissements, d'un relèvement du maximum ainsi déterminé à concurrence de 10 p. 100 du chiffre d'affaires annuel des entreprises en cause, en ce qui concerne l'amende, et de 20 p. 100 du chiffre d'affaires journalier, en ce qui concerne les astreintes.

ARTICLE 66

1. Est soumise à autorisation préalable de la Haute Autorité, sous réserve des dispositions du paragraphe 3, toute opération ayant par elle-même pour effet direct ou indirect, à l'intérieur des territoires visés à l'alinéa 1 de l'article 79, et du fait d'une personne ou d'une entreprise, d'un groupe de personnes ou d'entreprises, une concentration entre entreprises dont l'une au moins relève de l'application de l'article 80, que l'opération soit relative à un même produit ou à des produits différents, qu'elle soit effectuée par fusion, acquisition d'actios ou d'éléments d'actifs, prêt, contrat, ou tout autre moyen de contrôle. Pour l'application des dispositions ci-dessus, la Haute Autorité définit par un règlement, établi après consultation du Conseil, les éléments qui constituent le contrôle d'une entreprise.

2. La Haute Autorité accorde l'autorisation visée au paragraphe précédent, si elle reconnaît que l'opération envisagée ne donnera pas aux personnes ou aux entreprises intéressées, en ce qui concerne celui ou ceux des produits en cause qui relèvent de sa juridiction, le pouvoir:

- de déterminer les prix, contrôler ou restreindre la production ou la distribution, on faire obstacle au maintien d'une con-

tiv konkurrens på en betydande del av marknaden för dessa produkter eller

- att undandra sig de konkurrensregler som följer av tillämpningen av detta fördrag, särskilt genom upprättandet av en konstlad undantagsställning, vilken medför en väsentlig fördel i fråga om tillgång till försörjningskällor och avsättning.

Höga myndigheten skall vid denna bedömning och i enlighet med principen om icke-diskriminering i artikel 4 b beakta storleken av företag av likartat slag inom gemenskapen i den utsträckning Höga myndigheten anser detta vara motiverat för att undvika eller utjämna de nackdelar som följer av skillnader i konkurrensvillkoren.

Höga myndigheten får för tillståndet uppställa de villkor den anser vara lämpliga för att tillgodose syftet med denna punkt.

Innan Höga myndigheten tar ställning till ett förfarande som berör företag av vilka minst ett inte är sådant som avses i artikel 80, skall den inhämta den berörda regeringens synpunkter.

3. Höga myndigheten skall från kravet på förhandstillstånd befria sådana slag av förfaranden som den — med hänsyn till storleken av de tillgångar eller företag som berörs av detta och till arten av den koncentration som blir resultatet — finner, bör anses stå i överensstämmelse med de villkor som krävs enligt punkt 2. I den förordning som med rådets samtycke utfärdas för detta ändamål skall även villkoren för en sådan befrielse fastställas.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 47 beträffande företag inom Höga myndighetens kompetensområde, får Höga myndigheten, antingen genom en förordning som utfärdas efter rådets hörande och vilken närmare anger arten av de förfaranden som Höga myndigheten skall underrättas om eller genom en särskild förfrågan till berörda parter inom ramen för denna förordning, inhämta alla de upplysningar som behövs för tillämpningen av denna artikel på förfaranden som kan medföra den effekt som sägs i punkt 1; sådana upplysningar får inhämtas från fysiska eller juridiska personer som förvärvat eller sammanslagit rättigheterna eller tillgångarna i fråga eller som avser att förvärva eller sammanslå dem.

5. Om en koncentration kommit till stånd

currence effective, sur une partie importante du marché desdits produits;

- ou d'échapper, notamment en établissant une position artificiellement privilégiée et comportant un avantage substantiel dans l'accès aux approvisionnements ou aux débouchés, aux règles de concurrence résultant de l'application du présent Traité.

Dans cette appréciation, et conformément au principe de non discrimination énoncé à l'article 4, alinéa b, la haute Autorité tient compte de l'importance des entreprises de même nature existant dans la Communauté, dans la mesure qu'elle estime justifiée pour éviter ou corriger les désavantages résultant d'une inégalité dans les conditions de concurrence.

Le Haute Autorité peut subordonner l'autorisation à toutes conditions qu'elle estime appropriées aux fins du présent paragraphe.

Avant de se prononcer sur une opération affectant des entreprises dont l'une au moins échappe à l'application de l'article 80, la Haute Autorité recueille les observations du gouvernement intéressé.

3. La Haute Autorité exempte de l'obligation d'autorisation préalable les catégories d'opérations dont elle reconnaît que, par l'importance des actifs ou entreprises qu'elles affectent, considérée en liaison avec la nature de la concentration qu'elles réalisent, elles doivent être réputées conformes aux conditions requises par le paragraphe 2. Le règlement, établi à cet effet après avis conforme du Conseil, fixe également les conditions auxquelles cette exemption est soumise.

4. Sans préjudice de l'application de l'article 47 à l'égard des entreprises relevant de sa juridiction, la Haute Autorité peut, soit par un règlement établi après consultation du Conseil et définissant la nature des opérations qui ont à lui être communiquées, soit par demande spéciale adressée aux intéressés dans le cadre de ce règlement, obtenir des personnes physiques ou morales ayant acquis ou regroupé, ou devant acquérir ou regrouper les droits ou actifs en cause, toutes informations nécessaires à l'application du présent article sur les opérations susceptibles de produire l'effet visé au paragraphe 1.

5. Si une concentration vient à être réalisée,

som Höga myndigheten finner har genomförts i strid med bestämmelserna i punkt 1 men som ändå uppfyller de villkor, som anges i punkt 2, skall Höga myndigheten godkänna denna koncentration under förutsättning att de personer som förvärvat eller sammanslagit rättigheterna och tillgångarna i fråga betalar de böter som avses i punkt 6 andra stycket. Bötesbeloppet får dock inte understiga hälften av det maximalbelopp som fastställts i punkt 6 andra stycket om det är uppenbart att tillstånd borde ha inhämtats. Om detta belopp inte betalas, skall Höga myndigheten tillgripa de åtgärder som anges nedan i vad gäller koncentrationer som betecknats såsom otillåtna.

Om en koncentration kommit till stånd som Höga myndigheten finner inte kan uppfylla de allmänna eller särskilda villkor som krävs för tillstånd enligt punkt 12, skall Höga myndigheten genom ett motiverat beslut förklara koncentrationen otillåten och, efter att ha givit berörda parter tillfälle att framlägga sina synpunkter, besluta att de företag eller tillgångar som otillåtet sammanslagits skiljs åt eller att den gemensamma kontrollen upphör. Höga myndigheten kan besluta varje annan åtgärd som den anser lämplig för att återställa den oberoende driften hos företagen i fråga eller det oberoende utnyttjandet av tillgångarna i fråga samt för att återställa normala konkurrensvillkor. Varje part som saken direkt gäller får föra talan mot dessa beslut enligt den ordning som anges i artikel 33. Domstolen har oinskränkt behörighet att med avvikelse från artikel 33 bedöma om det tillämpade förfarandet har karaktären av en koncentration enligt första punkten i denna artikel och förordningar som utfärdats med tillämpning av samma punkt. Sådan talan medför uppskov. Talan får endast väckas sedan det beslutats om ovan avsedda åtgärder, om inte Höga myndigheten ger sitt samtycke till att särskild talan väcks mot det beslut som förklarade förfarandet otillåtet.

Höga myndigheten får när som helst, om inte bestämmelserna i artikel 39 tredje stycket tillämpas, vidta eller föranstalta om de interimistiska åtgärder som den anser nödvändiga för att skydda konkurrerande företags eller tredje mans intressen samt för att avvärja varje åtgärd som är ägnad att hindra verkställigheten av dess beslut. Endast om domstolen beslutar det, medför en talan vid domstolen att verkställigheten av de interimistiska åtgärderna skjuts upp.

dont la Haute Autorité reconnaît qu'elle a été effectuée en infraction aux dispositions du paragraphe 1 et satisfait néanmoins aux conditions prévues par le paragraphe 2, elle subordonne l'approbation de cette concentration au versement, par les personnes ayant acquis ou regroupé les droits ou actifs en cause, de l'amende prévue au paragraphe 6, deuxième alinéa, sans que le montant puisse être inférieur à la moitié du maximum prévu audit alinéa dans les cas où il apparaît clairement que l'autorisation devait être demandée. À défaut de ce versement, la Haute Autorité applique les mesures prévues ci-après en ce qui concerne les concentrations reconnues illicites.

Si une concentration vient à être réalisée, dont la Haute Autorité reconnaît qu'elle ne peut satisfaire aux conditions générales ou particulières auxquelles une autorisation au titre du paragraphe 2 serait subordonnée, elle constate par décision motivée le caractère illicite de cette concentration et, après avoir mis les intéressés en mesure de présenter leurs observations, ordonne la séparation des entreprises ou des actifs indûment réunis ou la cessation du contrôle commun, et toute autre action qu'elle estime appropriée pour rétablir l'exploitation indépendante des entreprises ou des actifs en cause et restaurer des conditions normales de concurrence. Toute personne directement intéressée peut former contre ces décisions un recours dans les conditions prévues à l'article 33. Par dérogation audit article, la Cour a pleine compétence pour apprécier si l'opération réalisée a le caractère d'une concentration au sens du paragraphe 1 du présent article et des règlements pris en application du même paragraphe. Ce recours est suspensif. Il ne peut être formé qu'une fois ordonnées les mesures ci-dessus prévues, sauf accord donné par la Haute Autorité à l'introduction d'un recours distinct contre la décision déclarant l'opération illicite.

La Haute Autorité peut, à tout moment, et sauf application éventuelle des dispositions de l'article 39, alinéa 3, prendre ou provoquer les mesures conservatoires qu'elle estime nécessaires pour sauvegarder les intérêts des entreprises concurrentes et des tiers, et à prévenir toute action susceptible de faire obstacle à l'exécution de ses décisions. Sauf décision contraire de la Cour, les recours ne suspendent pas l'application des mesures conservatoires ainsi arrêtées.

Höga myndigheten skall medge berörda parter en skälig frist för att verkställa dess beslut. Efter utgången av denna frist får Höga myndigheten förelägga vite intill ett belopp per dag av en promille av värdet av ifrågavarande rättigheter eller tillgångar.

Om de berörda parterna inte uppfyller sina förpliktelser skall Höga myndigheten dessutom själv vidta åtgärder för verkställighet och får, särskilt vad gäller företag inom dess kompetensområde, skjuta upp utövandet av de rättigheter som hänför sig till de orättmätigt förvärvade tillgångarna, utverka att en tvångsförvaltare av dessa tillgångar utses på rättslig väg samt ordna tvångsförsäljning av tillgångarna på villkor som tillvaratar ägarnas rättmätiga intressen. Höga myndigheten får vidare beträffande de fysiska eller juridiska personer som, till följd av det otillåtna förfarandet, förvärvat rättigheterna eller tillgångarna i fråga ogiltigförklara åtgärder, avgöranden, resolutioner eller beslut av de ledande organen inom de företag som är underkastade en olovligen upprättad kontroll.

Höga myndigheten har dessutom befogenhet att till berörda medlemsstater lämna de rekommendationer som krävs för att inom ramen för staternas nationella lagstiftning uppnå verkställighet av de åtgärder som avses i föregående stycken.

Vid utövandet av sina befogenheter skall Höga myndigheten beakta de rättigheter som tredje man i god tro förvärvat.

6. Höga myndigheten får ålägga böter intill ett belopp av

- 3 procent av värdet av de tillgångar som förvärvats eller sammanslagits eller som skall förvärvas eller sammanslås för de fysiska eller juridiska personer som undandrar sig de förpliktelser som avses i punkt 4,
- 10 procent av värdet av de tillgångar som förvärvats eller sammanslagits för de fysiska eller juridiska personer som undandrar sig de förpliktelser som avses i punkt 1. Detta maximibelopp skall efter utgången av den tolfte månaden efter det att förfarandet ägt rum, höjas med en tjugofjärdedel för varje ytterligare månad som förflutit intill dess att Höga myndigheten fastställt att en överträdelse ägt rum,
- 10 procent av värdet av de tillgångar som förvärvats eller sammanslagits eller som

La Haute Autorité accorde aux intéressés pour exécuter ses décisions, un délai raisonnable au delà duquel elle peut imposer des astreintes journalières à concurrence de un pour mille de la valeur des droits ou actifs en cause.

En outre, à défaut par les intéressés de remplir leurs obligations, la Haute Autorité prend elle-même des mesures d'exécution et peut notamment suspendre l'exercice, dans les entreprises relevant de sa juridiction, des droits attachés aux actifs irrégulièrement acquis, provoquer la nomination par autorité de justice d'un administrateur séquestre pour ces actifs, en organiser la vente forcée dans des conditions préservant les intérêts légitimes de leurs propriétaires, annuler, à l'égard des personnes physiques ou morales ayant acquis, par l'effet de l'opération illicite, les droits ou actifs en cause, les actes, décisions, résolutions ou délibérations des organes dirigeants des entreprises soumises à un contrôle irrégulièrement établi.

La Haute Autorité est, en outre, habilitée à adresser aux États membres intéressés les recommandations nécessaires pour obtenir, dans le cadre des législations nationales, l'exécution des mesures prévues aux alinéas précédents.

Dans l'exercice de ses pouvoirs, la Haute Autorité tient compte des droits des tiers acquis de bonne foi.

6. La Haute Autorité peut imposer des amendes à concurrence de:

- 3 p. 100 de la valeur des actifs acquis ou regroupés, ou devant être acquis ou regroupés, aux personnes physiques ou morales qui se seraient soustraites aux obligations prévues par le paragraphe 4;
- 10 p. 100 de la valeur des actifs acquis ou regroupés, aux personnes physiques ou morales qui se seraient soustraites aux obligations prévues par le paragraphe 1, ce maximum étant relevé, au delà du douzième mois qui suit la réalisation de l'opération, d'un vingt-quatrième par mois supplémentaire écoulé jusqu'à la constatation de l'infraction par la Haute Autorité;
- 10 p. 100 de la valeur des actifs acquis ou regroupés, ou devant être acquis ou

skall förvärfvas eller sammanslös för de fysiska eller juridiska personer som med oriktiga eller förvanskade uppgifter dragit eller sökt dra fördel av de bestämmelser som avses i punkt 2,

- 15 procent av värdet av de tillgångar som förvärfvats eller sammanslagits för företaget inom Höga myndighetens kompetensområde vilka deltagit i eller medverkat i det förfarande som genomförts och som strider mot bestämmelserna i denna artikel.

Personer som drabbas av påföljder som avses i denna punkt har rätt att väcka talan vid domstolen i den ordning som anges i artikel 36.

7. Om Höga myndigheten finner att offentliga eller privata företag, som rättsligt eller faktiskt intar eller förvärfvar en dominerande ställning på marknaden i fråga om en produkt inom dess kompetensområde och på detta sätt undandras effektiv konkurrens inom en betydande del av den gemensamma marknaden, utnyttjar denna ställning för ändamål som strider mot detta fördrags målsättningar, skall Höga myndigheten till dessa företag lämna de rekommendationer som krävs för att förhindra dem att utnyttja denna ställning för ändamålet i fråga. Om dessa rekommendationer inte följs på ett tillfredsställande sätt inom skälig tid, skall Höga myndigheten, genom beslut som fattas i samråd med den berörda regeringen och med tillämpning av de påföljder som avses i artiklarna 58, 59 och 64, fastställa de priser och försäljningsvillkor som skall tillämpas av företaget i fråga eller uppställa produktions- eller leveransprogram som skall genomföras av företaget.

KAPITEL VII

INGREPP I KONKURRENSFÖRHÅLLANDEN

Artikel 67

1. Varje åtgärd som vidtas av en medlemsstat och som är ägnad att märkbart återverka på konkurrensförhållandena inom kol- och stålindustrin, skall den berörda regeringen underrätta Höga myndigheten om.

2. Om en sådan åtgärd är ägnad att framkalla en allvarlig jämviktsstörning genom att skillnaden i produktionskostnader väsentligt ökas på annat sätt än genom en förändring av

regroupés, aux personnes physiques ou morales qui auraient obtenu ou tenté d'obtenir le bénéfice des dispositions prévues au paragraphe 2 au moyen d'informations fausses ou déformées;

- 15 p. 100 de la valeur des actifs acquis ou regroupés, aux entreprises relevant de sa juridiction qui auraient participé ou se seraient prêtées à la réalisation d'opérations contraires aux dispositions du présent article.

Un recours est ouvert devant la Cour, dans les conditions de l'article 36, au profit des personnes qui sont l'objet des sanctions prévues au présent paragraphe.

7. Si la Haute Autorité reconnaît que des entreprises publiques ou privées qui, en droit ou en fait, ont ou acquièrent, sur le marché d'un des produits relevant de sa juridiction, une position dominante qui les soustrait à une concurrence effective dans une partie importante du marché commun, utilisent cette position à des fins contraires aux objectifs du présent Traité, elle leur adresse toutes recommandations propres à obtenir que cette position ne soit pas utilisée à ces fins. À défaut d'exécution satisfaisante desdites recommandations dans un délai raisonnable, la Haute Autorité, par décisions prises en consultation avec le gouvernement intéressé, et sous les sanctions prévues respectivement aux articles 58, 59 et 64, fixe les prix et conditions de vente à appliquer par l'entreprise en cause, ou établit des programmes de fabrication ou des programmes de livraison à exécuter par elle.

Chapitre VII

ATTEINTES AUX CONDITIONS DE LA CONCURRENCE

ARTICLE 67

1. Toute action d'un État membre susceptible d'exercer une répercussion sensible sur les conditions de la concurrence dans les industries du charbon ou de l'acier doit être portée à la connaissance de la Haute Autorité par le gouvernement intéressé.

2. Si une telle action est de nature, en élargissant substantiellement, autrement que par variation des rendements, les différences de coûts de production, à provoquer un déséqui-

produktiviteten, får Höga myndigheten efter att ha hört den rådgivande kommittén och rådet vidta följande åtgärder:

Om denna stats åtgärder medför skadliga verkningar för kol- och stålföretag inom statens kompetensområde, får Höga myndigheten bemyndiga staten att i fråga om företagen vidta stödåtgärder vars omfattning, villkor och varaktighet skall fastställas i samförstånd med Höga myndigheten. Samma bestämmelser skall tillämpas i händelse av ändringar i löner och arbetsvillkor som har samma verkningar, även om ändringarna inte orsakas av en statlig åtgärd.

Om denna stats åtgärder medför skadliga verkningar för kol- och stålföretag inom de övriga medlemsstaternas kompetensområde, skall Höga myndigheten lämna en rekommendation till staten i fråga i syfte att avhjälpa förhållandet genom sådana åtgärder som staten anser vara bäst förenliga med dess egen ekonomiska jämvikt.

3. Om denna stats åtgärder leder till en minskning av skillnaderna i produktionskostnaderna genom att kol- och stålföretag inom dess kompetensområde i jämförelse med övriga industrier inom samma land ges en särskild fördel eller påläggs särskilda avgifter, får Höga myndigheten, efter att ha hört den rådgivande kommittén och rådet, lämna de rekommendationer som krävs till denna stat.

KAPITEL VIII

ARBETSTAGARNAS LÖNER OCH RÖRLIGHET

Artikel 68

1. De metoder som används för att fastställa löner och sociala förmåner i de olika medlemsstaterna skall, i fråga om kol- och stålindustrierna, inte beröras av tillämpningen av detta fördrag, om inte annat följer av följande bestämmelser.

2. Om Höga myndigheten finner, att ett eller flera företag tillämpar onormalt låga priser beroende på att företagen fastställt lönerna på en onormalt låg nivå i förhållande till den lönenivå som gäller inom samma område, skall Höga myndigheten efter det att den rådgivande kommittén yttrat sig lämna nödvändiga rekommendationer till dessa företag. Om de onormalt låga lönerna är en följd av regeringsbeslut, skall Höga myndigheten rådgöra med den

libre grave, la Haute Autorité, après consultation du Comité Consultatif et du Conseil, peut prendre les mesures suivantes:

Si l'action de cet État comporte des effets dommageables pour les entreprises de charbon ou d'acier relevant de la juridiction dudit État, la Haute Autorité peut l'autoriser à leur octroyer une aide dont le montant, les conditions et la durée sont fixées en accord avec elle. Les mêmes dispositions s'appliquent en cas de variation des salaires et des conditions de travail qui auraient les mêmes effets, même si elles ne résultent pas d'une action de l'État.

Si l'action de cet État comporte des effets dommageables pour les entreprises de charbon ou d'acier relevant de la juridiction des autres États membres, la Haute Autorité lui adresse une recommandation en vue d'y remédier par les mesures qu'il estimera les plus compatibles avec son propre équilibre économique.

3. Si l'action de cet État réduit les différences de coûts de production en apportant un avantage spécial, ou en imposant des charges spéciales, aux entreprises de charbon ou d'acier relevant de sa juridiction par comparaison avec les autres industries du même pays, la Haute Autorité est habilitée, après consultation du Comité Consultatif et du Conseil, à adresser à cet État les recommandations nécessaires.

Chapitre VIII

SALAIRES ET MOUVEMENTS DE LA MAIN-D'ŒUVRE

ARTICLE 68

1. Les modes de fixation des salaires et des prestations sociales en usage dans les différents États membres ne sont pas affectés, en ce qui concerne les industries du charbon et de l'acier, par l'application du présent Traité, sous réserve des dispositions suivantes.

2. Lorsque la Haute Autorité reconnaît que des prix anormalement bas pratiqués dans une ou plusieurs entreprises résultent de salaires fixés par ces entreprises à un niveau anormalement bas eu égard au niveau des salaires pratiqués dans la même région, elle adresse à celles-ci, après avis du Comité Consultatif, les recommandations nécessaires. Si les salaires anormalement bas résultent de décisions gouvernementales, la Haute Autorité entre en

berörda regeringen och får, om enighet inte uppnås, efter det att den rådgivande kommittén yttrat sig, lämna en rekommendation till regeringen.

3. Om Höga myndigheten finner, att en lönesänkning medför en sänkning av arbetskraftens levnadsstandard och samtidigt används såsom medel för varaktigt ekonomisk anpassning av företagen eller för konkurrens mellan företagen, skall Höga myndigheten till berörda företag eller regering efter det att den rådgivande kommittén yttrat sig lämna en rekommendation i syfte att på företagens bekostnad tillförsäkra arbetskraften fördelar som kompenserar lönesänkningen.

Denna bestämmelse skall inte tillämpas på

a) generella åtgärder som vidtagits av en medlemsstat för att återupprätta yttre jämvikt, utan att det påverkar en eventuell tillämpning av bestämmelserna i artikel 67,

b) lönesänkningar som följer av tillämpningen av en glidande skala som fastställts enligt lag eller avtal,

c) lönesänkningar som förorsakats av en sänkning av levnadskostnaderna,

d) lönesänkningar som syftar till att korrigera onormala lönehöjningar, som tidigare tillkommit under speciella omständigheter, och som upphört att inverka.

4. Frånsett de fall som avses under a och b i föregående punkt, skall varje lönesänkning, som påverkar hela eller en avsevärd del av arbetskraften i ett företag, anmälas för Höga myndigheten.

5. De rekommendationer som avses i föregående punkt får lämnas av Höga myndigheten endast efter rådets hörande med undantag av rekommendationer som lämnas till företag, som inte är av den storleksordning som fastställts av Höga myndigheten i samförstånd med rådet.

Då inom en medlemsstat en ändring i fråga om bestämmelser om finansiering av sociala förmåner eller i fråga om åtgärder mot arbetslöshet och verkningar av arbetslöshet eller en ändring i lönerna medför den verkan som avses i artikel 67.2 och 67.3, får Höga myndigheten tillämpa de bestämmelser som föreskrivs i nämnda artikel.

6. Om företagen inte följer de rekommendationer som lämnas till dem med tillämpning av denna artikel, får Höga myndigheten ålägga dem böter och viten uppgående till högst det

consultation avec le gouvernement intéressé auquel, à défaut d'accord, elle peut, après avis du Comité Consultatif, adresser une recommandation.

3. Lorsque la haute Autorité reconnaît qu'une baisse des salaires, tout à la fois, entraîne une baisse du niveau de vie de la main-d'œuvre et est employée comme moyen d'ajustement économique permanent des entreprises ou de concurrence entre les entreprises, elle adresse à l'entreprise ou au gouvernement intéressé, après avis du Comité Consultatif, une recommandation en vue d'assurer, à la charge des entreprises, des avantages à la main-d'œuvre compensant cette baisse.

Cette disposition ne s'applique pas:

a) aux mesures d'ensemble appliquées par un État membre pour rétablir son équilibre extérieur, sans préjudice, dans ce dernier cas, de l'application éventuelle des dispositions prévues à l'article 67;

b) aux baisses de salaires résultant de l'application de l'échelle mobile légalement ou contractuellement établie;

c) aux baisses de salaires provoquées par une baisse du coût de la vie;

d) aux baisses de salaires qui corrigeraient les hausses anormales antérieurement intervenues dans des circonstances exceptionnelles qui ont cessé de produire leurs effets.

4. En dehors des cas prévus en a et b au paragraphe précédent, toute baisse de salaires affectant l'ensemble ou une fraction notable de la main-d'œuvre d'une entreprise doit être notifiée à la Haute Autorité.

5. Les recommandations prévues aux paragraphes précédents ne peuvent être faites par la Haute Autorité qu'après consultation du Conseil, sauf si elles sont adressées à des entreprises qui n'atteindraient pas une importance définie par la Haute Autorité en accord avec le Conseil.

Lorsqu'une modification, dans un des États membres, des dispositions relatives au financement de la Sécurité sociale, ou des moyens de lutte contre le chômage et les effets du chômage, ou une variation des salaires produit les effets visés à l'article 67, §§ 2 et 3, la Haute Autorité est habilitée à appliquer les dispositions prévues audit article.

6. Au cas où les entreprises ne se conformeraient pas aux recommandations qui leur sont adressées en application du présent article, la Haute Autorité peut leur infliger des amendes

dubbla värdet av de orättmätigt inbesparade lönekostnaderna.

Artikel 69

1. Medlemsstaterna förbinder sig att avlägsna alla restriktioner som grundar sig på nationalitet i fråga om sysselsättning inom kol- och stålindustrierna av arbetstagare som har styrka yrkesmässiga kvalifikationer för arbete inom nämnda industrier och är medborgare i en av medlemsstaterna, om inte annat följer av de begränsningar som beror på grundläggande krav med hänsyn till hälsa och allmän ordning.

2. För tillämpningen av denna bestämmelse skall medlemsstaterna utforma en gemensam bestämning av olika slag av fackarbeten och kvalifikationsvillkor, i samförstånd fastställa de begränsningar som föreskrivs i föregående punkt samt undersöka de administrativa möjligheterna att inom gemenskapen i dess helhet sammanföra utbud och efterfrågan på arbetsmarknaden.

3. Dessutom skall medlemsstaterna, beträffande de arbetstagar-kategorier som inte avses i föregående punkt och om produktionsutvecklingen inom kol- och stålindustrin hämmas av brist på lämplig arbetskraft, anpassa sina immigrationsbestämmelser i den utsträckning som krävs för att avhjälpa denna brist. De skall särskilt underlätta anställning av arbetstagare från kol- och stålindustrier i andra medlemsstater.

4. Medlemsstaterna skall, utan att det inverkar på de särskilda åtgärder som berör gränsarbetare, förbjuda varje slag av diskriminering avseende avlöning och arbetsvillkor mellan inhemska arbetstagare och invandrade arbetstagare. De skall i synnerhet sinsemellan söka vidta alla sådana åtgärder som visar sig nödvändiga för att bestämmelserna om sociala förmåner inte skall utgöra hinder för arbetskraftens rörlighet.

5. Höga myndigheten skall vägleda och underlätta medlemsstaternas handlande vid tillämpning av de åtgärder som avses i denna artikel.

6. Denna artikel skall inte påverka medlemsstaternas internationella förpliktelser.

et des astreintes à concurrence du double des économies de frais de main-d'œuvre indûment réalisées.

ARTICLE 69

1. Les États membres s'engagent à écarter toute restriction, fondée sur la nationalité, à l'emploi dans les industries du charbon et de l'acier, à l'égard des travailleurs nationaux d'un des États membres de qualification confirmée dans les professions du charbon et de l'acier, sous réserve des limitations qui résultent des nécessités fondamentales de santé et d'ordre public.

2. Pour l'application de cette disposition ils établiront une définition commune des spécialités et des conditions de qualification, détermineront d'un commun accord les limitations prévues au paragraphe précédent et rechercheront les procédés techniques permettant la mise en contact des offres et des demandes d'emploi dans l'ensemble de la Communauté.

3. En outre, pour les catégories de travailleurs non prévues au paragraphe précédent et au cas où un développement de production dans l'industrie du charbon et de l'acier serait freiné par une pénurie de main-d'œuvre appropriée, ils adapteront leurs réglementations relatives à l'immigration dans la mesure nécessaire pour mettre fin à cette situation; en particulier, ils faciliteront le réemploi des travailleurs en provenance des industries du charbon et de l'acier d'autres États membres.

4. Ils interdiront toute discrimination dans la rémunération et les conditions de travail entre travailleurs nationaux et travailleurs immigrés, sans préjudice des mesures spéciales intéressant les travailleurs frontaliers; en particulier, ils rechercheront entre eux tous arrangements qui demeureraient nécessaires pour que les dispositions relatives à la Sécurité sociale ne fassent pas obstacle aux mouvements de main-d'œuvre.

5. La Haute Autorité doit orienter et faciliter l'action des États membres pour l'application des mesures prévues au présent article.

6. Le présent article ne porte pas atteinte aux obligations internationales des États membres.

KAPITEL IX TRANSPORTER

Artikel 70

Det föreligger enighet om att upprättandet av den gemensamma marknaden kräver tillämpning av sådana transporttariffer för kol och stål som erbjuder jämförliga prisvillkor åt förbrukare som befinner sig i jämförligt läge.

I handeln mellan medlemsstaterna är särskilt alla sådana förfaranden förbjudna som diskriminerar i fråga om fraktpriser och fraktvillkor vilka grundas på produkternas ursprungs- eller destinationsland. Upphävandet av sådan diskriminering skall först och främst innebära en förpliktelse att vid transporter av kol och stål från eller till annat land inom gemenskapen tillämpa tariffer, fraktpriser och andra tariffbestämmelser som gäller vid interna transporter för samma slag av gods, då godset fraktas samma sträcka.

Tariffer, fraktpriser och andra tariffbestämmelser, som tillämpas vid transport av kol och stål inom varje särskild medlemsstat samt mellan medlemsstaterna, skall offentliggöras eller göras kända för Höga myndigheten.

Tillämpning av särskilda tariffer vid inhemsk transport till förmån för ett eller flera kol- eller stålproducerande företag skall vara beroende av förhandsgodkännande av Höga myndigheten som skall förvissa sig om att dessa tariffer överensstämmer med principerna i detta fördrag. Höga myndigheten får ge ett temporärt eller villkorligt godkännande.

Om inte annat följer av bestämmelserna i denna artikel samt övriga bestämmelser i detta fördrag, skall transportpolitiken, särskilt fastställande och ändring av fraktpriser och fraktvillkor av varje slag, liksom jämkningar av fraktpriser i syfte att säkerställa transportföretagens finansiella jämvikt, i fortsättningen vara underkastad varje enskild medlemsstats bestämmelser i lagar eller andra författningar; detsamma skall gälla åtgärder avseende samordning eller konkurrens mellan olika transportsätt eller mellan olika transportvägar.

Chapitre IX TRANSPORTS

ARTICLE 70

Il est reconnu que l'établissement du marché commun rend nécessaire l'application de tarifs de transport du charbon et de l'acier de nature à offrir des conditions de prix comparables aux utilisateurs placés dans des conditions comparables.

Sont notamment interdites, pour le trafic entre les États membres, les discriminations, dans les prix et conditions de transport de toute nature, fondées sur le pays d'origine ou de destination des produits. La suppression de ces discriminations comporte en particulier l'obligation d'appliquer aux transports de charbon et d'acier, en provenance ou à destination d'un autre pays de la Communauté, les barèmes, prix et dispositions tarifaires de toute nature applicables aux transports intérieurs de la même marchandise, lorsque celle-ci emprunte le même parcours.

Les barèmes, prix et dispositions tarifaires de toute nature appliqués aux transports de charbon et d'acier à l'intérieur de chaque État membre et entre les États membres sont publiés ou portés à la connaissance de la Haute Autorité.

L'application de mesures tarifaires intérieures spéciales, dans l'intérêt d'une ou plusieurs entreprises productrices de charbon ou d'acier, est soumise à l'accord préalable de la Haute Autorité qui s'assure de leur conformité avec les principes du présent Traité; elle peut donner un accord temporaire ou conditionnel.

Sous réserve des dispositions du présent article, ainsi que des autres dispositions du présent Traité, la politique commerciale des transports, notamment l'établissement et la modification des prix et conditions de transport de toute nature, ainsi que les aménagements de prix de transport tendant à assurer l'équilibre financier des entreprises de transport, restent soumis aux dispositions législatives ou réglementaires de chacun des États membres; il en est de même pour les mesures de coordination ou de concurrence entre les divers modes de transport ou entre les diverses voies d'acheminement.

KAPITEL X
HANDELSPOLITIK

Artikel 71

Om inte fördraget föreskriver annat skall medlemsstaternas regeringars kompetens på det handelspolitiska området inte påverkas genom tillämpningen av detta fördrag, om det inte bestäms på annat sätt i fördraget.

De befogenheter som genom detta fördrag tillagts gemenskapen på det handelspolitiska området gentemot tredje land får, om inte annat följer av bestämmelserna i artikel 75, inte vara mera omfattande än de befogenheter som tillerkänns medlemsstaterna genom internationella överenskommelser till vilka staterna är anslutna.

Medlemsstaternas regeringar skall ömsesidigt bistå varandra i den utsträckning som krävs för att genomföra de åtgärder Höga myndigheten förklarar stå i överensstämmelse med detta fördrag och gällande internationella överenskommelser. Höga myndigheten har befogenhet att föreslå berörda medlemsstater metoder som kan säkerställa detta ömsesidiga bistånd.

Artikel 72

Minimisatser, under vilka medlemsstaterna förbinder sig att inte sänka sina tullar på kol och stål gentemot tredje land, samt maximisatser, över vilka de förbinder sig att inte höja dessa tullar får fastställas genom enhälligt beslut av rådet på förslag av Höga myndigheten framlagt på dess eget initiativ eller på begäran av en medlemsstat.

Inom de gränser som fastställts genom nämnda beslut skall varje regering bestämma sina tulltaxor i enlighet med sina egna nationella regler. Höga myndigheten kan på eget initiativ eller på begäran av en av medlemsstaterna avge yttrande i syfte att ändra taxorna i denna stat.

Artikel 73

Handläggningen av import- och exportlicenser för handeln med tredje land skall handhas av den regering inom vars territorium importvarornas bestämmelseort eller exportvarornas ursprungsort är belägen.

Höga myndigheten har befogenhet att övervaka handläggningen och kontrollen av dessa

Chapitre X
POLITIQUE COMMERCIALE

ARTICLE 71

La compétence des gouvernements des États membres en matière de politique commerciale n'est pas affectée par l'application du présent Traité, sauf dispositions contraires de celui-ci.

Les pouvoirs attribués à la Communauté par le présent Traité en matière de politique commerciale à l'égard des pays tiers ne peuvent excéder ceux qui sont reconnus aux États membres par les accords internationaux auxquels ils sont parties, sous réserve de l'application des dispositions de l'article 75.

Les gouvernements des États membres se prêtent mutuellement le concours nécessaire pour l'application des mesures reconnues par la Haute Autorité conformes au présent Traité et aux accords internationaux en vigueur. La Haute Autorité est habilitée à proposer aux États membres intéressés les méthodes par lesquelles ce concours mutuel peut être assuré.

ARTICLE 72

Des taux minima, au-dessous desquels les États membres s'engagent à ne pas abaisser leurs droits de douane sur le charbon et l'acier à l'égard des pays tiers, et des taux maxima, au-dessus desquels ils s'engagent à ne pas les élever, peuvent être fixés par décision du Conseil prise à l'unanimité sur proposition de la Haute Autorité, présentée à son initiative ou sur demande d'un État membre.

Entre les limites fixées par ladite décision, chaque gouvernement détermine ses tarifs suivant sa procédure nationale. La Haute Autorité peut, de sa propre initiative, ou à la demande d'un des États membres, émettre un avis tendant à la modification des tarifs dudit État.

ARTICLE 73

L'administration des licences d'importation et d'exportation dans les relations avec les pays tiers relève du gouvernement sur le territoire duquel se situe le point de destination des importations ou le point d'origine des exportations.

La Haute Autorité est habilitée à veiller sur l'administration et le contrôle desdites licences

licenser på kol- och stålområdet. Höga myndigheten skall vid behov och efter att ha hört rådet lämna rekommendationer till medlemsstaterna, såväl för att undvika att antagna bestämmelser är mer restriktiva än vad den situation som motiverar deras införande eller bibehållande kräver som för att säkerställa samordning av de åtgärder som vidtagits enligt artikel 71 tredje stycket och artikel 74.

Artikel 74

I nedan uppräknade fall har Höga myndigheten befogenhet att vidta alla åtgärder, som står i överensstämmelse med detta fördrag och särskilt med de i artikel 3 angivna målsättningarna, samt att till regeringarna lämna alla slag av rekommendationer som står i överensstämmelse med bestämmelserna i artikel 71 andra stycket:

1. om det konstateras att länder, som inte är medlemmar i gemenskapen, eller företag beläggna i dessa länder gjort sig skyldiga till dumping eller andra av Havannastadgan förbjudna förfaranden,

2. om en skillnad mellan anbud av företag utanför gemenskapens kompetensområde och av företag inom dess kompetensområde enbart beror på det faktum att anbuden från de förstnämnda är baserade på konkurrensvillkor som strider mot bestämmelserna i detta fördrag,

3. om en av de produkter som anges i fördragets artikel 81 importeras till en eller flera medlemsstaters territorier i relativt stigande kvantiteter och på sådana villkor, att denna import medför eller hotar att medföra allvarlig skada för produktionen av liknande eller direkt konkurrerande varor inom den gemensamma marknaden.

Rekommendationer i syfte att införa kvantitativa restriktioner får dock i det fall som avses i punkt 2 lämnas endast med rådets samtycke, och i det fall som avses i punkt 3 endast under de förutsättningar som anges i artikel 58.

Artikel 75

Medlemsstaterna förbinder sig att hålla Höga myndigheten underrättad om förslag till handelsavtal eller till överenskommelser med motsvarande verkan i den mån de berör kol och stål eller importen av andra råvaror och

en matière de charbon et d'acier. Elle adresse, en tant que de besoin, aux États membres, après consultation du Conseil, des recommandations, tant pour éviter que les dispositions adoptées aient un caractère plus restrictif que ne l'exige la situation qui en justifie l'établissement ou le maintien, que pour assurer une coordination des mesures prises au titre de l'article 71, alinéa 3, et de l'article 74.

ARTICLE 74

Dans les cas énumérés ci-dessous, la Haute Autorité est habilitée prendre toutes mesures conformes au présent Traité et, en particulier, aux objectifs définis à l'article 3 et à adresser aux gouvernements toutes recommandations conformes aux dispositions de l'article 71, alinéa 2:

1) si des procédés de dumping ou d'autres pratiques condamnées par la Charte de la Havane sont constatés à la charge de pays non membres de la Communauté ou d'entreprises situées dans ces pays;

2) si une différence entre les offres faites par des entreprises échappant à la juridiction de la Communauté et par les entreprises relevant de sa juridiction est exclusivement imputable au fait que les offres des premières sont fondées sur des conditions de concurrence contraires aux dispositions du présent Traité;

3) si l'un des produits énumérés à l'article 81 du présent Traité est importé dans le territoire d'un ou plusieurs États membres en quantités relativement accrues et à des conditions telles que ces importations portent ou menacent de porter un préjudice sérieux à la production, dans le marché commun, des produits similaires ou directement concurrents.

Toutefois des recommandations ne peuvent être formulées en vue d'établir des restrictions quantitatives au titre du 2) ci-dessus que sur avis conforme du Conseil, et au titre du 3) ci-dessus que dans les conditions prévues à l'article 58.

ARTICLE 75

Les États membres s'engagent à tenir la Haute Autorité informée des projets d'accords commerciaux ou d'arrangements d'effet analogue dans la mesure où ceux-ci intéressent le charbon et l'acier ou l'importation des autres

specialutrustning som krävs för produktionen av kol och stål i medlemsstaterna.

Om ett förslag till avtal eller överenskommelse innefattar bestämmelser, som hindrar tillämpningen av detta fördrag, skall Höga myndigheten lämna nödvändiga rekommendationer till den berörda staten inom tio dagar efter den dag då Höga myndigheten mottagit underrättelse om detta. Höga myndigheten får i övriga fall avge yttranden.

FJÄRDE AVDELNINGEN

Allmänna bestämmelser

Artikel 76

Gemenskapen skall, på de villkor som anges i ett tilläggsprotokoll, inom medlemsstaternas territorier åtnjuta den immunitet och de privilegier som krävs för att den skall kunna fullgöra sina uppgifter.

Artikel 77

Säte för gemenskapens institutioner skall fastställas genom överenskommelse mellan medlemsstaternas regeringar.

Artikel 78

1. Gemenskapens räkenskapsår skall sträcka sig från den 1 juli till den 30 juni.

2. Gemenskapens administrationsutgifter skall omfatta utgifterna för Höga myndigheten, inklusive sådana som hänför sig till den rådgivande kommitténs verksamhet, liksom utgifterna för domstolen, församlingens sekretariat samt rådets sekretariat.

3. Var och en av gemenskapens institutioner skall upprätta en beräkning över sina administrationsutgifter, indelade i artiklar och avdelningar.

Antalet tjänstemän, deras löner, ersättningar och pensioner skall dock, i den mån de inte fastställs med stöd av en annan bestämmelse i fördraget eller tillämpningsföreskrifter, liksom extraordinära utgifter, fastställs i förväg av en kommission bestående av ordföranden i domstolen, ordföranden i Höga myndigheten, ordföranden i församlingen samt ordföranden i rådet. Ordföranden i domstolen skall vara ordförande i denna kommission.

matières premières et des équipements spécialisés nécessaires à la production du charbon et de l'acier dans les États membres.

Si un projet d'accord ou d'arrangement contient des clauses faisant obstacle à l'application du présent Traité, la Haute Autorité adresse les recommandations nécessaires à l'État intéressé, dans un délai de dix jours à partir de la réception de la communication qui lui est faite; elle peut dans tout autre cas émettre des avis.

TITRE QUATRIÈME

Dispositions générales

ARTICLE 76

La Communauté jouit, sur les territoires des États membres, des immunités et privilèges nécessaires pour remplir sa mission, dans les conditions définies à un Protocole annexe.

ARTICLE 77

Le siège des institutions de la Communauté sera fixé du commun accord des gouvernements des États membres.

ARTICLE 78

1. L'exercice financier de la Communauté s'étend du 1er juillet au 30 juin.

2. Les dépenses administratives de la Communauté comprennent les dépenses de la Haute Autorité, y compris celles qui sont afférentes au fonctionnement du Comité Consultatif, ainsi que celles de la Cour, du secrétariat de l'Assemblée et du secrétariat du Conseil.

3. Chacune des institutions de la communauté établit un état prévisionnel de ses dépenses administratives, groupées par articles et chapitres.

Toutefois, le nombre des agents, les échelles de leurs traitements, indemnités et pensions, pour autant qu'ils n'aient pas été fixés en vertu d'une autre disposition du Traité ou d'un règlement d'exécution, ainsi que les dépenses extraordinaires, sont préalablement déterminés par une Commission groupant le président de la Cour, le président de la Haute Autorité, le président de l'Assemblée et le président du Conseil. Cette Commission est présidée par le président de la Cour.

Dessa beräkningar skall sammanställas till ett allmänt budgetförslag med ett särskilt avsnitt för utgifterna för var och en av institutionerna och som antas av den ordförandekommisionen som avses i föregående stycke.

Fastställandet av det allmänna budgetförslaget skall gälla som bemyndigande och förpliktelse för Höga myndigheten att ta ut motsvarande inkomstbelopp i enlighet med artikel 49. Höga myndigheten skall ställa de medel som är avsedda för varje institution till förfogande för vederbörande ordförande som får ingå eller föranstalta om ingående av betalningsförpliktelser eller om utbetalningar.

Ordförandekommisionen får medge överföringar inom avdelningarna samt från en avdelning till en annan.

4. Det allmänna budgetförslaget skall tas in i den årliga rapport som Höga myndigheten skall förelägga församlingen enligt artikel 17.

5. Om Höga myndighetens eller domstolens funktion så kräver, får vederbörande ordförande förelägga ordförandekommisionen ett tillägg till budgetförslaget, för vilket samma regler som för det allmänna budgetförslaget skall gälla.

6. Rådet skall för en tid av tre år utse en revisor vars mandat får förnyas och som utövar sitt uppdrag under full oavhängighet. Revisorsuppdraget är oförenligt med varje annat uppdrag i en institution eller ett organ i gemenskapens tjänst.

Revisorn skall årligen avge en revisionsberättelse över bokföringens och den ekonomiska förvaltningens formella riktighet inom de enskilda institutionerna. Han skall upprätta berättelsen inom sex månader efter utgången av det räkenskapsår som berättelsen avser samt överlämna den till ordförandekommisionen.

Höga myndigheten skall överlämna revisionsberättelsen till församlingen samtidigt med den rapport som avses i artikel 17.

Artikel 79

Detta fördrag skall vara tillämpligt på de höga fördragsslutande parternas europeiska territorier. Det skall även gälla för de europeiska territorier vilkas utrikes angelägenheter tillvaratas av en signatärstat; beträffande Saar är en brevväxling mellan Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken fogad vid detta fördrag.

Les états prévisionnels sont groupés dans un état prévisionnel général comportant une section spéciale pour les dépenses de chacune de ces institutions et qui est arrêté par la Commission des présidents prévue à l'alinéa précédent.

La fixation de l'état prévisionnel général vaut autorisation et obligation pour la Haute Autorité de percevoir le montant des recettes correspondantes, conformément aux dispositions de l'article 49. La Haute Autorité met les fonds prévus pour le fonctionnement de chacune des institutions à la disposition du président compétent qui peut procéder ou faire procéder à l'engagement ou à la liquidation des dépenses.

La Commission des Présidents peut autoriser des virements à l'intérieur des chapitres et de chapitre à chapitre.

4. L'état prévisionnel général est inclus dans le rapport annuel présenté par la Haute Autorité à l'Assemblée en vertu de l'article 17.

5. Si le fonctionnement de la Haute Autorité ou de la Cour l'exige, leur président peut présenter à la Commission des présidents un état prévisionnel supplémentaire, soumis aux mêmes règles que l'état prévisionnel général.

6. Le Conseil désigne pour trois années un commissaire aux comptes dont le mandat est renouvelable et qui exerce ses fonctions en toute indépendance. La fonction de commissaire aux comptes est incompatible avec toute autre fonction dans une institution ou un service de la Communauté.

Le commissaire aux comptes est chargé de faire annuellement un rapport sur la régularité des opérations comptables et de la gestion financière des différentes institutions. Il dresse ce rapport six mois au plus tard après la fin de l'exercice auquel le compte se rapporte et l'adresse à la Commission des présidents.

La Haute Autorité communique ce rapport à l'Assemblée en même temps que le rapport prévu à l'article 17.

ARTICLE 79

Le présent Traité est applicable aux Territoires européens des Hautes Parties Contractantes. Il s'applique également aux Territoires européens dont un État signataire assume les relations extérieures; en ce qui concerne la Sarre, un échange de lettres entre le Gouvernement de la République Fédérale d'Allemagne et le Gouvernement de la République Française est annexé au présent Traité.

Var och en av de höga fördragsslutande parterna är förpliktad att till de andra medlemsstaterna utvidga den förmånsbehandling beträffande kol och stål som staten själv åtnjuter i de icke europeiska territorier som lyder under den.

Artikel 80

Med företag förstås i detta fördrag sådana företag som inom de territorier som avses i artikel 79 första stycket, bedriver produktionsverksamhet inom kol- och stålsektorn; med företag förstås dessutom, i fråga om artiklarna 65 och 66 liksom de för dessas tillämpning nödvändiga upplysningarna samt talan grundad på dessa artiklar, sådana företag eller organisationer som vanligtvis bedriver annan distributionsverksamhet än försäljning till hushåll eller hantverkare.

Artikel 81

Uttrycken "kol" och "stål" är definierade i bilaga I fogad vid detta fördrag.

Listorna i denna bilaga kan kompletteras genom enhälligt beslut av rådet.

Artikel 82

Den omsättning som skall utgöra grundval för beräkning av de böter och viten vilka åläggs företag med stöd av detta fördrag skall vara den omsättning som hänförs till produkter inom Höga myndighetens kompetensområde.

Artikel 83

Upprättandet av gemenskapen skall inte i något hänseende beröra egendomsförhållandena för de företag, som bestämmelserna i detta fördrag gäller.

Artikel 84

I detta fördrags bestämmelser skall med orden "detta fördrag" förstås bestämmelserna i fördraget och dess bilagor, i bifogade protokoll och i konventionen om övergångsbestämmelser.

Chaque Haute Partie Contractante s'engage à étendre aux autres États Membres les mesures de préférence dont Elle bénéficie, pour le charbon et l'acier, dans les Territoires non-européens soumis à sa juridiction.

ARTICLE 80

Les entreprises, au sens du présent Traité, sont celles qui exercent une activité de production dans le domaine du charbon et de l'acier à l'intérieur des territoires visés à l'article 79, premier alinéa, et, en outre, en ce qui concerne les articles 65 et 66, ainsi que les informations requises pour leur application et les recours formés à leur occasion, les entreprises ou organismes qui exercent habituellement une activité de distribution autre que la vente aux consommateurs domestiques ou à l'artisanat.

ARTICLE 81

Les expressions "charbon" et "acier" sont définies à l'annexe I jointe au présent Traité.

Les listes comprises dans cette annexe peuvent être complétées par le Conseil statuant à l'unanimité.

ARTICLE 82

Le chiffre d'affaires servant de base au calcul des amendes et des astreintes applicables aux entreprises en vertu du présent Traité est le chiffre d'affaires afférent aux produits soumis à la juridiction de la Haute autorité.

ARTICLE 83

L'institution de la Communauté ne préjuge en rien le régime de propriété des entreprises soumises aux dispositions du présent Traité.

ARTICLE 84

Dans les dispositions du présent Traité, les mots "le présent Traité" doivent être entendus comme visant les clauses du Traité et de ses annexes, des Protocoles annexes et de la Convention relative aux dispositions transitoires.

Artikel 85

De inledande åtgärder och övergångsbestämmelser som de höga fördragsslutande parterna har enats om i syfte att möjliggöra tillämpningen av reglerna i detta fördrag fastställs i en tilläggskonvention.

Artikel 86

Medlemsstaterna förbinder sig att vidta alla allmänna eller särskilda åtgärder ägnade att säkerställa uppfyllandet av de förpliktelser som följer av beslut och rekommendationer av gemenskapens institutioner samt att underlätta fullgörandet av gemenskapens uppgifter.

Medlemsstaterna förbinder sig att avstå från varje åtgärd som är oförenlig med den gemensamma marknadens målsättning och verksamhet som avses i artiklarna 1 och 4.

Medlemsstaterna skall inom ramen för sin behörighet vidta alla åtgärder som är ägnade att säkerställa de internationella betalningar som hänför sig till handeln med kol och stål inom den gemensamma marknaden och skall lämna varandra ömsesidigt bistånd för att underlätta sådana betalningar.

Tjänstemän i Höga myndigheten, som av denna har ålagts kontrolluppsdrag, skall inom medlemsstaternas territorier och i all den utsträckning som är nödvändig för fullgörandet av deras uppdrag ha de rättigheter och befogenheter som dessa stater i lag tillerkänner egna tjänstemän i skattemyndigheterna. Den berörda staten skall i behörig ordning under rättas om kontrolluppsdragen och ställningen hos de tjänstemän som fått i uppdrag att utföra dem. Den berörda statens tjänstemän får på begäran av denna eller Höga myndigheten biträda Höga myndighetens tjänstemän vid fullgörandet av deras uppdrag.

Artikel 87

De höga fördragsslutande parterna förbinder sig att inte åberopa fördrag, konventioner eller förklaringar, som gäller mellan dem, för att få tvister angående tolkningen eller tillämpningen av detta fördrag reglerade på annat sätt än som bestämts genom fördraget.

Artikel 88

Om Höga myndigheten anser, att en medlemsstat underlåtit att uppfylla någon av de

ARTICLE 85

Les mesures initiales et transitoires convenues par les Hautes Parties Contractantes en vue de permettre l'application des dispositions du présent Traité sont fixées par une Convention annexe.

ARTICLE 86

Les États membres s'engagent à prendre toutes mesures générales ou particulières propres à assurer l'exécution des obligations résultant des décisions et recommandations des institutions de la Communauté et à faciliter à celle-ci l'accomplissement de sa mission.

Les États membres s'engagent à s'abstenir de toute mesure incompatible avec l'existence du marché commun visé aux articles 1 et 4.

Ils prennent, dans la mesure de leur compétence, toutes dispositions utiles pour assurer les règlements internationaux correspondant aux échanges de charbon et d'acier dans le marché commun se prêtent un concours mutuel pour faciliter ces règlements.

Les agents de la Haute Autorité chargés par elle de missions de contrôle disposent, sur le territoire des États membres et dans toute la mesure nécessaire à l'accomplissement de leur mission, des droits et pouvoirs dévolus par les législations de ces États aux agents des administrations fiscales. Les missions de contrôle et la qualité des agents chargés de celles-ci sont dûment notifiées à l'État intéressé. Des agents de cet État peuvent, à la demande de celui-ci ou de la Haute Autorité, assister les agents de la Haute Autorité dans l'accomplissement de leur mission.

ARTICLE 87

Les Hautes Parties Contractantes s'engagent à ne pas se prévaloir des traités, conventions ou déclarations existant entre Elles en vue de soumettre un différend relatif à l'interprétation ou à l'application du présent Traité à un mode de règlement autre que ceux prévus par celui-ci.

ARTICLE 88

Si la Haute Autorité estime qu'un État a manqué à une des obligations qui lui incom-

förpliktelser som åvilar den enligt detta fördrag, skall Höga myndigheten konstatera denna underlåtenhet genom ett motiverat beslut efter att ha givit denna stat tillfälle att framlägga sina synpunkter. Höga myndigheten skall för staten i fråga sätta ut en frist inom vilken staten skall uppfylla sin förpliktelse.

Staten i fråga får inom två månader efter beslutets delgivning väcka talan vid domstolen, som har oinskränkt prövningsrätt.

Om staten inte har uppfyllt sin förpliktelse inom den av Höga myndigheten fastställda fristen eller om den av staten väckta talan har ogillats, får Höga myndigheten med rådets samtycke, givet med två tredjedels majoritet

a) uppskjuta utbetalningen av belopp som Höga myndigheten skall erlagga till staten i fråga enligt detta fördrag,

b) vidta eller bemyndiga övriga medlemsstater att vidta åtgärder, som avviker från bestämmelserna i artikel 4, i syfte att avhjälpa verkningarna av den underlåtenhet som konstaterats.

Staten i fråga får inom två månader efter delgivning av ett beslut enligt a eller b väcka talan vid domstolen som har oinskränkt prövningsrätt.

Om ovan angivna åtgärder visar sig vara verkningslösa skall Höga myndigheten framlägga saken för rådet.

Artikel 89

Alla tvister mellan medlemsstaterna om tillämpningen av detta fördrag, vilka inte kan avgöras genom annat i fördraget angivet förfarande, får på hemställan av en av de stater som är part i tvisten underställas domstolen.

Domstolen skall även vara behörig att besluta i alla tvister mellan medlemsstaterna som berör områden som regleras i fördraget, om en sådan tvist underställs domstolen i kraft av ett skiljeavtal.

Artikel 90

Om en underlåtenhet av ett företag att uppfylla en förpliktelse som följer av detta fördrag även innebär en underlåtenhet av företaget att uppfylla en förpliktelse som följer av lagstiftningen i den stat under vilken före-

bent en vertu du présent Traité, elle constate ledit manquement par une décision motivée, après avoir mis cet État en mesure de présenter ses observations. Elle impartit à l'État en cause un délai pour pourvoir à l'exécution de son obligation.

Un recours de pleine juridiction est ouvert à cet État devant la Cour dans un délai de deux mois à compter de la notification de la décision.

Si l'État n'a pas pourvu à l'exécution de son obligation dans le délai fixé par la Haute Autorité ou, en cas de recours, si celui-ci a été rejeté, la Haute Autorité peut, sur avis conforme du Conseil statuant à la majorité des deux tiers:

a) suspendre le versement des sommes dont elle serait redevable pour le compte de l'État en question en vertu du présent Traité;

b) prendre ou autoriser les autres États membres à prendre des mesures dérogatoires aux dispositions de l'article 4 en vue de corriger les effets du manquement constaté.

Un recours de pleine juridiction est ouvert, dans un délai de deux mois à compter de leur notification, contre les décisions prises en application des alinéas a et b.

Si les mesures ci-dessus prévues s'avèrent inopérantes, la Haute Autorité en réfère au Conseil.

ARTICLE 89

Tout différend entre États membres au sujet de l'application du présent Traité, qui n'est pas susceptible d'être réglé par une autre procédure prévue au présent Traité, peut être soumis à la Cour, à la requête de l'un des États parties au différend.

La Cour est également compétente pour statuer sur tout différend entre États membres en connexité avec l'objet du présent Traité, si ce différend lui est soumis en vertu d'un compromis.

ARTICLE 90

Si un manquement à une obligation résultant du présent Traité commis par une entreprise constitue également un manquement à une obligation résultant pour elle de la législation de l'État dont elle relève et si, en vertu de ladite

taget lyder och om rättsliga eller administrativa åtgärder enligt den lagstiftningen vidtagits gentemot detta företag, skall staten i fråga underrätta Höga myndigheten om detta, som får uppskjuta avgörandet.

Om Höga myndigheten uppskjuter avgörandet, skall den underrättas om sakens fortsatta gång och få tillfälle att framlägga relevanta dokument, sakkunnigutlåtanden och vittnesut-sagor. Den skall också underrättas om det slutgiltiga beslutet i saken. Höga myndigheten skall beakta detta beslut vid bestämmandet av den eventuella sanktion som den kan komma att fastställa.

Artikel 91

Om ett företag inte inom föreskriven tid fullgör en betalningsskyldighet gentemot Höga myndigheten antingen enligt en bestämmelse i detta fördrag eller dess tillämpningsföreskrifter eller enligt en ekonomisk sanktion eller ett vite som fastställts av Höga myndigheten, får denna uppskjuta utbetalningar som den själv är skyldig att göra till nämnda företag intill ett belopp motsvarande företagets betalningsskyldighet.

Artikel 92

Beslut av Höga myndigheten vilka innefattar betalningsförpliktelser skall utgöra exekutions-titel.

Verkställighet inom en medlemsstats territorium skall ske enligt de i staten gällande rättsreglerna och efter det att bevis om att beslutet får verkställas har utfärdats enligt bestämmelserna i den stat inom vars territorium verkställigheten skall ske utan annan prövning än av beslutets äkthet. Bevis om att beslutet får verkställas skall utfärdas av en för detta ändamål särskilt förordnad regeringsmedlem i varje land.

Verkställigheten får endast uppskjutas genom beslut av domstolen.

Artikel 93

Höga myndigheten skall upprätthålla ändamålsenliga förbindelser med Förenata nationerna och Organisationen för europeiskt ekonomiskt samarbete och skall regelbundet hålla dem underrättade om gemenskapens verksamhet.

législation, une procédure judiciaire ou administrative est engagée contre cette entreprise, l'État en question devra en aviser la Haute Autorité, qui pourra surseoir à statuer.

Si la Haute Autorité sursoit à statuer, elle est informée du déroulement de la procédure et mise en mesure de produire tous documents, expertises et témoignages pertinents. Elle sera de même informée de la décision définitive qui sera intervenue et devra tenir compte de cette décision pour la détermination de la sanction qu'elle serait éventuellement amenée à prononcer.

ARTICLE 91

Si une entreprise n'effectue pas, dans les délais prescrits, un versement auquel elle est assujettie envers la Haute Autorité, soit en vertu d'une disposition du présent Traité ou d'un règlement d'application, soit en vertu d'une sanction pécuniaire ou d'une astreinte prononcée par la Haute Autorité, il sera loisible à celle-ci de suspendre, jusqu'à concurrence du montant de ce versement, le règlement des sommes dont elle serait elle-même redevable ladite entreprise.

ARTICLE 92

Les décisions de la Haute Autorité comportant des obligations pécuniaires forment titre exécutoire.

L'exécution forcée sur le territoire des États membres est poursuivie suivant les voies de droit en vigueur dans chacun de ces États et après qu'aura été apposée, sans autre contrôle que celui de la vérification de l'authenticité de ces décisions, la formule exécutoire usitée dans l'État sur le territoire duquel la décision doit être exécutée. Il est pourvu à cette formalité à la diligence d'un ministre désigné à cet effet par chacun des gouvernements.

L'exécution forcée ne peut être suspendue qu'en vertu d'une décision de la Cour.

ARTICLE 93

La Haute Autorité assure avec les Nations Unies et avec l'Organisation Européenne de Coopération Économique toutes liaisons utiles et les tient régulièrement informées de l'activité de la Communauté.

Artikel 94

Kontakten mellan gemenskapens institutioner och Europarådet skall säkerställas på det sätt som anges i bifogat protokoll.

Artikel 95

I alla i detta fördrag inte förutsedda fall, som synes kräva ett beslut eller en rekommendation av Höga myndigheten för att inom ramen för den gemensamma marknaden för kol och stål och i enlighet med artikel 5 förverkliga någon av de i artikel 2—4 närmare angivna målsättningarna för gemenskapen, kan detta beslut fattas eller denna rekommendation lämnas med rådets enhälliga samtycke och efter att den rådgivande kommittén hörts.

Beslutet eller rekommendationen skall ange eventuellt ifrågakommande sanktioner som skall bestämmas om på samma sätt.

Om, efter utgången av den övergångsperiod som bestämts i konventionen om övergångsbestämmelser, erfarenheten visar att oförutsedda svårigheter framkommit i fråga om formerna för tillämpningen av detta fördrag eller en djupgående förändring av de ekonomiska eller tekniska betingelserna, vilken direkt påverkar den gemensamma marknaden för kol och stål, nödvändiggör en anpassning av de regler som avser Höga myndighetens utövande av de befogenheter som den tillagts, kan de ändringar av dessa regler som är nödvändiga göras; ändringarna får dock inte påverka bestämmelserna i artikel 2—4 eller kompetensfördelningen mellan Höga myndigheten och gemenskapens övriga institutioner.

Dessa ändringar skall gemensamt föreslås av Höga myndigheten och rådet, vilket beslutar genom fem sjättedels majoritet, och skall underställas domstolen för yttrande. Domstolen äger vid sin prövning oinskränkt befogenhet vid bedömningen av alla faktiska och rättsliga förhållanden. Om domstolen efter prövning finner att förslagen är i överensstämmelse med bestämmelserna i föregående stycke, skall förslagen överlämnas till församlingen och träda i kraft om de godkänns med tre fjärdedels majoritet av angivna röster samt två tredjedels majoritet av församlingens ledamöter.

ARTICLE 94

La liaison entre les institutions de la Communauté et le Conseil de l'Europe est assurée dans les conditions prévues par un Protocole annexe.

ARTICLE 95

Dans tous les cas non prévus au présent Traité, dans lesquels une décision ou une recommandation de la Haute Autorité apparaît nécessaire pour réaliser, dans le fonctionnement du marché commun du charbon et de l'acier et conformément aux dispositions de l'article 5, l'un des objets de la Communauté, tels qu'ils sont définis aux articles 2, 3 et 4, cette décision ou cette recommandation peut être prise sur avis conforme du Conseil statuant à l'unanimité et après consultation du Comité Consultatif.

La même décision ou recommandation, prise dans la même forme, détermine éventuellement les sanctions applicables.

Après l'expiration de la période de transition prévue par la Convention sur les dispositions transitoires, si des difficultés imprévues, révélées par l'expérience, dans les modalités d'application du présent Traité, ou un changement profond des conditions économiques ou techniques qui affecte directement le marché commun du charbon et de l'acier, rendent nécessaire une adaptation des règles relatives à l'exercice par la Haute Autorité des pouvoirs qui lui sont conférés, des modifications appropriées peuvent y être apportées, sans qu'elles puissent porter atteinte aux dispositions des articles 2, 3 et 4 ou au rapport des pouvoirs respectivement attribués à la Haute Autorité et aux autres institutions de la Communauté.

Ces modifications font l'objet de propositions établies en accord par la Haute Autorité et par le Conseil statuant à la majorité des cinq sixièmes de ses membres, et soumises à l'avis de la Cour. Dans son examen, la Cour a pleine compétence pour apprécier tous les éléments de fait et de droit. Si, à la suite de cet examen, la Cour reconnaît la conformité des propositions aux dispositions de l'alinéa qui précède, elles sont transmises à l'Assemblée et entrent en vigueur si elles sont approuvées à la majorité des trois-quarts des voix exprimées et à la majorité des deux tiers des membres qui composent l'Assemblée.

Artikel 96

Efter utgången av övergångsperioden kan varje medlemsstats regering och Höga myndigheten föreslå ändringar av detta fördrag. Ett sådant förslag skall framläggas för rådet. Om rådet med två tredjedels majoritet uttalar sig för sammankallande av en konferens med företrädare för medlemsstaternas regeringar, skall en sådan omedelbart sammankallas av rådets ordförande för att överenskomma om de ändringar som skall göras i detta fördrag.

Ändringarna skall träda i kraft sedan de ratificerats av samtliga medlemsstaters regeringar i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser.

Artikel 97

Detta fördrag skall gälla för en tid av femtio år efter dess ikraftträdande.

Artikel 98

Varje europeisk stat kan ansöka om att ansluta sig till detta fördrag. Den skall ställa sin ansökan till rådet, som efter att ha inhämtat Höga myndighetens yttrande enhälligt beslutar samt också enhälligt bestämmer villkoren för anslutning. Denna skall gälla från den dag då anslutningsdokumentet mottas av den regering hos vilken fördraget deponerats.

Artikel 99

Detta fördrag skall ratificeras av samtliga medlemsstater i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser. Ratifikationsinstrumenten skall deponeras hos Frankrikes regering.

Fördraget skall träda i kraft den dag då det sista ratifikationsinstrumentet deponerats.

Om samtliga ratifikationsinstrument inte har deponerats inom sex månader efter detta fördrags undertecknande, skall regeringarna i de stater vilka deponerat sina ratifikationsinstrument samråda om de åtgärder som skall vidtas.

ARTICLE 96

Après l'expiration de la période de transition, le gouvernement de chaque État membre et la Haute Autorité pourront proposer des amendements au présent Traité. Cette proposition sera soumise au Conseil. Si celui-ci émet, à la majorité des deux tiers, un avis favorable à la réunion d'une conférence des représentants des gouvernements des États membres, celle-ci est immédiatement convoquée par le président du Conseil, en vue d'arrêter d'un commun accord les modifications à apporter aux dispositions du Traité.

Ces amendements entreront en vigueur après avoir été ratifiés par tous les États membres en conformité de leurs règles constitutionnelles respectives.

ARTICLE 97

Le présent Traité est conclu pour une durée de cinquante ans à dater de son entrée en vigueur.

ARTICLE 98

Tout État européen peut demander à adhérer au présent Traité. Il adresse sa demande au Conseil, lequel, après avoir pris l'avis de la Haute Autorité, statue à l'unanimité et fixe, également à l'unanimité, les conditions de l'adhésion. Celle-ci prend effet du jour où l'instrument d'adhésion est reçu par le gouvernement dépositaire du Traité.

ARTICLE 99

Le présent Traité sera ratifié par tous les États membres, en conformité de leurs règles constitutionnelles respectives; les instruments de ratification seront déposés auprès du Gouvernement de la République Française.

Il entrera en vigueur le jour du dépôt de l'instrument de ratification de l'État signataire qui procédera le dernier à cette formalité.

Au cas où tous les instruments de ratification n'auraient pas été déposés dans un délai de six mois à dater de la signature du présent Traité, les gouvernements des États ayant effectué le dépôt se concerteraient sur les mesures à prendre.

Artikel 100

Detta fördrag, upprättat i ett enda original, skall deponeras i arkiven hos Fran krikes regering, som skall överlämna en bestyrkt kopia till var och en av regeringarna i övriga signatärstater.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade befullmäktigade undertecknat och med sitt sigill försett detta fördrag.

Som skedde i Paris den adertonde april nittonhundrafemtioett.

Adenauer
Paul van Zeeland
J. Meurice
Schuman
Sforza
Jos. Bech
Stikker
van den Brink

ARTICLE 100

Le présent Traité, rédigé en un seul exemplaire, sera déposé dans les archives du Gouvernement de la République Française, qui en remettra une copie certifiée conforme à chacun des gouvernements des autres États signataires.

En foi de quoi les Plénipotentiaires soussignés ont apposé leurs signatures au bas du présent Traité et l'ont revêtu de leurs sceaux.

Fait à Paris, le dix-huit avril mil neuf cent cinquante-et-un.

Adenauer
Paul van Zeeland
J. Meurice
Schuman
Sforza
Jos. Bech
Stikker
van den Brink

Bilagor

Annexes

BILAGA I

DEFINITION AV UTTRYCKEN
KOL OCH STÅL

1. Uttrycken "kol" och "stål" omfattar de produkter som är upptagna i följande lista.

2. Höga myndighetens verksamhet avseende produkter av specialstål, koks och skrot skall utövas med hänsyn till de särskilda betingelserna för produktionen av och handeln med dessa produkter.

3. Höga myndighetens verksamhet avseende gaskoks och brunkol, som används för andra ändamål än för tillverkning av briketter eller lågtemperaturkoks, skall utövas endast i den utsträckning det kan bli nödvändigt till följd av att dessa produkter vållar kännbara störningar på bränslemarknaden.

4. Höga myndigheten skall under utövandet av sin verksamhet ta hänsyn till den omständigheten att framställningen av vissa av de produkter som är upptagna i denna lista är direkt förenad med framställningen av biprodukter, som inte finns upptagna i listan, men vilkas försäljningspriser kan inverka på huvudprodukternas försäljningspriser.

Annexe I

DÉFINITION DES EXPRESSIONS
CHARBON ET ACIER

1. Les expressions "charbon" et "acier" couvrent les produits figurant sur la liste ci-après.

2. L'action de la Haute Autorité concernant les produits en acier spécial, le coke et la ferraille doit tenir compte des conditions particulières de leur production ou de leur commerce.

3. L'action de la Haute Autorité, en ce qui concerne le coke gaz et le lignite utilisé en dehors de la fabrication de briquettes et de semi-coke, ne s'exercera que dans la mesure où des perturbations sensibles créées de leur fait sur le marché des combustibles viendraient à l'exiger.

4. L'action de la Haute Autorité doit tenir compte du fait que la production de certain des produits figurant sur cette liste est directement liée à celle de sous-produits qui n'y figurent pas, mais dont les prix de vente peuvent conditionner celui des produits principaux.

Kodnummer i OEEC-nomenklaturen (som hänvisning)	VARUSLAG
3.000	BRÄNSLEN
3.100	<i>Stenkol</i>
3.200	<i>Stenkolsbriketter</i>
3.300	<i>Koks, med undantag av elektrodkoks och petroleumkoks</i> Pyropissitkoks (lågtemp. förkoksad kol)
3.400	<i>Brunkolsbriketter</i>
3.500	<i>Brunkol</i> Lågtemp. förkoksad brunkol

NUMÉRO DE CODE de l'O.E.C.E. pour mémoire.	DÉSIGNATION DES PRODUITS.
3.000	COMBUSTIBLES.
3.100	<i>Houille.</i>
3.200	<i>Agglomérés de houille.</i>
3.300	<i>Coke, excepté coke pour électrodes et coke de pétrole.</i> Semi-coke de houille.
3.400	<i>Briquettes de lignite.</i>
3.500	<i>Lignite.</i> Semi-coke de lignite.

Kodnummer i OEEC-nomenklaturen (som hänvisning)	VARUSLAG	NUMÉRO DE CODE de l'O.E.C.E. pour mémoire.	DÉSIGNATION DES PRODUITS.
4.000	JÄRN OCH STÅL	4.000	SIDÉRURGIE.
4.100	<i>Råvaror för framställning av tackjärn och stål⁽¹⁾</i>	4.100	<i>Matières premières pour la production de la fonte et de l'acier⁽¹⁾.</i>
	Järnmalm (med undantag av svavelkis) Skrot Manganmalm		Minerai de fer (sauf pyrites). Ferraille. Minerai de manganèse.
4.200	<i>Tackjärn och ferrolegeringar</i>	4.200	<i>Fonte et ferro-alliages.</i>
	Tackjärn för tillverkning av stål Gjuteritackjärn och annat tackjärn		Fonte pour la fabrication de l'acier. Fonte de fonderie et autres fontes brutes.
	Spegeljärn och högkolhaltig ferromangan ⁽²⁾		Spiegels et forre-manganèse carburé ⁽²⁾ .
4.300	<i>Obearbetade produkter och halvfabrikat av järn, stål eller specialstål, inklusive produkter avsedda för återanvändning eller omvalsning</i>	4.300	<i>Produits bruts et produits demi-finis en fer, en acier ordinaire ou en acier spécial, y compris les produits de réemploi ou de re laminage.</i>
	Flytande stål, även i göt, avsedda för smide ⁽³⁾		Acier liquide coulé ou non en lingots, dont lingots destinés à la forge ⁽³⁾ .
	Halvfabrikat: blooms, billets, slabs och platiner, varmvalsade breda band (andra än band som betraktas som färdigvara)		Produits demi-finis: blooms, billettes et brames, largets, coils larges laminés à chaud (autres que les coils considérés comme produits finis).
4.400	<i>Varmvalsade färdigprodukter av järn, stål eller specialstål⁽⁴⁾</i>	4.400	<i>Produits finis à chaud en fer, en acier ordinaire ou en acier spécial⁽⁴⁾.</i>
	Råler, sliprar, underläggsplattor och skarvjärn, balk, grov profilstång och annan stång 80 mm och däröver, spontpålar		Rails, traverses, selles et éclisses, poutrelles, profilés lourds et barres de 80 mm. et plus, palplanches.
	Profilstång och annan stång mindre än 80 mm liksom plattjärn under 150 mm		Barres et profilés de moins de 80 mm et plats de moins de 150 mm.
	Valstråd		Fil machine.
	Rund- och fyrkantjärn för rörframställning		Ronds et carrés pour tubes.
	Varmvalsade band (inklusive band för rörframställning)		Feuillards et bandes laminées à chaud (y compris les bandes à tubes).
	Varmvalsad plåt med mindre tjocklek än 3 mm (icke överdragen och överdragen)		Plaques et tôles d'une épaisseur de 3 mm. et plus, larges plats de 150 mm. et plus.
	Grov- och mediumplåt med en tjocklek av 3 mm och däröver, universalsjärn med en tjocklek av 150 mm och däröver		
4.500	<i>Vidarebearbetade färdiga valsverksprodukter av järn, ordinärt stål eller specialstål⁽⁵⁾</i>	4.500	<i>Produits finaux en fer, en acier ordinaire ou en acier spécial⁽⁵⁾.</i>
	Vitplåt, blyöverdragen plåt, svartplåt, galvaniserad (zinköverdragen) plåt, annan överdragen plåt		Fer blanc, tôle plombée, fer noir, tôles galvanisées, autres tôles revêtues.

Kodnummer i OEEC-nomenklaturen (som hänvisning)	VARUSLAG
	Kallvalsad plåt mindre än 3 mm Transformatorplåt Band för framställning av vitplåt
	ANMÄRKNINGAR

- (1) Råvaror under kodnummer 4 190 i OEEC-nomenklaturen (andra på annat ställe icke nämnda råvaror för framställning av tackjärn och stål) är inte inberipna. Eldfasta ämnen är således inte inbegripna.
- (2) Övriga ferrolegeringar är inte inbegripna.
- (3) Framställningen av götstål avsedd för gjuterier faller under Höga myndighetens verksamhet endast i de fall då den anses tillhöra den egentliga stålindustrins verksamhet.
Övrig framställning av götstål för gjuterier, t.ex. i fristående små och medelstora gjuterier, underkastas endast statistisk kontroll utan att detta leder till diskriminerande åtgärder för deras del.
- (4) Gjutgods, smidesstycken och produkter framställda genom pulvermetallurgiska förfaranden är inte inbegripna.
- (5) Stålrör (sömlösa eller svetsade), kallvalsade band med en bredd av mindre än 500 mm (om de inte är avsedda för vitplåtframställning), dragen tråd, blankglödgat stål och gjutgods (rör och rörlednings-tillbehör, annat gjutgods) är inte inbegripna.

BILAGA II

SKROT

Bestämmelserna i detta fördrag skall tillämpas på skrot med beaktande av följande jämkningar som är nödvändiga på grund av de särskilda betingelserna för dess uppsamlande och handeln därmed:

a) De priser som fastställs genom Höga myndighetens försorg, på det sätt som anges i avdelning III kapitel V, skall gälla inköp som görs av företagen inom gemenskapen; medlemsstaterna skall biträda Höga myndigheten vid tillsynen av att fattade beslut iakttas av säljarna.

b) Artikel 59 skall inte tillämpas på

— gammalt tackjärn vars användning på grund av tackjärnets beskaffenhet be-

NUMÉRO DE CODE de l'O.E.C.E. pour mémoire.	DÉSIGNATION DES PRODUITS.
	Tôles laminées à froid de moins de 3 mm. Tôles magnétiques. Bandes destinées à faire le fer blanc.
	OBSERVATIONS

- (1) Ne sont pas comprises les matières premières du n° de code 4190 de la Nomenclature de l'O.E.C.E. (autres matières premières non dénommées ailleurs pour la production de la fonte et de l'acier). Ne sont pas compris notamment les réfractaires.
- (2) Ne sont pas compris les autres ferro-alliages.
- (3) L'action de la Haute Autorité, en ce qui concerne les productions d'acier coulé destinées aux moulages, ne s'exerce que dans le cas où elles doivent être considérées comme entrant dans l'activité de l'industrie sidérurgique proprement dite.
Les autres productions d'acier coulé pour moulages, telles que celles des petites et moyennes fonderies autonomes, ne sont soumises qu'à des contrôles statistiques, sans qu'il en résulte, à leur égard, de mesures discriminatoires.
- (4) Ne sont pas compris les moulages d'acier, les pièces de forge et les produits obtenus à partir de poudres.
- (5) Ne sont pas compris les tubes d'acier (sans soudure ou soudés), les bandes laminées à froid de largeur inférieure à 500 mm. (autres que celles destinées à faire le fer-blanc), les tréfilés, les barres calibrées et les moulages de fonte (tubes, tuyaux et accessoires de tuyauteries, pièces de fonderie).

Annexe II

FERRAILLE

Les dispositions du présent Traité sont applicables à la ferraille, compte tenu des modalités pratiques suivantes rendues nécessaires par les conditions particulières de sa collecte et de son commerce:

a) les fixations de prix par la Haute Autorité, dans les conditions du chapitre V du titre III, s'appliquent à l'achat par entreprises de la Communauté; les États membres prêtent leur concours à la Haute Autorité pour veiller au respect, par les vendeurs, des décisions prises;

b) sont exclues de l'application de l'article 59:

— les vieilles fontes dont la nature limite leur emploi aux industries de la fonderie

gränsas till gjuteriindustrier utanför gemenskapens kompetensområde,

- avfallsskrot som används direkt av företagen; vid beräkning av grunderna för fördelningen av köpskrot skall emellertid hänsyn tas till den tillgång som detta avfallsskrot utgör.

c) Vid tillämpningen av bestämmelserna i artikel 59 på köpskrot skall Höga myndigheten i samarbete med medlemsstaternas regeringar inhämta nödvändiga upplysningar om såväl tillgångarna som behoven inklusive exporten till tredje land.

På grundval av de på detta sätt inhämtade upplysningarna skall Höga myndigheten fördela tillgångarna mellan medlemsstaterna i överensstämmelse med bestämmelserna i artikel 59 och med hänsyn till såväl de mest ekonomiska möjligheterna att utnyttja tillgångarna som till samtliga de drifts- och försörjningsvillkor som gäller inom de olika grenarna av järn- och stålindustrin inom dess kompetensområde.

För att undvika att de på grundval av denna fördelning fastställda leveranserna från en medlemsstat till en annan eller att utövandet av inköpsrättigheter, som tillerkänts företagen inom en medlemsstats område, medför diskriminering till skada för företagen inom den ena eller den andra av de nämnda medlemsstaterna skall följande åtgärder vidtas:

1. Varje medlemsstat skall medge utförsel av leveranser från sitt territorium till de andra medlemsstaterna i överensstämmelse med den av Höga myndigheten fastställda fördelningen; i gengäld skall varje medlemsstat tillåtas att använda de kontrollåtgärder som är nödvändiga för att förvissa sig om att utförseln inte överstiger de på detta sätt förutsedda kvantiteterna. Höga myndigheten har befogenhet att se till, att de åtgärder som vidtagits inte är mera restriktiva än ändamålet kräver.

2. Fördelningen mellan medlemsstaterna skall revideras så ofta det är nödvändigt för att beträffande såväl lokala köpare som köpare från andra medlemsstater upprätthålla ett rimligt förhållande mellan de fastställda tillgångarna i varje medlemsstat och de anvisade leveranserna till andra medlemsstater.

3. Höga myndigheten skall se till, att de föreskrifter som utfärdats av varje medlemsstat med avseende på säljare inom dess kompetensområde inte leder till att olika villkor tillämpas

échappant à la juridiction de la Communauté;

- les ferrailles de chute utilisées directement par les entreprises; toutefois, il est tenu compte des ressources que constituent ces chutes dans l'établissement des bases de répartition de la ferraille de récupération;

c) pour l'application des dispositions de l'article 59 à la ferraille de récupération, la Haute Autorité rassemble, en coopération avec les gouvernements des États membres, les informations nécessaires tant sur les ressources que sur les besoins, y compris les exportations vers les pays tiers.

Sur la base des informations ainsi rassemblées, la Haute Autorité, en se conformant aux dispositions de l'article 69 et compte tenu tant des possibilités les plus économiques d'utilisation de la ressource que de l'ensemble des conditions d'exploitation et d'approvisionnement propres aux différentes fractions de l'industrie sidérurgique soumise à sa juridiction, répartit les ressources entre les États membres.

En vue d'éviter que les livraisons prévues, au titre de cette répartition, d'un État membre à un autre, ou l'exercice des droits d'achat reconnus aux entreprises d'un État membre sur le marché d'un autre État membre entraînent des discriminations préjudiciables aux entreprises relevant de l'un ou de l'autre desdits États membres, les mesures suivantes seront prises:

1. chaque État membre autorisera la sortie de son territoire des livraisons aux autres États membres correspondant à la répartition établie par la Haute Autorité; en contre-partie, chaque État membre sera autorisé à appliquer les contrôles nécessaires pour s'assurer que les sorties ne soient pas supérieures aux quantités ainsi prévues. La Haute Autorité est habilitée à veiller à ce que les dispositions adoptées n'aient pas un caractère plus restrictif que ne l'exige leur objet;

2. la répartition entre les États membres sera revue à intervalles aussi rapprochés qu'il sera nécessaire pour maintenir une relation équitable, tant pour les acheteurs locaux que pour les acheteurs en provenance d'autres États membres, entre les ressources constatées dans chaque État membre et les livraisons à d'autres États membres qui lui sont assignées;

3. la Haute Autorité veillera à ce que les dispositions réglementaires adoptées par chaque État membre à l'égard des vendeurs relevant de sa juridiction n'aient pas pour effet

vid jämförliga transaktioner, särskilt med avseende på köparnas nationalitet.

BILAGA III SPECIALSTÅL

Specialstål och kolrikt finstål, som de betecknas i det förslag till europeisk tullnomenklatur som utarbetades i Bryssel av tullkommittén vid dess sammanträde den 15 juli 1950, skall behandlas efter deras tillhörighet till någon av följande grupper:

a) Specialstål, vanligen benämnt konstruktionsstål och kännetecknat av en kolhalt som understiger 0,6% och av en halt av legeringsbeståndsdelar som inte överstiger sammanlagt 8% då det är minst två beståndsdelar och 5% då det endast är en⁽¹⁾.

b) Kolrikt finstål med en kolhalt som ligger mellan 0,6% och 1,6%; legerat specialstål av annan typ än det som anges i punkt a och av en halt av legeringsbeståndsdelar, som understiger 40% då det är minst två beståndsdelar och 20% då det endast är en⁽¹⁾.

c) Specialstål som inte omfattas av definitionen i a och b.

De produkter som tillhör grupperna a och b skall höra till Höga myndighetens kompetensområde; i syfte att göra det möjligt att undersöka hur fördraget lämpligen skall kunna tillämpas på dessa produkter med beaktande av de särskilda produktions- och handelsbetingelserna som gäller för dem skall emellertid tidpunkten för avvecklingen av import- och exporttullar eller motsvarande avgifter liksom alla kvantitativa restriktioner i samband med dessa produkters omsättning inom gemenskapen uppskjutas till ett år efter tidpunkten för upprättandet av den gemensamma marknaden för stål.

I fråga om de produkter som tillhör grupp c skall Höga myndigheten så snart den trätt i verksamhet företa undersökningar för att fastställa hur fördraget lämpligen skall tillämpas på dessa olika produkter med beaktande av de

⁽¹⁾ Som legeringsbeståndsdelar räknas inte svavel, fosfor, kisel och mangan med en för gängse ståltyper vanligen godtagen halt.

l'application de conditions inégales à des transactions comparables, notamment suivant la nationalité des acheteurs.

Annexe III ACIERS SPÉCIAUX

Les aciers spéciaux et les aciers fins au carbone, tels qu'ils sont caractérisés dans le projet de nomenclature douanière européenne mis au point à Bruxelles par le Comité Tarifaire dans sa séance du 15 juillet 1950, seront traités en considération de leur appartenance à l'un des trois groupes ci-après:

a) aciers spéciaux communément appelés aciers de construction et définis par une teneur en carbone inférieure à 0,6 p. 100 et en éléments d'alliage ne dépassant pas au total 8 p. 100 s'il y en a au moins deux, et 5 p. 100 s'il n'y en a qu'un⁽¹⁾;

b) aciers fins au carbone, dont la teneur en carbone est comprise entre 0,6 et 1,6 p. 100; aciers spéciaux alliés autres que ceux définis au paragraphe a précédent et dont la teneur en éléments d'alliage est inférieure à 40 p. 100 s'il y en a au moins deux, et à 20 p. 100 s'il n'y en a qu'un⁽¹⁾;

c) aciers spéciaux n'entrant pas dans la définition des paragraphes a et b ci-dessus.

Les produits appartenant aux groupes a et b entrent dans la compétence de la Haute Autorité; mais, en vue de permettre, en ce qui les concerne, l'étude des modalités appropriées d'application du Traité eu égard aux conditions particulières de leur production et de leur commerce, la date à laquelle seront abolis les droits d'entrée et de sortie ou les taxes équivalentes, ainsi que toutes les restrictions quantitative à leur circulation à l'intérieur de la Communauté, sera reportée à un an après la date d'établissement du marché commun de l'acier.

Pour les produits appartenant au groupe c, la Haute Autorité entreprendra, dès son entrée en fonctions, des études destinées à fixer les modalités appropriées de son application à ces différents produits, eu égard aux conditions

⁽¹⁾ Ne sont pas comptés comme éléments d'alliage le soufre, le phosphore, le silicium et le manganèse en teneur normalement acceptée pour les aciers couvrants.

särskilda produktions- och handelsbetingelserna som gäller för dem; allteftersom dessa undersökningar avslutas och senast tre år efter upprättandet av den gemensamma marknaden, skall förslag till bestämmelser för var och en av de ifrågavarande produkterna av Höga myndigheten underställas rådet, som skall besluta på det sätt som anges i artikel 81. Under denna period skall de produkter som tillhör grupp c uteslutande underkastas statistisk kontroll från Höga myndighetens sida.

particulières de leur production et de leur commerce; au fur et à mesure de l'aboutissement de ces études et, au plus tard, dans un délai de trois ans à dater de l'établissement du marché commun, les dispositions retenues pour chacun des produits en cause seront soumises par la Haute Autorité au Conseil qui statuera dans les conditions prévues à l'article 81. Durant cette période, les produits appartenant à la catégorie c seront uniquement soumis à des contrôles statistiques de la part de la Haute Autorité.

PROTOKOLL**om gemenskapens
immunitet och privilegier****DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA**

SOM BEAKTAR att, i enlighet med artikel 76 i detta fördrag, skall gemenskapen åtnjuta sådan immunitet och sådana privilegier inom medlemsstaternas territorier som behövs för att den skall kunna fullgöra sina uppgifter i enlighet med villkoren i ett bifogat protokoll,
HAR ENATS OM följande:

KAPITEL I**EGENDOM, MEDEL OCH TILLGÅNGAR***Artikel 1*

Gemenskapens lokaler och byggnader skall vara okränkbara. De får inte genomsökas, beslagt, konfiskeras eller exproprieras. Gemenskapens egendom och tillgångar får inte utan tillstånd från domstolen bli föremål för några administrativa eller rättsliga tvångsåtgärder.

Artikel 2

Gemenskapens arkiv skall vara okränkbara.

Artikel 3

Gemenskapen får inneha valutor av alla slag och ha konton i vilken valuta som helst.

Artikel 4

Gemenskapen, dess tillgångar, inkomster och övrig egendom skall vara befriade från

a) alla direkta skatter; gemenskapen skall dock inte begära befrielse från sådana skatter och avgifter som utgör betalning för allmännyttiga tjänster,

PROTOCOLE**sur les Privilèges et immunités
de la Communauté****LES HAUTES PARTIES CONTRACTAN-
TES:**

CONSIDÉRANT que, aux termes de l'article 76 du Traité, la Communauté jouit sur les territoires des États membres des immunités et privilèges nécessaires pour remplir sa mission dans les conditions prévues à un Protocole annexe,

SONT CONVENUES de ce qui suit:

*Chapitre I.***BIENS, FONDS ET AVOIRS***ARTICLE 1*

Les locaux et les bâtiments de la Communauté sont inviolables. Ils sont exempts de perquisition, réquisition, confiscation ou expropriation. Les biens et avoirs de la Communauté ne peuvent être l'objet d'aucune mesure de contrainte administrative ou judiciaire sans une autorisation de la Cour.

ARTICLE 2

Les archives de la Communauté sont inviolables.

ARTICLE 3

La Communauté peut détenir des devises quelconques et avoir des comptes en n'importe quelle monnaie.

ARTICLE 4

La Communauté, ses avoirs, revenus et autres biens sont exonérés:

a) de tout impôt direct; toutefois, la Communauté ne demandera pas l'exonération des impôts, taxes et droits qui ne constituent que la simple rémunération de services d'utilité publique;

b) från alla tullar, förbud och restriktioner vad avser import och export av varor som är avsedda för tjänstebruk. Varor som på detta sätt har förts in i en stat får inte säljas inom denna stats territorium, om det inte sker på villkor som godkänts av den statens regering,

c) från alla tullar, förbud och restriktioner vad avser import och export av gemenskapens publikationer.

KAPITEL II

MEDDELANDEN OCH IDENTITETS- HANDLINGAR

Artikel 5

Vad avser gemenskapens officiella meddelanden skall gemenskapens institutioner inom varje medlemsstats territorium åtnjuta samma behandling som staten i fråga ger diplomatiska beskickningar.

Officiell korrespondens och andra former av officiella meddelanden som gemenskapens institutioner skickar får inte censureras.

Artikel 6

Ordföranden i Höga myndigheten skall utställa identitetshandlingar för Höga myndighetens ledamöter och högre tjänstemän i Höga myndighetens institutioner. Dessa identitetshandlingar skall godtas som giltig resehandling av medlemsstaternas myndigheter.

KAPITEL III

FÖRSAMLINGENS LEDAMÖTER

Artikel 7

Församlingens ledamöter får inte underkastas någon begränsning av administrativ eller annan natur i sin rörelsefrihet under resa till eller från församlingens mötesplats.

Församlingens ledamöter skall, vad avser tull- och valutakontroll,

a) av sin egen regering beviljas samma förmåner som högre tjänstemän som tillfälligt reser utomlands i offentligt uppdrag,

b) av regeringarna i övriga medlemsstater beviljas samma förmåner som företrädare för

b) de tous droits de douane, prohibitions et restrictions l'importation et d'exportation, à l'égard des articles destinés à son usage officiel; les articles ainsi importés en franchise ne seront pas vendus sur le territoire du pays dans lequel ils auront été introduits, sauf à des conditions agréées par le gouvernement de ce pays;

c) de tout droit de douane et de toutes prohibitions et restrictions d'importation et d'exportation à l'égard de ses publications.

Chapitre II.

COMMUNICATIONS ET LAISSEZ-PASSER

ARTICLE 5

Les institutions de la Communauté bénéficient, sur le territoire de chaque État membre, pour leurs communications officielles, du traitement accordé par cet État aux missions diplomatiques.

La correspondance officielle et les autres communications officielles des institutions de la Communauté ne peuvent être censurées.

ARTICLE 6

Le président de la Haute Autorité délivre des laissez-passer aux membres de la Haute Autorité et aux fonctionnaires supérieurs des institutions de la Communauté. Ces laissez-passer seront reconnus comme titres valables de voyage par les autorités des États membres.

Chapitre III.

MEMBRES DE L'ASSEMBLÉE

ARTICLE 7

Aucune restriction d'ordre administratif ou autre n'est apportée au libre déplacement des membres de l'Assemblée se rendant au lieu de réunion de l'Assemblée ou en revenant.

Les membres de l'Assemblée se voient accorder en matière de douane et de contrôle des changes:

a) par leur propre gouvernement, les mêmes facilités que celles reconnues aux hauts fonctionnaires se rendant à l'étranger en mission officielle temporaire;

b) par le gouvernement des autres États membres les mêmes facilités que celles recon-

utländska regeringar med tillfälligt offentligt uppdrag.

Artikel 8

Församlingens ledamöter får inte förhöras, kvarhållas eller lagföras på grund av yttranden de gjort eller röster de avlagt under utövandet av sitt ämbete.

Artikel 9

Under församlingens sessioner skall dess ledamöter åtnjuta:

a) vad avser deras egen stats territorium, den immunitet som beviljas parlamentsledamöter i deras land,

b) vad avser alla andra medlemsstats territorium, immunitet vad gäller alla former av kvarhållande och lagföring.

Immuniteten skall även vara tillämplig på ledamöterna under resan till och från församlingens mötesplats. Immuniteten kan inte åberopas av en ledamot som tas på bar gärning och kan inte hindra församlingen att utöva sin rätt att upphäva en av dess ledamöters immunitet.

KAPITEL IV

FÖRETRÄDARE I RÅDET

Artikel 10

Företrädarna i rådet och de personer som åtföljer dem i officiell egenskap skall i sin tjänsteutövning och under resan till och från mötesplatsen åtnjuta sedvanliga privilegier och immunitet.

KAPITEL V

LEDAMÖTER I HÖGA MYNDIGHETEN SAMT TJÄNSTEMÄN I GEMENSKAPENS INSTITUTIONER

Artikel 11

Inom varje medlemsstats territorium och oberoende av statstillhörighet skall Höga myndighetens ledamöter och tjänstemän i gemenskapen,

a) åtnjuta immunitet mot rättsliga förfaranden vad avser handlingar som de har begått i sin tjänsteutövning, inbegripet muntliga och

nues aux représentants de gouvernements étrangers en mission officielle temporaire.

ARTICLE 8

Les membres de l'Assemblée ne peuvent être recherchés, détenus ou poursuivis en raison des opinions ou votes émis par eux dans l'exercice de leurs fonctions.

ARTICLE 9

Pendant la durée des sessions de l'Assemblée, les membres de celle-ci bénéficient:

a) sur leur territoire national, des immunités reconnues aux membres du Parlement de leur pays;

b) sur le territoire de tout autre État membre, de l'exemption de toutes mesures de détention et de toute poursuite judiciaire.

L'immunité les couvre également lorsqu'ils se rendent au lieu de réunion de l'Assemblée ou en reviennent. Elle ne peut être invoquée dans le cas de flagrant délit et ne peut non plus mettre obstacle au droit de l'Assemblée de lever l'immunité d'un de ses membres.

Chapitre IV.

REPRÉSENTANTS AU CONSEIL

ARTICLE 10

Les représentants au Conseil et les personnes qui les accompagnent à titre officiel jouissent, pendant l'exercice de leurs fonctions et au cours de leurs voyages à destination ou en provenance du lieu de la réunion, des privilèges et immunités d'usage.

Chapitre V.

MEMBRES DE LA HAUTE AUTORITÉ ET FONCTIONNAIRES DES INSTITUTIONS DE LA COMMUNAUTÉ

ARTICLE 11

Sur le territoire de chacun des États membres, et quelle que soit leur nationalité, les membres de la Haute Autorité et les fonctionnaires de la Communauté:

a) jouissent, sous réserve des dispositions de l'article 40, alinéa 2, du Traité, de l'immunité de juridiction pour les actes accomplis par eux,

skriftliga uttalanden, med förbehåll för artikel 40 andra stycket i fördraget; de skall åtnjuta denna immunitet även efter det att deras uppdrag har upphört,

b) vara befriade från skatt på löner och övriga ersättningar som betalas av gemenskapen

c) tillsammans med sina äkta makar och av dem försörjda familjemedlemmar vara undantagna från bestämmelser om begränsning av invandring och formaliteter för registrering av utlänningar,

d) då de tillträder sin tjänst i landet i fråga, ha rätt att tullfritt föra in sitt bohag och sina personliga tillhörigheter samt ha rätt att tullfritt åter föra ut sitt bohag och sina personliga tillhörigheter till sitt hemland då deras tjänstgöringstid i landet är slut.

Artikel 12

Ordföranden i Höga myndigheten skall besluta vilka grupper av gemenskapens tjänstemän bestämmelserna i detta kapitel helt eller delvis skall tillämpas på. Ordföranden skall regelbundet förelägga rådet en lista över dessa och därefter överlämna den till samtliga medlemsstaters regeringar. Medlemsstaternas regeringar skall regelbundet underrättas om namnen på de tjänstemän som ingår i dessa grupper.

Artikel 13

Privilegier, immunitet och lättnader skall endast beviljas Höga myndighetens ledamöter och tjänstemän i gemenskapens institutioner om det ligger i gemenskapens intresse.

Ordföranden i Höga myndigheten skall upphäva den immunitet som har beviljats en tjänsteman eller en anställd, om han anser att upphävandet av immuniteten inte strider mot gemenskapens intresse.

KAPITEL VI

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 14

Höga myndigheten får för att genomföra bestämmelserna i detta protokoll ingå tilläggsöverenskommelser med en eller flera medlemsstater.

y compris leurs paroles et écrits, en leur qualité officielle; ils continueront à bénéficier de cette immunité après la cessation de leurs fonctions;

b) sont exonérés de tout impôt sur les traitements et émoluments versés par la Communauté;

c) ne sont pas soumis, non plus que leurs conjoints et les membres de leur famille vivant à leur charge, aux dispositions limitant l'immigration et aux formalités d'enregistrement des étrangers;

d) jouissent du droit d'importer en franchise leur mobilier et leurs effets à l'occasion de leur première prise de fonction dans le pays intéressé, et de les réexporter en franchise vers leurs pays de domicile lors de la cessation de leurs fonctions.

ARTICLE 12

Le président de la Haute Autorité détermine les catégories de fonctionnaires auxquels s'appliquent, en tout ou partie, les dispositions du présent chapitre. Il en soumet la liste au Conseil et en donne ensuite communication aux gouvernements de tous les États membres. Les noms des fonctionnaires compris dans ces catégories sont communiqués périodiquement aux gouvernements des États membres.

ARTICLE 13

Les privilèges, immunités et facilités sont accordés aux membres de la Haute Autorité et aux fonctionnaires des institutions de la Communauté exclusivement dans l'intérêt de cette dernière.

Le président de la Haute Autorité est tenu de lever l'immunité à accordée à un fonctionnaire dans tous les cas où il estime que la levée de cette immunité n'est pas contraire aux intérêts de la Communauté.

Chapitre VI.

DISPOSITIONS GÉNÉRALES

ARTICLE 14

La Haute Autorité peut conclure avec un ou plusieurs États membres des accords complémentaires aménageant les dispositions du présent Protocole.

Artikel 15

Privilegier, immunitet och lättnader för domare, justitiesekreterare och personal vid domstolen skall regleras i domstolens stadga.

Artikel 16

Tvister om tolkningen eller tillämpningen av detta protokoll skall underställas domstolen.

Som skedde i Paris den artonde april nittonhundrafemtioett.

Adenauer
Paul van Zeeland
J. Meurice
Schuman
Sforza
Jos. Bech
Stikker
van den Brink

ARTICLE 15

Les privilèges, immunités et facilités accordés aux juges, greffier et personnel de la Cour sont réglés par son statut.

ARTICLE 16

Toute contestation portant sur l'interprétation ou l'application du présent Protocole sera soumise à la Cour.

Fait à Paris, le dix-huit avril mil neuf cent cinquante-et-un.

Adenauer
Paul van Zeeland
J. Meurice
Schuman
Sforza
Jos. Bech
Stikker
van den Brink

PROTOKOLL**om domstolens stadga**

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA,

SOM ÖNSKAR fastställa den stadga för domstolen som avses i artikel 45 i detta fördrag,

HAR ENATS om följande.

Artikel 1

Den domstol som inrättats genom artikel 7 i detta fördrag skall bildas och fullgöra sina uppgifter i enlighet med bestämmelserna i fördraget och denna stadga.

AVDELNING I**DOMARE***ED**Artikel 2*

Varje domare skall, innan han tillträder sitt ämbete, vid offentligt sammanträde avlägga ed att opartiskt och samvetsgrant utöva sitt ämbete och att inte yppa vad som förekommit vid domstolens överläggningar.

PRIVILEGIER OCH IMMUNITET*Artikel 3*

Domarna skall åtnjuta immunitet mot rättsliga förfaranden. De skall åtnjuta immunitet vad avser åtgärder, inbegripet muntliga och skriftliga uttalanden, som de vidtagit i sin tjänsteutövning, även sedan deras uppdrag har upphört.

Domstolen får, efter beslut i plenum, häva immuniteten.

När immuniteten har hävts och straffrättsliga förfaranden vidtas mot en domare, skall denne ställas inför rätta i någon av medlemsstaterna endast vid den domstol som är behörig att döma ledamöterna av de högsta nationella domstolarna.

PROTOCOLE**sur le Statut de la Cour de Justice**

LES HAUTES PARTIES CONTRACTANTES:

DÉSIRANT fixer le Statut de la Cour de Justice prévu à l'article 45 du Traité,

SONT CONVENUES de ce qui suit:

ARTICLE 1

La Cour de Justice instituée par l'article 7 du Traité est constituée et exerce ses fonctions conformément aux dispositions du Traité et du présent Statut.

Titre premier**STATUT DES JUGES***SERMENT**ARTICLE 2*

Tout juge doit, avant d'entrer en fonctions, en séance publique, faire serment d'exercer ses fonctions en pleine impartialité et en toute conscience et de ne rien divulguer du secret des délibérations.

PRIVILÈGES ET IMMUNITÉS*ARTICLE 3*

Les juges jouissent de l'immunité de juridiction. En ce qui concerne les actes accomplis par eux, y compris leurs paroles et écrits, en leur qualité officielle, ils continuent à bénéficier de l'immunité après la cessation de leurs fonctions.

La Cour, siégeant en séance plénière, peut lever l'immunité.

Au cas où, l'immunité ayant été levée, une action pénale est engagée contre un juge, celui-ci n'est justiciable, dans chacun des États membres, que de l'instance compétente pour juger les magistrats appartenant à la plus haute juridiction nationale.

Domarna skall dessutom, oavsett nationalitet, åtnjuta de privilegier inom medlemsstaternas territorier som anges i artikel 11 b, c och d i protokollet om gemenskapens privilegier och immunitet.

Les juges, quelle que soit leur nationalité, bénéficient, en outre, sur le territoire de chacun des États membres des privilèges énumérés aux alinéas b, c et d de l'article 11 du Protocole sur les privilèges et immunités de la Communauté.

UPPDRAG ICKE FÖRENLIGA MED DOMARÄMBETET

Artikel 4

Domarna får inte inneha något politiskt eller administrativt ämbete.

De får inte utöva någon avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet om inte rådet undantagsvis genom beslut med två tredjedels majoritet medger avvikelse härifrån.

De får inte förvärva eller behålla, direkt eller indirekt, några affärsintressen avseende kol och stål under utövandet av sina ämbeten och under en tid av tre år efter det dessa har upphört.

INCOMPATIBILITÉS

ARTICLE 4

Les juges ne peuvent exercer aucune fonction politique ou administrative.

Ils ne peuvent, sauf dérogation accordée à titre exceptionnel par le Conseil statuant à la majorité des deux tiers, exercer aucune activité professionnelle, rémunérée ou non.

Ils ne peuvent acquérir ou conserver directement ou indirectement, aucun intérêt dans les affaires relevant du charbon et de l'acier pendant l'exercice de leurs fonctions et pendant une durée de trois ans à partir de la cessation desdites fonctions.

LÖN OCH ANNAN ERSÄTTNING

Artikel 5

Rådet skall på förslag från den kommission som avses i artikel 78.3 i fördraget fastställa löner, arvoden och pensioner för ordföranden och domarna.

DROITS PÉCUNIAIRES

ARTICLE 5

Les traitements, indemnités et pensions du président et des juges sont fixés par le Conseil sur la proposition de la Commission prévue à l'article 78, § 3, du Traité.

ÄMBETETS UPPHÖRANDE

Artikel 6

En domares ämbete skall, fränsett vid normala nytillsättningar, upphöra genom att domaren avgår, avsätts eller avlider.

När en domare avgår, skall hans avgångsskrivelse ställas till domstolens ordförande för vidare befordran till rådets ordförande. När så skett, blir platsen vakant.

Utom i de fall som avses i artikel 7, skall domaren kvarstå i ämbetet till dess hans efterträdare har tillträtt.

CESSATION DES FONCTIONS

ARTICLE 6

En dehors des renouvellements réguliers, les fonctions de juge prennent fin individuellement par décès ou démission.

En cas de démission d'un juge, la lettre de démission sera adressée au président de la Cour pour être transmise au président du Conseil. Cette dernière notification emporte vacance de siège.

Sauf les cas où l'article 7 ci-après reçoit application, tout juge continue à siéger jusqu'à l'entrée en fonctions de son successeur.

Artikel 7

En domare får endast skiljas från sitt ämbete, om han enligt de övriga domarnas enhälliga bedömning inte längre uppfyller de förutsättningar som krävs.

ARTICLE 7

Les juges ne peuvent être relevés de leurs fonctions que si, au jugement unanime des autres juges, ils ont cessé de répondre aux conditions requises.

Rådets, Höga myndighetens och församlingens ordförande skall informeras om detta av domstolens justitiesekreterare.

Denna anmälan medför att platsen blir vakant.

Artikel 8

En domare som skall ersätta en ledamot av domstolen vars ämbetsstid inte har gått ut, skall utses för återstoden av företrädarens mandatstid.

**AVDELNING II
ORGANISATION**

Artikel 9

Domarna, generaladvokaterna och justitiesekreteraren är skyldiga att vara bosatta där domstolen har sitt säte.

Artikel 10

Domstolen biträds av två generaladvokater och en justitiesekreterare.

GENERALADVOKATER

Artikel 11

Generaladvokaterna har till uppgift att ofentligen, helt opartiskt och självständigt, avge muntliga och motiverade förslag till avgöranden av de mål som förelagts domstolen och därvid biträda domstolen i utövandet av sin uppgift såsom den är definierad i artikel 31 i fördraget.

Artikel 12

Generaladvokaterna utnämns för en period av sex år på samma villkor som domarna. En del av tjänsterna som generaladvokat skall nytillsättas vart tredje år. Den generaladvokat vars mandatstid skall löpa ut vid slutet av de första tre åren skall väljas genom lottdragning. Bestämmelserna i artikel 32 tredje och fjärde styckena i fördraget och bestämmelserna i artikel 6 i denna stadga är tillämpliga på generaladvokaterna.

Artikel 13

Bestämmelserna i artiklarna 2—5 och 8 är tillämpliga på generaladvokaterna.

Le président du Conseil, le président de la Haute Autorité et le président de l'Assemblée en sont informés par le greffier.

Cette communication emporte vacance de siège.

ARTICLE 8

Le juge nommé en remplacement d'un membre dont le mandat n'est pas expiré achève le terme du mandat de son prédécesseur.

**Titre II
ORGANISATION**

ARTICLE 9

Les juges, les avocats généraux et le greffier sont tenus de résider au siège de la Cour.

ARTICLE 10

La Cour est assistée de deux avocats généraux et d'un greffier.

AVOCATS GÉNÉRAUX

ARTICLE 11

L'avocat général a pour rôle de présenter publiquement, entoute impartialité et en toute indépendance, des conclusions orales et motivées sur les affaires soumises à la Cour, en vue d'assister celle-ci dans l'accomplissement de sa mission, telle qu'elle est définie à l'article 31 du Traité.

ARTICLE 12

Les avocats généraux sont nommés pour six ans dans les mêmes conditions que les juges. Un renouvellement partiel a lieu tous les trois ans. L'avocat général dont la désignation est sujette à renouvellement à la fin de la première période de trois ans est désigné par le sort. Les dispositions des troisième et quatrième alinéas de l'article 32 du Traité et celles de l'article 6 du présent Statut sont applicables aux avocats généraux.

ARTICLE 13

Les dispositions des articles 2 à 5 et 8 ci-dessus sont applicables aux avocats généraux.

En generaladvokat får endast skiljas från sitt ämbete om han inte längre uppfyller de förutsättningar som krävs. Beslutet skall fattas enhälligt av rådet efter yttrande av domstolen.

JUSTITIESEKRETERAREN

Artikel 14

Justitiesekreteraren skall utses av domstolen som skall fastställa instruktion för denne med beaktande av bestämmelserna i artikel 15. Han skall inför domstolen avlägga ed att opartiskt och samvetsgrant utöva sitt ämbete och att inte röja vad som förekommit vid domstolens överläggningar.

Bestämmelserna i artiklarna 11 och 13 i protokollet om gemenskapens privilegier och immunitet är tillämpliga på justitiesekreteraren; de befogenheter Höga myndighetens ordförande har enligt de angivna artiklarna skall dock utövas av domstolens ordförande.

Artikel 15

Rådet skall, på förslag från den kommission som avses i fördragets artikel 78.3, fastställa löner, arvoden och pensioner för justitiesekreteraren.

DOMSTOLENS PERSONAL

Artikel 16

Till domstolen skall knytas tjänstemän eller anställda så att den kan fungera. De skall ansvara inför justitiesekreteraren under ordförandens överinseende. Domstolen skall fastställa instruktion för dem. En av dem skall av domstolen utses som ställföreträdare för justitiesekreteraren för det fall denne är förhindrad.

Biträdande referenter med de kvalifikationer som behövs får, om det är nödvändigt, kallas in i enlighet med de rättegångsregler som avses i artikel 44 nedan för att delta i den förberedande handläggningen av ärenden som anhängiggjorts vid domstolen samt för att samarbeta med den domare som är referent. På förslag från domstolen skall rådet fastställa instruktion för dem. De skall utses av rådet.

Bestämmelserna i artiklarna 11, 12 och 13 i protokollet om gemenskapens privilegier och immunitet skall tillämpas på tjänstemän och anställda vid domstolen liksom på biträdande

Les avocats généraux ne peuvent être relevés de leurs fonctions que s'ils ont cessé de répondre aux conditions requises. La décision est prise par le Conseil statuant à l'unanimité, après avis de la Cour.

GREFFIER

ARTICLE 14

Le greffier est nommé par la Cour qui fixe son statut, compte tenu des dispositions de l'article 15 ci-après. Il prête serment devant la Cour d'exercer ses fonctions en pleine impartialité et en toute conscience et de ne rien divulguer du secret des délibérations.

Les dispositions des articles 11 et 13 du Protocole sur les privilèges et immunités de la Communauté sont applicables au greffier; toutefois, les attributions conférées par lesdits articles au président de la Haute Autorité sont exercées par le président de la Cour.

ARTICLE 15

Les traitements, indemnités et pensions du greffier sont fixés par le Conseil sur la proposition de la Commission prévue à l'article 78, § 3, du Traité.

PERSONNEL DE LA COUR

ARTICLE 16

Des fonctionnaires ou employés sont attachés à la Cour pour permettre d'en assurer le fonctionnement. Ils relèvent du greffier, sous l'autorité du président. Leur statut est fixé par la Cour. L'un d'eux est désigné par la Cour pour assurer la suppléance du greffier en cas d'empêchement.

Des rapporteurs adjoints, justifiant des titres nécessaires, peuvent être appelés, en cas de nécessité et dans les conditions qui seront fixées par le règlement de procédure prévu à l'article 44 ci-après, à participer à l'instruction des affaires dont la Cour est saisie et à collaborer avec le juge rapporteur. Leur statut est fixé par le Conseil, sur la proposition de la Cour. Ils sont nommés par le Conseil.

Les dispositions des articles 11, 12 et 13 du protocole sur les privilèges et immunités de la Communauté sont applicables aux fonctionnaires et employés de la Cour, ainsi qu'aux

referenter; de befogenheter som Höga myndighetens ordförande ges enligt samma artiklar skall dock utövas av domstolens ordförande.

DOMSTOLENS VERKSAMHET

Artikel 17

Domstolen skall tjänstgöra permanent. Den skall fastställa semesterperioder med vederbörlig hänsyn till verksamhetens krav.

DOMSTOLENS SAMMANSÄTTNING

Artikel 18

Domstolen skall sammanträda i plenum. Domstolen får dock inom sig upprätta två avdelningar bestående av tre domare vardera för att antingen uträtta visst förberedelsearbete eller döma vissa grupper av ärenden i enlighet med de bestämmelser som fastställs för detta ändamål.

Domstolens beslut skall vara giltiga endast om ett ojämnt antal domare är närvarande. Vid sammanträde i plenum skall domstolens beslut vara giltiga om fem domare är närvarande. Avdelningarnas beslut är endast giltiga om tre domare är närvarande; vid förhinder för en domare på en avdelning får en domare på en annan avdelning tillkallas i enlighet med de bestämmelser som avses ovan.

Domstolen skall alltid sammanträda i plenum vid avgörandet av mål som väckts av medlemsstaterna eller rådet.

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER

Artikel 19

En domare eller en generaladvokat får inte delta i behandlingen av ett ärende i vilket han tidigare uppträtt som parts ombud, rådgivare eller advokat eller i vilket han som medlem av en domstol, undersökningskommission eller i annan egenskap haft i uppgift att uttala sig.

Om en domare eller en generaladvokat av särskilda skäl inte anser att han bör delta i avgörandet eller handläggningen av ett visst ärende, skall han underrätta ordföranden om detta. Om ordföranden anser att en domare eller en generaladvokat av särskilda skäl inte

rapporteurs adjoints; toutefois, les attributions conférées par lesdits articles au président de la Haute Autorité sont exercées par le président de la Cour.

FONCTIONNEMENT DE LA COUR

ARTICLE 17

La Cour demeure en fonctions d'une manière permanente. La durée des vacances judiciaires est fixée par la Cour, sous réserve des nécessités du service.

FORMATION DE LA COUR

ARTICLE 18

La Cour siège en séance plénière. Toutefois, elle peut créer en son sein deux chambres composées chacune de trois juges, en vue soit de procéder à certaines mesures d'instruction, soit de juger certaines catégories d'affaires, dans les conditions prévues par un règlement qu'elle établit à cet effet.

La Cour ne peut valablement siéger qu'en nombre impair. Les délibérations de la Cour siégeant en séance plénière sont valables si cinq juges sont présents. Les délibérations des chambres ne sont valables que si elles sont prises par trois juges; en cas d'empêchement de l'un des juges composant la chambre, il peut être fait appel à un juge faisant partie de l'autre chambre dans les conditions qui seront déterminées par le règlement prévu ci-dessus.

Les recours formés par les États ou par le Conseil devront, dans tous les cas, être jugés en séance plénière.

RÈGLES PARTICULIÈRES

ARTICLE 19

Les juges et les avocats généraux ne peuvent participer au règlement d'aucune affaire dans laquelle ils sont antérieurement intervenus comme agent, conseil ou avocat de l'une des parties, ou sur laquelle ils ont été appelés à se prononcer comme membre d'un tribunal, d'une commission d'enquête ou à tout autre titre.

Si, pour une raison spéciale, un juge ou un avocat général estime ne pas pouvoir participer au jugement ou à l'examen d'une affaire déterminée, il en fait part au président. Au cas où le président estime qu'un juge ou un avocat général ne doit pas, pour une raison spéciale,

bör delta eller framlägga förslag i ett visst ärende, skall han underrätta vederbörande om detta.

Vid svårighet att tillämpa denna artikel skall domstolen besluta i saken.

En part får inte åberopa en domares nationalitet eller att en domare av hans egen nationalitet inte tillhör domstolen eller en av dess avdelningar som skäl för att begära ändring i domstolen eller avdelningens sammansättning.

AVDELNING III

FÖRFARANDE

PARTERNAS OMBUD OCH BITRÄDEN

Artikel 20

Staterna och gemenskapernas institutioner skall vid domstolen företräddas av ett ombud som utses för varje ärende; ombudet får biträddas av en advokat som är behörig att uppträda inför domstol i någon av medlemsstaterna.

Företag och alla andra fysiska eller juridiska personer skall företräddas av en advokat som är behörig att uppträda inför domstol i någon av medlemsstaterna.

Ombud och advokater som uppträder inför domstolen skall på de villkor som skall anges i rättegångsreglerna, som fastställts av domstolen efter godkännande av rådet, ha de rättigheter och den immunitet som behövs för att de oavhängigt skall kunna fullgöra sina uppgifter.

Domstolen skall i enlighet med rättegångsreglerna gentemot de advokater som uppträder inför domstolen ha de befogenheter som domstolar normalt har.

Universitetslärare, som är medborgare i medlemsstater vilkas lagstiftning ger dem rätt att företräda part inför domstol, skall vid domstolen ha samma rättigheter som enligt denna artikel tillkommer advokater.

FÖRFARANDETS DELAR

Artikel 21

Förfarandet vid domstolen skall bestå av en skriftlig och en muntlig del.

Det skriftliga förfarandet skall innebära att parterna och de institutioner inom gemenskapen, vilkas beslut är föremål för tvist, delges

siéger ou conclure dans une affaire déterminée, il en avertit l'intéressé.

En cas de difficulté sur l'application du présent article, la Cour statue.

Une partie ne peut invoquer soit la nationalité d'un juge, soit l'absence au sein de la Cour ou d'une de ses chambres d'un juge de sa nationalité pour demander la modification de la composition de la Cour ou d'une de ses chambres.

Titre III

PROCÉDURE

REPRÉSENTATION ET ASSISTANCE DES PARTIES

ARTICLE 20

Les États ainsi que les institutions de la Communauté sont représentés devant la Cour par des agents nommés pour chaque affaire; l'agent peut être assisté d'un avocat inscrit à un barreau de l'un des États membres.

Les entreprises et toutes autres personnes physiques ou morales doivent être assistées par un avocat inscrit à un barreau de l'un des États membres.

Les agents et avocats comparissant devant la Cour jouissent des droits et garanties nécessaires à l'exercice indépendant de leurs fonctions, dans les conditions qui seront déterminées par un règlement établi par la Cour et soumis à l'approbation du Conseil.

La Cour jouit à l'égard des avocats qui se présentent devant elle des pouvoirs normalement reconnus en la matière aux Cours et tribunaux, dans des conditions qui seront déterminées par le même règlement.

Les professeurs ressortissants des États membres dont la législation leur reconnaît un droit de plaider jouissent devant la Cour des droits reconnus aux avocats par le présent article.

PHASES DE LA PROCÉDURE

ARTICLE 21

La procédure devant la Cour comporte deux phases: l'une écrite, l'autre orale.

La procédure écrite comprend la communication aux parties, ainsi qu'aux institutions de la Communauté dont les décisions sont

ansökningar, inlagor, svaromål samt förklaringar och eventuella bemötanden samt alla handlingar och dokument som åberopas, eller bestyrkta kopior av dessa.

Delgivningen skall ombesörjas av justitiesekreteraren i den ordning och inom de tidsfrister som föreskrivs i rättegångsreglerna.

Det muntliga förfarandet skall bestå i uppläsning av referentens rapport, hörande av vittnen, sakkunniga, ombud och advokater samt generaladvokatens förslag till avgörande.

ANSÖKAN

Artikel 22

Talan skall väckas vid domstolen genom en skriftlig ansökan som är ställd till justitiesekreteraren. Ansökningen skall innehålla uppgifter om sökandens namn och hemvist samt den undertecknandes ställning, tvisteföremålet, yrkanden samt en kort framställning av grunderna för talan.

Ansökningen skall i förekommande fall åtföljas av det beslut som begärs ogiltigförklarat eller om talan avser underlåtenhet att handla, av skriftligt bevis om dagen för påtalandet av denna underlåtenhet. Om ansökningen inte åtföljs av dessa handlingar, skall justitiesekreteraren anmoda vederbörande att inom skälig tid inge dem; dock får talan inte avvisas på grund att dessa handlingar inkommit först efter det att tiden för att väcka talan har gått ut.

ÖVERSÄNDANDE AV HANDLINGAR

Artikel 23

När ett beslut överklagas som fattats av en av gemenskapens institutioner skall denna institution översända alla handlingar som rör ärendet till domstolen.

UNDERSÖKNINGSÅTGÄRDER

Artikel 24

Domstolen får begära att parterna, deras ombud eller befullmäktigade liksom medlemsstaternas regeringar inkommer med alla de dokument och upplysningar som domstolen anser önskvärda. Om detta vägras skall domstolen ta in det i protokollet.

en cause, des requêtes, mémoires, défenses et observations et, éventuellement, des répliques, ainsi que de toutes pièces et documents à l'appui ou de leurs copies certifiées conformes.

Les communications sont faites par les soins du greffier dans l'ordre et les délais déterminés par le règlement de procédure.

La procédure orale comprend la lecture du rapport présenté par un juge rapporteur, ainsi que l'audition par la Cour des témoins, experts, agents et avocats et des conclusions de l'avocat général.

REQUÊTE

ARTICLE 22

La Cour est saisie par une requête adressée au greffier. La requête doit contenir l'indication du nom et de la demeure de la partie et de la qualité du signataire, l'objet du litige, les conclusions et un exposé sommaire des moyens invoqués.

Elle doit être accompagnée, s'il y a lieu, de la décision dont l'annulation est demandée ou, en cas de recours contre une décision implicite, d'une pièce justifiant de la date du dépôt de la demande. Si ces pièces n'ont pas été jointes à la requête, le greffier invite l'intéressé à en effectuer la production dans un délai raisonnable, sans qu'aucune forclusion puisse être opposée au cas où la régularisation interviendrait après l'expiration du délai de recours.

TRANSMISSION DES PIÈCES

ARTICLE 23

Lorsqu'un recours est formé contre une décision prise par une des institutions de la Communauté, cette institution est tenue de transmettre à la Cour toutes les pièces relatives à l'affaire qui est portée devant elle.

MESURES D'INSTRUCTION

ARTICLE 24

La Cour peut demander aux parties, à leurs représentants ou agents, ainsi qu'aux gouvernements des États membres, de produire tous documents et de fournir toutes informations qu'elle estime désirables. En cas de refus, elle en prend acte.

Artikel 25

Domstolen får när som helst efter eget val anförtro undersöknings- eller sakkunniguppdrag åt enskilda personer, organ, myndigheter, kommittéer eller organisationer; för detta ändamål kan domstolen upprätta en förteckning över personer eller organisationer som är godkända som sakkunniga.

*OFFENTLIGHET VID FÖRHANDLING**Artikel 26*

Domstolens förhandlingar skall vara offentliga om inte domstolen när synnerliga skäl föreligger förordnar annat.

*PROKOLL**Artikel 27*

Protokoll skall föras vid varje förhandling och undertecknas av ordföranden och justitisekreteraren.

*FÖRHANDLING**Artikel 28*

Turordningslista för förhandlingarna skall fastställas av ordföranden.

Vittnen får höras i enlighet med rättegångsreglerna. De får höras under ed.

Domstolen får under förhandlingarna också höra sakkunniga och personer som fått undersökningsuppdrag samt parterna själva. De sistnämnda får dock föra sin talan muntligt endast genom ombud eller advokat.

Om det fastslås att ett vittne eller sakkunnig har förtigt eller förvanskat de verkliga förhållandena i den sak han avlagt vittnesmål om eller hörts om av domstolen, har domstolen befogenhet att hänskjuta saken till justitieministern i den stat där vittnet eller den sakkunnige är medborgare för att denne skall straffas enligt nationell lag.

Domstolen skall gentemot tredskande vittnen ha de befogenheter som i allmänhet tillkommer domstolar enligt rättegångsreglerna som fastställts av domstolen efter godkännande av rådet.

ARTICLE 25

A tout moment, la Cour peut confier une mission d'enquête ou une expertise à toute personne, corps, bureau, commission ou organe de son choix; à cet effet, elle peut dresser une liste de personnes ou d'organismes agréés en qualité d'experts.

*PUBLICITÉ DE AUDIENCE**ARTICLE 26*

L'audience est publique, à moins qu'il n'en soit décidé autrement par la cour pour des motifs graves.

*PROCÈS-VERBAL**ARTICLE 27*

Il est tenu de chaque audience un procès-verbal signé par le président et le greffier.

*AUDIENCE**ARTICLE 28*

Le rôle des audiences est arrêté par le président.

Des témoins peuvent être entendus dans les conditions qui seront déterminées par le règlement de procédure. Ils peuvent être entendus sous la foi du serment.

Au cours des débats, la Cour peut interroger également les experts et les personnes qui ont été chargés d'une enquête, ainsi que les parties elles-mêmes; toutefois, ces dernières ne peuvent plaider que par l'organe de leur représentant ou de leur avocat.

Lorsqu'il est établi qu'un témoin ou un expert a dissimulé ou contrefait la réalité des faits sur lesquels il a déposé ou a été interrogé par la Cour, celle-ci est habilitée à saisir de ce manquement le ministre de la Justice de l'État dont le témoin ou l'expert est ressortissant, en vue de lui voir appliquer les sanctions prévues dans chaque cas par sa loi nationale.

La Cour jouit à l'égard des témoins défaillants des pouvoirs généralement reconnus en la matière aux Cours et tribunaux, dans des conditions qui seront déterminées par un règlement établi par la Cour et soumis à l'approbation du Conseil.

*SEKRETESS VID ÖVERLÄGGNINGAR**Artikel 29*

Domstolens överläggningar skall vara och förbli hemliga.

*DOMAR**Artikel 30*

Domar skall ange skälen för domsluten. De skall uppta namnen på de domare som deltog i överläggningarna.

Artikel 31

Domar skall undertecknas av ordföranden, referenten och justitiesekreteraren. De skall avkunnas vid offentligt sammanträde.

*RÄTTEGÅNGSKOSTNADER**Artikel 32*

Domstolen skall besluta i fråga om rättegångskostnader.

*FÖRENKLAT FÖRFARANDE**Artikel 33*

Genom ett förenklat förfarande, som vid behov får avvika från enskilda föreskrifter i denna stadga och som skall fastställas i rättegångsreglerna, får domstolens ordförande besluta i fråga om framställning om uppskov som avses i artikel 39 andra stycket i detta fördrag, om tillämpning av interimistiska åtgärder enligt tredje stycket samma artikel, eller om uppskov med verkställighet enligt artikel 92 tredje stycket.

Vid förhinder för ordföranden skall denne ersättas av annan domare i enlighet med bestämmelserna i artikel 18 i denna stadga.

Avgöranden av ordföranden eller den domare som ersätter honom skall endast vara interimistiska och på intet sätt föregripa domstolens beslut i huvudsaken.

*INTERVENTION**Artikel 34*

Fysiska eller juridiska personer som har ett berättigat intresse av utgången av den tvist som underställts domstolen får intervensera i tvisten.

*SECRET DES DÉLIBÉRATIONS**ARTICLE 29*

Les délibérations de la cour sont et restent secrètes.

*ARRÊTS**ARTICLE 30*

Les arrêts sont motivés. Ils mentionnent le nom des juges qui ont siégé.

ARTICLE 31

Les arrêts sont signés par le président, le juge rapporteur et le greffier. Ils sont lus en séance publique.

*DÉPENS**ARTICLE 32*

La Cour statue sur les dépens.

*RÉFÈRE**ARTICLE 33*

Le président de la Cour peut statuer selon une procédure sommaire dérogeant, en tant que de besoin, à certaines des règles contenues dans le présent Statut et qui sera fixée par le règlement de procédure, sur des conclusions tendant soit à l'obtention du sursis prévu à l'article 39, alinéa 2 du Traité, soit à l'application de mesures provisoires en vertu du troisième alinéa du même article, soit à la suspension de l'exécution forcée conformément à l'article 92, troisième alinéa.

En cas d'empêchement du président, celui-ci sera remplacé par un autre juge dans les conditions déterminées par le règlement prévu à l'article 18 du présent Statut.

L'ordonnance rendue par le président ou son remplaçant n'a qu'un caractère provisoire et ne préjuge en rien la décision de la Cour statuant au principal.

*INTERVENTION**ARTICLE 34*

Les personnes physiques ou morales justifiant d'un intérêt à la solution d'un litige soumis à la Cour peuvent intervenir à ce litige.

Genom yrkanden i interventionsansökan får endast ena partens yrkanden biträdas eller tillbakavisas.

Les conclusions de la requête en intervention ne peuvent avoir d'autre objet que le soutien des conclusions d'une partie ou leur rejet.

TREDSKODOM

Artikel 35

Om en rätteligen instämmd part i sak, som är föremål för fullständig rättslig prövning, inte inkommer med skriftligt svaromål, skall tredskodom meddelas mot honom. Talan mot domen får föras inom en månad efter delgivning. Sådan talan skall inte medföra uppskov med verkställigheten av tredskodomen om inte domstolen beslutar annat.

ARRÊT PAR DÉFAUT

ARTICLE 35

Lorsque, dans un recours de pleine juridiction, la partie défenderesse, régulièrement mise en cause, s'abstient de déposer des conclusions écrites, l'arrêt est rendu par défaut à son égard. L'arrêt est susceptible d'opposition dans le délai d'un mois à compter de sa notification. Sauf décision contraire de la Cour, l'opposition ne suspend pas l'exécution de l'arrêt rendu par défaut.

ÖVERKLAGANDE AV TREDJE MAN

Artikel 36

Fysiska eller juridiska personer samt gemenskapens institutioner får i de fall och på de villkor som skall anges i rättegångsreglerna i egenskap av tredje man föra talan mot en dom som meddelats utan att de blivit hörda.

TIERCE-OPPOSITION

ARTICLE 36

Les personnes physiques ou morales, ainsi que les institutions de la Communauté, peuvent, dans les cas et dans les conditions qui seront déterminés par le règlement de procédure, former tierce-opposition contre les arrêts rendus sans qu'elles aient été appelées.

TOLKNING

Artikel 37

I händelse av tveksamhet rörande innebörden och räckvidden av en dom, skall det ankomma på domstolen att klargöra dess rätta innebörd på begäran av en part eller en av gemenskapens institutioner som har ett berättigat intresse därav.

INTERPRÉTATION

ARTICLE 37

En cas de difficulté sur le sens et la portée d'un arrêt, il appartient à la Cour de l'interpréter, sur la demande d'une partie ou d'une institution de la Communauté justifiant d'un intérêt à cette fin.

ÄNDRING AV DOM

Artikel 38

Framställning hos domstolen om ändring av en dom får endast grundas på upptäckten av en omständighet som kan utöva ett avgörande inflytande på ärendets utgång och som när domen meddelades var okänd för domstolen och för den som begär ändring.

Ändringsförfarandet skall inledas med ett beslut av domstolen i vilket uttryckligen konstateras att förekomsten av den nya omständigheten är av sådan art att det finns anledning till ändring och att framställningen av denna anledning kan tas upp till prövning.

REVISION

ARTICLE 38

La révision de l'arrêt ne peut être demandée à la Cour qu'en raison de la découverte d'un fait de nature à exercer une influence décisive et qui, avant le prononcé de l'arrêt, était inconnu de la Cour et de la partie qui demande la révision.

La procédure de révision s'ouvre par un arrêt de la Cour constatant expressément l'existence d'un fait nouveau, lui reconnaissant les caractères qui donnent ouverture à la révision, et déclarant de ce chef la demande recevable.

Framställning om ändring får inte göras senare än tio år från den dag domen gavs.

TIDSRIFTER

Artikel 39

Talan som avses i fördragets artiklar 36 och 37 skall väckas inom den frist på en månad som anges i artikel 33 sista stycket.

Tidsfrister med hänsyn till avstånd skall fastställas i rättegångsreglerna.

Försutten tid skall inte medföra rättsförlust, om vederbörande styrker förekomsten av oföretsbara omständigheter eller force majeure.

PRESKRIPTION

Artikel 40

Talan som avses i de två första styckena i artikel 40 i fördraget skall preskriberas fem år efter den händelse som föranleder ansvarstalan. Preskription skall avbrytas genom att talan väcks vid domstolen eller genom att den skadelidande dessförinnan gör framställning hos en av gemenskapens behöriga institutioner. I sistnämnda fall skall talan väckas inom den frist av en månad som anges i artikel 33; bestämmelserna i artikel 35 sista stycket skall tillämpas i förekommande fall.

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER VID TVISTER MELLAN MEDLEMSSTATERNA

Artikel 41

När en tvist mellan medlemsstater underställs domstolen med stöd av artikel 89 i fördraget skall justitiesekreteraren utan dröjsmål underrätta övriga medlemsstater om tvisteföremålet.

Var och en av dessa stater har rätt att intervensera i processen.

Twister som avses i denna artikel skall avgöras av domstolen i plenum.

Artikel 42

Om en stat på det sätt som anges i föregående artikel intervenerar i en sak som underställts domstolen, skall den tolkning som ges i domen vara bindande för denna stat.

Aucune demande de révision ne pourra être formée après l'expiration d'un délai de dix ans à dater de l'arrêt.

DÉLAIS

ARTICLE 39

Les recours prévus par les articles 36 et 37 du Traité doivent être formés dans le délai d'un mois prévu au dernier alinéa de l'article 33.

Des délais de distance seront établis par le règlement de procédure.

Aucune déchéance tirée de l'expiration des délais ne peut être opposée lorsque l'intéressé établit l'existence d'un cas fortuit ou de force majeure.

PRESCRIPTION

ARTICLE 40

Les actions prévues aux deux premiers alinéas de l'article 40 du Traité se prescrivent par cinq ans à compter de la survenance du fait qui y donne lieu. La prescription est interrompue soit par la requête formée devant la Cour, soit par la demande préalable que la victime peut adresser à l'institution compétente de la Communauté. Dans ce dernier cas, la requête doit être formée dans le délai d'un mois prévu au dernier alinéa de l'article 33; les dispositions du dernier alinéa de l'article 35 sont, le cas échéant, applicables.

RÈGLES SPÉCIALES RELATIVES AUX DIFFÉRENDS ENTRE ÉTATS MEMBRES

ARTICLE 41

Lorsqu'un différend entre États membres est soumis à la Cour, en vertu de l'article 89 du Traité, les autres États membres sont avertis sans délai par le greffier de l'objet du litige.

Chacun de ces États a le droit d'intervenir au procès.

Les différends visés au présent article devront être jugés par la Cour en séance plénière.

ARTICLE 42

Si un État intervient dans les conditions prévues à l'article précédent dans une affaire soumise à la Cour, l'interprétation donnée par l'arrêt s'impose à lui.

*TREDJE MANS TALAN**Artikel 43*

Beslut som fattats av Höga myndigheten med tillämpning av artikel 63.2 i fördraget skall delges köparen och de berörda företagen; om beslutet rör samtliga eller en betydande grupp av företag får delgivningen med dem ersättas med ett offentliggörande.

Talan får väckas i enlighet med artikel 36 i fördraget av var och en som förelagts vite enligt artikel 66.5 fjärde stycket.

*RÄTTEGÅNGSREGLER**Artikel 44*

Domstolen skall själv fastställa sina rättegångsregler. Rättegångsreglerna skall innehålla alla de bestämmelser som är nödvändiga för tillämpningen av denna stadga och vid behov komplettering av stadgan.

*ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSE**Artikel 45*

Rådets ordförande skall omedelbart efter edsavläggelsen genom lottdragning utse de domare och generaladvokater vilkas ämbeten skall nytillsättas vid den första treårsperiodens utgång i enlighet med artikel 32 i fördraget.

Upprättat i Paris den adertonde april nittonhundrafemtiott.

Adenauer
Paul van Zeeland
J. Meurice
Schuman
Sforza
Jos. Bech
Stikker
van den Brink

*RECOURS DES TIERS**ARTICLE 43*

Les décisions prises par la Haute Autorité par application de l'article 63, § 2, du Traité, doivent être notifiées à l'acheteur ainsi qu'aux entreprises intéressées; si la décision concerne l'ensemble ou une catégorie importante des entreprises, la notification à leur égard peut être remplacée par une publication.

Un recours est ouvert, dans les conditions de l'article 36 du Traité, à toute personne à qui une astreinte a été imposée par application de l'article 66, § 5, alinéa 4.

*RÈGLEMENT DE PROCÉDURE**ARTICLE 44*

La Cour établit elle même son règlement de procédure. Ce règlement contient toutes les dispositions nécessaires en vue d'appliquer et, en tant que de besoin, compléter le présent Statut.

*DISPOSITION TRANSITOIRE**ARTICLE 45*

Le président du Conseil procède, immédiatement après la prestation de serment, à la désignation, par tirage au sort, des juges et des avocats généraux dont les fonctions sont sujettes à la fin de la première période de trois ans conformément à l'article 32 du Traité.

Fait à Paris, le dix-huit avril mil neuf cent cinquante-et-un.

Adenauer
Paul van Zeeland
J. Meurice
Schuman
Sforza
Jos. Bech
Stikker
van den Brink

PROTOKOLL**om förbindelserna med
Europarådet**

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA,

SOM ÄR ÖVERTYGADE om nödvändigheten av att upprätta så nära förbindelser som möjligt mellan Europeiska kol- och stålgemenskapen och Europarådet och särskilt mellan de båda församlingarna,

SOM HAR BEAKTAT de rekommendationer som har avgivits av Europarådets församling,

HAR ENATS OM följande.

Artikel 1

Medlemsstaternas regeringar uppmanas att rekommendera sina parlament, att de medlemmar av församlingen som parlamenten skall utse företrädesvis väljs bland representanterna i Europarådets rådgivande församling.

Artikel 2

Gemenskapens församling skall varje år till Europarådets rådgivande församling överlämna en rapport över sin verksamhet.

Artikel 3

Höga myndigheten skall årligen till Europarådets ministerkommitté och rådgivande församling översända den allmänna rapport som avses i artikel 17 i fördraget.

Artikel 4

Höga myndigheten skall underrätta Europarådet om de åtgärder den har kunnat vidta i anledning av de rekommendationer som med stöd av artikel 15 b i Europarådets stadga har lämnats till Höga myndigheten av Europarådets ministerkommitté.

PROTOCOLE**sur les relations avec le Conseil
de l'Europe**

LES HAUTES PARTIES CONTRACTANTES:

PLEINEMENT CONSCIENTES de la nécessité d'établir des liens aussi étroits que possible entre la Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier et le Conseil de l'Europe, notamment entre les deux Assemblées;

PRENANT ACTE des recommandations de l'Assemblée du Conseil de l'Europe,

SONT CONVENUES des dispositions suivantes:

ARTICLE 1

Les gouvernements des États membres sont invités à recommander à leurs Parlements respectifs que les membres de l'Assemblée, qu'ils sont appelés à désigner, soient choisis de préférence parmi les représentant à l'Assemblée Consultative du Conseil de l'Europe.

ARTICLE 2

L'Assemblée de la Communauté présente chaque année à l'Assemblée Consultative du Conseil de l'Europe un rapport sur son activité.

ARTICLE 3

La Haute Autorité communique chaque année au Comité des Ministres et à l'Assemblée Consultative du Conseil de l'Europe le rapport général prévu à l'article 17 du Traité.

ARTICLE 4

La Haute Autorité fait connaître au Conseil de l'Europe la suite qu'elle a pu donner aux recommandations qui lui auraient été adressées par le Comité des Ministres du Conseil de l'Europe, en vertu de l'article 15 (b) du Statut du Conseil de l'Europe.

Artikel 5

Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen samt dess bilagor skall registreras i Europarådets generalsekretariat.

Artikel 6

Genom avtal mellan gemenskapen och Europarådet får bland annat åtgärder vidtas för varje annat slags ömsesidigt bistånd och samarbete mellan de två organisationerna samt, eventuellt, de lämpliga formerna för detta.

Upprättat i Paris den adertonde april nittonhundrafemtioett.

Adenauer
Paul van Zeeland
J. Meurice
Schuman
Sforza
Jos. Bech
Stikker
van den Brink

ARTICLE 5

Le présent Traité instituant la Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier et ses annexes seront enregistrés au Secrétariat Général du Conseil de l'Europe.

ARTICLE 6

Des accords entre la Communauté et le Conseil de l'Europe pourront, entre autres, prévoir toute autre forme d'assistance mutuelle et de collaboration entre les deux organisations et éventuellement, des formes appropriées de l'une ou de l'autre.

Fait à Paris, le dix-huit avril mil neuf cent cinquante-et-un.

Adenauer
Paul van Zeeland
J. Meurice
Schuman
Sforza
Jos. Bech
Stikker
van den Brink

SKRIFTVÄXLING

mellan
Förbundsrepubliken Tysklands
regering
och
Franska Republikens
regering
om Saar

(Översättning)

FÖRBUNDSKANSLERN
OCH
UTRIKESMINISTERN

Paris den 18 april 1951

*Till Hans Excellens
Herr President Robert Schuman
Utrikesminister
Paris*

Herr President,

Förbundsregeringens företrädare har under förhandlingarna om Europeiska kol- och stålgemenskapen vid ett flertal tillfällen förklarat, att den slutliga regleringen av Saars status endast kan göras genom ett fredsfördrag eller ett motsvarande fördrag. Under förhandlingarnas gång har de dessutom förklarat, att förbundsregeringen genom att underteckna fördraget inte alls ger uttryck för sitt erkännande av Saars nuvarande status.

Jag upprepar denna förklaring och ber Er bekräfta, att den franska regeringen är överens med förbundsregeringen om att den slutliga regleringen av Saars status endast kan göras genom ett fredsfördrag eller ett motsvarande fördrag och att den franska regeringen inte betraktar förbundsregeringens undertecknande av fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen såsom ett erkännande från förbundsregeringens sida av Saars nuvarande status.

Mottag, Herr President, försäkran om min utmärkta högaktning

Undertecknat: Adenauer.

ÉCHANGE DE LETTRES

entre
le Gouvernement de la République
Fédérale d'Allemagne
et
le Gouvernement
de la République Française
concernant la Sarre

(Traduction)

LE CHANCELIER FÉDÉRAL
ET
MINISTRE DES AFFAIRES ÉTRAN-
GÈRES

Paris, le 18 avril 1951.

*À Son Excellence
Monsieur le Président Robert Schuman
Ministre des Affaires Étrangères
Paris*

Monsieur le Président,

Les représentants du Gouvernement Fédéral ont déclaré à plusieurs reprises, au cours des négociations sur la Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier, que le règlement définitif du statut de la Sarre ne peut être fait que par un Traité de paix ou un Traité analogue. Au cours des négociations, ils ont en outre déclaré qu'en signant le Traité, le Gouvernement Fédéral n'exprime nullement sa reconnaissance du statut actuel de la Sarre.

Je répète cette déclaration et vous prie de me confirmer que le Gouvernement français est d'accord avec le Gouvernement Fédéral sur le fait que le règlement définitif du statut de la Sarre ne pourra être fait que par le Traité de paix ou un Traité analogue et que le Gouvernement français ne voit pas, dans la signature par le Gouvernement Fédéral du Traité pour la Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier, une reconnaissance du statut actuel de la Sarre par le Gouvernement Fédéral.

Veillez agréer, Monsieur le Président, l'expression de ma très haute considération.

Signé: Adenauer.

Paris den 18 april 1951

Paris, le 18 avril 1951.

Herr Förbundskansler,

Monsieur le Chancelier,

Såsom svar på Er skrivelse av den 18 april 1951 beaktar den franska regeringen, att förbundsregeringen inte avser att genom sitt undertecknande av fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen erkänna Saars nuvarande status.

En réponse à votre lettre du 18 avril 1951, le Gouvernement français prend acte de ce que le Gouvernement Fédéral n'entend pas, en signant le Traité instituant la Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier, reconnaître le statut actuel de la Sarre.

Den franska regeringen förklarar i överensstämmelse med sin egen ståndpunkt, att den handlar i Saars namn i kraft av dess nuvarande status, men att den i förbundsregeringens undertecknande av fördraget inte ser ett erkännande från förbundsregeringens sida av Saars nuvarande status. Den har inte avsett, att fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skall föregripa Saars slutliga status, som skall regleras genom ett fredsfördrag eller genom ett fördrag som träder i dess ställe.

Le Gouvernement français déclare, en conformité de son propre point de vue, qu'il agit au nom de la Sarre en vertu du statut actuel de celle-ci, mais qu'il ne voit pas dans la signature par le Gouvernement Fédéral du Traité une reconnaissance du statut actuel de la Sarre par le Gouvernement Fédéral. Il n'a pas entendu que le Traité instituant la Communauté Européenne du Charbon et de l'Acier préjugeât le statut définitif de la Sarre, qui relève du Traité de Paix ou d'un Traité en tenant lieu.

Mottag, Herr Förbundskansler, försäkran om min utmärkta högaktning

Veillez agréer, Monsieur le Chancelier, l'expression de ma très haute considération.

Undertecknat: Schuman.

Signé: Schuman.

Herr Doktor Konrad Adenauer
Förbundskansler och utrikesminister
i Förbundsrepubliken Tyskland

Monsieur le Docteur Konrad Adenauer,
Chancelier et Ministre des Affaires
Étrangères de la République Fédérale
d'Allemagne.

KONVENTION

om övergångsbestämmelser

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA,

SOM ÖNSKAR upprätta den i fördragets
artikel 85 avsedda konventionen om övergångs-
bestämmelser,

HAR ENATS om följande.

KONVENTIONENS SYFTE

1 §

1. Denna konvention, som har upprättats med tillämpning av fördragets artikel 85, har till syfte att fastställa de åtgärder som är nödvändiga för upprättandet av den gemensamma marknaden samt för en gradvis anpassning av produktionen till de nya förhållandena och att samtidigt underlätta avlägsnandet av de störningar i jämvikten som följer av de tidigare förhållandena.

2. I detta syfte skall fördraget genomföras under två perioder, förberedelseperioden och övergångsperioden.

3. Förberedelseperioden skall sträcka sig från tidpunkten för fördragets ikraftträdande fram till tidpunkten för upprättandet av den gemensamma marknaden.

Under denna period

a) skall upprättandet av alla institutioner inom gemenskapen samt organisationen av förbindelserna mellan dem, företagen och deras sammanslutningar samt arbetstagarnas, förbrukarnas och handelns organisationer genomföras i syfte att bygga gemenskapens verksamhet på en grund av förtlöpande samråd och att hos alla berörda parter skapa en gemensam uppfattning och ömsesidig förståelse,

b) skall Höga myndighetens verksamhet omfatta

- 1) undersökningar och samråd,
- 2) förhandlingar med tredje land.

Undersökningar och samråd skall ha till ändamål att i ständig kontakt med regeringarna, företagen och deras sammanslutningar, arbetstagarna, förbrukarna och handeln möjliggöra upprättandet av en allmän översikt av läget i kol- och stålindustrierna inom gemen-

CONVENTION

relative aux dispositions transitoires

LES HAUTES PARTIES CONTRACTANTES:

DÉSIRANT établir la Convention relative aux dispositions transitoires prévue à l'article 85 du Traité,

SONT CONVENUES de ce qui suit:

OBJET DE LA CONVENTION

§ 1.

1. L'objet de la présente Convention, établie en exécution de l'article 85 du Traité, est de prévoir les mesures nécessaires à l'établissement du marché commun et à l'adaptation progressive des productions aux conditions nouvelles qui leur sont faites, tout en facilitant la disparition des déséquilibres résultant des conditions anciennes.

2. À cet effet, la mise en application du Traité s'effectue en deux périodes, dites période préparatoire et période de transition.

3. La période préparatoire s'étend de la date de l'entrée en vigueur du Traité à la date de l'établissement du marché commun.

Au cours de cette période:

a) la mise en place de toutes les institutions de la Communauté et l'organisation des liaisons entre elles, les entreprises et leurs associations, les associations de travailleurs, d'utilisateurs et de négociants s'effectuent aux fins de placer le fonctionnement de la Communauté sur une base de consultation constante et d'établir entre tous les intéressés une vue commune et une connaissance mutuelle.

b) l'action de la Haute Autorité comporte:

1. des études et des consultations;
2. des négociations avec les pays tiers.

Les études et les consultations ont pour objet de permettre, en liaison constante avec les gouvernements, les entreprises et leurs associations, les travailleurs et les utilisateurs et négociants, l'établissement d'une vue d'ensemble de la situation des industries du charbon et

skapen och härmed sammanhörande problem samt att möjliggöra förberedelse av konkreta åtgärder som skall vidtas för att möta dessa problem under övergångsperioden.

Förhandlingarna med tredje land skall ha till ändamål

- att å ena sidan lägga grunden till samarbete mellan gemenskapen och dessa länder,
- att å andra sidan, före avvecklingen av tullarna och de kvantitativa restriktionerna inom gemenskapen, utverka de avvikelser som är nödvändiga
- från mest-gynnad-nationsklausulen inom ramen för det allmänna tull- och handelsavtalet samt bilaterala avtal,
- från icke-diskrimineringsklausulen som är normgivande för liberaliseringen av handeln inom ramen för Organisationen för europeiskt ekonomiskt samarbete.

4. Övergångsperioden skall börja vid tidpunkten för upprättandet av den gemensamma marknaden och upphöra vid utgången av en tid av fem år efter upprättandet av den gemensamma marknaden för kol.

5. Så snart fördraget trätt i kraft i den ordning som fastställs i artikel 99, skall fördragets bestämmelser vara tillämpliga med förbehåll för de avvikelser och tilläggsbestämmelser som föreskrivs i denna konvention i ovan angivet syfte.

Frånsett de undantag som uttryckligen anges i denna konvention skall dessa avvikelser och tilläggsbestämmelser upphöra att vara tillämpliga samt åtgärder som vidtagits för deras genomförande förlora sin verkan vid utgången av övergångsperioden.

FÖRSTA DELEN

Fördragets genomförande

KAPITEL I

UPPRÄTTANDE AV GEMENSKAPENS INSTITUTIONER

HÖGA MYNDIGHETEN

2 §

1. Höga myndigheten skall träda i funktion så snart dess medlemmar har utnämnts.

de l'acier dans la Communauté et des problèmes que cette situation comporte, et la préparation de la forme concrète des mesures qui devront être prises pour y faire face pendant la période de transition.

Les négociations avec les pays tiers ont pour objet:

- d'une part, d'établir les bases de la coopération entre la Communauté et ces pays;
- d'autre part, d'obtenir, avant la suppression des droits de douane et des restrictions quantitatives à l'intérieur de la Communauté, les dérogations nécessaires:
- à la clause de la nation la plus favorisée, dans le cadre de l'Accord général sur les tarifs douaniers et le commerce et des accords bilatéraux;
- à la clause de non-discrimination régissant la libération des échanges dans le cadre de l'organisation Européenne de Coopération Économique.

4. La période de transition commence à la date de l'établissement du marché commun et prend fin à l'expiration d'un délai de cinq ans à compter de l'institution du marché commun pour le charbon.

5. Dès l'entrée en vigueur du Traité dans les conditions fixées à l'article 99, ses dispositions sont applicables, sous réserve des dérogations et sans préjudice des dispositions complémentaires prévues par la présente Convention aux fins ci-dessus définies.

Sauf les exceptions expressément prévues par la présente Convention, ces dérogations et dispositions complémentaires cessent d'être applicables et les mesures prises pour leur exécution cessent d'avoir effet à l'expiration de la période de transition.

PREMIÈRE PARTIE

Mise en application du Traité

Chapitre 1.

MISE EN PLACE DES INSTITUTIONS DE LA COMMUNAUTÉ

LA HAUTE AUTORITÉ

§ 2.

1. La Haute Autorité entrera en fonctions dès la nomination de ses membres.

2. I syfte att fullgöra de uppgifter som Höga myndigheten fått genom 1 § i denna konvention skall Höga myndigheten omedelbart utöva den upplysnings- och undersökningsverksamhet som vilar på den enligt fördraget i den ordning och med de befogenheter som fastställts i artiklarna 46—48 och 54 tredje stycket. Så snart Höga myndigheten trätt i verksamhet, skall regeringarna i enlighet med artikel 67 till Höga myndigheten anmäla alla de åtgärder som är ägnade att förändra konkurrensförhållandena och, enligt artikel 75, de bestämmelser i handelsavtal eller överenskommelser med motsvarande verkan vilka berör kol och stål.

Höga myndigheten skall på grundval av de upplysningar den inhämtat om utrustning och program bestämma den tidpunkt från vilken andra bestämmelser i artikel 54 än de som avses i föregående stycke skall vara tillämpliga såväl på investeringsprogrammen som på de projekt som vid denna tidpunkt är under genomförande. Projekt för vilka beställningar gjorts före den 1 mars 1951 skall dock vara undantagna från tillämpningen av näst sista stycket av artikel 54.

Höga myndigheten skall så snart den trätt i verksamhet, i den utsträckning det krävs och i samråd med regeringarna, utöva de befogenheter som anges i artikel 59.3.

Höga myndigheten skall utöva andra uppgifter som den har enligt fördraget först från och med den tidpunkt som för var och en av produkterna i fråga betecknar början av övergångsperioden.

3. Vid de ovan angivna tidpunkterna skall Höga myndigheten beträffande varje gren av sin verksamhet underrätta medlemsstaterna om att den är beredd att överta ansvaret för denna. Intill dess att medlemsstaterna får underrättelse om detta, skall de fortsätta att utöva motsvarande befogenheter.

Från den tidpunkt som Höga myndigheten fastställer så snart den trätt i funktion, skall dock Höga myndigheten och medlemsstaterna samråda innan medlemsstaterna vidtar några av dem avsedda åtgärder beträffande lagar och andra författningar, som berör frågor som enligt fördraget faller inom Höga myndighetens kompetensområde.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 67 om verkan av nya åtgärder skall Höga myndigheten tillsammans med berörda regeringar undersöka hur kol- och stålindustrierna påverkas av gällande bestämmelser i

2. En vue de remplir la mission qui lui est assignée par le paragraphe 1 de la présente Convention, elle exercera sans délai les fonctions d'information et d'étude qui lui sont confiées par le Traité, dans les conditions et avec les pouvoirs fixés aux articles 46, 47, 48 et 54, alinéa 3. Dès son entrée en fonctions, les gouvernements lui notifieront, en vertu de l'article 67, toute action susceptible de modifier les conditions de la concurrence et, en vertu de l'article 75, les clauses d'accords commerciaux ou d'arrangements d'effet analogue intéressant le charbon et l'acier.

Elle déterminera, sur la base des informations recueillies sur les équipements et les programmes, la date à partir de laquelle les dispositions de l'article 54, autres que celles visées à l'alinéa précédent, seront applicables tant aux programmes d'investissements qu'aux projets en cours d'exécution à cette date. Sont toutefois exceptés de l'application de l'avant-dernier alinéa dudit article, les projets pour lesquels des commandes ont été passées avant le 1er mars 1951.

Elle exercera dès son entrée en fonctions, en tant que de besoin, et en consultation avec les gouvernements, les pouvoirs prévus à l'article 59, § 3.

Elle n'exercera les autres fonctions qui lui sont dévolues par le Traité qu'à partir de la date qui marque, pour chacun des produits en cause, le début de la période de transition.

3. Aux dates prévues ci-dessus, la Haute Autorité notifiera aux États membres, pour chacune de ses fonctions, qu'elle est en mesure d'en assumer la charge. Jusqu'à cette notification, les pouvoirs correspondants continueront d'être exercés par les États membres.

Toutefois, à compter d'une date qui sera fixée par la Haute Autorité dès son entrée en fonctions, des consultations s'établiront entre elle et les États membres avant toutes mesures législatives ou réglementaires que ceux-ci envisageraient de prendre concernant les questions sur lesquelles le Traité lui donne compétence.

4. Sans préjudice des dispositions de l'article 67 relatives à l'effet de mesures nouvelles, la Haute Autorité examinera avec les gouvernements intéressés l'effet sur les industries du charbon et de l'acier des dispositions législati-

lagar och andra författningar, i synnerhet beträffande fastställande av priser på biprodukter utanför dess kompetensområde, liksom av avtalsenliga bestämmelser om sociala förmåner i den utsträckning dessa bestämmelser har samma verkningar som de bestämmelser som ingår i administrativa föreskrifter på samma område. Om Höga myndigheten finner att vissa av dessa sistnämnda bestämmelser i sig själva eller genom de skillnader som de medför mellan två eller flera medlemsstater är ägnade att allvarligt snedvrída konkurrensförhållandena inom kol- och stålindustrierna antingen på ifrågasättande lands marknad eller inom den övriga delen av den gemensamma marknaden eller på exportmarknaderna, skall Höga myndigheten efter att ha hört rådet föreslå de berörda regeringarna alla de åtgärder som den anser lämpliga för att jämka sådana bestämmelser eller för att utjämna verkningarna av dem.

5. För att kunna bygga upp sin verksamhet på en från olika företagsförfaranden fristående grund, skall Höga myndigheten i samråd med regeringarna, företagen och deras sammanslutningar, arbetstagarna, förbrukarna och handeln söka finna en metod som möjliggör jämförelser av

- de priser som tillämpas på olika kvaliteter över och under produkternas genomsnittspris eller på produkternas successiva bearbetningsstadium,
- beräkningen av avskrivningskostnader.

6. Under förberedelseperioden skall Höga myndighetens huvuduppgift bestå i att upprätta förbindelser med företagen och deras sammanslutningar, samt med arbetstagarnas, förbrukarnas och handels sammanslutningar för att få konkret kännedom om såväl den allmänna situationen som de särskilda förhållandena inom gemenskapen.

Med hjälp av de upplysningar som Höga myndigheten skall inhämta om marknader, försörjningskällor, produktionsbetingelser inom företagen, arbetskraftens levnadsförhållanden samt moderniserings- och anläggningsprogram, skall den i förening med alla berörda parter och för att belysa deras gemensamma verksamhet upprätta en allmän översikt över gemenskapens läge.

På grundval av detta samråd och denna kännedom om den allmänna situationen skall de åtgärder som är nödvändiga för upprättan-

ves et réglementaires existantes, notamment de la fixation des prix des sous-produits échappant à sa juridiction, ainsi que des régimes conventionnels de Sécurité sociale, dans la mesure où ces régimes ont des conséquences équivalentes à celles de dispositions réglementaires en la matière. Si elle reconnaît que certaines de ces dispositions, soit par leur incidence propre, soit par la discordance qu'elles présentent entre deux ou plusieurs États membres, sont susceptibles de fausser gravement les conditions de la concurrence dans les industries du charbon ou de l'acier, soit sur le marché du pays en cause, soit dans le reste du marché commun, soit sur les marchés d'exportation, elle proposera aux gouvernements intéressés, après consultation du Conseil, toute action qu'elle estimera susceptible de corriger de telles dispositions ou d'en compenser les effets.

5. Afin de pouvoir fonder son action sur des bases indépendantes des pratiques diverses des entreprises, la Haute Autorité recherchera, en consultation avec les gouvernements, les entreprises et leurs associations, les travailleurs et les utilisateurs et négociants, par quelle méthode il serait possible de rendre comparables:

- les échelles de prix pratiquées pour les différentes qualités autour du prix moyen des produits ou pour les stades successifs d'élaboration des produits;
- le calcul des provisions d'amortissements.

6. Au cours de la période préparatoire, la tâche principale de la Haute Autorité devra être d'entrer en relations avec les entreprises, leurs associations, les associations de travailleurs et d'utilisateurs et négociants, pour acquérir une connaissance concrète tant de la situation d'ensemble que des situations particulières dans la Communauté.

A l'aide des informations qu'elle recueillera sur les marchés, les approvisionnements, les conditions de production des entreprises, les conditions de vie de la main-d'œuvre, les programmes de modernisation et d'équipement, elle établira, en liaison avec tous les intéressés et pour éclairer leur action commune, un tableau général de la situation de la Communauté.

Sur la base de ces consultations et de cette connaissance d'ensemble, seront préparées les mesures nécessaires pour établir le marché

det av den gemensamma marknaden och för att underlätta anpassningen av produktionen förberedas.

commun et pour faciliter l'adaptation des productions.

RÅDET

3 §

Rådet skall sammanträda inom den månad som följer efter det att Höga myndigheten trätt i funktion.

LE CONSEIL

§ 3.

Le Conseil se réunira dans le mois qui suivra l'entrée en fonctions de la Haute Autorité.

DEN RÅDGIVANDE KOMMITTEN

4 §

För tillsättandet av den rådgivande kommittén på det sätt som anges i artikel 18 i fördraget skall regeringarna, så snart Höga myndigheten trätt i funktion, lämna myndigheten alla upplysningar om förhållandena inom producent-, arbetstagar- och förbrukarorganisationerna i varje land dels för kol och dels för stål, i synnerhet vad beträffar dessa organisationers sammansättning, geografiska omfattning, stadgor, befogenheter och uppgifter.

På grundval av dessa upplysningar skall Höga myndigheten inom två månader efter det att den trätt i funktion utverka att rådet fattar ett beslut för att utse producent- och arbetstagarorganisationer med uppgift att föreslå kandidater.

Den rådgivande kommittén skall tillsättas inom den månad som följer efter detta beslut.

LE COMITÉ CONSULTATIF

§ 4.

En vue de la constitution du Comité Consultatif dans les conditions prévues à l'article 18 du Traité, les gouvernements communiqueront à la Haute Autorité, dès son entrée en fonctions, toutes les informations sur la situation des organisations de producteurs, de travailleurs et d'utilisateurs existant dans chaque pays pour le charbon d'une part, et pour l'acier d'autre part, notamment sur la composition, la zone d'extension géographique, les status, les attributions et le rôle de ces organisations.

Sur la base des informations ainsi réunies, la Haute Autorité provoquera, dans les deux mois de son entrée en fonctions, une décision du Conseil à l'effet de désigner les organisations de producteurs et de travailleurs chargées de présenter les candidats.

Le Comité Consultatif devra être constitué dans le mois suivant cette décision.

DOMSTOLEN

5 §

Domstolen skall träda i funktion så snart dess ledamöter utsetts. Ordförande skall utses första gången i samma ordning som gäller för utseende av Höga myndighetens ordförande.

Domstolen skall inom tre månader fastställa sina rättegångsregler.

Talan får inte väckas tidigare än dagen för rättegångsreglernas offentliggörande. Föreläggande av viten och indrivning av böter skall uppskjutas intill denna dag.

Fristerna för väckande av talan skall löpa först från och med samma dag.

LA COUR

§ 5.

La Cour entrera en fonctions dès la nomination de ses membres. La première désignation du président sera faite dans les mêmes conditions que celle du président de la Haute Autorité.

La Cour établira son règlement de procédure dans un délai maximum de trois mois.

Les recours ne pourront être introduits qu'à partir de la date de publication de ce règlement. L'imposition des astreintes et le recouvrement des amendes seront suspendus jusqu'à cette date.

Les délais d'introduction des recours ne courront qu'à compter de cette même date.

FÖRSAMLINGEN

6 §

På kallelse av Höga myndighetens ordförande skall församlingen sammanträda en månad efter det att Höga myndigheten trätt i funktion för att välja sitt presidium och utarbeta sin arbetsordning. Intill dess att församlingens presidium valts skall den äldste fungera som ordförande.

Församlingen skall hålla en andra session fem månader efter den tidpunkt då Höga myndigheten trätt i funktion för att ta del av en översiktlig redogörelse för läget i gemenskapen tillsammans med det första budgetförslaget.

FINANSIELLA OCH ADMINISTRATIVA BESTÄMMELSER

7 §

Det första räkenskapsåret skall sträcka sig från den tidpunkt då Höga myndigheten träder i funktion fram till den 30 juni påföljande år.

Den i fördragets artikel 50 avsedda avgiften får tas ut från och med upprättandet av det första budgetförslaget. Medlemsstaterna skall övergångsvis lämna återbetalbara och räntefria förskott efter samma fördelningsgrund som gäller för deras bidrag till Organisationen för europeiskt ekonomiskt samarbete för att klara av de första administrativa utgifterna.

Till dess att den kommission som avses i artikel 78 fastställt antalet tjänstemän och tjänsteföreskrifter för dessa skall nödvändig personal anställas på kontraktbasis.

KAPITEL II

UPPRÄTTANDE AV DEN GEMENSAMMA MARKNADEN

8 §

Upprättandet av den gemensamma marknaden, som förberetts genom inrättandet av gemenskapens alla institutioner, genom allmänt samråd mellan Höga myndigheten, regeringarna, företagen och deras sammanslutningar, arbetstagarna och förbrukarna samt genom den allmänna översikt över situationen i gemenskapen som framgår av de inhämtade upplysningarna, skall komma till stånd genom de åtgärder för tillämpning som anges i artikel 4 i fördraget.

L'ASSEMBLÉE

§ 6.

L'Assemblée se réunira un mois après la date d'entrée en fonctions de la Haute Autorité, sur convocation du président de celle-ci, pour élire son bureau et élaborer son règlement intérieur. Jusqu'à l'élection du bureau, elle sera présidée par le doyen d'âge.

Elle tiendra une deuxième session cinq mois après la date d'entrée en fonctions de la Haute Autorité, pour entendre un exposé d'ensemble sur la situation de la Communauté, accompagné du premier état prévisionnel.

DISPOSITIONS FINANCIÈRES ET ADMINISTRATIVES

§ 7.

Le premier exercice financier s'étendra de la date d'entrée en fonctions de la Haute Autorité au 30 juin de l'année suivante.

Le prélèvement prévu à l'article 50 du Traité pourra être perçu à compter de l'établissement du premier état prévisionnel. A titre transitoire et pour faire face aux premières dépenses administratives, les États membres feront des avances remboursables et sans intérêt, réparties au prorata de leurs cotisations à l'Organisation Européenne de Coopération Économique.

En attendant que la Commission prévue à l'article 78 du Traité ait fixé l'effectif des agents et établi leur statut, le personnel nécessaire est recruté sur contrat.

Chapitre II.

ÉTABLISSEMENT DU MARCHÉ COMMUN

§ 8.

L'établissement du marché commun, préparé par la mise en place de toutes les institutions de la Communauté, par les consultations d'ensemble entre la Haute Autorité, les gouvernements, les entreprises et leurs associations, les travailleurs et les utilisateurs, et par le tableau général de la situation de la Communauté qui découlera des informations ainsi recueillies, résultera des mesures d'application de l'article 4 du Traité.

Dessa åtgärder skall utan att det inverkar på de särskilda bestämmelserna som anges i denna konvention vidtas

a) beträffande kol så snart Höga myndigheten tillkännagivit att de arrangemang för utjämningsbetalningar som avses i tredje delen kapitel II i denna konvention har införts,

b) beträffande järnmalm och skrot vid samma tidpunkt som gäller för kol,

c) beträffande stål, två månader efter ovan angivna tidpunkt.

De arrangemang för utjämningsbetalningar som avses för kol i överensstämmelse med bestämmelserna i detta fördrags tredje del skall införas inom sex månader efter det att Höga myndigheten trätt i funktion.

Om ytterligare frister skulle bli nödvändiga, skall dessa fastställas av rådet på förslag av Höga myndigheten.

AVSKAFFANDE AV TULLAR OCH KVANTITATIVA RESTRIKTIONER

9 §

Utan att det inverkar på de särskilda bestämmelser som fastställts i denna konvention skall medlemsstaterna avskaffa alla import- och exporttullar eller avgifter med motsvarande verkan samt alla kvantitativa restriktioner avseende omsättningen av kol och stål inom gemenskapen vid de tidpunkter som fastställts för upprättandet av den gemensamma marknaden på det sätt som anges i 8 § för å ena sidan kol, järnmalm och skrot och å andra sidan stål.

TRANSPORTER

10 §

En kommission av experter, utsedda av medlemsstaternas regeringar, skall av Höga myndigheten, som utan dröjsmål skall sammankalla kommissionen, få i uppdrag att undersöka vilka bestämmelser beträffande transport av kol och stål som skall föreslås regeringarna för att de i fördragets artikel 70 angivna syftena skall uppnås.

Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artikel 70 sista stycket, skall de förhandlingar som krävs för att utverka

Ces mesures entreront en vigueur, sans préjudice des dispositions particulières prévues à la présente Convention:

a) en ce qui concerne le charbon, sur notification par la Haute Autorité de la mise en place des mécanismes de péréquation prévus à la troisième partie de la présente Convention, chapitre II;

b) en ce qui concerne le minerai de fer et la ferraille, à la même date que pour le charbon;

c) en ce qui concerne l'acier, deux mois après la date prévue ci-dessus.

Les mécanismes de péréquation prévus pour le charbon, conformément aux dispositions de la troisième partie de la présente Convention, devront être mis en place dans un délai de six mois à dater de l'entrée en fonctions de la Haute Autorité.

Au cas où des délais supplémentaires seraient nécessaires, ils seraient fixés par le Conseil, sur proposition de la Haute Autorité.

SUPPRESSION DES DROITS DE DOUANE ET DES RESTRICTIONS QUANTITATIVES

§ 9.

Sous réserve des dispositions particulières prévues à la présente Convention les États membres aboliront tous droits d'entrée et de sortie ou taxes d'effet équivalent et toutes restrictions quantitatives à la circulation du charbon et de l'acier à l'intérieur de la Communauté, aux dates fixées pour l'établissement du marché commun, dans les conditions prévues au paragraphe 8 pour le charbon, le minerai de fer et la ferraille d'une part, et pour l'acier d'autre part.

TRANSPORTS

§ 10.

Une Commission d'experts désignés par les gouvernements des États membres sera chargée par la Haute Autorité, qui la convoquera sans délai, de l'étude des dispositions à proposer aux gouvernements, en ce qui concerne les transports de charbon et d'acier, pour atteindre les buts définis à l'article 70 du Traité.

Les négociations nécessaires pour réaliser l'accord des gouvernements sur les différentes mesures proposées, sans préjudice des dispositions du dernier alinéa de l'article 70, seront

regeringarnas samtycke till de olika åtgärder som föreslagits, inledas på initiativ av Höga myndigheten, som också skall ta initiativ till de förhandlingar som kan bli nödvändiga med berört tredje land.

Expertkommissionen skall utreda följande åtgärder:

1) Upphävande av all diskriminering som strider mot bestämmelserna i artikel 70 andra stycket.

2) Upprättande av internationella genomgångstariffer för transporter inom gemenskapen, som tar hänsyn till det totala avståndet och som är av degressiv karaktär utan att föregripa uppdelningen av fraktavgifterna mellan berörda transportföretag.

3) Undersökning av de fraktpriser och befordringsvillkor av alla slag som vid olika befordringssätt tillämpas på kol och stål i syfte att genomföra en harmonisering härav inom ramen för gemenskapen och i den utsträckning som krävs för den gemensamma marknadens funktionsduglighet; härvid skall hänsyn tas bland annat till transportföretagens kostnader.

Expertkommissionen skall längst ha följande tid till sitt förfogande:

- Tre månader för de åtgärder som avses i 1.
- Två år för de åtgärder som avses i 2 och 3.

De åtgärder som avses i 1 skall vidtas senast vid upprättandet av den gemensamma marknaden för kol.

De åtgärder som avses i 2 och 3 skall vidtas samtidigt, så snart regeringarna uppnått samförstånd. Om medlemsstaternas regeringar två och ett halvt år efter Höga myndighetens inrättande trots allt inte uppnått samförstånd om de åtgärder som avses i 3, skall enbart de i 2 avsedda åtgärderna vidtas vid en av Höga myndigheten fastställd tidpunkt. I detta fall skall Höga myndigheten på förslag av expertkommissionen lämna de rekommendationer som den finner nödvändiga i syfte att undvika allvarliga störningar på transportområdet.

De tariffbestämmelser som avses i artikel 70 fjärde stycket, vilka gäller vid tidpunkten för Höga myndighetens inrättande, skall anmälas till Höga myndigheten, som skall bevilja de frister för ändring av bestämmelserna som krävs för att undvika allvarliga ekonomiska störningar.

engagées à l'initiative de la Haute Autorité, qui prendra également l'initiative des négociations éventuellement nécessaires avec les États tiers intéressés.

Les mesures à étudier par la Commission d'experts seront les suivantes:

1. suppression des discriminations contraires aux dispositions de l'article 70, alinéa 2;

2. établissement, pour les transports à l'intérieur de la Communauté, de tarifs directs internationaux tenant compte de la distance totale et présentant un caractère de dégressivité, sans préjuger la répartition des taxes entre les entreprises de transports intéressées;

3. examen, pour les différents modes de transport, des prix et conditions de transport de toute nature appliqués au charbon et à l'acier, en vue d'en réaliser l'harmonisation dans le cadre de la Communauté et dans la mesure nécessaire au bon fonctionnement du marché commun, en tenant compte, entre autres éléments, du prix de revient des transports.

La Commission d'experts disposera au maximum des délais d'études suivants:

- trois mois pour les mesures visées en 1.;
- deux ans pour les mesures visées en 2. et 3.;

Les mesures visées en 1. entreront en vigueur au plus tard lors de l'établissement du marché commun pour le charbon.

Les mesures visées en 2. et 3. entreront en vigueur simultanément, sitôt réalisé l'accord des gouvernements. Toutefois, au cas où, deux ans et demi après l'institution de la Haute Autorité, l'accord des gouvernements des États membres ne serait pas réalisé sur les mesures visées en 3., les mesures visées en 2. entreraient seules en vigueur à une date déterminée par la Haute Autorité. Dans ce cas, la Haute Autorité ferait, sur propositions de la Commission d'experts, les recommandations qui lui paraîtraient nécessaires, en vue d'éviter toutes perturbations graves dans le domaine des transports.

Les mesures tarifaires visées au quatrième alinéa de l'article 70, en vigueur lors de l'institution de la Haute Autorité, seront notifiées à la Haute Autorité qui devra accorder pour leur modification les délais nécessaires pour éviter toute perturbation économique grave.

Expertkommissionen skall utarbeta och för de berörda regeringarna föreslå de undantag som de skall medgiva Luxemburgs regering i fråga om ovan angivna åtgärder och principer mot bakgrund av den särställning som Luxemburgs järnvägar har.

De berörda regeringarna skall efter att ha hört expertkommissionen medge Luxemburgs regering att, i den utsträckning denna särställning kräver det, fortsätta att efter övergångsperioden tillämpa den sålunda antagna lösningen.

Så länge enighet angående de i föregående stycken avsedda åtgärderna inte har uppnåtts mellan de berörda regeringarna skall Luxemburgs regering äga rätt att underlåta tillämpning av de principer som anges i fördragets artikel 70 samt i denna paragraf.

*SUBVENTIONER, DIREKTA ELLER
INDIREKTA STÖDÅTGÄRDER,
SÄRSKILDA PÅLAGOR*

11 §

Medlemsstaternas regeringar skall till Höga myndigheten, så snart denna trätt i verksamhet, anmäla de stödåtgärder och subventioner av alla slag som kol- och stålindustrierna i deras länder kommer i åtnjutande av eller de särskilda pålagor som de belastas av. Om Höga myndigheten inte samtycker till bibehållandet av nämnda stödåtgärder, subventioner eller särskilda pålagor och de villkor som gäller för dessa, skall de upphöra vid de tidpunkter och på de villkor som fastställs av Höga myndigheten efter att ha hört rådet; upphörandet skall dock inte vara obligatoriskt före den tidpunkt då övergångsperioden för ifrågavarande produkter tar sin början.

*KARTELLER OCH ORGANISATIONER AV
MONOPOLKARAKTÄR*

12 §

Alla upplysningar om de karteller eller organisationer som avses i artikel 65 skall anmälas till Höga myndigheten på det sätt som anges i artikel 65.3.

Om Höga myndigheten inte ger tillstånd enligt artikel 65.2, skall den fastställa skäligen

La Commission d'experts recherchera et proposera aux gouvernements intéressés les dérogations qu'ils autoriseront le Gouvernement luxembourgeois à apporter aux mesures et principes définis ci-dessus, pour tenir compte de la situation spéciale des Chemins de fer luxembourgeois.

Les gouvernements intéressés après consultation de la Commission d'experts, autoriseront le Gouvernement luxembourgeois, pour autant que cette situation particulière l'exige, à proroger pendant la période permanente l'application de la solution adoptée.

Tant qu'un accord sur les mesures prévues aux alinéas qui précèdent n'a pu s'établir entre les gouvernements intéressés, le Gouvernement luxembourgeois est autorisé à ne pas appliquer les principes définis à l'article 70 du Traité ainsi qu'au présent paragraphe.

*SUBVENTIONS, AIDES DIRECTES OU
INDIRECTES, CHARGES SPÉCIALES*

§ 11.

Les gouvernements des États membres notifieront à la Haute Autorité, dès son entrée en fonctions, les aides et subventions de toute nature dont bénéficie dans leurs pays respectifs l'exploitation des industries du charbon et de l'acier ou les charges spéciales qui lui sont imposées. Sauf accord de la Haute Autorité sur le maintien desdites aides, subventions ou charges spéciales et les conditions auxquelles ce maintien est subordonné, elles devront être interrompues, aux dates et dans les conditions fixées par la Haute Autorité, après consultation du Conseil, sans que cette interruption puisse être obligatoire avant la date qui marque le début de la période de transition pour les produits en cause.

*ENTENTES ET ORGANISATIONS
MONOPOLISTIQUES*

§ 12.

Toutes informations sur les ententes ou organisations visées à l'article 65 seront communiquées à la Haute Autorité dans les conditions prévues au paragraphe 3 dudit article.

Dans les cas où la Haute Autorité ne donnera pas les autorisations prévues au para-

tidsfrister vid vilkas utgång de i artikeln avsedda förbuden skall träda i kraft.

I syfte att underlätta avvecklingen av de organisationer som enligt artikel 65 är förbjudna, får Höga myndigheten utse likvidatorer, som skall vara ansvariga inför Höga myndigheten och handla i enlighet med dess instruktioner.

Under dessa likvidatorers medverkan skall Höga myndigheten undersöka problem som uppkommer och de åtgärder som skall vidtas i syfte att

- säkerställa den mest ekonomiska fördelningen och användningen av produkterna särskilt av olika kolsorter och kvaliteter,
- vid en minskning i efterfrågan undvika varje inverkan på produktionskapaciteten särskilt med avseende på de kolgruveanläggningar som är nödvändiga för försörjningen av den gemensamma marknaden under normala tider eller under högkonjunktur,
- undvika en orättvis fördelning mellan arbetstagarna av de minskade arbetsmöjligheter som en minskad efterfrågan skulle kunna medföra.

Höga myndigheten skall på grundval av dessa undersökningar och i överensstämmelse med de uppgifter som anförtrots den införa sådana förfaranden eller upprätta sådana organ som fördraget ger Höga myndigheten möjlighet att använda sig av och som den anser vara lämpliga för att nå en lösning av dessa problem vid utövandet av sina befogenheter, särskilt i överensstämmelse med artiklarna 53, 57, 58 och kapitel V i tredje avdelningen; giltighetstiden för dessa förfaranden och organ skall inte vara begränsad till övergångsperioden.

13 §

Bestämmelserna i artikel 66.5, skall tillämpas från och med fördragets ikraftträdande. De får också tillämpas på koncentrationer som genomförts mellan tidpunkten för undertecknandet och tidpunkten för fördragets ikraftträdande, om Höga myndigheten visar att dessa transaktioner genomförts i syfte att kringgå tillämpningen av artikel 66.

Intill dess att den förordning som avses i artikel 66.1 utfärdats, skall de transaktioner

gränsade i detsamma artikel, elle fixera des délais raisonnables à l'expiration desquels les interdictions prévues au même article prendront effet.

En vue de faciliter la liquidation des organisations interdites au titre de l'article 65, Haute Autorité pourra nommer des liquidateurs responsables devant elle et agissant sur ses instructions.

Avec le concours de ces liquidateurs, elle étudiera les problèmes qui se posent et les moyens qui doivent être mis en œuvre pour:

- assurer la distribution et l'utilisation les plus économiques des produits, et notamment des différentes sortes et qualités de charbon;
- éviter, en cas de réduction de la demande, toute atteinte à des capacités de production, et notamment à des installations charbonnières, nécessaires à l'approvisionnement du marché commun en période normale ou de haute conjoncture;
- éviter une répartition inéquitable entre les salariés des réductions de l'emploi qui pourraient résulter d'une réduction de la demande.

La Haute Autorité, sur la base de ces études, et en conformité avec les missions qui lui sont dévolues, instituera, sans que la validité en soit limitée à la période de transition, tels procédures ou organismes auxquels le Traité lui donne latitude de recourir, qu'elle estimera appropriés à la solution de ces problèmes dans l'exercice de ses pouvoirs, notamment au titre des articles 53, 57, 58 et du chapitre V du titre III.

§ 13.

Les dispositions du paragraphe 5 de l'article 66 sont applicables dès l'entrée en vigueur du Traité. Elles pourront, en outre, être appliquées à des opérations de concentration réalisées entre la date de signature et la date d'entrée en vigueur du Traité, si la Haute Autorité rapporte la preuve que ces opérations ont été effectuées en vue d'éviter l'application de l'article 66.

Jusqu'à ce qu'ait été pris le règlement prévu au paragraphe 1 dudit article, les opérations

som avses i den punkten inte obligatoriskt underställas för förhandsgodkännande. Höga myndigheten är inte förpliktad att omedelbart besluta angående de ansökningar som kan ha underställts denna för godkännande.

Intill dess att den förordning som avses i artikel 66.4 utfärdats, skall de upplysningar som avses i nämnda punkt inte kunna krävas av andra än företag inom Höga myndighetens jurisdiktion och enligt de förutsättningar som anges i artikel 47.

De förordningar som avses i artikel 66.1 och 66.4, skall utfärdas inom fyra månader efter det att Höga myndigheten trätt i funktion.

Höga myndigheten skall av regeringarna samt av producent- och företagssammanslutningarna inhämta alla de upplysningar som kan vara till nytta vid tillämpningen av bestämmelserna i artikel 66.2 och 66.7, med avseende på bestående förhållanden inom gemenskapens olika områden.

Bestämmelserna i artikel 66.6, skall vara tillämpliga efterhand som de föreskrifter träder i kraft, som genom dessa bestämmelser är förenade med sanktioner.

Bestämmelserna i artikel 66.7, skall tillämpas från och med tidpunkten för den gemensamma marknadens upprättande enligt 8 § i detta fördrag.

ANDRA DELEN

Gemenskapens förbindelser med tredje land

KAPITEL I

FÖRHANDLINGAR MED TREDJE LAND

14 §

Så snart Höga myndigheten har trätt i funktion, skall medlemsstaterna inleda förhandlingar med regeringar i tredje land, och i synnerhet med den brittiska regeringen, om samtliga ekonomiska och kommersiella förbindelser mellan gemenskapen och tredje land såvitt gäller kol och stål. Vid dessa förhandlingar skall Höga myndigheten uppträda som gemensamt ombud för medlemsstaternas regeringar och handla enligt instruktioner som enhälligt beslutats av rådet. Företrädare för medlemsstaterna får närvara vid dessa förhandlingar.

visées audit paragraphe ne seront pas obligatoirement soumises à autorisation préalable. La Haute Autorité n'est pas tenue de statuer immédiatement sur les demandes d'autorisation qui lui seraient soumises.

Jusqu'à ce qu'ait été pris le règlement prévu au paragraphe 4 du même article, les informations visées audit paragraphe ne pourront être exigées que des entreprises soumises à la juridiction de la Haute Autorité, dans les conditions prévues à l'article 47.

Les règlements prévus aux paragraphes 1 et 4 de l'article 66 devront être pris dans les quatre mois qui suivent l'entrée en fonctions de la Haute Autorité.

La Haute Autorité recueille auprès des gouvernements, des associations de producteurs et des entreprises, toutes informations utiles à l'application des dispositions des paragraphes 2 et 7 de l'article 66 sur les situations existant dans les diverses régions de la Communauté.

Les dispositions du paragraphe 6 de l'article 66 sont applicables à mesure de l'entrée en vigueur des dispositions dont elles sanctionnent respectivement l'application.

Les dispositions du paragraphe 7 de l'article 66 sont applicables à compter de la date de l'établissement du marché commun dans les conditions prévues au paragraphe 8 de la présente Convention.

DEUXIÈME PARTIE

Relations de la Communauté avec les pays tiers

Chapitre I.

NÉGOCIATIONS AVEC LES PAYS TIERS

§ 14.

Dès l'entrée en fonctions de la Haute Autorité, les États membres engageront des négociations avec les gouvernements des pays tiers, et en particulier avec le Gouvernement britannique, sur l'ensemble des relations économiques et commerciales concernant le charbon et l'acier entre la Communauté et ces pays. Dans ces négociations, la Haute Autorité, agissant sur instructions délibérées par le Conseil à l'unanimité, sera mandataire commun des gouvernements des États membres. Des représentants des États membres pourront assister aux dites négociations.

15 §

För att ge medlemsstaterna full frihet att förhandla om koncessioner från tredje lands sida, särskilt i utbyte mot en tullsänkning på stål i riktning mot en harmonisering med de lägsta tullsatserna som tillämpas inom gemenskapen, är medlemsstaterna eniga om följande bestämmelser, som skall gälla från och med upprättandet av den gemensamma marknaden för stål:

Inom ramen för tullkvoter skall Beneluxländernas import från tredje land, såvitt importen är avsedd för deras egen marknad, fortfarande komma i åtnjutande av de tullsatser som de tillämpar vid fördragets ikraftträdande.

Import utöver denna kvot som kan anses vara avsedd för andra länder inom gemenskapen, skall av Beneluxländerna åsättas tullsatser, som inom ramen för Brysselnomenklaturen av år 1950 motsvarar den lägsta tillämpade tullsatsen i övriga medlemsstater vid fördragets ikraftträdande.

Tullkvoten skall fastställas för varje rubrik i Beneluxtulltaxan för ett år åt gången och med förbehåll för revidering var tredje månad av Beneluxländernas regeringar i samförstånd med Höga myndigheten och med beaktande av behovet och handelsströmmarna. De första kvoterna skall fastställas på grundval av Beneluxländernas genomsnittliga import från tredje land under en lämplig jämförelseperiod och i förekommande fall under hänsynstagande till sådan produktion från planerat igångsättande av nya anläggningar, som är avsedd att ersätta import. Kvotöverskridande, som blir nödvändigt på grund av oförutsedda behov, skall omedelbart anmälas till Höga myndigheten som, fränsett temporära kontrollåtgärder beträffande Beneluxländernas leveranser till andra medlemsstater, får förbjuda sådant överskridande om den fastslår, att en avsevärd ökning av sådana leveranser uteslutande är hänförlig till kvotöverskridande. Förmånen av lägsta tull skall medges importörer i Beneluxländerna endast då de förbinder sig att inte reexportera till övriga länder i gemenskapen.

Beneluxländernas förpliktelse att upprätta en tullkvot skall upphöra på de villkor som anges i det avtal som kommer att ingås som ett resultat av förhandlingarna med Storbritannien och senast vid övergångsperiodens utgång.

§ 15.

En vue de laisser aux États membres toute liberté pour négocier des concessions de la part des pays tiers, notamment en échange d'un abaissement des droits sur l'acier dans le sens d'une harmonisation avec les tarifs les moins protecteurs pratiqués dans la Communauté, les États membres conviennent, à dater de l'établissement du marché commun pour l'acier, des dispositions suivantes:

Dans le cadre de contingents tarifaires, les pays du Benelux conservent aux importations en provenance des pays tiers et destinées à leur propre marché le bénéfice des droits qu'ils appliquent lors de l'entrée en vigueur du Traité.

Ils soumettent les importations effectuées en sus de ce contingent, qui sont réputées destinées à d'autres pays de la Communauté, à des droits égaux au droit le moins élevé appliqué dans les autres États membres, dans le cadre de la Nomenclature de Bruxelles de 1950, à la date d'entrée en vigueur du Traité.

Le contingent tarifaire est établi, pour chaque rubrique du tarif douanier Benelux, par périodes d'un an et sous réserve de révision de trois mois en trois mois, par les gouvernements des pays du Benelux, en accord avec la Haute Autorité, et compte tenu de l'évolution des besoins et des courants d'échanges. Les premiers contingents seront fixés sur la base des importations moyennes des pays du Benelux en provenance des pays tiers au cours d'une période de référence appropriée, et compte tenu, le cas échéant, des productions destinées à être substituées à l'importation qui correspondent aux mises en services prévues d'installations nouvelles. Les dépassements rendus nécessaires par des besoins imprévus sont immédiatement notifiés à la Haute Autorité qui pourra les interdire, sauf application temporaire de contrôles des livraisons des pays du Benelux vers les autres États membres, quand elle constatera un accroissement notable de ces livraisons exclusivement imputable à ces dépassements. Le bénéfice du droit le plus bas n'est accordé aux importateurs dans les pays du Benelux que moyennant un engagement de non-réexportation vers les autres pays de la Communauté.

L'engagement des pays du Benelux d'établir un contingent tarifaire cessera d'avoir effet dans les conditions prévues par l'accord qui conclura les négociations avec la Grande-Bretagne, et au plus tard à l'expiration de la période de transition.

Om Höga myndigheten vid övergångsperiodens utgång eller i samband med ett tidigare upphävande av tullkvoten fastslår, att en eller flera medlemsstater är berättigade att gentemot tredje land tillämpa tullsatsen som överstiger de som skulle följa av en harmonisering med de lägsta skyddstullsatserna som tillämpas inom gemenskapen, skall Höga myndigheten i den ordning som anges i 29 § bemyndiga dessa stater att själva vidta åtgärder, som är ägnade att tillförsäkra deras indirekta import genom medlemsstater med lägre tullsats ett skydd, som motsvarar det som följer av tillämpningen av deras egna tullsats på deras direkta import.

För att underlätta harmoniseringen av tulltaxorna är Beneluxländerna eniga om att, i den utsträckning Höga myndigheten i samråd med deras regeringar finner det nödvändigt, höja sina nuvarande tullsats för stål med högst två enheter. Denna förpliktelse skall inte träda i kraft förrän vid den tidpunkt då den i andra, tredje och fjärde styckena ovan avsedda tullkvoten upphävs samt då åtminstone en av de medlemsstater som gränsar till Beneluxländerna avstår från att tillämpa motsvarande åtgärder som avses i föregående stycke.

16 §

Utan Höga myndighetens medgivande, skall den i kraft av fördragets artikel 72 ingångna förpliktelsen innebära förbud för medlemsstaterna att genom internationella överenskommelser binda de tullsats som gäller vid tidpunkten för fördragets ikraftträdande.

Tidigare bindningar till följd av bilaterala eller multilaterala överenskommelser skall anmälas till Höga myndigheten, som skall pröva om deras bibehållande är förenligt med den gemensamma organisationens effektiva funktion och som i förekommande fall kan ingripa genom lämpliga rekommendationer till medlemsstaterna i syfte att upphäva dessa bindningar i den ordning som anges i de överenskommelser som ligger till grund för dem.

17 §

Handelsavtal, som är giltiga mer än ett år efter detta fördrags ikraftträdande eller som innehåller en klausul om automatisk förlängning, skall anmälas till Höga myndigheten som får lämna lämpliga rekommendationer till den berörda medlemsstaten i syfte att i förekom-

Au cas où la Haute Autorité reconnaît, à l'expiration de la période de transition ou lors de la suppression anticipée du contingent tarifaire, qu'un ou plusieurs États membres sont justifiés à pratiquer à l'égard des pays tiers des droits de douane supérieurs à ceux qui résulteraient d'une harmonisation avec les tarifs les moins protecteurs pratiqués dans la Communauté, elle les autoriserait, dans les conditions prévues au paragraphe 29, à appliquer eux-mêmes les mesures appropriées pour assurer à leurs importations indirectes à travers les États membres à tarifs moins élevés une protection égale à celle qui résulte de l'application de leur propre tarif à leurs importations directes.

Pour faciliter l'harmonisation des tarifs douaniers, les pays du Benelux conviennent, dans la mesure reconnue nécessaire par la Haute Autorité en consultation avec leurs tarifs actuels sur l'acier dans une limite maxima de deux points. Cet engagement ne prendra effet qu'au moment où sera supprimé le contingent tarifaire prévu aux alinéas 2, 3 et 4 ci-dessus, et où l'un au moins des États membres voisins des pays du Benelux s'abstiendra d'appliquer les mécanismes équivalents prévus à l'alinéa précédent.

§ 16

Sauf accord de la Haute Autorité, l'obligation contractée en vertu de l'article 72 du Traité entraîne pour les États membres l'interdiction de consolider par des accords internationaux les droits de douane en vigueur au moment de l'entrée en vigueur du Traité.

Les consolidations antérieures résultant d'accords bilatéraux ou multilatéraux seront notifiées à la Haute Autorité, qui examinera si leur maintien paraît compatible avec le bon fonctionnement de l'organisation commune et pourra, le cas échéant, intervenir auprès des États membres par les recommandations appropriées en vue de mettre fin à ces consolidations suivant la procédure prévue par les accords dont elles résultent.

§ 17.

Les accords commerciaux encore applicables pour une durée supérieure à un an à dater de l'entrée en vigueur du présent Traité ou comportant une clause de tacite reconduction sont notifiés à la Haute Autorité qui peut adresser à l'État membre intéressé les recommandations

mande fall få bestämmelserna i sådana avtal i överensstämmelse med artikel 75 enligt det förfarande som anges i nämnda avtal.

appropriées en vue de rendre, le cas échéant, les dispositions de ces accords conformes à l'article 75, suivant la procédure prévue par lesdits accords.

KAPITEL II

EXPORT

18 §

Så länge de i de olika medlemsstaternas valutabestämmelser givna föreskrifterna om valuta som får disponeras av exportörer, inte har gjorts enhetliga skall särskilda åtgärder vidtas för att undvika att upphävandet av tullar och kvantitativa restriktioner mellan medlemsstaterna leder till att vissa av staterna undanhålls belopp i tredje lands valuta som intjänats genom export från deras företag.

Vid tillämpning av denna princip förbinder sig medlemsstaterna att inom ramen för ovan avsedda föreskrifter medge exportörer av kol och stål högst sådana fördelar vid disponerandet av valutor som tillförsäkras genom bestämmelserna i den medlemsstat varifrån produkten härstammar.

Höga myndigheten har befogenhet att övervaka tillämpningen av dessa åtgärder genom att efter att ha hört rådet lämna rekommendationer till regeringen.

19 §

Om Höga myndigheten fastslår att upprättandet av den gemensamma marknaden, som en följd av att direkt export ersätts med reexport, medför en snedvridning av handeln med tredje land, vilken tillfogar en av medlemsstaterna betydande skada, kan Höga myndigheten på begäran av den berörda regeringen föreskriva, att producenterna i denna stat i sina försäljningskontrakt tar in en destinationsklausul.

KAPITEL III

AVVIKELSE FRÅN MEST-GYNNAD-NATIONSKLAUSULEN

20 §

Med avseende på de länder som genom tillämpning av artikel 1 i allmänna tull- och

Chapitre II.

EXPORTATIONS

§ 18.

Aussi longtemps que les clauses prévues par les réglementations des changes des différents États membres, en ce qui concerne les devises laissées à la disposition des exportateurs, ne seront pas unifiées, des mesures particulières devront être appliquées pour éviter que la suppression des droits de douane et des restrictions quantitatives entre les États membres ait pour effet de frustrer certains d'entre eux du produit, en devises des pays tiers, des exportations réalisées par leurs entreprises.

En application de ce principe, les États membres s'engagent à n'accorder aux exportateurs de charbon et d'acier, dans le cadre des clauses visées ci-dessus, que des avantages dans l'utilisation des devises au plus égaux à ceux qu'assure la réglementation d'un État membre dont le produit est originaire.

La Haute Autorité est habilitée à veiller à l'application desdites mesures par des recommandations adressées aux gouvernements, après consultation du Conseil.

§ 19.

Si la Haute Autorité reconnaît que l'établissement du marché commun a pour effet, en substituant des réexportations à des exportations directes, un déplacement dans les échanges avec les pays tiers qui cause un dommage important à l'un des États membres, elle peut, à la demande du gouvernement intéressé, prescrire aux producteurs de cet État l'insertion dans leurs contrats de vente d'une clause de destination.

Chapitre III.

DÉROGATION À LA CLAUSE DE LA NATION LA PLUS FAVORISÉE

§ 20.

À l'égard des pays qui bénéficient de la clause de la nation la plus favorisée par

handelsavtalet kommer i åtnjutande av mest-gynnad-nationsklausulen, skall medlemsstaterna gentemot de fördragsslutande parterna i nämnda avtal uppträda gemensamt i syfte att utverka, att nyssnämnda artikel 1 inte tillämpas på fördragets bestämmelser. Om det krävs skall sammankallandet av en särskild GATT-session begäras för detta ändamål.

Vad beträffar de länder som, trots att de inte är parter i allmänna tull- och handelsavtalet, kommer i åtnjutande av mest-gynnad-nationsklausulen i kraft av gällande bilaterala avtal, skall förhandlingar inledas så snart detta fördrag undertecknats. Om överenskommelse inte kan träffas med berörda länder, skall förpliktelserna ändras eller sägas upp i den ordning som fastställts i nämnda avtal.

Om ett land vägrar att lämna sitt samtycke till medlemsstaterna eller en av dem, förbinder sig övriga medlemsstater att lämna verksamt bistånd, som kan utsträckas till att samtliga medlemsstater säger upp avtal som ingåtts med landet i fråga.

KAPITEL IV

LIBERALISERING AV HANDELN

21 §

Medlemsstaterna i gemenskapen är medvetna om att de bildar ett särskilt tullsystem i den betydelse det givits i artikel 5 i den handelsliberaliseringskod för Organisationen för europeiskt ekonomiskt samarbete som gällde vid tidpunkten för fördragets undertecknande. De är därför eniga om att i vederbörlig tid lämna organisationen meddelande om detta.

KAPITEL V

SÄRSKILD BESTÄMMELSE

22 §

Utan hinder av övergångsperiodens utgång skall handeln med kol och stål mellan Förbundsrepubliken Tyskland och den sovjetiska ockupationszonen, vad beträffar förbundsrepubliken, regleras av förbundsrepublikens regering i samförstånd med Höga myndigheten.

application de l'article premier de l'Accord général sur les tarifs douaniers et le commerce, les États membres devront exercer, auprès des parties contractantes audit Accord, une action commune en vue de soustraire les dispositions du Traité à l'application de l'article premier précité. La convocation d'une session spéciale du G.A.T.T. sera, en tant que de besoin, demandée à cette fin.

En ce qui concerne les pays qui, n'étant pas parties à l'Accord général sur les tarifs douaniers et le commerce, bénéficient néanmoins de la clause de la nation la plus favorisée en vertu des conventions bilatérales en vigueur, des négociations seront engagées dès la signature du Traité. À défaut du consentement des pays intéressés, la modification ou la dénonciation des engagements devra être effectuée conformément aux conditions fixées par lesdits engagements.

Au cas où un pays refuserait son consentement aux États membres ou à l'un d'entre eux, les autres États membres s'engagent à se prêter une aide effective qui pourrait aller jusqu'à la dénonciation par tous les États membres des accords passés avec le pays en question.

Chapitre IV.

LIBÉRATION DES ÉCHANGES

§ 21.

Les États membres de la Communauté reconnaissent qu'ils constituent un régime douanier particulier au sens de l'article 5 du Code de libération des échanges de l'Organisation Européenne de Coopération Économique, tel qu'il est en vigueur à la date de la signature du Traité. Ils conviennent en conséquence d'en donner notification, le moment venu, à l'Organisation.

Chapitre V.

DISPOSITION PARTICULIÈRE

§ 22.

Sans préjudice de l'expiration de la période transitoire, les échanges portant sur le charbon et l'acier entre la République fédérale d'Allemagne et la zone d'occupation soviétique seront réglés, en ce qui concerne la République fédérale, par le Gouvernement de celle-ci en accord avec la Haute Autorité.

TREDJE DELEN
Allmänna skyddsåtgärder

TROISIÈME PARTIE
Mesures générales de sauvegarde

KAPITEL I
ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Chapitre I.
DISPOSITIONS GÉNÉRALES

OMSTÄLLNING

RÉADAPTATION

23 §

§ 23.

1. Om följderna av den gemensamma marknads upprättande skulle ställa vissa företag eller delar av företag inför nödvändigheten att upphöra med eller ändra sin verksamhet under den övergångsperiod som närmare anges i 1 § i denna konvention, skall Höga myndigheten på begäran av de berörda regeringarna och på nedan angivna villkor medverka till att skydda arbetskraften vid omställningssvårigheter och tillförsäkra denna en produktiv sysselsättning; Höga myndigheten får bevilja vissa företag bidrag utan återbetalningsskyldighet.

1. Au cas où les conséquences que comporte l'établissement du marché commun placeraient certaines entreprises ou parties d'entreprises dans la nécessité de cesser ou de changer leur activité au cours de la période de transition définie au paragraphe 1 de la présente Convention, la Haute Autorité, sur la demande des gouvernements intéressés et dans les conditions fixées ci-dessous, devra apporter son concours afin de mettre la main-d'œuvre à l'abri des charges de la réadaptation et de lui assurer un emploi productif, et pourra consentir une aide non remboursable à certaines entreprises.

2. På begäran av de berörda regeringarna och enligt det förfarande som anges i artikel 46, skall Höga myndigheten delta i undersökningar rörande möjligheterna att i existerande företag eller genom skapandet av ny verksamhet åter-sysselsätta friställd arbetskraft.

2. À la demande des gouvernements intéressés et dans les conditions définies à l'article 46, la Haute Autorité participera à l'étude des possibilités de réemploi, dans les entreprises existantes ou par la création d'activités nouvelles, de la main-d'œuvre rendue disponible.

3. Höga myndigheten skall, på det sätt som anges i artikel 54, underlätta finansieringen av de program som lagts fram av den berörda regeringen och godkänts av Höga myndigheten och som avser omställning av företag eller skapandet av ny, ekonomiskt sund verksamhet antingen inom industrier som tillhör dess kompetensområde, eller med rådets samtycke inom varje annan industri, som är ägnad att återge friställd arbetskraft produktiv sysselsättning. Med förbehåll för den berörda regeringens godkännande skall Höga myndigheten företrädesvis medge dessa lättnader i fråga om program som lagts fram av företag, som tvingats upphöra med sin verksamhet till följd av upprättandet av den gemensamma marknaden.

3. Elle facilitera, suivant les modalités prévues à l'article 54, le financement des programmes présentés par le gouvernement intéressé, et approuvés par elle, de transformation d'entreprises ou de création, soit dans les industries relevant de sa juridiction, soit, sur avis conforme du Conseil, dans toute autre industrie, d'activités nouvelles économiquement saines, susceptibles d'assurer un emploi productif à la main-d'œuvre rendue disponible. Sous réserve de l'avis favorable du gouvernement intéressé, la Haute Autorité accordera de préférence ces facilités aux programmes soumis par les entreprises amenées à cesser leur activité du fait de l'établissement du marché commun.

4. Höga myndigheten skall bevilja bidrag utan återbetalningsskyldighet för följande ändamål:

4. La Haute Autorité consentira une aide non remboursable pour les objets suivants:

a) Bidrag vid total eller partiell nedläggning av driften vid företag för utbetalning av gottgörelse som ger möjlighet för arbetstagarna att avvakta ny anställning.

a) contribuer, en cas de fermeture totale ou partielle d'entreprises, aux versements d'indemnités permettant à la main-d'œuvre d'attendre d'être remplacée;

b) Penningbidrag till företagen som tillförsäkrar företagens personal avlöning i händelse

b) contribuer, par des allocations aux entreprises, à assurer le paiement de leur personnel

av tillfällig permittering, som blivit nödvändig till följd av omställning av verksamheten.

c) Penningbidrag till arbetstagarna för kostnader i samband med ny anställning.

d) Bidrag till finansiering av yrkesomskolning av arbetstagare som måste byta verksamhet.

5. Höga myndigheten får också bevilja bidrag utan återbetalningsskyldighet till företag som till följd av upprättandet av den gemensamma marknaden tvingats upphöra med sin verksamhet, under förutsättning att denna situation direkt och uteslutande kan tillskrivas den gemensamma marknads avgränsning till kol- och stålindustrierna och att förhållandet medför en relativ produktionsökning i andra företag inom gemenskapen. Sådana bidrag skall begränsas till det belopp som krävs för att bereda företagen möjlighet att uppfylla de förpliktelser som omedelbart förfaller till betalning.

Berörda företag skall inge alla ansökningar om sådana bidrag genom förmedling av sin regering. Höga myndigheten kan vägra varje slag av bistånd till ett företag, som inte underrättar sin regering och Höga myndigheten om utvecklingen av en situation, som kan leda till att företaget upphör med eller ändrar sin verksamhet.

6. Höga myndigheten skall vid beviljande av bidrag utan återbetalningsskyldighet enligt fjärde och femte punkterna ställa som villkor, att den berörda staten betalar ut ett särskilt bidrag som minst uppgår till samma belopp, om inte rådet med två tredjedels majoritet medger avvikelse härifrån.

7. Den närmare utformningen av finansieringen som fastställts för tillämpning av artikel 56 skall gälla för tillämpning av denna paragraf.

8. Bidrag enligt denna paragraf kan beviljas för de närmaste två åren efter övergångsperiodens utgång genom beslut av Höga myndigheten efter rådets samtycke.

en cas de mise en congé temporaire nécessitée par leur changement d'activité;

c) contribuer à l'attribution aux travailleurs d'allocations pour frais de réinstallation;

d) contribuer au financement de la rééducation professionnelle des travailleurs amenés à changer d'emploi.

5. La Haute Autorité pourra également consentir une aide non remboursable aux entreprises amenées à cesser leur activité du fait de l'établissement du marché commun, à condition que cette situation soit directement et exclusivement imputable à la limitation du marché commun aux industries du charbon et de l'acier, et qu'elle entraîne un accroissement relatif de la production dans d'autres entreprises de la Communauté. Cette aide sera limitée au montant nécessaire pour permettre aux entreprises de faire face à leurs engagements immédiatement exigibles.

Les entreprises intéressées devront introduire toutes requêtes pour l'obtention de cette aide par l'intermédiaire de leur gouvernement. La Haute Autorité pourra refuser toute aide à une entreprise qui n'aura pas informé son Gouvernement et la Haute Autorité du développement d'une situation pouvant la conduire à cesser ou à changer son activité.

6. La Haute Autorité conditionnera l'octroi d'une aide non remboursable dans les conditions prévues aux alinéas 4 et 5 ci-dessus au versement par l'État intéressé d'une contribution spéciale au moins équivalente, sauf dérogation autorisée par le Conseil à la majorité des deux tiers.

7. Les modalités de financement prévues pour l'application de l'article 56 sont applicables au présent paragraphe.

8. Le bénéfice des dispositions du présent paragraphe pourra être accordé aux intéressés au cours des deux années qui suivront l'expiration de la période de transition par décision de la Haute Autorité, prise sur avis conforme du Conseil.

KAPITEL II

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER OM KOL

24 §

Det föreligger enighet om att skyddsarrange-

Chapitre II.

DISPOSITIONS PARTICULIÈRES AU CHARBON

§ 24.

Au cours de la période de transition, il est

mang under övergångsperioden är nödvändiga för att undvika att plötsliga och skadliga produktionsförskjutningar uppkommer. Dessa skyddsarrangemang skall vidtas med beaktande av de förhållanden som råder vid tidpunkten för upprättandet av den gemensamma marknaden.

Om det visar sig att det inom ett eller flera områden föreligger risk för prisstegringar, som genom sin omfattning och sitt plötsliga uppträdande kan ha skadliga verkningar, skall dessutom försiktighetsåtgärder vidtas för att undvika dessa verkningar.

För att möta dessa problem skall Höga myndigheten under övergångsperioden i den utsträckning som det behövs och under sin kontroll medge

a) tillämpning av de åtgärder som avses i artikel 60.2 b, samt av zonpriser i sådana fall som inte förutses i tredje avdelningen kapitel V;

b) bibehållande eller inrättande av nationella kassor eller arrangemang för utjämningsbetalningar, finansierade genom en avgift på den inhemska produktionen, varvid de särskilda medel som avses i det följande inte berörs.

25 §

Höga myndigheten skall införa en utjämningsavgift per försålt ton, vilken skall utgöras av en enhetlig procentsats av producenternas intäkter av kolproduktionen i länder, där de genomsnittliga produktionskostnaderna understiger det vägda genomsnittet i gemenskapen.

Utjämningsavgiften skall utgöra högst 1,5% av nämnda intäkter under den gemensamma marknadens första verksamhetsår och skall regelbundet minskas med 20% varje år i förhållande till den ursprungliga övre gränsen för avgiften.

Under hänsynstagande till de behov som enligt 26 och 27 §§ fastslagits av Höga myndigheten samt med undantag av de särskilda pålagor som eventuellt uppkommer genom export till tredje land, skall Höga myndigheten regelbundet fastställa storleken av den faktiska avgiften samt de statliga subventionerna i samband härmed i enlighet med följande regler:

1) Inom den enligt ovan gällande övre gränsen skall Höga myndigheten beräkna storleken av den faktiska avgiften så, att faktiskt

reconnu que des mécanismes de sauvegarde sont nécessaires pour éviter qu'il se produise des déplacements de production précipités et dangereux. Ces mécanismes de sauvegarde devront tenir compte des situations existantes au moment de l'établissement du marché commun.

D'autre part, des précautions devront être prises s'il apparaissait que, dans une ou plusieurs régions, certaines hausses de prix d'une ampleur et d'une soudaineté dommageables risquent de se produire, pour éviter ces effets.

Pour faire face à ces problèmes, la Haute Autorité autorisera pendant la période de transition, en tant que de besoin et sous son contrôle:

a) l'application de pratiques prévues à l'article 60, § 2, alinéa b, ainsi que de prix de zone dans des cas non prévus au chapitre V du titre III;

b) le maintien ou l'établissement de caisses ou mécanismes nationaux de compensation, alimentés par un prélèvement sur la production nationale, sans préjudice des ressources exceptionnelles prévues ci-après.

§ 25.

La Haute Autorité instituera un prélèvement de péréquation, à la tonne marchande, représentant un pourcentage uniforme de la recette des producteurs, sur les productions de charbon des pays où les prix de revient moyens sont inférieurs à la moyenne pondérée de la Communauté.

Le plafond du prélèvement de péréquation sera de 1,55 p. 100 de ladite recette pour la première année de fonctionnement du marché commun, et sera réduit de 20 p. 100 régulièrement chaque année par rapport au plafond initial.

Compte tenu des besoins reconnus par elle, conformément aux paragraphes 26 et 27 ci-après et à l'exclusion des charges spéciales résultant éventuellement d'exportations vers les pays tiers, la Haute Autorité déterminera périodiquement le montant du prélèvement effectif et des subventions gouvernementales qui y seront associées conformément aux règles suivantes:

1. dans la limite du plafond défini ci-dessus, elle calculera le montant du prélèvement effectif de telle sorte que les subventions gouvernemen-

utbetalade statliga subventioner är minst lika stora som avgiften.

2) Höga myndigheten skall fastställa det medgivna maximibeloppet för statliga subventioner, varvid

- regeringarna får bevilja dessa subventioner till högst detta belopp men utan att vara förpliktade till det,
- bidrag som erhållits utifrån inte i något fall får överstiga det faktiskt utbetalade subventionsbeloppet.

Ytterligare pålagor som uppkommer genom export till tredje land skall varken ingå vid beräkning av nödvändiga utjämningsbetalningar eller vid värderingen av de mot avgiften svarande subventionerna.

BELGIEN

26 §

1. Det föreligger enighet om att Belgiens nettoproduktion av kol

- inte skall behöva kännas vid en årlig minskning med mer än 3% i förhållande till närmast föregående år, om gemenskapens sammanlagda produktion är oförändrad eller har ökat i förhållande till närmast föregående år, eller
- inte skall understiga det närmast föregående årets produktion minskad med 3%, varvid den sålunda erhållna siffran skall reduceras ytterligare med den reduktionskoefficient varmed gemenskapens sammanlagda produktion kan ha minskat i förhållande till närmast föregående år.⁽¹⁾

Höga myndigheten, som är ansvarig för gemenskapens regelbundna och säkra försörjning, skall upprätta långtidsprognoser avseende produktion och avsättning samt, efter att ha hört den rådgivande kommittén och rådet, så länge den belgiska marknaden hålls avskild enligt punkt 3, lämna rekommendation till den

tales effectivement versées soient au moins égales à ce prélèvement;

2. elle fixera le montant maximum autorisé des subventions gouvernementales, étant entendu que:

- l'octroi de ces subventions à concurrence de ce montant est une faculté pour les gouvernements, et non une obligation;
- l'aide reçue de l'extérieur ne peut, en aucun cas, dépasser le montant de la subvention effectivement versée.

Les charges supplémentaires résultant d'exportations vers des pays tiers n'entreront ni dans le calcul des versements de péréquation nécessaires, ni dans l'appréciation des subventions qui contrebalancent ce prélèvement.

BELGIQUE

§ 26.

1. Il est reconnu que la production charbonnière nette de la Belgique:

- ne doit pas avoir à supporter, chaque année, par rapport à l'année précédente, une réduction supérieure à 3 p. 100 si la production totale de la Communauté est constante ou accrue par rapport à l'année précédente;
- ou ne doit pas être inférieure à la production de l'année précédente, diminuée de 3 p. 100, le chiffre ainsi obtenu étant affecté lui-même du coefficient de réduction dont serait affectée la production totale de la Communauté, par rapport à l'année précédente⁽¹⁾

La Haute Autorité, responsable de l'approvisionnement régulier et stable de la Communauté, établit les perspectives à long terme de production et d'écoulement et, après consultation du Comité Consultatif et du Conseil, adresse au Gouvernement belge, aussi longtemps que l'isolement du marché belge prévu à

⁽¹⁾ Exempel: Gemenskapens sammanlagda produktion under 1952: 250 miljoner ton; Belgiens sammanlagda produktion: 30 miljoner ton. Gemenskapens sammanlagda produktion under 1953: 225 miljoner ton, dvs. en reduktionskoefficient av 0,9. Den belgiska produktionen under 1953 skall inte understiga $30 \times 0,97 \times 0,9 = 26,19$ miljoner ton. Denna produktionsminskning motsvarar till 900.000 ton en stadigvarande förskjutning och till återstoden dvs. 2.910.000 ton, en konjunkturberingad minskning.

⁽¹⁾ Exemple: En 1952, production totale de la Communauté: 250 millions de tonnes; de la Belgique: 30 millions de tonnes. En 1953, production totale de la Communauté: 225 millions de tonnes, soit un coefficient de réduction de 0,9. La production belge en 1953 ne doit pas être inférieure à : $30 \times 0,97 \times 0,9 = 26,19$ millions de tonnes. Cette réduction correspond pour 900.000 tonnes à un déplacement permanent et, pour le solde, soit 2.910.000 tonnes, à une réduction conjoncturelle.

belgiska regeringen om de produktionsförskjutningar som Höga myndigheten anser vara möjliga på grundval av de upprättade prognoserna. Belgiska regeringen skall med Höga myndighetens samtycke besluta de åtgärder som bör vidtas för att förverkliga de eventuella produktionsförskjutningarna inom ovan angivna gränser.

2. Utjämningsbetalningarna skall från början av övergångsperioden avse

a) att för samtliga förbrukare av belgiskt kol inom den gemensamma marknaden möjliggöra ett närmande av de belgiska kolpriserna till den gemensamma marknads priser i en sådan utsträckning att de sänks ungefär till de produktionskostnader som kan förutses vid slutet av övergångsperioden. Den på dessa grunder fastställda prislistan får inte ändras utan Höga myndighetens medgivande,

b) att undvika att den belgiska järn- och stålindustrin till följd av den särskilda behandlingen av belgiskt kol hindras från att bli integrerad med den gemensamma marknaden för stål och att för detta ändamål sänka sina priser till den nivå som tillämpas på denna marknad.

Höga myndigheten skall beträffande belgiskt kol som levereras till den belgiska järn- och stålindustrin regelbundet fastställa storleken av den ytterligare utjämningsbetalning som Höga myndigheten anser vara nödvändig för detta syfte; hänsyn skall därvid tas till alla faktorer i samband med driften av denna industri. Höga myndigheten skall se till, att denna utjämningsbetalning inte medför skada för järn- och stålindustrier i grannländerna. Vidare får denna utjämningsbetalning, med beaktande av bestämmelserna i a, inte i något fall leda till en sänkning av priset för den koks som används av den belgiska järn- och stålindustrin under det leveranspris som denna industri skulle kunna erhålla, om den faktiskt blev försörjd med koks från Ruhrområdet,

c) att för sådan belgisk kolexport till den gemensamma marknaden som Höga myndigheten med hänsyn till utsikterna beträffande gemenskapens produktion och behov anser nödvändig, medge en ytterligare utjämningsbetalning motsvarande 80% av den av Höga myndigheten fastslagna skillnaden mellan verkpriserna med tillägg för transportkostnader fram till destinationsorten för belgiskt kol och för kol från andra länder inom gemenskapen.

l'alinéa 3 ci-dessous est en vigueur, une recommandation sur les déplacements de production reconnus possibles par elle sur la base des perspectives ainsi établies. Le Gouvernement belge décide, avec l'accord de la haute Autorité, des dispositions à prendre en vue de rendre effectifs les déplacements éventuels de production dans les limites spécifiées ci-dessus.

2. La péréquation est destinée, dès le début de la période de transition:

a) à permettre de rapprocher des prix du marché commun pour l'ensemble des consommateurs de charbon belge sur le marché commun, les prix de ce charbon dans une mesure qui les abaisse aux environs des coûts de production prévisibles à la fin de la période de transition. Le barème établi sur ces bases ne peut pas être changé sans accord de la Haute Autorité;

b) à éviter que la sidérurgie belge ne soit empêchée, du fait du régime spécial du charbon belge, d'être intégrée dans le marché commun de l'acier et, à cet effet, d'abaisser ses prix au niveau pratiqué dans ce marché.

La Haute Autorité fixera périodiquement le montant de la compensation additionnelle, pour le charbon belge livré à la sidérurgie belge, qu'elle reconnaîtrait nécessaire à cet effet, compte tenu de tous les éléments de l'exploitation de cette industrie, en veillant à ce que cette compensation ne puisse avoir pour effet de porter préjudice aux industries sidérurgiques voisines. En outre, compte tenu des dispositions de l'alinéa a ci-dessus, cette compensation ne devra en aucun cas aboutir à réduire le prix du coke utilisé par la sidérurgie belge au-dessous du prix rendu qu'elle pourrait obtenir si elle était effectivement approvisionnée en coke de la Ruhr;

c) à accorder, pour les exportations de charbon belge dans le marché commun reconnues nécessaires par la Haute Autorité, compte tenu des perspectives de production et de besoins de la Communauté, une compensation additionnelle correspondant à 80 p. 100 de la différence reconnue par la haute Autorité entre les prix départ, accrus des frais de transport jusqu'aux lieux de destination, du charbon belge et du charbon des autres pays de la Communauté.

3. Den belgiska regeringen får, med avvikelse från bestämmelserna i 9 § i denna konvention, under Höga myndighetens kontroll bibehålla eller vidta arrangemang som gör det möjligt att hålla den belgiska marknaden avskild från den gemensamma marknaden.

Importen av kol från tredje land skall underställas Höga myndigheten för godkännande.

Denna särskilda ordning skall upphöra på det sätt som anges nedan.

4. Den belgiska regeringen förbinder sig att senast vid utgången av övergångsperioden avskaffa de i punkt 3 avsedda arrangemangen för att avskilja den belgiska kolmarknaden. Om Höga myndigheten anser att utomordentliga omständigheter, som för närvarande inte kan förutses, kräver det, får Höga myndigheten, efter att ha hört den rådgivande kommittén och med rådets samtycke, två gånger medge den belgiska regeringen en ytterligare frist av ett år.

Den på detta sätt förutsedda integrationen skall ske efter samråd mellan belgiska regeringen och Höga myndigheten, som skall besluta om åtgärder och metoder för dess genomförande; metoderna kan, såvitt gäller belgiska regeringen, trots bestämmelserna i artikel 4 c, innefatta möjlighet att bevilja subventioner som motsvarar de ökade driftskostnader som följer av kolfyndigheternas naturliga betingelser. Hänsyn skall därvid tas till sådana kostnader som kan uppkomma till följd av påtagliga jämviktsrubbningsar som ökar driftskostnaderna. Formerna för beviljande av subventioner och dessas maximibelopp skall underställas Höga myndigheten för godkännande. Höga myndigheten skall se till, att subventionernas maximibelopp och de subventionerade kvantiteterna snarast möjligt minskas med hänsyn till omställningslättnader och utvidgning av den gemensamma marknaden till andra produkter än kol och stål; härvid skall undvikas att omfattningen av eventuella produktionsminskningar ger upphov till djupgående störningar i den belgiska ekonomin.

Höga myndigheten skall vartannat år för godkännande förelägga rådet förslag om kvantiteter för vilka subventioner kan ifrågakomma.

3. Le Gouvernement belge pourra, par dérogation aux dispositions du paragraphe 9 de la présente Convention, maintenir ou instituer, sous le contrôle de la haute Autorité, des mécanismes permettant d'isoler le marché belge du marché commun.

Les importations de charbon en provenance des pays tiers seront soumises à l'approbation de la Haute Autorité.

Ce régime particulier prendra fin somme il est dit ci-dessous.

4. Le Gouvernement belge s'engage à éliminer, au plus tard à l'expiration de la période de transition, les mécanismes d'isolement du marché belge du charbon prévus à l'alinéa 3 ci-dessus. Si elle estime que des circonstances exceptionnelles, non prévisibles actuellement, le rendent nécessaire, la Haute Autorité pourra, après consultation du Comité Consultatif, et sur avis conforme du Conseil, accorder au Gouvernement belge, par deux fois, un délai additionnel d'un an.

L'intégration ainsi prévue se fera après consultation entre le Gouvernement belge et la Haute Autorité, qui détermineront les moyens et modalités propres à la réaliser; les modalités pourront comporter, pour le Gouvernement belge, nonobstant les dispositions du c de l'article 4, la faculté d'accorder des subventions correspondant aux frais d'exploitation additionnels résultant des conditions naturelles des gisements, et tenant compte des charges résultant éventuellement des déséquilibres manifestes qui alourdiraient ces frais d'exploitation. Les modalités d'octroi des subventions et leur montant maximum seront soumis à l'accord de la Haute Autorité, qui devra veiller à ce que le montant maximum des subventions et le tonnage subventionné soient réduits aussi rapidement que possible, compte tenu des facilités de réadaptation et de l'extension du marché commun à d'autres produits que le charbon et l'acier, et en évitant que l'importance des réductions éventuelles de production ne provoque des troubles fondamentaux dans l'économie belge.

Le Haute Autorité devra soumettre tous les deux ans à l'approbation du Conseil des propositions sur le tonnage susceptible d'être subventionné.

ITALIEN

27 §

1. Gruvorna i Sulcis skall komma i åtnjutande av förmåner enligt bestämmelserna i 25 § för att de, i avvaktan på slutförandet av pågående upprustningsarbete, skall kunna möta konkurrensen på den gemensamma marknaden. Höga myndigheten skall periodiskt fastställa storleken av de bidrag som är nödvändiga; bidrag utifrån får emellertid inte utgå under mer än två år.

2. Med hänsyn till de italienska koksverkens särskilda läge har Höga myndigheten befogenhet att medge att den italienska regeringen att i nödvändig omfattning under den i 1 § i denna konvention angivna övergångsperioden bibehåller tullarna på koks från övriga medlemsstater; dessa tullar får dock under första året av perioden i fråga inte överstiga de tullar som följer av presidentdekretet nr 442 av den 7 juli 1950. Detta maximibelopp skall minskas med 10% under andra, 25% under tredje, 45% under fjärde och 70% under femte året för att vid övergångsperiodens slut leda till dessa tullars fullständiga avskaffande.

FRANKRIKE

28 §

1. Det föreligger enighet om att kolproduktionen i de franska gruvorna

- inte skall behöva kännas vid en årlig minskning med mer än en miljon ton i förhållande till närmast föregående år, om gemenskapens sammanlagda produktion är oförändrad eller har ökat i förhållande till närmast föregående år, eller
- inte skall understiga det närmast föregående årets produktion minskad med en miljon ton, varvid den sålunda erhållna siffran skall reduceras ytterligare med den reduktionskoefficient varmed gemenskapens sammanlagda produktion kan ha minskat i förhållande till närmast föregående år.

2. För att säkerställa att produktionsförskjutningarna hålls inom ovannämnda gränser kan de åtgärder som avses i 24 § förstärkas genom särskilda medel från en speciell avgift, som av Höga myndigheten läggs på ökningen

ITALIE

§ 27.

1. Le bénéfice des dispositions du paragraphe 25 ci-dessus sera accordée aux mines de Sulcis pour leur permettre, en attendant l'achèvement des opérations d'équipement en cours, d'affronter la concurrence du marché commun; la Haute Autorité déterminera périodiquement le montant des aides nécessaires, sans que l'aide extérieure puisse durer plus de deux ans.

2. Tenant compte de la situation particulière des cokeries italiennes, la Haute Autorité est habilitée à autoriser le Gouvernement italien, dans la mesure nécessaire, à maintenir, pendant la période de transition définie au paragraphe 1 de la présente Convention, des droits de douane sur le coke en provenance des autres États membres, sans qu'ils puissent être supérieurs, au cours de la première année de ladite période, à ceux qui résultent du décret présidentiel n° 442 du 7 juillet 1950, ce plafond étant réduit de 10 p. 100 la seconde année, 25 p. 100 la troisième année, 45 p. 100 la quatrième, 70 p. 100 la cinquième, pour aboutir à la suppression complète de ces droits à la fin de la période de transition.

FRANCE

§ 28.

1. Il est reconnu que la production charbonnière dans les mines françaises:

- ne doit pas avoir à supporter chaque année, par rapport à l'année précédente, une réduction supérieure à un million de tonnes, si la production totale de la Communauté est constante ou accrue par rapport à l'année précédente;
- ou ne doit pas être inférieure à la production de l'année précédente, diminuée de un million de tonnes, le chiffre ainsi obtenu étant affecté lui-même du coefficient de réduction dont serait affectée la production totale de la Communauté par rapport à l'année précédente.

2. Aux fins d'assurer le maintien dans les limites ci-dessus des déplacements de production, les moyens d'action visés au paragraphe 24 pourront être renforcés par une ressource exceptionnelle tirée d'un prélèvement spécial

av nettoleveranserna från andra kolgruvor sådana dessa leveranser framgår av den franska tullstatistiken, i den mån denna ökning representerar en produktionsförskjutning.

Vid fastställandet av denna avgift skall därför hänsyn tas till de mängder som utgör faktiska nettoleveransöverskott under varje period i förhållande till leveranserna under 1950 inom gränsen för den konstaterade nedgången av kolproduktionen i de franska gruvorna i förhållande till 1950. Avgiften skall eventuellt reduceras ytterligare med samma reduktionskoefficient som gemenskapens sammanlagda produktion. Denna speciella avgift skall motsvara högst 10% av producenternas intäkter av ifrågavarande kvantiteter och skall i samförstånd med Höga myndigheten användas för att inom lämpliga zoner sänka priset på vissa slag av kol producerat i de franska gruvorna.

KAPITEL III

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER OM STÅLINDUSTRIN

29 §

1. Det föreligger enighet om att särskilda skyddsåtgärder kan bli nödvändiga under övergångsperioden för att beträffande stålindustrin undvika att produktionsförskjutningar som är hänförliga till upprättandet av den gemensamma marknaden, leder till svårigheter för företag som efter den anpassning som avses i 1 § i denna konvention skulle vara i stånd att möta konkurrensen, eller leder till permittering av ett större antal arbetstagare än de som kommer i åtnjutande av förmåner enligt bestämmelserna i 23 §. I den utsträckning Höga myndigheten finner att fördragets bestämmelser, i synnerhet bestämmelserna i artiklarna 57—59 och 60.2 b, inte kan tillämpas har Höga myndigheten befogenhet att använda sig av nedanstående närmare angivna åtgärder i den ordningsföljd de är nämnda:

a) Efter att ha hört den rådgivande kommittén och rådet, direkt eller indirekt begränsa ökningen av nettoleveranserna från ett område till ett annat inom den gemensamma marknaden.

établi par la Haute Autorité sur l'accroissement des livraisons nettes d'autres charbonnages, telles qu'elles résultent des statistiques douanières françaises, dans la mesure où cet accroissement représente un déplacement de production.

En conséquence, pour l'établissement de ce prélèvement, seront prises en considération les quantités représentant l'excédent des livraisons nettes réalisées au cours de chaque période par rapport à celles de 1950, dans la limite de la diminution constatée dans la production charbonnière des mines françaises, par rapport à celle de 1950, affectée elle-même, éventuellement, du même coefficient de réduction que la production totale de la Communauté. Ce prélèvement spécial correspondra au maximum à 10 p. 100 de la recette des producteurs sur les quantités en cause et sera utilisé, en accord avec la Haute Autorité, à abaisser dans les zones appropriées le prix de certains charbons produits par les mines françaises.

Chapitre III.

DISPOSITIONS PARTICULIÈRES À L'INDUSTRIE DE L'ACIER

§ 29.

1. Au cours de la période de transition, il est reconnu que des mesures de sauvegarde particulière peuvent être nécessaires, en ce qui concerne l'industrie de l'acier, pour éviter que des déplacements de production imputables à l'établissement du marché commun n'aboutissent à mettre en difficulté des entreprises qui seraient en état, après l'adaptation prévue au paragraphe 1 de la présente Convention, de soutenir la concurrence, ou à déplacer une main-d'œuvre plus nombreuse que celle qui peut bénéficier des dispositions du paragraphe 23. Dans la mesure où la Haute Autorité reconnaîtra qu'il ne peut être fait application des dispositions du Traité, en particulier de celles des articles 57, 58, 59 et 60, § 2, alinéa b, elle est habilitée, en recourant aux moyens d'action définis ci-après dans l'ordre de préférence qui résulte de l'ordre dans lequel ils sont énoncés:

a) après consultation du Comité Consultatif et du Conseil, à limiter de façon directe ou indirecte l'accroissement net des livraisons d'une des régions à une autre dans le marché commun;

b) Efter att ha hört den rådgivande kommittén och med rådets samtycke beträffande såväl lämpligheten av som formerna för dessa åtgärder, använda sig av de interventionsåtgärder som avses i artikel 61 b utan att det för den skull, med avvikelse från nämnda artikel, krävs att en uppenbar kris föreligger eller är omedelbart förestående.

c) Efter att ha hört den rådgivande kommittén och med rådets samtycke, införa ett system med produktionskvoter, som dock inte får beröra den produktion som är avsedd för export.

d) Efter att ha hört den rådgivande kommittén och med rådets samtycke, bemyndiga en medlemsstat att tillämpa de åtgärder som avses i 15 § sjätte stycket, på de villkor som anges där.

2. För tillämpningen av dessa bestämmelser skall Höga myndigheten under den förberedelseperiod som avses i 1 § i denna konvention och i samråd med producentsammanslutningarna, den rådgivande kommittén och rådet fastställa de tekniska kriterierna för tillämpning av de nödvändiga skyddsåtgärderna.

3. Om anpassningen eller de nödvändiga omställningarna av produktionsförhållandena inte har kunnat genomföras under en del av övergångsperioden till följd av en bristsituation eller på grund av att företagen inte har kunnat få tillräckliga finansiella resurser genom sin verksamhet eller genom medel, som kunnat ställas till deras förfogande, eller, på grund av utomordentliga, nu icke förutsebara omständigheter, kan bestämmelserna i denna paragraf vid övergångstidens utgång, efter det att den rådgivande kommittén yttrat sig och med rådets samtycke, tillämpas för en ytterligare period som inte får överstiga den tid under vilken ovannämnda situation består, dock högst under två år.

ITALIEN

30 §

1. Med hänsyn till den italienska järn- och stålindustrins särskilda situation har Höga myndigheten befogenhet att medge den italienska regeringen att i den omfattning som är nödvändig under den i 1 § i denna konvention angivna övergångsperioden bibehålla tullarna på järn- och stålprodukter från övriga med-

b) après consultation du Comité Consultatif et sur avis conforme du Conseil, tant sur l'opportunité que sur les modalités de ces mesures, à user des moyens d'intervention prévus par l'article 61, alinéa b, sans que, par dérogation audit article, l'existence ou l'imminence d'une crise manifeste soit requise à cet effet;

c) après consultation du Comité Consultatif et sur avis conforme du Conseil, à établir un régime de quotas de production sans qu'il puisse affecter la production destinée à l'exportation;

d) après consultation du Comité Consultatif et sur avis conforme du Conseil, à autoriser un État membre à appliquer les mesures prévues au paragraphe 15, alinéa 6, dans les conditions fixées audit alinéa.

2. Pour l'application des dispositions ci-dessus, la Haute Autorité devra, au cours de la période préparatoire définie au paragraphe 1 de la présente Convention, et en consultation avec les associations de producteurs, le Comité Consultatif et le Conseil, fixer les critères techniques d'application des mesures de sauvegarde précitées.

3. Si, pendant une partie de la période de transition, du fait, soit, d'un état de pénurie, soit d'une insuffisance des ressources financières que les entreprises auront pu tirer de leur exploitation ou qui auront pu être mises à leur disposition, soit de circonstances exceptionnelles et actuellement imprévues, l'adaptation ou les transformations nécessaires des conditions de production n'ont pu s'opérer, les dispositions du présent paragraphe pourront être appliquées, à l'expiration de la période de transition, après avis du Comité Consultatif et sur avis conforme du Conseil, pendant un délai complémentaire au plus égal au temps pendant lequel la situation visée ci-dessus se sera manifestée, sans qu'il puisse excéder deux années.

ITALIE

§ 30.

1. Tenant compte de la situation particulière de la sidérurgie italienne, la Haute Autorité est habilitée à autoriser le Gouvernement italien, dans la mesure nécessaire, à maintenir, pendant la période de transition définie au paragraphe 1 de la présente Convention, des droits de douane sur les produits sidérurgiques en provenan-

lemsstater; dessa tullar får dock under det första året av denna period inte överstiga de tullar som följer av Annecy-konventionen av den 10 oktober 1949; detta maximibelopp skall minska med 10% under andra, 25% under tredje, 45% under fjärde och 70% under femte året för att vid övergångsperiodens slut leda till dessa tullars fullständiga avskaffande.

2. De priser som tillämpas av företagen vid försäljning av stål på den italienska marknaden får, då de återförs till motsvarande värde vid den utgångspunkt som valts för fastställande av deras prislista, inte understiga de priser som anges i nämnda prislista för jämförbara affärs- transaktioner, om inte Höga myndigheten i samförstånd med den italienska regeringen medger detta. Bestämmelserna i artikel 60.2 b sista stycket berörs inte av detta.

LUXEMBURG

31 §

Vid tillämpningen av de skyddsåtgärder som avses i 29 § i detta kapitel skall Höga myndigheten beakta järn- och stålindustrins alldeles särskilda betydelse för Luxemburgs allmänna ekonomi samt nödvändigheten av att undvika allvarliga störningar i de särskilda avsättningsförhållandena för den luxemburgska järn- och stålindustrins produkter som uppstått för denna industri till följd av den belgisk-luxemburgska ekonomiska unionen.

I brist på andra åtgärder får Höga myndigheten om det krävs använda medel som den förfogar över i kraft av detta fördrags artikel 49, i den utsträckning eventuella återverkningar på den luxemburgska järn- och stålindustrin kan följa av åtgärder som avses i 26 § i denna konvention.

Upprättat i Paris den adertonde april nittonhundrafemtioett.

Adenauer
Paul van Zeeland
J. Meurice
Schuman
Sforza
Jos. Bech
Stikker
van den Brink

ce des autres États membres, sans qu'ils puissent être supérieurs, au cours de la première année de ladite période, à ceux qui résultent de la Convention d'Annecy du 10 octobre 1949, ce plafond étant réduit de 10 p. 100 la seconde année, 25 p. 100 la troisième, 45 p. 100 la quatrième, 70 p. 100 la cinquième, pour aboutir à la suppression complète de ces droits à la fin de la période de transition.

2. Les prix pratiqués par les entreprises pour les ventes d'acier sur le marché italien, ramenés à leur équivalent au départ du point choisi pour l'établissement de leur barème, ne pourront être inférieurs au prix prévu par ledit barème pour des transactions comparables, sauf autorisation donnée par la Haute Autorité, en accord avec le Gouvernement italien, sans préjudice des dispositions de l'article 60, § 2b, dernier alinéa.

LUXEMBOURG

§ 31.

Dans l'application des mesures de sauvegarde prévues au paragraphe 29 du présent chapitre, la Haute Autorité devra tenir compte de l'importance toute particulière de la sidérurgie dans l'économie générale du Luxembourg et de la nécessité d'éviter des perturbations graves dans les conditions spéciales d'écoulement de la production sidérurgique luxembourgeoise qui ont résulté pour celle-ci de l'Union Économique belgo-luxembourgeoise.

A défaut d'autres mesures, la Haute Autorité pourra recourir, s'il y a lieu, aux fonds dont elle dispose au titre de l'article 49 du présent Traité dans la limite des répercussions éventuelles sur la sidérurgie luxembourgeoise des dispositions prévues au paragraphe 26 de la présente Convention.

Fait à Paris, le dix-huit avril mil neuf cent cinquante-et-un.

Adenauer
Paul van Zeeland
J. Meurice
Schuman
Sforza
Jos. Bech
Stikker
van den Brink

Innehållsförteckning

	Sida
1. Konvention om vissa gemensamma institutioner för Europeiska gemenskaperna	9
Avsnitt I: Församlingen	11
Avsnitt II: Domstolen	11
Avsnitt III: Ekonomiska och sociala kommittén	12
Avsnitt IV: Finansieringen av dessa institutioner	13
2. Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna	15
Kapitel I: Europeiska gemenskapernas råd	18
Kapitel II: Europeiska gemenskapernas kommission	19
Kapitel III: Finansiella bestämmelser	21
Kapitel IV: Tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna	24
Kapitel V: Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser	24
Protokoll om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier	28
3. Fördrag om ändring av vissa budgetbestämmelser i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna och i fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna	33
Kapitel I: Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen	36
Kapitel II: Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen	39
Kapitel III: Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen	41
Kapitel IV: Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna	44
Kapitel V: Slutbestämmelser	44
4. Fördrag om Konungariket Danmarks, Irlands och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands anslutning till Europeiska gemenskaperna	47
Fördrag mellan Konungariket Belgien, Förbundsrepubliken Tyskland, Franska republiken, Italienska republiken, Storhertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna (Europeiska gemenskapernas medlemsstater), Konungariket Danmark, Irland, Konungariket Norge och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland om Konungariket Danmarks, Irlands, Konungariket Norges och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen	48
Akt om anslutningsvillkoren och anpassningarna av fördragen	53
Första delen: Principerna	53
Del två: Anpassningar av fördragen	54
Avdelning I: Institutionella bestämmelser	54
Kapitel 1: Europaparlamentet	54
Kapitel 2: Rådet	55
Kapitel 3: Kommissionen	56
Kapitel 4: Domstolen	56

	Sida
	Kapitel 5: Ekonomiska och sociala kommittén 57
	Kapitel 6: EKSG:s rådgivande kommitté 57
	Kapitel 7: Vetenskapliga och tekniska kommittén 58
Avdelning II:	Övriga anpassningar 58
Del tre:	Anpassning av institutionernas rättsakter 60
Del fyra:	Övergångsbestämmelser 60
Avdelning I:	Fri rörlighet för varor 60
	Kapitel 1: Tullbestämmelser 60
	Kapitel 2: Avskaffande av kvantitativa restriktioner 63
	Kapitel 3: Övriga bestämmelser 64
Avdelning II:	Jordbruk 66
	Kapitel 1: Allmänna bestämmelser 66
	Kapitel 2: Bestämmelser för vissa gemensamma marknads- ordningar 70
	Avsnitt 1: Frukt och grönsaker 70
	Avsnitt 2: Vin 71
	Avsnitt 3: Oljeväxtfrö 71
	Avsnitt 4: Spannmål 72
	Avsnitt 5: Griskött 72
	Avsnitt 6: Ägg 72
	Avsnitt 7: Fjäderfäkött 73
	Avsnitt 8: Ris 73
	Avsnitt 9: Socker 73
	Avsnitt 10: Levande träd och andra levande växter, lökar, rötter o.d., snitt- blommor och snittgrönt 74
	Avsnitt 11: Mjolk och mjölkprodukter 74
	Avsnitt 12: Nötkött 75
	Avsnitt 13: Bearbetade produkter av frukt och grönsaker 76
	Avsnitt 14: Lin 76
	Avsnitt 15: Utsäde 76
	Avsnitt 16: Jordbruksprodukter som exporte- ras i form av varor som inte omfattas av bilaga II till Romför- draget 76
	Kapitel 3: Fiskeribestämmelser 76
	Avsnitt 1: Den gemensamma organisationen av marknaden 76
	Avsnitt 2: Fiskerättigheter 77
	Kapitel 4: Övriga bestämmelser 78
	Avsnitt 1: Veterinärbestämmelser 78
	Avsnitt 2: Övrigt 79
Avdelning III:	Yttre förbindelser 79
	Kapitel 1: Gemenskapernas avtal med vissa tredje länder 79
	Kapitel 2: Förbindelserna med de associerade afrikanska staterna samt Madagaskar och med vissa utvecklingsländer inom samväldet 79
	Kapitel 3: Förbindelserna med Papua Nya Guinea 81
Avdelning IV:	Association med utomeuropeiska länder och territorier . 81

	Sida
Avdelning V: Kapitalrörelser	82
Avdelning VI: Finansiella bestämmelser	84
Avdelning VII: Övriga bestämmelser	85
Del fem: Genomförandebestämmelser till denna akt	86
Avdelning I: Upprättande av institutionerna	86
Avdelning II: Tillämpningen av institutionernas rättsakter	88
Avdelning III: Slutbestämmelser	89
Beslut av Europeiska gemenskapernas råd av den 22 januari 1972 om Konungariket Danmarks, Irlands, Konungariket Norges och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen	91
5. Fördrag om ändring av vissa bestämmelser i protokollet om Europeiska investeringsbankens stadga	93
6. Fördrag om ändring av vissa finansiella bestämmelser i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna och i fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna	97
Kapitel I: Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen	100
Kapitel II: Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen	105
Kapitel III: Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen	109
Kapitel IV: Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna	114
Kapitel V: Slutbestämmelser	114
7. Akt om allmänna direkta val av företrädare i församlingen	117
Beslut (76/787/EKSG, EEG, Euratom)	118
Rådets beslut av den 1 februari 1993 om ändring av den akt om allmänna direkta val av företrädare i Europaparlamentet som bifogats rådets beslut av den 20 september 1976	123
8. Fördrag om Hellenska republikens anslutning till Europeiska gemenskaperna	125
Fördrag mellan Konungariket Belgien, Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Franska republiken, Irland, Italienska republiken, Storhertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland (Europeiska gemenskapernas medlemsstater) och Hellenska republiken om Hellenska republikens anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen	126
Akt om anslutningsvillkoren för Hellenska republiken och anpassningarna av fördragen	130
Första delen: Principerna	130
Del två: Anpassningar av fördragen	131
Avdelning I: Institutionella bestämmelser	131
Kapitel 1: Europaparlamentet	131
Kapitel 2: Rådet	132
Kapitel 3: Kommissionen	133
Kapitel 4: Domstolen	133

	Sida
	Kapitel 5: Ekonomiska och sociala kommittén 133
	Kapitel 6: Revisionsrätten 133
	Kapitel 7: Vetenskapliga och tekniska kommittén 133
Avdelning II:	Övriga anpassningar 134
Del tre:	Anpassning av institutionernas rättsakter 134
Del fyra:	Övergångsbestämmelser 134
Avdelning I:	Bestämmelser rörande institutionerna 134
Avdelning II:	Fri rörlighet för varor 134
	Kapitel 1: Tullbestämmelser 134
	Kapitel 2: Avskaffande av kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande verkan 137
	Kapitel 3: Övriga bestämmelser 138
Avdelning III:	Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital 140
	Kapitel 1: Arbetskraften 140
	Kapitel 2: Kapitalrörelser och tjänstetransaktioner 141
	Avsnitt 1: Kapitalrörelser 141
	Avsnitt 2: Tjänstetransaktioner 143
	Avsnitt 3: Allmänna bestämmelser 143
Avdelning IV:	Jordbruk 143
	Kapitel 1: Allmänna bestämmelser 143
	Kapitel 2: Bestämmelser rörande vissa gemensamma marknadsordningar 150
	Avsnitt 1: Frukt och grönsaker 150
	Avsnitt 2: Oljor och fetter 151
	Avsnitt 3: Mjolk och mejeriprodukter 152
	Avsnitt 4: Nötkött 153
	Avsnitt 5: Tobak 153
	Avsnitt 6: Lin och hampa 153
	Avsnitt 7: Humle 153
	Avsnitt 8: Utsäde 153
	Avsnitt 9: Silkesmaskar 153
	Avsnitt 10: Socker 154
	Avsnitt 11: Spannmål 154
	Avsnitt 12: Griskött 154
	Avsnitt 13: Ägg 155
	Avsnitt 14: Fjäderfäkött 155
	Avsnitt 15: Ris 156
	Avsnitt 16: Bearbetade produkter av frukt och grönsaker 156
	Avsnitt 17: Torrfoder 157
	Avsnitt 18: Ärtor och åkerbönor 157
	Avsnitt 19: Vin 158
	Kapitel 3: Fiskeribestämmelser 158
	Kapitel 4: Övriga bestämmelser 159
	Avsnitt 1: Veterinära åtgärder 159
	Avsnitt 2: Åtgärder rörande lagstiftning om utsäde och groddplantor 159
	Avsnitt 3: Diverse bestämmelser 159
Avdelning V:	Yttre förbindelser 160
	Kapitel 1: Gemensam handelspolitik 160

	Sida
Kapitel 2: Gemenskapernas avtal med vissa tredje länder	161
Kapitel 3: Förbindelserna med staterna i Afrika, Karibien och Stilla havet	161
Kapitel 4: Textilier	161
Avdelning VI: Finansiella bestämmelser	162
Avdelning VII: Övriga bestämmelser	162
Del fem: Genomförandebestämmelser till denna akt	164
Avdelning I: Upprättande av institutionerna	164
Avdelning II: Tillämpning av institutionernas rättsakter	165
Avdelning III: Slutbestämmelser	166
Beslut av Europeiska gemenskapernas råd av den 24 maj 1979 om Hellenska republikens anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskap	167
9. Fördrag om ändring om upprättandet av fördragen av Europeiska gemenskaperna i fråga om Grönland	169
Protokoll om en särskild ordning för Grönland	174
10. Fördrag om Konungariket Spaniens och Portugisiska republikens anslutning till Europeiska gemenskaperna	175
Fördrag mellan Konungariket Belgien, Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Hellenska republiken, Franska republiken, Irland, Italienska republiken, Storhertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland (Europeiska gemenskapernas medlemsstater) och Konungariket Spanien och Portugisiska republiken om Konungariket Spaniens och Portugisiska republikens anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen	176
Akt om anslutningsvillkoren för Konungariket Spanien och Portugisiska republiken samt om anpassningarna av fördragen	181
Första delen: Principerna	181
Del två: Anpassningar av fördragen	182
Avdelning I: Institutionella bestämmelser	182
Kapitel 1: Europaparlamentet	182
Kapitel 2: Rådet	183
Kapitel 3: Kommissionen	184
Kapitel 4: Domstolen	185
Kapitel 5: Revisionsrätten	185
Kapitel 6: Ekonomiska och sociala kommittén	185
Kapitel 7: EKSG:s rådgivande kommitté	185
Kapitel 8: Vetenskapliga och tekniska kommittén	186
Avdelning II: Övriga anpassningar	186
Del tre: Anpassning av institutionernas rättsakter	186
Del fyra: Övergångsbestämmelser	187
Avdelning I: Bestämmelser om institutionerna	187
Avdelning II: Övergångsbestämmelser rörande Spanien	187
Kapitel 1: Fri rörlighet för varor	187

	Sida
Avsnitt I: Tulltaxebestämmelser	187
Avsnitt II: Avskaffande av kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande verkan	191
Avsnitt III: Andra bestämmelser	193
Avsnitt IV: Handel mellan Konungariket Spanien och Portugisiska republiken	195
Kapitel 2: Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital	195
Avsnitt I: Arbetstagare	195
Avsnitt II: Kapitalrörelser	198
Kapitel 3: Jordbruk	198
Avsnitt I: Allmänna bestämmelser	198
Avsnitt II: Bestämmelser om vissa gemensamma marknadsorganisationer .	218
Avsnitt III: Frukt och grönsaker	229
Kapitel 4: Fiske	237
Avsnitt I: Allmänna bestämmelser	237
Avsnitt II: Tillgång till fiskevattnen och resurser	238
Avsnitt III: Yttre resurser	243
Avsnitt IV: Den gemensamma organisationen av marknader	243
Avsnitt V: Handelsbestämmelser	244
Kapitel 5: Yttre förbindelser	246
Avsnitt I: Gemensam handelspolitik	246
Avsnitt II: Gemenskapens överenskommelser med vissa tredje länder	248
Avsnitt III: Textil	250
Kapitel 6: Finansiella bestämmelser	250
Avdelning III: Övergångsbestämmelser rörande Portugal	251
Kapitel 1: Fri rörlighet för varor	251
Avsnitt I: Tulltaxebestämmelser	251
Avsnitt II: Avskaffande av kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande verkan	256
Avsnitt III: Andra bestämmelser	258
Avsnitt IV: Handel mellan Portugisiska republiken och Konungariket Spanien	260
Kapitel 2: Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital	260
Avsnitt I: Arbetstagare	260
Avsnitt II: Etableringsrätt, tjänster, kapitalrörelser och tjänstetransaktioner .	262
Kapitel 3: Jordbruk	265
Avsnitt I: Allmänna bestämmelser	265
Avsnitt II: Klassisk övergång	265
Avsnitt III: Etappvis övergång	277
Avsnitt IV: Bestämmelser om vissa gemensamma marknadsorganisationer enligt den klassiska övergången .	290

	Avsnitt V: Bestämmelser om vissa gemensamma marknadsorganisationer enligt den etappvisa övergången .	297
	Avsnitt VI: Övriga bestämmelser	306
Kapitel 4:	Fiske	308
	Avsnitt I: Allmänna bestämmelser	308
	Avsnitt II: Tillgång till fiskevattnen och resurser	308
	Avsnitt III: Yttre resurser	312
	Avsnitt IV: Den gemensamma organisationen av marknader	312
	Avsnitt V: Handelsbestämmelser	313
Kapitel 5:	Yttre förbindelser	315
	Avsnitt I: Gemensam handelspolitik	315
	Avsnitt II: Gemenskapens överenskommelser med vissa tredje länder	318
	Avsnitt III: Textil	319
Kapitel 6:	Finansiella bestämmelser	319
Kapitel 7:	Övriga bestämmelser	320
Avdelning IV:	Övriga bestämmelser	321
Del fem:	Genomförandebestämmelser till denna akt	322
Avdelning I:	Upprättande av institutionerna	322
Avdelning II:	Tillämpningen av institutionernas rättsakter	323
Avdelning III:	Slutbestämmelser	325
	Beslut av Europeiska gemenskapernas råd av den 11 juni 1985 om Konungariket Spaniens och Portugisiska republikens anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen	326
11. Europeiska enhetsakten		329
Avdelning I: Gemensamma bestämmelser		333
Avdelning II: Bestämmelser om ändring av fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna		333
Kapitel I:	Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen	333
Kapitel II:	Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen	334
	Avsnitt I: Institutionella bestämmelser	334
	Avsnitt II: Bestämmelser om gemenskapens grunder och politik	336
	Underavsnitt I: Den inre marknaden	336
	Underavsnitt II: Monetära befogenheter	338
	Underavsnitt III: Socialpolitik	339
	Underavsnitt IV: Ekonomisk och social sammanhållning ..	339
	Underavsnitt V: Forskning och teknisk utveckling	340
	Underavsnitt VI: Miljö	342
Kapitel III:	Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen	343
Kapitel IV:	Allmänna bestämmelser	343
Avdelning III: Bestämmelser om det Europeiska utrikespolitiska samarbetet		344
Avdelning IV: Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser		346

Konvention
om vissa gemensamma institutioner för Europeiska
gemenskaperna

KONVENTION**om vissa gemensamma institutioner för Europeiska gemenskaperna**

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG,

FÖRBUNDSREPUBLICEN TYSKLANDS PRESIDENT,

FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

HENNES KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGINNAN AV LUXEMBURG,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA,

SOM ÄR ANGELÄGNA att begränsa antalet institutioner som utför liknande uppgifter inom ramen för de av dem upprättade Europeiska gemenskaperna,

HAR BESLUTAT att upprätta vissa gemensamma institutioner och har för detta ändamål som befullmäktigade utsett

Hans majestät Belgarnas konung

Paul-Henri Spaak, utrikesminister; Baron J. Ch. Snoy et d'Oppuers, generalsekreterare i ekonomiministeriet, ordförande i den belgiska delegationen vid regeringskonferensen;

Förbundsrepubliken Tysklands president

dr Konrad Adenauer, förbundskansler; professor dr Walter Hallstein, statssekreterare i utrikesministeriet;

Franska republikens president

Christian Pineau, utrikesminister; Maurice Faure, statssekreterare i utrikesministeriet;

Italienska republikens president

Antonio Segni, konseljpresident; professor Gaetano Martino, utrikesminister;

Hennes kungliga höghet storhertiginnan av Luxemburg

Joseph Bech, konseljpresident, utrikesminister; ambassadör Lambert Schaus, ordförande i den luxemburgska delegationen vid regeringskonferensen;

Hennes majestät drottningen av Nederländerna

Joseph Luns, utrikesminister; J. Linthorst Homan, ordförande i den nederländska delegationen vid regeringskonferensen;

SOM, sedan de utväxlat sina fullmakter och funnit dem vara i god och behörig form, har enats om följande.

AVSNITT I

Församlingen

Artikel 1

De befogenheter och den behörighet som genom Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen tilldelas församlingen skall utövas i överensstämmelse med dessa fördrag av en enda församling som skall vara sammansatt och utformad enligt artikel 138 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och artikel 108 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen.

Artikel 2

1. När den gemensamma församling som avses i artikel 1 börjar sin verksamhet skall den ersätta den gemensamma församling som avses i artikel 21 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stål-gemenskapen. Församlingen skall i enlighet med bestämmelserna i det sistnämnda fördraget utöva de befogenheter som den gemensamma församlingen har tilldelats genom det fördraget.

2. Från och med den dag då den gemensamma församling som avses i artikel 1 börjar sin verksamhet skall därför artikel 21 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stål-gemenskapen upphöra att gälla och ersättas med följande bestämmelser:

”Artikel 21

1. *Församlingen skall bestå av ledamöter som skall utses av varje medlemsstats parlament bland dess egna ledamöter och enligt ett förfarande som varje medlemsstat fastställer.*

2. *Antalet ledamöter skall vara följande:*

<i>Tyskland</i>	36
<i>Belgien</i>	14
<i>Frankrike</i>	36
<i>Italien</i>	36

<i>Luxemburg</i>	6
<i>Nederländerna</i>	14

3. *Församlingen skall utarbeta förslag till allmänna direkta val enligt en i alla medlemsstater enhetlig ordning.*

Rådet skall enhälligt fastställa bestämmelserna och rekommendera medlemsstaterna att anta dessa i överensstämmelse med deras konstitutionella bestämmelser.”

AVSNITT II

Domstolen

Artikel 3

Den kompetens som genom Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen tilldelas domstolen skall utövas i enlighet med dessa fördrag av en gemensam domstol som skall vara sammansatt och utsedd enligt artiklarna 165—167 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och artiklarna 137—139 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen.

Artikel 4

1. När den gemensamma domstol som avses i artikel 3 börjar sin verksamhet skall den ersätta den domstol som föreskrivs i artikel 32 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stål-gemenskapen. Den förstnämnda domstolen skall i enlighet med bestämmelserna i det fördraget ha den kompetens som den sistnämnda domstolen tilldelats genom fördraget.

Ordföranden i den gemensamma domstol som avses i artikel 3 skall utöva de befogenheter som genom Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stål-gemenskapen tilldelades ordföranden i den domstol som föreskrivs i det fördraget.

2. Från och med den dag då den gemensamma domstol som avses i artikel 3 börjar sin verksamhet skall därför

a) artikel 32 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen upphöra att gälla och ersättas med följande bestämmelser:

”Artikel 32

Domstolen skall bestå av sju domare.

Domstolen skall sammanträda i plenum. Den får dock inom sig upprätta avdelningar med tre eller fem domare med uppgift att göra vissa förberedande utredningar eller att avgöra vissa grupper av ärenden i enlighet med föreskrifter som fastställts för dessa ändamål.

Domstolen skall alltid sammanträda i plenum för att handlägga ärenden som anhängiggjorts av en medlemsstat eller av någon av gemenskapens institutioner och för att meddela förhandsavgöranden i frågor som underställts domstolen enligt artikel 41.

På begäran av domstolen får rådet genom enhälligt beslut utöka antalet domare och vidta nödvändiga ändringar i andra och tredje styckena och i artikel 32b andra stycket.”

”Artikel 32 a

Domstolen skall biträdas av två generaladvokater.

För att biträda domstolen då denna fullgör sin uppgift enligt artikel 31 skall generaladvokaterna, fullständigt opartiskt och oavhängigt, vid offentliga domstolssessioner lägga fram motiverade yttranden i ärenden som handläggs vid domstolen.

På begäran av domstolen får rådet genom enhälligt beslut utöka antalet generaladvokater och göra nödvändiga ändringar i artikel 32 b tredje stycket.”

”Artikel 32 b

Domarna och generaladvokaterna skall utses bland personer vilkas oavhängighet inte kan ifrågasättas och som uppfyller nödvändiga villkor för utövande av de högsta domarämbetena i hemlandet eller är jurister med allmänt erkända kvalifikationer. De skall utses för sex år av medlemsstaternas regeringar i samförstånd.

En del av domartjänsterna skall nytillsättas vart tredje år. Då skall omväxlande tre och fyra domare utses. De tre domare som skall ersättas efter de tre första åren skall utses genom lotning.

En del av tjänsterna som generaladvokat skall nytillsättas vart tredje år. Den generaladvokat som skall ersättas efter de tre första åren skall utses genom lotning.

Avgående domare och generaladvokater kan utnämnas på nytt.

Domarna skall bland sig välja domstolens ordförande för en tid av tre år. Han kan återväljas.”

”Artikel 32 c

Domstolen skall utse sin justitiesekreterare och fastställa instruktion för denne.”

b) bestämmelserna i det protokoll om stadgan för domstolen som är bifogat Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skall upphöra att gälla, om de strider mot artiklarna 32—32 c i det fördraget.

AVSNITT III

Ekonomiska och sociala kommittén

Artikel 5

1. De uppgifter som genom Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen tilldelas Ekonomiska och sociala kommittén skall utövas i enlighet med dessa fördrag av en gemensam ekonomisk och social kommitté som skall vara sammansatt och utsedd enligt artikel 194 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och artikel 166 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen.

2. Den gemensamma ekonomiska och sociala kommitté som avses i punkt 1 skall ha en facksektion — och får ha kompetenta under-

kommittéer — för de områden och frågor som behandlas i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen.

3. Bestämmelserna i artiklarna 193 och 197 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen skall tillämpas på den gemensamma ekonomiska och sociala kommitté som avses i punkt 1.

AVSNITT IV

Finansieringen av dessa institutioner

Artikel 6

Utgifterna för den gemensamma församlingen, den gemensamma domstolen och den gemensamma ekonomiska och sociala kommittén skall fördelas lika mellan de berörda gemenskaperna.

Tillämpningsbestämmelser för denna artikel skall antas av varje gemenskaps behöriga myndigheter i samförstånd.

P. H. Spaak
Adenauer
Pineau
Antonio Segni
Bech
J. Luns

Slutbestämmelser

Artikel 7

Denna konvention skall ratificeras av de höga fördragsslutande parterna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser. Ratifikationsinstrumenten skall deponeras hos Italienska republikens regering.

Denna konvention träder i kraft vid samma tidpunkt som Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen.

Artikel 8

Denna konvention, upprättad i ett enda original på franska, italienska, nederländska och tyska språken, vilka fyra texter är lika giltiga, skall deponeras i arkiven hos den Italienska republikens regering, som skall överlämna en bestyrkt kopia till var och en av regeringarna i övriga signatärstater.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade befullmäktigade undertecknat denna konvention.

Som skedde i Rom den tjugofemte mars nittonhundrafemtiosju.

J. Ch. Snoy et d'Oppuers
Hallstein
M. Faure
Gaetano Martino
Lambert Schaus
J. Linthorst Homan

Fördraget
om upprättandet av ett gemensamt råd och
en gemensam kommission för
Europeiska gemenskaperna

FÖRDRAGET

om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG,

FÖRBUNDSREPUBLICEN TYSKLANDS PRESIDENT,

FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA,

SOM BEAKTAR artikel 96 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stål-gemenskapen,

SOM BEAKTAR artikel 236 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen,

SOM BEAKTAR artikel 204 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen,

SOM FÖRESATT SIG att gå vidare mot europeisk enhet,

SOM AVSER att förena de tre gemenskaperna,

SOM ÄR MEDVETNA OM att bildandet av gemensamma institutioner för gemenskapen bidrar till detta enande,

HAR BESLUTAT att upprätta ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna, och har för detta ändamål som befullmäktigade utsett:

Hans majestät Belgarnas konung

Paul-Henri Spaak,
vice premiärminister och utrikesminister;

Förbundsrepubliken Tysklands president

Kurt Schmücker,
ekonomiminister;

Franska republikens president

Maurice Couve de Murville,
utrikesminister;

Italienska republikens president

Amintore Fanfani,
utrikesminister;

Hans kungliga höghet storhertigen av Luxemburg

Pierre Werner,
premiärminister och utrikesminister;

Hennes majestät drottningen av Nederländerna

J. M. A. H. Luns,
utrikesminister;

SOM, sedan de utväxlat sina fullmakter och funnit dem vara i god och behörig form, har enats om följande.

KAPITEL I

Europeiska gemenskapernas råd

Artikel 1

Ett Europeiska gemenskapernas råd (i det följande kallat "rådet") upprättas härmed. Detta råd skall ersätta Europeiska kol- och stålgemenskapens "särskilda ministerråd", Europeiska ekonomiska gemenskapens råd och Europeiska atomenergigemenskapens råd.

Det skall utöva de befogenheter och den behörighet som tilldelats dessa institutioner enligt bestämmelserna i Fördragen om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen samt detta fördrag.

Artikel 2

Rådet skall bestå av företrädare för medlemsstaterna. Varje regering skall utse en av sina medlemmar att ingå i rådet.

Ordförandeskapet skall utövas av varje medlemsstat i rådet sex månader åt gången enligt följande ordning mellan medlemsstaterna:

Belgien, Tyskland, Frankrike, Italien, Luxemburg, Nederländerna.

Artikel 3

Rådet skall sammanträda efter kallelse av ordföranden, på dennes initiativ eller på begäran av någon rådsmedlem eller kommissionen.

Artikel 4

En kommitté som består av medlemsstaternas ständiga representanter skall ha till uppgift att förbereda rådets arbete och att utföra de uppdrag som rådet ger den.

Artikel 5

Rådet skall anta sin egen arbetsordning.

Artikel 6

Rådet skall med kvalificerad majoritet fast-

ställa löner, arvoden och pensioner för kommissionens ordförande och ledamöter, domstolens ordförande, domare, generaladvokater och justitiesekreterare. Rådet skall med samma majoritet också fastställa alla betalningar som görs i stället för sådan ersättning.

Artikel 7

Artikel 27, artikel 28 första stycket, och artiklarna 29 och 30 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, artiklarna 146, 147, 151 och 154 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, och artiklarna 116, 117, 121 och 123 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen skall upphöra att gälla.

Artikel 8

1. Villkoren för utövandet av den behörighet som tilldelats "det särskilda ministerrådet" i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen och i protokollet om stadgan för domstolen som är bifogat det fördraget skall ändras i enlighet med punkterna 2 och 3.

2. Artikel 28 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skall ändras enligt följande:

a) Till bestämmelserna i tredje stycket, som lyder:

"När detta fördrag kräver enhälligt beslut eller enhälligt samtycke, fordras samtliga rådsmedlemmars röster för beslutet eller samtycket."

skall följande bestämmelser läggas:

"Den omständigheten att personligen närvarande eller företrädade medlemmar avstår från att rösta hindrar emellertid inte att rådet fattar beslut som kräver enhällighet vid tillämpningen av artiklarna 21, 32, 32 a, 78 d och 78 f i detta fördrag samt artikel 16, artikel 20 tredje stycket, artikel 28 femte stycket och artikel 44 i domstolens stadga."

b) Till bestämmelserna i fjärde stycket, som lyder:

"Frånsett beslut som kräver kvalificerad majoritet eller enhällighet, skall rådets beslut fattas av majoriteten av rådets medlemmar. Denna majoritet skall anses ha uppnåtts, om den omfattar den absoluta majoriteten av medlemsstaternas företrädare, inklusive rösten från företrädaren för en av de medlemsstater, som var och en svarar för minst en sjättedel av det totala produktionsvärdet av kol och stål i gemenskapen."

skall följande bestämmelser läggas:

"Emellertid skall för tillämpningen av de bestämmelser i artiklarna 78, 78 b och 78 d i detta fördrag, vilka kräver kvalificerad majoritet, rådsmedlemmarnas röster vägas enligt följande: Belgien 2, Tyskland 4, Frankrike 4, Italien 4, Luxemburg 1, Nederländerna 2. För beslut krävs minst tolv röster från minst fyra medlemmar."

3. Protokollet om stadgan för domstolen som är bifogat Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skall ändras enligt följande:

- a) Artiklarna 5 och 15 skall upphöra att gälla.
- b) Artikel 16 skall upphöra att gälla och skall ersättas med följande:

"1. Till domstolen skall knytas tjänstemän och andra anställda så att den kan fungera. De skall ansvara inför justitiesekreteraren under ordförandens överinseende.

2. Rådet får på förslag av domstolen enhälligt besluta att biträdande referenter skall utses samt fastställa instruktion för dem. De biträdande referenterna får inkallas i enlighet med rättegångsreglernas bestämmelser för att delta i den förberedande handläggningen av ärenden som anhängiggjorts vid domstolen samt för att samarbeta med den domare som är referent.

Biträdande referenter skall utses bland personer vilkas oavhängighet inte kan ifrå-

gasättas och som har de juridiska kvalifikationer som behövs; de skall utses av rådet. De skall inför domstolen avlägga ed att opartiskt och samvetsgrant utöva sitt ämbete och att inte yppa vad som förekommit vid domstolens överläggningar."

- c) Artikel 20 tredje stycket och artikel 28 femte stycket skall ändras genom tillägg av ordet "enhälligt" i slutet av varje stycke före orden "godkännande av rådet".
- d) Den första meningen i artikel 44 skall upphöra att gälla och ersättas med följande:

"Domstolen skall fastställa sina rättegångsregler. Dessa skall underställas rådet för enhälligt godkännande."

KAPITEL II

Europeiska gemenskapernas kommission

Artikel 9

En Europeiska gemenskapernas kommission (i det följande kallad "kommissionen") upprättas härmed. Denna kommission skall ersätta Europeiska kol- och stålgemenskapens Höga myndighet, Europeiska ekonomiska gemenskapens kommission och Europeiska atomenergigemenskapens kommission.

Den skall utöva de befogenheter och den behörighet som tilldelats dessa institutioner enligt bestämmelserna i Fördragen om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen samt detta fördrag.

Artikel 10

1. Kommissionen skall bestå av nio ledamöter, som skall utses på grundval av sin allmänna duglighet och vilkas oavhängighet inte kan ifrågasättas.

Antalet ledamöter av kommissionen får ändras genom enhälligt beslut av rådet.

Endast medborgare i medlemsstaterna får vara ledamöter av kommissionen.

I kommissionen måste ingå minst en medborgare från varje medlemsstat. Dock får högst två ledamöter av kommissionen vara av samma nationalitet.

2. Ledamöterna av kommissionen skall i gemenskapernas allmänna intresse fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet.

Vid fullgörandet av dessa skyldigheter skall de inte vare sig begära eller ta emot instruktioner från någon regering eller något annat organ. De skall avhålla sig från varje handling som är oförenlig med deras skyldigheter. Varje medlemsstat förbinder sig att respektera denna princip och att inte söka påverka kommissionens ledamöter när de utför sina uppgifter.

Ledamöterna av kommissionen får inte under sin ämbets tid utöva någon annan avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet. De skall när de tillträder avge en högtidlig försäkran att såväl under som efter sin ämbets tid respektera de förpliktelser som följer med ämbetet, särskilt deras skyldighet att iaktta redbarhet och visa omdöme vid mottagande av vissa uppdrag eller förmåner efter ämbets tiden. Om dessa förpliktelser åsidosätts får domstolen, på begäran av rådet eller kommissionen, allt efter omständigheterna besluta antingen att den berörda ledamoten skall avsättas från ämbetet enligt artikel 13 eller berövas rätten till pension eller andra förmåner i dess ställe.

Artikel 11

Ledamöterna av kommissionen skall utses av medlemsstaternas regeringar i samförstånd.

Deras mandattid är fyra år. Mandatet kan förnyas.

Artikel 12

En kommissionsledamots ämbete skall, frånsett vid normala nytillsättningar och vid dödsfall, upphöra när ledamoten begär sitt entledigande eller avsätts.

För den avgående ledamotens återstående

mandattid skall en ersättare utses. Rådet får enhälligt besluta att någon ersättare inte behöver utses.

En ledamot av kommissionen skall kvarstå i ämbetet till dess en ersättare utsetts, utom i fall av avsättning från ämbetet enligt artikel 13.

Artikel 13

Om en ledamot av kommissionen inte längre uppfyller de krav som ställs för att han skall kunna utföra sina uppgifter eller om han gjort sig skyldig till allvarlig försummelse, får domstolen på begäran av rådet eller kommissionen avsätta honom.

Artikel 14

Kommissionens ordförande och tre vice ordförande skall utses bland kommissionens ledamöter för en period av två år i samma ordning som gäller när ledamöterna skall utses. Deras mandat får förnyas.

Utom i de fall då hela kommissionen nytillsätts skall sådana utnämningar ske sedan kommissionen hörts.

Om ordföranden eller någon av vice ordförandena avgår, avsätts eller avlider, skall ersättare utses för den återstående mandattiden i enlighet med bestämmelserna ovan.

Artikel 15

Rådet och kommissionen skall samråda och i samförstånd reglera formerna för sitt samarbete.

Artikel 16

Kommissionen skall anta sin arbetsordning för att säkerställa att både den själv och dess avdelningar fullgör sina uppgifter i enlighet med Fördragen om upprättande av Europeiska kol- och stål gemenskapen, Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen samt detta fördrag. Den skall se till att arbetsordningen offentliggörs.

Artikel 17

Kommissionen skall fatta sina beslut med en majoritet av det antal ledamöter som anges i artikel 10.

Kommissionen kan sammanträda med giltig verkan endast om det antal ledamöter som fastställts i arbetsordningen är närvarande.

Artikel 18

Kommissionen skall årligen, senast en månad före öppnandet av församlingens session, offentliggöra en allmän rapport om gemenskapernas verksamhet.

Artikel 19

Artiklarna 156—163 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, artiklarna 125—133 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen och artiklarna 9—13, artikel 16 tredje stycket, artikel 17 och artikel 18 sjätte stycket i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skall upphöra att gälla.

KAPITEL III

Finansiella bestämmelser

Artikel 20

1. Europeiska kol- och stålgemenskapens administrationsutgifter och motsvarande inkomster, Europeiska ekonomiska gemenskapens inkomster och utgifter samt Europeiska atomenergigemenskapens inkomster och utgifter, med undantag för Försörjningsbyråns och de gemensamma företagens inkomster och utgifter samt sådana inkomster och utgifter som skall tas upp i Europeiska atomenergigemenskapens forsknings- och investeringsbudget, skall tas upp i Europeiska gemenskapernas budget enligt bestämmelserna i fördragen om upprättandet av de tre gemenskaperna. Denna budget, som skall vara balanserad i fråga om inkomster

och utgifter, skall ersätta Europeiska kol- och stålgemenskapens administrationsbudget, Europeiska ekonomiska gemenskapens budget och Europeiska atomenergigemenskapens driftbudget.

2. Den del av utgifterna som täcks av de avgifter som avses i artikel 49 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skall fastställas till 18 miljoner beräkningsenheter.

Från och med det budgetår som börjar den 1 januari 1967 skall kommissionen varje år förelägga rådet en rapport och med denna rapport som grund skall rådet pröva om det på grund av ändringar i gemenskapernas budget finns anledning att justera denna siffra. Rådet skall besluta med samma majoritet som fastställts i artikel 28 fjärde stycket första meningen i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen. Justeringen skall göras på grundval av en bedömning av utvecklingen av de utgifter som beror på tillämpningen av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen.

3. Den del av de avgifter som är avsedda att täcka utgifterna i gemenskapernas budget skall vid budgetens genomförande fördelas av kommissionen enligt den tidsplan, som anges i de finansförordningar som antagits på grundval av artikel 209 b i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och artikel 183 b i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, och enligt vilken medlemsstaterna skall betala in sina bidrag.

Artikel 21

Artikel 78 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skall upphöra att gälla och ersättas med följande:

"Artikel 78

1. Gemenskapens budgetår skall börja den 1 januari och sluta den 31 december.
2. Gemenskapens administrationsutgifter skall

omfatta utgifterna för Höga myndigheten, inklusive sådana som hänför sig till den rådgivande kommitténs verksamhet, liksom utgifterna för domstolen, församlingen och rådet.

- 3 Var och en av gemenskapens institutioner skall upprätta en beräkning över sina administrationsutgifter. Höga myndigheten skall sammanställa dessa beräkningar i ett preliminärt förslag till administrationsbudget. Den skall bifoga ett yttrande som får innehålla avvikande beräkningar.

Höga myndigheten skall förelägga rådet det preliminära förslaget till budget senast den 30 september året före det budgetår som förslaget avser.

Rådet skall samråda med Höga myndigheten och i förekommande fall med övriga berörda institutioner, när det avser att avvika från det preliminära budgetförslaget.

- 4 Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa förslaget till administrationsbudget och sedan överlämna det till församlingen.

Förslaget till administrationsbudget skall föreläggas församlingen senast den 31 oktober året före det budgetår som förslaget avser.

Församlingen har rätt att föreslå rådet ändringar i förslaget till administrationsbudget.

- 5 Om församlingen inom en månad efter att ha förelagts förslaget till administrationsbudget har godkänt detta, eller inte har framfört sin åsikt för rådet, skall administrationsbudgeten anses som slutgiltigt antagen.

Om församlingen inom denna frist har lagt fram ändringsförslag, skall förslaget till administrationsbudget tillsammans med de framlagda ändringsförslagen överlämnas till rådet. Rådet skall diskutera förslaget med Höga myndigheten, och vid behov med övriga berörda institutioner, och skall slutligen med kvalificerad majoritet anta administrationsbudgeten.

- 6 Det slutgiltiga antagandet av administrationsbudgeten medför en befogenhet och förpliktelse för Höga myndigheten att ta emot motsvarande inkomster enligt artikel 49.

Artikel 78a

Administrationsbudgeten skall upprättas i den beräkningsenhet som fastställs enligt bestämmelserna i den budgetförordning som antagits enligt artikel 78 f.

De utgifter som anges i administrationsbudgeten skall beviljas för ett budgetår om inte annat följer av bestämmelserna i den budgetförordning som antagits enligt artikel 78 f.

I enlighet med bestämmelserna i artikel 78 f får anslag — förutom sådana som rör personalutgifter — som inte utnyttjats vid budgetårets slut endast föras över till nästföljande budgetår.

Anslagen skall delas in i olika grupper med hänsyn till sin art eller sitt ändamål och även delas in i underavdelningar så långt det är nödvändigt i enlighet med den budgetförordning som fastställts enligt artikel 78 f.

Församlingens, rådets, Höga myndighetens och domstolens utgifter skall tas upp i särskilda delar av administrationsbudgeten. Detta hindrar dock inte en särskild ordning för vissa gemensamma utgifter.

Artikel 78 b

1. Om administrationsbudgeten ännu inte har antagits i början av ett budgetår, får ett belopp som motsvarar högst en tolfedel av budgetanslagen för det föregående budgetåret användas varje månad för en avdelning eller en underavdelning i budgeten i enlighet med bestämmelserna i den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 78 f; detta arrangemang skall dock inte få till följd att Höga myndigheten får förfoga över medel som överstiger en tolfedel av de anslag som anges i det förslag till administrationsbudget som är under utarbetande.

Höga myndigheten har befogenhet och är förpliktad att kräva in avgifter till ett belopp

som motsvarar anslagen för föregående budgetår men får inte överskrida det belopp som framkommit då budgetförslaget antogs.

2. Under förutsättning att övriga villkor i punkt 1 iakttas, får rådet genom beslut med kvalificerad majoritet ge sitt tillstånd till utgifter som överstiger en tolfedel. Befogenhet och förpliktelse att ta upp avgifter kan anpassas till detta.

Artikel 78 c

Höga myndigheten skall genomföra administrationsbudgeten under eget ansvar och inom ramen för de beviljade anslagen enligt bestämmelserna i den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 78 f.

Budgetförordningen skall innehålla närmare bestämmelser om hur varje institution skall medverka när dess egna utgifter effektueras.

Höga myndigheten får inom budgeten föra över anslag från en avdelning till en annan och från en underavdelning till en annan, inom de gränser och på de villkor som anges i budgetförordningen.

Artikel 78 d

Räkenskaperna över samtliga administrativa utgifter som avses i artikel 78.2, samt administrativa inkomster och inkomster som härrör från skatt som för gemenskapens räkning tas ut på tjänstemäns och övriga anställdas löner och arvoden, skall granskas av en revisionskommitté som består av revisorer, vilkas oavhängighet inte kan ifrågasättas; en av dem skall vara ordförande. Rådet skall enhälligt bestämma antalet revisorer. Revisionskommitténs revisorer och ordförande skall genom enhälligt beslut av rådet utses för en tid av fem år. Deras ersättning skall genom beslut med kvalificerad majoritet bestämmas av rådet.

Syftet med granskningen, som skall grundas på bokföringsmaterial, och om nödvändigt ske på platsen, skall vara att fastställa att alla inkomster och utgifter har varit lagliga och korrekta och att den ekonomiska förvaltningen har varit sund. Efter varje budgetårs slut skall revisionskommittén sammanställa en rapport

som skall antas av en majoritet av dess ledamöter.

Höga myndigheten skall årligen till rådet och församlingen tillsammans med revisionskommitténs rapport överlämna en redovisning för hur administrationsbudgeten genomförts under det föregående budgetåret. Höga myndigheten skall till dem också överlämna en redovisning för gemenskapens tillgångar och skulder inom administrationsbudgetens område.

Rådet skall genom beslut med kvalificerad majoritet bevilja Höga myndigheten ansvarsfrihet beträffande administrationsbudgetens genomförande. Rådet skall underrätta församlingen om sitt beslut.

Artikel 78 e

Rådet skall utse en revisor som skall tjänstgöra i tre år; han skall årligen upprätta en rapport som skall ange om Höga myndighetens bokföring och ekonomiska förvaltning har varit formellt riktigt; rapporten skall inte omfatta poster som avser administrativa utgifter enligt artikel 78.2, administrativa inkomster eller inkomster som härrör från skatt som för gemenskapens räkning tas ut på tjänstemäns och övriga anställdas löner och arvoden. Han skall upprätta denna rapport senast sex månader efter det budgetår räkenskaperna hänför sig till och skall överlämna den till Höga myndigheten och rådet. Höga myndigheten skall överlämna rapporten till församlingen.

Revisorn skall fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet. Revisorns ämbete är oförenligt med alla andra ämbeten vid någon av gemenskapernas institutioner eller enheter, förutom det som ledamot av revisionskommittén som anges i artikel 78 d. Hans mandat kan förnyas.

Artikel 78 f

Rådet skall genom enhälligt beslut på förslag från Höga myndigheten:

a) utfärda budgetförordningar som särskilt skall innehålla närmare bestämmelser om administrationsbudgetens uppställning och ge-

nomförande och om redovisning och revision,

b) bestämma regler för utanordnares och räkenskapsförarens ansvar och lämplig ordning för kontroll."

Artikel 22

En revisionskommitté för de Europeiska gemenskaperna upprättas härmed. Denna revisionskommitté skall ersätta revisionskommittéerna för Europeiska kol- och stålgemenskapen, Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen. Revisionskommittén skall, på de villkor som fastställts i fördragen om upprättandet av de tre gemenskaperna, utöva de befogenheter och den behörighet som tilldelats dessa organ i nämnda fördrag.

Artikel 23

6 i konventionen om vissa gemensamma institutioner för Europeiska gemenskaperna skall upphöra att gälla.

KAPITEL IV

Tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna

Artikel 24

1. Tjänstemän och övriga anställda i Europeiska kol- och stålgemenskapen, Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen skall den dag då detta fördrag träder i kraft bli tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna och ingå i gemenskapernas enhetliga administration.

Rådet skall, på förslag från kommissionen och efter att ha hört övriga berörda institutioner, med kvalificerad majoritet fastställa tjänsteföreskrifter för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna och anställningsvillkor för övriga anställda i gemenskaperna.

2. Artikel 7 tredje stycket i konventionen om övergångsbestämmelser som är fogat till För-

draget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, artikel 212 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och artikel 186 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen skall upphöra att gälla.

Artikel 25

Till dess att de enhetliga tjänsteföreskrifter och de enhetliga anställningsvillkor som anges i artikel 24 och det protokoll som fogats till detta fördrag träder i kraft gäller för de tjänstemän och övriga anställda som anställts före ikraftträdandet av detta fördrag fortfarande de bestämmelser som tidigare gällde för dem.

Till dess att de enhetliga tjänsteföreskrifter och de enhetliga anställningsvillkor som anges i artikel 24 samt de förordningar som utfärdas i enlighet med artikel 13 i det protokoll som fogats till detta fördrag antagits, skall de bestämmelser som är tillämpliga på tjänstemän och övriga anställda i Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen gälla för de tjänstemän och övriga anställda som anställts från och med den dag som detta fördrag träder i kraft.

Artikel 26

Artikel 40 andra stycket i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skall upphöra att gälla och ersättas med följande:

"Domstolen skall också vara behörig att besluta om ersättning som skall betalas av gemenskapen vid skada orsakad genom ett personligt fel av en tjänsteman i gemenskapen under tjänsteutövning. Tjänstemännens personliga ansvar gentemot gemenskapen regleras i deras tjänsteföreskrifter eller i de anställningsvillkor som gäller för dem."

KAPITEL V

Allmänna bestämmelser och slutbestämmelser

Artikel 27

1. Artikel 22 första stycket i Fördraget om

upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, artikel 139 första stycket i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och artikel 109 första stycket i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen skall upphöra att gälla och ersättas med följande:

”Församlingen skall hålla en årlig session. Den skall sammanträda utan särskild kallelse den andra tisdagen i mars.”

2. Artikel 24 andra stycket i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skall upphöra att gälla och ersättas med följande:

”Om ett förslag om misstroendevotum läggs fram rörande Höga myndighetens verksamhet, får församlingen inte ta ställning till förslaget förrän tidigast tre dagar efter det att detta framlagts och endast genom öppen omröstning.”

Artikel 28

Europeiska gemenskaperna skall, på de villkor som anges i ett särskilt protokoll fogat till detta fördrag, inom medlemsstaternas territorier åtnjuta den immunitet och de privilegier som krävs för att de skall kunna fullgöra sina uppgifter. Detsamma skall gälla för Europeiska investeringsbanken.

Artikel 76 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, artikel 218 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och artikel 191 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen samt de protokoll om immunitet och privilegier som är fogade till dessa tre fördrag, artikel 3 fjärde stycket och artikel 14 andra stycket i protokollet om stadgan för domstolen som är fogat till Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen och artikel 28.1 andra stycket i protokollet om Europeiska investeringsbankens stadga som är fogad till Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen skall upphöra att gälla.

Artikel 29

Den behörighet som tilldelats rådet genom

artiklarna 5, 6, 10, 12, 13, 24, 34 och 35 i detta fördrag och genom det protokoll som har fogats till detta fördrag skall utövas i enlighet med de föreskrifter som fastställts i artiklarna 148—150 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och artiklarna 118—120 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen.

Artikel 30

Bestämmelserna i Fördragen om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen som avser domstolens behörighet och utövandet av denna behörighet skall vara tillämpliga på bestämmelserna i detta fördrag och det protokoll som är fogat till detta fördrag, med undantag för de som utgör ändringar av artiklar i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, för vilka bestämmelserna i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen även fortsättningsvis skall tillämpas.

Artikel 31

Rådet skall börja sin verksamhet den dag då detta fördrag träder i kraft.

Den dagen skall posten som rådets ordförande innehas av den ledamot av rådet som i enlighet med de föreskrifter som fastställts i Fördragen om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen skulle ha innehaft posten som rådets ordförande i Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen; detta gäller för hans åters-tående ämbetstid. När ämbetstiden är slut skall posten som ordförande innehas av medlemss-taterna i den ordning som fastställts i artikel 2 i detta fördrag.

Artikel 32

1. Till dess att Fördraget om en enda europeisk gemenskap träder i kraft, eller som längst tills dess att tre år har förflutit efter det att kommissionens ledamöter har utsetts, skall kommissionen bestå av 14 ledamöter.

Under denna tid får inte fler än tre ledamöter ha samma nationalitet.

2. Ordföranden, vice ordföranden och kommissionens ledamöter skall utses när detta fördrag träder i kraft. Kommissionen skall börja sin verksamhet den femte dagen efter det att dess ledamöter utsetts. Samtidigt skall ämbets tiden för ledamöterna av Höga myndigheten, Europeiska ekonomiska gemenskapens kommission och Europeiska atomenergigemenskapens kommission upphöra.

Artikel 33

Den ämbets tid för kommissionens ledamöter som anges i artikel 32 skall upphöra den dag som anges i artikel 32.1. De ledamöter av kommissionen som avses i artikel 10 skall utses senast en månad före den dagen.

Om någon av dessa utnämningar inte görs inom den fastställda tiden skall bestämmelserna i artikel 12 tredje stycket inte vara tillämpliga på den ledamot som — av ledamöter med samma nationalitet — har haft den kortaste tjänstetiden som ledamot av en kommission eller Höga myndigheten, eller på den yngsta av dessa ledamöter om två eller flera ledamöter har haft lika lång tjänstetid. Bestämmelserna i artikel 12 tredje stycket skall dock förbli tillämpliga på alla ledamöter med samma nationalitet, om en ledamot med den nationaliteten, före den dag som fastställts i artikel 32.1, har upphört att utöva sitt ämbete utan att någon ersättare har utsetts.

Artikel 34

Rådet skall enhälligt besluta om den ekonomiska regleringen för de tidigare ledamöter av Höga myndigheten, Europeiska ekonomiska gemenskapens kommission och Europeiska atomenergigemenskapens kommission som, efter det att deras uppdrag till följd av artikel 32 har upphört, inte har blivit utsedda till ledamöter av kommissionen.

Artikel 35

1. Den första gemenskapsbudgeten skall upp-

rättas och antas för det budgetår som börjar den 1 januari efter det att detta fördrag träder i kraft.

2. Om detta fördrag träder i kraft före den 1 juli 1965 skall den preliminära beräkningen av Europeiska kol- och stålgemenskapens administrationsutgifter som löper ut den 1 juli förlängas till den 31 december samma år. De medel som anslagits i denna preliminära beräkning skall ökas proportionellt om inte rådet med kvalificerad majoritet fattar ett avvikande beslut.

Om detta fördrag träder i kraft efter den 20 juni 1965, skall rådet enhälligt och på förslag från kommissionen ta de beslut som behövs. Därvid skall hänsyn tas till behovet att säkerställa att gemenskapernas verksamhet fungerar tillfredsställande och att den första gemenskapsbudgeten antas så tidigt som möjligt.

Artikel 36

Ordföranden och ledamöterna av Europeiska ekonomiska gemenskapens respektive Europeiska atomenergigemenskapens revisionskommitté skall vara ordförande och ledamöter av Europeiska gemenskapernas revisionskommitté när detta fördrag träder i kraft och för återstoden av den ämbets tid de tidigare har utsetts till.

Den revisor som till dess att detta fördrag träder i kraft utför sitt arbete enligt artikel 78 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stål gemenskapen skall för återstoden av den ämbets tid han tidigare har utsetts till utföra sitt arbete som revisor enligt artikel 78 e i samma fördrag.

Artikel 37

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 77 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stål gemenskapen, artikel 216 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, artikel 189 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen och artikel 1 andra stycket i protokollet om Europeiska investeringsbankens stadga, skall företrädarna för

medlemsstaternas regeringar enhälligt fastställa de bestämmelser som behövs för att lösa vissa särskilda problem vad avser Storhertigdömet Luxemburg, vilka uppstår på grund av upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna.

Det beslut som företrädarna för medlemsstaternas regeringar fattar skall träda i kraft samma dag som detta fördrag.

Artikel 38

Detta fördrag skall ratificeras av de höga fördragsslutande parterna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser. Ratifikationsinstrumenten skall deponeras hos Italienska republikens regering.

Detta fördrag träder i kraft den första dagen i den månad som följer efter det att det sista ratifikationsinstrumentet har deponerats.

Artikel 39

Detta fördrag, upprättat i ett enda original på franska, italienska, nederländska och tyska språken, vilka fyra texter är lika giltiga, skall deponeras i arkiven hos den Italienska republikens regering, som skall överlämna en bestyrkt kopia till var och en av regeringarna i övriga signatärstater.

Till bevis härpå har undertecknade befullmäktigade undertecknat detta fördrag.

Som skedde i Bryssel den åttonde april nittonhundrasextiofem.

Paul-Henri Spaak
Kurt Schmücker
Maurice Couve de Murville
Amintore Fanfani
Pierre Werner
J. M. A. H. Luns

PROTOKOLL

om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE
PARTERNA,

SOM BEAKTAR att, i enlighet med artikel 28 i Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna, skall dessa gemenskaper och Europeiska investeringsbanken åtnjuta sådan immunitet och sådana privilegier inom medlemsstaternas territorium som behövs för att de skall kunna utföra sina uppgifter,

HAR ENATS OM följande bestämmelser som skall fogas till detta fördrag.

KAPITEL I

**Europeiska gemenskapernas egendom, medel,
tillgångar och transaktioner**

Artikel 1

Gemenskapernas lokaler och byggnader skall vara okränkbara. De får inte genomsökas, beslagt, konfiskeras eller exproprieras. Gemenskapernas egendom och tillgångar får inte utan tillstånd från domstolen bli föremål för några administrativa eller rättsliga tvångsåtgärder.

Artikel 2

Gemenskapernas arkiv skall vara okränkbara.

Artikel 3

Gemenskaperna, deras tillgångar, inkomster och övrig egendom skall vara befriade från alla direkta skatter.

Medlemsstaternas regeringar skall i alla de fall där så är möjligt vidta lämpliga åtgärder för att efterskänka eller betala tillbaka summan av de indirekta skatter och avgifter som ingår i priset på lös eller fast egendom när gemenskaperna för tjänstebruk gör betydande inköp i vilka denna typ av skatter och avgifter inkluderas i priset. Dessa bestämmelser får dock inte tillämpas på ett sådant sätt att konkurrensen inom gemenskaperna snedvrids.

Ingen befrielse skall beviljas för sådana skatter och avgifter som utgör betalning för allmännyttiga tjänster.

Artikel 4

Gemenskaperna skall vara befriade från alla tullar, förbud och restriktioner vad avser import och export av varor som är avsedda för tjänstebruk. Varor som på detta sätt har förts in i en stat får inte avyttras — vare sig detta sker mot betalning eller inte — inom denna stats territorium, om det inte sker på villkor som godkänts av den statens regering.

Gemenskaperna skall också vara befriade från alla tullar, förbud och restriktioner vad avser import och export av gemenskapernas publikationer.

Artikel 5

Europeiska kol- och stålgemenskapen får inneha valutor av alla slag och får ha konton i vilken valuta som helst.

KAPITEL II

Meddelanden och identitetshandlingar

Artikel 6

Vad avser gemenskapernas officiella medde-

landen och översändandet av alla deras dokument skall gemenskapernas institutioner inom varje medlemsstats territorium åtnjuta samma behandling som staten i fråga ger diplomatiska beskickningar.

Officiell korrespondens och andra former av officiella meddelanden som gemenskapernas institutioner skickar får inte censureras.

Artikel 7

1. Identitetshandling i den form som rådet skall fastställa kan av ordförandena för gemenskapernas institutioner utställas till ledamöter, medlemmar och anställda i gemenskapernas institutioner och skall godtas som giltig resehandling av medlemsstaternas myndigheter. Dessa identitetshandlingar skall utställas till tjänstemän och övriga anställda enligt de villkor som fastställts i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen och anställningsvillkoren för övriga anställda i gemenskaperna.

Kommissionen får sluta avtal om att dessa identitetshandlingar skall gälla som giltiga resehandlingar inom tredje lands territorium.

2. Bestämmelserna i artikel 6 i protokollet om Europeiska kol- och stålgemenskapens immunitet och privilegier skall dock även fortsättningsvis vara tillämpliga på de av institutionernas ledamöter, medlemmar och anställda som den dag då detta fördrag träder i kraft besitter en sådan identitetshandling som föreskrivs i den artikeln, till dess att bestämmelserna i punkt 1 i denna artikel är tillämpliga.

KAPITEL III

Församlingens ledamöter

Artikel 8

Församlingens ledamöter får inte underkastas någon begränsning av administrativ eller annan natur i sin rörelsefrihet under resa till eller från församlingens mötesplats.

Församlingens ledamöter skall, vad avser tull- och valutakontroll,

a) av sin egen regering beviljas samma lättnader som högre tjänstemän som tillfälligt reser utomlands i offentligt uppdrag,

b) av regeringarna i övriga medlemsstater beviljas samma lättnader som företrädare för utländska regeringar med tillfälligt offentligt uppdrag.

Artikel 9

Församlingens ledamöter får inte förhöras, kvarhållas eller lagföras på grund av yttranden de gjort eller röster de avlagt under utövandet av sitt ämbete.

Artikel 10

Under församlingens sessioner skall dess ledamöter åtnjuta:

a) vad avser deras egen stats territorium, den immunitet som beviljas parlamentsledamöter i deras land,

b) vad avser alla andra medlemsstaters territorium, immunitet vad gäller alla former av kvarhållande och lagföring.

Immuniteten skall även vara tillämplig på ledamöterna under resan till och från församlingens mötesplats.

Immuniteten kan inte åberopas av en ledamot som tas på bar gärning och kan inte hindra församlingen att utöva sin rätt att upphäva en av dess ledamöters immunitet.

KAPITEL IV

Företrädare för de medlemsstater som deltar i arbetet i Europeiska gemenskapernas institutioner

Artikel 11

Företrädare för de medlemsstater som deltar i arbetet i gemenskapernas institutioner, deras rådgivare och tekniska experter skall i sin tjänsteutövning och under resan till och från mötesplatsen åtnjuta sedvanliga privilegier, immunitet och lättnader.

Denna artikel skall även vara tillämplig på ledamöter av gemenskapernas rådgivande organ.

KAPITEL V

Tjänstemän och anställda i Europeiska gemenskaperna

Artikel 12

Inom varje medlemsstats territorium och oberoende av statstillhörighet skall tjänstemän och övriga anställda i gemenskaperna

- a) åtnjuta immunitet mot rättsliga förfaranden vad avser handlingar som de har begått i sin tjänsteutövning, inbegripet muntliga och skriftliga uttalanden, om inte annat följer av bestämmelserna i de fördrag som dels behandlar reglerna för tjänstemännens och de anställdas ansvar gentemot gemenskaperna, och dels domstolens behörighet att döma i tvister mellan gemenskaperna och deras tjänstemän och övriga anställda; de skall åtnjuta denna immunitet även efter det att deras uppdrag har upphört,
- b) tillsammans med sina äkta makar och av dem försörjda familjemedlemmar vara undantagna från bestämmelser om begränsning av invandring och formaliteter för registrering av utlänningar,
- c) beviljas samma lättnader i fråga om valuta- och växlingsbestämmelser som normalt beviljas tjänstemän i internationella organisationer,
- d) då de tillträder sin tjänst i landet i fråga, ha rätt att tullfritt föra in sitt bohag och sina personliga tillhörigheter, samt ha rätt att tullfritt föra ut sitt bohag och sina personliga tillhörigheter då deras tjänstgöringstid i landet är slut, om inte annat följer av de villkor som regeringen i det land där rätten utövas, i båda fallen, anser nödvändiga,
- e) ha rätt att tullfritt införa ett motorfordon för personligt bruk som antingen förvär-

vats enligt gällande regler för hemmamarknaden i det land där de senast var bosatta eller i det land där de är medborgare, samt ha rätt att tullfritt föra ut fordonet, om inte annat följer av de villkor som det berörda landets regering, i båda fallen, anser nödvändiga.

Artikel 13

Gemenskapernas tjänstemän och övriga anställda skall vara skyldiga att betala skatt till gemenskaperna på de löner och arvoden de får av gemenskaperna enligt de villkor och det förfarande som rådet på förslag från kommissionen har fastställt.

De skall vara befriade från nationella skatter på de löner och arvoden de får av gemenskaperna.

Artikel 14

Gemenskapernas tjänstemän och övriga anställda som enbart på grund av sin tjänsteutövning i gemenskaperna bosätter sig inom territoriet för en annan medlemsstat än den i vilken de vid tiden för sitt tjänstetillträde vid gemenskaperna var skatterättsligt bosatta, skall — vad avser inkomst- och förmögenhetsbeskattning samt arvsskatt och tillämpningen av avtal om undvikande av dubbelbeskattning som ingåtts mellan gemenskapernas medlemsstater — i båda länderna behandlas som om de fortfarande var bosatta på sin tidigare bostadsort, förutsatt att denna befinner sig inom en av gemenskapernas medlemsstater. Detta gäller även för äkta makar, förutsatt att de inte utövar någon egen yrkesverksamhet, och för barn som de personer som avses i denna artikel försörjer och har hand om.

Lös egendom som tillhör de personer som avses i föregående stycke och som finns inom den stats territorium i vilken de uppehåller sig, skall vara befriad från arvsskatt i den staten. Vid fastställande av sådan skatt skall den lösa egendomen anses finnas i den stat där personerna skatterättsligt är bosatta, om inte annat följer av tredje lands rätt och eventuell tillämpning av bestämmelser i internationella avtal om dubbelbeskattning.

Vid tillämpningen av bestämmelserna i denna artikel skall inte hänsyn tas till en bostadsort som enbart beror på tjänsteutövning inom andra internationella organisationer.

Artikel 15

Rådet skall enhälligt och på förslag från kommissionen fastställa ordningen för sociala förmåner för gemenskapernas tjänstemän och övriga anställda.

Artikel 16

Rådet skall på förslag från kommissionen och efter att ha samrått med övriga berörda institutioner, besluta vilka grupper av gemenskapernas tjänstemän och övriga anställda bestämmelserna i artikel 12, artikel 13 andra stycket och artikel 14 helt eller delvis skall tillämpas på.

Medlemsstaternas regeringar skall regelbundet underrättas om namn, ställning och adress på de tjänstemän och övriga anställda som ingår i dessa grupper.

KAPITEL VI

Immunitet och privilegier för tredje lands beskickningar ackrediterade hos Europeiska gemenskaperna

Artikel 17

Den medlemsstat på vars territorium gemenskaperna har sitt säte skall bevilja tredje lands beskickning som är ackrediterad hos gemenskaperna immunitet och privilegier enligt diplomatisk sedvänja.

KAPITEL VII

Allmänna bestämmelser

Artikel 18

Privilegier, immunitet och lättnader skall

endast beviljas gemenskapernas tjänstemän och övriga anställda om det ligger i gemenskapernas intresse.

Var och en av gemenskapernas institutioner skall upphäva den immunitet som har beviljats en tjänsteman eller en annan anställd, om institutionen anser att upphävandet av immuniteten inte strider mot gemenskapernas intresse.

Artikel 19

Gemenskapernas institutioner skall vid tillämpningen av detta protokoll samarbeta med de berörda medlemsstaternas ansvariga myndigheter.

Artikel 20

Artiklarna 12—15 och artikel 18 skall vara tillämpliga på kommissionens ledamöter.

Artikel 21

Artiklarna 12-15 och artikel 18 skall vara tillämpliga på domstolens domare, generaladvokater, justitiesekreterare och biträdande referenter, utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artikel 3 i protokollet om stadgan för domstolen vad avser immunitet mot rättsliga förfaranden för domare och generaladvokater.

Artikel 22

Detta protokoll skall även vara tillämpligt på Europeiska investeringsbanken, på ledamöterna av dess organ, dess personal och de företrädare för medlemsstaterna som deltar i bankens arbete, utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i protokollet om bankens stadga.

Europeiska investeringsbanken skall dessutom vara befriad från alla skatter eller liknande avgifter vid de tillfällen då dess kapital utökas och från de olika formaliteter som kan vara förknippade därmed i den stat där banken har sitt säte. På samma sätt skall bankens upplös-

ning eller likvidation inte medföra några skatter eller avgifter. Slutligen skall den verksamhet som banken och dess organ bedriver i enlighet med dess stadga inte vara föremål för någon omsättningskatt.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade befullmäktigade undertecknat detta protokoll.

Som skedde i Bryssel den åttonde april nittonhundrasextiofem.

Paul-Henri SPAAK
Kurt SCHMÜCKER
Maurice COUVE DE MURVILLE
Amintore FANFANI
Pierre WERNER
J. M. A. H. LUNS

Fördrag

**om ändring av vissa budgetbestämmelser i fördragen
om upprättandet av Europeiska gemenskaperna och i
fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd
och en gemensam kommission för
Europeiska gemenskaperna**

FÖRDRAG

om ändring av vissa budgetbestämmelser i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna och i fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG,

FÖRBUNDSREPUBLIKEN TYSKLANDS PRESIDENT,

FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA,

som beaktar artikel 96 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, som beaktar artikel 236 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, som beaktar artikel 204 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, som finner att gemenskaperna kommer att förfoga över egna medel för att täcka sina kostnader, som finner att det krävs en ökning av församlingens befogenheter i fråga om budgeten då medlemsstaternas finansiella bidrag ersätts med gemenskapernas egna medel,

som är beslutna att låta församlingen ingående delta i tillsynen av genomförandet av gemenskapernas budget,

har beslutat att ändra vissa budgetbestämmelser i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna och i Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna och har för detta ändamål som befullmäktigade utsett

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG

Pierre Harmel,
utrikesminister;

FÖRBUNDSREPUBLIKEN TYSKLANDS PRESIDENT

Walter Scheel,
utrikesminister;

FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Maurice Schumann,
utrikesminister;

ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Aldo Moro,
utrikesminister;

HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG

Gaston Thorn,
utrikes- och utrikeshandelsminister;

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA

H. J. de Koster,
statssekreterare i utrikesministeriet;

SOM,

sedan de utväxlat sina fullmakter och funnit dem vara i god och behörig form,

HAR ENATS OM

följande:

KAPITEL I

Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen

Artikel 1

Artikel 78 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skall ersättas med följande bestämmelser:

”Artikel 78

1. Budgetåret skall börja den 1 januari och sluta den 31 december.

Gemenskapens administrationsutgifter skall omfatta utgifterna för Höga myndigheten, inbegripet sådana som hänför sig till rådgivande kommitténs verksamhet, liksom utgifterna för domstolen, församlingen och rådet.

2. Var och en av gemenskapens institutioner skall före den 1 juli upprätta en beräkning över sina administrationsutgifter. Höga myndigheten skall sammanställa dessa beräkningar i ett preliminärt förslag till administrationsbudget. Den skall bifoga ett yttrande som får innehålla avvikande beräkningar.

Det preliminära budgetförslaget skall innehålla en beräkning över inkomster och en över utgifter.

3. Höga myndigheten skall förelägga rådet det preliminära förslaget till administrationsbudget senast den 1 september året före det budgetår som förslaget avser.

Rådet skall samråda med Höga myndigheten och i förekommande fall med övriga berörda institutioner, när det avser att avvika från det preliminära budgetförslaget.

Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa budgetförslaget och överlämna det till församlingen.

4. Förslaget till administrationsbudget skall föreläggas församlingen senast den 5 oktober året före det budgetår som förslaget avser.

Församlingen har rätt att, genom beslut av en

majoritet av dess ledamöter, ändra budgetförslaget och att, genom beslut med en absolut majoritet av de avgivna rösterna, föreslå rådet ändringar i budgetförslaget beträffande utgifter som är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som har antagits i enlighet med detta.

Om församlingen inom 45 dagar efter att ha förelagts budgetförslaget har godkänt detta, är administrationsbudgeten slutgiltigt antagen. Om församlingen inom denna frist inte har ändrat budgetförslaget och inte heller föreslagit ändringar i detta, skall administrationsbudgeten anses vara slutgiltigt antagen.

Om församlingen inom denna frist har antagit ändringar eller lagt fram ändringsförslag, skall budgetförslaget tillsammans med ändringarna eller ändringsförslagen överlämnas till rådet.

5. Efter att ha överlagt med Höga myndigheten om förslaget till administrationsbudget och vid behov med övriga berörda institutioner får rådet genom beslut med kvalificerad majoritet modifiera varje ändring som har antagits av Församlingen och med samma majoritet besluta om församlingens ändringsförslag. Förslaget till administrationsbudget skall ändras enligt de ändringsförslag som rådet har godkänt.

Om rådet inte inom 15 dagar efter att ha förelagts budgetförslaget har modifierat någon av de ändringar som antagits av församlingen och om de ändringsförslag som lagts fram av församlingen har godkänts, skall administrationsbudgeten anses vara slutgiltigt antagen. Rådet skall underrätta församlingen om att det inte har modifierat någon av ändringarna och om att ändringsförslagen har godkänts.

Om rådet inom denna frist har modifierat en eller flera av de ändringar som antagits av församlingen eller om församlingens ändringsförslag inte har godkänts, skall budgetförslaget åter överlämnas till församlingen. Rådet skall underrätta församlingen om resultatet av sina överväganden.

6. Inom 15 dagar efter det att förslaget till administrationsbudget förelagts församlingen skall församlingen, som skall ha underrättats

om de åtgärder som vidtagits beträffande dess ändringsförslag, genom beslut av en majoritet av dess ledamöter och med tre femtedelar av de avgivna rösterna ta ställning till de modifieringar av församlingens ändringar som vidtagits av rådet och anta administrationsbudgeten i enlighet därmed. Om församlingen inte har fattat något beslut inom denna frist skall administrationsbudgeten anses slutgiltigt antagen.

7. När det förfarande som anges i denna artikel har fullföljts, skall församlingens ordförande förklara att administrationsbudgeten blivit slutgiltigt antagen.

8. För samtliga utgifter, utom sådana som är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som antagits i enlighet med detta, skall årligen fastställas en maximal procentuell ökning i förhållande till utgifter av samma slag under det innevarande året.

Höga myndigheten skall efter samråd med kommittén för konjunkturpolitik och kommittén för budgetpolitik bestämma denna maximala procentsats beroende på

- volymutvecklingen av bruttonationalinkomsten inom gemenskapen,
- den genomsnittliga förändringen av medlemsstaternas budgetar, och
- utvecklingen av levnadskostnaderna under det föregående budgetåret.

Gemenskapens alla institutioner skall före den 1 maj underrättas om den maximala procentsatsen. Institutionerna är skyldiga att rätta sig efter denna under budgetförfarandet, om inte annat följer av bestämmelserna i fjärde och femte styckena i denna punkt.

Om den procentuella ökningen i det förslag till administrationsbudget som upprättats av rådet beträffande andra utgifter än sådana som är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som antagits i enlighet med detta överstiger hälften av den maximala procentsatsen, får församlingen då det utövar sin ändringsrätt ytterligare öka den totala summan av dessa utgifter med upp till hälften av den maximala procentsatsen.

Om i undantagsfall församlingen, rådet eller Höga myndigheten anser att gemenskapernas verksamhet kräver att den enligt förfarandet i denna punkt fastställda procentsatsen skall överskridas, får en annan procentsats fastställas genom avtal mellan rådet, som skall besluta med kvalificerad majoritet, och församlingen, vars beslut skall fattas av en majoritet av dess ledamöter och med tre femtedelar av de avgivna rösterna.

9. Varje institution skall utöva de befogenheter den tilldelats genom denna artikel med vederbörlig hänsyn till bestämmelserna i detta fördrag och till rättsakter som antagits i enlighet med detta, särskilt de som avser gemenskapens egna medel och balansen mellan inkomster och utgifter.

10. Det slutgiltiga antagandet av administrationsbudgeten medför en befogenhet och förpliktelse för Höga myndigheten att ta emot motsvarande inkomster enligt artikel 49.”

Artikel 2

Följande bestämmelser skall läggas till i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen:

”Artikel 78 a

Med avvikelse från bestämmelserna i artikel 78 skall följande bestämmelser tillämpas på budgetar för budgetår före budgetåret 1975:

1. Budgetåret skall börja den 1 januari och sluta den 31 december.

Gemenskapens administrationsutgifter skall omfatta utgifterna för Höga myndigheten, inbegripet sådana som hänför sig till rådgivande kommitténs verksamhet, liksom utgifterna för domstolen, församlingen och rådet.

2. Var och en av gemenskapens institutioner skall före den 1 juli upprätta en beräkning över sina administrationsutgifter. Höga myndigheten skall sammanställa dessa beräkningar i ett preliminärt förslag till administrationsbudget. Den skall bifoga ett yttrande som får innehålla avvikande beräkningar.

Det preliminära budgetförslaget skall innehålla en beräkning över inkomster och en över utgifter.

3. Höga myndigheten skall förelägga rådet det preliminära förslaget till administrationsbudget senast den 1 september året före det budgetår som förslaget avser.

Rådet skall samråda med Höga myndigheten och i förekommande fall med övriga berörda institutioner, när det avser att avvika från det preliminära budgetförslaget.

Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa förslaget till administrationsbudget och överlämna det till församlingen.

4. Förslaget till administrationsbudget skall föreläggas församlingen senast den 5 oktober året före det budgetår som förslaget avser.

Församlingen skall ha rätt att föreslå rådet ändringar i budgetförslaget.

Om församlingen inom 45 dagar efter att ha förelagts budgetförslaget har godkänt detta eller underlåtit att föreslå några ändringar i budgetförslaget, skall administrationsbudgeten anses slutgiltigt antagen.

Om församlingen inom denna frist har föreslagit ändringar, skall budgetförslaget tillsammans med de föreslagna ändringarna överlämnas till rådet.

5. Efter att ha överlagt om administrationsbudgeten med Höga myndigheten och vid behov med övriga berörda myndigheter skall rådet, inom 30 dagar efter att ha förelagts budgetförslaget, anta administrationsbudgeten på följande villkor.

Om en av församlingen föreslagen ändring inte resulterar i någon ökning av en institutions totala utgifter, framför allt beroende på att den ökning av utgifterna som ändringsförslaget skulle medföra uttryckligen skulle kompenseras av en eller flera föreslagna ändringar som i motsvarande grad minskar utgifterna, får rådet med kvalificerad majoritet avslå ändringsförsla-

get. Om något avslagsbeslut inte fattas, skall ändringsförslaget anses godkänt.

Om en ändring som föreslagits av församlingen resulterar i en ökning av en institutions totala utgifter, måste rådet besluta med kvalificerad majoritet för att godkänna den föreslagna ändringen.

Om rådet enligt andra eller tredje stycket i denna punkt har avslagit eller inte har godkänt en föreslagen ändring, får rådet genom beslut med kvalificerad majoritet antingen låta beloppet i förslaget till administrationsbudget stå kvar eller fastställa ett annat belopp.

6. När det förfarande som anges i denna artikel har fullföljts, skall rådets ordförande förklara att administrationsbudgeten har blivit slutgiltigt antagen.
7. Varje institution skall utöva de befogenheter den tilldelats genom denna artikel med vederbörlig hänsyn till bestämmelserna i detta fördrag och till rättsakter som antagits i enlighet med detta, särskilt de som avser gemenskapens egna medel och balansen mellan inkomster och utgifter.
8. Det slutgiltiga antagandet av administrationsbudgeten medför en befogenhet och förpliktelse för Höga myndigheten att ta emot motsvarande inkomster enligt artikel 49."

Artikel 3

Artikel 78 d sista stycket i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skall ersättas med följande bestämmelser:

"Rådet och församlingen skall bevilja Höga myndigheten ansvarsfrihet beträffande administrationsbudgetens genomförande. I detta syfte skall rådet, som skall besluta med kvalificerad majoritet, och församlingen i tur och ordning granska revisionskommitténs rapport. Höga myndigheten har beviljats ansvarsfrihet först sedan rådet och församlingen har fattat sina beslut."

KAPITEL II

Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen

Artikel 4

Artikel 203 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen skall ersättas med följande bestämmelser:

”Artikel 203

1. Budgetåret skall börja den 1 januari och sluta den 31 december.

2. Var och en av gemenskapens institutioner skall före den 1 juli upprätta en beräkning över sina utgifter. Kommissionen skall sammanställa dessa beräkningar i ett preliminärt budgetförslag. Den skall bifoga ett yttrande som får innehålla avvikande beräkningar.

Det preliminära budgetförslaget skall innehålla en beräkning över inkomster och en över utgifter.

3. Kommissionen skall förelägga rådet det preliminära budgetförslaget senast den 1 september året före det budgetår som förslaget avser. Rådet skall samråda med kommissionen och i förekommande fall med övriga berörda institutioner, när det avser att avvika från det preliminära budgetförslaget.

Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa budgetförslaget och överlämna det till församlingen.

4. Budgetförslaget skall föreläggas församlingen senast den 5 oktober året före det budgetår som förslaget avser.

Församlingen har rätt att genom beslut av en majoritet av dess ledamöter ändra budgetförslaget och att genom beslut med en absolut majoritet av de avgivna rösterna föreslå rådet ändringar i budgetförslaget beträffande utgifter som är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som har antagits i enlighet med detta.

Om församlingen inom 45 dagar efter att ha

förelagts budgetförslaget har godkänt detta, är budgeten slutgiltigt antagen. Om församlingen inom denna frist inte har ändrat budgetförslaget och inte heller föreslagit ändringar i detta, skall budgeten anses vara slutgiltigt antagen.

Om församlingen inom denna frist har antagit ändringar eller lagt fram ändringsförslag, skall budgetförslaget tillsammans med ändringarna eller ändringsförslagen överlämnas till rådet.

5. Efter att ha överlagt om budgetförslaget med kommissionen och vid behov med övriga berörda institutioner får rådet genom beslut med kvalificerad majoritet modifiera varje ändring som har antagits av församlingen och med samma majoritet besluta om församlingens ändringsförslag. Budgetförslaget skall ändras enligt de ändringsförslag som rådet har godkänt.

Om rådet inte inom 15 dagar efter att ha förelagts budgetförslaget har modifierat någon av de ändringar som antagits av församlingen och om de ändringsförslag som lagts fram av församlingen har godkänts, skall budgeten anses vara slutgiltigt antagen. Rådet skall underrätta församlingen om att det inte har modifierat någon av ändringarna och om att ändringsförslagen har godkänts.

Om rådet inom denna frist har modifierat en eller flera av de ändringar som antagits av församlingen eller om församlingens ändringsförslag inte har godkänts, skall budgetförslaget åter överlämnas till församlingen. Rådet skall underrätta församlingen om resultatet av sina överväganden.

6. Inom 15 dagar efter det att budgetförslaget förelagts församlingen skall församlingen, som skall ha underrättats om de åtgärder som vidtagits beträffande dess ändringsförslag, genom beslut av en majoritet av dess ledamöter och med tre femtedelar av de avgivna rösterna ta ställning till de modifieringar av församlingens ändringar som vidtagits av rådet och anta budgeten i enlighet därmed. Om församlingen inte har fattat något beslut inom denna frist skall budgeten anses slutgiltigt antagen.

7. När det förfarande som anges i denna

artikel har fullföljts, skall församlingens ordförande förklara att budgeten blivit slutgiltigt antagen.

8. För samtliga utgifter utom sådana som är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som antagits i enlighet med detta, skall årligen fastställas en maximal procentuell ökning i förhållande till utgifter av samma slag under det innevarande året.

Kommissionen skall efter samråd med kommittén för konjunkturpolitik och kommittén för budgetpolitik bestämma denna maximala procentsats beroende på

- volymutvecklingen av bruttonationalinkomsten inom gemenskapen,
- den genomsnittliga förändringen av medlemsstaternas budgetar, och
- utvecklingen av levnadskostnaderna under det föregående budgetåret.

Gemenskapens alla institutioner skall före den 1 maj underrättas om den maximala procentsatsen. Institutionerna är skyldiga att rätta sig efter denna under budgetförfarandet, om inte annat följer av bestämmelserna i fjärde och femte styckena i denna punkt.

Om den procentuella ökningen i det budgetförslag som upprättats av rådet beträffande andra utgifter än sådana som är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som antagits i enlighet med detta överstiger hälften av den maximala procentsatsen, får församlingen då det utövar sin ändringsrätt ytterligare öka den totala summan av dessa utgifter med upp till hälften av den maximala procentsatsen.

Om i undantagsfall församlingen, rådet eller kommissionen anser att gemenskapernas verksamhet kräver att den enligt förfarandet i denna punkt fastställda procentsatsen skall överskridas, får en annan procentsats fastställas genom avtal mellan rådet, som skall besluta med kvalificerad majoritet, och församlingen, vars beslut skall fattas av en majoritet av dess ledamöter och med tre femtedelar av de avgivna rösterna.

9. Varje institution skall utöva de befogenheter

den tilldelats genom denna artikel med vederbörlig hänsyn till bestämmelserna i detta fördrag och till rättsakter som antagits i enlighet med detta, särskilt de som avser gemenskapens egna medel och balansen mellan inkomster och utgifter.

Artikel 5

Följande bestämmelser skall läggas till i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen:

”Artikel 203 a

Med avvikelse från bestämmelserna i artikel 203 skall följande bestämmelser tillämpas på budgetar för budgetår före budgetåret 1975:

1. Budgetåret skall börja den 1 januari och sluta den 31 december.
2. Var och en av gemenskapens institutioner skall före den 1 juli upprätta en beräkning över sina utgifter. Kommissionen skall sammanställa dessa beräkningar i ett preliminärt budgetförslag. Den skall bifoga ett yttrande som får innehålla avvikande beräkningar.

Det preliminära budgetförslaget skall innehålla en beräkning över inkomster och en över utgifter.

3. Kommissionen skall förelägga rådet det preliminära budgetförslaget senast den 1 september året före det budgetår som förslaget avser.

Rådet skall samråda med kommissionen och i förekommande fall med övriga berörda institutioner, när det avser att avvika från det preliminära budgetförslaget.

Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa budgetförslaget och överlämna det till församlingen.

4. Budgetförslaget skall föreläggas församlingen senast den 5 oktober året före det budgetår som förslaget avser.

Församlingen skall ha rätt att föreslå rådet ändringar i budgetförslaget.

Om församlingen inom 45 dagar efter att ha förelagts budgetförslaget har godkänt detta eller underlåtit att föreslå några ändringar i budgetförslaget, skall budgeten avses slutgiltigt antagen.

Om församlingen inom denna frist har föreslagit ändringar, skall budgetförslaget tillsammans med de föreslagna ändringarna överlämnas till rådet.

5. Efter att ha överlagt om budgeten med kommissionen och vid behov med övriga berörda myndigheter skall rådet, inom 30 dagar efter att ha förelagts budgetförslaget, anta budgeten på följande villkor.

Om en av församlingen föreslagen ändring inte resulterar i någon ökning av en institutions totala utgifter, framför allt beroende på att den ökning av utgifterna som ändringsförslaget skulle medföra uttryckligen skulle kompenseras av en eller flera föreslagna ändringar som i motsvarande grad minskar utgifterna, får rådet med kvalificerad majoritet avslå ändringsförslaget. Om något avslagsbeslut inte fattas, skall ändringsförslaget anses godkänt.

Om en ändring som föreslagits av församlingen resulterar i en ökning av en institutions totala utgifter, måste rådet besluta med kvalificerad majoritet för att godkänna den föreslagna ändringen.

Om rådet enligt andra eller tredje stycket i denna punkt har avslagit eller inte har godkänt en föreslagen ändring, får rådet genom beslut med kvalificerad majoritet antingen låta beloppet i budgetförslaget stå kvar eller fastställa ett annat belopp.

6. När det förfarande som anges i denna artikel har fullföljts, skall rådets ordförande förklara att budgeten har blivit slutgiltigt antagen.
7. Varje institution skall utöva de befogenheter den tilldelats genom denna artikel med vederbörlig hänsyn till bestämmelserna i detta fördrag och till rättsakter som antagits i enlighet med detta, särskilt de som avser gemenskapens egna medel och balansen mellan inkomster och utgifter."

Artikel 6

Artikel 206 sista stycket i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen skall ersättas med följande bestämmelser:

"Rådet och församlingen skall bevilja kommissionen ansvarsfrihet beträffande budgetens genomförande. I detta syfte skall rådet, som skall besluta med kvalificerad majoritet, och församlingen i tur och ordning granska revisionskommitténs rapport. Kommissionen har beviljats ansvarsfrihet först sedan rådet och församlingen har fattat sina beslut."

KAPITEL III

Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen

Artikel 7

Artikel 177 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen skall ersättas med följande bestämmelser:

"Artikel 177

1. Budgetåret skall börja den 1 januari och sluta den 31 december.

Med budget avses i denna artikel driftbudgeten och forsknings- och investeringsbudgeten.

2. Var och en av gemenskapens institutioner skall före den 1 juli upprätta en beräkning över sina utgifter. Kommissionen skall sammanställa dessa beräkningar i ett preliminärt budgetförslag. Den skall bifoga ett yttrande som får innehålla avvikande beräkningar.

Det preliminära budgetförslaget skall innehålla en beräkning över inkomster och en över utgifter.

3. Kommissionen skall förelägga rådet det preliminära budgetförslaget senast den 1 september året före det budgetår som förslaget avser.

Rådet skall samråda med kommissionen och i

förekommande fall med övriga berörda institutioner, när det avser att avvika från det preliminära budgetförslaget.

Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa budgetförslaget och överlämna det till församlingen.

4. Budgetförslaget skall föreläggas församlingen senast den 5 oktober året före det budgetår som förslaget avser.

Församlingen har rätt att genom beslut av en majoritet av dess ledamöter ändra budgetförslaget och att genom beslut med en absolut majoritet av de avgivna rösterna föreslå rådet ändringar i budgetförslaget beträffande utgifter som är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som har antagits i enlighet med detta.

Om församlingen inom 45 dagar efter att ha förelagts budgetförslaget har godkänt detta, är budgeten slutgiltigt antagen. Om församlingen inom denna frist inte har ändrat budgetförslaget och inte heller föreslagit ändringar i detta, skall budgeten anses vara slutgiltigt antagen.

Om församlingen inom denna frist har antagit ändringar eller lagt fram ändringsförslag, skall budgetförslaget tillsammans med ändringarna eller ändringsförslagen överlämnas till rådet.

5. Efter att ha överlagt om budgetförslaget med kommissionen och vid behov med övriga berörda institutioner får rådet genom beslut med kvalificerad majoritet modifiera varje ändring som har antagits av församlingen och med samma majoritet besluta om församlingens ändringsförslag. Budgetförslaget skall ändras enligt de ändringsförslag som rådet har godkänt.

Om rådet inte inom 15 dagar efter att ha förelagts budgetförslaget har modifierat någon av de ändringar som antagits av församlingen och om de ändringsförslag som lagts fram av församlingen har godkänts, skall budgeten anses vara slutgiltigt antagen. Rådet skall underrätta församlingen om att det inte har modifierat någon av ändringarna och om att ändringsförslagen har godkänts.

Om rådet inom denna frist har modifierat en eller flera av de ändringar som antagits av församlingen eller om församlingens ändringsförslag inte har godkänts, skall budgetförslaget åter överlämnas till församlingen. Rådet skall underrätta församlingen om resultatet av sina överväganden.

6. Inom 15 dagar efter det att budgetförslaget förelagts församlingen skall församlingen, som skall ha underrättats om de åtgärder som vidtagits beträffande dess ändringsförslag, genom beslut av en majoritet av dess ledamöter och med tre femtedelar av de avgivna rösterna ta ställning till de modifieringar av församlingens ändringar som vidtagits av rådet och anta budgeten i enlighet därmed. Om församlingen inte har fattat något beslut inom denna frist skall budgeten anses slutgiltigt antagen.

7. När det förfarande som anges i denna artikel har fullföljts, skall församlingens ordförande förklara att budgeten har blivit slutgiltigt antagen.

8. För samtliga utgifter utom sådana som är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som antagits i enlighet med detta, skall årligen fastställas en maximal procentuell ökning i förhållande till utgifter av samma slag under det innevarande året.

Kommissionen skall efter samråd med kommittén för konjunkturpolitik och kommittén för budgetpolitik bestämma denna maximala procentsats beroende på

- volymutvecklingen av bruttonationalinkomsten inom gemenskapen,
- den genomsnittliga förändringen av medlemsstaternas budgetar, och
- utvecklingen av levnadskostnaderna under det föregående budgetåret.

Gemenskapens alla institutioner skall före den 1 maj underrättas om den maximala procentsatsen. Institutionerna är skyldiga att rätta sig efter denna under budgetförfarandet, om inte annat följer av bestämmelserna i fjärde och femte styckena i denna punkt.

Om den procentuella ökningen i det budget-

förslag som upprättats av rådet beträffande andra utgifter än sådana som är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som antagits i enlighet med detta överstiger hälften av den maximala procentsatsen, får församlingen då det utöver sin ändringsrätt ytterligare öka den totala summan av dessa utgifter med upp till hälften av den maximala procentsatsen.

Om i undantagsfall församlingen, rådet eller kommissionen anser att gemenskapernas verksamhet kräver att den enligt förfarandet i denna punkt fastställda procentsatsen skall överskridas, får en annan procentsats fastställas genom avtal mellan rådet, som skall besluta med kvalificerad majoritet, och församlingen, vars beslut skall fattas av en majoritet av dess ledamöter och med tre femtedelar av de avgivna rösterna.

9. Varje institution skall utöva de befogenheter den tilldelats genom denna artikel med vederbörlig hänsyn till bestämmelserna i detta fördrag och till rättsakter som antagits i enlighet med detta, särskilt de som avser gemenskapens egna medel och balansen mellan inkomster och utgifter.

Artikel 8

Följande bestämmelser skall läggas till i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen:

”Artikel 177 a

Med avvikelse från bestämmelserna i artikel 177 skall följande bestämmelser tillämpas på budgetar för budgetår före budgetåret 1975:

1. Budgetåret skall börja den 1 januari och sluta den 31 december.

Med budget avses i denna artikel driftbudgeten och forsknings- och investeringsbudgeten.

2. Var och en av gemenskapens institutioner skall före den 1 juli upprätta en beräkning över sina utgifter. Kommissionen skall sammanställa dessa beräkningar i ett preliminärt budgetförslag. Den skall bifoga ett

yttrande som får innehålla avvikande beräkningar.

Det preliminära budgetförslaget skall innehålla en beräkning över inkomster och en över utgifter.

3. Kommissionen skall förelägga rådet det preliminära budgetförslaget senast den 1 september året före det budgetår som förslaget avser.

Rådet skall samråda med kommissionen och i förekommande fall med övriga berörda institutioner, när det avser att avvika från det preliminära budgetförslaget.

Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa budgetförslaget och överlämna det till församlingen.

4. Budgetförslaget skall föreläggas församlingen senast den 5 oktober året före det budgetår som förslaget avser.

Församlingen skall ha rätt att föreslå rådet ändringar i budgetförslaget.

Om församlingen inom 45 dagar efter att ha förelagts budgetförslaget har godkänt detta eller underlåtit att föreslå några ändringar i budgetförslaget, skall budgeten anses slutgiltigt antagen.

Om församlingen inom denna frist har föreslagit ändringar, skall budgetförslaget tillsammans med de föreslagna ändringarna överlämnas till rådet.

5. Efter att ha överlagt om budgeten med kommissionen och vid behov med övriga berörda myndigheter skall rådet, inom 30 dagar efter att ha förelagts budgetförslaget, anta budgeten på följande villkor.

Om en av församlingen föreslagen ändring inte resulterar i någon ökning av en institutions totala utgifter, framför allt beroende på att den ökning av utgifterna som ändringsförslaget skulle medföra uttryckligen skulle kompenseras av en eller flera föreslagna ändringar som i motsvarande grad minskar utgifterna, får rådet med kvalificerad majoritet avslå ändringsförsla-

get. Om något avslagsbeslut inte fattas, skall ändringsförslaget anses godkänt.

Om en ändring som föreslagits av församlingen resulterar i en ökning av en institutions totala utgifter, måste rådet besluta med kvalificerad majoritet för att godkänna den föreslagna ändringen.

Om rådet enligt andra eller tredje stycket i denna punkt har avslagit eller inte har godkänt en föreslagen ändring, får rådet genom beslut med kvalificerad majoritet antingen låta beloppet i budgetförslaget stå kvar eller fastställa ett annat belopp.

6. När det förfarande som anges i denna artikel har fullföljts, skall rådets ordförande förklara att budgeten har blivit slutgiltigt antagen.
7. Varje institution skall utöva de befogenheter den tilldelats genom denna artikel med vederbörlig hänsyn till bestämmelserna i detta fördrag och till rättsakter som antagits i enlighet med detta, särskilt de som avser gemenskapens egna medel och balansen mellan inkomster och utgifter."

Artikel 9

Artikel 180 sista stycket i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen skall ersättas med följande bestämmelser:

"Rådet och församlingen skall bevilja kommissionen ansvarsfrihet beträffande genomförandet av var och en av budgetarna. I detta syfte skall rådet, som skall besluta med kvalificerad majoritet, och församlingen i tur och ordning granska revisionskommitténs rapport. Kommissionen har beviljats ansvarsfrihet först sedan rådet och församlingen har fattat sina beslut."

KAPITEL IV

Bestämmelser om ändring av fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna

Artikel 10

Artikel 20.1 i Fördraget om upprättandet av

ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna skall ersättas med följande bestämmelser:

"1. Europeiska kol- och stålgemenskapens administrationsutgifter och motsvarande inkomster, Europeiska ekonomiska gemenskapens inkomster och utgifter samt Europeiska atomenergigemenskapens inkomster och utgifter med undantag för Försörjningsbyråns och de gemensamma företagens inkomster och utgifter, skall tas upp i Europeiska gemenskapernas budget enligt bestämmelserna i fördragen om upprättandet av de tre gemenskaperna. Denna budget, som skall vara balanserad i fråga om inkomster och utgifter, skall ersätta Europeiska kol- och stålgemenskapens administrationsbudget, Europeiska ekonomiska gemenskapens budget och Europeiska atomenergigemenskapens driftbudget och forsknings- och investeringsbudget."

KAPITEL V

Slutbestämmelser

Artikel 11

Detta fördrag skall ratificeras av de höga fördragsslutande parterna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser. Ratifikationsinstrumenten skall deponeras hos Italienska republikens regering.

Artikel 12

Detta fördrag träder i kraft den första dagen i den månad som följer efter det att det sista ratifikationsinstrumentet har deponerats.

Om emellertid inte alla signatärstater före sistnämnda dag har gjort den anmälan som föreskrivs i artikel 7 i beslutet av den 21 april 1970 om att ersätta finansiella bidrag från medlemsstaterna med gemenskapernas egna medel, träder detta fördrag i kraft den första dagen i den månad som följer efter det att den sista anmälan har tagits emot.

Om detta fördrag träder i kraft under pågående budgetförfarande, skall rådet efter att ha hört kommissionen vidta de åtgärder som behövs för att underlätta tillämpningen av

fördraget på den återstående delen av budgetförfarandet.

Artikel 13

Detta fördrag, upprättat i ett enda original på franska, italienska, nederländska och tyska språken, vilka fyra texter är lika giltiga, skall deponeras i arkiven hos Italienska republikens

regering, som skall överlämna en bestyrkt kopia till var och en av regeringarna i övriga signatärstater.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade befullmäktigade undertecknat detta fördrag.

Som skedde i Luxemburg den tjuogoandra april nittonhundrasjuttio.

Pierre HARMEL
Walter SCHEEL
Maurice SCHUMANN
Aldo MORO
Gaston THORN
H. J. DE KOSTER

FÖRDRAG

**om Konungariket Danmarks, Irlands
och Förenade konungariket Storbritannien
och Nordirlands
anslutning till Europeiska gemenskaperna**

FÖRDRAG

mellan
 Konungariket Belgien,
 Förbundsrepubliken Tyskland,
 Franska republiken,
 Italienska republiken,
 Storhertigdömet Luxemburg,
 Konungariket Nederländerna,
 (Europeiska gemenskapernas medlemsstater)
 Konungariket Danmark,
 Irland,
 Konungariket Norge⁽¹⁾

och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland

om Konungariket Danmarks, Irlands, Konungariket Norges och Förenade Storbritannien och
 Nordirlands anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen och
 Europeiska atomenergigemenskapen

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DANMARK,

FÖRBUNDSREPUBLICEN TYSKLANDS PRESIDENT,

FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

IRLANDS PRESIDENT,

ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA,

HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV NORGE,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV FÖRENADE KONUNGARIKET STORBRI-
TANNIEN OCH NORDIRLAND,

SOM ÄR FÖRENADE i sin önskan att fortsätta förverkligandet av de mål som uppställs i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen,

SOM ÄR FAST BESLUTNA att i dessa fördrags anda, på den grund som redan lagts, skapa en allt fastare sammanslutning mellan de europeiska folken,

⁽¹⁾ Konungariket Norge har inte deponerat anslutnings- och ratifikationsinstrument för dessa dokument; se anpassningsbeslutet (EGT nr L 2, 1.1.1973).

SOM BEAKTAR att artikel 237 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och artikel 205 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen ger europeiska stater möjlighet att bli medlemmar i dessa gemenskaper,

SOM BEAKTAR att Konungariket Danmark, Irland, Konungariket Norge och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland har ansökt om medlemskap i dessa gemenskaper,

SOM BEAKTAR att Europeiska gemenskapernas råd, efter att ha erhållit kommissionens yttrande, har förklarat sig positivt till upptagandet av dessa stater,

HAR BESLUTAT att genom ett gemensamt avtal fastställa villkoren för att upptas som medlem och de anpassningar som skall göras av fördragen om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen och har för detta ändamål som befullmäktigade utsett

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG

G. EYSKENS, premiärminister;
P. HARMEL, utrikesminister;
ambassadör J. VAN DER MEULEN, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DANMARK

J.O. KRAG, premiärminister;
I. NØRGAARD, utrikesekonomiminister;
J. CHRISTENSEN, chef för departementet för utrikesekonomi, utrikesministeriet;

FÖRBUNDSREPUBLICEN TYSKLANDS PRESIDENT

W. SCHEEL, utrikesminister;
ambassadör H.-G. SACHS, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT

M. SCHUMANN, utrikesminister;
ambassadör J.-M. BOEGNER, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

IRLANDS PRESIDENT

J. A. LYNCH, premiärminister;
P. J. HILLERY, utrikesminister;

ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT

E. COLOMBO, premiärminister;
A. MORO, utrikesminister;
ambassadör G. Bombassei Frascani de VETTOR, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna

HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG

G. THORN, utrikesminister;
ambassadör J. DONDELINGER, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA

W. K. N. SCHMELZER, utrikesminister;
T. E. WESTERTERP, statssekreterare, utrikesministeriet;
ambassadör E. M. J. A. SASSEN, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV NORGE

T. BRATTELI, premiärminister;
A. CAPPELEN, utrikesminister;
S. Chr. SOMMERFELT, utomordentlig och befullmäktigad ambassadör;

**HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV FÖRENADE KONUNGARIKET
STORBRITANNIEN OCH NORDIRLAND**

Edward HEATH, MBE, MP, premiärminister, förste skattkammarlord,
minister för civiltjänsten;
Sir Alec DOUGLAS-HOME, KT, MP, utrikesminister;
Geoffrey RIPPON, QC, MP, kansler för hertigdömet Lancaster

som, sedan de utväxlat sina fullmakter och funnit dem vara i god och behörig form, har enats om följande.

Artikel 1

1. Konungariket Danmark, Irland, Konungariket Norge och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland blir härmed medlemmar av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen och avtalsslutande parter i fördragen om upprättandet av dessa gemenskaper, i den lydelse fördragen har genom ändringar och tillägg.

2. Villkoren för att upptas som medlem och de anpassningar av fördragen om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergi-gemenskapen som därigenom blir nödvändiga fastställs i den akt som såsom bilaga är fogad till detta fördrag. De bestämmelser i akten som rör Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen utgör en integrerad del av detta fördrag.

3. Bestämmelserna om medlemsstaternas rättigheter och förpliktelser och om befogenheterna och behörigheten för gemenskapernas institutioner skall, såsom de fastställs i de fördrag som avses i punkt 1, tillämpas på detta fördrag.

Artikel 2

Detta fördrag skall ratificeras av de höga fördragsslutande parterna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser. Ratifikationsinstrumenten skall deponeras hos Italienska republikens regering senast den 31 december 1972.

Detta fördrag träder i kraft den 1 januari

Som bekräftat på detta har undertecknade befullmäktigade ombud undertecknad detta fördrag.

1973, förutsatt att alla ratifikationsinstrument har deponerats före denna dag och att alla instrument för anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen deponeras på denna dag.

Om de stater som avses i artikel 1.1 inte alla har deponerat sina ratifikations- och anslutningsinstrument i tid, skall fördraget ändå träda i kraft för de stater som har deponerat sina instrument. Europeiska gemenskapernas råd skall i så fall genast genom ett enhälligt beslut fastställa vilka anpassningar som till följd av detta måste göras av artikel 3 i detta fördrag och artiklarna 14, 16, 17, 19, 20, 23, 129, 142, 143, 155 och 160 i akten om anslutningsvillkoren och anpassningarna av fördragen, av bestämmelserna i bilaga I till denna akt om olika kommittéers sammansättning och funktion samt av artiklarna 5 och 8 i protokollet om Europeiska investeringsbankens stadga. Rådet kan även, genom ett enhälligt beslut, upphäva eller anpassa de bestämmelser i den nämnda akten som uttryckligen hänvisar till en stat som inte har deponerat sina ratifikations- och anslutningsinstrument.

Artikel 3⁽¹⁾

Detta fördrag, upprättat i ett enda original på danska, engelska, franska, iriska, italienska, nederländska, norska och tyska språken, varav de danska, engelska, franska, iriska, italienska, nederländska och tyska texterna alla är lika giltiga, skall deponeras i arkiven hos Italienska republikens regering, som skall överlämna en bestyrkt kopia till var och en av regeringarna i övriga signatärstater.

⁽¹⁾ Texten i dess lydelse enligt artikel 1 i anpassningsbeslutet.

Upprättat i Bryssel den tjugoandra januari år nittonhundrasjuttiofvå.

G. EYSKENS
P. HARMEL
J. VAN DER MEULEN

Jens Otto KRAG
Ivar NØRGAARD
Jens CHRISTENSEN

Walter SCHEEL
H.-G. SACHS

Maurice SCHUMANN
J.-M. BOEGNER

Séan Ó LOINSIGH
Pádraig Ó HÍRIGHILE

COLOMBO
Aldo MORO
BOMBASSEI DE VETTOR

Gaston THORN
J. DONDELINGER

N. SCHMELZER
T. WESTERTERP
SASSEN

Trygve BRATTELI
Andreas CAPPELEN
S. Chr. SOMMERFELT

Edward HEATH
Alex DOUGLAS-HOME
Geoffrey RIPPON

AKT

om anslutningsvillkoren och anpassningarna av fördragen

FÖRSTA DELEN

PRINCIPERNA

villkor som fastställs i de nämnda fördragen och i denna akt.

Artikel 1

I denna akt används följande beteckningar med de betydelse som här anges:

- *grundfördragen*: Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, i den lydelse dessa har genom ändringar eller tillägg som gjorts genom fördrag eller andra rättsakter som trädde i kraft före anslutningen; med *Parisfördraget*, *Romfördraget* och *Euratom-fördraget* förstås respektive grundfördrag i den lydelse det har genom ändringar eller tillägg som gjorts enligt ovan.
- *ursprungliga medlemsstater*: Konungariket Belgien, Förbundsrepubliken Tyskland, Franska republiken, Italienska republiken, Storhertigdömet Luxemburg och Konungariket Nederländerna.
- *nya medlemsstater*: Konungariket Danmark, Irland och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland⁽¹⁾.

Artikel 2

Från och med tidpunkten för anslutningen är bestämmelserna i grundfördragen och i de rättsakter som antagits av gemenskapernas institutioner bindande för de nya medlemsstaterna, och de skall tillämpas i dessa stater på de

Artikel 3

1. De nya medlemsstaterna ansluter sig genom denna akt till de beslut och avtal som antagits av företrädarna för medlemsstaternas regeringar församlade i rådet. De åtar sig att, från och med tidpunkten för anslutningen, ansluta sig till alla andra avtal som ingåtts av de ursprungliga medlemsstaterna och som rör gemenskapernas funktion eller hänger samman med deras verksamhet.

2. De nya medlemsstaterna åtar sig att ansluta sig till de konventioner som avses i artikel 220 i Romfördraget samt till protokollen om domstolens tolkning av dessa konventioner, undertecknade av de ursprungliga medlemsstaterna, samt att för detta ändamål inleda förhandlingar med de ursprungliga medlemsstaterna för att göra de nödvändiga anpassningarna av dessa protokoll.

3. De nya medlemsstaterna är i samma situation som de ursprungliga medlemsstaterna vad gäller de förklaringar och resolutioner som utfärdas och de övriga ställningstaganden som görs av rådet samt vad gäller dem som rör Europeiska gemenskaperna och som antas genom ett gemensamt avtal mellan medlemsstaterna; de skall följaktligen efterleva de principer och riktlinjer som framgår av dessa förklaringar, resolutioner eller andra ställningstaganden och vidta de åtgärder som behövs för att säkerställa genomförandet av dem.

Artikel 4

1. De avtal eller konventioner som någon av

⁽¹⁾ Tredje strecksatsen i dess lydelse enligt artikel 3 i anpassningsbeslutet.

gemenskaperna ingått med tredje land, internationella organisationer eller medborgare i tredje land är bindande för de nya medlemsstaterna på de villkor som fastställs i grundfördragen och i denna akt.

2. De nya medlemsstaterna åtar sig att, på de villkor som fastställs i denna akt, ansluta sig till de avtal eller konventioner som ingåtts av de ursprungliga medlemsstaterna tillsammans med någon av gemenskaperna, samt till de avtal som ingåtts av de ursprungliga medlemsstaterna och som har anknytning till de nämnda avtalen eller konventionerna. Gemenskapen och de ursprungliga medlemsstaterna skall bistå de nya medlemsstaterna i detta avseende.

3. De nya medlemsstaterna ansluter sig genom denna akt och på de villkor som fastställs i den till de interna avtal som ingåtts av de ursprungliga medlemsstaterna i syfte att genomföra de avtal och konventioner som avses i punkt 2.

4. De nya medlemsstaterna skall, där detta är nödvändigt, vidta lämpliga åtgärder för att anpassa sin hållning gentemot internationella organisationer och internationella avtal, i vilka någon av gemenskaperna eller andra medlemsstater också är parter, till de rättigheter och förpliktelser som följer av deras anslutning till gemenskaperna.

Artikel 5

Artikel 234 i Romfördraget och artiklarna 105 och 106 i Euratom-fördraget skall för de nya medlemsstaternas del tillämpas på avtal och konventioner som ingåtts före anslutningen.

Artikel 6

Bestämmelserna i denna akt får inte, såvida inte något annat föreskrivs i den, tillfälligt upphävas, ändras eller upphävas på annat sätt än genom det förfarande som fastställs i grundfördragen och som gör det möjligt att ändra dessa fördrag.

Artikel 7

De rättsakter som antagits av gemenskaper-

nas institutioner och som berörs av de övergångsbestämmelser som fastställs i denna akt skall bibehålla sin rättsliga status; särskilt skall förfarandena för ändring av dessa rättsakter fortsätta att gälla.

Artikel 8

Bestämmelser i denna akt som har till syfte eller effekt att, annat än övergångsvis, upphäva eller ändra rättsakter som antagits av gemenskapens institutioner, skall ha samma rättsliga status som de bestämmelser de upphäver eller ändrar och skall omfattas av samma regler som dessa bestämmelser.

Artikel 9

1. För att underlätta de nya medlemsstaternas anpassning till de inom gemenskapen gällande reglerna, skall tillämpningen av grundfördragen och de rättsakter som antagits av institutionerna övergångsvis omfattas av de undantag som föreskrivs i denna akt.

2. Med förbehåll för de tidpunkter, tidsfrister och särskilda bestämmelser som fastställs i denna akt, skall tillämpningen av övergångsbestämmelserna upphöra vid utgången av år 1977.

DEL TVÅ

ANPASSNINGAR AV FÖRDRAGEN

AVDELNING I

INSTITUTIONELLA BESTÄMMELSER

KAPITEL 1

Europaparlamentet

Artikel 10⁽¹⁾

Artikel 21.2 i Parisfördraget, artikel 138.2 i Romfördraget och artikel 108.2 i Euratom-fördraget skall ersättas med följande:

⁽¹⁾ Texten i dess lydelse enligt artikel 4 i anpassningsbeslutet.

”Antalet företrädare valda i varje medlemsstat är följande:

Belgien	14
Danmark	10
Frankrike	36
Förenade kungariket	36
Irland	10
Italien	36
Luxemburg	6
Nederländerna	14
Tyskland	36.”

KAPITEL 2

Rådet

Artikel 11⁽¹⁾

Artikel 2 andra stycket i Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna skall ersättas med följande:

”Ordförandeskapet skall utövas av varje rådsmedlem i sex månader åt gången enligt följande ordning mellan medlemsstaterna: Belgien, Danmark, Tyskland, Frankrike, Irland, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Förenade kungariket.”

Artikel 12⁽²⁾

Artikel 28 i Parisfördraget skall ersättas med följande:

”Artikel 28

När rådet hörs av Höga myndigheten, skall det ha överläggningar utan att behöva rösta. Protokoll från överläggningarna skall överlämnas till Höga myndigheten.

När detta fördrag kräver rådets samtycke, skall detta anses föreligga om det av Höga myndigheten framlagda förslaget godkänns

— av en absolut majoritet av medlemsstaternas företrädare, inklusive rösterna från

företrädarna för två medlemsstater, som var och en svarar för minst en åttondel av det totala produktionsvärdet av kol och stål i gemenskapen,

— eller, i händelse av lika röstetal och om Höga myndigheten vidhåller sitt förslag efter en andra överläggning, av företrädarna för tre medlemsstater som var och en svarar för minst en åttondel av det totala produktionsvärdet av kol och stål i gemenskapen.

När detta fördrag kräver enhälligt beslut eller enhälligt samtycke, fordras samtliga rådsmedlemmars röster för beslutet eller samtycket. Att personligen närvarande eller företrädda medlemmar avstår från att rösta hindrar emellertid inte att rådet fattar beslut som kräver enhällighet vid tillämpningen av artiklarna 21, 32, 32a, 78d och 78f i detta fördrag samt artikel 16, artikel 20 tredje stycket, artikel 28 femte stycket och artikel 44 i protokollet om domstolens stadga.

Frånsett beslut som kräver kvalificerad majoritet eller enhällighet, skall rådets beslut fattas av majoriteten av rådets medlemmar; denna majoritet skall anses ha uppnåtts, om den omfattar den absoluta majoriteten av medlemsstaternas företrädare, inklusive rösterna från företrädarna för två medlemsstater, som var och en svarar för minst en åttondel av det totala produktionsvärdet av kol och stål i gemenskapen. Emellertid skall för tillämpningen av artiklarna 78, 78b och 78d i detta fördrag, vilka kräver kvalificerad majoritet, rådsmedlemmarnas röster vägas enligt följande: Belgien 5, Danmark 3, Tyskland 10, Frankrike 10, Irland 3, Italien 10, Luxemburg 2, Nederländerna 5, Förenade kungariket 10. För beslut krävs minst 41 ja-röster från minst sex medlemmar.

Ingen rådsmedlem får vid omröstning företräda mer än en annan medlem.

Rådet skall stå i förbindelse med medlemsstaterna genom sin ordförande.

Rådets beslut skall offentliggöras i den ordning rådet fastställer.”

⁽¹⁾ Texten i dess lydelse enligt artikel 5 i anpassningsbeslutet.

⁽²⁾ Texten i dess lydelse enligt artikel 6 i anpassningsbeslutet.

Artikel 13⁽³⁾

Artikel 95 fjärde stycket i Parisfördraget skall ersättas med följande:

”Dessa ändringar skall gemensamt föreslås av Höga myndigheten och rådet, vilket beslutar genom åtta niondelars majoritet, och skall underställas domstolen för yttrande. Domstolen äger vid sin prövning oinskränkt befogenhet vid bedömningen av alla faktiska och rättsliga förhållanden. Om domstolen efter prövning finner att förslagen är i överensstämmelse med bestämmelserna i föregående stycke, skall förslagen överlämnas till Europaparlamentet och träda i kraft om de godkänns med tre fjärdedels majoritet av avgivna röster samt två tredjedels majoritet av Europaparlamentets ledamöter.”

Artikel 14⁽¹⁾

Artikel 148.2 i Romfördraget och artikel 118.2 i Euratom-fördraget skall ersättas med följande:

”2. När rådets beslut skall fattas med kvalificerad majoritet skall medlemmarnas röster vägas enligt följande:

Belgien	5
Danmark	3
Frankrike	10
Förenade kungariket	10
Irland	3
Italien	10
Luxemburg	2
Nederländerna	5
Tyskland	10

Rådets beslut skall fattas med minst

— fyrtioen röster när beslutet enligt detta fördrag skall fattas på förslag från kommissionen,

— fyrtioen röster från minst sex medlemmar i andra fall.”

KAPITEL 3**Kommissionen***Artikel 15⁽²⁾*

Artikel 10.1 första stycket i Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna skall ersättas med följande:

”1. Kommissionen skall bestå av 14 ledamöter, som skall utses på grundval av sin allmänna duglighet och vilkas oavhängighet inte kan ifrågasättas.”

Artikel 16

Artikel 14 första stycket i Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna skall ersättas med följande:

”Kommissionens ordförande och fem vice ordförande skall utses bland kommissionens ledamöter för en period av två år i samma ordning som gäller när ledamöterna skall utses. Deras mandat får förnyas.”

KAPITEL 4**Domstolen***Artikel 17⁽³⁾*

Artikel 32 första stycket i Parisfördraget, artikel 165 första stycket i Romfördraget, och artikel 137 första stycket i Euratom-fördraget skall ersättas med följande:

⁽³⁾ Texten i dess lydelse enligt artikel 7 i anpassningsbeslutet.

⁽¹⁾ Texten i dess lydelse enligt artikel 8 i anpassningsbeslutet.

⁽²⁾ I artikel 10.1 första stycket i Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna, i dess lydelse enligt rådets beslut av den 1 januari 1973 om ändring av antalet ledamöter i kommissionen (EGT nr L 2, 1.1.1973, s. 28) fastställs följande: ”Kommissionen skall bestå av 13 ledamöter, som skall utses på grundval av sin allmänna duglighet och vilkas oavhängighet inte kan ifrågasättas.”

⁽³⁾ Texten i dess lydelse enligt artikel 9 i anpassningsbeslutet.

”Domstolen skall bestå av nio domare.”

Artikel 18⁽⁴⁾

Artikel 32a första stycket i Parisfördraget, artikel 166 första stycket i Romfördraget, och artikel 138 första stycket i Euratom-fördraget skall ersättas med följande:

”Domstolen skall biträdas av tre generaladvokater.”

Artikel 19⁽⁵⁾ (6)

Artikel 32b andra och tredje stycket i Parisfördraget, artikel 167 andra och tredje stycket i Romfördraget, och artikel 139 andra och tredje stycket i Euratom-fördraget skall ersättas med följande:

”En del av domartjänsterna skall nytillsättas vart tredje år. Då skall omväxlande fem och fyra domare utses.

En del av tjänsterna som generaladvokat skall nytillsättas vart tredje år. Då skall omväxlande en och två generaladvokater utses.”

Artikel 20

Artikel 18 andra stycket i protokollet om stadgan för Europeiska kol- och stålgemenskapens domstol, artikel 15 i protokollet om stadgan för Europeiska ekonomiska gemenskapens domstol och artikel 15 i protokollet om stadgan för Europeiska atomenergi-gemenskapens domstol skall ersättas med följande:

”Domstolens beslut skall vara giltiga endast om ett ojämnt antal domare är närvarande. Vid

sammanträde i plenum skall domstolens beslut vara giltiga om sju domare är närvarande. Avdelningarnas beslut är endast giltiga om tre domare är närvarande; vid förhinder för en domare på en avdelning får en domare på en annan avdelning tillkallas i enlighet med rättegångsreglerna.”

KAPITEL 5

Ekonomiska och sociala kommittén

Artikel 21⁽¹⁾

Artikel 194 första stycket i Romfördraget och artikel 166 första stycket i Euratom-fördraget skall ersättas med följande:

”Antalet medlemmar i kommittén är följande:

Belgien	12
Danmark	9
Frankrike	24
Förenade kungariket	24
Irland	9
Italien	24
Luxemburg	6
Nederländerna	12
Tyskland	24.”

KAPITEL 6

EKSG:s rådgivande kommitté

Artikel 22

Artikel 18 första stycket i Parisfördraget skall ersättas med följande:

”En rådgivande kommitté skall knytas till

(4) I artikel 32a första stycket i Parisfördraget, artikel 166 första stycket i Romfördraget och artikel 138 första stycket i Euratom-fördraget, i deras lydelse enligt artikel 1 i rådets beslut av den 1 januari 1973 om utökning av antalet generaladvokater (EGT nr L 2, 1.1.1973, s. 29) fastställs följande: ”Domstolen skall biträdas av fyra generaladvokater.”

(5) Texten i dess lydelse enligt artikel 10 i anpassningsbeslutet.

(6) I artikel 32b tredje stycket i Parisfördraget, artikel 167 tredje stycket i Romfördraget och artikel 139 tredje stycket i Euratom-fördraget, i deras lydelse enligt artikel 2 i rådets beslut av den 1 januari 1973 om utökning av antalet generaladvokater (EGT nr L 2, 1.1.1973, s. 29) fastställs följande: ”En del av tjänsterna som generaladvokat skall nytillsättas vart tredje år. Då skall två generaladvokater utses.”

(1) Texten i dess lydelse enligt artikel 11 i anpassningsbeslutet.

Höga myndigheten. Den skall bestå av minst sextio och högst åttiofyra medlemmar och skall bestå av lika många representanter för tillverkare, för arbetstagare samt för förbrukare och handeln.”

KAPITEL 7

Vetenskapliga och tekniska kommittén

Artikel 23⁽²⁾

Artikel 134.2 första stycket i Euratom-fördraget skall ersättas med följande:

”Kommittén skall bestå av 27 medlemmar som skall utses av rådet efter samråd med kommissionen.”

AVDELNING II

ÖVRIGA ANPASSNINGAR

Artikel 24⁽³⁾

1. Förenade kungariket skall läggas till bland de medlemsstater som räknas upp i artikel 131 första meningen i Romfördraget.

2. Följande länder och territorier skall läggas till i förteckningen i bilaga IV till Romfördraget:

Brittisk-franska kondominatet Nya Hebriderna,

Bahamas,

Bermuda,

Brittiska antarktiska territoriet,

Brittiska Honduras,

Brittiska territoriet i Indiska oceanen,

Brittiska Salomon-öarna

Brittiska Jungfruöarna,

Brunei,

De associerade staterna i Karibien: Antigua, Dominica, Grenada, St Lucia, St Vincent, St Christopher, Nevis, Anguilla,

Cayman-öarna,

Central och Southern Line-öarna

Falklandsöarna med tillhörande områden,

Gilbert- och Ellice-öarna,

Montserrat,

Pitcairn,

St Helena med tillhörande områden,

Seychellerna,

Turks- och Caicos-öarna.

Artikel 25⁽¹⁾

Följande stycke skall läggas till efter artikel 79 första stycket i Parisfördraget:

”Utan hinder av föregående stycke skall följande gälla:

- a) Detta fördrag skall inte tillämpas beträffande Färöarna. Konungariket Danmarks regering kan dock genom en deklaration deponerad senast den 31 december 1975 hos Franska republikens regering, som skall överlämna en bestyrkt kopia av deklarationen till regeringarna i övriga medlemsstater, anmäla att fördraget skall tillämpas beträffande dessa öar. I sådant fall skall fördraget tillämpas beträffande dessa öar från och med den första dagen i den andra månaden som följer efter den dag då deklarationen deponerats.

⁽²⁾ Texten i dess lydelse enligt artikel 12 i anpassningsbeslutet.

⁽³⁾ Texten i dess lydelse enligt artikel 13 i anpassningsbeslutet.

⁽¹⁾ Texten i dess lydelse enligt artikel 14 i anpassningsbeslutet.

- b) Detta fördrag skall inte tillämpas beträffande Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands suveräna basområden på Cypern.
- c) Detta fördrag skall tillämpas beträffande Kanalöarna och Isle of Man endast i den utsträckning det är nödvändigt för att säkerställa genomförandet av den ordning för dessa öar som anges i rådets beslut av den 22 januari 1972 om anslutning av nya medlemsstater till Europeiska kol- och stålgemenskapen.”

Artikel 26

1.⁽²⁾ Artikel 227.1 i Romfördraget skall ersättas med följande:

”1. Detta fördrag skall gälla för Konungariket Belgien, Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Franska republiken, Irland, Italienska republiken, Stor-hertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland.”

2. Följande stycke skall läggas till i artikel 227.3 i Romfördraget:

”Detta fördrag skall inte tillämpas på de otomeuropeiska länder och territorier som har särskilda förbindelser med Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland och som inte har tagits med i den nämnda bilagan.”

3.⁽³⁾ Följande stycke skall läggas till i artikel 227 i Romfördraget:

”5. Utan hinder av föregående punkter skall följande gälla:

- a) Detta fördrag skall inte tillämpas beträffande Färöarna. Konungariket Danmarks regering kan dock genom en deklaration deponerad senast den 31 december 1975 hos Italienska republikens regering, som skall överlämna en bestyrkt

kopia av deklarationen till regeringarna i övriga medlemsstater, anmäla att fördraget skall tillämpas beträffande dessa öar. I sådant fall skall fördraget tillämpas beträffande dessa öar från och med den första dagen i den andra månaden som följer efter den dag då deklarationen deponerats.

- b) Detta fördrag skall inte tillämpas beträffande Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands suveräna basområden på Cypern.

- c) Detta fördrag skall tillämpas beträffande Kanalöarna och Isle of Man endast i den utsträckning det är nödvändigt för att säkerställa genomförandet av den ordning för dessa öar som anges i det fördrag om anslutning av nya medlemsstater till Europeiska ekonomiska gemenskapen och till Europeiska atomenergigemenskapen som undertecknats den 22 januari 1972.”

Artikel 27⁽⁴⁾

Följande stycke skall läggas till i artikel 198 i Euratom-fördraget:

”Utan hinder av föregående punkter skall följande gälla:

- a) Detta fördrag skall inte tillämpas beträffande Färöarna. Konungariket Danmarks regering kan dock genom en deklaration deponerad senast den 31 december 1975 hos Italienska republikens regering, som skall överlämna en bestyrkt kopia av deklarationen till regeringarna i övriga medlemsstater, anmäla att fördraget skall tillämpas beträffande dessa öar. I sådant fall skall fördraget tillämpas beträffande dessa öar från och med den första dagen i den andra månaden som följer efter den dag då deklarationen deponerats.
- b) Detta fördrag skall inte tillämpas beträffande

⁽²⁾ Punkt 1 i dess lydelse enligt artikel 15.1 i anpassningsbeslutet.

⁽³⁾ Punkt 3 i dess lydelse enligt artikel 15.2 i anpassningsbeslutet.

⁽⁴⁾ Texten i dess lydelse enligt artikel 16 i anpassningsbeslutet.

fande Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands suveräna basområden på Cypern.

- c) Detta fördrag skall inte tillämpas på de utomeuropeiska länder och territorier som har särskilda förbindelser med Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland och som inte har tagits med i bilaga IV till Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen.
- d) Detta fördrag skall tillämpas beträffande Kanalöarna och Isle of Man endast i den utsträckning det är nödvändigt för att säkerställa genomförandet av den ordning för dessa öar som anges i det fördrag om anslutning av nya medlemsstater till Europeiska ekonomiska gemenskapen och till Europeiska atomenergigemenskapen som undertecknats den 22 januari 1972.”

Artikel 28

Gemenskapsinstitutionernas rättsakter rörande varorna i bilaga II till Romfördraget och de varor som vid import till gemenskapen är föremål för särskilda regler som en följd av genomförandet av den gemensamma jordbrukspolitiken, samt rättsakter rörande harmoniseringen av lagstiftningen om medlemsstaternas omsättningskatter, skall inte tillämpas på Gibraltar såvida inte rådet enhälligt på förslag av kommissionen bestämmer annat.

DEL TRE

ANPASSNING AV INSTITUTIONERNAS RÄTTSAKTER

Artikel 29

De rättsakter som räknas upp i bilaga I till denna akt skall anpassas så som det anges i den bilagan.

Artikel 30

Anpassningen av de rättsakter som räknas upp i bilaga II till denna akt som nödvändig-

gjorts av anslutningen skall utarbetas i enlighet med de riktlinjer som fastställs i den bilagan och i överensstämmelse med det förfarande och de villkor som fastställs i artikel 153.

DEL FYRA

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER

AVDELNING 1

FRI RÖRLIGHET FÖR VAROR

KAPITEL 1

Tullbestämmelser

Artikel 31

1. Den bastullsats på vilken de successiva avdrag som avses i artiklarna 32 och 59 skall tillämpas skall för varje vara utgöras av den tullsats som tillämpas den 1 januari 1972.

Den bastullsats som används som en tillnärmning till den gemensamma tulltaxan och den enhetliga tulltaxan inom Europeiska kol- och stålgemenskapen (EKSG) som avses i artiklarna 39 och 59 skall för varje vara utgöras av den tullsats som tillämpas av de nya medlemsstaterna den 1 januari 1972.

I denna akt avses med ”den enhetliga tulltaxan inom EKSG” tullnomenklaturen och de befintliga tullarna för andra produkter än kol i bilaga I till Parisfördraget.

2. Om en taxesänkning uppkommer genom det avtal som främst avser kemiska produkter i tillägget till Genève-protokollet 1967 till det allmänna tull- och handelsavtalet (GATT) och blir tillämplig efter den 1 januari 1972 skall de reducerade tullsatserna ersätta de bastullsatser som avses i punkt 1.

Artikel 32

1. Tullarna på import mellan den ursprungliga gemenskapen och de nya medlemsstaterna och mellan de nya medlemsstaterna inbördes skall gradvis avvecklas enligt följande tidsplan:

- Den 1 april 1973 skall varje tullsats sänkas till 80 % av bastullsatsen.
- De fyra övriga sänkningarna om 20 % vardera skall ske den

1 januari 1974,
1 januari 1975,
1 januari 1976,
1 juli 1977.

2. Trots bestämmelserna i punkt 1 skall

- a) tullar på kolimport i den betydelse som avses i bilaga I till Parisfördraget upphävas mellan medlemsstaterna från och med anslutningsdagen,
- b) tullar på import av de produkter som förtecknas i bilaga III till denna akt upphävas den 1 januari 1974,
- c) från och med anslutningsdagen tullfri införsel tillämpas på den import som omfattas av de bestämmelser om tullbefrielse som tillämpas på personer som reser från en medlemsstat till en annan.

3. Beträffande de varor som förtecknas i bilaga IV till denna akt och som är föremål för avtalsenliga preferensmarginaler enligt preferensavtal för Brittiska samväldet mellan Förenade kungariket och vissa andra länder kan Förenade kungariket skjuta upp den första av de taxesänkningar som avses i punkt 1 till den 1 juli 1973.

4. Punkt 1 skall inte utesluta möjligheten att införa tulltaxekvoter för vissa järn- och stålprodukter som inte tillverkas eller tillverkas i otillräcklig kvantitet eller kvalitet i den ursprungliga gemenskapen.

Artikel 33

Inte i något fall skall i gemenskapen tillämpas tullar som är högre än de som tillämpas på tredje land som åtnjuter behandling som mest gynnad nation.

Om den gemensamma tulltaxan ändras eller upphävs eller de nya medlemsstaterna tillämpar artikel 41 skall rådet, med kvalificerad majori-

tet och på förslag från kommissionen, vidta nödvändiga åtgärder för att upprätthålla gemenskapspreferens.

Artikel 34

Varje ny medlemsstat får helt eller delvis tillfälligt uppåva utfärdandet av tullar på produkter som importerats från andra medlemsstater. Den skall anmäla detta till de övriga medlemsstaterna och till kommissionen.

Artikel 35

Varje avgift med verkan som motsvarar tullar på import som införs efter den 1 januari 1972 i handeln mellan den ursprungliga gemenskapen och de nya medlemsstaterna eller mellan de nya medlemsstaterna inbördes skall upphöra att gälla den 1 januari 1973.

Varje avgift med verkan som motsvarar tullar på import som den 31 december 1972 är högre än den som tillämpades den 1 januari 1972 skall sänkas till den lägre avgiften den 1 januari 1973.

Artikel 36

1. Avgifter med verkan som motsvarar tullar på import skall gradvis avvecklas mellan den ursprungliga gemenskapen och de nya medlemsstaterna och mellan de nya medlemsstaterna inbördes enligt följande tidsplan:

- Senast den 1 januari 1974 skall varje avgift sänkas till 60 % av den avgift som tillämpades den 1 januari 1972.
- De tre övriga sänkningarna på 20 % vardera skall ske den:

1 januari 1975,
1 januari 1976,
1 juli 1977.

2. Trots bestämmelserna i punkt 1 skall

- a) avgifter med motsvarande verkan som tullar på import av kol i den betydelse som avses i bilaga 1 till Parisfördraget

upphöra att gälla mellan medlemsstaterna från och med anslutningsdagen,

- b) avgifter med motsvarande verkan som tullar på import av de produkter som förtecknas i bilaga III till den akt upphöra att gälla den 1 januari 1974.

Artikel 37

Exporttullar och avgifter med motsvarande verkan som exporttullar mellan den ursprungliga gemenskapen och de nya medlemsstaterna och mellan de nya medlemsstaterna inbördes skall upphöra att gälla senast den 1 januari 1974.

Artikel 38

1. Utan att det påverkar tillämpningen av följande punkter skall bestämmelserna om den gradvisa avvecklingen av tullar tillämpas på tullar av fiskal karaktär.

2. De nya medlemsstaterna skall förbehålla sig rätten att ersätta en tull av fiskal karaktär eller skattedelen av en sådan tull med intern skatt som är förenlig med artikel 95 i Romfördraget. Om en ny medlemsstat utnyttjar denna rätt skall varje del som inte ersätts med en intern skatt utgöra en bastullsats enligt artikel 31. Denna del skall avvecklas i handeln inom gemenskapen och anpassas till den gemensamma tulltaxan enligt bestämmelserna i artiklarna 32, 39 och 59.

3. När kommissionen upptäcker att det i en ny medlemsstat råder allvarliga svårigheter att ersätta en tull av fiskal karaktär eller skattedelen av en sådan tull skall kommissionen ge medlemsstaten rätt att behålla tullen eller skattedelen — efter en begäran som ges in senast den 1 februari 1973 — under förutsättning att medlemsstaten upphäver den senast den 1 januari 1976. Kommissionen skall fatta sitt beslut senast den 1 mars 1973.

En skyddstulldel på ett belopp som skall fastställas av kommissionen senast den 1 mars 1973 efter samråd med den berörda medlemsstaten skall utgöra den bastullsats som föreskrivs i artikel 31. Denna del skall avvecklas i

handeln inom gemenskapen och anpassas till den gemensamma tulltaxan enligt bestämmelserna i artiklarna 32, 39 och 59.

4. Kommissionen får ge Förenade kungariket rätt att behålla tullar av fiskal karaktär eller skattedelen av sådana tullar på tobak i ytterligare två år om det inte senast den 1 januari 1976 har visat sig vara möjligt att omvandla dessa tullar till harmoniserade interna skatter på bearbetad tobak enligt artikel 99 i Romfördraget, antingen på grund av att det inte finns några gemenskapsbestämmelser på området den 1 januari 1975 eller på grund av att den tidsgräns som fastställs för tillämpningen av sådana gemenskapsbestämmelser infaller efter den 1 januari 1976.

5. Rådets direktiv av den 4 mars 1969 om en harmonisering av de bestämmelser som föreskrivs genom lagstiftning för tidigarelagd betalning av tullar, avgifter med motsvarande effekt och jordbruksavgifter skall inte tillämpas i de nya medlemsstaterna på de tullar av fiskal karaktär som avses i punkterna 3 och 4 eller på skattedelen av sådana tullar.

6. Rådets direktiv av den 4 mars 1969 om en harmonisering av de bestämmelser som föreskrivs genom lagstiftning beträffande inrikes förädling skall i Förenade kungariket inte tillämpas på de tullar av fiskal karaktär som avses i punkterna 3 och 4 eller på skattedelen av sådana tullar.

Artikel 39

1. Vid det gradvisa införandet av den gemensamma tulltaxan och den enhetliga tulltaxan inom EKSG skall de nya medlemsstaterna ändra de tulltaxor som tillämpas på tredje land enligt följande:

- a) Beträffande tullnummer för vilka bastullsatserna inte skiljer mer än 15 % åt något håll från tullsatserna i den gemensamma tulltaxan eller i den enhetliga tulltaxan inom EKSG skall de senare tullsatserna tillämpas från och med den 1 januari 1974.

- b) I andra fall skall varje ny medlemsstat från och med den 1 januari 1974 tillämpa

en tullsats som räknas fram genom att man minskar skillnaden mellan bastullsatserna och satsen i den gemensamma tulltaxan eller i den enhetliga tulltaxan inom EKSG med 40 %.

Denna skillnad skall minskas med ytterligare 20 % den 1 januari 1975 och med 20 % den 1 januari 1976.

De nya medlemsstaterna skall tillämpa den gemensamma tulltaxan och den enhetliga tulltaxan inom EKSG fullt ut från och med den 1 juli 1977.

2. Om några satser i den gemensamma tulltaxan ändra eller tillfälligt upphävs från och med den 1 januari 1974 skall de nya medlemsstaterna samtidigt ändra eller tillfälligt upphäva sina tulltaxor i den proportion som blir resultatet av tillämpningen av punkt 1.

3. De nya medlemsstaterna skall tillämpa den gemensamma tulltaxan från och med den 1 januari 1974 på de varor som förtecknas i bilaga III till denna akt.

4. De nya medlemsstaterna skall tillämpa den gemensamma tullnomenklaturen från och med anslutningsdagen. Danmark och Förenade kungariket har rätt att skjuta upp tillämpningen av nomenklaturen till den 1 januari 1974⁽¹⁾.

De nya medlemsstaterna får i sin nomenklatur ta med befintliga nationella tullnummer som är nödvändiga för att den gradvisa tillnärmningen av deras tullar till den gemensamma tulltaxan skall kunna genomföras enligt bestämmelserna i denna akt.

5. I syfte att underlätta de nya medlemsstaternas gradvisa införande av den gemensamma tulltaxan skall kommissionen om nödvändigt fastställa de bestämmelser enligt vilka de nya medlemsstaterna får ändra sina tullar.

Artikel 40

Trots bestämmelserna i artikel 39 skall Irland beträffande de varor i den gemensamma tulltaxan som anges i tabellen nedan från och

med den 1 januari 1975 tillämpa tullsatsen som med en tredjedel minskar skillnaden mellan de satser som tillämpas den 1 januari 1972 och satserna i den enhetliga tulltaxan inom EKSG. Den skillnad som är resultatet av den första etappen mot tillnärmning skall minskas med ytterligare 50 % den 1 januari 1976.

Tullnummer	Varubeskrivning (EHTY)
73.01	Tackjärn, gjutjärn och spegeljärn i form av tackor, block, oregelbundna stycken o.d.
73.02	Ferroregleringar: A. Ferromangan: I. Innehållande mer än 2 viktprocent kol (höghaltigt kolferromangan)
73.07	Blooms, billets, slabs och platiner (inbegripet vitplatiner) av järn eller stål, ämnen grovt tillformade genom smidning, av järn eller stål A. Blooms och billets: ex. 1. Valsade billets

Irland skall fullt ut tillämpa den enhetliga tulltaxan inom EKSG från och med den 1 juli 1977.

Artikel 41

I syfte att anpassa tulltaxorna till den gemensamma tulltaxan och den enhetliga tulltaxan inom EKSG skall de nya medlemsstaterna ha rätt att ändra sina tullar snabbare än som föreskrivs i artikel 39.1 och 39.3. De skall informera de andra medlemsstaterna och kommissionen om detta.

KAPITEL 2

Avskaffande av kvantitativa restriktioner

Artikel 42

Kvantitativa import- och exportrestriktioner skall från och med anslutningsdagen avvecklas mellan den ursprungliga gemenskapen och de

⁽¹⁾ Punkt 4 första stycket, i dess lydelse enligt artikel 17 i anpassningsbeslutet.

nya medlemsstaterna och mellan de nya medlemsstaterna inbördes.

De åtgärder som har motsvarande verkan som sådana restriktioner skall upphävas senast den 1 januari 1975.

Artikel 43

Trots bestämmelserna i artikel 42 får medlemsstaterna under en period av två år behålla sina restriktioner i fråga om export av avfall och skrot av järn eller stål enligt nummer 73.03 i den gemensamma tulltaxan, under förutsättning att dessa inte är mer restriktiva än dem som tillämpas på export till tredje land.

För Danmark skall perioden vara tre år och för Irland fem år⁽¹⁾.

Artikel 44

1. De nya medlemsstaterna skall gradvis avveckla statliga handelsmonopol i den betydelse som avses i artikel 37.1 i Romfördraget på så sätt att det den 31 december 1977 kan säkertställas att ingen diskriminering förekommer mellan medborgare i medlemsstaterna i fråga om de villkor enligt vilka varor produceras och försäljs.

De ursprungliga medlemsstaterna skall ha motsvarande skyldigheter mot de nya medlemsstaterna.

2. Från och med år 1973 skall kommissionen utfärda rekommendationer om på vilket sätt och enligt vilken tidsplan den tillnärmning som föreskrivs i denna artikel skall genomföras, samtidigt som det är underförstått att sättet och tidsplanen måste vara samma för de nya medlemsstaterna och de ursprungliga medlemsstaterna.

KAPITEL 3

Övriga bestämmelser

Artikel 45

1. Kommissionen skall senast den 1 april 1973

och med hänsyn till befintliga bestämmelser — särskilt dem som gäller transitering inom gemenskapen — fastställa de metoder för administrativt samarbete som är ägnade att säkerställa att de varor som uppfyller kraven drar fördel av upphävandet av tullar och avgifter med motsvarande verkan som tullar samt av kvantitativa restriktioner och åtgärder med samma effekt.

2. Före utgången av tidsfristen skall kommissionen fastställa de bestämmelser som skall tillämpas på handeln inom gemenskapen med varor som producerats i gemenskapen när man vid tillverkningen har använt

— varor för vilka tullar eller andra avgifter med motsvarande verkan som var tillämpliga på dem i den ursprungliga gemenskapen eller i en ny medlemsstat inte har utfärdats eller vilka har dragit fördel av att sådana tullar eller andra avgifter helt eller delvis har upphävts,

— jordbruksprodukter som inte uppfyller kraven för fri omsättning i den ursprungliga gemenskapen eller i en ny medlemsstat.

När kommissionen fastställer dessa bestämmelser skall den ta hänsyn till bestämmelserna i denna akt om avskaffandet av tullar mellan den ursprungliga gemenskapen och de nya medlemsstaterna och mellan de nya medlemsstaterna inbördes och till de nya medlemsstaternas gradvisa införande av den gemensamma tulltaxan och bestämmelserna om den gemensamma jordbrukspolitiken.

Artikel 46

1. Utom när annat föreskrivs i denna akt skall befintliga bestämmelser i fråga om tullagstiftningen för handeln med tredje land tillämpas enligt samma villkor som handel inom gemenskapen under den tid som uppbörd av tullar äger rum i den handeln.

I syfte att fastställa tullvärdet för handeln inom gemenskapen skall det tullterritorium som beaktas vara det som definieras enligt de bestämmelser som är i kraft i gemenskapen och

⁽¹⁾ Andra stycket i dess lydelse enligt artikel 18 i anpassningsbeslutet.

i de nya medlemsstaterna den 31 december 1972.

2. Medlemsstaterna skall tillämpa den gemensamma tulltaxan i handeln inom gemenskapen från och med anslutningsdagen. Danmark och Förenade kungariket har rätt att skjuta upp tillämpningen av nomenklaturen till den 1 januari 1974⁽¹⁾.

De nya medlemsstaterna får i nomenklaturen ta med befintliga nationella tullnummer som är nödvändiga för att den gradvisa avvecklingen av deras tullar i gemenskapen skall kunna genomföras enligt föreskrifterna i denna akt.

Artikel 47

1. När uppbörd av de utjämningsbelopp som avses i artikel 55.1 a sker i handeln mellan den ursprungliga gemenskapen och de nya medlemsstaterna och mellan de nya medlemsstaterna inbördes på import av råvaror som anses ha använts vid tillverkningen av de varor som omfattas av förordning nr 170/67/EEG om den gemensamma ordningen för handeln med äggalbumin och mjölkalbumin och förordning (EEG) nr 1059/69 om en ordning för handeln med vissa varor framställda av jordbruksprodukter, skall vid import av dessa varor ett utjämningsbelopp tillämpas, beräknat på dessa belopp och enligt bestämmelserna i de förordningarna för beräkningen av antingen avgiften eller den variabla komponent som tillämpas på de berörda varorna.

När motsvarande varor importeras från tredje land till de nya medlemsstaterna skall den avgift som föreskrivs i förordning nr 170/67/EEG och den variabla komponent som föreskrivs i förordning (EEG) nr 1059/69 minskas respektive ökas med utjämningsbeloppet enligt de villkor som föreskrivs i artikel 55.1 b.

2. Artikel 61.2 skall tillämpas vid fastställandet av den tull som utgör den fasta komponenten i den avgift som tillämpas i de nya medlemsstaterna på de varor som omfattas av förordning (EEG) nr 1059/69.

Varje fast komponent som tillämpas i han-

deln mellan den ursprungliga gemenskapen och de nya medlemsstaterna och mellan de nya medlemsstaterna inbördes skall avvecklas enligt artikel 32.1.

Varje fast komponent som tillämpas av de nya medlemsstaterna på import från tredje land skall anpassas till den gemensamma tulltaxan enligt artikel 39.

3. De nya medlemsstaterna skall i fråga om de varor som omfattas av förordningarna nr 170/67/EEG och (EEG) nr 1059/69 tillämpa den kombinerade nomenklaturen i sin helhet senast den 1 februari 1973.

4. De nya medlemsstaterna skall avskaffa tullar och avgifter med motsvarande verkan senast den 1 februari 1973, med undantag för de avgifter som avses i punkterna 1 och 2.

Samma dag skall de nya medlemsstaterna upphäva de åtgärder som har motsvarande effekt på kvantitativa restriktioner i deras inbördes handel och i handeln med den ursprungliga gemenskapen.

5. Rådet skall med kvalificerad majoritet och på förslag från kommissionen fastställa bestämmelserna för tillämpningen av denna artikel, särskilt med hänsyn till de speciella situationer som kan uppstå genom tillämpningen på de varor som avses i punkt 1 första stycket och i artikel 97.

Artikel 48

1. Bestämmelserna i denna avdelning skall inte hindra att Irland på varor som har sitt ursprung i Förenade kungariket tillämpar den ordning som gör att tullarna och skyddstulldelarna i tullar av fiskal karaktär upphävs snabbare enligt Anglo-Irish Free Trade Area Agreement, undertecknat den 14 december 1965, och därmed sammanhängande överenskommelser.

2. De bestämmelser som föreskrivs i artikel 45.2 skall från och med den 1 januari 1974 tillämpas på den tullordning som gäller mellan Irland och Förenade kungariket.

⁽¹⁾ Punkt 2 första stycket i dess lydelse enligt artikel 19 i anpassningsbeslutet.

Artikel 49

1. Protokollen 8—15 som är bilagor till denna akt skall inte utsluta en ändring eller ett upphävande av de tullar som beslutats enligt artikel 28 i Romfördraget.

2. De protokoll som utgör bilaga till avtalet om fastställandet av den del av den gemensamma tulltaxan som gäller de varor som förtecknas i bilaga G till Romfördraget återkallas härmed, med undantag av protokoll XVII.

AVDELNING II

JORDBRUK

KAPITEL 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 50

Om inte annat föreskrivs i denna avdelning skall bestämmelserna i denna akt tillämpas på jordbruksprodukter.

Artikel 51

1. Bestämmelserna i denna artikel skall tillämpas på de priser för vilka det i kapitel 2 och 3 hänvisas till denna artikel.

2. Innan första etappen genomförs mot den pristillnärmning som avses i artikel 52 skall de priser som kommer att tillämpas i varje medlemsstat fastställas enligt bestämmelserna i den gemensamma marknadsordningen på respektive område på en nivå som ger producenterna på området en vinst motsvarande den vinst som de fått enligt den tidigare nationella ordningen.

3. Beträffande Förenade kungariket skall dessa priser fastställas på en nivå som gör att tillämpningen av gemenskapens bestämmelser resulterar i en prisnivå som är jämförbar med den nivå som noteras i de berörda medlemsstaterna under en representativ period som föregår tillämpningen av gemenskapens bestämmelser⁽¹⁾.

Artikel 52

1. Om tillämpningen av bestämmelserna i denna avdelning resulterar i en annan prisnivå än nivån på de gemensamma priserna skall de priser för vilka det i kapitel 2 och 3 hänvisas till denna artikel anpassas till nivån på de gemensamma priserna i sex etapper.

2. Om inte annat följer av punkt 4 skall etapperna mot en tillnärmning genomföras vid början av varje regleringsår enligt följande:

- a) När priset på en vara i en ny medlemsstat är lägre än det gemensamma priset skall priset i medlemsstaten vid tidpunkten för varje etapp mot en tillnärmning ökas successivt med en sjättedel, en femtedel, en fjärdedel, en tredjedel och hälften av skillnaden mellan prisnivån i den nya medlemsstaten och den gemensamma prisnivå som gäller före varje etapp mot en tillnärmning. Det pris som blir resultatet av denna beräkning skall ökas proportionellt i förhållande till varje ökning av det gemensamma priset under det följande regleringsåret.
- b) När priset på en vara i en ny medlemsstat är högre än det gemensamma priset skall skillnaden mellan den prisnivå som gäller före varje ny etapp mot en tillnärmning i den nya medlemsstaten och den gemensamma prisnivå som gäller för det följande regleringsåret sänkas successivt med en sjättedel, en femtedel, en fjärdedel, en tredjedel och med hälften.

3. För att integrationsprocessen skall fungera smidigt får rådet trots bestämmelserna i punkt 2 — enligt förfarandet i artikel 43.2 i Romfördraget — besluta att priset för en eller flera varor i en eller flera nya medlemsstater under ett regleringsår skall avvika från de priser som följer av tillämpningen av punkt 2.

Avvikelsen får inte överstiga 10 % av det belopp med vilket priset skall ändras.

Om en avvikelse beslutas skall prisnivån för det följande regleringsåret vara den som skulle ha blivit resultatet av en tillämpning av punkt

⁽¹⁾ Punkt 3 i dess lydelse enligt artikel 20 i anpassningsbeslutet.

2 om avvikelserna inte hade beslutats. En ytterligare avvikelse från prisnivån får beslutas enligt föregående punkter.

4. De gemensamma priserna skall tillämpas i de nya medlemsstaterna senast från och med den 1 januari 1978.

Artikel 53

Om skillnaden mellan prisnivån på en vara i en ny medlemsstat och den gemensamma prisnivån konstateras vara minimal får rådet besluta att det gemensamma priset skall tillämpas på den berörda produkten i den nya medlemsstaten i enlighet med förfarandet i artikel 43.2 i Romfördraget.

Artikel 54

1. Under den tid som det i Förenade kungariket råder en skillnad mellan de priser som erhålls enligt den nationella ordningen med garanterade priser och de marknadspriser som är resultatet av tillämpningen av mekanismerna i den gemensamma jordbrukspolitikens och av bestämmelserna i den här avdelningen får den medlemsstaten behålla sitt produktionsstöd.

2. Förenade kungariket skall beträffande varje vara som omfattas av punkt 1 sträva efter att avskaffa stödet snarast möjligt under den period som avses i artikel 9.2.

3. Stödet får inte ha till effekt att det höjer producenternas vinst över den nivå som skulle ha blivit resultatet av en tillämpning på dessa vinster av bestämmelserna om pristillnärmning som föreskrivs i artikel 52.

4. Rådet skall i enlighet med förfarandet i artikel 43.2 i Romfördraget fastställa nödvändiga tillämpningsbestämmelser i syfte att säkerställa att den gemensamma jordbrukspolitikens fungerar korrekt, särskilt den gemensamma organisationen av marknaden.

Artikel 55

1. Skillnaderna i prisnivåer skall kompenseras enligt följande:

a) I handeln mellan de nya medlemsstaterna inbördes och med den ursprungliga gemenskapen skall utjämningsbelopp tas ut av den importerande staten eller beviljas av den exporterande staten.

b) I handeln mellan de nya medlemsstaterna och tredje land skall importavgifter eller andra importpålagor som tillämpas enligt den gemensamma jordbrukspolitikens samt exportbidrag sänkas respektive ökas med de utjämningsbelopp som är tillämpliga i handeln med den ursprungliga gemenskapen. Tullar får däremot inte sänkas med utjämningsbelopp.

2. Beträffande de varor för vilka priset fastställs enligt artiklarna 51 och 52 skall det utjämningsbelopp som gäller i handeln mellan den ursprungliga gemenskapen och de nya medlemsstaterna och mellan dessa stater och tredje land vara lika med skillnaden mellan de priser som fastställs för de nya medlemsstaterna och de gemensamma priserna.

För andra varor skall utjämningsbeloppen fastställas i de fall som föreskrivs i kapitel 2 och 3 och enligt bestämmelserna där.

3. De utjämningsbelopp som tillämpas i handeln mellan de nya medlemsstaterna skall fastställas i direkt förhållande till de utjämningsbelopp som fastställs för var och en av dessa stater enligt punkt 2.

4. Om tillämpningen av punkterna 2 och 3 resulterar i ett ringa belopp skall inget utjämningsbelopp fastställas.

5. Beträffande de varor för vilka tullsatsen i den gemensamma tulltaxan är bunden enligt Allmänna tull- och handelsavtalet skall hänsyn tas till denna bindning.

6. Det utjämningsbelopp som uppbärs eller beviljas av en medlemsstat enligt punkt 1 a får inte överstiga det totala belopp som uppbärs av medlemsstaten vid import från tredje land.

Rådet får med kvalificerad majoritet och på förslag från kommissionen göra avsteg från denna bestämmelse, särskilt för att undvika omläggning av handeln och snedvridning av konkurrensen.

Artikel 56

Om världsmarknadspriset på en viss produkt är högre än det pris som används för att beräkna den importavgift som införs genom den gemensamma jordbrukspolitiken, minskat med det utjämningsbelopp som dras av från importavgiften enligt artikel 55, eller om exportbidraget till tredje land är lägre än utjämningsbeloppet, eller om inget exportbidrag är tillämpligt, får lämpliga åtgärder vidtas för att säkerställa att den gemensamma marknadsordningen fungerar korrekt.

Artikel 57

Vid fastställandet av nivån på de olika delarna av pris- och interventionssystemet skall — utom ifråga om de priser som avses i artiklarna 51 och 70 — nödvändig hänsyn tas till de nya medlemsstaterna ifråga om prisskillnaden, uttryckt genom utjämningsbeloppet, för att gemenskapens bestämmelser skall fungera korrekt.

Artikel 58

De beviljade utjämningsbeloppen skall finansieras av gemenskapen genom garantisektionen vid den Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket.

Artikel 59

Följande bestämmelser skall tillämpas på de varor som är underkastade tull vid import från tredje land till den ursprungliga gemenskapen:

1. Tullar vid import skall avvecklas gradvis i fem etapper mellan den ursprungliga gemenskapen och de nya medlemsstaterna och mellan de nya medlemsstaterna inbördes. Den första sänkningen, som skall minska tullarna till 80 % av bastullsatsen, och de fyra följande sänkningarna om 20 % vardera skall genomföras enligt följande tidsplan:

- a) För varor som omfattas av den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött: Vid ingången av varje regleringsår med början år 1973.

b) För varor som omfattas av förordning nr 23 om det gradvisa införandet av en gemensam organisation av marknaden för frukt och grönsaker, av förordning (EEG) nr 234/68 om inrättandet av en gemensam organisation av marknaden för levande träd och andra levande växter, lökar, rötter o.d., snittblommor och snittgrönt, och av förordning (EEG) nr 865/68 om inrättandet av en gemensam organisation av marknaden för bearbetade produkter av frukt och grönsaker: Den 1 januari varje år med början den 1 januari 1974.

c) För andra jordbruksprodukter: Enligt den tidsplan som föreskrivs i artikel 32.1 dock med början den 1 juli 1973.

2. I syfte att stegvis införa den gemensamma tulltaxan skall varje ny medlemsstat successivt minska skillnaden mellan bastullsatsen och satsen i den gemensamma tulltaxan med ett belopp om 20 %. Dessa etapper mot en tillnärmning skall göras på de datum som föreskrivs i punkt 1 för de berörda varorna. För de varor som avses i punkt 1 c skall etapperna mot en tillnärmning följa den tidsplan som föreskrivs i artikel 39.1.

Om emellertid tullnumrens bastullsatser inte avviker mer än 15 % åt något håll från satserna i den gemensamma tulltaxan skall de senare satserna tillämpas från och med dagen för den första etappen mot en tillnärmning för varje berörd varukategori.

3. Rådet får beträffande andra, tredje och fjärde sänkningen respektive etappen mot en tillnärmning — med kvalificerad majoritet och på förslag från kommissionen — besluta att de tullar som tillämpas på en eller flera av de varor som avses i punkt 1 b i en eller flera nya medlemsstater under ett år får avvika från de tullar som blir resultatet av tillämpningen av punkt 1 eller i förekommande fall punkt 2.

Denna avvikelse får inte överstiga 10 % av beloppet för den ändring som skall göras enligt punkt 1 eller 2.

Om en avvikelse beslutas skall de tullar som tillämpas följande år vara de som skulle ha blivit resultatet av en tillämpning av punkt 1

eller 2 om avvikelsen inte hade beslutats. För det året får emellertid en ytterligare avvikelse beslutas enligt de villkor som föreskrivs i föregående stycken.

Den 1 januari 1978 skall tullarna på dessa varor vara avskaffade och de nya medlemsstaterna skall tillämpa den gemensamma tulltaxan fullt ut.

4. I fråga om de varor som omfattas av en gemensam organisation av marknaden har de nya medlemsstaterna rätt att avskaffa de tullar som avses i punkt 1 eller att anpassa de tullar som avses i punkt 2 eller bådadera i en snabbare takt än som föreskrivs i föregående punkter eller att avskaffa tullarna helt eller delvis på de varor som importeras från andra medlemsstater enligt förfarandet i artikel 26 i förordning nr 120/67/EEG om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål eller i förekommande fall enligt motsvarande artiklar i de övriga förordningarna om inrättandet av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna.

I fråga om andra varor skall inget tillstånd behövas för att införa de åtgärder som avses i de föregående punkterna.

De tullar som blir resultatet av en snabbare tillnärmning skall inte vara lägre än tullarna för import av motsvarande varor från andra medlemsstater.

Varje ny medlemsstat skall informera de övriga medlemsstaterna och kommissionen om de vidtagna åtgärderna.

Artikel 60

1. För varor som på anslutningsdagen omfattas av en gemensam organisation av marknaden skall den ordning som tillämpas i den ursprungliga gemenskapen för tullar och avgifter med motsvarande effekt och kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande effekt gälla i de nya medlemsstaterna från och med den 1 februari 1973 med förbehåll för vad som föreskrivs i artiklarna 55 och 59.

2. I fråga om de varor som inte omfattas av en gemensam organisation av marknaden på an-

slutningsdagen skall bestämmelserna i avdelning I om den gradvisa avvecklingen av avgifter med motsvarande verkan som tullar och av kvantitativa restriktioner eller åtgärder med motsvarande verkan inte tillämpas på dessa avgifter, restriktioner eller åtgärder om dessa ingår i en nationell marknadsorganisation på anslutningsdagen.

Denna bestämmelse skall tillämpas endast i den utsträckning som är nödvändig för att behålla den nationella ordningen och till dess att den gemensamma marknadsordningen för dessa varor införs.

3. De nya medlemsstaterna skall tillämpa den gemensamma tulltaxans nomenklatur senast från och med den 1 februari 1973 beträffande de jordbruksprodukter som omfattas av en gemensam organisation av marknaden.

Om inga svårigheter uppstår vid tillämpningen av gemenskapens bestämmelser, särskilt inte beträffande funktionen av de gemensamma marknadsordningarna och de övergångsåtgärder som föreskrivs i denna avdelning får rådet, med kvalificerad majoritet och på förslag från kommissionen, ge en ny medlemsstat tillstånd att i nomenklaturen inkludera sådana befintliga nationella tullnummer som är nödvändiga för genomförandet av de gradvisa etapperna mot en tillnärmning till den gemensamma tulltaxan eller avskaffandet av tullsatserna i gemenskapen enligt de bestämmelser som föreskrivs i denna akt.

Artikel 61

1. Uppbördens av den skyddskomponent som inom förädlingsindustrin används för att beräkna avgiften på import från tredje land av varor som omfattas av den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål, ris och bearbetade produkter av frukt och grönsaker skall göras på import från de nya medlemsstaterna till den ursprungliga gemenskapen.

2. Vid import till de nya medlemsstaterna skall komponenten fastställas genom att man från det totala skydd som tillämpas den 1 januari 1972 skiljer ut den komponent eller de komponenter som är avsedda att säkerställa skyddet för förädlingsindustrin.

Uppbörd av en sådan komponent eller komponenter skall göras på import från andra medlemsstater. De skall ersätta gemenskapens skyddskomponent i avgiften på import från tredje land.

3. Artikel 59 skall tillämpas på den komponent som avses i punkterna 1 och 2. För spannmål och risprodukter skall reduktionerna eller tillnärmningen emellertid göras vid början av det regleringsår som fastställs för den berörda basprodukten.

Artikel 62

1. Rådet skall med kvalificerad majoritet och på förslag från kommissionen anta de nödvändiga bestämmelserna för att tillämpa denna avdelning.

2. Om en ändring i gemenskapens bestämmelser gör det nödvändigt får rådet enhälligt, på förslag från kommissionen och efter samråd med Europaparlamentet, fastställa de nödvändiga bestämmelserna för kapitel 2, 3 och 4 i denna avdelning.

Artikel 63

1. Om övergångsbestämmelser krävs för att underlätta övergången från befintliga ordningar i de nya medlemsstaterna till den ordning som blir resultatet av tillämpningen av den gemensamma marknadsordning som föreskrivs i denna avdelning — särskilt om genomförandet på de fastställda dagarna av den nya ordningen ifråga om vissa varor innebär väsentliga svårigheter — skall sådana åtgärder fastställas enligt förfarandet i artikel 26 av förordning nr 120/67/EEG eller i motsvarande artiklar av de övriga förordningarna om den gemensamma ordningen av jordbruksmarknaderna. Sådana åtgärder får vidtas under perioden till och med den 31 januari 1974 men inte tillämpas efter den dagen.

2. Rådet får enhälligt, på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet, utsträcka tidsfristen i punkt 1 till den 31 januari 1975.

Artikel 64

Bestämmelserna i denna avdelning skall inte

påverka den grad av frihet i handeln med jordbruksprodukter som följer av Anglo-Irish Free Trade Area Agreement, undertecknat den 14 december 1965, och därmed sammanhängande överenskommelser.

KAPITEL 2

Bestämmelser för vissa gemensamma marknadsordningar

Avsnitt 1

Frukt och grönsaker

Artikel 65

1. Ett utjämningsbelopp skall fastställas för frukt och grönsaker för vilka

- a) den berörda nya medlemsstaten under år 1971 tillämpade kvantitativa restriktioner eller åtgärder med motsvarande effekt,
- b) ett gemensamt baspris är fastställt, och
- c) producentpriset i den nya medlemsstaten väsentligt överstiger det tillämpliga baspriset i den ursprungliga gemenskapen under den period som föregår tillämpningen av gemenskapens ordning på de nya medlemsstaterna.

2. Det producentpris som avses i punkt 1 c skall beräknas genom att man på de nationella uppgifterna i den berörda nya medlemsstaten tillämpar de principer som föreskrivs i artikel 4.2 i förordning nr 159/66/EEG om tilläggsbestämmelser för den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker.

3. Utjämningsbeloppet skall endast tillämpas under den period då baspriset gäller.

Artikel 66

1. Fram till den första etappen mot en tillnärmning skall det utjämningsbelopp som tillämpas mellan en ny medlemsstat som uppfyller de villkor som avses i artikel 65.1 och den ursprungliga gemenskapen eller en annan ny medlemsstat — med undantag av dem som avses i följande stycke — samt tredje land vara

lika med skillnaden mellan de priser som avses i artikel 65.1 c.

I handeln mellan två nya medlemsstater som uppfyller de villkor som avses i artikel 65.1 skall utjämningsbeloppet vara lika med skillnaden mellan deras respektive producentpriser. Om skillnaden är obetydlig skall utjämningsbeloppet inte tillämpas.

De skillnader som avses i föregående stycken skall i nödvändig utsträckning anpassas till förekommande tullar.

2. När upprepade utjämningsbelopp fastställs skall utjämningsbeloppet sänkas med en femtedel av det ursprungliga beloppet den 1 januari varje år med början den 1 januari 1974.

Artikel 52.3 skall tillämpas på motsvarande sätt. Utjämningsbeloppet skall upphävas den 1 januari 1978.

Artikel 67

I syfte att fastställa införselpriserna skall de noterade prisuppgifterna i de nya medlemsstaterna sänkas enligt följande:

- a) Med eventuella utjämningsbelopp.
- b) Med de tullar som tillämpas i stället för Gemensamma tulltaxans tullar på import till dessa medlemsstater från tredje land.

Artikel 68

De bestämmelser som gäller de gemensamma kvalitetsstandarderna skall tillämpas på försäljningen i Stor-britannien av inhemska produkter tidigast från och med

- a) den 1 februari 1974 ifråga om kronärtskockor, sparris, brysselkål, selleri, witlofcikoria, vitlök och lök,
- b) den 1 februari 1975 ifråga om bönor, kålhuvuden, morötter, sallad, salladsendiv, spritade ärter, spenat och jordgubbar.

Avsnitt 2

Vin

Artikel 69

Irland och Förenade kungariket skall till och med den 31 december 1975 ha rätt att behålla användningen av sammansatta namn som inkluderar ordet vin som benämning på vissa drycker, trots att användningen av sådana namn inte är förenlig med gemenskapens bestämmelser. Detta undantag skall dock inte gälla varor som exporteras till medlemsstaterna i den ursprungliga gemenskapen.

Avsnitt 3

Oljeväxtfrö

Artikel 70

1. Artikel 52 skall tillämpas på de härledda interventionspriserna för oljeväxter.

2. De interventionspriser som gäller i de nya medlemsstaterna fram till den första etappen mot en tillnärmning skall fastställas enligt bestämmelserna inom den gemensamma organisationen av marknaden, med hänsyn till det förhållande som normalt skulle råda mellan den vinst som skulle fås av oljeväxter och den vinst som fås av produktionen av de varor som i växelbruket konkurrerar med oljeväxter.

Artikel 71

Stödbeloppet för de oljeväxter som skördas i en ny medlemsstat skall anpassas med det utjämningsbelopp som tillämpas i medlemsstaten, ökat med effekten av de tullar som tillämpas där.

Artikel 72

I handeln med oljeväxter skall utjämningsbeloppet tillämpas endast på de bidrag som beviljas för export till tredje land av oljeväxter som skördas i en ny medlemsstat.

Avsnitt 4

Spannmål*Artikel 73*

Artiklarna 51 och 52 skall tillämpas på de härledda interventionspriserna för spannmål.

Artikel 74

De utjämningsbelopp som tillämpas i handeln mellan den ursprungliga gemenskapen och de nya medlemsstaterna och mellan de nya medlemsstaterna och tredje land skall fastställas enligt följande:

1. Det utjämningsbelopp som tillämpas på spannmål för vilka inget härlett interventionspris fastställts i de nya medlemsstaterna skall fram till den första etappen mot en tillnärmning härledas genom det utjämningsbelopp som tillämpas på ett konkurrerande spannmål för vilket ett härlett interventionspris är fastställt, varvid hänsyn tas till förhållandet mellan tröskelpriserna för de berörda spannmålen. Om förhållandet mellan tröskelpriserna skiljer sig väsentligt från förhållandet mellan de priser som noteras på den berörda nya medlemsstatens marknad får hänsyn tas till det senare förhållandet.

Följande utjämningsbelopp skall fastställas på grundval av dem som avses i första stycket och enligt bestämmelserna i artikel 52 om en pristillnärmning.

2. Utjämningsbeloppen för de varor som specificeras i artikel 1 c och d i förordning nr 120/67/EEG skall härledas genom utjämningsbeloppet för de spannmål som de hänför sig till, med hjälp av de koefficienter eller regler som används vid fastställandet av avgiften för dessa varor eller avgiftens rörliga del.

Avsnitt 5

Griskött*Artikel 75*

1. Utjämningsbeloppet per kilogram griskött

skall beräknas på grundval av de utjämningsbelopp som tillämpas på den kvantitet fodersäd som krävs för att i gemenskapen producera ett kilogram griskött.

2. Utjämningsbeloppet för andra varor än griskött vilka specificeras i artikel 1.1 i förordning nr 121/67/EEG om den gemensamma organisationen av marknaden för griskött skall härledas från det utjämningsbelopp som avses i punkt 1 med hjälp av de koefficienter som används för att beräkna avgiften.

Artikel 76

1. De varor som inte motsvarar bestämmelserna i punkt 23 i bilaga 1 till direktiv 64/433/EEG om hälsoskydd i handeln med färskt kött inom gemenskapen får köpas in av interventionsorgan i Danmark, Irland och Förenade kungariket till och med den 31 december 1975.

2. Förenade kungariket skall till och med den 31 oktober 1974 ha rätt att inte tillämpa gemenskapens klassificeringsskala för griskött.

Avsnitt 6

Ägg*Artikel 77*

1. Utjämningsbeloppet per kilogram ägg med skal skall beräknas på grundval av de utjämningsbelopp som tillämpas på den kvantitet fodersäd som krävs för att i gemenskapen producera ett kilogram ägg med skal.

2. Utjämningsbeloppet per kläckningsägg skall beräknas på grundval av de utjämningsbelopp som tillämpas på den kvantitet fodersäd som krävs för att i gemenskapen producera ett kläckningsägg.

3. Utjämningsbeloppet för de varor som specificeras i artikel 1.1 b i förordning nr 122/67/EEG om den gemensamma organisationen av marknaden för ägg skall härledas genom utjämningsbeloppet för ägg med skal med hjälp av de koefficienter som används för att beräkna avgiften.

Artikel 78

I fråga om standarder för äggförsäljning får Irland och Förenade kungariket på sina marknader behålla en ordning med en gradering av fyra respektive fem viktklasser, på villkor att den försäljning av ägg som uppfyller gemenskapens standarder inte blir föremål för restriktioner på grund av olika graderingssystem.

Avsnitt 7

Fjäderfäkött

Artikel 79

1. Utjämningsbeloppet per kilogram slaktat fjäderfä skall beräknas på grundval av det utjämningsbelopp som tillämpas på den kvantitet fodersäd — differentierad efter fjäderfäart — som krävs för att i gemenskapen producera ett kilogram fjäderfäkött.

2. Det utjämningsbelopp som skall tillämpas per kyckling skall beräknas på grundval av de utjämningsbelopp som tillämpas på den kvantitet fodersäd som krävs för att i gemenskapen producera en kyckling.

3. Utjämningsbeloppet för de varor som specificeras i artikel 1.2 d i förordning nr 123/67/EEG om den gemensamma organisationen av marknaden för fjäderfäkött skall härledas från utjämningsbeloppet för fjäderfäkött med hjälp av den koefficient som används för att beräkna avgiften.

Avsnitt 8

Ris

Artikel 80

De utjämningsbelopp som tillämpas i handeln mellan den ursprungliga gemenskapen och de nya medlemsstaterna och mellan medlemsstaterna och tredje land skall fastställas enligt följande:

1. Det utjämningsbelopp för rundkornigt och långkornigt rårís samt brutet ris som skall tillämpas fram till den första etappen mot en

tillnärmning skall fastställas på grundval av skillnaden mellan tröskelpriset och det marknadspris som noteras på marknaden i den berörda nya medlemsstaten under en referensperiod.

Följande utjämningsbelopp skall fastställas på grundval av dem som fastställts enligt första stycket och enligt bestämmelserna i artikel 52 om en pristillnärmning.

2. Utjämningsbeloppet för paddryis samt helt och delvis slipat ris och de varor som specificeras i artikel 1.1 c i förordning nr 359/67/EEG om den gemensamma organisationen av marknaden för ris skall för var och en av dessa varor härledas från utjämningsbeloppet för den vara i punkt 1 till vilken den hänför sig med hjälp av den koefficient som används för att fastställa avgiften eller avgiftens rörliga del.

Avsnitt 9

Socket

Artikel 81

Artiklarna 51 och 52 skall tillämpas på det härledda interventionspriset för vitt socker, på interventionspriset för råsocker och på minimipriset för betor.

Artikel 82

De utjämningsbelopp som tillämpas i handeln mellan den ursprungliga gemenskapen och de nya medlemsstaterna och mellan dessa stater och tredje land skall

a) beträffande andra varor än färska betor i artikel 1.1 b i förordning nr 1009/67/EEG om den gemensamma organisationen av marknaden för socker härledas från utjämningsbeloppet för råvaran i fråga enligt befintliga bestämmelser för hur avgiften beräknas,

b) beträffande de varor som avses i artikel 1.1 d i förordning nr 1009/67/EEG härledas från utjämningsbeloppet för råvaran i fråga enligt befintliga bestämmelser för beräkning av

- importavgiften beträffande utjämningsbeloppet vid import,
- exportbidraget beträffande utjämningsbeloppet vid export.

Artikel 83

Det belopp som avses i artikel 25.3 i förordning nr 1009/67/EEG skall i de nya medlemsstaterna justeras med de utjämningsbelopp som räknas fram enligt artikel 55.2.

Avsnitt 10

Levande träd och andra levande växter, lökar, rötter o.d., snittblommor och snittgrönt

Artikel 84

De bestämmelser som gäller gemensamma kvalitetsstandarder skall tillämpas på marknaden i Förenade kungariket på inhemska produkter tidigast från och med den 1 februari 1974 och på snittblommor från och med den 1 februari 1975.

Avsnitt 11

Mjölk och mjölkprodukter

Artikel 85

Artiklarna 51 och 52 skall tillämpas på interventionspriserna för smör och skummjörkspulver.

Artikel 86

I handeln mellan den ursprungliga gemenskapen och de nya medlemsstaterna och mellan dessa stater och tredje land skall utjämningsbeloppen fastställas enligt följande:

1. För andra pilotprodukter än dem som avses i artikel 85 skall det utjämningsbelopp som tillämpas fram till den första etappen mot en

tillnärmning fastställas på grundval av skillnaden mellan den representativa marknadsprisnivån i den berörda nya medlemsstaten och den representativa marknadsprisnivån i den ursprungliga gemenskapen under en representativ period som föregår införandet av gemenskapens bestämmelser i den berörda nya medlemsstaten.

Vid fastställande av det utjämningsbelopp som skall tillämpas under den första tillnärmningsetappen skall hänsyn tas till det belopp som fastställs enligt bestämmelserna i första stycket eller i punkt 3 samt reglerna för pristillnärmning i artikel 52.

2. För andra produkter än pilotprodukter skall utjämningsbeloppen härledas från utjämningsbeloppet för pilotprodukten i den grupp som varan tillhör i enlighet med befintliga bestämmelser för hur avgiften beräknas.

3. Om punkt 1 första stycket eller punkt 2 inte kan tillämpas, eller om tillämpningen av dem resulterar i utjämningsbelopp som leder till onormala prisförhållanden, skall utjämningsbeloppet beräknas på de utjämningsbelopp som tillämpas på smör och skummjörkspulver.

Artikel 87

1. Om det före anslutningen i en medlemsstat fanns en ordning med annorlunda värdering av mjölk, allt efter dess användning, och om tillämpningen av artikel 86 leder till störningar på marknaden skall det utjämningsbelopp som tillämpas fram till den första etappen mot en tillnärmning för en eller flera varor enligt nummer 04.01 i Gemensamma tulltaxan fastställas på grundval av skillnaden mellan marknadspriserna.

När följande utjämningsbelopp fastställs skall utjämningsbeloppet årligen minskas vid regleringsårets början med en sjättedel av det ursprungliga beloppet och avskaffas den 1 januari 1978.

2. Lämpliga åtgärder skall vidtas för att undvika snedvridning av konkurrensen som kan bli resultatet av tillämpningen av punkt 1, antingen i fråga om de berörda varorna eller i fråga

om andra mjölkprodukter och med hänsyn till möjliga förändringar av det gemensamma priset.

Artikel 88

1. Irland har rätt att bevilja stöd till den direkta konsumtionen av smör i den utsträckning som är nödvändigt för att under övergångstiden låta konsumentpriset gradvis anpassas till den rådande prisnivån i den ursprungliga gemenskapen.

Om Irland använder sig av den rätt som avses i punkt 1 skall Irland bevilja samma stödbelopp till konsumtionen av smör som importeras från de övriga medlemsstaterna.

2. Detta stöd skall avvecklas i sex etapper som sammanfaller med etapperna för tillnärmningen av smörpriset.

Artikel 89

1. Försäljningen till konsumenter av mjölk med lägre fetthalt än 3,5 % som helmjölk är tillåten till och med den 31 december 1975 i Förenade kungariket och till och med den 31 december 1977 i Irland.

Helmjölk enligt punkt 1 får inte vara skummad. Bestämmelserna för helmjölk tillämpas på denna mjölk.

2. Danmark har rätt att behålla de speciella mjölklicenser som fanns i vissa områden vid anslutningsdagen till och med den 31 december 1977. Licenser som går ut före den 1 januari 1978 får inte förnyas.

Avsnitt 12

Nötkött

Artikel 90

Artiklarna 51 och 52 skall tillämpas på orienteringspriserna för fullvuxen nötboskap och kalvar.

Artikel 91

1. Det utjämningsbelopp för kalvar och fullvuxen nötboskap som beräknas enligt artikel 55 skall i nödvändig utsträckning korrigeras med hänsyn till förekommande tullar.

Om förekommande tullar som tillämpas i handeln mellan den ursprungliga gemenskapen och de nya medlemsstaterna och mellan de nya medlemsstaterna inbördes är högre än det utjämningsbelopp som beräknas enligt artikel 55 skall tullarna avvecklas i den utsträckningen att belastningen motsvarar utjämningsbeloppet.

2. Om artikel 10.1 tredje stycket eller artikel 11.1 i förordning (EEG) nr 805/68 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött tillämpas skall lämpliga åtgärder vidtas för att behålla gemenskapsförmåner och undvika omläggning av handeln.

3. Utjämningsbeloppet för de varor som avses i bilagan till förordning (EEG) nr 805/68 skall fastställas med hänsyn till de bestämmelser som föreskrivs i föregående punkter och med hjälp av de bestämmelser som föreskrivs för att fastställa avgiften för dessa varor.

Artikel 92

Beträffande de varor som specificeras i artikel 1 b och c i förordning (EEG) nr 805/68 skall bidraget för export till tredje land från de nya medlemsstaterna korrigeras med utfallet av skillnaderna i tullar på de varor som förtecknas i bilagan till den förordningen på import från tredje land till den ursprungliga gemenskapen å ena sidan och till de nya medlemsstaterna å andra sidan.

Artikel 93

Under den tid som Förenade kungariket enligt artikel 54 behåller produktionsstödet för slaktboskap har Irland rätt att behålla de åtgärder ifråga om nötköttsexport som tillämpades före anslutningen — korrelerade till den stödordning som tillämpas i Förenade kungariket — för att undvika snedvridning på den irländska boskapsmarknaden.

Avsnitt 13

Bearbetade produkter av frukt och grönsaker*Artikel 94*

Utjämningsbeloppen skall fastställas på grundval av de utjämningsbelopp som fastställs för socker, glukos eller glukossirap och enligt de bestämmelser som gäller för att beräkna

- importavgiften såvitt gäller import,
- exportbidraget såvitt gäller export.

Avsnitt 14

Lin*Artikel 95*

1. Stödbeloppet för lin skall för de nya medlemsstaterna fastställas på grundval av skillnaden mellan den inkomst som linproducenterna uppbär och den vinst som är resultatet av det förutsägbara försäljningspriset för varan.

2. Linproducenternas inkomst skall fastställas med hänsyn till priset på konkurrerande grödor i växelbruket i den berörda nya medlemsstaten och förhållandet i den ursprungliga gemenskapen mellan den inkomst som fås av linproduktion och den inkomst som fås av produktion av konkurrerande grödor.

Avsnitt 15

Utsäde*Artikel 96*

När ett stöd beviljas för utsädesproduktion får stödbeloppet i de nya medlemsstaterna fastställas på en annan nivå än den som fastställs för den ursprungliga gemenskapen om inkomsten för producenterna i en ny medlemsstat tidigare var väsentligt annorlunda än inkomsten för producenterna i den ursprungliga gemenskapen.

I så fall skall ifråga om stödbeloppet för den nya medlemsstaten hänsyn tas till den inkomst som spannmålsproducenter tidigare fick och till behovet att undvika snedvridning i produktionsmönstret samt behovet av att gradvis anpassa beloppet till gemenskapsbeloppet.

Avsnitt 16

Jordbruksprodukter som exporteras i form av varor som inte omfattas av bilaga II till Romfördraget*Artikel 97*

Utjämningsbeloppen skall fastställas på grundval av de utjämningsbelopp som fastställs för basprodukterna och enligt de bestämmelser som tillämpas för beräkningen av de exportbidrag som föreskrivs i förordning (EEG) nr 204/69 om allmänna bestämmelser för beviljandet av exportbidrag och bestämmelser om fastställandet av dessa belopp för vissa jordbruksprodukter som exporteras i form av varor som inte omfattas av bilaga 2 till avtalet.

KAPITEL 3

Fiskeribestämmelser

Avsnitt 1

Den gemensamma organisationen av marknaden*Artikel 98*

Artiklarna 51 och 52 skall tillämpas på orienteringspriset för fiskeriprodukter. Etapperna mot en pristillnärmning skall göras vid början av varje fiskeår, första gången den 1 februari 1973.

Artikel 99

Utjämningsbeloppen skall i nödvändig utsträckning korrigeras enligt uppbörden av tullar.

Avsnitt 2

Fiskerättigheter

Artikel 100

1. Trots bestämmelserna i artikel 2 i förordning (EEG) nr 2141/70 om inrättandet av en gemensam strukturpolitik för fiske har gemenskapens medlemsstater rätt att till och med den 31 december 1982 begränsa de farvatten som lyder under deras suveränitet eller jurisdiktion, och ligger inom en gräns av sex sjömil beräknad från baslinjen av en medlemsstats kust, till att äga rum från fartyg som traditionellt fiskar i dessa vatten och som utgår från hamnar i detta geografiska kustområde. Fartyg från andra regioner i Danmark får emellertid fortsätta att fiska i Grönlands vatten till och med den 31 december 1977.

Om medlemsstaterna använder sig av denna rätt får de inte fastställa bestämmelser om villkoren för fiske i dessa vatten som är mindre restriktiva än dem som i praktiken tillämpas vid tidpunkten för anslutningen.

2. Bestämmelser i punkt 1 och i artikel 101 skall inte påverka de speciella fiskerättigheter som de ursprungliga medlemsstaterna och de nya medlemsstaterna kan ha åtnjutit den 31 januari 1971 i förhållande till en eller flera andra medlemsstater. Medlemsstaterna får utöva dessa rättigheter under den tid som undantag fortsätter att tillämpas i berörda områdena. För Grönlands fiskevatten skall dock de speciella rättigheterna upphöra vid de föreskrivna tidpunkterna.

3. Om en medlemsstat utsträcker sina fiskegränser i vissa områden till 12 sjömil måste de fiskeaktiviteter som pågår inom dessa 12 sjömil vara sådana att det inte sker någon nedgång i förhållande till situationen den 31 januari 1971.

4. För att skapa en tillfredsställande total balans av de fiskeaktiviteter som etableras inom gemenskapen under den period som avses i punkt 1 kan medlemsstaterna underlåta att fullt ut utnyttja de möjligheter som ges i bestämmelserna i punkt 1 första stycket i vissa

områden där de har överhöghet eller jurisdiktion.

Medlemsstaterna skall informera kommissionen om de åtgärder som de vidtar i detta syfte. Efter en rapport från kommissionen skall rådet undersöka situationen och med hänsyn till rapporten ge medlemsstaterna rekommendationer när det är nödvändigt.

Artikel 101⁽¹⁾

Den gräns på sex sjömil som avses i artikel 100 skall utsträckas till 12 sjömil för följande områden:

1. *Danmark:*

— Färöarna.

— Grönland.

— Västkusten, från Thyborøn till Blaa-vandshuk.

2. *Frankrike:*

Kusterna i departementen Manche, Ille-et-Vilaine, Côtes-du Nord, Finistère och Morbihan.

3. *Irland:*

— Nord- och västkusten, från Lough Foyle till Cork Harbour i sydväst.

— Ostkusten från Carlingford Lough till Carnsore Point ifråga om kräftdjur och blötdjur.

4. *Förenade kungariket:*

— Shetlandsöarna och Orkneyöarna.

— Norra och östra Skottland, från Cape Wrath till Berwick.

— Nordöstra England, från floden Coquet till Flamborough Head.

— Sydvästra delen, från Lyme Regis till

⁽¹⁾ Texten i dess lydelse enligt artikel 21 i anpassningsbeslutet.

Hartland Point (inklusive 12 sjömil runt Lundy Island).

— Grevskapet Down.

Artikel 102

Rådet skall senast från och med det sjätte året efter anslutningen på förslag från kommissionen fastställa villkoren för fiske i syfte att se till att fiskevattnen skyddas och att havets biologiska resurser bevaras.

Artikel 103

Kommissionen skall senast den 31 december 1982 överlämna en rapport till rådet om den ekonomiska och sociala utvecklingen i medlemsstaternas kustområden och fiskbeståndet. På grundval av rapporten och med hänsyn till den gemensamma fiskeripolitikens mål skall rådet på förslag från kommissionen granska de bestämmelser som kan följa på de undantag som gäller till och med den 31 december 1982.

KAPITEL 4

Övriga bestämmelser

Avsnitt 1

Veterinärbestämmelser

Artikel 104

Direktiv 64/432/EEG om djurhälsoproblem som påverkar handeln med nötkreatur och svin inom gemenskapen skall tillämpas med hänsyn till följande bestämmelser:

1. Till och med den 31 december 1977 har de nya medlemsstaterna rätt att enligt Romfördragets allmänna bestämmelser tillämpa sina nationella bestämmelser ifråga om import av nötkreatur och svin för avel, djurhållning och slakt, för Danmarks del med undantag av slaktboskap.

Inom ramen för dessa nationella bestämmelser skall justeringar eftersträvas för att se till att handeln gradvis utvecklas. I detta syfte

kommer bestämmelserna att granskas av Ständiga veterinärkommittén.

2. Till och med den 31 december 1977 skall de medlemsstater som importerar boskap bevilja de medlemsstater från vilka boskap exporteras det avsteg som avses i artikel 7.1 A a i direktivet.

3. Till och med den 31 december 1977 har de nya medlemsstaterna rätt att behålla de metoder som gäller inom deras territorier för att förklara en boskapshjord fri från tuberkulos eller brucellos i den betydelse som avses i artikel 2 i direktivet, med förbehåll för tillämpningen av de bestämmelser i direktivet som behandlar förekomsten av djur som vaccinerats mot brucellos. De bestämmelser som gäller de föreskrivna proven på djur med vilka handel bedrivs inom gemenskapen skall fortsätta att tillämpas med förbehåll för punkterna 4 och 6.

4. Till och med den 31 december 1977 får export av boskap från Irland till Förenade kungariket ske enligt följande:

- a) Genom undantag från de bestämmelser i direktivet som gäller brucellos. De bestämmelser som gäller de föreskrivna proven på djur med vilka handel bedrivs inom gemenskapen skall dock fortsätta att tillämpas på export av icke-kastrerad boskap.
- b) Genom undantag från de bestämmelser i direktivet som gäller tuberkulos, under förutsättning att det vid tidpunkten för exporten görs en förklaring som intygar att de exporterade djuren kommer från en hjord som officiellt förklarats vara fri från tuberkulos enligt de metoder som gäller i Irland.
- c) Genom undantag från de bestämmelser i direktivet som gäller tvånget att separera avelsboskap och djurhållningsboskap från slaktboskap.

5. Till och med den 31 december 1975 har Danmark rätt att som undantag från bestämmelserna i bilaga B till direktivet använda "alttuberkulin".

6. Irland och Förenade kungariket har fram

till tillämpningen av gemenskapens bestämmelser för handel inom medlemsstaterna ifråga om ärenden som regleras genom direktivet rätt att behålla sina nationella regler för handeln mellan Irland och Nordirland.

De berörda medlemsstaterna får vidta lämpliga åtgärder för att begränsa detta undantag till att uteslutande gälla den ovan avsedda handeln.

Artikel 105

Direktiv 64/433/EEG om hygienkrav vid framställning och marknadsföring av färskt kött skall tillämpas med hänsyn till följande bestämmelser:

Till och med den 31 december 1977 har Irland och Förenade kungariket i förhållande till Nordirland rätt att beträffande importen av färskt kött behålla sina nationella bestämmelser om skydd mot mul- och klövsjuka med iakttagande av de allmänna bestämmelserna i Romfördraget⁽¹⁾.

Artikel 106

Före utgången av de tidsfrister som avses i artiklarna 104 och 105 kommer en översyn av situationen i gemenskapen som helhet och i dess delar att genomföras med hänsyn till utvecklingen på veterinärområdet.

Senast den 1 juli 1976 skall kommissionen avge en rapport till rådet och i nödvändig utsträckning göra lämpliga förslag med hänsyn till denna utveckling.

Avsnitt 2

Övrigt

Artikel 107

De avtal som förtecknas i bilaga V till denna akt skall tillämpas i förhållande till de nya medlemsstaterna enligt de villkor som föreskrivs i den bilagan.

⁽¹⁾ Andra stycket i dess lydelse enligt artikel 22 i anpassningsbeslutet.

AVDELNING III

YTTRE FÖRBINDELSER

KAPITEL 1

Gemenskapens avtal med vissa tredje länder

Artikel 108

1. Från och med anslutningsdagen skall de nya medlemsstaterna tillämpa de avtalsbestämmelser som avses i punkt 3, med hänsyn till de övergångsbestämmelser och justeringar som förefaller nödvändiga och som genom protokoll kommer att avtalas med avtalslutande tredje land. Dessa protokoll skall medfölja som bilagor till avtalen.

2. De övergångsbestämmelser som kommer att ta hänsyn till motsvarande åtgärder inom gemenskapen och inte får ha längre varaktighet än dessa skall vara avsedda att säkerställa att gemenskapen gradvis tillämpar en gemensam ordning för förbindelserna med varje avtalslutande tredje land och att medlemsstaterna får enhetliga rättigheter och skyldigheter.

3. Punkterna 1 och 2 skall tillämpas på de avtal som sluts med Grekland, Turkiet, Tunisien, Marocko, Israel, Spanien och Malta.

Punkterna 1 och 2 skall också tillämpas på de avtal som gemenskapen sluter med annat tredje land i medelhavsområdet före denna akts ikraftträdande.

KAPITEL 2

Förbindelserna med de associerade afrikanska staterna samt Madagaskar och med vissa utvecklingsländer inom samväldet

Artikel 109

1. Den ordning som är resultatet av associationsavtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och de afrikanska stater som är associerade till gemenskapen samt Madagas-

kar, undertecknat den 29 juli 1969, och av associationsavtalet mellan gemenskapen och Förenade republiken Tanzania, Republiken Uganda och Republiken Kenya, undertecknat den 24 september 1969, skall inte tillämpas i förbindelserna mellan de nya medlemsstaterna och de stater som är associerade till gemenskapen enligt dessa avtal.

De nya medlemsstaterna behöver inte ansluta sig till Avtalet om varor inom Europeiska kol- och stålgemenskapens område, undertecknat den 29 juli 1969.

2. Med förbehåll för bestämmelserna i artiklarna 110 och 111 skall varor med ursprung i de associerade stater som avses i punkt 1, vid import till de nya medlemsstaterna, vara föremål för den ordning som tillämpades på dessa varor före anslutningen.

3. Med förbehåll för bestämmelserna i artiklarna 110 och 111 skall varor med ursprung i de självständiga länder inom samväldet som förtecknas i bilaga VI till denna akt vid import till gemenskapen vara föremål för den ordning som tillämpades på dessa varor före anslutningen.

Artikel 110

De nya medlemsstaterna skall vid import tillämpa gemenskapens bestämmelser för de varor som förtecknas i bilaga II till Romfördraget och är föremål för en gemensam marknadsordning samt för de varor som vid import till gemenskapen är föremål för vissa särskilda bestämmelser, som ett resultat av tillämpningen av den gemensamma jordbrukspolitikerna, och har sitt ursprung i de associerade stater som avses i artikel 109.1 eller i de självständiga länder inom samväldet som avses i artikel 109.3. Det skall ske enligt föreskrifterna i denna akt och enligt följande bestämmelser:

- a) När gemenskapens bestämmelser föreskriver ett uttag av tullar vid import från tredje land skall de nya medlemsstaterna, om inte annat sägs i artikel 111, tillämpa den tullordning som de tillämpade före anslutningen.
- b) Beträffande andra skyddskomponenter

än tullar skall rådet, om det skulle visa sig nödvändigt, med kvalificerad majoritet och på förslag från kommissionen fastställa tillnärmningar till gemenskapens bestämmelser för att se till att dessa varor importerar på motsvarande villkor som före anslutningen.

Artikel 111

När en tillnärmning till den gemensamma tulltaxan leder till att tullen i en ny medlemsstat sänks, skall den sänkta tullen tillämpas på den import som omfattas av artiklarna 109 och 110.

Artikel 112

1. De produkter som importerades till Förenade kungariket före de tidpunkter som fastställs i artikel 115, och som har sitt ursprung i de självständiga länder inom samväldet som avses i artikel 109.3, skall inte anses vara i fri omsättning i den betydelse som avses i artikel 10 i Romfördraget, när de vidareexporteras till en annan ny medlemsstat eller till den ursprungliga gemenskapen.

2. De varor som importerades till den ursprungliga gemenskapen under samma period och som har sitt ursprung i de associerade stater som avses i artikel 109.1 skall inte anses vara i fri omsättning i den betydelse som avses i artikel 10 i Romfördraget, när de återexporteras till en annan medlemsstat.

3. Kommissionen får göra avsteg från punkt 1 och 2 när det inte finns någon risk för omläggning av handeln, särskilt vid minimala avvikelser i importordningarna.

Artikel 113

1. Från och med anslutningen skall de nya medlemsstaterna informera de ursprungliga medlemsstaterna och kommissionen om sina bestämmelser som gäller den ordning som tillämpas på import av varor som har sitt ursprung i eller kommer från de självständiga länder i samväldet som avses i artikel 109.3 eller de associerade stater som avses i artikel 109.1.

2. Från och med anslutningen skall kommissionen informera de nya medlemsstaterna om de interna bestämmelser eller avtalsbestämmelser som gäller den ordning som tillämpas på import till den ursprungliga gemenskapen av varor som har sitt ursprung i eller kommer från de självständiga länder inom samväldet som avses i artikel 109.3 eller de associerade stater som avses i artikel 109.1.

Artikel 114

Endast de ursprungliga medlemsstaternas röster skall räknas när rådet fattar beslut och när kommittén för Europeiska utvecklingsfonden avger yttranden inom ramen för det interna avtalet om de åtgärder som skall vidtas och om den ordning som skall följas vid tillämpningen av associationsavtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och de afrikanska stater som är associerade till gemenskapen samt Madagaskar, undertecknat den 29 juli 1969, av det interna avtalet om finansieringen och administrationen av gemenskapsstöd, undertecknat den 29 juli 1969, och av det interna avtalet om de åtgärder som skall vidtas och den ordning som skall följas vid tillämpningen av associationsavtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Förenade republiken Tanzania, republiken Uganda och republiken Kenya, undertecknat den 24 september 1969. Rösträkningen skall antingen ske enligt den röstvägning för beräkning av kvalificerad majoritet som gäller före anslutningen eller enligt artikel 13.3 i det ovannämnda interna avtalet om finansieringen och administrationen av gemenskapstöd.

Artikel 115

1. Artikel 109—114 skall tillämpas till och med den 31 januari 1975.

2. Den import som har sitt ursprung i något av de självständiga länder inom samväldet som avses i artikel 109.3 och som före detta datum har etablerat sina förbindelser med gemenskapen på annat sätt än genom association i de nya medlemsstaterna skall, från och med ikraftträdandet av deras avtal med gemenskapen och ifråga om varor som inte omfattas av

avtalet, vara föremål för den ordning för tredje land som tillämpas på sådan import enligt övergångsbestämmelserna i denna akt.

3. Rådet får enhälligt efter samråd med kommissionen besluta att senarelägga det datum som föreskrivs i punkt 1 om tillämpningen av de övergångsbestämmelser som föreskrivs i artikel 62.2 i associationsavtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och de afrikanska stater som är associerade till gemenskapen samt Madagaskar, undertecknat den 29 juli 1969 eller i artikel 36.2 i associationsavtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och förenade republiken Tanzania, republiken Uganda och republiken Kenya, undertecknat den 24 september 1969, under den period då sådana övergångsbestämmelser tillämpas.

KAPITEL 3

Förbindelserna med Papua Nya Guinea

Artikel 116

1. Artiklarna 109.3 och 110—113 tillämpas till och med den 31 december 1977 på varor som har sitt ursprung i eller kommer från Papua Nya Guinea och importeras till Förenade kungariket.

2. Dessa ordningar kan bli föremål för en översyn, särskilt om territoriet blir självständigt före den 1 januari 1978. Om behov uppstår skall rådet med kvalificerad majoritet och på förslag från kommissionen fastställa de lämpliga bestämmelser som kan bli nödvändiga.

AVDELNING IV

ASSOCIATION MED UTOMEUROPEISKA LÄNDER OCH TERRITORIER

Artikel 117

1. Associationen med de utomeuropeiska territorier som har särskilda förbindelser med Förenade kungariket samt Brittisk-franska kondomiatet Nya Hebriderna, förtecknade i artikel 24.2 skall träda i kraft tidigast den 1

februari 1975 när rådet fattar beslut enligt artikel 136 i Romfördraget⁽¹⁾.

2. De nya medlemsstaterna behöver inte ansluta sig till avtalet om handel med utomeuropeiska länder och territorier beträffande varor inom Europeiska kol- och stålgemenskapen, undertecknat den 14 december 1970.

Artikel 118

Bestämmelserna i tredje delen av protokoll 22 om förbindelserna mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och de associerade afrikanska staterna samt Madagaskar och de självständiga utvecklingsländerna inom samväldet, belägna i Afrika, Indiska Oceanen, Stilla havet och Karibien, skall tillämpas såväl på de utomeuropeiska länder och territorier som avses i artikel 117 som på de icke-europeiska länder och territorier som har särskilda förbindelser med de ursprungliga medlemsstaterna.

Artikel 119

1. Den ordning som är resultatet av rådets beslut den 29 september 1970 om association av utomeuropeiska länder och territorier med den Europeiska ekonomiska gemenskapen skall inte tillämpas i förbindelserna mellan dessa länder och territorier och de nya medlemsstaterna.

2. Varor som har sitt ursprung i de länder och territorier som är associerade till gemenskapen skall vid import till de nya medlemsstaterna vara föremål för den ordning som tillämpades på dessa varor före anslutningen.

Varor som har sitt ursprung i de icke-europeiska territorier som har särskilda förbindelser med Förenade kungariket och i Brittisk-franska kondominatet Nya Hebriderna, förtecknade i artikel 24.2 skall vid import till gemenskapen vara föremål för den ordning som tillämpades på dessa varor före anslutningen⁽²⁾.

⁽¹⁾ Punkt 1 i dess lydelse enligt artikel 23 i anpassningsbeslutet.

⁽²⁾ Punkt 2 andra stycket i dess lydelse enligt artikel 24 i anpassningsbeslutet.

Även artikel 110—114 skall tillämpas.

3. Denna artikel skall tillämpas till och med den 31 januari 1975. Om artikel 115.3 tillämpas skall detta datum senareläggas enligt förfarandet och villkoren i den artikeln.

AVDELNING V

KAPITALRÖRELSER

Artikel 120

1. De nya medlemsstaterna får enligt de villkor och inom de tidsgränser som avses i artikel 121—126 senarelägga liberaliseringen av de kapitalrörelser som föreskrivs i rådets första direktiv av den 11 maj 1960 för genomförandet av artikel 67 i Romfördraget och i rådets andra direktiv av den 18 december 1962 om tillägg till och ändring av det första direktivet för genomförandet av artikel 67 i Romfördraget.

2. I sinom tid skall ett lämpligt samråd mellan de nya medlemsstaterna och kommissionen äga rum om en ordning för tillämpningen av de åtgärder för liberalisering eller avspänning vars genomförande kan senareläggas enligt följande bestämmelser.

Artikel 121

1. Danmark får

- a) under en period av två år efter anslutningen senarelägga liberaliseringen av icke-medborgares köp av obligationer utställda i danska kronor och noterade på den danska börsen, inklusive fysiska överföringar av värdepapperna i fråga,
- b) under en period av fem år efter anslutningen senarelägga liberaliseringen av köp av personer bosatta i Danmark av utländska värdepapper som är noterade på börsen, och av återköp från utlandet av danska värdepapper som är noterade på börsen helt eller delvis i utländsk

valuta, inklusive fysiska överföringar av värdepapperna i fråga.

2. Från och med anslutningsdagen skall Danmark fortsätta mot en gradvis liberalisering av de verksamheter som avses i punkt 1 a.

Artikel 122

1. Irland får

a) under en period av två år efter anslutningen senarelägga liberaliseringen av direkta investeringar i medlemsstaterna av personer bosatta i Irland, och liberaliseringen av likvidationen av direkta investeringar i medlemsstaterna av personer bosatta i Irland,

b) under en period av 30 månader efter anslutningen senarelägga liberaliseringen av följande kapitalrörelser av personlig art:

— Överföringar av kapital som tillhör personer bosatta i Irland som skall emigrera, utom sådana överföringar som har samband med arbetstagares rörelsefrihet och skall liberaliseras från och med anslutningsdagen.

— Gåvor och donationer, hemgifter, arvsskatter och investeringar i fast egendom, utom de som har samband med arbetstagares rörelsefrihet och skall liberaliseras från och med anslutningsdagen.

c) under en period av fem år efter anslutningen senarelägga liberaliseringen av de verksamheter som utförs av personer bosatta i Irland, och anges i förteckning B som utgör bilaga till de direktiv som avses i artikel 120.

2. Irland, som inser önskvärdheten av att från och med anslutningsdagen fortsätta mot en väsentlig avspänning i de bestämmelser som rör de verksamheter som avses i punkt 1 a, kommer att bemöda sig om att vidta lämpliga åtgärder i det syftet.

Artikel 123⁽¹⁾

Artikel 124

1. Förenade kungariket får göra följande:

a) Under en period av två år efter anslutningen senarelägga liberaliseringen av direkta investeringar i medlemsstaterna av personer bosatta i Förenade kungariket och liberaliseringen av likvidationen av direkta investeringar i medlemsstaterna av personer bosatta i Förenade kungariket.

b) Under en period av 30 månader efter anslutningen senarelägga liberaliseringen av följande kapitalrörelser av personlig art:

— Överföringar av kapital som tillhör personer bosatta i Förenade kungariket som emigrerar, utom sådana överföringar som har samband med arbetstagares rörelsefrihet och skall liberaliseras från och med anslutningsdagen.

— Gåvor och donationer, hemgifter, arvsskatter och investeringar i fast egendom, utom sådana som har samband med arbetstagares rörelsefrihet och skall liberaliseras från och med anslutningsdagen.

c) Under en period av fem år efter anslutningen senarelägga liberaliseringen av de verksamheter som utförs av personer bosatta i Förenade kungariket och anges i förteckning B, vilken utgör bilaga till de direktiv som avses i artikel 120.

2. Från och med anslutningsdagen skall Förenade kungariket fortsätta mot en väsentlig avspänning i de bestämmelser som rör de verksamheter som avses i punkt 1 a.

Artikel 125

Om omständigheterna medger det skall de

⁽¹⁾ Bestämmelserna har utgått genom artikel 24 i anpassningsbeslutet.

nya medlemsstaterna genomföra liberaliseringen av de kapitalrörelser som avses i artikel 121—124 före utgången av de tidsgränser som föreskrivs i de artiklarna.

Artikel 126

Vid genomförandet av bestämmelserna i denna avdelning får kommissionen samråda med Monetära kommittén och ge lämpliga förslag till rådet.

AVDELNING VI

FINANSIELLA BESTÄMMELSER

Artikel 127

Beslutet av den 21 april 1970 om ersättandet av finansiella bidrag från medlemsstaterna med gemenskapens egna resurser, nedan kallat "beslutet av den 21 april 1970"⁽²⁾, skall tillämpas enligt följande bestämmelser.

Artikel 128

De inkomster som avses i artikel 2 i beslutet av den 21 april 1970 skall även omfatta följande:

- a) Av de inkomster som betecknas jordbruksavgifter, inkomster dels från alla slags utjämnings-belopp som anges i artiklarna 47 och 55, dels från de fasta komponenter som tillämpas i handeln mellan den ursprungliga gemenskapen och de nya medlemsstaterna samt i handeln mellan de nya medlemsstaterna inbördes enligt artikel 61.
- b) Av de inkomster som betecknas tullar, de tullar som tas upp av de nya medlemsstaterna i handeln med tredje länder samt de tullar som tas upp i handeln mellan den ursprungliga gemenskapen och de nya medlemsstaterna, samt i handeln mellan de nya medlemsstaterna inbördes.

⁽²⁾ RED.ANM.:

Beslutet av den 21 april 1970 upphävdes av beslutet av den 7 maj 1985 (jfr. volym I av denna upplaga, s. 995).

⁽¹⁾ Punkt 1 i dess lydelse enligt artikel 26 i anpassningsbeslutet.

Artikel 129

1. De finansiella bidrag från medlemsstaterna som avses i artikel 3.2 i beslutet av den 21 april skall fördelas enligt följande:

— Till de nya medlemsstaterna:

Danmark	2,46 %
Irland	0,61 %
Förenade kungariket	19,32 %

— Till de ursprungliga medlemmarna: Enligt den skala som föreskrivs i artikel 3.2 i beslutet av den 21 april 1970 sedan de ovan angivna finansiella bidragen från de nya medlemsstaterna har dragits av⁽¹⁾.

2. För 1973 skall basen för beräkningen av de variationer som avses i artikel 3.3 i beslutet av den 21 april 1970 vara följande:

- För de nya medlemsstaterna: De procent-satser som anges i punkt 1.
- För de ursprungliga medlemsstaterna: Deras proportionella andel från föregående år med hänsyn till de ovan angivna procentalen för de nya medlemsstaterna.

Artikel 130

Gemenskapens egna resurser liksom de finansiella bidragen samt, i förekommande fall, de bidrag som avses i artikel 4.2, 4.3 och 4.4 i beslutet av den 21 april 1970 skall erhållas från de nya medlemsstaterna endast i följande utsträckning:

- 45,0 % år 1973,
- 56,0 % år 1974,
- 67,5 % år 1975,
- 79,5 % år 1976,
- 92,0 % år 1977.

Artikel 131

1. Från och med den 1 januari 1978 skall

gemenskapens egna resurser och i förekommande fall de finansiella bidrag som avses i artikel 4.2, 4.3 och 4.4 i beslutet av den 21 april 1970 erhållas helt från de nya medlemsstaterna med förbehåll för följande bestämmelser:

- a) Ökningen i den relativa andel som varje medlemsstat skall betala som egna resurser och finansiella bidrag för 1978 i förhållande till den relativa andelen för 1977 skall inte överstiga två femtedelar av skillnaden mellan den relativa andelen egna resurser och finansiella bidrag för 1977 som skall betalas och den relativa andel som varje ny medlemsstat skulle betala som sådana samma år, om denna relativa andel hade beräknats enligt den ordning som föreskrivs för de ursprungliga medlemsstaterna från 1978 i beslutet av den 21 april 1970.
- b) För år 1979 skall ökningen av den relativa andelen från varje ny medlemsstat i förhållande till 1978 inte överstiga ökningen för 1978 i förhållande till 1977.

2. Kommissionen skall utarbeta de nödvändiga beräkningarna för tillämpningen av denna artikel.

Artikel 132

Till och med den 31 december 1979 skall den del av gemenskapens budget som inte omfattas av tillämpningen av artiklarna 130 och 131 räknas in i det belopp som skall avsättas till de ursprungliga medlemsstaterna enligt artikel 129. Det totala belopp som fastställs på så vis skall fördelas mellan de ursprungliga medlemsstaterna enligt beslutet av den 21 april 1970.

AVDELNING VII

ÖVRIGA BESTÄMMELSER

Artikel 133

De rättsakter som förtecknas i bilaga VII till denna akt skall tillämpas i förhållande till de

nya medlemsstaterna enligt de villkor som föreskrivs i bilagan.

Artikel 134

1. Under fem år efter anslutningen kommer kommissionen tillsammans med de berörda regeringarna att undersöka huruvida de åtgärder som uppstår genom bestämmelser i befintliga lagar eller andra författningar i de nya medlemsstaterna och som — om de hade införts efter anslutningen skulle ha omfattats av artikel 67 i fördraget — vid en jämförelse med befintliga bestämmelser i de ursprungliga medlemsstaterna skulle kunna ge upphov till allvarlig snedvridning av konkurrensförhållandena inom kol- och stålindustrin på den gemensamma marknaden eller exportmarknaderna. Efter samråd med rådet får kommissionen föreslå de berörda regeringarna de åtgärder som den anser lämpliga för att korrigera sådana bestämmelser eller avstyra deras effekter.

2. Till och med den 31 december 1977 får de priser som debiteras av företag vid försäljning av stål på den irländska marknaden, omräknade till motsvarande värde för den plats som valts för upprättandet av deras prislista, inte vara lägre än priserna i denna lista för jämförbara transaktioner, utom när kommissionen givit sitt tillstånd i samråd med Irlands regering, utan att detta påverkar artikel 60.2 b sista stycket i Parisfördraget.

3. Om höga myndighetens beslut nr 1/64 av den 15 januari 1964 om förbud mot gemensamt anbudsförfarande för stålprodukter och tackjärn från de länder eller territorier som handlar med medlemsstater förlängs efter anslutningen skall förbudet inte tillämpas före den 31 december 1975 på varor avsedda för den danska marknaden⁽¹⁾.

Artikel 135

1. Fram till den 31 december 1977 får en ny medlemsstat, i händelse av allvarliga svårigheter som kan antas bli bestående inom någon sektor av ekonomin eller i händelse av svårig-

⁽¹⁾ Punkt 3 i dess lydelse enligt artikel 27 i anpassningsbeslutet.

heter som kan leda till en allvarlig försämring av det ekonomiska läget inom ett bestämt område, ansöka om tillstånd att vidta skyddsåtgärder för att återställa jämvikten och anpassa den berörda sektorn till den gemensamma marknadens ekonomi.

2. På begäran av den berörda staten skall kommissionen vid tillämpning omgående i särskild ordning fastställa vilka skyddsåtgärder den anser nödvändiga och samtidigt precisera villkoren för och den närmare utformningen av dessa.

3. De åtgärder som tillåts enligt punkt 2 får omfatta undantag från bestämmelserna i Romfördraget och i denna akt i den utsträckning och under de perioder som är helt nödvändiga för att nå det mål som avses i punkt 1. I första hand skall de åtgärder som minst rubbar den gemensamma marknadens funktion väljas.

4. Under samma omständigheter och enligt samma ordning får varje ursprunglig medlemsstat ansöka om tillstånd att vidta skyddsåtgärder i förhållande till en eller flera nya medlemsstater.

Artikel 136

1. Om kommissionen före den 31 december 1977 vid en ansökan från en medlemsstat eller någon annan berörd part upptäcker att prisdumpning utövas mellan den ursprungliga gemenskapen och de nya medlemsstaterna eller mellan de nya medlemsstaterna inbördes skall kommissionen i syfte att stoppa dumpningen rikta rekommendationer till den person eller de personer som är upphov till den.

Skulle dumpningen fortsätta skall kommissionen ge den skadade medlemsstaten eller medlemsstaterna tillstånd att vidta skyddsåtgärder vars villkor och närmare utformning kommissionen skall fastställa.

2. Vid tillämpningen av denna artikel på de varor som förtecknas i bilaga II till Romfördraget skall kommissionen utvärdera samtliga relevanta faktorer, särskilt den prisnivå vid vilken dessa varor importeras till den berörda marknaden från annat håll, med hänsyn till de

bestämmelser i Romfördraget som rör jordbruket, särskilt artikel 39.

Artikel 137

1. Trots bestämmelserna i artikel 136 får Irland till och med den 31 december 1977 i angelägna fall vidta nödvändiga åtgärder. Irland skall genast anmäla sådana åtgärder till kommissionen som kan besluta att upphäva eller ändra dem.

2. Denna bestämmelse skall inte tillämpas på de varor som förtecknas i bilaga II till Romfördraget.

Artikel 138

Trots bestämmelserna i artikel 95 andra stycket i Romfördraget får Danmark till och med den 30 juni 1974 behålla de särskilda accisavgifterna på bordsvin som importeras på butelj eller i andra liknande behållare.

DEL FEM

GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER TILL DENNA AKT

AVDELNING I

UPPRÄTTANDE AV INSTITUTIONERNA

Artikel 139

1. De folkvalda församlingarna i de nya medlemsstaterna skall vid anslutningen ackreditera sina ledamöter vid Europaparlamentet.

2. Europaparlamentet skall sammanträda senast en månad efter anslutningen och göra de ändringar av sin arbetsordning som nödvändiggjorts av anslutningen.

Artikel 140

1. Från och med anslutningen skall ordförandeposten i rådet innehas av den rådsmedlem som enligt ursprungstexten i artikel 2 i Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd

och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna skall inneha ordförandeposten. Vid utgången av denna mandatperiod skall posten sedan innehas av medlemsstaterna i den ordning som föreskrivs i artikel 2 i dess lydelse enligt artikel 11.

2. Rådet skall göra de ändringar i sin arbetsordning som nödvändiggjorts av anslutningen.

Artikel 141

1. Ordföranden, vice ordförandena och kommissionens ledamöter skall utses vid anslutningen. Kommissionen skall fortsätta sin verksamhet på femte dagen efter det att ledamöterna har utsetts. Samtidigt skall mandatperioden för dem som är ledamöter vid tidpunkten för anslutningen upphöra.

2. Kommissionen skall göra de ändringar av sin arbetsordning som nödvändiggjorts av anslutningen.

Artikel 142

1. Vid anslutningen skall nya domare utses i domstolen så att antalet domare uppgår till nio vilket föreskrivs i artikel 17 i denna akt⁽¹⁾.

2. Mandatperioden för en av de domare som utses enligt punkt 1 skall löpa ut den 6 oktober 1976. Den domaren skall utses genom lottnings. Mandatperioden för den andra domaren skall upphöra den 6 oktober 1979⁽¹⁾.

3. Vid anslutningen skall en tredje generaladvokat utses. Hans mandatperiod skall upphöra den 6 oktober 1979⁽²⁾.

4. Domstolen skall göra de ändringar av sina rättegångsregler som nödvändiggjorts av anslutningen. De ändrade rättegångsreglerna skall enhälligt godkännas av rådet.

5. Vid behandling av mål som förelagts dom-

stolen före den 1 januari 1973 och för vilka muntliga förhandlingar inletts före den dagen skall domstolen eller domstolsavdelningarna vara sammansatta som de var före anslutningen, och de rättegångsregler som var i kraft den 31 december 1972 skall tillämpas.

Artikel 143⁽¹⁾

Vid anslutningen skall Ekonomiska och sociala kommittén utökas med 42 medlemmar som företräder de olika grupperna inom det ekonomiska och sociala livet i de nya medlemsstaterna. De nyutsedda medlemmarnas mandattid skall löpa ut samtidigt som mandattiden för de medlemmar som tjänstgör vid tidpunkten för anslutningen.

Artikel 144

Vid anslutningen skall Europeiska kol- och stålgemenskapens rådgivande kommitté förstärkas genom att fler medlemmar utses. De nyutsedda medlemmarnas mandattid skall löpa ut samtidigt som mandattiden för de medlemmar som tjänstgör vid tidpunkten för anslutningen.

Artikel 145

Vid anslutningen skall medlemmarna av Tekniska och vetenskapliga kommittén utses enligt förfarandet i artikel 134 i Euratom-fördraget. Kommittén skall påbörja sin verksamhet femte dagen efter det att medlemmarna har utsetts. Samtidigt upphör mandatet för de medlemmar som tjänstgör vid tidpunkten för anslutningen.

Artikel 146

Vid anslutningen skall Monetära kommittén

⁽¹⁾ Punkterna 1 och 2 i deras lydelse enligt artikel 28 i anpassningsbeslutet.

⁽²⁾ Artikel 32a första stycket i Parisfördraget, artikel 166 första stycket i Romfördraget och artikel 138 första stycket i Euratom-fördraget, i deras lydelse enligt artikel 1 i rådets beslut av den 1 januari 1973 om ökning av antalet generaladvokater (*Europeiska gemenskapernas officiella tidning* nr L 2, 1 januari 1973, s. 29) som lyder: "Domstolen skall assisteras av fyra generaladvokater."

⁽¹⁾ Texten i dess lydelse enligt artikel 29 i anpassningsbeslutet.

utökas med medlemmar som företräder de nya medlemsstaterna. De nyutsedda medlemmarnas mandattid skall löpa ut samtidigt som mandattiden för de medlemmar som tjänstgör vid tidpunkten för anslutningen.

Artikel 147

Ändringar av de kommittéregler som föreskrivs i de ursprungliga fördragen och av kommittéernas arbetsordningar som nödvändiggjorts av anslutningen skall göras snarast möjligt efter anslutningen.

Artikel 148

1. Mandatperioden för de nya medlemmarna i de kommittéer som förtecknas i bilaga VIII skall löpa ut samtidigt som mandattiden för de medlemmar som tjänstgör vid tidpunkten för anslutningen.

2. Vid anslutningen skall mandaten i de kommittéer som förtecknas i bilaga IX förnyas helt.

AVDELNING II

TILLÄMPNINGEN AV INSTITUTIONERNAS RÄTTSAKTER

Artikel 149

Från och med anslutningen skall de direktiv och beslut som avses i artikel 189 i Romfördraget och i artikel 161 i Euratom-fördraget samt de rekommendationer och beslut som avses i artikel 14 i Parisfördraget betraktas som riktade till de nya medlemsstaterna och meddelade dessa, i den utsträckning dessa direktiv, rekommendationer och beslut har meddelats samtliga ursprungliga medlemsstater.

Artikel 150

Tillämpningen i varje ny medlemsstat av de rättsakter som förtecknas i bilaga X till denna akt skall skjutas upp till de datum som anges i förteckningen.

Artikel 151

1. Följande skall skjutas upp till den 1 februari 1973:

- a) Tillämpningen i de nya medlemsstaterna av gemenskapens bestämmelser för produktion av och handel med jordbruksprodukter och för handel med vissa varor framställda av jordbruksprodukter som är underkastade särskilda ordningar.
- b) Tillämpningen i den ursprungliga gemenskapen av de ändringar i dessa bestämmelser som görs i denna akt, inklusive de som görs i artikel 153.

2. Punkt 1 skall inte tillämpas på de ändringar som avses i del II punkt A i den bilaga I som avses i artikel 29 i denna akt.

3. Till och med den 31 januari 1973 skall den ordning som tillämpas på handeln mellan å ena sidan en ny medlemsstat och å andra sidan den ursprungliga gemenskapen, de övriga nya medlemsstaterna eller tredje land vara de som tillämpades före anslutningen.

Artikel 152

De nya medlemsstaterna skall verkställa de åtgärder som är nödvändiga för att de från och med anslutningsdagen skall kunna följa bestämmelserna i de direktiv och beslut som avses i artikel 189 i Romfördraget och i artikel 161 i Euratom-fördraget och i de rekommendationer och beslut som avses i artikel 14 i Parisfördraget, såvida inte en tidsgräns är angiven i förteckningen i bilaga XI eller i någon annan bestämmelse i denna akt.

Artikel 153

1. Ändringar i de av gemenskapsinstitutionernas rättsakter som inte omfattas av denna akt eller dess bilagor som görs av institutionerna före anslutningen, enligt förfarandet i punkt 2, för att anpassa dessa rättsakter till bestämmelserna i den här akten, särskilt bestämmelserna i del fyra, skall träda i kraft på anslutningsdagen.

2. Rådet, som beslutar på förslag från kom-

missionen och med kvalificerad majoritet, eller kommissionen, beroende på vilken av institutionerna som beslutade om ursprungsakten, skall i detta syfte upprätta de nödvändiga texterna.

Artikel 154

Senast den 1 juli 1973 skall i de nya medlemsstaterna de principer om en gemensam ordning för regionalt stöd tillämpas som utarbetats inom ramen för tillämpningen av artiklarna 92—94 i Romfördraget och som finns med i kommissionens meddelande av den 23 juni 1971 och även i resolutionen från företrädarna för medlemsstaternas regeringar vid mötet i rådet den 20 oktober 1971, trots bestämmelserna i artikel 3.3.

Dessa texter kommer att kompletteras med hänsyn till gemenskapens nya situation efter anslutningen, så att samtliga medlemsstater befinner sig i samma situation vad beträffar texterna.

Artikel 155⁽¹⁾

Texter i gemenskapsinstitutionernas rättsakter som antagits före anslutningen och författats av rådet eller kommissionen på danska och engelska skall från och med anslutningsdagen vara autentiska på samma villkor som texter som författats på de fyra ursprungliga gemenskapsspråken. De skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* om texterna på de ursprungliga gemenskapsspråken offentliggjordes där.

Artikel 156

Befintliga avtal, beslut och samordnade förfaranden vid tidpunkten för anslutningen som omfattas av artikel 65 i Parisfördraget i kraft av anslutningen måste anmälas till kommissionen inom tre månader efter anslutningen. Endast avtal och beslut som har anmälts skall

provisoriskt förbli i kraft tills kommissionen fattat beslut.

Artikel 157

De nya medlemsstaterna skall enligt artikel 33 i Euratom-fördraget inom tre månader efter anslutningen underrätta kommissionen om de bestämmelser som föreskrivs genom lagar och andra författningar och som är avsedda att säkerställa befolkningens och arbetstagarnas hälsa i de nya medlemsstaternas territorier mot de faror som uppstår genom joniserad strålning.

AVDELNING III

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 158

Bilagorna I—XI, protokollen 1—30 och skriftväxlingen i monetära frågor skall utgöra en integrerad del av akten.

Artikel 159⁽²⁾

Franska republikens regering skall överlämna en bestyrkt

kopia av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen och de fördrag som ändrar i detta fördrag till regeringarna i Konungariket Danmark, Irland samt Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland.

Artikel 160⁽¹⁾

Italienska republikens regering skall till regeringarna i Konungariket Danmark, Irland samt Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland överlämna en bestyrkt kopia, på danska, franska, italienska, nederländska och tyska, av Fördraget om upprättandet av

⁽¹⁾ Texten i dess lydelse enligt artikel 30 i anpassningsbeslutet.

⁽²⁾ Texten i dess lydelse enligt artikel 31 i anpassningsbeslutet.

⁽¹⁾ Texten i dess lydelse enligt artikel 32 i anpassningsbeslutet.

Europeiska ekonomiska gemenskapen, Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergi-gemenskapen och de fördrag som ändrar eller kompletterar dessa fördrag.

Texterna i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen och de fördrag som ändrar eller kompletterar dessa fördrag, uppräta- de på danska, engelska, iriska och norska, skall utgöra bilaga till denna akt. De texter som

författas på danska, engelska och iriska skall vara autentiska på samma villkor som de ursprungstexter av fördragen som avses ovan.

Artikel 161

En bestyrkt kopia av de internationella avtal som deponerats hos Europeiska gemenskapernas råds generalsekretariat skall överlämnas till de nya medlemsstaternas regeringar av generalsekreteraren.

BESLUT AV EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD

av den 22 januari 1972

om Konungariket Danmarks, Irlands, Konungariket Norges och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS
RÅD HAR BESLUTAT FÖLJANDE

med beaktande av artikel 98 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, och

med beaktande av följande:

Konungariket Danmark, Irland, Konungariket Norge och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland har ansökt om anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen.

Kommissionens yttrande har beaktats.

De anslutningsvillkor som skall fastställas av rådet har varit föremål för förhandlingar med de nämnda staterna.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Konungariket Danmark, Irland, Konungariket Norge och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland kan bli medlemmar av Europeiska kol- och stålgemenskapen genom att, på de villkor som fastställs i detta beslut, ansluta sig till fördraget om upprättandet av denna gemenskap, i den lydelse fördraget har genom ändringar och tillägg.

2. De anslutningsvillkor och de anpassningar av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen som därigenom blir nödvändiga, fastställs i den akt som såsom

bilaga är fogad till detta beslut. De bestämmelser i akten som rör Europeiska kol- och stålgemenskapen utgör en integrerad del av detta beslut.

3. Bestämmelserna om medlemsstaternas rättigheter och förpliktelser och om befogenheterna och behörigheten för gemenskapernas institutioner skall, såsom de fastställs i det fördrag som avses i punkt 1, tillämpas på detta beslut.

Artikel 2

Instrumenten för Konungariket Danmarks, Irlands, Konungariket Norges och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen skall deponeras hos Franska republikens regering den 1 januari 1973.

Anslutningen träder i kraft den 1 januari 1973, förutsatt att alla anslutningsinstrument har deponerats denna dag och att alla instrument för ratifikation av Fördraget om anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen har deponerats före denna dag.

Om de stater som avses i denna artikels första stycke inte alla har deponerat sina anslutnings- och ratifikationsinstrument i tid, skall anslutningen ändå träda i kraft för de övriga anslutande staterna. Europeiska gemenskapernas råd skall i så fall genast, genom ett enhälligt beslut, fastställa vilka anpassningar som till följd av detta måste göras av artikel 3 i detta beslut och artiklarna 12, 13, 16, 17, 19, 20, 22, 142, 155 och 160 i akten om anslut-

ningsvillkoren och anpassningarna av fördragen; rådet kan även, genom ett enhälligt beslut, upphäva eller anpassa de bestämmelser i den nämnda akten som uttryckligen hänvisar till en stat som inte har deponerat sina anslutnings- och ratifikationsinstrument.

Franska republikens regering skall överlämna en bestyrkt kopia av varje anslutande stats anslutningsinstrument till regeringarna i medlemsstaterna och i de övriga anslutande staterna.

Utfärdat i Bryssel den 22 januari 1972.

På rådets vägnar

G. THORN

Ordförande

Artikel 3⁽¹⁾

Detta beslut, upprättat på danska, engelska, franska, iriska, italienska, nederländska, norska och tyska språken, varav de danska, engelska, franska, irländska, italienska, nederländska och tyska texterna alla är lika giltiga, skall överlämnas till medlemsstaterna i Europeiska kol- och stålgemenskapen samt till Konungariket Danmark, Irland, Konungariket Norge och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland.

⁽¹⁾ Texten i dess lydelse enligt artikel 2 i anpassningsbeslutet.

Fördrag
om ändring av vissa bestämmelser
i protokollet om Europeiska
investeringsbankens stadga

FÖRDRAG

om ändring av vissa bestämmelser i protokollet om Europeiska investeringsbankens stadga

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DANMARK,

FÖRBUNDSREPUBLICEN TYSKLANDS PRESIDENT,

FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

IRLANDS PRESIDENT,

ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV FÖRENADE KONUNGARIKET STORBRI-
TANNIEN OCH NORDIRLAND,

SOM BEAKTAR artikel 236 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska
gemenskapen,

SOM BEAKTAR att protokollet om Europeiska investeringsbankens stadga, som är fogat till
Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, utgör en integrerad del av
det fördraget,

SOM BEAKTAR att definitionen av beräkningsenheten och metoderna för omräkning mellan
denna enhet och medlemsstaternas valutor enligt den nuvarande lydelsen av artikel 4.1 andra
stycket samt artikel 7.3 och 7.4 i bankens stadga, inte längre är helt anpassade till de
internationella valutaförhållandena,

SOM BEAKTAR att den framtida utvecklingen av det internationella valutasystemet inte kan
förutsägas och att det följaktligen — istället för att det omedelbart fastställs en ny definition av
beräkningsenheten i bankens stadga — är önskvärt att ge banken, särskilt med hänsyn till dess
ställning på kapitalmarknaderna, en möjlighet att på lämpliga villkor anpassa definitionen av
beräkningsenheten och omräkningsmetoderna till ändrade förhållanden,

SOM BEAKTAR att det, för att möjliggöra en sådan snabb och flexibel anpassning, är lämpligt
att ge bankens råd befogenhet att om det behövs ändra definitionen av beräkningsenheten och
metoderna för omräkning mellan beräkningsenheten och de olika valutorna,

HAR BESLUTAT att ändra vissa bestämmelser i protokollet om Europeiska investeringsban-
kens stadga, i det följande kallat "protokollet", och för detta ändamål som befullmäktigade utsett

Hans majestät Belgarnas konung

Willy DE CLERCQ,
finansminister;

Hennes majestät drottningen av Danmark

Per HÆKKERUP,
ekonomiminister;

Förbundsrepubliken Tysklands president

dr Hans APEL,
finansminister;

Franska republikens president

Jean-Pierre FOURCADE,
ekonomi- och finansminister;

Irlands president

Charles MURRAY,
generalsekreterare i Irlands finansdepartement;

Italienska republikens president

Emilio COLOMBO,
finansminister;

Hans kungliga höghet storhertigen av Luxemburg

Jean DONDELINGER,
utomordentlig och befullmäktigad ambassadör,
ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

Hennes majestät drottningen av Nederländerna

L. J. BRINKHORST,
statssekreterare i utrikesministeriet;

Hennes majestät drottningen av Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland:

Sir Michael PALLISER, KCMG
utomordentlig och befullmäktigad ambassadör,
ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

SOM, sedan de utväxlat sina fullmakter och funnit dem vara i god och behörig form,

HAR ENATS OM FÖLJANDE:

Artikel 1

Följande mening skall läggas till i artikel 4.1 andra stycket i protokollet:

”Bankens råd kan genom enhälligt beslut på förslag av styrelsen ändra definitionen av beräkningsenheten.”

Artikel 2

Följande mening skall läggas till i artikel 7.4 i protokollet:

”Dessutom får det genom enhälligt beslut på förslag av styrelsen ändra metoden för att räkna om de belopp som angetts i beräkningsenheter till nationella valutor och omvänt.”

Artikel 3

Artikel 9.3 g i protokollet skall ersättas med följande:

”utöva de befogenheter och fullgöra de uppgifter som anges i artiklarna 4, 7, 14, 17, 26 och 27.”

Artikel 4

Detta fördrag skall ratificeras av de höga fördragsslutande parterna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser. Ratifikationsinstrumenten skall deponeras hos Italienska republikens regering.

Artikel 5

Detta fördrag träder i kraft den första dagen i den månad som följer efter det att det sista ratifikationsinstrumentet har deponerats.

Artikel 6

Detta fördrag, upprättat i ett enda original på danska, engelska, franska, iriska, italienska, nederländska och tyska språken, vilka sju texter är lika giltiga, skall deponeras i arkiven hos Italienska republikens regering, som skall överlämna en bestyrkt kopia till var och en av regeringarna i övriga signatärstater.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade befullmäktigade undertecknat detta fördrag.

Som skedde i Bryssel den tionde juli nittonhundrasjuttiofem.

W. DE CLERCQ
Per HÆKKERUP
Hans APEL
J.-P. FOURCADE
Ch. MURRAY
E. COLOMBO
J. DONDELINGER
L.J. BRINKHORST
Michael PALLISER

Fördrag

**om ändring av vissa finansiella bestämmelser
i fördragen om upprättandet av Europeiska
gemenskaperna och i fördraget om upprättandet
av ett gemensamt råd och en gemensam kommission
för Europeiska gemenskaperna**

FÖRDRAG

om ändring av vissa bestämmelser i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna och i fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DANMARK,

FÖRBUNDSREPUBLICEN TYSKLANDS PRESIDENT,

FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

IRLANDS PRESIDENT,

ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DET FÖRENADE KONUNGARIKET
STORBRITANNIEN OCH NORDIRLAND,

SOM BEAKTAR artikel 96 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stål-gemenskapen,

SOM BEAKTAR artikel 236 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen,

SOM BEAKTAR artikel 204 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen,

SOM BEAKTAR att gemenskapernas budget från och med den 1 januari 1975 helt finansieras av gemenskapernas egna medel,

SOM BEAKTAR att det förhållande att gemenskapernas egna medel helt ersätter medlemsstaternas finansiella bidrag, kräver att församlingens budgetbefogenheter stärks,

SOM BEAKTAR att genomförandet av budgeten av samma anledning bör bli föremål för en mer noggrann kontroll,

HAR BESLUTAT att ändra vissa finansiella bestämmelser i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna och i Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna och för detta ändamål som sina befullmäktigade utsett

Hans majestät Belgarnas konung

R. van Elslande,
minister för utrikes angelägenheter och samarbete med utvecklingsländer;

Hennes majestät drottningen av Danmark

Niels Ersbøll,
utomordentlig och befullmäktigad ambassadör,
ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

Förbundsrepubliken Tysklands president

Hans-Dietrich Genscher,
utrikesminister;

Franska republikens president

Jean-Marie Soutou,
Frankrikes ambassadör, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

Irlands president

Garret Fitzgerald,
utrikesminister;

Italienska republikens president

Mariano Rumor,
utrikesminister, tjänstgörande ordförande i Europeiska gemenskapernas råd;

Hans kungliga höghet storhertigen av Luxemburg

Jean Dondelinger,
utomordentlig och befullmäktigad ambassadör,
ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

Hennes majestät drottningen av Nederländerna

L. J. Brinkhorst,
statssekreterare i utrikesministeriet;

Hennes majestät drottningen av Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland:

Sir Michael Palliser, KCMG,
utomordentlig och befullmäktigad ambassadör,
ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

SOM, sedan de utväxlat sina fullmakter och funnit dem vara i god och behörig form, har enats om följande:

KAPITEL I

BESTÄMMELSER OM ÄNDRING AV FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA KOL- OCH STÅLGEMENSKAPEN

Artikel 1

Efter artikel 7 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skall följande stycke läggas till:

”Revision skall ske genom en revisionsrätt som skall utöva sin verksamhet inom ramen för de befogenheter som den tilldelats enligt detta fördrag.”

Artikel 2

Artikel 78 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skall ersättas med följande:

”Artikel 78

1. Budgetåret skall börja den 1 januari och sluta den 31 december.

Gemenskapens administrationsutgifter skall omfatta utgifterna för Höga myndigheten, inklusive sådana som hänförs till den rådgivande kommitténs verksamhet, liksom utgifterna för församlingen, rådet och domstolen.

2. Var och en av gemenskapens institutioner skall före den 1 juli upprätta en beräkning över sina administrationsutgifter. Höga myndigheten skall sammanställa dessa beräkningar i ett preliminärt förslag till administrationsbudget. Den skall bifoga ett yttrande som får innehålla avvikande beräkningar.

Det preliminära budgetförslaget skall innehålla en beräkning över inkomster och en över utgifter.

3. Höga myndigheten skall förelägga rådet det preliminära förslaget till administrationsbudget senast den 1 september året före det budgetår som förslaget avser.

Rådet skall samråda med Höga myndigheten och i förekommande fall med övriga berörda institutioner, när det avser att avvika från det preliminära budgetförslaget.

Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa budgetförslaget och överlämna det till församlingen.

4. Förslaget till administrationsbudget skall föreläggas församlingen senast den 5 oktober året före det budgetår som förslaget avser.

Församlingen har rätt att genom beslut av en majoritet av dess medlemmar ändra budgetförslaget och att genom beslut med en absolut majoritet av de avgivna rösterna föreslå rådet ändringar i budgetförslaget beträffande utgifter som är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som antagits i enlighet med detta.

Om församlingen inom 45 dagar efter att ha förelagts budgetförslaget har godkänt detta, är administrationsbudgeten slutgiltigt antagen. Om församlingen inom denna frist inte har ändrat budgetförslaget och inte heller föreslagit ändringar i detta, skall administrationsbudgeten anses vara slutgiltigt antagen.

Om församlingen inom denna frist har antagit ändringar eller lagt fram ändringsförslag, skall budgetförslaget tillsammans med ändringarna eller de framlagda ändringsförslagen överlämnas till rådet.

5. Efter att ha överlagt med Höga myndigheten om förslaget till administrationsbudget och vid behov med övriga berörda institutioner, skall rådet besluta enligt följande villkor:

a) Rådet får genom beslut med kvalificerad majoritet modifiera varje ändring som antagits av församlingen.

b) I fråga om ändringsförslagen får rådet

— med kvalificerad majoritet avslå ett av församlingen framlagt ändringsförslag, om detta inte resulterar i någon ökning av en institutions totala utgifter, framför allt beroende på att den ökning av utgifterna som ändringsförslaget skulle medföra uttryckligen skulle kompensera

ras av en eller flera föreslagna ändringar som i motsvarande grad minskar utgifterna; om något avslagsbeslut inte fattats, skall ändringsförslaget anses godkänt,

- med kvalificerad majoritet godkänna ett av församlingen framlagt ändringsförslag, om detta resulterar i en ökning av en institutions totala utgifter; om något godkännandebeslut inte fattas, skall ändringsförslaget anses avslaget,
- när rådet enligt någon av de två föregående strecksatserna har avslagit ett ändringsförslag, genom beslut med kvalificerad majoritet antingen låta beloppet i förslaget till administrationsbudget stå kvar eller fastställa ett annat belopp.

Förslaget till administrationsbudget skall ändras enligt de ändringsförslag som rådet har godkänt.

Om rådet inte inom 15 dagar efter att ha förelagts budgetförslaget har modifierat någon av de ändringar som antagits av församlingen och om de ändringsförslag som lagts fram av församlingen har godkänts, skall administrationsbudgeten anses slutgiltigt antagen. Rådet skall underrätta församlingen om att det inte har modifierat någon av ändringarna och om att ändringsförslagen har godkänts.

Om rådet inom denna frist har modifierat en eller flera av de ändringar som antagits av församlingen eller om församlingens ändringsförslag har avslagits eller modifierats skall det modifierade budgetförslaget åter överlämnas till församlingen. Rådet skall underrätta församlingen om resultatet av sina överväganden.

6. Inom 15 dagar efter det att förslaget till administrationsbudget förelagts församlingen får församlingen, som skall ha underrättats om de åtgärder som vidtagits beträffande dess ändringsförslag, genom beslut av en majoritet av dess ledamöter och med tre femtedelar av de avgivna rösterna ändra eller avslå de modifieringar av församlingens ändringar som gjorts av rådet och skall församlingen anta administrationsbudgeten i enlighet därmed. Om församlingen inte har fattat något beslut

inom denna frist, skall administrationsbudgeten anses slutgiltigt antagen.

7. När det förfarande som anges i denna artikel har fullföljts, skall församlingens ordförande förklara att administrationsbudgeten blivit slutgiltigt antagen.

8. Om viktiga skäl föreligger får dock församlingen genom beslut av en majoritet av dess ledamöter och med två tredjedelar av de avgivna rösterna avslå förslaget till administrationsbudget och begära att få ett nytt förslag framlagt.

9. För samtliga utgifter utom sådana som är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som antagits i enlighet med detta, skall årligen fastställas en maximal procentuell ökning i förhållande till utgifter av samma slag under det innevarande året.

Höga myndigheten skall efter samråd med kommittén för ekonomisk politik ange denna maximala procentsats beroende på

- volymutvecklingen av bruttonationalinkomsten inom gemenskapen,
- den genomsnittliga förändringen av medlemsstaternas budgetar, och
- utvecklingen av levnadskostnaderna under det föregående budgetåret.

Gemenskapens alla institutioner skall före den 1 maj underrättas om den maximala procentsatsen. Institutionerna är skyldiga att rätta sig efter denna under budgetförfarandet, om inte annat följer av bestämmelserna i fjärde och femte styckena i denna punkt.

Om den procentuella ökningen i det förslag till administrationsbudget som upprättats av rådet beträffande andra utgifter än sådana som är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som antagits i enlighet med detta överstiger hälften av den maximala procentsatsen, får församlingen då det utövar sin ändringsrätt ytterligare öka den totala summan av dessa utgifter med upp till hälften av den maximala procentsatsen.

Om församlingen, rådet eller Höga myndighe-

ten anser att gemenskapernas verksamhet kräver att den enligt förfarandet i denna punkt fastställda procentsatsen skall överskridas, får en annan procentsats fastställas genom avtal mellan rådet, som skall besluta med kvalificerad majoritet, och församlingen, vars beslut skall fattas av en majoritet av dess ledamöter och tre femtedelar av de avgivna rösterna.

10. Varje institution skall utöva de befogenheter den tilldelats genom denna artikel med vederbörlig hänsyn till bestämmelserna i detta fördrag och till rättsakter som antagits i enlighet med detta, särskilt de som avser gemenskapens egna medel och balansen mellan inkomster och utgifter.

11. Det slutgiltiga antagandet av administrationsbudgeten medför en befogenhet och förpliktelse för Höga myndigheten att ta emot motsvarande inkomster enligt artikel 49.”

Artikel 3

I artikel 78 a i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skall ”78 f” ersättas med ”78 h”.

Artikel 4

Artikel 78 b i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skall ersättas med följande:

”Artikel 78 b

1. Om administrationsbudgeten ännu inte har antagits i början av ett budgetår, får ett belopp som motsvarar högst en tolfedel av budgetanslagen för det föregående budgetåret användas varje månad för en avdelning eller en underavdelning i budgeten i enlighet med bestämmelserna i den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 78 h. Detta arrangemang skall dock inte få till följd att Höga myndigheten får förfoga över medel som överstiger en tolfedel av de anslag som anges i det förslag till administrationsbudget som är under utarbetande.

Höga myndigheten har befogenhet och är förpliktad att kräva in avgifter till ett belopp

som motsvarar anslagen för föregående budgetår men får inte överskrida det belopp som skulle ha framkommit vid antagande av budgetförslaget.

2. Under förutsättning att övriga villkor i punkt 1 iakttas, får rådet genom beslut med kvalificerad majoritet ge sitt tillstånd till utgifter som överstiger en tolfedel. Befogenhet och förpliktelse att ta upp avgifter kan anpassas till detta.

Om beslutet avser utgifter som inte är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som antagits i enlighet med detta, skall rådet omedelbart överlämna beslutet till församlingen; inom 30 dagar får församlingen, genom beslut av en majoritet av dess ledamöter och med tre femtedelar av de avgivna rösterna, fatta ett avvikande beslut beträffande de utgifter som överstiger den tolfedel som avses i punkt 1. Denna del av rådets beslut skall skjutas upp till dess att församlingen fattat sitt beslut. Om församlingen inte inom denna frist har fattat ett beslut som avviker från rådets beslut, skall det senare beslutet betraktas som slutgiltigt antaget.”

Artikel 5

I artikel 78 c i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skall ”78 f” ersättas med ”78 h”.

Artikel 6

Artikel 78 d i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skall ersättas med följande:

”Artikel 78 d

Höga myndigheten skall årligen till rådet och församlingen överlämna en redovisning för hur administrationsbudgeten genomförts under det föregående budgetåret. Höga myndigheten skall till dem också överlämna en redovisning för gemenskapens tillgångar och skulder inom administrationsbudgetens område.”

Artikel 7

Artikel 78 e i Fördraget om upprättandet av

Europeiska kol- och stålgemenskapen skall ersättas med följande:

”Artikel 78 e

1. En revisionsrätt upprättas härmed.
2. Revisionsrätten skall bestå av nio ledamöter.
3. Ledamöterna av revisionsrätten skall utses bland personer som i sina respektive länder hör till eller har hört till externa revisionsorgan eller som är särskilt kvalificerade för detta ämbete. Deras oavhängighet får inte kunna ifrågasättas.

4. Ledamöterna av revisionsrätten skall utses för sex år av rådet som skall fatta sitt beslut enhälligt och efter att ha hört församlingen.

När de första utnämningarna sker skall emellertid fyra ledamöter av revisionsrätten, utvalda genom lottning, utses för endast fyra år.

Ledamöterna av revisionsrätten kan utnämnas på nytt.

Dessa skall bland sig välja revisionsrättens ordförande för en tid av tre år. Ordföranden kan återväljas.

5. Ledamöterna av revisionsrätten skall, i gemenskapens allmänna intresse, fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet.

Vid fullgörandet av dessa skyldigheter skall de inte vare sig begära eller ta emot instruktioner från någon regering eller något annat organ. De skall avhålla sig från varje handling som är oförenlig med deras ämbete.

6. Ledamöterna av revisionsrätten får inte under sin ämbets tid utöva någon annan avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet. De skall när de tillträder avge en högtidlig försäkran att såväl under som efter sin ämbets tid respektera de förpliktelser som följer med ämbetet, särskilt deras skyldighet att iaktta redbarhet och visa omdöme vid mottagande av vissa uppdrag eller förmåner efter ämbets tiden.

7. Ämbetet för en ledamot av revisionsrätten

skall, frånsett vid normala nytillsättningar och vid dödsfall, upphöra när ledamoten begär sitt entledigande eller avsätts genom ett avgörande av domstolen enligt punkt 8.

För den återstående mandattiden skall en ersättare utses.

Utom vid avsättning skall ledamöterna av revisionsrätten kvarstå i ämbetet till dess att de ersatts.

8. En ledamot av revisionsrätten får endast skiljas från sitt ämbete eller berövas rätten till pension eller andra förmåner i dess ställe, om domstolen på begäran av revisionsrätten finner att han inte längre uppfyller de förutsättningar som krävs eller fullgör de skyldigheter som följer av ämbetet.

9. Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa anställningsvillkoren för revisionsrättens ordförande och ledamöter, särskilt deras löner, arvoden och pensioner. Rådet skall också med samma majoritet fastställa alla betalningar som görs i stället för sådan ersättning.

10. De bestämmelser i protokollet om immunitet och privilegier för Europeiska gemenskaperna som är tillämpliga på domstolens domare, skall också tillämpas på ledamöterna av revisionsrätten.”

Artikel 8

Artikel 78 f i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen skall ersättas med följande:

”Artikel 78 f

1. Revisionsrätten skall granska räkenskaperna över gemenskapens samtliga administrativa utgifter och inkomster inklusive de inkomster som härrör från skatt som för gemenskapens räkning tas ut på tjänstemäns och övriga anställdas löner och arvoden. Den skall också granska räkenskaperna för samtliga inkomster och utgifter för varje organ som gemenskapen upprättat, i den mån inte den rättsakt varigenom organet upprättats utesluter en sådan granskning.

2. Revisionsrätten skall pröva om samtliga inkomster och utgifter som avses i punkt 1 varit lagliga och korrekta och om den ekonomiska förvaltningen varit sund.

Granskningen av inkomsterna skall ske på grundval av både fastställda inkomstbelopp och inkomstbelopp som betalats in till gemenskapen.

Granskningen av utgifterna skall ske på grundval av både gjorda åtaganden och verkställda utbetalningar.

Dessa granskningar får göras innan räkenskaperna avslutas för det ifrågavarande budgetåret.

3. Granskningen skall grundas på bokföringsmaterial och vid behov ske på platsen i gemenskapens institutioner och i medlemsstaterna. I medlemsstaterna skall granskningen genomföras i samarbete med de nationella revisionsorganen eller, om dessa inte har nödvändiga befogenheter, i samarbete med behöriga nationella myndigheter. Dessa organ eller myndigheter skall underrätta revisionsrätten om de avser att delta i granskningen.

Gemenskapens institutioner och de nationella revisionsorganen eller, om dessa inte har nödvändiga befogenheter, behöriga nationella myndigheter, skall på revisionsrättens begäran till denna överlämna de handlingar eller den information som rätten behöver för att kunna fullgöra sin uppgift.

4. Revisionsrätten skall upprätta en årsrapport efter utgången av varje budgetår. Denna skall överlämnas till gemenskapens institutioner och tillsammans med institutionernas yttranden över revisionsrättens iakttagelser offentliggöras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

Revisionsrätten får också när som helst framföra iakttagelser i särskilda frågor och yttra sig på begäran av någon av gemenskapens institutioner.

Den skall anta sina årsrapporter eller yttranden med en majoritet av sina ledamöter.

Den skall biträda församlingen och rådet, när

dessa utövar sina kontrollbefogenheter i fråga om genomförandet av budgeten.

5. Revisionsrätten skall dessutom årligen upprätta en särskild rapport i vilken skall anges om bokföringen beträffande annat än det som rör utgifter och inkomster som avses i punkt 1 är formellt riktig, och om Höga myndighetens ekonomiska förvaltning därvid har varit formellt riktig. Denna rapport skall upprättas senast sex månader efter det budgetår räkenskaperna hänför sig till och föreläggas Höga myndigheten och rådet. Höga myndigheten skall överlämna rapporten till församlingen."

Artikel 9

Följande bestämmelser skall läggas till i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen:

"Artikel 78 g

På rekommendation av rådet, som skall fatta sitt beslut med kvalificerad majoritet, skall församlingen bevilja Höga myndigheten ansvarsfrihet beträffande administrationsbudgetens genomförande. I detta syfte skall rådet och församlingen i tur och ordning granska räkenskaperna och de redovisningar som avses i artikel 78 d samt revisionsrättens årsrapport tillsammans med de granskade institutionernas yttranden över revisionsrättens iakttagelser."

Artikel 10

Följande bestämmelser skall läggas till i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen:

"Artikel 78 h

Rådet skall genom enhälligt beslut på förslag från Höga myndigheten och efter att ha hört församlingen och erhållit revisionsrättens yttrande

a) utfärda budgetförfordningar som särskilt skall innehålla närmare bestämmelser om administrationsbudgetens uppställning och genomförande och om redovisning och revision,

b) bestämma regler för utanordnares och räkenskapsförarens ansvar och lämplig ordning för kontroll."

KAPITEL II

BESTÄMMELSER OM ÄNDRING AV FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA EKONOMISKA GEMENSKAPEN

Artikel 11

I slutet av artikel 4 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen skall följande punkt läggas till:

”3. Revision av räkenskaperna skall ske genom en revisionsrätt som skall utöva sin verksamhet inom ramen för de befogenheter som den har tilldelats genom detta fördrag.”

Artikel 12

Artikel 203 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen skall ersättas med följande:

”Artikel 203

1. Budgetåret skall börja den 1 januari och sluta den 31 december.

2. Var och en av gemenskapens institutioner skall före den 1 juli upprätta en beräkning över sina utgifter. Kommissionen skall sammanställa dessa beräkningar i ett preliminärt budgetförslag. Den skall bifoga ett yttrande som får innehålla avvikande beräkningar.

Det preliminära budgetförslaget skall innehålla en beräkning över inkomster och en över utgifter.

3. Kommissionen skall förelägga rådet det preliminära budgetförslaget senast den 1 september året före det budgetår som förslaget avser.

Rådet skall samråda med kommissionen och i förekommande fall med övriga berörda institutioner, när det avser att avvika från det preliminära budgetförslaget.

Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa budgetförslaget och överlämna det till församlingen.

4. Budgetförslaget skall föreläggas församlingen senast den 5 oktober året före det budgetår som förslaget avser.

Församlingen har rätt att genom beslut av en majoritet av dess ledamöter ändra budgetförslaget och att genom beslut med en absolut majoritet av de avgivna rösterna föreslå rådet ändringar i budgetförslaget beträffande utgifter som är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som har antagits i enlighet med detta.

Om församlingen inom 45 dagar efter att ha förelagts budgetförslaget har godkänt detta, är budgeten slutgiltigt antagen. Om församlingen inom denna frist inte har ändrat budgetförslaget och inte heller föreslagit ändringar i detta, skall budgeten anses vara slutgiltigt antagen.

Om församlingen inom denna frist har antagit ändringar eller lagt fram ändringsförslag, skall budgetförslaget tillsammans med ändringarna eller ändringsförslagen överlämnas till rådet.

5. Efter att ha överlagt om budgetförslaget med kommissionen och vid behov med övriga berörda institutioner, skall rådet besluta enligt följande villkor:

a) Rådet får genom beslut med kvalificerad majoritet modifiera varje ändring som har antagits av församlingen.

b) I fråga om ändringsförslagen får rådet

— med kvalificerad majoritet avslå ett av församlingen framlagt ändringsförslag, om detta inte resulterar i någon ökning av en institutions totala utgifter, framför allt beroende på att den ökning av utgifterna som ändringsförslaget skulle medföra uttryckligen skulle kompenseras av en eller flera föreslagna ändringar som i motsvarande grad minskar utgifterna; om något avslagsbeslut inte fattats, skall ändringsförslaget anses godkänt,

— med kvalificerad majoritet godkänna ett av församlingen framlagt ändringsförslag, om detta resulterar i en ökning av

en institutions totala utgifter; om något godkännandebeslut inte fattas, skall ändringsförslaget anses avslaget,

- när rådet enligt någon av de två föregående strecksatserna har avslagit ett ändringsförslag, genom beslut med kvalificerad majoritet antingen låta beloppet i budgetförslaget stå kvar eller fastställa ett annat belopp.

Budgetförslaget skall ändras enligt de ändringsförslag som rådet har godkänt.

Om rådet inte inom 15 dagar efter att ha förelagts budgetförslaget har modifierat någon av de ändringar som antagits av församlingen och om de ändringsförslag som lagts fram av församlingen har godkänts, skall budgeten anses vara slutgiltigt antagen. Rådet skall underrätta församlingen om att det inte har modifierat någon av ändringarna och om att ändringsförslagen har godkänts.

Om rådet inom denna frist har modifierat en eller flera av de ändringar som antagits av församlingen eller om församlingens ändringsförslag har avslagits eller modifierats skall det modifierade budgetförslaget åter överlämnas till församlingen. Rådet skall underrätta församlingen om resultatet av sina överväganden.

6. Inom 15 dagar efter det att budgetförslaget förelagts församlingen får församlingen, som skall ha underrättats om de åtgärder som vidtagits beträffande dess ändringsförslag, genom beslut av en majoritet av dess ledamöter och med tre femtedelar av de avgivna rösterna ändra eller avslå de modifieringar av församlingens ändringar som gjorts av rådet och skall församlingen anta budgeten i enlighet därmed. Om församlingen inte har fattat något beslut inom denna frist, skall budgeten anses slutgiltigt antagen.

7. När det förfarande som anges i denna artikel har fullföljts, skall församlingens ordförande förklara att budgeten blivit slutgiltigt antagen.

8. Om viktiga skäl föreligger får dock församlingen genom beslut av en majoritet av dess ledamöter och med två tredjedelar av de

avgivna rösterna avslå budgetförslaget och begära att få ett nytt förslag framlagt.

9. För samtliga utgifter utom sådana som är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som antagits i enlighet med detta, skall årligen fastställas en maximal procentuell ökning i förhållande till utgifter av samma slag under det innevarande året.

Kommissionen skall efter samråd med kommittén för ekonomisk politik bestämma denna maximala procentsats beroende på

- volymutvecklingen av bruttonationalinkomsten inom gemenskapen,
- den genomsnittliga förändringen av medlemsstaternas budgetar, och
- utvecklingen av levnadskostnaderna under det föregående budgetåret.

Gemenskapens alla institutioner skall före den 1 maj underrättas om den maximala procentsatsen. Institutionerna är skyldiga att rätta sig efter denna under budgetförfarandet, om inte annat följer av bestämmelserna i fjärde och femte styckena i denna punkt.

Om den procentuella ökningen i det budgetförslag som upprättats av rådet beträffande andra utgifter än sådana som är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som antagits i enlighet med detta överstiger hälften av den maximala procentsatsen, får församlingen då det utövar sin ändringsrätt ytterligare öka den totala summan av dessa utgifter med upp till hälften av den maximala procentsatsen.

Om församlingen, rådet eller kommissionen anser att gemenskapernas verksamhet kräver att den enligt förfarandet i denna punkt fastställda procentsatsen skall överskridas, får en annan procentsats fastställas genom avtal mellan rådet, som skall besluta med kvalificerad majoritet, och församlingen, vars beslut skall fattas av en majoritet av dess ledamöter och tre femtedelar av de avgivna rösterna.

10. Varje institution skall utöva de befogenheter den tilldelats genom denna artikel med vederbörlig hänsyn till bestämmelserna i detta

fördrag och till rättsakter som antagits i enlighet med detta, särskilt de som avser gemenskapens egna medel och balansen mellan inkomster och utgifter.”

Artikel 13

Artikel 204 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen skall ersättas med följande:

”Artikel 204

Om budgeten ännu inte har antagits i början av ett budgetår, får ett belopp som motsvarar högst en tolfedel av budgetanslagen för det föregående budgetåret användas varje månad för en avdelning eller en underavdelning i budgeten i enlighet med bestämmelserna i den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 209. Detta arrangemang skall dock inte få till följd att kommissionen får förfoga över medel som överstiger en tolfedel av de anslag som anges i det budgetförslag som är under utarbetande.

Under förutsättning att övriga villkor i första stycket iakttas, får rådet genom beslut med kvalificerad majoritet ge sitt tillstånd till utgifter som överstiger en tolfedel.

Om beslutet avser utgifter som inte är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som antagits i enlighet med detta, skall rådet omedelbart överlämna beslutet till församlingen; inom 30 dagar får församlingen, genom beslut av en majoritet av dess ledamöter och med tre femtedelar av de avgivna rösterna, fatta ett avvikande beslut beträffande de utgifter som överstiger den tolfedel som avses i första stycket. Denna del av rådets beslut skall skjutas upp till dess att församlingen har fattat sitt beslut. Om församlingen inte inom denna frist har fattat ett beslut som avviker från rådets beslut, skall det senare beslutet betraktas som slutgiltigt antaget.

I de beslut som avses i andra och tredje styckena skall redovisas de åtgärder som krävs i fråga om resurser för att säkerställa tillämpningen av denna artikel.”

Artikel 14

Följande bestämmelser skall läggas till i

Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen:

”Artikel 205 a

Kommissionen skall årligen till rådet och församlingen överlämna en redovisning för hur budgeten genomförts under det föregående budgetåret. Kommissionen skall till dem också överlämna en redovisning för gemenskapens tillgångar och skulder.”

Artikel 15

Artikel 206 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen skall ersättas med följande:

”Artikel 206

1. En revisionsrätt upprättas härmed.
2. Revisionsrätten skall bestå av nio ledamöter.
3. Ledamöterna av revisionsrätten skall utses bland personer som i sina respektive länder hör till eller har hört till externa revisionsorgan eller som är särskilt kvalificerade för detta ämbete. Deras oavhängighet får inte kunna ifrågasättas.
4. Ledamöterna av revisionsrätten skall utses för sex år av rådet som skall fatta sitt beslut enhälligt och efter att ha hört församlingen.

När de första utnämningarna sker skall emellertid fyra ledamöter av revisionsrätten, utvalda genom lottning, utses för endast fyra år.

Ledamöterna av revisionsrätten kan utnännas på nytt.

Dessa skall bland sig välja revisionsrättens ordförande för en tid av tre år. Ordföranden kan återväljas.

5. Ledamöterna av revisionsrätten skall i gemenskapens allmänna intresse fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet.

Vid fullgörandet av dessa skyldigheter skall de inte vare sig begära eller ta emot instruktioner

från någon regering eller något annat organ. De skall avhålla sig från varje handling som är oförenlig med deras ämbete.

6. Ledamöterna av revisionsrätten får inte under sin ämbets-tid utöva någon annan avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet. De skall när de tillträder avge en högtidlig försäkran att såväl under som efter sin ämbets-tid respektera de förpliktelser som följer med ämbetet, särskilt deras skyldighet att iaktta redbarhet och visa omdöme vid mottagande av vissa uppdrag eller förmåner efter ämbets-tiden.

7. Ämbetet för en ledamot av revisionsrätten skall, frånsett vid normala nytillsättningar och vid dödsfall, upphöra när ledamoten begär sitt entledigande eller avsätts genom ett avgörande av domstolen enligt punkt 8.

För den återstående mandattiden skall en ersättare utses.

Utom vid avsättning skall ledamöterna av revisionsrätten kvarstå i ämbetet till dess att de ersatts.

8. En ledamot av revisionsrätten får endast skiljas från sitt ämbete eller berövas rätten till pension eller andra förmåner i dess ställe, om domstolen på begäran av revisionsrätten finner att han inte längre uppfyller de förutsättningar som krävs eller fullgör de skyldigheter som följer av ämbetet.

9. Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa anställningsvillkoren för revisionsrättens ordförande och ledamöter, särskilt deras löner, arvoden och pensioner. Rådet skall också med samma majoritet fastställa alla betalningar som görs i stället för sådan ersättning.

10. De bestämmelser i protokollet om immunitet och privilegier för Europeiska gemenskaperna som är tillämpliga på domstolens domare, skall också tillämpas på ledamöterna av revisionsrätten."

Artikel 16

Följande bestämmelser skall läggas till i

Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen:

"Artikel 206 a

1. Revisionsrätten skall granska räkenskaper-na över gemenskapens samtliga inkomster och utgifter. Den skall också granska räkenskaper-na över samtliga inkomster och utgifter för varje organ som gemenskapen har upprättat, i den mån inte den rättsakt varigenom organet upprättats utesluter en sådan granskning.

2. Revisionsrätten skall pröva om samtliga inkomster och utgifter varit lagliga och korrekta och om den ekonomiska förvaltningen varit sund.

Granskningen av inkomsterna skall ske på grundval av både fastställda inkomstbelopp och inkomstbelopp som betalats in till gemenskapen.

Granskningen av utgifterna skall ske på grundval av både gjorda åtaganden och verkställda utbetalningar.

Dessa granskningar får göras innan räkenskaper-na avslutas för det ifrågavarande budgetåret.

3. Granskningen skall grundas på bokföringsmaterial och vid behov ske på platsen i gemenskapens institutioner och i medlemsstaterna. I medlemsstaterna skall granskningen genomföras i samarbete med de nationella revisionsorganen eller, om dessa inte har nödvändiga befogenheter, i samarbete med behöriga nationella myndigheter. Dessa organ eller myndigheter skall underrätta revisionsrätten om de avser att delta i granskningen.

Gemenskapens institutioner och de nationella revisionsorganen eller, om dessa inte har nödvändiga befogenheter, behöriga nationella myndigheter, skall på revisionsrättens begäran till denna överlämna de handlingar eller den information som rätten behöver för att kunna fullgöra sin uppgift.

4. Revisionsrätten skall upprätta en årsrapport efter utgången av varje budgetår. Denna skall överlämnas till gemenskapens institutioner och tillsammans med institutionernas yttranden

över revisionsrättens iakttagelser offentliggöras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

Revisionsrätten får också när som helst framföra iakttagelser i särskilda frågor och yttra sig på begäran av någon av gemenskapens institutioner.

Den skall anta sina årsrapporter eller yttranden med en majoritet av sina ledamöter.

Den skall biträda församlingen och rådet, när dessa utövar sina kontrollbefogenheter i fråga om genomförandet av budgeten."

Artikel 17

Följande bestämmelser skall läggas till i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen:

"Artikel 206 b

På rekommendation av rådet, som skall fatta sitt beslut med kvalificerad majoritet, skall församlingen bevilja kommissionen ansvarsfrihet beträffande budgetens genomförande. I detta syfte skall rådet och församlingen i tur och ordning granska räkenskaperna och de redovisningar som avses i artikel 205 a samt revisionsrättens årsrapport tillsammans med de granskade institutionernas yttranden över revisionsrättens iakttagelser."

Artikel 18

Artikel 209 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen skall ersättas med följande:

"Artikel 209

Rådet skall genom enhälligt beslut på förslag från kommissionen och efter att ha hört församlingen och erhållit revisionsrättens yttrande

a) utfärda budgetförordningar som särskilt skall innehålla närmare bestämmelser om budgetens uppställning och genomförande och om redovisning och revision,

b) fastställa de sätt och det förfarande enligt

vilka de budgetinkomster som fastställts i den ordning som gäller för gemenskapernas egna medel skall ställas till kommissionens förfogande samt bestämma nödvändiga åtgärder för att möta ett eventuellt likviditetsbehov,

c) bestämma regler för utanordnares och räkenskapsförarens ansvar och lämplig ordning för kontroll."

KAPITEL III

BESTÄMMELSER OM ÄNDRING AV FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA ATOMENERGIGEMENSKAPEN

Artikel 19

I slutet av artikel 3 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen skall följande punkt läggas till:

"3. Revision av räkenskaperna skall ske genom en revisionsrätt som skall utöva sin verksamhet inom ramen för de befogenheter som den har tilldelats genom detta fördrag."

Artikel 20

Artikel 177 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen skall ersättas med följande:

"Artikel 177

1. Budgetåret skall börja den 1 januari och sluta den 31 december.

Med budget avses i denna artikel driftbudgeten samt forsknings- och investeringsbudgeten.

2. Var och en av gemenskapens institutioner skall före den 1 juli upprätta en beräkning över sina utgifter. Kommissionen skall sammanställa dessa beräkningar i ett preliminärt budgetförslag. Den skall bifoga ett yttrande som får innehålla avvikande beräkningar.

Det preliminära budgetförslaget skall innehåll-

la en beräkning över inkomster och en över utgifter.

3. Kommissionen skall förelägga rådet det preliminära budgetförslaget senast den 1 september året före det budgetår som förslaget avser.

Rådet skall samråda med kommissionen och i förekommande fall med övriga berörda institutioner, när det avser att avvika från det preliminära budgetförslaget.

Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa budgetförslaget och överlämna det till församlingen.

4. Budgetförslaget skall föreläggas församlingen senast den 5 oktober året före det budgetår som förslaget avser.

Församlingen har rätt att genom beslut av en majoritet av dess ledamöter ändra budgetförslaget och att genom beslut med en absolut majoritet av de avgivna rösterna föreslå rådet ändringar i budgetförslaget beträffande utgifter som är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som har antagits i enlighet med detta.

Om församlingen inom 45 dagar efter att ha förelagts budgetförslaget har godkänt detta, är budgeten slutgiltigt antagen. Om församlingen inom denna frist inte har ändrat budgetförslaget och inte heller föreslagit ändringar i detta, skall budgeten anses vara slutgiltigt antagen.

Om församlingen inom denna frist har antagit ändringar eller lagt fram ändringsförslag, skall budgetförslaget tillsammans med ändringarna eller ändringsförslagen överlämnas till rådet.

5. Efter att ha överlagt om budgetförslaget med kommissionen och vid behov med övriga berörda institutioner, skall rådet besluta enligt följande villkor:

a) Rådet får genom beslut med kvalificerad majoritet modifiera varje ändring som har antagits av församlingen.

b) I fråga om ändringsförslagen får rådet

— med kvalificerad majoritet avslå ett av församlingen framlagt ändringsförslag, om detta inte resulterar i någon ökning av en institutions totala utgifter, framför allt beroende på att den ökning av utgifterna som ändringsförslaget skulle medföra uttryckligen skulle kompenseras av en eller flera föreslagna ändringar som i motsvarande grad minskar utgifterna; om något avslagsbeslut inte fattas, skall ändringsförslaget anses godkänt,

— med kvalificerad majoritet godkänna ett av församlingen framlagt ändringsförslag, om detta resulterar i en ökning av en institutions totala utgifter; om något godkännandebeslut inte fattas, skall ändringsförslaget anses avslaget,

— när rådet enligt någon av de två föregående strecksatserna har avslagit ett ändringsförslag, genom beslut med kvalificerad majoritet antingen låta beloppet i budgetförslaget stå kvar eller fastställa ett annat belopp.

Budgetförslaget skall ändras enligt de ändringsförslag som rådet har godkänt.

Om rådet inte inom 15 dagar efter att ha förelagts budgetförslaget har modifierat någon av de ändringar som antagits av församlingen och om de ändringsförslag som lagts fram av församlingen har godkänts, skall budgeten anses vara slutgiltigt antagen. Rådet skall underrätta församlingen om att det inte har modifierat någon av ändringarna och om att ändringsförslagen har godkänts.

Om rådet inom denna frist har modifierat en eller flera av de ändringar som antagits av församlingen eller om församlingens ändringsförslag har avslagits eller modifierats, skall det modifierade budgetförslaget åter överlämnas till församlingen. Rådet skall underrätta församlingen om resultatet av sina överväganden.

6. Inom 15 dagar efter det att budgetförslaget förelagts församlingen får församlingen, som skall ha underrättats om de åtgärder som vidtagits beträffande dess ändringsförslag, genom beslut av en majoritet av dess ledamöter

och med tre femtedelar av de avgivna rösterna ändra eller avslå de modifieringar av församlingens ändringar som gjorts av rådet och skall församlingen anta budgeten i enlighet därmed. Om församlingen inte har fattat något beslut inom denna frist, skall budgeten anses slutgiltigt antagen.

7. När det förfarande som anges i denna artikel har fullföljts, skall församlingens ordförande förklara att budgeten har blivit slutgiltigt antagen.

8. Om viktiga skäl föreligger får dock församlingen genom beslut av en majoritet av dess ledamöter och med två tredjedelar av de avgivna rösterna avslå budgetförslaget och begära att få ett nytt förslag framlagt.

9. För samtliga utgifter utom sådana som är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som antagits i enlighet med detta, skall årligen fastställas en maximal procentuell ökning i förhållande till utgifter av samma slag under det innevarande året.

Kommissionen skall efter samråd med kommittén för ekonomisk politik bestämma denna maximala procentsats beroende på

- volymutvecklingen av bruttonationalinkomsten inom gemenskapen,
- den genomsnittliga förändringen av medlemsstaternas budgetar, och
- utvecklingen av levnadskostnaderna under det föregående budgetåret.

Gemenskapens alla institutioner skall före den 1 maj underrättas om den maximala procentsatsen. Institutionerna är skyldiga att rätta sig efter denna under budgetförandet, om inte annat följer av bestämmelserna i denna punkt fjärde och femte styckena.

Om den procentuella ökningen i det budgetförslag som upprättats av rådet beträffande andra utgifter än sådana som är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som antagits i enlighet med detta överstiger hälften av den maximala procentsatsen, får församlingen då det utövar sin ändringsrätt ytterligare öka den totala summan av dessa utgifter

med upp till hälften av den maximala procentsatsen.

Om församlingen, rådet eller kommissionen anser att gemenskapernas verksamhet kräver att den enligt förfarandet i denna punkt fastställda procentsatsen skall överskridas, får en annan procentsats fastställas genom avtal mellan rådet, som skall bestå med kvalificerad majoritet, och församlingen, vars beslut skall fattas av en majoritet av dess ledamöter och med tre femtedelar av de avgivna rösterna.

10. Varje institution skall utöva de befogenheter den tilldelats genom denna artikel med vederbörlig hänsyn till bestämmelserna i detta fördrag och till rättsakter som antagits i enlighet med detta, särskilt de som avser gemenskapens egna medel och balansen mellan inkomster och utgifter."

Artikel 21

Artikel 178 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen skall ersättas med följande:

"Artikel 178

Om budgeten ännu inte har antagits i början av ett budgetår, får ett belopp som motsvarar högst en tolfedel av budgetanslagen för det föregående budgetåret användas varje månad för en avdelning eller en underavdelning i budgeten i enlighet med bestämmelserna i den budgetförordning som utfärdats enligt artikel 183. Detta arrangemang skall dock inte få till följd att kommissionen får förfoga över medel som överstiger en tolfedel av de anslag som anges i det budgetförslag som är under utarbetande.

Under förutsättning att övriga villkor i första stycket iakttas, får rådet genom beslut med kvalificerad majoritet ge sitt tillstånd till utgifter som överstiger en tolfedel.

Om beslutet avser utgifter som inte är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som antagits i enlighet med detta, skall rådet omedelbart överlämna beslutet till församlingen; inom 30 dagar får församlingen, genom beslut av en majoritet av dess ledamöter och med tre femtedelar av de avgivna rösterna, fatta ett avvikande beslut beträffande de utgifter som överstiger den tolfedel som

avses i första stycket. Denna del av rådets beslut skall skjutas upp till dess att församlingen har fattat sitt beslut. Om församlingen inte inom denna frist har fattat ett beslut som avviker från rådets beslut, skall det senare beslutet betraktas som slutgiltigt antaget.

I de beslut som avses i andra och tredje styckena skall redovisas de åtgärder som krävs i fråga om resurser för att säkerställa tillämpningen av denna artikel."

Artikel 22

Följande bestämmelser skall läggas till i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen:

"Artikel 179 a

Kommissionen skall årligen till rådet och församlingen överlämna en redovisning för hur budgeten genomförts under det föregående budgetåret. Kommissionen skall till dem också överlämna en redovisning för gemenskapens tillgångar och skulder."

Artikel 23

Artikel 180 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen skall ersättas med följande:

"Artikel 180

1. En revisionsrätt upprättas härmed.

2. Revisionsrätten skall bestå av nio ledamöter.

3. Ledamöterna av revisionsrätten skall utses bland personer som i sina respektive länder hör till eller har hört till externa revisionsorgan eller som är särskilt kvalificerade för detta ämbete. Deras oavhängighet får inte kunna ifrågasättas.

4. Ledamöterna av revisionsrätten skall utses för sex år av rådet som skall fatta sitt beslut enhälligt och efter att ha hört församlingen.

När de första utnämningarna sker skall emel-

lertid fyra ledamöter av revisionsrätten, utvalda genom lottning, utses för endast fyra år.

Ledamöterna av revisionsrätten kan utnämnas på nytt.

Dessa skall bland sig välja revisionsrättens ordförande för tre år. Ordföranden kan återväljas.

5. Ledamöterna av revisionsrätten skall i gemenskapens allmänna intresse fullgöra sina skyldigheter under full oavhängighet.

Vid fullgörandet av dessa skyldigheter skall de inte vare sig begära eller ta emot instruktioner från någon regering eller något annat organ. De skall avhålla sig från varje handling som är oförenlig med deras ämbete.

6. Ledamöterna av revisionsrätten får inte under sin ämbets tid utöva någon annan avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet. De skall när de tillträder avge en högtidlig försäkran att såväl under som efter sin ämbets tid respektera de förpliktelser som följer med ämbetet, särskilt deras skyldighet att iaktta redbarhet och visa omdöme vid mottagande av vissa uppdrag eller förmåner efter ämbets tiden.

7. Ämbetet för en ledamot av revisionsrätten skall, fränsett vid normala nytillsättningar och vid dödsfall, upphöra när ledamoten begär sitt entledigande eller avsätts genom ett avgörande av domstolen enligt punkt 8.

För den återstående mandattiden skall en ersättare utses.

Utom vid avsättning skall ledamöterna av revisionsrätten kvarstå i ämbetet till dess att de ersatts.

8. En ledamot av revisionsrätten får endast skiljas från sitt ämbete eller berövas rätten till pension eller andra förmåner i dess ställe, om domstolen på begäran av revisionsrätten finner att han inte längre uppfyller de förutsättningar som krävs eller fullgör de skyldigheter som följer av ämbetet.

9. Rådet skall med kvalificerad majoritet fastställa anställningsvillkoren för revisions-

ättens ordförande och ledamöter, särskilt deras löner, arvoden och pensioner. Rådet skall också med samma majoritet fastställa alla betalningar som görs istället för sådan ersättning.

10. De bestämmelser i protokollet om immunitet och privilegier för Europeiska gemenskaperna som är tillämpliga på domstolens domare, skall också tillämpas på ledamöterna av revisionsrätten."

Artikel 24

Följande bestämmelser skall läggas till i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen:

"Artikel 180 a

1. Revisionsrätten skall granska räkenskaperna över gemenskapens samtliga inkomster och utgifter. Den skall också granska räkenskaperna över samtliga inkomster och utgifter för varje organ som gemenskapen har upprättat, i den mån inte den rättsakt varigenom organet upprättats utesluter en sådan granskning.

2. Revisionsrätten skall pröva om samtliga inkomster och utgifter varit lagliga och korrekta och om den ekonomiska förvaltningen varit sund.

Granskningen av inkomsterna skall ske på grundval av både fastställda inkomstbelopp och inkomstbelopp som betalats in till gemenskapen.

Granskningen av utgifterna skall ske på grundval av både gjorda åtaganden och verkställda utbetalningar.

Dessa granskningar får göras innan räkenskaperna avslutas för det ifrågavarande budgetåret.

3. Granskningen skall grundas på bokföringsmaterial och vid behov ske på platsen i gemenskapens institutioner och i medlemsstaterna. I medlemsstaterna skall granskningen genomföras i samarbete med de nationella revisionsorganen eller, om dessa inte har nödvändiga befogenheter, i samarbete med

behöriga nationella myndigheter. Dessa organ eller myndigheter skall underrätta revisionsrätten om de avser att delta i granskningen.

Gemenskapens institutioner och de nationella revisionsorganen eller, om dessa inte har nödvändiga befogenheter, behöriga nationella myndigheter, skall på revisionsrättens begäran till denna överlämna de handlingar eller den information som rätten behöver för att kunna fullgöra sin uppgift.

4. Revisionsrätten skall upprätta en årsrapport efter utgången av varje budgetår. Denna skall överlämnas till gemenskapens institutioner och tillsammans med institutionernas yttranden över revisionsrättens iakttagelser offentliggöras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

Revisionsrätten får också när som helst framföra iakttagelser i särskilda frågor och yttra sig på begäran av någon av gemenskapens institutioner.

Den skall anta sina årsrapporter eller yttranden med en majoritet av sina ledamöter.

Den skall biträda församlingen och rådet, när dessa utövar sina kontrollbefogenheter i fråga om genomförandet av budgeten."

Artikel 25

Följande bestämmelser skall läggas till i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen:

"Artikel 180 b

På rekommendation av rådet, som skall fatta sitt beslut med kvalificerad majoritet, skall församlingen bevilja kommissionen ansvarsfrihet beträffande budgetens genomförande. I detta syfte skall rådet och församlingen i tur och ordning granska räkenskaperna och de redovisningar som avses i artikel 179 a samt revisionsrättens årsrapport tillsammans med de granskade institutionernas yttranden över revisionsrättens iakttagelser."

Artikel 26

Artikel 183 i Fördraget om upprättandet av

Europeiska atomenergigemenskapen skall ersättas med följande bestämmelser:

”Artikel 183

Rådet skall genom enhälligt beslut på förslag från kommissionen och efter att ha hört församlingen och erhållit revisionsrättens yttrande

- a) utfärda budgetförordningar som särskilt skall innehålla närmare bestämmelser om budgetens uppställning och genomförande och om redovisning och revision,
- b) fastställa de sätt och det förfarande enligt vilka de budgetinkomster som fastställts i den ordning som gäller för gemenskapernas egna medel skall ställas till kommissionens förfogande samt bestämma nödvändiga åtgärder för att möta ett eventuellt likviditetsbehov,
- c) bestämma regler för utanordnares och räkenskapsförares ansvar och lämplig ordning för kontroll.”

KAPITEL IV

BESTÄMMELSER OM ÄNDRING AV FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV ETT GEMENSAMT RÅD OCH EN GEMENSAM KOMMISSION FÖR EUROPEISKA GEMENSKAPERNA

Artikel 27

Artikel 22 i Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna skall ersättas med följande:

”Artikel 22

1. De befogenheter och den behörighet som tilldelats den revisionsrätt som upprättats genom artikel 78 e i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, artikel 206 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och artikel 180 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen skall utövas i enlighet med dessa fördrag av en

gemensam revisionsrätt för de Europeiska gemenskaperna. Revisionsrätten skall bildas enligt de nämnda artiklarna.

2. Utan att det påverkar de befogenheter och den behörighet som avses i punkt 1 skall Europeiska gemenskapernas revisionsrätt utöva de befogenheter och den behörighet som före ikraftträdandet av detta fördrag tillkom Europeiska gemenskapernas revisionskommitté och Europeiska kol- och stålgemenskapens revisor enligt villkoren i de olika texter som hänvisar till revisionskommittén och revisorn. I alla dessa texter skall orden revisionskommitté och revisor ersättas med ordet ”revisionsrätt”.”

KAPITEL V

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 28

1. Ledamöterna av revisionsrätten skall utses så snart detta fördrag har trätt i kraft.

2. Ämbetstiden för ledamöterna av revisionskommittén och för revisorn skall upphöra den dag de överlämnar sin rapport om det budgetår som föregår det år under vilket ledamöterna av revisionsrätten utses. Deras revisionsbefogenheter är begränsade till granskning av verksamheten under det nämnda budgetåret.

Artikel 29

Detta fördrag skall ratificeras av de höga fördragsslutande parterna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser. Ratifikationsinstrumenten skall deponeras hos Italienska republikens regering.

Artikel 30

Detta fördrag träder i kraft den första dagen i den månad som följer efter det att det sista ratifikationsinstrumentet har deponerats.

Om detta fördrag träder i kraft under budgetfördragets förhandling skall rådet, efter att ha hört församlingen och kommissionen, besluta om de

åtgärder som behövs för att underlätta tillämpningen av fördraget under återstoden av budgetförfarandet.

Artikel 31

Detta fördrag, upprättat i ett enda original på danska, engelska, franska, iriska, italienska, nederländska och tyska språken, vilka sju

texter är lika giltiga, skall deponeras i arkiven hos Italienska republikens regering, som skall överlämna en bestyrkt kopia till var och en av regeringarna i övriga signatärstater.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade befullmäktigade undertecknat detta fördrag.

Som skedde i Bryssel den tjugoandra juli nittonhundrasjuttiofem.

R. VAN ELSLANDE
Niels ERSBØLL
Hans-Dietrich GENSCHER
Jean-Marie SOUTOU
Gearóid MAC GEARAILT
Mariano RUMOR
J. DONDELINGER
L. J. BRINKHORST
Michael PALLISER

AKT

om allmänna direkta val av företrädare i församlingen

BESLUT
(76/787/EKSG, EEG, Euratom)

RÅDET,

SOM ÄR SAMMANSATT av företrädare för medlemsstaterna och som beslutar enhälligt,

SOM BEAKTAR artikel 21.3 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen,

SOM BEAKTAR artikel 138.3 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen,

SOM BEAKTAR artikel 108.3 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen,

SOM BEAKTAR församlingens förslag,

SOM AVSER att verkställa slutsatserna från Europeiska rådets möte i Rom den 1 och 2 december 1975, så att valet till församlingen kan hållas vid en gemensam tidpunkt under tiden maj/juni 1978,

HAR BESLUTAT OM de bestämmelser som bifogats detta beslut och rekommenderar medlemsstaterna att anta bestämmelserna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser.

Detta beslut och de bifogade bestämmelserna skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Medlemsstaterna skall genast anmäla till generalsekreteraren i Europeiska gemenskapernas råd när de har avslutat det förfarande som enligt deras konstitutionella bestämmelser krävs för att anta de bestämmelser som har bifogats detta beslut.

Detta beslut träder i kraft den dag det offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Utfärdat i Bryssel den tjugonde september nittonhundrasjuttiosex.

För Europeiska gemenskapernas råd

Ordförande
M. VAN DER STOEL

R. VAN ELSLANDE
Ivar NØRGAARD
Hans-Dietrich GENSCHER
Louis DE GUIRINGAUD
Gearóid MAC GEARAILT
Arnaldo FORLANI
Jean HAMILIUS
L. J. BRINKHORST
A. CROSLAND

AKT

om allmänna direkta val av företrädare i församlingen

Artikel 1

Församlingens företrädare för folken i de stater som slutit sig samman i gemenskapen skall väljas genom allmänna direkta val.

Artikel 2

Antalet företrädare valda i varje medlemsstat är följande:

Belgien	24
Danmark	16
Tyskland	81
Frankrike	81
Irland	15
Italien	81
Luxemburg	6
Nederländerna	25
Förenade kungariket	81

Artikel 3

1. Företrädarna skall väljas för en period av 5 år.

2. Denna femårsperiod skall börja då den första sessionen öppnas efter varje val.

Valperioden kan förlängas eller förkortas enligt artikel 10.2 andra stycket.

3. Företrädarnas mandattid skall börja och sluta vid samma tidpunkt som den period som avses i punkt 2.

Artikel 4

1. Företrädarna skall rösta individuellt och personligen. De får inte bindas av några instruktioner eller uppdrag.

2. Företrädarna skall åtnjuta den immunitet och de privilegier som gäller för församlingens ledamöter enligt det protokoll om immunitet och privilegier för Europeiska gemenskaperna som är fogat till Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna.

Artikel 5

Uppdraget som företrädare i församlingen är förenligt med att vara ledamot av parlamentet i en medlemsstat.

Artikel 6

1. Uppdraget som företrädare i församlingen är inte förenligt med att vara

- ledamot av regeringen i en medlemsstat,
- ledamot av Europeiska gemenskapernas kommission,
- domare, generaladvokat eller justitiesekreterare i Europeiska gemenskapernas domstol,
- ledamot av Europeiska gemenskapernas revisionsrätt,
- medlem av Rådgivande kommittén i Europeiska kol- och stålgemenskapen eller medlem av Ekonomiska och sociala kommittén i Europeiska ekonomiska gemenskapen och i Europeiska atomenergigemenskapen,
- medlem av sådana kommittéer eller andra organ som har tillsatts enligt fördragen om upprättandet av Europeiska kol- och

stålgemenskapen, Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen för att förvalta gemenskapernas medel eller för att utföra en permanent och direkt förvaltningsupp-gift.

- styrelseledamot, direktionsledamot eller anställd i Europeiska Investeringsbanken,
- tjänsteman eller annan anställd i aktiv tjänst inom Europeiska gemenskapernas institutioner eller till dessa knutna fackorgan.

2. Dessutom kan varje medlemsstat, under de förutsättningar som anges i artikel 7.2, fastställa nationella regler om oförenlighet.

3. Sådana företrädare i församlingen på vilka punkterna 1 och 2 blir tillämpliga under den femårsperiod som avses i artikel 3, skall ersättas enligt artikel 12.

Artikel 7

1. Enligt artikel 21.3 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, artikel 138.3 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och artikel 108.3 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen skall församlingen utarbeta ett förslag till en enhetlig valordning.

2. Tills dess att en enhetlig valordning träder i kraft och om inte annat följer av de övriga bestämmelserna i denna akt, skall valförfarandet regleras av varje medlemsstats nationella föreskrifter.

Artikel 8

Vid val av företrädare i församlingen får ingen rösta mer än en gång.

Artikel 9

1. Val till församlingen skall hållas den dag som varje medlemsstat fastställer; denna dag skall för samtliga medlemsstater infalla under

samma period, som skall börja en torsdag morgon och sluta närmast följande söndag.

2. Rösträkningen får inte börja förrän valet har avslutats i den medlemsstat vars väljare skall rösta sist inom den period som anges i punkt 1.

3. Om en medlemsstat beslutar att omröstning skall ske i två omgångar för val till församlingen, skall den första omgången äga rum inom den period som avses i punkt 1.

Artikel 10

1. För det första valet skall rådet enhälligt och efter att ha hört församlingen bestämma den period som avses i artikel 9.1.

2. De följande valen skall äga rum inom samma period under det sista året av den femårstid som avses i artikel 3.

Om det visar sig omöjligt att under den perioden hålla valen i gemenskapen, skall rådet enhälligt och efter att ha hört församlingen bestämma en annan period som inte får infalla mer än en månad före eller en månad efter den enligt föregående stycke bestämda perioden.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 22 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, artikel 139 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och artikel 109 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, skall församlingen utan särskild kallelse sammanträda den första tisdagen sedan en månad har förflutit efter utgången av den i artikel 9.1 avsedda perioden.

4. Det avgående församlingens befogenheter skall upphöra när det nya församlingen sammanträder första gången.

Artikel 11

Tills dess att den enhetliga valordning som avses i artikel 7.1 träder i kraft, skall församlingen pröva företrädarnas behörighet. I detta syfte skall församlingen beakta de valresultat som medlemsstaterna officiellt har tillkännagivit och avgöra sådana tvister som kan upp-

komma på grund av bestämmelserna i denna akt, dock inte tvister som uppkommer på grund av nationella bestämmelser som akten hänvisar till.

Artikel 12

1. Tills dess att den enhetliga valordning som avses i artikel 7.1 träder i kraft och om inte annat följer av de övriga bestämmelserna i denna akt, skall varje medlemsstat fastställa ett lämpligt förfarande för hur en plats, som blir vakant under den femåriga mandattid som avses i artikel 3, skall besättas för den återstående mandattiden.

2. Om en plats blir vakant på grund av gällande nationella bestämmelser i en medlemsstat skall medlemsstaten underrätta församlingen, som skall beakta denna underrättelse.

I alla andra fall skall församlingen fastställa när en plats är vakant och underrätta medlemsstaten om detta.

Artikel 13

Om det visar sig nödvändigt att besluta om åtgärder för att genomföra denna akt, skall rådet på förslag från församlingen och efter att ha hört kommissionen enhälligt besluta om sådana åtgärder. Rådet skall först ha försökt komma överens med församlingen i en förlikningskommitté som skall bestå av rådet och företrädare för församlingen.

Artikel 14

Artikel 21.1 och 21.2 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, artikel 138.1 och 138.2 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och artikel 108.1 och 108.2 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigenskapen skall upphöra att gälla den dag, då det första församlingen som valts enligt denna akt sammanträder enligt artikel 10.3.

Artikel 15

Denna akt är upprättad på danska, engelska, franska, iriska, italienska, nederländska och tyska språken, vilka samtliga texter är lika giltiga.

Bilagorna I—III skall utgöra en integrerad del av denna akt.

En förklaring av Förbundsrepubliken Tysklands regering är fogad till denna akt.

Artikel 16

Bestämmelserna i denna akt träder i kraft den första dagen i den månad som följer efter det att den sista av de anmälningar som avses i beslutet har tagits emot.

Utfärdad i Bryssel den tjugonde september nittionhundrasjuttiosex.

R. VAN ELSLANDE
Ivar NØRGAARD
Hans-Dietrich GENSCHER
Louis DE GUIRINGAUD
Gearóid MAC GEARAILT
Arnaldo FORLANI
Jean HAMILIUS
L. J. BRINKHORST
A. CROSLAND

BILAGA I

De danska myndigheterna får besluta om de dagar då val av ledamöter till församlingen skall äga rum på Grönland.

BILAGA II

Förenade Konungariket skall tillämpa bestämmelserna i denna akt endast på Förenade Konungariket.

BILAGA III**Förklaring om artikel 13**

Det föreligger enighet om att förlikningskommittén i fråga om sitt förfarande skall följa bestämmelserna i punkterna 5—7 för det förfarande som fastställdes i församlingens, rådets och kommissionens gemensamma förklaring av den 4 mars 1975.¹

¹ Europeiska gemenskapernas officiella tidning, nr C 89, den 22 april 1975.

RÅDETS BESLUT

av den 1 februari 1993

om ändring av den akt om allmänna direkta val av företrädare i Europaparlamentet som bifogats rådets beslut av den 20 september 1976

Rådet

SOM BEAKTAR artikel 21.3 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stål-gemenskapen,

SOM BEAKTAR artikel 138.3 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen,

SOM BEAKTAR artikel 108.3 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen,

SOM BEAKTAR Europaparlamentets resolution av den 10 juni 1992, särskilt punkt 4 i denna⁽¹⁾,

SOM AVSER att verkställa slutsatserna från Europeiska rådets möte i Edinburgh den 11 och 12 december 1992 om fördelningen av platserna i Europaparlamentet från och med år 1994 för att ta hänsyn till Tysklands enande och till en förväntad utvidgning,

BESLUTAR OM följande ändringar av den akt som bifogats rådets beslut 76/787/EKSG, EEG, Euratom av den 20 september 1976⁽²⁾, ändrad genom artikel 10 i anslutningsakten för Spanien och Portugal, och rekommenderar medlemsstaterna att anta ändringarna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser.

Artikel 1

Artikel 2 i den akt om allmänna direkta val av företrädare i Europaparlamentet som bifo-

gats rådets beslut 76/787/EKSG, EEG, Euratom av den 20 september 1976 och som ändrats genom artikel 10 i anslutningsakten för Spanien och Portugal, skall ersättas med följande:

”Artikel 2

Antalet företrädare valda i varje medlemsstat är följande:

Belgien	25
Danmark	16
Tyskland	99
Grekland	25
Spanien	64
Frankrike	87
Irland	15
Italien	87
Luxemburg	6
Nederländerna	31
Portugal	25
Förenade kungariket	87.”

Artikel 2

Medlemsstaterna skall genast anmäla till generalsekreteraren i Europeiska gemenskapernas råd när de har avslutat det förfarande som enligt deras konstitutionella bestämmelser krävs för att anta bestämmelserna i artikel 1.

Bestämmelserna träder i kraft den första dagen i månaden efter mottagandet av den sista av dessa anmälningar. De skall tillämpas första gången vid valen till Europaparlamentet år 1994.

⁽¹⁾ EGT nr C 176, 13.7.1992, s. 72.

⁽²⁾ EGT nr L 278, 8.10.1976.

Artikel 3

Detta beslut skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Det träder i kraft den dag det offentliggörs.

Utfärdat i Bryssel den 1 februari 1993

På rådets vägnar

Ordförande

N. HELVEG PETERSEN

Fördrag

**om Hellenska republikens anslutning till Europeiska
gemenskaperna**

FÖRDRAG

mellan
 Konungariket Belgien,
 Konungariket Danmark,
 Förbundsrepubliken Tyskland,
 Franska republiken,
 Irland,
 Italienska republiken,
 Storhertigdömet Luxemburg,
 Konungariket Nederländerna,
 Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland
 (Europeiska gemenskapernas medlemsstater)
 och
 Hellska republiken

om Hellska republikens anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigenskapen

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DANMARK,

FÖRBUNDSREPUBLICEN TYSKLANDS PRESIDENT,

HELLENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

IRLANDS PRESIDENT,

ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV FÖRENADE KONUNGARIKET STORBRI-
TANNIEN OCH NORDIRLAND,

SOM ÄR FÖRENADE i sin önskan att fortsätta förverkligandet av de mål som uppställs i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigenskapen,

SOM ÄR FAST BESLUTNA att i dessa fördrags anda, på den grund som redan lagts, skapa en allt fastare sammanslutning mellan de europeiska folken,

SOM BEAKTAR att artikel 237 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och artikel 205 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigenskapen ger europeiska stater möjlighet att bli medlemmar i dessa gemenskaper,

SOM BEAKTAR att Helleniska republiken har ansökt om medlemskap i dessa gemenskaper,

SOM BEAKTAR att Europeiska gemenskapernas råd, efter att ha erhållit kommissionens yttrande, har förklarat sig positivt till upptagandet av denna stat,

HAR BESLUTAT att genom ett gemensamt avtal fastställa villkoren för att upptas som medlem och de anpassningar som skall göras av fördragen om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen och har för detta ändamål som befullmäktigade utsett

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG

Wilfried MARTENS, premiärminister;
Henri SIMONET, utrikesminister;
ambassadör Joseph VAN DER MEULEN,
ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DANMARK

Niels Anker KOFOED, jordbruksminister;
ambassadör Gunnar RIBERHOLDT,
ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

FÖRBUNDSREPUBLIKEN TYSKLANDS PRESIDENT

Hans-Dietrich GENSCHER, förbundsminister för utrikesfrågor;
ambassadör Helmut SIGRIST, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

HELLENISKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Constantinos CARAMANLIS, premiärminister;
Georgios RALLIS, utrikesminister;
Georgios CONTOGEORGIS, minister utan portfölj, ansvarig för förbindelserna med Europeiska gemenskaperna;

FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Jean FRANÇOIS-PONCET, utrikesminister;
Pierre BERNARD-REYMOND statssekreterare i utrikesministeriet; ambassadör Luc de la BARRE de NANTEUIL, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

IRLANDS PRESIDENT

John LYNCH, premiärminister;
Michael O'KENNEDY, utrikesminister;
ambassadör Brendan DILLON, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Giulio ANDREOTTI, konseljpresident;
Adolfo BATTAGLIA, statssekreterare i utrikesministeriet;
ambassadör Eugenio PLAJA, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG

Gaston THORN, konseljpresident, utrikesminister;
ambassadör Jean DONDELINGER, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA

Ch. A. van der KLAAUW, utrikesminister;
ambassadör J. H. LUBBERS, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

**HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV FÖRENADE KONUNGARIKET
STORBRITANNIEN OCH NORDIRLAND**

Lord CARRINGTON, utrikesminister;
ambassadör Sir Donald MAITLAND, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

SOM, sedan de utväxlat sina fullmakter och funnit dem vara i god och behörig form,
HAR ENATS OM FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Helleniska republiken blir härmed medlem av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen och avtalslutande part i fördragen om upprättandet av dessa gemenskaper, i den lydelse fördragen har genom ändringar och tillägg.

2. Villkoren för att upptas som medlem och de anpassningar av fördragen om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen som därigenom blir nödvändiga fastställs i den akt som såsom bilaga är fogad till detta fördrag. De bestämmelser i akten som rör Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen utgör en integrerad del av detta fördrag.

3. Bestämmelserna om medlemsstaternas rättigheter och förpliktelser och om befogenheterna och behörigheten för gemenskapernas institutioner skall, såsom de fastställs i de fördrag som avses i punkt 1, tillämpas på detta fördrag.

Som bekräftelse på detta har undertecknade befullmäktigade ombud undertecknat detta fördrag.

Upprättat i Aten den tjuugoåttonde maj år nittonhundrasjuttionio.

Wilfried MARTENS
H. SIMONET
J. VAN DER MEULEN

Niels Anker KOFOED
RIBERHOLDT

Hans-Dietrich GENSCHER
Helmut SIGRIST

Constantinos CARAMANLIS
G. RALLIS
Georgios CONTOGEOGRIS

Jean FRANÇOIS-PONCET
BERNARD-REYMOND
Luc de la BARRE de NANTEUIL

Artikel 2

Detta fördrag skall ratificeras av de höga fördragsslutande parterna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser. Ratifikationsinstrumenten skall deponeras hos Italienska republikens regering senast den 31 december 1980.

Detta fördrag träder i kraft den 1 januari 1981, förutsatt att alla ratifikationsinstrument har deponerats före denna dag och att Helleniska republikens instrument för anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen deponeras på denna dag.

Artikel 3

Detta fördrag, upprättat i ett enda original på danska, engelska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska och tyska språken, vilka samtliga texter är lika giltiga, skall deponeras i arkiven hos Italienska republikens regering, som skall överlämna en bestyrkt kopia till var och en av regeringarna i övriga signatärstater.

Seán Ó LOINSIGH
Micheál O CINNEIDE
Breandán DIOLIÚN

Giulio ANDREOTTI
Adolfo BATTAGLIA
Eugenio PLAJA

Gaston THORN
J. DONDELINGER

C. A. van der KLAUW
J. H. LUBBERS

CARRINGTON
Donald MAITLAND

AKT

om anslutningsvillkoren för Helleniska republiken samt om anpassningarna av fördragen

FÖRSTA DELEN

Artikel 3

PRINCIPERNA

Artikel 1

I denna akt används följande beteckningar med de betydelse som här anges:

- *grundfördragen*: Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, i den lydelse dessa har genom ändringar eller tillägg som gjorts genom fördrag eller andra rättsakter som trädde i kraft före Helleniska republikens anslutning; med *Parisfördraget*, *Romfördraget* och *Euratomfördraget* förstås respektive grundfördrag i den lydelse det har genom ändringar eller tillägg som gjorts enligt ovan.
- *nuvarande medlemsstater*: Konungariket Belgien, Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Franska republiken, Irland, Italienska republiken, Storhertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland.

Artikel 2

Från och med tidpunkten för anslutningen är bestämmelserna i grundfördragen och i de rättsakter som antagits av gemenskapernas institutioner bindande för Helleniska republiken, och de skall tillämpas i denna stat på de villkor som fastställs i de nämnda fördragen och i denna akt.

1. Helleniska republiken ansluter sig genom denna akt till de beslut och avtal som antagits av företrädarna för medlemsstaternas regeringar församlade i rådet. Den åtar sig att, från och med tidpunkten för anslutningen, ansluta sig till alla andra avtal som ingåtts av de nuvarande medlemsstaterna och som rör gemenskapernas funktion eller hänger samman med deras verksamhet.

2. Helleniska republiken åtar sig att ansluta sig till de konventioner som avses i artikel 220 i Romfördraget samt till protokollen om domstolens tolkning av dessa konventioner, undertecknade av medlemsstaterna i gemenskapen i dess ursprungliga eller nuvarande form, samt att för detta ändamål inleda förhandlingar med de nuvarande medlemsstaterna för att göra de nödvändiga anpassningarna av dessa protokoll.

3. Helleniska republiken är i samma situation som de nuvarande medlemsstaterna vad gäller de förklaringar och resolutioner som utfärdas och de övriga ställningstaganden som görs av rådet samt vad gäller dem som rör Europeiska gemenskaperna och som antas genom ett gemensamt avtal mellan medlemsstaterna; den skall följaktligen efterleva de principer och riktlinjer som framgår av dessa förklaringar, resolutioner eller andra ställningstaganden och vidta de åtgärder som behövs för att säkerställa genomförandet av dem.

Artikel 4

1. De avtal eller konventioner som någon av gemenskaperna ingått med tredje land, internationella organisationer eller medborgare i tredje land är bindande för Helleniska republiken på de villkor som fastställs i grundfördragen och i denna akt.

2. Helleniska republiken åtar sig att, på de villkor som fastställs i denna akt, ansluta sig till de avtal eller konventioner som ingåtts av de nuvarande medlemsstaterna tillsammans med någon av gemenskaperna, samt till de avtal som ingåtts av de nuvarande medlemsstaterna och som har anknytning till de nämnda avtalen eller konventionerna.

Gemenskapen och de nuvarande medlemsstaterna skall bistå Helleniska republiken i detta avseende.

3. Helleniska republiken ansluter sig genom denna akt och på de villkor som fastställs i den till de interna avtal som ingåtts av de nuvarande medlemsstaterna i syfte att genomföra de avtal och konventioner som avses i punkt 2.

4. Helleniska republiken skall, där detta är nödvändigt, vidta lämpliga åtgärder för att anpassa sin hållning gentemot internationella organisationer och internationella avtal, i vilka någon av gemenskaperna eller andra medlemsstater också är parter, till de rättigheter och förpliktelser som följer av deras anslutning till gemenskaperna.

Artikel 5

Artikel 234 i Romfördraget och artiklarna 105 och 106 i Euratom-fördraget skall för Helleniska republikens del tillämpas på avtal och konventioner som ingåtts före anslutningen.

Artikel 6

Bestämmelserna i denna akt får inte, såvida inte något annat föreskrivs i den, tillfälligt upphävas, ändras eller upphävas på annat sätt än genom det förfarande som fastställs i grundfördragen och som gör det möjligt att ändra dessa fördrag.

Artikel 7

De rättsakter som antagits av gemenskapernas institutioner och som berörs av de övergångsbestämmelser som fastställs i denna akt skall bibehålla sin rättsliga status; särskilt skall

förfarandena för ändring av dessa rättsakter fortsätta att gälla.

Artikel 8

Bestämmelser i denna akt som har till syfte eller effekt att, annat än övergångsvis, upphäva eller ändra rättsakter som antagits av gemenskapens institutioner, skall ha samma rättsliga status som de bestämmelser de upphäver eller ändrar och skall omfattas av samma regler som dessa bestämmelser.

Artikel 9

1. Tillämpningen av grundfördragen och de rättsakter som antagits av institutionerna skall övergångsvis omfattas av de undantag som föreskrivs i denna akt.

2. Om inte annat följer av särskilda bestämmelser i denna akt, i vilka andra tidpunkter eller kortare eller längre tidsfrister fastställs, skall tillämpningen av övergångsbestämmelserna upphöra vid utgången av år 1985.

DEL TVÅ

ANPASSNINGAR AV FÖRDRAGEN

AVDELNING I

INSTITUTIONELLA BESTÄMMELSER

KAPITEL 1

Europaparlamentet

Artikel 10

Artikel 2 i akten om allmänna direkta val av företrädare i Europaparlamentet, som är bifogad beslut 76/787/EKSG, EEG, Euratom, skall ersättas med följande:

”Antalet företrädare valda i varje medlemsstat är följande:

Belgien	24
Danmark	16

Frankrike	81
Förenade kungariket	81
Grekland	24
Irland	15
Italien	81
Luxemburg	6
Nederländerna	25
Tyskland	81.”

Grekland	5
Irland	3
Italien	10
Luxemburg	2
Nederländerna	5
Tyskland	10.

För beslut krävs minst fyrtiofem röster från minst sex medlemmar.”

KAPITEL 2

Rådet

Artikel 11

Artikel 2 andra stycket i Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna skall ersättas med följande:

”Ordförandeskapet skall utövas av varje rådsmedlem i sex månader åt gången enligt följande ordning mellan medlemsstaterna: Belgien, Danmark, Tyskland, Grekland, Frankrike, Irland, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Förenade kungariket.”

Artikel 12

Artikel 28 fjärde stycket i Parisfördraget skall ersättas med följande:

”Frånsett beslut som kräver kvalificerad majoritet eller enhällighet, skall rådets beslut fattas av majoriteten av rådets medlemmar; denna majoritet skall anses ha uppnåtts, om den omfattar den absoluta majoriteten av medlemsstaternas företrädare, inklusive rösterna från företrädarna för två av de medlemsstater, som var och en svarar för minst en åttondel av det totala produktionsvärdet av kol och stål i gemenskapen. Emellertid skall för tillämpningen av artiklarna 78, 78b och 78d i detta fördrag, vilka kräver kvalificerad majoritet, rådsmedlemmarnas röster vägas enligt följande:

Belgien	5
Danmark	3
Frankrike	10
Förenade kungariket	10

Artikel 13

Artikel 95 fjärde stycket i Parisfördraget skall ersättas med följande:

”Dessa ändringar skall gemensamt föreslås av Höga myndigheten och rådet, vilket beslutar genom nio tiondelars majoritet, och skall underställas domstolen för yttrande. Domstolen äger vid sin prövning oinskränkt befogenhet vid bedömningen av alla faktiska och rättsliga förhållanden. Om domstolen efter prövning finner att förslagen är i överensstämmelse med bestämmelserna i föregående stycke, skall förslagen överlämnas till Europaparlamentet och träda i kraft om de godkänns med tre fjärdedels majoritet av avgivna röster samt två tredjedels majoritet av Europaparlamentets ledamöter.”

Artikel 14

Artikel 148.2 i Romfördraget och artikel 118.2 i Euratom-fördraget skall ersättas med följande:

” När rådets beslut skall fattas med kvalificerad majoritet skall medlemmarnas röster vägas enligt följande:

Belgien	5
Danmark	3
Frankrike	10
Förenade kungariket	10
Grekland	5
Irland	3
Italien	10
Luxemburg	2
Nederländerna	5
Tyskland	10.

Rådets beslut skall fattas med minst

- fyrtiofem röster när beslutet enligt detta fördrag skall fattas på förslag från kommissionen,
- fyrtiofem röster från minst sex medlemmar i andra fall.”

KAPITEL 3

Kommissionen

Artikel 15

Artikel 10.1 första stycket i Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna skall ersättas med följande:

”Kommissionen skall bestå av 14 ledamöter, som skall utses på grundval av sin allmänna duglighet och vilkas oavhängighet inte kan ifrågasättas.”

KAPITEL 4

Domstolen

Artikel 16

Vid Hellska republikens anslutning skall rådet enhälligt besluta om de anpassningar som skall göras av artikel 32 första stycket i Parisfördraget, artikel 165 första stycket i Romfördraget och artikel 137 första stycket i Euratom-fördraget för att utöka antalet domare vid domstolen med en. Det skall också besluta om de nödvändiga efterföljande anpassningarna som skall göras av artikel 32b andra stycket i Parisfördraget, artikel 167 andra stycket i Romfördraget, artikel 139 andra stycket i Euratom-fördraget samt av artikel 18 andra stycket i protokollet om stadgan för Europeiska kol- och stålgemenskapens domstol, artikel 15 i protokollet om stadgan för Europeiska ekonomiska gemenskapens domstol och artikel 15 i protokollet om stadgan för Europeiska atomenergigemenskapens domstol.

KAPITEL 5

Ekonomiska och sociala kommittén

Artikel 17

Artikel 194 första stycket i Romfördraget och artikel 166 första stycket i Euratom-fördraget skall ersättas med följande:

”Antalet medlemmar i kommittén är följande:

Belgien	12
Danmark	9
Frankrike	24
Förenade kungariket	24
Grekland	12
Irland	9
Italien	24
Luxemburg	6
Nederländerna	12
Tyskland	24.”

KAPITEL 6

Revisionsrätten

Artikel 18

Artikel 78e.2 i Parisfördraget, artikel 206.2 i Romfördraget och artikel 180.2 i Euratom-fördraget skall ersättas med följande:

”Revisionsrätten skall bestå av tio ledamöter.”

KAPITEL 7

Vetenskapliga och tekniska kommittén

Artikel 19

Artikel 134.2 första stycket i Euratom-fördraget skall ersättas med följande:

”Kommittén skall bestå av 28 medlemmar som skall utses av rådet efter samråd med kommissionen.”

AVDELNING II
ÖVRIGA ANPASSNINGAR

Artikel 20

Artikel 227.1 i Romfördraget skall ersättas med följande:

”1. Detta fördrag skall gälla för Konungariket Belgien, Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Helleniska republiken, Franska republiken, Irland, Italienska republiken, Storhertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna, och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland.”

DEL TRE

**ANPASSNING AV INSTITUTIONERNAS
RÄTTSAKTER**

Artikel 21

De rättsakter som räknas upp i bilaga I till denna akt skall anpassas så som det anges i den bilagan.

Artikel 22

Anpassningen av de rättsakter som räknas upp i bilaga II till denna akt som nödvändiggjorts av anslutningen skall utarbetas i enlighet med de riktlinjer som fastställs i den bilagan och i överensstämmelse med det förfarande och de villkor som fastställs i artikel 146.

DEL FYRA

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER

AVDELNING I

**BESTÄMMELSER RÖRANDE
INSTITUTIONERNA**

Artikel 23

1. Under loppet av år 1981 skall Helleniska

republiken hålla direkta allmänna val till Europaparlamentet av 24 representanter för det grekiska folket i överensstämmelse med akten av den 20 september 1976 om allmänna direkta val av representanterna till Europaparlamentet.

Dessa representanters mandatperiod utlöper samtidigt med mandatperioden för de representanter som är valda i de nuvarande medlemsstaterna.

2. Från anslutningen och fram till det i punkt 1 angivna valet skall Europaparlamentets 24 representanter för det grekiska folket utses av det grekiska parlamentet bland dess egna medlemmar enligt den procedur som fastställts av Helleniska republiken.

AVDELNING II

FRI RÖRLIGHET FÖR VAROR

KAPITEL 1

Tullbestämmelser

Artikel 24

1. Den bastullsats som skall utgöra grundvalen för de i artikel 25 och 64 fastställda successiva reduktionerna skall för varje vara utgöras av den tullsats som tillämpas den 1 juli 1980.

Den bastullsats som utgör utgångspunkten för de i artiklarna 31, 32 och 64 fastställda tillnärmningarna till den gemensamma tulltaxan och till den enhetliga EKSG-tariffen skall för varje vara utgöras av den tullsats som tillämpas av Helleniska republiken den 1 juli 1980.

2. Gemenskapen i dess nuvarande omfattning och Helleniska republiken meddelar varandra sina respektive bastullsatser.

Artikel 25

1. Importtullarna mellan gemenskapen i dess nuvarande omfattning och Helleniska republiken skall gradvis avskaffas enligt följande tidplan:

- Den 1 januari 1981 skall alla tullsatser minskas till 90 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1982 skall alla tullsatser minskas till 80 % av bastullsatsen.
- De fyra övriga minskningarna på 20 % vardera skall äga rum
 - den 1 januari 1983,
 - den 1 januari 1984,
 - den 1 januari 1985,
 - den 1 januari 1986.

2. Trots vad som sägs i punkt 1 gäller följande:

- a) Tullfrihet skall från anslutningsdagen tillämpas på import som åtnjuter avgiftsbefrielse enligt bestämmelserna vilka gäller för personer som reser mellan medlemsstaterna.
- b) Tullfrihet skall från anslutningsdagen tillämpas på import i form av småförsändelser av icke-kommersiell natur som åtnjuter avgiftsbefrielse enligt bestämmelserna vilka gäller mellan medlemsstaterna.

Artikel 26

I inget fall skall det inom gemenskapen tillämpas tullar som är högre än de som gäller mot tredje land som åtnjuter behandling som mest gynnad nation.

Om den gemensamma tulltaxans tullsatser ändras eller tillfälligt upphävs eller att Helleniska republiken tillämpar artikel 34 kan rådet med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen vidta nödvändiga åtgärder för att upprätthålla gemenskapens preferenser.

Artikel 27

Helleniska republiken kan helt eller delvis tillfälligt upphäva indrivningen av tull på varor som importerats från gemenskapen i dess nuvarande omfattning. Den skall meddela detta till övriga medlemsstater och kommissionen.

Rådet kan med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen helt eller delvis tillfälligt upphäva indrivningen av tull på varor som importerats från Grekland.

Artikel 28

Alla avgifter som har en verkan motsvarande importtullar och som införts efter den 1 januari 1979 i handeln mellan gemenskapen i dess nuvarande omfattning och Grekland skall avskaffas den 1 januari 1981.

Artikel 29

Avgifter som har en verkan motsvarande importtullar skall avskaffas gradvis mellan gemenskapen i dess nuvarande omfattning och Grekland enligt följande tidsplan:

- Den 1 januari 1981 skall alla avgifter minskas till 90 % av den taxa som tillämpades den 31 december 1980.
- Den 1 januari 1982 skall alla avgifter minskas till 80 % av den taxa som tillämpades den 31 december 1980.
- De fyra övriga minskningarna på 20 % vardera skall äga rum
 - den 1 januari 1983,
 - den 1 januari 1984,
 - den 1 januari 1985,
 - den 1 januari 1986.

Artikel 30

Exporttullar och avgifter med motsvarande verkan skall avskaffas mellan gemenskapen i dess nuvarande omfattning och Grekland den 1 januari 1981.

Artikel 31

Vid det gradvisa införandet av den gemensamma tulltaxan skall Helleniska republiken ändra sin tulltaxa gentemot tredje land på följande sätt:

— Från och med den 1 januari 1981 skall Helleniska republiken tillämpa en tullsats som minskar skillnaden mellan bastullsatsen och tullsatsen i den gemensamma tulltaxan med 10 %.

— Från och med den 1 januari 1982 skall

- a) för de tullnummer där bastullsatsen inte avviker mer än 15 % från tullsatserna i Gemensamma tulltaxan, de sistnämnda tillämpas,
- b) i övriga fall Helleniska republiken tillämpa en tullsats som med ytterligare 10 % minskar skillnaden mellan bastullsatsen och tullsatsen i Gemensamma tulltaxan.

Denna skillnad skall minskas ytterligare den 1 januari 1984 och den 1 januari 1985, med 20 % vid varje tillfälle.

Helleniska republiken skall tillämpa den gemensamma tulltaxan fullt ut från och med den 1 januari 1986.

Artikel 32

1. Vid det gradvisa införandet av den enhetliga EKSG-taxan skall Helleniska republiken ändra sin tulltaxa gentemot tredje land på följande sätt:

- a) För de tullnummer där bastullsatsen inte avviker mer än 15 % från tullsatserna i den enhetliga EKSG-taxan skall de sistnämnda tillämpas från och med den 1 januari 1982.
- b) I övriga fall skall Helleniska republiken från samma dag tillämpa en tullsats som med 20 % minskar skillnaden mellan bastullsatsen och tullsatsen i den enhetliga EKSG-taxan.

Denna skillnad minskas ytterligare den 1 januari 1983, den 1 januari 1984 och den 1 januari 1985, med 20 % vid varje tillfälle.

Helleniska republiken skall tillämpa den enhetliga EKSG-taxan fullt ut från och med den 1 januari 1986.

2. Vad beträffar brunkol och brunkolsbriketter som omfattas av rubrik 27.02 i Gemensamma tulltaxan skall Helleniska republiken enligt samma tidsplan som i punkt 1 införa de bestämmelser som finns för dessa varor i Gemensamma tulltaxan och tillämpa en tullsats på 5 % senast den 1 januari 1986.

Artikel 33

1. Om tullsatserna i Helleniska republikens tulltariff skiljer sig från motsvarande satser i Gemensamma tulltaxan eller den enhetliga EKSG-taxan genomförs en stegvis tillnärmning av de förstnämnda satserna till de sistnämnda genom att komponenterna i den grekiska bastullsatsen läggs till komponenterna i Gemensamma tulltaxan eller den enhetliga EKSG-taxan, varvid den grekiska tulltaxan stegvis och enligt den tidsplan som fastställs i artiklarna 31, 32 och 64 minskas till noll och tariffen i Gemensamma tulltaxan eller den enhetliga EKSG-taxan ökas stegvis från noll och enligt samma tidsplan så småningom kommer upp till sin slutgiltiga nivå.

2. Om några satser i Gemensamma tulltaxan eller den enhetliga EKSG-taxan ändras eller tillfälligt upphävs efter den 1 januari 1981 skall Helleniska republiken samtidigt ändra eller tillfälligt upphäva sin tulltaxa proportionellt enligt vad som framgår av tillämpningen av artiklarna 31, 32 och 64.

3. Helleniska republiken skall från och med den 1 januari 1981 använda nomenklaturen i Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan.

Helleniska republiken kan i dessa nomenklaturer uppta de vid anslutningen befintliga nationella underpositioner som är oundgängliga för att den stegvisa tillnärmningen av dess tullsats till tullsatserna i Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan skall kunna äga rum enligt de villkor som fastställs i denna akt.

4. I syfte att underlätta det stegvisa införandet av Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan i Helleniska republiken skall kommissionen om så krävs fastställa riktlinjer för

hur Helleniska republiken skall ändra sina tullsatser.

Artikel 34

För att anpassa sin tulltaxa till Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan kan Helleniska republiken om den så önskar ändra sina tullar i snabbare tempo än som anges i artiklarna 31, 32 och 64. Den underlättar övriga medlemsstater och kommissionen om detta.

KAPITEL 2

Avskaffande av kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande verkan

Artikel 35

Kvantitativa import- och exportrestriktioner samt varje åtgärd med motsvarande verkan mellan gemenskapen i dess nuvarande omfattning och Helleniska republiken skall avskaffas från anslutningsdagen.

Artikel 36

1. Trots vad som sägs i artikel 35 får Helleniska republiken fram till den 31 december 1985 behålla kvantitativa restriktioner för de i bilaga III till denna akt uppräknade varor vilka importerats från de nuvarande medlemsstaterna.

2. De i punkt 1 nämnda restriktionerna består av kvoter. Kvoterna för 1981 finns uppräknade i bilaga III.

3. Den lägsta takten för stegvis ökning av kvoterna är 25 % vid varje års början för kvoterna uttryckta i beräkningsenheter och 20 % vid varje års början för kvoter uttryckta i volym. Ökningen läggs till varje kvot och nästa ökning beräknas på basis av den samlade storleken.

Om en kvot uttrycks i både volym och värde ökas den kvot som gäller volym med minst 20 % om året och den kvot som gäller värde med minst 25 % om året, varvid de påföljande

kvoterna varje år beräknas på basis av den föregående, förhöjda kvoten.

När det gäller bussar och andra fordon som omfattas av underavdelning ur 87.02 A I i Gemensamma tulltaxan skall dock den kvot som gäller volym ökas med 15 % om året och den kvot som gäller värde med 20 % om året.

4. Om kommissionen genom ett beslut fastslår att importen till Grekland av en av de i bilaga III uppräknade varorna under två år i följd har utgjort mindre än 90 % av kvoten skall Helleniska republiken släppa importen av varan fri från de nuvarande medlemsstaterna.

5. Kvoterna för gödningsmedel som omfattas av rubrikerna nr 31.02, 31.03 och underrubrikerna nr 31.05 A I, II och IV i Gemensamma tulltaxan utgör också övergångsåtgärder som är nödvändiga för avskaffandet av importmonopol. Dessa kvoter står öppna för alla importföretag i Grekland och de varor som importerats inom ramarna för dessa kvoter kan i Grekland inte bli föremål för exklusiva import- och försäljningsrättigheter.

Artikel 37

Trots vad som sägs i artikel 35 kan de nuvarande medlemsstaterna och Helleniska republiken i handeln mellan de nuvarande medlemsstaterna och Grekland under en tvåårsperiod från och med den 1 januari 1981 bibehålla restriktionerna på importen av avfall och skrot av järn och stål som omfattas av rubrik nr 73.03 i Gemensamma tulltaxan förutsatt att denna ordning inte är mer restriktiv än den som tillämpas vid export till tredje land.

Artikel 38

Trots vad som sägs i artikel 35 skall de taxor för depositionsavgifter och kontantbetalningar som den 31 december 1980 är i kraft i Grekland vad gäller import från de nuvarande medlemsstaterna stegvis avskaffas under en treårsperiod från och med den 1 januari 1981.

Taxorna för depositionsavgifter och kontantbetalningar skall minskas enligt följande tidplan:

- den 1 januari 1981: 25 %,
- den 1 januari 1982: 25 %,
- den 1 januari 1983: 25 %,
- den 1 januari 1984: 25 %.

Artikel 39

1. Trots vad som sägs i artikel 35 skall Helleniska republiken gradvis avskaffa den generella preferens på 8 % som i Grekland tillämpas på offentliga kontrakt enligt samma tidsplan som den som är fastställd i artikel 25 för upphävande av importtullar mellan gemenskapen i dess nuvarande omfattning och Grekland.

2. Trots vad som sägs i artikel 35 kan Helleniska republiken under en tvåårsperiod från och med den 1 januari 1981 uppskjuta tidpunkten då den sätter upp leverantörer från gemenskapen på sina listor över godkända leverantörer.

Artikel 40

1. Utan att detta påverkar tillämpningen av bestämmelserna i punkt 2 i denna artikel skall Helleniska republiken från och med den 1 januari 1981 gradvis anpassa de statliga handelsmonopol som avses i artikel 37.1 i fördraget på sådant sätt att varje diskriminering av medlemsstaternas medborgare vad gäller anskaffning och avsättning av varor undanröjs senast den 31 december 1985.

De nuvarande medlemsstaterna åtar sig likvärdiga förpliktelser mot Helleniska republiken.

Kommissionen skall utfärda rekommendationer beträffande procedurer och tidsplan för den i första stycket föreskrivna anpassningen, varvid förutsätts att procedurer och tidsplan skall vara samma för Helleniska republiken och de nuvarande medlemsstaterna.

2. Från och med den 1 januari 1981 skall Helleniska republiken avskaffa alla exklusiva exporträttigheter. Likaledes skall från samma dag upphävas den exklusiva rätten till import

av kopparsulfat som omfattas av underrubrik ur 28.38 A II i Gemensamma tulltaxan, sackarin som omfattas av underrubrik ur 29.26 A I i Gemensamma tulltaxan och tunt papper som omfattas av underrubrik ur 48.18 i Gemensamma tulltaxan.

KAPITEL 3

Övriga bestämmelser

Artikel 41

1. Kommissionen skall, under iakttagande av gällande bestämmelser, framför allt de som rör transittrafik, fastställa metoder för administrativt samarbete i syfte att garantera att varor som uppfyller de uppställda villkoren från och med den 1 januari 1981 gynnas av avskaffade tullar eller avgifter med motsvarande verkan och kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande verkan.

2. Kommissionen skall fastställa bestämmelser som från och med den 1 januari 1981 skall gälla för handeln inom gemenskapen med varor som har producerats i gemenskapen och vid vars framställning det har ingått

— produkter för vilka det inte har indrivits tull eller avgifter med motsvarande verkan som var tillämpbara på dessa produkter i gemenskapen i dess nuvarande omfattning eller i Grekland eller som har blivit föremål för restitution helt eller delvis av dessa tullar eller avgifter,

— jordbruksprodukter som inte uppfyller de uppställda villkoren för att uppnå fri rörlighet i gemenskapen i dess nuvarande omfattning eller i Grekland.

Vid fastställandet av dessa bestämmelser tar kommissionen hänsyn till de i denna akt fastlagda reglerna för avlägsnande av tullhinder mellan gemenskapen i dess nuvarande omfattning och Grekland och för Helleniska republikens stegvisa genomförande av Gemensamma tulltaxan och bestämmelserna om den gemensamma jordbrukspolitiken.

Artikel 42

1. Utom när annat föreskrivs i denna akt skall de gällande bestämmelserna på tullagstiftningens område tillämpas beträffande handel med tredje land på samma villkor som handeln inom gemenskapen, så länge det i denna handel uppbärs tullar.

Vid fastställande av tullvärdet i handeln inom gemenskapen och i handeln med tredje land skall fram till den 1 januari 1986 med *tullområde* avses det tullområde som definieras i de i gemenskapen och Helleniska republiken den 31 december 1980 gällande bestämmelserna.

2. Helleniska republiken skall från och med den 1 januari 1981 tillämpa nomenklaturerna i Gemen-samma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan i handeln inom gemenskapen.

Helleniska republiken får i dessa nomenklaturer uppta de vid anslutningen befintliga nationella tullnummer som är oumbärliga för att det stegvisa avskaffandet av dess tullar inom gemenskapen skall kunna äga rum enligt föreskrifterna i denna akt.

Artikel 43

1. Om de i artikel 61 nämnda utjämningsbeloppen tillämpas i handeln mellan gemenskapen i dess nuvarande omfattning och Grekland på en eller fler av de basprodukter som anses ha använts vid framställandet av varor som behandlas i förordning (EEG) nr 1059/69 om fastställande av en ordning för handeln med vissa varor framställda av jordbruksprodukter, förordning (EEG) nr 2730/75 om glukos och laktos och förordning (EEG) nr 2783/75 om den gemensamma handelsordningen för ovalbumin och laktalbumin, skall följande övergångsbestämmelser tillämpas:

— Ett utjämningsbelopp beräknat på grundval av de i artikel 61 nämnda utjämningsbeloppen och i enlighet med de i förordning (EEG) nr 1059/69 fastställda reglerna för beräkning av den variabla komponent som tillämpas på varor som behandlas i den

förordningen, skall tillämpas vid import av dessa varor från Grekland.

— När de varor som behandlas i förordning (EEG) nr 1059/69 importeras från tredje land till Grekland skall den variabla komponent som fastställs genom denna förordning allt efter omständigheterna höjas eller sänkas med det utjämningsbelopp som anges i den första strecksatsen.

— Ett utjämningsbelopp, bestämt på grundval av de utjämningsbelopp som fastställts för bas-produkterna enligt gällande regler för beräkning av de restitutioner som är fastställda i förordning (EEG) nr 2682/72 om fastställande av allmänna regler för beviljande av exportrestitutioner och om fastställande av kriterierna för bestämmande av restitutionsbeloppet för vissa jordbruksprodukter som exporteras i form av varor som inte omfattas av fördragets bilaga II, skall i fråga om varor som omfattas av den nämnda förordningen bortsett från albuminer tillämpas på export av dessa varor till Grekland från gemenskapen.

— Vid import till Grekland från tredje land och från gemenskapen samt vid import till gemenskapen från Grekland av varor som behandlas i förordning (EEG) nr 2730/75 och (EEG) nr 2783/75 skall ett utjämningsbelopp beräknat på basis av de i artikel 61 nämnda utjämnings-beloppen och i enlighet med de i ovannämnda förordningar fastställda reglerna, tillämpas för beräkning av importavgiften.

— När produkter som behandlas i förordning (EEG) nr 2682/72 och (EEG) nr 2730/75 exporteras från Grekland till tredje land gäller för dem vad som sägs om utjämningsbelopp i tredje respektive fjärde strecksatsen.

2. Om det vid tillämpningen av utjämningsbelopp skulle uppstå omläggning av handeln med varor som behandlas i förordning (EEG) nr 2730/75 och (EEG) nr 2783/75 får kommissionen vidta lämpliga korrigeringsåtgärder.

3. Den tull som utgör den fasta komponenten i den gällande importavgiften vid import till

Grekland från tredje land av varor som behandlas i förordning (EEG) nr 1059/69 skall fastställas på så sätt att det skydd för jordbruket som skall införas under hänsynstagande till de i punkt 1 angivna övergångsbestämmelserna åtskiljs från det samlade skydd som tillämpas av Helleniska republiken på dagen för dess anslutning.

Varje fast komponent som fastställs i enlighet med första stycket och tillämpas av Helleniska republiken på import från tredje land skall anpassas till Gemensamma tulltaxan enligt tidsplanen som är fastställd i artikel 31. Om den fasta komponent som skall tillämpas av Helleniska republiken vid anslutningen ligger under den fasta komponenten i Gemensamma tulltaxan, får Helleniska republiken dock tillämpa den senare direkt efter anslutningen. Dessutom skall de fasta komponenter som beräknats enligt första stycket så långt det är möjligt ta hänsyn till de särskilda svårigheter som Helleniska republiken förutser för speciella produkter.

4. För de varor som behandlas i förordning (EEG) nr 1059/69, (EEG) nr 2682/72 och (EEG) nr 2730/75 skall Helleniska republiken tillämpa Gemensamma tulltaxans nomenklatur i full utsträckning från anslutningen.

5. Helleniska republiken skall vid anslutningen avskaffa alla tullar och avgifter med motsvarande verkan bortsett från dem som fastställs i punkterna 1, 2 och 3 för produkter som behandlas i förordning (EEG) nr 1059/69 och allt exportstöd eller stöd med motsvarande verkan för produkter som behandlas i förordningarna (EEG) nr 2682/72 och (EEG) nr 2730/75⁽¹⁾.

Vad gäller import från gemenskapen skall Helleniska republiken vid anslutningen upphäva varje kvantitativ restriktion och varje åtgärd med motsvarande verkan för produkter som behandlas i förordningarna (EEG) nr 1059/69, (EEG) nr 2730/75 och (EEG) nr 2783/75.

6. Rådet skall med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen anta bestämmelser för att genomföra denna artikel.

AVDELNING III

FRI RÖRLIGHET FÖR PERSONER, TJÄNSTER OCH KAPITAL

KAPITEL 1

Arbetskraften

Artikel 44

Bestämmelserna i artikel 48 i Romfördraget skall bara gälla i fråga om arbetskraftens fria rörlighet mellan de nuvarande medlemsstaterna och Grekland om inte annat följer av övergångsbestämmelserna i artiklarna 45, 46 och 47 i denna akt.

Artikel 45

1. Artiklarna 1—6 och 13—23 i förordning (EEG) nr 1612/68 om fri rörlighet för arbetskraft inom gemenskapen skall i de nuvarande medlemsstaterna med avseende på grekiska medborgare och i Grekland med avseende på medborgare från de nuvarande medlemsstaterna tillämpas först från och med den 1 januari 1988.

De nuvarande medlemsstaterna och Helleniska republiken kan fram till den 1 januari 1988 med avseende på grekiska medborgare respektive med avseende på medborgare från de nuvarande medlemsstaterna upprätthålla nationella bestämmelser som kräver tillstånd på förhand vid invandring som syftar till utförande av avlönat arbete eller sökande av avlönad anställning.

2. Artikel 11 i förordning (EEG) nr 1612/68 gäller bara i de nuvarande medlemsstaterna med avseende på grekiska medborgare och i Grekland med avseende på medborgare från de nuvarande medlemsstaterna först från och med den 1 januari 1986.

Arbetstagarens familjemedlemmar så som avses i artikel 10 i den nämnda förordningen har dock rätt att inneha anställning på den medlemsstats område där de är bosatta tillsam-

⁽¹⁾Artikel 43.5 första stycket ändrad genom rättelse offentliggjord i EGT nr L 346 av den 2 december 1981.

mans med arbetstagaren om de i minst tre år har varit bosatta där. Detta krav skall minskas till 18 månader från och med den 1 januari 1984.

Reglerna i denna punkt berör inte nationella bestämmelser som är mer fördelaktiga.

Artikel 46

I den mån vissa bestämmelser i direktiv 68/360/EEG om avskaffande av restriktioner mot att röra sig och bosätta sig i gemenskapen för medlemsstaternas arbetstagare och deras familjemedlemmar inte kan åtskiljas från de bestämmelser i förordning (EEG) nr 1612/68 vars tillämpning uppskjuts till följd av artikel 45 kan de nuvarande medlemsstaterna å ena sidan och Helleniska republiken å den andra frångå dessa bestämmelser i den utsträckning som det är nödvändigt för tillämpningen av de undantagsbestämmelser som är fastställda i artikel 45 med avseende på nämnda förordning.

Artikel 47

De nuvarande medlemsstaterna och Helleniska republiken skall med bistånd från kommissionen vidta de åtgärder som är nödvändiga för att tillämpningen av kommissionens beslut av den 8 december 1972 om enhetliga riktlinjer som utarbetats enligt artikel 15 i rådets förordning (EEG) nr 1612/68, det så kallade Sedoc-systemet, och tillämpningen av kommissionens beslut av den 14 december 1972 om gemenskapsplanen för insamling och utsändande av de i artikel 14.3 i rådets förordning (EEG) nr 1612/68 föreskrivna upplysningarna kan utvidgas till att omfatta Grekland senast den 1 januari 1988.

Artikel 48

Fram till den 31 december 1983 skall artiklarna 73.1, 73.3, 74.1 och 75.1 i förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpning av de sociala trygghetssystemen på arbetstagare och deras familjemedlemmar som flyttar inom gemenskapen, samt artiklarna 86 och 88 i förordning (EEG) nr 574/72 om regler för genomförande

av förordning (EEG) nr 1408/71, inte tillämpas på grekiska arbetstagare som är anställda i en annan medlemsstat än Grekland och vars familjemedlemmar är bosatta i Grekland.

Bestämmelserna i artiklarna 73.2, 74.2, och 75.2 i förordning (EEG) nr 1408/71 samt i artiklarna 87, 89 och 98 i förordning (EEG) nr 574/72 skall tillämpas på motsvarande sätt på dessa arbetstagare.

Den lagstiftning i en medlemsstat som ger arbetstagaren rätt till familjebidrag oavsett i vilket land familjemedlemmarna är bosatta berörs dock inte.

KAPITEL 2

Kapitalrörelser och tjänstetransaktioner

Avsnitt 1

Kapitalrörelser

Artikel 49

1. Helleniska republiken kan på de villkor och inom de tidsfrister som anges i artiklarna 50—53 skjuta upp den liberalisering av kapitalrörelser som föreskrivs i rådets första direktiv av den 11 maj 1960 om genomförande av artikel 67 i Romfördraget och i rådets andra direktiv av den 18 december 1962 om tillägg till och ändringar i det första direktivet om genomförande av artikel 67 i fördraget.

2. Lämpligt samråd skall i sinom tid äga rum mellan de grekiska myndigheterna och kommissionen om procedurerna för att genomföra de åtgärder i riktning mot liberalisering eller lättnader vilkas införande kan uppskjutas enligt de bestämmelser som följer.

Artikel 50

1. Helleniska republiken kan

- a) fram till den 31 december 1985 uppskjuta liberaliseringen av direktinvesteringar i de nuvarande medlemsstaterna gjorda av personer bosatta i Grekland,

b) fram till den 31 december 1983 uppskjuta liberaliseringen av överförandet av behållning från avveckling av direktinvesteringar företagna i Grekland före den 12 juni 1975 av personer som är bosatta i gemenskapen. Så länge denna tillfälliga undantagsbestämmelse är i kraft skall de allmänna och särskilda lättnader upprätthållas, som rör det fria överförandet av behållningen från avvecklingen av dessa investeringar och som förekommer till följd av grekiska bestämmelser eller beroende på överenskommelser rörande förhållandet mellan Helleniska republiken och en nuvarande medlemsstat, och de skall tillämpas på ett sådant sätt att ingen diskriminering äger rum.

2. Helleniska republiken erkänner att det är önskvärt att från och med den 1 januari 1981 genomföra betydande lättnader i reglerna rörande de transaktioner som nämns i punkt 1 a, och kommer att sträva efter att vidta lämpliga åtgärder i detta syfte.

Artikel 51

1. Helleniska republiken kan fram till den 31 december 1985 skjuta upp

a) liberaliseringen av investeringar i fast egendom i en nuvarande medlemsstat, gjorda av personer som är bosatta i Grekland men som inte hör till den kategori av personer som utvandrar inom ramen för fri rörlighet för löntagare och egenföretagare,

b) liberaliseringen av investeringar i fast egendom i en nuvarande medlemsstat, gjorda av egenföretagare som är bosatta i Grekland och som utvandrar, bortsett från investeringar som har samband med deras företag.

2. Hemtagandet av behållningen från avveckling av investeringar i fast egendom belägen i Grekland och förvärvad före anslutningen av personer som är bosatta i de nuvarande medlemsstaterna skall liberaliseras stegvis genom att transaktionerna i fråga innefattas i den i

artikel 52 fastställda liberaliseringsordningen för tillgångar som är blockerade i Grekland.

Artikel 52

Tillgångar som är blockerade i Grekland och som tillhör personer som är bosatta i de nuvarande medlemsstaterna skall liberaliseras stegvis i lika stora årliga delposter med början vid anslutningen fram till den 31 december 1985, i sex etapper, varav den första inleds den 1 januari 1981.

Det kapital som är deponerat i blockerade tillgångar den 1 januari 1981 eller som mellan denna dag och den 31 december 1985 kan inbetalas till blockerade tillgångar skall liberaliseras i början av varje omgång undan för undan med en sjättedel, en femtedel, en fjärdedel, en tredjedel och hälften av det belopp som finns deponerat vid början av var och en av dessa etapper.

Den 1 januari 1986 skall blockeringen upphävas av tillgångar som tillhör personer som är bosatta i de nuvarande medlemsstaterna.

Artikel 53

Helleniska republiken får fram till den 31 december 1985 uppskjuta liberaliseringen av de transaktioner som står uppräknade i lista B i bilagorna till de i artikel 49 nämnda direktiven, och som görs av personer som är bosatta i Grekland.

Transaktioner i värdepapper som är utställda av gemenskaperna och av den Europeiska investeringsbanken som görs av personer som är bosatta i Grekland skall dock liberaliseras stegvis under loppet av denna period på följande sätt:

a) Under år 1981 kan transaktionerna i fråga begränsas till 20 miljoner europeiska beräkningsenheter.

b) Detta tak höjs därefter vid början av varje år med 20 % i förhållande till det tak som är fastställt för 1981.

Avsnitt 2

Tjänstetransaktioner*Artikel 54*

1. Hellenska republiken kan fram till den 31 december och på de villkor som framläggs i punkt 2 upprätthålla restriktioner på överföringar i samband med turism.

2. Den 1 januari 1981 skall det årligen tillåtna beloppet per person till turism uppgå till minst 400 europeiska beräkningsenheter.

Från och med den 1 januari 1982 höjs detta belopp varje år med minst 20 % i förhållande till det belopp som är fastställt för 1981.

Avsnitt 3

Allmänna bestämmelser*Artikel 55*

Hellenska republiken kommer om omständigheterna tillåter det att genomföra den liberalisering av kapitalrörelser och tjänstetransaktioner som avses i artiklarna 50—54 innan de tidsfrister som fastställs i dessa artiklar löper ut.

Artikel 56

I syfte att genomföra bestämmelserna i detta kapitel får kommissionen rådfråga monetära utskottet och framlägga ändamålsenliga förslag för rådet.

AVDELNING IV

JORDBRUK**KAPITEL 1****Allmänna bestämmelser***Artikel 57*

Om inte annat föreskrivs i denna avdelning

tillämpas bestämmelserna i denna akt på jordbruksprodukter.

Artikel 58

1. Bestämmelserna i denna artikel tillämpas på de priser för vilka det i kapitel 2 hänvisas till denna artikel.

2. Före den första etappen av den tillnärmning av priser som anges i artikel 59 skall de priser som skall tillämpas i Grekland fastställas enligt de regler som gäller för den gemensamma marknadsordningen för sektorn i fråga på en nivå som gör det möjligt för producenterna i denna sektor att uppnå marknadspriser likvärdiga med de priser som under en representativ period, som bestäms för varje produkt för sig, uppnåddes under det tidigare nationella systemet.

Om det inte föreligger prisuppgifter för vissa produkter på den grekiska marknaden beräknas dock det pris som skall tillämpas där utifrån priserna i den nuvarande gemenskapen för motsvarande produkter eller grupper av produkter eller konkurrerande produkter.

Artikel 59

1. Om tillämpningen av bestämmelserna i denna avdelning leder till en prisnivå som avviker från den gemensamma prisnivån skall de priser för vilka det i kapitel 2 hänvisas till denna artikel, om inte annat följer av punkt 4, varje år i början av regleringsåret närmas till den gemensamma prisnivån enligt bestämmelserna i punkterna 2 och 3.

2. Beträffande

— tomater och persikor som omfattas av förordning (EEG) nr 1035/72 om den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker,

och

— produkter som är förädlade på basis av tomater eller persikor, som omfattas av förordning (EEG) nr 516/77 om den gemensamma organisationen av marknaden för

bearbetade produkter av frukt och grönsaker

genomförs tillnärmningen i sju etapper på följande sätt:

- a) När priset på en produkt i Grekland är lägre än det gemensamma priset höjs priset i denna medlemsstat vid de sex första etapperna successivt med en sjundedel, en sjättedel, en femtedel, en fjärdedel, en tredjedel och hälften av skillnaden mellan de vid varje tillfälle gällande nivåerna för priset i den nämnda medlemsstaten respektive det gemensamma priset före varje etapp. Det pris som följer av denna beräkning ökas proportionellt med den eventuella höjningen av det gemensamma priset för kommande regleringsår. Det gemensamma priset är det som gäller vid den sjunde tillnärmningen.
- b) När priset på en produkt i Grekland är högre än det gemensamma priset minskas den rådande skillnaden mellan den vid varje anpassningstillfälle gällande prisnivån i den nämnda medlemsstaten och den gällande gemensamma prisnivån för det kommande regleringsåret successivt vid de sex första tillnärmningarna med en sjundedel, en sjättedel, en femtedel, en fjärdedel, en tredjedel och hälften. Det gemensamma priset skall gälla vid den sjunde tillnärmningen.

3. Beträffande andra produkter skall anpassningen genomföras i fem etapper på följande sätt:

- a) När priset på en produkt i Grekland är lägre än det gemensamma priset höjs priset i denna medlemsstat vid de fyra första tillnärmningarna successivt med en femtedel, en fjärdedel, en tredjedel och hälften av skillnaden mellan de vid varje anpassningstillfälle gällande nivåerna för priset i den nämnda medlemsstaten respektive den gemensamma prisnivån. Det pris som följer av denna beräkning ökas proportionellt med den eventuella höjningen av det gemensamma priset för kommande regleringsår. Det gemensamma priset skall gälla vid den femte tillnärmningen.

- b) När priset på en produkt i Grekland är högre än det gemensamma priset minskas den rådande skillnaden mellan den vid varje anpassningstillfälle gällande prisnivån i den nämnda medlemsstaten och den gällande gemensamma prisnivån för det kommande regleringsåret successivt vid de fyra första tillnärmningarna med en femtedel, en fjärdedel, en tredjedel och hälften. Det gemensamma priset skall gälla vid den femte tillnärmningen.

4. För att integrationsprocessen skall löpa smidigt kan rådet enligt det förfarande som fastställs i artikel 43.2 i Romfördraget, trots punkterna 2 och 3, för en eller flera produkter för Greklands vidkommande bestämma att priset under ett regleringsår skall avvika från de priser som följer av tillämpningen av punkterna 2 och 3.

Denna avvikelse får inte överstiga 10 % av den prisändring som skall äga rum.

Om en avvikelse beslutas skall prisnivån för det följande regleringsåret vara den prisnivån som skulle blivit följden av tillämpningen av punkterna 2 och 3 om det inte hade beslutats om en avvikelse. För detta regleringsår kan det dock fattas beslut om en ny avvikelse på de villkor som fastställs i styckena ett och två.

Den avvikelse som avses i första stycket skall inte tillämpas vid den sista pristillnärmning som behandlas i punkterna 2 och 3.

Artikel 60

Rådet kan enligt den procedur som finns fastställd i artikel 43.2 i Romfördraget bestämma att det gemensamma priset skall tillämpas i Grekland för en särskild produkt

- a) när det konstateras att skillnaden i prisnivån för produkten i fråga mellan denna medlemsstat och den gemensamma prisnivån är obetydlig,
- b) när priset i Grekland eller priset på världsmarknaden för produkten i fråga är högre än det gemensamma priset.

Artikel 61

Nivåskillnaderna mellan de priser för vilka det hänvisas till denna artikel i kapitel 2 skall utjämnas enligt följande regler:

1. För produkter vars priser fastställs enligt artiklarna 58 och 59 är det utjämningsbelopp som tillämpas i handeln mellan den nuvarande gemenskapen och Grekland, och mellan Grekland och tredje land, lika med skillnaden mellan de fastställda priserna för Grekland och de gemensamma priserna.
2. Det skall dock inte fastställas något utjämningsbelopp, om tillämpningen av punkt 1 leder till ett obetydligt belopp.
3. a) I handeln mellan Grekland och den nuvarande gemenskapen skall utjämningsbelopp uppbäras av den importerande staten eller beviljas av den exporterande staten.
- b) I handeln mellan Grekland och tredje land skall importavgifter som tillämpas enligt den gemensamma jordbrukspolitiken samt exportbidrag sänkas eller höjas, allt efter omständigheterna, med de utjämningsbelopp som tillämpas i handeln med den nuvarande gemenskapen. Tullar kan dock inte minskas med utjämningsbeloppet.
4. För de produkter för vilka tullsatsen i Gemensamma tulltaxan är bunden i Allmänna tull- och handelsavtalet tas det hänsyn till bindningen.

5. Det utjämningsbelopp som en medlemsstat uppbär eller beviljar enligt punkt 1 får inte vara högre än det samlade belopp som uppbärs av samma medlemsstat vid import från tredje land som behandlas som mest gynnad nation.

Rådet kan med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen frånga denna regel i synnerhet för att undgå omläggning av handeln och snedvridning av konkurrensen.

6. Rådet kan med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen, i den mån det är nödvändigt för att den gemensamma jord-

19 340405P BAND V

brukspolitiken skall fungera tillfredsställande, frånga bestämmelserna i artikel 42.1 första stycket angående produkter för vilka utjämningsbelopp tillämpas.

Artikel 62

Om världsmarknadspriset för en produkt är högre än det pris som ligger till grund för beräkningen av importavgiften under den gemensamma jordbrukspolitiken, med avdrag för det utjämningsbelopp varmed importavgiften minskas vid tillämpning av artikel 61, eller om exportbidraget till tredje land är lägre än utjämningsbeloppet, eller om det inte beviljas något bidrag, kan det vidtas lämpliga åtgärder i syfte att garantera att den gemensamma organisationen av marknaden fungerar tillfredsställande.

Artikel 63

De utjämningsbelopp som beviljas skall finansieras av gemenskapen genom Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, garantisektionen.

Artikel 64

För produkter som vid import från tredje land till den nuvarande gemenskapen beläggs med tullar tillämpas följande bestämmelser:

1. Importtullen avskaffas stegvis mellan den nuvarande gemenskapen och Grekland på de datum och enligt den tidsplan som fastställs i artikel 25.

För produkter som omfattas av förordning (EEG) nr 805/68 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött avskaffas dock bastullen stegvis i fem etapper med 20 % i början av vart och ett av de fem regleringsåren som följer efter anslutningen.

Om tullsatsen i Gemensamma tulltaxan för de i punkt 2 b nämnda produkterna är lägre än bastariffen skall denna, genom tillämpning av det här stycket, ersättas av tullsatsen i Gemensamma tulltaxan.

2. a) För att stegvis införa den Gemensamma

tulltaxan skall Helleniska republiken minska skillnaden mellan bastariffen och tullsatsen i Gemensamma tulltaxan enligt de villkor, på det datum och enligt den tidsplan som fastställs i artikel 31.

b) Trots vad som sägs i a skall Grekland tillämpa tullsatserna i Gemensamma tulltaxan i dess helhet från och med den 1 januari 1981 för följande produkter:

- Produkter som omfattas av förordning (EEG) nr 805/68.
- Produkter som omfattas av förordning (EEG) nr 1035/72 och för vilka det för hela regleringsåret eller en del av detta har fastställts ett referenspris.

— Produkter som omfattas av förordning (EEG) nr 100/76 om den gemensamma organisationen av marknaden för fiskeriprodukter, och för vilka det har fastställts ett referenspris.

— Produkter som omfattas av förordning (EEG) nr 337/79 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin, och för vilka det har fastställts ett referenspris.

3. Beträffande punkterna 1 och 2 är bastariffen den som definieras i artikel 24.

Vad beträffar produkter som omfattas av förordning nr 136/66/EEG om inrättandet av en gemensam organisation av marknaden för oljor och fetter fastställs bastullarna på följande sätt:

Rubrik i Gemensamma tulltaxan	Varubeskrivning	Bastullsats, som skall betraktas som den av Helleniska republiken per den 1 juli 1980 faktiskt tillämpade tullsatsen	
		gentemot tredje land	gentemot gemenskapen i dess nuvarande omfattning
12.01	Oljeväxtfrö och oljehaltiga frukter, hela eller krossade:	40 %	36 %
	ur B. Övrigt, bortsett från linfrö och ricinfrö		
12.02	Mjöl, icke avfettat, från oljeväxtfrö och oljehaltiga frukter (utom senapsfrö)	40 %	36 %
	ur B: Övrigt, bortsett från linfrö och ricinfrö		
15.07	Vegetabiliska oljor, i fast eller flytande form, råa, renade eller raffinerade :	130 %	104 %
	ur D: Övriga oljor, bortsett från — linolja — kokosolja och palmolja, för teknisk eller industriell användning, bortsett från ftamställning av livsmedel		
15.12	Animaliska eller vegetabiliska fetter och oljor, helt eller delvis hydrerade eller stelnade eller härdade genom, andra processer, även raffinerade, men inte ytterligare betabtetade:	130 %	104 %
	A. I förpackningar med en nettovikt på 1 kg eller mindre B. Övrigt		

4. För de produkter som omfattas av gemensamma marknadsordningar kan det enligt den procedur som fastställs i artikel 38 i förordning nr 136/66/EEG eller, allt efter omständigheterna, i motsvarande artiklar i andra förordningar om gemensamma marknadsordningar för jordbruks-produkter bestämmas att

a) Helleniska republiken skall bemyndigas

- att avskaffa de tullar som avses i punkt 1 eller företa sådana tillnärmningar som avses i punkt 2 i snabbare takt än som fastställs i dessa bestämmelser,
- att helt eller delvis tillfälligt upphäva tullarna på produkter som importeras från de nuvarande medlemsstaterna,
- att helt eller delvis tillfälligt upphäva tullarna på produkter som importeras från tredje land.

b) den nuvarande gemenskapen skall

- avskaffa de tullar som avses i punkt 1 i snabbare takt än som där anges,
- helt eller delvis tillfälligt upphäva tullarna på produkter som importeras från Grekland.

För andra produkter krävs det inget bemyndigande för att Helleniska republiken skall kunna vidta de åtgärder som avses i första stycket a första och andra strecksatserna. Helleniska republiken skall underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om de vidtagna åtgärderna.

De tullsatser som följer av en snabbare tillnärmning får inte vara lägre än tullsatserna på import av samma produkter från andra medlemsstater.

Artikel 65

1. För de produkter som vid anslutningen

omfattas av en gemensam organisation av marknaden skall, om inte annat följer av artiklarna 61, 64 och 115, i Grekland från och med den 1 januari 1981, tillämpas den ordning som i den nuvarande gemenskapen tillämpas för tull, avgifter med motsvarande verkan, kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande verkan.

2. För produkter som vid anslutningen inte omfattas av en gemensam organisation av marknaden skall bestämmelserna i avdelning II beträffande avskaffande av avgifter med motsvarande verkan som tull, kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande verkan, inte tillämpas på dessa avgifter, restriktioner och åtgärder om de vid datum för anslutningen utgör del av en nationell organisation av marknaden.

Denna bestämmelse tillämpas bara fram till genomförandet av den gemensamma organisationen av marknaden för dessa produkter, dock inte längre än fram till den 31 december 1985, och bara i den utsträckning det är strikt nödvändigt för att upprätthålla den nationella ordningen.

3. Helleniska republiken skall från och med den 1 januari 1981 tillämpa Gemensamma tulltaxans nomenklatur på produkter som omfattas av bilaga II till Romfördraget.

Rådet kan genom beslut med kvalificerad majoritet, på förslag av kommissionen, tillåta Helleniska republiken att i denna nomenklatur uppta sådana befintliga nationella underavdelningar som är nödvändiga för att genomföra de stegvisa tillnärmningarna till Gemensamma tulltaxan eller avskaffa tullarna inom gemenskapen på de i denna akt fastställda villkoren i den mån härigenom inte uppstår svårigheter vid tillämpningen av gemenskaps-bestämmelserna, särskilt vad gäller den gemensamma organisationen av marknader och de övergångs-mekanismer som fastställs i denna avdelning.

Artikel 66

1. Den komponent till skydd för förädlingsindustrin som används vid beräkning av importavgifter mot tredje land på varor som omfattas av den gemensamma organisationen av mark-

naderna för spannmål och ris skall uppbäras för import från Grekland till den nuvarande gemenskapen.

2. För import till Grekland fastställs storleken av denna komponent genom att den komponent eller de komponenter som syftade till att garantera skydd åt förädlingsindustrin utskiljs från det totala skydd som tillämpas den 1 januari 1979.

Denna komponent eller dessa komponenter uppbärs vid import från andra medlemsstater. De ersätter gemenskapens skyddskomponent när det gäller importavgiften mot tredje land.

3. Artikel 64 skall tillämpas på den komponent som avses i punkterna 1 och 2, vilken skall betraktas som baskomponent. Sänkningarna eller tillnärmningarna i fråga skall dock genomföras i fem etapper med 20 % i början av vart och ett av de fem regleringsår som följer efter det tillträde som fastställts för den aktuella basprodukten.

Artikel 67

Vid fastställandet av nivån för de olika belopp som föreskrivs inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken skall det i Greklands fall, bortsett från de i artikel 58 behandlade priserna, i den utsträckning det är nödvändigt för att den gemensamma jordbrukspolitiken skall fungera smidigt, tas hänsyn till det aktuella utjämningsbeloppet eller, i brist på ett sådant, till de konstaterade pris-skillnaderna och, i förekommande fall, till tullarnas utfall.

Artikel 68

1. Bestämmelserna i denna artikel tillämpas på stöd, premier och motsvarande belopp som införts inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken, och för vilka det i kapitel 2 hänvisas till denna artikel.

2. I syfte att införa gemenskapsstöd i Grekland skall följande bestämmelser tillämpas:

a) Nivån på det gemenskapsstöd som skall beviljas för en särskild produkt i Grek-

land från och med den 1 januari 1981 skall vara lika med ett belopp som fastställs på basis av det stöd som beviljats av Grekland i samband med det tidigare nationella systemet under en representativ period som skall fastställas. Detta belopp får dock inte överskrida beloppet för det stöd som på anslutningsdagen beviljas i den nuvarande gemenskapen. Om det under det tidigare nationella systemet inte har beviljats något motsvarande stöd beviljas det, med förbehåll för de följande bestämmelserna, inte gemenskapsstöd till Grekland från anslutningsdagen.

b) Därefter skall det antingen införas gemenskapsstöd i Grekland, eller också skall nivån på gemenskapsstöd i Grekland, om det föreligger en skillnad, anpassas till nivån på det stöd som ges i den nuvarande gemenskapen. Detta sker enligt följande tidsplan:

— I början av vart och ett av de fyra regleringsåren, eller i avsaknad av en genomförandeperiod för stödet efter anslutningen, successivt med en femtedel, en fjärdedel, en tredjedel och hälften

— antingen av det gemenskapsstöd som skall gälla för det kommande regleringsåret eller den kommande stödperioden,

— eller av skillnaden mellan nivån på stödet i Grekland och nivån på det aktuella stödet i den nuvarande gemenskapen för det kommande regleringsåret eller den kommande stödperioden.

— Nivån på gemenskapsstödet skall tillämpas i sin helhet i Grekland i början av det femte regleringsåret eller den femte stödperioden efter anslutningen.

Artikel 69

1. Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artikel 68 kan Hellenska

republiken upprätthålla det nationella stödet som en stegvis avtagande övergångsåtgärd fram till den 31 december 1985. Principen om stegvis nedtrappning kan dock frångås vad beträffar det nationella grekiska stödet som skall ses i samband med användningsområdet för de i bilaga IV anförda sociostrukturella direktiven.

2. Rådet vidtar vid anslutningen, med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen, de åtgärder som är nödvändiga för genomförandet av bestämmelserna i denna artikel. Dessa åtgärder skall särskilt omfatta listan med de i punkt 1 nämnda stöden och exakta beteckningar på dessa, stödbeloppen och tidsplanen för deras avskaffande samt närmare bestämmelser som krävs för att den gemensamma jordbrukspolitiken skall kunna fungera smidigt. Dessa bestämmelser skall dessutom garantera produktionsmedel lika tillgång till den grekiska marknaden, antingen dessa härrör från Grekland eller från de nuvarande medlemsstaterna.

Artikel 70

1. Fram till dess att de tillägsbestämmelser som skall antas av gemenskapen träder i kraft och

- senast fram till det första regleringsåret efter anslutningen beträffande de produkter som anges i punkt 2 a,
- senast fram till den 31 december 1985 beträffande de produkter som anges i punkt 2 b,

kan Hellenska republiken bland de åtgärder som för dessa produkter under det tidigare nationella systemet har varit i kraft på dess område under en representativ period som skall fastställas bibehålla de som är strikt nödvändiga för att bibehålla den grekiska producentens intäkter på samma nivå som under den tidigare nationella ordningen.

2. De produkter som avses i punkt 1 är följande:

- a) Torkade fikon som omfattas av undernummer 08.03 B i Gemensamma tulltaxan.

Torkade druvor som omfattas av undernummer 08.04 B i Gemensamma tulltaxan.

- b) Oliver, annat än för oljeframställning, som omfattas av undernummer 07.01 N I, ur 07.02 A, 07.03 A I, ur 07.04 B, ur 20.01 B och ur 20.02 F i Gemensamma tulltaxan.

3. Rådet beslutar vid anslutningen, med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen, om vilka av de i punkt 1 nämnda åtgärderna som Hellenska republiken kan bibehålla.

Artikel 71

Varje slags varulager i fri omsättning på grekiskt område den 1 januari 1981 som till mängden överstiger vad som kan anses representativt för ett normalt överfört lager skall avvecklas av Hellenska republiken på dess egen bekostnad inom ramarna för gemenskapens procedurer som skall fastställas och inom tidsgränser som skall fastställas.

Artikel 72

1. Rådet vidtar med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen, de åtgärder som är nödvändiga för genomförandet av bestämmelserna i denna avdelning.

2. Rådet kan enhälligt på förslag från kommissionen och efter hörande av Europaparlamentet anpassa de närmare bestämmelserna i denna avdelning på det sätt som kan visa sig nödvändigt till följd av ändringar i gemenskapens föreskrifter.

Artikel 73

1. Om övergångsåtgärder visar sig nödvändiga för att underlätta övergången från den rådande ordningen i Grekland till den ordning som följer av tillämpningen av gemensamma marknadsordningar på de villkor som fastställs i denna avdelning, i synnerhet om genomförandet av den nya ordningen på det fastställda datumet stöter på betydande svårigheter i fråga om vissa produkter, vidtas sådana åtgärder

enligt den procedur som fastställs i artikel 38 i förordning nr 136/66/EEG, eller, allt efter omständigheterna, i motsvarande artiklar i andra förordningar om gemensamma marknadsordningar för jordbruksprodukter. Sådana åtgärder kan vidtas under en period som sträcker sig fram till den 31 december 1982, men deras tillämpning får inte utsträckas längre än fram till detta datum.

2. Rådet kan enhälligt på förslag från kommissionen och efter hörande av Europaparlamentet förlänga den i punkt 1 angivna perioden.

KAPITEL 2

Bestämmelser rörande vissa gemensamma marknadsordningar

Avsnitt 1

Frukt och grönsaker

Artikel 74

Inom frukt- och grönsakssektorn skall artikel 59 tillämpas på baspriser.

Baspriset fastställs i Grekland vid anslutningen under hänsynstagande till skillnaden mellan de genomsnittliga producentpriserna i Grekland och i den nuvarande gemenskapen, konstaterade under en referensperiod som skall fastställas.

Artikel 75

1. Det skall införas en utjämningsmekanism vid import till den nuvarande gemenskapen för frukt och grönsaker från Grekland, för vilka ett institutionellt pris är fastställt.

2. Denna mekanism skall styras av följande regler:

a) Det görs en jämförelse mellan ett anbudspris på den grekiska produkten beräknat som anges i b, och ett anbudspris i gemenskapen beräknat årligen dels på grundval av det aritmetiska genomsnittet av produktionspriserna i varje medlemsstat i gemenskapen i dess nuvarande

omfattning med tillägg för de transport- och förpacknings-kostnader som påförs produkterna mellan produktionsområdena och gemenskapens representativa konsumtionscentra, dels under hänsynstagande till utvecklingen av produktionskostnaderna. De ovannämnda produktionspriserna skall motsvara genomsnittet av de noteringar som har konstaterats under de tre åren före datum för fastställandet av det nämnda anbudspriset för gemenskapen. Det årliga gemenskapspriset får inte ligga över nivån på det referenspris som gäller mot tredje land. Detta anbudspris för gemenskapen skall vid den i artikel 59 behandlade första tillnärmningen minska med 3 %, vid den andra med 6 %, vid den tredje med 9 %, vid den fjärde med 12 %, vid den femte med 15 % samt, när det gäller persikor och tomater, med 18 % vid den sjätte tillnärmningen och med 21 % vid den sjunde tillnärmningen.

b) Anbudspriset på de grekiska produkterna skall beräknas varje marknadsdag på grundval av de representativa noteringar som har konstaterats eller förts tillbaka till importörs- och grossistledet i den nuvarande gemenskapen. Priset på produkter från Grekland skall vara lika med den lägsta representativa noteringen eller genomsnittet av de lägsta representativa noteringarna som har konstaterats för minst 30 % av de mängder av produkterna i fråga som avsätts på samtliga representativa marknader för vilka prisnoteringar finns tillgängliga. Denna eller dessa noteringar skall sänkas med det korrektionsbelopp som kan komma att införas i överensstämmelse med de i c fastställda bestämmelserna.

c) Om det sålunda beräknade grekiska priset är lägre än gemenskapspriset som anges i a, inkasseras av den importerande medlemsstaten vid import till den nuvarande gemenskapen ett korrektionsbelopp som är lika med skillnaden mellan dessa två priser. Om det dagliga anbudspriset på gemenskapsprodukten, beräknat på basis av marknaderna i konsumtionscentra ligger på en nivå som är lägre än gemenskapspriset som anges i a,

får korrektionsbeloppet dock inte överstiga skillnaden mellan det aritmetiska genomsnittet av dessa två priser och priset på den grekiska produkten.

d) Korrektionsbeloppet skall inkasseras ända till dess att gjorda noteringar visar att priset på den grekiska produkten är lika med eller högre än gemenskapspriset som anges i a eller, i tillämpliga fall, det aritmetiska genomsnittet av de i c nämnda gemenskapspriserna.

3. Den utjämningsmekanism som föreskrivs i denna artikel förblir i kraft

a) fram till den 31 december 1987 för de i artikel 59.2 angivna produkterna,

b) fram till den 31 december 1985 för de produkter som anges i artikel 59.3.

4. Om det uppstår störningar på den grekiska marknaden på grund av import från de nuvarande medlemsstaterna, kan det beslutas om lämpliga åtgärder som kan inbegripa en utjämningsmekanism liknande den som föreskrivs i de föregående styckena, i den mån det är fråga om import till Grekland av frukt och grönsaker från den nuvarande gemenskapen för vilka det fastställts ett institutionellt pris.

Artikel 76

Artikel 68 skall tillämpas på den finansiella utjämning som anges i artikel 6 i förordning (EEG) nr 2511/69 om fastställandet av särskilda åtgärder för att förbättra produktion och avsättning av citrusfrukter från gemenskapen.

Denna finansiella utjämning skall betraktas som ett stöd som inte beviljas i Grekland enligt den tidigare nationella ordningen.

Artikel 77

Det minimipris och den finansiella utjämning som

skall gälla i Grekland och som fastställs i artiklarna 2 och 3 i förordning (EEG) nr 2601/69 om fastställandet av särskilda åtgärder för att främja bearbetning av vissa apelsinsor-

ter och i artiklarna 1 och 2 i förordning (EEG) nr 1035/77 om särskilda åtgärder för att främja saluföringen av bearbetade produkter av citron skall fastställas på följande sätt:

1. Fram till den i artikel 59 behandlade första prisanpassningen fastställs det gällande minimipriset på grundval av de priser som i Grekland under den tidigare nationella ordningen betalats till producenter av citrusfrukter avsedda för bearbetning och som noterats under en representativ period som skall fastställas. Den finansiella utjämningsmekanismen skall vara den i den nuvarande gemenskapen, i förekommande fall med avdrag för skillnaden mellan det gemensamma minimipriset och det i Grekland gällande minimipriset.

2. För de påföljande prisfastställelserna tillnärmas det i Grekland gällande minimipriset till det gemensamma minimipriset enligt de i artikel 59 fastställda bestämmelserna. Den i Grekland gällande finansiella utjämningsmekanismen är i varje tillnärmningsetapp utjämningsmekanismen i den nuvarande gemenskapen, i förekommande fall med avdrag för skillnaden mellan det gemensamma minimipriset och det i Grekland gällande minimipriset.

3. Om det minimipris som blir resultatet vid tillämpning av punkterna 1 eller 2 är högre än det gemensamma minimipriset kan det sistnämnda priset antas definitivt för Grekland.

Artikel 78

Fram till den 31 december 1987 kan Helleniska republiken pålägga samtliga producenter av frukt och grönsaker en skyldighet till avsättning via lokala marknader av sin samlade produktion av frukt och grönsaker som uppfyller gemensamma kvalitetsnormer.

Avsnitt 2

Oljor och fetter

Artikel 79

1. För olivolja tillämpas bestämmelserna i artiklarna 58, 59 och 61 på interventionspriser.

Det utjämningsbelopp som blir resultatet vid tillämpning av bestämmelserna i artikel 61 skall dock i förekommande fall korrigeras för utfallet av skillnaden mellan det gemenskapsstöd till konsumtionen som tillämpas i den nuvarande gemenskapen och konsumtionsstödet i Grekland.

2. För oljehaltiga fröer fastställs riktpiserna och orienteringspriserna på basis av den befintliga skillnaden mellan priserna på konkurrerande produkter vid växelbruk i Grekland respektive i den nuvarande gemenskapen, under en referensperiod som skall fastställas. Om priserna på dessa konkurrerande produkter ligger nära varandra skall gemenskapspriset tillämpas i Grekland från anslutningen. Om motsatsen är fallet, tillämpas bestämmelserna i artikel 59 på de för dessa produkter fastställda riktpiserna och orienteringspriserna. De riktpiser och orienteringspriser som skall gälla i Grekland får dock inte överstiga de gemensamma riktpiserna och orienteringspriserna.

Artikel 80

Vid fastställandet av nivån på de olika belopp som föreskrivs i sektorn för oljehaltiga fröer tas det — trots vad som sägs i artikel 67 och bortsett från de i artikel 79.2 nämnda priserna — för Greklands del hänsyn till den prisskillnad som uppstår genom tillämpningen av artikel 79.2 i den utsträckning som krävs för att den gemensamma organisationen av marknaden skall fungera smidigt.

Artikel 81

1. Artikel 68 skall tillämpas på stöd till olivolja. Dock genomförs den första tillnärmningen i fråga om produktionsstöd till denna produkt den 1 januari 1981.

Med hänsyn härtill är den nivå för gemenskapsstöd till produktionen som skall ingå i beräkningen av nivån på det i Grekland tillämpade stödet den som fastställs för det regleringsår då anslutningen inträffar.

Den andra tillnärmningen genomförs i början av det andra regleringsåret efter anslutningen. Den enda möjliga tillnärmningen i början av

det första regleringsåret är den som i förekommande fall inträffar vid en ändring av det gemenskapsstöd som gäller i gemenskapen i dess nuvarande omfattning.

2. Stödbeloppet för rapsfrön, rybsfrön, solrosfrön och ricinfrön som skördats i Grekland skall korrigeras med hänsyn till den eventuella skillnaden mellan de riktpiser eller orienteringspriser som gäller i Grekland respektive i den nuvarande gemenskapen.

Utan att det påverkar tillämpningen av första stycket sänks stödbeloppet för rapsfrö, rybsfrö, solrosfrö och ricinfrö som bearbetas i Grekland med utfallet av de tullar som tillämpas av Helleniska republiken vid import av dessa varor från tredje land.

3. Stödbeloppet för sojabönor och linfrö som skördats i Grekland skall korrigeras med hänsyn till den eventuella skillnaden mellan de orienteringspriser som gäller i Grekland respektive i den nuvarande gemenskapen med avdrag för utfallet av de tullar som tillämpas av Helleniska republiken vid import av dessa varor från tredje land.

Artikel 82

Helleniska republiken kan fram till den 31 december 1983 och enligt närmare bestämmelser som skall fastställas tillämpa den ordning för importkontroll av oljehaltiga fröer och av vegetabiliska oljor och fetter som tillämpades den 1 januari 1979.

Avsnitt 3

Mjök och mejeriprodukter

Artikel 83

Artiklarna 58, 59 och 61 skall tillämpas på interventionspriserna på smör och skummjölkspulver.

Artikel 84

Utjämningsbeloppen för mejeriprodukter förutom smör och skummjölkspulver bestäms med hjälp av koefficienter som skall fastställas.

Avsnitt 4

Nötkött*Artikel 85*

Bestämmelserna i artiklarna 58, 59 och 61 skall tillämpas på priserna på fullvuxna nötkreatur i Grekland och i den nuvarande gemenskapen.

Artikel 86

Utjämningsbeloppet för de i bilagan till förordning (EEG) nr 805/68 nämnda produkterna skall bestämmas med hjälp av koefficienter som skall fastställas.

Avsnitt 5

Tobak*Artikel 87*

1. Artikel 58 skall tillämpas på det interventionspris som fastställs för varje sort eller grupp av sorter.

2. Det riktpreis som motsvarar det i punkt 1 nämnda interventionspriset fastställs i Grekland för den första skörden efter anslutningen på en nivå som avspeglar de förhållande som föreligger mellan riktpreiset och interventionspriset, i enlighet med artikel 2.2 andra stycket i förordning (EEG) nr 727/70 om den gemensamma marknadsordningen för råttobak.

3. För de påföljande fyra skördarna skall detta riktpreis

a) fastställas i överensstämmelse med de kriterier som finns angivna i artikel 2.2 första stycket i förordning (EEG) nr 727/70, dock under hänsynstagande till det stöd som Helleniska republiken kan upprätthålla för tobak med stöd av artikel 69,

b) höjas i fyra etapper, varvid den första höjningen äger rum vid den andra skörden efter anslutningen med utfallet av

sänkningen av det nationella stöd som Helleniska republiken under stegvis nedtrappning kan upprätthålla för tobak med stöd av artikel 69.

Artikel 88

Utan hinder av vad som sägs i artikel 71 skall varje tobakslager i Grekland som härrör från skörden före anslutningen avvecklas fullständigt av Helleniska republiken på egen bekostnad inom ramarna för gemenskapsförfarande som skall fastställas och inom tidsramar som skall fastställas.

Avsnitt 6

Lin och hampa*Artikel 89*

Artikel 68 skall tillämpas på stöd till spånadslin och hampa.

Avsnitt 7

Humle*Artikel 90*

Artikel 68 skall tillämpas på stöd till humle.

Avsnitt 8

Utsäde*Artikel 91*

Artikel 68 skall tillämpas på stöd till frön.

Avsnitt 9

Silkesmaskar*Artikel 92*

Artikel 68 skall tillämpas på stöd till silkesmaskar.

Avsnitt 10

Socker*Artikel 93*

Artiklarna 58, 59 och 61 skall tillämpas på interventionspriset för vitt socker och på minimipriset för betor.

Artikel 94

Utjämningsbeloppen för produkter bortsett från färska betor som nämns i artikel 1.1 b och för produkter som nämns i artikel 1.1 d i förordning (EEG) nr 3330/74 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker härleds ur det utjämningsbelopp som gäller för respektive basprodukt, med hjälp av koefficienter som skall fastställas.

Artikel 95

Det belopp som anges i artikel 26.3 i förordning (EEG) nr 3330/74 och som gäller i Grekland korrigeras för utjämningsbeloppet.

Avsnitt 11

Spannmål*Artikel 96*

För spannmål tillämpas artiklarna 58, 59 och 61 på interventionspriserna och, vad beträffar vanligt vete, på referenspriset.

Artikel 97

Utjämningsbeloppen fastställs på följande sätt:

1. För de spannmålssorter för vilka det inte fastställts något interventionspris härleds det utjämningsbelopp som gäller fram till den första tillnärmningen ur det utjämningsbelopp som gäller för en konkurrerande spannmålssort för vilken det har fastställts ett interventionspris, varvid hänsyn tas till

— förhållandet mellan priserna på den grekiska marknaden,

eller

— förhållandet mellan tröskelpriserna för respektive spannmålssorter.

Därpå följande utjämningsbelopp fastställs på grundval av de belopp som anges i första stycket och enligt de i artikel 59 fastställda reglerna för pristillnärmning.

I det fall som avses i första stycket första strecksatsen, skall det tillämpade förhållandet dock anpassas till förhållandet mellan tröskelpriserna enligt reglerna i artikel 59.

2. Utjämningsbeloppet för de produkter som avses i artikel 1 c och d i förordning (EEG) nr 2727/75 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål skall härledas ur det utjämningsbelopp som gäller för de spannmålssorter som de har anknytning till, med hjälp av koefficienter som skall fastställas.
3. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2 fastställs utjämningsbeloppet för produkter som bearbetats på basis av vanlig vete och durumvete på en nivå som också tar hänsyn till det eventuella nationella stödet till vete som är avsett för malning som Helleniska republiken kan upprätthålla i överensstämmelse med artikel 69.

Artikel 98

Artikel 68 skall tillämpas på det stöd till durumvete som avses i artikel 10 i förordning (EEG) nr 2727/75.

Avsnitt 12

Griskött*Artikel 99*

1. I sektorn för griskött tillämpas bestämmelserna i artiklarna 58, 59 och 61 på priset för denna produkt i Grekland och i den nuvarande gemenskapen.

2. För att undgå varje slags risk för störningar i handeln mellan Grekland och den nuvarande gemenskapen kan dock utjämningsbeloppet beräknas på grundval av de utjämningsbelopp som gäller för fodersäd. Med tanke på detta beräknas det gällande utjämningsbeloppet per kilogram slaktsvin utifrån de utjämningsbelopp som tillämpas på den mängd fodersäd som går åt vid produktion av ett kilogram griskött i gemenskapen.

Utan att det påverkar tillämpningen av första stycket kan utjämningsbeloppet fastställas på en nivå som även tar hänsyn till det nationella stödet till spannmål för svinuppfödning, som Helleniska republiken upprätthåller med stöd av artikel 69.

3. För de produkter förutom slaktsvin som avses i artikel 1.1 i förordning (EEG) nr 2759/75 om den gemensamma organisationen av marknaden för griskött härleds utjämningsbeloppet ur det enligt punkt 1 eller 2 gällande utjämningsbeloppet med hjälp av koefficienter som skall fastställas.

Avsnitt 13

Ägg

Artikel 100

1. För ägg tillämpas artiklarna 58, 59 och 61 på priserna för dessa produkter i Grekland och i den nuvarande gemenskapen.

2. För att undgå varje slags risk för störningar i handeln mellan Grekland och den nuvarande gemenskapen kan dock utjämningsbeloppet beräknas på grundval av de utjämningsbelopp som gäller för fodersäd. Med tanke på detta tillämpas följande bestämmelser:

- a) För ägg i skal beräknas det gällande utjämningsbeloppet per kilogram ägg i skal på grundval av de utjämningsbelopp som tillämpas på den mängd fodersäd som går åt till produktion i gemenskapen av ett kilogram ägg i skal.
- b) För kläckningsägg beräknas det gällande utjämningsbeloppet per kläckningsägg på

grundval av de utjämningsbelopp som tillämpas på den mängd fodersäd som går åt till produktion i gemenskapen av ett kläckningsägg.

Utan att det påverkar tillämpningen av första stycket kan utjämningsbeloppet fastställas på en nivå som även tar hänsyn till det nationella stöd till spannmål för fjäderfäuppfödning som Helleniska republiken upprätthåller med stöd av artikel 69.

3. För de produkter som avses i artikel 1.1 b i förordning (EEG) nr 2771/75 om den gemensamma organisationen av marknaden för ägg härleds utjämningsbeloppet ur det enligt punkt 1 eller 2 gällande utjämningsbeloppet med hjälp av koefficienter som skall fastställas.

Avsnitt 14

Fjäderfäkött

Artikel 101

1. För fjäderfäkött tillämpas artiklarna 58, 59 och 61 på priserna för dessa produkter i Grekland och i den nuvarande gemenskapen.

2. För att undgå varje slags risk för störningar i handeln mellan Grekland och den nuvarande gemenskapen kan dock utjämningsbeloppet beräknas på grundval av de utjämningsbelopp som gäller för fodersäd. Med tanke på detta tillämpas följande bestämmelser:

- a) För slaktat fjäderfä beräknas det gällande utjämningsbeloppet per kilogram slaktat fjäderfä på grundval av de utjämningsbelopp som tillämpas på den mängd fodersäd som går åt till produktion i gemenskapen av ett kilogram slaktat fjäderfä uppdelat efter art.
- b) För dagsgamla kycklingar beräknas det gällande utjämningsbeloppet per kyckling på grundval av de utjämningsbelopp som tillämpas på den mängd fodersäd som går åt till produktion i gemenskapen av en dagsgammal kyckling.

Utan att det påverkar tillämpningen av

första stycket kan utjämningsbeloppet fastställas på en nivå som även tar hänsyn till det nationella stöd till spannmål för fjäderfäuppfödning som Hellenska republiken upprätthåller med stöd av artikel 69.

3. För de produkter som avses i artikel 1.2 d i förordning (EEG) nr 2777/75 om den gemensamma organisationen av marknaden för fjäderfäkött härleds utjämningsbeloppet ur det enligt punkt 1 eller 2 gällande utjämningsbeloppet med hjälp av koefficienter som skall fastställas.

Avsnitt 15

Ris

Artikel 102

1. För ris tillämpas artiklarna 58, 59 och 61 på interventionspriset på paddyris.

2. Utjämningsbeloppet för råris skall vara utjämningsbeloppet för paddyris, omräknat med hjälp av den i artikel 1 i förordning 467/67/EEG angivna omräkningsatsen.

3. För helt slipat ris skall utjämningsbeloppet vara utjämningsbeloppet för råris, omräknat med hjälp av den i artikel 1 i förordning 467/67/EEG angivna omräkningsatsen.

4. För delvis slipat ris skall utjämningsbeloppet vara utjämningsbeloppet för helt slipat ris, omräknat med hjälp av den i artikel 1 i förordning 467/67/EEG angivna omräkningsatsen.

5. För de produkter som avses i artikel 1.1 c i förordning (EEG) nr 1418/76 om den gemensamma organisationen av marknaden för ris skall utjämningsbeloppet härledas ur det utjämningsbelopp som gäller för produkter som de är besläktade med, med hjälp av koefficienter som skall fastställas.

6. Utjämningsbeloppet för brutet ris skall fastställas på en nivå som tar hänsyn till skillnaden mellan leveranspriset i Grekland och tröskelpriiset.

Avsnitt 16

Bearbetade produkter av frukt och grönsaker

Artikel 103

För produkter som gynnas av det stödsystem som behandlas i artikel 3a i förordning (EEG) nr 516/77 om den gemensamma organisationen av marknaden för bearbetade produkter av frukt och grönsaker tillämpas följande bestämmelser i Grekland:

1. Fram till den i artikel 59 angivna första tillnärmningen av priserna fastställs det minimipris som nämns i artikel 3a.3 i förordning (EEG) nr 516/77 på grundval av de priser som i Grekland under den tidigare nationella ordningen har betalats till producenterna av en produkt avsedd för bearbetning, och som konstateras under en representativ period som skall fastställas.
2. Om det i punkt 1 angivna minimipriset skiljer sig från det gemensamma priset ändras priset i Grekland i början av varje regleringsår efter anslutningen enligt de i artikel 59 fastställda bestämmelserna.
3. Det gemenskapsstöd som betalas ut i Grekland skall fastställas på ett sådant sätt att det jämnar ut skillnaden mellan den prisnivå på produkter från tredje land som fastställs enligt artikel 3a.3 i förordning (EEG) nr 516/77, och den prisnivå på grekiska produkter som fastställs under hänsynstagande till de i punkt 2 angivna minimipriserna och bearbetningskostnaderna i Grekland, varvid de verksamheter som har högre kostnader inte beaktas. Detta stöd får dock inte överstiga det stöd som utbetalas i gemenskapen i dess nuvarande omfattning.
4. Gemenskapsstödet tillämpas i sin fulla omfattning i Grekland från början av det sjunde regleringsåret efter anslutningen beträffande tomatkoncentrat, skalade tomater, tomatosaft och konserverade persikor och från början av det femte regleringsåret efter anslutningen beträffande plommon som härör från torkade plommon ("prunes d'Ente").

5. Om det minimipris som blir resultatet vid tillämpning av punkterna 1 eller 2 är högre än det gemensamma minimipriset kan det senare priset antas slutgiltigt för Grekland.

Avsnitt 17

Torrfooder

Artikel 104

1. Det orienteringspris som anges i artikel 4 i förordning (EEG) nr 1117/78 om den gemensamma organisationen av marknaden för torrfooder och som skall gälla i Grekland från och med den 1 januari 1981 fastställs på en nivå motsvarande världsmarknadspriset förhöjt med det stöd som i Grekland under den tidigare nationella ordningen eventuellt utbetalats under en representativ period som skall fastställas, dock bortsett från det stöd som upprätthålls med stöd av artikel 69, och med den tull som tillämpas av Grekland mot tredje land den 1 juli 1980. Det sålunda fastställda orienteringspriset får dock inte överstiga det gemensamma orienteringspriset.

2. Artikel 59 skall tillämpas på det enligt punkt 1 beräknade orienteringspriset, om detta är lägre än det gemensamma orienteringspriset.

3. Det tilläggsstöd som skall gälla i Grekland skall minskas med ett belopp lika med

— den eventuella skillnaden mellan det orienteringspris som gäller i Grekland och det gemensamma orienteringspriset,

och

— utfallet av den tull som Grekland tillämpar vid import av dessa produkter från tredje land,

varvid detta belopp multipliceras med den procentsats som anges i artikel 5.2 i förordning (EEG) nr 1117/78.

4. Artikel 68 skall tillämpas på det fasta stöd som avses i artikel 3 i förordning (EEG) nr 1117/78.

Avsnitt 18

Ärter och åkerbönor

Artikel 105

1. För ärter och åkerbönor fastställs det utlösandepris som skall gälla i Grekland från och med den 1 januari 1981 med utgångspunkt från skillnaden mellan priserna på konkurrerande produkter från växelbruk i Grekland respektive från den nuvarande gemenskapen under en referensperiod som skall fastställas.

Om priserna på dessa konkurrerande produkter ligger nära varandra, skall gemenskapspriset tillämpas i Grekland från anslutningen. Om motsatsen är fallet tillämpas artikel 59 på utlösandepriset för dessa produkter. Det utlösandepris som skall gälla i Grekland får inte överskrida det gemensamma utlösandepriset.

2. Det stödbelopp som anges i artikel 2.1 i förordning (EEG) nr 1119/78 om särskilda åtgärder för ärter och åkerbönor som används till djurfoder, för ärter och åkerbönor som skördas i Grekland, skall reduceras med ett belopp som är lika med den eventuella skillnaden mellan det utlösandepris som gäller i Grekland och det gemensamma utlösandepriset.

Utän att det påverkar tillämpningen av första stycket skall stödbeloppet i fråga för en produkt som är bearbetad i Grekland reduceras med utfallet av den tull som tillämpas av Grekland vid import av sojakakor från tredje land.

De belopp som blir resultatet vid tillämpning av första och andra styckena skall multipliceras med den procentsats som anges i artikel 2.1 i förordning (EEG) nr 1119/78.

Artikel 106

Utän hinder av vad som sägs i artikel 67 skall hänsyn tas, vid fastställandet av nivån för de olika belopp som föreskrivs i sektorn för ärter och åkerbönor, bortsett från de i artikel

105.1 angivna priserna, för Greklands del och i den omfattning som krävs för att den gemensamma organisationen av marknaden för dessa produkter skall fungera smidigt, till den pris-skillnad som tillämpningen av artikel 105.1 medför.

Avsnitt 19

Vin

Artikel 107

1. Artiklarna 58 och 59 skall tillämpas på orienteringspriserna för bordsviner. Artikel 61 skall tillämpas på samma produkter om inte annat följer av punkt 3.

2. Utjämningsbeloppet för de övriga produkter för vilka det fastställs ett referenspris, bestäms i den mån det krävs för att den gemensamma organisationen av marknaden skall fungera tillfredsställande, med utgångspunkt från det för bordsviner fastställda utjämningsbeloppet. För starkviner är det utjämningsbelopp som skall gälla från och med den 1 januari 1981 dock lika med beloppet för den utjämningsavgift som skall gälla mot tredje land från och med detta datum. Utjämningsbeloppet avvecklas enligt den tidsplan som anges i artikel 59.

3. Inget utjämningsbelopp tillämpas på importen till Grekland från tredje land av produkter för vilka det fastställs referenspriser.

Artikel 108

Utan hinder av vad som sägs i artikel 67 skall det utlösandepris som anges i artikel 3 i förordning (EEG) nr 337/79 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin, och som gäller i Grekland, inte korrigeras för utjämningsbeloppet. Detta belopp läggs dock till det genomsnittspris som fastställs för varje representativ marknad i Grekland.

Artikel 109

Så länge Hellenska republiken tillämpar artikel 70 på torkade druvor är den mängd

alkohol från torkade druvor som kan tillsättas vissa viner i Grekland med stöd av förordning (EEG) nr 351/79 om tillsats av alkohol till produkter på vinområdet, begränsad till en årlig mängd som inte överstiger det årliga genomsnittet av den mängd av den angivna alkoholen som använts till detta ändamål i Grekland under åren 1978, 1979 och 1980.

KAPITEL 3

Fiskeribestämmelser

Artikel 110

1. Utan hinder av artikel 2.1 i förordning (EEG) nr 101/76 om fastställande av en gemensam strukturpolitik för fiskerinäringen och artikel 100 i 1972 års anslutningsakt kan Italienska republiken och Hellenska republiken ömsesidigt fram till och med den 31 december 1985 begränsa fisket i de farvatten som lyder under deras överhöghet eller jurisdiktion och ligger innanför de zoner som anges i artikel 111, till att äga rum från fartyg som traditionellt fiskar i dessa farvatten och utgår från hamnar i detta geografiska kustområde.

2. Bestämmelserna i punkt 1 och i artikel 111 berör inte de särskilda fiskerättigheter som Hellenska republiken och Italienska republiken ömsesidigt kan åberopa den 1 januari 1981.

Artikel 111

De zoner som anges i artikel 110.1 är avgränsade på följande sätt:

1. Grekland

Farvatten belägna innanför en gräns på sex sjömil räknat från baslinjerna.

2. Italien

Farvatten belägna innanför en gräns på sex sjömil räknat från baslinjerna. Denna gräns skall utsträckas till tolv sjömil för följande zoner:

a) Adriatiska havet söder om Po di Goros mynning.

- b) Joniska havet.
- c) Farvattnen runt Sicilien och Messina-sundet, inklusive öarna.
- d) Farvattnen runt Sardinien.

KAPITEL 4

Övriga bestämmelser

Avsnitt 1

Veterinära åtgärder

Artikel 112

1. Helleniska republiken skall varken avsända nötkreatur, svin eller färskt kött från nötkreatur, svin, getter eller får till de övriga medlemsstaternas territorier från de regioner som enligt Ständiga veterinärkommitténs förfarande är närmare fastställda på basis av föreliggande garantier, fram till dess att det i dessa regioner har förflutit en tolv månaders-period efter det sista utbrottet av mul- och klövsjuka förorsakad av en exotisk virustyp eller efter den sista vaccinationen mot denna sjukdom.

2. Före den 31 december 1985 skall en undersökning av situationen för mul- och klövsjuka förorsakad av en exotisk virustyp ha genomförts.

Senast den 1 juli 1984 skall kommissionen avge en rapport till rådet med förslag som syftar till ett antagande av lämpliga gemenskapsbestämmelser på detta område.

Avsnitt 2

Åtgärder rörande lagstiftning om utsäde och groddplantor

Artikel 113

1. Fram till och med den 31 december 1985 kan Helleniska republiken tillämpa sina egna regler för import av artsorter inom lantbruk och trädgårdsskötsel eller till basmaterial inom skogsvården, samt regler för intyg och kontroll

av dess produktion av utsäde och groddplantor inom lantbruk, trädgårdsskötsel och skogsbruk.

2. För Helleniska republiken gäller följande:

- a) Helleniska republiken skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att gradvis senast vid utgången av den period som anges i punkt 1 anpassa sig till gemenskapsbestämmelserna om dels tillåtande av sorter och basmaterial, dels handel med utsäde och groddplantor inom lantbruk, trädgårdsskötsel och skogsbruk.
- b) Helleniska republiken kan före utgången av den period som anges i punkt 1 helt eller delvis begränsa handeln med utsäde och groddplantor inom lantbruk och trädgårdsskötsel till de sorter som är tillåtna på dess territorium; denna bestämmelse skall även tillämpas på basmaterial beträffande reproduktivt material på skogsbruksområdet.
- c) Helleniska republiken skall till de nuvarande medlemsstaternas territorier endast exportera det utsäde och de groddplantor som uppfyller gemenskapens bestämmelser.

3. Enligt förfarandet i Ständiga kommittén för utsäde och uppföringsmaterial för jordbruk, trädgårdsnäring och skogsbruk får beslut fattas, före den 31 december 1985, om en gradvis liberalisering av handeln med utsäde och groddplantor av vissa arter mellan Grekland och den nuvarande gemenskapen, när det visar sig att villkoren för en sådan liberalisering är uppfyllda.

Avsnitt 3

Diverse bestämmelser

Artikel 114

De rättsakter som finns uppräknade i bilaga IV till denna akt skall tillämpas för Grekland enligt de betingelser som fastställs i bilagan.

AVDELNING V
YTTRE FÖRBINDELSER

KAPITEL 1

Gemensam handelspolitik

Artikel 115

1. Fram till och med den 31 december 1985 får Helleniska republiken som ett tillfälligt undantag från de gemensamma liberaliseringslistorna i förordningarna (EEG) nr 109/70, (EEG) nr 1439/74 och (EEG) nr 2532/78 behålla kvantitativa importrestriktioner i form av totalkvoter för de varor och belopp som anges i bilaga V. Dessa varor skall vara fullständigt liberaliserade den 1 januari 1986 och kvoterna skall gradvis ökas fram till detta datum. De närmare bestämmelserna för ökningen av kvoterna skall vara identiska med bestämmelserna i artikel 36.

Om importen under två år i rad har utgjort mindre än 90 % av den öppna årskvoten skall Helleniska republiken upphäva de gällande kvantitativa importrestriktionerna, förutsatt att varan i fråga har liberaliserats gentemot de nuvarande medlemsstaterna.

2. Fram till och med den 31 december 1985 skall Helleniska republiken gentemot tredje land inte liberalisera varor som ännu inte liberaliserats gentemot den nuvarande gemenskapen, eller ge tredje land några andra fördelar i förhållande till den nuvarande gemenskapen vad beträffar de fastställda kvoterna för dessa varor. Helleniska republiken skall inte gentemot de statshandelsländer som anges i förordningarna (EEG) nr 109/70 och (EEG) nr 2532/78 liberalisera varor som ännu inte liberaliserats gentemot den nuvarande gemenskapen eller länder som omfattas av förordning (EEG) nr 1439/74, eller ge dessa statshandelsländer några andra fördelar gentemot den nuvarande gemenskapen eller länder som omfattas av förordning (EEG) nr 1439/74 vad beträffar de fastställda kvoterna för dessa varor.

3. Fram till och med den 31 december 1985 skall Helleniska republiken gentemot tredje land behålla kvantitativa restriktioner i form av

kvoter för de varor som räknas upp i bilaga VI och inte liberaliserats av den nuvarande gemenskapen och som Helleniska republiken ännu inte har liberaliserat gentemot gemenskapen. De kvoter som gäller för 1981 för länder som omfattas av förordning (EEG) nr 1439/74, finns fastställda i den nämnda bilagan bortsett från de som anges i artikel 120 och de statshandelsländer som anges i förordningarna (EEG) nr 109/70 och (EEG) nr 2532/78.

Eventuella ändringar av dessa kvoter skall endast göras i överensstämmelse med gemenskapens förfaranden.

Artikel 116

Helleniska republiken skall gentemot tredje land upphäva det system som gäller vid anslutningen för importgarantier och kontantbetalningar enligt samma tidsplan och på samma villkor som fastställs i artikel 38 för de nuvarande medlemsstaterna.

Artikel 117

1. Från och med den 1 januari 1981 skall Helleniska republiken tillämpa gemenskapens generella preferenssystem för varor som inte finns uppräknade i bilaga II till Romfördraget. Vad gäller de varor som finns uppräknade i bilaga VII skall Helleniska republiken dock gradvis till och med den 31 december 1985 anpassa sina tullsats till satserna i det generella preferenssystemet. Tidsplanen för denna anpassning skall vara samma som anges i artikel 31.

2. Beträffande varor som finns uppräknade i bilaga II till Romfördraget skall de fastställda eller beräknade preferenssatserna tillämpas på de tullsats som faktiskt tas upp av Helleniska republiken gentemot tredje land enligt artikel 64.

Import till Grekland från tredje land får inte i något fall ske till mer fördelaktiga tullsats än de som tillämpas vid import av varor från den nuvarande gemenskapen.

KAPITEL 2

Gemenskapernas avtal med vissa tredje länder

Artikel 118

1. Från och med den 1 januari 1981 skall Hellenska republiken tillämpa bestämmelserna i de avtal som avses i artikel 120.

Övergångsbestämmelser och anpassningar skall vara föremål för protokoll som sluts med avtalslutande tredje land och skall medfölja som bilaga till dessa avtal.

2. Dessa övergångsbestämmelser, som skall ta hänsyn till motsvarande bestämmelser inom gemenskapen och inte kan ha längre varaktighet än dessa, skall syfta till att garantera att gemenskapen tillämpar en gemensam ordning i sina förbindelser med varje avtalslutande tredje land och att medlemsstaterna har enhetliga rättigheter och förpliktelser.

3. Dessa övergångsbestämmelser, som skall tillämpas på de länder som anges i artikel 120, skall inte på något område medföra att Hellenska republiken ger dessa länder en mer gynnsam behandling än den som gäller för den nuvarande gemenskapen.

Framför allt skall alla varor som omfattas av övergångsbestämmelser i form av kvantitativa restriktioner som tillämpas på den nuvarande gemenskapen, omfattas av sådana bestämmelser gentemot alla de länder som anges i artikel 120 under motsvarande tidsperiod.

4. Dessa övergångsbestämmelser, som tillämpas på de länder som anges i artikel 120, skall inte medföra att Hellenska republiken ger dessa länder en mindre gynnsam behandling än den som gäller för annat tredje land. Framför allt kan inte övergångsbestämmelser i form av kvantitativa restriktioner tillämpas mot de länder som anges i artikel 120 beträffande varor som kommer att vara befriade från sådana restriktioner när de importerats till Grekland från annat tredje land.

Artikel 119

Om de protokoll som avses i artikel 118.1, på grund av omständigheter utanför gemenska-

pens eller Hellenska republikens kontroll, inte sluts före den 1 januari 1981, skall gemenskapen vidta nödvändiga åtgärder för att avhjälpa denna situation vid anslutningen.

Under alla förhållanden skall behandlingen som mest gynnad nation tillämpas från och med den 1 januari 1981 av Hellenska republiken mot de länder som anges i artikel 120.

Artikel 120

Artiklarna 118 och 119 skall tillämpas på de avtal som ingåtts med Algeriet, Cypern, Egypten, Finland, Island, Israel, Jordanien, Libanon, Malta, Marocko, Norge, Portugal, Schweiz, Spanien, Sverige, Syrien, Tunisien, Turkiet och Österrike.

Artiklarna 118 och 119 skall också tillämpas på de avtal som gemenskapen ingår med annat tredje land i medelhavsområdet före denna akts ikraftträdande.

KAPITEL 3

Förbindelserna med staterna i Afrika, Karibien och Stilla havet

Artikel 121

Den ordning som följer av Lomé-konventionen om samarbete mellan AKS-staterna och EG samt av avtalet om varor inom Europeiska kol- och stålgemenskapen, undertecknat den 28 februari 1975, skall inte tillämpas på förhållandet mellan Hellenska republiken och staterna i Afrika, Karibien och Stilla havet, med undantag för protokoll 3 om socker.

Artikel 122

Artiklarna 118 och 119 skall tillämpas på alla nya avtal som gemenskapen ingår med staterna i Afrika, Karibien och Stilla havet före denna akts ikraftträdande.

KAPITEL 4

Textilier

Artikel 123

1. Från och med den 1 januari 1981 skall

Hellenska republiken tillämpa ordningen av den 20 december 1973 om internationell handel med textilier liksom de bilaterala avtal som gemenskapen ingått enligt denna ordning. Protokoll om anpassning av dessa avtal skall förhandlas fram av gemenskapen med tredje land som är part i avtalen, i syfte att fastställa en frivillig begränsning av export till Grekland i fråga om varor och ursprungsländer för vilka det gäller exportbegränsningar till gemenskapen.

2. Om dessa protokoll inte slutits den 1 januari 1981, skall gemenskapen vidta åtgärder för att avhjälpa denna situation genom nödvändiga övergångs-arrangemang för att garantera att gemenskapen genomför avtalen.

AVDELNING VI

FINANSIELLA BESTÄMMELSER

Artikel 124

Beslutet av den 21 april 1970 om ersättande av finansiella bidrag från medlemsstaterna med gemenskapens egna resurser, hädanefter kallat "beslutet av den 21 april 1970", skall tillämpas enligt de bestämmelser som anges i artiklarna 125—127.

Artikel 125

De inkomster som betecknas "jordbruksavgifter", och som behandlas i artikel 2 a i beslutet av den 21 april 1970, skall också omfatta inkomster dels från alla slags utjämningsbelopp som tas upp vid import som anges i artiklarna 43, 61 och 75, dels från de fasta komponenter som tillämpas i handeln mellan den nuvarande gemenskapen och Grekland samt i handeln mellan Grekland och tredje land enligt artikel 66.

Artikel 126

De inkomster som betecknas "tullar", och behandlas i artikel 2 b i beslutet av den 21 april 1970, skall fram till och med den 31 december 1985 också omfatta tullar som beräknas som om Hellenska republiken, från och med anslut-

ningen, i handeln med tredje land tillämpade tullsatserna enligt Gemensamma tulltaxan och de reducerade tullsatserna enligt varje slags tullpreferens som tillämpas av gemenskapen.

Hellenska republiken skall göra en månatlig beräkning av dessa tullar på basis av tulldeklarationerna från en månad, varefter det resulterande beloppet skall tillställas kommissionen senast den 20:e dagen i den andra månaden efter denna månad.

Från och med den 1 januari 1986 skall summan av alla infordrade tullar erläggas i sin helhet.

Artikel 127

Beloppet av de tullar som konstateras som egna intäkter från mervärdesskatt eller från finansiella bidrag baserade på bruttonationalprodukten med stöd av artikel 4.1- 4.5 i beslutet av den 21 april 1970, skall erläggas i sin helhet från och med den 1 januari 1981.

Gemenskapen skall dock, under loppet av den månad som följer efter den månad då kommissionen har fått detta belopp till sitt förfogande, återbetala en andel av detta belopp till Hellenska republiken enligt följande riktlinjer:

- 70 % år 1981,
- 50 % år 1982,
- 30 % år 1983,
- 20 % år 1984,
- 10 % år 1985.

AVDELNING VII

ÖVRIGA BESTÄMMELSER

Artikel 128

De rättsakter som är förtecknade i bilaga VIII till denna akt skall tillämpas för Hellenska republiken på de villkor som fastställs i den bilagan.

Artikel 129

1. Fram till och med den 31 december 1985

kan företag i den grekiska järn- och stålbranschen tillämpa ett system baserat på flera paritetspunkter.

2. Fram till och med den 31 december 1985 får de priser som debiteras av företag i de nuvarande medlemsstaterna vid försäljning av järn- och stålprodukter på den grekiska marknaden, omräknade till motsvarande värde för den plats som har valts för upprättandet av deras prislista, inte vara lägre än priserna i denna lista för liknande transaktioner, utom när kommissionen i samförstånd med den grekiska regeringen tillåter detta, dock utan att detta påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artikel 60.2 b sista stycket i Parisfördraget. Företag i de nuvarande medlemsstaterna bibehåller rätten att tillnärma sina priser fritt destinationsorten i Grekland till de priser som tredje land tillämpar där för samma produkter.

Bestämmelserna i första stycket skall endast beröra tillnärmningen av prislistorna för producenterna i de nuvarande medlemsstaterna och Grekland för varor som verkligen produceras i Grekland den 1 januari 1981. Denna dag kommer en lista med dessa produkter att offentliggöras av kommissionen.

Artikel 130

1. Fram till den 31 december 1985 kan Helleniska republiken i händelse av allvarliga svårigheter som kan antas bli bestående inom någon sektor, eller av ekonomin på ett visst område, ansöka om tillstånd att vidta skyddsåtgärder för att återställa jämvikten och anpassa den berörda sektorn till den gemensamma marknadens ekonomi.

Under samma förhållanden kan en nuvarande medlemsstat ansöka om tillstånd att vidta skyddsåtgärder mot Helleniska republiken.

Denna bestämmelse skall tillämpas fram till och med den 31 december 1987 för varor eller sektorer för vilka denna akt under en övergångsperiod medger undantagsbestämmelser av motsvarande varaktighet.

2. På begäran av den berörda staten skall kommissionen omgående i särskild ordning fastställa vilka skyddsåtgärder den anser nöd-

vändiga och samtidigt precisera villkoren för och den närmare utformningen av dessa.

I händelse av allvarliga ekonomiska svårigheter skall kommissionen handla inom fem arbetsdagar. De sålunda beslutade åtgärderna skall vara tillämpliga genast.

Om handeln mellan den nuvarande gemenskapen och Grekland orsakar eller hotar att orsaka allvarliga störningar på marknaden inom jordbrukssektorn i en medlemsstat, skall kommissionen på begäran av en medlemsstat besluta om lämpliga åtgärder senast 24 timmar efter mottagandet av en sådan begäran. De sålunda beslutade åtgärderna skall vara tillämpliga genast och ta hänsyn till alla berörda parterers intressen och särskilt till transportproblemen.

3. De åtgärder som tillåts med stöd av punkt 2 kan innebära avvikelser från bestämmelserna i Romfördraget och i denna akt i den utsträckning och under de perioder som är strikt nödvändiga för att uppnå de mål som anges i punkt 1. Företråde skall då ges åt sådana åtgärder som stör den gemensamma marknadens funktion minst.

Artikel 131

1. Om kommissionen, före utgången av de tidsfrister för ansökan om övergångsåtgärder som fastställs i denna akt, vid en ansökan från en medlemsstat eller någon annan berörd part, fastslår att det förekommer dumpning mellan den nuvarande gemenskapen och Grekland, skall den rikta rekommendationer till den eller de personer som bedriver sådan dumpning, i syfte att stoppa den.

Om denna dumpning fortsätter, skall kommissionen bemyndiga den förfördelade medlemsstaten eller de förfördelade medlemsstaterna att vidta skyddsåtgärder, vilkas villkor och närmare utformning kommissionen skall fastställa.

2. Vid tillämpningen av denna artikel på de varor som räknas upp i bilaga II till Romfördraget, skall kommissionen utvärdera alla relevanta faktorer, särskilt den prisnivå vid vilken dessa varor importeras till den berörda mark-

naden från annat håll, med hänsyn till Romfördragets bestämmelser om jordbruk, särskilt artikel 39.

DEL FEM

GENOMFÖRANDEBESTÄMMELSER TILL DENNA AKT

AVDELNING I

UPPRÄTTANDE AV INSTITUTIONERNA

Artikel 132

Europaparlamentet skall sammanträda senast en månad efter Helleniska republikens anslutning. Parlamentet skall göra de ändringar av sin arbetsordning som nödvändiggjorts av anslutningen.

Artikel 133

1. Ordförandeposten i rådet skall från och med Helleniska republikens anslutning innehas av den rådsmedlem som i överensstämmelse med artikel 2 i det ursprungliga Fördraget om upprättande av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna skall inneha ordförande-posten. Vid utgången av denna mandatperiod skall ordförandeposten därefter innehas av medlemsstaterna enligt den turordning som fastställs i ovan nämnda artikel i dess lydelse enligt artikel 11.

2. Rådet skall göra de ändringar av sin arbetsordning som nödvändiggjorts av Helleniska republikens anslutning.

Artikel 134

1. Ordföranden, vice ordföranden och ledamöterna i kommissionen skall utnämnas vid Helleniska republikens anslutning. Kommissionen skall träda i funktion den femte dagen efter utnämningen av dess ledamöter. Samtidigt skall mandatet för de sittande ledamöterna vid tidpunkten för anslutningen upphöra.

2. Kommissionen skall göra de ändringar av

sin arbetsordning som nödvändiggjorts av Helleniska republikens anslutning.

Artikel 135

1. Vid Helleniska republikens anslutning skall en ny domare utses till domstolen.

2. Mandattiden för denna domare skall löpa ut den 6 oktober 1985.

3. Domstolen skall göra de ändringar av sina rättegångsregler som nödvändiggjorts av Helleniska republikens anslutning. De ändrade rättegångsreglerna skall föreläggas rådet för enhälligt godkännande.

4. Vid behandling av mål som förelagts domstolen före den 1 januari 1981 och för vilka muntliga förhandlingar inletts före detta datum skall domstolen och domstolsavdelningarna ha samma sammansättning som före Helleniska republikens anslutning, och de rättegångsregler som var i kraft den 31 december 1980 skall tillämpas.

Artikel 136

1. Vid Helleniska republikens anslutning skall Ekonomiska och sociala kommittén utökas med 12 medlemmar som representerar de olika grupperna inom det ekonomiska och sociala livet i Grekland. De nyutsedda medlemmarnas mandattid skall löpa ut samtidigt som mandattiden för de medlemmar som tjänstgör vid tidpunkten för anslutningen.

Artikel 137

Vid Helleniska republikens anslutning skall revisionsrätten utökas med en ledamot. Den nyutsedda ledamotens mandattid skall löpa ut samtidigt som mandattiden för de ledamöter som tjänstgör vid tidpunkten för anslutningen.

Artikel 138

Vid Helleniska republikens anslutning skall rådgivande kommittén för Europeiska kol- och stålgemenskapen utökas med tre medlemmar.

De nyutsedda medlemmarnas mandattid skall löpa ut samtidigt som mandattiden för de medlemmar som tjänstgör vid tidpunkten för anslutningen.

Artikel 139

Vid Helleniska republikens anslutning skall Vetenskapliga och tekniska kommittén utökas med en medlem. Den nyutsedda medlemmens mandattid skall löpa ut samtidigt som mandattiden för de medlemmar som tjänstgör vid tidpunkten för anslutningen.

Artikel 140

Vid Helleniska republikens anslutning skall Monetära kommittén utökas med medlemmar som representerar den nya medlemsstaten. De nyutsedda medlemmarnas mandattid skall löpa ut samtidigt som mandattiden för de medlemmar som tjänstgör vid tidpunkten för anslutningen.

Artikel 141

Sådana ändringar av de kommittéregler som fastställts i de ursprungliga fördragen och av kommittéernas arbetsordningar som nödvändiggjorts av Helleniska republikens anslutning skall göras snarast möjligt efter anslutningen.

Artikel 142

1. Mandattiderna för de nya medlemmarna i de kommittéer som finns uppräknade i bilaga IX skall löpa ut samtidigt som mandattiden för de medlemmar som tjänstgör vid tidpunkten för anslutningen.

2. Vid anslutningen skall medlemskapet i de kommittéer som räknas upp i bilaga X förnyas fullständigt.

AVDELNING II

TILLÄMPNING AV INSTITUTIONERNAS RÄTTSAKTER

Artikel 143

Från och med anslutningen skall de direktiv

och beslut som avses i artikel 189 i Romfördraget och artikel 161 i Euratom-fördraget samt de rekommendationer och beslut som avses i artikel 14 i Parisfördraget betraktas som riktade till Helleniska republiken och meddelade denna i den utsträckning dessa direktiv, rekommendationer och beslut har meddelats alla nuvarande medlemsstater.

Artikel 144

Tillämpningen i Grekland av de rättsakter som är förtecknade i bilaga XI till denna akt skall skjutas upp till de tidpunkter som anges i den förteckningen.

Artikel 145

Helleniska republiken skall genomföra de åtgärder som är nödvändiga för att den från och med anslutningsdagen skall kunna följa de direktiv och beslut som avses i artikel 189 i Romfördraget och artikel 161 i Euratomfördraget och de rekommendationer och beslut som avses i artikel 14 i Parisfördraget, såvida inte en tidsfrist är angiven i bilaga XII eller i någon annan bestämmelse i denna akt.

Artikel 146

1. Ändringar av gemenskapsinstitutionernas rättsakter som inte finns upptagna i denna akt eller dess bilagor, och som införts av institutionerna före Helleniska republikens anslutning enligt det förfarande som anges i punkt 2 för att anpassa dessa rättsakter till bestämmelserna i denna akt, särskilt bestämmelserna i del fyra, skall träda i kraft från och med anslutningen.

2. Rådet, som beslutar med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen, eller kommissionen, beroende på vilken av institutionerna som antagit de ursprungliga rättsakterna, skall i detta syfte upprätta de nödvändiga texterna.

Artikel 147

Texter till gemenskapsinstitutionernas rättsakter som antagits före Helleniska republikens

anslutning som upprättats av rådet eller kommissionen på grekiska skall från och med anslutningen vara autentiska på samma villkor som texter som upprättats på något av de nuvarande sex språken. De skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* om texterna på de nuvarande språken har offentliggjorts på detta sätt.

Artikel 148

Avtal, beslut och samordnade förfaranden som är i kraft vid Helleniska republikens anslutning och som genom anslutningen faller inom ramen för artikel 65 i Parisfördraget måste anmälas till kommissionen inom tre månader efter anslutningen. Endast avtal och beslut som har anmälts skall tillfälligt förbli i kraft till dess att beslut har fattats av kommissionen.

Artikel 149

Helleniska republiken skall enligt artikel 33 i Euratom-fördraget inom tre månader efter anslutningen underrätta kommissionen om de bestämmelser som föreskrivs genom lagar och andra författningar och som på Helleniska republikens territorium syftar till att garantera befolkningens och arbetstagarnas hälso-skydd mot de faror som uppstår till följd av joniserad strålning.

AVDELNING III

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 150

Bilagorna I—XII och protokollen 1—7 som

bifogas denna akt skall utgöra en integrerad del av akten.

Artikel 151

Franska republikens regering skall överlämna en bestyrkt kopia av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen och de fördrag som ändrar i detta fördrag till Helleniska republikens regering.

Artikel 152

Italienska republikens regering skall till Helleniska republikens regering överlämna en bestyrkt kopia på danska, engelska, franska, irländska, italienska, nederländska och tyska av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergi-gemenskapen och de fördrag som ändrar eller kompletterar dessa fördrag, däribland Fördraget om anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen för Konungariket Danmark, Irland och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland.

Texterna i dessa fördrag, upprättade på grekiska, skall bifogas denna akt. Dessa texter skall vara autentiska på samma villkor som texterna i de fördrag som omnämns i första stycket, som är upprättade på de nuvarande språken.

Artikel 153

En bestyrkt kopia av de internationella avtal som deponerats hos Europeiska gemenskapernas råds generalsekretariat skall överlämnas till Helleniska republikens regering av generalsekretären.

BESLUT AV EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD

av den 24 maj 1979

om Hellenska republikens anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR BESLUTAT FÖLJANDE

med beaktande av artikel 98 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen,

med beaktande av kommissionens yttrande, och

med beaktande av följande:

Hellenska republiken har ansökt om anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen.

De anslutningsvillkor som skall fastställas av rådet har varit föremål för förhandlingar med Hellenska republiken.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Hellenska republiken kan bli medlem av Europeiska kol- och stålgemenskapen genom att, på de villkor som fastställs i detta beslut, ansluta sig till fördraget om upprättandet av denna gemenskap, i den lydelse fördraget har genom ändringar och tillägg.

2. De anslutningsvillkor och de anpassningar av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen som därigenom blir nödvändiga, fastställs i den akt som såsom bilaga är fogad till detta beslut. De bestämmelser i akten som rör Europeiska kol- och stålgemenskapen utgör en integrerad del av detta beslut.

3. Bestämmelserna om medlemsstaternas rättigheter och förpliktelser och om befogenheterna och behörigheten för gemenskapernas institutioner skall, såsom de fastställs i det fördrag som avses i punkt 1, tillämpas på detta beslut.

Artikel 2

Instrumenten för Hellenska republikens anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen skall deponeras hos Franska republikens regering den 1 januari 1981.

Anslutningen träder i kraft den 1 januari 1981, förutsatt att Hellenska republiken har deponerat sina anslutningsinstrument på denna dag och att alla signatärstaterna till Fördraget om Hellenska republikens anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen har deponerat sina ratifikationsinstrument före denna dag.

Franska republikens regering skall överlämna en bestyrkt kopia av Hellenska republikens anslutningsinstrument till regeringarna i medlemsstaterna.

Artikel 3

Detta beslut, upprättat på danska, engelska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska och tyska språken, vilka samtliga texter är lika giltiga, skall överlämnas till medlemsstaterna i Europeiska kol- och stålgemenskapen samt till Hellenska republiken.

Utfärdat i Bryssel den 24 maj 1979.

På rådets vägnar

Jean FRANÇOIS-PONCET
Ordförande

Fördrag
om ändring av fördragen om upprättandet
av Europeiska gemenskaperna i fråga
om Grönland

FÖRDRAG

om ändring av fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna i fråga om Grönland

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DANMARK,

FÖRBUNDSREPUBLICEN TYSKLANDS PRESIDENT,

HELLENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

IRLANDS PRESIDENT,

ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DET FÖRENADE KONUNGARIKET
STORBRITANNIEN OCH NORDIRLAND,

SOM BEAKTAR artikel 96 i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen,

SOM BEAKTAR artikel 236 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen,

SOM BEAKTAR artikel 204 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, och

SOM BEAKTAR FÖLJANDE:

Konungariket Danmark har förelagt rådet ett förslag till omprövning av Fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna. Förslaget syftar till att dessa fördrag inte längre skall tillämpas beträffande Grönland och att en ny ordning skall införas för förbindelserna mellan gemenskaperna och Grönland.

Med hänsyn till Grönlands särdrag bör detta förslag bifallas genom att en ordning införs som tillåter att de nära och varaktiga förbindelserna mellan gemenskaperna och Grönland upprätthålls och som beaktar dessas ömsesidiga intressen, särskilt Grönlands behov av utveckling.

Den ordning för utomeuropeiska länder och territorier som har fastställts i fjärde delen av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen utgör en lämplig ram för dessa förbindelser, dock behövs ytterligare, särskilda bestämmelser för Grönland;

HAR BESLUTAT ATT gemensamt fastställa den nya ordning som skall tillämpas beträffande Grönland och har för detta ändamål som befullmäktigade utsett

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG

Leo TINDEMANS,
Konungariket Belgiens utrikesminister;

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DANMARK

Uffe ELLEMAN-JENSEN,
Danmarks utrikesminister;
Gunnar RIBERHOLDT,
utomordentlig och befullmäktigad ambassadör, Danmarks ständiga representant;

FÖRBUNDSREPUBLICEN TYSKLANDS PRESIDENT

Hans-Dietrich GENSCHER,
Förbundsrepubliken Tysklands utrikesminister;

HELLENKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Theodoros PANGALOS,
statssekreterare i Helleniska Republikens utrikesministerium;

FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Roland DUMAS,
Franska Republikens Europaminister;

IRLANDS PRESIDENT

Peter BARRY,
Irlands utrikesminister;

ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Giulio ANDREOTTI,
Italienska Republikens utrikesminister;

HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG

Colette FLESCHE,
utrikesminister i Storhertigdömet Luxemburgs regering;

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA

W. F. VAN EEKELLEN,
statssekreterare i Nederländernas utrikesministerium;
H. J. Ch. RUTTEN,
utomordentlig och befullmäktigad ambassadör, Nederländernas ständiga representant;

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DET FÖRENADE KONUNGADÖMET
STORBRITANNIEN OCH NORDIRLAND

The Right Honourable Sir Geoffrey HOWE,
QC, MP, statssekreterare för utrikes och samväldes angelägenheter;

SOM, sedan de utväxlat sina fullmakter och funnit dem vara i god och behörig form,

HAR ENATS OM följande:

Artikel 1

Följande stycke skall läggas till i artikel 79 andra stycket a i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen:

”Detta fördrag skall inte tillämpas beträffande Grönland.”

Artikel 2

Beteckningen ”Danmark” skall läggas till i artikel 131 första stycket första meningen i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen.

Artikel 3

1. Följande artikel skall läggas till i fjärde delen i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen.

”Artikel 136 a

Bestämmelserna i artiklarna 131—136 skall tillämpas beträffande Grönland, om inte annat följer av de särskilda bestämmelser för Grönland som fastställts i det protokoll om en särskild ordning för Grönland som fogats till detta fördrag.”

2. Det protokoll om en särskild ordning för Grönland som fogats till detta fördrag skall fogas till Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen. Protokoll nr 4 om Grönland, som fogats till anslutningsakten av den 22 januari 1972, skall upphöra att gälla.

Artikel 4

Grönland skall läggas till i listan i bilaga IV

till Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen.

Artikel 5

Följande stycke skall läggas till i artikel 198 tredje stycket i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen:

”Detta fördrag skall inte tillämpas beträffande Grönland.”

Artikel 6

1. Detta fördrag skall ratificeras av de höga fördragsslutande parterna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser. Ratifikationsinstrumenten skall deponeras hos Italienska republikens regering.

2. Detta fördrag träder i kraft den 1 januari 1985. Om inte alla ratifikationsinstrumenten har deponerats före nämnda dag, träder fördraget i kraft den första dagen i den månad som följer efter det att det sista ratifikationsinstrumentet har deponerats.

Artikel 7

Detta fördrag, upprättat i ett enda original på danska, engelska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska och tyska språken, vilka åtta texter är lika giltiga, skall deponeras i arkiven hos Italienska republikens regering, som skall överlämna en bestyrkt kopia till var och en av regeringarna i övriga signatärstater.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade befullmäktigade undertecknat detta fördrag.

Som skedde i Bryssel den trettonde mars nittonhundraåttiofyra.

L. Tindemans
U. Ellemann-Jensen
H.-D. Genscher
T. Pangalos
R. Dumas
P. Barry
G. Andreotti
C. Flesch
W.F. van Eekelen
G. Howe

PROTOKOLL
om en särskild ordning för Grönland

Artikel 1

1. Vid import till gemenskapen av sådana produkter som omfattas av den gemensamma marknadsorganisationen för fiskeprodukter och som har sitt ursprung på Grönland skall produkterna, samtidigt som den gemensamma marknadsorganisationen följs, vara undantagna från tullar och avgifter med motsvarande verkan samt från kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande verkan, om de möjligheter till tillgång till grönländska fiskezoner som har beviljats gemenskapen med stöd av ett avtal mellan gemenskapen och den behöriga myndigheten för Grönland är tillfredsställande för gemenskapen.

2. Alla åtgärder, inklusive beslut om åtgärder, som avser ordningen för import av sådana produkter, skall vidtas enligt förfarandet i artikel 43 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen.

Artikel 2

Kommissionen skall föreslå rådet, som skall

besluta med kvalificerad majoritet, de övergångsbestämmelser som kommissionen på grund av den nya ordningens ikraftträdande anser nödvändiga för att bevara de rättigheter som fysiska och juridiska personer har förvärvat under den tid då Grönland var medlem av gemenskapen och för att reglera situationen när det gäller ekonomiskt bistånd som gemenskapen har beviljat Grönland under samma tid.

Artikel 3

Följande text skall läggas till i bilaga I till rådets beslut av den 16 december 1980 angående associeringen av utomeuropeiska länder och territorier med Europeiska ekonomiska gemenskapen:

”6. Särskilt samhälle inom Konungariket Danmark:

— Grönland.”

FÖRDRAG
om Konungariket Spaniens
och Portugisiska republikens anslutning
till Europeiska gemenskaperna

FÖRDRAG

mellan
 Konungariket Belgien,
 Konungariket Danmark,
 Förbundsrepubliken Tyskland,
 Helleniska republiken,
 Franska republiken,
 Irland,
 Italienska republiken,
 Storhertigdömet Luxemburg,
 Konungariket Nederländerna,
 Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland
 (Europeiska gemenskapernas medlemsstater)

och

Konungariket Spanien,
 Portugisiska republiken

om Konungariket Spaniens och Portugisiska republikens anslutning till Europeiska ekonomiska
 gemenskapen och Europeiska atomergigemenskapen

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DANMARK,

FÖRBUNDSREPubLIKEN TYSKLANDS PRESIDENT,

HELLENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV SPANIEN,

FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

IRLANDS PRESIDENT,

ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA,

PORTUGISISKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV FÖRENADE KONUNGARIKET STORBRI-
TANNIEN OCH NORDIRLAND,

SOM ÄR FÖRENADE i sin önskan att fortsätta förverkligandet av de mål som uppställs i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen,

SOM ÄR FAST BESLUTNA att i dessa fördrags anda, på den grund som redan lagts, skapa en allt fastare sammanslutning mellan de europeiska folken,

SOM BEAKTAR att artikel 237 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och artikel 205 i Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen ger europeiska stater möjlighet att bli medlemmar i dessa gemenskaper,

SOM BEAKTAR att Konungariket Spanien och Portugisiska republiken har ansökt om medlemskap i dessa gemenskaper,

SOM BEAKTAR att Europeiska gemenskapernas råd, efter att ha erhållit kommissionens yttrande, har förklarat sig positivt till upptagandet av dessa stater,

HAR BESLUTAT att genom ett gemensamt avtal fastställa villkoren för att upptas som medlem och de anpassningar som skall göras av fördragen om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen och har för detta ändamål som befullmäktigade utsett

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG

Wilfried MARTENS, premiärminister;
Leo TINDEMANS, utrikesminister;
ambassadör Paul NOTERDAEME, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DANMARK

Poul SCHLÜTER, premiärminister;
Uffe ELLEMANN-JENSEN, utrikesminister;
ambassadör Jakob Esper LARSEN, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

FÖRBUNDSREPUBLICEN TYSKLANDS PRESIDENT

Hans-Dietrich GENSCHER, förbundsminister för utrikesfrågor;
ambassadör Gisbert POENSGEN, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

HELLENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Yannis HARALAMBOPOULOS, utrikesminister;
Theodoros PAGALOS, statssekreterare vid utrikesministeriet (ansvarig för EEG-frågor);
Ambassadör Alexandre ZAFIRIOU, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV SPANIEN

Felipe GONZÁLEZ MÁRQUEZ, premiärminister;
Fernando MORÁN LÓPEZ, utrikesminister;
Manuel MARÍN GONZÁLEZ, statssekreterare med ansvar för förbindelserna med Europeiska gemenskaperna;
ambassadör Gabriel FERRÁN de ALFARO, chef för Spaniens delegation vid Europeiska gemenskaperna;

FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Laurent FABIOUS, premiärminister;
 Roland DUMAS, utrikesminister;
 Catherine LALUMIÈRE, Europaminister;
 ambassadör Luc de LA BARRE de NANTEUIL, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

IRLANDS PRESIDENT

Garret FITZGERALD, TD, premiärminister;
 Peter BARRY, TD, utrikesminister;
 ambassadör Andrew O'ROURKE, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Bettino CRAXI, konseljpresident;
 Giulio ANDREOTTI, utrikesminister;
 ambassadör Pietro CALAMIA, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG

Jacques F. POOS, vice konseljpresident, utrikesminister;
 ambassadör Joseph WEYLAND, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA

Ruud F.M. LUBBERS, premiärminister, minister för allmänna frågor;
 Hans van den BROEK, utrikesminister;
 ambassadör H.J.Ch. RUTTEN, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

PORTUGISISKA REPUBLIKENS PRESIDENT

Mário SOARES, premiärminister;
 Rui MACHETE, ställföreträdande premiärminister;
 Jaime GAMA, utrikesminister;
 Ernâni RODRIGUES LOPES, finans- och planeringsminister;

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV FÖRENADE KONUNGARIKET
STORBRITANNIEN OCH NORDIRLAND

Sir Geoffrey HOWE, QC, MP, utrikesminister;
 ambassadör Sir Michael BUTLER, ständig representant vid Europeiska gemenskaperna;

SOM, sedan de utväxlat sina fullmakter och funnit dem vara i god och behörig form,

HAR ENATS OM FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Konungariket Spanien och Portugisiska republiken blir härmed medlemmar av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen och avtalslutande parter i fördragen om upprättandet av dessa gemenskaper, i den lydelse fördragen har genom ändringar och tillägg.

2. Villkoren för att upptas som medlem och de anpassningar av fördragen om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen som därigenom blir nödvändiga fastställs i den akt som såsom bilaga är fogad till detta fördrag. De bestämmelser i akten som rör Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen utgör en integrerad del av detta fördrag.

3. Bestämmelserna om medlemsstaternas rättigheter och förpliktelser och om befogenheterna och behörigheten för gemenskapernas institutioner skall, såsom de fastställs i de fördrag som avses i punkt 1, tillämpas på detta fördrag.

Artikel 2

1. Detta fördrag skall ratificeras av de höga fördragsslutande parterna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser. Ratifikationsinstrumenten skall deponeras hos Italienska republikens regering senast den 31 december 1985.

2. Detta fördrag träder i kraft den 1 januari 1986, förutsatt att alla ratifikationsinstrument har deponerats före denna dag och att alla instrument för anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen deponeras på denna dag.

Om en av de stater som avses i artikel 1.1 inte har deponerat sina anslutnings- och ratifikationsinstrument i tid, skall anslutningen ändå träda i kraft för den andra staten som har deponerat sina instrument. Europeiska gemenskapernas råd skall i så fall genast, genom ett enhälligt beslut, fastställa vilka anpassningar som till följd av detta måste göras av artikel 3 i detta fördrag och artiklarna 14, 17, 19, 20, 23, 383, 384, 385, 386, 388, 397 och 402 i anslutningsakten, till bestämmelserna i bilaga I till denna akt om olika kommittéers sammansättning och funktion, samt till de relevanta artiklarna i protokoll 1 om Europeiska investeringsbankens stadgar som utgör bilaga till akten; rådet kan även, genom ett enhälligt beslut, upphäva eller anpassa de bestämmelser i den nämnda akten som uttryckligen hänvisar till den stat som inte har deponerat sina anslutnings- och ratifikationsinstrument.

3. Trots punkt 2 får gemenskapens institutioner före anslutningen anta de bestämmelser som avses i artiklarna 27, 91, 161, 163, 164, 165, 171, 179, 258, 349, 351, 352, 358, 366, 378 och 396 i anslutningsakten samt artiklarna 2, 3 och 4 i protokoll 2. Dessa bestämmelser skall träda i kraft under förbehåll att detta beslut träder i kraft, och då vid tidpunkten för dess ikraftträdande.

Artikel 3

Detta fördrag, upprättat i ett enda original på danska, engelska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska och tyska språken, vilka samtliga texter är lika giltiga, skall deponeras i arkiven hos Italienska republikens regering, som skall överlämna en bestyrkt kopia till var och en av regeringarna i övriga signatärstater.

Som bekräftelse på detta har undertecknade befullmäktigade ombud undertecknat detta fördrag.

Upprättat i Madrid den tolfte juni år nittonhundraåttiofem.

Wilfried MARTENS
L. TINDEMANS
P. NOTERDAEME

Gearóid Mac GEARAILT
Peadar de BARRA
Andréas Ó RUAIRC

Poul SCHLÜTER
U. ELLEMANN-JENSEN
Jakob Esper LARSER

B. CRAXI
Giulio ANDREOTTI
Pietro CALAMIA

Hans-Dietrich GENSCHER
POENSGEN

J. F. POOS
J. WEYLAND

Y. HARALAMBOPOULOS
Th. PAGALOS
A. ZAFIRIOU

R. LUBBERS
H. van den BROEK
RUTTEN

Felipe GONZÁLEZ
Fernando MORÁN
Manuel MARÍN
Gabriel FERRÁN

Mário SOARES
Rui CHANCERELLE de MACHETE
Jaime GAMA
Ernâni RODRIQUES LOPES

Laurent FABIUS
Roland DUMAS
C. LALUMIERE
Luc de LA BARRE
de NANTEUIL

Geoffrey HOWE
Michael BUTLER

AKT

om anslutningsvillkoren för Konungariket Spanien och Portugisiska republiken samt om anpassningarna av fördragen

FÖRSTA DELEN

Artikel 2

PRINCIPERNA

Artikel 1

I denna akt används följande beteckningar med de betydelse som här anges:

- *grundfördragen*: Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen, i den lydelse dessa har genom ändringar eller tillägg som gjorts genom fördrag eller andra rättsakter som trädde i kraft före denna anslutning; med *Parisfördraget*, *Romfördraget* och *Euratomfördraget* förstås respektive grundfördrag i den lydelse det har genom ändringar eller tillägg som gjorts enligt ovan.
- *nuvarande medlemsstater*: Konungariket Belgien, Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Helleniska republiken, Franska republiken, Irland, Italienska republiken, Storhertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland.
- *gemenskapen i dess nuvarande form*: gemenskapen bestående av de nuvarande medlemsstaterna.
- *gemenskapen i dess utvidgade form*: gemenskapen i dess sammansättning antingen efter 1972 års anslutning eller efter 1979 års anslutning.
- *nya medlemsstater*: Konungariket Spanien och Portugisiska republiken.

Från och med tidpunkten för anslutningen är bestämmelserna i grundfördragen och i de rättsakter som antagits av gemenskapernas institutioner före anslutningen bindande för de nya medlemsstaterna, och de skall tillämpas i dessa stater på de villkor som fastställs i de nämnda fördragen och i denna akt.

Artikel 3

1. De nya medlemsstaterna ansluter sig genom denna akt till de beslut och avtal som antagits av företrädarna för medlemsstaternas regeringar församlade i rådet. De åtar sig att, från och med tidpunkten för anslutningen, ansluta sig till alla andra avtal som ingåtts av de nuvarande medlemsstaterna och som rör gemenskapernas funktion eller hänger samman med deras verksamhet.
2. De nya medlemsstaterna åtar sig att ansluta sig till de konventioner som avses i artikel 220 i Romfördraget och till dem som är olösligt förbundna med förverkligandet av de mål som uppställs i detta fördrag och därmed hänger samman med gemenskapens rättsordning, samt även till protokollen om domstolens tolkning av dessa konventioner, undertecknade av medlemsstaterna i gemenskapen i dess ursprungliga eller utvidgade form, och att för detta ändamål inleda förhandlingar med de nuvarande medlemsstaterna för att göra de nödvändiga anpassningarna av dessa.
3. De nya medlemsstaterna är i samma situation som de nuvarande medlemsstaterna vad gäller de förklaringar och resolutioner som utfärdas och de övriga ställningstaganden som görs av rådet samt vad gäller dem som rör

Europeiska gemenskaperna och som antas genom ett gemensamt avtal mellan medlemsstaterna; de skall följaktligen efterleva de principer och riktlinjer som framgår av dessa förklaringar, resolutioner eller andra ställningstaganden och vidta de åtgärder som behövs för att säkerställa genomförandet av dem.

Artikel 4

1. De avtal eller konventioner som någon av gemenskaperna ingått med tredje land, internationella organisationer eller medborgare i tredje land är bindande för de nya medlemsstaterna på de villkor som fastställs i grundfördragen och i denna akt.

2. De nya medlemsstaterna åtar sig att, på de villkor som fastställs i denna akt, ansluta sig till de avtal eller konventioner som ingåtts av medlemsstaterna i gemenskapen i dess ursprungliga eller utvidgade form tillsammans med någon av gemenskaperna, samt till de avtal som ingåtts av dessa stater och som har anknytning till de nämnda avtalen eller konventionerna. Gemenskapen och de nuvarande medlemsstaterna skall bistå de nya medlemsstaterna i detta avseende.

3. De nya medlemsstaterna ansluter sig genom denna akt och på de villkor som fastställs i den till de interna avtal som ingåtts av medlemsstaterna i gemenskapen i dess ursprungliga eller utvidgade form i syfte att genomföra de avtal och konventioner som avses i punkt 2.

4. De nya medlemsstaterna skall, där detta är nödvändigt, vidta lämpliga åtgärder för att anpassa sin hållning gentemot internationella organisationer och internationella avtal, i vilka någon av gemenskaperna eller andra medlemsstater också är parter, till de rättigheter och förpliktelser som följer av deras anslutning till gemenskaperna.

Artikel 5

Artikel 234 i Romfördraget och artiklarna 105 och 106 i Euratom-fördraget skall för de nya medlemsstaternas del tillämpas på avtal och konventioner som ingåtts före deras anslutning.

Artikel 6

Bestämmelserna i denna akt får inte, såvida inte något annat föreskrivs i den, tillfälligt upphävas, ändras eller upphävas på annat sätt än genom det förfarande som fastställs i grundfördragen och som gör det möjligt att ändra dessa fördrag.

Artikel 7

De rättsakter som antagits av gemenskapernas institutioner och som berörs av de övergångsbestämmelser som fastställs i denna akt skall bibehålla sin rättsliga status; särskilt skall förfarandena för ändring av dessa rättsakter fortsätta att gälla.

Artikel 8

Bestämmelser i denna akt som har till syfte eller effekt att, annat än övergångsvis, upphäva eller ändra rättsakter som antagits av gemenskapens institutioner, skall ha samma rättsliga status som de bestämmelser de upphäver eller ändrar och skall omfattas av samma regler som dessa bestämmelser.

Artikel 9

Tillämpningen av grundfördragen och de rättsakter som antagits av institutionerna skall övergångsvis omfattas av de undantag som föreskrivs i denna akt.

DEL TVÅ

ANPASSNINGAR AV FÖRDRAGEN

AVDELNING I

INSTITUTIONELLA BESTÄMMELSER

KAPITEL 1

Europaparlamentet

Artikel 10

Artikel 2 i akten om allmänna direkta val av

företrädare i Europaparlamentet, som är bifogad beslut 76/787/EKSG, EEG, Euratom, skall ersättas med följande:

”Artikel 2

Antalet företrädare valda i varje medlemsstat är följande:

Belgien	24
Danmark	16
Tyskland	81
Grekland	24
Spanien	60
Frankrike	81
Irland	15
Italien	81
Luxemburg	6
Nederländerna	25
Portugal	24
Förenade kungariket	81”.

KAPITEL 2

Rådet

Artikel 11

Artikel 2 andra stycket i Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna skall ersättas med följande:

”Ordförandeskapet skall utövas av varje rådsmedlem i sex månader åt gången enligt följande ordning mellan medlemsstaterna:

- under en första sexårsperiod: Belgien, Danmark, Tyskland, Grekland, Spanien, Frankrike, Irland, Italien, Luxemburg, Nederländerna, Portugal, Förenade kungariket,
- under den följande sexårsperioden: Danmark, Belgien, Grekland, Tyskland, Frankrike, Spanien, Italien, Irland, Nederländerna, Luxemburg, Förenade kungariket, Portugal.”

Artikel 12

Artikel 28 i Parisfördraget skall ersättas med följande:

”Artikel 28

När rådet hörs av Höga myndigheten, skall överläggningar ske utan att rådet behöver rösta. Protokoll över överläggningarna skall överlämnas till Höga myndigheten.

När detta fördrag kräver rådets samtycke, skall detta anses föreligga om det av Höga myndigheten framlagda förslaget godkänns

— av en absolut majoritet av medlemsstaternas företrädare, inklusive rösterna från företrädarna för två medlemsstater, som var och en svarar för minst en niondel av det totala produktionsvärdet av kol och stål i gemenskapen,

— eller, i händelse av lika röstetal och om Höga myndigheten vidhåller sitt förslag efter en andra överläggning, av företrädarna för tre medlemsstater som var och en svarar för minst en niondel av det totala produktionsvärdet av kol och stål i gemenskapen.

När detta fördrag kräver enhälligt beslut eller enhälligt samtycke, fordras samtliga rådsmedlemmars röster för beslutet eller samtycket. Den omständigheten att personligen närvarande eller företrädade medlemmar avstår från att rösta hindrar emellertid inte att rådet fattar beslut som kräver enhällighet vid tillämpningen av artiklarna 21, 32, 32a, 78e och 78h i detta fördrag samt artikel 16, artikel 20 tredje stycket, artikel 28 femte stycket och artikel 44 i protokollet om domstolens stadga.

Frånsett beslut som kräver kvalificerad majoritet eller enhällighet, skall rådets beslut fattas av majoriteten av rådets medlemmar; denna majoritet skall anses ha uppnåtts, om den omfattar den absoluta majoriteten av medlemsstaternas företrädare, inklusive rösterna från företrädarna för två av de medlemsstater, som var och en svarar för minst en niondel av det totala produktionsvärdet av kol och stål i gemenskapen. Emellertid skall för tillämpningen av artiklarna 78, 78b och 78e i detta fördrag, vilka kräver kvalificerad majoritet, rådsmedlemmarnas röster vägas enligt följande:

Belgien	5
Danmark	3
Tyskland	10
Grekland	5
Spanien	8
Frankrike	10
Irland	3
Italien	10
Luxemburg	2
Nederländerna	5
Portugal	5
Förenade kungariket	10

För beslut krävs minst femtiofyra röster från minst åtta medlemmar.

Ingen rådsmedlem får vid omröstning företräda mer än en annan medlem.

Rådet skall stå i förbindelse med medlemsstaterna genom sin ordförande.

Rådets beslut skall offentliggöras i den ordning rådet fastställer.”

Artikel 13

Artikel 95 fjärde stycket i Parisfördraget skall ersättas med följande:

”Dessa ändringar skall gemensamt föreslås av Höga myndigheten och rådet, vilket beslutar genom tio tolfedelars majoritet, och skall underställas domstolen för yttrande. Domstolen äger vid sin prövning oinskränkt befogenhet vid bedömningen av alla faktiska och rättsliga förhållanden. Om domstolen efter prövning finner att förslagen är i överensstämmelse med bestämmelserna i föregående stycke, skall förslagen överlämnas till Europaparlamentet och träda i kraft om de godkänns med tre fjärdedels majoritet av avgivna röster samt två tredjedels majoritet av Europaparlamentets ledamöter.”

Artikel 14

Artikel 148.2 i Romfördraget och artikel 118.2 i Euratom-fördraget skall ersättas med följande:

”2. När rådets beslut skall fattas med kvalificerad majoritet skall medlemmarnas röster vägas enligt följande:

Belgien	5
Danmark	3
Tyskland	10
Grekland	5
Spanien	8
Frankrike	10
Irland	3
Italien	10
Luxemburg	2
Nederländerna	5
Portugal	5
Förenade kungariket	10

Rådets beslut skall fattas med minst

— femtiofyra röster när beslutet enligt detta fördrag skall fattas på förslag från kommissionen,

— femtiofyra röster från minst åtta medlemmar i andra fall.”

KAPITEL 3

Kommissionen

Artikel 15

Artikel 10.1 första stycket i Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna skall ersättas med följande:

”1. Kommissionen skall bestå av sjutton ledamöter, som skall utses på grundval av sin allmänna duglighet och vilkas oavhängighet inte kan ifrågasättas.”

Artikel 16

Artikel 14 i Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna skall ändras på följande sätt:

1. Första stycket skall ersättas med följande:

”Kommissionens ordförande och sex vice

ordförande skall utses bland kommissionens ledamöter för en period av två år i samma ordning som gäller när ledamöterna skall utses. Deras mandat får förnyas.”

2. Följande stycke skall läggas till:

”Rådet får genom enhälligt beslut ändra bestämmelserna om vice ordförandena.”

KAPITEL 4

Domstolen

Artikel 17

Artikel 32 första stycket i Parisfördraget, artikel 165 första stycket i Romfördraget, och artikel 137 första stycket i Euratom-fördraget skall ersättas med följande:

”Domstolen skall bestå av tretton domare.”

Artikel 18

Artikel 32a första stycket i Parisfördraget, artikel 166 första stycket i Romfördraget, och artikel 138 första stycket i Euratom-fördraget skall ersättas med följande:

”Domstolen skall biträdas av sex generaladvokater.”

Artikel 19

Artikel 32b andra och tredje styckena i Parisfördraget, artikel 167 andra och tredje styckena i Romfördraget, och artikel 139 andra och tredje styckena i Euratom-fördraget skall ersättas med följande:

”En del av domartjänsterna skall nytillsättas vart tredje år. Då skall omväxlande sju och sex domare utses.

En del av tjänsterna som generaladvokat skall nytillsättas vart tredje år. Då skall tre generaladvokater utses.”

KAPITEL 5

Revisionsrätten

Artikel 20

Artikel 78e.2 i Parisfördraget, artikel 206.2 i Romfördraget och artikel 180.2 i Euratom-fördraget skall ersättas med följande:

”2. Revisionsrätten skall bestå av tolv ledamöter.”

KAPITEL 6

Ekonomiska och sociala kommittén

Artikel 21

Artikel 194 första stycket i Romfördraget och artikel 166 första stycket i Euratom-fördraget skall ersättas med följande:

”Antalet medlemmar i kommittén är följande:

Belgien	12
Danmark	9
Tyskland	24
Grekland	12
Spanien	21
Frankrike	24
Irland	9
Italien	24
Luxemburg	6
Nederländerna	12
Portugal	12
Förenade kungariket	24”.

KAPITEL 7

EKSG:s rådgivande kommitté

Artikel 22

Artikel 18 första stycket i Parisfördraget skall ersättas med följande:

”En rådgivande kommitté skall knytas till Höga myndigheten. Den skall bestå av minst sjuttio två och högst nittio sex medlemmar

och skall bestå av lika många representanter för tillverkare, för arbetstagare samt för förbrukare och handeln.”

KAPITEL 8

Vetenskapliga och tekniska kommittén

Artikel 23

Artikel 134.2 första stycket i Euratom-fördraget skall ersättas med följande:

”2. Kommittén skall bestå av trettio tre medlemmar som skall utses av rådet efter samråd med kommissionen.”

AVDELNING II

ÖVRIGA ANPASSNINGAR

Artikel 24

Artikel 227.1 i Romfördraget skall ersättas med följande:

”1. Detta fördrag skall gälla för Konungariket Belgien, Konungariket Danmark, Förbundsrepubliken Tyskland, Helleniska republiken, Konungariket Spanien, Franska republiken, Irland, Italienska republiken, Storbritannien och Nordirland, Luxemburg, Konungariket Nederländerna, Portugisiska republiken och Förenade Konungariket Förenade kungariket och Nordirland.”

Artikel 25

1. Fördragen och EG-institutionernas rättsakter skall tillämpas beträffande Kanarieöarna, samt på Ceuta och Melilla, med förbehåll för de inskränkningar som följer av punkterna 2 och 3 och av andra bestämmelser i denna akt.

2. Bestämmelserna i Romfördraget och Parisfördraget beträffande fri rörlighet för varor, och institutionernas rättsakter beträffande tullagstiftning och handelspolitik skall tillämpas beträffande Kanarieöarna, samt på Ceuta och Melilla enligt villkoren i protokoll 2.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av de särskilda bestämmelserna i artikel 155, skall EG-institutionernas rättsakter om den gemensamma jordbrukspolitik och den gemensamma fiskepolitiken inte tillämpas beträffande Kanarieöarna och på Ceuta och Melilla.

Rådet skall med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen fastställa de sociostrukturella bestämmelser som inom jordbrukssområdet skall tillämpas beträffande Kanarieöarna och försäkra sig om att dessa bestämmelser är i linje med de allmänna målen i gemenskapens jordbrukspolitik.

4. På begäran från Konungariket Spanien kan rådet enhälligt på kommissionens förslag och efter samråd med Europaparlamentet:

— besluta om att Kanarieöarna samt Ceuta och Melilla skall omfattas av gemenskapens tullområde,

— fastställa lämpliga åtgärder som syftar till att utvidga bestämmelserna i gällande gemenskapslagstiftning till att gälla Kanarieöarna samt Ceuta och Melilla.

På förslag av kommissionen som handlar antingen på eget initiativ eller på begäran av en medlemsstat, kan rådet enhälligt och efter samråd med Europaparlamentet besluta om nödvändiga anpassningar av den ordning som skall tillämpas beträffande Kanarieöarna samt på Ceuta och Melilla.

DEL TRE

ANPASSNING AV INSTITUTIONERNAS RÄTTSAKTER

Artikel 26

De rättsakter som räknas upp i bilaga I till denna akt skall anpassas så som det anges i den bilagan.

Artikel 27

Anpassningen av de rättsakter som räknas

upp i bilaga II till denna akt som nödvändiggjorts av anslutningen skall utarbetas i enlighet med de riktlinjer som fastställs i den bilagan och i överensstämmelse med det förfarande och de villkor som fastställs i artikel 396.

DEL FYRA

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER

AVDELNING I

BESTÄMMELSER OM INSTITUTIONERNA

Artikel 28

1. Under de två första åren efter anslutningen skall var och en av de nya medlemsstaterna hålla allmänna direkta val till Europaparlamentet av 60 företrädare för det spanska folket och 24 företrädare för det portugisiska folket i enlighet med bestämmelserna i akten av den 20 september 1976 om allmänna direkta val av företrädare i Europaparlamentet.

Dessa företrädarens mandat löper ut samtidigt som mandatet för de företrädare i de nuvarande medlemsstaterna som har valts för den löpande femårsperioden.

2. Från och med anslutningen och under perioden fram till de i punkt 1 nämnda valen väljs Europaparlamentets företrädare för det spanska och det portugisiska folket av de nya medlemsstaternas parlament bland dessas medlemmar enligt det förfarande som fastställs av var och en av dessa stater.

Artikel 29

Vid tillämpningen av artikel 2 andra stycket i fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna skall den nya ordningsföljd för medlemsstaterna som fastställs i artikel 11 i denna akt gälla från det att de återstående rotationsperioderna löper ut i enlighet med den ordningsföljd för medlemssta-

terna som fastställs i artikel 2 ovan i den version som var gällande före anslutningen.

AVDELNING II

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER RÖRANDE SPANIEN

KAPITEL 1

Fri rörlighet av varor

Avsnitt I

Tulltaxebestämmelser

Artikel 30

1. Den bastullsats från vilken de i artiklarna 31, 75.1, 173.1 och 173.2 fastställda successiva sänkningarna skall företas skall, för varje produkt, vara den tullsats som den 1 januari 1985 faktiskt användes för produkter med ursprung i gemenskapen i dess nuvarande form och i Spanien inom ramen för deras handel-sutbyte.

2. Den bastullsats som utgör utgångspunkt för tillnärmning till Gemensamma tulltaxan och till den enhetliga EKSG-taxan enligt artiklarna 37, 75.2 och 173.4 är, för varje produkt, den tullsats som faktiskt tillämpades av Konungariket Spanien den 1 januari 1985.

3. Om en sänkning av tullsatsen sker efter detta datum och före anslutningen betraktas dock denna tullsats som en bastullsats.

4. Gemenskapen i dess nuvarande form och Konungariket Spanien skall underrätta varandra om sina respektive bastullsatser.

5. Trots bestämmelserna i punkt 1 är den tullsats som skall gälla för nedanstående produkter, och från vilken Konungariket Spanien skall företa de successiva sänkningarna enligt artikel 31, den bastullsats som anges framför varje produkt.

GTT-nummer	Definition	Bastullsats
24.02	Tobaksvaror; tobaksextrakt och essenser:	
	A. Cigarretter	50 %
	B. Cigarrer	55 %
	C. Röktokek	46,8 %
	D. Tuggtokek	26 %
	E. Övriga, inklusive pressad tobak i form av blad eller remsor	10,4 %
27.09	Jordoljor och råoljor som utvinns ur bituminösa mineraler	Ingen

Artikel 31

1. Tullar på import mellan gemenskapen i dess nuvarande form och Konungariket Spanien skall avskaffas gradvis enligt följande tidsplan:

- Den 1 mars 1986 skall varje tullsats sänkas till 90 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1987 skall varje tullsats sänkas till 77,5 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1988 skall varje tullsats sänkas till 62,5 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1989 skall varje tullsats sänkas till 47,5 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1990 skall varje tullsats sänkas till 35 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1991 skall varje tullsats sänkas till 22,5 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1992 skall varje tullsats sänkas till 10 % av bastullsatsen.
- Den sista sänkningen, bestående av 10 %, skall ske den 1 januari 1993.

2. Trots bestämmelserna i punkt 1 skall tullfri införsel gälla från och med den 1 mars 1986 för följande:

- a) Import som omfattas av bestämmelserna

om skattebefrielse för personer som reser mellan medlemsstaterna.

- b) Import i småförsändelser av varor av icke-kommersiell karaktär som omfattas av bestämmelserna om skattebefrielse mellan medlemsstaterna.

3. De tullsatser som beräknas enligt punkt 1 skall avrundas till en decimal genom att den andra decimalen slopas.

Artikel 32

Inom gemenskapen får inte i något fall tillämpas tullsatser som är högre än de tullsatser som tillämpas för tredje land som behandlas på samma sätt som de mest gynnade nationerna.

Om tullsatserna i Gemensamma tulltaxan ändras eller tillfälligt upphävs, eller om Konungariket Spanien tillämpar artikel 40, kan rådet på förslag från kommissionen, med kvalificerad majoritet, vidta de åtgärder som krävs i gemenskapens intresse.

Om den enhetliga EKSG-taxan ändras eller tillfälligt upphävs, eller om Konungariket Spanien tillämpar artikel 40, får kommissionen vidta de åtgärder som krävs för att upprätthålla gemenskapens förmånsbehandling.

Artikel 33

Konungariket Spanien kan helt eller delvis tillfälligt upphäva uttagande av tull på produkter som importeras från gemenskapen i dess nuvarande form. De övriga medlemsstaterna och kommissionen skall underrättas om detta.

Rådet kan, på förslag från kommissionen, med kvalificerad majoritet helt eller delvis tillfälligt upphäva uttagande av tull på produkter som importeras från Spanien.

Artikel 34

Tullkvoter med nedsatt tull enligt artikel 30, för import till Spanien av vissa nya passagerarfordon enligt undernummer ur 87.02 A I b)

i Gemensamma tulltaxan, skall upphävas vid anslutningen för fordon som importerats från gemenskapen i dess nuvarande form.

Från och med den 1 januari 1986 skall Konungariket Spanien öppna årliga tullkvoter med nedsatt tull för import av motorfordon för persontransport med förgasars- eller dieselmotor, förutom bussar, enligt undernummer ur 87.02 A I b) i Gemensamma tulltaxan, och med ursprung i gemenskapen i dess nuvarande form. Dessa motorfordon omfattas av de tullkvoterna enligt bestämmelserna i protokoll 6.

Artikel 35

Alla avgifter med motsvarande verkan som importtull skall avskaffas i handeln mellan gemenskapen i dess nuvarande form och Spanien den 1 mars 1986.

Ingen tull av fiskal karaktär får tillämpas från och med den 1 mars 1986.

Artikel 36

Exporttull och avgifter med motsvarande verkan skall avskaffas i handeln mellan gemenskapen i dess nuvarande form och Spanien den 1 mars 1986.

Artikel 37

1. Vid det gradvisa införandet av Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan skall Konungariket Spanien ändra den taxa som tillämpas för tredje land på följande sätt:

Från och med den 1 mars 1986:

- a) För de tulltaxenummer för vilka bastullsatsen inte avviker mer än 15% i någondera riktning från tullsatserna i Gemensamma tulltaxan eller i den enhetliga EKSG-taxan skall de sistnämnda tullsatserna tillämpas.
- b) I övriga fall skall Konungariket Spanien tillämpa en tullsats som minskar skillna-

den mellan bastullsatsen och tullsatsen i Gemensamma tulltaxan eller i den enhetliga EKSG-taxan enligt följande tidsplan:

- Den 1 mars 1986, en sänkning på 10 %.
- Den 1 januari 1987, en sänkning på 12,5 %.
- Den 1 januari 1988, en sänkning på 15 %.
- Den 1 januari 1989, en sänkning på 15 %.
- Den 1 januari 1990, en sänkning på 12,5 %.
- Den 1 januari 1991, en sänkning på 12,5 %.
- Den 1 januari 1992, en sänkning på 12,5 %.

Konungariket Spanien skall fullt ut tillämpa Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan från och med den 1 januari 1993.

2. Trots bestämmelserna i punkt 1 skall Konungariket Spanien från och med den 1 mars 1986 fullt ut tillämpa Gemensamma tulltaxan för de produkter som anges i bilagan till avtalet om handel i civila luftfartyg som ingicks i samband med handelsförhandlingarna 1973 till 1979 under Allmänna tull- och handelsavtalet.

Artikel 38

De autonoma tullsatserna som förs in i Gemensamma tulltaxan för gemenskapen skall vara de autonoma tullsatserna för gemenskapen i dess nuvarande form. De avtalsbundna tullsatserna i Gemensamma tulltaxan för EEG och i den enhetliga EKSG-taxan skall vara de avtalsbundna tullsatserna för EEG och EKSG i dess nuvarande form med undantag av de anpassningar som görs med avseende på att de tullsats som används i de spanska och portugisiska tulltaxorna som helhet är högre än de tullsats som används i tulltaxorna i EEG och EKSG i deras nuvarande form.

Denna anpassning, som skall förhandlas inom ramen för Allmänna tull- och handelsavtalet, skall ske inom gränsen för de möjligheter som erbjuds genom artikel XXIV i det avtalet.

Artikel 39

1. Om tullsatserna i Konungariket Spaniens tulltaxa är av en annan karaktär än motsvarande tullsats i Gemensamma tulltaxan eller den enhetliga EKSG-taxan skall den förstnämnda tullsatsen gradvis närmas till den sistnämnda genom att delarna i den spanska bastullsatsen läggs till delarna i Gemensamma tulltaxan eller den enhetliga EKSG-taxan, varvid den spanska bastullsatsen gradvis sänks till 0 enligt tidsplanen i artiklarna 37 och 75.2, och tullsatsen i Gemensamma tulltaxan eller den enhetliga EKSG-taxan börjar vid 0 för att gradvis nå sin slutliga storlek enligt samma tidsplan.

2. Om från och med den 1 mars 1986 vissa tullsats i Gemensamma tulltaxan eller den enhetliga EKSG-taxan ändras eller tillfälligt upphävs skall Konungariket Spaniens tulltaxa samtidigt ändras eller tillfälligt upphävas i den proportion som följer av genomförandet av artikel 37.

3. Konungariket Spanien skall använda nomenklaturen i Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan från och med den 1 mars 1986.

Konungariket Spanien får i dessa nomenklaturer införa de vid anslutningen befintliga nationella underavdelningar som är nödvändiga för en gradvis tillnärmning av de spanska tullsatserna till satserna i Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan under de i denna akt fastställda villkoren.

Om ändringar görs i nomenklaturen i Gemensamma tulltaxan eller den enhetliga EKSG-taxan beträffande produkter som avses i denna akt får rådet, på förslag från kommissionen, med kvalificerad majoritet anpassa nomenklaturen för dessa produkter såsom anges i denna akt.

4. I syfte att genomföra punkt 3 och underlätta Konungariket Spaniens gradvisa införande av Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan och det gradvisa avskaffandet av tullar mellan gemenskapen i dess nuvarande form och Konungariket Spanien skall kommissionen vid behov fastställa de tillämpningsbestämmelser genom vilka de spanska tullsatserna ändras, dock utan att dessa medför någon ändring av artiklarna 31 och 37.

5. De tullsats som beräknas enligt artikel 37 skall avrundas till en decimal.

Avrundning nedåt sker genom att den andra decimalen slopas om de spanska tullsatserna närmas till sats i Gemensamma tulltaxan eller den enhetliga EKSG-taxan som är lägre än de spanska bastullsatserna. I övriga fall sker avrundning uppåt genom att den högre decimalen används.

Artikel 40

För att anpassa den spanska tulltaxan till Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan står det Konungariket Spanien fritt att ändra tullsatserna i snabbare takt än den som anges i artikel 37. Spanien skall underrätta de övriga medlemsstaterna och kommissionen om detta⁽¹⁾.

Artikel 41

Under den period då tullsatserna mellan gemenskapen i dess nuvarande form och Konungariket Spanien avskaffas och den period då tullsatserna i den spanska tulltaxan anpassas till tullsatserna i Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan har Konungariket Spanien möjlighet att för tredje land öppna sådana tullkvoter som faktiskt tillämpades den 1 januari 1985.

Om sådana tullkvoter öppnas skall artikel 37 gälla så länge som dessa kvoter är öppna för att bestämma de tullsats som skall användas för produkter som importerats från tredje land. De mängder eller värden som omfattas av dessa sats skall begränsas till den faktiska

⁽¹⁾ Artikel 40 i dess lydelse enligt rättelse i AA ESP/PORT offentliggjord i EGT Nr 116 av den 4 maj 1988.

importen under de kvoter som var öppna den 1 januari 1985. Produkter som importeras från gemenskapen i dess nuvarande form omfattas av de enligt bestämmelserna i artikel 31 sänkta tullsatserna, utan begränsningar i mängd eller värde, så länge som dessa kvoter hålls öppna.

Om inga sådana kvoter öppnas skall Konungariket Spanien för produkter som importeras från gemenskapen i dess nuvarande form använda samma tullsats som om kvoterna hade öppnats. De mängder eller värden som omfattas av dessa sats skall begränsas till den faktiska importen från gemenskapen i dess nuvarande form under de kvoter som öppnades den 1 januari 1985.

Avsnitt II

Avskaffande av kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande verkan

Artikel 42

Kvantitativa restriktioner på import och export och alla andra åtgärder med motsvarande verkan skall avskaffas mellan gemenskapen i dess nuvarande form och Konungariket Spanien den 1 januari 1986.

Artikel 43

1. Trots bestämmelserna i artikel 42 får Konungariket Spanien fortsätta att tillämpa kvantitativa restriktioner på import

— till och med den 31 december 1988 för de produkter som anges i bilaga III,

— till och med den 31 december 1989 för de produkter som anges i bilaga IV.

2. De i punkt 1 nämnda restriktionerna består av kvoter.

3. Kvoterna för 1986 finns upptagna i bilaga III och IV.

Takten för den gradvisa höjningen av de i bilaga III angivna kvoterna och av de i bilaga IV angivna kvoterna 1—5 och 10—14 skall vara 25 % i början av varje år för kvoter som

anges i ecu och 20 % i början av varje år för kvoter som anges i volym. Denna höjning läggs till varje kvot och nästa höjning beräknas på den summa som sålunda erhålls.

För kvoterna 6—9 i bilaga IV sker den årliga gradvisa höjningen i följande takt:

— Första året: 13 %.

— Andra året: 18 %.

— Tredje året: 20 %.

— Fjärde året: 20 %.

4. Om kommissionen i ett beslut slår fast att importen till Spanien av en i bilaga III och IV ingående produkt under två på varandra följande år har utgjort mindre än 90 % av kvoten skall importen av den produkten från de nuvarande medlemsstaterna liberaliseras från och med början av det år som följer efter dessa båda år.

5. I protokoll 7 fastställs de principer som skall användas av Konungariket Spanien vid förvaltningen av kvoterna i punkt 2 i denna artikel.

Artikel 44

1. Trots bestämmelserna i artikel 42 får Konungariket Spanien, till och med den 31 december 1989, behålla en sats på högst 60 % för inbyggnad av inhemska delar och tillbehör som används vid tillverkning av motorfordon för persontransport med förgasars- eller dieselmotor, förutom bussar, enligt undernummer ur 87.02 A I b) i Gemensamma tulltaxan.

2. Den i punkt 1 nämnda satsen för inbyggnad av inhemska delar och tillbehör är densamma för i Konungariket Spanien etablerade tillverkare som är medborgare i de övriga medlemsstaterna och alla tillverkare som är spanska medborgare. Ovannämnda tillverkare får inte behandlas mindre gynnsamt än tillverkare från tredje land.

Artikel 45

1. Trots bestämmelserna i artikel 42 får

gemenskapen, till och med den 31 december 1988, fortsätta att tillämpa kvantitativa restriktioner på export till Spanien för följande produkter:

GTT-nummer	Benämning
ur 26.03	Aska och restprodukter av koppar och dess legeringar
ur 74.01	Avfall och skrot av koppar och dess legeringar

2. De i punkt 1 nämnda restriktionerna består av årliga kvantitativa kvoter.

3. Kvoterna för 1986 skall vara 5 000 ton för aska och restprodukter av koppar och dess legeringar enligt GTT-nummer ur 26.03 och 14 000 ton för avfall och skrot av koppar och dess legeringar enligt GTT-nummer ur 74.01.

Satsen för den gradvisa årliga höjningen av de ursprungliga kvoterna som skall användas med början det andra året är 10 % i början av varje år. Denna höjning läggs till varje kvot och nästa höjning beräknas på den summa som sålunda erhålls.

4. Om under 1986 och 1987 exporten från gemenskapen av en produkt enligt punkt 1 har varit mindre än 90 % av den öppnade kvoten skall berörda restriktioner upphävas från och med 1 januari 1988.

5. Det förfarande som gemenskapen tillämpar i Spanien enligt bestämmelserna i punkt 1—4 får inte vara mindre gynnsamt än det som tillämpas på tredje land.

Artikel 46

Trots bestämmelserna i artikel 42 får de nuvarande medlemsstaterna fram till slutet av den period som avses i artikel 52 bibehålla de kvantitativa restriktioner på export av avfall och skrot av järn och stål enligt GTT-nummer 73.03 som gällde för Konungariket Spanien före anslutningen förutsatt att dessa förfaranden inte är mer restriktiva än de som tillämpas på export till tredje land.

Artikel 47

1. Trots bestämmelserna i artikel 42 får innehavaren av eller den som har nyttjanderätten till ett patent på en kemisk, farmaceutisk eller fytosanitär produkt som lämnades in för registrering i en medlemsstat vid en tidpunkt då ett patent för denna produkt inte kunde erhållas i Spanien åberopa den rätt som detta patent ger för att förhindra att produkten importeras till eller saluförs i den eller de av de nuvarande medlemsstaterna där den är patentskyddad även om den första gången släpptes ut på den spanska marknaden av honom själv eller med hans samtycke.

2. Denna rätt kan åberopas för de produkter som avses i punkt 1 fram till utgången av det tredje året efter det att Spanien har gjort dessa produkter patenterbara.

Artikel 48

1. Utan att det påverkar bestämmelserna i punkt 2—3 i denna artikel skall Konungariket Spanien, från och med den 1 januari 1986, gradvis anpassa statliga handelsmonopol enligt artikel 37.1 i Romfördraget och, där det är lämpligt, med beaktande av artikel 90.2 i Romfördraget, så att all diskriminering mellan medlemsstaternas medborgare beträffande de villkor under vilka varor tillhandahålls och släpps ut på marknaden upphör senast den 31 december 1991.

De nuvarande medlemsstaterna skall ha motsvarande förpliktelser gentemot Konungariket Spanien.

Kommissionen skall utfärda rekommendationer för det sätt och den tidsplan enligt vilken anpassningen skall ske, varvid det förutsätts att detta sätt och denna tidsplan är de samma för Konungariket Spanien och de nuvarande medlemsstaterna.

2. Konungariket Spanien skall upphäva alla exklusiva exporträttigheter från och med den 1 januari 1986.

3. Beträffande de produkter som anges i listan i bilaga V skall alla exklusiva importrättigheter avskaffas senast den 31 december 1991. Detta

sker genom att importkvoter gradvis öppnas för produkter från de nuvarande medlemsstaterna från och med den 1 januari 1986. Kvoternas storlek för 1986 anges i ovanstående lista.

Konungariket Spanien skall öka kvoternas storlek på det sätt som anges i bilagan i första stycket.

Höjningen uttryckt i procent läggs till varje kvot och följande höjning beräknas på den summa som sålunda erhålls.

Kvoterna enligt första stycket skall öppnas för alla aktörer utan begränsning, och varor som importeras under dessa kvoter får i Spanien inte underkastas exklusiva saluföringsrättigheter på grossistnivå. Beträffande detaljförsäljning av vissa varor som importeras under kvoter måste dessa varor ges en icke-diskriminerande behandling vid försäljning till konsumenterna.

4. Anpassningen av monopolet på de produkter som anges i listan i bilaga VI gäller inte nödvändigtvis för det spanska oljemonopolets verksamhet beträffande tredje land. Detta monopol kan fortsätta att bestämma ursprung och anskaffningsvillkor för den del av råoljaimporten från tredje land som är nödvändig för försörjningen av den spanska marknaden om det är förenligt med bestämmelserna i Romfördraget, i synnerhet de som berör fri rörlighet i artiklarna 30 och 37 i detta.

Artikel 49

Trots bestämmelserna i artikel 42 skall det i protokoll 9 beskrivna förfarandet tillämpas på handeln av vissa textilprodukter mellan gemenskapen i dess nuvarande form och Spanien.

Avsnitt III

Andra bestämmelser

Artikel 50

1. Med vederbörlig hänsyn till gällande be-

stämmelser, i synnerhet gemenskapens transitbestämmelser, skall kommissionen bestämma formerna för det administrativa samarbetet för att se till att de varor som uppfyller de villkor som krävs gynnas av det i denna akt fastställda avskaffandet av tullar och avgifter med motsvarande verkan samt kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande verkan.

2. Till och med den 28 februari 1986 skall bestämmelserna i 1970 års avtal om tullförfaranden mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Spanien fortsätta att gälla för handeln mellan gemenskapen i dess nuvarande form och Spanien.

3. Kommissionen skall fastställa de bestämmelser som från och med den 1 mars 1986 skall gälla för handeln inom gemenskapen med varor som framställs inom gemenskapen och för vilkas tillverkning följande produkter används:

- Produkter för vilka de tullar eller avgifter med motsvarande verkan som gällde för dessa produkter i gemenskapen i dess nuvarande form eller i Spanien inte har tagits ut eller för vilka har lämnats hel eller partiell restitution.
- Jordbruksprodukter som inte uppfyller kraven för att kunna omsättas fritt i gemenskapen i dess nuvarande form eller i Spanien⁽¹⁾.

Vid fastställandet av dessa bestämmelser skall kommissionen beakta de i denna akt fastställda reglerna för avskaffandet av tullar mellan gemenskapen i dess nuvarande form och Spanien och för Konungariket Spaniens gradvisa införande av Gemensamma tulltaxan och bestämmelserna om den gemensamma jordbrukspolitiken.

Artikel 51

1. Om inte annat föreskrivs i denna akt skall de gällande tullföreskrifterna för handel med tredje land tillämpas på samma villkor som för handel inom gemenskapen så länge som det tas ut tull i denna handel.

⁽¹⁾ Artikel 50.3, andra strecksatsen, i dess lydelse enligt rättelsen till AA ESP/PORT offentliggjord i EGT nr L 116, 4.5.1988.

Vid fastställande av tullvärdet beträffande handeln inom gemenskapen, och handeln med tredje land, är det tullområde som skall beaktas det område som fastställs i de i gemenskapen och Konungariket Spanien den 31 december 1985 gällande bestämmelserna till och med följande datum:

- Den 31 december 1992 för industriprodukter.
- Den 31 december 1995 för jordbruksprodukter.

2. Från och med den 1 mars 1986 skall Konungariket Spanien använda nomenklaturen i Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan i handeln inom gemenskapen.

Konungariket Spanien får i dessa nomenklaturer införa de vid anslutningen befintliga nationella underavdelningar som är nödvändiga för ett gradvis avskaffande av de spanska tullsatserna inom gemenskapen under de i denna akt fastställda villkoren.

Artikel 52

Inom en tid av tre år efter anslutningen skall Konungariket Spanien fullfölja omstruktureringen av landets järn- och stålindustri enligt villkoren i det till denna akt bifogade protokoll 10.

Ovanstående period kan förkortas och de närmare villkoren i nämnda protokoll ändras av kommissionen med rådets samtycke på grundval av

- hur långt de spanska omstruktureringssplanerna har framskridit, med beaktande av de faktorer som är betydelsefulla vid återupprättandet av verksamheternas lönsamhet,
- de bestämmelser om järn och stål som gäller i gemenskapen efter anslutningen. Därvid bör de bestämmelser som efter anslutningen gäller för spanska leveranser till gemenskapen i dess nuvarande form inte medföra betydande skillnader i behandlingen av Spanien och de övriga medlemsstaterna.

Artikel 53

1. Om i handeln mellan gemenskapen i dess nuvarande form och Konungariket Spanien de i artikel 72 nämnda utjämningsbeloppen tillämpas på en eller flera av de råvaror som anses ha använts vid tillverkningen av de varor som omfattas av rådets förordning (EEG) nr 3033/80 av den 11 november 1980 om bestämmelser för handeln med vissa varor framställda av jordbruksprodukter skall följande övergångsbestämmelser tillämpas:

— Ett utjämningsbelopp, beräknat på de i artikel 72 nämnda utjämningsbeloppen och i enlighet med bestämmelserna i förordning (EEG) nr 3033/80 för beräkning av den rörliga del som tillämpas på de varor som omfattas av denna förordning, skall tillämpas vid import av dessa varor från Spanien till gemenskapen i dess nuvarande form.

— Vid import till Spanien från tredje land av de varor som omfattas av förordning (EEG) nr 3033/80 skall den rörliga delen enligt denna förordning alltefter omständigheterna höjas eller sänkas med det i den första strecksatsen nämnda utjämningsbeloppet.

— Vid export av de varor som omfattas av denna förordning från gemenskapen i dess nuvarande form till Spanien skall ett utjämningsbelopp tillämpas som bestäms på grundval av de utjämningsbelopp som fastställs för råvaror och i enlighet med reglerna för beräkning av återbetalning i rådets förordning (EEG) nr 3035/80 av den 11 november 1980 om allmänna regler för exportlättnader samt kriterierna för fastställande av dessa återbetalningsbelopp för vissa jordbruksprodukter som exporteras som varor som inte ingår i bilaga II i fördraget.

— Vid export från Spanien till tredje land av de produkter som omfattas av förordning (EEG) nr 3035/80 skall dessa produkter omfattas av det utjämningsbelopp som avses i tredje strecksatsen.

2. Den tull som från och med anslutningen utgör den fasta delen av den avgift som tillämpas vid import till Spanien av de varor

som omfattas av förordning (EEG) nr 3033/80 skall bestämmas genom att det från den bastull som Konungariket Spanien tillämpar på produkter som har sitt ursprung i gemenskapen i dess nuvarande form dras en variabel del som är lika med den variabla del som används enligt bestämmelserna i förordning (EEG) nr 3033/80, och som allt efter omständigheterna höjs eller sänks med det utjämningsbelopp som anges i punkt 1 första och tredje strecksatserna.

För de produkter som omfattas av de i bilaga VII nämnda GTT-numren skall den fasta delen vara lika med den tull som anges i nämnda bilaga.

För en övergångsperiod av sju år kan Spanien i uteslutande statistiskt syfte låta gemenskapen övervaka de produkter som omfattas av bilaga VII och de spritdrycker som omfattas av undernummer 22.09 C i Gemensamma tulltaxan. Importen av dessa produkter får dock under inga omständigheter försenas till följd av denna statistiska övervakning.

3. Den tull som från och med anslutningen utgör den fasta delen av den avgift som tillämpas vid import till Spanien från tredje land av de varor som omfattas av förordning (EEG) nr 3033/80 skall vara lika med det högre av de båda belopp som fastställs som följer:

— Det belopp som erhålls genom att från den bastull som Konungariket Spanien tillämpar vid import från tredje land dra ifrån en variabel del som är lika med den variabla del som fastställs i förordning (EEG) nr 3033/80, varvid detta belopp alltefter omständigheterna höjs eller sänks med det utjämningsbelopp som anges i punkt 1 första och tredje strecksatserna.

— Det belopp som erhålls genom att lägga samman den fasta del som används på import till Spanien från gemenskapen i dess nuvarande form och den fasta delen i Gemensamma tulltaxan (eller, för tredje land som omfattas av gemenskapens allmänna preferenssystem, den fasta preferensdel som gemenskapen i lämpliga fall tillämpar vid import från dessa länder).

4. Trots bestämmelserna i artikel 30 skall från och med anslutningen den tull som Konunga-

riket Spanien tillämpar vid import från gemenskapen och från tredje land omvandlas till den typ av tull och de enheter som anges i Gemensamma tulltaxan. Omvandlingen skall göras på grundval av värdet på de varor som importerats till Spanien de fyra senaste kvartalen för vilka det finns upplysningar, eller, om berörda varor inte importerats till Spanien, på grundval av enhetsvärdet på samma varor importerade till gemenskapen i dess nuvarande form.

5. Alla fasta delar som tillämpas i handeln mellan gemenskapen i dess nuvarande form och Konungariket Spanien skall avskaffas i enlighet med artikel 31.

Alla fasta delar som av Konungariket Spanien tillämpas vid import från tredje land skall anpassas till den fasta delen i Gemensamma tulltaxan (eller, i lämpliga fall, till den fasta preferensdelen i gemenskapens allmänna preferenssystem) i enlighet med artiklarna 37 och 40.

6. Om ett tredje land som omfattas av gemenskapens allmänna preferenssystem beviljas en sänkning av den variabla delen i Gemensamma tulltaxan skall Konungariket Spanien tillämpa denna variabla preferensdel från och med anslutningsdagen.

Avsnitt IV

Handel mellan Konungariket Spanien och Portugisiska republiken

Artikel 54

I handeln med Portugisiska republiken använder Konungariket Spanien artiklarna 30—53 med förbehåll för villkoren i protokoll 3.

KAPITEL 2

Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital

Avsnitt I

Arbetstagare

Artikel 55

Artikel 48 i Romfördraget gäller endast

beträffande arbetstagares fria rörlighet mellan Spanien och de övriga medlemsstaterna med förbehåll för övergångsbestämmelserna i artiklarna 56—59 i denna akt.

Artikel 56

1. Artiklarna 1—6 i förordning (EEG) nr 1612/68 om fri rörlighet för arbetstagare inom gemenskapen skall gälla i Spanien för medborgare i de övriga medlemsstaterna och i de övriga medlemsstaterna för spanska medborgare först från och med den 1 januari 1993.

Till och med den 31 december 1992 kan Konungariket Spanien och de övriga medlemsstaterna beträffande medborgare i de övriga medlemsstaterna respektive spanska medborgare upprätthålla nationella bestämmelser eller bestämmelser som är en följd av bilaterala överenskommelser i vilka det krävs ett förhandsgodkännande av invandring i syfte att utföra avlönat arbete och/eller påbörja en avlönad anställning.

Till och med den 31 december 1995 kan dock Konungariket Spanien och Storhertigdömet Luxemburg upprätthålla de nationella bestämmelser som avses i föregående stycke för medborgare i Luxemburg respektive Spanien.

2. Från och med den 1 januari 1991 inleder rådet, på grundval av en rapport från kommissionen, en undersökning av resultatet av tillämpningen av de regler om undantag som avses i punkt 1.

När denna undersökning fullföljts kan rådet, genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen, baserat på nya upplysningar anta bestämmelser för anpassning av nämnda regler.

Artikel 57

1. Till och med den 31 december 1990 gäller artikel 11 i förordning (EEG) nr 1612/68 i Konungariket Spanien för medborgare i de övriga medlemsstaterna och i de övriga medlemsstaterna för spanska medborgare, på följande villkor:

a) De familjemedlemmar till arbetstagare

enligt artikel 10.1 a i nämnda förordning som rättmätigt är bosatta tillsammans med arbetstagaren inom en medlemsstats territorium vid dagen för undertecknandet av denna akt har från och med anslutningen rätt att utöva allt slags avlönat arbete inom hela denna medlemsstats territorium.

Utnyttjandet av ovannämnda rätt kan dock begränsas till de av den spanske arbetstagarens familjemedlemmar som är bosatta i en annan medlemsstat vid ett tidigare datum som fastställts enligt särskilda bilaterala överenskommelser vilka ingicks före dagen för undertecknandet av denna akt och som berör villkoren för tillgång till anställning för spanska arbetstagares familjemedlemmar efter anslutningen.

b) De familjemedlemmar till arbetstagare enligt artikel 10.1 a i nämnda förordning som rättmätigt är bosatta tillsammans med arbetstagaren inom en medlemsstats territorium efter dagen för undertecknandet av denna akt har rätt att utöva allt slags avlönat arbete där om de varit bosatta där i minst tre år. Denna uppehållstid förkortas till 18 månader från och med den 1 januari 1989.

Bestämmelserna i detta stycke skall inte påverka mera gynnsamma nationella bestämmelser eller bestämmelser som har sin grund i bilaterala överenskommelser.

2. De åtgärder som föreskrivs i punkt 1 gäller också för de familjemedlemmar till egenföretagare som är bosatta tillsammans med denne i någon av medlemsstaterna.

Artikel 58

I den mån som vissa bestämmelser i direktiv 68/360/EEG om avskaffande av restriktioner för rörlighet och bosättning inom gemenskapen för medlemsstaternas arbetstagare och deras familjer inte får skiljas från de bestämmelser i förordning (EEG) nr 1612/68 vars tillämpning skjuts upp enligt artikel 56, får Konungariket Spanien och de övriga medlemsstaterna avvika från dessa bestämmelser i den omfattning som

krävs för att tillämpa de undantagsbestämmelser som fastställs i artikel 56 i samband med nämnda förordning.

Artikel 59

Senast den 1 januari 1993 vidtar Konungariket Spanien och de övriga medlemsstaterna, med bistånd av kommissionen, de åtgärder som krävs för att till Spanien utsträcka tillämpningen av kommissionens beslut av den 8 december 1972 om det enhetliga systemet, kallat SEDOC, som fastställs enligt artikel 15 i rådets förordning (EEG) nr 1612/68 och kommissionens beslut av den 14 december 1972 om "gemenskapsplanen" för insamling och spridning av information enligt artikel 14.3 i förordning (EEG) nr 1612/68.

Artikel 60

1. Fram till ikraftträdandet av den enhetliga lösningen för samtliga medlemsstater enligt artikel 99 i förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare och deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, dock senast till och med den 31 december 1988, gäller inte artiklarna 73.1 och 73.3, 74.1 och 75.1 i förordning (EEG) nr 1408/71 och artiklarna 86 och 88 i förordning (EEG) nr 574/72 om regler för genomförande av förordning (EEG) nr 1408/71 för spanska arbetstagare som är anställda i en annan medlemsstat än Spanien och vilkas familjer är bosatta i Spanien.

Artiklarna 73.2, 74.2, 75.2 och 94.9 i förordning (EEG) nr 1408/71 och artiklarna 87, 89, 98 och 120 i förordning (EEG) nr 574/72 skall också tillämpas på dessa arbetstagare.

Det föregående påverkar dock inte den lagstiftning i en medlemsstat som bestämmer att familjeförmåner skall betalas för familjemedlemmar oavsett i vilket land de är bosatta.

2. Trots bestämmelserna i artikel 6 i förordning (EEG) nr 1408/71 fortsätter följande konventioner om social trygghet att gälla för

spanska arbetstagare under den period som avses i punkt 1:

- a) *Spanien — Belgien*
— Artikel 20.2 och 20.3 i den allmänna konventionen av den 28 november 1956.
— Artiklarna 59, 60 och 61 i den administrativa överenskommelsen av den 30 juli 1969.
- b) *Spanien — Tyskland*
Punkterna 1—4 i artikel 40.1 i konventionen av den 4 december 1973 i dess lydelse enligt artikel 2 i ändringsöverenskommelsen av den 17 december 1975.
- c) *Spanien — Italien*
— Artiklarna 25 och 26 i överenskommelsen av den 30 oktober 1979.
— Artiklarna 31 och 32 i den administrativa överenskommelsen av den 30 oktober 1979.
- d) *Spanien — Luxemburg*
— Artikel 29 i överenskommelsen av den 8 maj 1969 i dess lydelse enligt artikel 3 i den andra tilläggsöverenskommelsen av den 29 mars 1978.
— Artikel 30 i den administrativa överenskommelsen av den 25 maj 1971.
- e) *Spanien — Nederländerna*
— Artikel 37.2 och 37.5 i överenskommelsen av den 5 februari 1974.
— Artiklarna 46 och 47 i den administrativa överenskommelsen av den 5 februari 1974.
- f) *Spanien — Portugal*
— Artiklarna 23 och 24 i den allmänna överenskommelsen av den 11 juni 1969.
— Artiklarna 45 och 46 i den administrativa överenskommelsen av den 22 maj 1970.
- g) *Spanien — Storbritannien*
— Artikel 22 i konventionen av den 13 september 1974.
— Artikel 17 i överenskommelsen av den 30 oktober 1974.

Avsnitt II

Kapitalrörelser*Artikel 61*

1. Konungariket Spanien kan, på de villkor och med de tidsfrister som anges i artiklarna 62—66, senarelägga liberaliseringen av kapitalrörelser enligt lista A och B i rådets första direktiv av den 11 maj 1960 om genomförandet av artikel 67 i Romfördraget och enligt rådets andra direktiv av den 18 december 1962 om komplettering och ändring av det första direktivet för genomförandet av artikel 67 i Romfördraget.

2. I vederbörlig ordning skall de spanska myndigheterna och kommissionen samråda om förfaranden för att vidta åtgärder för liberalisering eller lättnader vilkas genomförande kan senareläggas enligt nedanstående bestämmelser.

Artikel 62

Konungariket Spanien kan

- a) till och med den 31 december 1988 senarelägga liberaliseringen av de direkta investeringar i verksamheter i de övriga medlemsstaterna som görs av i Spanien bosatta personer i syfte att förvärva och inneha överlåtbara värdepapper,
- b) till och med den 31 december 1990 senarelägga liberaliseringen av de direkta investeringar i verksamheter i de övriga medlemsstaterna som görs av i Spanien bosatta personer i syfte att förvärva, äga eller utnyttja fast egendom.

Artikel 63

Konungariket Spanien kan till och med den 31 december 1990 senarelägga liberaliseringen av de investeringar i fast egendom i de övriga medlemsstaterna som görs av i Spanien bosatta personer endast om dessa investeringar inte görs i samband med emigration inom ramen för fri rörlighet för arbetstagare eller etableringsrätt.

Artikel 64

Konungariket Spanien kan till och med den 31 december 1988 senarelägga liberaliseringen av de förvärv i de övriga medlemsstaterna av utländska värdepapper, som omsätts på en fondbörs, som görs av i Spanien bosatta personer.

Vid anslutningen sker dock liberaliseringen av följande:

- Förvärv av dessa värdepapper som görs av försäkringsbolag, inlåningsbanker och industribankers med upp till 10 % av ökningen av deras egna tillgångar.
- Förvärv av dessa värdepapper som görs av investeringsfonder och företag som handlar med lös egendom enligt de villkor som ges i nationella bestämmelser om sådana fonder och företag.
- Förvärv av värdepapper med fast avkastning emitterade av Europeiska gemenskapen och Europeiska investeringsbanken.

Artikel 65

Konungariket Spanien skall om omständigheterna tillåter genomföra den liberalisering av kapitalrörelser som anges i artiklarna 62—64 före utgången av de tidsfrister som fastställs i dessa artiklar.

Artikel 66

I syfte att genomföra bestämmelserna i detta avsnitt kan kommissionen samråda med den monetära kommittén och föreslå rådet lämpliga åtgärder.

KAPITEL 3

Jordbruk

Avsnitt I

Allmänna bestämmelser*Artikel 67*

1. Detta kapitel behandlar jordbruksprodukter

med undantag för de produkter som omfattas av förordning (EEG) nr 3796/81 om den gemensamma organisationen av marknaden för fiskeriprodukter.

2. Om inte annat föreskrivs i detta kapitel skall de bestämmelser som fastställs i denna akt tillämpas på de jordbruksprodukter som avses i punkt 1.

3. Med förbehåll för de särskilda bestämmelser i detta kapitel som föreskriver andra dagar eller kortare tidsfrister skall tillämpningen av övergångsbestämmelserna för de jordbruksprodukter som avses i punkt 1 upphöra vid utgången av år 1995.

Underavsnitt I

Priskompensation och stegvis tillnärmning av priser

Artikel 68

Före det första steg mot den tillnärmning av priser som avses i artikel 70 skall de priser som skall tillämpas i Spanien fastställas i enlighet med bestämmelserna i den gemensamma organisationen av marknaden för sektorn i fråga på en nivå motsvarande den prisnivå som var fastställd i Spanien enligt den tidigare nationella ordningen för en representativ period som skall fastställas för varje produkt.

Om ingen definition av det spanska priset finns för en given produkt skall det pris som tillämpas i Spanien beräknas på grundval av de priser som noterats på spanska marknader under en representativ period som skall fastställas.

I avsaknad av prisuppgifter om vissa produkter på den spanska marknaden skall det pris som tillämpas i Spanien beräknas på grundval av de priser som erhålls i den nuvarande gemenskapen för liknande produkter, grupper av liknande produkter eller produkter som de konkurrerar med.

Artikel 69

1. Om det vid anslutningen konstateras att

avvikelsen mellan prisnivån för en produkt i Spanien och den gemensamma prisnivån är minimal får det gemensamma priset tillämpas i Spanien på den berörda produkten.

2. Den avvikelse som avses i punkt 1 skall anses som minimal när den är mindre än eller lika med 3 % av det gemensamma priset.

Artikel 70

1. Om tillämpningen av artikel 68 leder till en prisnivå i Spanien som skiljer sig från de gemensamma priserna skall — med förbehåll för punkt 4 — de priser i fråga om vilka det i avsnitt II hänvisas till denna artikel närmas till de gemensamma priserna i enlighet med punkterna 2 och 3 vid början av varje regleringsår.

2. Om priset på en produkt i Spanien är lägre än det gemensamma priset skall tillnärmningen göras i sju etapper så att priset i Spanien vid tidpunkten för de sex första stegen mot en tillnärmning ökas successivt med respektive en sjundedel, en sjättedel, en femtedel, en fjärdedel, en tredjedel och hälften av avvikelsen mellan prisnivån i Spanien och den gemensamma prisnivån som är tillämplig före varje steg mot en anpassning. Det pris som följer av den beräkningen skall höjas eller sänkas proportionellt i förhållande till varje höjning eller sänkning av det gemensamma priset under följande regleringsår. Det gemensamma priset skall tillämpas i Spanien vid tidpunkten för det sjunde steget mot en tillnärmning.

3. a) Om priset på en produkt i Spanien är högre än det gemensamma priset skall priset i Spanien behållas på den nivå som följer av att artikel 68 tillämpas varvid tillnärmningen uppnås genom utvecklingen av de gemensamma priserna under de första sju åren efter anslutningen.

Priset i Spanien skall emellertid tillnärmas i den utsträckning som är nödvändig för att undvika en ökning i avvikelsen mellan det priset och det gemensamma priset.

Om de spanska priser — uttryckta i ecu — som fastställts enligt den tidigare

nationella ordningen för regleringsåret 1985/86 leder till att avvikelsen mellan de spanska priserna och de gemensamma priserna under regleringsåret 1984/85 överskrids, skall det pris i Spanien som följer av tillämpningen av de två föregående styckena reduceras med ett belopp som skall fastställas och som skall motsvara en del av överskridandet på ett sådant sätt att detta fullständigt elimineras under de första sju regleringsåren efter anslutningen.

Utan att det påverkar tillämpningen av b skall det gemensamma priset tillämpas när det sjunde steget mot en tillnärmning äger rum.

- b) Om priset på en produkt är väsentligt högre i Spanien än det gemensamma priset skall rådet vid slutet av det fjärde året efter anslutningen göra en analys av utvecklingen av stegen mot en pristillnärmning på grundval av ett yttrande från kommissionen som också kan ge lämpliga förslag.

Rådet får med kvalificerad majoritet, på förslag från kommissionen och efter ha hört Europaparlamentet, i synnerhet förlänga perioden för stegen mot en pristillnärmning inom gränserna för övergångstidens längsta varaktighet och besluta om andra metoder för att skynka på stegen mot en pristillnärmning.

4. För att integrationsprocessen skall fungera smidigt får — utan hinder av punkt 2 — beslut fattas om att priset på en eller flera produkter i Spanien under ett regleringsår får avvika från de priser som följer av tillämpningen av den punkten.

Avvikelsen får inte överskrida 10 % av beloppet på den tillnärmning av priset som skall göras.

I detta fall skall prisnivån under det följande regleringsåret vara den som skulle ha följt av en tillämpning av punkt 2 om avvikelsen inte hade beslutats. En ytterligare avvikelse från den prisnivån får emellertid beslutas för det regleringsåret enligt de villkor som föreskrivs i första och andra stycket.

Det undantag som föreskrivs i första stycket skall inte tillämpas på det sista steg mot en tillnärmning som avses i punkt 2.

Artikel 71

Om världsmarknadspriset på en viss produkt på anslutningsdagen eller under övergångstiden överskrider det gemensamma priset får det gemensamma priset tillämpas i Spanien för den berörda produkten såvida inte det pris som tillämpas i Spanien är högre än det gemensamma priset.

Artikel 72

De avvikelser i prisnivå i fråga om vilka det i avsnitt II hänvisas till denna artikel skall kompenseras enligt följande:

1. För de produkter vars priser fastställs i enlighet med artiklarna 68 och 70 skall de utjämningsbelopp som tillämpas i handeln mellan den nuvarande gemenskapen och Spanien, samt mellan Spanien och tredje land vara lika med avvikelsen mellan de priser som fastställs för Spanien och de gemensamma priserna.

Det utjämningsbelopp som fastställs enligt ovan skall emellertid i förekommande fall korrigeras med hänsyn även till det nationella stöd som Spanien har rätt att behålla enligt artikel 80.

2. Om tillämpningen av punkt 1 leder till ett ringa belopp skall något utjämningsbelopp inte fastställas.

3. a) I handeln mellan Spanien och den nuvarande gemenskapen skall utjämningsbeloppen uppbäras av den importerande staten eller beviljas av den exporterande staten.

b) I handeln mellan Spanien och tredje land skall de importavgifter som tillämpas enligt den gemensamma jordbrukspolitikerna och — förutom i uttryckliga undantagsfall — på exportbidrag, reduceras eller ökas beroende på omständigheterna med de utjämningsbelopp som tillämpas i handeln med den nuvarande gemenskapen.

Tullar får emellertid inte reduceras med utjämningsbeloppet.

4. Beträffande de produkter för vilka tullsatsen enligt den gemensamma tulltaxan är bunden enligt Allmänna tull- och handelsavtalet skall hänsyn tas till denna bindning.

5. Det utjämningsbelopp som uppbärs eller beviljas av en medlemsstat i enlighet med punkt 1 får inte överskrida det totala belopp som tas ut av samma medlemsstat på import från tredje land som omfattas av klausulen om behandling som mest gynnad nation.

Rådet får med kvalificerad majoritet och på förslag från kommissionen besluta om undantag från denna bestämmelse, särskilt för att undvika omläggning av handeln och snedvridning av konkurrensen.

6. Rådet får med kvalificerad majoritet och på förslag från kommissionen besluta om undantag från artikel 51.1 första stycket för de produkter på vilka utjämningsbelopp tillämpas i den utsträckning som är nödvändig för att den gemensamma jordbrukspolitiken skall fungera korrekt⁽¹⁾.

Artikel 73

Om världsmarknadspriset på en produkt är högre än det pris som används för att beräkna den importavgift som införs genom den gemensamma jordbrukspolitiken, minskat med det utjämningsbelopp som dras av från importavgiften i enlighet med artikel 72, eller om bidraget för export till tredje land är mindre än utjämningsbeloppet eller om inget bidrag är tillämpligt, får lämpliga åtgärder vidtas i syfte att säkerställa att den gemensamma organisationen av marknaden fungerar korrekt.

Artikel 74

1. De beviljade utjämningsbeloppen skall finansieras av gemenskapen via Garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket.

2. De utgifter som Spanien har för intervention på sin inre marknad och för exportbidrag eller subvention av export till tredje land och till andra medlemsstater skall förbli nationella till och med den 31 december 1989 för de produkter som omfattas av förordning (EEG) nr 1035/72 om den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker.

Gemenskapen skall emellertid delta i finansieringen av de interventionsåtgärder som vidtas i Spanien under genomförandet av den konvergenfas som tillämpas på dessa produkter enligt de villkor som föreskrivs i artikel 133.

Från och med den andra etappen skall utgifter för intervention på den inhemska spanska marknaden och för bidrag för export till tredje land finansieras av gemenskapen genom Garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket.

Underavsnitt 2

Fri rörlighet och tullunion

Artikel 75

För produkter, som påläggs tull vid import till gemenskapen i dess nuvarande form från tredje land, skall följande bestämmelser tillämpas:

1. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 4 och 5 skall tullar på import gradvis avvecklas mellan den nuvarande gemenskapen och Spanien enligt följande tidsplan:

- Den 1 mars 1986 skall varje tullsats reduceras till 87,5 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1987 skall varje tullsats reduceras till 75 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1988 skall varje tullsats reduceras till 62,5 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1989 skall varje tullsats reduceras till 50 % av bastullsatsen.

⁽¹⁾ Artikel 72.6 i dess lydelse enligt rättelse av Anslutningsakten för Spanien och Portugal, offentliggjord i EGT nr L 116, 4.5.1988.

- Den 1 januari 1990 skall varje tullsats reduceras till 37,5 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1991 skall varje tullsats reduceras till 25 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1992 skall varje tullsats reduceras till 12,5 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1993 skall alla tullar vara avvecklade.
- a) Dock skall för de produkter som omfattas av förordning (EEG) nr 1035/72 avvecklingen av tullsatsen äga rum under en övergångsperiod om tio år enligt följande:
- För de produkter som har ett fastställt referenspris skall tullsatserna avvecklas gradvis i 11 årliga etapper enligt följande tidsplan:
 - Den 1 mars 1986: 10 %.
 - Den 1 januari 1987: 10 %.
 - Den 1 januari 1988: 10 %.
 - Den 1 januari 1989: 10 %.
 - Den 1 januari 1990: 25 %.
 - Den 1 januari 1991: 15 %.
 - Den 1 januari 1992: 4 %.
 - Den 1 januari 1993: 4 %.
 - Den 1 januari 1994: 4 %.
 - Den 1 januari 1995: 4 %.
 - Den 1 januari 1996: 4 %.
 - För övriga produkter skall tullarna avvecklas gradvis enligt följande tidsplan:
 - Den 1 mars 1986 skall varje tullsats reduceras till 90,9 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1987 skall varje tullsats reduceras till 81,8 % av bastullsatsen,
 - Den 1 januari 1988 skall varje tullsats reduceras till 72,7 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1989 skall varje tullsats reduceras till 63,6 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1990 skall varje tullsats reduceras till 54,5 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1991 skall varje tullsats reduceras till 45,4 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1992 skall varje tullsats reduceras till 36,3 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1993 skall varje tullsats reduceras till 27,2 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1994 skall varje tullsats reduceras till 18,1 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1995 skall varje tullsats reduceras till 9 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1996 skall alla tullar vara avvecklade.
- b) För de produkter som omfattas av förordning (EEG) nr 805/68 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött skall importtullarna avvecklas gradvis i åtta etapper med 12,5 % vid början av vart och ett av de åtta regleringsåren efter anslutningen.
- c) För oljeväxtfrön och oljehaltiga frukter enligt tullnummer 12.01 B i Gemensamma tulltaxan och för produkter enligt tullnummer 12.02 och 23.04 B i denna skall tullarna avvecklas gradvis mellan den nuvarande gemenskapen och Spanien enligt följande tidsplan:
- Den 1 mars 1986 skall varje tullsats reduceras till 90,9 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1987 skall varje tullsats reduceras till 81,8 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1988 skall varje tullsats reduceras till 72,7 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1989 skall varje tullsats reduceras till 63,6 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1990 skall varje tullsats reduceras till 54,5 % av bastullsatsen.

- Den 1 januari 1991 skall varje tullsats reduceras till 45,4 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1992 skall varje tullsats reduceras till 36,3 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1993 skall varje tullsats reduceras till 27,2 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1994 skall varje tullsats reduceras till 18,1 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1995 skall varje tullsats reduceras till 9 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1996 skall alla tullar vara avvecklade.
- d) För de produkter som avses i artikel 1.2 b i förordning (EEG) nr 136/66 med undantag för produkter enligt tullnummer 12.02 och 23.04 B i Gemensamma tulltaxan skall den nuvarande gemenskapen och Spanien tillämpa sina respektive bastullsatser och avgifter med motsvarande verkan oförändrade under den tillämpningsperiod i Spanien av vissa kontrollmekanismer som avses i artikel 94.
- Vid utgången av den perioden skall avgifter med motsvarande verkan som tullar avvecklas i sin helhet och tullarna avvecklas gradvis enligt följande tidsplan:
- Den 1 januari 1991 skall varje tullsats reduceras till 83,3 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1992 skall varje tullsats reduceras till 66,6 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1993 skall varje tullsats reduceras till 49,9 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1994 skall varje tullsats reduceras till 33,2 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1995 skall varje tullsats reduceras till 16,5 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1996 skall alla tullar vara avvecklade.
2. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 4 och 5 skall följande bestämmelser gälla i Spanien vid tillämpningen av den gemensamma tulltaxan:
- a) På följande produkter skall Spanien tillämpa Gemensamma tulltaxan i dess helhet från och med den 1 mars 1986:
 - De produkter som omfattas av förordning (EEG) nr 805/68.
 - De produkter som omfattas av förordning (EEG) nr 1035/72 och för vilka ett referenspris fastställs för hela eller delar av regleringsåret.
 - De produkter som omfattas av förordning (EEG) nr 337/79 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin och för vilka ett referenspris fastställs.
 - b) I syfte att gradvis införa den gemensamma tulltaxan skall Spanien beträffande oljeväxtfrön och oljehaltiga frukter enligt tullnummer 12.01 B i Gemensamma tulltaxan och alla produkter enligt 12.02 och 23.04 B i denna ändra den taxa som tillämpas mot tredje land enligt följande:
 - aa) För de tullnummer i fråga om vilka bastullsatsen inte avviker mer än 15 % åt något håll från Gemensamma tulltaxan skall de senare tullsatserna tillämpas.
 - bb) I övriga fall skall Spanien tillämpa en tullsats som reducerar avvikelser mellan bastullsatsen och Gemensamma tulltaxans sats enligt följande tidsplan:
 - Den 1 mars 1986 skall avvikelserna reduceras till 90,9 % av den ursprungliga avvikelserna.
 - Den 1 januari 1987 skall avvikelserna reduceras till 81,8 % av den ursprungliga avvikelserna,
 - Den 1 januari 1988 skall avvikelserna reduceras till 72,7 % av den ursprungliga avvikelserna.
 - Den 1 januari 1989 skall avvikelserna reduceras till 63,6 % av den ursprungliga avvikelserna.

- Den 1 januari 1990 skall avvikelser reduceras till 54,5 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1991 skall avvikelser reduceras till 45,4 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1992 skall avvikelser reduceras till 36,3 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1993 skall avvikelser reduceras till 27,2 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1994 skall avvikelser reduceras till 18,1 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1995 skall avvikelser reduceras till 9 % av den ursprungliga avvikelser.

Spanien skall tillämpa Gemensamma tulltaxan i dess helhet från och med den 1 januari 1996.

- c) För de produkter som avses i artikel 1.2 b i förordning (EEG) nr 136/66 — med undantag för produkter enligt tullnummer 12.02 och undernummer 23.04 B i Gemensamma tulltaxan — skall Spanien tillämpa sina bastullsätter och avgifter med motsvarande verkan oförändrade under tillämpningsperioden i Spanien av vissa kontrollmekanismer som avses i artikel 94.

Vid utgången av den perioden skall Spanien avveckla avgifter med motsvarande verkan som tullar i sin helhet och ändra sin tulltaxa mot tredje land enligt följande:

- aa) För de tullnummer i fråga om vilka bastullsatsen inte avviker mer än 15 % åt något håll från Gemensamma tulltaxan skall de senare sätserna tillämpas.
- bb) I övriga fall skall Spanien reducera avvikelser mellan bastullsätserna och den gemensamma tulltaxans sätser enligt följande tidsplan:
 - Den 1 januari 1991 skall avvikelser

reduceras till 83,3 % av den ursprungliga avvikelser.

- Den 1 januari 1992 skall avvikelser reduceras till 66,6 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1993 skall avvikelser reduceras till 49,9 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1994 skall avvikelser reduceras till 33,2 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1995 skall avvikelser reduceras till 16,5 % av den ursprungliga avvikelser.

Spanien skall tillämpa Gemensamma tulltaxan i dess helhet från och med den 1 januari 1996.

d) För övriga produkter:

- aa) Gemensamma tulltaxan skall tillämpas av Spanien i dess helhet från och med den 1 mars 1986 om landets bastullsätter är lägre än eller lika med dem i den gemensamma tulltaxan, med undantag av:

- Naturlig honung enligt tullnummer 04.06 i Gemensamma tulltaxan och råtabak och tobaksavfall enligt tullnummer 24.01 för vilka Spanien skall reducera avvikelser mellan bastullsatsen och den gemensamma tulltaxans sats i åtta etapper med 12, 5 %. Första etappen sker den 1 mars 1986 och därefter den 1 januari varje år från 1987 till 1993.

- Kakaoböner, hela eller krossade, även rostade, enligt tullnummer 18.01 i Gemensamma tulltaxan och kaffe, orostat och inte befriat från koffein, enligt tullnummer 09.01 A I a för vilka Spanien skall reducera avvikelser mellan bastullsatsen och den gemensamma tulltaxans sats enligt följande tidsplan:
 - Den 1 mars 1986 skall avvikelser

reduceras till 83,3 % av den ursprungliga avvikelser.

- Den 1 januari 1987 skall avvikelser reduceras till 66,6 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1988 skall avvikelser reduceras till 49,9 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1989 skall avvikelser reduceras till 33,2 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1990 skall avvikelser reduceras till 16,5 % av den ursprungliga avvikelser.

Från och med den 1 januari 1991 skall Spanien tillämpa Gemensamma tulltaxan i dess helhet.

bb) Om de spanska bastullsatserna är högre än den gemensamma tulltaxans satser skall Spanien ändra den tullkvot som tillämpas på tredje land enligt följande:

i) På de tullnummer för vilka bastullsatserna inte avviker från den gemensamma tulltaxans satser med mer än 15 % åt något håll skall de senare tillämpas.

ii) I övriga fall skall Spanien tillämpa en sats som minskar avvikelser mellan bastullsatserna och den gemensamma tulltaxans satser i åtta lika stora etapper om 12,5 % följande dagar:

- Den 1 mars 1986.
- Den 1 januari 1987.
- Den 1 januari 1988.
- Den 1 januari 1989.
- Den 1 januari 1990.
- Den 1 januari 1991.
- Den 1 januari 1992.

Spanien skall tillämpa Gemensamma tulltaxan i dess helhet från och med den 1 januari 1993.

3. Vid tillämpningen av punkterna 1 och 2 skall bastullsatsen vara den som definieras i artikel 30.

Dock skall

— för de produkter som avses i bilaga VIII bastullsatsen vara den som anges för varje produkt,

— för oljeväxtfrön och oljehaltiga frukter enligt tullnummer 12.01 B i Gemensamma tulltaxan och för produkter enligt tullnummer 12.02 och undernummer 23.04 B i tulltariffen — enligt de tidigare nationella förfarandena underkastade den avgift för import till Spanien av så kallade "reglerande" eller "varierande kompenserande" avgifterna — skall satserna fastställas på en nivå som skall beslutas enligt de villkor som föreskrivs i artikel 91 och representera regleringsåret 1984/85.

4. I enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 38 i förordning (EEG) nr 136/66 eller i motsvarande artiklar i övriga förordningar om den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna får i fråga om de produkter som omfattas av den gemensamma organisationen av marknaderna beslutas att:

a) Spanien skall på egen begäran

— upphäva de tullsats som avses i punkt 1 eller genomföra en stegvis tillnärmning till de tullsats som tillämpas på andra produkter än de som avses i punkt 2 a i en snabbare tak än som föreskrivs där,

— helt eller delvis inställa uppbörden av tullar på de varor som importeras från de nuvarande medlemsstaterna,

— helt eller delvis inställa uppbörden av tullar på andra produkter som importeras från tredje land än dem som avses i punkt 2 a.

b) Den nuvarande gemenskapen skall

- avveckla de tullar som avses i punkt 1 i en snabbare takt än som föreskrivs där,
- helt eller delvis avveckla tullarna på de produkter som importeras från Spanien.

För de produkter som inte omfattas av den gemensamma organisationen av marknaden gäller:

- a) Inget beslut krävs för att Spanien skall tillämpa de åtgärder som avses i första stycket a första och andra strecksatserna. Spanien skall informera de övriga medlemsstaterna och kommissionen om vidtagna åtgärder.
- b) Kommissionen får helt eller delvis inställa uppbörderna av de tullar som tillämpas på de produkter som importeras från Spanien.

De tullar som beror på en snabbare tillnärmning eller vars uppbörd inställs får inte vara lägre än tullarna för import av samma produkter från övriga medlemsstater.

- 5. I enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 38 i förordning (EEG) nr 136/66 kan Spanien bemyndigas att, om särskilda svårigheter skulle uppstå på marknaden för produkter enligt undernumren 15.17 B II och 23.04 B i Gemensamma tulltaxan,

- a) senarelägga den sänkning som skall göras enligt punkt 1 c av importtullar i den nuvarande gemenskapen,
- b) senarelägga den sänkning som skall göras enligt punkt 2 b av den befintliga avvikelserna mellan dess bastullsätser och den gemensamma tulltaxans satser,
- c) under den tid som är helt nödvändig för att undanröja uppkomna svårigheter höja de importtullar som avses i punkterna a och b ovan.

Artikel 76

1. Den ordning som tillämpas i den nuvarande gemenskapen på tullar och avgifter med motsvarande effekt och på kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande effekt i handeln mellan Spanien och de övriga medlemsstaterna och mellan Spanien och tredje land skall tillämpas i Spanien från och med den 1 mars 1986 på de produkter som omfattas av den gemensamma organisationen av marknaden från och med anslutningsdagen med förbehåll för andra bestämmelser i detta kapitel.

2. Beträffande de produkter som inte omfattas av den gemensamma organisationen av marknaden den 1 mars 1986 skall bestämmelserna i avdelning II i del fyra om avvecklandet av avgifter med motsvarande verkan som tullar och det gradvisa avvecklandet av kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande verkan inte tillämpas på dessa avgifter, restriktioner eller åtgärder om de utgör en del av en nationell marknadsorganisation i Spanien eller i en annan medlemsstat på anslutningsdagen.

Denna bestämmelse skall endast tillämpas till dess den gemensamma organisationen av marknaden för dessa produkter har satts i kraft och längst till och med den 31 december 1995 och i den utsträckning som är helt nödvändig för att säkerställa att den nationella ordningen upprätthålls.

3. Spanien skall tillämpa nomenklaturen i den gemensamma tulltaxan från och med den 1 mars 1986.

I den mån inga svårigheter uppstår vid tillämpningen av gemenskapens regler och särskilt inte i fråga om funktionen av den gemensamma organisationen av marknaden och de övergångsbestämmelser som föreskrivs i detta kapitel får rådet, med kvalificerad majoritet och på förslag från kommissionen, ge Spanien tillstånd att i sin nomenklatur ta med sådana befintliga nationella tullnummer som vore ofrånkomliga för genomförandet av de gradvisa stegen mot en tillnärmning till den gemensamma tulltaxan eller för avvecklingen av tullarna inom gemenskapen enligt de villkor som föreskrivs i denna akt.

Artikel 77

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 94 får Spanien i enlighet med de

bestämmelser som skall fastställas behålla kvantitativa restriktioner på import från tredje land enligt följande:

a) På följande produkter till och med den 31 december 1989:

Tulltaxenr	Varuslag
07.01	Grönsaker, färska eller kylda: B. Kål, blomkål och brysselkål: I. Blomkål G. Morötter, rovor, rödbetor, haverrot, rotselleri och liknande ätbara rotfrukter: ur II. Morötter och rovor: — Morötter ur H: Lök, schalottenlök och vitlök: — Lök- och vitlök M. tomater
08.02	Citrusfrukter, färska eller torkade: A. Apelsiner B. Mandariner (inklusive tangeriner och satsumas); clementiner, wilkings och liknande ctrushybrider: ur II: Andra: — mandariner (inklusive tangeriner och satsumas) C. Citroner
08.04	Vindruvor, färska eller torkade: A. Färska: I. Bordsdruvor
08.06	Äpplen, päron och kvittenfrukter, färska: A. Äpplen B. Päron
08.07	Stenfrukter, färska: A. Aprikoser ur B. Persikor, inklusive nektariner: — Persikor

- b) För de produkter som avses i artikel 1 i förordning (EEG) nr 2759/75 och för följande produkter till och med den 31 december 1995:

Tulltanenr	Varuslag
02.04	Annat kött och ätbara djurdelar, färskt, kylt eller fryst: ur A: Av tamduvor och tamkaniner: — kött av tamkaniner
11.01	Mjöl av spannmål: A. Mjöl av vete eller blandsäd
11.02	Krossgryn och mjöl, andra bearbetade sädeslag (t.ex. valsad, skalad, bearbetad till pärlgryn eller flingor men inte vidare bearbetade), utom ris som omfattas av nr 10.06, groddar av spannmål, hela, valsade, bearbetade till flingor eller malda: A. Krossgryn och mjöl B. Krossgryn (skalade), oavsett klippta och gröpade eller ej C. Pärlgryn D. Gryn som klippts men inte bearbetats vidare ur E. Valsade gryn, flingor — Valsade gryn G. Groddar av spannmål, hela valsade eller malda
11.08	Stärkelse; inulin: A. Stärkelse: III. Vetestärkesle
11.09	Vetegluten, torkad eller ej

- c) för andra produkter enligt den kompletteringsmekanism som tillämpas på import till Spanien från den nuvarande gemenskapen som avses i artikel 81 än de som omfattas av förordning (EEG) nr 1035/72.

Artikel 78

1. Den fasta skyddsandel för förädlingsindustrin som används för att beräkna avgiften på import från tredje land av produkter som omfattas av den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål respektive ris skall tillämpas på import från Spanien till den nuvarande gemenskapen.

2. Vid import till Spanien skall den fasta skyddsandelens belopp fastställas genom att man från den skyddsandel som tillämpades den 1 januari 1985 skiljer ut den del eller de delar som är avsedda att säkerställa skyddsandelen för förädlingsindustrin. Detta belopp får emellertid inte överstiga nivån på gemenskapens fastställda skyddsandel för den produkten. Om särskilda kvantifieringssvårigheter inte tillåter fastställandet av den skyddsandel som skall tillämpas i Spanien skall Spanien genast tillämpa gemenskapens skyddsandel.

Sådana delar skall uppbäras på import från övriga medlemsstater. De skall ersätta gemenskapens skyddsandel på avgiften på import från tredje land.

3. Artikel 75 skall tillämpas på den del som avses i punkt 1 och 2 och som skall anses som basdelen. De aktuella sänkningarna eller tillnärmningarna för den berörda basprodukten skall dock göras i åtta etapper om 12,5 % vid början av vart och ett av de åtta regleringsåren efter anslutningen .

Underavsnitt 3

Stöd

Artikel 79

1. Bestämmelserna i denna artikel skall tillämpas på stöd, bidrag eller andra liknande belopp

som föreskrivs enligt den gemensamma jordbrukspolitiken när det i fråga om denna artikel görs en hänvisning i avsnitt II.

2. Vid tillämpningen av gemenskapsstöd i Spanien skall följande bestämmelser tillämpas:

- a) Den nivå på gemenskapsstöd som skall beviljas för en given produkt i Spanien från och med den 1 mars 1986 skall vara lika med ett belopp som fastställs på grundval av de stöd som beviljades av Konungariket Spanien under en representativ period som skall fastställas enligt den tidigare nationella ordningen.

Beloppet får dock inte överstiga det stödbelopp som beviljas i den nuvarande gemenskapen den 1 mars 1986.

Om inget motsvarande stöd beviljades enligt den tidigare nationella ordningen och om inget annat följer av nedanstående bestämmelser skall det inte beviljas något stöd i Spanien den 1 mars 1986.

- b) Vid början av det första regleringsåret eller om inget regleringsår finns skall under den första stödperiod som följer efter anslutningen

— antingen gemenskapsstöd införas i Spanien på en nivå som motsvarar en sjundedel av beloppet på det gemenskapsstöd som tillämpas under följande regleringsår eller stödperiod,

— eller, när en avvikelse finns, nivån på gemenskapsstöd i Spanien närmas till den stödnivå som tillämpas i den nuvarande gemenskapen under det följande regleringsåret eller stödperioden med en sjundedel av avvikelsern mellan de båda stöden.

- c) Vid början av följande regleringsår eller tillämpnings-perioder skall nivån på gemenskapsstöd i Spanien närmas till den stödnivå som tillämpas i den nuvarande gemenskapen under följande regleringsår eller period med successivt en sjättedel, en femtedel, en fjärdedel, en tredjedel och med hälften av avvikelsern mellan de båda stöden.

- d) Gemenskapens stödnivå skall tillämpas fullt ut i Spanien vid början av det sjunde regleringsåret eller tillämpnings-perioden för stödet efter anslutningen.

Artikel 80

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 79 skall Spanien ha rätt att behålla de nationella stöd vars avskaffande med säkerhet skulle innebära allvarliga följder för såväl producent- som konsumentpriserna. Sådana stöd får emellertid endast behållas under en övergångsperiod som i princip innebär att stöden gradvis minskar och längst till och med utgången av övergångstiden.

2. Enligt de villkor som föreskrivs i artikel 91 skall rådet besluta om nödvändiga åtgärder för att tillämpa bestämmelserna i denna artikel. Dessa åtgärder skall särskilt omfatta den lista över och de exakta ordalydelseerna för de stöd som avses i punkt 1, stödbeloppen, tidsplanen för deras avskaffande, samtliga skalor över minskande stöd samt de närmare bestämmelser som är nödvändiga för att säkerställa att den gemensamma jordbrukspolitiken fungerar korrekt. Dessa bestämmelser måste dessutom säkerställa lika tillträde till den spanska marknaden.

3. Om behov uppstår får undantag göras under övergångstiden från den skala över minskande stöd som avses i punkt 2.

Underavsnitt 4

Kompletterande handelsmekanism

Artikel 81

1. En kompletterande handelsmekanism skall införas i handeln mellan den nuvarande gemenskapen och Spanien, nedan kallad KHM.

Den kompletterande handelsmekanismen skall tillämpas från och med den 1 mars 1986 till och med den 31 december 1995, med undantag för de produkter som avses i punkt 2 a första strecksatsen och punkt 2 b cc, på vilka den skall tillämpas från och med den 1 januari 1990 till och med den 31 december 1995.

2. Den kompletterande handelsmekanismen skall tillämpas på följande produkter:

a) Beträffande import till den nuvarande gemenskapen:

— På produkterna inom den sektor för frukt och grönsaker som omfattas av förordning (EEG) nr 1035/72,

— på de produkter inom vinsektorn som omfattas av förordning (EEG) nr 337/79,

— på sådan färskpotatis som omfattas av tullnummer 07.01 A II i Gemensamma tulltaxan.

b) Beträffande import till Spanien på följande produkter:

aa) Produkter inom vinsektorn som omfattas av förordning (EEG) nr 337/79.

bb)

Tulltaxenr	Varuslag
01.02	Levande nötkreatur och andra oxdjur: A. Tamboskap: ur II Andra — Utom djur avsedda för tjurfäktning
02.01	Kött och andra ätbara delar av de djur som omfattas av tullnumren 01.01, 01.02, 01.03 eller 01.04, färskt, kylt eller fryst: A. Kött: II. Av nötkreatur B. Djurdelar: II. Andra: b) Av nötkreatur
02.06	Kött och ätbara djurdelar (utom fjäderfälever), saltat, i lag, torkat eller rökt: C. Andra: I. Av nötkreatur
04.01	Mjölk och grädde, inte koncentrerade eller försatta med socker eller annat sötningsmedel
04.02	Mjölk och grädde, koncentrerade eller försatta med socker eller annat sötningsmedel: A. Inte försatta med socker eller annat sötningsmedel: ur II. Mjölk och grädde i form av pulver eller granulat: — Avsedd för mänsklig konsumtion B. Försatta med socker eller annat sötningsmedel: I. Mjölk och grädde i pulverform eller granulat: a) Särskilt mjölk för barn, i hermetiskt tillslutna behållare med en nettovikt om 500 g eller mindre och med en fetthalt av minst 10 viktprocent men högst 27 viktprocent ur b) Andra: — Avsedd för mänsklig konsumtion
04.03	Smör

Tulltaxenr	Varuslag
04.04	<p>Ost och ostmassa:</p> <p>A. Emmentaler, Gruyère, Sbrinz, Bergkäse, Appenzell, Vacherin fribourgeois och Tête de moine, inte riven eller pulveriserad</p> <p>B. Glarus grönost (så kallad Schabziger), framställd av skummjök och med tillsats av fint malda örter</p> <p>C. Grönmögelöst, inte riven eller pulveriserad</p> <p>D. Bearbetad ost, inte riven eller pulveriserad</p> <p>E. Andra:</p> <p>I. Inte riven eller pulveriserad med ett fetthalt som är högst 40 viktprocent och med en vattenhalt, beräknad på den fettfria massan av:</p> <p>ur a) Högst 47 %: — Utom ostmassa</p> <p>b) Minst 47 % men högst 72 %:</p> <p>1. Cheddar ur 2. Andra: — Utom ostmassa</p> <p>c) Minst 72 %:</p> <p>ur 1. I förpackning med en nettovikt på högst 500 g: — Utom ostmassa</p> <p>ur 2: Andra: — Utom ostmassa</p> <p>II. Andra:</p> <p>a) Riven eller pulveriserad</p> <p>ur b: Andra — Utom ostmassa</p>

(cc)

Tulltaxenr	Varuslag
07.01	Grönsaker, färska eller kyllda: B. Kål, blomkål och brysselkål: I. Blomkål G. Morötter, rovor, rödbetor, haverrot, rotselleri, rädisor och liknande ätbara rotfrukter: ur II: Morötter och rovor: — Morötter ur H: Lök, schalottenlök och vitlök: — Lök och vitlök M. Tomater
08.02	Citrusfrukter, färska eller torkade: A. Apelsiner B. Mandariner (inklusive tangeriner och satsumas); clementiner, wilkings och andra liknande citrushybrider: ur II: Andra: — Mandariner (inklusive tangeriner och satsumas) C. Citroner
08.04	Druvor, färska eller torkade: A. Färska: I. Bordsdruvor
08.06	Äpplen, päron och kvittenfrukter, färska: A. Äpplen B. Päron
08.07	Stenfrukter, färska: A. Aprikoser ur B: Persikor, inklusive nektariner: — Persikor

(dd)

Tullnummer	Varuslag
10.01	Vete och blandsäd (av vete och råg): B. Andra: ur I: Vanlig vete- och blandsäd: — Vanligt vetemjöl och brödbak

3. I enlighet med de förfaranden som föreskrivs i artikel 82 får ett beslut fattas om att från förteckningen över de produkter som omfattas av KHM undanta:

a) Produkter inom vinsektorn, färskpotatis och mjölk i form av pulver eller granulat avsedd för mänsklig konsumtion vid början av det andra året efter anslutningen och vid början av varje följande år.

b) Frukt och grönsaker senast nio månader före utgången av det fjärde året efter anslutningen och vid början av varje följande år.

c) De övriga produkter som avses i punkt 2 b från och med det femte året efter anslutningen och vid början av varje följande år.

Beträffande dessa produkter kommer särskild hänsyn att tas till situationen i fråga om produktionsnivå och marknadsstruktur för de berörda produkterna.

4. I enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 11 i förordning (EEG) nr 2358/71 om den gemensamma organisationen av marknaden för frön — den förvaltningskommitté som inrättats genom den förordningen har kompetens på detta område — får ett beslut fattas om att KHM under perioden från och med den 1 mars 1986 till och med den 31 december 1989 skall omfatta den import till Spanien av viss sättpotatis av lägre kvalitet som omfattas av tullnummer 07.01 A 1 i Gemensamma tulltaxan.

5. Om särskilda svårigheter skulle uppstå får på begäran av Spanien och i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 82 ett beslut fattas om att komplettera listan över de produkter som omfattas av KHM vid import till Spanien med hänsyn till de produkter som omfattas av förordning (EEG) nr 1035/72 och som inte avses i punkt 2 b.

6. Vid början av varje år skall kommissionen till rådet avge en rapport om hur KHM fungerat under föregående år.

Artikel 82

1. En ad hoc-kommitté skall inrättas. Den skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha en företrädare för kommissionen som ordförande.

2. I denna ad hoc-kommitté skall medlemsstaternas röster vägas i enlighet med bestämmelserna i artikel 148.2 i Romfördraget. Ordföranden har inte rösträtt.

3. När det förfarande som föreskrivs i denna artikel skall följas skall ordföranden hänskjuta ärendet till kommittén, antingen på eget initiativ eller på begäran av företrädaren för en medlemsstat.

4. Kommissionens företrädare skall lägga fram ett utkast till åtgärder som skall fastställas. Kommittén skall avge sitt yttrande över utkastet inom en tidsgräns som ordföranden faststäl-

ler efter ärendets angelägenhetsgrad. Ett yttrande skall avges med en majoritet på 54 röster.

5. Kommissionen skall fastställa åtgärderna och tillämpa dem genast när de är förenliga med kommitténs yttrande. Om de inte är förenliga med kommitténs yttrande eller kommittén inte avger något yttrande skall kommissionen utan dröjsmål lägga fram ett förslag för rådet beträffande åtgärderna. Rådet skall fastställa åtgärderna med kvalificerad majoritet.

Om rådet inte har fattat något beslut inom en månad från den dag då ärendet hänsköts till rådet skall kommissionen besluta om de föreslagna åtgärderna och tillämpa dem genast, såvida inte rådet med enkel majoritet har röstat emot åtgärderna.

Artikel 83

1. Vid början av varje regleringsår skall en förhandsuppskattning göras enligt det förfarande som fastställs i artikel 38 i förordning nr 136/66/EEG eller i motsvarande artiklar i de övriga förordningarna om den gemensamma organisationen av marknaden för jordbruksprodukter för var och en av de produkter som omfattas av KHM. För färskpotatis skall uppskattningen göras i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 33 i förordning (EEG) nr 1035/72 — den förvaltningskommitté som inrättats genom den förordningen har kompetens på detta område.

Uppskattningen skall göras på grundval av produktions- och konsumtionsprognoserna i Spanien eller i den nuvarande gemenskapen. På grundval av denna uppskattning skall en tidspan utarbetas för det berörda regleringsåret i enlighet med samma förfarande beträffande utvecklingen i handeln och för att fastställa ett vägledande importtak på den berörda marknaden.

En särskild uppskattning skall göras för perioden från och med den 1 mars 1986 till början av regleringsåret 1986/87 för var och en av produkterna eller produktgrupperna.

2. Det successiva fastställandet av vägledande tak måste avspegla en tämligen stadig utveckling i förhållande till det traditionella handels-

mönstret för att säkerställa ett harmoniskt och gradvist öppnande av marknaden och det fullständiga genomförandet av den fria rörligheten inom gemenskapen vid utgången av övergångstiden.

I detta syfte skall en årlig utvecklingstakt för detta tak fastställas i enlighet med det förfarande som avses i punkt 1. Inom ramen för samtliga vägledande tak kan enskilda tak fastställas för olika perioder av det berörda regleringsåret.

Artikel 84

1. Till och med den 31 december 1989 skall,

när den tidsplan som avses i artikel 83 fastställs, en "vägledande" kvantitet fastställas för import till Spanien av

— de produkter som avses i artikel 81.2 b bb med undantag för de produkter som omfattas av tullnummer ur 04.02 i Gemensamma tulltaxan,

— de produkter som avses i artikel 81.2 b dd.

2. Den "vägledande" kvantitet som tillämpas för 1986 och dess utveckling under vart och ett av de följande tre åren i förhållande till de föregående åren skall vara:

Tulltaxenr	Varuslag	Vägledande kvantitet	Utvecklingstakt
01.02	Levande nötkreatur av tamboskap: A. Tamboskap: ur II. Andra: — Utom djur avsedda tjurfäktning	20 000 ton (av vilka: — levande nötkreatur 12 000 st — färskt och kylt kött 2 000 ton)	10 %, 12,5 %, 15 %
02.01	Kött och ätbara djurdelar av de djur som omfattas av nr 01.01, 01.02, 01.03 eller 01.04, färskt, kylt eller fryst : A. Kött: II. Av tamboskap B. Djurdelar: II. Andra: b) Av tamboskap		
02.06	Kött och ätbara djurdelar (utom fjäderfälever), saltat, i lag, torkat eller rökt: C. Andra: I. Av tamboskap		
04.01	Mjölk och grädde, inte koncentrerad eller försatt med socker eller annat sötningsmedel	200 000 ton (av vilka 40 000 ton till mjölk och grädde i små förpackningar)	10 %, 12,5 %, 15 %
04.03	Smör	1 000 ton	15 %, 15 %, 15 %

Tulltaxenr	Varuslag	Vägledande kvantitet	Utvecklingstakt
04.04	Ost och ostmassa: A. Emmentaler, Gruyère, Sbrinz, Bergkäse, Appenzell, Vacherin fribourgeois ja Tête de moine, inte riven eller pulveriserad B. Glarus grönost (så kallad Schabziger), framställd av skummjolk och med tillsats av fint malda örter C. Grönmögelost, inte riven eller pulveriserad D. Bearbetad ost, inte riven eller pulveriserad E. Andra: I. Ej riven eller pulveriserad med en fetthalt som är högst 40 viktprocent och en vattenhalt, beräknad på den fettria massan som: ur a) är högst 47 %: — med undantag för ostmassa b) är högst än 47 % men lägre än 72 %: 1. Cheddar 2. Andra: — med undantag för ostmassa c) Högre än 72 %: ur 1. I förpackningar med en nettovikt som är högst 500 g: — med undantag för ostmassa ur 2. Andra: — med undantag för ostmassa II. Andra a) Riven eller pulveriserad ur b) Andra: — med undantag för ostmassa	14 000 ton	15 %, 15 %, 15 %
10.01	Vete och blandsäd (vete och råg): B. Andra: ur I. Vanligt vete och blandsäd: — Vanligt vete och brödbak	175 000 ton	15 %, 15 %, 15 %

I enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 30 i förordning (EEG) nr 804/68 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter eller i motsvarande artiklar i de övriga gemensamma organisationerna för den berörda marknaden får beslutas att de "vägledande" kvantiteter

som avses ovan skall uttryckas i överensstämmelse med behoven inom varje gemensam organisation av en marknad med hänsyn till de närmare bestämmelser om en förhandsuppskattning som avses i artikel 83.

3. Om nödvändigt skall en fördelning av de

”vägledande” kvantiteter som avses ovan göras mellan de olika produkterna enligt det förfarande som föreskrivs i punkt 2.

4. Under den aktuella perioden får den ”vägledande” kvantiteten inte överskridas såvida man inte beslutar om det i enlighet med det förfarande som avses i punkt 2.

När ett sådant beslut fattas skall särskild hänsyn tas till utvecklingen av den inhemska spanska efterfrågan och till utvecklingen av marknadspriserna i Spanien i förhållande till förhandsuppskattningen för den berörda produkten.

Artikel 85

1. Om en granskning av utvecklingen i gemenskapens inbördes handel visar att en väsentlig importökning har skett eller förutses ske och om situationen skulle leda till att det vägledande importtaket för produkten nås eller överskrids under hela eller en del av det aktuella regleringsåret skall kommissionen — utan att det påverkar bestämmelserna i artikel 84.4 — i enlighet med förfarandet för nödgärder på begäran av en medlemsstat eller på eget initiativ besluta om

— de interimistiska skyddsåtgärder som krävs och som skall tillämpas till dess de definitiva åtgärder som föreskrivs i punkt 3 träder i kraft,

— att kalla in förvaltningskommittén för den berörda sektorn i syfte att undersöka lämpliga åtgärder.

2. Om den situation som avses i punkt 1 skulle förorsaka allvarliga störningar på marknaden får en medlemsstat begära att kommissionen genast vidtar de interimistiska skyddsåtgärder som avses i punkt 1. Kommissionen skall fatta beslut om detta inom 24 timmar efter det att den har mottagit en sådan begäran.

Om kommissionen inte fattar beslut inom den tiden får den medlemsstat som framställt begäran vidta interimistiska skyddsåtgärder, vilka genast skall anmälas till kommissionen.

Dessa åtgärder skall tillämpas till dess kom-

missionen har fattat ett beslut om den begäran som avses i första stycket.

3. Definitiva åtgärder skall fastställas snarast möjligt i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 38 i förordning nr 136/66/EEG eller, beroende på omständigheterna, i motsvarande artiklar i de övriga förordningarna om den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna.

Dessa åtgärder får omfatta

a) antingen en revision av det vägledande taket om den berörda marknaden inte har drabbats av allvarliga störningar som en följd av importutvecklingen, eller

b) beroende på situationens allvar — utvärderad i synnerhet på grundval av marknadsprisernas utveckling och de kvantiteter som omsätts i handeln — en begränsning eller ett tillfälligt upphörande av importen till den nuvarande gemenskapens marknad eller till den spanska marknaden.

De skyddsåtgärder som avses i b får endast vidtas i den utsträckning och för sådan tid som är helt nödvändig för att undanröja störningarna. Beträffande den nuvarande gemenskapen får åtgärderna begränsas till import avsedd för vissa av dess regioner, under förutsättning att de omfattar lämpliga bestämmelser i syfte att undvika en omläggning av handeln.

4. Tillämpningen av KHM får inte i något fall leda till att de produkter som kommer från Spanien eller från den nuvarande gemenskapen behandlas mindre förmånligt än de produkter från tredje land som åtnjuter behandling som mest gynnad nation och vilka säljs i de berörda regionerna.

Underavsnitt 5

Övriga bestämmelser

Artikel 86

Varje lager av produkter som är i fri rörlighet på spanskt territorium den 1 mars 1986 och som kvantitetsmässigt överskrider vad som kan

anses representera ett normalt försäljningslager måste elimineras av Spanien på landets bekostnad enligt de fastställda gemenskapsbestämmelserna och inom de tidsgränser som skall fastställas enligt bestämmelserna i artikel 91. Kriterierna för ett normalt försäljningslager skall fastställas för varje produkt på grundval av de speciella kriterierna och målen för varje gemensam organisation av en marknad.

Artikel 87

När nivån på de olika belopp som föreskrivs i den gemensamma jordbrukspolitiken fastställs — med undantag för de priser som avses i artikel 68 — skall hänsyn tas till det utjämningsbelopp som tillämpas eller, om inget utjämningsbelopp tillämpas, till skillnaden mellan de priser som noteras eller som är ekonomiskt berättigade och, i förekommande fall, uppbörderna av tullar, utom i följande fall:

- När det inte är troligt att störningar uppstår på marknaden.
- När detta belopp, denna skillnad eller denna uppörd inte bör beaktas eller det inte är önskvärt att beakta dem för att den gemensamma jordbrukspolitiken skall fungera utan störningar.

Artikel 88

1. I enlighet med de villkor som föreskrivs i artikel 91 skall rådet fastställa den ordning som Spanien skall tillämpa i fråga om Portugal.

2. De åtgärder som bedöms nödvändiga i handeln mellan de nya medlemsstaterna och den nuvarande gemenskapen för genomförandet av den ordning som avses i punkt 1, skall fastställas på de villkor som föreskrivs i artikel 91 eller enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 89.1.

Artikel 89

1. Utom när annat föreskrivs i särskilda fall

(¹) RED.ANM.:

I rådets förordning (EEG) nr 4007/87 av den 22 december 1987 (EGT nr L 378, 31.12.1987) förlängs den period som avses i punkt 1 till och med den 31 december 1988 beträffande Spanien.

skall rådet, med kvalificerad majoritet och på förslag från kommissionen, fastställa de nödvändiga åtgärderna för tillämpningen av detta kapitel.

Dessa bestämmelser får i synnerhet föreskriva lämpliga åtgärder för att undvika en omläggning av handeln mellan Spanien och de övriga medlemsstaterna.

2. Enhälligt, på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet, får rådet verkställa de tillnärmningar till bestämmelserna i detta kapitel som kan visa sig nödvändiga på grund av att gemenskapens bestämmelser ändras.

Artikel 90

1. Om övergångsbestämmelser krävs för att underlätta övergången från den befintliga ordningen i Spanien till den ordning som blir resultatet av tillämpningen av de gemensamma marknadsorganisationerna enligt detta kapitel — särskilt om genomförandet på den planerade dagen av den nya ordningen i fråga om vissa produkter möter väsentliga svårigheter i gemenskapen — skall sådana åtgärder fastställas enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 38 i förordning nr 136/66/EEG eller i motsvarande artiklar i de övriga förordningarna om den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna. Sådana åtgärder får vidtas till och med den 31 december 1987 men inte tillämpas efter den dagen⁽¹⁾.

2. Rådet får enhälligt utsträcka den period som avses i punkt 1 på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet.

Artikel 91

1. De övergångsbestämmelser för tillämpningen av de rättsakter som behandlar den gemensamma jordbrukspolitiken och som inte specificeras i denna anslutningsakt, inklusive de som tillämpas på de strukturåtgärder som krävs i

och med anslutningen, skall fastställas före anslutningen i enlighet med det förfarande som föreskrivs i punkt 3 och träda i kraft tidigast på anslutningsdagen.

2. De övergångsbestämmelser som avses i punkt 1 skall vara de som nämns i artiklarna 75.3, 80, 86, 88, 126 och 144.

3. Antingen skall rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen, eller kommissionen, i enlighet med det förfarande som avses i artikel 90.1, fastställa de övergångsbestämmelser som avses i punkt 1, beroende på vilket av dessa två organ som antog de ursprungsakter som dessa hänför sig till.

Avsnitt II

Bestämmelser om vissa gemensamma marknadsorganisationer

Underavsnitt 1

Oljor och fetter

Artikel 92

1. Beträffande olivolja skall bestämmelserna i artiklarna 68 och 72 tillämpas på interventionspriset.

2. Under en övergångstid på 10 år skall det pris som på det sättet fastställs för Spanien närmas till nivån på gemenskapens pris årligen vid början av varje regleringsår enligt följande:

— Fram till ikraftträdandet av tillnärmningen av gemenskaps-rätten skall priset i Spanien varje år justeras med en tjugondel av den ursprungliga avvikelsen mellan detta pris och det gemensamma priset.

— Från och med ikraftträdandet av tillnärmningen till gällande gemenskapsrätt skall priset i Spanien justeras med den befintliga avvikelsen mellan det priset och det gemensamma pris som gäller före varje steg mot en tillnärmning, delad med det antal regleringsår som återstår till övergångstidens slut. Det pris som blir resultatet av denna beräkning skall tillnärmas i förhållande till varje förändring av det gemensamma priset under följande regleringsår.

3. I enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 43.2 i Romfördraget skall rådet fastställa att det villkor som krävs för tillämpningen av punkt 2 andra strecksatsen är uppfyllt. Steget mot en pristillnärmning skall genomföras i enlighet med den senare bestämmelsen från och med början av det regleringsår som följer efter ett sådant fastställande.

4. Det utjämningsbelopp som blir resultatet av tillämpningen av artikel 72 skall om behov uppstår tillnärmas på grundval av avvikelsen mellan det gemenskapsstöd till konsumtion som tillämpas i den nuvarande gemenskapen och det som tillämpas i Spanien.

Artikel 93

1. Beträffande oljeväxtfrön skall artikel 68 tillämpas på målpriserna på raps, rybs och solrosfrön och på orienteringspriset på sojabönor.

Beträffande linser skall det orienteringspris som tillämpas i Spanien den 1 mars 1986 fastställas på grundval av den befintliga avvikelsen mellan priserna på konkurrerande grödor i växelbruket i Spanien och i den nuvarande gemenskapen under en referensperiod som skall fastställas. Det orienteringspris som tillämpas i Spanien får dock inte vara högre än det gemensamma priset.

2. Under övergångsperioden skall de priser som på detta sätt fastställts för Spanien närmas till nivån på de gemensamma priserna årligen vid början av varje regleringsår. Stegen mot en tillnärmning skall äga rum i tio etapper, varvid även artikel 70 tillämpas.

3. De interventionspriser på raps, rybs och solrosfrön samt det minimipris på sojabönor som tillämpas i Spanien skall räknas fram från målpriset respektive det orienteringspris som avses i punkt 1 och 2 i enlighet med bestämmelserna i den gemensamma organisationen av den berörda marknaden.

4. Till och med den 31 december 1990 skall lämpliga åtgärder vidtas för att ta hänsyn till avvikelsen mellan priserna på bearbetade oljor i Spanien och i den nuvarande gemenskapen i handeln med de bearbetade oljeprodukter som

omfattas av förordning nr 136/66/EEG, med undantag för bearbetade produkter av olivolja och de produkter som omfattas av nr 15.13 i Gemensamma tulltaxan.

Artikel 94

1. Spanien skall till och med den 31 december 1990 och i enlighet med tillämpningsföreskrifter som skall fastställas tillämpa en kontrollordning för

a) mängden av de produkter som avses i

- a, med undantag för sojabönor som omfattas av nr 12.01 B i Gemensamma tulltaxan,
- b, med undantag för de produkter som omfattas av nr 15.17 B II och 23.04 B i Gemensamma tulltaxan samt

i artikel 1.2 i förordning nr 136/66/EEG på den spanska marknaden, i syfte att behålla dessa kvantiteter på en nivå som fastställs på grundval av den genomsnittskonsumtion som noteras i Spanien under åren 1983 och 1984, under förutsättning att den nivån justeras på grundval av en förutsebar utveckling av tillgången;

b) nivån på konsumtpriserna till och med den 31 december 1990 för de oljor som avses i a och för margarin på ett sätt som i princip bibehåller den prisnivå — uttryckt i ecu — som nåddes under regleringsåret 1984/85.

Den kontrollordning som avses i a består i att man den 1 mars 1986 ersätter den handelsordning som tillämpas på import till Spanien med en ordning av kvantitativa restriktioner på import som utan diskriminering öppnas för de ekonomiska aktörerna såväl i den nuvarande gemenskapen som i tredje land.

2. Till och med den 31 december 1990 skall importen av sojabönor till Spanien vara underkastad ett åtagande att exportera den olja som utvinns ur dessa bönor och de produkter som

överskrider den tillåtna kvantiteten på den spanska marknaden enligt punkt 1 a.

3. Skulle exceptionella omständigheter uppstå får den kontrollordning som fastställs i denna artikel ändras för de berörda produkterna i den utsträckning som är nödvändig för att undvika obalans på marknaderna för de olika oljorna.

Dessa ändringar skall fastställas i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 38 i förordning nr 136/66/EEG.

Artikel 95

1. Gemenskapsstöd till produktion av olivolja skall tillämpas i Spanien från och med den 1 mars 1986. Detta stöd skall för första gången fastställas och under övergångstiden närmas till nivån på det stöd som beviljas i den nuvarande gemenskapen, i tillämpliga delar i enlighet med bestämmelserna i artikel 79.

Gemenskapsstöd till konsumtionen av olivolja skall införas i Spanien från och med den 1 januari 1991 efter en tidsplan som skall fastställas och i den utsträckning som behövs för att nå gemenskapsnivån vid slutet av övergångstiden.

2. Stöd till raps, rybs och solrosfrön, sojabönor och linser som produceras i Spanien skall

— införas i Spanien från och med början av det första regleringsåret efter anslutningen, och

— därefter ökas under perioden då den kontrollmekanism som avses i artikel 94.1 tillämpas,

på grundval av stegen mot en tillnärmning av målpriset eller, beroende på omständigheterna, av det orienteringspris som tillämpas i Spanien till det gemensamma priset.

Vid utgången av den period som avses i föregående stycke skall det stöd som beviljas i Spanien vara lika med avvikelserna mellan det målpris eller det orienteringspris som tillämpas i Spanien och världsmarknadspriset, varvid avvikelserna minskas med de tullar som tillämpas i Spanien på import av produkter från tredje land.

3. Stöd för de frön och bönor som avses i punkt 2 och som produceras i Spanien och bearbetas i den nuvarande gemenskapen och det stöd för motsvarande frön och bönor som produceras i den nuvarande gemenskapen och bearbetas i Spanien skall tillnärmas med hänsyn till den respektive avvikelser mellan nivån på priset på dessa frön och bönor och priset på de frön och bönor som importerats från tredje land.

4. När stödet för raps, rybs och solrosfrön beräknas skall hänsyn tas till varje annat differensbelopp som kan vara tillämpligt.

Artikel 96⁽¹⁾

Under regleringsåren 1986/87—1994/95 skall särskilda garantitrösklar fastställas för rapsfrön, rybsfrön och solrosfrön som produceras i Spanien.

Dessa särskilda garantitrösklar skall fastställas på grundval av de kriterier som är konkret jämförbara med dem som tillämpas vid fastställandet av garantitrösklarna i den nuvarande gemenskapen, med hänsyn tagen till den högsta produktionsnivå som noteras under ett av följande regleringsår: 1982/83, 1983/84 eller 1984/85.

När en viss garantitröskel överskrids skall medansvarsavgifter tillämpas enligt förfaranden motsvarande dem som tillämpas i den nuvarande gemenskapen och med samma tak.

Artikel 97

1. När den kontrollordning som avses i artikel 94 har upphört att gälla skall Spanien tillämpa den preferensordning, genom avtal eller autonomt, som tillämpas av gemenskapen i förhållande till tredje land på området för olivolja, oljeväxtfrön och oljehaltiga frukter och på området för bearbetade produkter av dessa.

2. Från och med den 1 januari 1991 skall

Spanien tillämpa en tullsats som reducerar avvikelser mellan den tullsats som faktiskt tillämpades den 31 december 1990 och preferenstullsatsen enligt följande tidsplan:

- Den 1 januari 1991 skall avvikelser reduceras till 83,3 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1992 skall avvikelser reduceras till 66,6 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1993 skall avvikelser reduceras till 49,9 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1994 skall avvikelser reduceras till 33,2 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1995 skall avvikelser reduceras till 16,5 % av den ursprungliga avvikelser.

Spanien skall tillämpa preferenstullsatserna i deras helhet från och med den 1 januari 1996.

Underavsnitt 2

Mjök och mjökprodukter

Artikel 98

1. Fram till det första steget mot en tillnärmning av priserna skall de interventionspriser för smör och för skummjökspulver som tillämpas i Spanien fastställas på en nivå som motsvarar de priser som noterades i Spanien enligt de tidigare inhemska förfarandena under en representativ period som skall fastställas.

Följaktligen skall den befintliga avvikelser mellan dessa priser och motsvarande priser som beräknats enligt de bestämmelser som fastställs i den gemensamma organisationen av marknaderna — på grundval av det garanterade

⁽¹⁾ RED.ANM.:

I rådets förordning (EEG) nr 1455/86 av den 13 maj 1986 (EGT nr L 133, 21.5.1986) om ändring av artiklarna 96 och 294 i Anslutningsakten för Spanien och Portugal föreskrivs att orden "garantitröskel" respektive "garantitrösklar" varje gång de förekommer skall ersättas av "garanterad maximikvantitet" eller "garanterade maximikvantiteter".

mjölkpris som tillämpas i Spanien under den representativa period som avses i första stycket — gradvis reduceras så att den utgör hälften av den ursprungliga avvikelser vid det fjärde steget mot en tillnärmning och är helt avvecklade vid det sjunde steget.

Även artiklarna 70 och 72 skall tillämpas.

Utjämningsbeloppet för skummjolk och skummjolkspulver som är avsedda som djurfoder får dock reduceras i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 30 i förordning (EEG) nr 804/68.

2. Utjämningsbeloppet för andra mjölkprodukter än smör och skummjolkspulver skall bestämmas med hjälp av koefficienter som skall fastställas.

Artikel 99

1. Om inte annat följer av andra stycket får Spanien till och med den 31 december 1986 behålla inhemska exklusiva försäljningsrättigheter i fråga om mejeriprodukter såvitt avser marknaden för pastöriserad färsk mjölk som är producerad i Spanien.

Dessa exklusiva försäljningsrättigheter får inte påverka Spaniens fria marknad för pastöriserad färsk mjölk som importeras från de nuvarande medlemsstaterna.

2. Spanien skall senast tre månader före anslutningsdagen till kommissionen anmäla de åtgärder som vidtas i enlighet med punkt 1.

Underavsnitt 3

Nötkött

Artikel 100

Artikel 68 skall tillämpas på de garanterade priser i Spanien och på de interventionsinköpspriser i den nuvarande gemenskapen som gäller för de jämförbara kvaliteterna som bestäms på grundval av gemenskapens graderingsskala för hela kroppar av vuxen nötboskap. Artiklarna 70 och 72 skall tillämpas på interventionsinköpspriset i Spanien.

Artikel 101

Utjämningsbeloppet för de övriga produkter som avses i artikel 1 a i förordning (EEG) nr 805/68 skall fastställas med hjälp av bestämda koefficienter.

Artikel 102

Artikel 79 skall tillämpas på premien för amkor.

Underavsnitt 4

Tobak

Artikel 103

1. Artikel 68 och i förekommande fall artikel 70 skall tillämpas på det interventionspris som fastställs för varje sort eller grupp av sorter.

2. Det normpris som motsvarar det interventionspris som avses i punkt 1 skall i Spanien fastställas för den första skörden efter anslutningen på en nivå som skall avspegla det befintliga förhållandet mellan normpriset och interventionspriset i enlighet med artikel 2.2 andra stycket i förordning (EEG) nr 727/70 om den gemensamma organisationen av marknaden för råttobak.

Underavsnitt 5

Lin och hampa

Artikel 104

Artikel 79 skall tillämpas på stödet till spånadslin och hampa.

Underavsnitt 6

Humle

Artikel 105

Stödet till de humleproducenter som avses i artikel 12 i förordning (EEG) nr 1696/71 skall i Spanien tillämpas i sin helhet från och med den första skörden efter anslutningen.

Underavsnitt 7

Frön

Artikel 106

Artikel 79 skall tillämpas på det stöd för frön som avses i artikel 3 i förordning (EEG) nr 2358/71.

Underavsnitt 8

Silkesmaskar

Artikel 107

Artikel 79 skall tillämpas på stöd för silkesmaskar.

Underavsnitt 9

Socker och isoglukos

Artikel 108

Artiklarna 68, 70 och 72 skall tillämpas på interventionspriset på vitt socker och på baspriset på betor.

Utjämningsbeloppet skall dock korrigeras i den utsträckning som behövs genom utjämningsavgiften för lagring för att den gemensamma organisationen av marknaden skall fungera smidigt.

Artikel 109

För råsocker och andra produkter än färska betor som avses i artikel 1.1 b och för produkter enligt artikel 1.1 d och f i förordning (EEG) nr 1785/81 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker får utjämningsbelopp fastställas i den utsträckning som behövs för att undvika varje risk för störningar i handeln mellan den nuvarande gemenskapen och Spanien.

I detta fall skall utjämningsbeloppen räknas

fram från det utjämningsbelopp som tillämpas på den berörda basprodukten med hjälp av koefficienter som skall fastställas.

Artikel 110

Senast till och med den 31 december 1995 skall Spanien ha rätt att bevilja ett inhemskt tillnämningsstöd till de producenter av A-respektive B-betor som avses i förordning (EEG) nr 1785/81. Stödbeloppet får inte överstiga 23,64 % av det baspris på betor som gemenskapen fastställer för det aktuella regleringsåret.

Underavsnitt 10

Spannmål

Artikel 111

1. På spannmålsområdet skall artiklarna 68, 70 och 72 tillämpas på interventionspriserna.

2. I fråga om spannmål för vilket ett interventionspris inte fastställs skall det tillämpliga utjämningsbeloppet räknas fram med hjälp av det belopp som tillämpas på korn med hänsyn till det rådande förhållandet mellan tröskelpri-
serna på de berörda spannmålen.

3. I fråga om de produkter som avses i artikel 1 c och d i förordning (EEG) nr 2727/75 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål skall utjämningsbeloppet räknas fram med hjälp av det belopp som tillämpas på de spannmålsprodukter som produkterna är besläktade med med hjälp av koefficienter som skall fastställas⁽¹⁾.

Artikel 112

Den lägsta specifika vikten på spannmål som får godtas för intervention i Spanien skall fastställas enligt följande:

— För perioden från och med den 1 mars 1986 till slutet av regleringsåret 1986/87 till 60 kg per hektoliter.

⁽¹⁾ Artikel 111.3 i dess lydelse enligt rättelse till AA ESP/PORT, offentliggjord i EGT nr 116, 4.5.1988.

- För regleringsåret 1987/88 till 61 kg per hektoliter.
- För regleringsåret 1988/89 till 62 kg per hektoliter.

Den sänkning som görs av det interventionspris för korn som tillämpas i Spanien skall vara

- 4 % för perioden från och med den 1 mars 1986 till slutet av regleringsåret 1986/87,
- 3 % för regleringsåret 1987/88,
- 2 % för regleringsåret 1988/89.

Artikel 113

Artikel 79 skall tillämpas på det stöd till durumvete som avses i artikel 10 i förordning (EEG) nr 2727/75.

Underavsnitt 11

Griskött

Artikel 114

1. Utjämningsbeloppet per kg hela griskroppar skall beräknas på grundval av de utjämningsbelopp som tillämpas på den kvantitet fodersäd som krävs för att i gemenskapen producera ett kg griskött. Detta belopp skall dock inte tillämpas under de första fyra regleringsåren efter anslutningen.

2. För andra produkter än hela griskroppar som avses i artikel 1.1 i förordning (EEG) nr 2759/75 om den gemensamma organisationen av marknaden för griskött skall utjämningsbeloppet räknas fram från det utjämningsbelopp som avses i punkt 1 med hjälp av koefficienter som skall fastställas.

3. Om det föreligger en risk för att en alltför stor intervention sker i Spanien i fråga om stödet till privat lagring eller, om det blir nödvändigt, till de offentliga uppköp som beslutas i enlighet med artikel 20 i förordning (EEG) nr 2759/75 får det till och med den 31 december 1989 beslutas — i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 24 i den

förordningen — om nödvändiga restriktiva åtgärder i Spanien på importen av samtliga varor inom grisköttsektorn.

Underavsnitt 12

Ägg

Artikel 115

1. Det utjämningsbelopp som tillämpas per kg ägg i skal skall beräknas på grundval av de utjämningsbelopp som tillämpas på den kvantitet fodersäd som krävs för att i gemenskapen producera ett kg ägg i skal.

2. Det utjämningsbelopp som tillämpas per kläckningsägg skall beräknas på grundval av de utjämningsbelopp som tillämpas på den kvantitet fodersäd som krävs för att i gemenskapen producera ett kläckningsägg.

3. I fråga om de produkter som avses i artikel 1.1 b i förordning (EEG) nr 2771/75 om den gemensamma organisationen av marknaden för ägg skall utjämningsbeloppet räknas fram med hjälp av utjämningsbeloppet för ägg i skal med hjälp av koefficienter som skall fastställas.

Underavsnitt 13

Fjäderfä

Artikel 116

1. Det utjämningsbelopp som tillämpas per kg slaktat fjäderfä skall beräknas på grundval av de utjämningsbelopp som tillämpas på den kvantitet fodersäd som krävs för att i gemenskapen producera ett kg slaktat fjäderfä, differentierat efter fjäderfäart.

2. Det utjämningsbelopp som tillämpas per kyckling skall beräknas på grundval av de utjämningsbelopp som tillämpas på den kvantitet fodersäd som krävs för att i gemenskapen producera en kyckling.

3. För de produkter som avses i artikel 1.2 d i förordning (EEG) nr 2777/75 om den gemensamma organisationen av marknaden för fjäderfäkött skall utjämningsbeloppet räknas fram

från utjämningsbeloppet för slaktat fjäderfä med hjälp av koefficienter som skall fastställas.

Underavsnitt 14

Ris

Artikel 117

1. Beträffande ris skall artiklarna 68, 70 och 72 tillämpas på interventionspriset för ris med ytterskal.

2. Utjämningsbeloppet för råris skall vara det som tillämpas på ris med ytterskal, omräknat enligt den omräkningskurs som avses i artikel 1 i förordning nr 467/67/EEG.

3. För helt polerat ris skall utjämningsbeloppet vara det som tillämpas på råris, omräknat enligt den omräkningskurs som avses i artikel 1 i förordning nr 467/67/EEG.

4. För delvis polerat ris skall utjämningsbeloppet vara det som tillämpas på helt polerat ris, omräknat enligt den omräkningskurs som avses i artikel 1 i förordning nr 467/67/EEG.

5. För de produkter som avses i artikel 1.1 c i förordning (EEG) nr 1418/76 om den gemensamma organisationen av marknaden för ris skall utjämningsbeloppet beräknas med utgångspunkt i det pris som tillämpas på de produkter som de är besläktade med, med hjälp av koefficienter som skall fastställas.

6. Utjämningsbeloppet för smulris skall fastställas på en nivå som tar hänsyn till den befintliga skillnaden mellan försäljningspriset i Spanien och tröskelpriset.

Underavsnitt 15

Bearbetade produkter av frukt och grönsaker

Artikel 118

Beträffande de produkter som åtnjuter stöd enligt den stödordning som föreskrivs i artikel 3 i förordning (EEG) nr 516/77 om den gemensamma organisationen av marknaden för bearbetade produkter av frukt och grönsaker,

skall i Spanien följande bestämmelser tillämpas:

1. Fram till det första steget mot en tillnärmning av de priser som avses i artikel 70 skall det minimipris som avses i artikel 3 b i förordning (EEG) nr 516/77 fastställas enligt följande:

— På grundval av det pris som fastställs i Spanien enligt tidigare inhemska förfaranden för den produkt som är avsedd för bearbetning; eller

— i avsaknad av ett sådant pris, de priser som i Spanien betalas till producenter av produkter avsedda för bearbetning enligt de priser som noteras under en representativ period som skall fastställas.

2. När det minimipris som avses i punkt 1 är

— lägre än det gemensamma priset, skall priset i Spanien modifieras vid början av varje regleringsår efter anslutningen enligt de förfaranden som föreskrivs i artikel 70,

— högre än det gemensamma priset, skall det gemensamma priset tillämpas i Spanien från och med anslutningen.

3. a) Under de fyra första regleringsåren efter anslutningen skall i fråga om bearbetade produkter av tomat det gemenskapsstöd som beviljas i Spanien räknas fram från det stöd som beräknas för den nuvarande gemenskapen med hänsyn tagen till den avvikelse i de lägsta producentpriserna som blir följderna av tillämpningen av punkt 2, innan stödet möjligen reduceras som en följd av att det fastställda tröskelpriset för dessa produkter i den nuvarande gemenskapen överskrids.

När tröskeln i den nuvarande gemenskapen överskrids — om detta visar sig nödvändigt för att säkerställa normala villkor för konkurrens mellan den spanska industrin och gemenskapens — skall det, i enlighet med det förfarande som avses i artikel 20 i förordning (EEG) nr 516/77, beslutas att ett utjämningsbelopp, vilket högst motsvarar av-

vikelsen mellan det fastställda stödet för Spanien och det stöd som kunde ha räknats fram från det fastställda gemenskapsstödet, kommer att tillämpas i enlighet med artikel 72.3 a och uppbäras av Spanien vid export till tredje land. När de förfaranden som avses i förordning (EEG) nr 1320/85 upphör att gälla skall dock inget utjämningsbelopp uppbäras om det visas att den spanska produkten inte åtnjutit gemenskapsstöd som beviljats i Spanien.

Inte i något fall får det stöd som tillämpas i Spanien överstiga det stödbelopp som beviljas i den nuvarande gemenskapen.

- b) Under de första fyra regleringsåren efter anslutningen skall beviljandet av gemenskapsstöd i Spanien för varje regleringsår begränsas till en kvantitet bearbetade produkter som motsvarar en kvantitet färska tomater av:

- 370 000 ton för framställning av tomatkoncentrat,
- 209 000 ton för framställningen av hela skalade tomater,
- 88 000 ton för framställning av andra tomatprodukter.

Vid slutet av denna period skall de ovan fastställda kvantiteterna — justerade enligt varje ändring av gemenskapens trösklar under den perioden — beaktas vid fastställandet av gemenskapens trösklar.

4. Under de femte och sjätte regleringsåren efter anslutningen i fråga om tomatbaserade produkter och under de sex första regleringsåren efter anslutningen i fråga om övriga produkter skall det gemenskapsstöd som beviljas i Spanien räknas fram från det fastställda stödet i den nuvarande gemenskapen, med hänsyn tagen till avvikelsen i de minimipriser som blir följden av tillämpningen av punkt 2.

När framställningskostnaderna för en produkt som noteras i Spanien under en fastställd representativ period enligt de tidigare inhemska

förfarandena är minst 10 % lägre än de rådande framställningskostnaderna i den nuvarande gemenskapen skall — för andra produkter än tomatprodukter — det stöd som beviljas i Spanien för produkten räknas fram med hänsyn tagen även till avvikelsen i de noterade framställningskostnaderna. De framställningskostnader som noteras i Spanien skall gradvis närmas till de kostnader som noteras i den nuvarande gemenskapen, i enlighet med de bestämmelser som det hänvisas till i artikel 70 om stegen mot en pristillnärmning.

5. Gemenskapsstödet skall tillämpas i sin helhet i Spanien från och med början av det sjunde regleringsåret efter anslutningen.

6. För konserverad persika skall beviljandet av gemenskapsstöd i Spanien begränsas till en kvantitet om 80 000 ton av den färdiga produkten, uttryckt i nettovikt, under de första fyra regleringsåren efter anslutningen.

7. Vid tillämpningen av artikel 1 skall minimipriset, framställningskostnaderna och det befintliga stödet i den nuvarande gemenskapen avse de gällande beloppen i den nuvarande gemenskapen med undantag för Grekland.

Artikel 119

Det minimipris och den finansiella kompensation som tillämpas i Spanien i enlighet med artiklarna 2 och 3 i förordning (EEG) nr 2601/69 om åtgärder för att främja bearbetning av vissa apelsinsorter och i artiklarna 1 och 2 i förordning (EEG) nr 1035/77 om åtgärder för att främja försäljningen av bearbetade produkter av citron skall fastställas enligt följande:

1. Fram till det första steget mot en tillnärmning av de priser som avses i artikel 70 skall det minimipris som tillämpas fastställas på grundval av de priser som betalas i Spanien till producenter av citrusfrukter avsedda för bearbetning och som noteras under en representativ period som skall fastställas. Den finansiella kompensationen skall vara densamma som för den nuvarande gemenskapen, i förekommande fall minskad med avvikelsen mellan gemenskapens minimipris och det minimipris som tillämpas i Spanien.

2. För det påföljande fastställandet av priset

skall det minimipris som tillämpas i Spanien närmas till det gemensamma minimipriset i enlighet med bestämmelserna i artikel 70. Den finansiella kompensation som tillämpas i Spanien i varje etapp vid stegen mot en tillnärmning skall vara densamma som i den nuvarande gemenskapen, i förekommande fall minskad med avvikelsen mellan det gemensamma minimipriset och det minimipris som tillämpas i Spanien.

3. När det minimipris som blir följden av en tillämpning av punkt 1 eller 2 är högre än det gemensamma minimipriset får det gemensamma minimipriset fastställas definitivt för Spanien.

4. Under de första fyra regleringsåren efter anslutningen skall de kvantiteter som berättigar till stöd för bearbetning begränsas till en kvantitet bearbetade produkter som motsvarar följande kvantiteter råvaror:

- 30 000 ton apelsiner av arten "bianca comune",
- 7 600 ton blodapelsiner,
- 26 000 ton citroner.

Underavsnitt 16

Torrfroder

Artikel 120

1. Det orienteringspris som avses i artikel 4 i förordning (EEG) nr 1117/78 om den gemensamma organisationen av marknaden för torrfroder och som tillämpas i Spanien den 1 mars 1986 skall fastställas på grundval av avvikelserna mellan priserna på konkurrerande produkter i växelbruket i Spanien och i den nuvarande gemenskapen under en referensperiod som skall fastställas.

Artikel 70 skall tillämpas på det orienteringspris som räknas fram i enlighet med första stycket. Det orienteringspris som skall tillämpas i Spanien får dock inte överstiga det gemensamma orienteringspriset.

2. Det kompletterande stöd som tillämpas i Spanien skall justeras med ett belopp motsvarande

— den avvikelse som i förekommande fall råder mellan orienteringspriset i Spanien och det gemensamma orienteringspriset, multiplicerat med den procentsats som avses i artikel 5.2 i förordning (EEG) nr 1117/78, och

— den uppbörd av tullar som tillämpas i Spanien vid import av dessa produkter från tredje land.

3. Artikel 79 skall tillämpas på det schablonsstöd som avses i artikel 3 i förordning (EEG) nr 1117/78.

Underavsnitt 17

Ärter, bönor och sötlupiner

Artikel 121

1. För ärter, bönor och sötlupiner som används till djurfoder skall artiklarna 68 och 70 tillämpas på det aktiverande tröskelpriset. För ärter och bönor som inte används till djurfoder skall det orienteringspris som tillämpas i Spanien den 1 mars 1986 fastställas på grundval av avvikelsen mellan priserna på konkurrerande grödor i växelbruket i Spanien och i den nuvarande gemenskapen under en referensperiod som skall fastställas.

Artikel 70 skall tillämpas på orienteringspriset på dessa produkter. Det orienteringspris som skall tillämpas i Spanien får dock inte vara högre än det gemensamma orienteringspriset.

2. För de produkter som skördas i Spanien och används för framställning av djurfoder och som omfattas förordning (EEG) nr 1431/82 om särskilda åtgärder för ärter, bönor och sötlupiner skall det stöd som avses i artikel 3.1 i den förordningen reduceras med den i förekommande fall befintliga avvikelsen mellan det aktiverande tröskelpris som tillämpas i Spanien och det gemensamma priset.

Utan att det påverkar tillämpningen av första stycket skall det berörda stödbeloppet för en produkt som bearbetas i Spanien reduceras med uppbörden av de tullar som tillämpas i Spanien på import av kakor av sojabönor från tredje land.

De sänkningar som avses i första och andra styckena skall vara resultatet av tillämpningen av de procentsatser som avses i artikel 3.1 i förordning (EEG) nr 1431/82.

3. Det stödbelopp som avses i artikel 3.2 i förordning (EEG) nr 1431/82 för ärter och bönor som skördas i Spanien och används till mänsklig konsumtion eller djurfoder på ett annat sätt än det som avses i punkt 1 i den artikeln skall reduceras med ett belopp som motsvarar den i förekommande fall befintliga avvikelser mellan det orienteringspris som tillämpas i Spanien och det gemensamma orienteringspriset.

Utan att det påverkar tillämpningen av första stycket skall det berörda stödbeloppet för en produkt som bearbetas i Spanien reduceras med uppbördens av de tullar som tillämpas i Spanien vid import av dessa produkter från tredje land.

Underavsnitt 18

Vin

Artikel 122

1. Fram till det första steget mot en tillnärmning av de priser som avses i artikel 70 skall

— det orienteringspris som tillämpas i Spanien för vitt bordsvin fastställas på en nivå och på ett sätt som leder till att förhållandet mellan inköpspriset på bordsvin som skall levereras för obligatorisk destillation i Spanien och orienteringspriset blir 50 %,

— det orienteringspris som tillämpas i Spanien på rött bordsvin räknas fram från orienteringspriset på vitt bordsvin genom tillämpning av det befintliga förhållandet i den nuvarande gemenskapen mellan orienteringspriserna på bordsviner av typerna A I och R I,

— inköpspriset på de bordsviner som avses i första strecksatsen fastställas på samma nivå som det reglerande obligatoriska destillationspris som tillämpas i Spanien enligt tidigare inhemska ordning under en representativ period som skall fastställas,

— det garanterade minimipris som avses i artikel 3 a i förordning (EEG) nr 337/79 vara lika med 72 % av orienteringspriset på varje typ av bordsvin,

— priset på det vin som genomgår sådan destillation som avses i artikel 12 a i förordning (EEG) nr 337/79 vara lika med

— 80 % av orienteringspriset på vitt bordsvin,

— 81,5 % av orienteringspriset på rött bordsvin.

2. Artikel 70 skall tillämpas på orienteringspriset på bordsviner. Under vinodlingsåren 1986/87—1990/91 skall

— förhållandet mellan orienteringspriset och de priser som avses i punkt 1 tredje, fjärde och femte strecksatserna och som tillämpas i Spanien justeras i lika stora etapper till det förhållande som råder mellan dessa priser i den nuvarande gemenskapen,

— utan att det påverkar tillämpningen av artikel 41.6 första strecksatsen i förordning (EEG) nr 337/79 beträffande förhållandet mellan orienteringspriset och det pris som avses i punkt 1 tredje strecksatsen, skall nivån på det pris som motsvarar de 40 % som avses i artikel 41.6 andra strecksatsen i förordning (EEG) nr 337/79 räknas fram i den takt som anges i den första strecksatsen i den här punkten.

Artikel 123

1. En mekanism för regleringsbelopp skall fastställas vid import till den nuvarande gemenskapen av de produkter som avses i punkt 2 som kommer från Spanien och som omfattas av det fastställda referenspriset enligt den gemensamma organisationen av marknaden.

2. Mekanismen skall tillämpas enligt följande bestämmelser:

a) För bordsvin skall ett regleringsbelopp uppbäras som är lika med avvikelserna mellan orienteringspriserna i Spanien och i den nuvarande gemenskapen. Nivån på

detta belopp får dock — enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 67 i förordning (EEG) nr 337/79 — tillnämas för att ta hänsyn till situationen för marknadspriserna, värderade efter olika vinkategorier och vinkvaliteter.

- b) För viner med ursprungsbezeichnung och för andra produkter som troligen kan förorsaka störningar på marknaden får ett regleringsbelopp fastställas i enlighet med det förfarande som avses i a. Regleringsbeloppet skall räknas fram från det belopp som tillämpas på bordsviner i enlighet med en ordning som skall fastställas.

3. Regleringsbeloppet skall fastställas på en nivå som säkerställer att villkoren för stödordningen inte är mindre förmånliga än de som gällde före anslutningen. I detta syfte skall beloppet beräknas på ett sådant sätt att det belopp som framkommer genom att man ökar orienteringspriset i Spanien för den berörda produkten med regleringsbeloppet och med den tillämpliga tullen inte överskrider det befintliga referenspriset på produkten under det aktuella vinodlingsåret.

4. Med tanke på den speciella situationen på marknaden för de olika produkter som avses i punkt 2 får ett beslut fattas i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 67 i förordning (EEG) nr 337/79 för att fastställa ett reglerande belopp för exporten av en eller flera av dessa produkter från den nuvarande gemenskapen till Spanien.

Beloppet skall fastställas på en nivå som säkerställer ett normalt handelsmönster mellan den nuvarande gemenskapen och Spanien och som inte förorsakar några störningar på den spanska marknaden beträffande de berörda produkterna.

5. Det beviljade reglerande beloppet skall finansieras av gemenskapen genom Garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket.

Artikel 124

Vid tillämpningen av den obligatoriska destillation som avses i artikel 41 i förordning

(EEG) nr 337/79 till och med utgången av regleringsåret 1989/90 skall mängden av den genomsnittliga produktionen av de bordsviner och de produkter som befinner sig i produktionsleden före de bordsviner som är avsedda för vinframställning och som uppnås i de olika produktionsregionerna i Spanien under tre på varandra följande referensår fastställas till 27,5 miljoner hektoliter.

Artikel 125

1. Under perioden från och med den 1 mars 1986 till och med den 31 december 1989 skall det på spanskt territorium vara tillåtet att blanda upp viner som ger ett vitt bordsvin, eller ett vitt bordsvin med viner som ger ett rött bordsvin eller med ett rött bordsvin. Den produkt som blir resultatet av denna uppbländning får endast omsättas på spanskt territorium.

2. Under den period som avses i punkt 1 skall uppbländning av andra spanska viner än vita bordsviner med viner från de övriga medlemsstaterna vara förbjuden i den nuvarande gemenskapen, förutom i vissa undantagsfall som skall fastställas.

Under den perioden får de spanska viner som avses ovan omsättas i handeln med de övriga medlemsstaterna endast på villkor att de är föremål för sådana bestämmelser som gör det möjligt att fastställa deras ursprung och att följa deras omsättning i handeln.

Artikel 126

1. Till och med utgången av år 1995 får de bordsviner som kommer från de områden där det odlas vin den 1 januari 1985 i regionerna Asturias, Cantabrien, Galicien, Guipúzcoa och Vizcaya och för vilka förteckningen skall fastställas enligt de villkor som föreskrivs i artikel 91, ha en faktisk alkoholstyrka på minst 7 volymprocent.

För de viner vars alkoholstyrka är lägre än 9 volymprocent måste alkoholhalten framgå av märkningen.

2. De bordsviner som avses i punkt 1 får endast omsättas på spanskt territorium.

Artikel 127

Till och med den 31 december 1990 får de bordsviner som produceras i Spanien och släpps ut på den spanska marknaden ha en sammanlagd surhetsgrad av minst 3,5 g per liter, uttryckt i vinsyra.

Artikel 128

Till och med utgången av regleringsåret 1992/93 skall det belopp som tillämpas i Spanien för stöd till sådan koncentrerad druvmust och rektifierad koncentrerad druvmust som avses i artikel 14 i förordning (EEG) nr 337/79 fastställas med hänsyn till skillnaden mellan kostnaderna för denna medlemsstat för den tillsats som fås av ovannämnda produkter och den tillsats som fås av sackaros.

Artikel 129

Till och med den 31 december 1995 skall användningen av de sammansatta namnen "British Sherry", "Irish Sherry" och "Cyprus Sherry" vara tillåten på de inhemska marknaderna i Förenade kungariket och Irland. År 1995 skall rådet åter granska denna ordning och enligt artikel 43 i Romfördraget besluta om ändringar av den på grundval av förslag från kommissionen med hänsyn till samtliga berörda parterns intressen.

Underavsnitt 19

Får- och getkött

Artikel 130

Inom fårköttsektorn skall artikel 68 tillämpas på baspriset.

Avsnitt III

Frukt och grönsaker*Artikel 131*

Frukt och grönsaker som omfattas av förordning (EEG) nr 1035/72 skall vara föremål

för speciella övergångsordningar som skall bestå av två etapper:

— Den första etappen, kallad verifiering av konvergensfasen, skall börja den 1 mars 1986 och avslutas den 31 december 1989.

— Den andra etappen skall börja den 1 januari 1990 och avslutas den 31 december 1995.

Övergången från det första etappen till den andra skall ske automatiskt.

Underavsnitt 1

Första etappen

A. *Den inhemska spanska marknaden**Artikel 132*

1. Under den första etappen skall Spanien ha rätt att för de produkter som avses i artikel 131 behålla de bestämmelser som var i kraft enligt den tidigare inhemska ordningen för organisationen av den inhemska jordbruksmarknaden enligt de villkor som föreskrivs i artiklarna 133—135.

2. Följaktligen, och som ett avsteg från artikel 394, skall tillämpningen i Spanien av gemenskapens bestämmelser om organisationen av den inre marknaden uppskjutas till utgången av den första etappen.

Dessutom skall tillämpningen i den nuvarande gemenskapen och i Spanien av ändringar i gemenskapens bestämmelser enligt artikel 396 uppskjutas till utgången av den första etappen.

Artikel 133

1. I syfte att den spanska frukt- och grönsakssektorn harmoniskt och fullständigt skall integreras inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitikerna vid utgången av första etappen skall Spanien gradvis anpassa organisationen av sin inhemska marknad på grundval av de allmänna mål som avses i punkt 2.

2. De allmänna mål som skall uppnås skall vara följande:

- Den gradvisa tillämpningen av kvalitetsstandarder på samtliga berörda produkter och strikt tillämpning av därmed sammanhängande krav.
- En utveckling av producentgrupper i den betydelse som avses i gemenskapens bestämmelser.
- Inrättandet av ett organ och skapandet av en materiell och mänsklig infrastruktur som är lämplig för att utföra de offentliga interventionsåtgärder som avses i gemenskapens bestämmelser.
- Eableringen av ett nätverk för en daglig notering av priserna på de representativa marknader som skall fastställas med utgångspunkt i de olika produkterna.
- En liberalisering av handeln i syfte att införa en ordning med fri konkurrens och fri tillgång till den spanska marknaden och att tillämpa de "sektoral handels-tillnärmningarna" på exporten för att göra dem förenliga med de krav som hänger samman med fri rörlighet.

3. I syfte att främja förverkligandet av de allmänna målen skall följande gälla:

- a) Gemenskapsbestämmelser på det sociostrukturella området — inklusive dem som berör producentorganisationerna — skall tillämpas i Spanien från och med anslutningen.
- b) Gemenskapen skall delta i finansieringen av de interventionsverksamheter som genomförs i Spanien under den första etappen av producentorganisationerna för de produkter som uppfyller gemensamma kvalitetsstandarder.

Andelen av gemenskapens finansiella deltagande skall dock för varje produkt begränsas till den produktionsnivå som omfattas av de producentorganisationer i Spanien som är erkända av kommissionen genom att vara förenliga med gemenskapens bestämmelser såväl beträffande sammanställningen

som villkoren som reglerar deras verksamhet.

Kommissionen skall för varje regleringsår protokollföra den täckningsgrad som avses i föregående stycke. I det syftet skall kommissionen genomföra kontroller på platsen i samarbete med de spanska myndigheterna.

Artikel 134

1. I syfte att förverkliga de generella målen skall kommissionen under övergångsperioden och i nära samarbete med de spanska myndigheterna göra ett utkast till ett handlingsprogram.

2. Därefter skall kommissionen noggrant följa utvecklingen av situationen i Spanien med hänsyn till

- de framsteg som görs i förverkligandet av de fastställda målen,
- de resultat som nås vid genomförandet av övergripande åtgärder eller särskilda strukturåtgärder.

3. Kommissionen skall yttra sig om utvecklingen i rapporter som den överlämnar till rådet

- vid utgången av övergångsperioden i syfte att utarbeta en översikt över den utveckling som ägt rum före anslutningsdagen,
- i god tid före utgången av det fjärde året efter anslutningen,
- vid varje annan tidpunkt som bedöms vara önskvärd eller nödvändig.

4. Med särskild hänsyn till rådets diskussioner kring de rapporter som avses i punkt 3 får kommissionen om nödvändigt lämna rekommendationer till Spanien om de åtgärder som bör vidtas i syfte att nå de aktuella målen.

Artikel 135

Under den första etappen skall Spanien tillämpa följande ordningar:

1. Prisordning:

a) Spanien skall vid anslutningen fastställa institutionella priser på de produkter för vilka gemensamma priser finns, i enlighet med sådana kriterier som ligger närmast möjligt de kriterier som avses enligt den gemensamma organisationen av marknaden, på grundval av en referensperiod som skall fastställas på en nivå som motsvarar de ekonomiska realiteterna.

b) Om de spanska priserna — uttryckta i ecu — är lägre eller lika med de gemensamma priserna får de årliga prisökningarna i allmänhet inte i värde överskrida ökningen av de gemensamma priserna.

Inte i något fall får de spanska priserna överskrida de gemensamma prisernas nivå.

c) Om de spanska priserna — uttryckta i ecu — är högre än de gemensamma priserna får de inte ökas i förhållande till deras tidigare nivå. Dessutom skall Spanien tillnärma sina priser i den utsträckning som är nödvändig för att undvika en ökning av avvikelsen mellan de spanska priserna och de gemensamma priserna.

d) Om marknadsinterventionerna når en orimlig omfattning får Spanien tillnärma sina priser. I ett sådant fall skall det tillnärmade priset ersätta det ursprungliga priset vid tillämpningen av de bestämmelser som avses i b och c.

e) Kommissionen skall säkerställa att de bestämmelser som avses ovan följs. Varje överskridande av den prisnivå som följer av tillämpningen av dessa bestämmelser skall inte beaktas vid bestämmandet av den prisnivå som skall fastställas som utgångsnivå för stegen mot en pristinrärmning under den andra etapp som avses i artikel 148.

2. Stödordning:

Enligt denna ordning har Spanien rätt att behålla sitt nationella stöd under den första etappen.

Under den perioden skall emellertid Spanien säkerställa ett gradvist avskaffande av de nationella stöd som inte är förenliga med gemenskapens lagstiftning och att gemenskapens stödplan gradvis införs i organisationen av Spaniens inhemska marknad utan att nivån på sådana stöd överskrider gemenskapens nivå.

3. Produktionsordning:

Enligt denna ordning skall Spanien tillämpa samma produktionsåtgärder som de som i förekommande fall är tillämpliga i andra medlemsstater eller i de medlemsstater som befinner sig i en jämförbar situation beträffande en sådan åtgärdsordning.

B. Ordningen för handeln mellan den nuvarande gemenskapen och Spanien

Artikel 136

1. Spanien skall ha rätt att i handeln med den nuvarande gemenskapen under den första etappen tillämpa den ordning som gällde för den handeln före anslutningen på de produkter som avses i artikel 131, såväl beträffande import som export, om inte annat följer av artiklarna 75 och 137—139.

2. Den nuvarande gemenskapen skall under den första etappen — med förbehåll för artiklarna 75.2 och 140 — tillämpa samma ordning som tillämpades på Spanien före anslutningen vid import av de produkter som avses i artikel 131 och som kommer från Spanien.

3. Den nuvarande gemenskapen skall — med förbehåll för artikel 141 — under den första etappen tillämpa samma ordning som gäller vid export till tredje land på export till Spanien av de produkter som avses i artikel 131.

Artikel 137

1. Om inte annat följer av punkt 2 skall Spanien från och med den 1 mars 1986 upphäva tillämpningen av alla kvantitativa

restriktioner och åtgärder med motsvarande verkan liksom alla avgifter med motsvarande verkan som tullar på import av de produkter som avses i artikel 131 och som kommer från den nuvarande gemenskapen

2. Till och med den 31 december 1989 får Spanien behålla kvantitativa restriktioner på import från den nuvarande gemenskapen av följande produkter för de tillämpningsperioder under regleringsåret som skall fastställas.

Tulltaxenr	Varuslag
07.01	Grönsaker, färska eller kylda: B. Kål, blomkål och brysselkål: I. Blomkål G. Morötter, rovor, rödbetor, haverrot, rotselleri, rädisor och liknande ätbara rotfrukter: ur II: Morötter och rovor: — Morötter ur H: Lök, schalottenlök och vitlök: — Lök och vitlök M. Tomater
08.02	Citrusfrukter, färska eller torkade: A. Apelsiner B. Mandariner (inklusive tangeriner och satsumas); clementiner, wilkings och andra liknande citrushybrider: ur II: Andra: — Mandariner (inklusive tangeriner och satsumas) C. Citroner
08.04	Druvor, färska eller torkade: A. Färska: I. Bordsdruvor
08.06	Äpplen, päron och kvittenfrukter, färska: A. Äpplen B. Päron
08.07	Stenfrukter, färska: A. Aprikoser ur B: Persikor, inklusive nektariner: — Persikor

3. a) De kvantitativa restriktioner som avses i punkt 2 skall bestå av årliga kvoter som utan diskriminering är öppna för de ekonomiska aktörerna.

b) Den ursprungliga kvoten för varje produkt, uttryckt i volym, skall för 1986 fastställas

— antingen till 3 % av den genomsnittliga årliga spanska produktionen under de tre senaste åren före anslutningen och för vilka statistik finns tillgänglig,

— eller till genomsnittet av den spanska import som skett under de tre senaste åren före anslutningen och för vilken statistik finns tillgänglig, om detta senare kriterium medför en större volym.

c) Minimiprocentsatsen för en gradvis ökning av kvoten skall vara 10 % vid början av varje år.

Ökningen skall läggas till varje kvot och den följande ökningen skall beräknas på det totala värde som framräknats på det sättet.

d) När importen till Spanien under två på varandra följande år är lägre än 90 % av den årliga öppnade kvoten skall Spanien upphäva de befintliga kvantitativa restriktionerna.

e) För perioden från och med den 1 mars till och med den 31 december 1986 skall den tillämpliga kvoten vara lika med

den ursprungliga kvoten, reducerad med en sjättedel.

4. Inom ramen för de kvantitativa restriktioner som avses i punkt 2 skall import till Spanien av följande produkter vara föremål för tillämpningen av en tidsplan bestående av de importkvantiteter som definieras i förhållande till den kvot som fastställs för varje år:

Tulltaxenr	Varuslag	Kvantitet uttryckt i en procentsats av den årliga kvoten
08.06	<p>Äpplen, päron och kvittenfrukter, färska:</p> <p>A. Äpplen:</p> <p>ur I. Cideräpplen i lös vikt från och med den 16 september till och med den 15 december</p> <p>— Från och med den 16 september till och med den 30 november</p> <p>II. Andra:</p> <p>ur a) Från och med den 1 augusti till och med den 31 december</p> <p>— Från och med den 1 september till och med den 30 november</p> <p>B. Päron</p> <p>ur I. Päron i lös vikt för framställning av cider eller saft från och med den 1 augusti till och med den 31 december:</p> <p>— Från och med den 1 augusti till och med den 16 december</p> <p>II. Andra:</p> <p>c) från och med den 16 till och med den 31 juli</p> <p>ur d) från och med den 1 augusti till och med den 16 december</p> <p>— från och med den 1 augusti till och med den 16 december</p>	<p>15 %</p> <p>25 %</p>
08.07	<p>Stenfrukter, färska:</p> <p>ur A. Aprikoser:</p> <p>— Från och med den 1 maj till och med den 31 juli</p> <p>ur B. Persikor, inklusive nektariner:</p> <p>— Persikor från och med den 15 juni till och med den 15 september</p>	<p>25 %</p> <p>25 %</p>

Artikel 138

Under den första etappen skall Spanien i princip inte bevilja exportbidrag eller subvention av export för de produkter som avses i artikel 131 och som exporteras till de nuvarande medlemsstaterna.

Om emellertid ett beviljande av sådana bidrag eller subventioner förefaller nödvändigt skall beloppet begränsas till högst avvikelsen mellan de institutionella priserna eller, i avsaknad av sådana, de priser som noteras i Spanien och priserna i den nuvarande gemenskapen och, i förekommande fall, tullar.

Sådana bidrag eller subventioner får inte fastställas förrän det samrådsförfarande som avses i artikel 142 har ägt rum.

Artikel 139

1. Spanien skall från och med den 1 mars 1986 upphäva tillämpningen av alla kvantitativa restriktioner och alla åtgärder med motsvarande verkan på export till den nuvarande gemenskapen av de produkter som avses i artikel 131.

2. Under den första etappen får Spanien dock behålla de sektorala handelsjusteringar som Spanien tillämpar på export men skall anpassa dem så att de vid slutet av den första etappen blir förenliga med kravet på fri rörlighet.

Artikel 140

1. Utan hinder av artikel 136.2 skall varje utjämningsavgift på importen av produkter från Spanien som följer av tillämpningen av förordning (EEG) nr 1035/72 reduceras med

— 2 % det första året,

— 4 % det andra året,

— 6 % det tredje året,

— 8 % det fjärde året,

efter anslutningsdagen.

2. I handeln mellan den nuvarande gemenskapen och tredje land skall under den första etappen priserna på spanska produkter inte användas vid beräkningen av referenspriser.

Artikel 141

1. Under den första etappen skall den nuvarande gemenskapen i princip inte bevilja bidrag för export till Spanien av de produkter som avses i artikel 131.

När ett beviljande av sådana bidrag verkar nödvändigt skall dock beloppen begränsas till högst avvikelsen mellan de institutionella priserna eller, i avsaknad av sådana, avvikelsen

mellan de priser som noteras i den nuvarande gemenskapen och i Spanien och i förekommande fall tullarna.

Sådana bidrag får inte fastställas förrän det samrådsförfarande som avses i artikel 142 har ägt rum.

2. De bidrag som avses i denna artikel skall finansieras av gemenskapen genom Garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket.

Artikel 142

Spaniens genomförande av de stöd eller subventioner som avses i artikel 138 eller gemenskapens genomförande av de bidrag som avses i artikel 141 skall föregås av ett samråd som skall äga rum i enlighet med följande förfarande:

1. Varje förslag för att fastställa

— en subvention av export från Spanien till den nuvarande gemenskapen eller till tredje land, eller

— ett bidrag för export från den nuvarande gemenskapen till Spanien

skall vara föremål för ett utbyte av synpunkter inom ramen för de regelbundna sammanträden som Förvaltningskommittén bestämmer i enlighet med förordning (EEG) nr 1035/72.

2. Kommissionens företrädare skall lämna det förslag som avses i punkt 1 för granskning. Granskningen skall särskilt ägnas åt den ekonomiska aspekten av den avsedda exporten och åt situationen och prisnivån på den spanska marknaden, i den nuvarande gemenskapen och på världsmarknaden.

3. Kommittén skall avge ett yttrande om förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är. Yttrandet skall avges med en majoritet på 54 röster.

Yttrandet skall vidarebefordras till det organ som är behörigt att fatta beslut, det vill

såga Spanien eller kommissionen beroende på omständigheterna.

C. Ordningen för handeln mellan Spanien och tredje land

Artikel 143

För de produkter som avses i artikel 131 och om inte annat följer av bestämmelserna i artikel 137 skall Spanien från och med den 1 mars 1986 tillämpa gemenskapens bestämmelser på den ordning som tillämpas vid import till gemenskapen av produkter som importeras från tredje land.

I förhållande till referenspriserna skall dock Spanien vid import från tredje land tillämpa den ordning som enligt artikel 140.2 tillämpas av den nuvarande gemenskapen⁽¹⁾.

Artikel 144

Spanien får till och med den 31 december 1989 behålla de kvantitativa restriktioner på import från tredje land av de produkter som avses i artikel 137.2 enligt bestämmelser som skall fastställas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 91.

Artikel 145

I fråga om de produkter som avses i artikel 131 skall Spanien fram till början av den andra etappen ha rätt att uppskjuta den gradvisa tillämpning av förmånsbehandling vid import, beviljad unilateralt eller genom avtal, som gemenskapen tillämpar mot vissa tredje länder.

Artikel 146

1. För de produkter som avses i artikel 131 och med förbehåll för de bestämmelser som avses i punkt 2, skall Spanien ha rätt att vid export till tredje land under första etappen

behålla den ordning som gällde beträffande sådan handel före anslutningen.

2. Beloppen på de stöd eller subventioner som i förekommande fall beviljas av Spanien för export till tredje land måste begränsas till de belopp som är helt nödvändiga för att säkerställa den berörda produktens avsättning på destinationsmarknaden.

Sådana stöd eller subventioner får inte tas i bruk förrän det förfarande som avses i artikel 142 har ägt rum. Detta samråd skall i synnerhet behandla de ekonomiska aspekterna av den avsedda exporten, de fastställda priserna vid beräkningen och situationen på ursprungsmarknaden och destinationsmarknaden.

Underavsnitt 2

Andra etappen

Artikel 147

Från och med den andra etappen skall gemenskapens bestämmelser beträffande de produkter som avses i artikel 131 tillämpas i sin helhet i Spanien om inte annat följer av artiklarna 75, 81, 82, 83, 85 och 148—153.

Artikel 148

1. Fram till det första steget mot en tillnärmning av de priser som avses i artikel 149 och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 135.1 e skall de priser som skall tillämpas i Spanien från och med den 1 januari 1990 fastställas i enlighet med de bestämmelser som föreskrivs i den gemensamma organisationen av de berörda marknaderna på den prisnivå som fastställs i Spanien vid slutet av den första etappen.

2. Om det vid början av den andra etappen noteras att avvikelser mellan prisnivån för en produkt i Spanien och nivån på det gemensamma priset är ringa får det gemensamma priset tillämpas i Spanien för den berörda produkten.

⁽¹⁾ Artikel 143 andra stycket i dess lydelse enligt rättelse till AA ESP/PORT offentliggjord i EGT nr L 116, 4.5.1988.

Prisskillnaden skall anses vara ringa när den är lägre än eller lika med 3 % av det gemensamma priset.

Artikel 149

Om tillämpningen av bestämmelserna i artikel 148.1 i Spanien leder till en prisnivå som är olik nivån på de gemensamma priserna skall de priser som tillämpas i Spanien närmas till de gemensamma priserna från och med början av regleringsåret 1990/91 i sex etapper varvid även artikel 70 skall tillämpas.

De gemensamma priserna skall tillämpas i Spanien när det sjätte steget mot en tillnärmning äger rum.

Artikel 150

Artiklarna 76.1, 80, 87 och 90 skall tillämpas i Spanien från och med den 1 januari 1990.

I artikel 90 skall dock "den 31 december 1987" ersättas av "den 31 december 1991".

Artikel 151

När ett stöd inrättas i samband med den gemensamma jordbrukspolitiken under den första etappen skall det införas i Spanien, eller skall nivån på motsvarande befintligt stöd i Spanien närmas till den gemensamma nivån i sex etapper varvid även artikel 79 skall tillämpas.

Artikel 152

1. Under den andra etappen skall en kompensationsmekanism införas vid import till den nuvarande gemenskapen av frukter och grönsaker från Spanien för vilka ett referenspris fastställts i förhållande till tredje land.

2. På denna mekanism skall följande bestämmelser tillämpas:

- a) En jämförelse skall göras mellan ett offertpris på den spanska produkten, beräknat enligt b, och gemenskapens

offertpris. Det senare priset skall beräknas årligen

— på grundval av det aritmetiska genomsnittet på producentpriserna i varje medlemsstat i den nuvarande gemenskapen plus transport- och förpackningskostnader för produkterna från produktionsområdena till de representativa konsumtionsområdena i gemenskapen,

— med hänsyn till produktionskostnadernas utveckling.

De ovan nämnda producentpriserna skall motsvara genomsnittet av de priser som noteras under de tre år som föregår den dag när gemenskapens offertpris fastställs.

Gemenskapens offertpris får inte överstiga nivån på det referenspris som tillämpas i förhållande till tredje land.

- b) Det spanska offertpriset skall beräknas varje avsättningsdag på grundval av de representativa priser som noteras eller omräknas till prisnivån på grossistimport till den nuvarande gemenskapen. Priset för en produkt från Spanien skall motsvara det lägsta representativa priset eller genomsnittet av de lägsta representativa priser som noterats för minst 30 % av de berörda produkterna från Spanien som sålts på samtliga representativa marknader där prisnoteringar finns tillgängliga. Detta pris eller dessa priser skall minskas i förväg

— med de tullar som beräknas i enlighet med bestämmelserna i c,

— med varje korrigeringsbelopp som införas i enlighet med bestämmelserna i d.

- c) De tullar som skall dras av från priserna för den spanska produkten skall vara tullarna enligt den gemensamma tulltaxan vilka gradvis reduceras varje år vid början av regleringsåret med en sjättedel av beloppet. För 1990 skall dock reduktionen äga rum den 1 januari.

d) Om priset på den spanska produkten, beräknat i enlighet med bestämmelserna i b, är lägre än gemenskapens offertpris som avses i a, skall ett korrigeringsbelopp som motsvarar skillnaden mellan dessa båda priser uppbäras av den importerande medlemsstaten vid import till den nuvarande gemenskapen.

e) Utjämningsbeloppet skall uppbäras tills en genomförd utvärdering visar att priset på den spanska produkten är lika med eller högre än det gemensamma pris som avses i a.

3. Skulle störningar uppstå på den spanska marknaden som en följd av import från den nuvarande gemenskapen får beslut fattas om lämpliga åtgärder som kan innebära föreskrifter om att ett utjämningsbelopp enligt närmare föreskrifter som skall utarbetas, tillämpas vid import till Spanien av frukt och grönsaker från den nuvarande gemenskapen för vilka ett referenspris fastställts.

Artikel 153

1. Spanien skall vid import av de produkter som avses i artikel 131 från och med den 1 januari 1990 gradvis tillämpa den förmånsbehandling av vissa tredje länder som beviljas av gemenskapen, antingen autonomt eller genom avtal.

2. I detta syfte skall Spanien tillämpa en sats som minskar avvikelsen mellan den tullsats som tillämpades den 31 december 1989 och den förmånliga tullsatsen enligt följande satser:

— Den 1 januari 1990 skall avvikelsen reduceras till 85,7 % av den ursprungliga avvikelsen.

— Den 1 januari 1991 skall avvikelsen reduceras till 71,4 % av den ursprungliga avvikelsen.

— Den 1 januari 1992 skall avvikelsen reduceras till 57,1 % av den ursprungliga avvikelsen.

— Den 1 januari 1993 skall avvikelsen reduceras till 42,8 % av den ursprungliga avvikelsen.

— Den 1 januari 1994 skall avvikelsen reduceras till 28,5 % av den ursprungliga avvikelsen.

— Den 1 januari 1995 skall avvikelsen reduceras till 14,2 % av den ursprungliga avvikelsen.

Spanien skall tillämpa preferenstullsatserna i deras helhet från och med den 1 januari 1996.

KAPITEL 4

Fiske

Avsnitt I

Allmänna bestämmelser

Artikel 154

1. Om inte annat föreskrivs i detta kapitel, skall de bestämmelser som fastställs i denna akt tillämpas på fiskerisektorn.

2. Artiklarna 89.2 och 90 skall tillämpas på fiskeriprodukter.

Artikel 155

1. Om inte annat följer av punkt 2 och utan att det påverkar tillämpningen av protokoll 2, skall den gemensamma fiskeripolitiken inte tillämpas på Kanarieöarna, Ceuta och Melilla.

2. Rådet skall med kvalificerad majoritet och på förslag av kommissionen fastställa

a) vilka av gemenskapens strukturåtgärder som får antas till förmån för de territorier som avses i punkt 1,

b) vilka förfaranden som är lämpliga för att beakta alla eller några av intressena hos de territorier som avses i punkt 1 när rådet från fall till fall fattar beslut som rör gemenskapsförhandlingar om återupptagande eller slutande av fiskeavtal med tredje land och dessa territoriers särskilda intressen inom internationella fiskerikonventioner som gemenskapen anslutit sig till.

3. Rådet skall, om det är lämpligt, enhälligt och på förslag av kommissionen fastställa möjligheterna och villkoren för gemensam tillgång till respektive fiskezoner och resurserna i dem.

Avsnitt II

Tillgång till fiskevatten och resurser

Artikel 156

I syfte att integrera de fartyg som för spansk flagg och är förtecknade och/eller registrerade i en hamn i det territorium som omfattas av den gemensamma fiskeripolitiken i det gemenskaps-system för bevarande och förvaltning av fiskeresurser som upprättades genom förordning (EEG) nr 170/83, skall de fartygens tillträde till de fiskevatten som lyder under de nuvarande medlemsstaternas överhöghet eller jurisdiktion och omfattas av Internationella rådet för havsforskning (ICES) regleras av det system som definieras i detta avsnitt.

Artikel 157

Endast de fartyg som avses i artiklarna 158, 159 och 160 får bedriva fiske och får bara göra det i de zoner och på de villkor som anges i de artiklarna.

Artikel 158

1. 300 fartyg, som anges med sina tekniska egenskaper i namnförteckningen i bilaga IX, den s.k. *baslistan*, får beviljas fisketillstånd i ICES-områdena V b, VI, VII, VIII a, b och d, utom, under tiden från anslutningsdagen till och med den 31 december 1995, den zon som ligger söder om lat. 56°30' N, öster om long. 12° V och norr om lat. 50°30' N.

2. Endast 150 standardfartyg från *baslistan*, varav fem får utses för att bara fiska efter andra än bottenlevande arter, skall ges tillstånd att fiska samtidigt under förutsättning att de är förtecknade på en periodisk lista som antagits

av kommissionen, med följande övre begränsningar:

- a) 23 i ICES-områdena V b och VI,
- b) 70 i ICES-område VII,
- c) 57 i ICES-områdena VIII a, b och d.

Med *standardfartyg* avses ett fartyg med en effekt på 700 hästkrafter (hk). Omräkningssatserna för fartyg med en annan maskinstyrka skall vara följande:

- under 300 hk: 0,57,
- lika med eller mer än 300 hk men under 400 hk: 0,76,
- lika med eller mer än 400 hk men under 500 hk: ,85,
- lika med eller mer än 500 hk men under 600 hk: 0,90,
- lika med eller mer än 600 hk men under 700 hk: 0,96,
- lika med eller mer än 700 hk men under 800 hk: 1,00,
- lika med eller mer än 800 hk men under 1 000 hk: 1,07,
- lika med eller mer än 1 000 hk men under 1 200 hk: 1,11⁽¹⁾,
- mer än 1 200 hk: 2,25,
- fartyg som bedriver fiske med backor/långrevar, utom sådana som avses i artikel 160 b: 1,00,
- fartyg som bedriver fiske med backor/långrevar, utom sådana som avses i artikel 160 b och har utrustning som möjliggör automatisk utsättning av bete eller mekanisk lyftning av backor/långrevar: 2,00.

När dessa omräkningssatser skall tillämpas på fartyg som bedriver fiskeverksamheter kallade

⁽¹⁾ Artikel 158.2 andra stycket åttonde strecksatsen i dess senaste lydelse enligt rättelse av AA ESP/PORT offentliggjord i EGT nr L 116, 4.5.1988.

”parejas” och ”trios”, läggs de deltagande fartygens maskinstyrka samman.

3. Om fartyg på grund av force majeure läggs upp före anslutningen skall varje ändring i baslistan som följer av detta antas senast den 1 januari 1986 i enlighet med förfarandet i artikel 14 i förordning (EEG) nr 170/83. Dessa ändringar får inte påverka antalet fartyg och deras fördelning i de olika kategorierna och inte heller leda till en ökning av det sammanlagda tonnaget eller den sammanlagda maskinstyrkan i varje kategori. Ersättningsfartyg får dessutom bara utses bland de fartyg som förtecknas i bilaga X.

Artikel 159

1. Det antal standardfartyg som anges i artikel 158.2 får ökas till följd av utvecklingen av de samlade fiskemöjligheter som tilldelas Spanien för bestånd som omfattas av systemet för

tillåten totalfångst, i fortsättningen kallat *TAC*, i enlighet med förfarandet i artikel 11 i förordning (EEG) nr 170/83.

2. Allteftersom de fartyg som förtecknas på baslistan läggs upp och stryks från baslistan, får de ersättas med fartyg ur samma kategori som har hälften så stor maskinstyrka som de fartyg som strukits från baslistan, tills baslistan är fastställd på en sådan nivå som med hänsyn tagen till de tilldelade fiskeresurserna säkerställer ett normalt utnyttjande.

De villkor för ersättning som anges i första stycket skall bara tillämpas så länge kapaciteten hos den nuvarande gemenskapens flotta inte ökas i gemenskapens farvatten i Atlanten.

Artikel 160

1. Följande slag av specialiserad fiskeverksamhet skall tillåtas:

Typ av fiske	Zon	Sammanlagt antal fartyg med tillstånd (baslista)	Antal fartyg med tillstånd att fiska samtidigt (periodisk lista)	Fisketillståndets giltighetstid
(a) Sardinbåtar (med vad-/notredskap, mindre än 100 brt)	VIII a, b, d	71	40	1 januari — 28 februari och 1 juli — 31 december
(b) Fartyg som fiskar med backor/långrevar, mindre än 100 brt	VIII a	25	10	Hela året
(c) Fiske från fartyg som inte överstiger 50 brt utslutande med spö	VIII a, b, d	—	64 ⁽¹⁾	Hela året
(d) Fartyg som huvudsakligen fiskar efter ansjovis	VIII a, b, d	—	160	1 mars — 30 juni
(e) Fartyg som fiskar efter ansjovis för användning som levande bete	VIII a, b, d	—	120	1 juli — 31 oktober
(f) Tofiskfiske	Alla zoner	—	Obegränsat	Hela året
(g) Fartyg som fiskar efter havsbraxe	VII g, h, j, k	—	25	1 oktober — 31 december

⁽¹⁾ Artikel 160.1 c fjärde kolumnen i dess lydelse enligt rättelse av AA ESP/PORT offentliggjord i EGT nr L 116, 4.5.1988

2. Från och med den 1 januari 1986 skall alla bestämmelser om sådana fiskeverksamheter som avses i punkt 1 vara identiska med dem som är tillämpliga omedelbart före ikraftträdandet av denna akt.

De fiskeverksamheter som avses i punkt 1 c får dock bedrivas överallt i de aktuella ICES-områdena utanför den gräns som går 12 sjömil ut från baslinjerna.

Artikel 161

1. Den TAC-andel, för arter som omfattas av TAC och kvoter, som tilldelas Spanien skall fastställas per art och per zon enligt följande:

Art	ICES-område	Spaniens andel (%)
(a) Kummel	V b, VI, VII, VIII a, b	30
(b) Marulk	V b, VI	3,846
	VII	3,672
	VIII a, b, d	15,233
	VIII c, IX	99,9 ⁽¹⁾
(c) Glasvar	V b, VI	11,363
	VII	30
	VIII a, b, d	55,334
(d) Havskräfta	V b, VI	0,2
	VII	6
	VIII a, b	6
	VIII c	96
	VIII d	0
(e) Lyrtorsk	V b, VI,	0,2
	VII	0,2
	VIII a, b	17
	VIII c	90
	VIII d	0
(f) Ansjovis	VIII	90

⁽¹⁾ Inklusive den andel som skall tilldelas Portugal.

2. Förutom de TAC-andelar av kummel som avses i punkt 1 a, skall ytterligare en fast kvantitet på 4 500 ton tilldelas årligen i tre år från och med den 1 januari 1986.

Om dessa TAC-andelar tillsammans överstiger 45 000 ton skall denna tillkommande fasta kvantitet minskas så att den sammanlagda kvot som tilldelas Spanien inte överstiger 18 000 ton.

3. De kvantiteter som skall tilldelas Spanien av arter som omfattas av TAC utan kvotindelning skall fastställas schablonmässigt efter arter och fångstområden enligt följande:

Art	ICES-område	Spaniens andel
(a) Blåvitling	V b, VI, VII, VIII a, b, d	30 000 ton
(b) Tagg-makrill	V b, VI, VII, VIII a, b, d	31 000 ton

4. De fiskemöjligheter som fastställs för Spanien och de därav följande kvoterna för gemenskapens övriga medlemsstater skall fastställas årligen och första gången före den 1 januari 1986, i enlighet med artikel 11 i förordning (EEG) nr 170/83.

Artikel 162

Före den 31 december 1992 skall kommissionen lämna rådet en rapport om situationen och utsikterna vad gäller fisket i gemenskapen med utgångspunkt i tillämpningen av artiklarna 158 och 161. Med utgångspunkt i den rapporten skall nödvändiga ändringar i artikel 158, artikel 159.2 första stycket och artikel 161.1—3, inbegripet sådana ändringar som rör tillträde till andra zoner än dem som nämns i artikel 158.1, antas före den 31 december 1993 i enlighet med förfarandet i artikel 43 i Romfördraget och träda i kraft den 1 januari 1996.

Artikel 163

1. De spanska myndigheterna skall sammanställa en baslista för de fiskeverksamheter som avses i artikel 160.1 a—b och en lista över varje fartygs tekniska egenskaper för de övriga fiskeverksamheter som avses i artikel 160.1.

De skall lämna kommissionen förslag till sådana periodiska listor som avses i artiklarna 158.2 och 160.1.

2. För de fartyg som avses i artiklarna 158 och 160.1 g skall de periodiska listorna omfatta minst en månad.

För de andra fartygskategorierna skall förfar-

anden för fiskeverksamheten fastställas i enlighet med artikel 160.2 och förfarandet i denna artikel punkt 3 andra stycket.

Efter att ha kontrollerat dessa listor skall kommissionen godkänna dem och lämna dem till de spanska myndigheterna och till övervakningsmyndigheterna i de andra berörda medlemsstaterna.

3. Sådana bestämmelser som syftar till att säkerställa att fiskeverksamheten bedrivs i enlighet med bestämmelserna i denna artikel, inbegripet sådana som syftar till att eventuellt vägra det aktuella fartyget fisketillstånd under en viss tid, skall antas före den 1 januari 1986 i enlighet med förfarandet i artikel 11 i förordning (EEG) nr 170/83.

De tekniska förfaranden som visar sig vara nödvändiga för att säkerställa tillämpningen av artiklarna 156—162, och de som anges i bilaga XI, skall antas före den 1 januari 1986 i enlighet med förfarandet i artikel 14 i förordning (EEG) nr 170/83.

Artikel 164

1. Det antal fartyg som för en nuvarande medlemsstats flagg och har tillstånd att fiska i de delar av Atlanten som lyder under spansk överhöghet eller jurisdiktion och omfattas av ICES skall fastställas varje år

- a) för de arter som omfattas av TAC och kvoter, med utgångspunkt i de tilldelade fiskemöjligheterna,
- b) för de arter som inte omfattas av TAC och kvoter, med hänsyn tagen till den relativa stabiliteten och nödvändigheten av att bevara bestånden.

2. För de specialiserade fiskeverksamheter som bedrivs av fartyg som för en nuvarande medlemsstats flagg i de farvatten som anges i punkt 1 skall samma kvantitativa begränsningar och tillgångs- och kontrollförfaranden gälla som de som anges för spanska fartyg med tillstånd att bedriva fiskeverksamhet i de nuvarande medlemsstaternas fiskezoner, och verksamheten skall ske i överensstämmelse med andra bestämmelser om resursbevarande.

3. De allmänna genomförandebestämmelserna för denna artikel och särskilt det årliga fastställandet av antalet fartyg skall antas i enlighet med förfarandet i artikel 11 i förordning (EEG) nr 170/83 och första gången före den 1 januari 1986.

4. Tillämpningsbestämmelserna för denna artikel skall antas före den 1 januari 1986 i enlighet med förfarandet i artikel 14 i förordning (EEG) nr 170/83.

Artikel 165

1. I syfte att i gemenskapens system för bevarande och förvaltning av fiskeriresurser, upprättat genom förordning (EEG) nr 170/83, integrera de fartyg som för portugisisk flagg skall dessa fartygs tillträde till farvatten som lyder under spansk överhöghet eller jurisdiktion och omfattas av ICES och Fiskerikommittén för östra Centralatlanten (CECAF) till och med den 31 december 1995 vara underkastat den ordning som avses i punkterna 2—8, utan att det påverkar tillämpningen av de särskilda bestämmelser som anges i artikel 155.

2. De fartyg som avses i punkt 1 får ha följande verksamheter som huvudverksamhet⁽¹⁾:

⁽¹⁾ UTGIVARENS ANMÄRKNINGAR:

Andra kolumnen i tabellen i artikel 165.2 ändrades genom rättelse till AA ESP/PORT offentliggjord i EGT nr L 261, 13.9.1986.

Art	Kvantitet (ton)	Zon	Tillåten fiskeutrustning	Fiske-tillståndets giltighetstid	Sammanlagt antal fartyg med tillstånd (baslista)	Antal fartyg med tillstånd att fiska samtidigt (periodisk lista)
<i>Bottenlevande arter</i> – Kummel	850	ICES VIII + IX + CECAF (fastlands-kust)	Trål	Hela året	Norr om gränsen vid Rio Mino: 17	Norr om gränsen vid Rio Mino: 9
– Andra		ICES VIII + IX + CECAF (fastlands-kust)	Trål	Hela året	Öster om gränsen Rio Guadiana: 4	Öster om gränsen vid Rio Guadiana: 2
<i>Pelagiska arter</i> – Taggmakrill	2 250	ICES VIII + IX + CECAF (fastlands-kust)	Trål	Hela året		
– Stora vandrande arter utom tonfisk (svärdfisk, blåhaj, havsbraxen)		ICES VIII + IX + CECAF (fastlands-kust)	Flyt-revar	Hela året		20
– Långfenad tonfisk		ICES VIII + IX + CECAF (fastlands-kust)	Dörj-/trollinglina	Maj — juli		Ännu ej fastställt

3. Användningen av nät/garn skall förbjudas.

4. Inget fartyg som bedriver fiske med backor/långrevar får sätta ut mer än två backor/långrevar per dag: högsta tillåtna längd för var och en av dessa backor/långrevar skall vara 20 nautiska mil. Avståndet mellan tafsarna får inte vara mindre än 2,70 m.

5. Skaldjursfiske skall inte tillåtas. Vid fiske efter kummel och andra bottenlevande arter skall dock fångster tillåtas på upp till 10 % av den fångstvolym av dessa arter som finns ombord.

6. Antalet fartyg med tillstånd att fiska efter långfenad tonfisk skall fastställas före den 1 mars 1986 i enlighet med förfarandet i artikel 11 i förordning (EEG) nr 170/83.

7. Närmare tillämpningsföreskrifter för denna artikel skall, före den 1 januari 1986, antas

analogt med bestämmelserna i bilaga XI i enlighet med förfarandet i artikel 14 i förordning (EEG) nr 170/83⁽²⁾.

8. De bestämmelser som syftar till att säkerställa att fiskeriföretagen följer bestämmelserna i denna artikel, inbegripet dem som syftar till att eventuellt vägra det aktuella fartyget fiske-tillstånd under en viss tid, skall antas före den 1 januari 1986 i enlighet med förfarandet i artikel 11 i förordning (EEG) nr 170/83.

Artikel 166

Den ordning som definieras i artiklarna 156—164, inbegripet de ändringar som rådet kommer att kunna anta i enlighet med artikel 162, skall gälla till och med den dag då den period som fastställs i artikel 8.3 i förordning (EEG) nr 170/83 löper ut.

⁽²⁾ Artikel 165.7 i dess lydelse enligt rättelse till AA ESP/PORT offentliggjord i EGT nr L 116, 4.5.1988.

Avsnitt III

Yttre resurser

Artikel 167

1. Från och med anslutningen skall gemenskapen förvalta de fiskeriavtal som Spanien slutit med tredje land.

2. De rättigheter och skyldigheter som de avtal som avses i punkt 1 medför för Spanien skall inte påverkas under den tid som bestämmelserna i de avtalen interimistiskt upprätthålls.

3. Så snart som möjligt, och i varje fall innan de avtal som avses i punkt 1 löper ut, skall rådet i vart och ett av fallen med kvalificerad majoritet och på förslag av kommissionen fatta lämpliga beslut för att den fiskeverksamhet som omfattas av de avtalen skall kunna fortsättas, och rådet skall även ha möjlighet att förlänga vissa avtal med högst ett år.

Artikel 168

1. De tullbefrielser, tillfälliga tullbefrielser eller tullkvoter som Spanien har beviljat för fiskeriprodukter från samarbetande företag som bildats av fysiska eller juridiska personer från Spanien och andra länder skall avskaffas över en period av sju år enligt följande:

Period då kvoterna är öppna	Beviljad nolltull totalt (ton)	Minskning (%)
1 mars — 31 december 1986	66 300	
1 januari — 31 december 1987	62 985	5
1 januari — 31 december 1988	56 355	10,5
1 januari — 31 december 1989	46 410	17,6
1 januari — 31 december 1990	34 808	24,9
1 januari — 31 december 1991	23 206	33,3
1 januari — 31 december 1992	11 603	50

Period då kvoterna är öppna	Beviljad nolltull totalt (ton)	Minskning (%)
Från och med den 1 januari 1993	0	100

2. Inom de totala kvantiteter som årligen beviljas skall fördelningen av kvoter på nummer och undernummer ur Gemensamma tulltaxan göras i proportion till fördelningen år 1983.

3. Produkter som importeras under denna överenskommelse får inte omsättas fritt i den betydelse som avses i artikel 10 i Romfördraget när de reexporteras till en annan medlemsstat.

4. De bestämmelser som fastställs i denna artikel får endast tillämpas på produkter från samarbetande företag och från fartyg som används av sådana företag, vilka förtecknas på listan i bilaga XII.

5. De närmare genomförandebestämmelserna för denna artikel och särskilt de årliga kvoterna fördelade på nummer eller undernummer ur den Gemensamma tulltaxan skall antas i enlighet med förfarandet i artikel 33 i förordning (EEG) nr 3796/81.

Avsnitt IV

Den gemensamma organisationen av marknader

Artikel 169

1. De orienteringspriser för atlantsardiner och ansjovis som gäller i Spanien och de orienteringspriser som gäller i gemenskapen i dess nuvarande sammansättning skall närmas till varandra i enlighet med punkterna 2 och 3, varvid det första steget mot en tillnärmning skall tas den 1 mars 1986.

2. Vad gäller atlantsardiner skall de orienteringspriser som gäller i Spanien å ena sidan och i gemenskapen i dess nuvarande sammansättning å andra sidan successivt i tio årliga steg närmas till orienteringspriset för medelhavssardiner, med utgångspunkt i 1984 års priser, med en tiondel, en niondel, en åttondel, en sjundedel, en sjättedel, en femtedel, en fjärdedel, en

tredjedel och hälften av skillnaden mellan de orienteringspriser som gällde före varje steg mot en tillnärmning. Det pris som på så vis beräknas skall anpassas proportionellt till eventuella ändringar av orienteringspriset för följande fiskeår. Det gemensamma priset skall gälla från och med den dag då det tionde steget mot en tillnärmning äger rum.

3. Vad gäller ansjovis skall de orienteringspriser som gäller i Spanien respektive de andra medlemsstaterna successivt i fem årliga steg anpassas till varandra med en femtedel, en fjärdedel, en tredjedel och hälften av skillnaden mellan dessa orienteringspriser genom att hälften av tillnärmningen tillämpas på det ena priset och hälften på det andra så att det lägre priset höjs och det högre priset sänks. Det pris som på så vis beräknas skall anpassas proportionellt till eventuella ändringar av orienteringspriset för följande fiskeår. Det gemensamma priset skall gälla från och med den dag då det femte steget mot en tillnärmning tas.

Artikel 170

1. Under den tid som de utjämningsåtgärder pågår som avses i artikel 169 skall ett övervakningssystem införas som grundar sig på de referenspriser som gäller för

— import av atlantsardiner från Spanien till gemenskapen i dess nuvarande sammansättning,

— import av ansjovis till Spanien från andra medlemsstater i gemenskapen.

2. Vid varje steg mot en tillnärmning skall de referenspriser som avses i punkt 1 fastställas på samma nivå som återköpspriserna för ansjovis i Spanien respektive för medelhavssardiner i de andra medlemsstaterna.

3. Om störningar förekommer på marknaden på grund av att sådan import som avses i punkt 1 sker till priser som är lägre än referenspriserna, får åtgärder motsvarande dem som fastställs i artikel 21 i förordning (EEG) nr 3796/81 vidtas i enlighet med förfarandet i artikel 33 i den förordningen.

4. Närmare genomförandebestämmelser för denna artikel skall antas i enlighet med förfarandet i artikel 33 i förordning (EEG) nr 3796/81.

Artikel 171

1. Från och med anslutningen skall en ordning med utjämningsersättning införas för sardinproducenter i gemenskapen i dess nuvarande sammansättning till följd av det särskilda system för tillnärmning av priser som gäller denna art i enlighet med artikel 169.2.

2. Före utgången av perioden för pristillnärmning skall rådet med kvalificerad majoritet och på förslag av kommissionen fatta beslut om huruvida, och i förekommande fall i hur stor utsträckning, det system som avses i denna artikel skall förlängas.

3. Rådet skall med kvalificerad majoritet och på förslag av kommissionen före den 31 december 1985 anta tillämpningsförfarandet för denna artikel.

Artikel 172

Under perioden när stegen mot en tillnärmning av priser tas skall de omräkningsfaktorer inte ändras som gällde sardiner år 1984, vilka fastställs i artikel 12.1 i förordning (EEG) nr 3796/81.

Avsnitt V

Handelsbestämmelser

Artikel 173

1. Med avvikelse från artikel 31 skall importtullarna på sådana fiskeriprodukter som omfattas av numren 03.01, 03.02, 03.03, 16.04 och 16.05 och undernummer 05.15 A och 23.01 B i Gemensamma tulltaxan mellan gemenskapen i dess nuvarande sammansättning och Spanien gradvis avvecklas i enlighet med följande tidspan:

— Den 1 mars 1986 skall varje tullsats reduceras till 87,5 % av bastullsatsen.

- Den 1 januari 1987 skall varje tullsats reduceras till 75 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1988 skall varje tullsats reduceras till 62,5 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1989 skall varje tullsats reduceras till 50 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1990 skall varje tullsats reduceras till 37,5 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1991 skall varje tullsats reduceras till 25 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1992 skall varje tullsats reduceras till 12,5 % av bastullsatsen.
 - Den sista minskningen med 12,5 % skall göras den 1 januari 1993.
2. Med avvikelse från punkt 1 skall importtullar på beredda och konserverade sardiner, som omfattas av undernummer 16.04 D i Gemensamma tulltaxan, mellan Spanien och de andra medlemsstaterna i gemenskapen gradvis avvecklas i enlighet med följande tidsplan:
- Den 1 mars 1986 skall varje tullsats reduceras till 90,9 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1987 skall varje tullsats reduceras till 81,8 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1988 skall varje tullsats reduceras till 72,7 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1989 skall varje tullsats reduceras till 63,6 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1990 skall varje tullsats reduceras till 54,5 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1991 skall varje tullsats reduceras till 45,4 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1992 skall varje tullsats reduceras till 36,3 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1993 skall varje tullsats reduceras till 27,2 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1994 skall varje tullsats reduceras till 18,1 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1995 skall varje tullsats reduceras till 9 % av bastullsatsen.
 - Den sista minskningen med 9 % skall göras den 1 januari 1996.
3. Vid anslutningen skall Spanien avveckla alla utjämningsavgifter på import till Spanien från andra av gemenskapens medlemsstater av de produkter som avses i punkt 1.
4. Med avvikelse från artikel 37 skall Spanien ändra den tullsats landet tillämpar på import från tredje land av sådana fiskeriprodukter som avses i punkt 1, på så sätt att avvikelsen mellan bastullsatserna och tullsatserna i Gemensamma tulltaxan minskas enligt följande tidsplan:
- Från och med den 1 mars 1986 skall Spanien tillämpa en tullsats som reducerar avvikelsen mellan bastullsatsen och tullsatsen i Gemensamma tulltaxan med 12,5 %.
 - Från och med den 1 januari 1987
 - a) skall tullsatserna i Gemensamma tulltaxan tillämpas på de tulltaxenummer för vilka avvikelsen mellan bastullsatserna och tullsatserna i Gemensamma tulltaxan inte är större än ± 15 %,
 - b) skall Spanien i de återstående fallen tillämpa en tullsats som reducerar avvikelsen mellan bastullsatserna och tullsatserna i Gemensamma tulltaxan i sju lika steg om 12,5 % på följande dagar:
 - 1 januari 1987,
 - 1 januari 1988,
 - 1 januari 1989,
 - 1 januari 1990,
 - 1 januari 1991,
 - 1 januari 1992.
- Spanien skall tillämpa Gemensamma tulltaxan i dess helhet från och med den 1 januari 1993.

Artikel 174

1. Till och med den 31 december 1992 skall importen till Spanien från andra medlemsstater av produkter som förtecknas i bilaga XIII omfattas av en kompletterande handelsmekanism som fastställs i denna artikel.

2. Dessutom skall konserverade sardiner som omfattas av undernummer 16.04 D i Gemensamma tulltaxan och importeras till Spanien från Portugal till och med den 31 december 1990 omfattas av den mekanism som avses i punkt 1.

3. För varje aktuell produkt skall en försörjningsplan för Spanien upprättas före varje årsskifte på grundval av importen under de tre senaste åren. Denna plan skall inte bara visa importen från de andra medlemsstaterna utan också den från tredje land. Gemenskapens importandel i denna plan skall årligen ökas med en progressiv faktor på 15 %.

4. Utöver tröskeln för gemenskapens andel får åtgärder vidtas som begränsar eller tillfälligt inställer importen.

5. Utöver den tröskel som fastställts för den övergripande försörjningsplanen får Spanien vidta tillfälliga skyddsåtgärder som är tillämpliga omedelbart. Sådana åtgärder skall genast anmälas till kommissionen, som får upphäva tillämpningen av dem under den månad som följer efter anmälningen.

6. Närmare genomförandebestämmelser skall antas i enlighet med förfarandet i artikel 33 i förordning (EEG) nr 3796/81.

Artikel 175

1. Kvantitativa restriktioner på produkter från Spanien som är tillämpliga i gemenskapen i dess nuvarande sammansättning, på de villkor som anges i artikel 19.4 i förordning (EEG) nr 3796/81, skall avvecklas gradvis och vara avskaffade den 1 januari 1993 vad gäller konserverad tonfisk och den 1 januari 1996 vad gäller konserverade sardiner.

2. De närmare genomförandebestämmelserna i punkt 1 skall antas i enlighet med förfarandet i artikel 33 i förordning (EEG) nr 3796/81.

Artikel 176

1. Till och med den 31 december 1992 får Spanien behålla de kvantitativa restriktioner mot tredje land som avser de produkter som förtecknas i bilaga XIV inom de gränser och i enlighet med de förfaranden som fastställs av rådet med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen.

2. Gemenskapens referensprismekanism skall tillämpas på alla produkter allteftersom de gällande kvantitativa restriktionerna avskaffas.

KAPITEL 5**Yttre förbindelser****Avsnitt I****Gemensam handelspolitik***Artikel 177*

1. Konungariket Spanien skall gentemot tredje land behålla kvantitativa importrestriktioner för varor som ännu inte liberaliserats gentemot gemenskapen i dess nuvarande form. Det skall inte ge tredje land några andra fördelar framför gemenskapen i dess nuvarande form i fråga om de kvoter som fastställts för dessa varor.

Dessa kvantitativa restriktioner skall fortsätta vara i kraft minst lika länge som de kvantitativa restriktionerna för samma varor gentemot gemenskapen i dess nuvarande form.

2. Konungariket Spanien skall gentemot de statshandelsländer som anges i förordningarna (EEG) nr 1765/82, (EEG) nr 1766/82 och (EEG) nr 3420/83 behålla kvantitativa importrestriktioner för varor som ännu inte liberaliserats gentemot länder som omfattas av förordning (EEG) nr 288/82. Det skall inte ge statshandelsländerna några andra fördelar framför de länder som omfattas av förordning (EEG) nr 288/82 i fråga om de kvoter som fastställts för dessa varor.

Dessa kvantitativa restriktioner skall fortsätta vara i kraft minst lika länge som de kvantitativa restriktionerna för samma varor gentemot de länder som anges i förordning (EEG) nr 288/82.

Alla ändringar av Spaniens ordning vid import av varor som inte liberaliserats av gemenskapen gentemot statshandelsländerna måste göras i överensstämmelse med de regler och förfaranden som anges i förordning (EEG) nr 3420/83, och utan att detta påverkar tillämpningen av det första stycket.

Konungariket Spanien anmodas emellertid inte att gentemot statshandelsländerna återinföra kvantitativa importrestriktioner för varor som liberaliserats gentemot dessa länder och som fortfarande är föremål för kvantitativa restriktioner gentemot länder som är anslutna till Allmänna tull- och handelsavtalet.

3. Fram till och med den 31 december 1991 får Konungariket Spanien, utan att det påverkar punkterna 1 och 2, behålla kvantitativa importrestriktioner i form av kvoter för de varor och mängder som finns med i förteckningen i bilaga XV som tillfälliga undantag från listorna för den gemensamma liberaliseringen av import i förordningarna (EEG) nr 288/82, (EEG) nr 1765/82, (EEG) nr 1766/82 och (EEG) nr 3419/83 i dess lydelse enligt förordning (EEG) nr 453/84, under förutsättning att, vad de länder som är anslutna till Allmänna tull- och handelsavtalet beträffar, dessa restriktioner noterats före anslutningen inom ramen för Allmänna tull- och handelsavtalet.

Importen av dessa varor skall i sin helhet ingå i listorna för den gemensamma liberaliseringen som är i kraft den 1 januari 1992. Kvoterna skall gradvis ökas fram till det datumet i enlighet med punkt 4.

4. Den minsta gradvisa ökningen av kvoter enligt punkt 3 skall vara 17 % vid början av vart år för kvoter som uttrycks i ecu och 12 % i början av vart år för kvoter som uttrycks i volym. Ökningen skall läggas till varje kvot och den efterföljande ökningen skall beräknas på den totala summan.

Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1 och 2 skall Konungariket Spanien avskaffa de kvantitativa restriktioner som gäller för sådan import som under två på varandra följande år är mindre än 90 % av den årliga kvot som tillåts enligt punkt 3.

5. Konungariket Spanien skall behålla kvanti-

tativa importrestriktioner i form av kvoter gentemot tredje land för de varor som finns med i förteckningen i bilaga XVI som inte liberaliserats av gemenskapen gentemot tredje land och för vilka det behåller kvantitativa importrestriktioner gentemot gemenskapen i dess nuvarande form, i fråga om mängder och minst fram till de datum som anges i den bilagan.

Alla ändringar av Spaniens ordning vid import av varor som avses i första stycket skall göras i överensstämmelse med de regler och förfaranden som fastställs i förordningarna (EEG) nr 288/82 och (EEG) nr 3420/83, och utan att detta berör punkterna 1 och 2.

6. De liberaliseringsåtgärder Spanien måste vidta gentemot annat tredje land som är anslutet till Allmänna tull- och handelsavtalet skall, i syfte att uppfylla de förpliktelser som gemenskapen har gentemot statshandelsländer som är anslutna till det avtalet, där så är lämpligt och i den mån det är nödvändigt utvidgas till att omfatta dessa statshandelsländer, under hänsyn tagen till överenskomna övergångsbestämmelser.

Artikel 178

1. Från och med den 1 mars 1986 skall Konungariket Spanien gradvis tillämpa det generella preferenssystemet för varor som inte finns med i förteckningen i bilaga II till Romfördraget på grundval av de bastullsatser som avses i artikel 30.1. Vad gäller de varor som finns förtecknade i bilaga XVII skall Konungariket Spanien dock gradvis fram till den 31 december 1992 anpassa sina satser till satserna i det generella preferenssystemet på grundval av de bastullsatser som avses i artikel 30.2. Tidsplanen för denna anpassning skall vara samma som anges i artikel 37.

2. a) I fråga om varor som är förtecknade i bilaga II till fördraget skall de fastställda eller beräknade preferenssatserna tillämpas gradvis på de tullsatser som för närvarande upptas av Konungariket Spanien gentemot tredje land, i enlighet med de allmänna förfarandena enligt b eller de särskilda förfarandena som anges i artiklarna 97 och 153.

b) Konungariket Spanien skall från och med den 1 mars 1986 tillämpa en tullsats som minskar skillnaden mellan bastullsatsen och preferenstullsatsen enligt följande tidsplan:

- den 1 mars 1986 skall skillnaden minskas till 90,9 % av den ursprungliga skillnaden,
- den 1 januari 1987 skall skillnaden minskas till 81,8 % av den ursprungliga skillnaden,
- den 1 januari 1988 skall skillnaden minskas till 72,7 % av den ursprungliga skillnaden,
- den 1 januari 1989 skall skillnaden minskas till 63,6 % av den ursprungliga skillnaden,
- den 1 januari 1990 skall skillnaden minskas till 54,5 % av den ursprungliga skillnaden,
- den 1 januari 1991 skall skillnaden minskas till 45,4 % av den ursprungliga skillnaden,
- den 1 januari 1992 skall skillnaden minskas till 36,3 % av den ursprungliga skillnaden,
- den 1 januari 1993 skall skillnaden minskas till 27,2 % av den ursprungliga skillnaden,
- den 1 januari 1994 skall skillnaden minskas till 18,1 % av den ursprungliga skillnaden,
- den 1 januari 1995 skall skillnaden minskas till 9,0 % av den ursprungliga skillnaden,

Konungariket Spanien skall tillämpa preferenstullsatserna fullt ut från och med den 1 januari 1996.

c) Utan hinder av b skall konungariket Spanien i fråga om fiskerivaror vid nummer 03.01, 03.02, 03.03, 16.04 och 16.05 samt vid undernummer 05.15 A och

23.01 B i gemensamma tulltaxan, från och med den 1 mars 1986 tillämpa en tullsats som minskar skillnaden mellan bastullsatsen och preferenstullsatsen enligt följande tidsplan:

- den 1 mars 1986 skall skillnaden minskas till 87,5 % av den ursprungliga skillnaden,
- den 1 januari 1987 skall skillnaden minskas till 75 % av den ursprungliga skillnaden,
- den 1 januari 1988 skall skillnaden minskas till 62,5 % av den ursprungliga skillnaden,
- den 1 januari 1989 skall skillnaden minskas till 50 % av den ursprungliga skillnaden,
- den 1 januari 1990 skall skillnaden minskas till 37,5 % av den ursprungliga skillnaden,
- den 1 januari 1991 skall skillnaden minskas till 25 % av den ursprungliga skillnaden,
- den 1 januari 1992 skall skillnaden minskas till 12,5 % av den ursprungliga skillnaden,

Konungariket Spanien skall tillämpa preferenstullsatserna fullt ut från och med den 1 januari 1993.

Avsnitt II

Gemenskapens överenskommelser med vissa tredje länder

Artikel 179

1. Från och med den 1 januari 1986 skall Konungariket Spanien tillämpa bestämmelserna i de överenskommelser som anges i artikel 181.

Övergångsbestämmelser och eventuella anpassningar skall vara föremål för protokoll som sluts mellan de avtalslutande länderna och

som skall medfölja som bilaga till dessa överenskommelser.

2. Dessa övergångsbestämmelser skall utformas för att säkerställa att gemenskapen efter deras utgång tillämpar en gemensam ordning vid sina förbindelser med varje avtalsslutande tredje land och att medlemsstaterna får enhetliga rättigheter och förpliktelser.

3. Dessa övergångsbestämmelser som skall tillämpas på de länder som anges i artikel 181 skall inte på något område resultera i att Konungariket Spanien ger dem gynnsammare behandling än den som tillämpas på gemenskapen i dess nuvarande form.

I synnerhet skall alla varor som är föremål för övergångsbestämmelser om kvantitativa restriktioner som tillämpas på gemenskapen i dess nuvarande form vara föremål för sådana bestämmelser gentemot alla länder som anges i artikel 181, och för samma tidsperiod.

4. Dessa övergångsbestämmelser som skall tillämpas på de länder som anges i artikel 181 skall inte resultera i att Konungariket Spanien ger dessa länder mindre gynnsam behandling än annat tredje land. I synnerhet kan inte övergångsbestämmelser om kvantitativa restriktioner användas gentemot de länder som anges i artikel 181 när det gäller varor som är fria från restriktioner vid import till Spanien från annat tredje land.

Artikel 180

1. Om de protokoll som avses i artikel 179.1 inte sluts före den 1 januari 1988 skall gemenskapen vidta nödvändiga åtgärder för att handlägga situationen vid anslutningen.

Under alla omständigheter skall behandlingen som mest gynnad nation tillämpas från och med den 1 januari 1986 av Konungariket Spanien gentemot de länder som anges i artikel 181.

2. I fråga om de åtgärder som avses i punkt 1 skall följande ordning tillämpas:

i) Om de ovannämnda protokollen på

grund av omständigheter utanför gemenskapens eller Konungariket Spaniens kontroll inte har slutits vid anslutningsdatumet, skall de åtgärder som vidtas av gemenskapen under alla omständigheter resultera i att konungariket Spanien från och med anslutningsdatumet tillämpar behandlingen som mest gynnad nation gentemot länder som är preferentiella avtalsslutande länder eller associerade med gemenskapen och hänsyn skall tas till den ordning som ifrågavarande tredje land kommer att tillämpa gentemot Konungariket Spanien vid det datumet.

ii) Om de ovannämnda protokollen på grund av andra orsaker än de som avses under i inte har slutits vid anslutningsdatumet, skall gemenskapen vid antagandet av de åtgärder som avses i punkt 1 som grundval använda de övergångsbestämmelser och anpassningar som avtalats vid konferensen och där så är lämpligt ta hänsyn till resultatet av förhandlingar med ifrågavarande tredje land.

Artikel 181

1. Artiklarna 179 och 180 skall tillämpas på

— de överenskommelser som träffats med Algeriet, Cypern, Egypten, Finland, Island, Israel, Jordanien, Jugoslavien, Libanon, Malta, Marocko, Norge, Schweiz, Sverige, Syrien, Tunisien, Turkiet och Österrike, samt andra överenskommelser som träffats med tredje land och som uteslutande rör handel med varorna i bilaga II till Romfördraget,

— den nya överenskommelsen mellan gemenskapen och vissa stater i Afrika, Karibien och Stilla havet (AKS—länderna) som undertecknades den 8 december 1984.

2. Den ordning som är resultatet av den andra AKS—EEG-konventionen och av överenskommelsen om varor inom kol- och stålgemenskapen som undertecknades den 31 oktober 1979, skall inte tillämpas i förhållandet mellan Konungariket Spanien och staterna i Afrika, Karibien och Stilla havet (AKS—länderna).

Artikel 182

Konungariket Spanien skall med tillämpning från och med den 1 januari 1986 säga upp överenskommelsen som undertecknades den 26 juni 1979 med länderna i Europeiska frihandels-sammanslutningen.

Avsnitt III

Textil*Artikel 183*

1. Från och med den 1 januari 1986 skall Konungariket Spanien tillämpa ordningen av den 20 december 1973 angående internationell textilhandel, liksom de bilaterala överenskommelser som gemenskapen träffat enligt denna ordning eller med annat tredje land. Protokoll om anpassningar av dessa ordningar skall förhandlas av gemenskapen med tredje land som är parter i överenskommelserna, i syfte att fastställa en frivillig begränsning av export till Spanien i fråga om varor och ursprungsorтер för vilka exportbegränsningar finns till gemenskapen.

2. Om dessa protokoll inte har slutits den 1 januari 1986 skall gemenskapen vidta åtgärder för att handlägga situationen i form av nödvändiga övergångsanpassningar som kan säkerställa att överenskommelserna tillämpas av gemenskapen.

KAPITEL 6

Finansiella bestämmelser*Artikel 184*

1. Beslutet av den 21 april 1970 om att ersätta medlemsstaternas finansiella bidrag med gemenskapens egna medel, nedan kallat "beslutet av den 21 april 1970", skall tillämpas enligt artiklarna 185—188.

2. Varje hänvisning till beslutet av den 21 april 1970 i artiklarna i detta kapitel skall tolkas som en hänvisning till rådets beslut av den 7 maj 1985 om gemenskapens ordning för egna medel

från och med datumet för det beslutets ikraftträdande.

Artikel 185

De inkomster som betecknas "jordbruksimportavgifter" och som omnämns i artikel 2 a första stycket i beslutet av den 21 april 1970 skall också innefatta inkomster från varje belopp som konstaterats vid import i handel mellan Spanien och övriga medlemsstater och mellan Spanien och tredje land enligt artiklarna 67—153, artikel 50.3 och artikel 53.

Denna inkomst skall emellertid först från 1 januari 1990 innefatta de kompensationsavgifter som konstaterats för frukt och grönsaker som avses i förordning (EEG) nr 1035/72, som importeras till Spanien.

Denna inkomst skall inte innefatta några belopp som avkrävs vid import till Kanarieöarna eller Ceuta och Melilla.

Artikel 186

De inkomster som betecknas "tullavgifter" och som avses i artikel 2 b första stycket i beslutet av den 21 april 1970 skall fram till och med den 31 december 1992 innefatta tullar som beräknas som om Konungariket Spanien från och med anslutningen i handeln med tredje land tillämpade tullsatserna enligt Gemensamma tulltaxan och de reducerade tullsatser som härrör från eventuella tullpreferenser som tillämpas av gemenskapen. I fråga om tullar för oljeväxtfrön och oljehaltiga frukter och produkter som härrör från dessa som avses i förordning nr 136/66/EEG, samt för frukt och grönsaker som avses i förordning (EEG) nr 1035/72, skall samma regel tillämpas fram till och med den 31 december 1995.

Denna inkomst skall emellertid först från och med den 1 januari 1990 innefatta de tullar som beräknats på detta sätt för frukt och grönsaker som avses i förordning (EEG) nr 1035/72, som importeras till Spanien.

När de bestämmelser som antagits av kommissionen enligt artikel 50.3 i denna akt tilläm-

pas, och utan hinder av första stycket, skall tullarna motsvara de belopp som beräknats enligt tullsatserna för kompensationsavgiften som fastställs genom dessa bestämmelser för varor från tredje land som ingår i framställningsprocessen.

Denna inkomst skall inte innefatta några belopp som avkrävs vid import till Kanarieöarna eller Ceuta och Melilla.

Konungariket Spanien skall göra en månatlig beräkning av dessa tullar på grundval av tulldeklARATIONER för en månad. Beräkningen som erhålls på detta sätt för tullar på grundval av de konstateranden som gjorts under månaden i fråga skall göras tillgänglig för kommissionen enligt de villkor som fastställs i förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 2891/77.

Från och med den 1 januari 1993 skall alla konstaterade tullar erläggas fullt ut. I fråga om frukt och grönsaker enligt förordning (EEG) nr 1035/72 och oljeväxtfrön och oljehaltiga frukter och produkter som härrör från dessa enligt förordning nr 136/66/EEG, skall emellertid dessa tullar erläggas fullt ut från och med den 1 januari 1996.

Artikel 187

Det avgiftsbelopp som konstaterats som egna inkomster härrörande från mervärdeskatter skall erläggas fullt ut från och med den 1 januari 1986.

Detta belopp skall beräknas och kontrolleras som om Kanarieöarna och Ceuta och Melilla innefattades i det territoriella tillämpningsområdet för rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagar i fråga om omsättningsskatter — gemensam ordning för mervärdeskatt: enhetlig beräkningsgrund.

Gemenskapen skall, som en utgiftspost i Europeiska gemenskapernas allmänna budget, under månaden efter det att beloppet ställts till kommissionens förfogande till Konungariket Spanien återbetala en del av beloppen under egna inkomster härrörande från mervärdeskatt enligt följande förfarande:

- 87 % under 1986,
- 70 % under 1987,
- 55 % under 1988,
- 40 % under 1989,
- 25 % under 1990,
- 5 % under 1991.

Procentsatsen för denna gradvisa återbetalning skall inte tillämpas på det belopp som motsvarar Spaniens andel i finansieringen av det avdrag som fastställs i artikel 3.3 b och c i rådets beslut av den 7 maj 1985 om gemenskapernas ordning för egna medel till Förenade kungarikets fördel.

Artikel 188

För att undvika att Konungariket Spanien får bära kostnaderna vid återbetalning av de förskott som medlemsstaterna beviljat gemenskapen före den 1 januari 1986, har Konungariket Spanien rätt till finansiell ersättning för denna återbetalning.

AVDELNING III

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER RÖRANDE PORTUGAL

KAPITEL 1

Fri rörlighet för varor

Avsnitt I

Tulltaxebestämmelser

Artikel 189

1. Den bastullsats från vilken de i artiklarna 190, 243.1 och 360.1, 360.2 och 360.3 fastställda successiva sänkningarna skall företas skall, för varje produkt, vara den tullsats som den 1 januari 1985 faktiskt tillämpades på produkter med ursprung i gemenskapen i dess

nuvarande form och i Portugal inom ramen för deras handelsutbyte.

2. Den bastullsats som utgör utgångspunkt för tillnärmning till Gemensamma tulltaxan och till den enhetliga EKSG-taxan enligt artiklarna 197, 243.2 och 360.4 skall, för varje produkt, vara den tullsats som faktiskt användes av Portugisiska republiken den 1 januari 1985.

3. Om en sänkning av tullsatsen sker efter detta datum och före anslutningen betraktas dock denna tullsats som en bastullsats.

4. Portugisiska republiken skall vidta nödvändiga åtgärder för att se till att landets högsta tulltaxa och det tillfälliga upphävandet av dess tullar avskaffas vid anslutningen.

Tullsatserna i maximitaxan och tillfälligt upphävda tullsatsar är inte sådana bastullsatsar som avses i punkterna 1 och 2. Där sådana satsar verkligen används skall bastullsatserna vara satserna i minimitaxan eller, där så är tillämpligt, avtalsbundna tullsatsar.

5. Gemenskapen i dess nuvarande form och Portugisiska republiken skall underrätta varandra om sina respektive bastullsatsar.

5. Trots bestämmelserna i punkt 1 är den tullsats som skall gälla för produkterna i protokoll 15 den bastullsats som anges i nämnda protokoll framför varje produkt.

Artikel 190

1. Tullar på import mellan gemenskapen i dess nuvarande form och Portugisiska republiken skall avskaffas gradvis enligt följande tidsplan:

- Den 1 mars 1986 skall varje tullsats sänkas till 90 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1987 skall varje tullsats sänkas till 80 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1988 skall varje tullsats sänkas till 65 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1989 skall varje tullsats sänkas till 50 % av bastullsatsen.

— Den 1 januari 1990 skall varje tullsats sänkas till 40 % av bastullsatsen.

— Den 1 januari 1991 skall varje tullsats sänkas till 30 % av bastullsatsen.

— De två återstående sänkningarna, om vardera 15 %, skall ske den 1 januari 1992 och den 1 januari 1993.

2. Trots bestämmelserna i punkt 1 skall tullfri införsel gälla från och med den 1 mars 1986 för följande:

- a) Import som omfattas av bestämmelserna om skattebefrielse för personer som reser mellan medlemsstaterna.
- b) Import i småförsändelser av varor av icke-kommersiell karaktär som omfattas av bestämmelserna om skattebefrielse mellan medlemsstaterna.

3. De tullsatsar som beräknas enligt punkt 1 skall avrundas till en decimal genom att den andra decimalen slopas.

Artikel 191

Inom gemenskapen får inte i något fall tillämpas tullsatsar som är högre än de tullsatsar som tillämpas för tredje land som behandlas på samma sätt som de mest gynnade nationerna.

Om tullsatserna i Gemensamma tulltaxan ändras eller tillfälligt upphävs, eller om Portugisiska republiken tillämpar artikel 201, eller om det i Portugal samtidigt används specifika tullsatsar för gemenskapen i dess nuvarande form och värdetullsatsar för tredje land för samma nummer eller undernummer, kan rådet på förslag från kommissionen, med kvalificerad majoritet, vidta de åtgärder som krävs för att upprätthålla gemenskapens förmånsbehandling.

Om den enhetliga EKSG-taxan ändras eller tillfälligt upphävs, eller om Portugisiska republiken tillämpar artikel 201, eller om det i Portugal samtidigt används specifika tullsatsar för gemenskapen i dess nuvarande form och

värdetullsatser för tredje land för samma nummer eller undernummer, får kommissionen vidta de åtgärder som krävs för att upprätthålla gemenskapens förmånsbehandling.

Artikel 192

Portugisiska republiken kan helt eller delvis tillfälligt upphäva uttagande av tull på produkter som importerats från gemenskapen i dess nuvarande form. De övriga medlemsstaterna och kommissionen skall underättas om detta.

Rådet kan, på förslag från kommissionen, med kvalificerad majoritet helt eller delvis tillfälligt upphäva uttagande av tull på produkter som importerats från Portugal.

Artikel 193

Alla avgifter med motsvarande verkan som importtull skall avskaffas i handeln mellan gemenskapen i dess nuvarande form och Portugal den 1 mars 1986.

Artikel 194

Följande avgifter som tillämpas av Portugal i handeln med gemenskapen i dess nuvarande form skall gradvis avvecklas enligt följande tidsplan:

- a) Avgiften på 0,4 % av värdet beträffande
 - tillfälligt importerade varor,
 - återimporterade varor (exklusive containrar),
 - varor som importerats under förfaranden för inrikes förädling som kännetecknas av återbetalning av import-

tullen på de använda varorna efter export av de tillverkade varorna (restitution),

skall

- sänkas till 0,2 % den 1 januari 1987, och
 - avskaffas den 1 januari 1988.
- b) Avgiften på 0,9 % av värdet beträffande varor som importerats för användning i hemmet skall:
 - sänkas till 0,6 % den 1 januari 1989,
 - sänkas till 0,3 % den 1 januari 1990, och
 - avskaffas den 1 januari 1991.

Artikel 195

Exporttullar och avgifter med motsvarande verkan skall avskaffas i handeln mellan gemenskapen i dess nuvarande form och Portugal den 1 mars 1986.

Artikel 196

1. Från och med den 1 mars 1986 skall Portugisiska republiken avskaffa de tullar av fiskal karaktär eller den fiskala delen av tullen som denna dag gäller för import från gemenskapen i dess nuvarande form.

2. För följande produkter skall de tullar av fiskal karaktär eller den fiskala delen av tullen som tillämpas av Portugisiska republiken i enlighet med den i artikel 190 fastställda tidsplanen avskaffas.

GTT-nummer	Beskrivning	Tullsatser	
		Fiskal del	Skyddsdel
17.04	Sockerkonfektyrer, inte innehållande kakao: A. Lakritsextrakt innehållande mer än 10 viktprocent sackaros, men utan andra tillsatser	5 esc/kg	12 esc/kg
21.03	Senapspulver och beredd senap: A. Senapspulver, i konsumentförpackning B. Tillredd senap	13 % 13 %	22 % 22 %
22.08	Odenaturerad etylalkohol och annan sprit, med en alkoholhalt av minst 80 volymprocent; denaturerad sprit (inklusive etylalkohol och annan sprit) oavsett alkoholhalt: B. Denaturerad etylalkohol och annan sprit, med en alkoholhalt av minst 80 volymprocent, i behållare som rymmer: — 2 liter eller mindre — mer än 2 liter	280 esc per hl ren alkohol 214 esc per hl ren alkohol	2 190 esc per hl ren alkohol 2 256 ssc per hl ren alkohol
24.02	Tobaksvaror; tobaksextrakt och essenser: A. Cigaretter ur B. Cigarrer: — Med ytterblad av tobak ur C. Röktobak: — Finskuren tobak ur D. Tuggtobak och snus: — Finskuren tobak ur E. Övriga, inklusive pressad tobak i form av blad eller remsor — Finskuren tobak	180 esc/kg 200 esc/kg 170 esc/kg 170 esc/kg 170 esc/kg	Fri Fri Fri Fri Fri

3. Portugisiska republiken skall behålla möjligheten att ersätta tullar av fiskal karaktär eller den fiskala delen av sådana tullar med en intern avgift i enlighet med bestämmelserna i artikel 95 i Romfördraget.

Om Portugisiska republiken utnyttjar denna möjlighet utgör den del som eventuellt inte täcks av den interna avgiften av den bastullsats som anges i artikel 189. Denna del skall avskaffas i handeln mellan gemenskapen och närmas till Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan enligt den tidsplan som anges i artikel 190 och 197.

Artikel 197

1. Vid det gradvisa införandet av Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan skall Portugisiska republiken ändra den taxa som tillämpas för tredje land på följande sätt:

— Från och med den 1 mars 1986 skall Portugisiska republiken tillämpa en tullsats som minskar skillnaden mellan bastullsatsen och satsen i Gemensamma tulltaxan eller den enhetliga EKSG-taxan med 10 %.

— Från och med den 1 januari 1987:

- a) För de tulltaxenummer för vilka bastullsatsen inte avviker mer än 15% i någondera riktning från tullsatserna i Gemensamma tulltaxan eller i den enhetliga EKSG-taxan skall de sistnämnda satserna tillämpas.
- b) I övriga fall skall Portugisiska republikens tillämpa en tullsats som minskar skillnaden mellan bastullsatsen och tullsatsen i Gemensamma tulltaxan eller i den enhetliga EKSG-taxan enligt följande tidsplan:

- Den 1 januari 1987, en sänkning på 10 %.
- Den 1 januari 1988, en sänkning på 15 %.
- Den 1 januari 1989, en sänkning på 15 %.
- Den 1 januari 1990, en sänkning på 10 %.
- Den 1 januari 1991, en sänkning på 10 %.
- Den 1 januari 1992, en sänkning på 15 %.

Portugisiska republikens skall fullt ut tillämpa Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan från och med den 1 januari 1993.

2. Trots bestämmelserna i punkt 1 skall Portugisiska republikens från och med den 1 mars 1986 fullt ut tillämpa Gemensamma tulltaxan för de produkter som anges i bilagan till avtalet om handel i civila luftfartyg som ingicks i samband med handelsförhandlingarna 1973 till 1979 under Allmänna tull- och handelsavtalet.

Artikel 198

De autonoma tullsatserna som införs i Gemensamma tulltaxan för gemenskapen är de autonoma tullsatserna för gemenskapen i dess nuvarande form. De avtalsbundna tullsatserna i Gemensamma tulltaxan för EEG och i den enhetliga EKSG-taxan skall vara de avtalsbundna tullsatserna för EEG och EKSG i dess

nuvarande form med undantag av de anpassningar som görs med avseende på att de tullsatsers som används i de spanska och portugisiska tulltaxorna som helhet är högre än de tullsatsers som används i taxorna i EEG och EKSG i deras nuvarande form.

Denna anpassning, som skall förhandlas inom ramen för Allmänna tull- och handelsavtalet, skall ske inom gränsen för de möjligheter som erbjuds genom artikel XXIV i det avtalet.

Artikel 199

1. Om satserna i Portugisiska republikens tulltaxa är av en annan karaktär än motsvarande tullsats i Gemensamma tulltaxan eller den enhetliga EKSG-taxan skall den förstnämnda satsen gradvis närmas till den sistnämnda genom att delarna i den portugisiska bastullsatsen läggs till delarna i Gemensamma tulltaxan eller den enhetliga EKSG-taxan, varvid den portugisiska bastullsatsen gradvis sänks till 0 enligt tidsplanen i artiklarna 197 och 243.2, och satsen i Gemensamma tulltaxan eller den enhetliga EKSG-taxan börjar vid 0 för att gradvis nå sin slutliga storlek enligt samma tidsplan.

2. Om från och med den 1 mars 1986 vissa sats i Gemensamma tulltaxan eller den enhetliga EKSG-taxan ändras eller tillfälligt upphävs skall Portugisiska republikens tulltaxa samtidigt ändras eller tillfälligt upphävas i den proportion som följer av genomförandet av artikel 197.

3. Portugisiska republikens skall använda nomenklaturen i Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan från och med den 1 mars 1986.

Portugisiska republikens får i dessa nomenklaturer införa de vid anslutningen befintliga nationella underavdelningar som är nödvändiga för en gradvis tillnärmning av de portugisiska tullsatserna till satserna i Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan under de i denna akt fastställda villkoren.

Om ändringar görs i nomenklaturen i Gemensamma tulltaxan eller den enhetliga EKSG-taxan beträffande produkter som avses i denna

akt får rådet, på förslag från kommissionen, med kvalificerad majoritet anpassa nomenklaturen för dessa produkter såsom anges i denna akt.

4. I syfte att genomföra punkt 3 och underlätta Portugisiska republikens gradvisa införande av Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan och det gradvisa avskaffandet av tullar mellan gemenskapen i dess nuvarande form och Portugisiska republikens skall kommissionen vid behov fastställa de tillämpningsbestämmelser genom vilka de portugisiska tullsatserna ändras, dock utan att dessa medför någon ändring av artiklarna 189 och 197.

5. De tullsatser som beräknas enligt artikel 197 skall avrundas till en decimal.

Avrundning nedåt sker genom att den andra decimalen slopas om de portugisiska tullsatserna närmas till satser i Gemensamma tulltaxan eller den enhetliga EKSG-taxan som är lägre än de portugisiska bastullsatserna. I övriga fall sker avrundning uppåt genom att den högre decimalen används.

Artikel 200

1. För de produkter som anges i listan i bilaga XVIII skall de bastullsatser som fastställts för tillnärmning till Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan vara de tullsatser som följer av tullfrihet (fullständigt upphävande) och sänkt tull (partiellt upphävande) som Portugisiska republikens tillämpade den 1 januari 1985.

2. Från och med den 1 mars 1986 skall Portugisiska republikens tillämpa en tullsats som minskar skillnaden mellan bastullsatsen i punkt 1 och tullsatsen i Gemensamma tulltaxan eller i den enhetliga EKSG-taxan enligt den tidsplan som anges i artikel 197.

3. Portugisiska republikens kan frångå avvecklingen av tullar eller införa tullsatsen i Gemensamma tulltaxan i en snabbare takt.

4. Efter anslutningen skall Portugisiska republikens inte fortsätta att använda resterande tullar på berörda produkter som importeras från gemenskapen i dess nuvarande form och

inga tullar får återinföras på dessa produkter beträffande gemenskapen.

5. Efter anslutningen skall Portugisiska republikens utan diskriminering tillämpa de befrielser från och nedsättningar av tullar som gradvis närmas till Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan.

Artikel 201

För att anpassa den portugisiska tulltaxan till Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan står det Portugisiska republikens fritt att ändra tullsatserna i snabbare takt än den som anges i artikel 197. Portugal skall underrätta de övriga medlemsstaterna och kommissionen om detta.

Avsnitt II

Avskaffande av kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande verkan

Artikel 202

Kvantitativa restriktioner på import och export och alla andra åtgärder med motsvarande verkan skall avskaffas mellan gemenskapen i dess nuvarande form och Portugisiska republikens den 1 januari 1986.

Artikel 203

Trots bestämmelserna i artikel 202 får de nuvarande medlemsstaterna och Portugisiska republikens bibehålla kvantitativa restriktioner på export av avfall och skrot av järn och stål under GTT-nummer 73.03 i handeln med varandra.

Dessa förfaranden kan fram till och med den 31 december 1988 fortsätta att tillämpas på export från de nuvarande medlemsstaterna till Portugal och till och med den 31 december 1990 på export från Portugal till de nuvarande medlemsstaterna, förutsatt att dessa förfaranden inte är mer restriktiva än de som tillämpas på export till tredje land.

Artikel 204

1. Trots bestämmelserna i artikel 202 kan Portugisiska republiken till och med den 31 december 1988 för import och export fortsätta att kräva förhandsregistrering, endast i statistiskt syfte, av andra produkter än de som omfattas av bilaga II i Romfördraget och de som omfattas av Parisfördraget.

2. Registreringsbeviset skall utfärdas automatiskt inom en tidsfrist av fem arbetsdagar efter det att ansökan inlämnats. Om det inte utfärdas inom denna tidsfrist kan berörda varor importeras eller exporteras fritt.

3. Importörens eller exportörens krav på all annan förhandsregistrering upphävs vid anslutningen.

Artikel 205

Trots bestämmelserna i artikel 202 skall Portugisiska republiken avskaffa den diskriminerande avvikelserna mellan socialförsäkringsinstitutionernas återbetalningssats för läkemedelsprodukter framställda i Portugal och återbetalningssatsen för läkemedelsprodukter som importeras från de nuvarande medlemsstaterna i tre årliga etapper av samma omfång med början från följande datum:

— Den 1 januari 1987.

— Den 1 januari 1988.

— Den 1 januari 1989.

Artikel 206

Trots bestämmelserna i artikel 202 skall det i protokoll 17 beskrivna förfarandet tillämpas på handeln av vissa textilprodukter mellan Portugal och de övriga medlemsstaterna inom gemenskapen.

Artikel 207

Trots bestämmelserna i artikel 202 har Portugisiska republiken till och med den 31 december 1987 rätt att behålla de kvantitativa

restriktioner på import från de övriga medlemsstaterna av motorfordon som avses i protokoll 18 och som är inom ramen för det system för importkvoter som anges i detta protokoll.

Artikel 208

1. Utan att det påverkar bestämmelserna i punkt 2 i denna artikel skall Portugisiska republiken, från och med den 1 januari 1986, gradvis anpassa statliga handelsmonopol enligt artikel 37.1 i Romfördraget så att all diskriminering mellan medlemsstaternas medborgare beträffande de villkor under vilka varor tillhandahålls och släpps ut på marknaden upphör före den 1 januari 1993.

De nuvarande medlemsstaterna skall ha motsvarande förpliktelser gentemot Portugisiska republiken.

Kommissionen skall utfärda rekommendationer för det sätt och den tidsplan enligt vilken anpassningen enligt första stycket skall ske, varvid det förutsätts att detta sätt och denna tidsplan är de samma för Portugisiska republiken och de nuvarande medlemsstaterna.

2. Beträffande motorbensin, fotogen, dieselbrännolja och eldningsolja enligt undernummer 27.10 A III, 27.10 B III, 27.10 C I och 27.10 C II i Gemensamma tulltaxan skall anpassningen av den exklusiva saluföringsrätten börja från och med anslutningsdagen. De portugisiska saluföringskvoter som har tilldelats andra befintliga bolag med ensamrätt än det offentliga företaget Petrogal skall avskaffas den 1 januari 1986. Den fullständiga liberaliseringen av marknaden för dessa produkter skall vara genomförd den 31 december 1992.

Kommissionen skall utforma sina rekommendationer till anpassning för genomförandet av denna liberalisering genom att som utgångspunkt använda den för varje produkt lägsta årliga marknadsandel som det offentliga företaget Petrogal har haft mellan den 1 januari 1981 och den 31 december 1985.

Vid anslutningen skall Portugisiska republiken för var och en av de berörda produkterna öppna en kvot som är lika med de samlade

saluföringskvoter som andra företag än Petrogal disponerade före denna dag. Denna kvot skall gradvis höjas med de mängder som liberaliseras som en följd av kommissionens rekommendationer.

Artikel 209

1. Trots bestämmelserna i artikel 202 får innehavaren av eller den som har nyttjanderätten till ett patent på en kemisk, farmaceutisk eller fyto sanitär produkt som lämnades in för registrering i en medlemsstat vid en tidpunkt då ett patent för denna produkt inte kunde erhållas i Portugal åberopa den rätt som detta patent ger för att förhindra att produkten importeras till eller saluförs i den eller de av de nuvarande medlemsstaterna där den är patentskyddad även om den första gången släpptes ut på den portugisiska marknaden av honom själv eller med hans samtycke.

2. Denna rätt kan åberopas för de produkter som avses i punkt 1 fram till utgången av det tredje året efter det att Portugal har gjort dessa produkter patenterbara.

Avsnitt III

Andra bestämmelser

Artikel 210

1. Med vederbörlig hänsyn till gällande bestämmelser, i synnerhet gemenskapens transitbestämmelser, skall kommissionen bestämma formerna för det administrativa samarbetet för att se till att de varor som uppfyller de villkor som krävs, från och med den 1 mars 1986, gynnas av det i denna akt fastställda avskaffandet av tullar och avgifter med motsvarande verkan samt kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande verkan.

2. Till och med den 28 februari 1986 skall bestämmelserna i 1972 års avtal om tullförfaranden mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Portugisiska republiken och senare protokoll som berör tullförfaranden fortsätta

att gälla för handeln mellan gemenskapen i dess nuvarande form och Portugal.

3. Kommissionen skall fastställa de bestämmelser som från och med den 1 mars 1986 skall gälla för handeln inom gemenskapen med varor som framställs inom gemenskapen och för vilkas tillverkning följande produkter används:

— Produkter för vilka de tullar eller avgifter med motsvarande verkan som gällde för dessa produkter i gemenskapen i dess nuvarande form eller i Portugal inte har tagits ut eller för vilka har lämnats hel eller partiell restitution.

— Jordbruksprodukter som inte uppfyller kraven för att kunna omsättas fritt i gemenskapen i dess nuvarande form eller i Portugal⁽¹⁾.

Vid fastställandet av dessa bestämmelser skall kommissionen beakta de i denna akt fastställda reglerna för avskaffandet av tullar mellan gemenskapen i dess nuvarande form och Portugal och för Portugisiska republikens gradvisa införande av Gemensamma tulltaxan och bestämmelserna om den gemensamma jordbrukspolitiken.

Artikel 211

1. Om inte annat föreskrivs i denna akt skall de gällande tullföreskrifterna för handel med tredje land tillämpas på samma villkor på handeln inom gemenskapen så länge som det tas ut tull i denna handel.

Vid fastställande av tullvärdet beträffande handeln inom gemenskapen, och handeln med tredje land, är det tullområde som skall beaktas det område som fastställs i de i gemenskapen och Portugisiska republiken den 31 december 1985 gällande bestämmelserna till och med följande datum:

— Den 31 december 1992 för industriprodukter.

— Den 31 december 1995 för jordbruksprodukter.

⁽¹⁾ Artikel 210.3, andra strecksatsen, i dess lydelse enligt rättelsen till AA ESP/PORT offentliggjord i EGT nr L 116, 4.5.1988.

2. Från och med den 1 mars 1986 skall Portugisiska republiken använda nomenklaturen i Gemensamma tulltaxan och den enhetliga EKSG-taxan i handeln inom gemenskapen.

Portugisiska republiken får i dessa nomenklaturer införa de vid anslutningen befintliga nationella underavdelningar som är nödvändiga för ett gradvis avskaffande av de portugisiska tullsatserna inom gemenskapen under de i denna akt fastställda villkoren.

Artikel 212

Inom en tid av fem år efter anslutningen skall Portugisiska republiken fullfölja omstruktureringen av landets järn- och stålindustri enligt villkoren i det till denna akt bifogade protokoll 20.

Ovanstående period kan förkortas och de närmare villkoren i nämnda protokoll ändras av kommissionen med rådets samtycke på grundval av

- hur långt de portugisiska omstrukturingsplanerna har framskridit, med beaktande av de faktorer som är betydelsefulla vid återupprättandet av verksamhetens lönsamhet,
- de bestämmelser om järn och stål som gäller i gemenskapen efter anslutningen. Därvid bör de bestämmelser som efter anslutningen gäller för portugisiska leveranser till gemenskapen i dess nuvarande form inte medföra betydande skillnader i behandlingen av Portugal och de övriga medlemsstaterna.

Artikel 213

1. Om i handeln mellan gemenskapen i dess nuvarande form och Portugisiska republiken de i artikel 240 nämnda utjämningsbeloppen eller den i artikel 270 nämnda utjämningsmekanismen tillämpas på en eller flera av de råvaror som anses ha använts vid tillverkningen av de varor som omfattas av rådets förordning (EEG) nr 3033/80 av den 11 november 1980 om bestämmelser för handeln med vissa varor

framställda av jordbruksprodukter tillämpas följande övergångsbestämmelser:

- Ett utjämningsbelopp, beräknat på de i artikel 240 nämnda utjämningsbeloppen eller den i artikel 270 nämnda utjämningsmekanismen och i enlighet med bestämmelserna i förordning (EEG) nr 3033/80 för beräkning av den rörliga del som tillämpas på de varor som omfattas av denna förordning, skall tillämpas vid import av dessa varor från Portugal till gemenskapen i dess nuvarande form.
- Vid import till Portugal från tredje land av de varor som omfattas av förordning (EEG) nr 3033/80 skall den rörliga delen enligt denna förordning alltefter omständigheterna höjas eller sänkas med det i den första strecksatsen nämnda utjämningsbeloppet.
- Vid export av de varor som omfattas av denna förordning från gemenskapen i dess nuvarande form till Portugal skall ett utjämningsbelopp tillämpas som bestäms på grundval av de i artikel 240 nämnda utjämningsbeloppen eller den i artikel 270 nämnda utjämningsmekanismen som fastställs för råvaror och i enlighet med reglerna för beräkning av återbetalning i rådets förordning (EEG) nr 3035/80 av den 11 november 1980 om allmänna regler för exportlättnader samt kriterierna för fastställande av dessa återbetalningsbelopp för vissa jordbruksprodukter som exporteras som varor som inte ingår i bilaga II i fördraget.
- Vid export från Portugal till tredje land av de produkter som omfattas av förordning (EEG) nr 3035/80 skall dessa produkter omfattas av det utjämningsbelopp som avses i tredje strecksatsen.

2. Den tull som från och med anslutningen utgör den fasta delen av den avgift som tillämpas vid import till Portugal från gemenskapen i dess nuvarande form av de varor som omfattas av förordning (EEG) nr 3033/80 skall bestämmas genom att det från den bastull som Portugisiska republiken tillämpar på produkter som har sitt ursprung i gemenskapen i dess nuvarande form dras en variabel del som är

lika med den variabla del som används enligt bestämmelserna i förordning (EEG) nr 3033/80, och som allt efter omständigheterna höjs eller sänks med det utjämningsbelopp som anges i punkt 1 första och tredje strecksatserna.

Om den tull som utgör den fasta delen av avgiften och som beräknas enligt föregående stycke för de produkter som nämns i bilaga XIX är lägre än de tullar som anges i nämnda bilaga skall dock de sistnämnda tullarna gälla.

3. Den tull som från och med anslutningen utgör den fasta delen av den avgift som tillämpas vid import till Portugal från tredje land av de varor som omfattas av förordning (EEG) nr 3033/80 skall vara lika med det högre av de båda belopp som fastställs som följer:

— Det belopp som erhålls genom att från den bastull som Portugisiska republiken tillämpar vid import från tredje land dra ifrån en variabel del som är lika med den variabla del som fastställs i förordning (EEG) nr 3033/80, varvid detta belopp alltefter omständigheterna höjs eller sänks med det utjämningsbelopp som anges i punkt 1 första och tredje strecksatserna.

— Det belopp som erhålls genom att lägga samman den fasta del som tillämpas vid import till Portugal från gemenskapen i dess nuvarande form och den fasta delen i Gemensamma tulltaxan (eller, för tredje land som omfattas av gemenskapens allmänna preferenssystem, den fasta preferensdel som gemenskapen i lämpliga fall tillämpar vid import från dessa länder).

4. Trots bestämmelserna i artikel 189 skall från och med anslutningen den tull som Portugisiska republiken tillämpar vid import från gemenskapen och från tredje land omvandlas till den typ av tull och de enheter som anges i Gemensamma tulltaxan. Omvandlingen skall göras på grundval av värdet på de varor som importerats till Portugal de fyra senaste kvartalen för vilka det finns upplysningar eller, om berörda varor inte importerats till Portugal, på grundval av enhetsvärdet på samma varor importerade till gemenskapen i dess nuvarande form.

5. Alla fasta delar som tillämpas i handeln

mellan gemenskapen i dess nuvarande form och Portugisiska republiken skall avskaffas i enlighet med artikel 190.

Alla fasta delar som av Portugisiska republiken tillämpas vid import från tredje land skall anpassas till den fasta delen i Gemensamma tulltaxan (eller, i lämpliga fall, till den fasta preferensdelen i gemenskapens allmänna preferenssystem) i enlighet med artiklarna 197 och 201.

6. Om ett tredje land som omfattas av gemenskapens generella preferensordning beviljas en sänkning av den variabla delen i Gemensamma tulltaxan skall Portugisiska republiken tillämpa denna variabla preferensdel från och med den dag under det första året av den andra etappen av övergångsförfarandena då reglerna för den andra etappen börjar tillämpas på de råvaror vilkas produktionsår börjar senast.

Avsnitt IV

Handel mellan Portugisiska republiken och Konungariket Spanien

Artikel 214

I handeln med Konungariket Spanien skall Portugisiska republiken tillämpa artiklarna 189—213 med förbehåll för villkoren i protokoll 3.

KAPITEL 2

Fri rörlighet för personer, tjänster och kapital

Avsnitt I

Arbetsstagare

Artikel 215

Artikel 48 i Romfördraget gäller endast beträffande arbetsstagares fria rörlighet mellan Portugal och de övriga medlemsstaterna med förbehåll för övergångsbestämmelserna i artiklarna 216—219 i denna akt.

Artikel 216

1. Artiklarna 1—6 i förordning (EEG) nr 1612/68 om fri rörlighet för arbetstagare inom gemenskapen skall gälla i Portugal för medborgare i de övriga medlemsstaterna och i de övriga medlemsstaterna för portugisiska medborgare först från och med den 1 januari 1993.

Till och med den 31 december 1992 kan Portugisiska republiken och de övriga medlemsstaterna beträffande medborgare i de övriga medlemsstaterna respektive portugisiska medborgare upprätthålla nationella bestämmelser eller bestämmelser som är en följd av bilaterala överenskommelser i vilka det krävs ett förhandsgodkännande av invandring i syfte att utföra avlönat arbete och/ eller påbörja en avlönad anställning.

Till och med den 31 december 1995 kan dock Portugisiska republiken och Storhertigdömet Luxemburg upprätthålla de nationella bestämmelser som avses i föregående stycke för medborgare i Luxemburg respektive Portugal.

2. Från och med den 1 januari 1991 inleder rådet, på grundval av en rapport från kommissionen, en undersökning av resultatet av tillämpningen av de regler om undantag som avses i punkt 1.

När denna undersökning fullföljts kan rådet, genom enhälligt beslut på förslag av kommissionen, baserat på nya upplysningar anta bestämmelser för anpassning av nämnda regler.

Artikel 217

1. Till och med den 31 december 1990 gäller artikel 11 i förordning (EEG) nr 1612/68 i Portugal för medborgare i de övriga medlemsstaterna och i de övriga medlemsstaterna för portugisiska medborgare, på följande villkor:

- a) De familjemedlemmar till arbetstagare enligt artikel 10.1 a i nämnda förordning som rättmätigt är bosatta tillsammans med arbetstagaren inom en medlemsstats territorium vid dagen för undertecknandet av denna akt har från och med anslutningen rätt att utöva allt slags avlönat arbete inom hela denna medlemsstats territorium.

- b) De familjemedlemmar till arbetstagare enligt artikel 10.1 a i nämnda förordning som rättmätigt är bosatta tillsammans med arbetstagaren inom en medlemsstats territorium efter dagen för undertecknandet av denna akt har rätt att utöva allt slags avlönat arbete i denna medlemsstat om de varit bosatta där i minst tre år. Denna uppehållstid förkortas till 18 månader från och med den 1 januari 1989.

Bestämmelserna i detta stycke skall inte påverka mera gynnsamma nationella bestämmelser eller bestämmelser som har sin grund i bilaterala överenskommelser.

2. De åtgärder som föreskrivs i punkt 1 gäller också för de familjemedlemmar till egenföretagare som är bosatta tillsammans med denne i någon av medlemsstaterna.

Artikel 218

I den mån som vissa bestämmelser i direktiv 68/360/EEG om avskaffande av restriktioner för rörlighet och bosättning inom gemenskapen för medlemsstaternas arbetstagare och deras familjer inte får skiljas från de bestämmelser i förordning (EEG) nr 1612/68 vars tillämpning skjuts upp enligt artikel 216, får Portugisiska republiken och de övriga medlemsstaterna avvika från dessa bestämmelser i den omfattning som krävs för att tillämpa de undantagsbestämmelser som fastställs i artikel 216 i samband med nämnda förordning.

Artikel 219

Senast den 1 januari 1993 vidtar Portugisiska republiken och de övriga medlemsstaterna, med bistånd av kommissionen, de åtgärder som krävs för att till Spanien utsträcka tillämpningen av kommissionens beslut av den 8 december 1972 om det enhetliga systemet, kallat SEDOC, som fastställs enligt artikel 15 i rådets förordning (EEG) nr 1612/68 och kommissionens beslut av den 14 december 1972 om "gemenskapsplanen" för insamling och spridning av information enligt artikel 14.3 i förordning (EEG) nr 1612/68.

Artikel 220

1. Fram till ikraftträdandet av den enhetliga lösningen för samtliga medlemsstater enligt artikel 99 i förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare och deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, dock senast till och med den 31 december 1988, gäller inte artiklarna 73.1 och 73.3, 74.1 och 75.1 i förordning (EEG) nr 1408/71 och artiklarna 86 och 88 i förordning (EEG) nr 574/72 om regler för genomförande av förordning (EEG) nr 1408/71 för portugisiska arbetstagare som är anställda i en annan medlemsstat än Portugal och vilkas familjer är bosatta i Portugal.

Artiklarna 73.2, 74.2, 75.2 och 94.9 i förordning (EEG) nr 1408/71 och artiklarna 87, 89, 98 och 120 i förordning (EEG) nr 574/72 skall också tillämpas på dessa arbetstagare.

Det föregående påverkar dock inte den lagstiftning i en medlemsstat som bestämmer att familjeförmåner skall betalas för familjemedlemmar oavsett i vilket land de är bosatta.

2. Trots bestämmelserna i artikel 6 i förordning (EEG) nr 1408/71 fortsätter följande konventioner om social trygghet att gälla för portugisiska arbetstagare under den period som avses i punkt 1:

a) *Portugal — Belgien*

- Artikel 28.2 i den allmänna konventionen av den 14 september 1970.
- Artiklarna 57, 58 och 59 i den administrativa överenskommelsen av den 14 september 1970.

b) *Portugal — Tyskland*

- Artiklarna 27.1, 27.2 och 27.3 i konventionen av den 6 november 1964 i dess lydelse enligt artikel 1 i ändringsöverenskommelsen av den 30 september 1974.

c) *Portugal — Spanien*

- Artiklarna 23 och 24 i den allmänna

överenskommelsen av den 11 juni 1969.

- Artiklarna 45 och 46 i den administrativa överenskommelsen av den 22 maj 1970.

d) *Portugal — Luxemburg*

- Artikel 23 i överenskommelsen av den 12 februari 1965 i dess lydelse enligt artikel 13 i den andra tilläggsöverenskommelsen av den 20 maj 1977.
- Artikel 15 i den andra tilläggsöverenskommelsen av den 21 maj 1979 om den allmänna administrativa överenskommelsen av den 20 oktober 1966.

e) *Portugal — Nederländerna*

- Artikel 33.2 i överenskommelsen av den 19 juli 1979.
- Artiklarna 36 och 37 i den administrativa överenskommelsen av den 9 maj 1980.

Avsnitt II

Etableringsrätt, tjänster, kapitalrörelser och tjänstetransaktioner*Artikel 221*

Portugisiska republiken kan upprätthålla restriktioner beträffande etableringsrätten och rätten att tillhandahålla tjänster

- till och med den 31 december 1988 för aktiviteter inom rese- och turistbyråsektorn,
- till och med den 31 december 1990 för aktiviteter inom biografsektorn.

Artikel 222

1. Till och med den 31 december 1989 kan Portugisiska republiken upprätthålla ett system med förhandstillstånd för direkta investeringar enligt rådets första direktiv av den 11 maj 1960

för genomförandet av artikel 67 i Romfördraget, enligt ändringar och tillägg i rådets andra direktiv 63/21/EEG av den 18 december 1962 och 1972 års anslutningsakt som görs i Portugal av medborgare i övriga medlemsstater i samband med utövandet av den fria etableringsrätten och rätten att tillhandahålla tjänster och vilkas samlade värde överstiger följande belopp:

- Under 1986: 1,5 miljoner ecu.
- Under 1987: 1,8 miljoner ecu.
- Under 1988: 2,1 miljoner ecu.
- Under 1989: 2,4 miljoner ecu.

2. Bestämmelserna i punkt 1 gäller inte för direkta investeringar som berör kreditinstitutsektorn.

3. För de investeringsprojekt för vilka det krävs förhandstillstånd enligt punkt 1 måste de portugisiska myndigheterna fatta beslut senast två månader efter det att ansökan lämnats in. Om inget beslut fattas inom denna tidsfrist anses den föreslagna investeringen vara godkänd.

4. De investerare som avses i punkt 1 får inte inbördes behandlas på olika sätt eller behandlas mindre gynnsamt än medborgare i tredje land.

Artikel 223

1. Portugisiska republiken kan, på de villkor och med de tidsfrister som anges i artiklarna 224—229, senarelägga liberaliseringen av kapitalrörelser enligt lista A och B i rådets första direktiv av den 11 maj 1960 om genomförandet av artikel 67 i Romfördraget och enligt rådets andra direktiv av den 18 december 1962 om komplettering och ändring av det första direktivet för genomförandet av artikel 67 i Romfördraget.

2. I vederbörlig ordning skall de portugisiska myndigheterna och kommissionen samråda om förfaranden för att vidta åtgärder för liberalisering eller lättnader vilkas genomförande kan senareläggas enligt nedanstående bestämmelser.

Artikel 224

Portugisiska republiken kan till och med den 31 december 1992 senarelägga liberaliseringen av de direkta investeringar i de övriga medlemsstaterna som görs av i Portugal bosatta personer.

Artikel 225

1. Portugisiska republiken kan till och med den 31 december 1990 senarelägga liberaliseringen av överföringar som görs i samband med att personer som är bosatta i de övriga medlemsstaterna i Portugal förvärvar byggnader som är uppförda och avsedda som bostäder liksom också mark som redan används som jordbruksmark eller som klassificeras som jordbruksmark enligt portugisisk lag vid dagen för anslutningen.

2. Det temporära undantaget som avses i punkt 1 gäller inte

- för personer som är bosatta i de övriga medlemsstaterna och som tillhör den kategori av personer som emigrerar inom ramen för den fria rörligheten för arbetstagare eller egna företagare,
- för de köp enligt punkt 1 som gäller egna företagares utnyttjande av etableringsrätten när de berörda personerna är bosatta i de övriga medlemsstaterna och emigrerar till Portugal.

Artikel 226

1. Fram till och med den 31 december 1990 och på de villkor som avses i punkt 2 kan Portugisiska republiken upprätthålla restriktioner på den överföring av behållningen från försäljning av fast egendom som görs i Portugal av personer som är bosatta i de övriga medlemsstaterna.

2. a) Överföring av behållningen från en försäljning liberaliseras enligt följande:

- Från och med den 1 januari 1986 upp till ett belopp av 100 000 ecu.
- Från och med den 1 januari 1987 upp till ett belopp av 120 000 ecu.

- Från och med den 1 januari 1988 upp till ett belopp av 140 000 ecu.
- Från och med den 1 januari 1989 upp till ett belopp av 160 000 ecu.
- Från och med den 1 januari 1990 upp till ett belopp av 180 000 ecu.

b) Om en försäljning överstiger det belopp som anges i a) liberaliseras överföringen av det resterande beloppet i fem lika stora årliga etapper av vilka den första sker när ansökan om överföring av behållningen från försäljningen lämnas in och de fyra övriga de fyra följande åren.

3. Under giltighetstiden för detta övergångsförfarande upprätthålls alla allmänna eller särskilda lättnader som gäller för fri överföring av behållningen från försäljningen av fast egendom enligt punkt 1 och som är en följd av portugisiska bestämmelser eller överenskommelser om förhållandet mellan Portugisiska republiken och någon av de övriga medlemsstaterna eller ett tredje land och används utan diskriminering för alla de övriga medlemsstaterna.

Artikel 227

Fram till och med den 31 december 1992 kan Portugisiska republiken senarelägga liberaliseringen av överföringar i samband med förvärv av fast egendom i en annan medlemsstat som görs av följande personer:

- Personer som är bosatta i Portugal och som inte tillhör den kategori av personer som emigrerar inom ramen för den fria rörligheten för arbetstagare eller egna företagare.
- Egna företagare som är bosatta i Portugal och som emigrerar, förutsatt att berörda investeringar inte sker i samband med deras etablering.

Artikel 228

1. Fram till och med den 31 december 1990 och på de villkor som avses i punkt 2 kan Portugisiska republiken upprätthålla restriktioner för de transaktioner som räknas upp i

avsnitt X under B, C, D, E, F och H i lista A i bilagan till direktiven som anges i artikel 223 och som görs med de övriga medlemsstaterna som destination.

2. Den 1 januari 1986 liberaliseras överföringar upp till ett belopp av 25 000 ecu för transaktionerna under C, D och F och överföringar upp till ett belopp av 10 000 ecu för transaktionerna under B, E och H. Vart och ett av dessa belopp fastställs

- från och med den 1 januari 1987 till 30 000 respektive 12 000 ecu,
- från och med den 1 januari 1988 till 35 000 respektive 14 000 ecu,
- från och med den 1 januari 1989 till 40 000 respektive 16 000 ecu,
- från och med den 1 januari 1990 till 45 000 respektive 18 000 ecu.

Artikel 229

Fram till och med den 31 december 1990 kan Portugisiska republiken senarelägga liberaliseringen av de transaktioner som räknas upp i lista B (IV B 1 och 3) i bilagan till direktiven som anges i artikel 223 och som görs av i Portugal bosatta personer.

Transaktioner av värdepapper emitterade av Europeiska gemenskapen och Europeiska investeringsbanken som görs av i Portugal bosatta personer liberaliseras dock gradvis under loppet av denna period enligt följande:

- Från och med den 1 januari 1986 fastställs liberaliseringstaket för teckning av dessa värdepapper till 15 miljoner ecu.
- Från och med den 1 januari 1987 fastställs taket till 18 miljoner ecu.
- Från och med den 1 januari 1988 fastställs taket till 21 miljoner ecu.
- Från och med den 1 januari 1989 fastställs taket till 24 miljoner ecu.
- Från och med den 1 januari 1990 fastställs taket till 27 miljoner ecu.

Artikel 230

1. Fram till och med den 31 december 1990 och på de villkor som fastställs i punkt 2 kan Portugisiska republiken upprätthålla restriktioner på överföringar i samband med turism.

2. Det årliga tillåtna beloppet för turism per person skall minst uppgå till

— 500 ecu för 1986,

— 600 ecu för 1987,

— 700 ecu för 1988,

— 800 ecu för 1989,

— 900 ecu för 1990.

Artikel 231

Portugisiska republiken skall om omständigheterna tillåter genomföra den liberalisering av kapitalrörelser och tjänstetransaktioner som anges i artiklarna 224—230 före utgången av de tidsfrister som fastställs i dessa artiklar.

Artikel 232

I syfte att genomföra bestämmelserna i artikel 223—231 kan kommissionen samråda med den monetära kommittén och föreslå rådet lämpliga åtgärder.

KAPITEL 3**Jordbruk****Avsnitt I****Allmänna bestämmelser***Artikel 233*

1. Detta kapitel behandlar jordbruksprodukter med undantag för de produkter som omfattas av förordning (EEG) nr 3796/81 om den gemensamma organisationen av marknaden för fiskeriprodukter.

2. Om inte annat föreskrivs i detta kapitel, skall de bestämmelser som fastställs i denna akt tillämpas på de jordbruksprodukter som avses i punkt 1.

3. Med förbehåll för de särskilda bestämmelser i detta kapitel som föreskriver andra dagar eller tidsfrister, skall tillämpningen av övergångsbestämmelserna för de jordbruksprodukter som avses i punkt 1 upphöra vid utgången av år 1995.

Artikel 234

1. Tillämpningen av gemenskapens bestämmelser på de produkter som omfattas av detta kapitel skall ske enligt en "klassisk" övergång eller en "etappvis övergång", vars generella bestämmelser definieras i avsnitt II respektive avsnitt III och vars särskilda tillämpningsföreskrifter, beroende på produktsektor, definieras i avsnitt IV och V.

2. Om inte annat föreskrivs i särskilda fall, skall rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen besluta om de bestämmelser som krävs för att genomföra bestämmelserna i detta kapitel.

Dessa bestämmelser får särskilt omfatta adekvata åtgärder för att undvika omläggning av handeln mellan Portugal och de andra medlemsstaterna.

3. Rådet får enhälligt på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet göra de ändringar av bestämmelserna i detta kapitel som kan krävas på grund av att gemenskapens regler ändras.

Avsnitt II**Klassisk övergång****Underavsnitt 1****Räckvidd***Artikel 235*

Alla de jordbruksprodukter som avses i artikel 233, med undantag för de som avses i

artikel 259, skall omfattas av bestämmelserna i detta avsnitt.

Underavsnitt 2

Priskompensation och stegvis tillnärmning av priser

Artikel 236

Före det första steg mot den tillnärmning av priser som avses i artikel 238 skall de priser som skall tillämpas i Portugal fastställas i enlighet med de bestämmelser som föreskrivs i den gemensamma organisationen av marknaden för sektorn i fråga på en nivå motsvarande den prisnivå som var fastställd i Portugal enligt den tidigare nationella ordningen under en representativ period som skall fastställas för varje produkt.

Men om en tillämpning av föregående stycke medför att de portugisiska priserna fastställs till en nivå som är högre än nivån på de gemensamma priserna, skall den fastställda prisnivån i Portugal motsvara den som gällde under den tidigare nationella ordningen för regleringsåret 1985/86, omräknad till ecu enligt den omräkningskurs som gällde vid början av regleringsåret för den berörda produkten.

Om ingen definition av det portugisiska priset finns för en given produkt skall det pris som tillämpas i Portugal beräknas på grundval av de priser som faktiskt noterats på portugisiska marknader under en representativ period som skall fastställas.

I frånvaro av prisuppgifter om vissa produkter på den portugisiska marknaden skall dock det pris som tillämpas i Portugal beräknas på grundval av de priser som noteras i den nuvarande gemenskapen för liknande produkter eller grupper av liknande produkter, eller konkurrerande produkter.

Artikel 237

1. Om det vid anslutningen konstateras att avvikelser mellan prisnivån för en produkt i Portugal och den gemensamma prisnivån är minimal, får det gemensamma priset tillämpas i Portugal på den berörda produkten.

2. Den avvikelse som avses i punkt 1 skall anses som minimal när den är mindre än eller lika med 3 % av det gemensamma priset.

Artikel 238

1. Om tillämpningen av artikel 236 leder till en prisnivå i Portugal som skiljer sig från de gemensamma priserna, skall, med förbehåll för punkt 4, de priser i fråga om vilka det i avsnitt IV hänvisas till den här artikeln varje år vid början av regleringsåret närmas till de gemensamma priserna i enlighet med punkt 2 och 3.

2. Om priset på en produkt i Portugal är lägre än det gemensamma priset skall tillnärmningen göras i sju etapper så att priset i Portugal vid tidpunkten för de sex första stegen mot en tillnärmning ökas successivt med respektive en sjundedel, en sjättedel, en femtedel, en fjärdedel, en tredjedel och hälften av skillnaden mellan prisnivån i Portugal och den gemensamma prisnivån som är tillämplig före varje steg mot en tillnärmning. Det pris som följer av denna beräkning skall höjas eller sänkas proportionellt i förhållande till varje höjning eller sänkning av det gemensamma priset under följande regleringsår. Det gemensamma priset skall tillämpas i Portugal vid tidpunkten för det sjunde steget mot en tillnärmning.

3. a) Om priset på en produkt i Portugal är högre än det gemensamma priset skall priset i Portugal behållas på den nivå som följer av att artikel 236 tillämpas, varvid tillnärmningen uppnås genom utvecklingen av de gemensamma priserna under de första sju åren efter anslutningen.

Priset i Portugal skall emellertid anpassas i den utsträckning som är nödvändig för att undvika en ökning i avvikelser mellan det priset och det gemensamma priset.

Om de portugisiska priser, uttryckta i ecu, som fastställts enligt den tidigare nationella ordningen för regleringsåret 1985/86, leder till att avvikelser mellan de portugisiska priserna och de gemensamma priserna under regleringsåret 1984/85 överskrider, skall det pris i Portugal som följer av tillämpningen av de

två föregående styckena reduceras med ett belopp som skall fastställas och som skall motsvara en del av överskridandet, på ett sådant sätt att överskridandet är fullständigt eliminerat senast vid början av det femte regleringsåret efter anslutningen.

Utan att det påverkar tillämpningen av b, skall det gemensamma priset tillämpas i Portugal när det sjunde steget mot en tillnärmning äger rum.

- b) Vid utgången av det femte året efter anslutningsdagen skall rådet göra en analys av utvecklingen mot en tillnärmning av priser. I detta syfte skall kommissionen, i samband med de rapporter som avses i artikel 264.2 c, till rådet lämna ett yttrande, som vid behov skall åtföljas av förslag till lämpliga åtgärder.

Om denna analys visar att

- avvikelsen mellan portugisiska priser och gemensamma priser är för stor för att kunna elimineras under den återstående period för tillnärmning av priser som avses i punkt 2, men ändå verkar kunna bli eliminerad inom en begränsad tid, får den ursprungligt fastställda perioden för tillnärmning av priser förlängas, varvid priserna skall behållas vid sin tidigare nivå enligt bestämmelsen i a ovan,
- avvikelsen mellan portugisiska priser och gemensamma priser är för stor för att kunna elimineras enbart genom förlängning av den ursprungligt fastställda perioden för tillnärmning av priser, får beslut fattas om att, utöver en förlängning, tillnärmningen skall ske genom en gradvis sänkning av portugisiska priser, uttryckta i reala termer, vid behov åtföljd av ett indirekt, tillfälligt och gradvis avtagande stöd för att mildra effekten av den gradvisa sänkningen. Finansieringen av detta stöd skall ske via Portugals budget. Rådet skall med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet besluta om de åtgärder som avses i föregående stycke.

4. För att integrationsprocessen skall fungera smidigt får, utan hinder av bestämmelserna i punkt 2, beslut fattas om att priset på en eller flera produkter i Portugal under ett regleringsår får avvika från de priser som följer av tillämpningen av den punkten.

Avvikelsen får inte överskrida 10 % av beloppet på den tillnärmning av priset som skall göras.

I detta fall skall prisnivån under det följande regleringsåret vara den som skulle ha följt av en tillämpning av punkt 2 om avvikelsen inte hade beslutats. En ytterligare avvikelse från den prisnivån får emellertid beslutas för det regleringsåret enligt de villkor som föreskrivs i första och andra stycket.

Det undantag som fastställs i första stycket skall inte tillämpas på det sista steg mot en tillnärmning som avses i punkt 2.

Artikel 239

Om världsmarknadspriset på en viss produkt på anslutningsdagen eller under övergångstiden överskrider det gemensamma priset, får det gemensamma priset tillämpas i Portugal för den berörda produkten, såvida inte det pris som tillämpas i Portugal är högre än det gemensamma priset.

Artikel 240

De skillnader i prisnivå ifråga om vilka det i avsnitt IV hänvisas till den här artikeln skall kompenseras enligt följande:

1. För de produkter vars priser fastställs i enlighet med artiklarna 236 och 238 skall de utjämningsbelopp som tillämpas i handeln mellan den nuvarande gemenskapen och Portugal, samt mellan Portugal och tredje land, vara lika med skillnaden mellan de priser som fastställs för Portugal och de gemensamma priserna.

Det utjämningsbelopp som fastställs enligt ovan skall emellertid i förekommande fall korrigeras med hänsyn till det nationella stöd som Portugal har rätt att behålla enligt artiklarna 247 och 248.

2. Om tillämpningen av punkt 1 leder till ett ringa belopp skall det inte fastställas något utjämningsbelopp.
 3. a) I handeln mellan Portugal och den nuvarande gemenskapen skall utjämningsbelopp uppbäras av den importerande staten eller beviljas av den exporterande staten.
 - b) I handeln mellan Portugal och tredje land skall de importavgifter som tillämpas enligt den gemensamma jordbrukspolitik, och förutom i uttryckliga undantagsfall, exportbidrag reduceras eller ökas, beroende på omständigheterna, med de utjämningsbelopp som tillämpas i handeln med den nuvarande gemenskapen.
- Tullar får emellertid inte reduceras med utjämningsbeloppet.
4. Beträffande de produkter för vilka tullsatsen enligt den gemensamma tulltaxan är bunden enligt Allmänna tull- och handelsavtalet skall hänsyn tas till denna bindning.
 5. Det utjämningsbelopp som uppbärs eller beviljas av en medlemsstat i enlighet med punkt 1 får inte överskrida det totala belopp som tas ut av samma medlemsstat på import från tredje land som omfattas av klausulen om behandling som mest gynnad nation.

Rådet får med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen besluta om undantag från denna bestämmelse, särskilt för att undvika omläggning av handeln och snedvridning av konkurrensen.

6. Rådet får med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen besluta om undantag, i den utsträckning som är nödvändig för att den gemensamma jordbrukspolitik skall fungera korrekt, från artikel 211.1 första stycket för de produkter på vilka utjämningsbelopp tillämpas.

Artikel 241

Om världsmarknadspriset på en produkt är högre än det pris som används för att beräkna

den importavgift som införs genom den gemensamma jordbrukspolitik, minskat med det utjämningsbelopp som dras av från importavgiften i enlighet med artikel 240, eller om bidraget för export till tredje land är mindre än utjämningsbeloppet, eller om inget bidrag är tillämpligt, får lämpliga åtgärder vidtas i syfte att säkerställa att den gemensamma organisationen av marknaden fungerar korrekt.

Artikel 242

1. De beviljade utjämningsbeloppen skall finansieras av gemenskapen genom Garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket.

2. De utgifter som Portugal har för intervention på sin inre marknad och för exportbidrag eller subvention av export till tredje land och till andra medlemsstater skall finansieras nationellt till och med utgången av den första etappen för de produkter som avses i artikel 259.

Från och med den andra etappen skall dessa utgifter för intervention på den inhemska portugisiska marknaden och för bidrag för export till tredje land finansieras av gemenskapen genom Garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket.

Underavsnitt 3

Fri rörlighet och tullunion

Artikel 243

För produkter, som påläggs tull vid import till gemenskapen i dess nuvarande form från tredje land, skall följande bestämmelser tillämpas:

1. a) Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 4 skall tullar på import till den nuvarande gemenskapen av produkter från Portugal gradvis avvecklas enligt följande tidsplan:

- Den 1 mars 1986 skall varje tullsats reduceras till 85,7 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1987 skall varje tullsats reduceras till 71,4 % av bastullsatsen.

- Den 1 januari 1988 skall varje tullsats reduceras till 57,1 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1989 skall varje tullsats reduceras till 42,8 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1990 skall varje tullsats reduceras till 28,5 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1991 skall varje tullsats reduceras till 14,2 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1992 skall alla tullar vara avvecklade.

Dock skall den nuvarande gemenskapen

- vad gäller orkidéer, anthurium, stre-litzia och proteaceae enligt under-nummer ur 06.03 A i Gemensamma tulltaxan, och
- vad gäller beredda eller konserverade tomater enligt undernummer 20.02 C i Gemensamma tulltaxan,

reducera sina bastullsatser i fem etapper om vardera 20 % på följande dagar:

- 1 mars 1986.
- 1 januari 1987.
- 1 januari 1988.
- 1 januari 1989.
- 1 januari 1990.

b) Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 4 skall tullar på import till Portugal av produkter från den nuvarande gemenskapen gradvis avvecklas enligt följande tidsplan:

- Den 1 mars 1986 skall varje tullsats reduceras till 85,7 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1987 skall varje tullsats reduceras till 75 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1988 skall varje tullsats reduceras till 62,5 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1989 skall varje tullsats reduceras till 50 % av bastullsatsen.

- Den 1 januari 1990 skall varje tullsats reduceras till 37,5 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1991 skall varje tullsats reduceras till 25 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1992 skall varje tullsats reduceras till 12,5 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1993 skall alla tullar vara avvecklade.

c) Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 4, och som ett undantag från a och b, skall vad gäller oljeväxtfrö, oljehaltiga frukter och produkter framställda av dem enligt förordning nr 136/66/EEG — förutom andra vegetabiliska oljor än olivolja, avsedda för mänsklig konsumtion — tullar på import gradvis avvecklas mellan den nuvarande gemenskapen och Portugal enligt följande tidsplan:

- Den 1 mars 1986 skall varje tullsats reduceras till 90,9 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1987 skall varje tullsats reduceras till 81,8 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1988 skall varje tullsats reduceras till 72,7 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1989 skall varje tullsats reduceras till 63,6 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1990 skall varje tullsats reduceras till 54,5 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1991 skall varje tullsats reduceras till 45,4 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1992 skall varje tullsats reduceras till 36,3 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1993 skall varje tullsats reduceras till 27,2 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1994 skall varje tullsats reduceras till 18,1 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1995 skall varje tullsats reduceras till 9 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1996 skall alla tullar vara avvecklade.

d) Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 4 skall, vad gäller andra vegetabiliska oljor än olivolja, avsedda för mänsklig konsumtion, den nuvarande gemenskapen och Portugal tillämpa sina respektive bastullsatser oförändrade under den period för tillämpning i Portugal av vissa kontrollmekanismer som avses i artikel 292. Vid utgången av den perioden skall bastullsatserna gradvis avvecklas enligt följande tidsplan:

- Den 1 januari 1991 skall varje tullsats reduceras till 83,3 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1992 skall varje tullsats reduceras till 66,6 % av bastullsatsen.
- xDen 1 januari 1993 skall varje tullsats reduceras till 49,9 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1994 skall varje tullsats reduceras till 33,2 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1995 skall varje tullsats reduceras till 16,5 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1996 skall alla tullar vara avvecklade.

2. Vid introduktionen av den gemensamma tulltaxan gäller att Portugal skall tillämpa tullsatserna i den gemensamma tulltaxan i deras helhet från och med den 1 mars 1986, förutom för följande produkter:

a) Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 4, de produkter som avses i bilaga XX och de produkter för vilka Portugals bastullsatser är högre än den gemensamma tulltaxans, och för vilka, i syfte att gradvis införa den gemensamma tulltaxan, Portugal skall ändra den taxa som tillämpas mot tredje land enligt följande:

aa) För tullnummer ifråga om vilka bastullsatsen inte avviker mer än 15 % åt något håll från tullsatserna i den gemensamma tulltaxan skall de senare tullsatserna tillämpas.

bb) I övriga fall skall Portugal tillämpa en sats som reducerar avvikelserna

mellan bastullsatsen och den gemensamma tulltaxans tullsatser i åtta lika stora etapper om vardera 12,5 % följande dagar:

- Den 1 mars 1986.
- Den 1 januari 1987.
- Den 1 januari 1988.
- Den 1 januari 1989.
- Den 1 januari 1990.
- Den 1 januari 1991.
- Den 1 januari 1992.

Portugal skall tillämpa den gemensamma tulltaxan i dess helhet från och med den 1 januari 1993.

b) Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 4, oljeväxtfrö, oljehaltiga frukter och produkter framställda av dem enligt förordning nr 136/66/EEG — förutom vegetabiliska oljor bortsett från olivolja, avsedda för mänsklig konsumtion — för vilka, i syfte att gradvis införa den gemensamma tulltaxan, Portugal skall ändra den taxa som tillämpas mot tredje land enligt följande:

aa) För tullnummer ifråga om vilka bastullsatsen inte avviker mer än 15 % åt något håll från tullsatserna i den gemensamma tulltaxan skall de senare tullsatserna tillämpas.

bb) I övriga fall skall Portugal tillämpa en sats som reducerar avvikelserna mellan bastullsatsen och den gemensamma tulltaxans sats enligt följande tidsplan:

- Den 1 mars 1986 skall avvikelserna reduceras till 90,9 % av den ursprungliga avvikelserna.
- Den 1 januari 1987 skall avvikelserna reduceras till 81,8 % av den ursprungliga avvikelserna.
- Den 1 januari 1988 skall av-

vikelsen reduceras till 72,7 % av den ursprungliga avvikelser.

- Den 1 januari 1989 skall avvikelser reduceras till 63,6 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1990 skall avvikelser reduceras till 54,5 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1991 skall avvikelser reduceras till 45,4 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1992 skall avvikelser reduceras till 36,3 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1993 skall avvikelser reduceras till 27,2 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1994 skall avvikelser reduceras till 18,1 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1995 skall avvikelser reduceras till 9 % av den ursprungliga avvikelser.

Portugal skall tillämpa den gemensamma tulltaxan i dess helhet från och med den 1 januari 1996.

- c) Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 4, andra vegetabiliska oljor än olivolja, avsedda för mänsklig konsumtion, för vilka Portugal tillämpar sina bastullsatser oförändrade under den period för tillämpning i Portugal av vissa kontrollmekanismer som avses i artikel 292.

Vid utgången av den perioden skall Portugal ändra den taxa som tillämpas mot tredje land enligt följande:

- aa) För tullnummer ifråga om vilka bastullsatsen inte avviker mer än 15 % åt något håll från tullsatserna i den gemensamma tulltaxan skall de senare tullsatserna tillämpas.
- bb) I övriga fall skall Portugal reducera

avvikelsen mellan bastullsatserna och den gemensamma tulltaxans satser enligt följande tidsplan:

- Den 1 januari 1991 skall avvikelser reduceras till 83,3 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1992 skall avvikelser reduceras till 66,6 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1993 skall avvikelser reduceras till 49,9 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1994 skall avvikelser reduceras till 33,2 % av den ursprungliga avvikelser.
- Den 1 januari 1995 skall avvikelser reduceras till 16,5 % av den ursprungliga avvikelser.

Portugal skall tillämpa den gemensamma tulltaxan i dess helhet från och med den 1 januari 1996.

- 3. Vid tillämpningen av punkterna 1 och 2 skall bastullsatsen vara den som definieras i artikel 189.
- 4. I enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 38 i förordning nr 136/66/EEG eller i motsvarande artiklar i övriga förordningar om den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna, får det ifråga om de produkter som omfattas av en gemensam organisation av marknaderna beslutas om följande:

a) Portugal skall på egen begäran

- avveckla de tullar som avses i punkt 1 b, c och d, eller genomföra den stegvisa tillnärmning som avses i punkt 2 a, b och c i en snabbare takt än som föreskrivs där,
- helt eller delvis inställa uppbörden av de tullar som avses i punkt 1 b, c och d, och som tillämpas på de varor som importerats från de nuvarande medlemsstaterna,

- helt eller delvis inställa uppbörden av tullar på de produkter som importeras från tredje land och som avses i punkt 2 a, b och c.

b) Den nuvarande gemenskapen skall

- avveckla de tullar som avses i punkt 1 a, c och d i en snabbare takt än som föreskrivs där,
- helt eller delvis inställa uppbörden av de tullar som avses i punkt 1 a, c och d och som tillämpas på de produkter som importeras från Portugal.

För de produkter som inte omfattas av en gemensam organisation av marknaden gäller följande:

- a) Inget beslut krävs för att Portugal skall tillämpa de åtgärder som avses i första stycket a första och andra strecksatserna. Portugal skall informera de övriga medlemsstaterna och kommissionen om vidtagna åtgärder.
- b) Kommissionen får helt eller delvis inställa uppbörden av de tullar som tillämpas på de produkter som importeras från Portugal.

De tullar som beror på en snabbare tillnärmning eller vars uppbörd inställs får inte vara lägre än tullarna för import av samma produkter från övriga medlemsstater.

Artikel 244

1. Den ordning som tillämpas i den nuvarande gemenskapen på tullar och avgifter med motsvarande verkan och på kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande verkan i handeln mellan Portugal och de övriga medlemsstaterna och mellan Portugal och tredje land skall tillämpas i Portugal från och med den 1 mars 1986, om inte annat följer av bestämmelserna i detta kapitel för de produkter som från och med anslutningsdagen omfattas av en gemensam organisation av marknaden.

2. Beträffande de produkter som inte omfattas av en gemensam organisation av marknaden

den 1 mars 1986 skall avvecklingen av avgifter med samma verkan som tullar och kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande verkan äga rum den 1 mars 1986, såvida inte dessa avgifter, restriktioner eller åtgärder på anslutningsdagen utgör en del av en nationell marknadsorganisation i Portugal eller i en annan medlemsstat.

Denna bestämmelse skall endast tillämpas till dess den gemensamma organisationen av marknaderna för dessa produkter tillämpas och inte längre än till och med den 31 december 1995 och i den utsträckning som är helt nödvändig för att garantera att den nationella organisationen upprätthålls.

3. Portugal skall tillämpa nomenklaturen i den gemensamma tulltaxan i dess helhet från och med den 1 mars 1986.

I den mån inga svårigheter uppstår vid tillämpningen av gemenskapens regler och särskilt inte ifråga om funktionen av den gemensamma organisationen av marknaderna och de övergångsbestämmelser som föreskrivs i detta kapitel, får rådet, med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen, ge Portugal tillstånd att i denna nomenklatur ta med sådana befintliga nationella tullnummer som vore ofrånkomliga för att genomföra de gradvisa stegen mot en tillnärmning till den gemensamma tulltaxan eller för att avveckla tullarna inom gemenskapen enligt de villkor som föreskrivs i denna akt.

Artikel 245

1. Portugal får till och med den 31 december 1992 tillämpa kvantitativa restriktioner på import från tredje land av de produkter som avses i bilaga XXI.

2. a) De kvantitativa restriktioner som avses i punkt 1 skall bestå av årliga kvoter som utan diskriminering är öppna för ekonomiska aktörer.

b) Den ursprungliga kvoten för varje produkt, i förekommande fall uttryckt i ecu, skall för 1986 fastställas

— antingen till 3 % av den genomsnitt-

liga årliga portugisiska produktionen under de tre senaste åren före anslutningen och för vilka statistik finns tillgänglig,

- eller till genomsnittet av den portugisiska import som skett under de tre senaste åren före anslutningen och för vilken statistik finns tillgänglig, om detta senare kriterium medför en större volym eller ett högre värde.

3. Minimiprocentsatsen för en gradvis ökning av kvoterna skall vara 20 % vid början av varje år, vad gäller de kvoter som uttrycks i värde, och 15 % vid början av varje år, vad gäller de kvoter som uttrycks i volym.

Ökningen skall läggas till varje kvot och nästföljande ökning skall beräknas på grundval av den totala volym eller det totala värde som framräknats på det sättet.

4. När importen till Portugal under två på varandra följande år är lägre än 90 % av den årliga öppnade kvoten skall Portugal upphäva de befintliga kvantitativa restriktionerna.

5. För perioden från och med den 1 mars till och med den 31 december 1986 skall den tillämpliga kvoten vara lika med den ursprungliga kvoten, reducerad med en sjättedel.

Underavsnitt 4

Stöd

Artikel 246

1. Bestämmelserna i denna artikel skall tillämpas på stöd, bidrag eller andra liknande belopp som föreskrivs enligt den gemensamma jordbrukspolitiken när en hänvisning görs till denna artikel i avsnitt IV.

2. Vid tillämpningen av gemenskapsstöd i Portugal gäller följande:

- a) Den nivå på gemenskapsstöd som skall beviljas för en given produkt i Portugal från och med den 1 mars 1986 skall vara lika med ett belopp som fastställs på grundval av de stöd som enligt den

tidigare nationella ordningen beviljades av Portugisiska republiken under en representativ period som skall fastställas. Beloppet får dock inte överstiga det stödbelopp som den 1 mars 1986 beviljas i den nuvarande gemenskapen. Om det inte beviljades något liknande stöd enligt den tidigare nationella ordningen och om inget annat följer av nedanstående bestämmelser, skall det inte beviljas något stöd i Portugal den 1 mars 1986.

- b) Vid början av det första regleringsåret, eller om inget regleringsår finns, under den första tillämpningsperiod för stöd som följer efter anslutningen, skall

- antingen gemenskapsstöd införas i Portugal på en nivå som motsvarar en sjundedel av beloppet på det gemenskapsstöd som tillämpas under följande regleringsår eller stödperiod,

- eller, när en skillnad finns, nivån på gemenskapsstöd i Portugal närmas till den stödnivå som tillämpas i den nuvarande gemenskapen under det följande regleringsåret eller den följande perioden med en sjundedel av skillnaden mellan de båda stöden.

- c) Vid början av följande regleringsår eller tillämpningsperioder skall nivån på gemenskapsstöd i Portugal närmas till den stödnivå som tillämpas i den nuvarande gemenskapen under följande regleringsår eller period med successivt en sjättedel, en femtedel, en fjärdedel, en tredjedel och med hälften av skillnaden mellan de båda stöden.

- d) Gemenskapens stödnivå skall tillämpas fullt ut i Portugal vid början av det sjunde regleringsåret eller den sjunde tillämpningsperioden för stödet efter anslutningen.

Artikel 247

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 246 skall Portugal ha rätt att behålla de nationella stöd vars avskaffande med säkerhet skulle innebära allvarliga följder för såväl

producent- som konsumentpriserna. Sådana stöd får emellertid endast behållas under en övergångsperiod som i princip innebär att stöden gradvis minskar och längst till och med slutet av övergångstiden.

2. Enligt de villkor som föreskrivs i artikel 258 skall rådet besluta om nödvändiga åtgärder för att tillämpa bestämmelserna i denna artikel. Dessa åtgärder skall särskilt omfatta den lista över och de exakta ordalydelserna för de stöd som avses i punkt 1, stödbeloppen, tidsplanen för deras avskaffande, samtliga skalor över minskande stöd samt de närmare bestämmelser som är nödvändiga för att säkerställa att den gemensamma jordbrukspolitikerna fungerar korrekt. Dessa bestämmelser måste dessutom säkerställa lika tillträde till den portugisiska marknaden.

3. Om behov uppstår får under övergångstiden undantag göras från den skala över minskande stöd som avses i punkt 2.

Artikel 248

1. I undantagsfall som är vederbörligen dokumenterade skall Portugal bemyndigas att återinföra, över sin egen budget, tillfälliga produktionsstöd, under förutsättning att sådana stöd beviljades enligt den tidigare nationella ordningen och att avskaffandet av de stöden före anslutningen bevisligen har inneburit allvarliga följder för produktionen.

2. De nationella stöd som avses i punkt 1 får endast återinföras under en tillfällig period som i princip innebär att stöden gradvis minskar och längst till och med slutet av övergångstiden.

Rådet skall med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen vid behov besluta om nödvändiga åtgärder som bör omfatta samma bestämmelser och delar som de som avses i artikel 247.2.

Underavsnitt 5

Kompletterande handelsmekanism

Artikel 249

1. En kompletterande handelsmekanism skall

införas i handeln mellan den nuvarande gemenskapen och Portugal, nedan kallad "KHM" (kompletterande handelsmekanism).

Den kompletterande handelsmekanismen skall tillämpas från och med den 1 mars 1986 till och med den 31 december 1995.

2. De produkter som anges i listan i bilaga XXII skall omfattas av den kompletterande handelsmekanismen.

Den lista som avses i bilaga XXII får kompletteras, enligt förfarandet i artikel 250, under de tre första åren efter anslutningen.

3. Kommissionen skall vid början av varje år lämna en rapport till rådet om tillämpningen av den kompletterande handelsmekanismen under det föregående året.

Artikel 250

1. En ad hoc-kommitté skall inrättas och bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha en företrädare för kommissionen som ordförande.

2. Inom ad hoc-kommittén skall medlemsstaternas röster vägas enligt artikel 148.2 i Romfördraget. Ordföranden får inte rösta.

3. När förfarandet i denna artikel skall tillämpas, skall ordföranden hänskjuta ärendet till kommittén, antingen på eget initiativ eller på begäran av företrädaren för en medlemsstat.

4. Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är. Kommittén skall fatta sitt beslut med en majoritet på 54 röster.

5. Kommissionen skall fastställa åtgärderna och tillämpa dem med omedelbar verkan om de är förenliga med kommitténs yttrande. Om de inte är förenliga med kommitténs yttrande, eller om inget yttrande avges, skall kommissionen utan dröjsmål föreslå rådet vilka åtgärder som skall vidtas. Rådet skall fastställa åtgärderna med kvalificerad majoritet.

Om rådet inte har fattat något beslut inom en

månad från den dag då ärendet hänsköts till rådet skall kommissionen besluta om de föreslagna åtgärderna och tillämpa dem genast, såvida inte rådet med enkel majoritet har röstat emot åtgärderna.

Artikel 251

1. Som en allmän regel skall vid början av varje regleringsår en prognos göras enligt förfarandet i artikel 38 i förordning nr 136/66/EEG eller, beroende på omständigheterna, i motsvarande artiklar i de övriga förordningarna om den gemensamma organisationen av marknaden för jordbruksprodukter för var och en av de produkter eller grupper av produkter som omfattas av en KHM.

Prognosen skall göras på grundval av produktions- och konsumtionsprognoserna i Portugal eller i den nuvarande gemenskapen. På grundval av denna prognos skall en tidsplan utarbetas för det berörda regleringsåret i enlighet med samma förfarande beträffande utvecklingen i handeln och för att fastställa ett vägledande importtak på den berörda marknaden.

En särskild prognos skall göras för perioden från och med den 1 mars 1986 till början av regleringsåret 1986/87 för var och en av produkterna eller produktgrupperna.

2. De successiva fastställandena av vägledande tak måste avspegla en tämligen stadig utveckling i förhållande till det traditionella handelsmönstret för att säkerställa ett harmoniskt och successivt öppnande av marknaden och det fullständiga genomförandet av fri rörlighet inom gemenskapen vid utgången av övergångstiden.

I detta syfte skall en årlig utvecklingstakt för detta tak fastställas i enlighet med det förfarande som avses i punkt 1. Inom ramen för samtliga vägledande tak får enskilda tak fastställas för olika perioder av det berörda regleringsåret.

Artikel 252

1. Om en granskning av utvecklingen i gemenskapens inbördes handel visar att en väsentlig

importökning har skett eller förutses ske och om situationen skulle leda till att det vägledande importtaket för produkten nås eller överskrids under hela eller en del av det aktuella regleringsåret skall kommissionen, på begäran av en medlemsstat eller på eget initiativ, i enlighet med förfarandet för nödatgärder besluta om

— de interimistiska skyddsåtgärder som krävs och som skall tillämpas till dess de definitiva åtgärder som föreskrivs i punkt 3 träder i kraft,

— att kalla in förvaltningskommittén för den berörda sektorn i syfte att undersöka lämpliga åtgärder.

2. Om den situation som avses i punkt 1 skulle förorsaka allvarliga störningar på marknaden får en medlemsstat begära att kommissionen genast vidtar de interimistiska skyddsåtgärder som avses i punkt 1. Kommissionen skall fatta beslut om detta inom 24 timmar efter det att den har mottagit en sådan begäran.

Om kommissionen inte fattar beslut inom den tiden får den medlemsstat som framställt begäran vidta interimistiska skyddsåtgärder, vilka genast skall anmälas till kommissionen.

Dessa åtgärder skall tillämpas till dess kommissionen har fattat ett beslut om den begäran som avses i första stycket.

3. Definitiva åtgärder skall fastställas snarast möjligt enligt förfarandet i artikel 38 i förordning nr 136/66/EEG eller, beroende på omständigheterna, i motsvarande artiklar i de övriga förordningarna om den gemensamma organisationen av marknaden för jordbruksprodukter.

Dessa åtgärder får särskilt omfatta följande:

a) En revision av det vägledande taket om den berörda marknaden inte har drabbats av allvarliga störningar som en följd av importutvecklingen.

b) Beroende på situationens allvar, utvärderad i synnerhet på grundval av marknadsprisernas utveckling och de kvantiteter som omsätts i handeln, en

begränsning eller ett tillfälligt upphävande av importen till den nuvarande gemenskapens marknad eller till den portugisiska marknaden.

De skyddsåtgärder som avses i b får endast vidtas i den utsträckning och för sådan tid som är helt nödvändig för att undanröja störningarna. Beträffande den nuvarande gemenskapen får åtgärderna begränsas till import avsedd för vissa av dess regioner, under förutsättning att de omfattar lämpliga bestämmelser i syfte att undvika en omläggning av handeln.

4. Tillämpningen av KHM får inte i något fall leda till att de produkter som kommer från Portugal eller från den nuvarande gemenskapen behandlas mindre förmånligt än de produkter från tredje land som åtnjuter behandling som mest gynnad nation och vilka säljs i de berörda regionerna.

Underavsnitt 6

Övriga bestämmelser

Artikel 253

För att förbättra den strukturella situationen i Portugal skall följande bestämmelser tillämpas:

- a) Genomförande under övergångsperioden av definitiva förberedande åtgärder för att anta och tillämpa gällande gemenskapsrätt, i synnerhet vad gäller produktions-, förädlings- och avsättningsstrukturer och producent-sammanslutningar.
- b) Tillämpningen i Portugal från och med anslutningsdagen av gemenskapens regler inom det socio-strukturella området inklusive de som avser producentsammanslutningar.
- c) Utvidgning till Portugal, inom ramen för de regler som avses i b, av de mest gynnsamma särskilda bestämmelser som den dagen gäller enligt övergripande gemenskapsbestämmelser för de minst gynnade områdena i den nuvarande gemenskapen.
- d) Genomförandet av ytterligare strukturåtgärder

till förmån för Portugal i form av ett särskilt program för utvecklingen av det portugisiska jordbruket.

Rådet skall, enligt villkoren i artikel 258, vid behov anta bestämmelserna eller tillämpningsföreskrifterna för de åtgärder som avses i punkt 1 i den artikeln.

Artikel 254

Varje lager av produkter som är i fri rörlighet på Portugals territorium den 1 mars 1986 och som kvantitetsmässigt överskrider vad som kan anses motsvara ett normalt försäljningslager måste elimineras av Portugal på landets bekostnad enligt gemenskapsförfaranden och inom de tidsgränser som skall fastställas enligt villkoren i artikel 258. Kriterierna för vad som är ett normalt försäljningslager skall fastställas för varje produkt på grundval av de speciella kriterierna och målen för varje gemensam organisation av marknaden.

Artikel 255

När nivån på de olika belopp som föreskrivs i den gemensamma jordbrukspolitikens fastställs, med undantag för de priser som avses i artikel 236, skall hänsyn tas till det utjämningsbelopp som tillämpas eller, om inget utjämningsbelopp tillämpas, till skillnaden mellan de priser som noteras eller som är ekonomiskt berättigade och, i förekommande fall, tullar, utom i följande fall:

- När det inte är troligt att störningar uppstår på marknaden.
- När detta belopp, denna skillnad eller denna uppbörd inte bör beaktas eller det inte är önskvärt att beakta dem för att den gemensamma jordbrukspolitikens skall kunna fungera utan störningar.

Artikel 256

1. I enlighet med de villkor som föreskrivs i artikel 258 skall rådet fastställa den ordning som Portugal skall tillämpa i fråga om Spanien.

2. De åtgärder som blir nödvändiga i handeln mellan de nya medlemsstaterna och den nuvarande gemenskapen för att kunna tillämpa den ordning som avses i punkt 1, skall fastställas, beroende på omständigheterna, enligt de villkor som föreskrivs i artikel 258 eller enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 234.2.

Artikel 257

1. Om övergångsbestämmelser krävs för att underlätta övergången från den befintliga ordningen i Portugal till den ordning som blir resultatet av tillämpningen av de gemensamma marknadsorganisationerna enligt detta kapitel, särskilt om genomförandet på den planerade dagen av den nya ordningen för vissa produkter möter väsentliga svårigheter i gemenskapen, skall sådana bestämmelser fastställas enligt förfarandet i artikel 38 i förordning nr 136/66/EEG eller, beroende på omständigheterna, i motsvarande artiklar i de övriga förordningarna om den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna. Sådana bestämmelser får fastställas till och med den 31 december 1987 men inte tillämpas efter den dagen⁽¹⁾.

2. Rådet får enhälligt utsträcka den period som avses i punkt 1 på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet.

Artikel 258

1. De övergångsbestämmelser för tillämpningen av de rättsakter som behandlar den gemensamma jordbrukspolitiken och som inte specificeras i denna anslutningsakt, inklusive de som tillämpas för strukturåtgärder, som krävs i och med anslutningen, skall fastställas före anslutningen i enlighet med det förfarande som föreskrivs i punkt 3 och träda i kraft tidigast på anslutningsdagen.

2. De övergångsbestämmelser som avses i punkt 1 skall vara de som nämns i artiklarna 247, 253, 254, 256, 263.2 och 280.

3. Antingen skall rådet, med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen, eller kommissionen, enligt förfarandet i artikel 257.1, fastställa de övergångsbestämmelser som avses i punkt 1, beroende på vilket av dessa två organ som antog de ursprungsakter som övergångsbestämmelserna hänför sig till.

Avsnitt III

Etappvis övergång

Underavsnitt 1

Räckvidd

Artikel 259

1. De produkter som omfattas av följande rättsakter skall omfattas av förfarandet med etappvis övergång:

- Förordning (EEG) nr 804/68 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter.
- Förordning (EEG) nr 805/68 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött.
- Förordning (EEG) nr 1035/72 om den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker.
- Förordning (EEG) nr 2727/75 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål.
- Förordning (EEG) nr 2759/75 om den gemensamma organisationen av marknaden för griskött.
- Förordning (EEG) nr 2771/75 om den gemensamma organisationen av marknaden för ägg.
- Förordning (EEG) nr 2777/75 om den gemensamma organisationen av marknaden för fjäderfäkött.

⁽¹⁾ UTGIVARENS ANMÄRKNING:

I rådets förordning (EEG) nr 4007/87 av den 22 december 1987 (EGT nr L 378, 31.12.1987) förlängs den period som avses i punkt 1 till och med den 31 december 1990 beträffande Portugal.

— Förordning (EEG) nr 1418/76 om den gemensamma organisationen av marknaden för ris.

— Förordning (EEG) nr 337/79 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin.

2. Glukos och laktos enligt förordning (EEG) nr 2730/75 och ovalbumin och laktalbumin enligt förordning (EEG) nr 2783/75 skall omfattas av samma övergångsåtgärder som de som tillämpas för motsvarande jordbruksprodukter.

Artikel 260

1. Den etappvisa övergången skall bestå av två perioder på vardera 5 år.

— Den första etappen skall börja den 1 mars 1986 och upphöra den 31 december 1990.

— Den andra etappen skall börja den 1 januari 1991 och upphöra den 31 december 1995.

Övergången från den första till den andra etappen skall ske automatiskt.

2. Trots bestämmelserna i punkt 1 får rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet förkorta den första etappen till en period på tre år som upphör den 31 december 1988. I detta fall skall den andra etappen börja den 1 januari 1989 och upphöra den 31 december 1995.

Underavsnitt 2

Första etappen

A. Den inhemska portugisiska marknaden

Artikel 261

1. Under den första etappen skall Portugal bemyndigas att, för de produkter som avses i artikel 259, behålla de bestämmelser som var

ikraft enligt den tidigare nationella ordningen avseende organisationen av landets inhemska jordbruksmarknad, enligt de villkor som föreskrivs i artikel 262-265 och om inte annat följer av de särskilda bestämmelser som följer av avsnittet om vissa produkter.

2. Följaktligen, och som ett avsteg från artikel 394, skall tillämpningen i Portugal av gemenskapens bestämmelser om organisationen av den inre marknaden skjutas upp till och med utgången av den första etappen.

Dessutom, och såvida inte annat föreskrivs i särskilda fall, skall tillämpningen i den nuvarande gemenskapen och i Portugal av ändringar av gemenskapens bestämmelser enligt artikel 396 skjutas upp till och med utgången av den första etappen.

Artikel 262

För att det portugisiska jordbruket på ett harmoniskt sätt skall kunna integreras i den gemensamma jordbrukspolitikerna vid utgången av den första etappen, skall Portugal gradvis anpassa organisationen av sin marknad på grundval av vissa allmänna mål som kompletteras med särskilda mål för de olika berörda sektorerna.

Artikel 263

1. De allmänna mål som avses i artikel 262 består i att uppnå

— en väsentlig förbättring av villkoren för produktion, förädling och avsättning av jordbruksprodukter i Portugal,

— en allmän förbättring av den strukturella situationen för Portugals jordbrukssektor.

2. I syfte att främja förverkligandet av de allmänna målen skall följande åtgärder tillämpas för de produkter som avses i artikel 259:

a) Genomförandet, från och med övergångsperioden, av konkreta förberedande åtgärder för att anta och tillämpa gällande gemenskapsrätt, i synnerhet vad gäller

produktions-, förädlings- och avsättningsstrukturer och producentorganisationer.

- b) Tillämpningen i Portugal från och med anslutningsdagen av gemenskapens regler inom det socio-strukturella området, inklusive de som avser producentorganisationer.
- c) Utvidgning till Portugal, inom ramen för de regler som avses i b, av de mest gynnsamma särskilda bestämmelser som den dagen gäller enligt övergripande gemenskapsbestämmelser för de minst gynnade områdena i den nuvarande gemenskapen.
- d) Genomförandet av strukturåtgärder till förmån för Portugal i form av ett särskilt program för utvecklingen av det portugisiska jordbruket.

Rådet skall, enligt villkoren i artikel 258, vid behov anta bestämmelserna eller tillämpningsföreskrifterna för de åtgärder som avses i punkt 1 i den artikeln.

Artikel 264

- 1. De allmänna mål som avses i artikel 262 anges, för varje berörd produktsektor, i avsnitt V.
- 2. a) För att uppnå de särskilda målen skall kommissionen i nära samarbete med Portugals myndigheter under övergångsperioden utarbeta en handlingsplan.
- b) Därefter skall kommissionen noggrant följa utvecklingen av situationen i Portugal i skenet av
 - de framsteg som görs i förverkligandet av de fastställda målen,
 - de resultat som nås genom genomförandet av de övergripande särskilda strukturåtgärderna.
- c) Kommissionen skall yttra sig om utvecklingen i rapporter som den överlämnar till rådet

— vid utgången av övergångsperioden i syfte att utarbeta en översikt över den utveckling som ägt rum fram till anslutningsdagen,

— i god tid före utgången av det tredje året efter anslutningen,

— vid varje annan tidpunkt som bedöms vara önskvärd eller nödvändig.

- d) Med särskild hänsyn till rådets diskussioner om de rapporter som avses i c, får kommissionen vid behov lämna rekommendationer till Portugal om de åtgärder som bör vidtas i syfte att nå de aktuella målen.

Artikel 265

Under den första etappen skall Portugal tillämpa följande ordningar:

1. En prisordning:

- a) Om de portugisiska priserna, uttryckta i ecu, är lägre än eller lika med de gemensamma priserna

— får, utan att det påverkar tillämpningen av den prisharmonisering i sektorn för mjölk och mjölkprodukter som avses i artikel 309 d, de årliga prisökningarna inte i värde överskrida ökningen i de gemensamma priserna,

— dock gäller följande:

- aa) Om de portugisiska priserna är lägre än de gemensamma priserna och om, enligt stödordningen i punkt 2, avvecklingen av vissa stöd — som antingen ges direkt för produkter i första produktionsledet eller för produktionsmedel — medför en sänkning av inkomsten för portugisiska producenter, får en prisökning tillämpas som kompletterar ökningen enligt första strecksatsen och som begränsas till att kompensera effekt-

en av det avvecklade stödet på producenternas inkomster⁽¹⁾.

- bb) Vad gäller produkter enligt nummer 22.05 i Gemensamma tulltaxan för vilka institutionella priser är fastställda, får den årliga ökningen i portugisiska priser uppnå, utan att överskrida, den nivå som följer av en pristillnärmning som skett under tio år.

Priserna i Portugal får aldrig överskrida nivån på de gemensamma priserna.

Vid tillämpning av denna prisordning skall den nivå på de portugisiska priser som skall beaktas under det första regleringsåret efter anslutningen vara den nivå på portugisiska priser som fastställts för regleringsåret 1985/86, omräknad till ecu med den kurs som gällde vid början av regleringsåret för produkten i fråga.

- b) Om den första etappen inte förkortas enligt artikel 260.2, och om de portugisiska priserna är lägre än de gemensamma priserna, skall Portugal under det femte året i den första etappen, vid början av regleringsåret för produkten i fråga, genomföra en pristillnärmning till den nivå på de gemensamma priserna som var tillämplig samma år, enligt tillämpningsföreskrifter som skall fastställas.

I detta syfte skall de portugisiska priser som skall tillnärmas vara de som uppnås den 31 december 1989, uttryckta i ecu, enligt bestämmelserna i den prisordning som avses i a.

- c) Om den nivå som uppnås av de portugisiska priserna för regleringsåret 1985/86, uttryckta i ecu enligt den omräkningskurs som gällde vid början av regleringsåret för produkten i fråga, är högre än nivån på de gemensamma priserna, får nivån på de portugisiska priserna inte ökas i förhållande till sin föregående nivå.

Om de portugisiska priser, uttryckta i ecu, som fastställts enligt den tidigare nationella ordningen för regleringsåret 1985/86, leder till att avvikelser för regleringsåret 1984/85 mellan de portugisiska priserna och de gemensamma priserna överskrids, skall Portugal fastställa sina priser för följande regleringsår på ett sådant sätt att denna avvikelse helt elimineras under de sju första regleringsåren efter anslutningen.

Portugal skall anpassa sina priser i den utsträckning som är nödvändig för att undvika en ökning i avvikelser mellan Portugals priser och de gemensamma priserna.

- d) Kommissionen skall säkerställa att de bestämmelser som avses ovan följs. Vid fastställandet av den prisnivå som skall vara utgångspunkt för tillnärmningen av priserna under den andra etappen enligt artikel 285, skall det inte tas hänsyn till en överskridning av den prisnivå som följer av tillämpningen av bestämmelserna i prisordningen.

2. En stödordning:

Enligt denna ordning, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 248, skall Portugal bemyndigas att behålla sitt nationella stöd under den första etappen.

Under den perioden skall emellertid Portugal säkerställa ett gradvist avskaffande av de nationella stöd som inte är förenliga med gemenskapens lagstiftning och att gemenskapens stödplan gradvis införs i organisationen av Portugals inhemska marknad, utan att nivån på sådana stöd överskrider gemenskapens nivå.

3. En produktionsordning:

Enligt denna ordning skall Portugal vidta nödvändiga åtgärder för att undvika att, i de sektorer där gemenskapsrätten fastställer regler om en produktionsordning,

⁽¹⁾ Artikel 265.1 a andra strecksatsen aa i dess lydelse enligt en rättelse av AA ESP/PORT offentliggjord i EGT nr L 116, 4.5.1988.

- produktionsökningar på Portugals territorium under den första etappen leder till att den allmänna produktionssituationen i gemenskapen förvärras,
- antagandet av gällande gemenskapsrätt från och med den andra etappen försvåras.

Artikel 266

1. Senast före utgången av den första etappen, skall

- kommissionen vid behov till rådet lämna en rapport, åtföljd av förslag, om utvecklingen av situationen på en eller flera av de sektorer som avses i artikel 259 i förhållande till de mål som ställts upp för den första etappen,
- rådet enhälligt på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet besluta om nödvändiga ändringar av övergångsbestämmelserna, före utgången av den maximiperiod på tio år som fastställts för tillämpningen av övergångsbestämmelserna, och för en sådan tidsperiod som är strikt nödvändig för att säkerställa att den gemensamma organisationen av marknaden fungerar.

2. Tillämpningen av punkt 1 skall inte påverka den automatiska övergång från den första till den andra etappen som föreskrivs i artikel 260.1 och får inte leda till en ändring av artikel 371-375.

B. Ordning för handeln mellan den nuvarande gemenskapen och Portugal

Artikel 267

Portugal skall bemyndigas att i handeln med den nuvarande gemenskapen under den första etappen tillämpa den ordning som gällde för den handeln före anslutningen på de produkter som avses i artikel 259, såväl beträffande import som export, om inte annat följer av artikel 268-276 och avsnitt V.

Artikel 268

1. Om inte annat följer av punkt 2 skall Portugal från och med den 1 mars 1986 upphäva tillämpningen av alla tullar och avgifter med motsvarande verkan som tullar på import av produkter från den nuvarande gemenskapen.

2. För de produkter som avses i artikel 259 och vars import från tredje land till den nuvarande gemenskapen omfattas av tullar, skall följande bestämmelser tillämpas i syfte att gradvis avveckla dessa tullar under den första och den andra etappen.

a) Tullar på import till den nuvarande gemenskapen av produkter från Portugal skall avvecklas enligt följande tidsplan:

- Den 1 mars 1986 skall varje tullsats reduceras till 88,9 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1987 skall varje tullsats reduceras till 77,8 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1988 skall varje tullsats reduceras till 66,7 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1989 skall varje tullsats reduceras till 55,6 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1990 skall varje tullsats reduceras till 44,5 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1991 skall varje tullsats reduceras till 33,4 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1992 skall varje tullsats reduceras till 22,3 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1993 skall varje tullsats reduceras till 11,2 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1994 skall alla tullar vara avvecklade.

Följande gäller dock:

- För kvalitetsdessertvin som producerats i angivna regioner, enligt nummer 22.05 i Gemensamma tulltaxan, skall den nuvarande gemenskapen reducera sina bastullsatser i tre etapper enligt följande tidsplan:

- Den 1 mars 1986 skall varje tullsats reduceras till 66,7 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1987 skall varje tullsats reduceras till 33,4 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1988 skall alla tullar vara avvecklade.
 - För "vinhos verdes" och Dão-viner enligt nummer 22.05 i Gemensamma tulltaxan, skall den nuvarande gemenskapen reducera sina bastullsatser i fyra lika stora etapper om 25 % enligt följande tidsplan:
 - Den 1 mars 1986.
 - Den 1 januari 1987.
 - Den 1 januari 1988.
 - Den 1 januari 1989.
 - För andra viner som behandlas på samma sätt som kvalitetsviner fso enligt nummer 22.05 i Gemensamma tulltaxan, skall den nuvarande gemenskapen reducera sina bastullsatser i sex etapper enligt följande tidsplan:
 - Den 1 mars 1986 skall varje tullsats reduceras till 83,3 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1987 skall varje tullsats reduceras till 66,6 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1988 skall varje tullsats reduceras till 49,9 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1989 skall varje tullsats reduceras till 33,2 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1990 skall varje tullsats reduceras till 16,5 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1991 skall alla tullar vara avvecklade.
 - b) Tullar på import till Portugal av de produkter som avses i artikel 259 från den nuvarande gemenskapen skall gradvis avvecklas enligt följande tidsplan:
 - Den 1 mars 1986 skall varje tullsats reduceras till 90,9 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1987 skall varje tullsats reduceras till 81,8 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1988 skall varje tullsats reduceras till 72,7 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1989 skall varje tullsats reduceras till 63,6 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1990 skall varje tullsats reduceras till 54,5 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1991 skall varje tullsats reduceras till 45,4 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1992 skall varje tullsats reduceras till 36,3 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1993 skall varje tullsats reduceras till 27,2 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1994 skall varje tullsats reduceras till 18,1 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1995 skall varje tullsats reduceras till 9 % av bastullsatsen.
 - Den 1 januari 1996 skall alla tullar vara avvecklade.
- Följande gäller dock:
- Om under den första etappen för någon av de produkter som avses i bilaga XXIII ett tak bestäms för den tullsats som följer av tillämpningen av förra stycket enligt artikel 191 till nivån på den tullsats som tillämpas för import till Portugal från ett tredje land som åtnjuter behandling som mest gynnad nation, och
 - om denna situation fortfarande gäller vid början av den andra etappen, skall den gradvisa avvecklingen av den återstående tullsatsen äga rum

under den andra etappen med början från nivån på den tullsats som faktiskt tillämpades vid början av den andra etappen enligt en tidsplan som skall fastställas.

3. Vid tillämpningen av punkterna 1 och 2 skall bastullsatsen vara den som definieras i artikel 189.

Följande gäller dock:

- Vid tillämpning av punkt 2 b, och med undantag för den bastullsats som tillämpas för de produkter som avses i bilaga XXIII, får bastullsatsen inte överskrida tullsatserna i den gemensamma tulltaxan.
- För kvalitetsdessertviner som producerats i angivna regioner och för "vinhos verdes" och Dão-viner, skall bastullsatserna vara de som faktiskt tillämpades för kvoterna enligt den tidigare ordningen. De kvoter som tillämpades under den tidigare ordningen skall avskaffas från och med den 1 mars 1986.

4. Bestämmelserna i artikel 243.4 skall också tillämpas under perioden för avveckling av de tullar som avses i punkt 2. Om artikel 243.4 föreskriver att vad gäller Portugal ett beslut skall fattas enligt förfarandet i första stycket i den artikeln, behöver Portugal inte tillämpa det förfarandet; i detta fall skall Portugal informera de andra medlemsstaterna och kommissionen om vidtagna åtgärder.

Om inte annat föreskrivs i denna artikel eller i artikel 243.4 skall också artikel 189-195 tillämpas.

Artikel 269

1. Om inte annat följer av punkt 2 skall Portugal från och med den 1 mars 1986 upphäva tillämpningen av alla kvantitativa restriktioner och åtgärder med motsvarande verkan på import av de produkter som avses i artikel 259 och som kommer från den nuvarande gemenskapen.

2. a) Till och med den utgången av den första etappen får Portugal behålla kvantitativa restriktioner på import från den nuvarande gemenskapen av de produkter som avses i bilaga XXIII.

b) De kvantitativa restriktioner som avses i a skall bestå av årliga kvoter som utan diskriminering är öppna för de ekonomiska aktörerna.

Den ursprungliga kvoten för varje produkt, allt efter omständigheterna uttryckt i volym eller i ecu, skall för 1986 fastställas

- antingen till 3 % av den genomsnittliga årliga portugisiska produktionen under de tre senaste åren före anslutningen och för vilka statistik finns tillgänglig,
- eller till genomsnittet av den portugisiska import som skett under de tre senaste åren före anslutningen och för vilken statistik finns tillgänglig, om detta senare kriterium medför en större volym eller ett högre värde.

c) Minimiprocentsatsen för en gradvis ökning av kvoterna skall vara 15 % vid början av varje år, vad gäller de kvoter som uttrycks i värde, och 10 % vid början av varje år, vad gäller de kvoter som uttrycks i volym.

Ökningen skall läggas till varje kvot och nästföljande ökning skall beräknas på grundval av den totala volym eller det totala värde som framräknats på det sättet.

d) När importen till Portugal under två på varandra följande år är lägre än 90 % av den årliga öppnade kvoten skall Portugal upphäva de befintliga kvantitativa restriktionerna.

e) För perioden från och med den 1 mars till och med den 31 december 1986 skall den tillämpliga kvoten vara lika med den ursprungliga kvoten, reducerad med en sjättedel.

Artikel 270

1. Under den första etappen skall Portugal på import av de produkter som avses i artikel 259 från den nuvarande gemenskapen tillämpa en ordning med prisutjämning eller särskilt skydd, som motsvarar den ordning som gemenskapen tillämpar för import från tredje land. Denna ordning måste baseras på kriterier som är identiska med dem som tillämpas enligt gemenskapens lagstiftning för att fastställa parametrarna för prisutjämning eller nivån på det särskilda skyddet.

2. För de produkter enligt artikel 259 som inte är föremål för handelsrestriktioner mellan Portugal och de nuvarande medlemsstaterna eller mellan Portugal och tredje land enligt respektive artikel 269 och 280, får Portugal till och med den 31 december 1988 tillämpa en ordning med statistisk information före importen. Denna ordning, som inbegriper utfärdande av nationella importdokument, måste dock föreskriva att det dokumentet utfärdas automatiskt inom en tidsgräns på fyra arbetsdagar från det att ansökan lämnas. Om dokumentet inte utfärdas inom den angivna tiden, får importen äga rum utan hinder.

I samband med den rapport som avses i artikel 264.2 c andra strecksatsen skall kommissionen vid behov till rådet lämna förslag om huruvida denna ordning skall behållas under den återstående perioden av den första etappen för de produkter för vilka det visar sig nödvändigt att behålla den ordningen.

3. Portugal skall senast tre månader före avslutningsdagen meddela kommissionen tillämpningsföreskrifterna till den ordning som avses i punkt 1 och 2.

Efter att ha gått igenom detta meddelande skall kommissionen vidarebefordra det till de andra medlemsstaterna.

Artikel 271

Under den första etappen får Portugal för de produkter som avses i artikel 259 och som exporteras till de nuvarande medlemsstaterna bevilja exportbidrag eller subventioner.

Dessa exportbidrag eller subventioner skall dock inte överskrida avvikelsen mellan de priser som noteras i Portugal och priserna i den nuvarande gemenskapen och, i förekommande fall, inte heller överskrida tullbeloppet.

Sådana bidrag eller subventioner får inte fastställas förrän det samrådsförfarande som avses i artikel 276 har ägt rum.

Artikel 272

1. Under den första etappen och om inte annat följer av bestämmelserna i artiklarna 268.2 a och 316 skall den nuvarande gemenskapen för import från Portugal av de produkter som avses i artikel 259 tillämpa den ordning som tillämpades för Portugal före anslutningen.

2. För de produkter som omfattas av en gemenskapsordning med importavgifter skall, vid fastställande av tillämpliga avgifter på produkter som importeras från Portugal, emellertid hänsyn tas till en eventuell pristillnärning och i förekommande fall det nationella stöd som beviljas i Portugal.

3. I handeln mellan den nuvarande gemenskapen och tredje land under den första etappen skall inte den statistik som avser den portugisiska marknaden beaktas vid beräkningen av de gemensamma priser som används vid beräkningen av importavgifterna.

Artikel 273

1. Under den första etappen skall den fasta andel som är avsedd att skydda förädlingsindustrin och som används vid beräkningen av avgiften på import från tredje land av produkter som omfattas av den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål respektive ris, tillämpas på import från den nuvarande gemenskapen till Portugal.

2. Trots bestämmelserna i punkt 1 skall den skyddsandel som under första etappen tillämpas på import till Portugal av de produkter som avses i bilaga XXIV fastställas vid varje importtillfälle.

Artikel 274

1. Utan att det påverkar tillämpningen av den allmänna skyddsklausul som avses i artikel 379, skall Portugal bemyndigas att vidta skyddsåtgärder mot import av de produkter som avses i artikel 259 och som kommer från de nuvarande medlemsstaterna, enligt de villkor och de kriterier som motsvarar dem som gäller för varje gemensam organisation av marknaden vid tillämpning av skyddsåtgärder mot tredje land.

2. Portugal skall utan dröjsmål till kommissionen anmäla dessa åtgärder, så att kommissionen vid behov kan yttra sig om skyddsåtgärderens berättigande, karaktär eller varaktighet.

Förfarandet skall inte påverka tillämpningen av den rätt till överklagande som föreskrivs i Romfördraget.

3. Det får inte beslutas om några skyddsåtgärder, om inte vid samma tidpunkt åtminstone samma åtgärd tillämpas på import till Portugal av samma produkter från tredje land.

Artikel 275

1. Under den första etappen skall den nuvarande gemenskapen vid export till Portugal av de produkter som avses i artikel 259 tillämpa den ordning som gäller för export till tredje land.

2. Det tillämpliga exportbidraget skall dock inte överskrida avvikelsen mellan de priser som noteras i den nuvarande gemenskapen och priserna i Portugal och, i förekommande fall, inte heller överskrida tullbeloppet.

Sådana bidrag får inte fastställas förrän det samrådsförfarande som avses i artikel 276 har ägt rum.

3. De exportbidrag som avses i denna artikel skall finansieras av gemenskapen genom Garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket.

Artikel 276

Genomförandet i Portugal av de stöd eller

subventioner som avses i artikel 271 eller gemenskapens genomförande av de bidrag som avses i artikel 275 skall föregås av ett samråd som skall äga rum i enlighet med följande förfarande:

1. Varje förslag för att fastställa

— en subvention av export från Portugal till den nuvarande gemenskapen eller tredje land, eller

— ett bidrag för export från den nuvarande gemenskapen till Portugal,

skall vara föremål för ett utbyte av synpunkter inom ramen för de regelbundna sammanträden som hålls av den förvaltningskommitté som inrättats enligt den gemensamma organisationen av marknaden för den berörda produkten.

2. Kommissionens företrädare skall lämna det förslag som avses i punkt 1 för granskning. Granskningen skall särskilt ägnas åt den ekonomiska aspekten av den avsedda exporten och åt situationen och prisnivån på den portugisiska marknaden, i den nuvarande gemenskapen och på världsmarknaden.

3. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är. Yttrandet skall avges med en majoritet på 54 röster.

Yttrandet skall genast vidarebefordras till det organ som är behörigt att fatta beslut, det vill säga Portugal eller kommissionen, beroende på omständigheterna.

4. Om yttrandet är negativt

— får det behöriga organet inte tillämpa ett beslut om fastställande som är oförenligt med yttrandet förrän efter utgången av en period på tio arbetsdagar räknat från dagen då kommittén avgav sitt yttrande,

— skall det behöriga organet genast meddela rådet beslutet om fastställande, varvid rådet får diskutera det och rekommendera det behöriga organet att ändra sitt förslag till fastställande eller beslut.

C. Ordning för handeln mellan Portugal och tredje land

Artikel 277

1. För de produkter som avses i artikel 259, och om inte annat följer av bestämmelserna i artikel 278-282, skall Portugal från och med den 1 mars 1986 tillämpa gemenskapens bestämmelser om import till gemenskapen av produkter från tredje land, som de definieras i artikel 272.3.

2. De tillämpliga importavgifterna skall dock vid behov ökas med den avvikelse som noteras mellan de priser som tillämpas i Portugal och de gemensamma priserna.

Artikel 278

1. Portugal skall tillämpa den gemensamma tulltaxans satser i deras helhet från och med den 1 mars 1986 för de produkter som avses i artikel 259, med undantag för de produkter som anges i bilaga XXV, för vilka den gemensamma tulltaxans satser skall tillämpas senast vid början av den andra etappen.

2. Artikel 243.4 skall också under den första etappen tillämpas på de produkter som anges i bilaga XXV.

Om inte annat föreskrivs i denna artikel eller artikel 243.4, skall också artikel 197-201 tillämpas.

Artikel 279

De fasta skyddsandelar, avsedda att skydda förädlingsindustrin, som avses i artikel 273 och som anges i bilaga XXIV skall, vad gäller den avgift som Portugal tillämpar vid import från tredje land, under den första etappen ersätta gemenskapens skyddsandelar.

Artikel 280

Till och med den 31 december 1995 får Portugal, enligt tillämpningsföreskrifter som skall antas av rådet enligt villkoren i artikel

258, behålla kvantitativa restriktioner på import från tredje land av de produkter som avses i bilaga XXVI.

Artikel 281

Artiklarna 270.2 och 274 skall också tillämpas på handeln mellan Portugal och tredje land.

Artikel 282

Portugal skall ha rätt att fram till början av den andra etappen skjuta upp den gradvisa tillämpningen av den förmånsbehandling vid import, beviljad unilateralt eller genom avtal, som gemenskapen tillämpar i fråga om vissa tredje länder.

Artikel 283

1. För de produkter som avses i artikel 259, och med förbehåll för de bestämmelser som avses i punkt 2, skall Portugal ha rätt att vid export till tredje land under den första etappen behålla den ordning som gällde beträffande sådan handel före anslutningen.

2. Beloppen på de stöd eller subventioner som i förekommande fall beviljas av Portugal för export till tredje land måste begränsas till de belopp som är strikt nödvändiga för att säkerställa den berörda produktens avsättning på destinationsmarknaden.

Sådana stöd eller subventioner får inte genomföras förrän det förfarande som avses i artikel 276 har ägt rum. Dessa samråd skall i synnerhet behandla de ekonomiska aspekterna av den avsedda exporten, de fastställda priserna för beräkningen av stödet och situationen på ursprungsmarknaden och destinationsmarknaden.

Underavsnitt 3

Andra etappen

Artikel 284

1. Från och med den andra etappen skall

gemenskapens bestämmelser beträffande de produkter som avses i artikel 259 tillämpas i sin helhet om inte annat följer av artiklarna 239, 240, 241, 242.1, 249-253, 255, 256, 268, 279, 285-288 och särskilda bestämmelser för vissa produkter enligt avsnitt V.

2. Det utjämningsbelopp som fastställs enligt artikel 240 skall emellertid i förekommande fall korrigeras med beloppet på det nationella stöd som Portugal är bemyndigat att behålla enligt artikel 286.

Artikel 285

1. a) Om enligt artikel 260.1 den andra etappen uppgår till fem år, skall de priser som skall tillämpas i Portugal fram till det första steget mot en tillnärmning av priser enligt punkt 2 i den här artikeln, fastställas till samma nivå som följer av tillämpningen av artikel 265.1

b) Om enligt artikel 260.2 den andra etappen uppgår till sju år, skall de priser som skall, uttryckta i ecu, tillämpas i Portugal fram till det första steget mot en tillnärmning av priser enligt punkt 2 i den här artikeln, vara de priser som fastställs enligt bestämmelserna i den gemensamma organisationen av marknaden för den berörda sektorn till den nivå som nås den 31 december 1988 enligt bestämmelserna om en prisordning i artikel 265.1.

2. Om tillämpningen av punkt 1 i Portugal leder till en prisnivå som skiljer sig från nivån på de gemensamma priserna, skall de priser i fråga om vilka det i avsnitt V hänvisas till den här artikeln, med förbehåll för punkt 6, närmas till de gemensamma priserna, varje år vid början av regleringsåret enligt punkterna 3 och 4.

3. Om, för en given produkt, priset i Portugal är lägre än det gemensamma priset, skall steget mot en tillnärmning genomföras under

— fem år, om den andra etappen uppgår till fem år, varvid priset i Portugal vid tidpunkten för de fyra första stegen mot en tillnärmning ökas successivt med respektive

en femtedel, en fjärdedel, en tredjedel och hälften av skillnaden mellan prisnivån i Portugal och den gemensamma prisnivå som är tillämplig före varje steg mot en tillnärmning.

— sju år, om den andra etappen uppgår till sju år, varvid priset i Portugal vid tidpunkten för de sex första stegen mot en tillnärmning ökas successivt med respektive en sjundedel, en sjättedel, en femtedel, en fjärdedel, en tredjedel och hälften av skillnaden mellan prisnivån i Portugal och den gemensamma prisnivå som är tillämplig före varje steg mot en tillnärmning.

Det pris som följer av en beräkning enligt första eller andra strecksatsen ovan skall ökas eller sänkas proportionellt i förhållande till varje eventuell ökning eller sänkning av det gemensamma priset under följande regleringsår.

Det gemensamma priset skall tillämpas i Portugal år 1995 vid början av regleringsåret för den berörda produkten.

4. a) Om priset på en produkt i Portugal är högre än det gemensamma priset skall priset i Portugal behållas på den nivå som följer av punkt 1, varvid tillnärmningen uppnås genom utvecklingen av de gemensamma priserna under de fem eller sju åren av den andra etappen.

Priset i Portugal skall emellertid anpassas i den utsträckning som är nödvändig för att undvika en ökning i avvikelserna mellan det priset och det gemensamma priset.

Utan att det påverkar tillämpningen av b, skall det gemensamma priset tillämpas i Portugal år 1995 vid början av regleringsåret för den berörda produkten.

b) Före utgången av det åttonde året efter anslutningsdagen skall rådet göra en analys av utvecklingen mot en tillnärmning av priser. I detta syfte skall kommissionen, i samband med de rapporter som avses i artikel 264.2 c, till rådet lämna ett yttrande vid behov åtföljt av förslag till lämpliga åtgärder.

Om denna analys visar att

— avvikelserna mellan portugisiska priser och gemensamma priser är för stora för att kunna elimineras under den återstående perioden för tillnärmning av priser som avses i punkt 2, men ändå verkar kunna bli eliminerad inom en begränsad tid, får den ursprungligt fastställda perioden för tillnärmning av priser förlängas, varvid priserna skall behållas vid sin tidigare nivå enligt bestämmelsen i a ovan,

— avvikelserna mellan portugisiska priser och gemensamma priser är för stora för att kunna elimineras enbart genom förlängning av den ursprungligt fastställda perioden för tillnärmning av priser, får beslut fattas om att, utöver en förlängning, tillnärmningen skall ske genom en gradvis sänkning av portugisiska priser, uttryckta i reala termer, vid behov åtföljd av ett indirekt, tillfälligt och gradvis avtagande stöd för att mildra effekten av den gradvisa sänkningen. Finansieringen av detta stöd skall ske via Portugals budget.

Rådet skall med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet besluta om de åtgärder som avses i förra stycket.

5. Om det vid början av den andra etappen konstateras att avvikelserna mellan prisnivån för en produkt i Portugal och nivån för det gemensamma priset inte överskrider 3 % av det gemensamma priset, får det gemensamma priset tillämpas i Portugal för den berörda produkten.

6. För att integrationsprocessen skall fungera smidigt får, som ett avsteg från punkt 3, beslut fattas om att priset på en eller flera produkter i Portugal under ett regleringsår får avvika från de priser som följer av tillämpningen av punkt 3.

Avvikelsen får inte överskrida 10 % av beloppet på den tillnärmning av priset som skall göras.

I sådant fall skall prisnivån under det följande regleringsåret vara den som skulle ha följt av en tillämpning av punkt 3 om avvikelserna inte hade beslutats. En ytterligare avvikelse från den prisnivån får emellertid beslutas för det regleringsåret enligt de villkor som föreskrivs i första och andra stycket.

Det undantag som fastställs i första stycket skall inte få tillämpas på det sista steg mot en tillnärmning som avses i punkt 3.

Artikel 286

1. Från och med början av den andra etappen skall följande bestämmelser tillämpas i Portugal:

— Artikel 244.1, om inte annat följer av artiklarna 268, 280 och 285 och särskilda bestämmelser för vissa produkter enligt avsnitt V.

— Artikel 247, varvid rådets beslut antas enligt förfarandet i artikel 234.2.

— Artikel 248.

— Artikel 254, varvid den 1 mars 1986 skall ersättas med den dag då den andra etappen börjar.

— Artikel 257, varvid den 31 december 1987 skall ersättas med den 31 december för det andra året av den andra etappen.

2. Den kompletterande handelsmekanism som avses i artikel 249 skall från början av den andra etappen till och med den 31 december 1995 tillämpas enligt villkoren i artikel 250-252. Den lista på produkter som omfattas av en kompletterande handelsmekanism skall utarbetas före utgången av den första etappen. Denna lista får under de två första åren av den andra etappen kompletteras enligt förfarandet i artikel 250.

Vid början av varje år skall kommissionen till rådet avge en rapport om hur den kompletterande handelsmekanismen fungerat under föregående år.

3. De fasta skyddsandelar som är avsedda att skydda förädlingsindustrin och som avses i artikel 273.1 och 273.2 skall från början av den andra etappen gradvis avvecklas enligt följande tidsplan:

- Den 1 januari 1991 skall varje fast skyddsandel reduceras till 83,3 % av basskyddsandelen.
- Den 1 januari 1992 skall varje fast skyddsandel reduceras till 66,6 % av basskyddsandelen.
- Den 1 januari 1993 skall varje fast skyddsandel reduceras till 49,9 % av basskyddsandelen.
- Den 1 januari 1994 skall varje fast skyddsandel reduceras till 33,2 % av basskyddsandelen.
- Den 1 januari 1995 skall varje fast skyddsandel reduceras till 16,5 % av basskyddsandelen.
- Den 1 januari 1996 skall varje fast skyddsandel vara avvecklad.

Artikel 287

1. Som ett avsteg från artiklarna 240.3 b och 284 skall i handeln mellan Portugal och tredje land importavgifter enligt den gemensamma jordbrukspolitikens inte reduceras med de utjämningsbelopp som tillämpas i handeln med den nuvarande gemenskapen.

2. Från början av den andra etappen skall avvikelserna mellan de fasta skyddsandelar som är avsedda att skydda förädlingsindustrin och som avses i artikel 279 och de som används vid beräkningen av avgift på import från tredje land reduceras enligt samma tidsplan som anges i artikel 286.3.

Från och med den 1 januari 1996 skall Portugal tillämpa den skyddsandel för förädlingsindustrin som används för att beräkna avgiften på import från tredje land av produkter som omfattas av den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål respektive ris.

Artikel 288

Stöd, bidrag eller andra liknande belopp som föreskrivs enligt den gemensamma jordbrukspolitikens och i fråga om vilka det i avsnitt V hänvisas till den här artikeln, skall tillämpas beträffande Portugal enligt följande bestämmelser:

- a) Den nivå på gemenskapsstöd som skall beviljas för en given produkt för Portugal vid början av den andra etappen skall vara lika med det stödbelopp som fastställs vid utgången av den första etappen.

Om det inte beviljades något motsvarande stöd under den första etappen, och om inget annat följer av nedanstående bestämmelser, skall det inte beviljas något stöd för Portugal vid början av den andra etappen.

- b) Vid början av det första regleringsåret, eller om så inte sker, under den första stödperiod som följer efter att den andra etappen börjat, skall följande villkor gälla:

aa) Antingen skall gemenskapsstöd införas i Portugal på en nivå som motsvarar

— en femtedel av beloppet för det gemenskapsstöd som tillämpas under följande regleringsår eller stödperiod i de fall där den andra etappen uppgår till fem år,

— en sjundedel av beloppet för det gemenskapsstöd som tillämpas under följande regleringsår eller stödperiod i de fall där den andra etappen uppgår till sju år,

bb) eller skall, när en skillnad finns, nivån på gemenskapsstöd för Portugal närmas till den stödnivå som tillämpas i den nuvarande gemenskapen under följande regleringsår eller stödperiod

— med en femtedel av skillnaden mellan dessa båda stöd i de fall där den andra etappen uppgår till fem år,

- med en sjundedel av skillnaden mellan dessa båda stöd i de fall där den andra etappen uppgår till sju år.
- c) Vid början av följande regleringsår eller stödperioder skall nivån på gemenskapsstöd för Portugal närmas till den stödnivå som tillämpas i den nuvarande gemenskapen under följande regleringsår eller stödperiod med successivt
- en fjärdedel, en tredjedel och med hälften av skillnaden mellan dessa båda stöd i de fall där den andra etappen uppgår till fem år,
 - en sjättedel, en femtedel, en fjärdedel, en tredjedel och med hälften av skillnaden mellan dessa båda stöd i de fall där den andra etappen uppgår till sju år.
- d) Gemenskapens stödnivå skall tillämpas fullt ut för Portugal år 1995 vid början av regleringsåret eller stödperioden.

Artikel 289

1. Portugal skall från och med början av den andra etappen gradvis tillämpa de preferenser på sin import som gemenskapen, antingen autonomt eller genom avtal, ger vissa tredje länder.
2. I detta syfte skall Portugal tillämpa en tullsats som reducerar avvikelsen mellan den tullsats som faktiskt tillämpas vid utgången av den första etappen och preferenstullsatsen enligt följande tidsplan:
 - a) I de fall där den andra etappen uppgår till fem år:
 - Den 1 januari 1991 skall avvikelsen reduceras till 83,3 % av den ursprungliga avvikelsen.
 - Den 1 januari 1992 skall avvikelsen reduceras till 66,6 % av den ursprungliga avvikelsen.
 - Den 1 januari 1993 skall avvikelsen reduceras till 49,9 % av den ursprungliga avvikelsen.
 - b) I de fall där den andra etappen uppgår till sju år:
 - Den 1 januari 1989 skall avvikelsen reduceras till 87,5 % av den ursprungliga avvikelsen.
 - Den 1 januari 1990 skall avvikelsen reduceras till 75 % av den ursprungliga avvikelsen.
 - Den 1 januari 1991 skall avvikelsen reduceras till 62,5 % av den ursprungliga avvikelsen.
 - Den 1 januari 1992 skall avvikelsen reduceras till 50 % av den ursprungliga avvikelsen.
 - Den 1 januari 1993 skall avvikelsen reduceras till 37,5 % av den ursprungliga avvikelsen.
 - Den 1 januari 1994 skall avvikelsen reduceras till 25 % av den ursprungliga avvikelsen.
 - Den 1 januari 1995 skall avvikelsen reduceras till 12,5 % av den ursprungliga avvikelsen.
 - c) Portugal skall tillämpa preferenstullsatserna fullt ut den 1 januari 1996.

Avsnitt IV

Bestämmelser om vissa gemensamma marknadsorganisationer enligt den klassiska övergången

Underavsnitt 1

Oljor och fetter

Artikel 290

1. Beträffande olivolja skall bestämmelserna i

artiklarna 236 och 240 tillämpas på interventionspriset.

2. Under en övergångstid på 10 år skall det pris som på det sättet fastställs för Portugal årligen närmas till nivån på det gemensamma priset vid början av varje regleringsår enligt följande:

— Fram till ikraftträdandet av anpassningen av gällande gemenskapsrätt skall priset i Portugal varje år justeras med en tjugondel av den ursprungliga avvikelser mellan detta pris och det gemensamma priset.

— Från och med ikraftträdandet av anpassningen av gällande gemenskapsrätt skall priset i Portugal justeras med den befintliga skillnaden mellan det priset och det gemensamma pris som gäller före varje steg mot en tillnärmning, delad med det antal regleringsår som återstår till övergångstidens slut. Det pris som blir resultatet av denna beräkning skall anpassas i förhållande till varje förändring av det gemensamma priset under följande regleringsår.

3. I enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 43.2 i Romfördraget skall rådet fastställa att det villkor som krävs för tillämpningen av punkt 2 andra strecksatsen är uppfyllt. Steget mot en pristillnärmning skall genomföras i enlighet med den senare bestämmelsen från och med början av det regleringsår som följer efter ett sådant fastställande.

4. Det utjämningsbelopp som blir resultatet av tillämpningen av artikel 240 skall vid behov anpassas på grundval av skillnaden mellan det gemenskapsstöd till konsumtion som tillämpas i den nuvarande gemenskapen och det som tillämpas i Portugal.

Artikel 291

1. Artikel 236 skall tillämpas på orienteringspriset på solrosfrön.

För raps och rybs, sojabönor och linser skall det orienteringspris som tillämpas i Portugal den 1 mars 1986 fastställas på grundval av den befintliga avvikelser mellan priserna på konkurrerande grödor i växelbruket i Portugal och

motsvarande priser i den nuvarande gemenskapen under en referensperiod som skall fastställas. Det orienteringspris som tillämpas i Portugal får dock inte vara högre än det gemensamma priset.

2. Under övergångsperioden skall de priser som på detta sätt fastställts för Portugal årligen närmas till nivån på de gemensamma priserna vid början av varje regleringsår. Stegen mot en tillnärmning skall äga rum i tio etapper och artikel 238 skall också tillämpas.

3. Interventionspriserna på raps, rybs och solrosfrön samt minimipriset på sojabönor som tillämpas i Portugal skall räknas fram från det orienteringspris respektive det orienteringspris som avses i punkterna 1 och 2 i enlighet med bestämmelserna i den gemensamma organisationen av den berörda marknaden.

4. Till och med den 31 december 1990 skall i handeln med bearbetade produkter av vegetabiliska oljor med undantag av olivolja, avsedda för mänsklig konsumtion, lämpliga åtgärder vidtas för att beakta skillnaderna mellan priserna på dessa oljor i Portugal och i den nuvarande gemenskapen.

Artikel 292

1. Portugal skall till och med den 31 december 1990 i enlighet med förfaranden som skall fastställas tillämpa en kontrollordning avseende följande:

- a) Kontroll av kvantiteterna oljehaltiga frön och frukter, den kvantitet mjöl ur vilket oljan inte har utvunnits och de kvantiteter vegetabiliska oljor med undantag av olivolja, som är avsedda för mänsklig konsumtion på Portugals inhemska marknad, i syfte att undvika en försämring av konkurrensförhållandena på marknaderna för de olika vegetabiliska oljorna. Den volym på dessa kvantiteter som släpps ut för konsumtion på den portugisiska marknaden skall fastställas på grundval av konsumtionen i Portugal och nivån på denna konsumtion skall uppskattas i samband med en rapport som utarbetas för varje regleringsår en-

ligt förfarandet i artikel 38 i förordning nr 136/66/EEG på grundval av

- den registrerade konsumtionen i Portugal under åren 1980 till 1983,
- den förutsebara trenden i efterfrågan.

Enligt samma förfarande får denna rapport uppdateras under regleringsårets gång.

- b) Kontroll av nivån på konsumentpriserna på de vegetabiliska oljor som avses i a, på ett sätt som i princip — till och med den 31 december 1990 — behåller den prisnivå uttryckt i ecu som nåddes under regleringsåret 1984/85.

Den kontrollordning som avses i a består i att man den 1 mars 1986 ersätter den handelsordning som tillämpas på import till Portugal med en ordning med kvantitativa restriktioner på import som utan diskriminering öppnas för de ekonomiska aktörerna, såväl i den nuvarande gemenskapen som i tredje land.

2. Skulle exceptionella omständigheter uppstå får den kontrollordning som fastställs i denna artikel ändras för de berörda produkterna i den utsträckning som är nödvändig för att undvika obalans på marknaderna för de olika oljorna.

Dessa ändringar skall fastställas i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 38 i förordning nr 136/66/EEG.

Artikel 293

1. Gemenskapsstöd till produktionen av olivolja skall tillämpas i Portugal från och med det första regleringsåret efter anslutningen och under övergångstiden närmas till nivån på det stöd som beviljas i den nuvarande gemenskapen. Artikel 246 skall också tillämpas.

Gemenskapsstöd till konsumtionen av olivolja skall införas i Portugal från och med den 1

januari 1991 enligt en tidsplan som skall fastställas och i den utsträckning som behövs för att nå gemenskapsnivån vid slutet av övergångstiden.

2. Stöd till raps, rybs och solrosfrön, sojaböner och linser som produceras i Portugal skall

— införas i Portugal från och med början av det första regleringsåret efter anslutningen, och

— därefter ökas under perioden då den kontrollordning som avses i artikel 292.1 tillämpas, på grundval av stegen mot en tillnärmning av, beroende på omständigheterna, det i Portugal tillämpliga orienteringspriset eller orienteringspriset till nivån på det gemensamma priset.

Vid utgången av den period som avses i föregående stycke skall det stöd som beviljas i Portugal vara lika med skillnaden mellan det orienteringspris som tillämpas i Portugal och världsmarknadspriset, varvid skillnaden minskas med de tullar som Portugal tillämpar på import av produkter från tredje land.

3. Stöd för de frön och böner som avses i punkt 2 och som produceras i Portugal och bearbetas i den nuvarande gemenskapen och stödet för motsvarande frön och böner som produceras i den nuvarande gemenskapen och bearbetas i Portugal skall anpassas med hänsyn till den respektive skillnaden mellan nivån på priset på dessa frön och böner och priset på de frön och böner som importerats från tredje land.

4. När stödet för raps, rybs och solrosfrön beräknas skall hänsyn tas till varje annat differensbelopp som kan vara tillämpligt.

Artikel 294⁽¹⁾

Under regleringsåren 1986/87—1994/95 skall särskilda garantitrösklar fastställas för rapsfrön, rybsfrön och solrosfrön som produceras i Portugal.

⁽¹⁾ UTGIVARENS ANMÄRKNING:

I rådets förordning (EEG) nr 1455/86 av den 13 maj 1986 (EGT nr L 133, 21.5.1986) om ändring av artiklarna 96 och 294 i AA ESP/PORT föreskrivs att orden "garantitröskel" respektive "garantitrösklar" varje gång de förekommer skall ersättas av "garanterad maximikvantitet" respektive "garanterade maximikvantiteter".

För regleringsåret 1986/87 skall dessa trösklar fastställas till

- 1 000 ton för rapsfrön och rybsfrön,
- 48 000 ton för solrosfrön.

För följande regleringsår skall dessa särskilda garantitrösklar fastställas på grundval av kriterier som är jämförbara med dem som tillämpas vid fastställandet av garantitrösklarna i den nuvarande gemenskapen.

När en särskild garantitröskel överskrids skall medansvarsavgifter tillämpas enligt förfaranden motsvarande dem som tillämpas i den nuvarande gemenskapen och med samma tak.

Artikel 295

1. När den kontrollordning som avses i artikel 292 har upphört att gälla skall Portugal tillämpa den preferensordning, antingen den är avtalsmässig eller autonom, som tillämpas av gemenskapen i förhållande till tredje land på området för olivolja, oljeväxtfrön och oljehaltiga frukter och på området för bearbetade produkter av dessa.

2. Från och med den 1 januari 1991 skall Portugal tillämpa en tullsats som reducerar avvikelserna mellan den tullsats som faktiskt tillämpades den 31 december 1990 och preferenstullsatsen enligt följande tidsplan:

- Den 1 januari 1991 skall avvikelserna reduceras till 83,3 % av den ursprungliga skillnaden.
- Den 1 januari 1992 skall avvikelserna reduceras till 66,6 % av den ursprungliga skillnaden.
- Den 1 januari 1993 skall avvikelserna reduceras till 49,9 % av den ursprungliga skillnaden.
- Den 1 januari 1994 skall skillnaden reduceras till 33,2 % av den ursprungliga skillnaden.
- Den 1 januari 1995 skall skillnaden reduceras till 16,5 % av den ursprungliga skillnaden.

Portugal skall tillämpa preferenstullsatserna i deras helhet från och med den 1 januari 1996.

Underavsnitt 2

Tobak

Artikel 296

Artikel 236 och i förekommande fall artikel 238 skall tillämpas på det interventionspris som fastställs för varje sort eller grupp av sorter.

Artikel 297

Det normpris som motsvarar det interventionspris som avses i artikel 296 skall i Portugal fastställas för den första skörden efter anslutningen på en nivå som avspeglar det befintliga förhållandet mellan normpriset och interventionspriset i enlighet med artikel 2.2 andra stycket i förordning (EEG) nr 727/70 om den gemensamma organisationen av marknaden för råttobak.

Underavsnitt 3

Lin och hampa

Artikel 298

Artikel 246 skall tillämpas på stödet till spånadslin och hampa.

Underavsnitt 4

Humle

Artikel 299

Stödet till de humleproducenter som avses i artikel 12 i förordning (EEG) nr 1696/71 skall i Portugal tillämpas i sin helhet från och med den första skörden efter anslutningen.

Underavsnitt 5

Frön

Artikel 300

Artikel 246 skall tillämpas på det stöd för

frön som avses i artikel 3 i förordning (EEG) nr 2358/71.

Underavsnitt 6

Silkesmaskar

Artikel 301

Artikel 246 skall tillämpas på stöd för silkesmaskar.

Underavsnitt 7

Socker och isoglukos

Artikel 302

1. Artiklarna 236, 238 och 240 skall tillämpas på interventionspriset på vitt socker och på baspriset på betor.

Utjämningsbeloppet vid anslutningen skall dock korrigeras med utjämningsavgiften för lagring i den utsträckning som behövs för att den gemensamma organisationen av marknaden skall fungera smidigt.

2. För råsocker och andra produkter än färska betor som avses i artikel 1.1 b, och för de produkter som avses i artikel 1.1 d och f i förordning (EEG) nr 1785/81 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker, får utjämningsbelopp fastställas i den utsträckning som behövs för att undvika varje risk för störningar i handeln mellan den nuvarande gemenskapen och Portugal.

I detta fall skall utjämningsbeloppen räknas fram från det utjämningsbelopp som tillämpas på den berörda basprodukten, med hjälp av koefficienter som skall fastställas.

Artikel 303

Under en period på sju år efter anslutningen skall den avgift på råsocker med ursprung i Elfenbenskusten, Malawi, Zimbabwe och Swaziland som importeras till Portugal upp till en maximal årlig kvantitet på 75 000 ton, uttryckt som vitt socker, vara lika med avgiften på

råsocker, beräknad enligt bestämmelserna i den gemensamma organisationen av marknaden, och reducerad med skillnaden mellan tröskelpriiset och interventionspriset för råsocker.

För perioden 1 mars till 1 juli 1986 och 1 juli till 31 december 1992 skall den maximala årliga kvantitet som avses ovan reduceras i förhållande till längden på dessa perioder.

Om, under ovannämnda perioder

- a) gemenskapens prognos avseende råsocker för ett givet regleringsår eller en del av ett sådant visar att utbudet på råsocker är otillräckligt för att säkra en adekvat försörjning till portugisiska raffinaderier, eller
- b) exceptionella och oförutsedda omständigheter motiverar det för regleringsåret eller delen av året i fråga,

får Portugal, enligt förfarandet i artikel 41 i förordning (EEG) nr 1785/81, bemyndigas att under regleringsåret eller delen av året i fråga från tredje land importera de kvantiteter som enligt beräkningen behövs, enligt samma villkor avseende den reducerade avgiften som de som föreskrivs för den kvantitet som avses i första stycket.

Underavsnitt 8

Bearbetade produkter av frukt och grönsaker

Artikel 304

Beträffande de produkter som åtnjuter de stöd som föreskrivs i artikel 3 i förordning (EEG) nr 516/77 om den gemensamma organisationen av marknaden för bearbetade produkter av frukt och grönsaker, skall följande bestämmelser tillämpas i Portugal:

1. Fram till det första steget mot en tillnärmning av de priser som avses i artikel 238 skall det minimipris som avses i artikel 3b i förordning (EEG) nr 516/77 fastställas på grundval av
 - det pris som fastställs i Portugal enligt den tidigare inhemska ordningen för den produkt som är avsedd för bearbetning, eller

— i avsaknad av ett sådant pris, de priser som i Portugal betalas till producenter av produkter avsedda för bearbetning enligt de noteringar som görs under en representativ period som skall fastställas.

2. När det minimipris som avses i punkt 1 är

— lägre än det gemensamma priset, skall priset i Portugal ändras vid början av varje regleringsår efter anslutningen enligt de förfaranden som föreskrivs i artikel 238,

— högre än det gemensamma priset, skall det gemensamma priset tillämpas i Portugal från och med anslutningen.

3. a) Under de första fem regleringsåren efter anslutningen, eller om artikel 260.2 tillämpas, de första tre åren efter anslutningen, skall ifråga om bearbetade produkter av tomat det gemenskapsstödbelopp som beviljas i Portugal räknas fram från det stöd som beräknas för den nuvarande gemenskapen, med hänsyn till den skillnad i minimiproducentpriserna som blir följderna av tillämpningen av punkt 2 i denna artikel, innan detta sistnämnda stöd eventuellt reduceras som en följd av att den fastställda garantiröskeln för dessa produkter i den nuvarande gemenskapen överskrids.

När tröskeln i den nuvarande gemenskapen överskrids, och om det visar sig nödvändigt för att säkerställa normala villkor för konkurrensen mellan den portugisiska industrin och gemenskapens, skall det, i enlighet med det förfarande som avses i artikel 20 i förordning (EEG) nr 516/77, beslutas om att ett utjämningsbelopp, vilket högst motsvarar skillnaden mellan det fastställda stödet för Portugal och det stöd som kunde ha räknats fram enligt gemenskapens bestämmelser, kommer att tillämpas i enlighet med artikel 240.3 a och uppbäras av Portugal vid export till tredje land.

När den ordning som avses i förordning (EEG) nr 1320/85 upphör att gälla skall dock inget utjämningsbelopp uppbäras om det visas att den portugisiska produkten inte åtnjutit det gemenskapsstöd som beviljats i Portugal.

Inte i något fall får det stöd som tillämpas i Portugal överskrida det stöd som beviljas i den nuvarande gemenskapen.

b) Under den period som avses i a skall beviljandet av gemenskapsstöd i Portugal för varje regleringsår begränsas till en kvantitet bearbetade produkter som motsvarar en kvantitet färska tomater av

— 685 000 ton för framställning av tomat-koncentrat,

— 9 600 ton för framställningen av hela skalade tomater,

— 137 ton för framställning av andra tomat-produkter.

Vid slutet av denna period skall de ovan fastställda kvantiteterna, justerade enligt varje ändring av gemenskapens trösklar under samma period, beaktas vid fastställandet av gemenskapens trösklar.

4. Vid utgången av den period som avses i punkt 3 a, ifråga om tomatbaserade produkter, och under de sex regleringsåren efter anslutningen ifråga om övriga produkter, skall det gemenskapsstöd som beviljas i Portugal räknas fram från det fastställda stödet i den nuvarande gemenskapen, med hänsyn till den skillnad i minimipriserna som blir följderna av tillämpningen av punkt 2.

5. Gemenskapsstödet skall tillämpas i sin helhet i Portugal från och med början av det sjunde regleringsåret efter anslutningen.

6. Vid tillämpningen av denna artikel skall minimipriset och det befintliga stödet i den nuvarande gemenskapen avse de gällande beloppen i den nuvarande gemenskapen med undantag för Grekland.

Artikel 305

Det minimipris och den finansiella kompensation som tillämpas i Portugal i enlighet med artiklarna 2 och 3 i förordning (EEG) nr 2601/69 om fastställandet av särskilda åtgärder för att främja bearbetning av vissa apelsinsorter, och i artiklarna 1 och 2 i förordning (EEG)

nr 1035/77 om särskilda åtgärder för att främja försäljning av bearbetade produkter av citron, skall fastställas enligt följande:

1. Fram till det första steg mot en tillnärmning av de priser som avses i artikel 238 skall det tillämpliga minimipriset fastställas på grundval av de priser som betalas i Portugal till producenter av citrusfrukter avsedda för bearbetning och som noteras under en representativ period som skall fastställas. Den finansiella kompensationen skall vara densamma som för den nuvarande gemenskapen, i förekommande fall minskad med skillnaden mellan det gemensamma minimipriset och det minimipris som tillämpas i Portugal.

2. Vid påföljande fastställanden av priset skall det minimipris som tillämpas i Portugal närmas till det gemensamma minimipriset i enlighet med bestämmelserna i artikel 238. Den finansiella kompensation som tillämpas i Portugal i varje etapp mot en tillnärmning skall vara densamma som i den nuvarande gemenskapen, i förekommande fall minskad med skillnaden mellan det gemensamma minimipriset och det minimipris som tillämpas i Portugal.

3. När det minimipris som blir följden av en tillämpning av punkt 1 eller 2 är högre än det gemensamma minimipriset, får det gemensamma minimipriset fastställas definitivt för Portugal.

Underavsnitt 9

Torrforcer

Artikel 306

1. Det orienteringspris som avses i artikel 4 i förordning (EEG) nr 1117/78 om den gemensamma organisationen av marknaden för torrforcer, och som tillämpas i Portugal den 1 mars 1986, skall fastställas på grundval av avvikelserna mellan priserna på konkurrerande produkter i växelbruket i Portugal och i den nuvarande gemenskapen under en referensperiod som skall fastställas.

Artikel 238 skall tillämpas på det orienteringspris som räknas fram i enlighet med första stycket. Det orienteringspris som skall tillämpas

i Portugal får dock inte överskrida det gemensamma orienteringspriset.

2. Det kompletterande stöd som tillämpas i Portugal skall justeras med ett belopp motsvarande

— den skillnad som i förekommande fall råder mellan orienteringspriset i Portugal och det gemensamma orienteringspriset, multiplicerad med den procentsats som avses i artikel 5.2 i förordning (EEG) nr 1117/78, och

— den uppbörd av tullar som tillämpas i Portugal vid import av dessa produkter från tredje land.

3. Artikel 246 skall tillämpas på det schablonsstöd som avses i artikel 3 i förordning (EEG) nr 1117/78.

Underavsnitt 10

Ärter, bönor och sötlupiner

Artikel 307

1. Det aktiverande tröskelpriset på ärter, bönor och sötlupiner som används till framställning av djurfoder, och orienteringspriset på andra ärter och bönor, som tillämpas i Portugal den 1 mars 1986, skall fastställas på grundval av avvikelserna mellan priserna på konkurrerande grödor i växelbruket i Portugal och i den nuvarande gemenskapen under en referensperiod som skall fastställas.

Artikel 238 skall tillämpas på det aktiverande tröskelpriset eller orienteringspriset på dessa produkter. Det aktiverande tröskelpris eller det orienteringspris som skall tillämpas i Portugal får dock inte vara högre än det gemensamma priset.

2. För de produkter som skördas i Portugal och används för framställning av foder och som omfattas av förordning (EEG) nr 1431/82 om särskilda åtgärder för ärter, bönor och sötlupiner, skall det stöd som avses i artikel 3.1 i den förordningen reduceras med den i förekommande fall befintliga skillnaden mellan det aktiverande tröskelpris som tillämpas i Portugal och det gemensamma priset.

Utan att det påverkar tillämpningen av första stycket skall stödet för en produkt som bearbetas i Portugal reduceras med de tullar som tillämpas i Portugal på import av kakor av sojabönor från tredje land.

Vid de reduceringar som avses i första och andra stycket skall de procentsatser tillämpas som avses i artikel 3.1 i förordning (EEG) nr 1431/82.

3. Det stödbelopp som avses i artikel 3.2 i förordning (EEG) nr 1431/82 för ärter och bönor som skördas i Portugal och används till mänsklig konsumtion eller djurfoder på ett annat sätt än det som avses i punkt 1 i den artikeln, skall reduceras med ett belopp som motsvarar den i förekommande fall befintliga skillnaden mellan det orienteringspris som tillämpas i Portugal och det gemensamma orienteringspriset.

Utan att det påverkar tillämpningen av första stycket skall stödet för en produkt som bearbetas i Portugal reduceras med de tullar som tillämpas i Portugal vid import av dessa produkter från tredje land.

Underavsnitt 11

Får- och getkött

Artikel 308

Inom fårkötssektorn skall artikel 236 tillämpas på baspriset.

Avsnitt V

Bestämmelser om vissa gemensamma marknadsorganisationer enligt den etappvisa övergången

Underavsnitt 1

Mjölk och mjölkprodukter

A. Första etappen

Artikel 309

De särskilda mål som avses i artikel 264 och

som skall uppnås av Portugal under den första etappen i sektorn för mjölk och mjölkprodukter skall vara följande:

- a) Avskaffande av "Junta Nacional dos Produtos Pecuários" (JNPP) som ett statligt organ vid utgången av den första etappen och en gradvis liberalisering av den inhemska handeln, importen och exporten i syfte att inrätta en ordning med fri konkurrens och fritt tillträde till den portugisiska marknaden.
- b) Inrättande av ett interventionsorgan och skapande av en materiell och mänsklig infrastruktur för att kunna genomföra interventionsåtgärder.
- c) Ändring av den befintliga prisstrukturen för att det skall bli en fri prisbildning på marknaden och en ändring av det värde-mässiga förhållandet mellan fetthalten och proteinhalten i mjölk som konsumeras i Portugal, i syfte att närma den relationen till den i gemenskapen.
- d) Harmonisering av de inhemska priser på mjölk, smör och torkad mjölk som noteras i Portugals fastland med de motsvarande priser som noteras på Azorerna.
- e) Avskaffande, i största möjliga utsträckning, av nationellt stöd som är oförenligt med gemenskapsrätten och det gradvisa införandet av gemenskapens stödordning.
- f) Avskaffande av ensamrätten till att i vissa områden köpa upp mjölk samt ensamrätten till pastörisering.
- g) Skapande av ett informationssystem för jordbruks-marknaderna för att notera priser och skapa förutsättningar för att administrativa organ byggs upp, vilket är nödvändigt för att den gemensamma organisationen av marknaden för den berörda sektorn skall fungera smidigt.
- h) Genomförande av de åtgärder som syftar till att främja moderniseringen av strukturer för produktion, bearbetning och avsättning.

B. *Andra etappen**Artikel 310*

1. Fram till det första steget mot en tillnärmning av priserna skall de interventionspriser för smör och skummjölkspulver som tillämpas i Portugal fastställas enligt föreskrivna regler och på grundval av den information som beaktas vid den gemensamma organisationen av marknaden.

Artiklarna 285.2-285.6 och 287 skall tillämpas på de interventionspriser som beräknas på det sättet

Om det tillämpliga interventionspriset i Portugals fastland inte harmoniseras med det tillämpliga interventionspriset på Azorerna vid utgången av den första etappen, skall steget mot en tillnärmning av dessa priser till de gemensamma priserna äga rum enligt förfaranden som skall fastställas.

2. För de produkter som avses i punkt 1 skall de utjämningsbelopp som tillämpas i handeln mellan den nuvarande gemenskapen och Portugal och mellan Portugal och tredje land, vara lika med skillnaden mellan de gemensamma priserna och de priser som fastställs i Portugal, i förekommande fall korrigerade för att ta hänsyn till de marknadspriser som noteras i denna medlemsstat.

Artiklarna 240.2-240.6, 241, 242 och 255 skall tillämpas.

Artikel 311

Utjämningsbeloppet för andra mejeriprodukter än smör och skummjölkspulver skall fastställas med hjälp av koefficienter som skall fastställas.

Underavsnitt 2

Nötkött

A. *Första etappen**Artikel 312*

De särskilda mål som avses i artikel 264 och

som skall uppnås av Portugal under den första etappen i sektorn för nötkött skall vara följande:

- a) Avskaffande av JNPP som ett statligt organ vid utgången av den första etappen och liberalisering av importen och exporten, samt en gradvis liberalisering av den inhemska handeln, i syfte att inrätta en ordning med fri konkurrens och fritt tillträde till den portugisiska marknaden.
- b) Inrättande av ett interventionsorgan och skapande av en materiell och mänsklig infrastruktur för att kunna genomföra interventionsåtgärder och en lämplig utbildning av administrativ personal, vilket är nödvändigt för att den gemensamma organisationen av marknaden för den berörda sektorn skall fungera smidigt.
- c) Fri prisbildning på representativa marknader som skall etableras.
- d) Skapande av ett informationssystem för jordbruks-marknaderna för att notera priser och införa en gemenskapsskala för gradering av djurkroppar i syfte att få jämförbara prisnoteringar.
- e) Genomförande av de åtgärder som syftar till att främja moderniseringen av strukturer för produktion, bearbetning och avsättning, vilka syftar till att öka produktiviteten för boskapsskötsel samt lönsamheten inom sektorn.
- f) Liberalisering av handeln på det avelstekniska området.

B. *Andra etappen**Artikel 313*

1. I nötköttssektorn skall artiklarna 240, 285 och 287 tillämpas på de interventionsinköpspriser i Portugal och den nuvarande gemenskapen som gäller för de jämförbara kvaliteter som bestäms på grundval av gemenskapsskalan för gradering av hela kroppar av vuxen nötkötskap.

2. Artiklarna 241, 242 och 255 skall också tillämpas inom denna sektor.

3. Utjämningsbeloppet för de övriga produkter som avses i artikel 1.1 a i förordning (EEG) nr 805/68 skall fastställas med hjälp av koefficienter som skall fastställas.

Artikel 314

Artikel 288 skall tillämpas på bidraget för bevarande av amkobesättningar.

Underavsnitt 3

Frukt och grönsaker

A. Första etappen

Artikel 315

1. De särskilda mål som avses i artikel 264 och som skall uppnås av Portugal under den första etappen i sektorn för frukt och grönsaker skall vara följande:

- a) Avskaffande av "Junta Nacional das Frutas" (JNF) som ett statligt organ vid utgången av den första etappen.
- b) Utveckling av producentgrupper i den betydelse som avses i gemenskapens bestämmelser.
- c) Gradvis och allmän tillämpning av gemensamma kvalitetsstandarder.
- d) Inrättande av ett interventionsorgan och skapande av en materiell och mänsklig infrastruktur för att kunna genomföra interventionsåtgärder.
- e) Fri prisbildning och dagliga prisnoteringar på representativa marknader som skall fastställas med utgångspunkt från de olika produkterna.
- f) Skapande av ett informationssystem för jordbruks-marknaderna för att dagligen notera priser och genomföra en lämplig utbildning av administrativ personal, vilket är nödvändigt för att den gemensamma organisationen av marknaderna skall fungera smidigt.

2. För att stimulera producenter och deras organisationer till att avsätta produkter som uppfyller kvalitetsnormer, skall Portugal under den första etappen genom ett lämpligt stöd bidra till kostnaden för produktens förpackning och presentation.

Artikel 316

Trots bestämmelserna i artikel 272.1 skall det referenspris som tillämpas av den nuvarande gemenskapen avseende Portugal fastställas enligt de bestämmelser i förordning (EEG) nr 1035/72 som är i kraft den 31 december 1985.

Varje utjämningsavgift på importen av produkter från Portugal som följer av tillämpningen av förordning (EEG) nr 1035/72 skall reduceras med

- 2 % det första året,
- 4 % det andra året,
- 6 % det tredje året,
- i förekommande fall, 8 % det fjärde och femte året,

efter anslutningsdagen.

B. Andra etappen

Artikel 317

I sektorn för frukt och grönsaker skall artikel 285 tillämpas på baspriset.

Artikel 255 skall också tillämpas i denna sektor.

Artikel 318

Under den andra etappen skall en kompensationsmekanism införas vid import till den nuvarande gemenskapen av frukt och grönsaker från Portugal för vilka ett referenspris fastställts i förhållande till tredje land.

1. På denna mekanism skall följande bestämmelser tillämpas:

- a) En jämförelse skall göras mellan ett offertpris på den portugisiska produkten, beräknat enligt b, och gemenskapens offertpris. Det senare priset skall beräknas årligen

— på grundval av det aritmetiska genomsnittet av producentpriserna i varje medlemsstat i den nuvarande gemenskapen plus transport- och förpackningskostnader för produkterna från produktionsområdena till de representativa konsumtionsområdena i gemenskapen,

— med hänsyn till produktionskostnadernas utveckling.

De ovan nämnda producentpriserna skall motsvara genomsnittet av de priser som noteras under de tre år som föregår den dag när gemenskapens offertpris fastställs.

Gemenskapens offertpris får inte överskrida nivån på det referenspris som tillämpas i förhållande till tredje land.

- b) Det portugisiska offertpriset skall beräknas varje avsättningsdag på grundval av de representativa priser som noteras eller omräknas till prisnivån på grossistimport till den nuvarande gemenskapen. Priset på en produkt från Portugal skall motsvara det lägsta representativa priset eller genomsnittet av de lägsta representativa priser som noterats för minst 30 % av de berörda produkterna från Portugal som sålts på samtliga representativa marknader där prisnoteringar finns. Detta pris eller dessa priser skall minskas i förväg

— med de tullar som beräknas i enlighet med bestämmelserna i c,

— med varje korrigeringsbelopp som införs i enlighet med bestämmelserna i d.

- c) De tullar som skall dras av från priserna på den portugisiska produkten skall vara tullsatserna enligt den gemensamma tulltaxan vilka gradvis reduceras varje år vid början av regleringsåret med

— en femtedel av beloppet i de fall där den andra etappen uppgår till fem år,

— en sjundedel av beloppet i de fall där den andra etappen uppgår till sju år.

Den första reduktionen skall dock äga rum vid början av den andra etappen.

- d) Om priset på den portugisiska produkten, beräknat i enlighet med bestämmelserna i b, är lägre än gemenskapens offertpris som avses i a, skall ett korrigeringsbelopp som motsvarar skillnaden mellan dessa båda priser uppbäras av den importerande medlemsstaten vid import till den nuvarande gemenskapen.

- e) Korrigeringsbeloppet skall uppbäras tills en genomförd värdering visar att priset på den portugisiska produkten är lika med eller högre än det gemensamma pris som avses i a.

2. Skulle störningar uppstå på den portugisiska marknaden som en följd av import från den nuvarande gemenskapen får beslut fattas om lämpliga åtgärder som bl.a. kan innebära föreskrifter om att ett korrigeringsbelopp tillämpas vid import till Portugal av frukt och grönsaker från den nuvarande gemenskapen för vilka ett referenspris fastställts.

Underavsnitt 4

Spannmål

A. Första etappen

Artikel 319

De särskilda mål som avses i artikel 264 och som skall uppnås av Portugal under den första etappen i sektorn för spannmål skall vara följande:

- a) Avskaffande av försäljningsmonopolet för "Empresa Pública de Abastecimento de Cereais" (EPAC) senast vid utgången av den första etappen och en gradvis liberalisering av den inhemska handeln i syfte att inrätta en ordning med fri konkurrens på den portugisiska marknaden.

- b) Gradvis avveckling under en period på fyra år av det importmonopol som EPAC har.
- c) Inrättande av ett interventionsorgan och skapande av en materiell och mänsklig infrastruktur för att kunna genomföra interventionsåtgärder.
- d) Fri prisbildning.
- e) Skapande av ett informationssystem för jordbruksmarknaderna för att notera priser och genomföra en lämplig utbildning av administrativ personal, vilket är nödvändigt för att den gemensamma organisationen av marknaderna skall fungera smidigt.

Artikel 320

1. Portugal skall under de fyra första åren efter anslutningen gradvis anpassa det monopol som EPAC har på import och avsättning av spannmål i Portugal, i syfte att vid utgången av det fjärde året säkerställa att medlemsstaternas medborgare inte diskrimineras avseende villkoren för inköp och försäljning.

2. I detta syfte skall Portugal anpassa de bestämmelser som avses i artikel 261 och får, trots bestämmelserna i artikel 277, tillämpa följande importordning:

- a) Import av spannmål till Portugal skall äga rum med en procentandel av de årliga kvantiteter som importerats föregående år, varvid följande procentsatser skall tillämpas av EPAC respektive privata aktörer:

År	EPAC	Privata sektorer
1986	80 %	20 %
1987	60 %	40 %
1988	40 %	60 %
1989	20 %	80 %
1990	—	100 %

- b) Den import enligt a som skall genomföras av privata aktörer skall fördelas enligt ett anbudsförfarande utan diskri-

minering mellan de ekonomiska aktörerna.

Inom ramen för detta anbudsförfarande skall anbud avseende produkter med ursprung i gemenskapen korrigeras med

— skillnaden mellan gemenskapens marknadspris och världsmarknadspriset, och

— ett belopp som motsvarar en schablonpreferens som är lika med 5 ecu per ton.

- c) Om importen av produkter med ursprung i gemenskapen inte för ett givet år motsvarar en minimikvantitet på 15 % av den totala kvantitet spannmål som importerats under det året, skall EPAC under det följande året köpa upp den resterande kvantiteten i den nuvarande gemenskapen så att den ovannämnda andelen på 15 % uppnås. Den kvantiteten skall sedan läggas till den obligatoriska kvantitetsandelen på 15 % för det nya året.

En preliminär prognos skall utarbetas vid utgången av regleringsåret 1988/89. Om det enligt denna prognos bedöms som osannolikt att den obligatoriska andelen för år 1989 uppnås, får nödvändiga åtgärder vidtas för att säkerställa att förpliktelsen följs.

B. Andra etappen

Artikel 321

Inom spannmålssektorn skall artiklarna 240, 285 och 287 tillämpas på interventionspriserna.

Artiklarna 241, 242 och 255 skall också tillämpas i denna sektor.

Artikel 322

1. I fråga om spannmål för vilket ett interventionspris inte fastställs skall det tillämpliga

utjämningsbeloppet räknas fram med hjälp av det belopp som tillämpas på korn, med hänsyn till det rådande förhållandet mellan tröskelpri- serna på de berörda spannmålen.

2. I fråga om de produkter som avses i artikel 1 c och d i förordning (EEG) nr 2727/75 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål, skall utjämningsbeloppet räknas fram med hjälp av det belopp som tillämpas på de spannmålsprodukter som produkterna är besläktade med, med hjälp av koefficienter som skall fastställas⁽¹⁾.

Artikel 323

Artikel 288 skall tillämpas på det stöd för durumvete som avses i artikel 10 i förordning (EEG) nr 2727/75.

Underavsnitt 5

Griskött

A. Första etappen

Artikel 324

De särskilda mål som avses i artikel 264 och som skall uppnås av Portugal under den första etappen i sektorn för griskött skall vara följande:

- a) Avskaffande av JNPP som ett statligt organ vid utgången av den första etappen och en gradvis liberalisering av den inhemska handeln, importen och exporten i syfte att inrätta en ordning med fri konkurrens och fritt tillträde till den portugisiska marknaden.
- b) Inrättande av ett interventionsorgan och skapande av en materiell och mänsklig infrastruktur för att kunna genomföra interventionsåtgärder, som är anpassade till de nya villkoren på den portugisiska marknaden.

- c) Fri prisbildning på representativa marknader som skall fastställas.
- d) Skapande av ett informationssystem för jordbruks-marknaderna för att notera priser och skapa förutsättningar för att administrativ personal får en lämplig utbildning, vilket är nödvändigt för att den gemensamma organisationen av marknaden för den berörda sektorn skall fungera smidigt.
- e) Genomförande av de åtgärder som syftar till att främja moderniseringen av strukturer för produktion, förädling och avsättning, i syfte att uppnå högre lönsamhet i sektorn.
- f) Intensifierat genomförande av kampanjen mot afrikansk svinpest och särskilt utvecklingen av slutna produktionsenheter.

B. Andra etappen

Artikel 325

1. I grisköttssektorn skall utjämningsbeloppet beräknas på grundval av de utjämningsbelopp som tillämpas på fodersäd. I detta syfte skall det tillämpliga utjämningsbeloppet per kg slaktkropp av gris beräknas på grundval av de utjämningsbelopp som gäller för den kvantitet fodersäd som krävs för att i gemenskapen producera ett kg griskött.

Om detta belopp inte skulle vara representativt skall dock bestämmelserna i artiklarna 240, 285 och 287 tillämpas på priset på den produkten i Portugal och i den nuvarande gemenskapen.

2. Artiklarna 241, 242 och 255 skall också tillämpas i denna sektor.

3. För andra produkter än de slaktkroppar av gris som avses i artikel 1.1 i förordning (EEG) nr 2759/75 skall utjämningsbeloppet räknas fram från det belopp som tillämpas enligt punkterna 1 och 2, med hjälp av koefficienter som skall fastställas.

⁽¹⁾ Artikel 322.2 i dess lydelse enligt en rättelse av AA ESP/PORT, offentliggjord i EGT nr L 116, 4.5.1988.

Underavsnitt 6

Ägg

A. Första etappen

Artikel 326

De särskilda mål som avses i artikel 264 och som skall uppnås av Portugal under den första etappen i sektorn för ägg skall vara följande:

- a) Avskaffande av JNPP som ett statligt organ vid utgången av den första etappen och liberalisering av importen och exporten i syfte att inrätta en ordning med fri konkurrens och fritt tillträde till den portugisiska marknaden och en gradvis liberalisering av den inhemska marknaden.
- b) Fri prisbildning.
- c) Skapande av ett informationssystem för jordbruks-marknaderna för att notera priser.
- d) Genomförande av de åtgärder som syftar till att främja moderniseringen av strukturer för produktion och förädling.

B. Andra etappen

Artikel 327

1. Bestämmelserna i artiklarna 240—242 och 255 skall tillämpas på sektorn för ägg, med förbehåll för följande punkter.
2. Det utjämningsbelopp som tillämpas per kg ägg i skal skall beräknas på grundval av de utjämningsbelopp som tillämpas på den kvantitet fodersäd som krävs för att i gemenskapen producera ett kg ägg i skal.
3. Det utjämningsbelopp som tillämpas per kläckningsägg skall beräknas på grundval av de utjämningsbelopp som tillämpas på den kvantitet fodersäd som krävs för att i gemenskapen producera ett kläckningsägg.

4. I fråga om de produkter som avses i artikel 1.1 b i förordning (EEG) nr 2771/75 om den gemensamma organisationen av marknaden för ägg, skall utjämningsbeloppet räknas fram med hjälp av utjämningsbeloppet för ägg i skal, med hjälp av koefficienter som skall fastställas.

Underavsnitt 7

Fjäderfäkött

A. Första etappen

Artikel 328

De särskilda mål som avses i artikel 264 och som skall uppnås av Portugal under den första etappen i sektorn för fjäderfäkött skall vara samma som de mål som anges för ägg i artikel 326.

B. Andra etappen

Artikel 329

1. Artiklarna 240, 241, 242 och 255 skall tillämpas på sektorn för fjäderfäkött, med förbehåll för följande punkter.
2. Det utjämningsbelopp som tillämpas per kg slaktat fjäderfä skall beräknas på grundval av de utjämningsbelopp som tillämpas på den kvantitet fodersäd som krävs för att i gemenskapen producera ett kg slaktat fjäderfä, differenterat efter fjäderfäart.
3. Det utjämningsbelopp som tillämpas per kyckling skall beräknas på grundval av de utjämningsbelopp som tillämpas på den kvantitet fodersäd som krävs för att i gemenskapen producera en kyckling.
4. För de produkter som avses i artikel 1.2 d i förordning (EEG) nr 2771/75 om den gemensamma organisationen av marknaden för fjäderfäkött, skall utjämningsbeloppet räknas fram från utjämningsbeloppet för slaktat fjäderfä, med hjälp av koefficienter som skall fastställas.

Underavsnitt 8

Ris

A. Första etappen

Artikel 330

De särskilda mål som avses i artikel 264 och som skall uppnås av Portugal under den första etappen i sektorn för ris skall vara samma som de mål som anges för spannmål i artikel 319.

Artikel 331

1. Portugal skall under den första etappen gradvis anpassa det monopol som EPAC har på import och avsättning av ris i Portugal, i syfte att vid utgången av den första etappen säkerställa att medlemsstaternas medborgare inte diskrimineras avseende villkoren för inköp och försäljning.

2. Artikel 320 skall också tillämpas på import av ris till Portugal.

B. Andra etappen

Artikel 332

1. Beträffande ris skall artiklarna 240, 285 och 287 tillämpas på interventionspriset för ris med ytterskal.

Artiklarna 241, 242 och 255 skall också tillämpas i denna sektor.

2. Utjämningsbeloppet för råris skall vara det som tillämpas på ris med ytterskal, omräknat enligt den omräkningskurs som avses i artikel 1 i förordning nr 467/67/EEG.

3. För helt polerat ris skall utjämningsbeloppet vara det som tillämpas på råris, omräknat enligt den omräkningskurs som avses i artikel 1 i förordning nr 467/67/EEG.

4. För delvis polerat ris skall utjämningsbeloppet vara det som tillämpas på helt polerat ris,

omräknat enligt den omräkningskurs som avses i artikel 1 i förordning nr 467/67/EEG.

5. För de produkter som avses i artikel 1.1 c i förordning (EEG) nr 1418/76 om den gemensamma organisationen av marknaden för ris, skall utjämningsbeloppet beräknas med utgångspunkt i det som tillämpas på de produkter som de är besläktade med, med hjälp av koefficienter som skall fastställas.

6. Utjämningsbeloppet för smulris skall fastställas på en nivå som tar hänsyn till den befintliga skillnaden mellan försäljningspriset i Portugal och tröskelpriset.

Underavsnitt 9

Vin

A. Första etappen

Artikel 333

De särskilda mål som avses i artikel 264 och som skall uppnås av Portugal under den första etappen i sektorn för vin skall vara följande:

- a) Avskaffande av Junta Nacional do Vinho (JNV) som ett statligt organ vid utgången av den första etappen, anpassning av de andra statliga organen i vinsektorn under den första etappen och liberalisering av den inhemska handeln, importen och exporten, samt överföring av statligt kontrollerade verksamheter avseende lagring och destillation till producenter och producentassocierationer.
- b) Gradvist införande av en ordning för och kontroll av vinodling, liknande gemenskapens ordning och kontroll, och som möjliggör fastställande av effektiva regler för vinodling.
- c) Genomförande av ett ampelografiprojekt (klassificering av vinstocksorster) och av ett synonymprojekt (överensstämmelse mellan beteckningar på vinstocksorster i Portugal å ena sidan och överensstämmelse mellan portugisiska beteckningar och beteckningar som används i den

nuvarande gemenskapen, å andra sidan), vilka skall äga rum före införandet av ett system med statistiska undersökningar av vinodlingsarealer inom ramen för gemenskapens bestämmelser och ett genomförande av ett särskilt arbete på registret över vinodlingsarealer.

- d) Skapande av eller ombildning av destillationscentraler i tillräckligt stort antal och med en tillräcklig kapacitet för att försörjning av vin skall finnas.
- e) Skapande av ett informationssystem för jordbruks-marknaderna, särskilt för att prognosticera priser och genomföra regelbundna statistiska analyser.
- f) Lämplig utbildning av administrativ personal, vilket är nödvändigt för att den gemensamma organisationen av marknaden för vin skall fungera smidigt.
- g) Gradvis anpassning av den portugisiska prisordningen till gemenskapens prisordning.
- h) Förbud mot konstbevattning av vinarealer för odling av vindruvor för pressning samt ett förbud mot all nyodling på konstbevattnade arealer.
- i) Genomförande av en plan, i enlighet med reglerna för vinodling, för att omstrukturera och ombilda portugisiska vingårdar i enlighet med målen för den gemensamma politiken för vin.

Artikel 334

Portugal skall vidta alla adekvata åtgärder i syfte att undvika en utvidgning, under den första etappen, av arealen på de vingårdar som producerar vin med en naturlig alkoholhalt på 7 volymprocent eller mindre.

Artikel 335

Som ett avsteg från gemenskapens bestämmelser om viners maximala halt av svaveldioxid, skall Portugal bemyndigas att under den första etappen tillämpa de begränsningar som

tillämpats enligt den tidigare nationella ordningen på sådana viner som produceras på landets territorium. Portugal skall dock vidta adekvata åtgärder för att under den första etappen säkerställa att svaveldioxidhalten gradvis sänks till gemenskapens nivåer, så att de senare nivåerna följs fullt ut från och med början av den andra etappen.

Artikel 336

Under den första etappen skall Portugal, på grundval av det ampelografiprojekt och det synonymprojekt som avses i artikel 333, upprätta en klassificering av vinstocksorster på portugisiska vingårdar enligt artikel 31 i förordning (EEG) nr 337/79 och genomförandebestämmelserna i den artikeln.

B. Andra etappen

Artikel 337

I sektorn för vin skall artiklarna 285 och 287 tillämpas på orienteringspriset för bordsviner.

Artikel 338

1. En mekanism med regleringsbelopp skall fastställas för import till den nuvarande gemenskapen av de produkter som avses i punkt 2 med ursprung i Portugal och som omfattas av det fastställda referenspriset enligt den gemensamma organisationen av marknaden.

2. Mekanismen skall tillämpas enligt följande bestämmelser:

- a) För bordsvin skall ett regleringsbelopp uppbäras som är lika med skillnaden mellan orienteringspriserna i Portugal och i den nuvarande gemenskapen. Nivån på detta belopp får dock, enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 67 i förordning (EEG) nr 337/79, anpassas med hänsyn till situationen för marknadspriserna, bedömd efter olika vinkategorier och vinkvaliteter.
- b) För vissa viner med ursprungsbezeichnung

och för andra produkter som troligen kan förorsaka störningar på marknaden får ett regleringsbelopp fastställas i enlighet med det förfarande som avses i a. Detta regleringsbelopp skall räknas fram från det belopp som tillämpas på bordsviner i enlighet med förfaranden som skall fastställas.

3. Ett tak för regleringsbeloppet skall fastställas på en nivå som säkerställer att villkoren för stödordningen inte är mindre förmånliga än de som gällde före anslutningen. I detta syfte skall beloppet beräknas på ett sådant sätt att det belopp som fås genom att man ökar det tillämpliga orienteringspriset i Portugal för den berörda produkten med regleringsbeloppet och med de tillämpliga tullarna inte överskrider det gällande referenspriset på produkten under det berörda produktionsåret.

4. Med tanke på den speciella situationen på marknaden för de olika produkter som avses i punkt 2 får ett beslut fattas i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 67 i förordning (EEG) nr 337/79 om ett fastställande av ett regleringsbelopp för exporten av en eller flera av dessa produkter från den nuvarande gemenskapen till Portugal.

Beloppet skall fastställas på en nivå som säkerställer ett normalt handelsmönster mellan den nuvarande gemenskapen och Portugal och som inte förorsakar några störningar på den portugisiska marknaden beträffande de berörda produkterna.

5. Det beviljade regleringsbeloppet skall finansieras av gemenskapen genom Garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garanti-fonden för jordbruket.

Artikel 339

Artikel 288 skall tillämpas på stöd för användning av druvmust och koncentrerad druvmust vid framställning av druvsaft.

Artikel 340

1. Under den andra etappen skall Portugal börja upphöra med odling av vingårdar som

planteras med sorter vars odlande tillfälligt bemyndigats enligt den klassificering som utarbetas enligt artikel 333.

2. Under den andra etappen skall Portugal börja upphöra med odling av vingårdar som planteras med sådana direkta producenthybrider som inte ingår i den klassificering som anges i förordning (EEG) nr 3800/81.

Till och med utgången av den andra etappen skall dessa hybrider anses vara tillfälligt tillåtna vinstocksarter.

3. Som ett avsteg från artikel 49 i förordning (EEG) nr 337/79 får druvor av de sorter som tillfälligt tillåtits enligt punkterna 1 och 2 till och med utgången av den andra etappen användas för framställning av de produkter som avses i den artikeln.

Artikel 341

Till och med utgången av år 1995 får viner som producerats i regionen "vinho verde" och som har en alkoholhalt under 8,5 volymprocent omsättas i bulk endast i sina produktionsregioner.

För dessa viner måste alkoholhalten framgå av etiketten.

Avsnitt VI

Övriga bestämmelser

Underavsnitt 1

Veterinära åtgärder

Artikel 342

Vad gäller handeln med färskt kött av fjäderfä på portugisiskt territorium skall Portugal bemyndigas att senast till och med den 31 december 1988 skjuta upp tillämpningen av direktiv 71/118/EEG om hygienfrågor som påverkar handeln med färskt kött av fjäderfä.

Artikel 343

Portugal skall bemyndigas att senast till och

med den 31 december 1990 behålla importrestriktioner för renrasiga avelsdjur av nötkreatur, om de berörda raserna inte finns med på förteckningen över tillåtna raser i Portugal.

Underavsnitt 2

Åtgärder avseende lagstiftning om utsäde och plantor

Artikel 344

1. Portugal skall bemyndigas att uppskjuta tillämpningen på landets territorium av följande direktiv, enligt följande tidsplan:

a) Längst till och med den 31 december 1988 vad gäller direktiv

— 66/401/EEG om utsläppande på marknaden av utsäde av foderväxter, för arterna *Lolium multiflorum lam.*, *Lolium perenne L* och *Vicia sativa L.*,

— 66/402/EEG om utsläppande på marknaden av utsäde av stråsåd, för arterna *Hordeum vulgare L*, *Oryza sativa L.*, *Triticum aestivum L.*, *emend. Fiori* och *Pool. Triticum durum desf.* och *Zea maïs L.*,

— 70/457/EEG om den gemensamma sortlistan över arter av lantbruksväxter, för de arter som avses i förra strecksatsen.

b) Längst till och med den 31 december 1990 vad gäller direktiv

— 66/400/EEG om utsläppande på marknaden av betutsäde,

— 66/401/EEG, för andra arter än de som avses i a första strecksatsen,

— 66/402/EEG, för andra arter än de som avses i a andra strecksatsen,

— 66/403/EEG om utsläppande på marknaden av sättpotatis,

— 66/404/EEG om utsläppande på marknaden av förökningsmaterial för skogsbruket,

— 68/193/EEG om utsläppande på marknaden av material för vegetativ förökning av vinrankor,

— 69/208/EEG om utsläppande på marknaden av utsäde av olje- och spånadsväxter,

— 70/457/EEG, för andra arter än de som avses i a tredje strecksatsen,

— 70/458/EEG om utsläppande på marknaden av utsäde av köksväxter,

— 71/161/EEG om normer för den yttre kvaliteten på förökningsmaterial för skogsbruket som släpps ut på gemenskapens marknad.

2. För Portugal gäller följande:

a) Portugal skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att senast vid utgången av de perioder som avses i punkt 1 gradvis anpassa sig till bestämmelserna i de direktiv som avses i punkt 1.

b) Portugal får före utgången av de perioder som avses i punkt 1 helt eller delvis begränsa utsläppandet på marknaden av utsäde eller groddplantor av de sorter vars utsläppande på marknaden är tillåtet i Portugal. Vad gäller de arter som avses i direktiven 70/457/EEG och 70/458/EEG, skall de sorter vars utsläppande på marknaden från och med den 1 mars 1986 är tillåtet i Portugal vara de som anges på den lista som anmälts i konferensen.

Under de perioder som Portugal skall anpassa sig till de två ovannämnda direktiven skall Portugal varje år utvidga listan på ett sådant sätt att det säkerställs att den portugisiska marknaden gradvis öppnas för de andra sorter som förts in i de gemensamma sortlistorna.

c) Portugal skall till de nuvarande medlemsstaterna bara exportera det utsäde och de groddplantor som uppfyller gemenskapens villkor.

d) Portugal skall låta det utsäde och de

groddplantor som importeras från tredje land

— omfattas av gemenskapens bestämmelser om likvärdighet,

— vad gäller sort, åtminstone omfattas av samma begränsningar om utsläppande på marknaden som gäller för de sorter som förts in i de gemensamma sortlistorna.

3. Under giltighetsperioden för de avsteg som avses i punkt 1 får beslut fattas enligt förfarandet i Ständiga kommittén för utsäde och förökningsmaterial för jordbruk, trädgårdsnäring och skogsbruk om en gradvis liberalisering av handeln med utsäde och groddplantor av vissa arter mellan Portugal och den nuvarande gemenskapen. Denna liberalisering skall i första hand avse det utsäde som före anslutningen omfattas av ett beslut i gemenskapen om likvärdighet. Denna liberalisering skall avse andra arter när det visar sig att villkoren för en sådan liberalisering är uppfyllda.

Underavsnitt 3

Åtgärder avseende växtskydd

Artikel 345

Portugal skall bemyndigas att längst till och med den 31 december 1990 skjuta upp tillämpningen av direktiv 69/456/EEG om bekämpning av potatisnematomod.

KAPITEL 4

Fiske

Avsnitt I

Allmänna bestämmelser

Artikel 346

1. Om inte annat föreskrivs i detta kapitel, skall de bestämmelser som fastställs i denna akt tillämpas på fiskerisektorn.

2. Artiklarna 234.3, 253 c och 257 skall tillämpas på fiskeriprodukter.

Avsnitt II

Tillgång till fiskevatten och resurser

Artikel 347

I syfte att integrera de fartyg som för portugisisk flagg i det gemenskapssystem för bevarande och förvaltning av fiskeresurser som upprättades genom förordning (EEG) nr 170/83, skall fartygens tillträde till de fiskevattnen som lyder under de nuvarande medlemsstaternas överhöghet eller jurisdiktion och omfattas av Internationella rådet för havsforskning (ICES) regleras av det system som definieras i detta avsnitt.

Artikel 348

Endast de fartyg som avses i artikel 349 får bedriva fiske och får bara göra det i de zoner och på de villkor som anges i den artikeln.

Artikel 349

1. De portugisiska fartygens fiske skall begränsas till ICES-områdena V b, VI, VII, VIII a, b och d, utom, under tiden från anslutningsdagen till och med den 31 december 1995, den zon som ligger söder om lat. 56°30' N, öster om long. 12° V norr och norr om lat. 50°30' N, och bedrivs inom de gränser och enligt de villkor som definieras i punkterna 2, 3 och 4.

2. De fiskemöjligheter som är begränsade till fiske av blåvitling och taggmakrill, det motsvarande antalet fartyg och deras förfaranden för tillgång och kontroll skall årligen fastställas enligt artikel 11 i förordning (EEG) nr 170/83, och för första gången före den 1 januari 1986.

3. Fiskemöjligheterna för de arter som inte omfattas av systemet för tillåten totalfångst, i fortsättningen kallat *TAC*, och det motsvarande antalet fartyg, får fastställas i enlighet med förfarandet i artikel 11 i förordning (EEG) nr 170/83, på grundval av den nuvarande situationen för portugisiskt fiske i den nuvarande

gemenskapens vatten under den period som omedelbart föregår anslutningen, och på grundval av behovet att säkerställa fiskebeståndens bevarande och med hänsyn till de begränsningar som gäller för fiske av liknande arter från fartyg från de nuvarande medlemsstaterna i portugisiska vatten.

4. Villkoren för specialiserad fiskeverksamhet skall motsvara de villkor som föreskrivs i artikel 160 för fiske av samma arter.

5. Sådana bestämmelser som syftar till att säkerställa att fiskeverksamheten bedrivs i enlighet med bestämmelserna i denna artikel, inbegripet sådana som syftar till att eventuellt vägra det aktuella fartyget fisketillstånd under en viss tid, skall antas före den 1 januari 1986 i enlighet med förfarandet i artikel 11 i förordning (EEG) nr 170/83.

De tekniska förfaranden som motsvarar de som avses i artikel 163.3 andra stycket skall antas före den 1 januari 1986 i enlighet med förfarandet i artikel 14 i förordning (EEG) nr 170/83.

6. Tillämpningsföreskrifterna för denna artikel skall antas före den 1 januari 1986 enligt förfarandet i artikel 14 i förordning (EEG) nr 170/83.

Artikel 350

Före den 31 december 1992 skall kommissionen till rådet lämna en rapport om situationen och utsikterna vad gäller fisket i gemenskapen med utgångspunkt i tillämpningen av artiklarna 349 och 351. Med utgångspunkt i den rapporten skall nödvändiga ändringar i artiklarna 349 och 351, inbegripet sådana ändringar som rör tillträde till andra zoner än dem som nämns i artikel 349.1, antas före den 31 december 1993 i enlighet med förfarandet i artikel 43 i Romfördraget och träda i kraft den 1 januari 1996.

Artikel 351

1. Bara de fartyg som för en nuvarande medlemsstats flagga och som omfattas av denna artikel, får bedriva fiskeverksamheter i farvat-

ten som lyder under Portugals överhöghet eller jurisdiktion, och bara i de zoner och enligt de villkor som definieras i följande punkter.

2. Det antal fartyg som har tillstånd att fiska efter pelagiska arter som inte omfattas av TAC och några kvoter, med undantag av långvandrande arter, i ICES-områdena IX, X och i CECAF-området, skall varje år fastställas enligt artikel 11 i förordning (EEG) nr 170/83, på grundval av den nuvarande gemenskapens situation för fiskeverksamhet i portugisiska farvatten under den period som omedelbart föregår anslutningen, och på grundval av behovet att säkerställa fiskebeståndens bevarande och med hänsyn till de begränsningar som gäller för portugisiska fartygs fiske i de nuvarande medlemsstaternas farvatten avseende liknande arter, och för första gången den 1 januari 1986.

Villkoren för specialiserad fiskeverksamhet skall motsvara de villkor som föreskrivs i artikel 160 för fiske av samma arter.

3. Till och med den 31 december 1995, i ICES-området X och CECAF-området, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 4 och på grundval av de nuvarande medlemsstaternas sedvanliga fiskeverksamhet under åren omedelbart före anslutningen, skall tillstånd för fiske av långfenad tonfisk ges bara under en period på högst åtta veckor mellan den 1 maj och den 31 augusti det berörda året, varvid fartygens backor/långrevar skall vara högst 26 meter mellan perpendiklarna och endast dörj-/trollinglina skall användas. Listan på fartyg med fisketillstånd skall anmälas till kommissionen av de berörda medlemsstaterna senast den trettonde dagen före inledningen av fiskeperioden.

4. Vad gäller gulfenad tonfisk skall fisket begränsas till och med den 31 december 1995 för ICES-området X söder om lat. 36°30' N, och för CECAF-området söder om 31° N och norr om denna breddgrad väster om 17°30' V.

5. De bestämmelser som syftar till att säkerställa att fiskeriföretagen följer bestämmelserna i denna artikel, inbegripet de som syftar till att eventuellt vägra det aktuella fartyget fisketillstånd under en viss tid skall antas före den 1 januari 1986 i enlighet med förfarandet i artikel 11 i förordning (EEG) nr 170/83.

De tekniska förfaranden som motsvarar de som avses i artikel 163.3 andra stycket skall antas före den 1 januari 1986 i enlighet med förfarandet i artikel 14 i förordning (EEG) nr 170/83.

6. Tillämpningsföreskrifter för denna artikel skall antas före den 1 januari 1986 i enlighet med förfarandet i artikel 14 i förordning (EEG) nr 170/83.

Artikel 352

1. I syfte att integrera de fartyg som för spansk flagg, och som är förtecknade eller registrerade

i en hamn i det territorium som omfattas av den gemensamma fiskeripolitiken, i gemenskapens system för bevarande och förvaltning av fiskeresurser, upprättat genom förordning (EEG) nr 170/83, skall fartygens tillträde till farvatten som lyder under portugisisk överhöghet eller jurisdiktion och som omfattas av ICES och Fiskerikommittén för östra Centralatlanten (CECAF) till och med den 31 december 1995 vara underkastat den ordning som avses i punkterna 2—9.

2. De fartyg som avses i punkt 1 får ha följande verksamheter som huvudverksamhet⁽¹⁾:

⁽¹⁾ UTGIVARENS ANMÄRKNING:

Andra kolumnen i tabellen i punkt 2 ändrades genom rättelse av AA ESP/PORT offentliggjord i EGT nr L 261; 13.9.1986

Art	Kvantitet (ton)	Zon	Tillåten fiskeutrustning	Fiske-tillståndets giltighetstid	Sammanlagt antal fartyg med tillstånd (baslista)	Antal fartyg med tillstånd att fiska samtidigt (periodisk lista)
<i>Bottenlevade arter</i> - Kummel	850	ICES IX + CECAF (fastlands- kust)	Trål	Hela året	Norr om Penichebreddgraden (Cabo Carvoeiro): 17 Söder om Penichebreddgraden (Cabo Carvoeiro): 4	Norr om Penichebreddgraden (Cabo Carvoeiro): 9
- Andra		ICES IX + CECAF (fastlands- kust)	Trål	Hela året		Söder om Penichebreddgraden (Cabo Carvoeiro): 2
<i>Pelagiska arter</i> - Taggmakrill	2 250	ICES IX + CECAF (fastlands- kust)	Trål	Hela året		
- Stora vandrande arter utom tonfisk (svärdfisk, blåhaj, havsbraxen)		ICES IX + CECAF (fastlands- kust)	Flyt-revar	Hela året		Norr om Penichebreddgraden (Cabo Carvoeiro): 75 Söder om Penichebreddgraden (Cabo Carvoeiro): 15
- Långfenad tonfisk		ICES IX + CECAF (fastlands- kust)	Dörj-/trollinglina	Maj — juli		Ännu ej fastställt

3. Användningen av nät/garn skall förbjudas.

4. Inget fartyg som bedriver fiske med backor/långrevar får sätta ut mer än två backor/långrevar per dag: högsta tillåtna längd för var och en av dessa backor/långrevar skall vara 20 nautiska mil. Avståndet mellan tafsarna får inte vara mindre än 2,7 meter.

5. Skaldjursfiske skall inte tillåtas. Vid fiske efter kummel och andra bottenlevande arter skall dock fångster tillåtas på upp till 10 % av den fångstvolym av dessa arter som finns ombord.

6. Antalet fartyg med tillstånd att fiska efter långfenad tonfisk skall fastställas före den 1 mars 1986 i enlighet med förfarandet i artikel 11 i förordning (EEG) nr 170/83.

7. Möjligheterna till och villkoren för tillträde till de farvatten som lyder under Portugals överhöghet eller jurisdiktion i ICES-området X och CECAF-området skall fastställas enligt förfarandet i artikel 155.3.

8. De tekniska förfarandena för tillämpning av denna artikel skall antas, i likhet med bestämmelserna i bilaga XI, före den 1 januari 1986 i enlighet med förfarandet i artikel 14 i förordning (EEG) nr 170/83.

9. De bestämmelser som syftar till att säkerställa att fiskeriföretagen följer bestämmelserna i denna artikel, inbegripet de som syftar till att eventuellt vägra det aktuella fartyget fisketillstånd under en viss tid, skall antas före den 1 januari 1986 i enlighet med förfarandet i artikel 11 i förordning (EEG) nr 170/83.

Artikel 353

Den ordning som definieras i artiklarna 347—350, inbegripet de ändringar som rådet kommer att kunna anta i enlighet med artikel 350, skall gälla till och med den dag då den period löper ut som fastställs i artikel 8.3 i förordning (EEG) nr 170/83.

Avsnitt III

Yttre resurser*Artikel 354*

1. Från och med anslutningen skall gemenskapen förvalta de fiskeriavtal som Portugal slutit med tredje land.

2. De rättigheter och skyldigheter som de avtal som avses i punkt 1 medför för Portugal skall inte påverkas under den tid som bestämmelserna i de avtalen interimistiskt upprätthålls.

3. Så snart som möjligt, och i varje fall innan de avtal som avses i punkt 1 löper ut, skall rådet i vart och ett av fallen med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen fatta lämpliga beslut för att den fiskeverksamhet som omfattas av avtalen skall kunna fortsättas, och rådet skall även ha möjlighet att förlänga vissa avtal med högst ett år.

Artikel 355

1. De tullbefrielser, tillfälliga befrielser eller tullkvoter som Portugal har beviljat för färsk fiskeriprodukter med ursprung i Marocko och som kommer från samarbetande företag som bildats av fysiska eller juridiska personer från Portugal och Marocko, skall i de fall där de direkt landas i Portugal avskaffas senast den 31 december 1992.

2. Produkter som importeras enligt denna ordning får inte omsättas fritt i den betydelse som avses i artikel 10 i Romfördraget när de vidareexporteras till en annan medlemsstat.

3. De bestämmelser som fastställs i denna artikel får endast tillämpas på de produkter som avses i punkt 1 och som härrör från

portugisisk-marockanska samarbetsbolag och från fartyg som används av sådana företag, vilka förtecknas på listan i bilaga XXVII.

De berörda fartygen får inte ersättas i de fall där de säljs, försvinner eller skrotas.

4. De närmare genomförandebestämmelserna för denna artikel skall antas i enlighet med förfarandet i artikel 33 i förordning (EEG) nr 3796/81.

Avsnitt IV

Den gemensamma organisationen av marknader*Artikel 356*

1. De orienteringspriser för atlantsardiner som gäller i Portugal å ena sidan och de orienteringspriser som gäller i gemenskapen i dess nuvarande sammansättning å andra sidan skall närmas till varandra i enlighet med punkt 2, varvid det första steget skall tas den 1 mars 1986.

2. De orienteringspriser som gäller i Portugal å ena sidan och i gemenskapen i dess nuvarande sammansättning å andra sidan, skall gradvis närmas till orienteringspriset för medelhavssardiner, med utgångspunkt i 1984 års priser, i tio årliga steg om respektive en tiondel, en niondel, en åttiondel, en sjundedel, en sjättedel, en femtedel, en fjärdedel, en tredjedel och hälften av skillnaden mellan de orienteringspriser som gällde före varje steg mot en tillnärmning. Det pris som på så vis beräknas skall anpassas proportionellt till eventuella ändringar av orienteringspriset för följande fiskeår. Det gemensamma priset skall gälla från och med den dag då det tionde steget mot en tillnärmning äger rum.

Artikel 357

1. Under den tid som de tillnärmningsåtgärder pågår som avses i artikel 356 skall ett övervakningssystem införas som införas som grundar sig på de referenspriser som gäller för import av atlantsardiner till gemenskapen i dess nuvarande sammansättning från Portugal.

2. Vid varje steg mot en tillnärmning skall de

referenspriser som avses i punkt 1 fastställas på den nivå som gäller för de återköpspriser för medelhavssardiner som tillämpas i de andra medlemsstaterna.

3. Om störningar förekommer på marknaden på grund av att sådan import som avses i punkt 1 sker till priser som är lägre än referenspriserna, får åtgärder motsvarande dem som fastställs i artikel 21 i förordning (EEG) nr 3796/81 vidtas i enlighet med förfarandet i artikel 33 i den förordningen.

4. Närmare genomförandebestämmelser för denna artikel skall antas i enlighet med förfarandet i artikel 33 i förordning (EEG) nr 3796/81.

Artikel 358

1. Från och med anslutningen skall en ordning med utjämningsersättningar införas för sardinproducenter i gemenskapen i dess nuvarande sammansättning till följd av det särskilda pristillnärningssystem som gäller denna art i enlighet med artikel 356.

2. Före utgången av perioden för pristillnärning skall rådet med kvalificerad majoritet och på förslag av kommissionen fatta beslut om huruvida, och i förekommande fall i hur stor utsträckning, det system som avses i denna artikel skall förlängas.

3. Rådet skall med kvalificerad majoritet och på förslag av kommissionen före den 31 december 1985 anta genomförandebestämmelser för denna artikel.

Artikel 359

Under den tid då pristillnärningen sker skall de omvandlingsfaktorer inte ändras som gällde sardiner år 1984, vilka fastställs i artikel 12.1 i förordning (EEG) nr 3796/81.

Avsnitt V

Handelsbestämmelser

Artikel 360

1. Med avvikelse från artikel 190 skall import-

tullarna på sådana fiskeriprodukter som omfattas av numren 03.01, 03.02, 03.03, 16.04 och 16.05 och undernummer 05.15 A och 23.01 B i Gemensamma tulltaxan gradvis avvecklas enligt följande tidsplan:

a) Vad gäller produkter som importeras från Portugal till de övriga medlemsstaterna gäller följande:

- Den 1 mars 1986 skall varje tullsats reduceras till 85,7 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1987 skall varje tullsats reduceras till 71,4 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1988 skall varje tullsats reduceras till 57,1 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1989 skall varje tullsats reduceras till 42,8 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1990 skall varje tullsats reduceras till 28,5 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1991 skall varje tullsats reduceras till 14,2 % av bastullsatsen.
- Den sista redueringen med 14,2 % skall göras den 1 januari 1992.

b) Vad gäller produkter som importeras från de övriga medlemsstaterna till Portugal gäller följande:

- Den 1 mars 1986 skall varje tullsats reduceras till 87,5 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1987 skall varje tullsats reduceras till 75 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1988 skall varje tullsats reduceras till 62,5 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1989 skall varje tullsats reduceras till 50 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1990 skall varje tullsats reduceras till 37,5 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1991 skall varje tullsats reduceras till 25 % av bastullsatsen.
- Den 1 januari 1992 skall varje tullsats reduceras till 12,5 % av bastullsatsen.

— Den sista reduceringen med 12,5 % skall göras den 1 januari 1993.

2. Trots bestämmelserna i punkt 1 skall importtullar på beredda och konserverade sardiner enligt undernummer 16.04 D i Gemensamma tulltaxan, mellan Portugal och de övriga medlemsstaterna i gemenskapen gradvis avvecklas enligt följande tidsplan:

— Den 1 mars 1986 skall varje tullsats reduceras till 90,9 % av bastullsatsen.

— Den 1 januari 1987 skall varje tullsats reduceras till 81,8 % av bastullsatsen.

— Den 1 januari 1988 skall varje tullsats reduceras till 72,7 % av bastullsatsen.

— Den 1 januari 1989 skall varje tullsats reduceras till 63,6 % av bastullsatsen.

— Den 1 januari 1990 skall varje tullsats reduceras till 54,5 % av bastullsatsen.

— Den 1 januari 1991 skall varje tullsats reduceras till 45,4 % av bastullsatsen.

— Den 1 januari 1992 skall varje tullsats reduceras till 36,3 % av bastullsatsen.

— Den 1 januari 1993 skall varje tullsats reduceras till 27,2 % av bastullsatsen.

— Den 1 januari 1994 skall varje tullsats reduceras till 18,1 % av bastullsatsen.

— Den 1 januari 1995 skall varje tullsats reduceras till 9 % av bastullsatsen.

— Den sista reduceringen med 9 % skall göras den 1 januari 1996.

3. Trots bestämmelserna i punkt 1 skall tullar på import till medlemsstaterna från Portugal av färska, kylda eller frysta sardiner enligt undernummer 03.01 B 1 d i Gemensamma tulltaxan samt beredd eller konserverad tonfisk och ansjovis enligt undernummer 16.04 E och 16.04 ur F i Gemensamma tulltaxan gradvis avvecklas enligt följande tidsplan:

— Den 1 mars 1986 skall varje tullsats reduceras till 87,5 % av bastullsatsen.

— Den 1 januari 1987 skall varje tullsats reduceras till 75 % av bastullsatsen.

— Den 1 januari 1988 skall varje tullsats reduceras till 62,5 % av bastullsatsen.

— Den 1 januari 1989 skall varje tullsats reduceras till 50 % av bastullsatsen.

— Den 1 januari 1990 skall varje tullsats reduceras till 37,5 % av bastullsatsen.

— Den 1 januari 1991 skall varje tullsats reduceras till 25 % av bastullsatsen.

— Den 1 januari 1992 skall varje tullsats reduceras till 12,5 % av bastullsatsen.

— Den sista reduceringen med 12,5 % skall göras den 1 januari 1993.

4. Trots bestämmelserna i artikel 197 skall Portugal ändra den tullsats landet tillämpar i handeln med tredje land för sådana fiskeriprodukter som avses i punkt 1, på så sätt att avvikelserna mellan bastullsatserna och tullsatserna i Gemensamma tulltaxan reduceras enligt följande tidsplan:

— Från och med den 1 mars 1986 skall Portugal tillämpa en tullsats som minskar avvikelserna mellan bastullsatsen och tullsatsen i Gemensamma tulltaxan med 12,5 %.

— Från och med den 1 januari 1987

a) skall tullsatserna i Gemensamma tulltaxan tillämpas på de tulltaxenummer för vilka avvikelserna mellan bastullsatserna och tullsatserna i Gemensamma tulltaxan inte är större än ± 15 %,

b) skall Portugal i de återstående fallen tillämpa en tullsats som minskar avvikelserna mellan bastullsatserna och tullsatserna i Gemensamma tulltaxan i sju lika stora steg om 12,5 % på följande dagar:

— 1 januari 1987.

— 1 januari 1988.

— 1 januari 1989.

— 1 januari 1990.

— 1 januari 1991.

— 1 januari 1992.

Portugal skall tillämpa den gemensamma tulltaxan i dess helhet från och med den 1 januari 1993.

Artikel 361

1. Till och med den 31 december 1992 skall importen till Portugal från andra medlemsstater av produkter som förtecknas i bilaga XXVIII a omfattas av en kompletterande handelsmekanism som fastställs i denna artikel.

2. Dessutom skall importen till Portugal från Spanien av produkter som förtecknas i bilaga XXVIII b till och med den 31 december 1990 omfattas av den mekanism som avses i punkt 1.

3. För varje aktuell produkt skall en försörjningsplan för Portugal upprättas före varje årsskifte på grundval av importen under de tre senaste åren. Denna plan skall inte bara visa importen från de andra medlemsstaterna utan också den från tredje land. Gemenskapens importandel i denna plan skall årligen ökas med en progressiv faktor på 15 %.

4. Utöver tröskeln för gemenskapens andel får åtgärder vidtas som begränsar eller tillfälligt inställer importen.

5. Utöver den tröskel som fastställts för den övergripande försörjningsplanen får Portugal vidta tillfälliga skyddsåtgärder som är tillämpliga omedelbart. Sådana åtgärder skall genast anmälas till kommissionen, som får upphäva tillämpningen av dem under den månad som följer efter anmälningen.

6. Närmare genomförandebestämmelser skall antas i enlighet med förfarandet i artikel 33 i förordning (EEG) nr 3796/81.

Artikel 362

Under perioden med en gradvis avveckling av tullar mellan gemenskapen i dess nuvarande

sammansättning och Portugal får följande produkter från Portugal varje år importeras till gemenskapen i dess nuvarande sammansättning, varvid uppbörden av tullsatserna enligt Gemensamma tulltaxan fullständigt inställs upp till följande gränser.

Tulltaxe-nummer	Varuslag	Kvantiteter (ton)
16.04	Fisk, beredd eller knsrerverad, inbegripet kaviar och kaviarsättning:	
	D. Sardiner	5 000
	E. Tonfisk	1 000
	ur F. Bonito (arter av släktet Sarda), mokrill och ansjovis:	
	— mokrill	1 000

Artikel 363

1. Fram till och med den 31 december 1992 får Portugal behålla de kvantitativa restriktioner mot tredje land som avser de produkter som anges i bilaga XXIX, inom de gränser och enligt de förfaranden som beslutas av rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen.

2. Gemenskapens referensprismekanism skall tillämpas på alla produkter allteftersom de gällande kvantitativa restriktionerna avskaffas.

KAPITEL 5

Yttre förbindelser

Avsnitt I

Gemensam handelspolitik

Artikel 364

1. Portugisiska republiken skall gentemot tredje land behålla kvantitativa importrestriktioner för varor som ännu inte liberaliserats gentemot gemenskapen i dess nuvarande form. Den skall inte ge tredje land några andra fördelar framför

gemenskapen i dess nuvarande form i fråga om de kvoter som fastställts för dessa varor.

Dessa kvantitativa restriktioner skall fortsätta vara i kraft minst lika länge som de kvantitativa restriktionerna för samma varor gentemot gemenskapen i dess nuvarande form.

2. Portugisiska republiken skall gentemot de statshandelsländer som anges i förordningarna (EEG) nr 1765/82, (EEG) nr 1766/82 och (EEG) nr 3420/83 behålla kvantitativa importrestriktioner för varor som ännu inte liberaliserats gentemot länder som omfattas av förordning (EEG) nr 288/82. Den skall inte ge statshandelsländerna några andra fördelar framför de länder som omfattas av förordning (EEG) nr 288/82 i fråga om de kvoter som fastställts för dessa varor.

Dessa kvantitativa restriktioner skall fortsätta vara i kraft minst lika länge som de kvantitativa restriktionerna för samma varor gentemot länder som anges i förordning (EEG) nr 288/82.

Alla ändringar av Portugals ordning vid import av varor som inte liberaliserats av gemenskapen gentemot statshandelsländerna måste göras i överensstämmelse med de regler och förfaranden som anges i förordning (EEG) nr 3420/83, och utan att detta berör det första stycket.

Portugisiska republiken anmodas emellertid inte att gentemot statshandelsländerna återinföra kvantitativa importrestriktioner för varor som liberaliserats gentemot dessa länder och som fortfarande är föremål för kvantitativa restriktioner gentemot länder som är anslutna till Allmänna tull- och handelsavtalet.

3. Fram till och med den 31 december 1992 får Portugisiska republiken, utan att det påverkar punkterna 1 och 2, behålla kvantitativa importrestriktioner i form av kvoter för de varor och mängder som finns med i förteckningen i bilaga XXX som tillfälliga undantag från listorna för den gemensamma liberaliseringen av import i förordningarna (EEG) nr 288/82, (EEG) nr 1765/82, (EEG) nr 1766/82 och (EEG) nr 3419/83 i dess lydelse enligt förordning (EEG) nr 453/84, under förutsättning att, vad de länder som är anslutna till Allmänna tull- och

handelsavtalet beträffar, dessa restriktioner noterats före anslutningen inom ramen för Allmänna tull- och handelsavtalet.

Importen av dessa varor skall i sin helhet ingå i listorna för den gemensamma liberaliseringen som är i kraft den 1 januari 1993. Kvoterna skall gradvis ökas fram till det datumet i enlighet med punkt 4.

4. Den minsta gradvisa ökningen av kvoter enligt punkt 3 skall vara 25 % vid början av vart år för kvoter som uttrycks i ecu och 20 % i början av vart år för kvoter som uttrycks i volym. Ökningen skall läggas till varje kvot och den efterföljande ökningen skall beräknas på den totala summan.

Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1 och 2 skall Portugisiska republiken avskaffa de kvantitativa restriktioner som gäller för sådan import som under två på varandra följande år under den tid som övergångsbestämmelserna tillämpas är mindre än 90 % av den årliga kvot som tilläts enligt punkt 3.

5. Portugisiska republiken skall behålla kvantitativa importrestriktioner i form av kvoter gentemot tredje land för de varor som finns med i förteckningen i protokoll 23 som inte liberaliserats av gemenskapen gentemot tredje land och för vilka den behåller kvantitativa importrestriktioner gentemot gemenskapen i dess nuvarande form, i fråga om mängder och minst fram till de datum som anges i det protokollet.

Alla ändringar av Portugals ordning för varor som avses i första stycket skall göras i överensstämmelse med de regler och förfaranden som fastställs i förordningarna (EEG) nr 288/82 och (EEG) nr 3420/83, och utan att detta berör punkterna 1 och 2.

6. De liberaliseringsåtgärder Portugal måste vidta gentemot annat tredje land som är anslutet till Allmänna tull- och handelsavtalet, skall, i syfte att uppfylla de förpliktelser som gemenskapen har gentemot statshandelsländer som är anslutna till det avtalet, där så är lämpligt och i den mån det är nödvändigt utvidgas till att omfatta dessa statshandelsländer, under hänsyn tagen till överenskomna övergångsbestämmelser.

Artikel 365

1. Från och med den 1 mars 1986 skall Portugisiska republiken gradvis tillämpa det generella preferenssystemet för varor som inte finns med i förteckningen i bilaga II till Romfördraget. Vad gäller de varor som finns förtecknade i bilaga XXXI skall Portugisiska republiken dock gradvis fram till den 31 december 1992 anpassa sina satser till satserna i det generella preferenssystemet på grundval av de bastullsatsar som avses i artikel 189.2. Tidsplanen för denna anpassning skall vara samma som anges i artikel 197.

2. a) I fråga om varor som är förtecknade i bilaga II till fördraget skall de fastställda eller beräknade preferenssatserna tillämpas gradvis på de tullsatsar som för närvarande upptas av Portugisiska republiken gentemot tredje land, i enlighet med de allmänna förfarandena enligt b eller de särskilda förfarandena som anges i artiklarna 289 och 295.

b) Portugisiska republiken skall från och med den 1 mars 1986 tillämpa en tullsats som minskar skillnaden mellan bastullsatsen och preferenstullsatsen enligt följande tidsplan:

- den 1 mars 1986 skall skillnaden minskas till 90,9 % av den ursprungliga skillnaden,
- den 1 januari 1987 skall skillnaden minskas till 81,8 % av den ursprungliga skillnaden,
- den 1 januari 1988 skall skillnaden minskas till 72,7 % av den ursprungliga skillnaden,
- den 1 januari 1989 skall skillnaden minskas till 63,6 % av den ursprungliga skillnaden,
- den 1 januari 1990 skall skillnaden minskas till 54,5 % av den ursprungliga skillnaden,
- den 1 januari 1991 skall skillnaden minskas till 45,4 % av den ursprungliga skillnaden,

— den 1 januari 1992 skall skillnaden minskas till 36,3 % av den ursprungliga skillnaden,

— den 1 januari 1993 skall skillnaden minskas till 27,2 % av den ursprungliga skillnaden,

— den 1 januari 1994 skall skillnaden minskas till 18,1 % av den ursprungliga skillnaden,

— den 1 januari 1995 skall skillnaden minskas till 9 % av den ursprungliga skillnaden,

Portugisiska republiken skall tillämpa preferens-tullsatserna fullt ut från och med den 1 januari 1996.

c) Utan hinder av b skall Portugisiska republiken i fråga om fiskerivaror vid nummer 03.01, 03.02, 16.04 och 16.05 samt vid undernummer 05.15 A och 23.01 B i gemensamma tulltaxan, från och med den 1 mars 1986 tillämpa en tullsats som minskar skillnaden mellan bastullsatsen och preferenstullsatsen enligt följande tidsplan:

— den 1 mars 1986 skall skillnaden minskas till 87,5 % av den ursprungliga skillnaden,

— den 1 januari 1987 skall skillnaden minskas till 75 % av den ursprungliga skillnaden,

— den 1 januari 1988 skall skillnaden minskas till 62,5 % av den ursprungliga skillnaden,

— den 1 januari 1989 skall skillnaden minskas till 50 % av den ursprungliga skillnaden,

— den 1 januari 1990 skall skillnaden minskas till 37,5 % av den ursprungliga skillnaden,

— den 1 januari 1991 skall skillnaden minskas till 25 % av den ursprungliga skillnaden,

— den 1 januari 1992 skall skillnaden

minskas till 12,5 % av den ursprungliga skillnaden,

Portugisiska republiken skall tillämpa preferens-tullsatserna fullt ut från och med den 1 januari 1993.

Avsnitt II

Gemenskapens överenskommelser med vissa tredje länder

Artikel 366

1. Från och med den 1 januari 1986 skall Portugisiska republiken tillämpa bestämmelserna i de överenskommelser som anges i artikel 368.

Övergångsbestämmelser och eventuella anpassningar skall vara föremål för protokoll som sluts mellan de avtalsslutande länderna och som skall medfölja som bilaga till dessa överenskommelser.

2. Dessa övergångsbestämmelser skall utformas för att säkerställa att gemenskapen efter deras utgång tillämpar en gemensam ordning vid sina förbindelser med varje avtalsslutande tredje land och att medlemsstaterna får enhetliga rättigheter och förpliktelser.

3. Dessa övergångsbestämmelser som skall tillämpas på de länder som anges i artikel 368 skall inte på något område resultera i att Portugisiska republiken ger dem gynnsammare behandling än den som tillämpas på gemenskapen i dess nuvarande form.

I synnerhet skall alla varor som är föremål för övergångsbestämmelser om kvantitativa restriktioner som tillämpas på gemenskapen i dess nuvarande form vara föremål för sådana bestämmelser gentemot alla länder som anges i artikel 368, och för samma tidsperiod, med förbehåll för eventuella särskilda undantag.

4. Dessa övergångsbestämmelser som skall tillämpas på de länder som anges i artikel 368 skall inte resultera i att Portugisiska republiken medger mindre gynnsam behandling gentemot dessa länder än gentemot annat tredje land. I synnerhet kan inte övergångsbestämmelser om

kvantitativa restriktioner användas gentemot de länder som anges i artikel 386 när det gäller varor som är fria från restriktioner vid import till Portugal från annat tredje land.

Artikel 367

Om de protokoll som avses i artikel 366.1 på grund av omständigheter utanför gemenskapens eller Portugisiska republikens kontroll inte sluts före den 1 januari 1986 skall gemenskapen vidta nödvändiga åtgärder för att handlägga situationen vid anslutningen.

Under alla omständigheter skall behandlingen som mest gynnad nation tillämpas från och med den 1 januari 1986 av Portugisiska republiken gentemot de länder som anges i artikel 368.

Artikel 368

1. Artiklarna 366 och 367 skall tillämpas på

— de överenskommelser som träffats med Algeriet, Cypern, Egypten, Finland, Island, Israel, Jordanien, Jugoslavien, Libanon, Malta, Marocko, Norge, Schweiz, Sverige, Syrien, Tunisien, Turkiet och Österrike, samt andra överenskommelser som träffats med tredje land och som uteslutande rör handel med varorna i bilaga II till Romfördraget,

— den nya överenskommelsen mellan gemenskapen och vissa stater i Afrika, Karibien och Stilla havet (AKS-länderna) som undertecknades den 8 december 1984.

2. Den ordning som är resultatet av den andra AKS—EEG-konventionen och av överenskommelsen om varor inom kol- och stålgemenskapen som undertecknades den 31 oktober 1979, skall inte tillämpas i förhållandet mellan Portugisiska republiken och staterna i Afrika, Karibien och Stilla havet (AKS-länderna).

Artikel 369

Portugisiska republiken skall med tillämpning från och med den 1 januari 1986 dra sig

ur konventionen om upprättandet av Europeiska frihandelssammanslutningen som under-tecknades den 4 januari 1960.

Avsnitt III

Textil

Artikel 370

1. Från och med den 1 januari 1986 skall Portugisiska republiken tillämpa ordningen av den 20 december 1973 angående internationell textilhandel, liksom de bilaterala överenskommelser som gemenskapen träffat enligt denna ordning eller med annat tredje land. Protokoll om anpassningar av dessa ordningar skall förhandlas av gemenskapen med tredje land som är parter i överenskommelserna, i syfte att fastställa en frivillig begränsning av export till Portugal i fråga om varor och ursprungsor-ter för vilka exportbegränsningar finns till gemenskapen.

2. Om dessa protokoll inte har slutits den 1 januari 1986 skall gemenskapen vidta åtgärder för att handlägga situationen i form av nödvändiga övergångsanpassningar som kan säkerställa att överenskommelserna tillämpas av gemenskapen.

KAPITEL 6

Finansiella bestämmelser

Artikel 371

1. Beslutet av den 21 april 1970 om att ersätta medlemsstaternas finansiella bidrag med gemenskapens egna medel, nedan kallat "beslutet av den 21 april 1970", skall tillämpas enligt artiklarna 372—375.

2. Varje hänvisning till beslutet av den 21 april 1970 i artiklarna i detta kapitel skall tolkas som en hänvisning till rådets beslut av den 7 maj 1985 om gemenskapens ordning för egna medel från och med datum för det beslutets ikraftträdande.

Artikel 372

De inkomster som betecknas "jordbruksim-

portavgifter" och som omnämns i artikel 2 a första stycket i beslutet av den 21 april 1970 skall också innefatta inkomster från varje belopp som konstaterats vid import i handel mellan Portugal och övriga medlemsstater och mellan Portugal och tredje land enligt artiklarna 233—345, artikel 210.3 och artikel 213.

Denna inkomst skall emellertid först från inledandet av andra etappen innefatta de importavgifter och andra belopp som avses i föregående stycke som konstaterats för varor som omfattas av etappvisa övergångsordningar enligt artiklarna 309—341.

Oavsett bestämmelserna i föregående stycke kan rådet enhälligt på förslag från kommissionen före första etappens avslutande besluta om att till Portugal återbetala — inom de gränser och i enlighet med de förfaranden som skall fastställas och för en period om högst två år — inkomster från kompensationsavgifter vid anslutningen som Portugal tillämpar vid import av spannmål från de övriga medlemsstaterna.

Artikel 373

De inkomster som betecknas "tullavgifter" och som avses i artikel 2 b första stycket i beslutet av den 21 april 1970 skall fram till och med den 31 december 1992 innefatta tullar som beräknas som om Portugisiska republiken från och med anslutningen i handeln med tredje land tillämpade tullsatserna enligt gemensamma tulltaxan och de reducerade tullsats som härrör från eventuella tullpreferenser som tillämpas av gemenskapen. I fråga om tullar för oljeväxtfrön och oljehaltiga frukter och produkter som härrör från dessa som avses i förordning nr 136/66/EEG, samt för jordbruksprodukter som är omfattas av etappvisa övergångsordningar enligt artiklarna 309—341, skall samma regel tillämpas fram till och med den 31 december 1995.

Denna inkomst skall emellertid under den första etappen inte innefatta tullar som avkrävs för jordbruksprodukter som importerats till Portugal och som omfattas av etappvisa övergångsordningar enligt artiklarna 309—341.

När de bestämmelser som antagits av kommissionen enligt artikel 210.3 i denna akt

tillämpas, och utan hinder av första stycket, skall tullarna motsvara de belopp som beräknats enligt tullsatserna för kompensationsavgiften som fastställs genom dessa bestämmelser för varor från tredje land som ingår i framställningsprocessen.

Portugisiska republiken skall göra en månatlig beräkning av dessa tullar på grundval av tulldeklarationer för en månad. Beräkningen som erhålls på detta sätt för tullar på grundval av de konstateranden som gjorts under månaden ifråga skall göras tillgänglig för kommissionen enligt de villkor som fastställs i förordning (EEG, Euratom, EKS) nr 2891/77.

Från och med den 1 januari 1993 skall alla konstaterade tullar erläggas fullt ut. Ifråga om produkter som anges i artiklarna 309—341 som omfattas av etappvisa övergångsordningar, och ifråga om oljeväxtfrön och oljehaltiga frukter och produkter som härrör från dessa enligt förordning nr 136/66/EEG, skall emellertid dessa tullar erläggas fullt ut från och med den 1 januari 1996.

Artikel 374

Det avgiftsbelopp som konstaterats som egna inkomster härrörande från mervärdesskatter eller från finansiella bidrag på grundval av bruttonationalprodukten enligt artikel 4.1—5 i beslutet av den 21 april 1970 skall erläggas fullt ut från och med den 1 januari 1986.

De undantag som omnämns i artikel 15.15 i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG skall inte påverka avgiftsbeloppet som skall erläggas enligt första stycket.

Gemenskapen skall till Portugisiska republiken återbetala en del av beloppen under egna inkomster härrörande från mervärdesskatt eller från finansiella bidrag på grundval av bruttonationalprodukten, som en utgiftspost i Europeiska gemenskapernas allmänna budget under månaden efter det att beloppet ställts till kommissionens förfogande, enligt följande förfarande:

- 87 % under 1986,
- 70 % under 1987,

- 55 % under 1988,
- 40 % under 1989,
- 25 % under 1990,
- 5 % under 1991.

Procentsatsen för denna gradvisa återbetalning skall inte tillämpas på det belopp som motsvarar Portugals andel i finansieringen av det avdrag som fastställs i artikel 3.3 b, c och d i rådets beslut av den 7 maj 1985 om gemenskapernas ordning för egna medel till Förenade kungarikets fördel.

Artikel 375

För att undvika att Portugisiska republiken får bära kostnaderna vid återbetalning av de förskott som medlemsstaterna beviljat gemenskapen före den 1 januari 1986, har Portugisiska republiken rätt till finansiell ersättning för denna återbetalning.

KAPITEL 7

Övriga bestämmelser

Artikel 376

Utan hinder av artikel 60 i Parisfördraget och genomförandebestämmelser till denna, får portugisiska stålföretag fram till och med den 1 december 1992 i de autonoma regionerna i Azorerna och Madeira tillämpa ett cif-pris till destinationshamn som är lika med ett paripris som gäller på Portugisiska republikens fastlandsterritorium.

Artikel 377

Portugisiska republiken får fram till och med den 31 december 1992 göra undantag från bestämmelserna i artikel 95 i Romfördraget i fråga om avgifter på tobaksvaror som produceras i de autonoma regionerna i Azorerna och Madeira, enligt de villkor som fastställs i bilaga XXXII för tillämpningen av rådets direktiv 72/464/EEG av den 19 december 1972.

AVDELNING IV

ÖVRIGA BESTÄMMELSER

Artikel 378

1. De rättsakter som finns förtecknade i bilaga XXXII till denna akt skall tillämpas på nya medlemsstater enligt de villkor som fastställs i den bilagan.

2. Efter vederbörligt motiverad ansökan från Konungariket Spanien eller Portugisiska republiken kan rådet, före den 1 januari 1986, enhälligt på förslag från kommissionen, besluta om åtgärder bestående av tillfälliga undantag från gemenskapsinstitutionernas rättsakter som antagits mellan den 1 januari 1985 och datum för undertecknandet av denna akt.

Artikel 379

1. Fram till och med den 31 december 1992 får en ny medlemsstat, i händelse av allvarliga svårigheter som kan antas bli bestående inom någon sektor av ekonomin eller i händelse av svårigheter som kan leda till en allvarlig försämring av det ekonomiska läget inom ett bestämt område, begära bemyndigande att vidta skyddsåtgärder för att återställa jämvikten och anpassa den berörda sektorn till den gemensamma marknadens ekonomi.

Under samma omständigheter kan en nuvarande medlemsstat begära bemyndigande att vidta skyddsåtgärder gentemot en eller båda de nya medlemsstaterna.

Denna bestämmelse skall tillämpas fram till och med den 31 december 1995 för varor eller sektorer för vilka denna akt medger övergångsundantag av likvärdig varaktighet.

2. På begäran av den berörda staten skall kommissionen omgående i särskild ordning fastställa vilka skyddsåtgärder den anser nödvändiga och samtidigt precisera villkoren för och den närmare utformningen av dessa.

Vid allvarliga ekonomiska svårigheter och på den berörda medlemsstatens uttryckliga ansökan skall kommissionen handla inom fem

arbetsdagar från det att den mottagit ansökan tillsammans med relevant bakgrundsinformation. Besluten om skyddsåtgärderna skall tillämpas omedelbart.

Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i kapitel 3 i avdelningarna II och III skall kommissionen i fråga om jordbruks- och fiskerisektorerna, om handeln mellan gemenskapen i dess nuvarande form och en av de nya medlemsstaterna eller mellan de nya medlemsstaterna inbördes orsakar eller hotar att orsaka allvarliga störningar på marknaden i en medlemsstat, efter ansökan från den berörda medlemsstaten besluta om de skyddsåtgärder kommissionen finner nödvändiga inom 24 timmar efter att ha mottagit en sådan ansökan. Besluten om skyddsåtgärderna skall tillämpas omedelbart och skall ta hänsyn till alla berörda parter intressen och i synnerhet till transportproblem.

3. De åtgärder som är tillåtna enligt punkt 2 får innefatta avvikelser från bestämmelserna i Romfördraget och Parisfördraget och i denna akt i den utsträckning och för den tid som oundgängligen krävs för att uppnå de mål som anges i punkt 1. I första hand skall sådana åtgärder väljas som minst stör den gemensamma marknadens funktion.

4. Om det uppstår allvarliga svårigheter som kan långvarigt drabba arbetsmarknaden i Storhertigdömet Luxemburg kan den staten, i enlighet med det förfarande som fastställs i punkt 2 första och andra stycket och på de villkor som anges i punkt 3, begära bemyndigande att tillämpa tillfälliga skyddsåtgärder fram till och med den 31 december 1995 inom ramen för nationella bestämmelser beträffande ändring av anställning för arbetstagare som är medborgare i en ny medlemsstat och som efter datum för detta bemyndigande kan immigrera till Storhertigdömet för att utöva förvärsarbete.

Artikel 380

1. Om kommissionen, före utgången av de tidsfrister för ansökan om övergångsåtgärder som fastställs i denna akt, vid en ansökan från en medlemsstat eller någon annan berörd part och i enlighet med den arbetsordning som rådet

med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen skall anta vid anslutningen, finner att prisdumpning utövas mellan gemenskapen i dess nuvarande form och de nya medlemsstaterna eller mellan de nya medlemsstaterna inbördes skall kommissionen i syfte att stoppa dumpningen rikta rekommendationer till den eller de personer som ligger bakom den.

Skulle dumpningen fortsätta skall kommissionen ge den skadade medlemsstaten eller medlemsstaterna bemyndigande att vidta skyddsåtgärder vilkas villkor och närmare utformning kommissionen skall fastställa.

2. Vid tillämpningen av denna artikel på de varor som förtecknas i bilaga II till Romfördraget skall kommissionen utvärdera samtliga relevanta faktorer, särskilt den prisnivå vid vilken dessa varor importeras till den berörda marknaden från annat håll med hänsyn till de bestämmelser i Romfördraget som rör jordbruket, särskilt artikel 39.

3. De åtgärder som vidtas före anslutningen i enlighet med förordning (EEG) nr 2176/84 och beslut 2177/84/EKSG gentemot de nya medlemsstaterna, och de som vidtas före anslutningen i enlighet med de nya medlemsstaternas anti-dumpningslagstiftning gentemot gemenskapen i dess nuvarande form, skall tillfälligt fortsätta vara i kraft och skall omprövas av kommissionen som skall besluta om de skall ändras eller återkallas. Sådana ändringar eller återkallelser skall från fall till fall genomföras av kommissionen eller de berörda nationella myndigheterna. Överläggningar som före anslutningen påbörjats i Spanien, Portugal eller i gemenskapen i dess nuvarande form skall fullföljas i enlighet med bestämmelserna i punkt 1.

DEL FEM

TILLÄMPNINGSBESTÄMMELSER TILL DENNA AKT

AVDELNING I

UPPRÄTTANDE AV INSTITUTIONERNA

Artikel 381

Europaparlamentet skall sammanträda sen-

ast en månad efter anslutningen. Det skall göra de ändringar av sin arbetsordning som nödvändiggjorts av anslutningen.

Artikel 382

Rådet skall göra de ändringar av sin arbetsordning som nödvändiggjorts av anslutningen.

Artikel 383

1. Vid anslutningen skall kommissionen utökas med tre nya ledamöter, och en sjätte vice ordförande skall utses bland ledamöterna i den utökade kommissionen. De nyutsedda ledamöternas mandattid skall löpa ut samtidigt som mandattiden för de ledamöter som tjänstgör vid anslutningsdatumet.

Mandattiden för den sjätte vice ordföranden skall löpa ut på samma datum som den för de övriga fem vice ordförandena.

2. Rådet skall före den 31 december 1986 för första gången granska om artikel 14 fjärde stycket i Fördraget om upprättandet av ett gemensamt råd och en gemensam kommission för Europeiska gemenskaperna bör tillämpas.

3. Kommissionen skall göra de ändringar i sin arbetsordning som nödvändiggjorts av anslutningen.

Artikel 384

1. Vid anslutningen skall två domare utses till domstolen.

2. Mandattiden för en av de domare som utses i enlighet med punkt 1 skall löpa ut den 6 oktober 1988. Den domaren skall utses genom lottning. Mandattiden för den andra domaren skall löpa ut den 6 oktober 1991.

3. Vid anslutningen skall en sjätte generaladvokat utses. Hans mandattid skall löpa ut den 6 oktober 1988.

4. Domstolen skall göra de ändringar av sina rättegångsregler som nödvändiggjorts av anslutningen. De ändrade rättegångsreglerna skall enhälligt godkännas av rådet.

5. Vid behandling av mål som förelagts domstolen före den 1 januari 1986 och för vilka muntliga överläggningar inletts före det datumet, skall domstolen eller domstolsavdelningarna vara sammansatta som de var före anslutningen, och de rättegångsregler som var i kraft den 31 december 1985 skall tillämpas.

Artikel 385

Vid anslutningen skall revisionsrätten utökas med två ledamöter. Mandattiden för dessa nyutsedda ledamöter skall löpa ut den 17 oktober 1987.

Artikel 386

Vid anslutningen skall Ekonomiska och sociala kommittén utökas med 33 nya medlemmar som företräder de olika grupperna inom det ekonomiska och sociala livet i de nya medlemsstaterna. De nyutsedda medlemmarnas mandattid skall löpa ut samtidigt som mandattiden för de medlemmar som tjänstgör vid tidpunkten för anslutningen.

Artikel 387

Vid anslutningen skall Europeiska kol- och stålgemenskapens rådgivande kommitté utökas genom att fler medlemmar utses. De nyutsedda medlemmarnas mandattid skall löpa ut samtidigt som mandattiden för de medlemmar som tjänstgör vid tidpunkten för anslutningen.

Artikel 388

Vid anslutningen skall Vetenskapliga och tekniska kommittén utökas med fem medlemmar. De nyutsedda medlemmarnas mandattid skall löpa ut samtidigt som mandattiden för de medlemmar som tjänstgör vid tidpunkten för anslutningen.

Artikel 389

Vid anslutningen skall Monetära kommittén utökas genom att medlemmar som företräder

de nya medlemsstaterna utses. Deras mandattid skall löpa ut samtidigt som mandattiden för de medlemmar som tjänstgör vid tidpunkten för anslutningen.

Artikel 390

Ändringar av de kommittéregler som fastställts i de ursprungliga fördragen och av kommittéernas arbetsordningar som nödvändiggjorts av anslutningen skall göras snarast möjligt efter anslutningen.

Artikel 391

1. Mandattiden för de nya medlemmarna i de kommittéer som är förtecknade i bilaga XXXIII skall löpa ut samtidigt som mandattiden för de medlemmar som tjänstgör vid tidpunkten för anslutningen.

2. Vid anslutningen skall mandaten i de kommittéer som är förtecknade i bilaga XXXIV förnyas helt.

AVDELNING II

TILLÄMPNINGEN AV INSTITUTIONERNAS RÄTTSAKTER

Artikel 392

Från och med anslutningen skall de direktiv och beslut som avses i artikel 189 i Romfördraget och artikel 161 i Euratom-fördraget samt de rekommendationer och beslut som avses i artikel 14 i Parisfördraget betraktas som riktade till de nya medlemsstaterna och meddelade dem i den utsträckning dessa direktiv, rekommendationer och beslut har meddelats alla nuvarande medlemsstater.

Artikel 393

Tillämpningen i varje ny medlemsstat av de rättsakter som är förtecknade i bilaga XXXV till denna akt skall skjutas upp till de datum som anges i den förteckningen.

Artikel 394

1. Följande skall skjutas upp till den 1 mars 1986:

- a) Tillämpningen beträffande de nya medlemsstaterna av gemenskapsregler för produktion av och handel med jordbruksprodukter och för handel med vissa varor framställda av jordbruksprodukter och som omfattas av särskilda ordningar.
- b) Tillämpningen beträffande gemenskapen i dess nuvarande form av de ändringar som genom denna akt görs i ovannämnda regler, inklusive de ändringar som följer av artikel 396.

2. Punkt 1 skall inte tillämpas beträffande ändringar av de bland gemenskapsinstitutionernas rättsakter som hör till den gemensamma jordbrukspolitiken, som i enlighet med artikel 396 kommer att göras i syfte att bestämma hur många röster som vid anslutningen skall utgöra den kvalificerade majoriteten inom ramen för förfaranden för förvaltningskommittéer och andra liknande kommittéer som upprättas inom jordbruksområdet.

3. Den ordning som tillämpas beträffande handeln mellan å ena sidan en ny medlemsstat och å andra sidan gemenskapen i dess nuvarande form, den andra nya medlemsstaten eller tredje land skall fram till och med den 28 februari 1986 vara samma som tillämpats före anslutningen.

Artikel 395

De nya medlemsstaterna skall genomföra de åtgärder som är nödvändiga för att de från och med anslutningsdagen skall kunna följa de direktiv och beslut som avses i artikel 189 i Romfördraget och i artikel 161 i Euratomfördraget och de rekommendationer och beslut som avses i artikel 14 i Parisfördraget, såvida inte en tidsfrist är angiven i förteckningen i bilaga XXXVI eller i någon annan bestämmelse i denna akt.

Artikel 396

1. Ändringar i gemenskapsinstitutionernas

rättsakter som inte innefattas i denna akt eller bilagorna härtill, och som gjorts av institutionerna före anslutningen enligt det förfarande som anges i punkt 2 för att anpassa dessa rättsakter till bestämmelserna i denna akt, särskilt de i del fyra, skall träda i kraft från och med anslutningen.

2. Rådet, som handlar på förslag från kommissionen och med kvalificerad majoritet, eller kommissionen, beroende på vilken av institutionerna som antagit de ursprungliga rättsakterna, skall i detta syfte upprätta de nödvändiga texterna.

Artikel 397

Texter till gemenskapsinstitutionernas rättsakter som antagits före anslutningen och som upprättats av rådet eller kommissionen på spanska eller portugisiska, skall från och med anslutningen vara autentiska enligt samma villkor som texter som upprättats på något av de nuvarande sju språken. De skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* om texterna på de nuvarande språken offentliggjorts där.

Artikel 398

Avtal, beslut och samordnade förfaranden som är i kraft vid anslutningen och som genom anslutningen faller inom ramen för artikel 65 i Parisfördraget måste anmälas till kommissionen inom tre månader efter anslutningen. Endast avtal och beslut som har anmälts skall tillfälligt förbli i kraft tills dess det föreligger ett beslut av kommissionen.

Artikel 399

De nya medlemsstaterna skall i enlighet med artikel 33 i Euratomfördraget inom tre månader efter anslutningen underrätta kommissionen om de bestämmelser som föreskrivs genom lagar och andra författningar och som på dessa staters territorium syftar till att garantera befolkningens och arbetstagarnas hälsoskydd mot de faror som uppstår till följd av joniserad strålning.

AVDELNING III
SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 400

Bilagorna I—XXXVI och protokollen 1—25 som är fogade till denna akt skall utgöra en integrerad del av akten.

Artikel 401

Franska republikens regering skall överlämna en bestyrkt kopia av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen och de fördrag som ändrar detta fördrag till Konungariket Spaniens och Portugisiska republikens regeringar.

Artikel 402

Italienska republikens regering skall till Konungariket Spaniens och Portugisiska republikens regeringar överlämna en bestyrkt kopia, på danska, engelska, franska, grekiska, iriska,

nederländska, tyska och italienska, av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen och de fördrag som ändrar eller kompletterar dessa fördrag, däribland fördragen om anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen och till Europeiska atomenergigemenskapen för Konungariket Danmark, Irland och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland och för Hellenska republiken.

Texterna i dessa fördrag, upprättade på spanska och portugisiska, skall läggas till denna akt som en bilaga. Dessa texter skall vara autentiska på samma villkor som texterna i de fördrag som omnämns i första stycket, som är upprättade på de nuvarande språken.

Artikel 403

En bestyrkt kopia av de internationella avtal som deponerats hos Europeiska gemenskapernas råds generalsekretariat skall överlämnas till de nya medlemsstaternas regeringar av generalsekreteraren.

BESLUT AV EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD

av den 11 juni 1985

om Konungariket Spaniens och Portugisiska republikens anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR BESLUTAT FÖLJANDE

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, särskilt artikel 98 i detta,

med beaktande av kommissionens yttrande,

med hänvisning till Europaparlamentets yttrande, och

med beaktande av följande:

Konungariket Spanien och Portugisiska republiken har ansökt om anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen.

De anslutningsvillkor som skall fastställas av rådet har varit föremål för förhandlingar med de ovannämnda staterna.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Konungariket Spanien och Portugisiska republiken kan bli medlemmar av Europeiska kol- och stålgemenskapen genom att, på de villkor som fastställs i detta beslut, ansluta sig till fördraget om upprättandet av denna gemenskap, i den lydelse fördraget har genom ändringar och tillägg.

2. De anslutningsvillkor och de anpassningar av Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen som därigenom blir nödvändiga, fastställs i den akt som såsom

bilaga är fogad till detta beslut. De bestämmelser i akten som rör Europeiska kol- och stålgemenskapen utgör en integrerad del av detta beslut.

3. Bestämmelserna om medlemsstaternas rättigheter och förpliktelser och om befogenheterna och behörigheten för gemenskapernas institutioner skall, såsom de fastställs i det fördrag som avses i punkt 1, tillämpas på detta beslut.

Artikel 2

1. Instrumenten för Konungariket Spaniens och Portugisiska republikens anslutning till Europeiska kol- och stålgemenskapen skall deponeras hos Franska republikens regering den 1 januari 1986.

2. Anslutningen träder i kraft den 1 januari 1986, förutsatt att alla anslutningsinstrument har deponerats på denna dag och att alla ratifikationsinstrument till Fördraget om anslutning till Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomergemenskapen har deponerats före denna dag.

Om en av de stater som avses i punkt 1 i denna artikel inte har deponerat sina anslutnings- och ratifikationsinstrument i tid, skall anslutningen ändå träda i kraft för den andra anslutande staten. Europeiska gemenskapernas råd skall i så fall genast, genom ett enhälligt beslut, fastställa vilka anpassningar som till följd av detta måste göras av artikel 3 i detta beslut och artiklarna 12, 13, 17, 19, 20, 22, 383, 384, 385 och 397 i anslutningsakten; rådet kan även, genom ett enhälligt beslut, upphäva eller anpassa de bestämmelser i den nämnda akten

som uttryckligen hänvisar till den stat som inte har deponerat sina anslutnings- och ratifikationsinstrument.

3. Trots punkt 2 får gemenskapens institutioner före anslutningen anta de bestämmelser som avses i artiklarna 27, 179, 366, 378 och 396 i anslutningsakten. Dessa bestämmelser skall träda i kraft under förbehåll att detta beslut träder i kraft, och då vid tidpunkten för dess ikraftträdande.

4. Franska republikens regering skall överlämna en bestyrkt kopia av varje anslutande

stats anslutningsinstrument till regeringarna i medlemsstaterna och i den andra anslutande staten.

Artikel 3

Detta beslut, upprättat på danska, engelska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska och tyska språken, vilka samtliga texter är lika giltiga, skall överlämnas till medlemsstaterna i Europeiska kol- och stålgemenskapen, till Konungariket Spanien och till Portugisiska republiken.

Utfärdat i Luxemburg den 11 juni 1985.

På rådets vägnar

G. ANDREOTTI

Ordförande

Europeiska enhetsakten

**Europeiska
ENHETSAKTEN**

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG,
HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DANMARK,
TYSKA FÖRBUNDSREPUBLICENS PRESIDENT,
HELLENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,
HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV SPANIEN,
FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,
IRLANDS PRESIDENT,
ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,
HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG,
HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA,
PORTUGISISKA REPUBLIKENS PRESIDENT,
HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV FÖRENADE KONUNGARIKET STORBRI-
TANNIEN OCH NORDIRLAND,

SOM DRIVS av sin vilja att fortsätta det arbete som påbörjades på grundval av fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna och att förvandla relationerna mellan sina stater till en europeisk union, i enlighet med den högtidliga förklaringen i Stuttgart den 19 juni 1983,

SOM AVSER att genomföra denna europeiska union på grundval av, å ena sidan gemenskapernas agerande i enlighet med sina egna regler och å andra sidan ett europeiskt samarbete mellan signatärstaterna på det utrikespolitiska området samt att förse denna union med nödvändiga handlingsmöjligheter,

SOM ÄR FAST BESLUTNA att verka tillsammans för att främja demokratin på grundval av de grundläggande rättigheter — särskilt frihet, jämlikhet och social rättvisa — som erkänns i medlemsstaternas konstitutioner och andra lagar, i konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna samt i Europeiska sociala stadgan,

SOM ÄR ÖVERTYGADE OM att Europatanken, de resultat som uppnåtts inom områdena för ekonomisk integration och politiskt samarbete samt behovet av ny utveckling motsvarar önskemålen hos de demokratiska folken i Europa, för vilka det genom allmänna val tillsatta Europaparlamentet utgör ett outhärligt uttrycksmedel,

SOM ÄR MEDVETNA OM Europas ansvar att sträva efter att alltmer tala med en röst och att handla konsekvent och solidariskt för att mer effektivt skydda sina gemensamma intressen och sitt oberoende, liksom att särskilt verka för de demokratiska principer och den respekt för lagen och de mänskliga rättigheterna som de bekänner sig till, så att de tillsammans kan lämna egna bidrag till bevarandet av internationell fred och säkerhet i enlighet med sina åtaganden inom ramen för Förenta nationernas stadga,

SOM ÄR FAST BESLUTNA att förbättra den ekonomiska och sociala situationen genom att fördjupa den gemensamma politiken och söka nå nya mål samt att säkerställa att gemenskaperna fungerar smidigare genom att göra det möjligt för institutionerna att utöva sina befogenheter på de villkor som bäst stämmer överens med gemenskapsintressena,

SOM BEAKTAR att stats- och regeringscheferna vid sitt möte i Paris den 19—21 oktober 1972 godkände målet att gradvis förverkliga en ekonomisk och monetär union,

SOM BEAKTAR bilagan till presidiets slutsatser från Europeiska rådets möte i Bremen den 6 och 7 juli 1978 och Europeiska rådets resolution i Bryssel den 5 december 1978 om införandet av det europeiska monetära samarbetet

(EMS) och därtill hörande frågor, och som konstaterar att gemenskapen och medlemsstaternas centralbanker i enlighet med denna resolution har vidtagit ett antal åtgärder i avsikt att genomföra ett monetärt samarbete,

HAR BESLUTAT att anta denna akt och har för detta ändamål som befullmäktigade utsett

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG

Leo TINDEMANS, utrikesminister;

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DANMARK

Uffe ELLEMANN-JENSEN, utrikesminister;

TYSKA FÖRBUNDSREPUBLICENS PRESIDENT

Hans-Dietrich GENSCHER, utrikesminister;

HELLENSKA REPUBLICENS PRESIDENT

Karolos PAPOULIAS, utrikesminister;

HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV SPANIEN

Francisco FERNÁNDEZ ORDÓNEZ, utrikesminister;

FRANSKA REPUBLICENS PRESIDENT

Roland DUMAS, utrikesminister;

IRLANDS PRESIDENT

Peter BARRY, utrikesminister;

ITALIENSKA REPUBLICENS PRESIDENT

Giulio ANDREOTTI, utrikesminister;

HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG
Robert GOEBBELS, statssekreterare i utrikesministeriet;

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA
Hans VAN DEN BROEK, utrikesminister;

PORTUGISISKA REPUBLIKENS PRESIDENT
Pedro PIRES DE MIRANDA, utrikesminister;

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV FÖRENADE KONUNGARIKET
STORBRITANNIEN OCH NORDIRLAND
Lynda CHALKER, biträdande utrikes- och samväldesminister;

SOM, sedan de utväxlat sina fullmakter och funnit dem vara i god och behörig form, har enats om följande.

AVDELNING I

GEMENSAMMA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Europeiska gemenskaperna och det europeiska politiska samarbetet skall ha som mål att tillsammans bidra till konkreta framsteg på vägen mot Europeiska unionen.

Europeiska gemenskaperna skall grundas på fördragen om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, Europeiska ekonomiska gemenskapen och Europeiska atomenergigemenskapen samt på de senare fördrag och rättsakter som har ändrat eller kompletterat dessa.

Det politiska samarbetet skall ske enligt avdelning III. Bestämmelserna i den avdelningen skall bekräfta och komplettera de förfaranden som man kommit överens om i rapporterna från Luxemburg (1970), Köpenhamn (1973) och London (1981) och i den högtidliga förklaringen om Europeiska unionen (1983), samt den praxis som successivt har etablerats mellan medlemsstaterna.

Artikel 2

Europeiska rådet skall bestå av medlemsstaternas stats- eller regeringschefer och ordföranden i Europeiska gemenskapernas kommission. Dessa skall biträdas av utrikesministrarna och en ledamot av kommissionen.

Europeiska rådet skall sammanträda minst två gånger om året.

Artikel 3

1. Europeiska gemenskapernas institutioner, som i fortsättningen betecknas som framgår av det följande, skall utöva sina befogenheter på de villkor och i de syften som anges i fördragen om upprättandet av gemenskaperna, i de senare fördrag och rättsakter som har ändrat eller kompletterat dessa samt i bestämmelserna i avdelning II.

2. De institutioner och organ som är ansvariga

för det europeiska politiska samarbetet skall utöva sina befogenheter på de villkor och i de syften som anges i avdelning III samt i de dokument som avses i artikel 1 tredje stycket.

AVDELNING II

BESTÄMMELSER OM ÄNDRING AV FÖRDRAGEN OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA GEMENSKAPERNA

KAPITEL I

BESTÄMMELSER OM ÄNDRING AV FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA KOL- OCH STÅLGEMENSKAPEN

Artikel 4

Parisfördraget skall kompletteras med följande bestämmelser:

”Artikel 32 d

1. På begäran av domstolen och efter att ha hört kommissionen och Europaparlamentet kan rådet genom enhälligt beslut till domstolen knyta en förstainstansrätt med behörighet att i första instans pröva och avgöra vissa grupper av ärenden som anhängiggjorts av fysiska eller juridiska personer och i vilka rätt att överklaga till domstolen föreligger endast i rättsfrågor och i enlighet med de villkor som fastställts i stadgan. Denna förstainstansrätt skall inte vara behörig att pröva och avgöra ärenden som anhängiggjorts av medlemsstater eller gemenskapens institutioner eller frågor som hänskjutits för förhandsavgöranden enligt artikel 41.

2. Rådet skall i enlighet med förfarandet i punkt 1 bestämma förstainstansrättens sammansättning samt anta nödvändiga ändringar i och tillägg till domstolens stadga. Om inte rådet bestämmer annat, skall de bestämmelser i detta fördrag som avser domstolen, särskilt bestämmelserna i protokollet om domstolens stadga, tillämpas på förstainstansrätten.

3. Ledamöterna av förstainstansrätten skall

utes bland personer vilkas oavhängighet inte kan ifrågasättas och som uppfyller nödvändiga villkor för utövande av domarämbeten; de skall utses för sex år av medlemsstaternas regeringar i samförstånd. En del av ledamöterna skall nytillsättas vart tredje år. Avgående ledamöter kan utnämnas på nytt.

4. Förstainstansrätten skall fastställa sina rättegångsregler i samförstånd med domstolen. Dessa regler kräver rådets enhälliga godkännande."

Artikel 5

Följande stycke skall läggas till i artikel 45 i Parisfördraget:

"Rådet får genom enhälligt beslut, på begäran av domstolen och efter att ha hört kommissionen och Europaparlamentet, ändra bestämmelserna i avdelning III i stadgan."

KAPITEL II

BESTÄMMELSER OM ÄNDRING AV FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA EKONOMISKA GEMENSKAPEN

Avsnitt I

Institutionella bestämmelser

Artikel 6

1. En samarbetsordning skall införas som skall tillämpas på rättsakter som grundas på artiklarna 7, 49, 54.2, 56.2 andra meningen, 57 med undantag av punkt 2 andra meningen, 100 a, 100 b, 118 a, 130 e och 130 q.2 i Romfördraget.

2. I artikel 7 andra stycket i Romfördraget skall orden "efter att ha hört församlingen" ersättas med "i samarbete med Europaparlamentet".

3. I artikel 49 i Romfördraget skall orden "skall rådet på förslag från kommissionen och efter att ha hört Ekonomiska och sociala

kommittén" ersättas med "skall rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen, i samarbete med Europaparlamentet och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén".

4. I artikel 54.2 i Romfördraget skall orden "Rådet skall på förslag från kommissionen och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén samt församlingen" ersättas med "Rådet skall på förslag från kommissionen, i samarbete med Europaparlamentet och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén".

5. I artikel 56.2 i Romfördraget skall andra meningen ersättas med följande:

"Efter den andra etappens utgång skall dock rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen och i samarbete med Europaparlamentet utfärda direktiv för samordning av sådana bestämmelser som i varje medlemsstat meddelas i andra författningar än lagar."

6. I artikel 57.1 i Romfördraget skall orden "och efter att ha hört församlingen" ersättas med "och i samarbete med Europaparlamentet".

7. I artikel 57.2 i Romfördraget skall tredje meningen ersättas med följande:

"I andra fall skall rådet besluta med kvalificerad majoritet i samarbete med Europaparlamentet."

Artikel 7

Artikel 149 i Romfördraget skall ersättas med följande bestämmelser:

"Artikel 149

1. När rådet enligt detta fördrag fattar beslut efter förslag från kommissionen, krävs enhällighet för att ändra förslaget.

2. När rådet enligt detta fördrag fattar beslut i samarbete med Europaparlamentet, skall följande förfarande tillämpas:

a) Rådet skall med kvalificerad majoritet på

de villkor som anges i punkt 1, på förslag från kommissionen och efter att ha inhämtat Europaparlamentets yttrande, anta en gemensam ståndpunkt.

- b) Rådets gemensamma ståndpunkt skall delges Europaparlamentet. Rådet och kommissionen skall fullständigt underätta Europaparlamentet om grunderna för rådets gemensamma ståndpunkt samt om kommissionens ståndpunkt.

Om Europaparlamentet inom tre månader efter en sådan underrättelse godkänner rådets gemensamma ståndpunkt eller inte har fattat något beslut inom denna period, skall rådet slutligt anta rättsakten i fråga i enlighet med den gemensamma ståndpunkten.

- c) Europaparlamentet kan inom den tremånadersperiod som anges under b med absolut majoritet av sina ledamöter föreslå ändringar i rådets gemensamma ståndpunkt. Europaparlamentet kan också, med samma majoritet, avvisa rådets gemensamma ståndpunkt. Resultatet av dessa förfaranden skall meddelas rådet och kommissionen.

Om Europaparlamentet har avvisat rådets gemensamma ståndpunkt, krävs enhällighet i rådet för att detta skall kunna fatta beslut vid en andra behandling av ärendet.

- d) Utifrån de ändringar som Europaparlamentet föreslagit skall kommissionen inom en månad ompröva det förslag som låg till grund för rådets gemensamma ståndpunkt.

Kommissionen skall till rådet, tillsammans med sitt omprövade förslag, överlämna de ändringar från Europaparlamentet som kommissionen inte har godkänt och samtidigt yttra sig över ändringarna. Rådet kan anta dessa ändringar genom enhälligt beslut.

- e) Rådet skall med kvalificerad majoritet anta förslaget i dess lydelse efter kommissionens omprövning.

Enhällighet krävs för att rådet skall

kunna ändra förslaget i dess lydelse efter kommissionens omprövning.

- f) I de fall som avses i c, d och e skall rådet fatta sitt beslut inom tre månader. Om inget beslut fattas inom denna period, skall kommissionens förslag anses som icke antaget.
- g) De perioder som avses i b och f kan utsträckas med högst en månad av rådet och Europaparlamentet i samförstånd.

3. Så länge rådet inte har fattat något beslut, får kommissionen ändra sitt förslag när som helst under de förfaranden som anges i punkterna 1 och 2."

Artikel 8

Artikel 237 första stycket i Romfördraget skall ersättas med följande bestämmelse:

"Varje europeisk stat får ansöka om att bli medlem av gemenskapen. Ansökan skall ställas till rådet som skall besluta enhälligt efter att ha hört kommissionen och efter att ha inhämtat samtycke från Europaparlamentet, som skall fatta sitt beslut med absolut majoritet av sina ledamöter."

Artikel 9

Artikel 238 andra stycket i Romfördraget skall ersättas med följande bestämmelse:

"Dessa avtal skall ingås av rådet genom enhälligt beslut och efter samtycke av Europaparlamentet, som skall fatta sitt beslut med absolut majoritet av sina ledamöter."

Artikel 10

Artikel 145 i Romfördraget skall kompletteras med följande bestämmelse:

"— i de rättsakter som rådet antar ge kommissionen befogenhet att genomföra de regler som rådet beslutar. Rådet får uppställa närmare villkor för utövandet av denna befogenhet. Rådet kan också, i särskilda fall,

förbehålla sig rätten att direkt utöva befogenheten att genomföra reglerna. De villkor som avses ovan måste stå i överensstämmelse med de principer och regler som rådet i förväg har fastställt genom enhälligt beslut på förslag från kommissionen och efter det att Europaparlamentet har yttrat sig.”

Artikel 11

Romfördraget skall kompletteras med följande bestämmelser:

”Artikel 168 a

”1. På begäran av domstolen och efter att ha hört kommissionen och Europaparlamentet kan rådet genom enhälligt beslut till domstolen knyta en förstainstansrätt med behörighet att i första instans pröva och avgöra vissa grupper av ärenden som anhängiggjorts av fysiska eller juridiska personer och i vilka rätt att överklaga till domstolen föreligger endast i rättsfrågor och i enlighet med de villkor som fastställts i stadgan. Denna förstainstansrätt skall inte vara behörig att pröva och avgöra ärenden som anhängiggjorts av medlemsstater eller gemenskapens institutioner eller frågor som hänskjutits för förhandsavgöranden enligt artikel 177.

2. Rådet skall i enlighet med förfarandet i punkt 1 bestämma förstainstansrättens sammansättning samt anta nödvändiga ändringar i och tillägg till domstolens stadga. Om inte rådet bestämmer annat, skall de bestämmelser i detta fördrag som avser domstolen, särskilt bestämmelserna i protokollet om domstolens stadga, tillämpas på förstainstansrätten.

3. Ledamöterna av förstainstansrätten skall utses bland personer vilkas oavhängighet inte kan ifrågasättas och som uppfyller nödvändiga villkor för utövande av domarämbeten; de skall utses för sex år av medlemsstaternas regeringar i samförstånd. En del av ledamöterna skall nytillsättas vart tredje år. Avgående ledamöter kan utnämnas på nytt.

4. Förstainstansrätten skall fastställa sina rättegångsregler i samförstånd med domsto-

len. Dessa regler kräver rådets enhälliga godkännande.”

Artikel 12

I artikel 188 i Romfördraget skall ett andra stycke med följande lydelse införas:

”Rådet får genom enhälligt beslut, på begäran av domstolen och efter att ha hört kommissionen och Europaparlamentet, ändra bestämmelserna i avdelning III i stadgan.”

Avsnitt II

Bestämmelser om gemenskapens grunder och politik

Underavsnitt I — Den inre marknaden

Artikel 13

Romfördraget skall kompletteras med följande bestämmelser:

”Artikel 8 a

Gemenskapen skall besluta om åtgärder i syfte att gradvis upprätta den inre marknaden under tiden fram till och med den 31 december 1992 i enlighet med bestämmelserna i denna artikel och i artiklarna 8 b, 8 c, 28, 57.2, 59, 70.1, 84, 99, 100 a och 100 b och utan att det påverkar tillämpningen av övriga bestämmelser i detta fördrag.

Den inre marknaden skall omfatta ett område utan inre gränser, där fri rörlighet för varor, personer, tjänster och kapital säkerställs i enlighet med bestämmelserna i detta fördrag.”

Artikel 14

Romfördraget skall kompletteras med följande bestämmelser:

”Artikel 8 b

Kommissionen skall före den 31 december 1988 och på nytt före den 31 december 1990 rapportera till rådet om de framsteg som gjorts när det gäller att förverkliga den inre marknaden inom den tid som fastställts i artikel 8 a.

Rådet skall genom beslut med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen fastställa de riktlinjer och villkor som är nödvändiga för att säkerställa väl avvägda framsteg inom alla berörda sektorer."

Artikel 15

Romfördraget skall kompletteras med följande bestämmelser:

"Artikel 8 c

Kommissionen skall, när den utformar sina förslag i syfte att nå de mål som uppställts i artikel 8 a, ta hänsyn till de påfrestningar som vissa ekonomier på olika utvecklingsnivåer kommer att utsättas för under den tid då den inre marknaden upprättas, och den får föreslå lämpliga bestämmelser.

Om dessa bestämmelser får formen av undantag, måste de vara av tillfällig natur och medföra minsta möjliga störning av den gemensamma marknadens funktion."

Artikel 16

1. Artikel 28 i Romfördraget skall ersättas med följande bestämmelser:

"Artikel 28

Varje autonom ändring eller upphävande av tullsatsen i den gemensamma tulltaxan skall beslutas av rådet med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen."

2. I artikel 57.2 i Romfördraget skall andra meningens ersättas med följande:

"Enhällighet krävs i fråga om direktiv vilkas genomförande i åtminstone någon medlemsstat medför ändring av gällande principer inom yrkeslagstiftningen såvitt avser utbild-

ning och tillträdesvillkor för fysiska personer."

3. I artikel 59 andra stycket i Romfördraget skall ordet "enhälligt" ersättas med orden "med kvalificerad majoritet".

4. I artikel 70.1 i Romfördraget skall de två sista meningarna ersättas med följande:

"I detta syfte skall rådet utfärda direktiv som skall beslutas med kvalificerad majoritet. Rådet skall sträva efter att uppnå högsta möjliga liberaliseringsgrad. Enhällighet skall krävas för åtgärder som utgör ett steg tillbaka med hänsyn till liberaliseringen av kapitalrörelser."

5. I artikel 84.2 i Romfördraget skall ordet "enhälligt" ersättas med orden "med kvalificerad majoritet".

6. Artikel 84.2 i Romfördraget skall kompletteras med följande stycke:

"Procedurreglerna i artikel 75.1 och 75.3 skall tillämpas."

Artikel 17

Artikel 99 i Romfördraget skall ersättas med följande bestämmelser:

"Artikel 99

Rådet skall genom enhälligt beslut på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet anta bestämmelser om harmonisering av lagstiftningen om omsättningsskatter, punktskatter och andra indirekta skatter eller avgifter, i den mån en sådan harmonisering är nödvändig för att säkerställa att den inre marknaden upprättas och fungerar inom den tid som anges i artikel 8 a."

Artikel 18

Romfördraget skall kompletteras med följande bestämmelser:

"Artikel 100 a

1. Med avvikelse från artikel 100 och om inte annat föreskrivs i detta fördrag skall följande bestämmelser tillämpas för att nå de mål som anges i artikel 8 a. Rådet skall med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen, i samarbete med Europaparlamentet och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén, besluta om åtgärder för tillnärmning av sådana bestämmelser i lagar och andra författningar i medlemsstaterna som syftar till att upprätta den inre marknaden och få den att fungera.

2. Punkt 1 gäller inte bestämmelser om skatter och avgifter, bestämmelser om fri rörlighet för personer eller bestämmelser om anställdas rättigheter och intressen.

3. Kommissionen skall i sina förslag enligt punkt 1 om hälsa, säkerhet samt miljö- och konsumentskydd utgå från en hög skyddsnivå.

4. Om en medlemsstat efter det att rådet med kvalificerad majoritet har beslutat om en harmoniseringsåtgärd anser det nödvändigt att tillämpa nationella bestämmelser som grundar sig på väsentliga behov enligt artikel 36 eller som avser miljö- eller arbetsmiljöskydd, skall den anmäla dessa bestämmelser till kommissionen.

Kommissionen skall bekräfta bestämmelserna sedan den konstaterat att dessa inte utgör ett medel för godtycklig diskriminering eller innebär förtäckta handelshinder mellan medlemsstaterna.

Med avvikelse från det förfarande som anges i artiklarna 169 och 170 kan kommissionen eller någon av medlemsstaterna hänskjuta ärendet direkt till domstolen, om kommissionen eller medlemsstaten anser att en annan medlemsstat missbrukar befogenheterna enligt denna artikel.

5. De ovannämnda harmoniseringsåtgärder skall vid behov omfatta en skyddsklausul som tillåter medlemsstaterna att på en eller flera av de icke-ekonomiska grunder som anges i artikel 36 vidta provisoriska åtgärder, som skall vara underkastade ett kontrollförfarande från gemenskapens sida.”

Artikel 19

Romfördraget skall kompletteras med följande bestämmelser:

”Artikel 100 b

1. Under år 1992 skall kommissionen tillsammans med varje medlemsstat upprätta en förteckning över nationella lagar och andra författningar som omfattas av artikel 100 a och som inte har blivit harmoniserade enligt den artikeln.

Rådet kan i enlighet med bestämmelserna i artikel 100 a besluta att de bestämmelser som gäller i en medlemsstat skall anses vara likvärdiga med dem som tillämpas av en annan medlemsstat.

2. Bestämmelserna i artikel 100 a.4 skall också tillämpas här.

3. Kommissionen skall upprätta den förteckning som avses i punkt 1 första stycket och avge lämpliga förslag i så god tid att rådet kan fatta beslut före utgången av år 1992.”

Underavsnitt II — Monetära befogenheter

Artikel 20

1. I tredje delen avdelning II i Romfördraget skall ett nytt kapitel 1 införas med följande lydelse:

”KAPITEL 1

EKONOMISKT OCH MONETÄRT SAMARBETE (EKONOMISK OCH MONETÄR UNION)

Artikel 102 a

1. För att säkerställa den konvergens av ekonomisk och monetär politik som krävs för den fortsatta utvecklingen av gemenskapen, skall medlemsstaterna samarbeta enligt målsättningarna i artikel 104. De skall därvid, med iakttagande av gällande befogenheter, ta hänsyn till erfarenheterna från samar-

betet inom ramen för Europeiska monetära systemet (EMS) och från utvecklingen av ecut.

2. I den mån den fortsatta utvecklingen på det ekonomiska och monetära området kräver institutionella förändringar skall bestämmelserna i artikel 236 tillämpas. Monetära kommittén och Centralbankschefskommittén skall också höras om institutionella förändringar på det monetära området."

2. Kapitel 1, 2 och 3 skall betecknas kapitel 2, 3 och 4.

Underavsnitt III — Socialpolitik

Artikel 21

Romfördraget skall kompletteras med följande bestämmelser:

"Artikel 118 a

1. Medlemsstaterna skall särskilt sträva efter att, främst i fråga om arbetsmiljön, främja förbättringar av arbetstagares hälsa och säkerhet, och skall ha som mål att harmonisera förhållandena på detta område samtidigt som redan gjorda förbättringar bibehålls.

2. För att medverka till att de mål som anges i punkt 1 uppnås skall rådet genom beslut med kvalificerad majoritet på förslag från kommissionen, i samarbete med Europaparlamentet och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén, genom direktiv anta minimikrav, som skall genomföras gradvis, varvid hänsyn skall tas till rådande förhållanden och tekniska bestämmelser i var och en av medlemsstaterna.

I dessa direktiv skall sådana administrativa, finansiella och rättsliga ålägganden undvikas som motverkar tillkomsten och utvecklingen av små och medelstora företag.

3. De bestämmelser som antagits enligt denna artikel skall inte hindra någon medlemsstat från att bibehålla eller införa sådana mera långtgående bestämmelser för att värna

om arbetsvillkoren som är förenliga med detta fördrag."

Artikel 22

Romfördraget skall kompletteras med följande bestämmelse:

"Artikel 118 b

Kommissionen skall sträva efter att utveckla dialogen på europeisk nivå mellan arbetsgivare och arbetstagare så att denna dialog, om parterna önskar det, kan leda till avtalsbundna relationer."

Underavsnitt IV — Ekonomisk och social sammanhållning

Artikel 23

I tredje delen i Romfördraget skall en avdelning V läggas till med följande lydelse:

"AVDELNING V

EKONOMISK OCH SOCIAL SAMMANHÅLLNING

Artikel 130 a

För att främja en harmonisk utveckling inom hela gemenskapen skall denna utveckla och fullfölja sin verksamhet för att stärka sin ekonomiska och sociala sammanhållning.

Gemenskapen skall särskilt sträva efter att minska klyftorna mellan de olika regionerna och eftersläpningen i de minst gynnade regionerna.

Artikel 130 b

Medlemsstaterna skall bedriva och samordna sin ekonomiska politik i syfte även att uppnå de mål som anges i artikel 130a. Vid genomförandet av den gemensamma politiken och den inre marknaden skall de beakta målen i artiklarna 130a och 130c och bidra till att dessa uppnås. Gemenskapen skall understöd-

ja strävandena att uppnå dessa mål genom de åtgärder som den vidtar genom strukturfonderna (utvecklingssektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, Europeiska socialfonden, Europeiska regionala utvecklingsfonden), Europeiska investeringsbanken och andra befintliga finansieringsorgan.

Artikel 130 c

Europeiska regionala utvecklingsfondens syfte är att bistå med att avhjälpa de viktigaste regionala obalanserna i gemenskapen genom att delta i utvecklingen och den strukturella anpassningen av regioner som utvecklas långsammare samt i omstruktureringen av industriregioner på tillbakagång.

Artikel 130 d

När den europeiska enhetsakten har trätt i kraft, skall kommissionen förelägga rådet ett utförligt förslag som syftar till att göra sådana ändringar i uppbyggnaden av de existerande strukturfonderna (utvecklingssektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, Europeiska socialfonden, Europeiska regionala utvecklingsfonden) och i reglerna för deras funktion som är nödvändiga för att klagöra och rationalisera deras uppgifter i syfte att bidra till att nå de mål som anges i artiklarna 130 a och 130 c, att öka deras effektivitet och att samordna deras verksamheter inbördes och med befintliga finansieringsorgan. Rådet skall besluta enhälligt om detta förslag inom ett år, efter att ha hört Europaparlamentet samt Ekonomiska och sociala kommittén.

Artikel 130 e

Sedan det beslut som avses i artikel 130 d har fattats skall rådet med kvalificerad majoritet, på förslag från kommissionen och i samarbete med Europaparlamentet, besluta om genomförandebestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden.

I fråga om utvecklingssektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för

jordbruket samt Europeiska socialfonden skall artiklarna 43, 126 och 127 fortfarande tillämpas.”

Underavsnitt V — Forskning och teknisk utveckling

Artikel 24

I tredje delen i Romfördraget skall en avdelning VI läggas till med följande lydelse:

”AVDELNING VI

FORSKNING OCH TEKNISK UTVECKLING

Artikel 130f

1. Gemenskapen skall ha som mål att stärka den vetenskapliga och teknologiska grunden för den europeiska industrin och att främja utvecklingen av dennas internationella konkurrensförmåga.

2. För att uppnå detta skall gemenskapen stimulera företag, inklusive små och medelstora företag, forskningscentra och universitet i deras verksamhet inom forskning och teknisk utveckling. Gemenskapen skall stödja deras ansträngningar att samarbeta med varandra, främst i syfte att möjliggöra för företagen att fullt ut utnyttja gemenskapens inre marknadspotential, och detta särskilt genom att skapa tillträde till de nationella offentliga upphandlingsmarknaderna, genom att fastställa gemensamma standarder samt genom att avlägsna rättsliga och fiskala hinder för samarbetet.

3. Vid förverkligandet av dessa mål skall särskilt beaktas sambandet mellan gemensamma strävanden inom forskning och teknisk utveckling, upprättandet av den inre marknaden samt genomförandet av gemenskapens politik i övrigt, i synnerhet vad gäller konkurrens och handel.

Artikel 130 g

För att nå dessa mål skall gemenskapen som

komplement till de verksamheter som bedrivs i medlemsstaterna

- a) genomföra program för forskning, teknisk utveckling och demonstration, varvid samarbete med företag, forskningscentra och universitet skall gynnas,
- b) främja samarbete på gemenskapsnivå med tredje land och internationella organisationer inom området för forskning, teknisk utveckling och demonstration,
- c) sprida och fullt ut utnyttja resultaten av verksamheter rörande forskning, teknisk utveckling och demonstration på gemenskapsnivå,
- d) stimulera utbildning och rörlighet för forskare inom gemenskapen.

Artikel 130 h

Medlemsstaterna skall i samverkan med kommissionen sinsemellan samordna den politik och de program som genomförs på nationell nivå. I nära samråd med medlemsstaterna får kommissionen ta alla lämpliga initiativ för att främja en sådan samordning.

Artikel 130 i

1. Gemenskapen skall anta ett flerårigt ramprogram som anger alla dess verksamheter. Ramprogrammet skall fastställa de vetenskapliga och tekniska målen, deras rangordning, huvudlinjerna för de avsedda verksamheterna, det belopp som bedöms nödvändigt, de närmare villkoren för gemenskapens finansiella deltagande i programmet i dess helhet och fördelningen av beloppet mellan de olika planerade verksamheterna.

2. Ramprogrammet kan anpassas eller utökas efterhand som förhållandena ändras.

Artikel 130 k

Ramprogrammet skall genomföras genom särskilda program som utvecklas inom varje verksamhet. I varje särskilt program skall fastställas de närmare villkoren för genomförandet, programmets längd och de medel som bedöms nödvändiga.

Rådet skall bestämma de närmare villkoren för spridning av den kunskap som de särskilda programmen resulterar i.

Artikel 130 l

Vid genomförandet av det fleråriga ramprogrammet kan tilläggsprogram fastställas som endast vissa medlemsstater deltar i och som, om inte annat följer av ett eventuellt deltagande från gemenskapens sida, skall finansieras av dessa stater.

Rådet skall anta de regler som skall tillämpas på tilläggsprogrammen, särskilt vad avser spridning av kunskap samt tillträde för andra medlemsstater.

Artikel 130 m

Vid genomförandet av det fleråriga ramprogrammet får gemenskapen med de berörda medlemsstaternas samtycke vidta åtgärder för ett deltagande i sådana program för forskning och utveckling som har inletts av flera medlemsstater, inbegripet ett deltagande i de organisationer som skapats för genomförandet av programmen.

Artikel 130 n

Vid genomförandet av det fleråriga ramprogrammet får gemenskapen vidta åtgärder för samarbete på gemenskapsnivå med tredje land eller internationella organisationer inom forskning, teknisk utveckling och demonstration.

De närmare villkoren för detta samarbete kan bli föremål för sådana internationella avtal mellan gemenskapen och berörda tredje parter som skall förhandlas fram och ingås enligt artikel 228.

Artikel 130 o

Gemenskapen kan bilda gemensamma företag eller andra organisationer som krävs för att effektivt genomföra gemenskapens program för forskning, teknisk utveckling och demonstration.

Artikel 130 p

1. De närmare villkoren för finansiering av

varje program, inklusive bidrag från gemenskapen, skall fastställas samtidigt som programmet antas.

2. Storleken av gemenskapens årliga bidrag skall bestämmas i samband med budgetförfarandet, dock utan att detta inverkar på andra möjliga former för gemenskapsfinansiering. De beräknade kostnaderna för de särskilda programmen får inte sammanlagt överskrida den i ramprogrammet bestämda finansiering.

Artikel 130 q

1. Rådet skall genom enhälligt beslut, på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén, anta de bestämmelser som avses i artiklarna 130 i och 130 o.

2. Rådet skall genom beslut med kvalificerad majoritet, på förslag från kommissionen och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén och i samarbete med Europaparlamentet, anta de bestämmelser som avses i artiklarna 130 k, 130 l, 130 m, 130 n och 130 p.1. Antagandet av dessa tilläggsprogram kräver också de berörda medlemsstaternas samtycke."

Underavsnitt VI — Miljö

Artikel 25

I tredje delen i Romfördraget skall en avdelning VII läggas till med följande lydelse:

"AVDELNING VII

MILJÖ

Artikel 130 r

1. Gemenskapens åtgärder i fråga om miljön skall ha som mål

- att bevara, skydda och förbättra miljön,
- att bidra till skyddet av människors hälsa,
- att säkerställa ett varsamt och rationellt utnyttjande av naturresurserna.

2. Gemenskapens åtgärder i fråga om miljön skall grundas på principerna att förebyggande åtgärder bör vidtas, att miljöförstöring företrädesvis bör hejdas vid källan och att förorenaren skall betala. Miljöskyddskraven skall ingå som en del av gemenskapens övriga politik.

3. När gemenskapen förbereder åtgärder beträffande miljön, skall den beakta

- tillgängliga vetenskapliga och tekniska data,
- miljöförhållanden i gemenskapens olika regioner,
- de potentiella vinster och kostnader som är förenade med att åtgärder vidtas eller inte vidtas,
- den ekonomiska och sociala utvecklingen i gemenskapen som helhet och den balanserade utvecklingen i dess regioner.

4. Gemenskapen skall vidta åtgärder avseende miljön i den utsträckning som de mål som anges i punkt 1 bättre kan uppnås på gemenskapsnivå än på de enskilda medlemsstaternas nivå. Utom i fråga om vissa åtgärder av gemenskapskaraktär, skall medlemsstaterna finansiera och genomföra övriga åtgärder.

5. Inom sina respektive kompetensområden skall gemenskapen och medlemsstaterna samarbeta med tredje land och med behöriga internationella organisationer. De närmare villkoren för samarbete från gemenskapens sida kan bli föremål för avtal mellan gemenskapen och berörda tredje parter; avtalen skall därvid förhandlas fram och ingås enligt artikel 228.

Föregående stycke skall inte inverka på medlemsstaternas behörighet att förhandla i internationella organ och att ingå internationella avtal.

Artikel 130 s

Rådet skall enhälligt, på förslag från kommissionen och efter att ha hört Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala kom-

mittén, besluta om vilka åtgärder som skall vidtas av gemenskapen.

Rådet skall på de villkor som anges i föregående stycke fastställa i vilka frågor beslut skall fattas med kvalificerad majoritet.

Artikel 130 t

De skyddsåtgärder som antagits gemensamt enligt artikel 130 s skall inte hindra någon medlemsstat från att bibehålla eller införa strängare skyddsåtgärder som är förenliga med detta fördrag.”

KAPITEL III

BESTÄMMELSER OM ÄNDRING AV FÖRDRAGET OM UPPRÄTTANDET AV EUROPEISKA ATOMENERGI-GEMENSKAPEN

Artikel 26

EURATOM-fördraget skall kompletteras med följande bestämmelser:

”Artikel 140 a

1. På begäran av domstolen och efter att ha hört kommissionen och Europaparlamentet kan rådet genom enhälligt beslut till domstolen knyta en förstainstansrätt med behörighet att i första instans pröva och avgöra vissa grupper av ärenden som väckts av fysiska eller juridiska personer och i vilka rätt att överklaga till domstolen föreligger endast i rättsfrågor och i enlighet med de villkor som fastställts i stadgan. Denna förstainstansrätt skall inte vara behörig att pröva och avgöra ärenden som anhängiggjorts av medlemsstater eller gemenskapens institutioner eller frågor som hänskjutits för förhandsavgöranden enligt artikel 150.

2. Rådet skall i enlighet med förfarandet i punkt 1 bestämma förstainstansrättens sammansättning samt anta nödvändiga ändringar i och tillägg till domstolens stadga. Om inte rådet bestämmer annat, skall de bestämmelser i detta fördrag som avser domstolen, särskilt bestämmelserna i protokollet om

domstolens stadga, tillämpas på förstainstansrätten.

3. Ledamöterna av förstainstansrätten skall utses bland personer vilkas oavhängighet inte kan ifrågasättas och som uppfyller nödvändiga villkor för utövandet av domarämbeten; de skall utses för sex år av medlemsstaternas regeringar i samförstånd. En del av ledamöterna skall nytillsättas vart tredje år. Avgående ledamöter kan utnämnas på nytt.

4. Förstainstansrätten skall fastställa sina rättegångsregler i samförstånd med domstolen. Dessa regler kräver rådets enhälliga godkännande.”

Artikel 27

I artikel 160 i EURATOM-fördraget skall ett andra stycke införas med följande lydelse:

”Rådet får genom enhälligt beslut, på begäran av domstolen och efter att ha hört kommissionen och Europaparlamentet, ändra bestämmelserna i avdelning III i stadgan.”

KAPITEL IV

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 28

Bestämmelserna i denna akt skall inte inverka på bestämmelserna i instrumenten för Konungarikets Spaniens och Pourtugisiska republikens anslutning till Europeiska gemenskaperna.

Artikel 29

I artikel 4.2 i rådets beslut 85/257/EEG, Euratom, av den 7 maj 1985 om gemenskapernas system med egna medel skall orden ”storleken på bidragen och fördelningen av bidragsskyldigheten skall rådet fastställa genom enhälligt beslut” ersättas med orden ”storleken på bidragen och fördelningen av bidragsskyldigheten skall rådet, efter samtycke från de

berörda medlemsstaterna, fastställa genom beslut med kvalificerad majoritet.”

Denna ändring skall inte inverka på det förstnämnda beslutets rättsliga karaktär.

AVDELNING III

BESTÄMMELSER OM DET EUROPEISKA UTRIKESPOLITISKA SAMARBETET

Artikel 30

För det europeiska utrikespolitiska samarbetet skall följande bestämmelser gälla:

1. De höga fördragsslutande parterna, som är medlemmar i Europeiska gemenskaperna, skall sträva efter att tillsammans utforma och genomföra en europeisk utrikespolitik.
2. a) De höga fördragsslutande parterna åtar sig att underrätta och konsultera varandra i varje utrikespolitisk fråga av allmänt intresse för att säkerställa att deras gemensamma inflytande utövas så effektivt som möjligt genom samordning, sammanjämkning av ståndpunkter och genomförande av gemensamma åtgärder.
- b) Konsultationer skall äga rum innan de höga fördragsslutande parterna bestämmer sin slutliga ståndpunkt.
- c) Varje fördragsslutande part skall när den tar ställning och vidtar nationella åtgärder fullt ut beakta övriga parter ståndpunkter och ta vederbörlig hänsyn till önskvärdheten av att gemensamma europeiska ståndpunkter intas och genomförs.

För att öka sina möjligheter att vidta gemensamma utrikespolitiska åtgärder skall de höga fördragsslutande parterna säkerställa att gemensamma principer

och mål gradvis utvecklas och definieras.

Fastställandet av gemensamma ståndpunkter skall utgöra en utgångspunkt för de höga fördragsslutande parternas politik.

- d) De höga fördragsslutande parterna skall sträva efter att undvika varje handling eller ståndpunkt som minskar deras effektivitet som en samlad kraft i internationella förbindelser eller inom internationella organisationer.
3. a) Utrikesministrarna och en ledamot av kommissionen skall mötas minst fyra gånger om året inom ramen för det europeiska politiska samarbetet. De kan också behandla utrikespolitiska frågor inom ramen för det politiska samarbetet vid sammanträden i Europeiska gemenskapernas råd.
- b) Kommissionen skall fullt ut ta del i arbetet inom det politiska samarbetet.
- c) För att göra det möjligt att snabbt inta gemensamma ståndpunkter och snabbt genomföra gemensamma åtgärder, skall de höga fördragsslutande parterna i möjligaste mån avhålla sig från att hindra uppkomsten av samförstånd och det gemensamma handlande som samförståndet kan leda till.
4. De höga fördragsslutande parterna skall säkerställa att Europaparlamentet blir nära delaktigt i det europeiska politiska samarbetet. I detta syfte skall presidiet regelbundet informera Europaparlamentet om de utrikespolitiska frågor som övervägs inom ramen för det politiska samarbetet och se till att rimlig hänsyn tas till Europaparlamentets synpunkter.
5. Europeiska gemenskapens yttre politik och den politik som man enats om inom det europeiska politiska samarbetet måste vara förenliga.

Presidiet och kommissionen, var och en inom sitt kompetensområde, skall ha ett särskilt ansvar för att en sådan förenlighet eftersträvas och upprätthålls.

6. a) De höga fördragsslutande parterna anser att ett närmare samarbete i frågor om den europeiska säkerheten på ett avgörande sätt skulle bidra till utvecklingen av en europeisk utrikespolitisk identitet. De är beredda att närmare samordna sina ståndpunkter när det gäller politiska och ekonomiska aspekter på säkerheten.
- b) De höga fördragsslutande parterna är beslutna att upprätthålla de tekniska och industriella förutsättningar som är nödvändiga för deras säkerhet. De skall arbeta för detta både på nationell nivå och, när det är motiverat, inom ramen för behöriga institutioner och organ.
- c) Bestämmelserna i denna avdelning skall inte hindra ett närmare samarbete på säkerhetsområdet mellan vissa av de höga fördragsslutande parterna inom ramen för Västeuropeiska unionen eller Atlantpakten.
7. a) I internationella institutioner och vid internationella konferenser där de höga fördragsslutande parterna deltar, skall de sträva efter att inta gemensamma ståndpunkter i de ämnen som omfattas av denna avdelning.
- b) I internationella institutioner och vid internationella konferenser där inte samtliga höga fördragsslutande parter deltar, skall de som deltar fullt ut beakta de ståndpunkter som man enats om inom det europeiska politiska samarbetet.
8. De höga fördragsslutande parterna skall upprätta en politisk dialog med tredje land och regionala grupperingar, när de anser att det behövs.
9. De höga fördragsslutande parterna och kommissionen skall genom ömsesidigt bistånd och information bygga ut samarbetet mellan sina representationer som är ackrediterade i tredje land och vid internationella organisationer.
10. a) Ordförandeskapet i det europeiska politiska samarbetet skall innehas av den höga fördragsslutande part som innehar ordförandeskapet i Europeiska gemenskapernas råd.
- b) Ordföranden skall ansvara för initiativ, för samordning och för att företräda medlemsstaterna gentemot tredje land i fråga om verksamhet inom det europeiska politiska samarbetet. Ordföranden skall vidare ansvara för förvaltningen av det europeiska politiska samarbetets angelägenheter och särskilt för att upprätta tidsplaner för sammanträden samt kalla till och genomföra dessa.
- c) De politiska direktörerna skall mötas regelbundet i den politiska kommittén för att ge de impulser som behövs, vidmakthålla kontinuiteten i det europeiska politiska samarbetet och förbereda ministrarnas överläggningar.
- d) Den politiska kommittén eller, om det behövs, ett ministermöte skall sammanträda inom fyrtioåtta timmar om minst tre medlemsstater begär det.
- e) Den europeiska korrespondentgruppen skall under den politiska kommitténs ledning följa genomförandet av det europeiska politiska samarbetet och studera allmänna organisationsproblem.
- f) Arbetsgrupper skall sammanträda enligt den politiska kommitténs riktlinjer.
- g) Ett sekretariat beläget i Bryssel skall biträda presidiet med att förbereda och genomföra arbetet inom det europeiska politiska samarbetet samt i förvaltningsfrågor. Det skall fullgöra sina uppgifter under presidiets ledning.
11. I fråga om immunitet och privilegier skall medlemmarna av det europeiska politiska samarbetets sekretariat behandlas på samma sätt som medlemmar av de höga fördragsslutande parternas diplomatiska beskickningar på samma ort som sekretariatet.
12. Fem år efter det att denna akt har trätt i kraft skall de fördragsslutande parterna pröva om det behövs en revision av avdelning III.

AVDELNING IV

Artikel 33

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OCH
SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 31

De bestämmelser i Fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen, Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Fördraget om upprättandet av Europeiska atomenergigemenskapen som gäller befogenheterna för Europeiska gemenskapernas domstol och hur dessa befogenheter skall utövas, skall tillämpas endast på föreskrifterna i avdelning II och på artikel 32. De skall tillämpas på dessa föreskrifter under samma förutsättningar som gäller i fråga om föreskrifterna i de nämnda fördragen.

Artikel 32

Om inte annat följer av artikel 3.1, avdelning II eller artikel 31 skall ingen av bestämmelserna i denna akt påverka fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna eller de senare fördrag och akter som har ändrat eller kompletterat dessa fördrag.

Som skedde i Luxemburg den sjuttonde februari nittonhundraåttiosex och i Haag den tjuugoåttonde februari nittonhundraåttiosex.

Leo TINDEMANS
Uffe ELLEMAN-JENSEN
Hans-Dietrich GENSCHER
Karolos PAPOULIAS
Fernandez ORDOÑEZ
Roland DUMAS
Peter BARRY
Giulio ANDREOTTI
Robert GOEBBELS
Hans VAN DEN BROEK
Pedro PIRES DE MIRANDA
Lynda CHALKER

1. Denna akt skall ratificeras av de höga fördragsslutande parterna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser.

Ratifikationsinstrumenten skall deponeras hos Italienska republikens regering.

2. Denna akt träder i kraft den första dagen i den månad som följer efter det att det sista ratifikationsinstrumentet har deponerats.

Artikel 34

Denna akt, upprättad i ett enda original på danska, engelska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska och tyska språken, vilka texter på vart och ett av dessa språk är lika giltiga, skall deponeras i arkiven hos Italienska republikens regering, som skall överlämna en bestyrkt kopia till var och en av regeringarna i övriga signatärstater.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade befullmäktigade undertecknat denna Europeiska enhetsakt.